Thế Gia Danh Môn

Contents

Thế Gia Danh Môn **4**
1. Chương 1 . . . 4
2. Chương 2 . . . 9
3. Chương 3 . . . 12
4. Chương 4 . . . 17
5. Chương 5 . . . 21
6. Chương 6 . . . 26
7. Chương 7 . . . 30
8. Chương 8 . . . 36
9. Chương 9 . . . 40
10. Chương 10 . . . 44
11. Chương 11 . . . 50
12. Chương 12 . . . 55
13. Chương 13 . . . 59
14. Chương 14 . . . 64
15. Chương 15 . . . 68
16. Chương 16 . . . 74
17. Chương 17 . . . 79
18. Chương 18 . . . 83
19. Chương 19 . . . 89
20. Chương 20 . . . 95
21. Chương 21 . . . 100
22. Chương 22 . . . 104
23. Chương 23 . . . 109
24. Chương 24 . . . 114
25. Chương 25 . . . 119
26. Chương 26 . . . 122
27. Chương 27 . . . 127
28. Chương 28 . . . 132
29. Chương 29 . . . 136
30. Chương 30 . . . 141
31. Chương 31 . . . 146
32. Chương 32 . . . 150
33. Chương 33 . . . 155
34. Chương 34 . . . 160
35. Chương 35 . . . 164
36. Chương 36 . . . 176
37. Chương 37 . . . 189
38. Chương 38 . . . 194
39. Chương 39 . . . 199
40. Chương 40 . . . 205
41. Chương 41 . . . 211

42. Chương 42 220
43. Chương 43 224
44. Chương 44 227
45. Chương 45 232
46. Chương 46 236
47. Chương 47 241
48. Chương 48 246
49. Chương 49 251
50. Chương 50 255
51. Chương 51 259
52. Chương 52 263
53. Chương 53 267
54. Chương 54 272
55. Chương 55 277
56. Chương 56 281
57. Chương 57 289
58. Chương 58 298
59. Chương 59 302
60. Chương 60 305
61. Chương 61 308
62. Chương 62 312
63. Chương 63 315
64. Chương 64 321
65. Chương 65 324
66. Chương 66 328
67. Chương 67 331
68. Chương 68 334
69. Chương 69 341
70. Chương 70 345
71. Chương 71 348
72. Chương 72 350
73. Chương 73 355
74. Chương 74 360
75. Chương 75 365
76. Chương 76 369
77. Chương 77 374
78. Chương 78 378
79. Chương 79 383
80. Chương 80 387
81. Chương 81 392
82. Chương 82 396
83. Chương 83 401
84. Chương 84 405
85. Chương 85 410
86. Chương 86 415
87. Chương 87 420
88. Chương 88 426
89. Chương 89 430
90. Chương 90 435
91. Chương 91 439
92. Chương 92 443
93. Chương 93 453
94. Chương 94 458
95. Chương 95 467

96. Chương 96 471
97. Chương 97 482
98. Chương 98 487
99. Chương 99 491
100. Chương 100 496
101. Chương 101 501
102. Chương 102 506
103. Chương 103 511
104. Chương 104 516
105. Chương 105 521
106. Chương 106 526
107. Chương 107 530
108. Chương 108 535
109. Chương 109 539
110. Chương 110 543
111. Chương 111 547
112. Chương 112 551
113. Chương 113 555
114. Chương 114 559
115. Chương 115 562
116. Chương 116 566
117. Chương 117 570
118. Chương 118 574
119. Chương 119 578
120. Chương 120 582
121. Chương 121 586
122. Chương 122 590
123. Chương 123 594
124. Chương 124 598
125. Chương 125 603
126. Chương 126 607
127. Chương 127 611
128. Chương 128 616
129. Chương 129 620
130. Chương 130 624
131. Chương 131 629
132. Chương 132 633
133. Chương 133 638
134. Chương 134 642
135. Chương 135 647
136. Chương 136 652
137. Chương 137 656
138. Chương 138 661
139. Chương 139 665
140. Chương 140 670
141. Chương 141 675
142. Chương 142 680
143. Chương 143 685
144. Chương 144 689
145. Chương 145 694
146. Chương 146 698
147. Chương 147 702
148. Chương 148 706
149. Chương 149 711

150. Chương 150 715
151. Chương 151 720
152. Chương 152 724
153. Chương 153 729
154. Chương 154 733
155. Chương 155 737
156. Chương 156 741
157. Chương 157 746
158. Chương 158 750
159. Chương 159 754
160. Chương 160 758
161. Chương 161 762
162. Chương 162 766
163. Chương 163 771
164. Chương 164 775
165. Chương 165 779
166. Chương 166 783
167. Chương 167 788
168. Chương 168 792
169. Chương 169 796
170. Chương 170 800
171. Chương 171 805
172. Chương 172 809
173. Chương 173 814
174. Chương 174 819
175. Chương 175 823

Thế Gia Danh Môn

Giới thiệu
Dịch giả: Đỗ Mai DungType: Tập 1 - Minnie pham; Tập 2 - zNguyệt TiếuNgười ta xuyên không thì không làm mỹ nhân

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/the-gia-danh-mon

1. Chương 1

Tưởng Nhược Nam từ từ mở mắt, ánh đỏ nhức nhối, mọi thứ mơ mơ hồ hồ. Nàng chớp chớp vài cái, trước mắt dần hiện lên rõ ràng hơn, nến đỏ, lụa đỏ, trướng đỏ, tất cả đều rực rỡ chói mắt.

Đầu óc Tưởng Nhược Nam choáng váng, u mê.

Đây là đâu? Chẳng phải nàng đang nằm ngủ trong căn phòng xập xệ đi thuê của mình ư? Sao vừa mở mắt đã nhìn thấy những thứ này? Nàng nhớ mình đâu có trang trí phòng ốc một cách khủng bố như thế!

Lẽ nào đang nằm mơ?

Còn đang suy nghĩ miên man, đột nhiên, hai bóng người một trước một sau xuất hiện trong tầm nhìn của nàng.

Ồ, nam thanh nữ tú, nam khuôn mặt anh tuấn, mày thanh mắt sáng, mái tóc dài màu đen bồng bềnh, nhìn rất có phong thái của các nam tử lạnh lùng mà tiểu thuyết ngôn tình hiện đại thường miêu tả. Nữ da trắng như tuyết, mắt mày như hoa, mềm mại đáng yêu, rất giống các nữ chính trong tiểu thuyết của Quỳnh Dao.

Chỉ là… Phong cách của hai người này cũng thật tầm thường, nhìn xem trên người họ mặc gì kia, một màu đỏ rực, hệt như quả ớt, xấu chết đi được!

Có điều, nếu bỏ qua cách ăn mặc khó coi ấy, thì hai người họ trông cũng thật đã mắt, khiến người ta nhìn mà nước miếng phải chảy ròng ròng…

Nằm mơ, nhất định là nằm mơ! Tưởng Nhược Nam nàng chưa từng quen biết những nhân vật có nhan sắc thế này. Vẻ đẹp của đôi trai gái đó, cho dù trong các bộ phim điện ảnh hay truyền hình thì cũng rất hiếm thấy.

Lúc này, nam nhân đột nhiên mở miệng, hắn nhìn nàng, ánh mắt tràn ngập sự khinh ghét, "Tưởng Nhược Lan, ta nói cho cô biết, bổn Hầu muốn đi đâu sẽ đi đấy, hôm nay cô không quản được, sau này cũng đừng hòng quản! Cô đã gả vào Hầu phủ thì sẽ là người của Hầu phủ, từ nay về sau, phải tuân theo quy tắc ở đây. Cô cũng sớm dẹp ngay cái tính khí ấy đi cho ta, nếu còn dám ngang bướng dùng roi đánh người, đừng trách ta dùng gia pháp khiến cô phải mất mặt!" Nói rồi, hắn dùng sức quất cây roi đen xì, to bằng ngón tay cái lên người Tưởng Nhược Nam, khiến cho nàng đau đớn quằn quại.

Tưởng Nhược Nam kêu lên một tiếng, ôm ngay lấy chỗ vừa bị roi quất, lúc này mới phát hiện trên người mình cũng đang mặc bộ y phục còn đỏ hơn cả quả ớt, hơn nữa giọng của nam nhân anh tuấn kia mặc dù rất gấp gáp nhưng giọng điệu lại vô cùng lạnh lẽo, khiến người ta nghe mà trong lòng không hiểu phải nghĩ thế nào, quan trọng nhất là, hắn đang nói gì, sao nàng chẳng hiểu câu nào hết?

Nhưng hắn vừa gọi tên nàng, hình như còn rất thân thiết nữa, có điều nàng lấy danh dự của mình ra thề, nàng chưa từng gặp nam nhân này bao giờ! Nàng bắt đầu cảm thấy có gì đó không đúng, đây không phải là mơ, người ta thường nói nằm mơ sẽ không có cảm giác, nhưng cảm giác đau đớn của nàng lúc này rất rõ ràng. Hơn nữa, nàng phát hiện cách hóa trang của họ cũng rất không bình thường, tóc nam nhân dài thế kia không nói làm gì, nhưng trên đầu còn đội mũ ngọc buộc lụa đỏ, nữ nhân thì đầu cài đầy trâm, nhìn giống như bị trúng ám khí vậy…

Khốn kiếp, rốt cục chuyện này là thế nào?

Đột nhiên nữ nhân thét lên một tiếng, đến tiếng thét cũng rất "Quỳnh Dao", nàng ta một tay chỉ thẳng Tưởng Nhược Nam, một tay bịt miệng, trong đôi mắt ánh lên vẻ kinh hãi.

"Thiệu Khang, tỷ tỷ chảy máu rồi!"

Một màu đỏ đến kinh hoàng!

Nam nhân chau mày, lạnh lùng hừ một tiếng, "Là nàng ta tự chuốc lấy."

Tưởng Nhược Nam chỉ thấy đầu óc quay cuồng, trước khi ngất đi, nàng nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của nam nhân và khóe miệng của nữ nhân nhếch lên cười nhạt như có như không.

Một lần nữa tỉnh lại là ở trên giường, nhưng thật đáng tiếc, không phải trên chiếc giường đệm Simmons êm ái, mà là một chiếc giường lớn được chạm khắc tinh xảo, sa hồng tung bay, rất giống khuê phòng của các tiểu thư thời cổ đại. Hồi nhỏ khi còn ở cô nhi viện, mỗi lần xem phim truyền hình, nàng đều ao ước có một ngày sẽ được nằm ngủ trên chiếc giường lớn cổ kính đầy lãng mạn này.

Tưởng Nhược Nam véo vào lòng bàn tay mình một cái, đau thót tim! Không phải nằm mơ…

Trước khi ngất đi nàng đã nghi ngờ rồi, gần đây đọc không ít tiểu thuyết xuyên không, lẽ nào, nàng cũng xuyên không rồi?

Trời ơi, hôm qua nàng vừa ký được một đơn hàng lớn, sắp thăng chức tăng lương, nhận món tiền thưởng hậu hĩnh, có thể đổi sang một căn nhà khác, sống một cuộc sống tốt hơn, vì hợp đồng này, nàng đã phải bỏ ra bao nhiêu tâm huyết…

Bây giờ tất cả đều trở nên vô nghĩa, muốn khóc mà không có nước mắt…

Bên tai như có năm trăm con vịt đang kêu quang quác.

Ngay cạnh nàng vang lên một giọng nữ sắc lẹm: "Thật quá đáng! Cùng vào phủ một ngày thì cũng thôi! Nạp con hồ ly chuyên cám dỗ người khác ấy làm quý thiếp thì cũng thôi! Nhưng lại vứt bỏ tiểu thư nhà

chúng ta vào đêm động phòng hoa chúc, đến phòng của con hồ ly kia! Tiểu thư nhà chúng ta mới là chính thất! Thế chẳng khác nào cho tiểu thư nhà chúng ta một cái bạt tai hay sao? Tiểu thư lên tiếng, Hầu gia lại dám đánh tiểu thư bị thương! Thật quá đáng, đến khi đó phải bảo tiểu thư tố cáo Hầu gia trước mặt Thái hậu, nhất định khiến Hầu gia phải hành lễ xin lỗi tiểu thư mới được!"

Trái một tiếng "Tiểu thư chúng ta" phải một tiếng "Tiểu thư chúng ta", xem ra là a hoàn rồi, chỉ là a hoàn này thật dũng cảm!

Tưởng Nhược Nam muốn hiểu thêm về tình hình một chút, nên không lên tiếng, mặc bọn họ tiếp tục nói.

Ngay sau đó một giọng phụ nữ hơi khàn khàn vang lên: "Hồng Hạnh, con đừng thêm dầu vào lửa nữa, hôm qua ta đã nói rồi, không cho phép con được mách với tiểu thư việc Hầu gia tới phòng của di nương, thế mà con cứ nói, còn xúi bẩy tiểu thư đến tận nơi tìm, kết quả tiểu thư dùng roi đánh bị thương di nương, vì vậy Hầu gia mới đẩy tiểu thư ra, khiến tiểu thư ngã đập đầu vào cạnh bàn. Mặc dù cách giải quyết của Hầu gia không thỏa đáng, nhưng tiểu thư đánh người cũng là sai, chạy tới tìm Thái hậu cũng chẳng ích gì đâu, đừng mong Hầu gia hành lễ với xin lỗi gì cả!"

Lằng nhằng hỗn loạn gì thế này! Tưởng Nhược Nam coi như đã hiểu, tên Hầu gia gì đó kia cùng một ngày cưới "cái xác" này và một người con gái khác, có lẽ chính là mỹ nữ mà tối qua nàng đã gặp. Nhưng thê thiếp có thể cưới về cùng một ngày sao?

Thôi được, tạm thời gác lại vấn đề này ở đây đã, bây giờ việc rõ ràng nhất là, Hầu gia thích mỹ nữ kia nhiều hơn "cái xác" nàng đang mang, đến nỗi vứt bỏ chính thất vào đêm động phòng hoa chúc, chạy sang phòng vợ lẽ, như thế kể ra thì cũng thật quá đáng! Không thích có thể không lấy mà, xem ra đây là cuộc hôn nhân vì lợi ích, có mục đích, nhưng nếu đã là vì lợi ích thì cũng phải cho người ta sự tôn trọng tối thiểu chứ?

Hay bên trong còn có nội tình gì đó?

Nhưng "thân xác" nàng mang này là một người con gái bị chi phối bởi tư tưởng tam tòng tứ đức, lại dám cầm roi tới dạy dỗ tiểu tam, Tưởng Nhược Nam thật sự phục nàng ta!

Chỉ có điều hành động kiểu ấy không được mọi người chấp nhận và dung thứ trong thế giới này, vì vậy người phụ nữ kia mới lo lắng như thế.

Nhưng Hầu gia lại đánh phụ nữ, rõ ràng là một tên khốn!

"Mẹ, sao mẹ có thể nói như thế, con đâu có đổ thêm dầu vào lửa! Lẽ nào con nói sai? Tiểu thư nhà chúng ta là ai chứ? Tiểu thư là con gái duy nhất của Khai quốc tướng quân! Tiên đế coi trọng tiểu thư nhà chúng ta biết bao! Suýt chút nữa thì tiểu thư trở thành phi tử của đương kim Hoàng thượng rồi! Đến Thái hậu còn yêu quý và coi trọng tiểu thư như con gái ruột của mình, thân phận tiểu thư nhà chúng ta tôn quý nhường nào? Vu Thu Nguyệt có thể so sánh với tiểu thư ư? Chẳng qua chỉ là con gái của một quan tứ phẩm, lại cùng vào cửa một ngày với tiểu thư, còn vọng tưởng đạp lên đầu chính thất! Hầu gia thật quá đáng!"

Gia thế của "thể xác" này không tệ, con gái Khai quốc tướng quân, Thái hậu cũng coi nàng ta như con gái ruột…

Nhưng, không đúng, nếu có một nền tảng vững chắc như vậy thì Hầu gia kia sao dám khinh miệt nàng ta nhường ấy?

Một loạt những âm thanh ú a ú ớ vang lên, hình như người phụ nữ kia đã xông tới bịt miệng Hồng Hạnh, "Con nói nhỏ thôi, tường nào là tường không thông gió, đừng để Hầu gia nghe thấy. Con chẳng qua cũng chỉ là một a hoàn, ngài dám đánh chết con lắm!"

Hồng Hạnh như giằng được khỏi người phụ nữ đó, giọng vẫn lanh lảnh: "Con sợ gì, con một lòng một dạ vì tiểu thư, tiểu thư nhất định sẽ bảo vệ con! Mẹ, mẹ thật yếu đuối! Cả ngày chỉ biết sợ sệt cái này lo lắng cái kia, làm người phải dũng cảm gan dạ một chút, giống như tiểu thư vậy, ai dám đắc tội với tiểu thư là tiểu thư lập tức vung roi. Mẹ xem, từ trước tới nay có ai dám bắt nạt chúng ta đâu! Các ngươi thấy có đúng không?" Câu cuối cùng này hình như là nói với người khác.

Ngay sau đó mấy giọng nói cùng vang lên, giọng thì trong trẻo, giọng thì non nớt.

"Đúng thế, đúng thế, tiểu thư nhà chúng ta chưa từng phải chịu thiệt thòi!"

"Hồng Hạnh tỷ nói đúng, tiểu thư nhà chúng ta cao quý, chỉ người mới có thể ức hiếp người khác, ai dám ức hiếp người chứ!"

Nghe tới đây, Tưởng Nhược Nam suýt nữa lăn khỏi giường, "Ai dám đắc tội với tiểu thư là tiểu thư lập tức vung roi", "Chỉ người mới có thể ức hiếp người khác, ai dám ức hiếp người chứ!" Thế này nghe thật giống bà la sát quá?

Phụ nữ thời cổ đại chẳng phải rất coi trọng tam tòng tứ đức ư? Sao lại có những lời này? Loại người kia đừng nói là ở thời cổ đại phụ nữ luôn luôn có địa vị thấp kém nhất trong xã hội, mà ngay cả ở thời hiện đại nam nữ bình đẳng cũng không được ai ưa.

Hồng Hạnh phát hiện Tưởng Nhược Nam có cử động, bèn chạy tới đầu tiên.

Một khuôn mặt khá xinh xắn lọt vào tầm nhìn của nàng, mắt to, mặt tròn, miệng chúm chím, ước chừng mười sáu, mười bảy tuổi, cũng có vài phần mỹ lệ.

Cô ta thấy Tưởng Nhược Nam đã tỉnh, vui mừng ra mặt: "Tiểu thư, người tỉnh rồi, còn đau đầu không?"

Tưởng Nhược Nam sờ sờ đầu, trên trán quấn vải, xem ra đã được bôi thuốc băng bó ổn thỏa rồi, không còn đau đớn nhiều nữa. Nàng khẽ cử động, muốn ngồi dậy, Hồng Hạnh thấy thế, vội vàng đỡ nàng, cầm một chiếc gối tựa lớn bọc vải lụa màu xanh nhét ra sau lưng, để nàng tựa được dễ chịu hơn.

"Thế này được không ạ?" Hồng Hạnh hỏi.

"Rất dễ chịu, cảm ơn." Tưởng Nhược Nam buột miệng một câu vốn là thói quen của người hiện đại, nhưng lại khiến Hồng Hạnh ngẩn người, cô bé ngước mắt lên nhìn nàng, nghi hoặc hỏi: "Hồng Hạnh hầu hạ tiểu thư là điều đương nhiên, sao tiểu thư lại khách sáo thế?"

Tưởng Nhược Nam cũng nhận ra mình lỡ lời, nhất thời không biết nên giải thích thế nào, nàng còn chưa ngốc tới mức nói rằng mình không phải là tiểu thư của Hồng Hạnh, ngộ nhỡ bị người ta coi là yêu quái, cho lên giàn hỏa thiêu thiêu tới chết thì thật chẳng vui vẻ gì!

Nàng cố gắng bình tĩnh đáp: "Đầu hơi đau nên nhất thời hồ đồ." Rồi thầm nhắc nhở mình sau này ăn nói phải cẩn thận.

Hồng Hạnh không nghi ngờ gì nữa, ngồi xuống bên giường, nhìn Tưởng Nhược Nam hỏi: "Tiểu thư, người định thế nào? Lát nữa vào cung gặp Thái hậu kể tội Hầu gia đi! Không những phải khiến Hầu gia hành lễ nhận lỗi với người, mà còn khiến ngài phải trừng phạt con hồ ly kia mới hả!"

Tưởng Nhược Nam chau mày nhìn Hồng Hạnh, cô nhóc này là một a hoàn nhỉ, mặc dù nàng không hiểu quy củ thời cổ đại nhưng cũng biết, ngôn ngữ hành động của Hồng Hạnh lúc này dường như đã vượt chức phận! Có kiểu a hoàn dám ăn nói với tiểu thư như thế sao?

Còn chưa đợi Tưởng Nhược Nam trả lời, một phu nhân mặc chiếc váy dài màu xanh da trời khoác áo choàng xanh lục đi tới trước giường. Phu nhân đó khoảng ba, bốn mươi tuổi, khuôn mặt có vài nét tương đồng với Hồng Hạnh, chỉ có điều đôi mày khẽ cau lại, bộ dạng vô cùng lo lắng, nhìn đã thấy là một người yếu đuối.

Tưởng Nhược Nam biết, đây là người vừa nói chuyện với Hồng Hạnh, được Hồng Hạnh gọi là "mẹ" đó.

Nhìn thấy bà, Tưởng Nhược Nam đột nhiên như có linh cảm, buột miệng gọi: "Phương ma ma." Nói xong mới thấy kỳ lạ. Hả? Sao nàng biết bà ta là Phương ma ma?

Phu nhân đó nghe nàng lên tiếng, vẻ mặt chẳng thể hiện gì nhiều, rõ ràng Tưởng Nhược Nam đã gọi đúng. Bà cúi người xuống, nắm lấy tay Tưởng Nhược Nam: "Tiểu thư, người sao rồi?"

Nói xong nước mắt lã chã rơi: "Tiểu thư đáng thương của ta… Nếu lão gia còn sống…" Sau đó dùng tay áo lau nước mắt.

Tưởng Nhược Nam nhìn bà, trong đầu lại xuất hiện một vài thông tin nữa, phu nhân này là vú nuôi của "thể xác" nàng đang mang, còn Hồng Hạnh là con gái bà ta.

Trái tim nàng như nhảy lên vì vui sướng, lẽ nào nàng vẫn còn giữ được ký ức của người trước kia. Tốt rồi, thế này sẽ không sợ bị người ta nhận ra nữa! Tưởng Nhược Nam đang thầm vui trong lòng nên không chú ý tới những lời của Phương ma ma.

Khi nàng muốn nghĩ đến những ký ức của "thể xác" này nhiều hơn thì đầu óc lại bắt đầu hỗn loạn, giống như nhất thời xuất hiện quá nhiều tin tức, nhưng mỗi dòng tin đều không rõ ràng, khi gắng sức suy nghĩ, đầu bắt đầu đau. Tưởng Nhược Nam đành từ bỏ, xem ra chuyện này phải từ từ thôi, không thể vội được.

Hồng Hạnh nhìn Phương ma ma khóc, bắt đầu bực bội, chau mày nói: "Mẹ, vừa mới sáng sớm, mẹ khóc gì thế? Tiểu thư mới xuất giá, thế là không may mắn đâu!"

Phương ma ma nghĩ cũng phải, vội vàng ngưng bặt, bà lau lau mặt, nhìn Hồng Hạnh nói: "Hồng Hạnh, con cũng biết tiểu thư mới xuất giá, hôm nay là ngày đầu tiên, con lại bảo tiểu thư đi tố cáo Hầu gia, nếu Hầu gia mất mặt, chẳng phải sẽ càng giận tiểu thư nhà chúng ta hơn sao?"

Tưởng Nhược Nam gật gật đầu, nếu Hầu gia thật sự nể sợ Thái hậu thì đã không có chuyện thê thiếp cùng được đón về một ngày. Cáo trạng này chỉ e không có tác dụng gì thôi!

Hồng Hạnh chớp mắt còn định nói gì nữa, Tưởng Nhược Nam đã dứt khoát ngắt lời cô ta: "Được rồi, đừng nói nữa, việc này ta tự có tính toán của mình!" Đâu đến lượt một tiểu nha đầu như ngươi phải dạy?

Giờ nàng còn đang mơ mơ hồ hồ, đợi nàng hiểu rõ mọi chuyện rồi hẵng hay.

Hồng Hạnh không ngờ Tưởng Nhược Nam lại ngắt lời mình, bình thường tiểu thư rất nghe lời cô ta, có chuyện gì cũng thích hỏi chủ ý của cô, hôm nay làm sao thế này?

Cô ta nhìn Tưởng Nhược Nam, nếu là bình thường, gặp phải những việc thế này tiểu thư đã nổi trận lôi đình, lại được cô ta nhắc nhở, tiểu thư nhất định sẽ lập tức nhảy lên chạy vào cung, nhưng bây giờ, tiểu thư vẻ mặt bình tĩnh, tâm trạng bình thản, bộ dạng ung dung, chẳng thấy một chút gàn dở ấm ương.

Lẽ nào tiểu thư bị ngã đập đầu nên não bộ tổn thương rồi? Hồng Hạnh thầm lẩm bẩm.

Tưởng Nhược Nam không biết tiểu nha đầu trước mặt đang thắc mắc về mình, nàng quay đầu, quan sát căn phòng, kiểu trang trí rất cổ xưa, đồ đạc chạm trổ hoa văn sơn màu đen, gương đồng sáng bóng, trên trà kỉ là một bình sứ men xanh, trong bình hoa tươi khoe sắc, rèm trướng màu lục, thứ nào cũng đều thanh nhã xinh đẹp, vô cùng tinh vi, lặng lẽ thể hiện sự phú quý của chủ nhân.

Trong phòng, ngoài Hồng Hạnh và Phương ma ma ra, còn có ba cô gái ăn vận trang phục của a hoàn, tuổi chỉ tầm mười mấy, mặt mũi xinh xắn, trong đó một người có khuôn mặt vô cùng thanh tú, nhìn người con gái này, trong đầu Tưởng Nhược Nam tự nhiên lại xuất hiện một cái tên.

"Ánh Tuyết." Nàng bật ra.

"Dạ, tiểu thư có gì sai bảo?" Cô gái thanh tú đó đáp một tiếng, giọng nói cũng vô cùng ngọt ngào.

Tưởng Nhược Nam chẳng qua chỉ muốn thử độ chính xác của trí nhớ mà thôi, không có gì sai bảo cả, bèn tiện miệng nói: "Rót cho ta ly trà lại đây."

"Vâng." Ánh Tuyết quay người đi ra ngoài.

Hồng Hạnh đứng bên cạnh khẽ nói: "Tiểu thư, những việc như thế người bảo em làm là được, Ánh Tuyết là nha đầu trong viện mà."

Trong viện? Nha đầu mà còn phân biệt trong viện ngoài viện? Tưởng Nhược Nam có chút không hiểu, nhưng không lên tiếng.

Lúc này, bên ngoài có a hoàn thông báo: "Hai vị ma ma của Tùng Hương viện đến."

Tưởng Nhược Nam đang thắc mắc, Tùng Hương viện là cái gì thì Phương ma ma đứng bên cạnh đã giải thích cho nàng: "Tùng Hương viện chẳng phải là chỗ lão phu nhân ư? Xem ra người đã biết chuyện tối qua rồi, không biết sai hai vị ma ma này tới đây có gì muốn nói?"

Hồng Hạnh lạnh lùng hừ một tiếng, "Sao lại chỉ sai hai vị ma ma đến, xảy ra chuyện lớn như thế, lão phu nhân cũng nên đích thân tới thăm mới phải chứ! Còn cả Hầu gia nữa, đến giờ không thấy bóng dáng đâu!"

Lúc này Tưởng Nhược Nam đang nghĩ, lão phu nhân mà họ nói có phải là mẹ của Hầu gia, mẹ chồng nàng không? Nếu đúng vậy, lời mà Hồng Hạnh nói trước mặt hai vị ma ma quả thật có chút không thích hợp, lão phu nhân là trưởng bối, lén lút bàn luận về trưởng bối đã là không nên, huống hồ còn dám ngang nhiên nói những lời như thế trước mặt hai vị ma ma hầu hạ cạnh bà.

Hồng Hạnh này, ăn nói thật không biết chừng mực!

2. Chương 2

1.2

Vẻ mặt Phương ma ma lo lắng, bộ dạng đó giống như chỉ hận không thể bịt chặt miệng Hồng Hạnh lại, nhưng còn chưa kịp, bên ngoài đã vang lên một giọng nói sang sảng: "Phu nhân đã tỉnh rồi? Lão phu nhân đặc biệt sai chúng ta tới thăm!"

Tưởng Nhược Nam nhìn về phía phát ra giọng nói, thấy hai vị phu nhân tầm trên dưới bốn mươi tuổi bước vào, đều mặc vàng đeo bạc, vô cùng cao quý. Một trong hai vị phu nhân môi mím chặt, biểu hiện lạnh lùng, ánh mắt dửng dưng liếc nhìn Hồng Hạnh một cái, có lẽ đã nghe thấy những lời vừa rồi của nàng ta.

Vị còn lại tươi cười niềm nở, vẻ mặt ôn hòa, chính bà ta là người đã đánh tiếng.

Hồng Hạnh đứng dậy nhìn hai vị phu nhân, bình thản nói: "Mặc dù đã tỉnh nhưng đầu vẫn còn đau, vết thương chảy rất nhiều máu, đâu khỏi dễ dàng như thế!"

Lời vừa nói ra, sắc mặt hai vị phu nhân đều trầm xuống, thần sắc vô cùng gượng gạo.

Phương ma ma thấy vậy vội vàng lên tiếng nói đỡ, "Đa tạ sự quan tâm của lão phu nhân, phu nhân tối qua đã bôi thuốc, nghỉ một đêm giờ không sao rồi. Không biết phải xưng hô với hai vị ma ma thế nào?"

Vị ma ma mặt mày tươi cười kia đáp: "Phu quân ta họ Trương, vị này họ Lưu."

"Thì ra là Trương ma ma và Lưu ma ma." Nói rồi Phương ma ma bèn lấy hồng bao đã chuẩn bị sẵn từ sáng ra nhét vào tay hai người.

Trương ma ma tươi cười nhận lấy, sắc mặt Lưu ma ma mặc dù lạnh nhạt nhưng vẫn không chối từ.

Trương ma ma nói tiếp: "Lão phu nhân của chúng tôi sau khi biết tin đã rất lo lắng, còn gọi Hầu gia đến giáo huấn một trận, vốn cũng định đến thăm phu nhân, nhưng sáng nay dậy người không được khỏe, vì vậy mới sai hai chúng tôi tới thay người hỏi han."

Hồng Hạnh nghe những lời này, khóe miệng giật giật, vẻ mặt vô cùng khó coi, nụ cười của Trương ma ma thoáng cứng lại, có điều lập tức khôi phục như cũ, hai mắt lạnh lùng quét qua Hồng Hạnh, nhưng quay sang Tưởng Nhược Nam lại lập tức tươi cười.

Tưởng Nhược Nam nghe Trương ma ma nói, lòng nghĩ, xem ra lão phu nhân vẫn còn có chút kiêng dè người con dâu này, nếu không Trương ma ma sẽ không nói bằng giọng như thế. Bản thân nàng sau này phải sống trong "thể xác" người khác, trước khi chưa hiểu ngọn ngành mọi chuyện, tốt hơn cả là không nên đắc tội với ai.

Tưởng Nhược Nam ngẩng đầu nhìn Trương ma ma mỉm cười nói: "Sao có thể để mẹ chồng tới thăm con dâu được, con dâu vừa về, nên là con dâu tới thỉnh an mẹ chồng mới phải. Ma ma nói thế là chê cười ta rồi."

Lời Tưởng Nhược Nam vừa thốt ra, tất cả mọi người trong phòng đều sững sờ nhìn nàng với vẻ mặt kinh ngạc, giống như là không tin những lời vừa rồi được thốt ra từ miệng nàng vậy.

Tưởng Nhược Nam bị họ nhìn với ánh mắt này lòng càng sợ hãi, chuyện gì thế, nàng nói sai ư? Có chỗ nào không thỏa đáng?

Hồng Hạnh đứng bên cạnh không kìm được lên tiếng: "Tiểu thư..."

Tưởng Nhược Nam sợ cô ta lại nói ra những lời khó nghe, lập tức quay mặt qua, nghiêm khắc trừng mắt lườm một cái, khẽ tiếng khiển trách: "Câm miệng!"

Hồng Hạnh chưa từng bị tiểu thư nặng lời, lập tức đỏ bừng mặt, bĩu môi, nhưng không dám nói thêm gì nữa.

Sau giây phút sững sờ, Trương ma ma đã khôi phục lại vẻ mặt bình thường, cười tít mắt nhìn Tưởng Nhược Nam, đáp: "Phu nhân, trước khi tôi đến đây lão phu nhân có dặn rằng, nếu sức khỏe phu nhân không tốt, thì việc dâng trà sáng nay không cần phải có mặt."

Kiếp trước nàng đọc và xem không ít tiểu thuyết phim ảnh, vì vậy biết màn kính trà này là gì.

Con dâu mới, ngày thứ hai sau khi về nhà chồng nhất định phải tới dâng trà mời bố mẹ chồng, bố mẹ chồng sẽ ban hồng bao cho con dâu mới, để tỏ rằng mình đồng ý đón nhận con dâu mới vào nhà.

Nhưng Thái phu nhân sắp xếp thế này là vì thật lòng nghĩ cho nàng, hay là còn có dụng ý nào khác bên trong?

Tưởng Nhược Nam lập tức nhớ đến đôi trai gái tối hôm qua.

Vừa rồi nghe Hồng Hạnh nói, nàng và quý thiếp cùng được đón về đây một ngày, không lẽ trong buổi dâng trà ngày hôm nay quý thiếp kia cũng sẽ có mặt? Thái phu nhân sắp xếp như vậy là vì không muốn quý thiếp phải chịu áp lực từ chính thất?

Gia đình này lại thiên vị ưu ái người quý thiếp kia thế sao? Cô gái đó rốt cục có lai lịch thế nào?

Tưởng Nhược Nam lẳng lặng suy nghĩ.

Cùng lúc ấy, sắc mặt Phương ma ma cũng rất khó coi, tối qua động phòng đã bỏ rơi tiểu thư rồi, hôm nay dâng trà cũng định để tiểu thư đứng ngoài sao? Thành kiến của Hầu phủ đối với tiểu thư sâu như thế ư?

Nhưng cũng khó trách việc họ tức giận, cách làm của tiểu thư thật sự…

Phương ma ma thầm thở dài một tiếng, vẻ lo lắng trên mặt càng rõ hơn.

Hồng Hạnh hậm hực, định nói gì đó, nhưng nhìn sang tiểu thư bên cạnh, bộ dạng nín nhịn đầy khó chịu.

Trương ma ma vẫn cười tít, lưu hết sắc mặt những người trong phòng vào mắt, vẻ mặt của Lưu ma ma bên cạnh lại để lộ ra vài phần khinh miệt.

Sự khinh miệt trên sắc mặt Lưu ma ma kia kích thích Tưởng Nhược Nam, kiếp trước, sắc thái mà nàng nhìn thấy nhiều nhất trên mặt người khác chính là vẻ mặt này.

Không muốn để nàng đi ư? Nàng cứ muốn đi đấy!

Mặc dù không biết sau này mình sẽ rơi vào tình cảnh thế nào, nhưng còn ở đây ngày nào, nàng cần phải làm tốt bổn phận của mình ngày đó. Vị trí của nàng là chính thê, không thể để kẻ khác tự do trèo lên đầu mình được!

Tối qua đã đủ mất mặt lắm rồi, màn dâng trà hôm nay nếu nàng không xuất hiện, không chừng sau này sẽ trở thành đồ trang trí cho cái nhà này, thành trò cười trong mắt mọi người.

Hừ, nàng dễ bắt nạt tới thế ư!

Khi ấy, Tưởng Nhược Nam đứng dậy, nhìn Trương ma ma cười, đáp: "Mặc dù mẹ chồng quan tâm thương yêu con dâu, nhưng con dâu không thể thiếu hiểu biết như thế, làm gì có đạo lí ngày đầu tiên về nhà chồng mà không dâng trà mời bố mẹ chồng chứ? Để chuyện này đồn ra ngoài, khiến người khác chê cười Hầu phủ chúng ta không có trên có dưới thì thật không hay!" Khi ấy chẳng màng nhìn vẻ mặt của Trương ma ma, nàng quay sang dặn dò Hồng Hạnh, "Hồng Hạnh, mau giúp ta chỉnh lại y phục, đừng để lỡ giờ tốt."

Trương ma ma ngẩn người, bà ta cứ tưởng rằng vị tân phu nhân này sẽ nổi giận, sẽ nói những lời oán trách, như vậy, ngộ nhỡ Thái hậu hỏi đến, Hầu phủ còn có thể nói là có lòng quan tâm nhưng tân phu nhân oán giận, Thái hậu cũng sẽ không thể nói được gì nữa. Không ngờ vị tân phu nhân với biệt hiệu bà la sát này lại nói ra được những lời gãy gọn đâu ra đấy, khiến họ chẳng còn biết phải đối đáp thế nào.

Trong lúc hai vị ma ma Trương, Lưu đang sững sờ, thì vẻ mặt Phương ma ma lại rất vui mừng, bà nói: "Phu nhân, đừng vội, vẫn còn sớm, không lỡ được đâu, không lỡ được đâu!" Tiểu thư coi như cũng đã bắt đầu hiểu chuyện rồi, nhất định phu nhân trên trời linh thiêng, phù hộ cho tiểu thư.

Hồng Hạnh vẫn chỉ tay sai bảo bọn người dưới, lấy nước, thay quần áo.

Hai vị ma ma Trương, Lưu quay sang nhìn nhau, Trương ma ma bèn cười, nói với Tưởng Nhược Nam: "Nếu đã vậy, tôi sẽ về bẩm lại với Thái phu nhân."

Tưởng Nhược Nam vừa đứng cho bọn a hoàn mặc áo, vừa cười tươi rói với họ đáp: "Hai vị ma ma, không tiễn."

Phương ma ma gọi một tiểu a hoàn tới tiễn họ.

Sau khi hai vị ma ma đi khỏi, bèn hạ giọng thì thầm với nhau.

Trương ma ma nói: "Tân phu nhân này xem ra là một người hiểu biết, hình như không giống với lời đồn..."

Lưu ma ma lại cười nhạt một tiếng: "Chỉ sợ là do ma ma đã sớm dạy cho thôi! Hiểu biết? Hừ, nếu thật sự hiểu biết thì liệu có xin Hoàng thượng chỉ hôn ngay trước mặt bao nhiêu người như thế không? Hại thiếu gia chúng ta không thể không lấy bà la sát đó về làm chính thê, nếu thật sự là một người hiểu biết, sao lại để a hoàn hầu hạ bên cạnh mình hỗn xược vô kỉ luật như thế? Chủ nào tớ nấy!"

Trương ma ma gật gật đầu: "Nói có lý, Hồng Hạnh kia nếu là người trong Hầu phủ chúng ta, sớm đã bị đánh rồi đuổi đi từ lâu!" Nói xong mắt bỗng sáng quắc lên: "Dám diễu võ giương oai trước mặt chúng ta, rồi sẽ có ngày, xem tôi xử lý tiểu nha đầu thối ấy thế nào!"

Lúc này Lưu ma ma chau mày, vẻ mặt lo lắng: "Có điều đây là cuộc hôn nhân được Hoàng thượng ban tặng, Hầu gia lại lạnh nhạt với tân phu nhân như thế, không sợ bị Hoàng thượng trách phạt ư?"

Trương ma ma nheo mắt cười, nhìn ngó xung quanh, thấy không có ai khác, lúc này mới ghé sát vào tai Lưu ma ma thì thầm: "Bà không biết đấy thôi, bà la sát này vốn là Hoàng thượng phải 'nuốt' cơ đấy, Hoàng thượng đang phiền muộn, nhưng cô ta lại nhắm Hầu gia, tự ý đòi Hoàng thượng chỉ hôn, Hoàng thượng cầu còn không được, vội vàng ném ngay củ khoai nóng trên tay cho Hầu gia. Quan hệ giữa Hoàng thượng và Hầu gia từ trước tới nay vẫn rất tốt, hàng ngày Hầu gia không quản ngại việc gì, bà nói xem trong lòng Hoàng thượng có thấy hổ thẹn không? Nếu không cũng sẽ không đồng ý để Hầu gia nạp tiểu thư nhà họ Vu làm thiếp cùng một ngày, chỉ cần đảm bảo vị trí của tân phu nhân, không khiến Hoàng thượng mất mặt, Hoàng thượng chẳng quản nhiều như thế đâu!"

Lưu ma ma cười, "Nói có lý. Thế gọi là bà la sát tự làm tự chịu, tiểu thư họ Vu sớm đã quen biết Hầu gia từ trước, lại xinh đẹp như tiên, tài hoa tỏa lộ, bà la sát thô tục kia sao có thể sánh được? Cả đời này cô ta đừng mong được đổi đời!"

"Đúng thế!"

Hai người vừa nói vừa cười, đi về hướng Tùng Hương viện ở phía Tây.

Trong Thu Đường viện của Tưởng Nhược Nam.

Lúc này dưới sự giúp đỡ của bọn a hoàn, Tưởng Nhược Nam đã mặc xong y phục, áo lụa tay hẹp màu đỏ rực, bên trên thêu hoa mẫu đơn màu hồng phấn, kiều diễm sống động, váy gấm màu vàng, dưới gấu váy thêu hình những dây nho rất phong phú, vô cùng đẹp mắt.

Nhưng lúc này Tưởng Nhược Nam chẳng có tâm trạng đâu mà thưởng thức chiếc váy tinh xảo ấy, nàng nhìn vào gương đồng trước mặt mà ngẩn ngơ.

Trong chiếc gương đồng bóng loáng ấy đang hiện ra khuôn mặt của nàng.

Đôi lông mày vô cùng cá tính, đôi mắt rất đẹp, lòng đen nhiều lòng trắng ít, đồng tử đen láy, mũi không được cao lắm, nhưng cũng may không bị to, môi dày, không nhỏ, nếu là ở thời hiện đại thì đây có thể được coi là một đôi môi gợi cảm, có điều theo tiêu chuẩn thẩm mỹ của thời cổ đại môi phải chúm chím anh đào thì đôi môi nàng không được thanh tú cho lắm.

Ngũ quan ngoài đôi mắt ra, mọi thứ khác đều bình thường, có thể chấp nhận được. Điều khiến nàng khó lòng chấp nhận nhất là làn da, "thể xác" nàng mới nhìn chỉ khoảng mười sáu mười bảy tuổi, đang ở độ tuổi có làn da đẹp nhất, nhưng sao da lại vừa thô vừa đen thế này?

Tưởng Nhược Nam ôm mặt, trong đầu nhớ lại làn da trắng như tuyết mỏng manh như sương của mỹ nữ mình nhìn thấy tối qua, giờ thì nàng đã hiểu vì sao Hầu gia lại không chịu động phòng với "thể xác" của nàng.

"Tiểu thư, để Hồng Hạnh trang điểm cho người thật xinh đẹp! Quyết không thể thua con hồ ly kia được!" Hồng Hạnh gỡ tay Tưởng Nhược Nam ra, cầm hộp phấn trên bàn trang điểm lên, chẳng khách khí gì ra sức trát trát bôi bôi lên mặt nàng, trước mắt Tưởng Nhược Nam toàn một màu trắng, mùi phấn thơm nhức mũi, Hồng Hạnh lại cầm son vung vẩy một hồi, sau khi kết thúc, thỏa mãn đứng tránh ra ngoài để nàng tự ngắm mình trong gương.

Hồng Hạnh cười với Tưởng Nhược Nam: "Tiểu thư, thế có được không?"

Tưởng Nhược Nam vừa nhìn, suýt nữa thì nhảy dựng lên. Mẹ ơi! Phấn dày hàng thước, son môi đánh đỏ như đít khỉ, giống hệt geisha Nhật Bản!

Tưởng Nhược Nam nhìn Hồng Hạnh chẳng chút thiện cảm, không lẽ tiểu nha đầu này muốn nàng mang bộ dạng ấy ra ngoài để dọa người của Hầu phủ?

Cao, cách báo thù này thật sự cao tay!

"Mang một chậu nước đến đây cho ta, ta phải rửa mặt!"

Tự mình làm còn hơn.

"Tiểu thư, phấn không đủ trắng…"

"Tiểu thư, môi chưa đỏ…"

Hồng Hạnh đứng cạnh lẩm bẩm liên tục.

Khóe mắt Tưởng Nhược Nam giật giật, không thể nhịn được nữa: "Hồng Hạnh, đi lấy cho ta ít đồ ăn lại đây." Phải tìm cách tống cổ cô ta đi thì tai mới được yên tĩnh một lúc.

Hồng Hạnh đi rồi, Phương ma ma ghé sát nàng.

"Tiểu thư, hiện giờ Hầu phủ quyền trong tay lão phu nhân, tiểu thư đừng vô lễ với bà ấy, nếu lão phu nhân nói những lời tiểu thư không muốn nghe, thì cứ nhẫn nhịn một chút, giờ tiểu thư đã là vợ người ta, không còn là tiểu thư của Tướng phủ nữa rồi!" Giọng nói nghe dè dặt thận trọng, như đang khuyên bảo nàng hết nước hết cái.

Tưởng Nhược Nam quay sang nhìn Phương ma ma, sự quan tâm trên mặt bà hiện lên rất rõ ràng, Tưởng Nhược Nam cảm nhận được rằng đây chính là người thật lòng yêu thương "thể xác" này, nàng bèn nói: "Ma ma yên tâm đi, ta biết nên làm thế nào."

Phương ma ma thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt vui tươi, cười đáp: "Người ta thường nói con gái sau khi lấy chồng tự nhiên sẽ hiểu chuyện hơn, trước kia ta vốn không tin, giờ thì tin rồi. Tiểu thư, chúng ta mới tới đây nên ít nhiều cũng sẽ phải chịu ấm ức, tạm thời cứ nhẫn nhịn đã. Đợi sau này họ nhận ra cái tốt của tiểu thư rồi, tự nhiên sẽ đón nhận tiểu thư thôi."

Tưởng Nhược Nam quay đầu đi không lên tiếng, nhưng lòng thầm nghĩ, thế thì cũng phải xem là ấm ức gì đã, cứ nhẫn nhịn mãi, chỉ khiến họ thêm ngông cuồng, trèo lên đầu lên cổ mình thôi. Xem ra Hồng Hạnh đã nói một câu rất đúng, tính cách của Phương ma ma quả thật là quá mềm yếu.

3. Chương 3

1.3

Lúc này Hồng Hạnh mang một ít đồ ăn vào, nghe thấy hai người nói chuyện, bèn bước đến: "Mẹ, theo lý mà nói tiểu thư nhà chúng ta được gả vào Hầu phủ, trở thành Hầu phủ phu nhân, cũng chính là chủ mẫu của Hầu phủ, gia đình này phải theo tiểu thư mới đúng chứ?" Nói rồi bê bát cháo trong khay cùng vài món rau ăn kèm, mấy đĩa bánh hấp dẫn đặt xuống trước mặt Tưởng Nhược Nam.

Cháo ninh rất nhừ, cho vào miệng là tan ngay, vị ngọt vừa miệng, món ăn kèm cũng thanh đạm, bánh mềm tỏa hương, răng miệng thơm vấn vít, chỉ hận không thể nuốt luôn cả lưỡi mình. Kiếp trước nàng cũng từng được ăn một bữa sáng trong khách sạn năm sao, khi đó nàng còn tưởng rằng đây là bữa sáng ngon miệng và ngọt ngào nhất, nhưng so với những món nàng vừa ăn thì quả thật bữa sáng ở khách sạn năm sao kia chỉ như quà vặt lề đường…

Không hổ là gia đình quyền quý ở thời cổ đại, những món ăn này tinh tế như vậy, không biết làm thế nào.

Tưởng Nhược Nam ăn một cách đầy thỏa mãn.

Bên kia Phương ma ma nghe nói vậy, vội vàng nhìn ra ngoài ngó quanh, thấy không có ai đi ngang qua mới thở phào yên tâm, quay lại gõ vào đầu Hồng Hạnh một cái, nghiêm khắc nói: "Hồng Hạnh, con còn không biết giữ mồm giữ miệng à, con tự mình gây thị phi là chuyện nhỏ, đừng tạo thêm phiền phức cho tiểu thư nữa! Tiểu thư mới về, chưa hiểu gì, sao có thể gánh vác nổi mọi chuyện trong gia đình, hơn nữa, vội vội vàng vàng tiếm quyền của lão phu nhân như thế, lẽ nào người ta cũng để yên cho sao? Không chừng càng bị người ta coi thường, khiến người ta chán ghét, chuyện này đừng nhắc lại nữa!"

Hồng Hạnh là đại a hoàn hầu hạ bên cạnh tiểu thư, bình thường quen hung hăng bá đạo trước cả tiểu thư rồi, tiểu thư cũng rất ít khi nói gì cô ta, nhưng hôm nay lại liên tiếp bị giáo huấn, lòng đã buồn bực từ trước, nghe Phương ma ma nói thế, bèn hừ một tiếng: "Dù sao con nói gì cũng sai cả!" Rồi quay người bỏ ra ngoài.

Phương ma ma nhìn theo con gái giận tới run cả người, khi quay đầu lại nói với Tưởng Nhược Nam, giọng đã nghẹn ngào: "Tiểu thư, ta biết người là nể mặt ma ma này, nên mới đối xử với Hồng Hạnh như tỷ muội của mình, đều tại ta không biết dạy dỗ, nên mới khiến nó trở thành một đứa không biết trời cao đất dày như thế. Tiểu thư, ta thật hổ thẹn với người, hổ thẹn với tướng quân, phu nhân." Nói xong lại bắt đầu lau nước mắt.

Tưởng Nhược Nam có chút đau đầu, chỉ an ủi vài câu, nhưng mắt lại nhìn theo hướng mà Hồng Hạnh bỏ đi, lòng nghĩ, nếu thật sự phải ở lại đây, nàng phải nghĩ cách để điều trị cái tính cách hiếu thắng xốc nổi đó của Hồng Hạnh, bằng không, để một a hoàn như thế hầu hạ bên mình, người ta sẽ nhìn nàng thế nào?

Dềnh dàng mãi cũng mất một khoảng thời gian rồi, Tưởng Nhược Nam trang điểm xong, Phương ma ma lại cẩn thận kiểm tra một lượt, bà nhìn khuôn mặt được trang điểm nhẹ nhàng của Tưởng Nhược Nam, cất lời khen: "Thế này nhìn đẹp hơn nhiều, khuôn mặt thanh tú, mắt cũng có thần hơn! Có phải tối qua học theo cách của hỉ nương không?"

"Đúng thế." Tưởng Nhược Nam đang không biết phải giải thích thế nào, Phương ma ma liền đưa ngay đáp án tới cho nàng, thật là thương yêu nàng hết mức mà!

Hai người ra khỏi phòng, Hồng Hạnh đang giận dỗi đứng bên ngoài, thấy họ bèn đi theo, ngoài ra còn mang theo hai a hoàn nữa, Tưởng Nhược Nam nhìn nhìn, nhớ ra tên của họ, cô gái có thân hình vừa phải kia là Hoa Anh, cô gái hơi gầy tên là Liên Kiều.

Cả đoàn người dưới sự dẫn đường của a hoàn Hầu phủ, đi về phía Tùng Hương viện bên mặt Tây. Dọc đường chỉ thấy đình đài lầu các, trên cầu dưới nước, chim hót hoa thơm, cảnh sắc mê người, thật đúng là hết sức phú quý hoa lệ.

Tưởng Nhược Nam thầm tính toán, đúng mười mấy phút đi bộ mới đến được Tùng Hương viện, điều đó cho thấy sự rộng lớn của Hầu phủ. Nghĩ đến cái ổ chuột của mình… Thật không rộng bằng một vũng nước trong Hầu phủ này.

Ở cửa Tùng Hương viện, lại gặp đôi nam nữ tối qua đang đi lại từ một con đường khác.

Hai người bọn họ vừa đi vừa nói chuyện, nữ mặc váy thêu hoa màu hồng phấn, mái tóc dài đen nhánh buộc lửng đằng sau, hai lọn tóc mai thả phía trước, cài trâm vàng, bên tai đeo một đôi hoa kim ngọc bảo châu,

nhụy hoa màu vàng lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời, khiến khuôn mặt nàng ta càng kiều diễm lay động lòng người.

Nam nhân mặc một chiếc áo gấm màu kim thanh, cổ tròn, thắt lưng khảm bạch ngọc, giày đế đen khâu chỉ vàng, một cách ăn vận khiến người ta nhìn mà thấy dễ chịu, kèm theo đó là thân hình cao lớn cùng vẻ thản nhiên trên mặt của hắn, tạo cho người đối diện cảm giác trầm ổn.

Lúc này, nữ nhân kia không biết đang nói chuyện gì vui, quay đầu nhìn nam nhân, cười tươi như một đóa hoa, hai má ửng hồng, vô cùng kiều diễm. Nam nhân nhìn thấy, khuôn mặt thản nhiên để lộ ý cười, giống như ráng mây buổi sáng đón được những ánh mặt trời đầu tiên, lóa mắt người khác.

Hồng Hạnh thấy thế, cúi đầu lẩm bẩm mắng một câu: "Hồ ly tinh!"

Tưởng Nhược Nam biết, đây chính là phu quân của nàng: An Viễn Hầu và quý thiếp họ Vu được hắn sủng ái. Dẹp bỏ ân oán cá nhân sang một bên, thì hai người này quả là kim đồng ngọc nữ, rất xứng đôi!

A hoàn của Hầu phủ đi tới trước mặt Hầu gia quỳ xuống hành lễ, cất tiếng vấn an: "Hầu gia, di nương."

Nghe thấy hai từ "di nương", nụ cười trên mặt Vu di nương cứng lại, nhưng ngay lập tức khôi phục như cũ. Tưởng Nhược Nam đứng bên nhìn thấy, thoáng mỉm cười, xem ra người con gái này rất không vừa ý với thân phận quý thiếp của mình!

Tưởng Nhược Nam cũng đưa đám a hoàn đi theo mình lên hành lễ với Hầu gia.

An Viễn Hầu Cận Thiệu Khang sau khi lạnh lùng nhìn Tưởng Nhược Nam một cái, bèn đưa Vu di nương vào viện tử, chẳng buồn nói với nàng câu nào.

Phương ma ma nhìn Hầu gia, rồi lại nhìn Tưởng Nhược Nam, vẻ mặt để lộ những nét buồn bã. Sắc mặt đám a hoàn còn lại cũng chẳng tốt hơn là bao, lần lượt cúi thấp đầu. Rất nhiều a hoàn trong viện tử của lão phu nhân đều nhìn thấy màn này, chẳng thể hiện gì, nhưng những ánh mắt khi len lén liếc về phía Tưởng Nhược Nam đều có vài phần coi thường.

Tưởng Nhược Nam nhìn theo bóng lưng của Cận Thiệu Khang khẽ hừ một tiếng, thầm nghĩ, mẹ kiếp, tối qua làm người ta bị thương, hôm nay gặp chẳng buồn nói một câu, còn bày ra cái bộ mặt thối đó, định giở trò gì? Đến phép lịch sự tối thiểu cũng không có!

Tưởng Nhược Nam đưa a hoàn vào trong viện, một a hoàn mặt mày thanh tú đứng ở trước cửa chính phòng vén rèm lên, hướng vào trong thông báo một tiếng: "Tân phu nhân đến rồi."

Tưởng Nhược Nam, Phương ma ma và Hồng Hạnh đi vào, Liên Kiều và Hoa Anh ở lại trong viện tử.

Trong phòng, đã rất đông người.

Một phu nhân chừng bốn mươi tuổi ngồi ngay ngắn ở ghế chính, khuôn mặt hơi dài, làn da trắng muốt, lông mày rất đẹp, thời trẻ chắc chắn là một mỹ nhân. Bà ta mặc một chiếc áo dài tay bó màu tím nho, một chiếc váy dài màu tím nhạt, tóc búi tròn quanh đầu, cài rất nhiều trâm phỉ thúy vàng, cả người toát lên một cảm giác cao quý lạnh lùng,

Thì ra Thái phu nhân lại trẻ thế này, đẹp thế này, nhưng tuổi còn trẻ mà đã mất chồng, thật là đáng thương, Tưởng Nhược Nam thầm nghĩ.

Hầu gia và Vu di nương đứng bên cạnh Thái phu nhân đang khẽ trò chuyện gì đó với bà, Thái phu nhân nhìn thấy con trai mình, vẻ mặt lạnh lùng cuối cùng cũng để lộ ý cười.

Đứng phía sau Thái phu nhân là một vị phu nhân có tuổi tác tương đương với bà, người phụ nữ này cũng khá xinh đẹp, có điều cho dù luận về ăn mặc, trang điểm hay khí chất đều không thể bì được với Thái phu nhân.

Phía dưới bên phải Thái phu nhân là một nam tử chừng hơn hai mươi tuổi, khuôn mặt hao hao Hầu gia, nhưng nhìn tổng thể lại không có được vẻ đẹp anh tuấn như vậy. Bên cạnh hắn là một nữ tử khoảng hai mươi tuổi, mày thanh mắt to, đôi môi mỏng, lúc này đang nhìn Vu di nương cười, bộ dạng rõ ràng là rất thân thiết. Ngồi trên đầu gối nữ tử đó là một đứa trẻ tầm hai, ba tuổi, đôi mắt tròn xoe nhìn Tưởng Nhược Nam, Tưởng Nhược Nam nhìn nó chớp chớp mắt, thằng bé bèn toét miệng ra cười.

Phía dưới bên tay trái Thái phu nhân là một cô bé gái khoảng mười ba, mười bốn tuổi, mặt trái xoan, mắt hạnh[1], sống mũi cao, nhìn vô cùng xinh đẹp, ăn mặc trang điểm đều rất hoa lệ cao quý, có điều ánh mắt nhìn Tưởng Nhược Nam lại có vài tia khinh miệt, khóe miệng nhếch lên một nụ cười chế nhạo, thấy Tưởng Nhược Nam nhìn mình, bèn hừ khẽ một tiếng, quay đầu sang bên cạnh nói chuyện với Hầu gia.

[1] Mắt hạnh: Mắt hình quả hạnh đào, là kiểu mắt tròn và có phần đuôi mắt dài, hình mẫu mắt lý tưởng của các cô gái.

Những người còn lại thì là vài a hoàn, ma ma.

Tưởng Nhược Nam quan sát lâu như vậy, nàng phát hiện ra rằng, toàn bộ những người trong phòng này bao gồm cả Thái phu nhân, dường như không ai nhìn nàng bằng ánh mắt thiện cảm. Ồ, ngoài thằng bé con kia ra…

Bi thảm, nhân duyên của "thể xác" này lại kém đến thế ư?

Cận Thiệu Khang quỳ trước mặt Thái phu nhân, Tưởng Nhược Nam quỳ bên trái hắn, Vu di nương Vu Thu Nguyệt quỳ bên phải hắn, ba người khấu đầu ba cái trước Thái phu nhân.

Sau khi khấu đầu xong, Tưởng Nhược Nam len lén nhìn Cận Thiệu Khang một cái, những đường nét trên khuôn mặt hắn khi nhìn nghiêng vô cùng hoàn mỹ, mắt cụp, trên làn mi phủ một lớp ánh sáng, khe khẽ rung động, đôi môi với những đường nét rõ ràng, góc cạnh mím chặt, bộ dạng vô cùng nghiêm túc. Như cảm nhận được ánh mắt của Tưởng Nhược Nam nên hắn thoáng quay đầu, ánh mắt nhẹ nhàng liếc sang phía nàng, ở cự li gần thế này, Tưởng Nhược Nam phát hiện ra đồng tử của hắn có màu nâu sẫm, tinh anh trong suốt, vô cùng đẹp, chỉ là ánh mắt cũng rất lạnh lẽo, càng đáng hận hơn cả là, trong cái lạnh lẽo đó bao gồm cả sự khinh bỉ và coi thường khiến người khác không sao chịu đựng nổi!

Lòng Tưởng Nhược Nam trĩu nặng, lập tức quay đầu đi, không nhìn hắn thêm lần nào nữa.

Lúc này bên cạnh có bà hầu già đã dâng trà tới, Cận Thiệu Khang đón lấy trước, dâng cho Thái phu nhân, Thái phu nhân nhận, ánh mắt nhìn con trai ngập ý cười, sau khi nho nhã nhấp một ngụm trà, bà đưa lại cho Cận Thiệu Khang một chiếc hồng bao.

"Giờ Hầu gia đã lấy vợ, mong rằng sớm ra hoa kết trái cho Cận gia, cũng là để phụ thân ở dưới cửu tuyền được yên nghỉ." Giọng Thái phu nhân chầm chậm mà dịu dàng, có sự thanh bạch của người không còn nhiều ham muốn.

"Nhi tử biết." Cận Thiệu Khang khi nói lời này, mặt lại khẽ quay sang phía Vu Thu Nguyệt, Vu Thu Nguyệt lập tức xấu hổ cúi gằm đầu xuống, nhưng miệng thoáng mỉm cười ngọt ngào.

Thái phu nhân thấy thế, ánh mắt thoáng tối lại, trong lòng khẽ thở dài một tiếng.

"Tẩu tẩu xấu hổ rồi!"

Tưởng Nhược Nam nhìn về phía phát ra giọng nói, nhận ra người vừa lên tiếng lại chính là tiểu cô nương diện mạo xinh đẹp ngồi bên tay trái Thái phu nhân, lúc này cô bé đang nhìn Vu Thu Nguyệt che miệng cười, vẻ mặt vô cùng thân thiết. Nghe giọng điệu cô bé có lẽ là muội muội của Hầu gia, chỉ là… "Tẩu tẩu"? Gọi quý thiếp là tẩu tẩu trước mặt nàng, thật chẳng còn coi ai ra gì nữa!

Điều đáng buồn cười hơn cả là, khi lời này được thốt ra, Hầu gia và Thái phu nhân đều không có phản ứng gì, trái tim Tưởng Nhược Nam thắt lại.

Căn bản chẳng ai quan tâm tới cảm nhận của nàng.

Bà hầu già lại dâng trà tới trước mặt Tưởng Nhược Nam, Tưởng Nhược Nam nhận ly trà, hai tay dâng lên Thái phu nhân, nhìn bà nói: "Mẫu thân, mời người dùng trà."

Thái phu nhân đón lấy, vẻ mặt điềm đạm, nụ cười cũng nhàn nhạt, trong mắt chỉ có sự lạnh nhạt. Bà "ừm" một tiếng, đón ly trà, nhấp một hớp, rồi đưa cho nàng một hồng bao.

"Đã bước chân vào cửa, sau này là con dâu trong nhà, lời nói hành động đều đại diện cho Cận gia, nhất định phải giữ trọn đạo làm vợ, an phận thủ thường!"

Đến giọng điệu cũng nhàn nhạt.

"Vâng." Tưởng Nhược Nam nén cơn giận trong lòng. Trước khi hiểu rõ mọi chuyện, chưa có bất kỳ sự chuẩn bị nào, nàng chọn sự nhẫn nại.

Ngay sau đó là đến lượt Vu Thu Nguyệt dâng trà, Tưởng Nhược Nam đặc biệt chú ý đến vẻ mặt của Thái phu nhân, mặc dù không tươi cười như hoa, nhưng so với khi nàng dâng trà, cử chỉ lời nói của bà dịu dàng hơn rất nhiều.

"... Có gì không quen cứ đến nói với ta, cần gì thì tìm Liễu Nguyệt."

Thật quá thiên vị!

Tưởng Nhược Nam thầm bất bình trong lòng.

Nhưng vẫn không để lộ bất kỳ biểu hiện nào ra ngoài mặt, trên môi nở một nụ cười mỉm nhẹ nhàng, thoáng qua đã thấy cần bao nhiêu hiền thục nàng có ngay bấy nhiêu hiền thục mang ra.

Nàng không hề biết rằng, phản ứng của nàng khiến tất cả những người có mặt trong phòng lúc ấy đều thoáng bất ngờ. Cận Thiệu Khang lén liếc mắt nhìn nàng một cái, đôi nam nữ ngồi phía dưới bên phải Thái phu nhân nhân lúc mọi người không chú ý cũng không kìm được quay sang thì thầm to nhỏ với nhau, cho đến khi vị phu nhân xinh đẹp đứng sau Thái phu nhân trừng mắt lườm bọn họ một cái, họ mới lấy lại vẻ nghiêm túc của mình.

Sau đó liền có một a hoàn mặc bộ y phục màu xanh lá, tướng mạo đoan trang, cử chỉ phóng khoáng đi tới bên cạnh Thái phu nhân, mở một chiếc hộp gỗ nhỏ ra, để lộ vật bên trong chiếc hộp cho Thái phu nhân nhìn. Thái phu nhân lập tức nở một nụ cười hài lòng, ánh mắt dành cho Vu Thu Nguyệt càng thêm dịu dàng.

Tưởng Nhược Nam nhanh mắt, nhìn thấy một miếng vải màu trắng trong chiếc hộp gỗ nhỏ đó, bên trên có một chấm đỏ loang, đương nhiên nàng hiểu điều đó có nghĩa là gì.

Đấy là nguyên mạt[2], chứng minh sự trong trắng của người con gái.

[2] Nguyên mạt: Chiếc khăn lụa dính máu của người con gái trong lần đầu tiên vào đêm động phòng.

Tưởng Nhược Nam thầm cười nhạt một tiếng, người đàn ông này sau khi đánh ngất chính thê, còn có tâm trạng ái ân với người con gái khác, mặc kệ đó là vì nguyên nhân gì, thì kẻ ấy cũng chỉ là một tên khốn mà thôi!

Trở thành vợ của một kẻ như vậy, thật quá bi thảm!

Tiếp theo đó Thái phu nhân bắt đầu giới thiệu những người có mặt trong phòng với con dâu mới. Người phụ nữ đứng sau Thái phu nhân là thiếp thất của lão Hầu gia quá cố, Triệu di thái thái. Đôi nam nữ ngồi phía dưới bên tay phải bà ta chính là con trai Cận Thiệu Đường và con dâu Vương thị của bà ta. Đứa bé trong tay Vương thị là con trai họ, vừa tròn hai tuổi. Còn thiếu nữ xinh đẹp ngồi bên tay phải bà chính là muội muội của Cận Thiệu Khang, Cận Yên Nhiên.

Khi chào hỏi Tưởng Nhược Nam, Triệu di thái thái cười rất giả tạo, vợ chồng Cận Thiệu Đường cười rất ngông nghênh, nhưng Cận Yên Nhiên chẳng buồn mất thời gian làm trò với cơ mặt, chưa thèm gọi một tiếng tẩu tẩu đã quay ngoắt đầu đi.

Đối với Thu Nguyệt lại khác, Triệu di thái thái cười nịnh bợ, vợ chồng Cận Thiệu Đường cười rất thân thiết, còn Cận Yên Nhiên kéo tay Thu Nguyệt gọi liền mấy tiếng tẩu tẩu. Vu Thu Nguyệt miệng thì nói không dám, nhưng vẻ mặt thực sự lại rất vui mừng.

Về phần Vu Thu Nguyệt, Tưởng Nhược Nam đã quan sát kĩ một hồi lâu, nàng ta từ đầu tới cuối chẳng thèm liếc nàng lấy một cái, cho dù thỉnh thoảng ánh nhìn hai người chạm nhau, thần sắc của cô ta vô cùng bình tĩnh, không nhận ra bất kỳ tâm tư nào, không có đắc ý, càng không có khoa trương, rõ ràng cao thâm khó dò vô cùng.

Một hoàn cảnh thật phức tạp. Tưởng Nhược Nam thầm thở dài, không có ai nhìn nàng với vẻ mặt dịu dàng tốt đẹp cả! Nàng không biết là lỗi của ai, nhưng tuyệt đối không phải là lỗi của Tưởng Nhược Nam nàng! Dựa vào cái gì mà nàng phải ở lại đây chịu đựng những ấm ức đó?

Vô nghĩa, sống trong một hoàn cảnh như thế này thì có ý nghĩa gì, bản thân mình lại là một cái gai trong mắt người ta!

Đầu óc Tưởng Nhược Nam nhanh nhẹn nảy ra mấy suy nghĩ, tìm cách xem phải làm thế nào để thoát khỏi tên đàn ông khốn kiếp này, trong ấn tượng của nàng, ở thời cổ đại hình như cũng có chuyện hai bên đồng ý ly dị, mà cho dù không ly dị trong hòa bình, thì để hắn bỏ nàng đi cũng được chứ sao?

Nhưng những lời sau đó của Thái phu nhân lại giống một trái lựu đạn nổ ngay bên tai nàng.

Thái phu nhân nói: "Cuộc hôn nhân lần này là do Hoàng thượng ban tặng, lát nữa các con hãy vào cung tạ ân đi!"

Hôn nhan ban tặng…

Tưởng Nhược Nam đột nhiên nghẹn ngào.

Chưa từng nghe nói hôn nhân được Hoàng thượng ban lại có thể tự ý bỏ nhau.

Cũng chưa từng nghe nói người vợ được chỉ hôn bị bỏ rơi bao giờ!

Đầu óc Tưởng Nhược Nam đột nhiên biến thành một đống hồ dán, không nghĩ ra bất cứ cách giải quyết nào.

4. Chương 4

1.4

Lúc này Cận Thiệu Khang đã đứng dậy trước, cung kính nói với Thái phu nhân, "Nếu vậy, chúng con xin vào cung trước!" Nói xong nhẹ nhàng cẩn thận đỡ Vu Thu Nguyệt đứng lên, Vu Thu Nguyệt ngước khuôn mặt xinh đẹp nhìn hắn cười rạng rỡ.

Thế là xong rồi? Tưởng Nhược Nam ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn đám người trước mặt mình, chẳng phải Phương ma ma còn nói Vu di nương phải dâng trà cho nàng sao?

Ban đầu là không muốn nàng đến, giờ ngay trước mặt nàng lại giả ngô giả ngọng, định phớt lờ việc này đi, tất cả mọi người đều bảo vệ Vu Thu Nguyệt, coi nàng như không tồn tại?

Tốt xấu gì nàng cũng là do Hoàng thượng chỉ hôn, là chính thê do kiệu tám người khiêng rước về Hầu phủ! Vậy mà đến chút thể diện này cũng không chịu giữ cho nàng?

Tưởng Nhược Nam vẫn luôn nhẫn nại cuối cùng đã nổi giận!

Cận Thiệu Khang và Vu Thu Nguyệt sánh vai đi ra ngoài. A hoàn mặc y phục màu xanh lá đó đến bên Thái phu nhân, khom lưng giơ tay chuẩn bị đỡ bà vào phòng trong nghỉ ngơi. Còn Vương thị bế con định đứng lên lui về. Bọn a hoàn, hầu già cũng thu dọn để đợi theo sau chủ tử của mình.

Chẳng ai quan tâm tới Tưởng Nhược Nam lúc này còn đang đứng giữa phòng.

Phương ma ma biết nàng đang thắc mắc điều gì, bà lo lắng tiểu thư sẽ không nhẫn nhịn được nữa mà nổi điên lên, vội vàng chạy đến cạnh tiểu thư, khẽ tiếng nói: "Tiểu thư, còn nhớ ma ma đã nói với người những gì không? Tạm thời nhẫn nại đã, đừng gây chuyện nữa…" Từ khi vào An Viễn Hầu phủ, tiểu thư đã mất rất nhiều ưu thế, không còn thể mặc nhiên tùy tiện như trước kia.

Hồng Hạnh cũng đi đến cạnh Tưởng Nhược Nam thúc giục nàng, nói: "Tiểu thư, mau đuổi theo đi, người là chính thất, sao có thể đi sau người ta, mau đuổi theo đi!"

Tương Nhược Nam bực bội nhìn Hồng Hạnh. Đuổi theo? Đuổi theo thì sẽ được họ vui vẻ đón nhận ư? Chính thất! Ở đây ngoài a hoàn của mình ra, chẳng ai thèm quan tâm tới vị chính thất này cả!

Các người khiến ta không được thoải mái, ta cùng sẽ khiến các người không được như ý, muốn bảo vệ vợ bé chứ gì? Ta nhất định phải uống được ly trà do vợ bé đó dâng đấy!

Đương nhiên đây chỉ là một mặt thôi, quan trọng hơn cả là, nếu cứ để Vu Thu Nguyệt kia dễ dàng qua mặt như thế, sau này trong phủ An Viễn Hầu sẽ chỉ có Vu Thu Nguyệt mà không có Tưởng Nhược Nam nữa, đến kẻ dưới cũng chẳng thèm tôn trọng nàng, cả đời này nàng đừng mơ đạp lên đầu Vu Thu Nguyệt mà sống! Thậm chí còn bị Vu Thu Nguyệt đè bẹp không cử động nổi ấy chứ!

Nàng phải khiến mọi người biết, mặc dù nàng không được Hầu gia yêu thương, nhưng nàng vẫn là chính thất do đích thân Hoàng thượng ban cho hắn! Là người tuyệt đối không dễ dàng bị khinh thường!

Ngay lúc ấy, Tưởng Nhược Nam khẽ đẩy Phương ma ma đang khổ sở khuyên giải sang một bên, ngẩng đầu ưỡn ngực, cao ngạo gọi: "Đợi một chút!"

Giọng nói trong trẻo rõ ràng, khiến tất cả mọi người đều sững lại.

Cận Thiệu Khang và Vu Thu Nguyệt quay đầu, Thái phu nhân vừa đứng dậy nghe vậy lại ngồi xuống, bàn tay bế con của Vương thị cũng dừng, bọn a hoàn, hầu già trong phòng đều ngưng công việc trên tay.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào Tưởng Nhược Nam, thoáng chau mày, bộ dạng như muốn nói "Lại muốn giở trò gì ra nữa?"

Lúc này vẻ mặt Cận Thiệu Khang cũng như muốn nói câu đó, chỉ là trong ánh mắt nhìn Tưởng Nhược Nam có thêm vài phần chán ghét.

"Cô còn muốn thế nào nữa?" Giọng nói lạnh lẽo, rất cuốn hút, nhưng tràn ngập sự thiếu kiên nhẫn.

Mẹ kiếp, cho dù ngươi có kéo dài cái mặt ra thì ta cũng sợ ngươi chắc? Ta là được chỉ hôn, phía sau có Thái hậu chống lưng, lại là con gái của đại tướng quân gì đó, ta không tin ngươi có thể làm gì ta!

Tưởng Nhược Nam hoàn toàn không sợ vẻ mặt lạnh lẽo ấy, nhướng mày nhìn hắn, khiêu khích.

"Mọi người hình như đã quên một việc rồi!" Tưởng Nhược Nam đột nhiên mỉm cười, đôi đồng tử đen như bảo thạch sáng lấp lánh, rất xảo quyệt, giống như một con mèo tinh quái! Nàng quay người ngồi xuống chiếc ghế trống của Cận Yên Nhiên, Cận Yên Nhiên dường như nhận ra ý đồ của nàng nên trừng mắt nhìn căm hận, nhưng Tưởng Nhược Nam lại nhìn nàng ta cười hết sức vui vẻ, nhìn cho đến khi Cận Yên Nhiên phải đỏ bừng cả mặt, mới quay lại nhìn Cận Thiệu Khang và Vu Thu Nguyệt, tiếp tục cười híp mắt nói: "Thân là thiếp thất, chẳng phải nên dâng trà cho chính thất hay sao?"

Quả nhiên Cận Thiệu Khang mặt biến sắc, âm trầm tới đáng sợ, ánh mắt sắc lẹm khiến tất cả bọn người dưới đều không chịu nổi phải cúi gằm đầu. Vẻ mặt của Vu Thu Nguyệt thoáng cứng lại, nhưng ngay sau đó đã đổi sang bộ dạng tủi thân ấm ức, khiến người ta phải xót thương.

Sắc mặt Thái phu nhân vô cùng lạnh nhạt, đôi môi mím chặt để lộ cơn giận của bà, bà không nói ra việc dâng trà, những người có mắt có suy nghĩ đều hiểu đấy là ý gì. Nhìn bộ dạng lúc này của Tưởng Nhược Nam, rõ ràng nàng cố ý, cố ý khiêu chiến với quyền uy của bà, cố ý chống đối bà. Tưởng Nhược Nam này, quả nhiên là danh bất hư truyền!

Còn Cận Thiệu Đường và Vương thị, cả Triệu di thái thái nữa, lúc thì nhìn nhìn người này, lúc lại ngó ngó người kia, tròng mắt đảo liên tục, rõ ràng đang muốn được xem màn kịch hay.

Phương ma ma đứng phía sau khẽ giật giật chéo áo nàng, "Tiểu thư, bỏ đi bỏ đi!" Giọng nói đầy lo lắng. Tưởng Nhược Nam biết vị Phương ma ma này thật lòng thương yêu "thể xác" của nàng, bèn quay đầu lại nhìn bà nở một nụ cười trấn an.

"Tưởng Nhược Lan, cô đừng quá đáng!" Giọng Cận Thiệu Khang càng thêm lạnh lẽo.

Tưởng Nhược Nam nhìn Cận Thiệu Khang, tỏ vẻ kinh ngạc, "Hầu gia, không biết yêu cầu của thiếp có chỗ nào quá đáng, lẽ nào thân là thiếp thất không nên dâng trà mời chính thất hay sao?"

Câu nói này dù thế nào cũng rất có lý, Cận Thiệu Khang không thể phản bác, bèn đáp: "Giờ đã không còn sớm nữa, đừng để lỡ giờ vào cung tạ ân!"

Tưởng Nhược Nam mỉm cười, "Tiến cung tạ ân đúng là rất quan trọng, nhưng việc thiếp thất dâng trà là quy định do lão tổ tông truyền lại, càng không thể bỏ qua. Có điều Hầu gia cũng không phải lo lắng, khấu đầu một cái dâng một ly trà cũng chẳng mất bao nhiêu thời gian đâu!" Nói rồi không màng tới hắn, quay sang nói với Hồng Hạnh: "Hồng Hạnh, rót một ly trà cho Vu di nương!"

Phương ma ma yếu đuối nhát gan, việc này không thể trông cậy vào bà được, nhưng Hồng Hạnh chẳng biết sợ trời sợ đất là gì, giao cho cô ta hẳn không sai!

Quả nhiên không ngoài dự liệu của Tưởng Nhược Nam, Hồng Hạnh đi theo Tưởng Nhược Lan trước đó tác oai tác quái quen rồi, đâu bỏ qua cơ hội hạ thấp kẻ mình chán ghét, lập tức rót một ly trà, hai tay dâng tới trước mặt Vu di nương, cười tươi tắn: "Di nương, xin mời!"

Sắc mặt Vu Thu Nguyệt trắng bệch, ngẩng đầu nhìn Cận Thiệu Khang một cái, nước mắt ầng ậc. Hai tay run rẩy giơ ra hướng về phía ly trà, nhưng chưa vội chạm vào nó, như còn chờ đợi điều gì.

Tưởng Nhược Nam thấy cảnh này trong lòng thầm cười nhạt, muốn đợi Hầu gia ra mặt chống lưng? Trước đó có lẽ còn có thể qua quýt cho xong, nhưng giờ đã ép tới tận nơi rồi, ta không tin hắn thật sự dám coi thường cả thánh chỉ của Hoàng thượng, dám công khai ngăn cản ngươi dâng trà mời ta!

"Vu di nương, đã không còn sớm nữa, không thấy Hầu gia đang vội hay sao? Nghe nói Vu di nương cũng được sinh ra trong một gia đình gia giáo, không thể đến nghi thức này cũng không hiểu chứ?" Tưởng Nhược Nam vẫn cười, nhưng nụ cười không lan được tới đáy mắt.

Bộ dạng dương dương đắc ý cúa Tưởng Nhược Nam khiến Cận Thiệu Khang vẫn là người vô cùng bình tĩnh cũng có chút mất kiểm soát, hắn nhìn Tưởng Nhược Nam chăm chăm, môi mím chặt, ánh mắt vừa sắc vừa lạnh. Cuộc sống của hắn từ nay về sau lẽ nào đều bị bà la sát này can dự?

Nhưng hắn có thể có cách gì chứ? Câu nào của Tưởng Nhược Nam cũng đều rất phải đạo, lẽ nào hắn còn có thể ngang nhiên ra mặt ngăn cản?

Sắc lạnh trong mắt Thái phu nhân nhấp nháy, nhưng vẫn lặng thinh không lên tiếng, ánh mắt dừng lại trên người Tưởng Nhược Nam, rồi lại nhìn sang bộ dạng khổ sở đáng thương của Vu Thu Nguyệt.

Còn bọn Triệu di thái thái lại mở to mắt nhìn, hớn hở trước cảnh người khác gặp nạn. Bà la sát vào phủ, cuộc sống sau này náo nhiệt rồi!

Vu Thu Nguyệt đợi một lúc thấy không ai ra mặt giúp đỡ, lại nghe Tưởng Nhược Nam nói thế, tự biết lần quỳ này khó tránh. Cô ta âm thầm cắn chặt răng, ngẩng đầu nhìn Cận Thiệu Khang một cái, đúng vào lúc ấy, một giọt lệ long lanh lăn xuống má, sau đó cô ta chầm chậm cúi đầu đón ly trà trong tay Hồng Hạnh, giọng run run: "Là Thu Nguyệt đã sơ suất, Thu Nguyệt xin dâng trà mời tỷ tỷ!"

Bộ dạng nhịn nhục để gánh vác việc lớn, yếu đuối đáng thương của cô ta đều lọt cả vào mắt Cận Thiệu Khang. Cận Thiệu Khang thầm thở dài trong lòng, rút cuộc vẫn khiển nàng phải chịu ấm ức rồi.

Tưởng Nhược Nam mỉm cười, hờ hững nhìn Thu Nguyệt chầm chậm đi lại, nhìn cô ta khuỵu gối quỳ đánh cộp một tiếng trước mặt mình, nhìn cô ta lúc này đã thấp hơn mình một cái đầu, nụ cười nơi khóe miệng của Tưởng Nhược Nam thêm sâu, vui mừng khôn xiết!

Vu Thu Nguyệt hai tay nâng ly trà qua đỉnh đầu, cô ta cúi xuống nên không nhìn rõ vẻ mặt, nhưng ly trà trong tay khẽ rung rung, khiến chiếc nắp chạm vào thân chén kêu lạch cạch rất nhỏ, điều này đủ cho thấy cô ta đã không còn bình tĩnh nữa.

"Mời tỷ tỷ dùng trà!" Giọng buồn buồn.

Nhìn vẻ mặt những người xung quanh đều rất không vui, nhưng lòng Tưởng Nhược Nam lại rất sảng khoái!

"Đứng dậy đi, đã vào Cận gia, sau này nhất định phải ghi nhớ thân phận của mình, an phận thủ thường. Muội muội là người hiểu biết, chắc không cần tỷ tỷ phải nhắc nhở!"

Tưởng Nhược Nam vui vẻ cười, thong thả nói.

Trước cửa phủ An Viễn Hầu xe cộ nườm nượp, người ngựa qua lại như thoi.

An Viễn Hầu cưỡi con ngựa trắng yên bạc, dây cương màu sắc, theo sau là bốn tên hầu, Tưởng Nhược Nam ngồi trên một chiếc xe bát bảo rèm phủ cũng rất màu sắc, theo bên xe là hai ma ma, bốn a hoàn, Vu Thu Nguyệt ngồi trên một chiếc xe khác theo sát phía sau, bên xe là một ma ma hai a hoàn. Cả đoàn người rầm rộ tiến về phía Hoàng cung đại nội.

Ngồi trong, Tưởng Nhược Nam quan sát chiếc xe này, chỉ thấy trong xe trải loại thảm lông cừu thượng hạng, xung quanh thân xe đều bọc đệm bằng lụa và sa tanh, đỉnh xe có những chuỗi ngọc màu đỏ rủ xuống, ở đầu mỗi chuỗi ngọc đều khảm ngọc trai, gió thổi qua cửa sổ, ngọc trai va vào nhau, phát ra những tiếng kêu trong vắt, nghe rất vui tai.

Tưởng Nhược Nam thầm tặc lưỡi, chỉ là một chiếc xe đi đường thôi mà đã xa hoa thế này, có thể thấy được sự giàu có của Hầu phủ!

Xe ngựa từ từ tiến ra đường lớn, bên ngoài vang lên những tiếng ồn ào náo nhiệt. Tưởng Nhược Nam tò mò với cảnh sắc bên ngoài, bèn khẽ vén rèm cửa sổ lên nhìn.

Đường phố bên ngoài vô cùng phồn hoa, cửa hàng cửa hiệu hai bên đường mọc lên san sát, trong cửa hàng xếp ngay ngắn đủ các loại hàng hóa, có đồ trang sức và đá quý, bút mực giấy nghiên, lụa là gấm vóc… Trên đường chỗ nào cũng thấy người bán hàng rong, kẹo hồ lô, son môi má hồng, các loại đồ chơi, đủ các thứ âm thanh rao bán í ới, tiếng tiền đồng va chạm, tiếng nói, tiếng cười, thậm chí cả tiếng trẻ con khóc lóc đòi hỏi, hội tụ lại thành một bức tranh sinh động vui tươi.

Tưởng Nhược Nam thầm suy tính, giờ không biết là đang ở triều đại nào? Có cơ hội nhất định phải tìm hiểu rõ.

Vừa đảo mắt, bèn liếc thấy bóng lưng của Cận Thiệu Khang phía trước. Lưng hắn thẳng tắp ngồi trên ngựa, vai rộng eo thon, tạo thành một hình chữ V đẹp mắt, hai tay nắm chặt dây cương, trong tư thế rất đẹp đó còn có cả khí chất cao quý. Đôi chân thon dài kẹp chặt bụng ngựa, mạnh hữu lực.

Tưởng Nhược Nam mặc dù rất ghét cái tên được gọi là Hầu gia này, nhưng cũng không thể không thừa nhận, hắn là người đàn ông bắt mắt nhất nàng từng gặp, chỉ riêng bóng lưng thôi cũng khiến người ta hồn điên phách đảo rồi.

Thôi được, nàng thừa nhận, hắn là một mỹ hầu vương, nhưng nhân phẩm tính cách thì thật khiến người ta phản cảm. Đúng là lãng phí bộ mặt đẹp!

Những nơi bạch mã đi qua đều có đàn bà con gái dừng chân lại, bất luận là phu nhân đã có chồng hay tiểu cô nương chưa xuất giá, đều ngơ ngẩn nhìn theo bóng hình hắn, trong mắt để lộ những tia ngưỡng mộ vô hạn. Tưởng Nhược Nam thậm chí còn có thể nghe thấy những lời trầm trồ cảm thán của đám phụ nữ ấy.

"An Viễn Hầu anh hùng cái thế, đến tướng mạo cũng tuấn tú lạ thường!"

"Theo sau có phải thê quyến của chàng không? Được gả cho An Viễn Hầu quả là do phúc tu từ kiếp trước, ngưỡng mộ quá đi…"

Tưởng Nhược Nam xém chút nữa thì thổ huyết. Phúc? Có mà nàng xui xẻo cả tám đời mới xuyên không đến đây nhập vào thể xác này, trở thành vợ của kẻ chỉ được mã bề ngoài kia!

An Viễn Hầu ở phía trước khẽ quay đầu, để lộ khuôn mặt nhìn nghiêng với đường nét hoàn mỹ, ánh nắng mặt trời phủ một lớp màu vàng lên đó, giây phút này quả thật không thể dùng lời để tả.

Dù Tưởng Nhược Nam chán ghét người đàn ông trước mặt đến thế, nàng vẫn nhìn tới ngẩn ngơ.

Giống như cảm nhận được ánh mắt của Tưởng Nhược Nam, Cận Thiệu Khang đột ngột quay đầu lại nhìn nàng một cái. Thấy nàng ngang nhiên thò đầu ra khỏi cửa sổ nhìn đông ngó tây, hắn lập tức cau chặt mày, đôi môi hé mở, định nói gì đó, cuối cùng lại không nói nữa, quay đầu đi, lòng thầm hừ lạnh một tiếng.

Thật đúng là kẻ thô tục không biết lễ nghĩa phép tắc!

Tưởng Nhược Nam nhìn thấy sự chán ghét trong mắt hắn, cũng không giận, trừng mắt lườm lưng hắn một cái, sau đó quay đầu tiếp tục thưởng thức phong cảnh bên ngoài.

Phương ma ma đi theo bên cạnh xe thấy sắc mặt của Hầu gia phía trước, lòng thầm than khổ, vội vàng vòng sang phía bên kia, vừa nhìn đã lập tức lo lắng: "Tiểu thư, sao lại thò đầu ra ngoài thế, đã nói với tiểu thư bao nhiêu lần rồi, ngồi trong xe ngựa không được tùy tiện thò đầu ra ngoài, không được để người ta nhìn thấy dung mạo của mình, như thế này sẽ bị chê cười là không có phép tắc quy củ!" Nói rồi bèn đẩy Tưởng Nhược Nam vào trong.

Tưởng Nhược Nam buồn chán co người vào trong xe, than thầm một tiếng, quy củ ở thời cổ đại cũng nhiều thật!

Đột nhiên thấy đầu đau nhói, nàng vô thức đưa tay lên sờ sờ trán, vết thương trên đó đã được Phương ma ma dùng tóc che lại, nhưng chỉ cần không chú ý là sẽ lộ ra ngay.

Nàng rất muốn biết vị Hầu gia kia sẽ giải thích với Hoàng thượng và Thái hậu như thế nào về vết thương này.

Vu Thu Nguyệt ngồi trong xe đi phía sau nghe thấy có động, bèn áp sát cửa sổ, khẽ hỏi a hoàn hầu hạ bên mình là Ngọc Liên.

"Ngọc Liên, bên ngoài xảy ra chuyện gì thế?"

Ngọc Liên áp sát cửa sổ nén giọng nói: "Tiểu thư, phu nhân thò đầu ra ngoài nhìn đông ngó tây bị Hầu gia bắt gặp, nên vú nuôi đang cằn nhằn mắng mỏ. Xem chừng Hầu gia rất giận!"

Vu Thu Nguyệt ngồi trong xe cười lạnh lùng, Hầu gia từ nhỏ đã rất tuân thủ lễ nghĩa, ghét nhất là loại người không biết phép tắc, bây giờ e rằng Tưởng Nhược Nam càng khiến Hầu gia căm ghét hơn thôi.

Nàng ta nhớ lại màn quỳ lạy ngày hôm nay, bất giác sầm mặt, nhưng ngay sau đó lại nghĩ, ngày tháng còn dài, Tưởng Nhược Nam không có được sự sủng ái của Hầu gia, rồi sẽ đến lúc nàng ta lấy lại được tất cả những thứ vốn thuộc về mình.

Xe ngựa nhanh chóng tiến vào Hoàng cung, đến Dưỡng Tâm các. Hoàng thượng chưa bãi triều, ba người nhà Cận Thiệu Khang bèn ngồi đợi ở đây.

Mỗi người chỉ mang theo một kẻ hầu thân cận nhất, còn những người khác ở bên ngoài điện.

5. Chương 5

1.5

Trong điện bài trí đơn giản, nhưng chỗ nào cũng toát ra vẻ tôn quý hoa lệ, mỗi chi tiết đều khiến người ta phải thốt lên đầy cảm thán, Tưởng Nhược Nam nhìn mà tán dương mãi không thôi. Hoàng thượng chính là Hoàng thượng, quả nhiên khí thế phi phàm!

Cận Thiệu Khang thấy Tưởng Nhược Nam vẫn luôn ngó quanh ngó quất không chịu đứng yên, cuối cùng không nhịn được phải lên tiếng: "Thân là nữ tử, đi không quay đầu, nói không nhếch môi, ngồi không rung đùi, đứng không bay váy. Tưởng Nhược Lan, ngay từ khi bước vào đây đã không ngồi yên lúc nào, cô không thể đứng yên một chỗ sao?"

Vu Thu Nguyệt đứng bên cạnh nhìn Tưởng Nhược Nam như cười như không, khóe miệng nhếch lên đầy chế giễu.

Tưởng Nhược Nam là người hiện đại, đột nhiên xuyên không tới thời đại này, lại đột nhiên được vào hoàng cung, bảo nàng phải tuân thủ lễ nghĩa như người cổ đại, mắt nhìn thẳng không liếc ngang ngó dọc, nhất thời nàng rất khó để làm được.

Tưởng Nhược Nam lại thấy lửa giận bắt đầu bốc lên, nàng nhìn một lát cũng không được ư? Tưởng Nhược Nam đang định đáp trả, thì nghe thấy bên ngoài xướng: "Hoàng thượng giá đáo!"

Cận Thiệu Khang trừng mắt lườm nàng một cái, rồi quỳ xuống trước, Tưởng Nhược Nam cùng Vu Thu Nguyệt vội vàng quỳ theo.

"Tham kiến Hoàng thượng."

Một đôi giày đế đen thêu chỉ vàng dừng lại trước mặt ba người, vạt áo màu vàng sáng, bên trên dùng đủ các loại chỉ màu thêu thành một bức họa tinh tế đẹp mắt, sắc màu sặc sỡ, sáng lấp lánh.

"Bình thân cả đi." Giọng nói nhỏ mà trầm đục. Là giọng của một nam tử trẻ tuổi.

Ba người đứng dậy, Tưởng Nhược Nam khẽ ngẩng đầu, liếc nhìn đấng cửu ngũ chí tôn trên cao.

Hoàng thượng khoảng hai lăm, hai sáu tuổi, mày rậm mắt to, khí vũ hiên ngang, thân mặc long bào màu vàng sáng chói khiến người toát ra một khí chất cao quý không ai có thể bì được, mặc dù không được anh tuấn như An Viễn Hầu, nhưng lại có sự lanh lợi và uy nghiêm của bậc chí tôn trong thiên hạ mà An Viễn Hầu không thể có.

Mắt Hoàng thượng lướt qua mặt ba người, khi ánh nhìn chạm vào Tưởng Nhược Nam hình như có dừng lại một chút.

Tưởng Nhược Nam cảm nhận được ánh mắt của Hoàng thượng, lòng thầm vui mừng, Hoàng thượng nhất định đã phát hiện ra vết thương trên trán nàng rồi. Để xem tên Hầu gia chết giẫm này sẽ giải thích với ngài thế nào?

Cận Thiệu Khang đứng bên cạnh bước lên phía trước một bước, khom người hành lễ, cung cung kính kính nói một tràng những lời tạ ân. Hoàng thượng mỉm cười hỏi thăm vài câu, phong thái vui vẻ thoải mái, không có màn chất vấn xuất hiện như Tưởng Nhược Nam tưởng tượng.

Người con gái do đích thân mình ban tặng ngày hôm sau đã phải quấn băng, thân làm Hoàng thượng sao có thể không nghe không hỏi? Lẽ nào Hoàng thượng không nhìn thấy? Tưởng Nhược Nam trong lòng hồ nghi.

Cảnh Tuyên Đế Lý Văn Chiêu trong lúc nói chuyện với Cận Thiệu Khang, nhìn nhìn Tưởng Nhược Nam, rồi lại nhìn nhìn Vu Thu Nguyệt, hai người này cao thấp phân biệt rõ ràng, một người dung mạo như hoa, dịu dàng như nước, người kia mặt vừa thô lại đen, tính cách thô lỗ. Cũng không thể trách An Viễn Hầu bất bình trong lòng. Nghĩ đến việc mình tìm cách nhét mớ đại phiền phức này vào tay hắn, trong lòng Cảnh Tuyên Đế ít nhiều cũng cảm thấy có chút hổ thẹn.

Do hổ thẹn, nên giọng điệu càng thêm hòa nhã, sau đó ban thưởng cũng hậu hĩnh hơn.

Tưởng Nhược Nam nhìn những vàng bạc ngọc ngà, lụa là gấm vóc mà Hoàng thượng ban thưởng cho nàng, lòng thầm hưng phấn. Từ nhỏ tới lớn, nàng vẫn biết ý nghĩa của việc nắm tiền tài trong tay, Hầu phủ mặc dù phú quý, nhưng một là nàng không phải quản gia nhà họ, hai là không được sủng ái, trong tay chẳng có bao nhiêu tiền, những thứ Hoàng thượng ban thưởng cho nàng đều là tiền riêng của nàng rồi!

Đang mải nghĩ, bên tai vọng tới giọng Hoàng thượng, "Hai vị phu nhân đến Từ Ninh cung trước đi, trẫm còn có việc muốn bàn với An Viễn Hầu." Nói rồi sai người đưa hai bọn họ lui ra.

Tưởng Nhược Nam và Vu Thu Nguyệt quỳ xuống tạ ân, chầm chậm lui ra ngoài điện. Bên ngoài đã có thái giám đứng đợi, thấy họ ra bèn đưa tới Từ Ninh cung.

Tưởng Nhược Nam cũng rất muốn gặp chỗ dựa vững như núi của mình, dọc đường mải suy nghĩ xem phải làm sao để không bị lộ tẩy chân tướng. Còn Vu Thu Nguyệt đi phía sau nàng lại có chút thấp thỏm bất an, Thái hậu sủng ái Tưởng Nhược Nam việc này ai cũng biết, không biết Thái hậu sẽ làm khó nàng ta thế nào?

Nhưng rõ ràng nàng ta mới là người bị hại mà!

Hai người một trước một sau, ôm tâm tư riêng đến trước Từ Ninh cung.

Trước Từ Ninh cung, một cung nữ ăn vận y phục bằng gấm màu hồng đứng bên ngoài cửa lớn, chặn trước mặt hai người.

Tưởng Nhược Nam ngẩng đầu nhìn rõ nữ tử ấy, mặt đầy, lông mày lá liễu, phong thái cẩn trọng. Tưởng Nhược Nam lập tức nhận ra nàng.

"Diệp cô cô."

Nàng là cung nữ đắc lực nhất bên cạnh Thái hậu, đầu Tưởng Nhược Nam bỗng hiện lên những tin tức này giống như một chiếc máy tính.

"Tiểu thư Nhược Lan, Thái hậu không được khỏe, từ sáng đã có dặn, hôm nay không tiếp khách."

Diệp cô cô nhìn Tưởng Nhược Nam, giọng nói dịu dàng thân mật, lộ rõ rất nhiều thương xót.

Không tiếp khách? Tưởng Nhược Nam sững người, Thái hậu lẽ ra phải biết hôm nay nàng sẽ đến thỉnh an người mới phải.

"Thái hậu có khỏe không? Nhược Lan muốn vào thăm Thái hậu!" Nói rồi đi lên trước một bước.

Nhưng Diệp cô cô đã ngăn nàng lại rất kiên quyết, trong ánh mắt là sự bất lực, "Tiểu thư Nhược Lan, hôm nay Thái hậu thật sự không muốn gặp khách."

Tưởng Nhược Nam đột nhiên hiểu ra, Thái hậu không muốn gặp khách, càng không muốn gặp nàng!

Tưởng Nhược Nam sắc mặt trầm xuống, chẳng phải ai cũng nói Thái hậu rất sủng ái nàng sao? Tại sao nàng đến lại không chịu gặp nàng?

Vu Thu Nguyệt đứng bên cạnh mắt sáng lên, thản nhiên nhìn cảnh này.

Diệp cô cô thấy sắc mặt của Tưởng Nhược Nam, hình như có chút đau lòng, khẽ nói: "Tiểu thư Nhược Lan không cần lo lắng, sức khỏe của Thái hậu không đáng ngại, chỉ là bệnh cũ tái phát, nghỉ ngơi vài ngày sẽ khỏi thôi, đến khi ấy Thái hậu sẽ triệu kiến người." Giọng rõ ràng là đang muốn an ủi nàng.

Tưởng Nhược Nam thấy yên tâm hơn, cung nữ hầu hạ bên cạnh Thái hậu vẫn lên tiếng an ủi nàng, sự việc có lẽ không nghiêm trọng như nàng nghĩ.

"Nếu đã vậy, Nhược Lan xin cáo lui, mong Diệp cô cô nói với Thái hậu rằng, Nhược Lan rất nhớ Thái hậu." Tưởng Nhược Nam vẻ mặt tràn ngập sự thất vọng.

Bất luận trước kia "thể xác" này đã làm gì khiến Thái hậu không vui, nhưng Nhược Nam biết, đây là một hậu đài vô cùng vững chắc, quyết không được dễ dàng từ bỏ.

Vu Thu Nguyệt hành lễ với Diệp cô cô, cung kính nói: "Cũng mong Diệp cô cô truyền đạt lời hỏi thăm của Vu thị."

Diệp cô cô như vừa phát hiện ra Vu Thu Nguyệt vậy, nhìn nàng ta từ đầu xuống chân một lượt, sau đó nhàn nhạt gật đầu.

Tưởng Nhược Nam nhìn về phía cửa lớn với ánh mắt vô cùng chờ đợi, sau đó lặng lẽ quay người rời đi. Vu Thu Nguyệt lập tức theo sau.

Diệp cô cô tiễn hai người bọn họ đi rồi mới quay người đi về Từ Ninh cung, vào nội điện.

Thái hậu nằm trên giường, sắc mặt có phần nhợt nhạt.

Diệp cô cô đứng bên, bẩm: "Nhược Lan cô nương đã đi rồi ạ."

Thái hậu nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó quay đầu lại, thở dài thườn thượt, khẽ nói: "Đứa trẻ này, thật khiến ai gia quá thất vọng, ai gia thật không muốn gặp nó nữa!"

"Nhưng trong lòng Thái hậu vẫn rất thương cô ấy."

"Ai gia luôn thương yêu nó, nhưng nó chưa bao giờ đặt ai gia trong lòng. Rõ ràng nó biết rằng ai gia muốn nó vào cung làm con dâu của ai gia, thế mà chẳng nói chẳng rằng, trước mặt bao nhiêu người như thế xin Hoàng thượng chỉ hôn, khiến sự việc không còn đường cứu vãn. A Diệp, ngươi nói xem, ai gia sao có thể không giận chứ? Thật uổng phí sự khổ tâm của ta bao năm nay!"

A Diệp cũng thở dài theo, một lúc lâu sau mới lên tiếng: "Tiểu thư Nhược Lan dù gì cũng vẫn còn chưa hiểu chuyện, từ nhỏ cô ấy đã không có mẹ, Uy Vũ tướng quân lại mất sớm, không ai quản giáo nên mới hình thành tính bướng bỉnh tùy tiện ấy, cũng là đáng thương..."

Nhắc đến Uy Vũ tướng quân, Thái hậu lòng đau như cắt, vẻ mặt thoáng hiện lên nét lạc lõng cô độc, lúc sau mới nói: "Để một thời gian nữa sau khi tâm trạng ai gia bình phục sẽ truyền nó vào cung!"

"Vâng."

Thái hậu ngẩng đầu nhìn A Diệp, "Cô gái kia cũng cùng vào cung?"

"Thái hậu, cùng là hôn nhân do Hoàng thượng ban…" Đương nhiên phải cùng vào cung để tạ ân rồi.

Thái hậu lắc lắc đầu, "Chuyện gì thế không biết? Hành động này của Hoàng thượng thật sự quá đáng, tứ hôn cho Tưởng Nhược Lan thôi là được rồi, hà tất phải cho phép cô gái đó cùng vào cửa một ngày khiến Nhược Lan buồn bã."

A Diệp do dự một lúc mới đáp: "Nghe nói trước khi được Hoàng thượng tứ hôn, Hầu gia đã có ý cưới Vu thị rồi. Nhưng vì Hoàng thượng chỉ hôn nên khiến Vu thị từ chính thất lại trở thành quý thiếp."

Thái hậu lại lắc lắc đầu, vẻ mặt bất nhẫn: "Ai gia biết hoàng nhi không thích Nhược Lan, chê nó không đẹp, không đoan trang, nhưng làm thế thì cuộc sống sau này của Nhược Lan trong Cận gia sẽ thế nào đây? An Viễn Hầu nổi tiếng kiêu ngạo, là người vô cùng khuôn phép, sao có thể chấp nhận được Nhược Lan?"

A Diệp khe khẽ thở dài, vừa rồi nàng nhìn thấy trên trán tiểu thư Nhược Lan có vết thương, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì nữa. Thái hậu đang không khỏe, A Diệp quyết định giấu chuyện đó đi, không để Thái hậu phải lo lắng thêm.

"Tiểu thư Nhược Lan được Thái hậu thương yêu, chính là người có phúc, mọi việc đều có thể từ hung hóa cát, Thái hậu không cần lo lắng."

A Diệp khẽ khàng an ủi, đỡ Thái hậu nằm xuống.

***

Trong Dưỡng Tâm điện.

Ánh mặt trời sớm mai xuyên qua những ô cửa sổ màu sắc rọi thẳng xuống mặt sàn dát Hàn Bạch Ngọc, những hạt bụi bé xíu trong không khí như nhảy múa trên các đường dây ánh sáng đó.

Trong góc điện có đốt đàn hương, một làn khói mờ bay lên, rồi lại từ từ biến mất trong không khí, chỉ để lại mùi thơm nhẹ nhàng.

Cảnh Tuyên Đế bước khỏi ghế rồng đến trước mặt Cận Thiệu Khang. Cận Thiệu Khang cúi đầu, cụp mắt, bộ dạng cung kính.

"Thiệu Khang, lòng ngươi hẳn rất oán trách ta." Cảnh Tuyên Đế khẽ hỏi, giọng vô cùng thân thiết.

Cận Thiệu Khang vẫn bộ dạng nghiêm túc ấy: "Thần không dám."

"Thiệu Khang, ở đây không có người ngoài, ngươi không cần phải giữ lễ như thế, chúng ta từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, ta thật sự coi ngươi như huynh đệ của mình."

Cận Thiệu Khang đầu cúi càng thấp hơn, "Thần hổ thẹn không dám."

Cảnh Tuyên Đế khẽ cười thành tiếng, "Từ nhỏ tới lớn ngươi đều như vậy, còn cố hủ hơn cả Phu Tử, mô phạm rập khuôn như thế, làm người còn gì thú vị nữa?"

"Thần từ nhỏ đã được cha dạy dỗ, không dám ngông cuồng."

"Không dám ngông cuồng…" Giọng Cảnh Tuyên Đế đột nhiên trầm hẳn: "Vậy vết thương trên trán Tưởng Nhược Lan thế nào?"

Cận Thiệu Khang khẽ ngẩng đầu lên nhìn Cảnh Tuyên Đế một cái, rồi lại lập tức cúi gằm: "Thần biết tội!"

Cảnh Tuyên Đế lặng lẽ nhìn hắn một lúc, sau đó quay đầu đi, thở dài: "Thôi thôi, với tính cách của ngươi, thì vết thương của nàng ta không liên quan tới ngươi được. Chuyện này vốn là do trẫm sắp xếp không thỏa đáng, trẫm đã làm khó ngươi."

Cận Thiệu Khang im lặng, một lúc sau mới nói: "Vết thương trên trán của Tưởng tiểu thư đúng là do thần gây ra, là thần nhỡ tay đẩy nàng ấy ngã vào cạnh bàn."

Cảnh Tuyên Đế chắp tay sau lưng đi đi lại lại mấy bước, một lúc sau thì dừng, đáp: "Này Vũ tướng quân là công thần khai quốc của Đại Lương, khi lâm chung ông ta đã giao người con gái duy nhất của mình cho

tiên đế, bất luận thế nào, vị trí chính thất của Tưởng Nhược Nam quyết không thể thay đổi. Đấy cũng là lý do vì sao trẫm không thể đồng ý cho ngươi để Vu thị làm bình thê[3]. Ý tại ngôn ngoại, việc còn lại ngươi cứ thế mà làm!"

[3] Bình thê: Trong chế độ một chồng nhiều vợ, có từ hơn một chính thất trở lên thì gọi là bình thê. Có nghĩa là cả hai (hoặc nhiều) bà vợ đều là vợ cả, chính thất.

"Vâng."

Cảnh Tuyên Đế chuyển đề tài, nhìn hắn cười nói: "Trước kia đều là ngươi cùng tập bắn cung với ta, từ khi ngươi đến Nam Cương bình định nội loạn, ba năm nay, ta đều không tìm được người thích hợp để luyện tập cùng, khiến tay cung giảm sút, lần trước thi bắn cung lại còn thua trong tay Tưởng Nhược Lan… Mãi mới chờ được ngươi về, nhất định phải thường xuyên vào cung luyện tập cùng ta!"

"Thần tuân mệnh."

Cảnh Tuyên Đế cười ha hả một tiếng, "Nếu không quen biết ngươi từ nhỏ, biết cách cư xử của ngươi, nhất định sẽ bị ngươi làm cho tức chết. Ngươi còn ít hơn ta hai tuổi đấy, sao lại như ông cụ non thế?" Hắn cười lắc lắc đầu.

Lúc này, thái giám vừa đưa Tưởng Nhược Nam và Vu Thu Nguyệt vào cung bẩm báo.

Nghe thấy tin Thái hậu không khỏe, từ chối tiếp khách, Cảnh Tuyên Đế trầm mặc một lúc, sau đó nói với Cận Thiệu Khang: "Nếu đã vậy, ái khanh lui đi, trẫm còn phải tới thăm Thái hậu."

Cận Thiệu Khang hành lễ với Hoàng thượng, chầm chậm lui khỏi Dưỡng Tâm điện.

Ra khỏi cửa Dưỡng Tâm điện, thông qua những ô cửa sổ được điêu khắc chạm trổ, Cận Thiệu Khang liếc mắt nhìn bóng dáng anh tuấn của Cảnh Tuyên Đế bên trong, khe khẽ thở dài, cụp mắt xuống.

Hắn và Cảnh Tuyên Đế là bạn học, từ nhỏ lớn lên cùng nhau, tình cảm thân thiết khác thường, nhưng từ sau khi Hoàng đế đăng cơ, hắn biết, từ nay về sau hắn không còn là bạn của Cảnh Tuyên Đế nữa, mà chỉ là một thần tử, hắn phải giữ tròn bổn phận.

Cận Thiệu Khang đưa theo hai vị phu nhân về phủ An Viễn Hầu.

Sau khi quay về, Vu Thu Nguyệt đem chuyện Thái hậu từ chối gặp họ ra kể lại với Cận Thiệu Khang, cuối cùng nói: "Sắc mặt của tỷ tỷ khi ấy rất khó coi, chắc chắn trong lòng buồn bã lắm." Nói xong lẳng lặng quan sát sắc mặt của Cận Thiệu Khang.

Cận Thiệu Khang chỉ hừ khẽ một tiếng rồi lạnh nhạt nói: "Ai cũng phải chịu trách nhiệm cho những việc mình làm, đây là hậu quả hành động tùy tiện bướng bỉnh của cô ta, còn trách ai?"

Vu Thu Nguyệt nghe khẩu khí của chàng thầm mừng trong lòng. Xem ra, Tưởng Nhược Lan đã thật sự thất sủng ở chỗ Thái hậu rồi, bây giờ cô ta không có Hoàng thượng và Thái hậu chống lưng nữa, Hầu gia lại rất ghét cô ta, cô ta còn định lấy cái gì ra để đấu với Vu Thu Nguyệt nàng đây!

Vị trí chủ mẫu của phủ An Viễn Hầu cuối cùng cũng sẽ về tay ta, đấy là vị trí vốn thuộc về ta!

Buổi trưa là bữa cơm đầu tiên tập trung đại gia đình sau khi đón tân nương. Đại Lương có một phong tục, sau khi con dâu mới về, bữa cơm đầu tiên cả nhà nhất định phải ăn cùng nhau để thể hiện sự hoan nghênh của đại gia đình dành cho nàng dâu mới.

Trước khi ra khỏi cửa, Hồng Hạnh nói với Tưởng Nhược Nam: "Tiểu thư, nhớ nhất định phải đòi Vu di nương đứng bên cạnh hầu hạ mình đấy!"

Lời vừa thốt ra, Phương ma ma vội vàng đi đến bên cạnh Tưởng Nhược Nam, nói: "Tiểu thư, đừng nghe Hồng Hạnh, Vu di nương là quý thiếp, mà Hầu gia lại sủng ái di nương, cô làm như vậy, Hầu gia và Thái phu nhân sẽ không vui đâu!" Hôm nay việc Thái hậu không chịu gặp Tưởng Nhược Nam đã khiến Phương ma ma vô cùng lo lắng, giờ bà lại càng thêm thận trọng, chỉ sợ tiểu thư đắc tội với người ta, gây phiền phức.

Hồng Hạnh nghênh đầu nhìn Phương ma ma nói: "Mẹ, sao mẹ chuyện gì cũng sợ thế? Quý thiếp là quý thiếp, chúng ta chính là muốn mọi người biết, tiểu thư là chủ nhân tương lai của cái nhà này, Vu di nương

đó dù có đắc sủng tới đâu thì cũng chỉ là thiếp mà thôi, chỉ cần là nơi mà tiểu thư nhà chúng ta xuất hiện, thì Vu Thu Nguyệt phải đứng cạnh!"

Phương ma ma cố gắng nín nhịn để không nổi giận, "Hồng Hạnh, tiểu thư chọc giận Hầu gia khiến Hầu gia chán ghét thì con vui sao?"

Hồng Hạnh bị câu nói này của Phương ma ma làm cho cứng họng, đúng thế, Hầu gia ghét tiểu thư thì cô ta có lợi gì chứ? Cô ta theo tiểu thư gả qua đây, sau này không chừng cũng sẽ là người của Hầu gia, nhưng nếu tiểu thư khiến Hầu gia ghét bỏ thì bản thân cô ta cũng khó có cơ hội gặp mặt Hầu gia. Vẫn là mẹ suy nghĩ chu đáo.

Nghĩ đến đây, Hồng Hạnh vội vàng thay ngay vẻ mặt khác, nói với Tưởng Nhược Nam: "Tiểu thư, vẫn là mẹ em nói đúng, tiểu thư đừng nên chống đối Hầu gia nữa, chẳng qua chỉ là cùng ăn một bữa cơm thôi, tiểu thư coi như bố thí cho cô ta đi!"

Trong lòng Tưởng Nhược Nam lại có cách nghĩ khác, sáng nay nàng đã khiến Hầu gia và Thái phu nhân không vui rồi, nếu ăn cơm lại khiến họ ghét, chỉ e sau này cuộc sống của nàng sẽ rất khó khăn thôi. Tục ngữ có câu, vạn sự chừa đường lui, sau này chắc chắn cần, bản thân nàng ở đây vẫn đang rất mơ mơ hồ hồ, phàm việc gì cũng không nên quá đáng quá.

Nghĩ vậy, lòng cũng đã quyết định, bữa cơm này nàng phải cố gắng tận hưởng mỹ thực của gia đình công hầu thời cổ đại, những việc khác nàng chẳng muốn nghĩ nữa, "con khỉ[4]" đó muốn Vu di nương ngồi, hay muốn nàng ta đứng, tùy hắn.

[4] Chữ "Hầu" trong Hầu phủ đọc đồng âm với từ "con khỉ".

Rõ ràng nàng đã định nhường nhịn rồi, nhưng có một vài người đáng ghét như vậy, nhất định cứ ép nàng phải phát điên!

6. Chương 6

Bữa trưa được bày trong viện tử của Thái phu nhân.

Khi Tưởng Nhược Nam đến nơi, Cận Thiệu Khang và Vu Thu Nguyệt đã có mặt. Cận Thiệu Khang ngồi bên cạnh Thái phu nhân, Vu Thu Nguyệt đứng phía sau Thái phu nhân, hai người đang trò chuyện gì đó cùng bà, không khí vô cùng thoải mái. Thái phu nhân liên tục gật đầu, nét mặt tươi cười, bộ dạng vui vẻ.

Trong những tình huống bình thường, Tưởng Nhược Nam thường nhìn thấy một khuôn mặt cứng đờ như "quân bài" của Cận Thiệu Khang, khóe miệng nghiêm túc mím chặt, bộ dạng lạnh lùng, nhìn thấy nàng sự lạnh lùng ấy còn thêm vài phần chán ghét, nhưng khi quay sang Vu Thu Nguyệt, vẻ mặt "quân bài" ấy bỗng thêm vài phần ấm áp, nhưng cũng không được coi là có nhiều thay đổi lớn.

Nhưng lúc này khi nói chuyện với Thái phu nhân, miệng hắn mỉm cười, ánh mắt dịu dàng, đến sắc mặt cũng trở nên đẹp hơn, khuôn mặt vốn dĩ đã anh tuấn phi phàm lại thêm vẻ ấm áp dịu dàng này mà tỏa ra một thứ ánh sáng chói mắt, khiến đám a hoàn, hầu già xung quanh nhìn mà mặt đỏ tim đập, không sao rời mắt khỏi được.

Khi hắn nói chuyện với Thái phu nhân, phần người trên khẽ nghiêng về phía bà, đầu hơi cúi, bộ dạng như đang chăm chú lắng nghe. Lúc nói chuyện, chưa nói đã cười, nụ cười nhẹ nhàng vui vẻ xuất phát từ trong tim, thỉnh thoảng còn gật nhẹ đầu, hoặc đập vào đùi một cái đầy kích động, thể hiện sự nhập tâm của mình.

Điều này khiến Tưởng Nhược Nam phát hiện ra một ưu điểm của hắn, ưu điểm duy nhất - hiếu thuận.

Tưởng Nhược Nam có thể khẳng định, vị Hầu gia này chắc chắn là một đứa con trai có hiếu.

Nàng từng nghe nói, nhân phẩm của những người con hiếu thuận tuyệt đối không hề kém cỏi, xem ra người nói câu này chưa từng gặp qua kiểu người như Cận Thiệu Khang, trên thế giới này có một kiểu người như thế, có thể vừa làm một đứa con hiếu thuận vừa là một người đàn ông có tính cách ác liệt.

Dựa vào cái gì mà lại nói như thế? Vết thương trên trán của nàng chính là minh chứng tốt nhất, hạng đàn ông đánh phụ nữ chẳng phải tốt đẹp gì!

Xung quanh Cận Thiệu Khang và Thái phu nhân là Cận Yên Nhiên cùng đám người ở phòng Triệu di thái thái, bọn họ kẻ đứng người ngồi. Tưởng Nhược Nam đặc biệt chú ý đến hai nữ tử lạ lẫm đứng đằng sau Cận Thiệu Khang, hai nữ tử đó tuổi tầm trên dưới hai mươi, một trong hai người có khuôn mặt thanh tú, nụ cười nhã nhặn, người còn lại mắt sáng răng trắng, nụ cười mê hồn, ăn vận giống như a hoàn, nhưng trông lại cao quý hơn a hoàn. Cũng chẳng biết là ai.

Lúc này, Cận Thiệu Khang không biết đã nói câu gì, khiến mọi người đều phá lên cười.

Từ xa nhìn giống như một bức tranh gia đình ấm áp tươi đẹp, chỉ là trong bức tranh gia đình tuyệt đẹp đó không thể chấp nhận sự tồn tại của nàng…

Cho dù kiếp này hay kiếp trước, cái thứ được gọi là "nhà" này đều rất vô duyên với Tưởng Nhược Nam.

Tưởng Nhược Nam nhìn họ, vẻ mặt có chút chán nản.

Người phát hiện ra Tưởng Nhược Nam đầu tiên chính là Vu Thu Nguyệt, cô ta che miệng cười, sóng mắt long lanh, hai má ửng hồng, đẹp giống như một đóa hoa dâm bụt, vẻ mặt hạnh phúc tràn đầy, thứ hạnh phúc này thật khiến Tưởng Nhược Nam đố kị.

Ánh mắt Vu Thu Nguyệt vừa đảo nhìn thấy Tưởng Nhược Nam, lập tức reo lên một tiếng, "Tỷ tỷ đến rồi."

Mọi người đều quay sang nhìn nàng, không hẹn mà cùng thu lại nụ cười, Cận Thiệu Khang khôi phục bộ mặt "quân bài", còn Thái phu nhân cũng đổi sang vẻ mặt điềm đạm khác.

Thái phu nhân đứng dậy, a hoàn Liễu Nguyệt vội vàng đi tới đỡ bà, Cận Thiệu Khang đương nhiên cũng đỡ bên kia, khi Thái phu nhân đứng, phần lưng có chút cứng, mày chau lại, vẻ mặt để lộ những nét đau đớn. Nhưng ngay lập tức lại bình thường, bà nhàn nhạt nói: "Nếu người đã đến đủ thì hãy bái tổ tông trước, sau đó bắt đầu ăn cơm."

Mọi người đều vâng dạ, đi theo bà vào phía trong. Chẳng ai buồn quan tâm tới Tưởng Nhược Nam. Cuối cùng vẫn là Vu Thu Nguyệt quay đầu lại nhìn nàng cười khẽ, nói: "Tỷ tỷ, sao còn không vào?" Giọng ẩn chứa vài âm sắc đắc ý.

Tưởng Nhược Nam mỉm cười, đi đến, khi đi ngang qua người cô ta, nàng đã nói bằng giọng chỉ đủ hai người nghe thấy: "Coi như cô còn có phép tắc, biết phải đi sau bổn phu nhân ta!" Nói rồi chẳng buồn liếc mắt nhìn, đi thẳng về phía trước.

Nụ cười trên mặt Vu Thu Nguyệt cứng lại, tức tối trừng mắt lườm nàng một cái từ phía sau, rồi mới nuốt giận bước theo.

Mọi người bái tổ tiên xong, lúc đi ra, bọn a hoàn và hầu già đã bày xong bàn ăn.

Sau khi Thái phu nhân và Hầu gia ngồi xuống, mọi người mới dám lục tục ngồi theo. Hầu gia an vị bên cạnh Thái phu nhân, hai nữ tử lạ kia đứng phía sau Hầu gia. Tưởng Nhược Nam ngồi bên cạnh hắn, Vu Thu Nguyệt ngồi bên phải cạnh Tưởng Nhược Nam. Cận gia quả nhiên không có ý định để Vu Thu Nguyệt đứng hầu, đến chỗ ngồi của cô ta cũng đã chuẩn bị đâu ra đấy.

Tưởng Nhược Nam làm theo đúng như những gì mình đã nghĩ trước đó, không nói gì cả, khiến Cận Thiệu Khang và Vu Thu Nguyệt ngồi cạnh nàng đều thầm thở phào nhẹ nhõm.

Tưởng Nhược Nam không để tâm tới Cận Thiệu Khang bên cạnh, sự chú ý của nàng đều tập trung vào những món ăn trên bàn.

Chiếc bàn lớn hình tròn bằng gỗ tử đàn khảm bạch ngọc, trên mặt bàn được khảm bạch ngọc đó lại khắc một bức tranh hoa mai đỏ nở rộ. Trên bày mười mấy chiếc đĩa to to nhỏ nhỏ bằng sứ trắng. Có bào ngư hấp, thịt hươu nướng, tay gấu mật ong, vịt hầm rượu, tổ yến nhồi thịt gà, vân vân, nước từ bào ngư tiết ra sáng lóng lánh, thịt hươu nướng vàng ruộm như màu mật, mùi thơm ngào ngạt. Tay gấu… Tưởng Nhược Nam mới chỉ nghe, chứ chưa từng nhìn thấy, đừng nói gì tới ăn, bây giờ nhìn món tay gấu béo múp bày trước mặt, nước miếng bắt đầu chảy ra không tiết chế nổi.

Nàng chỉ hận không thể ngay lập tức thưởng thức tất cả các món, nhưng đám người xung quanh vẫn chưa hành động, lễ nghĩa trên bàn ăn về cơ bản Tưởng Nhược Nam hiểu, nên đành cố gắng khống chế bản thân,

nhìn những món ăn ngon trước mặt mà thầm nuốt nước miếng.

Lúc này, Thái phu nhân đột nhiên mở miệng nói: "Nhược Lan và Thu Nguyệt đã được gả vào nhà họ Cận chúng ta, sau này chúng ta là người một nhà, hy vọng mọi người có thể chung sống hòa bình vui vẻ." Bà ngập ngừng một lát rồi nói tiếp: "Có ý kiến gì thì có thể nói với ta, không được gây sự khiến gia đình bất hòa. Nếu kẻ nào gây chuyện thị phi, đừng trách bà mẹ chồng này nghiêm khắc, mang gia pháp ra để trị các con."

Tưởng Nhược Nam chớp chớp mắt, đây là thị uy mà! Không phải Hồng Môn yến đấy chứ?

Vu Thu Nguyệt cúi đầu cụp mắt ngoan ngoãn lắng nghe, Tưởng Nhược Nam cũng vâng dạ. Ánh mắt Thái phu nhân điềm đạm nhìn quét qua hai người bọn họ rồi "ừm" khẽ một tiếng.

Ngay sau đó nói tiếp: "Hoa Thanh, Nhược Lâm."

Hai a hoàn lạ từ phía sau Cận Thiệu Khang "vâng" rồi bước ra.

Thái phu nhân nhìn Tưởng Nhược Nam nói: "Đây là hai a hoàn vẫn luôn theo hầu trong phòng của Hầu gia, đã đi theo Hầu gia nhiều năm rồi, chưa có lập phòng."

Tưởng Nhược Nam nhất thời không hiểu, Hồng Hạnh thấy vậy, bèn ghé tai nàng nói khẽ: "Là nha đầu thông phòng của Hầu gia!"

Nha đầu thông phòng? Tưởng Nhược Nam xém chút nữa thì nhảy dựng lên. Lại xuất hiện hai cô vợ bé nữa. Đã hết chưa hả, đã hết chưa hả? Cùng ra cả đi, ra hết một lần cho nàng nhận mặt luôn đi!

Tưởng Nhược Nam nhìn Cận Thiệu Khang ngồi bên cạnh mình, mắt như sắp tóe lửa.

Tên đàn ông khốn kiếp, khốn kiếp! Vợ còn chưa cưới, thế mà đã có một đống vợ bé rồi! Tưởng Nhược Nam muốn khóc mà không có nước mắt, sao nàng xui xẻo thế, lại xuyên không nhập vào đúng "thể xác" của người phụ nữ này chứ!

Cận Thiệu Khang vẫn giữ nguyên bộ mặt lạnh lùng như "quân bài" kia, lạnh lẽo liếc nàng một cái, hoàn toàn phớt lờ ánh mắt phóng hỏa của nàng.

Ngược lại, Tưởng Nhược Nam bắt đầu bình tĩnh, nàng giận gì chứ, lẽ nào nàng thật sự coi hắn là chồng mình? Đợi thêm mấy hôm nữa, nàng thông suốt hết kí ức của "thể xác", hoặc hiểu rõ tình hình của mình, nàng sẽ nghĩ cách ứng phó.

Nghĩ đến đây, trái tim Tưởng Nhược Nam bình tĩnh hơn.

Nhược Lâm và Hoa Thanh đi tới trước mặt nàng hành lễ, cô gái xinh đẹp thanh tú là Hoa Thanh, còn cô gái mắt sáng răng trắng là Nhược Lâm. Vì còn chưa được lập phòng, nên họ cũng chưa đủ tư cách để dâng trà, chỉ hành lễ chủ tớ.

Tưởng Nhược Nam len lén liếc nhìn sắc mặt Vu Thu Nguyệt bên cạnh, thấy mặc dù cô ta đang cố gắng hết sức để giữ bình tĩnh, nhưng bàn tay dưới gầm bàn lại nắm chặt khăn mùi xoa.

Tưởng Nhược Nam quay đầu lại giật giật khóe miệng, nàng không quan tâm, nhưng có người lại rất quan tâm cơ đấy.

Lúc này bọn a hoàn dùng khay nhỏ mang trà lên.

Tưởng Nhược Nam không hiểu lễ nghĩa thời cổ đại, nên cố ý đợi mọi người hành động trước, thấy mọi người bưng trà nhấp một ngụm, nàng cũng bưng trà từ trên đĩa của a hoàn đứng cạnh, nhấp một ngụm.

Nhưng vừa mới nuốt được một nửa, lại thấy a hoàn bưng ống nhổ đến, Tưởng Nhược Nam trợn mắt nhìn mọi người nhổ hớp trà súc miệng ra, lúc ấy nàng mới hiểu dụng ý của ly trà này, trong lúc cuống quýt, bị nghẹn ngay ở khí quản, đột ngột ho sặc sụa đỏ gay mặt.

Đám a hoàn, hầu già xung quanh đều nhìn thấy, bịt miệng cười thầm. Cận Yên Nhiên ngồi đối diện nàng chế nhạo, "Tẩu tẩu, tẩu không uống hết chỗ trà ấy rồi chứ?"

Lời vừa nói ra, Triệu di thái thái cùng Vương thị đều quay mặt đi cười thầm, sắc mặt Cận Thiệu Khang và Thái phu nhân rất tệ. Vu Thu Nguyệt cúi gằm đầu, khóe miệng nhếch khẽ rất khó nhận ra. Một vài a hoàn còn không để ý khiến tiếng cười bật khỏi miệng.

Hồng Hạnh và Phương ma ma vỗ vỗ lưng cho Tưởng Nhược Nam, vẻ mặt lo lắng. Phương ma ma nhìn mọi người ngượng ngùng nói: "Phu nhân không cẩn thận nên…"

Tưởng Nhược Nam phải một lúc lâu sau mới thở lại được, vừa ngước lên đã bắt gặp ánh mắt âm trầm của Cận Thiệu Khang, đôi mày rậm của hắn chau lại, đôi môi mím chặt mấp máy như định nói gì đó nhưng phải cố gắng nhẫn nhịn.

Tưởng Nhược Nam lo lắng cúi đầu. Ai ngờ người cổ đại ăn cơm thôi mà cũng bày vẽ thế… Nàng đón lấy chiếc khăn tay mà Phương ma ma đưa cho, ngồi thẳng người dậy.

Ngay sau đó bọn a hoàn lại đưa đến một chiếc khăn mặt ướt trắng như tuyết và một chậu nước nhỏ bằng sứ màu trắng, trong chậu nước dập dềnh mấy cánh hoa hồng.

Lần này thì Tưởng Nhược Nam đã được bài học rồi, cố ý làm chậm lại, đợi cho mọi người "biểu diễn" xong nàng mới hành động.

Thì ra là rửa tay và lau tay…

Thật phiền phức, cứ thế này mãi, thức ăn chẳng phải đều nguội hết cả sao? Tưởng Nhược Nam thầm lẩm bẩm.

Rửa tay xong, đợi Thái phu nhân và Hầu gia động đũa, mọi người mới bắt đầu cầm đũa lên. Đám giun trong bụng Tưởng Nhược Nam sớm đã quậy tung lên rồi, thấy mọi người đều cầm đũa nàng cũng vội vội vàng vàng cầm. Cận Thiệu Khang ngồi cạnh nàng thấy vậy bèn chau mày, sắc mặt càng sa sầm.

Vu Thu Nguyệt nhìn thấy, cúi đầu, mím môi cười.

Trương ma ma bên cạnh Thái phu nhân khom người xuống ghé tai bà nói nhỏ: "Đầu bếp nói bào ngư hôm nay rất ngon, chi bằng dùng bào ngư trước."

Thái phu nhân gật gật đầu. Trương ma ma bèn dặn bọn a hoàn chuẩn bị bào ngư.

Bên cạnh mỗi người đều có một a hoàn chuyên phục vụ việc gắp thức ăn, bọn a hoàn gắp bào ngư đặt vào chiếc đĩa trước mặt từng chủ tử, dùng dao cẩn thận tách ra, để các chủ tử tiện dùng.

Tưởng Nhược Nam đâu được hầu hạ như thế bao giờ, nên ngay khi ấy có chút ngẩn ngơ, trong lòng cảm thán, cuộc sống của đám quý tộc ở xã hội phong kiến này thật cũng quá dễ chịu đi!

Bào ngư được cắt, tỏa ra một mùi hương nồng đậm, ngón tay trỏ của Tưởng Nhược Nam kích động, gắp ngay một miếng bỏ vào miệng.

Tưởng Nhược Nam cảm thấy cả khớp xương cũng tê dại, mẹ ơi, sao lại ngon thế này chứ!

Kiếp trước nàng cũng được người ta mời ăn loại bào ngư mấy chục đồng một con, đã cảm thấy rất ngon rồi, nhưng nếu so với loại nàng ăn ngày hôm nay, không thể bì được.

Nếu như ngày nào cũng được ăn đồ ngon thế này, thì lần xuyên không này của nàng cũng không đến nỗi quá bi thảm…

Khi Tưởng Nhược Nam cho miếng bào ngư cuối cùng vào miệng, phát hiện ra rằng những người xung quanh mới ăn được hai miếng mà thôi. Cách thức ăn uống của họ trông vô cùng duyên dáng nho nhã, lấy Cận Thiệu Khang bên cạnh nàng ra làm ví dụ, khi hắn ăn, vẫn bộ mặt cứng đờ như "quân bài" đó, đến miệng cũng không mở ra, chỉ thấy các cơ trên mặt khe khẽ nhu động[1], và Tưởng Nhược Nam phát hiện ra rằng, cái "nhu động" đó cũng có quy luật, đại khái hai giây một lần, không ít không nhiều.

[1] Nhu động: Cử động như giun đất bò.

Tưởng Nhược Nam lập tức đờ người bất lực.

Cận Thiệu Khang như cảm nhận được ánh mắt nàng, lặng lẽ quay đầu qua, thấy chiếc đĩa của nàng đã trống rỗng, còn khóe miệng lại vẫn dính ít nước bào ngư, bộ mặt "quân bài" của hắn do bất cẩn đã rách toang, đôi lông mày rậm đẹp đẽ nhíu chặt lại thành hình một chữ "Xuyên[2]".

[2] Chữ Xuyên tiếng Trung viết là: .

Hồng Hạnh đứng cạnh nhìn thấy, vội vàng lấy khăn tay ra cho Tưởng Nhược Nam lau miệng, trên trán rịn ra một giọt mồ hôi lạnh, xem ra, mẹ nói không sai, tiểu thư vẫn nên nghiêm túc học lại phép tắc…

Cận Yên Nhiên và Vương thị ngồi đối diện đang nhịn cười tới mức đỏ bừng cả mặt.

Sắc mặt của Thái phu nhân càng trầm xuống.

Tưởng Nhược Nam có chút ngượng ngùng, kiếp trước vì lúc nào cũng vội vàng nên ăn uống quàng xiên nhai tháu nuốt vội, giờ nàng đã rất chú ý rồi đấy được chưa hả, là những người này quá biến thái, hai giây mới nhai một lần đó thôi.

Mọi người chỉ ăn vài miếng rồi không ăn nữa, và không đĩa của ai sạch trơn như đĩa của Tưởng Nhược Nam. Bọn a hoàn thay đĩa, tiếp tục gắp thức ăn cho các chủ tử.

Con người Tưởng Nhược Nam chẳng có ưu điểm gì khác ngoài ưu điểm da mặt rất dày, khả năng thích ứng cực mạnh, nếu không một đứa trẻ mồ côi như nàng không thể nào thuận lợi học xong đại học rồi tìm được công việc, sau đó lại còn ký được một hợp đồng có giá trị lớn như thế.

Rất nhanh nàng vứt béng cảm giác gượng gạo vừa rồi ra xa, đây là phúc lợi duy nhất trong lần xuyên không bi thảm này, không ăn thật quá có lỗi với bản thân. Nàng vốn không được sủng, bình thường chẳng biết liệu có được ăn nhiều đồ ngon thế này không. Nghĩ đến đây, nàng bèn bắt đầu tập trung toàn tâm toàn ý vào sự nghiệp ăn uống của mình. Chỉ là rất cố gắng để khống chế cách ăn, cố gắng nho nhã duyên dáng, thanh tú hết sức có thể, hiệu quả thế nào, cũng không nói nhiều nữa.

A hoàn gắp đồ ăn rất lanh lợi, chỉ cần ánh mắt nàng đưa đến đâu, ngay giây sau, a hoàn sẽ giúp nàng gắp món ấy.

Món thịt hươu nướng rất thơm và mềm, xương vịt hầm tơi ra nước, tổ yến gà xé hương thơm thoang thoảng trong miệng, chỉ là, sao còn chưa bắt đầu ăn tay gấu nhỉ? Tưởng Nhược Nam thầm oán trách trong lòng.

Những người bên cạnh ai cũng mở to mắt nhìn nàng ăn đầy thích thú và ngon miệng, tới mức bất giác dừng đũa cả.

Lông mày của Cận Thiệu Khang không ngừng co giật.

Lúc này, a hoàn lại gắp một miếng sủi cảo bát bảo trong suốt cho nàng.

Tưởng Nhược Nam gắp lên cắn một miếng, ai ngờ trong miếng sủi cảo đó có nước, vừa cắn, nước trong miếng sủi cảo bắn ra, toàn bộ rơi lên chiếc áo gấm màu xanh ánh vàng sạch sẽ thơm tho của Cận Thiệu Khang ngồi bên cạnh…

7. Chương 7

2.2

Lúc này, dường như tất cả đều ngừng lại, mọi người hít thở nặng nề.

Tưởng Nhược Nam nhìn khuôn mặt đen xì lại tới mức không thể đen hơn nữa của Cận Thiệu Khang, không biết mình làm sai chuyện gì, cuống lên, ngay lập tức cầm chiếc khăn ướt lau tay bắt đầu lau áo cho hắn.

"Xin lỗi, xin lỗi, để thiếp lau giúp cho chàng! Hay là, thiếp giặt cho chàng?"

Vốn vết bẩn chỉ có một tí nhưng dưới nỗ lực lau lau quệt quệt của Tưởng Nhược Nam, vết bẩn đó bắt đầu lan rộng ra.

Cận Thiệu Khang không thể nhẫn nhịn hơn nữa, hất tay Tưởng Nhược Nam ra, đặt mạnh đôi đũa xuống bàn, bát đĩa bên cạnh vì sự chấn động mạnh đó mà khẽ rung lên.

"Tưởng Nhược Lan, rốt cuộc cô có hiểu phép tắc không hả?"

Cận Thiệu Khang đột nhiên hét lên khiến đám a hoàn, hầu già đều rụt hết cổ vào. Còn Cận Yên Nhiên và Cận Thiệu Đường, Vương thị lại cúi đầu, chẳng dám nói một câu. Thái phu nhân tức trắng bệch cả mặt, còn Vu Thu Nguyệt cười nhạt ngồi xem kịch hay.

Cận Thiệu Khang "soạt" một tiếng đứng đậy, mặt đanh lại, ánh mắt lạnh lẽo, hắn nhìn nàng từ trên xuống: "Phàm là nữ tử phải biết nghi thức, rượu chỉ nhấp môi, ăn không khua đũa, cô xem bộ dạng của mình bây giờ có giống con gái nhà gia giáo không? Rõ ràng chỉ khiến nhà họ Cận ta mất mặt!"

Giọng Cận Thiệu Khang vô cùng uy lực, khiến Tưởng Nhược Nam không biết phải làm thế nào.

Tưởng Nhược Nam nhìn xung quanh, Cận Yên Nhiên khóe miệng vẫn còn vương ý cười nhạt, ánh mắt lại lóe lên sự vui sướng trước cảnh nàng gặp nạn trong tiếng cười bọn người của phòng Triệu di thái thái đầy ý chế nhạo. Khóe miệng Vu Thu Nguyệt cũng đầy trào phúng, ánh mắt bọn a hoàn, hầu già xung quanh nàng thì lộ rõ vẻ khinh miệt!

Ngọn lửa trong lòng Tưởng Nhược Nam bỗng chốc bốc lên ngùn ngụt. Có thể nàng đúng là không biết phép tắc lễ nghĩa, nàng vốn đâu có hiểu thứ khuôn phép thời cổ đại này chứ, nhưng, nàng là chính thất do chính hắn vừa cưới về, cho dù làm gì không đúng, hắn chẳng phải nên dạy bảo nàng sau ư? Trước mặt bao nhiêu người thế này khiến nàng mất mặt, không đường rút lui, hắn dễ chịu lắm nhỉ?

Thật quá đáng! Thật chẳng coi nàng ra gì cả!

Nếu đã vậy, tại sao ta lại phải giữ gìn thể diện cho nhà ngươi?

Những lời trách mắng của Cận Thiệu Khang vẫn đang tiếp tục, "Lẽ nào đến chút lễ nghĩa cơ bản mà cô cũng không hiểu à? Rốt cuộc cô lớn lên thế nào? Ta nói cho cô biết, nếu cô không học tất cả mọi nghi thức một cách chu toàn, thì sau này cô đừng hòng xuất hiện trước mặt người ngoài, đừng khiến Cận gia chúng ta mất mặt!"

Nghe đến đây, trái tim Vu Thu Nguyệt giật nảy lên. Chính thất không được gặp khách, vậy thì sau này tất cả mọi người đều do một mình cô ta tiếp đón ư? Chẳng bao lâu nữa, khắp kinh thành đều sẽ biết, Vu Thu Nguyệt mới là nữ chủ nhân thật sự của phủ An Viễn Hầu. Vu Thu Nguyệt thầm vui mừng trong lòng.

"Hầu gia!" Tưởng Nhược Nam cũng "soạt" một tiếng đứng bật dậy, nàng rất muốn để khí thế của mình đè bẹp hắn, đáng tiếc, nàng chỉ thấp tới vai hắn, nên phải ngẩng đầu mới có thể nhìn thẳng vào mắt đối phương, khiến nàng có chút yếu thế.

Nhưng không sao, khí thế thua người, nhưng lí lẽ không thua!

Tưởng Nhược Nam nhìn hắn, từng từ từng câu, chậm rãi đáp trả: "Không sai, thiếp không hiểu lễ nghĩa, lẽ nào Hầu gia thì hiểu lễ nghĩa ư?"

Lời vừa thốt ra, tất cả mọi người đều tròn mắt nhìn Tưởng Nhược Nam, Hầu gia nói, nàng… nàng lại dám đáp lời! Bà la sát, quả nhiên là bà la sát!

Cận Thiệu Khang hít một hơi thật sâu, khung xương dưới cằm đang căng cứng, "Cô nói gì?" Giọng nén nhỏ hết mức, nhưng khiến tim tất cả mọi người có mặt ở đấy đều run lên.

Tưởng Nhược Nam từ trước tới nay không phải người nhát gan yếu đuối, bởi vì khi còn nhỏ nàng đã hiểu, chỉ cần nàng hèn nhát, thì người khác lập tức sẽ trèo lên đầu nàng ngay, gây sự vô lý nàng cũng đã từng làm rồi, huống hồ lần này nàng đang lí lẽ hùng hồn!

Nàng nhìn thẳng vào mặt Cận Thiệu Khang, cười nhạt một tiếng, đáp: "Hầu gia mở miệng là khuôn phép lễ nghĩa, nếu Hầu gia là người trọng khuôn phép như thế, vậy thì được, thiếp xin hỏi Hầu gia…" Nàng giơ tay, chỉ thẳng vào Vu Thu Nguyệt đang ngồi cạnh mình, ánh mắt vẫn chăm chăm nhìn Cận Thiệu Khang, "Theo nguyên tắc, vị trí của Vu Thu Nguyệt là ở đâu? Cô ta không giống Triệu di thái thái sinh được con trai cho Cận gia, theo nguyên tắc, cô ta phải đứng hầu bên cạnh thiếp, chứ không phải ngang nhiên ngồi cạnh như bây giờ! Thiếp đã không so đo, các người lại tưởng thiếp chẳng hiểu gì sao? Hay là, những phép tắc của Hầu gia chỉ nhằm vào mình thiếp mà thôi!"

Tưởng Nhược Nam câu nào cũng quy tắc, lời nào cũng nguyên tắc, từng câu từng chữ như những mũi dao nhọn, khiến Cận Thiệu Khang cứng họng không thốt lên lời, bàn tay buông thõng cạnh người khẽ run lên vì sự phẫn nộ quá lớn.

Phương ma ma thấy tiểu thư lại không nhịn được mà gây chuyện, lo lắng tới mức sắp khóc đến nơi, đứng cạnh kéo tay áo Tưởng Nhược Nam, liên tục khuyên nhủ, Hồng Hạnh cũng không muốn Tưởng Nhược Nam đắc tội với Hầu gia, nên đứng về phía Phương ma ma khuyên giải Tưởng Nhược Nam, nhưng lúc này Tưởng Nhược Nam đang tức giận, làm sao chịu nghe lời khuyên của họ chứ?

Cận Yên Nhiên ngồi cạnh thấy đại ca đã tức tới trắng bệch cả mặt, lập tức đứng dậy giận dữ hét lên với Tưởng Nhược Nam: "Sao ngươi lại dám đáp trả lời của phu quân mình như thế! Chẳng trách cả kinh thành này đều gọi ngươi là bà la sát! Nếu không phải tại ngươi, Thu Nguyệt tẩu tẩu đã trở thành chính thất duy nhất của đại ca ta rồi! Chính vì ngươi không biết liêm sỉ, dám ép Hoàng thượng chỉ hôn ngay trước mặt mọi người! Cướp mất vị trí vốn thuộc về Thu Nguyệt tẩu tẩu! Giờ ngươi còn mặt dày bảo Thu Nguyệt tẩu tẩu phải đứng hầu hạ ngươi! Tưởng Nhược Nam, đây là An Viễn Hầu phủ, không phải phủ tướng quân, ngươi đừng quá đáng, ở đây chẳng ai sợ ngươi đâu!"

Tưởng Nhược Nam quay đầu lại nhìn cô ta, có chút kinh ngạc với những gì cô ta vừa nói, nhưng lúc này nàng không có thời gian để làm rõ những nội dung ấy, nàng chỉ biết, bị người ta sỉ nhục mà nàng không lên tiếng, thì sau này không ai trong phủ coi nàng ra gì nữa! Nàng lập tức phản kích: "Ta nói lí với đại ca muội thì là bà la sát, vậy xin hỏi tiểu cô, tiểu cô chỉ thẳng vào mặt chị dâu mắng chửi ta là bà la sát, thì đáng được gọi là gì?"

Cận Yên Nhiên thân là tiểu thư của Hầu phủ, từ nhỏ đều tuân thủ quy tắc khuôn phép, sở dĩ hôm nay phải nói ra những lời như thế chủ yếu là vì không chấp nhận được hành động lời nói của Tưởng Nhược Lan, còn nữa, chính cô ta đã nghĩ mưu tìm kế phá hoại hôn sự tốt đẹp của đại ca.

Nhưng tranh cãi với người khác không phải sở trường của thục nữ danh môn, chỉ một câu của Tưởng Nhược Nam cũng đã khiến cô ta cứng họng, cô ta đứng đó, tay chỉ vào Tưởng Nhược Nam, "Ngươi… ngươi…" Lắp bắp nửa ngày, nhưng không nói ra được lời phản bác, mặt đỏ bừng bừng, lòng vừa giận vừa hổ thẹn, chẳng bao lâu mắt đã đỏ hoe. A hoàn, hầu già bên cạnh cô ta vừa an ủi, vừa dùng ánh mắt chán ghét nhìn Tưởng Nhược Nam. Nhưng có lẽ do e ngại thân phận chính thất của nàng, nên không dám nói gì.

Vu Thu Nguyệt nghe tới đây, cầm khăn tay khẽ thút thít, giọng đầy tủi thân nói: "Đều là tại muội không tốt, là muội không biết phép tắc, muội không nên ngồi ở đây, bữa cơm vui vẻ đã bị muội phá hỏng mất rồi." Nói rồi vội vàng đứng dậy, vừa khóc vừa nói với Tưởng Nhược Nam, "Tỷ tỷ, đều tại muội cả, tỷ đừng khiến Hầu gia và tiểu thư giận nữa, muội đứng đây hầu tỷ!"

Tưởng Nhược Nam lạnh lùng hừ một tiếng: "Cô không cần phải tỏ ra ấm ức tủi thân như thế, cô thân là thiếp thất, những phép tắc này là cô nên làm, ta thấy chẳng có gì mà phải ấm ức cả."

Vu Thu Nguyệt chẳng biết phải đối đáp thế nào, lập tức buông tiếng khóc còn thương tâm hơn, liên miệng nói: "Là muội không tốt, muội không tốt."

Cận Yên Nhiên thấy Vu Thu Nguyệt khóc lóc bi thảm, bỗng thấy đồng cảm, cô ta đi vòng qua bàn tới bên cạnh Vu Thu Nguyệt, ấn Vu Thu Nguyệt ngồi lại vào vị trí, vừa lau nước mắt cho cô ta vừa nói: "Thu Nguyệt tẩu tẩu, tẩu ngồi đi, từ đầu đến cuối tẩu chẳng sai chỗ nào hết, để tẩu ngồi đây đã khiến tẩu phải ấm ức rồi, có những người tẩu không cần sợ, tẩu càng sợ, họ càng ức hiếp tẩu, tẩu cứ ngồi đây, xem nàng ta dám làm gì? Hôm nay chuyện đã tới mức này, mọi người đều thấy cả, tuyệt đối không ai trách tẩu đâu!"

Vương thị chính là chị họ của Vu Thu Nguyệt, thấy Vu Thu Nguyệt phải chịu ấm ức, cũng định lên tiếng nói giúp vài câu, nhưng bị Triệu di thái thái dùng ánh mắt ngăn lại. Cận Thiệu Đường nói nhỏ vào tai vợ: "Ngồi yên xem kịch, đừng gây sự!" Vương thị mím mím môi, cuối cùng đành nuốt xuống những lời định nói.

Cận Thiệu Khang tức phát điên, mặc dù từ lâu đã biết người phụ nữ này không hiểu phép tắc lễ nghĩa, nhưng không ngờ cô ta dám phớt lờ thể diện của hắn, những lời Cận Yên Nhiên nói cũng đã nhắc nhở hắn nỗi ấm ức mà mình sẽ phải chịu đựng cả đời. Không thể không lấy một người con gái mà mình vô cùng chán ghét làm vợ! Còn người con gái mình định đón về làm chính thất lại không thể không chịu ấm ức ở vị trí thiếp thất, hắn trong lòng hổ thẹn với Vu Thu Nguyệt, nên rất tự nhiên muốn cho nàng một vị trí không

kém của Tưởng Nhược Lan trong phủ An Viễn Hầu, tránh nàng bị người khác ức hiếp, nhưng người phụ nữ trước mặt hắn lúc này thật quá đáng ghét, đã hưởng lợi còn không biết điều, thật khiến người ta không sao chịu đựng nổi!

Ngay lập tức, hắn không buồn để ý tới Tưởng Nhược Nam nữa, mà quay sang vẫy tay với Phương ma ma, trầm giọng nói: "Mau đưa tiểu thư nhà ngươi về đi." Sắc mặt lạnh lùng vô cùng đáng sợ.

Phương ma ma sợ tới mức chỉ còn biết liên tục gật đầu, kéo Tưởng Nhược Nam nói: "Phu nhân, chúng ta về viện trước đã, nghe lời, đừng tranh cãi với Hầu gia nữa!"

Tưởng Nhược Nam tức tới mức sắc mặt thay đổi, nếu nàng thật sự bị Cận Thiệu Khang đuổi về như thế này, về sau nàng sẽ phải sống trong phủ thế nào đây?

Tưởng Nhược Nam đẩy Phương ma ma ra, ngồi xuống vị trí của mình, đáp: "Tại sao ta phải về viện tử? Hầu gia chàng nói thiếp không biết lễ nghĩa phép tắc, không cho phép thiếp gặp người ngoài, được, thiếp thừa nhận! Nhưng đây là nhà chúng ta, Hầu gia dựa vào cái gì mà không cho phép thiếp được ngồi ở đây? Hầu gia là người giữ phép tắc lễ nghĩa như thế, đương nhiên sẽ làm việc theo quy định, lẽ nào đuổi cô dâu mới khỏi bàn ngay trong bữa cơm đầu tiên ở nhà chồng là quy định ở Hầu phủ? Hay là, những quy định phép tắc của Hầu gia chỉ nhằm vào mình thiếp mà thôi?"

Cận Thiệu Khang tức giận tới tái nhợt cả mặt, hắn gặp một người phụ nữ mồm mép cay nghiệt thế này từ bao giờ? Cơn giận tràn lồng ngực, hận tới mức muốn hất tung cả bàn ăn lên, nhưng cuối cùng có lẽ do nể mặt Thái phu nhân nên không dám làm càn, tay nắm chặt đấm một cái xuống bàn khiến bát đĩa nảy lên kêu đinh đinh.

Hắn lạnh lùng trừng mắt lườm Tưởng Nhược Nam, còn Tưởng Nhược Nam cũng chẳng chịu yếu thế mà trừng mắt nhìn lại hắn.

Trong phòng lặng thinh không tiếng động, đến Vu Thu Nguyệt cũng dừng khóc thút thít, tất cả mọi người đều gần như ngừng thở, không cả dám chớp mắt nhìn đôi nam nữ đang trừng trừng lườm nhau kia. Bọn a hoàn, hầu già thu lại ánh mắt khinh miệt, một nữ chủ tử đanh đá ghê gớm dám đối đáp lại cả với Hầu gia, cho dù không đắc sủng, tốt hơn cả là họ đừng nên đắc tội gây sự với nàng.

Chính vào lúc hai người bọn họ mắt to nhìn mắt bé, mắt bé lườm mắt to ấy, Thái phu nhân từ đầu chí cuối vẫn im lặng, đột nhiên cao giọng quát: "Được rồi, đừng cãi nhau nữa, đến bữa cơm cũng không được yên tĩnh!" Bà nặng nề đặt cạch đôi đũa trên tay xuống bàn, lạnh lùng nói tiếp: "Đã tới nước này thì có ăn tiếp cũng chẳng ý nghĩa nữa! Giải tán hết đi! Liễu Nguyệt, đỡ ta vào trong!"

"Vâng, thưa Thái phu nhân." Liễu Nguyệt đi đến cạnh Thái phu nhân, cùng Trương ma ma đỡ bà đứng dậy, Triệu di thái thái cũng đem con trai con dâu rời đi. Cận Yên Nhiên sau khi tức tối trừng mắt lườm Tưởng Nhược Nam một cái cũng kéo Vu Thu Nguyệt đã khóc sưng cả mắt bỏ đi.

Bên bàn ăn chỉ còn lại Cận Thiệu Khang và Tưởng Nhược Nam.

Cận Thiệu Khang nhìn Tưởng Nhược Nam, sự phẫn nộ trong ánh mắt dần dần trở nên nguội lạnh, băng giá, chẳng có một chút hơi ấm, cứ như trong mắt hắn Tưởng Nhược Nam là một đồ vật hoàn toàn không đáng giá.

Còn ánh mắt Tưởng Nhược Nam lại lộ rõ vẻ coi thường và khinh miệt.

Hai người nhìn nhau một lúc, Cận Thiệu Khang rời ánh mắt đi trước, cười lạnh một tiếng, nói: "Việc hối hận nhất mà ta đã từng làm là nhiều chuyện, loại người như cô đáng phải chịu giáo huấn!" Nói xong, hắn đứng dậy, quay người, lưng vừa thẳng vừa cứng, rời khỏi sảnh lớn không thèm quay đầu lại.

Câu nói này của Cận Thiệu Khang, Tưởng Nhược Nam nghe không hiểu, nhưng nàng cũng chẳng quan tâm việc mình hiểu lời hắn hay không, càng không quan tâm tới con người hắn, sự lạnh nhạt và xa cách của hắn hoàn toàn không làm tổn thương được nàng.

Nàng không quan tâm, nhưng có người lại rất quan tâm, Phương ma ma bên cạnh nàng đang lo tới sắp rớt nước mắt, "Tiểu thư à, tại sao lại không chịu nhẫn nhịn một chút? Giờ đã khiến Hầu gia và Thái phu nhân

nổi giận rồi, phải làm sao đây? Tiểu thư, tại sao không chịu nghe lời ma ma chứ?" Nếu trước kia tiểu thư chịu nghe lời khuyên của bà, chăm chỉ học quy tắc lễ nghĩa thì đâu xảy ra chuyện ngày hôm nay!

Hồng Hạnh cũng lo lắng, cô ta nhìn theo hướng Cận Thiệu Khang rời đi mà buồn bã nói: "Tiểu thư, Hầu gia thật sự rất giận, phải làm thế nào?"

Tưởng Nhược Nam bĩu môi, khẽ hừ một tiếng, đáp: "Giận thì giận, có gì ghê gớm chứ?" Nói rồi nhìn cả một bàn thức ăn vẫn chưa ăn được bao nhiêu, lại nhìn món tay gấu chưa được nếm, đột nhiên toét miệng cười, kẻ khiến nàng ăn không ngon miệng là Hầu gia đã đi rồi, giờ nàng có thể từ từ ngồi thưởng thức món tay gấu.

Tưởng Nhược Nam thò đũa ra, gắp một chiếc tay gấu đặt vào bát mình.

Hồng Hạnh có chút không dám tin, cô ta mở to mắt nhìn Tưởng Nhược Nam: "Tiểu thư, người còn ăn được sao?"

"Tại sao không thể ăn được, dạ dày ta rất tốt!" Những lúc có cái ăn thì phải biết ngoan ngoãn mà ăn, vui vẻ mà ăn, đây là thói quen được hình thành từ nhỏ của Tưởng Nhược Nam, hơn nữa hà tất phải để loại đàn ông đó làm ảnh hưởng tới tâm trạng của mình?

Tưởng Nhược Nam không quên quay đầu gọi Phương ma ma và Hồng Hạnh, "Còn rất nhiều thức ăn, hay là ngồi xuống cùng ăn đi?"

Phương ma ma lắc đầu nguầy nguậy, Hồng Hạnh nhìn Tưởng Nhược Nam đang ăn rất ngon lành, nuốt nước miếng, đáp: "Nô tỳ không dám, tiểu thư, người cứ ăn đi!"

Tưởng Nhược Nam biết làm người dưới có rất nhiều khuôn phép, nên không miễn cưỡng họ.

Bọn a hoàn, hầu già còn ở lại thấy Tưởng Nhược Nam vui vẻ tiếp tục ăn, nhưng không dám để lộ ra bất kỳ điều gì trên mặt.

Tân phu nhân này thật không dễ trêu vào…

Tưởng Nhược Nam lại ăn thêm một miếng tay gấu nữa, rồi mới đem theo Hồng Hạnh và Phương ma ma về viện.

Trên đường, nhân lúc xung quanh không có người, Phương ma ma hạ giọng hỏi Tưởng Nhược Nam: "Tiểu thư, chẳng phải cô rất thích Hầu gia nên mới gả cho người hay sao? Nếu đã vậy, tại sao còn luôn khiến người nổi giận? Tiểu thư, chi bằng cô hãy đến tạ lỗi với Hầu gia đi…"

Người thích Hầu gia không phải nàng, nàng không bao giờ thích loại đàn ông đánh phụ nữ, có một đống vợ bé và hễ mở miệng là quy tắc này khuôn phép kia. Tạ lỗi? Tưởng Nhược Nam lén trừng mắt, kiếp sau nhé!

"Phương ma ma, vừa rồi nếu ta không lên tiếng để mặc cho Hầu gia trách mắng, bà nói xem sau này bọn người dưới sẽ nhìn ta thế nào? Họ là những người chỉ biết nhìn sắc mặt, họ sẽ coi thường ta, sau này trong cuộc sống hàng ngày sẽ phớt lờ ta. Nhưng bây giờ, mặc dù họ chẳng tôn trọng ta, có điều cũng chẳng sao, chỉ cần họ sợ ta, biết kiêng dè ta là được rồi! Sau này họ cũng không dám làm gì quá đáng!"

Phương ma ma nghĩ ngợi, thấy tiểu thư nói cũng có lý, nhưng bộ dạng vừa rồi của Hầu gia lại khiến bà ta không hiểu, vốn Hầu gia đã có thành kiến với tiểu thư, nếu vì chuyện này mà càng thêm ghét tiểu thư, nửa đời còn lại của tiểu thư sẽ trông cậy vào ai đây?

Hồng Hạnh đứng bên cạnh lại lo lắng cho tương lai của chính mình, nếu Hầu gia thật sự không để ý tới tiểu thư nữa thì cô ta phải làm thế nào? Thái phu nhân liệu có tùy ý chọn cho cô ta một người để gả?

Ba người mang tâm sự riêng trong lòng, cùng đi về Thu Đường viện.

Buổi tối, khi Hồng Hạnh hầu Tưởng Nhược Nam dùng bữa, tâm trạng lơ đễnh, ánh mắt cứ mải nhìn ra ngoài cửa.

Tưởng Nhược Nam nhìn cô ta mấy lần, bèn hỏi: "Chuyện gì thế? Tâm tư lơ đễnh vậy?"

Đúng lúc này Liên Kiều từ ngoài vào, Hồng Hạnh sắc mặt thoáng vui, vội gọi Liên Kiều tới rồi nói với Tưởng Nhược Nam: "Tiểu thư, vừa rồi em sai Liên Kiều đi thăm dò xem tối nay Hầu gia nghỉ ở đâu?"

Tưởng Nhược Nam nhìn cô ta: "Còn cần phải hỏi?" Cận Thiệu Khang chăm sóc cho Vu Thu Nguyệt như bảo bối, lại đang tân hôn, không ở trong viện của cô ta thì còn ở đâu được nữa?

"Tiểu thư", Liên Kiều đứng bên lên tiếng, sắc mặt không giấu được vẻ vui mừng, "Hầu gia không đến chỗ Vu di nương, buổi tối dùng cơm cùng Thái phu nhân, sau khi dùng cơm tối xong bèn quay lại Sở Thiên các rồi!" Sở Thiên các là tiểu viện của Hầu gia, thư phòng của hắn cũng đặt ở đó, thỉnh thoảng vẫn về đấy nghỉ.

Nghe Liên Kiều nói, Hồng Hạnh mắt sáng lên, vỗ tay đáp: "Hầu gia lại không nghỉ ở chỗ Vu di nương, xem ra người cũng không phải là sủng ái Vu di nương lắm!"

Tưởng Nhược Nam nhìn vẻ mặt vui tươi như bắt được vàng của Hồng Hạnh, khóe miệng giật giật, sau đó quay sang hỏi Liên Kiều: "Hoa Thanh, Nhược Lâm đều ở Sở Thiên các đúng không?"

Liên Kiều ngẩn người, cúi thấp đầu, giọng cũng nhỏ xíu: "Vâng, họ luôn đợi hầu trong tiểu viện."

Tưởng Nhược Nam cười nhạt, ngoài Vu di nương ra còn có hai a hoàn thông phòng như hoa như ngọc, hắn đi tới đâu cũng như nhau thôi.

Hồng Hạnh thấy sắc mặt Tưởng Nhược Nam có gì đó không ổn, vội vàng xua tay nói: "Tiểu thư, chỉ cần Hầu gia không sủng ái mình Vu di nương là tốt rồi, chẳng qua chỉ là hai nha đầu thông phòng, cho dù sau này có được nhấc lên làm di nương thì vẫn phải nhìn sắc mặt của tiểu thư đúng không? Không đáng ngại!"

Tưởng Nhược Nam cúi đầu không lên tiếng, đối với nàng mà nói, di nương cũng được, thông phòng cũng được, ý nghĩa giống nhau cả thôi. Chỉ cần hắn không đến đây, thì hắn đi đâu nàng mặc kệ!

Nhưng suy nghĩ của nàng e rằng Hồng Hạnh không hiểu được.

Sau bữa cơm, Tưởng Nhược Nam trong lúc trò chuyện với Hồng Hạnh mới biết rằng mình đã xuyên không về một triều đại chưa từng xuất hiện trong sách lịch sử - Lam Triều. Giờ đang thái bình thịnh vượng, ít có chiến sự. Phu quân của nàng là An Viễn Hầu, một võ tướng, mặc dù nhân phẩm không chấp nhận được, nhưng lại rất biết cầm quân. Cuộc phản loạn ở biên cương phía Tây bốn năm trước, hắn chỉ mất nửa năm đã tiêu diệt hết quá nửa quân chủ lực của đại quân phản loạn, hơn nữa năm đó hắn mới chỉ mười chín tuổi, tiếp đó được lệnh trấn thủ ở Tây Cương, mới về từ nửa năm trước.

Khi Hồng Hạnh hào hứng miêu tả lại những cuộc chiến anh hùng của An Viễn Hầu, thần sắc sùng bái cùng ảo mộng hiện rõ trên nét mặt, cứ như cô ta tận mắt chứng kiến chiến sự đó không bằng, khiến Tưởng Nhược Nam phải liên tục lắc đầu, nha đầu này, có lẽ thầm yêu hắn rồi chăng?

Tưởng Nhược Nam chẳng đủ kiên nhẫn nghe cô ta nói, ngáp dài một cái, tỏ ý muốn ngủ. Hồng Hạnh thấy vậy vội ngưng bặt, giúp Tưởng Nhược Nam trải giường rồi gọi Liên Kiều, Hoa Anh cùng vào hầu Tưởng Nhược Nam đi ngủ.

Hôm nay Tưởng Nhược Nam đi lại nhiều nên cũng hơi mệt, nàng không mắc bệnh lạ giường của những kẻ giàu sang, huống hồ chiếc giường này vừa cao, gối lại mềm, chăn lụa, trướng màu đỏ rực thêu chỉ vàng điểm hoa, mùi hương thoang thoảng, mềm mại, ấm áp, là chiếc giường tốt nhất mà nàng từng được nằm.

Vì vậy chẳng bao lâu sau nàng đã chìm vào giấc mộng.

Hồng Hạnh và Liên Kiều trực trong đó cho tới khi xác định Tưởng Nhược Nam đã ngủ mới rời đi, sang phòng mé bên cạnh để nghỉ ngơi, cũng tiện phục vụ khi nàng cần.

Đèn đóm đã tắt, căn phòng tối om, ánh trăng mờ ảo lọt vào phòng qua các ô cửa sổ, lặng lẽ trải một tấm thảm màu bạc khắp phòng.

Cũng không biết ngủ được bao lâu, Tưởng Nhược Nam đột nhiên mở bừng mắt, "vụt" cái ngồi bật dậy.

Cận Thiệu Khang từng hỏi rằng Tưởng Nhược Nam nàng đã lớn lên như thế nào?

Tưởng Nhược Nam ôm chăn co chân lại, ngồi dựa vào đầu giường, xung quanh tĩnh mịch, thỉnh thoảng chỉ nghe thấy tiếng xào xạc phát ra khi gió thổi qua đám lá cây cùng tiếng chó sủa rời rạc không biết vọng tới từ đâu. Không khí tĩnh lặng bình yên này dường như dễ gợi lại những hồi ức được người ta cất giấu ở nơi sâu thẳm trong trái tim.

Nàng đã lớn lên như thế nào?

Từ khi có kí ức, nàng đã sống trong cô nhi viện, những đứa trẻ khác hoặc vẫn còn nhớ hình dáng cha mẹ mình, nhưng trong ký ức của nàng hoàn toàn không có bóng dáng của cha mẹ.

8. Chương 8

2.3

Trong trí nhớ còn sót lại, kinh phí của cô nhi viện mãi mãi không bao giờ đủ, chăn màn mãi mãi có một thứ mùi gì đó, quần áo thì luôn không vừa người, đồ ăn cũng chẳng bao giờ đủ no. Vì không được ăn no nên giữa bọn trẻ con luôn xảy ra việc tranh cướp của nhau, còn nàng, Tưởng Nhược Nam, từ hồi sáu tuổi đã học được cách đánh nhau với một thằng con trai cao hơn mình cả cái đầu chỉ vì một chiếc bánh bao, nhổ sạch tóc trên đầu thằng con trai đó, cào cấu khiến mặt nó chảy đầy máu, sự dũng mãnh của nàng khiến tất cả bọn trẻ trong cô nhi viện không còn dám cướp đồ ăn của nàng nữa, và nàng cũng bị viện trưởng nhốt một ngày trong phòng tối.

Đúng, nàng đã lớn lên như thế. Vì lớn lên như thế, nên nàng không có cơ hội để học những thứ cao quý nho nhã. Dùng hai từ thô tục để hình dung về nàng, còn có lẽ không đủ.

Từ khi còn rất nhỏ, nàng đã biết lúc nào nên tranh giành, lúc nào nên nhẫn nại, phàm việc gì cũng nên tự có tính toán của riêng mình, ai oán trách cứ, buồn bã chẳng ích gì, chỉ khiến người khác càng coi thường nàng mà thôi, thứ mà nàng không thể nhẫn nại được nhất chính là ánh mắt coi thường, chế giễu, thương hại của người khác, vì vậy, nàng phải nỗ lực cố gắng gấp nhiều lần so với những người khác ấy.

Mà thân thế của "thế xác" này, ở một vài phương diện nào đó cũng rất giống nàng.

Thể xác này, tên Tưởng Nhược Lan, ngay cả cái tên cũng chỉ khác một chữ, Nhược Lan Nhược Nam, xem ra cha mẹ nàng ta hy vọng sau này khi lớn lên nàng ta sẽ trở thành một cô nương thanh khiết như hoa lan, đáng tiếc không phải việc gì cũng được như mong muốn…

Đúng thế, bây giờ nàng đã hoàn toàn nhớ ra rồi, những kí ức về cuộc đời của Tưởng Nhược Lan, trong giấc mộng của nàng kí ức ấy đã từ từ chạy qua như một bộ phim, hung dữ và phức tạp, cho đến khi nàng hoảng sợ phải tỉnh lại.

Tưởng Nhược Lan đúng là con gái của đại tướng quân, hơn nữa còn là đại tướng quân khai quốc uy danh một thời. Đáng tiếc, khi Tưởng Nhược Lan được mười tuổi thì cha nàng qua đời. Còn mẹ của nàng ta đã mất vì bệnh sau khi nàng ta ra đời chưa được bao lâu. Tưởng Nhược Lan cũng là một cô nhi.

Mẫu thân của Tưởng Nhược Lan mất sớm, phụ thân quanh năm xuất chinh ngoài biên cương, từ khi vợ mất cũng không tục huyền, khiến Nhược Lan chẳng có ai quản giáo, tính cách dần dần trở nên hoang dã ngông cuồng, người sống bên nàng, Phương ma ma, lại quá yếu đuối, không quản được nàng, Hồng Hạnh cùng lớn lên với nàng thì lại là một a hoàn rất hay gây chuyện, còn Uy Vũ tướng quân thương nàng mất mẹ từ nhỏ, nên không nỡ đánh mắng nàng bao giờ, càng khiến nàng trở nên tùy ý ngông cuồng hơn.

Trước khi Uy Vũ tướng quân mất, đã phó thác đứa con gái duy nhất của mình cho tiên đế, nhờ ngài chăm sóc Nhược Lan. Thái hậu, cũng là Hoàng hậu khi ấy không biết tại sao lại rất quý Nhược Lan, vốn muốn để nàng sống cạnh mình, nhưng sức khỏe Thái hậu không tốt, không thể chăm sóc cho nàng, hơn nữa Nhược Lan liên tục gây họa lớn mấy lần, chúng phi tần lên tiếng cáo trạng, tiên đế đành bất lực giao Nhược Lan cho đệ đệ của Uy Vũ tướng quân - Tưởng Hoài Viễn chăm sóc. Chuẩn bị đợi Tưởng Nhược Lan sau khi đến tuổi cập kê sẽ gả cho Thái tử làm phi, cũng coi như hoàn thành sự phó thác của Uy Vũ tướng quân.

Do được tiên đế và Thái hậu giao phó nên Tưởng Hoài Viễn cũng không dám quản Nhược Lan quá chặt chăng? Trong cuộc sống không để nàng thiếu ăn thiếu mặc, nhưng về quy tắc lễ phép lại mặc kệ chẳng quan tâm, nghe xong để đấy. Tưởng Nhược Lan ra khỏi hoàng cung giống như chim sổ lồng, càng thêm tùy tiện ngông cuồng, hoành hành vô kỉ luật, đánh chửi nhau ngoài phố là chuyện xảy ra như cơm bữa, nếu như có kẻ nào dám đắc tội với nàng, thì nàng sẽ vung roi quất người ta ngay. Mọi người giận nhưng không dám tố, chỉ lén gọi nàng là bà la sát, tiên đế nể mặt Uy Vũ tướng quân, cũng không biết phải làm thế nào với nàng.

Một người con gái như thế, Thái tử đương nhiên không thích. Nhưng vì lời căn dặn của tiên đế nên cũng chẳng có cách nào thoái thác. Sau khi tiên đế qua đời, Thái tử kế vị làm Cảnh Tuyên Đế, Thái hậu mấy lần đề nghị Cảnh Tuyên Đế nạp Nhược Lan vào cung, nhưng Cảnh Tuyến Đế cứ lần khất mãi, đúng lúc Tưởng Nhược Lan vì quen Cận Thiệu Khang, trái tim thiếu nữ rung động, bày mưu tính kế ép Cảnh Tuyên Đế chỉ hôn. Còn Cảnh Tuyên Đế lại tương kế tựu kế, vứt bỏ được mối phiền phức, sau đó có hôn lễ của Cận Thiệu Khang và Tưởng Nhược Lan.

Sự việc sau này, thông qua những lời của Cận Yên Nhiên và mọi người cùng kí ức của Tưởng Nhược Lan, Tưởng Nhược Nam cũng đã suy đoán ra, kết quả suy đoán như sau.

Cảnh Tuyên Đế ném củ khoai nóng bỏng tay sang cho Cận Thiệu Khang, có lẽ trong lòng thấy hổ thẹn, còn Cận Thiệu Khang vốn đang chuẩn bị đón Vu Thu Nguyệt về làm chính thất, nhưng lại bị Tưởng Nhược Lan phá ngang, bèn xin Cảnh Tuyên Đế cho phép cùng lúc rước hai người về, và Vu Thu Nguyệt ở vị trí quý thiếp chỉ thấp hơn chính thất một chút.

Cái gọi là quý thiếp, tức là không giống với các thiếp thất bình thường khác. Những thiếp thất bình thường địa vị thấp kém, chính thất có quyền đánh mắng và bán, nhưng với quý thiếp thì chính thất không được phép tùy tiện đánh mắng hoặc bán đi. Thiếp thất bình thường vĩnh viễn không bao giờ có thể leo lên vị trí chính thất, sinh con ra cũng không được con gọi là mẹ, còn quý thiếp ngồi kiệu hoa vào phủ, sau khi chính thất qua đời, quý thiếp có thể trở thành chính thất, con sinh ra cũng được đường đường chính chính gọi mình là mẹ. Có thể nói rằng quý thiếp chính là ứng cử viên sáng giá cho vị trí chính thất, đợi chính thất quy tiên là có thể lật người làm chủ nhân.

Một người kiêu ngạo, sống và làm việc theo quy tắc như Cận Thiệu Khang đương nhiên không thích kiểu con gái bày mưu tính kế với mình lại còn không biết lễ nghĩa phép tắc nữa, hôm động phòng đương nhiên sẽ tới phòng của Vu Thu Nguyệt. Nhưng Tưởng Nhược Lan không phải người dễ chịu thiệt thòi để bị người ta bắt nạt, sau khi biết tin đã lập tức cầm roi xông vào phòng Vu Thu Nguyệt, không nói không rằng, nhằm thẳng Vu Thu Nguyệt xuống tay.

Cận Thiệu Khang cũng không thể mở to mắt nhìn Tưởng Nhược Lan ra oai trước mặt mình, lập tức cướp lấy cây roi trong tay nàng ta. Tưởng Nhược Lan trong lúc tức giận đã tung nắm đấm nhằm vào Cận Thiệu Khang, có điều nàng sao có thể là đối thủ của hắn, trong lúc hỗn loạn, Cận Thiệu Khang lỡ tay đẩy Tưởng Nhược Lan ngã vào bàn, trán Tưởng Nhược Lan đập vào cạnh bàn cứng, thế là ngọc nát hương tan…

Còn nàng, Tưởng Nhược Nam, lại xuyên không đến đây đúng lúc cảnh bi thảm ấy diễn ra…

Tưởng Nhược Nam ôm mặt, buồn bã rên lên, tại sao nàng lại xui xẻo như vậy, đến xuyên không cũng xui xẻo hơn người ta, nhập vào xác một người quỷ ghét người hận. Chẳng trách Cận Yên Nhiên gọi nàng là bà la sát, hành vi của nàng… Cũng rất xứng đáng bị gọi như thế…

Nhưng bây giờ, nàng nên làm thế nào? Nàng phải đi đâu, bắt đầu từ đâu?

Bỏ trốn? Mang theo ngân lượng bỏ nhà ra đi? Không hiện thực. Tạm thời không nhắc đến chuyện mình được Thánh thượng chỉ hôn, bỏ trốn không biết có bị coi là kháng chỉ lừa vua không, có bị mất mạng không, chỉ riêng việc một mình cô độc nơi thế giới lạ lẫm này, ai biết sau khi bỏ đi nàng sẽ phải đối mặt với điều gì? Tốt nhất là không nên đày đọa bản thân thì hơn!

Nhưng nếu không đi thì phải ở lại đây, làm Tưởng Nhược Lan đến cả thần và người đều căm phẫn, gánh chịu sự phẫn nộ của mọi người, cả đời là một chính thất chẳng ai tôn trọng. Hơn nữa nhìn đi nhìn lại, Cận Thiệu Khang và Vu Thu Nguyệt mới là hai nhân vật nam nữ chính đau khổ vì tình, còn nàng lại là nữ phụ đáng ghét, chỉ riêng việc ấy thôi, sau này bảo nàng phải làm thế nào dám hiên ngang đối mặt với Vu Thu Nguyệt đây?

Cái gì? Tìm cách để Hầu gia thay đổi cách nhìn về nàng? Từ từ chấp nhận nàng? No! Hắn đồng ý, nhưng nàng không đồng ý!

Ba cô vợ bé, sau này chưa biết chừng còn thêm bốn, năm cô nữa… Hôm nay vào XXOO với cô này, ngày mai lại XXOO với cô khác, ngày kia lại XXOO với cô khác nữa, sau đó lại tới lượt nàng…

Ọe, thật quá buồn nôn, khóe miệng Tưởng Nhược Nam không ngừng co giật.

Thôi được, nàng có thể coi mình như đang chiêu mộ Ngưu Lang[3], gần gũi với Cận Thiệu Khang nàng chắc chẳng phải chịu thiệt nhưng vấn đề là… Có bao cao su không? Hắn XXOO với bao nhiêu phụ nữ như thế, ai có thể bảo đảm hắn không mang mầm bệnh, ngộ nhỡ nàng bị viêm nhiễm, nấm niếc gì đó thì sao, ở đây chắc chắn không có trị liệu bằng laser rồi… Vì muốn lấy lòng một người đàn ông mà khiến mình mang bệnh phụ khoa trong người, không đáng, tuyệt đối không đáng!

[3] Tức là gọi trai bao.

Ôi, người đàn ông này tuyệt đối không nên dây vào.

Nhưng nếu không được Hầu gia sủng ái, bản thân nàng khó mà có chỗ đứng trong phủ, tạm thời nàng có thể dọa dẫm mọi người, nhưng khi Vu Thu Nguyệt sinh con, ai còn bận tâm tới nàng nữa? Đến lúc ấy, cuộc sống của nàng sẽ ra sao?

Có lẽ sẽ chết chìm trong ánh mắt lạnh lùng và những lời trào phúng của mọi người thôi!

Không được, cuộc sống như thế nàng không chịu đựng được! Dựa vào cái gì mà nàng phải sống khốn khổ như thế? Nàng nhất định phải tìm cách để đứng vững trong phủ, nghĩ cách để dành ít tiền riêng, mua đất đai bên ngoài, chừa cho mình con đường lui! Còn dự định về sau, nàng phải tìm hiểu thế giới này trước đã, rồi mới tiếp tục có kế hoạch cho những ngày sau này.

Về Vu Thu Nguyệt… Người có lỗi với họ là Tưởng Nhược Lan, không phải Tưởng Nhược Nam nàng. Hơn nữa cho dù Tưởng Nhược Lan có lỗi với họ thật, thì nàng ta đã phải trả giá bằng tính mạng của mình rồi, nàng không cần phải cõng theo một khung thánh giá trên lưng vì chuyện này nữa. Chỉ cần mai sau Vu Thu Nguyệt không gây sự với nàng, nàng cũng sẽ không làm khó cô ta.

***

Cẩm Tú viện của Vu Thu Nguyệt là một đình viện có phong cảnh tươi đẹp.

Trong đình viện đó trồng mai, đào, quế, lê, hải đường… Mùa nào cũng có vài loại nở hoa, màu sắc rực rỡ, hương thơm ngào ngạt.

Giờ đang là mùa hoa ngọc lan, những bông hoa ngọc lan mũm mĩm nở đầy cành, trắng như sáp, hương dịu ngọt.

Lúc này, một nữ tử vận áo dài màu hồng phấn thêu hoa nhí nơi nẹp áo, váy màu trắng như cách ăn vận của a hoàn vội vã bước qua viện tử vào trong phòng.

Cô ta đi qua phòng chính vào thẳng phòng trong. Trong phòng rèm thêu vẫn buông, dưới đất trải thảm ngũ sắc, giữa phòng đặt một tấm bình phong bên trên thêu chim Khổng Tước đang xòe đuôi múa bằng chỉ màu, sau bình phong là một chiếc giường màu nâu trầm, cạnh cửa sổ là bàn nữ trang bằng gỗ tử đàn, dưới ô cửa sổ phía Đông đặt bàn đàn bằng gỗ lê, bên trên là một chiếc đàn cổ chạm những bông hoa mai.

Vu Thu Nguyệt đang ngồi trước cửa sổ, tay cầm cuốn thơ đọc, thấy a hoàn vào bèn đặt cuốn sách trong tay xuống, bước về phía nàng ta, hỏi bằng giọng gấp gáp: “Ngọc Liên, nghe được gì rồi?”

Ngọc Liên hổn hển thở nhanh, sau đó mới đáp: “Tiểu thư, đã nghe ngóng được rằng tối qua Hầu gia nghỉ lại Sở Thiên các!”

“Sở Thiên các? Hai a hoàn thông phòng hầu hạ ở Sở Thiên các phải không?” Nói tới đây, sắc mặt Vu Thu Nguyệt trầm xuống, “Ta chỉ chăm chăm đề phòng Tưởng Nhược Lan mà đã quên mất hai nha đầu đó!” Cứ nghĩ tới việc mới ngày thứ hai sau tân hôn Hầu gia đã bỏ mặc mình mà tới tìm hai nha đầu kia, nỗi oán giận trong lòng Vu Thu Nguyệt lại trào dâng. Nhưng rồi ngay lập tức cô ta nghĩ, hai nha đầu ấy chẳng qua xuất thân nô tỳ, dù có được sủng ái tới đâu cũng không thể làm nên trò trống gì, nghĩ vậy xong mới thấy hả giận một chút.

Lại hỏi Ngọc Liên: “Tối qua kẻ nào hầu chàng?”

Sắc mặt Ngọc Liên lập tức trở nên cổ quái, ấp a ấp úng, mãi không thốt lên lời.

Vu Thu Nguyệt cau chặt mày, “Sao thế? Có gì mà ấp a ấp úng?”

Ngọc Liên áp sát Vu Thu Nguyệt, ghé tai cô ta nói khẽ: "Tối qua Hầu gia không gọi người vào hầu. Hoa Thanh và Nhược Lâm đều ngủ ở phòng bên cạnh." Ngay sau đó, giọng lại nhỏ dần: "Nha đầu Mặc Hương ở Sở Thiên các nói…" Nói tới đây, mặt đỏ lựng như có lời khó mở miệng.

Vu Thu Nguyệt lại cau mày, mất kiên nhẫn nói: "Nha đầu thối, ngươi không thể nói một lần cho hết hay sao?"

Ngọc Liên thấy tiểu thư nổi giận, lúc ấy mới ấp úng: "Mặc Hương bảo, Hầu gia sinh hoạt rất điều độ, trước kia ở nhà, mỗi… mỗi năm ngày mới cho người vào hầu một lần, chưa từng phá lệ." Nói tới câu cuối cùng, giọng Ngọc Liên đã lí nhí như muỗi kêu.

"Năm ngày…" Vu Thu Nguyệt ngẩn người, tay vô thức siết chặt chiếc khăn, hồi lâu cũng không biết phải nói gì.

Một lát sau, lại hỏi: "Tối qua, người ở Thu Đường viện không tới gây chuyện sao?"

Ngọc Liên lắc lắc đầu: "Không ạ, Thu Đường viện rất yên tĩnh!"

Vu Thu Nguyệt nhớ tới bộ dạng mắt trừng trừng tay cầm roi của Tưởng Nhược Lan khi lao về phía mình vào tối hôm trước, lòng vẫn còn chút run sợ, cô ta lạnh lùng hừ một tiếng, "Xem ra chỉ coi ta là cái đinh trong mắt thôi!"

Đang nói, Cúc Nhiễm ở bên ngoài thông báo: "Nhị phu nhân đến."

Lời vừa dứt, tấm rèm màu sắc ngoài cửa đã được vén lên, một nữ tử tầm hai mươi tuổi, mặt mày rạng rỡ bước vào, chính là con dâu của Triệu di thái thái, vợ của Cận Thiệu Đường, biểu tỷ của Vu Thu Nguyệt - Vương thị.

"Biểu muội, từ sau khi về đây muội vẫn luôn bận rộn, hôm nay đã rảnh để trò chuyện với biểu tỷ chưa?" Vương thị vừa nói, vừa cười tươi tắn đi tới gần Vu Thu Nguyệt.

Hôm nay chị ta mặc một chiếc áo lụa màu xanh nhạt, áo choàng gấm thêu những đóa hoa màu vàng, để kiểu tóc Song Phượng Triều Dương, trên cài rất nhiều trâm ngọc, toàn thân toát ra vẻ phú quý.

Vu Thu Nguyệt thấy chị ta, lập tức nở nụ cười, đi tới đón: "Tỷ tỷ nói gì thế, muội muội đang định tới thăm tỷ tỷ, vừa rồi còn bàn với Ngọc Liên xem nên đi buổi sáng hay buổi chiều cơ, không ngờ tỷ tỷ lại đến trước. Mời tỷ tỷ vào trong!" Rồi quay đầu lại dặn Ngọc Liên, "Mau dâng trà, dùng trà Thiết Quan âm mà hôm qua Thái phu nhân cho người mang sang ấy."

Nói rồi kéo Vương thị ngồi xuống chiếc ghế dài trải thảm màu đỏ tươi.

Sau khi Vương thị ngồi xuống, nhìn cách bài trí quanh phòng một lượt, thấy mọi thứ đều vô cùng tinh xảo quý giá, bèn mỉm cười nói: "Muội muội mặc dù không thể làm chính thất, nhưng Hầu gia đối với muội không tệ, nhìn viện tử này, bài trí trong phòng này, chẳng kém gì bên kia đâu!" Lúc này, Ngọc Liên đã mang trà lên, trong chiếc chén sứ dập dềnh vài lá trà xanh màu lục bích, hương trà nồng đượm, lan tỏa thấm sâu vào lòng người.

Vương thị lại cười: "Loại trà Thiết Quan âm thượng hạng này là cống phẩm năm nay, tổng cộng được năm cân, Thái hậu ban tặng cho Thái phu nhân hai lạng, nghe nói bình thường Thái phu nhân không nỡ mang ra uống, không ngờ lại tặng cho muội, có thể thấy Thái phu nhân rất coi trọng muội, sau này vị trí của bà chắc chắn thuộc về muội muội rồi."

Vu Thu Nguyệt nhìn nhìn ra ngoài cửa, vẻ mặt lo sợ: "Tỷ tỷ đừng nói thế, muội muội chẳng qua chỉ là thiếp thất, trên có phu nhân, vị trí ấy sao tới lượt muội được chứ?"

Vương thị vỗ đùi, căm phẫn nói: "Nếu không phải do Tưởng Nhược Lan kia tự dưng chen chân vào, thì giờ muội muội đã là phu nhân của Hầu phủ rồi! Tưởng Nhược Lan đó quả thật mặt dày vô sỉ!"

Vu Thu Nguyệt cúi đầu, nước mắt lưng tròng: "Tỷ tỷ đừng nói vậy, nếu để vị đó nghe thấy thì lại là lỗi của muội. Muội muội cũng không có gì oán trách cả, là số của muội muội không tốt, muội chỉ muốn được sống bên Hầu gia, thế là mãn nguyện rồi!" Cô ta cầm khăn lên chấm chấm nước mắt rồi nói tiếp: "Lại nhắc mới nhớ, muội muội có được ngày hôm nay đều là nhờ tỷ tỷ, ân tình của tỷ, muội cả đời không dám quên!"

Vương thị đảo mắt, cười cười, giơ tay kéo tay Vu Thu Nguyệt về phía mình, "Xem muội muội nói kìa, tỷ mặc dù có ý mời muội qua phủ chơi, tạo cơ hội cho muội gặp mặt Hầu gia, nhưng cũng là nhờ muội muội có bản lĩnh khiến Hầu gia yêu thích, muội muội hiểu biết, hiền lương thục đức, chính là kiểu mẫu mà Hầu gia vẫn kiếm tìm, hơn nữa muội dung mạo như hoa như nguyệt, Hầu gia có thể không động lòng ư? Hầu gia tuổi cũng đã cao, Thái phu nhân lại đang giục người lấy vợ, rất vừa lòng với tính nết của muội, còn về gia thế, Thái phu nhân và Hầu gia không thật sự để tâm đâu, chỉ cần gia thế trong sạch, những cái khác đều có thể cho qua!"

Vu Thu Nguyệt cúi đầu, buồn bã đáp: "Thu Nguyệt vốn không xứng với Hầu gia, nếu không nhờ tỷ tỷ, Thu Nguyệt sao có cơ hội được quen biết chàng? Đại ân đại đức của tỷ tỷ, Thu Nguyệt xin ghi nhớ."

Nụ cười trên môi Vương thị càng nở rộng, nắm chặt tay Vu Thu Nguyệt, nói: "Đều là người một nhà cả, muội sống tốt chính là ta sống tốt, đạo lý này ta vẫn hiểu. Chỉ cần về sau muội muội trở thành chủ của cái nhà này rồi đừng quên ta là được!"

Vu Thu Nguyệt lập tức ngẩng đầu lên thề: "Nếu Thu Nguyệt có điểm nào không phải với tỷ tỷ, thì sẽ bị trời tru đất diệt…"

"Được rồi!" Vương thị cười ngắt lời cô ta, xua xua tay: "Ta còn không tin muội muội sao? Sau này muội cần ta giúp gì cứ nói, chỉ cần ta làm được, thì nhất định sẽ không từ chối!"

Vu Thu Nguyệt cũng cười, cúi đầu, mắt thoáng sáng lên.

"Ồ, đúng rồi, nói qua nói lại từ nãy tới giờ, quên cả chuyện chính." Vương thị đặt ly trà trong tay xuống, quay đầu nhìn thẳng vào Vu Thu Nguyệt, "Mười ngày nữa, Thái phu nhân sẽ mời những quý nhân trong kinh tới phủ xem kịch, nhân cơ hội này giới thiệu muội và Tưởng Nhược Lan với các quý phu nhân đó, bên kia sợ là không thể học xong mọi quy tắc trong một thời gian ngắn như vậy, nên không được ra gặp khách, đến khi ấy chính là cơ hội tốt cho muội muội thể hiện, muội muội phải nắm chắc lấy! Chỉ cần tất cả mọi người chấp nhận muội muội, thì coi như muội đã đứng vững trong thế giới quý tộc này, địa vị ở Hầu phủ sẽ cao hơn một bậc!"

Vu Thu Nguyệt khẽ cười: "Muội muội biết rồi, đa tạ tỷ tỷ nhắc nhở!"

***

Trong Thu Đường viện.

Hồng Hạnh đẩy cửa bước vào phòng, thấy Tưởng Nhược Nam đang ngồi sau tấm rèm màu đỏ thêu chỉ vàng trên giường, ôm chiếc chăn vỏ gấm bên trên thêu hoa văn cầu kỳ ngẩn ngơ, bèn kinh ngạc gọi: "Tiểu thư, tiểu thư tỉnh từ lúc nào, sao không gọi chúng em?"

Tưởng Nhược Nam nhúc nhích, lúc này mới phát hiện ra chân đã tê cứng, "Tối qua gặp ác mộng, sau khi giật mình tỉnh dậy thì không thể ngủ lại được nữa."

Hồng Hạnh nghe xong lòng nghĩ, chắc là thấy Hầu gia thà đi tìm nha đầu thông phòng, chứ nhất quyết không thèm quan tâm tới mình nên tâm trạng mới xấu như thế, đương nhiên, những lời này cô ta không dám nói ra, bèn đáp: "Hay là tiểu thư ngủ thêm một lát nữa?"

Tưởng Nhược Nam ngẩng đầu lên: "Giờ là mấy giờ rồi?"

Hồng Hạnh ngẩn người: "Giờ Thìn rồi!"

"Trời ơi!" Tưởng Nhược Nam nhảy xuống giường, nhưng vì chân vẫn còn tê nên ngã nhào dưới đất. Hồng Hạnh vội chạy tới đỡ nàng đứng dậy: "Tiểu thư, người vội gì chứ, vẫn còn sớm mà!"

"Tối hầu đi ngủ, sáng sớm thỉnh an! Suýt thì quên mất." Tưởng Nhược Nam kêu lên, nàng vội vội vàng vàng đi tới bên bàn phấn, nói với Hồng Hạnh: "Mau chải đầu cho ta, ta phải tới thỉnh an Thái phu nhân."

9. Chương 9

2.4

Lúc này Phương ma ma cũng bước vào, theo sau là Ánh Tuyết và Hoa Thanh, tay bưng chậu nước, chuẩn bị rửa mặt cho Tưởng Nhược Nam, vừa hay nghe thấy những lời nàng nói, bà bèn bảo: "Tiểu thư đừng vội, Thái phu nhân đã cho người tới dặn, tiểu thư bị thương ở đầu, nên thời gian này không cần tới thỉnh an!"

"Bao giờ?" Tưởng Nhược Nam quay đầu hỏi.

"Tối qua, khi ấy tiểu thư đang nói chuyện với Hồng Hạnh, nên tôi cũng không vào bẩm báo."

Lúc này Hồng Hạnh cũng buông chiếc lược trong tay xuống nói với Tưởng Nhược Nam, "Nếu đã vậy thì tiểu thư hãy ngủ thêm một chút đi?"

Tưởng Nhược Nam lắc lắc đầu: "Không được, ta nhất định phải đi, mau chuẩn bị cho ta, không còn sớm nữa. Các ngươi có biết buổi sáng Thái phu nhân dậy lúc nào không?"

Bọn a hoàn trong phòng quay sang nhìn nhau, chẳng ai quan tâm tới việc này, Tưởng Nhược Nam thở dài, thật sự không có kẻ nào được việc hay sao?

Đúng lúc ấy, Ánh Tuyết đi tới khẽ nói: "Tiểu thư, bình thường Thái phu nhân dậy vào giờ Mão hai khắc!"

Hồng Hạnh thấy Ánh Tuyết xen vào, bèn trừng mắt lườm Ánh Tuyết: "Ngươi không biết thì đừng nói bừa kẻo làm lỡ việc của tiểu thư! Mang nước vào xong rồi thì đi ra đi, việc ngoài viện ngươi đã làm xong chưa hả?"

Tưởng Nhược Nam nhìn Ánh Tuyết, đấy là nha đầu vô cùng thanh tú mà nàng đã từng nhìn thấy, nghe Hồng Hạnh nói thì là nha đầu làm việc ngoài viện. Nàng nhìn Ánh Tuyết hỏi: "Ngươi có chắc chắn không?"

Ánh Tuyết nhìn nhanh Hồng Hạnh một cái, thấy Hồng Hạnh sầm mặt nhìn lại mình thì vội vàng cụp mắt xuống: "Khi nô tỳ vào bếp thường gặp tiểu nha đầu trong viện của Thái phu nhân, lúc chuyện trò mới biết được những thói quen ấy của bà!"

"Ồ!" Mắt Tưởng Nhược Nam sáng lên, đánh giá Ánh Tuyết một lượt từ trên xuống dưới, Tưởng Nhược Nam không có quá nhiều ấn tượng đối với cô gái này, chỉ biết rằng cô ta không phải con cái của a hoàn nô bộc được sinh ra trong phủ tướng quân, mà là nô tỳ bán thân vào đây, vì vậy chỉ được làm việc bên ngoài viện.

"Vậy ngươi còn biết gì nữa?"

Ánh Tuyết cúi đầu, nhưng giọng nói rất điềm tĩnh: "Thái phu nhân sức khỏe không tốt, thường ngủ sớm dậy sớm, buổi sáng giờ Mão hai khắc đã dậy, buổi tối giờ Tuất ba khắc đã ngủ. Vô cùng điều độ!"

Hồng Hạnh đứng bên cạnh thấy vẻ mặt hào hứng của tiểu thư khi nhìn Ánh Tuyết, bất giác cắn chặt môi dưới nhìn cô ta chằm chằm.

Tưởng Nhược Nam đứng dậy chầm chậm đi tới cạnh Ánh Tuyết, hai mắt nhìn dính vào cô ta, ánh mắt và tần suất của mỗi bước chân đều khiến người khác cảm thấy áp lực. Đây là cách mà Tưởng Nhược Nam đã học được từ cấp trên của mình, mỗi lần sếp đi về phía nàng bằng cách này, tâm trạng của nàng đều trở nên vô cùng căng thẳng. Sau đó sếp nói với nàng rằng, chỉ duy nhất mình nàng là giữ được vẻ mặt bình tĩnh lạ thường như thế trước áp lực mà chị ta tạo ra, từ giây phút ấy, sếp đã bắt đầu chú ý tới biểu hiện của nàng rồi.

Lúc này, nàng đang chăm chú quan sát biểu hiện của Ánh Tuyết, Ánh Tuyết không hề để lộ chút sợ sệt hay căng thẳng nào trước bước chân mỗi lúc một áp sát của nàng, vẻ mặt cô ta tĩnh lặng như nước, rõ ràng không phải là người nhát gan, rúm ró hay yếu đuối.

Rất tốt! Khóe miệng Tưởng Nhược Nam để lộ ý cười.

"Sức khỏe của Thái phu nhân không tốt? Bà ấy có bệnh gì không?"

Ánh Tuyết vẫn cúi đầu, hai bàn tay đan chặt vào nhau, Tưởng Nhược Nam nhìn đôi bàn tay vì căng thẳng mà trắng bệch ra kia, biết rằng hiện cô ta đang rất lo lắng, nhưng người có thể khống chế cảm xúc của bản thân mình đã là người không hề đơn giản rồi.

Ánh Tuyết đáp: "Nghe tiểu nha đầu đó nói, sau khi Thái phu nhân sinh tiểu thư xong đã sinh bệnh trong tháng ở cữ, còn tình hình cụ thể thế nào, Ánh Tuyết cũng không biết ạ!"

Tưởng Nhược Nam gật gật đầu, rất hài lòng với câu trả lời ấy: "Ngươi có thể nghe ngóng được nhiều tin tức như thế từ miệng tiểu nha đầu kia, chắc cũng hao tốn không ít tâm sức nhỉ?"

Ánh Tuyết ngẩn người, sau đó thật thà đáp lời: "Cô ấy thích những đồ mà nô tỳ thêu, nô tỳ đã hứa sẽ thêu cho cô ấy một chiếc áo!" Trong lòng bỗng có chút kinh hãi, tiểu thư trở nên anh minh như thế từ bao giờ nhỉ?

Tưởng Nhược Nam mỉm cười, quay người đi.

Ánh Tuyết là người thông minh, lại nhanh nhẹn, chi bằng hãy giữ lại bên cạnh quan sát một thời gian, nếu thấy đáng tin thì còn có ích hơn Hồng Hạnh.

Nàng ngồi trở lại bàn trang điểm, để Hồng Hạnh tiếp tục chải đầu cho mình, sau đó nhìn Ánh Tuyết qua gương, nói: "Bắt đầu từ ngày hôm nay, ngươi hãy vào hầu hạ trong phòng đi!"

Tưởng Nhược Nam hoàn toàn không biết những kẻ phải hầu hạ ngoài viện đều là nha đầu hạng ba, được vào phòng đồng nghĩa với việc thăng một cấp, trở thành nha đầu hạng hai, đãi ngộ và lương tháng cũng tăng không ít. Những điều này tất cả mọi người đều biết, nên khi nghe Tưởng Nhược Nam nói vậy sắc mặt họ bỗng trở nên rất khác.

Phương ma ma thì không sao, chỉ nghiêm túc cần mẫn giúp nàng chọn trâm cài đầu, Liên Kiều và Hoa Anh là nha đầu hạng hai, nghe vậy thì quay sang nhìn nhau, rồi lại quay đầu nhìn sắc mặt của Hồng Hạnh.

Hồng Hạnh lại thể hiện sự kinh ngạc rất rõ ràng, bàn tay đang chải đầu cho Tưởng Nhược Nam đột nhiên giật mạnh, kéo tóc khiến Tưởng Nhược Nam đau nhói.

Còn Ánh Tuyết, trên mặt thoáng hiện lên sự vui mừng, nhưng rồi lập tức khôi phục lại vẻ bình thường, điềm tĩnh như không.

Sự thay đổi của những người này Tưởng Nhược Nam đều thấy cả, nàng vô cùng hài lòng trước biểu hiện của Ánh Tuyết.

Sau khi Ánh Tuyết ra ngoài đổ nước, Hồng Hạnh dừng động tác trên tay lại nói với Tưởng Nhược Nam: "Tiểu thư, Ánh Tuyết lai lịch không rõ ràng, không đáng tin, sao người lại để cô ta vào phòng hầu hạ?"

Tưởng Nhược Nam nhìn chằm chằm vào khuôn mặt căng thẳng của Hồng Hạnh trong gương, điềm đạm đáp: "Ta tự có chủ kiến của mình, Hồng Hạnh, em hãy làm tốt việc của mình đi đã!"

Hồng Hạnh nghe vậy thì ngẩn người, nhìn khuôn mặt không hề tức giận nhưng rất có uy của Tưởng Nhược Nam trong gương, đột nhiên cảm thấy vị tiểu thư trước mắt mình đây thật xa lạ. Cô ta không dám nói thêm gì nữa, cầm lược lên tiếp tục chải đầu cho Tưởng Nhược Nam.

Không lâu sau, Ánh Tuyết lại đi vào, qua gương, Hồng Hạnh liếc xéo bóng dáng thanh tú của Ánh Tuyết, sắc mặt trở nên rất âm trầm.

Nếu so sánh phủ An Viễn Hầu như một công ty, thì An Viễn Hầu và Thái phu nhân chính là hai sếp lớn của công ty ấy. Nhưng nếu nói đến người có quyền quyết định cuối cùng trong công ty, thì An Viễn Hầu Cận Thiệu Khang không phải người ấy.

Trong phủ An Viễn Hầu, Thái phu nhân mới là người nắm quyền cao nhất, còn An Viễn Hầu là một người con trai có hiếu, chắc chắn không bao giờ có chuyện xảy ra xung đột về lợi ích với mẫu thân mình, vì vậy người có quyền quyết định cao nhất trong Hầu phủ chính là Thái phu nhân!

Tưởng Nhược Nam đã đắc tội với một trong hai sếp lớn của công ty là Cận Thiệu Khang, muốn lấy lại thiện cảm của hắn ta dành cho mình là điều không thể, hơn nữa Tưởng Nhược Nam cũng không có ý định ấy. Vì vậy, nếu muốn tiếp tục được sống yên ổn trong cái nhà này, thì phải tuyệt đối yêu chiều, tuyệt đối kính trọng Thái phu nhân.

Được lòng Thái phu nhân, cho dù Cận Thiệu Khang có chán ghét nàng tới tận xương tận tủy, thì nàng vẫn có thể sống một cách đầy tôn nghiêm trong Hầu phủ. Cuộc sống bị lườm nguýt, bị khinh thường nàng đã chịu đủ rồi, thực sự nàng chẳng còn hứng thú tiếp tục sống như thế nữa.

Vì vậy, "sớm tối thỉnh an" là hành vi rõ ràng nhất thể hiện sự tôn trọng của nàng dành cho Thái phu nhân, làm sao nàng có thể từ bỏ được?

Sau khi chải đầu trang điểm xong, Tưởng Nhược Nam đem theo Hồng Hạnh, Ánh Tuyết, Liên Kiều và Hoa Thanh, tất cả bốn a hoàn đi về phía Tùng Hương viện của Thái phu nhân.

Tùng Hương viện, tên sao nghĩa vậy, trước viện tử trồng rất nhiều cây tùng quanh năm xanh tốt, một màu xanh thẫm đầy sức sống.

Mấy tiểu a hoàn đang ngồi chơi dưới hành lang trong viện tử, thấy Tưởng Nhược Nam đem theo a hoàn đi tới thì sững lại, sau đó một tiểu nha đầu tầm mười ba mười bốn tuổi đứng dậy đi về phía cửa thông báo: "Phu nhân đến rồi!" Thông báo xong, nhìn ra phía sau nàng cười cười.

Tưởng Nhược Nam nhìn theo ánh mắt của cô ta, thấy cô ta nhìn Ánh Tuyết, liền biết ngay tiểu nha đầu này với Ánh Tuyết có quen biết.

Tấm rèm màu đỏ thả trước cửa được vén lên, Tưởng Nhược Nam đưa đám a hoàn đi vào trong.

Vừa vào đã ngửi thấy mùi đàn hương rất nồng.

Trong phòng vốn đang cười nói vui vẻ, nhưng sau khi Tưởng Nhược Nam bước vào, thì giống như chiếc máy hát bị dứt nguồn điện đột ngột, âm thanh tắt lịm.

Thái phu nhân mặc một chiếc áo lụa màu xanh thẫm thêu hoa, phía dưới là chiếc váy màu phỉ thúy hoa dây, ngồi ở vị trí chính giữa, tay cầm tách trà, khi Tưởng Nhược Nam bước vào, bà cũng không ngẩng đầu lên.

Triệu di thái thái, Vương thị, Cận Yên Nhiên và Vu Thu Nguyệt đã ngồi ở vị trí của mình, bên cạnh có trà cùng đồ điểm tâm, rõ ràng họ đã tới được một lúc rồi.

Vương thị nhìn Tưởng Nhược Nam cười mà như không cười: "Tẩu tẩu dậy muộn thế, vết thương còn đau lắm không?"

Tưởng Nhược Nam nhìn cô ta, hôm qua Hồng Hạnh nói cho nàng biết, Vương thị chính là biểu tỷ của Vu Thu Nguyệt, nàng cũng mỉm cười điềm đạm nhìn Vương thị, nói: "Vết thương vẫn còn hơi đau, chải đầu rửa mặt đều phải cẩn thận để tránh nó, vì vậy mới đến muộn." Nói xong quay về phía Thái phu nhân cung kính hành lễ: "Mong mẫu thân lượng thứ!"

Cận Yên Nhiên ngồi bên cạnh Vu Thu Nguyệt khẽ lẩm bẩm: "Rõ ràng là dậy muộn, lý do thật hay ho!"

Tưởng Nhược Nam biết Cận Yên Nhiên là con gái duy nhất của Thái phu nhân, cũng là đứa con gái được bà hết sức yêu quý, nên nàng coi như không nghe thấy những lời cô ta vừa nói.

Thái phu nhân đặt tách trà trên tay xuống, điềm đạm đáp: "Chẳng phải ta đã nói con đang bị thương nên hãy ở phòng tĩnh dưỡng nghỉ ngơi, không cần qua đây rồi sao?"

Tưởng Nhược Nam cụp mắt cúi đầu, bộ dạng vô cùng khiêm tốn cung kính: "Đến thỉnh an mẫu thân là bổn phận của con dâu, sao có thể vì chút thương tích nhỏ nhoi mà bỏ qua được? Đây là đạo lý của người làm con."

Lời vừa dứt, tất cả mọi ánh mắt trong phòng này đều đồng loạt quay về phía nàng, giống như muốn nhìn thấu nàng vậy. Hồi sau, Cận Yên Nhiên cười phì một tiếng, "Đạo lý? Hai từ này mà lại có thể thốt ra được từ miệng tỷ sao?"

Tưởng Nhược Nam chầm chậm quay đầu lại, nhìn Cận Yên Nhiên với ánh mắt hết sức tội nghiệp, dịu giọng đáp: "Tiểu cô, ta biết trước kia ta có chút quá đáng, nhưng giờ ta đã biết sai rồi. Có câu, 'đánh kẻ chạy đi, không ai đánh người chạy lại', tiểu cô là người hiểu biết, sao lại không thể cho ta một cơ hội để sửa chữa chứ?" Cận Yên Nhiên là ái nữ của Thái phu nhân, đương nhiên không thể đối đầu với cô ta như trước kia được nữa.

Từ những lời cô ta nói ngày hôm qua, Tưởng Nhược Nam nhận thấy cô nương này không phải người tâm địa xấu, có lẽ do được sinh ra ở một gia đình võ tướng, nên tính tình thẳng thắn, coi cái ác như kẻ thù, những người có tính cách như vậy thì cần phải dùng sự mềm mỏng để hóa giải, cô ta luôn đứng về phía Vu Thu Nguyệt, chẳng phải vì nhìn bề ngoài Vu Thu Nguyệt lúc nào cũng dịu dàng như một kẻ yếu thế đấy sao?

Vậy thì giờ cô hãy nhìn ta xem, ta cũng là kẻ yếu đuối rồi…

Cận Yên Nhiên nhìn bộ dạng đáng thương của Tưởng Nhược Nam, chỉ cảm thấy da đầu ngứa ngáy, lông mao dựng ngược, Cô ta chỉ Tưởng Nhược Nam, khóe miệng giật giật, bộ dạng trông vô cùng kỳ quái: "Tỷ… Tỷ đang giở trò gì thế hả?"

Tưởng Nhược Nam vẻ mặt buồn phiền, nàng nhìn Cận Yên Nhiên một cái, rồi cúi đầu xuống: "Ta có thể giở trò gì? Đều tại ta trước kia không biết nặng nhẹ tốt xấu, nên giờ có thay đổi cũng chẳng ai tin."

Triệu di thái thái ngồi bên cạnh đang uống trà, vừa nghe xong câu này, do bất cẩn nên để bắn một chút nước trà ra ngoài. Vương thị mở to mắt nhìn Tưởng Nhược Nam kinh ngạc há hốc miệng, còn Vu Thu Nguyệt ngồi đối diện thì nhìn nàng với ánh mắt hồ nghi.

Người phụ nữ trước mắt họ thật sự là Tưởng Nhược Lan ư? Sao cô ta có thể nói ra những lời như thế…

Chỉ riêng Thái phu nhân vẫn giữ vẻ mặt điềm tĩnh như thường, "Biết sai có thể sửa, đấy là chuyện tốt, hy vọng cô nói được thì làm được!"

"Con hiểu ạ."

"Ngồi xuống đi, Liễu Nguyệt, dâng trà!"

Tưởng Nhược Nam ngồi xuống chiếc ghế thứ hai bên tay phải, phía dưới Thái phu nhân, quy tắc trong phủ An Viễn Hầu, mỗi người đều có một vị trí cố định, cho dù người đó không đến, cũng không ai được ngồi vào chỗ trống.

Vị trí đầu tiên đương nhiên thuộc về An Viễn Hầu, hắn không đến, vì vậy chỗ đó trống, phía bên tay trái là Cận Yên Nhiên, Tưởng Nhược Nam nhìn cô ta cười dịu dàng, da đầu Cận Yên Nhiên lại thấy ngứa ngáy.

Thái phu nhân nhìn Tưởng Nhược Nam nói: "Hầu gia lệnh cho cô học quy tắc, lát nữa ta sẽ cho hai ma ma đến viện tử của cô, mỗi ngày học hai canh giờ. Trong bữa tiệc trà mười ngày sau, ta sẽ mời các thái phu nhân trong kinh thành tới dự, nếu cô có thể qua được buổi sát hạch thì ta sẽ để cô tham dự, nếu không qua, trong buổi tiệc trà hôm ấy, cô đành ở lại trong viện tử của mình thôi!"

10. Chương 10

2.5

Lời vừa nói xong, mọi người lại quay sang nhìn Tưởng Nhược Nam, ai mà không biết Tưởng Nhược Lan rất ghét học quy tắc, năm xưa vì nàng không chịu được vô số các loại quy tắc rắc rối, nên mới đuổi ma ma phụ đạo cho mình do Thái hậu phái đến ra khỏi viện tử, khiến Thái hậu tức giận tới mức suốt ba tháng trời không thèm triệu kiến nàng. Có điều Tưởng Nhược Lan tốt số, dù là thế, Thái hậu cũng chưa bao giờ thật sự giận nàng được lâu, sau này vẫn cứ sủng ái yêu thương nàng như thường.

Giờ Thái phu nhân bảo nàng học quy tắc, không biết bà la sát này sẽ có phản ứng thế nào?

Triệu di thái thái, Vương thị, Vu Thu Nguyệt cùng đám a hoàn, hầu già đều mở to mắt nhìn nàng hào hứng chờ đợi, đợi xem một vở kịch hay.

Tưởng Nhược Nam đứng dậy trước những ánh mắt kỳ vọng đó.

Mắt bọn họ sáng rực lên, tim đập loạn xạ! Đó đều là những ánh mắt hào hứng. Nàng định làm gì? Chống đối Thái phu nhân? Gào lên chửi bới? Thậm chí vung roi chăng?

Còn Cận Yên Nhiên lại chau mày, ánh mắt như dính chặt vào người Tưởng Nhược Nam.

Ánh mắt của toàn bộ những người có mặt trong phòng đều đang dính chặt vào người Tưởng Nhược Nam.

Ai ngờ, Tưởng Nhược Nam khuỵu gối, lạy Thái phu nhân một lạy, vẻ mặt cảm kích đầy sự thành khẩn: "Nhược Lan đang phiền lòng vì việc này, hôm qua những lời của Hầu gia như dẫn lối, giúp Nhược Lan tỉnh mộng, Nhược Lan vô cùng hối hận vì trước kia đã không chăm chỉ học lễ nghĩa. Mặc dù Nhược Lan cũng có ma ma, nhưng ma ma cũng chẳng thể hiểu và biết hết những quy tắc của Hầu phủ, đa tạ sự chu đáo của

mẫu thân dành cho Nhược Lan, Nhược Lan nhất định không phụ sự kỳ vọng ấy. Mười ngày sau, Nhược Lan sẽ học xong mọi lễ tiết và xuất hiện trước mặt các vị phu nhân khách mời! Quyết không để Thái phu nhân và Hầu gia mất mặt!"

Giống như mỗi công ty đều có điều lệ hoạt động của riêng mình, Hầu phủ đương nhiên cũng có quy tắc của Hầu phủ, chỉ khi tuân thủ quy tắc ấy nàng mới có thể tiếp tục sinh tồn ở đây! Điểm này Tưởng Nhược Nam rất hiểu.

Ngoài Thái phu nhân ra, những người còn lại đều há hốc miệng nhìn Tưởng Nhược Nam, ánh mắt họ kinh hoàng giống như nhìn thấy quái vật vậy!

Đúng lúc ấy, ngoài cửa có a hoàn thông báo: "Hầu gia tới!"

Ngay sau đó rèm cửa được vén lên, Cận Thiệu Khang thân mặc triều phục ngũ sắc, hiên ngang bước vào phòng. Mặt mày anh tuấn, cử chỉ khoan thai, trên người hắn cứ như có vầng hào quang, khiến không ai dám nhìn thẳng.

Cận Thiệu Khang vừa bước vào lập tức vội vàng thỉnh an Thái phu nhân. Thái phu nhân nhìn thấy con trai, trên khuôn mặt lạnh lùng như băng của bà lập tức nở một nụ cười dịu dàng.

"Hôm nay sao về sớm thế?"

Cận Thiệu Khang cười đáp: "Hôm nay tan triều sớm, con vừa về đã đến đây ngay!"

Triệu di thái thái vừa cười vừa nói với Thái phu nhân: "Muội thật sự ngưỡng mộ tỷ tỷ vì có một người con trai hiếu thuận như vậy, có ai không biết An Viễn Hầu là hiếu tử nổi tiếng chứ? Đâu giống nhi tử của muội, vừa sáng sớm ngày ra đã không biết chạy đi đâu rồi!"

Những lời đó khiến Thái phu nhân rất dễ chịu, bà cũng quay sang cười với Triệu di thái thái. Vương thị ngồi bên cạnh vội đỡ lời: "Thiệu Đường tối qua thức học cả đêm nên bị nhiễm lạnh, sáng nay mới không dậy được ạ!"

Thái phu nhân quan tâm hỏi: "Có nghiêm trọng không, đã mời đại phu chưa?"

Vương thị đáp: "Đại phu đã tới thăm bệnh rồi ạ, có nói chỉ là nhiễm phong hàn, uống thuốc nghỉ ngơi vài ngày là sẽ không sao. Thiệu Đường nói lần này nhất định sẽ áo gấm quay về!"

Cận Yên Nhiên lấy tay che miệng cười: "Nhị ca lần nào cũng nói thế."

Vương thị trừng mắt nhìn cô ta không chút khách khí, môi mấp máy, định nói thêm gì nữa, nhưng cuối cùng vẫn im lặng.

Phía bên này Cận Thiệu Khang đang ngồi xuống cạnh Tưởng Nhược Nam, trong lúc quay đầu lạnh nhạt nhìn Tưởng Nhược Nam một cái, đôi đồng tử màu nâu sẫm phản chiếu ánh nắng mặt trời xuyên vào phòng qua những ô cửa sổ, khiến người ta có cảm giác đôi mắt ấy lấp lánh và trong suốt.

Tưởng Nhược Nam quay đầu đi, lòng thầm nghĩ, khuôn mặt này nhìn lâu quả thật cũng khiến tim nàng đập nhanh hơn. Không được, không thể bị mỹ sắc hấp dẫn được, đây chẳng qua chỉ là ảo giác mà thôi…

Bên kia từ sau khi Cận Thiệu Khang vào, hai mắt Vu Thu Nguyệt như bám chặt lấy hắn, lúc này thấy hắn quay đầu lại, lập tức nở một nụ cười mỉm ngọt ngào. Cận Thiệu Khang cũng đã nhìn thấy, chỉ điểm đạm cười đáp lại.

"Vừa rồi mọi người đang nói chuyện gì mà vui vẻ thế?" Cận Thiệu Khang hỏi.

Tình cảm giữa hai huynh muội Cận Yên Nhiên và Cận Thiệu Khang rất tốt, thấy đại huynh hỏi, bèn tranh trả lời: "Vừa rồi tẩu tẩu đang nói sẽ học xong mọi quy tắc lễ tiết trong vòng mười ngày để tiếp khách trong tiệc trà!"

"Mười ngày?" Cận Thiệu Khang nhướn một bên lông mày lên nhìn về phía Tưởng Nhược Nam, dù là ánh mắt hay giọng điệu đều tràn ngập sự coi thường.

Tưởng Nhược Nam thầm chửi rủa hắn một trận trong lòng, nhưng ngoài mặt lại tỏ ra hết sức bình tĩnh, nàng nói: "Trước kia thiếp không biết lễ tiết là vì thiếp không học hành nghiêm túc, một khi đã hạ quyết tâm, muốn học cũng đâu phải chuyện gì quá khó?"

Cận Thiệu Khang cúi đầu bưng chén gốm Tử Sa bên cạnh lên, chầm chậm nhấm nháp một hớp trà, giống như không nghe thấy những gì nàng vừa nói. Có thể thấy, trong lòng hắn Tưởng Nhược Lan chẳng phải là người cần quan tâm làm gì.

Có điều cũng khó trách, đổi lại là người khác, cũng không sao yêu quý nổi một thê tử như Tưởng Nhược Lan. Tưởng Nhược Nam bĩu môi, thôi bỏ đi, coi như nàng là một quả phụ, không có chồng là xong chứ gì!

Vương thị ngồi đối diện nghe nàng nói thế, nhìn nhìn Vu Thu Nguyệt bên cạnh, rồi đột nhiên đảo mắt, lòng thầm tính kế, cô ta nhìn Tưởng Nhược Nam cười, nói: "Con có một đề nghị, mọi người hãy chơi vui vẻ một trận có được không?"

Triệu di thái thái lập tức cười, phụ họa theo: "Đề nghị gì, nói ra nghe xem?"

Vương thị cười đứng dậy, đi đến trước mặt Thái phu nhân, nói: "Tẩu tẩu đã nói đầy tự tin như thế, chi bằng chúng ta hãy đánh cược? Nếu tẩu tẩu thua thì phải đồng ý với chúng ta một chuyện, thế nào?"

Tưởng Nhược Nam nhìn cô ta cười mà như không cười: "Không biết đệ muội nói 'chúng ta' là muốn chỉ ai? Cũng phải cho ta biết, mười ngày sau có những người nào sẽ thua ta chứ?"

Cận Yên Nhiên lên tiếng: "Tẩu tẩu, chưa đến ngày đó, ai thắng ai thua sao có thể nói chắc được? 'Chúng ta' ở đây ấy hả, đương nhiên có tính cả muội rồi!" Sau đó lại nhìn Vu Thu Nguyệt, "Thu Nguyệt tẩu tẩu, tẩu cũng tham gia chứ?"

Vu Thu Nguyệt nhìn Tưởng Nhược Nam một cái, cúi đầu đáp: "Tỷ tỷ đương nhiên có thể học xong mọi quy tắc…"

Cận Yên Nhiên nhìn bộ dạng đó của cô ta mà thở dài, lòng nghĩ, sao Thu Nguyệt tẩu tẩu lại thật thà thế nhỉ?

Triệu di thái thái cười nói: "Ta nhiều tuổi rồi, không chịu được đả kích nên không tham gia với mấy đứa!"

Thái phu nhân và Cận Thiệu Khang đều không lên tiếng, Vương thị biết bọn họ đều là người nghiêm túc không thích đùa cợt nên cũng không hỏi tới.

Tưởng Nhược Nam cười, nói: "Được, nếu đệ muội và tiểu cô đều không tin ta có thể học xong mọi quy tắc trong vòng mười ngày thì ta sẽ đánh cược với hai người, nếu ta thắng, hai người cũng phải nhận lời với ta một chuyện!"

Vương thị cười vỗ tay, "Được, tẩu tẩu quả nhiên là người phóng khoáng, hôm nay hãy nói rõ ngay tại đây để mọi người làm chứng, nếu tẩu tẩu thua, sau này không được phép bắt tiểu tẩu tẩu thực hành quy tắc với mình nữa!"

Câu này rất đúng ý của Cận Yên Nhiên, cô ta vội vàng phụ họa theo. Vu Thu Nguyệt lại hoảng sợ từ chối: "Ta thân là thiếp thất, hành lễ trước mặt tỷ tỷ là điều nên làm!"

Nhưng Thái phu nhân và Cận Thiệu Khang vẫn im lặng.

Tưởng Nhược Nam thầm cười nhạt, xem ra bọn họ vẫn rất thương Vu Thu Nguyệt, ai ai cũng đều nghĩ cho cô ta cả.

Thực ra họ không cần phải hành động như thế, Tưởng Nhược Nam cũng không định làm gì Vu Thu Nguyệt nữa, lúc này thấy họ đều cho rằng mình sẽ không học xong mọi quy tắc trong vòng mười ngày, tính hiếu thắng trỗi dậy, nàng bèn đáp: "Được, nhất ngôn cửu đỉnh!"

Vương thị và Cận Yên Nhiên đương nhiên là rất vui, Vu Thu Nguyệt cũng thầm vui sướng trong lòng, không cần phải hành lễ hay thực hiện các quy tắc khác trước mặt nàng, điều đó có nghĩa vị trí của cô ta và nàng trong phủ An Viễn Hầu sẽ bình đẳng, càng có lợi cho kế hoạch của cô ta. Xem ra biểu tỷ vẫn là người còn có thể lợi dụng được!

Thái phu nhân nãy giờ vẫn im lặng, lúc này lại lên tiếng: "Ồn ào lâu thế ta cũng mệt rồi, các con hãy lui hết ra đi."

Nói rồi để Liễu Nguyệt đỡ mình đứng dậy.

Khi đứng dậy, Thái phu nhân tay đỡ lưng, vẻ mặt để lộ sự đau đớn, giống như đang cố gắng hết sức, nhất thời không đứng dậy được ngay, Cận Thiệu Khang thấy vậy bèn chạy lại đỡ bà, lúc ấy Thái phu nhân mới đứng dậy được.

Chỉ một động tác đơn giản thế này thôi mà trán Thái phu nhân đã lấm tấm mồ hôi, bà thở dài: "Xem ra lại sắp thay đổi thời tiết rồi, toàn thân chỗ nào cũng đau nhức…"

Nhìn mẫu thân phải chịu đau đớn, Cận Thiệu Khang rất đau lòng, hấn khẽ khàng nói: "Lát nữa con sẽ đi mời Lưu thái y tới thăm bệnh cho mẹ."

Thái phu nhân lắc lắc đầu: "Khám rồi cũng vô ích, chẳng qua lại kê một ít thuốc, vẫn phải do ta tự chống đỡ thôi."

Hai người vừa nói vừa đi vào phòng trong. Cận Yên Nhiên cũng lo lắng nên vào theo.

Tưởng Nhược Nam nghe họ nói chuyện, lại nhớ tới Ánh Tuyết từng nói Thái phu nhân mắc bệnh sau sinh, đây có lẽ là cơ hội tốt của nàng!

Cận Thiệu Khang đỡ Thái phu nhân vào phòng trong, dìu bà lên giường nằm, sắc mặt Thái phu nhân trắng nhợt, đau đớn khẽ rên lên một tiếng, Cận Yên Nhiên thấy bộ dạng đó của mẹ, mũi cay cay sắp khóc tới nơi, "Đều tại con đã khiến mẹ phải chịu đau đớn thế này!" Nói xong quỳ xuống trước giường bà mà khóc hu hu. Thái phu nhân xoa đầu con gái, dịu giọng đáp: "Đâu thể trách con, là do mẹ không chú ý giữ gìn…" Rồi không biết nghĩ đến điều gì, khóe mắt cũng ươn ướt.

Cận Thiệu Khang nhìn mẹ rồi lại nhìn muội muội, lặng lẽ thở dài.

Thái phu nhân nhìn con trai đứng bên cạnh, nói: "Thiệu Khang, ngày mai lại mặt, bất luận trong lòng con có bất mãn tới đâu cũng phải cùng cô ta về bên đó một chuyến, nếu không sẽ khó ăn nói với Hoàng Thái hậu!"

Cận Thiệu Khang trầm mặc một hồi rồi đáp: "Nhi tử biết, mẫu thân yên tâm."

Viện trưởng cô nhi viện ở kiếp trước của Tưởng Nhược Nam là người rất coi trọng việc dưỡng sinh. Tưởng Nhược Nam vì muốn lấy lòng viện trưởng, nên cũng khổ công để học về môn này. Cái gì mà dinh dưỡng học, rồi các phương pháp dưỡng sinh, các loại thực phẩm trị bệnh, nàng đều mua rất nhiều sách về để đọc. Chính vì muốn có thể trò chuyện đàm đạo với viện trưởng về dưỡng sinh, để bà ta nhìn mình với một con mắt khác, nàng còn học rất nhiều các kỹ năng về giác hơi, massage, đánh gió trong thuật dưỡng sinh. Mỗi lần viện trưởng đau nhức mình mẩy hay mỏi lưng, nàng bèn chủ động xin được phục vụ bà ta, vừa giác hơi massage vừa nói chuyện với bà ta về dưỡng sinh, khiến bà ta cảm thấy vui vẻ, bà có cảm giác như tìm được tri kỷ, sau này thường xuyên tìm tới nàng. Có cái gì tốt cái gì hay, người đầu tiên mà bà ta nghĩ đến chính là nàng.

Có thể nói, để có thể thuận lợi học xong trung học, đại học, Tưởng Nhược Nam nàng đã bỏ không ít tâm tư công sức ở chỗ viện trường.

"Bệnh sau sinh" là chỉ những rối loạn do chịu tác động từ bên ngoài hoặc bị nội thương gây ra trong tháng đầu tiên sau khi sinh, kể cả sinh non, không được chữa trị kịp thời nên để lại di chứng lâu dài. Phụ nữ sau khi sinh, xương cốt da thịt đều lỏng lẻo hơn, cơ thể suy yếu, trong ngoài đều trống rỗng, nếu lúc này không tránh gió, hoặc cáu giận vô cớ, hay quá mẫn cảm, đều sẽ dẫn đến mắc các bệnh sau sinh.

Loại bệnh này càng để lâu càng khó chữa, ngay trong thời hiện đại với nền y học phát triển cũng không dễ dàng điều trị triệt để, tận gốc, huống hồ là ở thời cổ đại y thuật lạc hậu?

Thái phu nhân mới sinh hai con, có lẽ sau khy sinh Cận Yên Nhiên xong bà mới mắc căn bệnh này, bây giờ Cận Yên Nhiên đã lớn thế rồi, Thái phu nhân vẫn phải đau đớn vì sự giày vò của bệnh tật. Với điều kiện của bà, chắc chắn đã dùng những phương pháp điều trị tốt nhất, điều đó cho thấy ở thế giới cổ đại vẫn chưa có phương pháp điều trị thích hợp đối với loại bệnh này.

Tưởng Nhược Nam quay về Thu Đường viện, bảo Hồng Hạnh chuẩn bị giấy bút, còn mình sau khi cầm bút lông vẽ gần hai khắc đồng hồ, bèn gọi Phương ma ma đến.

Nàng đưa tờ giấy mà mình vừa vẽ cho Phương ma ma, bảo Phương ma ma tìm người làm giúp mình.

Phương ma ma nhìn hình dạng kỳ lạ của thứ mà nàng vẽ trong bức tranh, không kìm được tò mò hỏi: "Tiểu thư, đây là cái gì, dùng để làm gì?"

Hồng Hạnh đứng cạnh cũng ghé đầu vào nhìn: "Đây là cốc đong gạo trong nhà bếp."

Tưởng Nhược Nam nhìn họ hỏi: "Đây là ống giác, hai người chưa thấy bao giờ ư?" Hình như thời cổ đại đã biết giác hơi rồi mà?

Phương ma ma cầm tờ giấy lật qua lật lại, chau mày lẩm bẩm: "Cái gì mà ống giác, dùng để đốt lửa sao?"

Hồng Hạnh cũng nhìn Tưởng Nhược Nam với ánh mắt không hiểu.

Khóe miệng Tưởng Nhược Nam giật giật, xem ra thế giới nàng xuyên không về vẫn chưa biết giác hơi là gì. Chẳng trách mỗi khi thay đổi thời tiết Thái phu nhân lại đau đớn như vậy, thì ra ở đây chưa có phương pháp giúp bà làm dịu cơn đau.

Tưởng Nhược Nam nói với Phương ma ma: "Ma ma, bà đừng quản cái này dùng vào việc gì nữa, chỉ cần gọi người làm cho ta một cái là được, lấy một đoạn trúc già, một đầu để hở, đầu kia bịt chặt, kiểu dáng to nhỏ thế nào làm theo hình vẽ, mỗi loại làm cho ta mười chiếc."

Phương ma ma là người thật thà, nàng đã không muốn bà hỏi, bà cũng không hỏi nhiều nữa, lập tức nhận lời rồi nhét tờ giấy vào trong tay áo, nói lát nữa sẽ đi làm ngay.

Hồng Hạnh nhìn nàng có chút hoài nghi: "Tiểu thư, trước kia có bao giờ thấy tiểu thư làm mấy cái này đâu?"

"Trước kia?" Tưởng Nhược Nam nhìn cô ta một cái, khẽ cười: "Trước kia ta suốt ngày rong chơi bên ngoài, đã gặp những ai đã làm những gì, ngươi đều biết hết cả sao?"

Hồng Hạnh thấy Tưởng Nhược Nam nói thế, cũng không hỏi thêm gì nữa.

Phương ma ma chuẩn bị lui ra, Tưởng Nhược Nam như nhớ đến điều gì đó, vội vàng gọi giật bà ta lại: "Phương ma ma, còn có chuyện này ta muốn hỏi bà."

Phương ma ma quay lại.

"Hồi môn của ta đâu? Ta nhớ đều giao cho bà quản lý cả, ta muốn xem sổ sách."

Tưởng Nhược Lan có của hồi môn đấy là điều chắc chắn, nhưng rốt cuộc là bao nhiêu, ngay bản thân Tưởng Nhược Lan cũng không rõ, có điều Tưởng Nhược Nam lại rất tò mò.

Hồi môn của con gái đại tướng quân chắc chắn không ít. Tưởng Nhược Nam âm thầm lau nước miếng.

Phương ma ma vâng một tiếng, sau đó đem sổ sách ghi chép chi tiết về số của hồi môn đó cho Tưởng Nhược Nam. Tưởng Nhược Nam bắt đầu giở ra xem.

Đúng là không ít.

Lớn thì có những thứ như giường, tủ… nhỏ thì có y phục và châu báu trang sức, ngoài ra còn có ba điền trang cùng đất đai, trên sổ sách còn ghi rõ mỗi năm ba điền trang ấy thu về cho nàng bao nhiêu lợi nhuận.

Tưởng Nhược Nam nhìn mà tim đập bình bịch, nếu ra khỏi Hầu phủ, chỉ dựa vào số hồi môn này thôi, cả đời nàng cũng không cần phải lo chuyện cơm ăn áo mặc!

Nhưng ngay lập tức nàng lại thở dài, đáng tiếc là nàng sẽ không bao giờ có thể ra khỏi Hầu phủ.

Có điều với chỗ tài sản ấy, ít ra sau này nếu người của Hầu phủ đối xử với nàng không tốt, nàng cũng không cần phải dựa vào họ để sống!

Phương ma ma đứng bên cạnh khẽ nói: "Thực tế, đất đai không chỉ có thế này đâu, tôi nhớ khi ấy lão gia đã mua không ít đất, riêng điền trang thôi cũng phải năm, sáu cái rồi, lão gia chỉ có một mình tiểu thư, tiểu

thư có thể được thừa hưởng ba phần tư số tài sản của lão gia, nhị lão gia cũng được thừa hưởng một phần tư, nhưng nhị lão gia lại chỉ cho tiểu thư ba điền trang thôi…"

Hồng Hạnh đứng bên cũng bĩu môi nói xen vào: "Chẳng phải nhị lão gia nghĩ tiểu thư chẳng hiểu gì nên mới ức hiếp tiểu thư sao?"

Tưởng Nhược Nam ngồi đó, lưng ưỡn thẳng, lông mi dần dần dựng ngược lên.

Phương ma ma lắc đầu, thở dài: "Lão gia ra đi quá đột ngột, rất nhiều việc còn chưa kịp dặn dò, sau này Hoàng thượng giao tiểu thư cho nhị lão gia chăm sóc, nhị lão gia tiện thể quản luôn phủ tướng quân, có nhiều chuyện không tiện nói ra."

Từ những lời của họ, Tưởng Nhược Nam đã hiểu, nhị lão gia cũng chính là nhị bá phụ của nàng đã nuốt không ba phần tư số tài sản mà lẽ ra nàng được hưởng!

Nghĩ đến ba phần tư tài sản kia, Tưởng Nhược Nam tính toán qua loa cũng thấy nếu quy ra bạc là không ít. Tưởng Nhược Nam đau lòng, nhị lão gia này mặc dù chăm sóc cho nàng một thời gian dài, nhưng ông ta cũng đã nghiễm nhiên mà được không số tài sản của cha nàng, lại chẳng phải con số nhỏ, thế mà còn dám ức hiếp đứa cháu gái thiếu hiểu biết, bên cạnh không người nương tựa, thản nhiên ăn chặn một nửa tài sản, thật quá tham lam!

Có điều Tưởng Nhược Lan cũng chẳng còn mấy người thân thích trên đời, tạm thời nàng không thể vì chút tiền đó mà trở mặt với người thân duy nhất được.

"Phải rồi, ngày mai đại thiếu gia sẽ qua đón tiểu thư về lại mặt!" Hồng Hạnh đột nhiên nhắc, cô ta khom lưng, cười hi hi nhìn Tưởng Nhược Nam, dịu giọng cầu khẩn: "Tiểu thư, ngày mai lại mặt chỉ được mang theo hai a hoàn bồi giá[4], tiểu thư cho em về cùng có được không, em muốn đi thăm bạn." Nghĩ đến cơ hội được ở bên Hầu gia cả ngày, Hồng Hạnh đương nhiên rất muốn đi cùng.

[4] A hoàn bồi giá: Là a hoàn của nhà mẹ đẻ được gả đi theo khi tiểu thư lấy chồng.

Quy tắc khi lại mặt được đem theo bốn a hoàn, hai ma ma, một nửa là những kẻ bồi giá theo nàng về nhà chồng, một nửa là người trong phủ.

"Lại mặt?" Tưởng Nhược Nam nhớ ra rồi, đúng là có chuyện về lại mặt thật, ba ngày sau khi thành thân, tân lang tân nương sẽ quay về nhà vợ. Có điều, Hầu gia sẽ cùng về với nàng sao? "Vu di nương cũng phải lại mặt ư?"

Hồng Hạnh cười nhạt một tiếng, đáp: "Vu di nương là quý thiếp, nhưng quý thiếp thì cũng chỉ là thiếp, đâu được lại mặt!"

Nghĩ đến cảnh cả ngày mai phải ở bên cạnh người có bộ mặt của một "quân bài", Tưởng Nhược Nam thấy có chút không thoải mái, nhưng nàng biết đây cũng là quy tắc, không đến lượt nàng chọn lựa, nên nàng gật đầu ngay: "Mang theo em và Ánh Tuyết!"

Nghe thấy tên Ánh Tuyết, nụ cười trên mặt Hồng Hạnh cứng lại, lập tức đứng thẳng người, ánh mắt lóe lên những tia nhìn sắc lạnh.

Hồng Hạnh đi ra khỏi phòng Tưởng Nhược Nam, khi ngang qua gian phòng nhỏ ở mé Tây. Qua cửa sổ, cô ta thấy Ánh Tuyết đang ngồi trên giường thêu hoa, ánh mặt trời chiếu lên nửa khuôn mặt nghiêng nghiêng xinh đẹp, da trắng như tuyết, lông mày lá liễu mỏng manh, chiếc mũi cao thanh tú, khuôn miệng nhỏ nhắn, càng nhìn càng khiến người ta thương yêu.

Hồng Hạnh ngùn ngụt lửa giận, nhìn xung quanh thấy không có ai, bèn đẩy cửa bước vào.

Ánh Tuyết nghe động ngẩng đầu lên, thấy là Hồng Hạnh, vội vàng đứng dậy, gọi: "Hồng Hạnh tỷ!"

Hồng Hạnh nhìn khuôn mặt thanh tú xinh đẹp của cô ta, càng nhìn càng giận, trước kia Hồng Hạnh không muốn để Ánh Tuyết bồi giá đến đây, muốn điều cô ta tới một nơi xa xôi không ai quan tâm, không ngờ trong danh sách a hoàn bồi giá mà nhị phu nhân lập lại có tên cô ta nên Hồng Hạnh cũng chẳng còn cách nào. Sau khi đến Hầu phủ Hồng Hạnh để Ánh Tuyết hầu hạ bên ngoài viện, bình thường không dễ dàng cho phép Ánh Tuyết vào trong phòng, không ngờ cô ta lại vẫn được vào hầu hạ tiểu thư.

Hồng Hạnh căm hận trừng mắt lườm Ánh Tuyết, cười nhạt một tiếng: "Cô đúng là rất có bản lĩnh, cuối cùng cũng được vào phòng tiểu thư hầu hạ rồi!"

Ánh Tuyết cúi đầu, bình tĩnh đáp: "Muội không hiểu ý của tỷ tỷ!"

Hồng Hạnh nhìn thẳng vào Ánh Tuyết đay nghiến nói: "Ta nhổ vào, cô đừng tưởng ta không biết trong lòng cô nghĩ gì, nói cho cô biết, đừng cậy mình có chút nhan sắc mà nảy sinh ý định xấu xa, cô không xứng, nếu để ta biết cô ngầm giở thủ đoạn hạ lưu gì, đến khi ấy ta sẽ khiến cô phải chết dưới ngọn roi của tiểu thư!"

Ánh Tuyết hơi ngẩng đầu lên nhìn Hồng Hạnh, nói: "Tỷ tỷ nói vậy muội càng không hiểu, cái gì mà ý định xấu xa, cái gì mà không xứng, mà thủ đoạn hạ lưu? Ánh Tuyết không hiểu gì cả, Ánh Tuyết tới đây chỉ vì muốn được hầu hạ tiểu thư, những cái khác muội hoàn toàn không biết." Ngay sau đó lại lạnh lùng hừ một tiếng, "Còn tỷ tỷ, trong lòng vướng bận bao nhiêu chuyện như thế, là định làm gì đây?"

Hồng Hạnh không ngờ một tiểu nha đầu bình thường vẫn trầm mặc ngoan ngoãn lúc này lại dám to gan cãi lại mình. Hơn nữa còn dùng lời lẽ để bóc mẽ tâm tư cô ta. Trong lúc tức giận đã giơ tay cho Ánh Tuyết một cái bạt tai rồi lớn tiếng quát: "Ta đánh chết con ranh này! Ngươi là cái thá gì mà dám lớn tiếng với ta hả?"

Ánh Tuyết ôm mặt, lòng căm hận, mắt đỏ hoe, nhưng chỉ cắn chặt môi nhìn Hồng Hạnh với ánh mắt tóe lửa, ngực phập phồng, một lúc sau mới bình tĩnh trở lại: "Tỷ tỷ nên nói nhỏ thôi, nếu để nha đầu của Hầu phủ nghe thấy chạy đến hỏi, thì tỷ định trả lời họ thế nào? Dù trả lời thế nào cũng đều khiến tiểu thư mất mặt cả! Tỷ tỷ hầu hạ bên cạnh tiểu thư lâu như thế lẽ nào còn không hiểu điều này!"

Nói xong liền ôm mặt chạy ra ngoài.

11. Chương 11

Buổi tối, khi Ánh Tuyết vào hầu, Tưởng Nhược Nam thấy bên má trái cô ta hơi đỏ, giống như đầu ngón tay, vừa nhìn đã biết là bị người ta đánh.

Tưởng Nhược Nam chau mày, cất tiếng hỏi: "Ánh Tuyết, mặt ngươi làm sao thế?"

Ánh Tuyết ôm mặt cúi đầu, bộ dạng tủi thân, còn Hồng Hạnh đứng bên cạnh trông có chút bối rối, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn Ánh Tuyết, giống như đang cảnh cáo cô ta vậy.

Tưởng Nhược Nam lập tức hiểu ngay, cái tát đó chắc chắn là của Hồng Hạnh! Tưởng Nhược Nam bỗng thấy đau đầu, sao nha đầu này chẳng để nàng yên phút nào thế không biết?

Tưởng Nhược Nam hất tay ý bảo Ánh Tuyết và Liên Kiều lui ra ngoài, chỉ giữ Hồng Hạnh lại.

Nha đầu này, hôm nay phải cảnh cáo cô ta mới được, nếu không phải nể mặt Phương ma ma, nể tình cô ta cùng lớn lên với Tưởng Nhược Lan, thì nàng đã để cô ta ra làm việc ngoài viện rồi.

Hồng Hạnh thấy sắc mặt tiểu thư thì giật thót một cái, nhưng ngay lập tức lại nghĩ, mình thân là đại a hoàn, đánh mắng bọn a hoàn bé cũng có gì là ghê gớm đâu.

Tưởng Nhược Nam ngồi dựa vào ghế, trên chiếc bàn bên cạnh chỉ có một ngọn đèn dầu, ánh lửa bập bùng, những tia sáng vàng vọt hắt lên một nửa khuôn mặt nàng, còn nửa khuôn mặt kia lại chìm trong bóng tối, càng làm nổi bật sự lạnh lùng thâm trầm trên đó, khiến toàn thân nàng toát ra một thứ áp lực vô hình, làm Hồng Hạnh bức bối khó thở.

"Tiểu thư..." Hồng Hạnh không chịu đựng nổi không khí bức bách này nữa, bèn khẽ cất tiếng gọi.

Tưởng Nhược Nam nhìn cô ta: "Tại sao em đánh Ánh Tuyết?" Ngữ khí của nàng khẳng định là Ánh Tuyết bị cô ta đánh, khiến cho Hồng Hạnh vốn định chối quanh đột nhiên chẳng biết phải trả lời thế nào.

Hồng Hạnh cúi gằm đầu, hai tay bấu chặt gấu áo, một lúc lâu sau mới lắp ba lắp bắp: "Là bởi vì, bởi vì... Cô ta làm sai."

"Cô ta làm sai chuyện gì?" Tưởng Nhược Nam vẫn nghiêm khắc như thế.

Hồng Hạnh nhất thời cuống lên, không tìm ra lý do thích hợp, nguyên nhân thật sự không thể nói, cô ta đâu thể khai ra rằng mình ghen tị vì Ánh Tuyết đẹp hơn?

Nhìn bộ dạng của Hồng Hạnh, Tưởng Nhược Nam biết ngay bình thường cô ta hống hách quen nết, có lẽ đây không phải lần đầu đánh người.

Nàng thở dài, nghiêm giọng: "Hồng Hạnh, đây là Hầu phủ, không còn là phủ tướng quân mà chúng ta cư xử tùy tiện ngông cuồng như trước kia nữa! Em thân là đại a hoàn hầu hạ bên cạnh ta, nếu luôn đánh người một cách vô lý như thế, thì người của Hầu phủ sẽ nhìn em thế nào, nhìn ta thế nào? Hầu phủ là nơi coi trọng quy tắc lễ nghĩa, nếu em không biết thân phận, không giữ quy tắc, em cũng thấy rồi đấy, ở Hầu phủ ta không thể tự mình làm chủ, ngộ nhỡ hôm nào đó em khiến người ta không vui, muốn đuổi em đi, đến lúc ấy ta không giúp được em đâu!" Nàng dừng lại, đổi giọng: "Chi bằng, ta điều em ra ngoài viện, tránh em phạm lỗi trước mặt người khác rồi bị đuổi khỏi phủ, làm việc ở bên ngoài ít phải tiếp xúc với mọi người, cũng là để bảo đảm bình an cho em!"

Hồng Hạnh sợ tái mặt, đôi mắt to lộ vẻ kinh hoàng, bao nhiêu năm cô ta hầu hạ bên cạnh tiểu thư điều đó cũng có nghĩa là được sống cuộc sống như một tiểu thư. Nếu thật sự bị điều ra ngoài viện thì chẳng phải việc cô ta vẫn khao khát lâu nay sẽ hoàn toàn hết hy vọng ư, e rằng sau này còn bị người ta chế nhạo và lườm nguýt nữa!

Cô ta "cộp" một tiếng quỳ sụp xuống trước mặt Tưởng Nhược Nam, túm lấy vạt áo nàng, khóc lóc: "Tiểu thư, Hồng Hạnh biết sai rồi, sau này Hồng Hạnh nhất định sẽ giữ quy tắc! Hồng Hạnh lớn lên cùng tiểu thư, còn ai có thể hiểu tiểu thư hơn Hồng Hạnh, còn ai có thể hầu hạ tiểu thư tốt hơn Hồng Hạnh chứ? Tiểu thư, tiểu thư đừng điều Hồng Hạnh đi!"

Tưởng Nhược Nam cúi đầu nhìn cô ta, mặt vô cảm, nói: "Không điều em đi cũng được, có điều sau này, nói năng hành động phải suy nghĩ thấu đáo, không được ngông cuồng, còn để xảy ra sai sót, ta sẽ không tha cho em!"

Hồng Hạnh vừa dập đầu, vừa khóc, đáp: "Hồng Hạnh biết rồi, sau này Hồng Hạnh nhất định sẽ cẩn thận!"

Tưởng Nhược Nam gật gật đầu, mặc dù không hy vọng cô ta sẽ thay đổi ngay, nhưng dù sao cô ta cũng không dám tùy tiện như trước nữa.

Hồng Hạnh đứng dậy lau khô nước mắt, ra ngoài dặn dò bọn a hoàn bé chuẩn bị nước để hầu Tưởng Nhược Nam đi ngủ.

***

Tưởng Nhược Lan xuất giá từ nhà Tưởng nhị lão gia là Tưởng Hoài Viễn, vì vậy về lại mặt cũng sẽ về nhà Tưởng Hoài Viễn.

Buổi sáng, đường huynh[1] Tưởng Tử An của Tưởng Nhược Lan đánh xe ngựa đến đón Tưởng Nhược Nam và Hầu gia về lại mặt.

[1] Đường huynh: Anh họ đằng nội.

Tưởng Tử An chừng hai mươi bốn tuổi, người hơi gầy, mặt trắng trẻo. Đầu tiên hắn thỉnh an Thái phu nhân, sau đó cùng vợ chồng Tưởng Nhược Nam về Tưởng phủ.

Tưởng Nhược Nam lên xe rồi mới biết, quy định của triều Lương, về lại mặt hai vợ chồng phải ngồi cùng một xe.

Đối với nàng mà nói đây là một việc khổ sở.

Từ sau khi lên xe, Cận Thiệu Khanh lại giở bộ mặt "quân bài" ra, chẳng có bất kỳ biểu hiện nào. Tưởng Nhược Nam ngồi cạnh hắn, cảm nhận sự lạnh lẽo từ người hắn truyền sang, cử động cũng không thoải mái, nói thì không biết phải nói gì, cười cũng không cười được, cảm giác khổ sở ấy khó nói thành lời.

Trong lúc buồn chán, Tưởng Nhược Nam bắt đầu quan sát chiếc xe.

Đây là một chiếc xe rất rộng, đệm ghế ngồi mềm mại được bọc bằng gấm, xung quanh thành xe cũng được bọc bằng đệm dày màu trắng bạc thêu hoa, mặc dù không sang trọng bằng xe của Hầu phủ, nhưng cảm giác vẫn dễ chịu.

Rất chậm rãi, ánh mắt của Tưởng Nhược Nam rơi xuống người Cận Thiệu Khang. Chẳng còn cách nào, xe có rộng cũng chỉ rộng bằng chừng ấy, mà người bên cạnh nàng lại như một vật thể phát sáng, vô thức thu hút ánh nhìn của người khác.

Hôm nay hắn mặc một chiếc cẩm bào, cổ tròn màu xanh, kiểu dáng đơn giản, chỉ có ống tay, cổ áo, dưới vạt áo là dùng chỉ màu vàng thêu những chi tiết nhẹ nhàng, thắt lưng cùng màu, chỉ vàng quấn biên, ở giữa khảm một viên minh châu sáng bóng, thoải mái song cũng không kém phần cao quý.

Hắn búi một búi tóc nhỏ trên đầu, dùng một chiếc trâm ngọc có màu trắng như màu mỡ cừu để cố định, màu trắng sáng bóng của chiếc trâm càng làm nổi bật mái tóc mượt mà đen nhánh của hắn, nhìn mịn như nhung.

Da của hắn có lẽ do nhiều năm chinh chiến bên ngoài nên có màu nâu đồng rất đẹp, nhưng nước da khỏe khoắn, mịn và nhẵn, không có những thứ tạp nham như trứng cá. Khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, vầng trán rộng, sống mũi cao, chiếc cằm kiên nghị, đôi môi mím chặt, từng đường nét trên mặt chỗ nào cũng như muốn nói rõ một điều rằng, đây là một người vô cùng nghiêm khắc và cẩn trọng. Đường nét nơi khóe miệng kia nhìn vô cùng cương quyết, giống như bị cố định vậy, không hy vọng nó sẽ có thay đổi gì. Tưởng Nhược Nam rất hoài nghi, hắn lớn bằng từng này rồi không biết đã bao giờ hé miệng vui vẻ cười hết cỡ bao giờ chưa?

Có lẽ do ánh mắt chăm chú của Tưởng Nhược Nam, đôi lông mi dày và đen của Cận Thiệu Khang khẽ động đậy, sau đó chầm chầm quay sang nhìn nàng, đôi đồng tử màu nâu nhưng ánh nhìn lạnh nhạt, những tia nắng mặt trời xuyên qua cửa sổ xe nhuộm vàng hàng lông mi ấy. Màu vàng rực rỡ, thật khiến người ta nhức mắt.

Vẻ đẹp trước mắt làm nàng không khỏi cảm thán thầm trong lòng, tim bất giác đập nhanh hơn.

Đáng tiếc, đáng tiếc lại là một tên khốn.

Tưởng Nhược Nam lắc đầu, lặng lẽ thở dài liên tục.

"Cô nhìn cái gì?" Cận Thiệu Khang lạnh lùng lên tiếng.

Lúc này Tưởng Nhược Nam mới nhận ra ánh mắt của mình quá tùy tiện, trước cái nhìn như xuyên thấu tất cả của hắn, lòng nàng có chút run sợ, bất giác đảo mắt, chuyển sang nhìn chỗ khác: "Thiếp… Thiếp đang ngắm xe ngựa."

"Xe ngựa này chẳng phải là của phủ tướng quân nhà cô sao? Còn chưa ngắm đủ?" Hắn quay mặt đi, thản nhiên nói.

Nhưng chính vì cái giọng thản nhiên ấy mà khiến nàng nổi giận: "Thì thiếp đang ngắm nhìn xe ngựa của nhà mình đấy!"

Cận Thiệu Khang quay mặt lại, lạnh lùng hừ một tiếng, lát sau mới nói: "Cứ cho là cô ngắm xe ngựa đi, nhưng mắt cũng đừng liếc linh tinh!"

Khốn kiếp, người này ăn nói sao mà đáng ghét thế chứ?

"Như nhau cả thôi!" Tưởng Nhược Nam cũng lạnh lùng đáp lại.

Cận Thiệu Khang lập tức quay hẳn sang, các đường nét trên mặt càng thêm băng giá trầm mặc, nhưng vì hắn quá anh tuấn, nên lại tạo ra một ma lực vô cùng đặc biệt. "Ý cô là gì?"

Có điều lúc này tâm trạng của Tưởng Nhược Nam rất không thoải mái, nên nàng quyết định phớt lờ "vẻ đẹp" trước mặt, nàng nhìn hắn rồi nhướn mày lên, dùng một thứ giọng châm chích đủ để người khác phải tức chết, nói: "Mắt chàng không liếc linh tinh tại sao lại biết thiếp đang liếc linh tinh chứ?"

Mặt Cận Thiệu Khang trầm xuống, hắn nhìn chầm chầm Tưởng Nhược Nam, từ người tỏa ra luồng không khí lạnh buốt, như có thể khiến trái tim người ta phải đông cứng lại.

"Tưởng Nhược Lan, có ai ăn nói với phu quân của mình như cô không? Chồng nói chỉ được phép nghe, chồng giận không được cãi. Nhún nhường nhẫn nhịn, dịu dàng nhỏ nhẹ. Đến đạo lý cơ bản ấy mà cô cũng không hiểu sao?"

Chồng giận không được cãi. Nhún nhường nhẫn nhịn, dịu dàng nhỏ nhẹ?

Ngất xỉu!

Tưởng Nhược Nam giận quá lại hóa buồn cười, người trước mắt nàng đang nói gì thế nhỉ? Hắn đúng là tên đàn ông gia trưởng phong kiến điển hình! Ông già Khốt-ta-bít!

Tưởng Nhược Nam hừ khẽ một tiếng, không muốn tranh luận lý lẽ với tên cổ lỗ sĩ này nữa, quay mặt đi, vô thức giơ tay kéo rèm cửa sổ lên nhìn ra ngoài.

Ai ngờ người ngồi bên cạnh nàng vẫn thấy bất mãn, lạnh giọng: "Ngồi xe ngựa không được vén rèm cửa sổ, không được tùy ý ngó ra ngoài, không được để người ta nhìn thấy mặt, đây là đạo lý mà một đứa trẻ con cũng biết, cô không biết à?"

Tưởng Nhược Nam chẳng buồn động đậy, coi như không nghe thấy.

Đường gân trên trán Cận Thiệu Khang giật giật, bất giác cao giọng: "Tưởng Nhược Lan, ta đang nói chuyện với cô đấy!"

Tưởng Nhược Nam vẫn lờ hắn ta.

Cận Thiệu Khang không thể nhịn thêm được nữa, hắn hét lên: "Tưởng Nhược Lan!"

Lúc này Tưởng Nhược Nam mới quay đầu lại, ấm ức nhìn hắn, vẻ mặt vô tội, nói: "Hầu gia chẳng phải vừa dạy, chồng nói vợ chỉ được nghe, chồng giận không được cãi. Nhún nhường nhẫn nhịn, dịu dàng nhỏ nhẹ. Thiếp đang rửa tai lắng nghe, đang nhún nhường nhẫn nhịn, thiếp lại làm sai rồi ư?"

Cận Thiệu Khang đột nhiên cảm thấy đầu mình đau như búa bổ, tất cả các dây thần kinh trong não đều co giật không ngừng. Khuôn mặt anh tuấn bỗng tái lại, rồi lại đỏ rực lên, cuối cùng chuyển thành màu trắng bệch, ngực phập phồng nhấp nhô mãi sau hắn mới hít một hơi thật sâu, quay ngoắt đầu đi chỗ khác, không nhìn Tưởng Nhược Nam thêm lần nào nữa.

Tưởng Nhược Nam cũng quay mặt đi, cố nhịn cười tới mức cơ mặt co giật, nghĩ tới khuôn mặt tức giận tới biến dạng của hắn, trong lòng chỉ có thể bật lên một từ, đấy chính là "Sướng"!

Còn chưa "sướng" đủ thì bên tai lại vang lên giọng nói đáng ghét ấy, "Tưởng Nhược Lan, ta thật sự rất tò mò, trong vòng mười ngày cô sẽ học quy tắc thế nào?"

Tưởng Nhược Nam quay lại, nhìn hắn: "Đủ để mẫu thân đồng ý cho thiếp dự tiệc tiếp khách!"

Cận Thiệu Khang cười nhạt, "Ta rất nghi ngờ!"

"Ồ," Tưởng Nhược Nam giống như con mèo nổi giận lông mao dựng ngược hết cả lên, "Nếu Hầu gia không ngại thì hãy đánh cược với thiếp!"

"Đánh cược?" Cận Thiệu Khang lạnh lùng hừ một tiếng, vừa nghe đã thấy đề nghị ấy thật ấu trí, Cận Thiệu Khang hắn mà lại chơi trò đó? Nhưng vừa mở miệng nói lại không thể khống chế được suy nghĩ của mình: "Được, nếu cô thua thì phải chép một trăm lần cuốn 'Nữ luận ngữ'."

"Được! Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy, nếu thiếp thắng, Hầu gia phải đồng ý với thiếp một chuyện."

Cận Thiệu Khang nhướn nhướn mày, điềm đạm nói: "Sẽ không có ngày ấy đâu!"

Tưởng Nhược Nam cũng cười nhạt, "Đến ngày ấy rồi mới biết!"

Hai người lại quay sang hai hướng khác nhau, quay lưng về phía đối phương, chẳng buồn bận tâm.

Đúng lúc này, xe ngựa đột nhiên chấn động mạnh, Tưởng Nhược Nam không ngồi vững, nên muốn túm lấy cái gì đó, nhưng xung quanh lại chẳng có gì để túm cả. Nàng cố gắng giữ vững thân mình, tay ôm ngực, còn chưa kịp thở ra câu "may quá" thì chiếc xe lại tiếp tục rung lắc mạnh.

Lúc này thì Tưởng Nhược Nam không thể trụ vững được nữa, theo quán tính, cả cơ thể nàng ngã nhào vào lòng Cận Thiệu Khang!

Chiếc xe rung lắc một lúc thì bắt đầu ổn định trở lại, tiếp tục tiến về phía trước. Tưởng Tử An cưỡi ngựa chạy song song bên ngoài xe nói vọng vào: "Hầu gia, vừa rồi là tránh mấy ổ gà nên xe mới chao đảo như vậy. Hầu gia không sao chứ?"

Một lúc sau, từ trong xe mới vọng ra giọng buồn bực của Hầu gia: "Không sao."

Tưởng Tử An nhận được câu trả lời bèn yên tâm, thúc ngựa tiếp tục chạy về phía trước.

Trong xe.

Tưởng Nhược Nam nằm ngang trên đùi Cận Thiệu Khang, tay túm chặt lấy chỗ áo ở ngực hắn, qua lớp vải mỏng manh có thể cảm nhận được hơi ấm từ làn da bên trong, cùng với các thớ thịt săn chắc, thấp thoáng ngửi thấy một thứ mùi nhàn nhạt lạ lẫm, nhưng cũng đủ để nàng mặt đỏ tim đập, giống như ánh mặt trời sau cơn mưa, giống như mùi cỏ non xen bùn đất, một thứ mùi đặc biệt chỉ có ở đàn ông.

Mặt Tưởng Nhược Nam đột nhiên đỏ bừng, hai kiếp làm người, đây là lần đầu tiên nàng thân mật với đàn ông thế này…

Nàng ngẩn ngơ, nhất thời không biết nên phản ứng thế nào.

Trong lúc ngẩng đầu lên, nàng bắt gặp khuôn mặt anh tuấn như khuôn mặt của một vị thần, lúc này khuôn mặt ấy đang nhăn nhúm giống như một đống dây thừng, ánh mắt lộ vẻ chán ghét, hắn chau mày, môi mấp máy, khẽ nói: "Còn không mau ngồi dậy!"

Tưởng Nhược Nam như tỉnh mộng, mặt nóng rực, liên miệng xin lỗi: "Xin lỗi, xin lỗi, thiếp không cố ý, thiếp dậy đây, dậy ngay đây." Nói xong, nàng luống cuống tìm cách ngồi dậy.

Tưởng Nhược Nam trong lúc bối rối, tay túm eo của Cận Thiệu Khang, đang định vịn vào đấy để ngồi dậy, bên tai đột nhiên vang lên tiếng cười rinh rích, ngay sau đó giọng Cận Thiệu Khang nhớn nhác:

"Đừng, đừng sờ vào đấy!"

"Thiếp không sờ!" Tưởng Nhược Nam mặt tái mét như màu gan lợn, vội vàng giải thích, càng nóng lòng muốn ngồi dậy ngay, hai tay lại túm chặt lấy eo hắn.

"Ha ha, buồn quá. Tưởng Nhược Lan, cô thật đáng chết… Đừng, đừng sờ vào đâu cả… Ha ha…"

Cận Thiệu Khang không thể kìm được bật cười thành tiếng, cơ thể vặn vẹo, muốn thoát khỏi tay nàng, nhưng lại buồn không chịu được, toàn thân chẳng còn sức mà tránh. Trong lúc giằng co, hai tay vô tình ôm chặt lấy Tưởng Nhược Nam.

Tưởng Nhược Nam bị hắn ôm chặt vừa giận vừa xấu hổ, ngẩng đầu lên, mở miệng định mắng: "Đúng là đồ háo…"

Nhưng khi nhìn thấy mặt hắn, lập tức nàng không còn biết mình phải nói gì tiếp nữa…

Hắn đang cười.

Thì ra khi hắn cười nhìn lại đẹp như thế, tươi tắn như hoa mùa xuân, dịu dàng như ánh trăng mùa thu.

Khi hắn cười hai mắt híp lại thành một đường chỉ nhỏ, đôi môi cong lên như vầng trăng khuyết, để lộ hàm răng sáng bóng.

Điều khiến người ta không thể chịu đựng được là…

Hắn… hắn lại còn có lúm đồng tiền!

Trên má phải có một lúm đồng tiền nho nhỏ! Tròn tròn, nông nông, thoắt ẩn thoắt hiện.

Bình thường hắn không cười nên không nhận ra, còn bây giờ lúm đồng tiền ấy lại như nụ hoa chúm chím nở, phát ra một thứ ma lực có thể hút hồn người khác!

12. Chương 12

3.2

Tưởng Nhược Nam có cảm giác như tim mình lỗi mất một nhịp, và ngay giây sau đó lại đập điên cuồng.

Trong vô thức, Tưởng Nhược Nam không cố gắng giằng co để ngồi dậy nữa, nàng không túm loạn lên thì Cận Thiệu Khang cũng ngừng cười. Hắn thở dốc, cơ bụng hơi đau rồi sau đó, hắn phát hiện ra mình và Tưởng Nhược Lan đang trong tư thế vô cùng thân mật.

Trong ấn tượng của Cận Thiệu Khang, Tưởng Nhược Lan là một người phụ nữ đanh đá, không có giáo dục, không có đức hạnh. Hắn nhớ lại cảnh lần đầu gặp nàng, khi ấy nàng đang đứng trên phố, tay ôm đầu, tên đàn ông bên cạnh đang ở tư thế chuẩn bị đánh nàng. Đường đường là một đấng nam nhi, Cận Thiệu Khang đương nhiên không thể nhìn cảnh đàn ông đánh đàn bà mà không can thiệp, ngay lập tức hắn xông lên trước ngăn lại.

Tưởng Nhược Lan có người đứng sau chống lưng bèn nhặt ngọn roi rơi dưới đất lên phóng tới, miệng còn tuôn ra một loạt những lời mắng chửi khó nghe, khiến Cận Thiệu Khang sững như trời trồng tại chỗ, sau này mới biết chuyện Tưởng Nhược Lan bị đánh là tự làm tự chịu, vì nàng dám mở miệng sỉ nhục tổ tông nhà người ta.

Hắn vĩnh viễn không sao quên được khuôn mặt của nàng khi ấy, vẻ mặt hung ác rúm ró, hai mắt tràn ngập sự thù địch. Bộ dạng ấy khiến hắn thay đổi hoàn toàn cách nhìn nhận về phụ nữ, khiến hắn nảy sinh sự chán ghét cùng cực với người con gái này.

Nhưng bây giờ, khuôn mặt mà hắn căm ghét tới khắc cốt ghi xương kia lại biểu lộ một tâm trạng mà hắn không sao có thể tưởng tượng nổi.

Nàng mở to hai mắt nhìn hắn, vầng trán giãn ra, không còn vẻ thù hằn như trong ký ức của hắn nữa, đôi mắt đen sáng trong như ngọc, phủ một lớp sương mỏng, mờ mịt mông lung, giống như một chiếc giếng sâu bị phủ sương mù, lại giống như bầu trời đêm rộng lớn với ngàn ánh sao lấp lánh, khiến người ta không kìm được mà muốn bị nhấn chìm trong đó, quên đi hết thảy.

Hắn chưa bao giờ nghĩ rằng, từ trong đôi mắt của con người lại có thể truyền đạt được nhiều kiểu tâm trạng như vậy, và đôi mắt trước mặt hắn lúc này như biết nói, hắn có thể nhìn thấy sự tán thưởng, cảm động, si mê, thậm chí là vô tội, yếu đuối, đáng thương trong mắt nàng… Đủ mọi tâm trạng phức tạp nhưng không thể nắm bắt, khiến hắn hoang mang, mê mẩn.

Cận Thiệu Khang quên cả hít thở, ngẩn ngơ ngắm nhìn đôi mắt đen láy như hắc ngọc kia, nhất thời quên cả bản thân đang ở đâu.

Khi bốn mắt nhìn nhau, giây khắc ấy thời gian như dừng lại.

Xe ngựa cũng dừng lại, sau đó Tưởng Tử An đứng ngoài vén rèm cửa xe lên, thò đầu vào: "Hầu gia…"

Giọng hắn đột ngột ngừng bặt, vẻ mặt kỳ quái như nhìn thấy ma.

Hai người trong xe cũng bừng tỉnh, không khí quyến rũ mơ hồ kia lập tức tiêu tan như chưa từng tồn tại vậy. Cận Thiệu Khang vô thức giơ cả hai tay ra đẩy, trong lúc vội vàng, không khống chế lực, Tưởng Nhược Nam "bụp" một tiếng ngã xuống sàn xe, đau tới mức phải bật hét lên.

Bên này Tưởng Tử An ngượng ngùng cười cười: "Đến… đến rồi, ta… ta vào trong trước…" Sau đó bèn rụt cổ lại, vẻ mặt vẫn giữ nguyên nét kinh hoàng.

Chẳng phải nghe nói Hầu gia ghét Tưởng Nhược Lan, đêm động phòng hoa chúc chẳng thèm động vào nàng ta hay sao? Vậy cảnh hắn nhìn thấy vừa rồi là thế nào?

Thật quá kì dị, quá kì dị! Lát nữa về phải nói lại với cha mới được.

Trong xe, đầu Tưởng Nhược Nam bị đập đau nhức nhối, hai mắt tối lại, nếu không phải thành xe ngựa được bọc nệm mềm thì nàng có khi đã ngất xỉu rồi. Lúc này sự cảm động và cảm giác tuyệt vời vừa rồi đã bị nàng ném lên tít chín tầng mây, lòng chỉ còn lại sự phẫn nộ vô hạn.

Ngay lập tức Tưởng Nhược Nam "lên cơn". Nàng "soạt" một tiếng quay đầu lại, trừng mắt nhìn Cận Thiệu Khang, tức tối nói: "Này, chàng không thể nhẹ nhàng một chút sao? Đàn ông mà ra tay thô lỗ thế, có bản lĩnh quá nhỉ?"

Cận Thiệu Khang cũng hối hận vì mình đã hơi quá tay, nhưng những lời đanh đá chua ngoa của Tưởng Nhược Nam khiến hắn bỗng rơi vào tình thế hết sức bối rối, đường đường là một An Viễn Hầu, sao có thể hạ giọng mềm mỏng trước mặt người phụ nữ của mình, huống hồ người phụ nữ ấy còn là Tưởng Nhược Lan. Ngay lập tức hắn sa sầm sắc mặt, lạnh lùng đáp: "Nếu cô hành động biết kiêng dè một chút thì cũng không đến mức tự chuốc họa vào thân như thế!"

Nói xong, đứng dậy khom người chui ra khỏi xe, bỏ lại Tưởng Nhược Nam với cơn giận ngùn ngụt trong lòng, hét với theo: "Thiếp không kiêng dè? Có thể trách thiếp sao? Còn nữa, vừa rồi là ai đã ôm thiếp không chịu buông tay? Lại còn nói phải kiêng dè một chút! Đúng là nực cười chết mất!"

Giọng nói sang sảng của Tưởng Nhược Nam vang ra ngoài xe ngựa gọn gàng rơi vào tai từng người một, những kẻ đứng bên ngoài đều là người hầu nhà họ Tưởng, có ai không biết tính khí tiểu thư nhà mình, chỉ có điều nội dung của câu nói đó thật sự có tính kích thích, khiến tất cả mọi người đều không kìm được len lén bật cười.

Cận Thiệu Khang nghe nàng nói vậy thì lảo đảo suýt ngã xuống đất, khi đứng vững rồi ngẩng đầu lên, lại bắt gặp những nụ cười ánh mắt lén lút của đám người dưới. Hắn từ xưa tới nay đều cư xử vô cùng mực thước, chưa bao giờ để xảy ra dù chỉ một chút sai sót, cũng chưa bao giờ mất mặt thế này. Ngay lập tức, khuôn mặt anh tuấn đỏ sạm lại đen như màu đít nồi, huyệt thái dương giật giật, hận không thể quay vào lột da rút gân kẻ gây họa trong xe kia!

Ánh mắt hắn lạnh lẽo quét qua mọi người, họ lập tức có cảm giác lạnh sống lưng, không hẹn mà nụ cười bên môi cũng tắt ngấm, cúi gằm đầu xuống.

Tưởng Tử An thấy Hầu gia nổi giận, vội đi tới nhìn đám người dưới mắng: "Cười cái gì, dám bất kính với Hầu gia, không muốn sống nữa sao?"

Đám người dưới kia đồng loạt quỳ mọp dưới đất dập đầu, xin tha. Cảnh tượng này khiến những người đi đường hiếu kỳ dừng chân đứng xem, chỉ trỏ bàn tán.

Cận Thiệu Khang thấy sự việc càng lúc càng phô trương, bản thân hắn vì Tưởng Nhược Lan mà trở thành trò cười trong mắt thiên hạ, tức tới mức sắp vỡ tung cả lồng ngực, sau khi thầm nguyền rủa nàng là bà la sát mấy lần, hắn lại lạnh lùng quét mắt nhìn Tưởng Tử An một cái, phẩy ống tay áo rồi bỏ vào phủ.

Tưởng Tử An lau mồ hôi, quay lại gọi người đỡ Tưởng Nhược Lan xuống, vội vàng nói: "Bà cô của tôi ơi, đang yên đang lành, sao tỷ lại chọc giận Hầu gia làm gì!"

Tưởng Nhược Nam vừa vịn tay Hồng Hạnh bước xuống, vừa cười vẫy vẫy tay với Tưởng Tử An: "Bọn ta chỉ đùa thôi mà, không sao không sao, lát nữa dỗ dành một chút là xong ấy mà." Để người ta biết nàng bị phu quân chán ghét, vinh dự lắm hay sao?

Tưởng Tử An nghĩ đến cảnh thân mật của họ trước đó, hình như cũng tin lời nàng.

Cận Thiệu Khang và Tưởng Nhược Nam một trước một sau đi vào Tưởng phủ.

Tưởng phủ rõ ràng là không phú quý bằng Hầu phủ, nhưng đình đài lầu các, trường hoa xà chạm cũng được coi là tinh tế trang nhã.

Tưởng Hoài Viễn đang đứng ở cửa đại sảnh đợi hai người.

Tưởng Hoài Viễn chừng hơn buốn mươi tuổi, eo tròn bụng to, trên khuôn mặt núng nính đầy thịt đang nở một nụ cười tươi đầy nịnh bợ đưa hai người họ vào trong.

Cận Thiệu Khang ở lại đại sảnh, còn Tưởng Nhược Nam sau khi hành lễ với Tưởng Hoài Viễn xong bèn đi vào phòng gặp bá mẫu Kiều thị.

Kiều thị tầm hơn ba mươi tuổi, da mặt trắng mịn, mặt mày thanh tú, mặc một chiếc áo lụa mỏng màu mật ong màu vàng nghệ, tóc rẽ kiểu song phượng, cài một cây trâm bằng vàng, mặt nở nụ cười mỉm rất đoan

trang, đôi mắt phượng nhỏ và dài khiến người ta có cảm giác đây là một phụ nữ rất tinh nhanh.

Bà ta đang ngồi trên chiếc ghế dài bằng gỗ lim, chạm khắc tinh tế, bên cạnh là một tiểu cô nương chừng mười lăm, mười sáu tuổi. Tiểu cô nương có khuôn mặt nhỏ nhắn, da trắng nõn, mắt hạnh mày liễu, khuôn mặt nhỏ xinh, một mỹ nhân cổ đại điển hình. Ký ức của Tưởng Nhược Lan còn lưu giữ rất nhiều thông tin về cô bé này, đây chính là huyền nữ của Kiều thị, đường muội của Tưởng Nhược Lan - Tưởng Sính Đình[2]. Lúc này Tưởng Sính Đình đang nhìn nàng cười rất tươi.

[2] Trong tiếng Trung, Sính Đình có nghĩa là tha thướt (chỉ người con gái xinh đẹp thướt tha).

Thấy Tưởng Nhược Nam vào, Kiều thị chưa nói đã cười, đứng dậy kéo Tưởng Nhược Lan ngồi xuống cạnh mình, thân thiết hỏi thăm nàng mấy câu, đại loại như "Sống có tốt không?" "Ở Hầu phủ đã quen chưa?" "Hầu gia đối với con có tốt không?" Vân vân, giống như sự quan tâm của mẹ dành cho con gái vậy.

Tưởng Nhược Nam không có thói quen tố khổ, mà cho dù có định tố khổ thì đối tượng cũng không thể là những người đã ăn tươi nuốt sống tài sản của mình được, nên nàng lập tức mỉm cười nói tất cả đều rất tốt.

Trong ấn tượng của Tưởng Nhược Nam, Kiều thị luôn đối xử với nàng rất rộng rãi, đồ ăn cái mặc của nàng so với Tưởng Sính Đình chỉ có hơn chứ không kém, nhưng sự thân thiết quan tâm của Kiều thị khiến Tưởng Nhược Nam thấy rất không tự nhiên. Nàng luôn cảm thấy, kẻ ngấm ngầm bày mưu tính kế để chiếm đoạt tài sản của cháu gái như bà ta, tuyệt đối sẽ không đối xử thật lòng với nàng.

Nói chuyện với Kiều thị một lúc, Tưởng Sính Đình bèn kéo nàng vào phòng cô ta. Tưởng Sính Đình để nàng ngồi xuống bên trà kỉ, sau khi gọi a hoàn dâng trà và điểm tâm lên bèn bảo bọn chúng lui ra, giống như có chuyện gì đó bí mật cần nói riêng với Tưởng Nhược Nam vậy.

Đợi bọn a hoàn lui cả ra ngoài, Tưởng Sính Đình mới nhìn nàng, giơ tay ra cười cười nói: "Đường tỷ, chẳng phải tỷ nên có quà cảm tạ muội hay sao?"

"Quà cảm tạ gì?" Tưởng Nhược Nam không hiểu.

Tưởng Sính Đình nhướn mày, cười rất cổ quái: "Nếu không phải là muội dạy cho tỷ cách đó, thì tỷ đâu có thể trở thành Hầu phu nhân như mong ước chứ?"

Vì những lời vừa rồi của Tưởng Sính Đình mà trong đầu Tưởng Nhược Nam bỗng dưng xuất hiện một đoạn ký ức. Trong ký ức ấy chính Tưởng Sính Đình đã dạy Tưởng Nhược Lan tạo cơ hội tỉ thí bắn cung cùng Hoàng thượng, sau khi nàng thắng bèn ép Hoàng thượng hạ chỉ ban hôn.

Tưởng Nhược Nam ngồi thẳng người, nhìn Tưởng Sính Đình một lượt từ đầu tới chân qua trà kỉ, một cô nương mới chỉ mười lăm, mười sáu tuổi mà lại có thể nghĩ được cách thâm hiểm như thế, đúng là không hề đơn giản!

Có điều cô ta làm vậy có thật là vì muốn tốt cho Tưởng Nhược Lan không? Lẽ nào cô ta không biết rằng làm vậy Tưởng Nhược Lan sẽ bị đối xử như thế nào trong Hầu phủ? Nhìn từ bề ngoài thì có vẻ như cô ta đã giúp Tưởng Nhược Lan đạt được tâm nguyện, trên thực tế, cái chết của Nhược Lan mặc dù nguyên nhân chủ yếu là do tính cách của nàng ta gây nên, nhưng cô gái trẻ trước mặt nàng đây chắc chắn không tránh khỏi có liên quan.

Tưởng Nhược Nam bỗng thấy lạnh buốt sống lưng, bất giác nảy sinh sự đề phòng đối với cô nương này.

Tưởng Sính Đình bối rối trước ánh mắt như muốn nhìn xuyên thấu tất cả của Tưởng Nhược Nam, cảm thấy vị đường tỷ ngốc nghếch và thô lỗ trước kia hôm nay có chút khác thường. Vẻ mặt trầm tĩnh, ánh mắt sắc bén, cứ như biến thành một người khác vậy.

Tưởng Sính Đình thu tay lại, cười khan hai tiếng, rồi đùa nói: "Lẽ nào tỷ tỷ đã quên sự giúp đỡ của muội nhanh như thế sao?"

Tưởng Nhược Nam nhìn cô ta một lúc rồi đột nhiên mỉm cười đáp: "Sao quên được chứ? Sự giúp đỡ của muội muội ta luôn ghi nhớ!" Rồi hỏi: "Không biết muội muội muốn ta tạ lễ bằng cái gì?"

Sóng mắt của Tưởng Sính Đình dập dềnh, vô cùng yêu kiều, cô ta khẽ cười, đáp: "Tạm thời cứ để đấy đã, sau này tiểu muội có việc nhờ tỷ tỷ, tỷ tỷ không từ chối là tốt rồi!"

Tưởng Nhược Nam cũng cười cười: "Vậy được, đến khi ấy hẵng nói."

Tưởng Sính Đình nhìn nàng chớp chớp mắt, hơi dướn người về phía trước, cất giọng như muốn thăm dò: "Hầu gia thật sự đối với tỷ tỷ rất tốt sao?"

Lúc này Tưởng Nhược Nam đã có ý đề phòng cô ta nên đương nhiên sẽ không nói thật, mà đáp: "Cũng không phải là rất tốt, nhưng tạm ổn, nếu không, hôm nay sao chàng có thể về lại mặt cùng ta được." Tưởng Nhược Nam nhìn cô ta, cười tươi như hoa.

Tưởng Sính Đình chăm chú quan sát sắc mặt nàng, lòng cũng biết Nhược Lan là một người không bao giờ nói dối, mà không ngờ rằng người đang ngồi trước mặt cô ta đây đã không còn là Nhược Lan mà cô ta biết nữa. Vì vậy nghe Tưởng Nhược Nam nói thế, cô ta không hề hoài nghi, vẻ mặt trở nên gượng gạo, sự thất vọng lộ rõ không sao che giấu được.

Tưởng Nhược Nam thầm cười nhạt, có những người không chịu được khi người khác sống vui vẻ hạnh phúc, cho dù "người khác" ấy là người thân của mình.

Nhà đẻ của Tưởng Nhược Lan thật chẳng hay ho gì! Sau này vẫn nên ít qua lại thì hơn.

Hai người lại nói chuyện thêm một lúc nữa, rồi có a hoàn vào mời họ ra tiền sảnh dùng cơm.

Vợ chồng Tưởng thị và hai con cùng dùng bữa trưa với Hầu gia và Tưởng Nhược Nam với bộ dạng hết sức nhã nhặn. Trên bàn ăn, khuôn mặt nghiêm nghị như "quân bài" của Cận Thiệu Khang chẳng dịu đi chút nào, khiến cha con Tưởng Hoài Viễn có ý định bợ đỡ lấy lòng hắn cảm thấy thật thất bại. Kiều thị lại ân cần chăm sóc Tưởng Nhược Nam, thể hiện sự yêu thương hiền từ của mình.

Còn Cận Thiệu Khang và Tưởng Nhược Nam chẳng ai nói câu nào. Có điều mọi người điều biết nhà họ Cận lễ giáo thâm nghiêm, không nói chuyện trong lúc ăn nên họ cũng không suy nghĩ nhiều.

Bữa cơm kết thúc trong không khí hết sức gượng gạo và kỳ dị.

Sau bữa cơm, Cận Thiệu Khang và Tưởng Nhược Nam lên xe hồi phủ.

Trên đường về, vẫn là đoàn người ngựa của Tưởng phủ tiễn họ, có điều lần này Cận Thiệu Khang yêu cầu cưỡi ngựa, không ngồi trên xe với Tưởng Nhược Nam nữa. Không phải đối mặt với bộ mặt lạnh lùng của Cận Thiệu Khang, Tưởng Nhược Nam thoải mái vui vẻ hơn.

Khi hai người họ về tới Hầu phủ bèn tới chào Thái phu nhân.

Lúc đi đến chỗ Thái phu nhân, bà đang nằm dựa vào chiếc gối hoa văn màu đen trên giường, sắc mặt trắng nhợt, mắt nhắm hờ, quầng mắt thâm, mày chau chặt, giống như đang cố gắng chịu đựng sự đau đớn.

Một người đàn ông mặc trường bào màu trắng đang ngồi bên giường quay lưng về phía họ bắt mạch cho Thái phu nhân, đội chiếc mũ ngọc trên mái tóc dài đen nhánh, vai rộng eo thon, lưng ngồi thẳng bất động, rõ ràng đang rất tập trung.

Cận Thiệu Khang thấy người đó lập tức tiến tới, đứng bên cạnh dịu giọng nói: "Lưu thái y, lại phải phiền ngài rồi!"

Nghe giọng Cận Thiệu Khang, người đàn ông kia không vội đáp lời, mà đợi sau khi bắt mạch xong, mới đứng dậy, quay người đáp lễ hắn, mỉm cười đáp: "Hầu gia khách khí rồi, chữa bệnh cứu người là bổn phận của tôi!"

Chàng ta quay người lại như thế khiến Tưởng Nhược Nam nhìn rõ diện mạo, trong đầu lập tức hiện lên một câu nói:

Khiêm tốn lễ độ, ôn hòa như ngọc.

Khuôn mặt của người này không được gọi là đẹp, nhưng da trắng như ngọc, trán rộng, ánh mắt điềm đạm, thần sắc mang vẻ nho nhã thong dong, vừa thanh cao liêm khiết lại vừa xán lạn như minh châu, hoàn hảo không tì vết, khiến người ta hễ nhìn là có cảm tình.

Vô thức, trong đầu Tưởng Nhược Lan bật ra tên của y.

Lưu Tử Căng. Khủng khiếp là, trong ký ức của nàng, Tưởng Nhược Lan và người này còn có thù oán!

Thật muốn khóc thét, Tưởng Nhược Lan này sao lại gây cho nàng nhiều rắc rối thế chứ…

Cận Thiệu Khang cùng Lưu thái y chào hỏi xong, bèn quay sang Thái phu nhân, cúi người, vẻ mặt thể hiện rõ sự quan tâm: "Mẹ, hôm nay mẹ có đỡ hơn không?"

Thái phu nhân chầm chậm lắc đầu như không còn chút sức lực nào, môi khẽ run run: "Đau, toàn thân đều đau."

Sự lo lắng hiện rõ trên mặt Cận Thiệu Khang, chỉ hận không thể chịu đựng nỗi đau này thay mẫu thân mình, Cận Thiệu Khang lúc này khiến Tưởng Nhược Nam - người vốn rất ghét hắn cũng bất giác nảy sinh sự kính phục.

Cận Thiệu Khang quay đầu lại, nói với Lưu Tử Căng: "Không biết Lưu thái y có cách gì giúp mẫu thân ta bớt đau không?"

Đôi lông mày dài của Lưu Tử Căng chau lại, vẻ mặt lộ rõ sự khó xử: "Thái phu nhân khy sinh nở đã mất máu quá nhiều, dương khí tiêu hao, trong thời gian ở cữ lại không kiêng gió máy kĩ nên để lại di chứng. Tử Căng vô dụng, chỉ có thể kê một ít thuốc giúp Thái phu nhân trừ lạnh, tiêu tan tà khí, có thể sẽ giảm bớt được sự đau đớn cho Thái phu nhân, còn…" Lưu Tử Căng do dự một lúc mới nói tiếp: "Cũng không phải không có cách, có thể dùng châm cứu để trị liệu. Nhưng một là Thái phu nhân đau nhức toàn thân, châm cứu ở diện tích rộng như thế sẽ gây ra sự đau đớn không kém, hai là châm cứu phải cởi bỏ hết y phục, nam nữ khác biệt, thật sự bất tiện."

Nghĩ thế nào, lại nói: "Có thể tìm người tới xoa bóp tứ chi, sẽ giúp bớt đau nhức."

Thái phu nhân lắc lắc đầu, thở dài đáp: "Vô ích, Liễu Nguyệt và mấy a hoàn vẫn thay nhau đấm chân đấm lưng cho ta, đấm đến sưng cả tay rồi, nhưng hễ dừng là lại đau. Tối qua bọn chúng cả đêm không ngủ, ta cũng cả đêm không chợp mắt."

Cận Thiệu Khang lập tức nói: "Vậy gọi thêm mấy a hoàn nữa để bọn chúng thay nhau, chỉ cần giảm bớt sự đau đớn cho mẫu thân là được!"

"Thôi, đấm nhiều, chúng mệt, ta cũng không thoải mái gì…" Ngẩng đầu thấy vẻ mặt lo âu của con trai, bà bất giác kéo tay con lại an ủi: "Thiệu Khang, đừng lo lắng quá, qua vài ngày nữa sẽ khỏi thôi."

Cận Thiệu Khang nắm chặt tay mẹ thở dài thườn thượt, định nói gì đó rồi lại thôi.

13. Chương 13

3.3

Đúng lúc này, đột nhiên một giọng nói lanh lảnh vang lênh: "Bọn a hoàn đấm không có tác dụng là bởi vì chúng không biết đấm. Thái phu nhân, chi bằng để Nhược Lan thử xem, đảm bảo tối nay mẹ sẽ ngủ ngon giấc!"

Nghe thấy giọng nói đó, lúc này họ mới nhận ra trong phòng còn có một người nữa, tất cả đều quay đầu lại nhìn nàng. Tưởng Nhược Lan đặc biệt để ý tới sắc mặt của Lưu Tử Căng.

Quả nhiên, ngay khi Lưu thái y nhìn thấy nàng bèn cau mày lại, sự phẫn nộ và chán ghét hiện rõ trong ánh mắt.

Có điều cho dù là như thế thì khí chất của Lưu Tử Căng vẫn rất nho nhã thanh cao.

Cận Thiệu Khang đang lo lắng, chẳng tin lời của Tưởng Nhược Nam, còn cho rằng nàng định giở trò gì, lập tức mắng: "Cô định làm loạn gì ở đây? Mau về phòng đi!"

Hiếm lắm mới có cơ hội để lấy lòng Thái phu nhân, sao Tưởng Nhược Nam có thể từ bỏ được? Nàng phớt lờ vẻ mặt lạnh lùng của Cận Thiệu Khang, đi đến cạnh Thái phu nhân, giơ tay ra, muốn massage cho bà, nhưng ngay lập tức có hai bàn tay chắn ngang trước mặt ngăn nàng lại.

Hai bàn tay, một thon dài, trắng tinh như ngọc, một to thô, sắc da ngăm ngăm, mu bàn tay còn có một vết sẹo mờ, vừa nhìn đã biết là tay của võ tướng.

Tưởng Nhược Nam tức giận ngẩng đầu nhìn họ, khốn kiếp, chẳng phải chỉ là massage thôi sao? Có cần phải đề phòng nàng như thế không? Nếu không phải vì muốn lấy lòng Thái phu nhân thì còn lâu nàng mới làm, ai mà không biết massage là một công việc mệt nhọc? Cận Thiệu Khang lạnh lùng nhìn nàng, đôi mắt trầm tĩnh như nước lóe lên ánh nhìn sắc lẹm, trầm giọng nói: "Cô muốn làm gì? Gây chuyện cũng phải có giới hạn!"

Vẻ mặt Lưu Tử Căng không có biểu hiện gì đặc biệt, nhưng giọng điệu cũng chẳng chút thân thiện: "Tưởng… Phu nhân, Thái phu nhân đang rất khó chịu, không chịu được sự giày vò, kích động!"

Thật đúng là đã có lòng tốt còn bị nghi ngờ, Tưởng Nhược Nam nhướn mày, ngực phập phồng, rõ ràng là đang vô cùng phẫn nộ!

Cận Thiệu Khang biết tính khí của nàng còn tưởng nàng sắp phát tác, ngay lập tức tiến thêm một bước về phía Thái phu nhân, ánh mắt trầm hẳn xuống, các đường nét trên khuôn mặt càng thêm kiên quyết, thầm nghĩ, nếu cô ta dám gây chuyện trước giường bệnh của Thái phu nhân, hắn nhất định sẽ cho cô ta biết thế nào là gia pháp!

Tưởng Nhược Nam hít sâu mấy lần, cố gắng đè nén cơn giận trong lồng ngực xuống. Nàng cũng là người rất có con mắt nhìn người, biết lúc này mà nổi nóng tuyệt đối sẽ chẳng được lợi lộc gì.

Nàng nhìn hai người bọn họ, khẽ nhướn mày, đôi đồng tử đen bóng như hắc ngọc lóe sáng như sao, khiến họ sững lại.

Đầu tiên nàng nhìn Cận Thiệu Khang, khóe miệng giật giật, để lộ nụ cười chế giễu, sau đó giơ đôi bàn tay không được trắng trẻo cho lắm của mình lên, lắc qua lắc lại trước mắt hắn, chầm chậm nói: "Hầu gia, đây là tay của thiếp, không phải hung khí!"

Cận Thiệu Khang đột nhiên hoang mang trước hành động của nàng, ngẩn người hỏi: "Cái gì?"

Tưởng Nhược Nam sầm mặt lại, lạnh lùng hừ một tiếng, đáp: "Mà nếu không phải là hung khí thì thiếp chẳng làm gì cả, sao chàng biết là thiếp định gây chuyện!" Nói xong bèn lờ hắn đi, quay sang nhìn Lưu Tử Căng, dùng ánh mắt lạnh nhạt pha chút chế giễu nhìn y, khiến y cảm thấy bối rối.

"Lưu thái y, vì đâu mà ngài cho rằng ta sẽ hành hạ mẫu thân?"

Đôi môi Lưu thái y mấp máy, muốn nói gì đó nhưng lại không thốt lên lời, tuy nhiên Cận Thiệu Khang đứng cạnh lại buột ra "tiếng lòng" của mình.

"Có lúc nào cô không gây chuyện, không tìm cách giày vò người khác đâu? Tại sao cô không thử nghĩ xem vì đâu mà bọn ta lại đối xử với cô như thế?"

Tưởng Nhược Nam quay đầu qua, nhìn hắn, vẻ mặt vô cùng điềm tĩnh, thong dong đáp: "Hầu gia, bất luận trước kia thiếp thế nào, nhưng từ giây phút mà thiếp được gả cho chàng, thiếp đã hạ quyết tâm sẽ thay đổi! Hầu gia, chàng từng là tướng quân trấn giữ một phương trời, chàng sẽ chỉ nhìn sự việc bằng một con mắt thôi sao? Chàng dùng quá khứ để đánh giá thiếp ở hiện tại, đối với thiếp mà nói, có phải hơi thiếu công bằng không? Cho dù trước kia thiếp có những điểm không thể chấp nhận được, nhưng cũng không đến nỗi không có điểm tốt nào, chỉ là chàng không hiểu mà thôi? Giờ thiếp nghiêm túc nói cho chàng biết, thiếp có thể giúp mẫu thân giảm bớt đau đớn, nếu chàng không tin thiếp, thì thiếp cũng chẳng tổn thất gì, mà người chịu tổn thất là mẫu thân! Rốt cuộc có nên tin thiếp hay không, Hầu gia chàng tự quyết định đi!" Nói xong, bèn chắp tay sau lưng, lùi một bước; ngẩng cao đầu ưỡn thẳng ngực đứng đó. Dù thế nào, luận về khí thế nàng không thể thua!

Cận Thiệu Khang bị những lời của nàng làm cho cứng họng, sững sờ nhìn, nhưng bảo hắn phải hoàn toàn tin tưởng giao mẫu thân vào tay nàng, với những gì hắn hiểu về nàng trước đây, thì đúng là hắn không sao yên tâm được.

Nhất thời hắn chỉ biết đứng nhìn, một lúc lâu sau vẫn không nói lên lời.

Lưu Tử Căng thật sự cảm thấy rất kỳ lạ. Y sống ở kinh thành nên hiểu về Tương Nhược Lan hơn so với người thường xuyên xuất chinh như Cận Thiệu Khang. Sở dĩ Tưởng Nhược Lan thích vung roi là vì cô ta không giỏi ăn nói tranh biện với người khác, cãi lý không lại người ta, lúc tức giận lên chỉ biết dùng vũ lực để áp đảo. Nhưng Tưởng Nhược Lan lúc này, những lời phản kích của cô ta mặc dù không có trích dẫn kinh điển, nhưng cũng rất có lý. Đột nhiên, Lưu Tử Căng cảm thấy Tưởng Nhược Lan trước mắt mình thật xa lạ, hình như có chỗ nào đó không đúng.

Trong lúc ba người bọn họ mắt lớn nhìn mắt bé thì Thái phu nhân nãy giờ vẫn im lặng bỗng lên tiếng: "Cứ để con bé thử đi!"

Tưởng Nhược Nam vui mừng nhìn Thái phu nhân, nhưng lại thấy Thái phu nhân cũng đang nhìn về phía mình, mặt không cảm xúc, chẳng biết đang vui hay đang giận, thấy Tưởng Nhược Nam nhìn, bà lại nói: "Nếu con đã chắc chắn như thế thì hãy đến thử xem sao, nếu không có hiệu quả, sau này đừng trách chúng ta không tin con nữa!"

"Mẫu thân!" Cận Thiệu Khang buột miệng ngăn cản.

Thái phu nhân xua tay: "Chỉ thử thôi mà, dù sao cũng chẳng còn cách nào khác."

"Thái phu nhân yên tâm, mặc dù con không thể chữa dứt bệnh cho người, nhưng tối nay sẽ giúp người ngủ ngon giấc!" Tưởng Nhược Nam vui mừng bước tới cạnh Thái phu nhân, nắm tay bà, hành động thân thiết ấy khiến Thái phu nhân bất giác chau mày.

Chỉ sợ không có cơ hội, đã có cơ hội, Tưởng Nhược Nam sẽ cố gắng hết sức để thể hiện.

Tưởng Nhược Nam quay lại trừng mắt lườm Cận Thiệu Khang một cái, rồi ngay sau đó nở nụ cười, quay đầu nhìn Thái phu nhân, hai mắt sáng lấp lánh.

"Mẫu thân, người đau ở đâu nhất?"

"Ở lưng, còn cả các khớp."

"Vậy mời mẫu thân hãy nằm sấp xuống giường, con sẽ xoa bóp phần lưng trước!"

Thái phu nhân làm theo lời nàng nằm sấp xuống, chỉ một động tác ấy thôi, trên trán bà đã lấm tấm mồ hôi. Tưởng Nhược Nam bỗng sinh lòng thương xót, đau đớn như thế mà bà phải chịu đựng một mình bao lâu nay, thật quá đáng thương!

Thời tiết này cũng không cần phải mặc nhiều y phục lắm, Tưởng Nhược Nam xắn tay áo lên, để lộ ra cánh tay trắng ngần. Cận Thiệu Khang đứng cạnh cau mày lại, còn Lưu Tử Căng thì vội vàng quay đầu sang chỗ khác.

Cảm nhận được ánh mắt lạnh buốt đủ khiến người ta đóng băng mà chết của Cận Thiệu Khang, lúc này Tưởng Nhược Nam mới nhận thấy mình vừa làm một việc không hợp lễ nghĩa, vội vàng thả tay áo xuống, len lén bĩu môi.

Tưởng Nhược Nam dùng kỹ năng thuần thục để massage phần lưng cho Thái phu nhân, Cận Thiệu Khang, Lưu Tử Căng và Liễu Nguyệt cùng ba bốn a hoàn trong phòng đều không kìm được tò mò dịch lên phía trước ngó xem.

Làn da của Tưởng Nhược Lan mặc dù nhìn chẳng ra sao, nhưng đôi tay lại hết sức mềm mại, cộng thêm kỹ năng của Tưởng Nhược Nam, khiến Thái phu nhân cảm thấy vô cùng dễ chịu, cơ thể đang căng cứng dần dần thả lòng. Bà bắt đầu nhắm mắt tận hưởng cảm giác ấy.

Tưởng Nhược Nam nhìn bộ dạng thư giãn của Thái phu nhân lòng thầm đắc ý, nghĩ, đây là kỹ thuật massage đã được lưu truyền mấy nghìn năm nay, đúc kết kinh nghiệm từ cổ chí kim, ở thế giới này, e rằng chiêu của nàng là độc nhất vô nhị.

Cận Thiệu Khang đứng cạnh lại nhìn Tưởng Nhược Nam cảnh giác, chỉ sợ nàng xảy ra sai sót gì. Còn Lưu Tử Căng càng nhìn lâu, sự kinh ngạc càng thể hiện rõ trên nét mặt, tay nghề của nàng đúng là rất cao!

Ở thế giới này y thuật rất lạc hậu, chỉ cần biết châm cứu thôi là cũng được coi như người có y thuật cao minh rồi, không nhiều đại phu nghiên cứu thuật xoa bóp bấm huyệt, vì vậy khi Tưởng Nhược Nam thể hiện tay nghề của mình, Lưu Tử Căng hết sức kinh ngạc.

Đúng vào lúc mọi người đang bắt đầu nhìn Tưởng Nhược Nam với một con mắt khác, Thái phu nhân đột nhiên chau mày, hét lên "Á" một tiếng!

Cận Thiệu Khang lập tức như con thỏ bị giật mình, không buồn suy nghĩ kéo Tưởng Nhược Nam ra, lớn tiếng mắng mỏ nàng: "Rút cuộc là cô đã làm gì rồi?"

Tưởng Nhược Nam loạng choạng, nếu không phải nàng nhanh tay nhanh mắt túm chặt được một chiếc cột giường thì e rằng đã ngã lăn ra đất, chịu xấu hổ trước mặt bọn a hoàn rồi.

Tưởng Nhược Nam đứng vững, quay đầu nhìn Cận Thiệu Khang với ánh mắt phẫn nộ: "Hầu gia, dùng người thì đứng ngờ, mà ngờ thì đừng dùng, chàng còn chưa hiểu rõ nguyên nhân, tại sao đã vội đưa ra kết luận?"

Cận Thiệu Khang làm gì có thời gian mà quan tâm tới những lời tức giận ấy của nàng, hắn đi đến cạnh Thái phu nhân khom lưng xuống, hỏi bằng giọng lo lắng: "Mẫu thân, mẫu thân cảm thấy thế nào? Có phải cô ta ngấm ngầm làm gì đó với mẫu thân hay tại tay chân vụng về khiến người đau!"

Tưởng Nhược Nam đứng cạnh nghe hết những lời của hắn xong tức tới mức không nói được gì.

Lưu Tử Căng đứng bên chau mày như đang suy nghĩ nhìn Tưởng Nhược Nam mặt phừng phừng vì tức giận.

Trên giường, Thái phu nhân chầm chậm ngẩng đầu lên, nhìn Cận Thiệu Khang một cái, cười đáp: "Lúc mới đầu thì hơi đau, nhưng sau khi hết đau lại cảm thấy toàn thân thư thái, dễ chịu lắm. Con ấy, thật quá nóng vội!"

Cận Thiệu Khang nghe mẫu thân nói thế, quay đầu lại liếc thấy bộ dạng như cười như không của Tưởng Nhược Nam, trong lòng đúng là có chút ngượng ngùng. Nhưng hắn là ai chứ, hắn đường đường là một An Viễn Hầu, sao có thể nói lời xin lỗi với một phụ nữ ở hậu viện của mình? Ngay lập tức tỏ vẻ điềm tĩnh rồi lạnh lùng nhìn Tưởng Nhược Nam, lùi về phía sau một bước, nói với nàng: "Tiếp tục đi!"

Tưởng Nhược Nam hận tới mức chỉ muốn cho hắn một cái bạt tai. Tiếp tục? Hắn coi nàng là a hoàn nhà hắn chắc, thích thì gọi đến không thích thì đuổi đi?

Nàng nhướn nhướn mày, nảy ra một ý, sau đó sờ sờ vào cánh tay bị hắn kéo mạnh vừa rồi, giọng ấm ức: "Cánh tay bị chàng kéo đau quá!"

Cận Thiệu Khang nhướn mày, trừng mắt nhìn nàng, vậy cô muốn thế nào?

Tưởng Nhược Nam nói xong, cúi đầu xuống, vờ đưa tay lên quệt giọt nước mắt không hề tồn tại nơi khóe mắt, khẽ nói: "Thiếp cũng biết thiếp khiến người khác chán ghét nên không thể trách Hầu gia đối xử với thiếp như thế." Giọng điệu hết sức đáng thương của nàng khiến mọi người có mặt trong phòng đều mềm lòng.

Thái phu nhân lật người lại, hơi nhổm người ngồi dậy nói với Cận Thiệu Khang: "Hầu gia, lần này là con không đúng, Nhược Lan dù sao cũng là đàn bà con gái, đâu chịu được sức mạnh của con, còn không mau xin lỗi Nhược Lan đi?"

Bộ mặt cứng ngắc như "quân bài" của Cận Thiệu Khang thoáng xao động, bảo hắn phải xin lỗi nàng? Cuộc đời hắn bị nàng làm cho đảo lộn, lại còn bắt hắn phải xin lỗi. Cận Thiệu Khang đứng đó, trừng mắt nhìn Tưởng Nhược Nam, ánh mắt như muốn tóe lửa.

Tưởng Nhược Nam thấy có chuyển biến tốt thì bèn dừng lại, nàng không cho rằng Thái phu nhân thật lòng muốn đứa con trai mình yêu quý phải xin lỗi nàng trước mặt bao nhiêu người thế này, nàng xoa xoa cánh tay, đi đến bên cạnh Thái phu nhân, dịu giọng nói: "Mẫu thân, người đừng làm khó Hầu gia nữa, sao có thể bảo một đấng nam nhi như chàng xin lỗi phụ nữ chứ? Con nghĩ có lẽ Hầu gia cũng đã biết mình trách lầm con rồi…" Nói xong quay đầu lại, nhìn Cận Thiệu Khang mỉm cười, "Hầu gia, có phải vậy không?"

Thấy nụ cười dịu dàng như mèo của Tưởng Nhược Nam, Cận Thiệu Khang cảm thấy huyệt thái dương của mình giật mạnh.

Tưởng Nhược Nam cũng không định chờ hắn trả lời, khiến Hầu gia khó chịu là nàng đã đạt được mục đích của mình rồi, nàng không muốn tham lam quá. Sau đó, nàng cười tươi tắn quay đầu lại mời Thái phu nhân nằm sấp xuống, tiếp tục massage cho bà.

Lưu Tử Căng đứng cạnh nhìn bàn tay Tưởng Nhược Nam, đột nhiên lên tiếng hỏi: "Phu nhân, xin hỏi có phải người đang xoa bóp ở phần huyệt vị Thần Du không?"

Huyệt vị? Chỉ có đại phu và người luyện võ mới biết điều này? Cận Thiệu Khang nhìn Lưu Tử Căng, cảm thấy có chút kinh ngạc.

Tưởng Nhược Nam quay đầu lại nhìn y, mỉm cười đáp: "Lưu thái y nói không sai, vừa rồi mẫu thân cảm thấy đau buột miệng kêu thành tiếng, là bởi vì tôi đã xoa bóp các huyệt vị Thận Du, Mệnh Môn, Chí Thất… Tuy ban đầu có chút đau đớn, nhưng có thể giãn gân cốt, vì vậy sau này mẫu thân sẽ thấy rất dễ chịu." Nói rồi, lại cười: "Tại tôi không nói rõ, nên mới khiến mọi người hiểu lầm."

Câu này Cận Thiệu Khang nghe mà vô cùng khó chịu. Cơn giận trong lòng không biết đổ đi đâu, khiến hắn phải nín nhịn vô cùng khổ sở.

Tưởng Nhược Nam nhìn sắc mặt hắn, lòng vô cùng dễ chịu, bao nhiêu tức giận đều đã được xả cả.

Lưu Tử Căng khẽ gật đầu, trịnh trọng nói: "Kết hợp bấm huyệt trong lúc xoa bóp đúng là sẽ cho kết quả rất kỳ diệu."

Cận Thiệu Khang lúc này không kìm được tò mò, cất tiếng hỏi: "Sao cô lại học mấy thứ này? Cô học ai?"

Tưởng Nhược Nam vừa xoa bóp cho Thái phu nhân, vừa thản nhiên trả lời hắn: "Hầu gia, thiếp đã nói rồi, Tưởng Nhược Lan thiếp không phải không có chỗ tốt, chỉ là chàng không hiểu mà thôi!" Nói rồi ngẩng đầu lên điềm đạm liếc hắn một cái.

Cận Thiệu Khang còn định hỏi thêm gì nữa, Tưởng Nhược Nam đã cúi đầu xuống, nói nhỏ bên tai Thái phu nhân: "Mẫu thân mời lật người lại, con xoa bóp chân tay cho người."

Thái phu nhân lúc này đã bắt đầu ở trạng thái mơ mơ màng màng sắp ngủ, nghe thấy giọng Tưởng Nhược Nam, bèn từ từ lật người lại.

Tưởng Nhược Nam vừa xoa bóp cho bà vừa nhấn vào các huyệt vị như Tất Nhãn, Túc Tam Lý, Dương Lăng Tuyền, Thương Dương, Tiểu Hải, Hậu Khê… Các huyệt vị có tác dụng giảm bớt đau đớn toàn thân cho Thái phu nhân, Thái phu nhân có lẽ giờ đã quen với kỹ năng bấm huyệt của nàng, mặc dù hơi đau, nhưng cũng không kêu thành tiếng nữa.

Dần dần, Thái phu nhân chìm vào giấc ngủ với tâm thế thoải mái, còn phát ra tiếng ngáy nhè nhẹ.

Đám a hoàn, hầu già bên cạnh thấy thế, vẻ mặt lộ rõ sự kinh ngạc, quay sang nháy mắt nhìn nhau. Họ thay nhau đấm cả đêm mà không giúp Thái phu nhân ngủ được, còn phu nhân chỉ làm vài động tác đã khiến Thái phu nhân ngủ say thế kia, vị phu nhân này mặc dù nhân phẩm không ra sao, nhưng quả thật là cũng có chút tài!

Cận Thiệu Khang và Lưu Tử Căng nhìn Thái phu nhân ngủ say, trong lòng trào lên một thứ cảm giác không thể nói thành lời.

Tưởng Nhược Nam không dừng tay mà vẫn tiếp tục xoa bóp khắp người cho bà, toàn tâm toàn ý làm gần nửa canh giờ mới dừng lại.

Nàng chống eo, đứng dậy, thở hắt ra một hơi dài. Khốn kiếp thật, massage quả là rất mệt.

Quay đầu bắt gặp ánh mắt kỳ quái của Cận Thiệu Khang và Lưu Tử Căng đang nhìn mình, nhưng giờ Tưởng Nhược Nam rất mệt mỏi, chẳng muốn quan tâm tới bọn họ nữa.

Nàng nói với Cận Thiệu Khang: “Mẫu thân đã ngủ rồi, để người ngủ một giấc thật say, mai thiếp lại đến xoa bóp cho người. Ngày nào cũng xoa bóp tầm nửa canh giờ, nhất định sẽ giúp mẫu thân giảm bớt được đau đớn.”

Cận Thiệu Khang nhìn những giọt mồ hôi lấm tấm rịn trên trán nàng, môi mấp máy, dường như định nói gì đó, nhưng lại không nói lên lời.

Sau khi Tưởng Nhược Nam rời đi không lâu, Lưu Tử Căng kê đơn thuốc xong cũng cáo từ ra về.

Khi đi ra lại thấy Tưởng Nhược Nam đang chầm chậm bước đi ngay phía trước, lúc tiến qua nàng, có chút do dự xong vẫn chào hỏi rồi mới bước vượt lên.

Tưởng Nhược Nam cất tiếng gọi y lại: “Lưu thái y!”

Lưu Tử Căng quay đầu, thoáng chau mày, chiếc áo dài màu trắng bay nhẹ trong gió, làm nổi bật khuôn mặt thanh tú, vóc người cao ráo của y, nhìn có phần siêu phàm thoát tục.

Tưởng Nhược Nam bước tới phía y, dừng lại ở vị trí cách tầm ba mét, dù nàng không hiểu phép tắc thế nào đi nữa, cũng biết con gái khi đã xuất giá không được đứng quá gần người đàn ông khác.

Tưởng Nhược Nam nhìn y, do dự hỏi: “Không biết lệnh muội thế nào rồi?”

Nghe Tưởng Nhược Nam nhắc đến muội muội, khuôn mặt vô cùng anh tuấn của Lưu Tử Căng đột nhiên biến sắc, gân xanh trên trán nổi rõ, hai tay nắm chặt, thể hiện sự phẫn nộ cực độ.

Đương nhiên Tưởng Nhược Nam biết vì sao y lại tức giận, trong ký ức, do Tưởng Nhược Lan và muội muội Lưu Tử Căng của y có xảy ra giằng co một lần ở hội hoa viên. “Nàng” đã đẩy đối phương xuống nước, mặc dù Lưu Tử Đồng giữ được tính mạng, nhưng vì hổ thẹn và căm phẫn, đã ốm nặng một trận, từ đó không bao giờ còn xuất hiện ở bất kỳ một bữa tiệc công khai nào nữa. Vì chuyện này, Thái hậu đã cấm túc Tưởng Nhược Lan ba tháng, nhưng Tưởng Nhược Lan lại chẳng hối cải, còn công khai chế nhạo nói với mọi người rằng Lưu Tử Đồng thật quá ẻo lả, có chút chuyện nhỏ thôi mà cũng đòi sống đòi chết!

Vì vậy Tưởng Nhược Nam rất hiểu tâm trạng của Lưu Tử Căng lúc này, nếu đổi lại là nàng, sớm đã xông tới cho đối phương mấy cái bạt tai rồi.

Lưu Tử Căng hít sâu mấy lần mới khống chế được lửa giận trong lòng, y thoáng cụp mắt xuống, lạnh nhạt đáp: “Chẳng phải phu nhân rất rõ sao?”

Tưởng Nhược Nam nhìn y, khẽ nói: “Chuyện này là do ta không đúng.” Mặc dù người làm sai không phải là nàng, nhưng bây giờ nàng phải gánh chịu mọi hậu quả, việc nàng xuyên không tới đây đã là sự thực, dù thế nào nàng cũng phải hòa nhập với thế giới này, khiến mọi người phải đón nhận mình, cuộc sống trở nên tốt đẹp hơn, đấy là điều mà nàng mong muốn. Con người vốn là động vật quần cư, quá khác biệt sẽ không có hạnh phúc, Tưởng Nhược Lan chính là ví dụ điển hình.

“Cô nói gì?” Lời xin lỗi của Tưởng Nhược Nam khiến Lưu Tử Căng thoáng kinh ngạc, phải biết rằng, năm đó, Thái hậu muốn Tưởng Nhược Lan đến phủ xin lỗi, cô ta còn giả bệnh để thoái thác, sau đó chuyện xin lỗi kia bị chìm vào quên lãng.

Tưởng Nhược Nam cười, đáp: “Ta nói chuyện đó vốn là ta đã sai, trước đây ta không hiểu biết, có cơ hội ta nhất định sẽ tới quý phủ để nói lời xin lỗi lệnh muội.”

Thái độ của Tưởng Nhược Nam khiến Lưu Tử Căng nổi cả da gà, không biết trong lòng nàng đang nghĩ gì, muốn y phải tin một người có thay đổi lớn trong thời gian ngắn như thế, thì thà y tin rằng bà la sát trước mặt mình đây lại định giở trò gì ra còn hơn.

Y điềm đạm đáp: “Phu nhân thật có lòng.”

Tưởng Nhược Nam cười cười, cúi đầu đi lướt qua y.

14. Chương 14

3.4

Lúc này, mặt trời đã bắt đầu lặn dần về phía Tây, ráng chiều giống như chất màu bị đổ trên giấy Tuyên Thành, loang lổ một mảng trời lớn, sắc đỏ rực rỡ nhuộm cả đình viện thành một màu cam nhạt.

Còn Tưởng Nhược Nam giống như đang tắm trong sắc cam ấy, ánh tịch dương như phác họa những đường nét bằng ánh sáng trên người nàng. Đôi lông mày ngông nghênh, mí mắt thoáng cụp xuống, đôi môi hơi nhếch lên, chiếc cằm nhọn, bộ dạng mà trước kia hễ nhìn thấy là y lại chán ghét, lúc này trước tạo hình của một lớp ánh sáng lại khiến y cảm nhận được sự dịu dàng ấm áp.

Lưu Tử Căng ngẩn ngơ nhìn Tưởng Nhược Nam đi lướt qua mình, ánh mắt nhìn mãi theo bóng lưng nàng cho đến khi mất hút, rất lâu sau vẫn không cất bước rời đi.

***

Tin tức Tưởng Nhược Nam xoa bóp cho Thái phu nhân rất nhanh truyền đến Cẩm Tú viện.

Khi Ngọc Liên kể lại tin này với Vu Thu Nguyệt, Vu Thu Nguyệt đang thêu một chiếc khăn tay. Nghe Ngọc Liên nói Thái phu nhân đã ngủ một giấc rất ngon sau khi được Tưởng Nhược Nam xoa bóp, tay cô ta run rẩy, chiếc kim thêu đâm thẳng vào đầu ngón tay, một giọt máu đỏ tươi nhanh chóng rỉ ra, nổi bật trên làn da trắng xanh như ngọc.

"Trời ơi, tiểu thư, tiểu thư chảy máu rồi!" Ngọc Liên vội vàng lấy khăn tay của mình ra để quấn cho cô ta.

Vu Thu Nguyệt để mặc Ngọc Liên giúp mình, nghi hoặc hỏi: "Thái phu nhân mắc bệnh này đã lâu, hễ đến những ngày thời tiết âm u hoặc có mưa to gió lớn là toàn thân lại đau nhức, không thể ngủ được, đến thái y cũng phải bó tay. Tưởng Nhược Lan có bản lĩnh gì mà lại giải quyết được vấn đề đến thái y cũng phải chịu thua này?"

Ngọc Liên vừa quấn tay cho nàng vừa đáp: "Khi ấy Lưu thái y có nói, Tưởng Nhược Lan kết hợp xoa bóp và bấm huyệt. Lưu thái y còn khen đây là một cách rất hay!"

"Đến Lưu thái y cũng không kìm được mà phải buột miệng khen, xem ra Tưởng Nhược Lan có bản lĩnh ấy thật, trước đây ta đã coi thường cô ta, nếu cô ta dựa vào việc này mà lấy lòng được Thái phu nhân, đối với ta không phải chuyện tốt." Vu Thu Nguyệt bất giác túm chặt lấy bàn tay của Ngọc Liên, những móng tay dài đâm vào da thịt của a hoàn đó.

Ngọc Liên đau nhưng không dám kêu, cắn chặt môi dưới chịu đựng.

Vu Thu Nguyệt trầm ngâm hồi lâu, đột nhiên buông tay Ngọc Liên ra, đứng dậy, đến bên bàn viết một lá thư. Sau đó bỏ thư vào bao gọi Ngọc Liên tới.

"Ngọc Liên, bây giờ ngươi hãy xuất phủ về Vu trạch một chuyến, giao lá thư này cho ca ca ta. Nhớ rõ, phải giao tận tay đại thiếu gia!"

Ngọc Liên giơ tay trái ra đón lấy lá thư, cụp mắt cúi đầu, đáp một tiếng "vâng". Nói xong, quay người len lén lau vết máu trên mu bàn tay phải.

Vu Thu Nguyệt còn dặn với theo sau: "Không được ở lại quá lâu! Đừng có gặp mẹ ngươi rồi lại nói hết chuyện này tới chuyện khác. Ta còn đợi ngươi về bẩm báo đấy!"

Thần sắc Ngọc Liên ảm đạm, quay đầu lại, "vâng" một tiếng, rồi mới đi ra.

Sau khi Ngọc Liên đi rồi, Vu Thu Nguyệt gọi một a hoàn khác vào, nói với cô ta: "Đi nói với Hầu gia, nói rằng ta đích thân xuống bếp nấu vài món, mời chàng tối nay sang nếm thử!"

A hoàn gật đầu vâng dạ rồi lui ra ngoài. Vu Thu Nguyệt ngồi trước bàn trang điểm, bắt đầu tô vẽ hết sức tỉ mỉ.

Năm ngày một lần? Ta không tin chàng không vì ta mà phá lệ!

Vu Thu Nguyệt nhìn bóng mình trong gương đồng, khẽ cất tiếng cười.

***

Buổi tối, Liên Kiều xuống bếp lấy cơm, mang về phòng hầu Tưởng Nhược Nam dùng bữa, có lẽ do đã massage cho Thái phu nhân hơi quá sức, nên nàng cảm thấy đồ ăn tối vô cùng ngon miệng. Chắc chắn đầu bếp đã rất dụng tâm.

Tưởng Nhược Nam vừa ăn vừa nghĩ, xem ra nước cờ nhằm vào Thái phu nhân này nàng đã đi đúng rồi. Về sau nhất định phải cố gắng hơn nữa để Thái phu nhân chấp nhận mình. Như thế cuộc sống của nàng ở Hầu phủ mới có thể thoải mái được.

Lúc này, Hồng Hạnh nhăn nhó đi vào, thấy bộ dạng ăn uống vui vẻ của Tưởng Nhược Nam, không kìm được nói: "Tiểu thư, vừa rồi Hầu gia đã đến Cẩm Tú viện rồi!"

Tưởng Nhược Nam ngẩng đầu "ờ" một tiếng, đến đấy thì đến, có gì ghê gớm đâu.

Hồng Hạnh thấy bộ dạng hờ hững của nàng, giọng bỗng sốt sắng: "Tiểu thư, người được gả về Hầu phủ tới hôm nay là ngày thứ tư rồi Hầu gia còn chưa đến Thu Đường viện một lần!" Cô ta đi đến trước mặt Tưởng Nhược Nam, giơ bốn ngón tay ra: "Nhưng đã tới Cẩm Tú viện bốn lần rồi! Tối nay xem ra cũng sẽ nghỉ ở đó, tiểu thư, sao người chẳng lo lắng gì hết thế?"

Tại sao nàng phải lo? Hắn tới tìm nàng, nàng mới thấy lo ấy!

Nhưng nhớ đến sự si tình của Tưởng Nhược Lan đối với Hầu gia, nàng không thể thể hiện quá nhạt nhẽo được. Nghĩ tới đây, nàng buông đũa xuống, vờ sầu muộn thở dài, "Sao ta lại không lo chứ? Nhưng chàng không đến, ta phải làm thế nào? Lẽ nào ta có thể kéo chàng đến đây ư?"

Hồng Hạnh vội vàng "quân sư" cho nàng: "Tiểu thư, người phải thường xuyên đi đi lại lại ở những nơi mà Hầu gia xuất hiện, nhìn thấy Hầu gia thì đến thỉnh an, sau đó có thể nghiễm nhiên mời ngài vào viện tử dùng cơm rồi!"

Tạo cơ hội gặp gỡ bất ngờ, cao tay đấy! Tưởng Nhược Nam chống cằm, như cười như không nhìn Hồng Hạnh. Trước ánh mắt của nàng, Hồng Hạnh bất giác đỏ bừng mặt.

Lúc này, Ánh Tuyết vẫn im lặng đứng hầu bên cạnh nàng bỗng lên tiếng: "Tiểu thư, Hồng Hạnh tỷ nói rất đúng, cứ liên tục thế này, nếu Vu di nương sinh được thứ tử..."

Hồng Hạnh lập tức phản bác: "Tiểu thư và Hầu gia thành thân còn chưa được nửa năm, Vu di nương sao có cơ hội sinh con chứ?"

Quy tắc của Đại Lương, trong vòng nửa năm đầu khi chính thất được đón vào cửa, thiếp thất phải dùng thuốc tránh thai để tránh việc sinh con trai lấn át chính thất. Nhưng sau nửa năm, nếu chính thất vẫn chưa có thai thì thiếp thất có quyền có thai.

Ánh Tuyết nhìn Hồng Hạnh một cái, sau đó quay sang Tưởng Nhược Nam nói: "Vu di nương là quý thiếp do Thánh thượng ban tặng, không phải là thiếp thất bình thường, hơn nữa năm nay Hầu gia đã hai mươi ba tuổi rồi, Thái phu nhân mong được bế cháu từ lâu, a hoàn trong Cẩm Tú viện đã xì xào với nhau rằng, Thái phu nhân không bắt Vu Thu Nguyệt phải uống thuốc tránh thai!"

Hồng Hạnh kinh ngạc: "Ngươi không được nói bừa!"

Ánh Tuyết nhìn Tưởng Nhược Nam: "Tiểu thư, Ánh Tuyết tuyệt đối không nói bừa? Cứ tiếp tục thế này không chừng Vu di nương sẽ sinh con trai trước tiểu thư mất!"

Hồng Hạnh kinh hãi thất sắc, không tự chủ được đưa hai tay lên ôm mặt: "Thế thì phải làm thế nào?"

Có gì phải lo lắng đâu? Tưởng Nhược Nam mỉm cười, họ yêu nhau thì sinh con là điều hết sức tự nhiên, nàng chỉ cần lấy lòng Thái phu nhân, sau khi Thái phu nhân trăm tuổi, tuyệt đối sẽ không bạc đãi nàng, cùng lắm thì đợi sau khi Vu Thu Nguyệt sinh được con trai nối dõi tông đường rồi, nàng sẽ chuyển về trang trại của mình sống nốt phần đời còn lại.

"Hai ngươi yên tâm, chuyện này ta tự có quyết định của riêng mình!" Tưởng Nhược Nam bình tĩnh đáp.

Đúng lúc này, Hoa Anh bước vào đi như chạy, vừa thở không ra hơi vừa vui mừng nói: "Tiểu thư, đi rồi, đi rồi!"

"Cái gì đi rồi, nói năng lộn xộn không đầu không cuối!" Hồng Hạnh tỏ ý không vui.

Hoa Anh chỉ chỉ ra ngoài, cao hứng tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, "Hầu gia đi rồi, sau khi dùng bữa cùng Vu di nương xong bèn rời đi rồi, không ở đó qua đêm!"

"Thật không?" Hai mắt Hồng Hạnh lập tức sáng lên, ngay sau đó ôm chặt ngực, "Tạ ơn trời đất, Bồ Tát phù hộ." Ngay cả Ánh Tuyết ngày thường vẫn điềm đạm cũng phải mỉm cười.

Tưởng Nhược Nam nhìn vẻ mặt vui sướng của đám a hoàn trong phòng, bất lực lắc lắc đầu.

***

Sáng sớm ngày hôm sau, Tưởng Nhược Nam đến thỉnh an Thái phu nhân đúng giờ, nhận ra sắc mặt Thái phu nhân đã khá hơn rất nhiều, rõ ràng tối qua bà được ngủ ngon giấc.

Tưởng Nhược Nam định hỏi thăm một câu, tiện thể nhắc tới công lao của mình nhưng lại cảm thấy làm vậy thì thật quá lộ liễu, nên quyết định sẽ không nói gì cả, dù nàng không nói trong lòng Thái phu nhân cũng sẽ hiểu. Lúc này, nàng chỉ hành lễ với Thái phu nhân theo đúng phép tắc, sau đó ngồi vào vị trí của mình.

Cận Yên Nhiên bên cạnh, hôm nay không biết có phải do nghe chuyện Tưởng Nhược Nam xoa bóp cho Thái phu nhân rồi hay không, không còn khiêu khích nàng như mọi ngày nữa, chỉ ngồi trò chuyện với Vu Thu Nguyệt, nàng nghe được nội dung câu chuyện mà họ đang nói.

"Nghe nói Thu Nguyệt tẩu tẩu biết nấu nhiều món ăn ngon, đặc biệt là vịt nướng, tổ yến và canh tràng dê, những món ấy rất đặc sắc." Nói đến đây, Cận Yên Nhiên che miệng cười: "Hơn nữa còn toàn là những món mà ca ca thích ăn, Thu Nguyệt tẩu tẩu thật có lòng."

Thu Nguyệt thoáng đỏ mặt, ngại ngùng cúi đầu xuống. "Trước kia khi ta chưa được gả vào Hầu phủ, nghe nói Hầu gia thích ăn những món ấy, ta vốn cũng thích xuống bếp nên đặc biệt học cách nấu mấy món mà chàng thích, lòng thầm nghĩ, nếu như Hầu gia chịu nếm những món ăn mà ta đích thân nấu thì tốt biết bao…"

Cận Yên Nhiên nói xen vào: "Thì ra từ khi ấy tẩu tẩu đã muốn được gả cho ca ca rồi!"

Sắc mặt Vu Thu Nguyệt càng đỏ hơn, "Ta biết Yên Nhiên nhất định sẽ cười ta mà! Sớm biết thế này ta đã chẳng nói!" Lúc này Ngọc Liên đang hầu bên cạnh cũng lên tiếng: "Di nương nhà nô tỳ khi ấy vì muốn học những món ăn đó tay còn bị bỏng rất nhiều chỗ, đến giờ vẫn còn để lại sẹo rất rõ!" Nói rồi cầm tay Thu Nguyệt lên cho Cận Yên Nhiên nhìn, Vu Thu Nguyệt bối rối trách mắng Ngọc Liên: "Nói những chuyện này làm gì, lắm mồm!" Nói xong vội rụt tay về, nhưng vẫn lắc lắc trước mặt Cận Yên Nhiên một lúc.

Cận Yên Nhiên túm lấy tay cô ta ngắm nghía thật kỹ, sau đó cảm động nói: "Ca ca lấy được một người con gái hết lòng vì huynh ấy như tẩu thật là có phúc!" Đoạn quay lại nhìn Thái phu nhân: "Có phải thế không, mẹ?"

Thái phu nhân cười điềm đạm, đáp: "Mọi người đều biết con gái nhà Vu gia hiền thục, quả nhiên không sai."

Nghe được câu này, Cận Yên Nhiên đầu tiên là quay đầu lại nhìn Vu Thu Nguyệt cười, sau đó như nghĩ ra điều gì đột nhiên lại quay qua trừng mắt lườm Tưởng Nhược Nam một cái. Tưởng Nhược Nam đương nhiên hiểu ý của cô ta.

Mối nhân duyên tốt đẹp như thế lại bị nàng phá hỏng!

Haiz… nàng cũng oan uổng, được chưa hả? Hiện giờ nàng chẳng làm gì cả, để mặc Vu Thu Nguyệt bá chiếm Hầu gia, còn muốn nàng phải thế nào nữa?

Đang nói chuyện, Triệu di thái thái và Vương thị bước vào, lại hành lễ và xôn xao chào hỏi, suốt quá trình ấy, không biết có phải mọi người cố tình né tránh hay không mà đều không nhắc đến việc Tưởng Nhược Nam xoa bóp cho Thái phu nhân.

Ngồi uống trà một lúc, Thái phu nhân nói với Tưởng Nhược Nam: "Con hãy về trước đi, lát nữa ta cho hai ma ma sang đó dạy con phép tắc."

Tưởng Nhược Nam đứng dậy cảm tạ, sau đó làm theo lời bà quay về Thu Đường viện.

Tưởng Nhược Nam đi rồi, Thái phu nhân liền sai hai ma ma qua đó, trước khi họ đi, Thái phu nhân có nói với hai ma ma: "Trước kia hai người đã từng huấn luyện cung nữ trong cung, đến Hầu phủ nhiều năm như vậy, tất cả các tiểu thư trong Hầu phủ đều do hai người bồi dưỡng dạy dỗ, chưa ai khiến Hầu phủ ta phải mất mặt. Giờ ta giao Hầu phu nhân của chúng ta cho các ngươi, hy vọng các ngươi có thể giao lại cho ta một Hầu phu nhân hoàn chỉnh, không khiến Hầu phủ phải xấu hổ nữa." Bà dừng lại, giọng nói trở nên nghiêm khắc. "Nếu phu nhân không nghe lời, hoặc dám động tay với các ngươi thì các ngươi cứ báo lại với ta, ta tuyệt sẽ không dung túng phu nhân!"

Hai ma ma nhận lệnh, lòng tự có cân nhắc, đáp một tiếng "vâng", rồi lui ra ngoài.

Sau đó Thái phu nhân bảo Triệu di thái thái và những người còn lại lui ra. Cận Yên Nhiên ở lại, cùng bà vào phòng trong, hai mẹ con trò chuyện tâm sự. Sau đó nữa Cận Thiệu Khang tan triều, cũng vào thỉnh an Thái phu nhân.

Sau khi Cận Thiệu Khang thỉnh an xong, quan tâm hỏi Thái phu nhân: "Mẹ, hôm nay người cảm thấy thế nào rồi?"

Cận Yên Nhiên nhìn nhìn sắc mặt của Thái phu nhân, khẽ nói: "Sắc mặt mẹ đúng là nhìn tốt hơn nhiều, không ngờ cô ta lại có bản lĩnh ấy!"

Thái phu nhân cũng đáp: "Hôm nay cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều, còn có thể tự dậy được, tứ chi cũng không còn đau nữa!" Nói rồi lại cười, "Hôm nay ta cố ý không nhắc tới việc đó dù chỉ một câu, con bé cũng kìm nén, tuyệt đối không lên tiếng nhắc nhở, thật chẳng giống nó chút nào!"

Nghe ý Thái phu nhân như đang khen ngợi Tưởng Nhược Nam, Cận Yên Nhiên có chút cuống, khoác tay Thái phu nhân nói: "Mẹ, mẹ đừng bị cô ta lừa gạt, cô ta làm thế nhất định là muốn lấy lòng ca ca, con người ta đâu thể thay đổi trong một sớm một chiều, chúng ta nhất định phải để ý, cẩn thận kẻo sau này cô ta lại gây ra chuyện gì khiến Hầu phủ phải mất mặt!" Nói rồi quay đầu nhìn Cận Thiệu Khang: "Ca ca, Thu Nguyệt tẩu tẩu là một người con gái rất tốt, tẩu ấy một lòng một dạ với huynh, hy sinh rất nhiều, tẩu ấy còn tình nguyện làm thiếp để được sống cùng huynh, huynh nhất định phải đối tốt với tẩu tẩu nhé." Xong lại kể chuyện Vu Thu Nguyệt vì học nấu ăn mà còn bị bỏng tay cho Cận Thiệu Khang nghe.

Cận Thiệu Khang nghe xong, cười cười, quay đầu nói với Thái phu nhân: "Mẹ, mẹ xem tiểu nha đầu này có phải cũng đến lúc xuất giá rồi không, giờ cũng biết lo lắng cơ đấy!"

Cận Yên Nhiên đỏ mặt, đứng phắt dậy, giậm giậm chân, nũng nịu nói: "Ca ca ức hiếp muội, không nói chuyện với huynh nữa!" Nói xong ôm mặt chạy ra ngoài.

Sau khi Cận Yên Nhiên đi rồi, Cận Thiệu Khang và Thái phu nhân vẫn còn cười. Một lúc sau, Thái phu nhân kéo tay con trai nói: "Trước kia ta nghe nói con gái nhà họ Vu thấu tình đạt lý, hiền thục đoan trang, diện mạo cô ta cũng xinh đẹp, cảm thấy cô ta có thể trở thành vợ hiền của con được, nên mới đồng ý hỏi cô ta cho con. Khi ấy gia thế nhà cô ta có thấp kém một chút, giờ mặc dù chỉ được là thiếp thất, nhưng như thế đối với cô ta cũng không quá thiệt thòi, con không cần phải giữ mãi chuyện ấy trong lòng!"

Cận Thiệu Khang cười, đáp: "Mẫu thân, mẫu thân không cần phải lo lắng chuyện này nữa. Lấy vợ về vốn là để quản lý gia đình, sinh con nối dõi, mặc dù bây giờ nàng ấy là thiếp thất, nhưng chỉ cần nàng ấy làm tốt bổn phận của mình, đương nhiên con sẽ không để nàng ấy phải chịu thiệt thòi!"

***

"Quỳ bái, hai tay khum lại, dập đầu xuống đất dừng lại trong giây lát… Phu nhân làm không đúng! Làm lại lần nữa!"

15. Chương 15

3.5

Vừa mới sáng sớm, trong tiền viện của Thu Đường viện đã vang lên giọng nói hết sức nghiêm túc cứng nhắc của Lưu ma ma.

Chỉ mới hơn nửa canh giờ, trên trán Tưởng Nhược Nam đã rịn ra một lớp mồ hôi mỏng, hôm nay là ngày thứ ba nàng học lễ nghi, hai ngày đầu tiên chỉ phải ngồi nghe hai vị ma ma giảng giải về các loại lễ tiết của Đại Lương, mặc dù rườm rà, khô khan vô vị, nhưng không cảm thấy mệt lắm. Có điều tới hôm nay, nàng thật sự giống như đang phải chịu cực hình vậy!

Tưởng Nhược Nam ngẩng đầu lên ai oán nhìn vẻ mặt lạnh lùng tựa băng, không bao giờ biết nói cười tùy tiện của Lưu ma ma, không phục nói: "Lưu ma ma, bà đừng tưởng tôi không hiểu biết gì mà ức hiếp người quá đáng, rõ ràng tôi đã làm theo những gì bà nói, sao có thể không đúng được!"

Lưu ma ma chừng hơn bốn mươi tuổi, lưng thẳng, đầu tóc gọn gàng, mỗi lời nói mỗi hành động của bà ta đều giống như đúc từ khuôn ra vậy, vô cùng đúng quy chuẩn.

"Phu nhân, độ cao mà cánh tay phu nhân đưa lên không đủ."

Tưởng Nhược Nam nghiến răng, làm lại một lần nữa theo yêu cầu của bà ta. Thế này chắc là được rồi chứ gì!

Nào ngờ, Lưu ma ma lại nói: "Phần lưng không được thẳng, làm lại lần nữa!"

Hồng Hạnh đứng cạnh đã thấy khó chịu từ lâu, bước lên phía trước, đầu tiên là lau mồ hôi cho Tưởng Nhược Nam, sau đó quay đầu lại nhìn Lưu ma ma nói với giọng không chút khách khí: "Ma ma, tiểu thư nhà chúng tôi rõ ràng đã làm rất tốt mà, bà đừng cố ý làm khó tiểu thư chứ!"

Lưu ma ma quay đầu nhìn Hồng Hạnh, điềm đạm đáp: "Hồng Hạnh cô nương, bây giờ cô đã là a hoàn của Hầu phủ rồi, không thể không biết phép tắc lễ nghĩa như thế, cô nên gọi là phu nhân, chứ không phải là tiểu thư nữa. Để người khác nghe thấy, không chỉ khiến phu nhân mất mặt mà Hầu phủ cũng mất mặt theo!"

Hồng Hạnh theo hầu bên cạnh tiểu thư lâu như vậy, nào đã bao giờ bị người ta lạnh lùng chỉ trích đâu? Lập tức giận tới mức mặt đỏ phừng phừng, chỉ vào Lưu ma ma nói, "Bà… bà…" không ra lời.

Lưu ma ma liếc nhìn ngón tay của Hồng Hạnh một cái, giọng trở nên vô cùng nghiêm khắc: "Ta là ma ma răn dạy được Thái phu nhân mời về, luận về tuổi tác, tư cách, ngươi đều không thể dùng thái độ đó đối xử với ta!"

Câu này nói rất có lý, bà ta được Thái phu nhân sai đến, bất kính với bà ta cũng chính là bất kính với Thái phu nhân. Ngay lập tức, Tưởng Nhược Nam quay lại trách mắng Hồng Hạnh lúc này còn đang định phản bác: "Hồng Hạnh, không được vô lễ, mau xin lỗi ma ma đi!"

Hồng Hạnh giờ có hơi sợ Tưởng Nhược Nam, lời của nàng sao cô ta dám không nghe, dù không cam tâm tình nguyện nhưng cũng quay sang xin lỗi Lưu ma ma.

Ngay sau đó cả buổi sáng, Tưởng Nhược Nam chỉ học hai động tác dập đầu quỳ lạy và khấu đầu, mỗi động tác đều làm không dưới năm mươi lần. Mỗi lần làm xong, Lưu ma ma luôn tìm ra chỗ sai để bắt nàng làm lại. Tưởng Nhược Nam hễ lên tiếng oán thầm, Lưu ma ma lại lôi Thái phu nhân ra, nói rằng đó là ý của Thái phu nhân, Thái phu nhân muốn bà ta dạy cho nàng biết mọi lễ nghĩa phép tắc trong vòng mười ngày, vì vậy bà ta không thể không nghiêm khắc. Hơn nữa tất cả các tiểu thư đã xuất giá hay chưa xuất giá trong Hầu phủ đều do bà ta dạy dỗ về lễ tiết cả, bà ta cũng nghiêm khắc như nghiêm khắc với nàng, vậy mà chẳng ai buông nửa lời oán thán. Cuối cùng, còn thêm một câu: "Trừ phi phu nhân không muốn xuất hiện trong tiệc trà vào mười ngày sau, nếu phu nhân không thể kiên trì được nữa, ta sẽ về bẩm báo lại với Thái phu nhân!"

Tưởng Nhược Nam hận tới mức nghiến răng nghiến lợi, nhưng cũng đành phải chịu.

Kết quả đến giờ nghỉ buổi trưa, Tưởng Nhược Nam đầu đau như búa bổ, hai chân mềm nhũn, tứ chi tê cứng.

Mấy a hoàn nhân lúc buổi trưa Lưu ma ma đi ăn cơm, khi vây quanh Tưởng Nhược Nam đấm chân xoa bóp cho nàng, đều bàn tán xôn xao về việc này.

Hồng Hạnh lạnh lùng hừ một tiếng, nói: "Nhất định là hai vị ma ma này đã nhận lời nhờ vả của ai đó, nên mới cố ý hành hạ tiểu… phu nhân! Cố ý mang phu nhân nhà chúng ta ra làm trò cười!"

Liên Kiều và Hoa Anh lần lượt phụ họa nói phải.

Ánh Tuyết vội vàng nhìn ra ngoài cửa, rồi quay đầu lại nói với Hồng Hạnh: "Nói nhỏ một chút, đừng để người có ý nghe thấy!"

Hồng Hạnh trừng mắt lườm Ánh Tuyết: "Đừng tưởng ở đây chỉ có ngươi là giỏi giang, ta sớm đã cho tiểu nha đầu đứng canh ngoài đó rồi!"

Phương ma ma rót một chén nước, dùng thìa đút cho Tưởng Nhược Nam uống, đau lòng nói: "Tiểu thư, hai vị ma ma này đúng là yêu cầu quá nghiêm khắc, tiểu thư cũng không cần phải nghiêm túc như thế. Đến tối ma ma dạy tiểu thư, nhất định sẽ không khiến người phải vất vả đâu!"

Tưởng Nhược Nam mệt tới mức chẳng muốn nói gì, nàng vốn tưởng học quy củ lễ nghĩa là một chuyện hết sức đơn giản, không ngờ lại khổ cực thế này. Chẳng trách bọn Vương thị dám đánh cược với nàng, đương nhiên họ đã tính trước được rằng nàng không thể học xong mọi quy tắc trong thời gian ngắn ngủi này.

Điều nàng hoàn toàn không biết là, mọi tiểu thư danh môn trong thế giới cổ đại này đều đã bắt đầu học quy tắc từ khi mới hiểu chuyện, phải qua mười mấy năm rèn giũa, từng lời nói từng hành động cử chỉ, đều phải được mài giũa một thời gian dài mới tạo được phong thái thục nữ trong mắt mọi người, đâu dễ dàng học xong trong vòng mười ngày chứ. Đương nhiên Thái phu nhân cũng chỉ muốn Tưởng Nhược Nam học để hiểu sơ sơ, không đến nỗi quá thất lễ trước mặt người khác, nhưng cho dù là sơ sơ, cũng không phải là chuyện đơn giản.

Giờ đây Tưởng Nhược Nam đã thật sự thấu hiểu rồi.

Nhưng lời đã buông, dù khó khăn tới đâu cũng phải gắng gượng mà làm cho tốt, hơn nữa bữa tiệc trà được tổ chức vào mười ngày sau nàng không thể không tham gia. Bắt Vu Thu Nguyệt phải thực hành lễ nghĩa với nàng trước mặt mọi người chỉ là việc thứ yếu, quan trọng là, không thể để Thái phu nhân thất vọng vì mình.

Từ xưa tới nay, không cho đi thì đừng hòng nhận lại, đạo lý này nàng hiểu hơn bất kỳ ai hết.

Nàng mở miệng nuốt thìa nước mà Phương ma ma đút cho, sau khi sức lực đã được hồi phục, nàng bèn lắc đầu nói: "Nếu học chỉ để đối phó với bọn họ, việc này truyền tới tai Thái phu nhân, Thái phu nhân sẽ nghĩ thế nào?" Hơn nữa, để Phương ma ma dạy, ngộ nhỡ không qua được cửa của Thái phu nhân thì sao? Có thể dùng một người cẩn trọng như vậy làm ma ma răn dạy, không cần nghĩ cũng biết, bà chắc chắn là một người có yêu cầu vô cùng nghiêm khắc!

Nghĩ đến đây, Tưởng Nhược Nam lại nói: "Mau mang cơm trưa của ta tới đây, ta phải bồi bổ thể lực, chờ đón giờ dạy buổi chiều!"

Bên này, Vương thị đang ở trong Cẩm Tú viện của Vu Thu Nguyệt nói về việc buổi sáng cô ta đặc biệt sai nha đầu đi nghe ngóng xem Tưởng Nhược Nam học hành thế nào.

Vương thị vừa cười, vừa hớn hở trước cảnh người khác gặp nạn nói: "Chẳng qua chỉ có hai lễ mà cả buổi sáng cũng không học được, ta phải chờ xem trong vòng mười ngày cô ta sẽ học xong mọi quy tắc thế nào? Đến khi ấy, cô ta chẳng còn mặt mũi nào mà nói chuyện lễ nghĩa phép tắc với muội nữa!"

Vu Thu Nguyệt cười đáp: "Có lẽ hai ma ma đó quá nghiêm khắc thôi!"

Vương thị ngẫm nghĩ, rồi khẽ gật đầu.

Sau khi Vương thị đi rồi, Vu Thu Nguyệt gọi Ngọc Liên vào, dặn: "Mau đi nói với Lưu ma ma, khế đất[3] đã được giao tận tay con trai bà ấy rồi!" Ngọc Liên vâng dạ rồi lui ra.

[3] Khế đất: Văn tự ruộng đất.

Vu Thu Nguyệt đặt ly trà trong tay xuống, nhìn vào vị trí mà Vương thị vừa ngồi lạnh lùng cười một tiếng, chuyện gì cũng nên có chuẩn bị trước thì hơn, như thế, cô ta mới có thể hoàn toàn yên tâm.

Một tờ khế đất đương nhiên không thể khiến Lưu ma ma trung thành tận tụy với Thái phu nhân động lòng, nhưng con trai của Lưu ma ma làm việc trong phủ, phải nể mặt nữ chủ nhân tương lai chứ, về việc ai là nữ chủ nhân tương lai thì…

Đây chẳng phải chuyện đã rất rõ ràng rồi sao?

Buổi chiều, Lưu ma ma đến cùng Thẩm ma ma, Thẩm ma ma cũng tầm tuổi Lưu ma ma, sắc mặt hồng hào, đầu mày cuối mắt có vương chút kiêu kỳ, nghe nói trước kia ở trong cung bà ta từng hầu hạ công chúa. Sau khi xuất cung mới đến Hầu phủ và không xuất giá suốt từ bấy tới nay.

Thẩm ma ma đến dạy Tưởng Nhược Nam những lễ nghĩa hành vi trong cuộc sống thường ngày, bao gồm cách ngồi cách đi cách đứng, khi nói chuyện, cười hay dùng bữa, thậm chí cả tư thế khi ngủ, cách ăn mặc trang điểm…

Không cần phải nói, hai vị ma ma lại hành hạ Tưởng Nhược Nam suốt buổi chiều, dù Tưởng Nhược Nam có làm gì, cũng chỉ buông một từ "sai" rồi sau đó là phải làm lại, chỉ riêng việc dạy đi, Tưởng Nhược Nam đi vòng quanh tiền viện đến mấy chục vòng, đi đi lại lại tính ra phải mấy cây số. Thẩm ma ma kia, chỉ thiếu điều là cầm thước ra để đo nữa thôi, quy định mỗi bước nàng chỉ được bước xa bao nhiêu, khiến Tưởng Nhược Nam vừa phải nuốt cơn giận lại vừa thầm chửi rủa bà ta là bà cô già, tâm lý biến thái!

Đám a hoàn do tấm gương của Hồng Hạnh ban sáng, nên chỉ dám giận mà không dám nói.

Suốt cả một ngày, toàn thân Tưởng Nhược Nam cứng đờ mệt mỏi, đến ngón tay cũng không nhấc lên nổi, nhưng nàng chỉ nghỉ ngơi một lát, rồi gắng gượng lấy lại tinh thần, gọi bọn a hoàn dọn cơm tối, ăn xong, tắm rửa sạch sẽ, nàng chuẩn bị đến chỗ Thái phu nhân.

Ánh Tuyết biết nàng rất mệt, bèn khuyên: "Phu nhân, hôm nay người đã mệt thế này rồi, đâu còn sức nữa mà đến xoa bóp cho Thái phu nhân nữa? Vẫn nên nghỉ sớm một chút, ngày mai còn chịu đày đọa! Thái phu nhân cũng sẽ thông cảm và bỏ qua cho người thôi."

Tưởng Nhược Nam nhè nhẹ lắc đầu, đi lướt qua Ánh Tuyết ra ngoài.

Thái phu nhân sẽ thông cảm, nhưng thứ mà nàng muốn có không phải là sự thông cảm của bà, mà là sự thừa nhận, sự vui vẻ, sự tin tưởng của bà. Trên thế giới này không có tình yêu vô duyên vô cớ, chỉ là bạn có muốn cho đi hay không mà thôi!

Nhưng, tất cả những chuyện ấy, Tưởng Nhược Nam sẽ không nói với Ánh Tuyết, bởi vì nàng chưa bao giờ dễ dàng tin tưởng bất kỳ ai, bên cạnh nàng nhìn thì có bao nhiêu người như thế, nhưng từ đầu chí cuối, người mà nàng hoàn toàn tin tưởng, chỉ có thể là chính bản thân mình.

Ánh Tuyết quay người nhìn theo bóng Tưởng Nhược Nam xa dần. Lúc này, trời đã bắt đầu tối, bóng tối lặng lẽ nuốt gọn tất cả, nhưng bóng lưng thẳng đứng và kiên nghị của nàng dù đi bao xa cũng hiện lên rất rõ ràng.

***

Khi Tưởng Nhược Nam đến chỗ Thái phu nhân, người đã dùng cơm tối xong, đang nằm dựa đầu giường đọc kinh Phật, còn Vu Thu Nguyệt cầm đèn dầu đứng cạnh, hai mẹ con thỉnh thoảng lại nói vài câu với nhau, thái độ vô cùng thân thiết.

Nghe thấy động, cả hai đều ngẩng đầu lên, thấy là Nhược Nam, mặt họ đều lộ rõ vẻ bất ngờ. Vu Thu Nguyệt đưa cây đèn dầu trong tay cho Liễu Nguyệt, bước tới hành lễ với Tưởng Nhược Lan.

"Nhược Lan?" Thái phu nhân nhìn Tưởng Nhược Nam cười cười, nói tiếp, "Ta còn tưởng tối nay con sẽ không đến." Bà nhớ tới những lời mà hai vị ma ma nói với mình ngày hôm nay.

Hai vị ma ma đó sau khi kết thúc một ngày dạy dỗ, việc đầu tiên là tới gặp Thái phu nhân để bẩm báo.

"Rõ ràng là phu nhân học lễ nghĩa phép tắc rất hồ đồ, đến cách đi đứng ngồi đơn giản nhất đều chẳng ra làm sao." Tính Thẩm ma ma thẳng thắn, đây là đánh giá của bà ta dành cho Tưởng Nhược Nam.

Khi ấy Thái phu nhân đã hỏi họ: "Vậy trong vòng mười ngày liệu phu nhân có học được những quy tắc lễ nghĩa cơ bản không?"

Hai vị ma ma quay sang nhìn nhau, cúi đầu, im lặng. Có điều bộ dạng đó của họ đã nói rõ tất cả.

"Nhưng..." Thẩm ma ma đột nhiên lên tiếng, "Mặc dù quy tắc lễ nghĩa của phu nhân chẳng ra làm sao, nhưng phu nhân chịu khổ rất tốt, kiên trì suốt một ngày trời." Không giống mấy vị tiểu thư đã xuất giá kia, học chưa được một tuần trà đã kêu mệt, đòi nghỉ.

"Con bé không làm khó hai vị chứ?" Thái phu nhân đã thấy hơi ngạc nhiên, Tưởng Nhược Lan là người dám vung roi đuổi cung nữ răn dạy do Thái hậu phái đến cơ mà!

Thẩm ma ma cười đáp: "Mặc dù trong lòng phu nhân không phục, nhưng dù tôi có nói gì, cô ấy cũng vẫn cắn răng làm theo, lúc này, e rằng đã mệt tới mức nằm bệt trên giường rồi."

Vì vậy Thái phu nhân mới cảm thấy bất ngờ trước sự xuất hiện của nàng.

Tưởng Nhược Nam đi đến cạnh giường hành lễ với bà, sau đó mỉm cười nói: "Mấy hôm nay việc xoa bóp bắt đầu có công hiệu khiến mẫu thân ngủ ngon giấc, đương nhiên phải tiếp tục kiên trì, đợi vài hôm nữa trời ấm áp hơn, con cũng có thể lười biếng được rồi!"

Ánh mắt liếc thấy cuốn kinh Phật trong tay Thái phu nhân, lại nói: "Mẫu thân, ánh sáng này mà đọc sách dễ hại mắt lắm."

Vu Thu Nguyệt cười, đáp: "Đây là thói quen từ trước tới nay của Thái phu nhân, trước khi ngủ phải đọc một đoạn kinh Phật."

Thái phu nhân mỉm cười, cũng nói: "Đúng, không đọc một lúc, ta thật sự không ngủ được." Nói xong, quay đầu nhìn Vu Thu Nguyệt một cái, rồi lại tiếp, "Thu Nguyệt cầm đèn soi giúp ta, nên ta cũng không mỏi mắt lắm."

Vu Thu Nguyệt nở một nụ cười ngượng nghịu, đáp: "Được tận hiếu với Thái phu nhân, Thu Nguyệt vô cùng vui sướng." Đoạn lại đón lấy cây đèn trong tay Liễu Nguyệt, "Thái phu nhân có muốn đọc thêm một lát nữa không?"

Thái phu nhân cười với cô ta, nói: "Ta phải đọc xong mấy trang này nữa." Rồi lại nhìn Tưởng Nhược Nam: "Con đợi một lát." Nói xong, cúi đầu nhìn vào cuốn kinh Phật trong tay.

Vu Thu Nguyệt nhìn Tưởng Nhược Nam bên cạnh mình một cái, khóe miệng thoáng nhếch lên cười nhạt.

Tưởng Nhược Nam thấy Thái phu nhân cau mày, bộ dạng dường như đang gắng sức, đột nhiên giơ tay ra giật lấy cuốn kinh Phật trong tay bà.

Hành động đột ngột này khiến mọi người có mặt trong phòng đều sững lại, tân phu nhân lại dám vô lễ với Thái phu nhân? Lẽ nào nàng ta nghĩ rằng xoa bóp cho Thái phu nhân vài lần là có thể muốn làm gì thì làm trước mặt bà sao?

Trong lòng Thái phu nhân cũng có suy nghĩ như thế, bà nhìn Tưởng Nhược Nam, sắc mặt trầm xuống.

Vu Thu Nguyệt giơ tay bịt miệng, vẻ mặt thất kinh, "Tỷ tỷ, Thái phu nhân sắp đọc xong rồi, tỷ không cần phải đợi lâu nữa đâu!"

Thái phu nhân nghe xong những lời của Vu Thu Nguyệt, nhìn Tưởng Nhược Nam lạnh giọng nói: "Nếu không đợi được, thì con hãy quay về trước đi!"

Tưởng Nhược Nam đặt cuốn kinh Phật xuống bên cạnh Thái phu nhân, mỉm cười nói: "Mẫu thân, con nhất thời lo lắng nên hành động có chút bỗ bã, mong người đừng trách con. Đừng nói bảo con đợi một lúc, cho dù là đợi lâu hơn nữa, con cũng không có bất kỳ lời oán thán nào. Nhưng, con không thể đứng nhìn mẫu thân làm tổn hại tới cơ thể mình." Nói đến đây, trong giọng Tưởng Nhược Nam lộ rõ sự buồn bã lo lắng.

Lấy lòng nịnh bợ lẽ nào nàng không biết sao?

Vu Thu Nguyệt cười đáp: "Chỉ đọc có vài trang sách thôi mà, tỷ tỷ có cần phải nói nghiêm trọng như thế không?"

Tưởng Nhược Nam nhìn Vu Thu Nguyệt, nghiêm giọng: "Muội muội đừng xem thường việc này, đôi khi những thói quen không tốt trong cuộc sống sẽ vô tình làm tổn hại tới sức khỏe của con người ta." Nói xong

quay sang nhìn Thái phu nhân: "Có phải đôi khi mẫu thân thấy nhìn đồ vật phải gắng sức, thấy rất mờ không?"

Thái phu nhân suy nghĩ, vẻ mặt lộ rõ sự trịnh trọng: "Đúng là có cảm giác ấy. Lẽ nào là do ta đọc sách? Ta còn tưởng là người già đều như vậy!"

Tưởng Nhược Nam cười đáp: "Đọc sách trong tình trạng thiếu ánh sáng, mắt sẽ phải căng ra để làm việc, lâu dần khiến mắt bị tổn thương. Sau này mẫu thân phải thường xuyên bấm huyệt xung quanh mắt, mắt sẽ từ từ hồi phục." Sau đó lại cười, nói: "Hơn nữa mẫu thân sao có thể gọi là già chứ? Nhược Lan xin được nói một câu thật lòng, chỉ sợ mẫu thân trách con vô lễ, lần đầu tiên khi con nhìn thấy mẫu thân, mái tóc dài đen nhánh, da còn mịn màng trắng trẻo hơn cả da con, khi ấy con đã nghĩ đây là mẹ chồng của mình thật ư? Sao nhìn lại giống tỷ tỷ của mình như thế?"

Tự cổ chí kim có người phụ nữ nào không thích được khen ngợi đâu? Thái phu nhân thường ngày nghiêm nghị, chưa bao giờ có ai dám nói đùa trước mặt bà, cho dù là con trai con gái bà cũng đều rất ngoan ngoãn giữ đúng phép tắc. Đột nhiên nghe thấy những lời nửa như khen ngợi lại nửa như trêu đùa của Tưởng Nhược Nam, trong lòng bất giác nảy sinh cảm giác rất kỳ lạ, có chút thích thú, có chút vui vui, nhưng lại không dám quá thoải mái trước mặt tiểu bối, muốn nghiêm mặt lại, nhưng nhìn đôi mắt sáng lấp lánh của Tưởng Nhược Nam, bà vẫn không nhịn được phì cười thành tiếng.

Tiếng cười này của bà khiến trái tim thấp thỏm của Tưởng Nhược Nam nhảy về chỗ cũ, nhưng lại khiến mặt Vu Thu Nguyệt biến sắc.

"Sao ta lại không biết cái miệng của con dẻo như thế chứ!" Thái phu nhân cười nói.

Tưởng Nhược Nam cúi đầu, "Nhược Lan không biết nói những lời dễ nghe, thường chỉ nghĩ gì nói nấy, vì vậy mới bị người ta ghét, mẫu thân xem, hôm nay lại suýt nữa làm mẫu thân nổi giận rồi."

Thái phu nhân kéo tay Tưởng Nhược Nam, cười nói: "Con đã nói rõ thế rồi, sao ta có thể giận con chứ? Được, ta nghe con, sau này sẽ không đọc sách buổi tối nữa!"

Tưởng Nhược Nam vội vàng: "Vậy bây giờ hãy để con xoa bóp cho mẫu thân!"

Thái phu nhân cười gật đầu, quay sang nhìn thấy Vu Thu Nguyệt tay vẫn đang cầm đèn, bèn bảo: "Thời gian vừa rồi thật vất vả cho con quá, sau này không cần cầm đèn cho ta nữa! Con cũng về nghỉ sớm đi!"

Biểu hiện trên khuôn mặt Vu Thu Nguyệt như cứng lại, mấy ngày nay, nàng ta dựa vào thời gian này để lấy lòng Thái phu nhân, gây dựng cảm tình, hôm nay lại bị phá hỏng bởi mấy lời à ơi của Tưởng Nhược Nam. Nàng ta hận tới mức nghiến răng nghiến lợi, nhưng vẫn nở một nụ cười dịu dàng, đáp: "Thu Nguyệt không vất vả, thời gian này được nghe Thái phu nhân đọc kinh Phật, Thu Nguyệt cũng ngộ ra được nhiều điều!"

Thái phu nhân cười cười, đang định nói thêm gì đó, Tưởng Nhược Nam đã bước đến đỡ bà nằm xuống, Vu Thu Nguyệt thấy vậy, đành phải cáo từ lui ra.

Đi tới cửa lớn, Vu Thu Nguyệt quay người lại đứng nhìn.

Trong ánh đèn vàng vọt, Tưởng Nhược Nam vừa xoa bóp cho Thái phu nhân vừa trò chuyện với bà, trên mặt hai người bọn họ đều đọng lại một nụ cười dịu dàng, tạo nên một bức tranh ấm áp.

"Mẫu thân, mấy hôm nay sau khi xoa bóp xong người còn thấy đau nữa không?"

"Đỡ hơn rất nhiều, ban ngày hầu như không đau, mười mấy năm nay, đây là lần đầu tiên ta trải qua những ngày thời tiết u ám được nhẹ nhàng thế này. Chỉ khổ cho con thôi."

"Nhược Lan không khổ, mẫu thân có thể ngủ ngon giấc, con vui hơn ai hết!"

Giả tạo! Vu Thu Nguyệt nghiến răng, cảm thấy cảnh tượng trong mắt mình thật nhức nhối, cô ta tức tối quay người bỏ đi.

Ngày còn dài, cô ta không tin mình sẽ thua một bà la sát!

Tưởng Nhược Nam giúp Thái phu nhân xoa bóp phần lưng, lẳng lặng quay đầu liếc nhìn bóng lưng xa dần của Vu Thu Nguyệt, khóe miệng nhếch lên cười.

Tưởng nàng không nhận ra ý khiêu chiến trong những lời cô ta nói sao?

Nàng từng nghĩ sẽ không làm khó cô ta, nhưng không có nghĩa là nàng để mặc cô ta được thoải mái tát vào mặt mình.

Nói cho cùng, Tưởng Nhược Nam nàng chẳng nợ nần gì Vu Thu Nguyệt cả!

16. Chương 16

Chẳng được mấy lúc, Tưởng Nhược Nam liền cảm thấy hai tay mình mềm nhũn, không chịu sự khống chế của nàng mà khẽ run run, nàng phải dùng sức nhiều hơn. Tưởng Nhược Nam không lên tiếng, hít một hơi thật sâu, cố gắng giữ vững hai tay.

Thái phu nhân đương nhiên cảm nhận được sự khác thường của nàng, bà nằm sấp trên giường, khẽ hỏi: "Nhược Lan, hôm nay học hành vất vả lắm phải không?"

Tưởng Nhược Nam nghĩ, mọi chi tiết về việc học của nàng, đương nhiên sẽ không qua được mắt của Thái phu nhân, nếu nàng đã đồng ý để các ma ma tới dạy dỗ mình mà còn kêu khổ, thì không những không có hiệu quả, ngược lại còn khiến bà phản cảm.

Nghĩ đến đây, Tưởng Nhược Nam làm bộ thản nhiên đáp: "Đúng là có vất vả, nhưng con biết, muốn học tốt mọi lễ nghĩa, không cố gắng thì không được. Mẫu thân đã nghĩ cho con như vậy, con không thể phụ sự kỳ vọng của người."

Thái phu nhân thoáng sững lại, đây thật không giống những lời được nói ra từ miệng của Tưởng Nhược Lan. Có điều, mấy ngày gần đây, những bất ngờ mà Nhược Lan mang đến cho bà thật rất nhiều. Thái phu nhân ngẫm nghĩ, con người ta không thể thay đổi trong một thời gian ngắn như thế được, trừ phi là có nguyên nhân gì đấy, bà đã hiểu, chắc chắn nguyên nhân này có liên quan tới con trai mình. Nhược Lan hao tâm tổn trí như vậy, đương nhiên là muốn được con bà yêu thương.

Thái phu nhân mỉm cười, con trai bà là người ưu tú nhất, đương nhiên xứng đáng để phụ nữ phải lao tâm khổ tứ vì hắn.

"Nhược Lan, con thích Thiệu Khang ở điểm gì?" Thái phu nhân đột nhiên hỏi.

Thích tên khốn đấy ư? Tưởng Nhược Nam len lén bĩu môi, rồi lại trợn mắt, nhưng trước mặt mẹ đẻ của người ta đâu có thể nói như thế được. Nếu như để bà biết nàng chán ghét con trai của bà như thế nào, e rằng từ nay về sau, bà sẽ không bao giờ nhìn nàng bằng con mắt thiện cảm nữa.

Tưởng Nhược Nam lục tìm trong ký ức, tìm lại tình cảm của Tưởng Nhược Lan dành cho Cận Thiệu Khang, sau đó chầm chậm đáp: "Lần đầu tiên con nhìn thấy Hầu gia…"

Đúng lúc này, Cận Thiệu Khang đi từ ngoài viện vào, đang định nhấc chân qua cửa bước vào phòng, đột nhiên nghe thấy Tưởng Nhược Nam nhắc tới tên mình, vô thức, hắn rụt chân lại, lui ra ngoài cửa một chút.

Trong phòng, Tưởng Nhược Nam không biết Cận Thiệu Khang đã đến, vẫn tiếp tục nói: "Khi ấy con rất không hiểu chuyện, cãi nhau với người ta trên phố. Người đó cậy mình là đàn ông, định đánh con, đúng lúc ấy, Hầu gia đã xuất hiện…" Trong ký ức, Nhược Lan vừa nhìn thấy Cận Thiệu Khang là đã trúng tiếng sét ái tình, khó trách cô ta, trong câu chuyện của thiếu nữ lần đầu tiên yêu bao giờ cũng có tình tiết như anh hùng cứu mỹ nhân, huống hồ người anh hùng cứu mình ấy không những gia thế hiển hách, mà còn tuấn tú nhường này.

Tưởng Nhược Nam nhớ lại quãng ký ức đó, dần dần, tâm trạng của Tưởng Nhược Lan, cảm giác rung động ngọt ngào, kỳ diệu khi ấy của Tưởng Nhược Lan cũng vô thức truyền khắp người nàng.

Cảm giác ấy giống như khi mình xem một bộ phim, vui buồn cảm động theo cảm xúc của nhân vật nữ chính.

Lúc này, trái tim Tưởng Nhược Nam cũng trở nên mềm yếu dịu dàng.

"Mẫu thân, con chưa từng gặp một người đàn ông nào như thế, một người đàn ông anh tuấn, hiên ngang, lại vô cùng chính nghĩa. Đúng vào giờ khắc ấy, con đột nhiên cảm thấy cả thế giới này như sáng bừng lên,

lòng con có một cảm giác không thể diễn tả bằng lời, cảm giác rất an toàn, rất thiết thực, từ sau khi cha con mất, đã lâu rồi chưa ai mang lại cho con cảm giác ấy…"

Cận Thiệu Khang đứng ngoài cửa ngẩn ngơ nghe, giọng của Tưởng Nhược Nam không hay lắm, không giống Vu Thu Nguyệt nhè nhẹ dịu dàng, ngọt ngào mềm mại, hắn nghe mà toàn thân mềm nhũn. Nhưng lúc này, giọng Tưởng Nhược Nam khe khẽ, nhẹ như thoảng, lại thì thầm có vẻ bí mật, giống một bàn tay vô hình, gảy nhẹ dây đàn trong trái tim hắn một cái.

Cận Thiệu Khang quay đầu, từ ô cửa sổ nhìn vào trong phòng.

Cả căn phòng đều được tắm trong ánh đèn màu vàng mờ ảo thần bí, tất cả đều mông lung, dường như được che bởi một tấm vải trong suốt.

Khuôn mặt nàng lúc này mờ mờ ảo ảo nhìn không rõ, nhưng hắn có thể thấy đôi mắt đang cụp xuống của nàng, đôi lông mi dài khẽ rung rung cùng nụ cười dịu dàng trên khuôn miệng.

Trong lúc nói chuyện, nàng vẫn không hề dừng động tác trên tay, cơ thể cũng lắc lư theo từng động tác ấy. Đột nhiên một lọn tóc dài bướng bỉnh trượt rơi xuống, thỉnh thoảng lại đu đưa trước mặt nàng, dường như nàng rất khó chịu, giơ tay vén lọn tóc ấy ra sau tai, để lộ chiếc tai nhỏ nhắn màu hồng phớt. Sau đó tay nàng lại đưa lên quyệt qua trán, lau đi những giọt mồ hôi rịn trên ấy, rồi tự đấm lưng cho mình, lông mày cau chặt, vẻ mặt lộ rõ sự mệt mỏi.

Nàng mệt rồi…

Đột nhiên Cận Thiệu Khang cảm nhận được điều đó.

Nhưng ngay giây sau, tay nàng lại quay về xoa bóp cho Thái phu nhân, tiếp tục động tác vừa rồi, thì thầm nói: "Vào giây phút ấy, con đã biết, đời này, mình quyết phải lấy bằng được người đàn ông ấy…"

Đời này, mình quyết phải lấy bằng được người đàn ông ấy…

Trái tim Cận Thiệu Khang đột nhiên nhảy thịch lên một cái.

Bên ngoài trời rất tối, xung quanh vắng lặng không tiếng động, tĩnh mịch tới mức hắn như nghe được cả tiếng tim mình đang đập.

"Thịch thịch thịch, thịch thịch thịch" những tiết tấu mất đi vẻ trầm ổn mà có quy luật thường ngày.

Hắn đứng đó ngẩn ngơ hồi lâu, đột nhiên một cơn gió thổi tới, khiến hắn bất giác rùng mình, đồng thời cũng bừng tỉnh lại.

Hắn làm sao thế này? Ngẩn người chỉ vì vài câu nói của bà la sát ấy ư? Cho dù nàng ta có nói hay đến đâu cũng không thể thay đổi được một sự thật, nàng ta đã từng đem hắn ra làm trò đua, từng chà đạp sự tôn nghiêm của hắn dưới đế giày của nàng, làm sao hắn có thể rung động trước một người con gái đến "Nữ luận ngữ" cũng không biết là gì được?

Chỉ có một cô gái dịu dàng, đoan trang như Vu Thu Nguyệt mới thích hợp với hắn, thích hợp với Hầu phủ, thích hợp làm mẫu thân của con hắn!

Nghĩ tới đây, hắn hít một hơi thật sâu, ho khẽ một tiếng, rồi nhấc chân đi vào.

"Mẫu thân, người còn chưa ngủ?"

Đột nhiên nghe thấy giọng của Cận Thiệu Khang, Tưởng Nhược Nam sợ hãi giật thót mình, phản ứng đầu tiên chính là, hắn không nghe thấy những lời nàng nói đấy chứ? Nhớ lại những gì mình vừa thốt ra, Tưởng Nhược Nam bỗng dưng cảm thấy buồn nôn, nếu bị Hầu gia nghe được, chắc chắn là mất mặt không biết phải giấu đi đâu.

Nàng vội vàng quay lại nhìn sắc mặt Cận Thiệu Khang một cái, thấy thần sắc hắn như thường, vẫn bộ mặt "quân bài" sấm đánh không đổi đó, bất giác nàng thở phào nhẹ nhõm.

Thái phu nhân nhìn thấy con trai, lập tức giơ tay vẫy hắn lại, cười nói: "Thiệu Khang, con đến thật đúng lúc, ta và Nhược Lan vừa nhắc đến con!"

Tưởng Nhược Nam cuống quýt, hận không thể nhào lên bịt chặt miệng Thái phu nhân lại. Muốn nói đợi nàng đi rồi hẵng nói, ngàn lần vạn lần đừng nói trước mặt nàng, nếu không nàng thật sự muốn tìm một cái lỗ để chui xuống…

Cận Thiệu Khang liếc mắt nhìn Tưởng Nhược Nam một cái, điềm đạm đáp: "Nhắc đến con về việc gì?" Nói rồi đi đến bên cạnh giường của Thái phu nhân, Liễu Nguyệt vội vàng nhấc một chiếc ghế tới cho hắn ngồi.

Thái phu nhân còn chưa kịp nói, Tưởng Nhược Nam đã tranh lên tiếng trước: "Đang nói Hầu gia anh minh thần võ, uy phong lẫm liệt thế nào khi cứu thiếp khỏi tay một tên ác bá!"

Thái phu nhân thấy Tưởng Nhược Nam nói thế, biết là nàng xấu hổ, lập tức mím môi im lặng, chỉ nhìn con trai cười.

Cận Thiệu Khang nghe vậy khóe miệng bất giác giật giật, thầm nghĩ, lại còn dám nói người khác là ác bá, so với đối phương, cô mới là kẻ ác bá, kinh thành đệ nhất ác bá, thật nổi tiếng! Nghĩ tới đây, Cận Thiệu Khang không nhịn được cười.

Nụ cười này khiến núm đồng tiền nhỏ bên má trái của hắn lại vui vẻ xuất hiện, cả khuôn mặt hắn đột nhiên sáng bừng lên, giống như ánh mặt trời đầu tiên xuyên qua lớp mây đen, chiếu sáng mọi nơi, diễm lệ vô cùng!

Không chỉ Tưởng Nhược Nam mà đám a hoàn trong phòng cũng ngẩn người ra, đến ngay mấy kẻ vừa rồi còn ngủ gà ngủ gật lúc này cũng đã hoàn toàn tỉnh táo trở lại.

Tưởng Nhược Nam không kìm được thầm cảm thán trong lòng, đàn ông mà đẹp trai nhường này, quả thật không khác gì yêu nghiệt!

Như ý thức được ánh mắt của đám a hoàn đang nhìn mình, Cận Thiệu Khang vô tình đưa tay lên che đi má trái, nụ cười vừa rồi cũng tắt lịm, biến mất không tăm tích, khôi phục lại vẻ mặt lạnh lùng nghiêm túc trước đó.

Nhưng hành động rất nhỏ ấy đã bị Tưởng Nhược Nam trông thấy, đột nhiên nàng thấy vui.

Lẽ nào Hầu gia thường xuyên phải bày bộ mặt "quân bài" ra là vì sợ khi cười sẽ để lộ núm đồng tiền làm tổn hại đến uy danh của mình ư?

Tưởng Nhược Nam chắc chắn với suy đoán của mình, nhưng liếc nhìn khuôn mặt vô cùng uy nghiêm của Cận Thiệu Khang, đột nhiên cảm thấy càng nhìn càng thấy vui, bất giác cười thầm trong lòng.

Cảm nhận được ánh mắt quỷ dị của Tưởng Nhược Nam thỉnh thoảng lại liếc về phía mình, lông mao trên người Cận Thiệu Khang như dựng ngược hết cả lên.

Thái phu nhân thấy lực xoa bóp trên tay của Tưởng Nhược Nam càng lúc càng yếu, bèn lật người lại, ngồi dậy, nhìn nàng cười nói: "Hôm nay con cũng mệt rồi, làm đến đây thôi, mấy hôm nay nhờ con ta cảm thấy rất khỏe, chắc tối nay sẽ lại ngủ rất ngon." Ngay sau đó lại cầm tay nàng, gọi Liễu Nguyệt mang thêm một chiếc ghế nữa đến, bảo Nhược Nam ngồi nghỉ một lát.

Liễu Nguyệt chuyển ghế đến gần giường, để gần chiếc ghế của Cận Thiệu Khang, bên kia là cột áp giường.

Tưởng Nhược Nam thật sự mệt quá rồi, nàng cũng chẳng khách khí, ngồi xuống ghế. Bên tai nghe tiếng mẹ con Cận Thiệu Khang trò chuyện rì rầm, những tiếng rì rầm ấy càng nghe càng thấy giống ru ngủ.

Từ sau khi Tưởng Nhược Nam ngồi xuống cạnh mình, Cận Thiệu Khang bắt đầu lơ đễnh, trong lúc nói chuyện với mẫu thân, thỉnh thoảng lại rời sự chú ý của mình về phía Tưởng Nhược Nam. Hắn cố kìm lại ý muốn quay đầu lại nhìn nàng một cái, ngay bản thân hắn cũng không hiểu được tại sao, cảm giác ấy rất kỳ lạ rất bối rối.

Hắn bỗng thấy kinh ngạc, rõ ràng đây là người mà hắn không để ý thậm chí là rất ghét, sao đột nhiên lại khiến hắn lúng túng thế này?

"Tháng sau là sinh nhật của Hoàng hậu, đến khi ấy, Nhược Lan với thân phận là Hầu phu nhân nhất định phải có mặt trong buổi tiệc mừng sinh nhật, cũng còn một tháng nữa, có lẽ Nhược Lan cũng học quy tắc lễ nghĩa được tương đối rồi." Thái phu nhân kéo tay con trai, nhẹ nhàng nói.

"Vâng, con biết rồi, chỉ là quà mừng sinh nhật Hoàng hậu nương nương lại phải nhờ mẫu thân lo giúp."

Thoang thoảng ngửi thấy một mùi hương nhè nhẹ thanh khiết, như có như không, nhưng lại giống một sợi dây vô hình, quấn chặt lấy trái tim hắn.

Thái phu nhân cười đáp: "Giờ đã giúp con cưới vợ về nhà rồi, hy vọng không lâu sau ta có thể được nhàn tâm."

"Luôn khiến mẫu thân phải vất vả, là con trai bất hiếu."

Mùi hương này rất đặc biệt, nhàn nhạt, tươi mới, không giống mùi thơm ngọt ngào trên người Vu Thu Nguyệt, không biết nàng dùng hương gì?

"Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, Thẩm ma ma có bảo với ta rằng, Nhược Lan học lễ nghi rất chịu khó chịu khổ, ta nghĩ việc nó xuất hiện trong bữa tiệc trà vào mười ngày sau không phải chuyện khó khăn gì. Nhược Lan, con thấy có phải không?" Thái phu nhân quay sang nhìn Nhược Nam. Cận Thiệu Khang nghe mẫu thân nói vậy cũng vô thức quay đầu sang bên cạnh.

Vừa quay qua đó, cả hai người đều sững lại.

Họ thấy Tưởng Nhược Nam đang dựa vào cây cột giường đen bóng, hai mắt nhắm hờ, vầng trán thư giãn trải phẳng, đôi môi dày hé mở, hơi thở đều và sâu, nàng đang ngủ rất ngon.

Suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Cận Thiệu Khang chính là, nàng lại mệt đến thế ư?

Nhưng ngay sau đó, hắn chau mày, nói: "Sao lại ngủ ở đây, nhìn còn ra thể thống gì nữa, học ba ngày lễ nghi rồi mà vẫn còn thế này sao?"

Đám a hoàn trong phòng Thái phu nhân cũng chưa từng thấy chủ nhân nào có thể dựa vào cột mà ngủ, kẻ nào kẻ nấy nghệt hết mặt ra.

Còn Hồng Hạnh nãy giờ vẫn đứng trong phòng, từ sau khi Cận Thiệu Khang bước vào, toàn bộ tâm tư của cô ta đều tập trung vào hắn, thỉnh thoảng lại len lén liếc hắn một cái, căn bản chẳng hề để ý đến tình trạng của Tưởng Nhược Nam, lúc này đột nhiên nghe thấy giọng nói có chút tức giận của Cận Thiệu Khang, cô ta đột nhiên như bừng tỉnh lại, nhớ ra chức trách của một a hoàn, bước mấy bước tới bên Tưởng Nhược Nam, định gọi nàng dậy.

Thái phu nhân đột nhiên lên tiếng ngăn lại: "Khẽ thôi, đừng làm nó giật mình."

Hồng Hạnh gật gật đầu, khom lưng, đập nhẹ vào cánh tay Tưởng Nhược Nam, khẽ đánh thức nàng dậy.

Tưởng Nhược Nam đang nằm mơ, bị Hồng Hạnh phá rối nên có chút không vui, chau mày, nhắm mắt phát ra những tiếng gừ gừ khó chịu. Thái phu nhân thấy vậy cười cười lắc đầu, sau đó lại thở dài một tiếng, khẽ nói: "Con bé này, mệt quá rồi…"

Sau đó nhìn sang Cận Thiệu Khang. "Nó mệt như thế mà vẫn còn lo ta không ngủ được, đến xoa bóp cho ta. Tấm lòng này thật hiếm có. Còn về lễ nghi, cứ từ từ, đâu thể ngày một ngày hai là học được ngay đâu, muội muội của con bắt đầu học từ khi hiểu chuyện tới giờ, học liên tục mấy năm mới hiểu hết mọi lễ nghi phép tắc! Đừng vì trong lòng có thành kiến mà yêu cầu hà khắc với nó!"

Cận Thiệu Khang nhìn Tưởng Nhược Nam đang từ từ tỉnh dậy, nhìn sự mệt mỏi rõ rệt trên khuôn mặt nàng, sau khi lạnh lùng hừ một tiếng, bèn không nói thêm gì nữa.

Sau khi Tưởng Nhược Nam tỉnh dậy, mới nhận ra mình vừa mới ngủ thiếp đi, nàng biết đây là một hành vi thất lễ, vội vàng đứng dậy tạ lỗi với Thái phu nhân, cố ý tránh nhìn khuôn mặt đang sầm lại vì giận của Cận Thiệu Khang để khỏi cảm thấy thêm ấm ức.

Thái phu nhân không nói gì, thấy nàng đã mệt bèn bảo nàng về sớm nghỉ ngơi, Tưởng Nhược Nam hành lễ với Thái phu nhân và Cận Thiệu Khang xong bèn ra khỏi Tùng Hương viện.

Tưởng Nhược Nam đi rồi, Cận Thiệu Khang cũng không ở lại thêm, sau khi ra khỏi Tùng Hương viện, tên hầu Ninh An đi theo hắn cầm đèn lồng mỉm cười chen lên phía trước, hỏi:

"Hầu gia, tối nay đến đâu ạ?"

Ninh An theo hầu Cận Thiệu Khang một thời gian khá dài rồi, đương nhiên hiểu quy luật sinh hoạt của hắn, nhẩm tính, hôm nay lại là ngày thứ năm rồi.

Từ nhỏ Cận Thiệu Khang luyện võ, do ảnh hưởng của sư phụ, hắn tu tâm dưỡng tính, không nồng nhiệt lắm với chuyện nam nữ, còn lý do vì sao lại có quy luật năm ngày một lần, là bởi sư phụ đã căn cứ vào thể chất của hắn, cho rằng quy luật ấy có lợi cho sức khỏe, cũng khiến hắn không quá chìm đắm vào nữ sắc.

Từ khi hắn hiểu chuyện, sau khi được mẫu thân sắp xếp cho hai nha đầu thông phòng, hắn vẫn duy trì quy luật này, chỉ có lui về sau, chứ chưa một lần phá lệ.

Hiện nay, mẫu thân đang mong có cháu bế, nhưng hắn vẫn không có ý phá bỏ quy luật này.

Khi Ninh An hỏi hắn, họ đang đứng trên con đường bên ngoài Tùng Hương viện, rẽ sang trái là Sở Thiên các, ở đó có Hoa Thanh và Nhược Lâm đang đợi, rẽ phải là Thu Đường viện của Tưởng Nhược Nam, đi chếch lên phía trước một chút là Cẩm Tú viện của Vu Thu Nguyệt.

Cận Thiệu Khang suy nghĩ, nha đầu thông phòng giờ vẫn đang còn phải uống thuốc tránh thai, đương nhiên không thể có thai được, còn Tưởng Nhược Nam… Hắn bỗng thấy giật mình! Sao hắn lại có thể nghĩ đến nàng ta! Ngày đón nàng ta vào Hầu phủ chẳng phải hắn đã tự nhủ, sẽ không bao giờ bước vào phòng của nàng ta ư?

Giống như giận dỗi, Cận Thiệu Khang cất bước đi về phía trước,

"Đến Cẩm Tú viện!"

***

Qua một đêm nghỉ ngơi, Tưởng Nhược Nam đã lấy lại được tinh thần, đẩy lui sự mệt mỏi.

Tưởng Nhược Nam vươn vai, lòng thầm cảm thán, tuổi trẻ thật tuyệt!

Hồng Hạnh, Ánh Tuyết vào hầu nàng dậy. Đợi Tưởng Nhược Nam xong xuôi, Hồng Hạnh lấy từ trong rương ra một chiếc roi da to bằng ngón tay cái, đen bóng đặt vào tay Tưởng Nhược Nam.

Chiếc roi này Tưởng Nhược Nam biết, chính là chiếc roi quất ngựa của phụ thân Tưởng Nhược Lan đích thân làm cho nàng ta, chỉ là không ngờ sau này nó lại trở thành hung khí để cô con gái ức hiếp người khác! Thời gian đầu khi Tưởng Nhược Nam mới xuyên không tới đây, thứ mà Cận Thiệu Khang cầm trong tay chính là chiếc roi này.

"Làm gì thế?" Tưởng Nhược Nam cầm chiếc roi nhìn Hồng Hạnh khó hiểu. Mấy a hoàn còn lại đương nhiên biết ý của Hồng Hạnh, mặt đều lộ rõ vẻ không tán đồng.

"Tiểu thư, nếu hai vị ma ma còn cố ý làm khó người, chi bằng người hãy cho họ biết sự lợi hại của mình, nếu không họ lại tưởng người dễ bắt nạt!" Hồng Hạnh hung hăng nói.

Tưởng Nhược Nam cầm chiếc roi quất thử, chiếc roi da giống như con rắn nhanh nhẹn trườn ra, giống như biết nghe lệnh vậy. Cảm giác thân thuộc trào dâng. Tưởng Nhược Nam thuần thục vung roi lên vài lần nữa, nàng nhận ra rằng trình độ sử dụng roi của Tưởng Nhược Nam rất cao siêu, đường roi đi thật sự có trình tự, rõ ràng được rèn luyện trong một thời gian dài.

Tưởng Nhược Nam mừng thầm, không ngờ lại có thêm một kỹ năng nữa. Nếu như sau này bị người ta ức hiếp, cũng không đến nỗi rơi vào tình thế bị đánh mà không thể phản kháng!

Sau khi vung roi lên đi vài đường, Tưởng Nhược Nam bèn giao lại cho Ánh Tuyết mang cất, không để ý tới vẻ mặt kinh ngạc của đám a hoàn trong phòng.

Dùng roi để uy hiếp ma ma? Nàng đâu phải là Tiểu Yến Tử! Tiểu Yến Tử có thể đánh Dung ma ma, là bởi vì cô ta có được sự dung túng của Càn Long, bên cạnh còn có Ngũ a ca lo lắng bảo vệ. Nàng thì sao? Nàng chỉ có chỗ dựa duy nhất là Thái hậu, nhưng bây giờ người cũng chẳng quan tâm tới nàng nữa…

Vì vậy nàng không thể gây chuyện được!

Có điều, Hồng Hạnh nói cũng đúng, nàng không thể để mặc hai vị ma ma kia gây khó dễ cho mình!

17. Chương 17

4.2

Tưởng Nhược Nam không sợ khổ, chỉ sợ mình chịu khổ không đáng thôi. Suốt cả ngày hôm qua, Tưởng Nhược Nam cảm thấy hình như có chỗ nào đó không đúng, Thẩm ma ma dạy nàng các tư thế đi đứng ngồi có nghiêm khắc một chút cũng còn hiểu được, nhưng Lưu ma ma dùng cả buổi sáng chỉ dạy nàng hai động tác là dập đầu và khấu đầu thôi.

Nàng không hiểu những lễ tiết của thời cổ đại, có điều chưa từng ăn thịt lợn không có nghĩa là chưa nhìn thấy lợn, chỉ là bữa tiệc trà tiếp đón các quý phu nhân, cần phải dùng đến đại lễ quỳ bái sao? Vốn thời gian để học lễ nghi không nhiều, lại còn phải mất bao nhiêu thời gian cho mấy thứ lễ tiết này, không lẽ bên trong còn có nguyên nhân gì khác?

Tưởng Nhược Nam nhớ tới việc bọn Vương thị đánh cược với mình, bất giác lạnh lùng hừ một tiếng.

Định giở trò với ta, ta nhất định sẽ khiến các ngươi thua thảm!

Sau khi hai vị ma ma đến, Tưởng Nhược Nam bèn gọi họ tới trước mặt mình.

Tưởng Nhược Nam ngồi ở vị trí của chủ nhân, trong tay cầm ly trà bằng gốm sơn ngũ sắc, làn khói bốc lên mờ mịt, vẻ mặt nàng lạnh nhạt mà nghiêm túc.

Nàng chậm rãi nhấp môi uống trà, sau đó từ từ ngước mắt lên, nhìn hai vị ma ma trước mặt mình, khẽ cười, nói: "Hôm qua, khi ta tới xoa bóp cho Thái phu nhân, trong lúc mẹ con trò chuyện, Thái phu nhân có nói hai vị ma ma đây có thể coi là những ma ma răn dạy lễ nghi tốt nhất của Đại Lương, không chỉ Hầu phủ, mà mọi gia đình quyền quý trong kinh thành đều kính cẩn mời hai vị về để dạy dỗ tiểu thư nhà họ."

Một chiếc mũ rộng như thế được chụp xuống khiến hai vị ma ma bất giác để lộ sự hớn hở ra mặt, đồng thời cũng ngấm ngầm kinh sợ, quan hệ giữa Thái phu nhân và tân phu nhân xem ra rất hòa hợp. Đặc biệt là Lưu ma ma, bà ta bỗng chột dạ.

Thẩm ma ma đáp: "Thái phu nhân quá khen rồi."

Tưởng Nhược Nam cười đậy ly trà trong tay lại, Ánh Tuyết đứng bên nhanh nhẹ giơ tay đón lấy.

"Vì vậy ta đang nghĩ, hai vị ma ma có bản lĩnh như thế, nếu ta làm theo lời dạy của hai người thì việc xuất hiện trong bữa tiệc trà bình thường như bữa tiệc trà được tổ chức vào mười ngày sau có lẽ không thành vấn đề, đúng thế không?" Tưởng Nhược Nam nhìn họ tươi cười, nói.

Tranh cãi với họ về việc có nên học đại lễ quỳ bái hay không cũng chẳng ích gì, họ rất giỏi trong chuyên môn của mình, họ sẽ có cả trăm lý lẽ để phản bác nàng, hơn nữa làm vậy còn khiến người ta cho rằng, nàng vì sợ khổ nên mới khiêu khích họ, việc này truyền đến tai Thái phu nhân, Thái phu nhân sẽ tin hai vị ma ma già mà bà đã biết từ lâu, chứ không tin một nàng dâu mới vốn đã có sẵn thành kiến trong lòng như nàng, kết quả không cần nghĩ cũng đã rất rõ.

Nếu đã như vậy, chi bằng ép họ phải đưa ra lời đảm bảo, thì dù nàng có phải chịu khổ một chút cũng đáng!

Hai vị ma ma quay sang nhìn nhau, họ cũng nhận ra sự kinh ngạc trong ánh mắt của người kia, chẳng phải ai cũng nói tân phu nhân là một bà la sát không hiểu biết hay sao, nhưng qua câu nói vừa rồi họ biết, vị tân phu nhân này không phải người đơn giản, mà còn rất kĩ tính thận trọng.

Thái phu nhân coi trọng họ như vậy, tân phu nhân cũng rất nghe lời dạy bảo của họ, nếu thật sự khiến nàng ta không thể xuất hiện trong bữa tiệc trà sắp tới, đúng là khó nói, mà cũng không biết phải bẩm báo lại với Thái phu nhân thế nào? Quan trọng hơn cả là, hình như Thái phu nhân rất có cảm tình với tân phu nhân, dù bọn họ có nói tư chất của tân phu nhân chẳng ra sao, học mãi không vào, thì e rằng Thái phu nhân cũng sẽ không tin!

Lưu ma ma còn lo lắng hơn, vị tân phu nhân này đột nhiên lại nói thế, chẳng lẽ đã phát giác ra điều gì rồi ư? Nghĩ tới đây, lưng bà ta bất giác rịn một lớp mồ hôi lạnh, vị trí nữ chủ nhân của Hầu phủ này còn chưa biết sẽ thuộc về ai, thực sự không nên vội nghiêng về phía Vu di nương bên kia.

Thẩm ma ma nghiêm túc mím chặt môi, đáp: "Phu nhân, học lễ nghi nhìn thì đơn giản, thực ra là một quá trình rất gian khổ, nhưng phu nhân chỉ cần làm theo những gì chúng tôi dạy, xuất hiện trong bữa tiệc trà sắp tới chắc chắn không có vấn đề gì!"

Tưởng Nhược Nam hài lòng mỉm cười, rồi lại nhìn sang Lưu ma ma. Lưu ma ma cũng vội nói: "Chính vì câu nói này, lão nô nhất định sẽ tận tâm tận lực!"

Tưởng Nhược Nam đứng dậy, nhún nhún người hành lễ trước hai vị ma ma: "Nếu đã như thế, ta xin cảm tạ hai vị ma ma trước."

Hai vị ma ma vội vàng né người nói không dám nhìn, nhưng thấy Tưởng Nhược Nam thân là phu nhân mà lại tôn trọng họ như vậy, trong lòng bất giác có thiện cảm.

Sau cuộc nói chuyện ấy, hai vị ma ma chuyên tâm dạy Tưởng Nhược Nam, nhưng cũng nghiêm khắc hơn, điều khác biệt là, Lưu ma ma chỉ giảng sơ qua về các đại lễ nghi, mà chú trọng vào chỉ bảo nàng những lễ tiết trong giao tiếp hàng ngày. Ví dụ như gặp người thế nào thì phải hành lễ ra sao, rồi phải đáp lễ thế nào, tất cả đều không hề đơn giản.

Sự mệt mỏi mà Tưởng Nhược Nam phải chịu hoàn toàn không giảm so với ngày hôm trước, nhưng nàng không một lời oán hận. Nàng cũng biết, muốn sinh tồn được ở trong thế giới cổ đại, sinh tồn trong Hầu phủ, thì thứ gì nên học nhất định phải học, nên làm nhất định phải làm, nếu không nàng sao có thể bước chân được vào xã hội này, sao có thể khiến mọi người đón nhận mình? Nàng sẽ lại giống như Tưởng Nhược Lan trước kia, bị người đời lãng quên, cuối cùng sẽ có kết cục rất thảm!

Nhưng dù cả ngày phải chịu giày vò mệt mỏi, buổi tối nàng vẫn tới xoa bóp cho Thái phu nhân, nàng kiên trì đến khi thời tiết ấm áp hơn, sức khỏe của Thái phu nhân cũng có chuyển biến mới thôi. Điều này khiến Thái phu nhân trong lòng rất vui, dành cho nàng không ít thiện cảm, những lúc ở bên nàng, không chỉ cười nhiều hơn mà cũng bắt đầu chịu cởi mở trò chuyện.

Trong thời gian này nàng thường xuyên gặp Cận Thiệu Khang mỗi khi hắn đến thỉnh an Thái phu nhân. Cận Thiệu Khang vẫn giữ thái độ lạnh lùng với nàng, nhưng Tưởng Nhược Nam chẳng buồn quan tâm, chỉ thận trọng giấu kỹ sự chán ghét của mình dành cho hắn vào lòng, tránh để lộ ra trước mặt Thái phu nhân.

Sau khi Cận Thiệu Khang hồi kinh, hắn nhậm chức thị lang bộ hình, được Hoàng thượng coi trọng, phần lớn thời gian trong ngày hắn đều dành cho công việc. Đây cũng là một trong những nguyên nhân mà tới giờ hắn vẫn chưa có con.

Hôm nay, sau khi từ phủ nha về, như thường lệ hắn vào Tùng Hương viện thỉnh an Thái phu nhân. Nhưng khi đi đến đầu đường, giống như bị ma xui quỷ khiến, hắn lại rẽ vào con đường lát đá xanh bên trái.

Bản thân hắn không để ý, nhưng Ninh An vẫn luôn đi theo bên hắn lại khẽ ngước mắt nhìn về bóng lưng vững chãi phía trước, lòng thầm kinh ngạc.

Con đường này dẫn đến Thu Đường viện, bình thường Hầu gia tuyệt đối sẽ không bước vào con đường này…

Thực ra, nếu Ninh An đi vòng lên phía trước sẽ phát hiện ra thần sắc trên mặt Cận Thiệu Khang lúc này đầy hoang mang nghi hoặc. Hắn nhìn cảnh tượng xung quanh, lòng nghĩ, sao mình lại đi đến đây nhỉ? Thấy Thu Đường viện càng lúc càng gần ngay trước mắt, đột nhiên nhớ ra hai hôm nay mỗi khi hắn gặp nàng ở chỗ mẫu thân, đều thấy vẻ mệt mỏi hiện rõ trên khuôn mặt nàng.

Học lễ nghi mệt đến thế sao? Hay là, nàng đang cố tình giả vờ thể hiện như vậy để lấy lòng mẫu thân hắn?

Cận Thiệu Khang đi đến trước cửa Thu Đường viện, đứng sau hòn giả sơn cao ngang tầm mình, ngay sau đó lại cảm thấy hành động của bản thân thật nực cười, rõ ràng đây là nhà hắn, sao hắn phải lén lút thế này?

Nhưng hắn vẫn đứng nguyên tại chỗ, len lén nhìn vào trong Thu Đường viện.

Hoàng hôn đầu hạ mang vẻ đẹp của sự tĩnh lặng nhẹ nhàng, khắp mặt đất đều được phủ một màu cam dìu dịu, ánh sáng hài hòa khiến trái tim con người ta cũng trở nên mềm mại hơn.

Cận Thiệu Khang che giấu hành tung của mình đằng sau hòn giả sơn, nhìn vào trong cửa viện tử. Trong sân, Tưởng Nhược Nam một tay giữ chồng sách trên đầu, một tay đung đưa cứng nhắc, đi lại rất không tự nhiên. Hai mắt nàng thỉnh thoảng lại liếc nhìn lên chồng sách trên đầu, thỉnh thoảng lại nhìn đường phía trước, thỉnh thoảng lại liếc xuống chân mình, đôi mắt đen như hắc thạch chuyển động không ngừng phối hợp cùng tư thế cứng như tượng gỗ của cơ thể, thực sự nhìn rất hài hước.

Những người con gái bên cạnh hắn đều rất đoan trang giỏi lễ nghĩa, hắn chưa từng thấy cảnh nực cười thế này bao giờ, nên buột miệng phì cười thành tiếng, nhưng ngay lập tức hắn nín bặt, sợ bị người trong sân nghe thấy.

Ninh An đứng cạnh nhìn vẻ mặt hết sức phong phú của chủ nhân, băn khoăn ngửa cổ lên nhìn trời, là do thời tiết thất thường nên chủ nhân hắn cũng trở nên khác thường ư?

Ánh mắt của Cận Thiệu Khang vẫn chăm chú theo dõi từng bước đi của Tưởng Nhược Nam, thấy nàng đi từng bước từng bước về phía trước, mặc dù tư thế vô cùng cứng nhắc khó coi, nhưng bộ dạng nàng thật sự nghiêm túc, môi mím nhẹ, thể hiện sự quật cường của mình. Hai má nàng ửng hồng, khiến hắn cảm nhận được khí sắc khỏe mạnh của làn da, những giọt mồ hôi rịn trên trán trở nên lóng lánh dưới ánh nắng mặt trời, những lọn tóc mai rủ xuống má và dính bết vào cổ, khiến nàng trông thật yêu kiều và đầy mê hoặc.

Nhìn mãi nhìn mãi, đôi mắt Cận Thiệu Khang bỗng dịu dàng hơn, đột nhiên hắn cảm thấy, người con gái này có một vẻ đẹp riêng, không giống nét dịu dàng mê mị của Vu Thu Nguyệt, mà là một vẻ đẹp đầy sức sống.

Không biết từ đâu vang lên giọng nói.

"Phu nhân, nghỉ một lát đi, từ sau khi hai vị ma ma đi, người chưa nghỉ chút nào cả."

Người con gái đó vừa luyện tập vừa đáp: "Không được, chỉ còn vài ngày nữa thôi, ta nhất định phải tận dụng thời gian để luyện tập. Hôm nay phải luyện đi cho thuần thục, ngày mai Thẩm ma ma sẽ dạy ta những nghi thức mới."

"Phu nhân, người không mệt sao? Nô tỳ thấy tóc người cũng bết mồ hôi lại rồi, không cẩn thận sẽ ốm mất, khi ấy lại không thể ra dự tiệc trà!"

Người con gái cười cười, nụ cười rạng rỡ như ánh nắng mặt trời: "Ta là ai chứ? Là Tưởng Nhược Lan? Là Tiểu Cường bất diệt! Chẳng có gì có thể làm khó ta được!" Nói xong, bèn không màng tới lời can gián, lại bắt đầu thận trọng tập đi từng bước một.

Cận Thiệu Khang cúi đầu, thoáng mỉm cười, sau đó quay sang nói với Ninh An: "Đi thôi."

Ninh An nhìn vẻ mặt dịu dàng mà chỉ những khi đi gặp Thái phu nhân mới có của chủ nhân, lại băn khoăn ngước mắt nhìn trời.

Cận Thiệu Khang không thèm để ý tới gã mà bước về phía trước. Ninh An vội vàng theo sau, đi được vài bước, đột nhiên nghe thấy giọng nói trầm ấm của chủ nhân vang lên.

"Ninh An, Tiểu Cường bất diệt là cái gì?"

***

Từng ngày từng ngày trôi qua, rất nhanh đã đến ngày tổ chức tiệc trà, trước đó một hôm, cũng là ngày mà Thái phu nhân kiểm tra thành quả học tập của Tưởng Nhược Nam.

Hôm nay, mọi người đều tập trung ở Tùng Hương viện, bao gồm cả những người bên phòng Triệu di thái thái, Cận Yên Nhiên, Vu Thu Nguyệt, điều khiến Tưởng Nhược Nam bất ngờ là, Cận Thiệu Khang cũng có mặt.

Theo những gì mà Tưởng Nhược Nam biết, Cận Thiệu Khang rất hiếm khi có mặt ở nhà trong khoảng thời gian này, hôm nay thật bất thường, là vì Vu Thu Nguyệt ư? Hắn hy vọng được tận mắt chứng kiến cảnh nàng thất bại, từ nay về sau Vu Thu Nguyệt sẽ không phải giữ lễ nghi trước mặt nàng nữa sao? Hay là, hắn sợ nàng thua sẽ giở trò hối hận, vì vậy hắn phải ngồi đây để trấn giữ?

Tưởng Nhược Nam lạnh lùng hừ một tiếng, hắn cũng thật coi thường nàng quá đáng! Hơn nữa, ai thua ai thắng còn chưa xác định đâu.

Tưởng Nhược Nam tức giận trừng mắt lườm Cận Thiệu Khang ngồi cạnh mình một cái, đúng lúc ấy Cận Thiệu Khang cũng quay đầu sang, chạm phải ánh mắt tóe lửa của nàng. Tưởng Nhược Nam bỗng run sợ, vội vàng thu lại ánh mắt ấy, nhưng vì quá gấp gáp, nên vẻ mặt của nàng bỗng trở nên kỳ dị, hài hước vô cùng.

Cận Thiệu Khang mặt lạnh tanh nhìn nàng, giọng cũng lạnh như băng: "Mặt bị chứng co rút?"

Tưởng Nhược Nam tức muốn xì khói quay ngoắt đi, miệng lẩm bẩm rủa: "Mặt ngươi mới bị chứng co rút!"

Vừa quay đầu, lại bắt gặp ngay ánh mắt sắc lẹm của Vu Thu Nguyệt, nhưng khi vừa chạm vào ánh mắt của Tưởng Nhược Nam, đôi mắt to đẹp đó lập tức trở nên dịu dàng như nước.

"Hầu gia, tỷ tỷ, hai người đang nói chuyện gì thế?" Vu Thu Nguyệt tươi cười hỏi.

Cận Thiệu Khang nhìn Tưởng Nhược Nam một cái, điềm đạm đáp: "Không có gì." Nhưng khi hắn quay mặt đi, khóe môi thấp thoáng một nụ cười.

Vì luôn dành mọi tâm tư cho Cận Thiệu Khang nên Vu Thu Nguyệt đương nhiên nhận ra nụ cười thoảng ấy, cô ta khẽ sững lại, sắc mặt trầm hẳn xuống.

Đột nhiên, Vương thị ngồi đối diện nhìn Tưởng Nhược Nam cười, nói: "Tẩu tẩu, lễ nghi không phải là việc có thể học trong một sớm một chiều, cho dù tẩu tẩu không thuần thục cũng chẳng phải là chuyện gì mất mặt cả."

Hai hôm trước, a hoàn mà cô ta sai tới Thu Đường viện thăm dò đã về báo cáo lại rằng, Tưởng Nhược Nam đến đi còn không vững, khiến cô ta thật sự yên tâm, những lời này, được nói với tư cách của người thắng cuộc.

Tưởng Nhược Nam hận cái miệng thối của cô ta, nàng nhìn Vương thị, nhướn mày, thản nhiên cười đáp: "Đệ muội hãy nên lo cho mình trước đi, ta đang nghĩ, nếu ta thắng, không biết phải yêu cầu đệ muội việc gì đây!"

Vương thị hừ một tiếng, cười: "Muội từ trước tới nay là người sẵn sàng đánh cược chấp nhận chịu thua, hy vọng tẩu tẩu nói lời cũng phải giữ lấy lời!"

Tưởng Nhược Nam cầm ly trà bên cạnh lên, nhấp một chút, mắt cũng không buồn ngước, đáp: "Chỉ người thắng mới có quyền nói những lời như thế."

Mặt Vương thị biến sắc, còn định nói gì thêm nữa, nhưng Triệu di thái thái ngồi bên đã ấn chặt tay cô ta xuống, Vương thị quay đầu nhìn mẹ chồng một cái, bèn nén giận nuốt những lời định nói vào trong, không tranh cãi thêm nữa.

Nhưng Cận Yên Nhiên ngồi cạnh Vu Thu Nguyệt đột nhiên lại lạnh lùng lên tiếng: "Không sai, chỉ có người thắng mới có tư cách để nói, thắng thua rất nhanh sẽ được định đoạt, đến khi ấy xem còn ai dám ngông cuồng nữa không?"

Tưởng Nhược Nam quay đầu nhìn Cận Yên Nhiên, đáp: "Tiểu cô đang nói ta đấy à?"

Cận Yên Nhiên trừng mắt lườm nàng, hất cằm: "Đúng thế!"

"Ta thật không hiểu, tại sao tiểu cô lại không muốn ta tham dự tiệc trà?" Tưởng Nhược Nam dừng lại, mỉm cười rồi mới nói tiếp: "Ta thân là Hầu phu nhân, nếu như ta không có mặt ở buổi tiệc công khai đầu tiên sau khi được gả về Hầu phủ, người khác sẽ nghĩ về Hầu phủ thế nào? Họ sẽ dị nghị những gì sau lưng chúng ta? Tiểu cô lẽ nào muốn được chứng kiến cảnh ấy? Ta nghĩ, chắc chắn tiểu cô không giống một vài người nào đó, coi lợi ích của bản thân còn quan trọng hơn cả thể diện của Hầu phủ!" Nói rồi ánh mắt thản nhiên lướt qua Vu Thu Nguyệt và Vương thị.

Những lời này quá sắc sảo, khiến Vu Thu Nguyệt và Vương thị mặt cùng biến sắc!

Vương thị cười khan: "Tẩu tẩu nói vậy nghiêm trọng quá, trước kia đánh cược chẳng qua chỉ là cho vui thôi, sao tẩu tẩu nói nghe cứ như bọn muội đều mong tẩu tẩu không thể xuất hiện trong tiệc trà thế? Nói vậy thật oan uổng cho bọn muội rồi!"

Vu Thu Nguyệt cúi đầu, nước mắt tràn mi, cô ta móc khăn ra, vừa lau nước mắt, vừa cất giọng tội nghiệp nói: "Là lỗi của muội, muội suy nghĩ không chu đáo, tỷ tỷ cứ coi như việc đánh cược này không tồn tại đi. Muội thân là thiếp thất, cho dù tỷ tỷ hàng ngày gọi muội đến thực hành lễ nghi cũng là việc chính đáng, nhị phu nhân chẳng qua cũng chỉ đùa thôi, tỷ tỷ đừng hiểu lầm, làm tổn hại tới hòa khí giữa mọi người."

"Ha ha, coi như muội đã hiểu rồi." Cận Yên Nhiên nhìn Tưởng Nhược Nam cười nhạt mấy tiếng, sau đó quay sang Vu Thu Nguyệt, an ủi cô ta: "Thu Nguyệt tẩu tẩu, tẩu cũng thật mềm yếu quá, không chừng người ta cũng chỉ đợi câu nói này của tẩu thôi, biết mình sẽ thua nên cố ý nói khích chúng ta đấy mà." Ngay sau đó lại quay sang Tưởng Nhược Nam: "Tẩu tẩu, đừng trách muội nói thẳng, đúng là muội không muốn tẩu có mặt trong tiệc trà sắp tới, muội thà để người ta lén lút dị nghị sau lưng Hầu phủ, còn hơn để tẩu làm Hầu phủ mất thể diện ngay trước mặt họ! Đánh cược là hứng thú đùa vui nhất thời của mọi người, nếu tẩu sợ thua thì lẽ ra không nên nhận lời cược với bọn muội chứ, giờ lại dùng những lời khó nghe như thế để công kích bọn muội, thế nào? Hối hận rồi phải không? Thu Nguyệt tẩu tẩu tính cách mềm yếu, tẩu có thể ức hiếp tẩu ấy, nhưng muội không sợ, hôm nay dù tẩu có nói gì, thì việc đánh cược đó vẫn sẽ được tính."

Tưởng Nhược Nam nhìn bộ dạng đáng thương như con thỏ con của Vu Thu Nguyệt, rồi lại nhìn ánh mắt chán ghét và trách cứ của mọi người xung quanh, đột nhiên cảm thấy mình như sói già đang bắt nạt thỏ con vậy, đột nhiên cười nhạt trong lòng, tác dụng của nước mắt thật quá sức lợi hại, vừa rơi đã xoay chuyển càn khôn! Nàng nhìn tròng mắt đỏ hoe của Vu Thu Nguyệt và cả những giọt nước mắt "hàng thật giá thật" kia nữa, cảm thấy bội phần bái phục nàng ta, Vu Thu Nguyệt này nếu không phải trời sinh đã yếu đuối nhu nhược thì chỉ có thể giải thích rằng kỹ năng diễn xuất của nàng ta giỏi tới mức xứng đáng dành giải Kim Ưng! Nói khóc là khóc, tuôn trào như thác đổ, chiêu này Tưởng Nhược Nam nàng tự nhận không kịp.

Tưởng Nhược Nam thở dài, nói: "Tiểu cô, muội không tin ta, ta cũng không trách muội. Nhưng, đến ngay mẫu thân cũng nhận thấy chỉ cần được dạy bảo tử tế ta nhất định có thể tham dự tiệc trà, nên mới sai người tới rèn luyện cho ta, hôm nay ta có thể qua được cửa của mẫu thân hay không còn chưa biết, sao muội lại khẳng định ta sẽ khiến Hầu phủ mất thể diện! Hơn nữa, ta nói ta hối hận bao giờ? Chẳng qua ta chỉ nói thật thôi, con người ta tính tình thẳng thắn, nên khiến mọi người khó chịu và có phản ứng kịch liệt, điều ấy ta hiểu. Nói đi cũng phải nói lại, đều tại cha ta cả, từ nhỏ đã dạy ta không được dùng nước mắt để tranh thủ sự đồng tình giải quyết vấn đề, khiến bây giờ ta rất hiếm khi khóc được, nếu không bị mọi người mắng mỏ oan ức như thế, chắc ta đã khóc lụt phủ từ lâu rồi!" Nói xong ném ánh mắt về phía Vu Thu Nguyệt.

18. Chương 18

4.3

Lời vừa thốt ra, tiếng nghẹn ngào của Vu Thu Nguyệt bỗng dừng lại, khóc cũng không phải mà không khóc cũng không phải, chiếc khăn tay bị túm chặt, mặt đỏ lựng!

Cận Yên Nhiên tức tới mức nghiến răng nghiến lợi, nhưng nhất thời không nghĩ ra được lời nào phản bác lại nàng, chỉ còn biết trừng mắt nhìn Tưởng Nhược Nam. Tưởng Nhược Nam rất muốn quay lại nhìn sắc mặt cô ta lúc này, nhưng lại sợ mình sẽ khiến đại tiểu thư nổi giận, dù sao cô ta cũng là con gái yêu của Thái phu nhân, nàng không muốn đắc tội với cô ta. Hôm nay khi tranh cãi với Cận Yên Nhiên giọng nàng không còn gay gắt như trước nữa, hy vọng vị đại tiểu thư này sẽ dần dần hiểu ra ý tốt của nàng.

Triệu di thái thái nãy giờ vẫn im lặng bỗng cười: "Để bà già này nói một câu thật lòng nhé, Hầu gia còn đang ngồi đây, mọi người tranh cãi trước mặt Hầu gia thế này không sợ làm phiền Hầu gia ư?"

Câu nói này đã khiến Cận Yên Nhiên bừng tỉnh, lúc này nàng ta mới nhớ ra đại ca mình cũng có mặt ở đây, cô ta lẳng lặng nhướn người về phía Cận Thiệu Khang lúc này đang ngồi nghiêm túc trước mặt mình, nói: "Ca ca, sao huynh không lên tiếng? Huynh đã thấy Tưởng Nhược Nam ức hiếp Thu Nguyệt tẩu tẩu rồi đấy!"

Vu Thu Nguyệt bộ dạng ấm ức muốn khóc mà không dám, nghẹn ngào nói: "Hầu gia, thiếp không sao, việc này đều là do thiếp, chàng đừng giận tỷ tỷ, tính cách của tỷ tỷ mặc dù… hơi nóng, nhưng thiếp nghĩ chắc tỷ tỷ cũng chẳng có ác ý gì đâu."

Thật lương thiện, thật rộng lượng quá, Tưởng Nhược Nam phải kìm lại ý nghĩ vỗ tay khen ngợi cô ta! Nàng quay đầu lại lạnh lùng nhìn Cận Thiệu Khang một cái, hôm nay hắn dám nói những lời không công bằng thì đừng trách Tưởng Nhược Nam nàng không nể mặt hắn!

Cận Thiệu Khang vẫn ngồi im quan sát, thấy Tưởng Nhược Nam và Vương thị cãi qua cãi lại, đột nhiên cảm thấy cuộc sống của Tưởng Nhược Nam thật khổ sở. Vương thị chẳng qua chỉ là chính thất của con thứ, theo lý mà nói, nào đủ tư cách để lớn tiếng với Hầu phu nhân, xét cho cùng mọi người bắt nạt nàng là vì nàng không được sủng ái mà thôi. Nhưng Tưởng Nhược Nam vừa phải nỗ lực để thích ứng với cuộc sống ở Hầu phủ, vừa phải đối mặt với những khiêu khích vừa phải tỏ ra là mình không hề yếu thế, người con gái này có một tính cách thật kiên cường!

Khổ sở như thế, cũng phải gắng gượng để chống đỡ, là vì cái gì?

Đời này, mình quyết phải lấy bằng được người đàn ông ấy…

Trong đầu hắn bỗng hiện ra câu nói đầy tình cảm mà mình từng nghe trước đó, trái tim Cận Thiệu Khang bất giác ấm hẳn lên.

Cận Thiệu Khang nhướn mắt, ánh mắt sắc lẹm lướt qua mặt tất cả mọi người, khiến cả đám bọn họ bất giác cúi gằm đầu xuống, chỉ có Tưởng Nhược Nam là thản nhiên đón nhận ánh mắt ấy, lạnh lùng nhìn lại hắn.

Cận Thiệu Khang chăm chú nhìn nàng một lúc, đôi đồng tử đen láy như đáy biển khiến hắn như bị chìm đắm trong đó. Có điều rất nhanh, hắn rời ánh mắt sang chỗ khác.

"Có gì đáng để nói? Đợi lát nữa Thái phu nhân sẽ tự có kết luận của riêng mình, đến khi ấy nên làm thế nào thì làm thôi! Thật không hiểu các người tranh cãi nhau vì cái gì nữa?" Nói rồi lại nhìn Cận Yên Nhiên, giọng vô cùng nghiêm khắc: "Yên Nhiên, lễ nghi phép tắc của muội để đi đâu cả rồi, bất luận thế nào, giờ nàng ta cũng là Hầu phu nhân, là tẩu tẩu của muội! Có kiểu ăn nói với tẩu tẩu của mình như thế sao? Để người ta biết được, họ sẽ nhìn muội với ánh mắt thế nào?" Cùng lúc trách mắng Cận Yên Nhiên, ánh mắt nghiêm khắc lại bắn về phía Vương thị, Vương thị run rẩy, bất giác cúi đầu.

Cận Yên Nhiên kinh ngạc nhìn ca ca, rõ ràng không ngờ ca ca lại trách mắng mình trước mặt mọi người như thế, lòng vô cùng ấm ức, mắt cũng đỏ hoe. Vu Thu Nguyệt nhất thời quên cả khóc, ngẩn người nhìn xuống đất, đôi mi dài cụp xuống che giấu sự kinh ngạc đằng sau đó.

Tưởng Nhược Nam lại vô thức nhìn ra ngoài cửa, hôm nay mặt trời mọc đằng Tây chăng? Sao hắn lại nói giúp nàng? Không đúng, không phải hắn nói giúp nàng, mà hắn là một kẻ cứng nhắc coi trọng quy tắc lễ nghi hơn cả cha đẻ mình, đương nhiên không nhịu được sự hỗn xược của muội muội.

Coi như hắn cũng biết điều! Tưởng Nhược Nam thầm đắc ý.

"Chuyện gì thế này, sáng sớm ngày ra, từ xa đã nghe thấy các ngươi tranh cãi rồi!" Thái phu nhân vừa nói, vừa từ gian trong bước ra. Hôm nay bà đã không cần a hoàn đỡ, lưng bà ưỡn thẳng, tinh thần rạng rỡ, nhìn bà như trẻ ra phải đến mười tuổi, dung mạo khí chất đều rất xuất chúng.

Cận Yên Nhiên thấy Thái phu nhân như nhìn thấy vị cứu tinh xuất hiện, miệng nhếch ra chạy về phía bà, đỡ cánh tay Thái phu nhân, ấm ức nói: "Mẹ, ca ca bắt nạt con."

Thái phu nhân vỗ vỗ vào mu bàn tay cô ta như an ủi, cười đáp: "Những lời vừa rồi ta đều nghe thấy cả, ca ca con nói đúng, Nhược Lan là tẩu tẩu của con, nếu để người khác biết con tranh luận với tẩu tẩu như vậy, thì sẽ cười con không biết phép tắc. Đi, mau ra nhận lỗi với tẩu tẩu con."

Cận Yên Nhiên không ngờ đến mẫu thân cũng nói giúp Tưởng Nhược Nam, nghe thấy hai từ "nhận lỗi", cô ta lập tức quay đầu tức tối lườm Tưởng Nhược Nam, dường như đang nói, muốn tôi nhận lỗi với chị, không có cửa đâu!

Tưởng Nhược Nam không so đo với cô ta, Thái phu nhân biết cư xử, nàng cũng hiểu cách cư xử, nàng vội vàng đi đến bên cạnh Cận Yên Nhiên, cười nói: "Không cần nhận lỗi, Yên Nhiên giống hệt con, đều là người thẳng tính, có gì nói nấy, con lại thích thế, hơn nữa Yên Nhiên cũng chẳng nói gì quá đáng, là do Hầu gia quá nghiêm khắc thôi!"

Cận Thiệu Khang không khách khí liếc xéo Tưởng Nhược Nam một cái, người con gái này, dám lấy hắn ra để đỡ lời cho muội muội! Nhưng không biết tại sao, lại không giận nổi nàng, ngược lại còn cảm thấy bộ dạng giảo hoạt ấy của nàng rất thú vị!

Giống tiểu hồ ly…

Cận Yên Nhiên không ngờ Tưởng Nhược Nam lại nói đỡ cho mình, cảm giác trong lòng thật khó nói, ngay lập tức lườm nàng một cái, quay đầu ngồi vào chỗ của mình.

Sau khi Thái phu nhân ngồi vào ghế chính, đầu tiên là kiểm tra các tư thế ngồi đi đứng của Tưởng Nhược Nam. Sự vất vả trong suốt mười ngày qua của Tưởng Nhược Nam cũng không phải vô ích. Về mặt tư thái, mặc dù không hoàn mỹ lắm, nhưng cũng tạm chấp nhận được.

Suốt quá trình này, bọn Vương thị và Cận Yên Nhiên đều mở to mắt để tìm ra những điểm sai sót của Tưởng Nhược Nam, nhưng cho tới tận phút cuối cùng, bọn họ không thể không thừa nhận, tư thái của Tưởng Nhược Nam chẳng sai ở chỗ nào cả. Trong lòng không tránh khỏi thầm kinh ngạc, trước đó rõ ràng nàng ta còn thô lỗ dân dã như một thôn phụ lên thành đô, chỉ trong vòng mười ngày ngắn ngủi, làm sao nàng ta có thể làm được?

Thái phu nhân liên tục gật đầu, miệng cười điềm đạm, rõ ràng là rất hài lòng với biểu hiện của Tưởng Nhược Nam.

"Nhược Lan có thể học được các tư thế này trong một thời gian ngắn ngủi như thế, xem ra vất vả không ít đâu."

Tưởng Nhược Nam nhận được lời khẳng định của Thái phu nhân, lòng rất vui, vội vàng khiêm tốn đáp: "Đều nhờ mẫu thân và hai vị ma ma đã tận tâm chỉ bảo."

Thái phu nhân cười gọi a hoàn mời hai vị ma ma vào.

Hai vị ma ma đã đợi sẵn ngoài đình viện, nghe những lời khen ngợi của Tưởng Nhược Nam dành cho mình, lòng cũng thầm vui. Vì vậy khi Thái phu nhân hỏi họ về tình hình của Tưởng Nhược Nam, đương nhiên họ cũng nói không ít những lời tán dương nàng, đặc biệt là Thẩm ma ma, bà thật sự rất tán thưởng trước sự cần cù nỗ lực của nàng, lớn tiếng khen ngợi không ngớt. Lưu ma ma do đứng trước mặt Vu Thu Nguyệt nên có chút lo sợ, không dám nói quá nhiều, nhưng cũng không hạ bệ Tưởng Nhược Nam như trong tưởng tượng của Vu Thu Nguyệt.

Ngoài mặt, Vu Thu Nguyệt không thể hiện gì đặc biệt, nhưng trong lòng thì vô cùng tức tối.

Nhận lợi lộc từ cô ta rồi mà lại dám không làm việc cho cô ta sao? Đồ mụ già lựa gió đẩy thuyền, đợi cô ta lên nắm quyền rồi, nhất định sẽ cho bà ta biết tay!

Vương thị và Cận Yên Nhiên nhìn vẻ mặt của Thái phu nhân, họ biết ngay rằng lần kiểm tra này Tưởng Nhược Nam chắc tới tám phần là sẽ qua, nghĩ tới việc sau khi mình thua cược, không biết bà la sát này sẽ giày vò hành hạ họ thế nào, trong lòng bỗng thấy không cam tâm. Trước mặt Thái phu nhân, Vương thị không dám nói gì, nhưng Cận Yên Nhiên từ trước tới nay vẫn được Thái phu nhân yêu quý nuông chiều, đương nhiên là chẳng biết nể nang ai. Thấy Thái phu nhân sắp đưa ra quyết định cuối cùng, mắt cô ta đảo nhanh, rồi đột nhiên đứng dậy, nói với Thái phu nhân:

"Mẹ, chỉ kiểm tra tư thế ngồi, đi đứng là đã cho qua rồi sao ạ? Tiệc trà ngày mai, không phải chỉ đi qua đi lại rồi ngồi là xong đâu."

Câu này không phải không có lý, Thái phu nhân nhìn ái nữ mỉm cười, nói: "Con bé tinh quái, còn muốn thế nào nữa?"

Đầu tiên Cận Yên Nhiên quay sang nhìn Tưởng Nhược Nam nhướn nhướn mày, đắc ý mỉm cười, Tưởng Nhược Nam cũng cười tít mắt nhìn cô ta, lòng bỗng cảm thấy phải cảnh giác. Cận Yên Nhiên đi đến bên

cạnh Thái phu nhân, thân mật dựa vào người bà, nũng nịu: "Mẹ, con cũng là vì nghĩ cho mẹ thôi mà, nếu ngày mai tẩu tẩu có chỗ nào thất lễ, đến khi ấy thì người bị mất mặt sẽ chẳng phải là mẹ hay sao?"

Nói rồi đứng dậy, nhìn Tưởng Nhược Nam, nói: "Vì vậy, muội muốn hỏi tẩu tẩu một câu, nếu tẩu tẩu trả lời đúng, thì muội mới yên tâm được! Mẹ cũng có thể hoàn toàn yên tâm với tẩu tẩu."

Vu Thu Nguyệt và Vương thị mắt đều sáng lên, câu hỏi mà Cận Yên Nhiên đưa ra chắc chắn không dễ trả lời! Chỉ cần khiến Thái phu nhân nảy sinh nghi ngờ với Tưởng Nhược Nam, thì chắc chắn bà sẽ không cho nàng tham gia buổi tiệc trà vào ngày mai.

Thái phu nhân vẫn còn chưa kịp đáp, Cận Thiệu Khang ngồi bên cạnh bỗng cười, lên tiếng: "Ta thật muốn nghe xem Yên Nhiên có thể hỏi được câu gì?"

Nghe vậy, Vương thị len lén nháy mắt với Vu Thu Nguyệt, Vu Thu Nguyệt nhìn biểu tỷ cười cười, lòng bỗng thấy vui vui, quả nhiên chàng vẫn bảo vệ mình!

Tưởng Nhược Nam thầm hừ một tiếng, vẫn thương xót vợ bé thật đấy.

Cận Yên Nhiên được ca ca cổ vũ, càng thêm tự tin, "Mẹ, mẹ nói xem có được không?"

Thái phu nhân cũng cười, nói: "Nếu đã như thế thì con hỏi đi, không được làm khó tẩu tẩu."

"Mẹ, mẹ cứ nghe xem câu hỏi ấy có lý hay không?" Cận Yên Nhiên bước lên phía trước mấy bước, đứng cạnh Tưởng Nhược Nam, nhìn nàng nói: "Tẩu tẩu, muội hỏi tẩu, nếu đối phương là mệnh phụ tam phẩm, nhưng lại đáng tuổi trưởng bối, vậy tỷ sẽ hành cung lễ hay là hành vãn bối lễ?"

Câu hỏi này không quá khó, đối với những người tinh thông lễ nghi như họ mà nói, đương nhiên không được coi là vấn đề cần suy nghĩ. Nhưng đối với một người mới học, thì lại rất dễ khiến họ nhầm lẫn, bối rối, vì chuyện này mà hồi nhỏ, Cận Yên Nhiên đã mấy lần bị xấu hổ, có điều khi ấy cô ta nhỏ tuổi nên đương nhiên sẽ không có ai chê cười cả.

Cận Thiệu Khang cười thầm, tiểu nha đầu này, vẫn thích kỳ cục cổ quái như vậy! Bởi vì hắn nhận ra, muội muội của mình đang gian lận, câu hỏi của muội muội có hai đáp án, nhưng dù Tưởng Nhược Nam chọn đáp án nào cũng đều là trả lời sai cả! Đối với một người mới học lễ nghi như Tưởng Nhược Nam, rất dễ rối trước câu hỏi đó. Có điều Cận Thiệu Khang cũng không bóc mẽ ngay, bởi vì thời gian này, Tưởng Nhược Nam khiến hắn cảm thấy rất ngạc nhiên, nên hắn bỗng rất tò mò về nàng, hắn muốn biết Tưởng Nhược Nam sẽ trả lời câu hỏi của muội muội mình thế nào.

Tưởng Nhược Nam cười cười, trước đó nàng còn tưởng Cận Yên Nhiên sẽ hỏi một câu hóc búa, không ngờ lại đơn giản như vậy, biết rõ sẽ tham gia tiệc trà, nên những lễ tiết này đương nhiên nàng phải bỏ tâm bỏ sức ra tìm hiểu cho rõ ràng.

Chỉ là, tiểu nha đầu đó lại định giăng bẫy nàng! Trò vặt, tưởng làm thế có thể lừa được tỷ tỷ cô chắc?

Tưởng Nhược Nam đứng dậy, làm theo những gì mà hai ma ma kia đã dạy, tỏ rõ khí thế của trưởng tẩu, nhìn thẳng vào mắt Cận Yên Nhiên, khiến Cận Yên Nhiên chột dạ, bất giác lùi về phía sau một bước.

"Câu hỏi này của tiểu cô hình như có chỗ không đúng?" Tưởng Nhược Nam nhìn cô ta khẽ cười đáp.

"Có gì... không đúng?" Cận Yên Nhiên bỗng thấy lo lắng, lẽ nào bà la sát này lại có thể học xong tất cả mọi lễ tiết chỉ trong vòng mười ngày?

"Ta là Cáo mệnh[1] được Hoàng thượng đích thân tấn phong, đối phương cho dù đáng tuổi trưởng bối, nhưng thân là mệnh phụ tam phẩm cũng phải hành cung lễ với ta trước. Sau khi đối phương hành cung lễ với ta xong, mới đến lượt ta hành vãn bối lễ với đối phương. Hai đáp án mà tiểu cô đưa ra cho ta, dù ta chọn đáp án nào cũng đều sai cả, tiểu cô, không phải muội cố ý đấy chứ?" Tưởng Nhược Nam mở to hai mắt nhìn cô ta, vẻ mặt ngây thơ vô tội.

[1] Cáo mệnh: Phụ nữ được phong hiệu.

Tất cả mọi người bao gồm cả Cận Thiệu Khang trong đó đều tỏ ra hết sức kinh ngạc, trong vòng mười ngày mà Tưởng Nhược Nam có thể học thuộc làu mọi quy tắc lễ nghi như vậy, thật không đơn giản!

Cận Yên Nhiên bị nàng bóc mẽ tại chỗ, mặt thoáng ửng đỏ, cúi đầu, ngượng ngùng không biết nói gì.

Lúc này, Thái phu nhân mới cười khẽ, đứng dậy, đi đến bên con gái, kéo tay con nói: "Con bé tinh quái này, giờ thì con đã tâm phục khẩu phục rồi chứ hả?"

"Mẹ!" Cận Yên Nhiên khẽ kêu lên, trốn ra đằng sau lưng Thái phu nhân, nhưng vẫn không kìm được len lén liếc nhìn Tưởng Nhược Nam một cái. Tưởng Nhược Nam phát hiện ra ánh mắt của cô ta, nàng nhìn cô ta chớp chớp mắt, mỉm cười. Cận Yên Nhiên thấy cô ta mặc dù biết rõ nàng đã gây khó dễ cho mình, nhưng lại không tỏ ý trách móc, sự chán ghét cũng giảm bớt đi vài phần.

Thái phu nhân lại nhìn Tưởng Nhược Nam, cất tiếng khen ngợi: "Trước kia ta vốn muốn phái một ma ma sang hầu bên cạnh Nhược Lan, để tiện chỉ bảo cho nó, nhưng giờ xem ra, ta có thể hoàn toàn yên tâm rồi! Nhược Lan có thể làm được tới mức này, cũng đủ thấy con rất chuyên tâm, con chịu nỗ lực vì Hầu phủ, lòng ta rất vui."

Những lời của bà khiến tất cả mọi người đều chấn động, họ biết, Thái phu nhân không bao giờ dễ dãi trong việc khen ngợi người khác, nhưng hôm nay lại tán thưởng Tưởng Nhược Nam trước mặt mọi người, điều này có nghĩa là gì?

"Ta thấy việc Nhược Lan xuất hiện trong bữa tiệc trà ngày mai là hoàn toàn không có vấn đề gì, Hầu gia thấy thế nào?" Thái phu nhân nhìn Cận Thiệu Khang cười hỏi.

Cận Thiệu Khang đứng dậy, nhìn Tưởng Nhược Nam ngồi cạnh mình một cái, ánh mắt ấm áp hơn bình thường mấy phần, sau đó mới trả lời mẫu thân: "Việc này do mẹ quyết định, nhi tử không có ý kiến."

Sau khi Cận Thiệu Khang bày tỏ thái độ xong, bèn nói phủ nha còn có việc, nên phải rời đi trước.

Hắn đi rồi, Tưởng Nhược Nam nhìn Vương thị đang ngồi đối diện mình cười mà như không cười. Vương thị cố gắng phớt lờ ánh mắt nàng, nhưng bất lực, ánh mắt nàng lợi hại như chiếc roi của nàng vậy, khiến cô ta cảm thấy bất an.

Tránh không được, Vương thị đành phải đối mặt với nàng, biết rõ còn cố hỏi: "Tẩu tẩu cứ nhìn đệ muội mãi là có ý gì?"

Tưởng Nhược Nam cười đáp: "Bởi vì ta đang nghĩ, nên bảo đệ muội làm gì mới phải đây!" Thể hiện rõ ràng phong thái của người thắng cuộc, vô cùng đắc ý, khiến Vương thị tức tới mức nghiến răng nghiến lợi nhưng đồng thời cũng không khỏi run sợ trong lòng, không biết nàng sẽ nghĩ ra trò gì, chắc chắn chẳng hề đơn giản rồi!

Cận Yên Nhiên và Vu Thu Nguyệt đều cúi gằm đầu, sắc mặt buồn bực, cũng có suy nghĩ như của Vương thị, nhưng trước kia bọn họ đã nói quá chắc chắn, giờ dù muốn trốn tránh cũng chẳng còn mặt mũi nào nữa!

Vương thị trong lòng rất không cam tâm, nhưng còn cách nào khác sao? Chính vào lúc cô ta đang ảo não, thì Triệu di thái thái ngồi bên đột nhiên giơ tay ra khẽ giật giật vạt áo cô ta, Vương thị quay đầu nhìn, Triệu di thái thái hất hất hàm về phía đối diện.

Vương thị nhìn theo, lập tức hiểu ý của mẹ chồng, cô ta tươi cười nói: "Tẩu tẩu, đệ muội đã nói rồi, từ xưa tới nay muội là người dám đánh cược thì cũng dám chịu thua, không biết tẩu tẩu muốn bọn muội làm gì, mời nói ra đi!" Cô ta cố ý nhấn mạnh ở hai từ "bọn muội".

Tưởng Nhược Nam đã chú ý tới động tác nhỏ đó giữa Triệu di thái thái và Vương thị. Triệu di thái thái này, từ trước đến nay vẫn lặng lẽ khiến nàng như có cảm giác bà ta không tồn tại, vì vậy nàng cũng rất hiếm khi chú ý đến, nhưng hai hành động trong ngày hôm nay của bà ta đều có tác dụng khá tốt. Người phụ nữ này nhất định không đơn giản như những gì mà bà ta thể hiện.

Có điều nghĩ thì cũng phải, lão Hầu gia mặc dù mất sớm, nhưng có đánh chết Tưởng Nhược Nam cũng không tin ông ta chỉ có hai người phụ nữ, hiện giờ trong Hầu phủ ngoài Thái phu nhân, chỉ còn lại một mình Triệu di thái thái thôi, địa vị không hề thấp kém, chắc chắn phải có lý do của nó.

Bà ta ngấm ngầm xui Vương thị cột chặt mình vào với Cận Yên Nhiên, Tưởng Nhược Nam nàng nể mặt Thái phu nhân, nên sẽ không dám đưa ra yêu cầu quá đáng.

Nàng không dám quá đáng với Cận Yên Nhiên vì sợ Thái phu nhân trong lòng không vui, nhưng cũng không thể dễ dàng bỏ qua cho Vương thị và Vu Thu Nguyệt!

Tưởng Nhược Nam thoáng cau mày, làm bộ suy nghĩ, "Bảo các muội làm gì đây?" Từ "đây" nàng kéo dài giọng ra, điều đó khiến ba người bọn họ ở trong trạng thái thấp thỏm, không hẹn mà cùng lộ rõ vẻ căng thẳng.

Tưởng Nhược Nam nhìn bộ dạng lo lắng đáng thương ấy, bao nhiêu tức giận đều đã được giải tỏa, thật sảng khoái! Sau đó nàng nói: "Nhất thời ta chưa nghĩ ra được gì, thế này đi, tạm gác lại đây đã, sau này nghĩ ra ta sẽ nói với bọn muội, chắc các muội cũng là những người biết giữ lời, tuyệt đối không trốn nợ ta đâu!" Nàng không tin, Vương thị lúc nào cũng dính chặt lấy Cận Yên Nhiên được.

Lúc này Thái phu nhân cũng góp vui: "Ta làm chứng, đến khi ấy gọi ta tới cùng chung vui."

Vương thị và Vu Thu Nguyệt lòng lo lắng, không biết Tưởng Nhược Nam đang tính toán điều gì.

Còn Cận Yên Nhiên lại như được giải thoát, thở phào nhẹ nhõm, gì đi nữa thì cũng qua được ngày hôm nay, chuyện sau này để sau này hẵng tính. Cô ta quay đầu lại, liếc Tưởng Nhược Nam một cái, vẫn thấy nàng đang nhìn mình cười, vẻ mặt hết sức thân thiện, điều này khiến cô ta có cảm giác, Tưởng Nhược Nam dường như có ý tha cho mình.

Có không? Bà la sát ấy đã từng đáng ghét như thế, sao có thể thay đổi trong một thời gian ngắn ngủi? Lẽ nào chị ta lại định giở trò gì ư?

***

Ngày hôm sau, trong tiệc trà của Hầu phủ.

Tiệc trà này mời rất nhiều quý phu nhân gia thế hiển hách, được coi như là một loại hoạt động xã giao chính thức giới thiệu tân phu nhân của Hầu phủ với những quý phu nhân này.

Sáng sớm tinh mơ, Tưởng Nhược Nam đã bắt đầu trang điểm với sự giúp đỡ của đám a hoàn và Phương ma ma.

Y phục là đồ mặc thường ngày, nhưng vì đây là bữa tiệc mang tính chất công khai nên kiểu dáng rất diêm dúa cầu kỳ. Áo lụa mang hoa văn hồ điệp màu hồng tím, áo khoác ngoài màu đỏ thêu hoa, váy dài màu hồng nhạt. Mái tóc đen được vấn gọn gàng, bên trái cài trâm bằng ngọc phỉ thúy hình hoa tường vy, bên phải cài kẹp tóc hình hoa thạch lựu, tai đeo hoa tai bằng vàng khảm đá hồng ngọc, đá hồng ngọc phát sáng nhẹ nhàng, khiến làn da không được trắng lắm của nàng cũng hồng lên, nhìn khỏe mạnh mà yêu kiều.

Phương ma ma nhìn nàng bất giác buông lời tán thưởng: "Phu nhân của chúng ta thật ra rất xinh đẹp. Đôi mắt này giống phu nhân đã qua đời quá." Nhắc đến mẫu thân của Tưởng Nhược Lan, hai mắt Phương ma ma lại đỏ hoe, "Phu nhân nếu biết tiểu thư có thể đường hoàng đứng trước mặt mọi người như hôm nay, nhất định bà sẽ rất vui!"

Tưởng Nhược Nam kéo tay Phương ma ma, cười đáp: "Phương ma ma, đây rõ ràng là chuyện vui, sao bà lại khóc chứ?"

Hồng Hạnh đứng bên cạnh vừa chỉnh lại y phục cho Tưởng Nhược Nam, vừa cười nói: "Mẹ em là thế, vui cũng khóc mà buồn cũng khóc, khiến em hễ thấy bà rơi nước mắt là sợ không biết bà đang vui hay đang buồn!"

Bọn a hoàn nghe cô ta nói xong đều cười vui vẻ, Phương ma ma quay lại cốc vào đầu Hồng Hạnh một cái, "Đây là ta đang vui, tiểu thư giờ đã hiểu chuyện, ta vui hơn bất kỳ điều gì khác." Sự nỗ lực của Tưởng Nhược Nam, những kẻ hầu bên cạnh nàng đều rõ hơn ai hết, nghe Phương ma ma nói xong, trong ánh mắt nhìn Tưởng Nhược Nam bất giác để lộ ra vài phần kính phục.

Không biết là nha đầu nào nói: "Nếu như Hầu gia cũng biết đến sự cố gắng của phu nhân thì tốt biết bao!"

Câu nói đó như chạm vào tâm sự của tất cả mọi người, bao lâu rồi Hầu gia không ở Sở Thiên các thì lại sang Cẩm Tú viện, đến cửa của Thu Đường viện cũng chưa từng đi ngang qua, phu nhân có cố gắng thế chứ cố gắng nữa thì ích gì?

Tưởng Nhược Nam thấy mọi người đột nhiên buồn bã ủ rũ cúi đầu, lại thấy Hồng Hạnh chuẩn bị tuôn ra một tràng, vội vàng lên tiếng: "Nhanh tay lên một chút, ta phải đến thỉnh an Thái phu nhân trước đã!"

Trang điểm xong, Tưởng Nhược Nam đem theo bọn a hoàn tới Tùng Hương viện thỉnh an Thái phu nhân. Thái phu nhân rất hài lòng về cách trang điểm ăn vận của nàng, vừa thể hiện được khí chất của Hầu phu nhân lại vừa không quá phô trương.

"Không phải căng thẳng, hôm nay chẳng qua chỉ là một bữa tiệc trà bình thường, cho dù có làm sai điều gì cũng không cần lo lắng!" Thái phu nhân cầm tay nàng dịu dàng nói.

"Có mẫu thân ở đây, con không căng thẳng." Những lời dịu dàng của Thái phu nhân, hành động thân mật của bà khiến trong lòng Tưởng Nhược Nam dấy lên cảm giác ấm áp khó tả. Nàng cúi đầu, khẽ nói: "Khi con còn rất nhỏ, đã có một mơ ước, muốn được cầm tay mẹ cùng xuất hiện trước mặt mọi người. Không ngờ hôm nay mẫu thân lại giúp con thực hiện mơ ước ấy."

Đây không phải lời nói dối, đây là mơ ước từ hồi nhỏ của Tưởng Nhược Nam, cũng là nguyện vọng của Tưởng Nhược Lan, cả hai bọn họ đều không có mẹ.

19. Chương 19

4.4

Lòng Thái phu nhân trào dâng sự thương xót, bà cảm thấy những hành động lời nói trước kia của Tưởng Nhược Nam mặc dù rất ngông cuồng hoang đường, nhưng cũng có thể tha thứ được. Đứa trẻ mất mẹ, vốn đã rất đáng thương rồi.

Thái phu nhân vỗ vỗ vào mu bàn tay nàng, khẽ nói: "Còn nhiều cơ hội."

Đang nói chuyện thì Vu Thu Nguyệt và Vương thị cũng bước vào. Vu Thu Nguyệt mặc một chiếc áo lụa màu vàng nhạt, áo khoác ngoài màu mật ong thêu hoa Bách Hợp, đầu chải kiểu tóc phượng, đeo cả bộ trang sức bằng ngọc trai, nhìn thì rất đơn giản, nhưng từ màu sắc của y phục cho đến màu sáng bóng của ngọc trai đều khiến làn da vốn đã trắng của cô ta nay lại càng trắng như tuyết. Từ đầu tới chân đều rất yểu điệu, nõn nà, khiến Tưởng Nhược Nam khó lòng sánh kịp!

Phủ An Viễn Hầu tiền thân vốn là phủ đệ của Cửu vương gia tiền triều. Cửu vương gia là một vương gia danh giá, rất trọng những lễ tiết trong cuộc sống, phủ đệ được trang trí lộng lẫy, đường hoàng, đặc biệt là hậu hoa viên, trong đó trồng rất nhiều kỳ hoa dị thảo, những hòn giả sơn với các hình thù lạ lẫm, trên cầu dưới nước, cần gì có nấy, bố cục tinh xảo, cảnh sắc không chê vào đâu được. Năm đó lão Hầu gia phò tá tiên đế, có công lớn trong việc khai quốc, tiên đế bèn tặng lại phủ đệ có hậu hoa viên hoa lệ sánh ngang với Ngự hoa viên của mình cho lão Hầu gia. Thế là, hậu hoa viên của phủ An Viễn Hầu phủ thành một thắng cảnh nổi tiếng trong Hoàng thành. Mỗi lần Hầu phủ mở tiệc khoản đãi nhân dịp gì đó, chỉ cần thời tiết thuận lợi, họ đều tiếp đãi khách ở hậu hoa viên.

Hôm nay, trời thanh gió nhẹ, không khí mát mẻ, nên tiệc trà đương nhiên cũng sẽ được tổ chức ở đây như thường lệ.

Trước cửa Hầu phủ rất nhộn nhịp, ngựa xe dập dìu. Từ trên những chiếc xe ngựa ấy bước xuống đều là những quý phu nhân quần là áo lượt, bọn họ đi vào hậu hoa viên theo sự dẫn dắt của a hoàn và quản sự của Hầu phủ.

Có hai quý phu nhân sau khi xuống xe thì chào hỏi nhau xong rồi cùng bước vào.

Một trong hai người đó tầm ba mươi tuổi, mặc một chiếc áo lụa màu xanh đá, thêu hoa văn chữ Phúc, đeo chuỗi hạt ngọc trai dài, toàn thân được bao bọc bởi vẻ sáng trắng của ngọc trai cười nói với người phụ nữ trẻ hơn, mang vẻ phú quý đẫy đà bên cạnh: "Vương phu nhân, phu nhân nói xem hôm nay có được gặp Tưởng Nhược Lan không?"

Vương phu nhân đưa tay lên che miệng cười cười, mặt đầy vẻ trào phúng: "Nếu là lão phu nhân, ta sẽ giấu thật kĩ nàng dâu mới ấy, không để cô ta xuất hiện trước mặt người khác cho khỏi mất mặt! Lưu phu nhân, phu nhân nói có phải không?"

Lưu phu nhân vừa đi vừa cười, lại thấy a hoàn dẫn đường của Cận gia liền nháy mắt với Lưu phu nhân, ra hiệu cho hai người nói chuyện khẽ tiếng thôi. Ngay sau đó áp sát vào Vương phu nhân, giơ tay lên che miệng, khẽ cười nói: "Năm đó nhà ta mở tiệc ở hoa viên, Tưởng Nhược Lan vừa đến liền làm vỡ cả bộ bát đĩa bằng sứ có hình hoa mai của ta, đã không xin lỗi còn nói những lời khó nghe, khiến ta tức đến nỗi... Nếu không phải vì nể mặt Thái hậu thì ta đã đuổi cô ta ra ngoài rồi! Không ngờ bà la sát này lại vớ được Hầu gia, gả vào Hầu phủ, sau này Hầu phủ chắc náo nhiệt lắm!"

Vương phu nhân hạ giọng vui mừng nói: "Cần gì phải đợi tới sau này, hôm nay chắc sẽ có kịch hay để xem! Lão phu nhân vẫn luôn là người tự cao tự đại, lần này ta phải chờ để xem, bà ta sẽ giải thích về sự vắng mặt của Tưởng Nhược Lan như thế nào?"

"Nếu Tưởng Nhược Lan cầm roi xông ra thì chắc sẽ vui lắm đây!"

"Có khả năng cô ta sẽ làm thế, nghe ngươi nói vậy, ta thật mong chờ được chứng kiến cảnh tượng ấy!"

"Lưu phu nhân, phu nhân lo thiên hạ còn chưa đủ loạn ư?"

"Chẳng có cách nào, cuộc sống quá nhàm chán, chẳng có trò gì vui, sao ta có thể không mong đợi cảnh ấy được chứ?"

"Nói cũng phải!" Vương phu nhân mím môi cười.

Hai người bọn họ đi theo sau a hoàn dẫn đường, xuyên qua một hành lang dài, liền đã tới cửa lớn vào hậu hoa viên.

Đột nhiên Vương phu nhân dừng bước, chỉ về phía một bóng người yểu điệu trước mặt, kinh ngạc nói: "Người kia, không phải Tưởng Nhược Lan ư?"

Lưu phu nhân nhìn theo cánh tay của Vương phu nhân, ngay sau đó bà ta cũng kinh ngạc tới muốn rớt cả cằm xuống.

Nhìn thấy Tưởng Nhược Lan thì chẳng có gì là lạ cả, nhưng nhìn thấy Tưởng Nhược Lan đang đoan trang đón tiếp đáp lễ với khách khứa, thì thế giới này không còn chuyện gì khiến người ta kinh ngạc hơn nữa!

Hai vị phu nhân họ Vương, Lưu kia mở to mắt nhìn Tưởng Nhược Lan chằm chằm, rồi từ từ bước về phía nàng. Tưởng Nhược Lan nhanh chóng thấy họ và cả vẻ mặt vô cùng kinh hãi trên mặt họ nữa.

Tưởng Nhược Nam mỉm cười, nàng không còn thấy lạ trước cảnh này, hôm nay gần như tất cả những phu nhân tới đây đều mang vẻ mặt ấy.

"Vương phu nhân, Lưu phu nhân, mời vào trong ngồi, mẫu thân ta sẽ ra ngay thôi." Tưởng Nhược Nam vừa nói, vừa ưỡn thẳng lưng, hai tay đặt trước bụng dáng vẻ hết sức đoan trang, tư thế này đã thể hiện rõ được thân phận của nàng.

Vương phu nhân, Lưu phu nhân lập tức như bừng tỉnh lại, giờ Tưởng Nhược Lan trước mặt họ là nhất phẩm Cáo mệnh do đích thân Hoàng thượng sắc phong, luận về lễ nghi thì họ phải hành lễ với nàng trước. Hai người bèn hành lễ với Tưởng Nhược Lan, lòng thầm kinh ngạc, cô ta đã hiểu lễ tiết từ bao giờ thế nhỉ?

Tưởng Nhược Nam đáp lễ hai người bọn họ, động tác không hề có bất kỳ sai sót gì, thậm chí còn toát lên sự nho nhã quý phái, khiến họ đã kinh ngạc lại còn kinh ngạc hơn.

Tưởng Nhược Nam vờ như không thấy sự kinh ngạc đó trên sắc mặt họ mà gọi a hoàn đến đưa họ về chỗ ngồi của mình, sau đó quay ra đón tiếp chào hỏi các vị khách khác.

Trên phần đất trong hoa viên đã được kê những chiếc trà kỉ nhỏ, mỗi nhà đều có những kiểu trà kỉ độc đáo khác nhau, hai mươi mấy vị khách nên chia làm hai hàng trà kỉ, ở giữa là bàn trà chính dành cho chủ nhà. Xung quanh là những khóm hoa đang nở rất tươi tắn rực rỡ, không xa nơi đó chính là một hồ nước trong xanh tĩnh lặng, bên hồ dáng liễu rủ thướt tha, bay bay theo gió, cảnh sắc vô cùng sinh động đẹp đẽ, vừa thưởng trà vừa trò chuyện giữa không gian như thế này, quả là một việc tao nhã khiến con người ta thư thái.

Hai vị Lưu phu nhân và Vương phu nhân được a hoàn đưa về chỗ ngồi, ánh mắt vẫn dính chặt lên người Tưởng Nhược Nam, giống như muốn nhìn thấu nàng. Vị phu nhân ngồi bên cạnh cũng ghé sát sang thì thầm với họ: "Đây thật sự là Tưởng Nhược Lan sao? Sự thay đổi này quả thật quá quỷ dị!"

Lưu phu nhân nghe thấy lời của vị phu nhân đó, ánh mắt vẫn không rời khỏi Tưởng Nhược Nam, bà ta đáp lại bằng giọng như không thể tin được: "Đúng thế, mới bao lâu chứ, sao như hoàn toàn biến thành người khác vậy?" Đến cảm giác về nàng cũng thay đổi, Tưởng Nhược Lan trước kia bất luận là trong ngôn ngữ cử chỉ hay thần thái khí chất đều tạo cho người đối diện cảm giác nàng là người hoang dã bất kham, bá đạo độc ác, nhưng khi nhìn vào mắt của Tưởng Nhược Lan vừa rồi, bà ta chỉ thấy nó trầm tĩnh như nước, duyên dáng ung dung.

Một người sao có thể thay đổi nhanh như vậy chỉ trong một thời gian ngắn, thật quá đáng ngờ!

Có lẽ đây cũng là cảm nhận chung của tất cả các vị phu nhân có mặt trong buổi tiệc trà.

Trong thời gian này, Vu Thu Nguyệt vẫn luôn đứng cạnh Tưởng Nhược Nam ở một nơi không xa, cô ta gắng sức thể hiện mình xinh đẹp trong sáng như một bông hoa bách hợp, cố gắng dịu dàng thanh thoát, cử chỉ tao nhã, cố gắng hết sức để mỉm cười, trò chuyện với từng người một, hòng mong lưu lại chút ấn tượng trong lòng các vị khách quý này. Nhưng dù cô ta cố gắng thế nào thì sự tập trung của mọi người, tâm tư của mọi người đều tập trung cả vào Tưởng Nhược Nam, khiến cô ta tức giận muốn nghiến răng nghiến lợi, nhưng lại chẳng biết phải làm sao.

Vương thị bước đến cạnh cô ta nhìn bóng Tưởng Nhược Nam mà căm hận nói: "Nhìn bộ dạng đắc ý của cô ta kìa, những người này cũng thật là, lại bị cô ta hút hồn rồi!"

Vu Thu Nguyệt không nói gì, nhưng nhìn thấy những cử chỉ ứng phó của Tưởng Nhược Nam càng lúc càng thuần thục thì khẽ cười nhạt một tiếng, lòng thầm nghĩ, chẳng đắc ý được bao lâu đâu!

Lúc này, Thái phu nhân cùng Cận Yên Nhiên và một đám a hoàn đi đến, Tưởng Nhược Nam thấy vậy vội vàng mỉm cười bước lại đón, đỡ lấy cánh tay trái của Thái phu nhân, còn bên tay phải đã có Cận Yên Nhiên, Vu Thu Nguyệt đành phải theo sau, làm nền cho họ.

Các vị phu nhân nhìn thấy Thái phu nhân thì đều lần lượt đứng lên chào hỏi, hành lễ vãn bối với bà, Thái phu nhân cười mời họ ngồi xuống.

Thái phu nhân ngồi vào trà kỉ dành cho chủ nhà, Cận Yên Nhiên và Tưởng Nhược Nam ngồi hai bên. Vu Thu Nguyệt ngồi phía sau Tưởng Nhược Nam. Vừa nhìn đã biết đây là vị trí của kẻ mang thân phận thiếp thất.

Sau khi Thái phu nhân ngồi xuống, bèn cười rồi lên tiếng: "Hôm nay vô cùng cảm tạ mọi người đã nể mặt mà đến chung vui với bà già này!"

Các phu nhân cũng lên tiếng, ý rằng đây là vinh hạnh của họ, họ rất vui khi được đến làm khách ở Hầu phủ, vân vân và vân vân.

Sau lời mào đầu, bắt đầu đi vào chủ đề chính.

Ánh mặt trời đầu hạ không quá oi bức, trong hậu hoa viên cây cối rậm rạp nên khá râm mát, gió thổi hiu hiu, không khí tràn ngập hương thơm, khiến người ta cảm thấy vô cùng sảng khoái và dễ chịu.

Thái phu nhân nhìn mọi người cười, nói: "Hôm nay, ta mời các vị phu nhân đến phủ, một là muốn các tỷ muội nhân cơ hội này gặp gỡ vui vẻ, hai là muốn giới thiệu tân phu nhân của Hầu phủ chúng ta với các vị..." Nói rồi, quay đầu sang nhìn Tưởng Nhược Nam ngồi bên trái mình, tiếp tục: "Nhược Lan, con hãy chào hỏi các vị phu nhân đi."

Tưởng Nhược Nam vâng một tiếng rồi hơi nhún mình trước họ, "Nhược Lan bái kiến các vị phu nhân." Bất luận là về lễ tiết hay tư thế đều rất chính xác, Thái phu nhân mỉm cười, rõ ràng bà rất hài lòng.

Các vị phu nhân mặc dù rất kinh ngạc trước thay đổi của Tưởng Nhược Nam, nhưng vì đang ngồi trước mặt Thái phu nhân nên càng nể mặt bà mà hùa theo tán thưởng, khiến không khí trở nên thân thiện náo nhiệt.

Nhưng trong đám phu nhân này lại có một người vô cùng khó chịu với Tưởng Nhược Nam, bà ta chính là phu nhân của Lưu thái y, người hiện đang đứng đầu thái y viện, là mẫu thân của Lưu Tử Căng - La thị.

Con gái của La thị là Lưu Tử Đồng bị Tưởng Nhược Lan đẩy ngã xuống nước, mặc dù bảo toàn được tính mạng nhưng để lại di chứng, đến nay vẫn chưa thể chữa khỏi, ảnh hưởng tới hôn sự của con gái bà ta. Tưởng Nhược Lan là con gái của Uy vũ tướng quân, lại được Thái hậu o bế, giờ thân là nhất phẩm cáo mệnh, bà ta chỉ là một mệnh phụ ngũ phẩm nên không thể làm gì được nàng. Nhưng giờ lại tận mắt chứng kiến cảnh bà la sát nhờ giả bộ giả tịch mà nhận được những lời tán dương của mọi người, nhớ đến con gái mình vì ả mà không thể xuất hiện trong bất kỳ một cuộc gặp gỡ công khai nào, không sao nén được cơn giận trong lòng.

Trong lúc mọi người đang rì rầm trò chuyện, vui vẻ huyên náo, đột nhiên, một giọng nói lạnh lùng vang lên: "Hôm nay Hầu phu nhân thật khiến ta kinh ngạc, lão thân suýt chút nữa tưởng mình đã nhận nhầm người cơ đấy!"

Không khí náo nhiệt bỗng chốc trầm hẳn xuống, mọi người đồng loạt quay sang nhìn về góc xa kia, chỗ ngồi của La thị - phu nhân quan Thái y đứng đầu Thái y viện, bà ta mặc một chiếc váy dài màu xanh, vẻ mặt vô cùng nghiêm nghị.

n oán giữa Lưu Tử Đồng và Tưởng Nhược Lan sớm đã ồn ào tới mức mọi người đều biết, hiện các quý nhân trong Hoàng thành có ai không hay có ai không biết đâu! Ánh mắt của các vị phu nhân không hẹn mà cùng sáng rỡ, có kịch hay xem rồi!

Khi Thái phu nhân mới nghe những lời này, sắc mặt của bà thoáng trầm xuống, thầm nổi giận. Là kẻ nào mà lại không hiểu biết như vậy? Sau nhìn kĩ thấy là La thị thì cơn giận trong lòng bỗng dưng tan biến, bà nhìn Tưởng Nhược Nam bên cạnh mình một cái, khe khẽ thở dài, thần sắc có chút không vui.

Bao nhiêu năm nay vì thân mang bệnh tật mà bà đều phải nhờ đến sự chăm sóc của nhà họ Lưu, vì vậy mỗi lần trong nhà có tiệc, bà luôn cho La thị vào danh sách khách mời của mình. Lần mời khách này bà lại quên hẳn chuyện đã xảy ra…

Nhưng, trước kia người mà Tưởng Nhược Lan đắc tội đâu phải chỉ có một mình La thị chứ? Tránh được lần này, chưa chắc đã tránh được những lần sau? Người con dâu như Nhược Lan, cho dù nàng có cố gắng để thay đổi, nhưng nàng có thể không khiến Hầu phủ mất mặt thật sao?

Thái phu nhân thoáng chau mày.

Vu Thu Nguyệt nhìn thấy ngay biểu hiện của Thái phu nhân, khóe miệng nhếch lên, cười nhạt.

Lời của La thị vừa dứt, thì vị phu nhân ngồi bên cạnh nói tiếp: "Lưu phu nhân nói thế là có ý gì?"

La thị nhìn Tưởng Nhược Nam cười lạnh, đáp: "Các vị thật sự không hiểu ý của lão thân ư?"

Các vị phu nhân đều hiểu ý mím môi cười, Thái phu nhân có lẽ không thể chịu đựng được nữa, bèn bưng ly trà trước mặt lên, dùng nó để che giấu tâm trạng của mình lúc này. Cận Yên Nhiên ngồi bên cạnh bà căm hận nhìn về phía Tưởng Nhược Nam.

Tưởng Nhược Nam từ lúc nghe xong những lời của La thị, nàng bèn hiểu ngay đây là thử thách lớn đầu tiên mà nàng phải đối mặt từ khi bước chân vào Hầu phủ, nếu không thành công trong việc làm dịu tình hình lúc này, giữ thể diện cho Hầu phủ, chỉ e từ nay về sau, Thái phu nhân sẽ không còn xem trọng nàng nữa, nỗ lực trước đó đổ sông đổ biển hết!

Từ nay về sau nàng sẽ rụt đầu sống trong Hầu phủ để né tránh những lời chế nhạo chê cười của nhân thế, hay đường đường chính chính đứng ra cố gắng khiến mọi người đón nhận mình, đây là thái độ của một con người trước cuộc sống.

Tưởng Nhược Nam tự vấn bản thân không phải là một người thích sự nổi trội, nhưng nàng hy vọng có được sự đón nhận của mọi người, hy vọng nhận được những tình cảm ấm áp, nàng không thích cô độc và cô đơn, vì vậy nàng cần dũng cảm đối mặt với tất cả.

"Nhược Lan hiểu ý của Lưu phu nhân." Tưởng Nhược Nam đột nhiên lên tiếng, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Thái phu nhân thấp thỏm nhìn nàng, Cận Yên Nhiên thì nói luôn, cô ta hạ giọng tới mức thấp nhất để nói với nàng: "Tẩu tẩu định làm gì hả? Tẩu hãy an phận một chút, hôm nay tẩu khiến Hầu phủ mất mặt thế còn chưa đủ sao?"

Tưởng Nhược Nam nhìn Thái phu nhân, khẽ nói: "Xin mẫu thân hãy tin Nhược Lan một lần." Nói xong, cũng không đợi Thái phu nhân trả lời, nàng bèn đứng dậy, vòng qua mấy bàn trà kỉ, hướng về vị trí của Lưu phu nhân.

Cận Yên Nhiên sốt sắng, định đứng dậy để kéo Tưởng Nhược Nam lại, Thái phu nhân bèn ngăn cô ta, Cận Yên Nhiên nói: "Mẹ, mẹ định để mặc chị ta gây chuyện thật sao? Ngộ nhỡ chị ta làm bung bét lên thì Hầu phủ chúng ta sẽ trở thành trò cười cho cả Hoàng thành này!"

Thái phu nhân nhìn theo bóng Tưởng Nhược Nam, điềm đạm đáp: "Chi bằng hãy tin con bé một lần." Vừa rồi ánh mắt của đứa trẻ ấy nhìn bà, có chứa đựng sự kiên quyết không gì lay chuyển được, ánh mắt ấy khiến bà có chút cảm động, bởi vì bà tin, tất cả những gì Nhược Lan làm bây giờ đều là vì Thiệu Khang, nàng nguyện vì Thiệu Khang mà cố gắng, nên bà sẽ cho nàng một cơ hội!

Tưởng Nhược Nam bước từng bước chậm rãi về phía Lưu phu nhân, các vị phu nhân ngồi xung quanh đều mở to mắt nhìn nàng, trong ánh mắt bọn họ có sự chờ đợi, có sự háo hức, họ đều đang đoán xem Tưởng Nhược Lan sẽ làm gì, với tính khí của Tưởng Nhược Lan, chỉ e chuyện sẽ chẳng lành!

La thị thấy Tưởng Nhược Nam bước lại gần bỗng căng thẳng, Tưởng Nhược Lan có tiếng là độc ác, ngộ nhỡ nàng làm gì khiến bà ta bị mất mặt trước bao nhiêu người thế này, thì về sau chẳng phải bà ta sẽ trở thành câu chuyện cười cho bọn họ đem ra bàn tán trong những lúc trà dư tửu hậu hay sao? Bà ta ngồi thẳng người, toàn thân căng thẳng, lòng thầm hạ quyết tâm, nếu ả dám làm gì bà, thì dù phải liều cái mạng già này, bà cũng phải bẩm báo lên Hoàng thượng để đòi lại công bằng cho bản thân!

Tưởng Nhược Nam đi đến trước mặt La thị, La thị căng thẳng nhìn nàng, đầy sự cảnh giác. Các vị phu nhân nắm chặt khăn tay của mình, không cả dám chớp mắt.

Đúng vào lúc mọi người như nín thở chờ đợi ấy, Tưởng Nhược Nam lại cung kính hành lễ với La thị khiến bọn họ phải sững sờ kinh ngạc!

Các vị phu nhân rõ ràng là không còn tin vào mắt mình nữa, cô ta… cô ta lại hành lễ với La thị! La thị hạ nhục cô ta như thế, sao cô ta vẫn hành lễ với bà!

Chuyện này là thế nào?

Các vị phu nhân không được chứng kiến một vở kịch kịch tính như dự liệu, nhưng không những không thất vọng, ngược lại họ càng hứng thú hơn, họ rất muốn biết bà la sát Tưởng Nhược Lan rốt cuộc định làm gì?

"Cô… cô làm gì thế hả?" Cũng giống mọi người, La thị hết sức kinh ngạc, bà ta thậm chí đã chuẩn bị tâm lý nếu có bị đánh, không ngờ đối phương lại làm thế, khiến bà ta nhất thời hỗn loạn.

"Nhược Lan muốn nhận lỗi với phu nhân và Lưu tiểu thư." Tưởng Nhược Nam nhìn La thị, giọng thành khẩn, "Trước kia Nhược Lan đã làm chuyện có lỗi với lệnh ái, khiến phu nhân đau lòng, Nhược Lan biết sai rồi, hôm nay dù phu nhân muốn đánh muốn mắng Nhược Lan, Nhược Lan cũng không lời oán hận!"

"Cô… cô vừa nói gì?" La thị trợn mắt nhìn nàng, rõ ràng là không tin vào tai mình.

Những phu nhân khác cũng quay sang nhìn nhau, họ đều thấy sự kinh ngạc trong ánh mắt của đối phương.

"Trước kia Nhược Lan không hiểu chuyện, không hiểu lễ nghi, làm tổn thương Lưu tiểu thư, trong lòng phu nhân chắc chắn rất chán ghét Nhược Lan. Hơn nữa, ta cũng biết không chỉ một mình phu nhân…" Tưởng Nhược Nam chầm chậm quay người, nhìn từng vị phu nhân khác, thành tâm thành ý nói: "Nhược Lan biết, các vị phu nhân có mặt ở đây đều không thích Nhược Lan!" Nàng bước về phía một trà kỉ bên cạnh, nhún mình hành lễ với vị phu nhân ngồi sau trà kỉ ấy, "Ta từng đến phủ của Vương phu nhân, vì thích những khóm hoa cúc mà phu nhân trồng nên mặc dù chưa được sự đồng ý của phu nhân, ta đã nhổ chúng mang về, kết quả không trồng được, mà còn hủy hoại tâm huyết của phu nhân, đối với phu nhân Nhược Lan cảm thấy rất hổ thẹn!"

Vương phu nhân nhận lễ của Tưởng Nhược Nam, bối rối không biết phải làm thế nào.

Tưởng Nhược Nam lại bước thêm vài bước, nhìn một phu nhân khác, hành lễ: "Lưu phu nhân, ta đã đập vỡ bát đĩa bằng sứ mà phu nhân yêu quý nhất, thấy phu nhân buồn, ta còn cười nhạo phu nhân chuyện bé xé ra to, giờ Nhược Lan thành tâm nhận lỗi, hy vọng phu nhân sẽ tha thứ cho sự lỗ mãng của Nhược Lan!"

Lưu phu nhân cười khan hai tiếng: "Chẳng qua chỉ là một cái đĩa… đâu dám nhận đại lễ của phu nhân." Nhưng trong lòng vô thức cũng nhẹ nhõm hơn.

Tưởng Nhược Nam lại đi đến trước mặt một vị phu nhân khác, cung kính hành lễ: "Nhược Lan không màng tới sự phản đối của Viên phu nhân, cứ đòi đưa con của phu nhân ra ngoài chơi, kết quả hại thằng bé ngã bị thương, nhất định phu nhân rất đau lòng, Nhược Lan thật không biết phải làm thế nào để bù đắp cho những giọt nước mắt của phu nhân." Nói đến đây, giọng Tưởng Nhược Nam như nghẹn lại.

Viên phu nhân thở dài: "Thực ra chuyện đó chẳng to tát gì, vậy mà phu nhân vẫn còn để trong lòng."

Tưởng Nhược Nam cứ thế đi đến tạ lỗi với từng người một, thái độ của nàng cung kính, giọng hối lỗi đầy thành khẩn, rất có thành ý, dần dần, khiến các vị phu nhân cũng nhìn nhận khác về nàng. Trước đó họ tới đây với thái độ chờ mong được xem một màn kịch vui, nhưng giờ lại thành cảm động và xót thương. Dù sao những người này tâm tính đều lương thiện, từ nhỏ đã chịu ảnh hưởng của sách thánh hiền, họ tin biết sai mà sửa là chuyện tốt lành, huống hồ giữa họ và Tưởng Nhược Lan cũng chẳng phải là thù sâu oán nặng gì. Giờ nàng thân là nhất phẩm phu nhân còn thành tâm thành ý nhận lỗi với họ, về lý về thể diện họ đều có cả, sao còn có thể so đo với nàng được!

Bên này, Cận Yên Nhiên khẽ nói với Thái phu nhân: "Mẹ, chị ta hành lễ nhận lỗi với những người này, liệu có bị coi là làm mất mặt thể diện của Hầu phủ không?"

Thái phu nhân vỗ vỗ tay con, cười đáp: "Con bé này, nói lời xin lỗi thật lòng chưa bao giờ là một việc mất mặt cả, làm được như vậy tẩu tẩu con nhất định phải rất dũng cảm, đổi lại là con, con có đủ dũng khí để làm vậy không?"

Cận Yên Nhiên nhìn Tưởng Nhược Nam đang đứng ở giữa các trà kỉ bĩu môi: "Con không cần phải xin lỗi nhiều người như thế!" Có điều, nếu đổi lại là cô ta, cô ta có đủ dũng khí để làm thế không? Cận Yên Nhiên nhìn Tưởng Nhược Nam hành lễ với từng người một, lòng bỗng dâng lên cảm giác kính phục.

Sau khi nhận lỗi, tạ lỗi với những người mà nàng đã từng thất lễ xong, nàng lại lớn tiếng nói với mọi người: "Mong các vị phu nhân hãy tin rằng, Nhược Lan thành tâm nhận lỗi với các vị, giờ Nhược Lan rất hối hận, Nhược Lan không dám cầu xin các vị tha thứ, chỉ là hôm nay mẫu thân vì mọi người mà tổ chức tiệc trà, Nhược Lan không muốn chuyện của mình ảnh hưởng tới bữa tiệc trà mẫu thân đã dốc lòng chuẩn bị, mong các vị hãy xem xét tới thành ý của Nhược Lan mà tạm thời vứt bỏ thành kiến trong lòng, toàn tâm toàn ý tận hưởng tất cả sự chu đáo mà mẫu thân đã chuẩn bị cho mọi người, tận hưởng phong cảnh tuyệt đẹp nơi đây, chỉ cần thế thôi là Nhược Lan đã cảm tạ các vị lắm rồi!"

Các vị phu nhân cười cười, có hai vị phu nhân đi đến đứng cạnh Tưởng Nhược Nam, cầm tay nàng cười nói: "Xem phu nhân nói gì kìa, chuyện đã qua chúng tôi cũng quên lâu rồi, phu nhân không cần nhắc lại nữa! Kể ra thì, chúng tôi đều rất nể phục Thái phu nhân đấy!" Nói xong, một vị phu nhân trong số đó quay đầu lại cười với Thái phu nhân: "Thái phu nhân, tôi nhất định sẽ phải tới đây để học hỏi kinh nghiệm từ người, chỉ trong thời gian ngắn ngủi người có thể mài giũa một viên đá thô trở thành viên ngọc đẹp, riêng điểm này thôi cũng đủ để chúng tôi kính phục bội phần! Mọi người nói có phải vậy không nào?"

Những phu nhân khác lập tức phụ họa theo: "Đúng thế đúng thế, Thái phu nhân cũng phải truyền kinh nghiệm cho chúng tôi nữa!"

"Con gái tôi cũng rất bướng bỉnh, hay là gửi thẳng tới chỗ Thái phu nhân để bà rèn luyện giúp một phen!"

Thái phu nhân được mọi người khen ngợi lòng rất vui, cười đáp: "Nói thế thì chẳng phải ta đã trở thành ma ma 'đào tạo' rồi sao?"

Mọi người cùng cười nghiêng ngả, không khí bỗng trở nên vui vẻ ôn hòa.

Đúng lúc này, một giọng nữ sắc nhọn vang lên!

20. Chương 20

4.5

Tiếng hét sắc nhọn thất thanh ấy nhanh chóng lấn lướt cả tiếng cười nói vui vẻ của các vị phu nhân, khiến không khí vừa dịu xuống bỗng như ngưng đọng.

Tiếng hét ấy vang lên từ phía Đông Nam, nơi tập trung của đám a hoàn.

Trong buổi tiệc trà này, mỗi vị phu nhân đều đem theo vài a hoàn và người hầu, lúc này, họ chỉ giữ một hai người ở bên để tiện hầu hạ, những người còn lại Hầu phủ bố trí trà và điểm tâm ở góc Đông Nam, cho họ có chỗ nghỉ ngơi chơi đùa, còn a hoàn của các phu nhân trong Hầu phủ cũng thay nhau qua đó nghỉ, trò chuyện với a hoàn của các phủ khác.

Thái phu nhân cau mày, vốn định bảo Liễu Nguyệt qua đó xem sao rồi lặng lẽ giải quyết. Nhưng còn chưa kịp lên tiếng, phía góc Đông Nam đã có một nha đầu hai tay ôm mặt, đầu tóc hỗn loạn chạy ra, nhìn theo hướng của cô ta, có lẽ định tiếp tục bỏ chạy, nhưng chạy được hai bước, thì không cẩn thận vấp ngã, lại ngã xuống ngay cạnh chân của một vi phu nhân.

Vị phu nhân đó lệnh cho a hoàn theo hầu mình đỡ cô ta đứng lên, cất tiếng hỏi: "Đây là a hoàn nhà ai, thật chẳng biết lễ nghi gì cả!"

Các phu nhân đều nhìn a hoàn đó im lặng, nhưng Vu Thu Nguyệt ngồi sau Thái phu nhân bỗng "á" lên một tiếng rồi gọi, "Ngọc Liên, là Ngọc Liên!"

Liễu Nguyệt cũng nhận ra đây là a hoàn Ngọc Liên thường theo hầu bên cạnh Vu Thu Nguyệt, liền nói nhỏ với Thái phu nhân.

Vừa là a hoàn của phủ, lại còn xông vào giữa nơi tiếp đãi khách khứa. Thái phu nhân muốn xử lý nhẹ nhàng cũng không được nữa, bà bất lực, đành bảo Liễu Nguyệt đưa Ngọc Liên tới chỗ mình.

Ngọc Liên quỳ trước bàn của Thái phu nhân, toàn thân run lẩy bẩy, khóc thút thít.

Thái phu nhân tức giận vì cô ta dám xông ra phá đám, làm loạn tiệc trà nên nghiêm giọng nói: "Thân là a hoàn, mà lại không có phép tắc gì cả, đưa ra, nhốt lại để sau sẽ xử lý!"

Nói xong lại lẳng lặng quay đầu nhìn Vu Thu Nguyệt một cái, ánh mắt sắc lẹm, rõ ràng là đang trách cứ Vu Thu Nguyệt không quản giáo nghiêm a hoàn!

Vu Thu Nguyệt thầm cười nhạt, trách ta, đợi lát nữa bà sẽ còn thấy kinh ngạc hơn! Nhân lúc Thái phu nhân không để ý, Vu Thu Nguyệt lẳng lặng nháy mắt ra hiệu cho Ngọc Liên.

Hai bà hầu già đi tới định kéo Ngọc Liên ra ngoài, đúng lúc này, Ngọc Liên bỗng khóc thét lên, nói: "Thái phu nhân, Thái phu nhân, không liên quan tới nô tỳ, là a hoàn Hồng Hạnh vô duyên vô cớ đánh nô tỳ, nô tỳ không cẩn thận nên kêu thành tiếng, Thái phu nhân, không phải lỗi ở nô tỳ!"

Nghe tới tên Hồng Hạnh, Tưởng Nhược Nam giật thót mình, vô thức nhìn về chỗ ngồi của mình, thì thấy Hồng Hạnh vẫn đứng hầu cạnh nàng nay đã bị đổi thành Ánh Tuyết, còn Hồng Hạnh thì không thấy tăm hơi đâu. Tưởng Nhược Nam dùng ánh mắt để hỏi dò Ánh Tuyết, Ánh Tuyết vẻ mặt lo lắng, khe khẽ lắc đầu. Rõ ràng là cô ta cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Lúc này lại có một a hoàn xông vào, quỳ thụp một cái xuống đất, lớn tiếng nói: "Thái phu nhân, là nô tỳ đánh Ngọc Liên, nhưng do Ngọc Liên chửi rủa phu nhân của chúng nô tỳ sau lưng, nên nô tỳ mới động tay đánh người! Mong Thái phu nhân minh giám!"

Thì ra là Hồng Hạnh nghe thấy Ngọc Liên nhắc tới tên mình, nên mới xông vào để giải thích.

Các vị phu nhân ngồi xung quanh thấy a hoàn của Hầu phủ đã gây ra sự hỗn loạn tới mức này, đặc tính ưa "tám" chuyện của họ lại nổi lên, người nào người nấy mở to mắt nhìn kịch hay.

Ngọc Liên nghe Hồng Hạnh nói thế, khóc lóc đáp: "Tôi đâu có mắng chửi phu nhân, bên tai nào của chị nghe thấy tôi mắng chửi phu nhân chứ!"

Hồng Hạnh ngang ngược giơ tay chỉ thẳng vào mặt Ngọc Liên, giọng vừa nhanh vừa sắc: "Đồ khốn, cô tưởng rằng cô không thừa nhận là xong hả? Cô mắng phu nhân của chúng tôi làm bộ làm tịch, còn nói cái gì mà vẽ rồng vẽ hổ khó vẽ xương…"

"Hồng Hạnh, im miệng!" Tưởng Nhược Nam đanh thép lên tiếng ngắt lời Hồng Hạnh! Xấu che tốt khoe, trước mặt khách khứa, cho dù có nói gì cũng là sai, cho dù có đúng thì cũng vẫn bị coi là sai! Chỉ còn cách tạm thời dẹp chuyện này để đó đã, đợi quan khách về rồi sẽ giải quyết mới là đúng.

Hồng Hạnh ngẩng đầu lên bắt gặp ánh mắt sắc lạnh đáng sợ của tiểu thư, có chút tủi phận, cô ta làm vậy hoàn toàn là vì tiểu thư mà!

"Phu nhân, là thật, nhất định là vì Vu di nương đánh cược thua người, nên trong lòng oán giận, không chừng những lời này cô ta đã nói trước mặt Ngọc Liên…"

"Bốp." Tưởng Nhược Nam hận cô ta không biết lúc nào nên dừng lúc nào nên nói, nên đã cho Hồng Hạnh một cái bạt tai thật mạnh, lúc ấy mới khiến cái miệng của Hồng Hạnh ngậm chặt.

Hồng Hạnh ôm mặt, nhìn nàng với ánh mắt như không dám tin, "Tiểu thư…" Nước mắt ầng ậc, rồi lã chã rơi.

Nhưng đã muộn rồi, các vị phu nhân ngồi xung quanh đã hiểu rõ mọi chuyện qua lời biện giải của Hồng Hạnh, xem ra a hoàn của Tưởng Nhược Lan đã đánh a hoàn của người cùng vào cửa một ngày với nàng là Vu Thu Nguyệt.

Lúc này mọi người mới để ý tới Vu Thu Nguyệt nãy giờ vẫn ngồi ở một góc, bộ dạng đáng thương như chực khóc đến nơi. Rồi lại nhìn bộ dạng vừa ra tay đánh người của Tưởng Nhược Lan, hình dung tới câu nói của Hồng Hạnh "vẽ rồng vẽ hổ khó vẽ xương", lòng nảy sinh nghi ngờ, nhưng còn e ngại vì đây là việc nhà người ta, không tiện lên tiếng hỏi. Có điều bao nhiêu suy đoán cứ lởn vởn trong đầu họ.

Thái phu nhân thấy tiệc trà mà mình chăm chút hết lòng chuẩn bị biến thành một chiến trường hỗn loạn, chỉ cảm thấy vô cùng mất mặt, tức tới mức toàn thân run lẩy bẩy.

Lúc này Vu Thu Nguyệt đột nhiên đi tới quỳ xuống trước mặt Tưởng Nhược Nam, run rẩy nói: "Tỷ tỷ, tỷ hãy tin muội, Ngọc Liên tuyệt đối không bao giờ nói những lời như thế, nhất định là có hiểu lầm trong đó!" Nói xong quay đầu qua, nhìn Ngọc Liên hỏi: "Ngọc Liên, rốt cuộc là có chuyện gì, ngươi mau nói rõ ta nghe!"

Ngọc Liên vừa dập đầu vừa khóc đáp: "Di nương, người hãy tin nô tỳ, sao nô tỳ dám nói những lời như thế chứ, nô tỳ cùng với Tiểu Thúy nhà Vương phu nhân đang nói chuyện về một vở kịch trước đó từng xem qua, nói tới những tình tiết trong đó, nhưng Hồng Hạnh lại đột nhiên xông tới, vô cớ không nói không rằng cho nô tỳ hai cái tát, còn giật tóc nô tỳ nữa!"

Vương phu nhân thấy chuyện này còn liên quan tới a hoàn nhà mình, vội gọi Tiểu Thúy lại hỏi cho rõ. Tiểu Thúy quỳ dưới đất run rẩy đáp: "Ngọc Liên nói không sai ạ, chúng nô tỳ đúng là đang nói chuyện về một vở kịch, nhưng vị tỷ tỷ kia…" Tiểu Thúy chỉ Hồng Hạnh, "Đột nhiên xông tới đánh người, thật đáng sợ!"

"Nói vớ vẩn, ta đã nghe thấy rất rõ ràng… Ta biết rồi, các ngươi thông đồng một giuộc với nhau!" Sắc mặt Hồng Hạnh trắng bệch, nói năng lộn xộn.

Vương phu nhân cười nhạt đáp: "A hoàn nhà ta chưa bao giờ làm những việc vô phép vô tắc như thế!"

Càng lúc càng lớn chuyện, các vị phu nhân liếc nhìn Hồng Hạnh đang sợ hãi tới thất thần, trong đầu họ bất giác xuất hiện một câu nói, "thật là chủ nào tớ nấy", chủ nhân báo đạo, a hoàn cũng bá đạo, chưa làm rõ ràng đã dám ra tay đánh người! Đến a hoàn còn thế, không cần nghĩ cũng biết bình thường Tưởng Nhược Lan đã ức hiếp di nương kia thế nào!

Các vị phu nhân đều biết Vu Thu Nguyệt bị Tưởng Nhược Lan ngáng chân chen ngang, nên mới từ chính thất chuyển thành thiếp thất, giờ lại được chứng kiến cảnh này, càng khiến họ hướng sự thông cảm của mình về phía Vu Thu Nguyệt, bao nhiêu thiện cảm dành cho Tưởng Nhược Lan trước đó bỗng dưng tan nhanh như mây khói.

Tưởng Nhược Nam bình tĩnh nhìn cảnh tượng hỗn loạn trước mắt, lòng nàng đã hiểu, Hồng Hạnh mặc dù thô lỗ, nhưng quyết không vô cớ đánh người, hơn nữa sự việc đâu thể trùng hợp như thế, lại đúng lúc để Hồng Hạnh nghe được câu nói mẫn cảm dễ khiến cô ta hiểu lầm? Rất rõ ràng, tất cả chuyện này đều đã được lên kế hoạch từ trước, biết tính cách Hồng Hạnh nóng nảy dễ lỗ mãng, nên bọn họ đã cố tình nói để Hồng Hạnh nghe được, khiến cô ta hiểu lầm. Hồng Hạnh đã trúng kế của Vu di nương rồi! Hồng Hạnh là a hoàn thân cận với nàng, những thứ khác không nói, riêng tội quản giáo không nghiêm là nàng chắc chắn không thể tránh được! Hơn nữa khiến buổi tiệc trà thành ra thế này, người khác sẽ nhìn nàng thế nào? Tiệc trà bị hủy hoại vì Hồng Hạnh, Hầu phủ mất thể diện, về phía Thái phu nhân, nàng phải ăn nói với bà ra sao đây?

Tưởng Nhược Nam vô thức thấy toàn thân mình ướt đẫm mồ hôi.

Nàng nhìn Vu Thu Nguyệt đang quỳ dưới đất khóc lóc, vẻ mặt vô tội hết sức thì thầm cười nhạt, nàng đã sai rồi, đôi khi, không phải cứ nàng tha cho người ta thì người ta cũng sẽ tha cho nàng. Giống loại người như Vu Thu Nguyệt, chỉ cần nơi lỏng mất cảnh giác một giây thôi, cô ta sẽ không do dự gì mà xông tới, cắn nát nàng không chừa một mẩu!

Loại người này, nàng phải mãi mãi chà đạp dưới chân mình, khiến cô ta không bao giờ có cơ hội ngóc đầu lên!

Đúng lúc Thái phu nhân chuẩn bị tuyên bố tiễn khách kết thúc "vở kịch" này, thì đột nhiên ở một góc của tiệc trà bỗng lại náo loạn lên, một a hoàn thất thanh kêu: "Không hay rồi, phu nhân nhà tôi trở bệnh!"

Thái phu nhân "xoạt" một tiếng đứng phắt dậy, được Cận Yên Nhiên dìu, bà đi vòng qua mấy trà kỉ, bước về hướng phát ra âm thanh đó, lo lắng liên miệng hỏi: "Chuyện gì thế? Ai trở bệnh?"

Các vị phu nhân đang đứng quây lại ở một góc thấy Thái phu nhân đi đến bèn đứng tránh ra, một vị phu nhân trong số đó nói: "Là Lưu phu nhân, hình như rất nghiêm trọng!"

Thái phu nhân trong lòng thất kinh, vội vàng đi về phía phu nhân của Lưu viên sử là La thị, Tưởng Nhược Nam nghe thấy, cũng bỏ mặc Hồng Hạnh và Vu Thu Nguyệt đang quỳ dưới đất, quay người theo sau Thái phu nhân.

Hai người đến một góc vườn thì thấy La thị ngã xuống bên cạnh trà kỉ, tay ôm chặt ngực, sắc mặt trắng bệch, hơi thở gấp gáp, thỉnh thoảng lại ho hung hắng, trán rịn mồ hôi, hai ba a hoàn đang ngồi bên cạnh, người vuốt ngực, người vỗ lưng, kẻ lại giúp Lưu thị lau mồ hôi. Đám phu nhân vây quanh người này một câu, kẻ kia một câu thăm hỏi tình hình.

Thấy Thái phu nhân đến, a hoàn đang lau mồ hôi cho Lưu thị vội dừng tay lại, quỳ trước mặt bà, khóc nói: "Thái phu nhân, xin người hãy mời công tử nhà nô tỳ tới, công tử đã nói, nếu phu nhân đột nhiên phát bệnh thì phải lập tức mời đại phu, nếu không sẽ nguy hiểm tới tính mạng!"

Thái phu nhân nhìn La thị đang thở dốc, ho tới trắng xanh cả mặt, vừa sai tên hầu chạy đi mời Lưu thái y, vừa gọi người đưa La thị vào trong phòng.

Bọn a hoàn, hầu già vâng dạ bước lên phía trước, xúm lại khiêng La thị lên, ai ngờ chính vì hành động đó, khiến La thị lại càng khó chịu, bà ta ho sặc sụa liền mấy tiếng, mắt bắt đầu trắng dã. Thái phu nhân sợ hãi vội vàng kêu người dừng tay!

A hoàn của La thị càng khóc to hơn, không biết phải làm thế nào mới phải. Các vị phu nhân đứng bên thấy tình cảnh đó đều lẳng lặng lắc đầu, e rằng La thị lần này lành ít dữ nhiều!

Trong lúc mọi người còn đang hốt hoảng, thì đột nhiên có một người đi đến cạnh La thị, quỳ dưới đất, đón La thị từ tay của a hoàn sang tay mình, để bà ta nằm trên đùi, đồng thời hỏi a hoàn của La thị, "Xin hỏi, Lưu phu nhân có phải bị bệnh hen suyễn không?"

Mọi người đều nhìn về phía người đó, sững sờ, người này lại là Tưởng Nhược Lan, cô ta muốn làm gì?

Thái phu nhân lập tức hét: "Nhược Lan, con định làm gì hả? Việc này liên quan tới sự sống chết, không phải chỗ để con gây chuyện đâu!" Ngộ nhỡ vì nàng mà Lưu phu nhân chết trong Hầu phủ thì chuyện này sẽ rắc rối to!

Vu Thu Nguyệt đang quỳ dưới đất lúc này cũng đứng dậy, chậm rãi tới chỗ bọn họ, lạnh lùng đứng nhìn.

Đại a hoàn hầu bên cạnh La thị là Vân Tiếu thấy người bế phu nhân nhà mình đi mất là Tưởng Nhược Lan, nhớ ra giữa phu nhân nhà mình và vị Hầu phu nhân này từng có khúc mắc, lòng bất giác thất kinh: "Phu nhân đừng động vào phu nhân nhà tôi!" Nói xong bèn giơ tay định cướp phu nhân nhà mình về.

Tưởng Nhược Nam quả quyết hét: "Muốn cứu phu nhân nhà ngươi thì đừng có động tay vào!" Đồng thời ngẩng đầu lên nói với Thái phu nhân: "Mẫu thân, Nhược Lan có cách giảm bớt sự đau đớn cho Lưu phu nhân, để bà ấy an toàn đợi cho tới khi Lưu thái y tới!"

Mọi người nghe xong những lời Tưởng Nhược Lan nói thì đều lộ vẻ không tin, chưa từng nghe việc Tưởng Nhược Lan còn biết chữa bệnh cứu người! Họ lại nhớ ra chuyện a hoàn của cô ta còn vừa đánh người xong, suy nghĩ, không chừng Tưởng Nhược Lan muốn mượn chuyện này để lập công, nhằm tránh tội chăng? Nhưng cô ta phải xem mình có bản lĩnh ấy không đã chứ! Thật quá hồ đồ!

Cận Yên Nhiên lại chẳng buồn phí lời với nàng, dứt khoát gọi mấy bà hầu già tới lôi Nhược Lan ra, tránh nàng gây họa cho Hầu phủ!

Mấy bà hầu già xắn tay áo xông lên, đang chuẩn bị kéo Nhược Lan ra, đột nhiên nghe thấy Thái phu nhân khẽ quát: "Chậm đã."

Cùng lúc ấy, các vị phu nhân đều nhìn Tưởng Nhược Nam, vẻ mặt chăm chú.

Chỉ thấy giữa đám người, Tưởng Nhược Nam bình tĩnh giơ tay ra, bắt đầu ấn vài cái trên đầu trên người La thị, chỉ là vài động tác đơn giản, nhưng kỳ tích đã xảy ra, La thị vừa rồi còn khó khăn thở gấp không ngừng, ho tới không ra hơi nữa, nhờ Tưởng Nhược Nam xoa bóp mà hơi thở dần dần bình tĩnh trở lại, sắc mặt cũng khá hơn trước rất nhiều, không còn hổn hển thở nhanh nữa, cơn ho cũng ngớt, bệnh tình rõ ràng có chuyển biến tốt!

Sau khi xoa bóp nhẹ nhàng, Tưởng Nhược Nam nói với La thị: "Phu nhân, bà hãy dùng sức làm động tác nuốt xuống vài lần, như thế bà sẽ cảm thấy dễ chịu hơn đấy!"

Thần trí của La thị vẫn luôn rất tỉnh táo, thấy Tưởng Nhược Lan chỉ làm vài động tác đơn giản đã giảm bớt sự đau đớn cho mình, vội tin tưởng nàng, đâu còn nhớ tới việc quan hệ giữa mình và nàng có vết rạn, nghe lời, lập tức làm theo những gì nàng nói, sau khi nuốt xuống vài lần, đúng là cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều. Lời cảm kích bỗng buột miệng thốt lên: "Đa tạ!"

Mọi người kinh ngạc tới mức muốn rớt cả tròng mắt ra ngoài, vừa rồi rõ ràng còn thấy bộ dạng của Lưu phu nhân như sắp chết tới nơi, sắc môi cũng nhợt nhạt, vậy mà chỉ trong nháy mắt lại còn có thể mở miệng nói. Tất cả mọi người đều nghệt mặt ra nhìn Tưởng Nhược Nam, căn bản không dám tin vào những gì mình thấy.

Không khí trở nên yên tĩnh lạ thường.

Thái phu nhân và Cận Yên Nhiên thầm thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới phát hiện, bàn tay đang nắm chặt tay nhau của họ ướt mồ hôi.

Bên này, Tưởng Nhược Nam ngẩng đầu lên nói với các vị phu nhân còn chưa tỉnh lại: "Xin mọi người hãy đứng tránh ra một chút, cứ vây chặt thế này, không khí không lưu thông được, không có lợi cho bệnh tình của Lưu phu nhân!"

Các vị phu nhân nghe thấy giọng nói của nàng thì bừng tỉnh khỏi cơn mộng, đều nghe lời đứng lùi về phía sau mấy bước.

Tưởng Nhược Nam lại quay đầu nhìn Vân Tiếu hỏi: "Phu nhân nhà ngươi bị hen phải không? Không mang thuốc bên người sao?"

Vân Tiếu thấy Tưởng Nhược Nam lo lắng, nghe nàng hỏi, lắp ba lắp bắp đáp: "Tôi… Phu nhân nhà tôi đúng là bị hen, nhưng bình thường chỉ phát bệnh vào mùa đông thôi, mà cho dù có phát bệnh cũng không nghiêm trọng như vừa rồi, vì vậy… vì vậy không mang theo thuốc bên người!"

Tưởng Nhược Nam nhìn nhìn khóm hoa đang nở tươi thắm cách trà kỉ mà La thị ngồi không xa, khi gió thổi qua, hương thơm thoang thoảng bay trong không khí, thầm nghĩ, hay là do bị dị ứng với phấn hoa? Bèn hói: "Phu nhân nhà ngươi bị dị ứng phấn hoa phải không?"

Vân Tiếu càng lo lắng, "Dị ứng phấn hoa, đấy là bệnh gì?"

Tưởng Nhược Nam nghĩ, có lẽ ở thế giới này vẫn chưa có khái niệm về dị ứng. Nhưng đột nhiên phát bệnh, thì chắc là khả năng bị dị ứng tương đối lớn. Nghĩ đến đây, nàng bèn gọi người chuyển Lưu thị đến một nơi cách xa khóm hoa kia một chút cho bà nghỉ ngơi. Vì bệnh tình của La thị có chuyển biến tốt, nên lần di chuyển này không khiến bà thấy khó chịu nữa.

Đúng lúc ấy, những tiếng huyên náo vang lên, là tên hầu của Hầu phủ đang cùng Lưu thái y gấp gáp đi vào.

Lưu thái y tay xách một chiếc hòm nhỏ, mặt mày lo lắng, "Mẫu thân ta đang ở đâu?"

Vân Tiếu thấy công tử nhà mình đã đến, vội vàng chạy ra đón: "Phu nhân ở đây, công tử không cần phải lo, tình trạng của phu nhân đã tốt lên nhiều rồi."

Lưu Tử Căng vừa đi về phía mẫu thân vừa hỏi với giọng thắc mắc: "Chẳng phải người của Hầu phủ nói bệnh tình mẫu thân ta rất nghiêm trọng sao?" Khiến hắn sợ tới mức muốn bắn tim ra ngoài.

Vân Tiếu đưa Lưu Tử Căng đến bên La thị, Lưu Tử Căng chẳng còn để ý tới việc phải hành lễ với Thái phu nhân cùng các vị phu nhân khác, mà đầu tiên là bắt mạch cho mẫu thân.

Thái phu nhân nói bằng giọng có lỗi: "Lưu phu nhân đang khỏe mạnh, đột nhiên lại bị phát bệnh, nhất định là do Hầu phủ ta đã tiếp đãi không chu đáo." Rồi hỏi: "Bệnh tình của Lưu phu nhân có nghiêm trọng không?"

Sau khi Lưu Tử Căng bắt mạch xong đã có kết luận. Y đứng dậy hành lễ với với Thái phu nhân, sau đó nói: "Bệnh hen suyễn của mẫu thân là bệnh cũ, năm nào cũng tái phát, không liên quan tới quý phủ, Thái phu nhân không phải bận tâm." Sau đó tò mò hỏi: "Chỉ là lần này bệnh hen suyễn của mẫu thân tôi rất nghiêm trọng mà lại nhanh chóng bình phục, không biết là do vị nào cứu chữa, tại hạ rất muốn gặp mặt để cảm tạ!"

La thị nhấc tay lên chỉ vào Tưởng Nhược Nam đứng bên cười nói: "Là Hầu phu nhân đã cứu mạng ta!"

"Là cô!" Lưu Tử Căng nhìn nhìn Tưởng Nhược Nam, vô cùng kinh ngạc: "Sao cô có thể làm được?"

Tưởng Nhược Nam cười đáp: "Thực ra rất đơn giản, tôi chỉ bấm các huyệt Hợp Cốc, Nội Quan, Phong Chì, Thiên Đột, Thiên Trung cho Lưu phu nhân thôi!"

Lưu Tử Căng gật đầu, "Không sai, đây đúng là cách đúng đắn để chữa trị bệnh hen!" Y lại nhìn Tưởng Nhược Nam, đôi mắt trong trẻo có chút nghi hoặc, "Sao cô lại biết những huyệt đó?"

Tưởng Nhược Nam mỉm cười nhưng không đáp. Những kiến thức này đều là do nàng đọc được trong sách về dưỡng sinh, không ngờ cũng có chút tác dụng!

Lưu Tử Căng rất muốn làm rõ chuyện này, nhưng bây giờ không phải lúc nói chuyện, bệnh tình của Lưu phu nhân chỉ tạm thời ổn định thôi, nếu không được trị liệu kịp, hậu quả sẽ càng nghiêm trọng hơn, ngay lập tức, Lưu Tử Căng cùng mẫu thân cáo từ Thái phu nhân ra về. Thái phu nhân sau khi lại một lần nữa bày tỏ sự áy náy, bà mới gọi người hộ tống họ hồi phủ.

Xảy ra bao nhiêu là chuyện như thế, các vị phu nhân cũng biết đến lúc nên về rồi. Từng người từng người một cáo từ Thái phu nhân, qua chuyện của La thị, họ đã không còn để ý tới "màn kịch" không vui của bọn a hoàn trước đó nữa, giờ trong lòng họ chỉ có sự bội phục và tò mò với Tưởng Nhược Lan thôi. Trước khi đi, người nào người nấy nắm tay Tưởng Nhược Nam thân mật nói vài câu, còn mời Tưởng Nhược Nam nếu có thời gian đến phủ của họ làm khách.

Về phần Vu Thu Nguyệt, lại bị mọi người lãng quên.

Thực ra, chuyện là như thế này, Vu Thu Nguyệt cho dù có đáng được thông cảm tới đâu, thì việc cô ta trở thành thiếp thất đã là sự thật, các vị phu nhân chỉ nhất thời đồng tình hoặc bày tỏ sự quan tâm tới cô ta,

nhưng cuối cùng cũng chẳng để ý nhiều tới một thiếp thất. Dù sao thân phận địa vị khác nhau, Vu Thu Nguyệt chẳng qua chỉ là thiếp, không đủ tư cách để họ coi trọng.

Vẫn là Tưởng Nhược Nam hôm nay thật sự đã khiến bọn họ có quá nhiều kinh ngạc, khiến họ cảm thấy vô cùng hứng thú với nàng. Hơn nữa nàng là nhất phẩm phu nhân, đương nhiên xứng đáng là đối tượng để họ kết giao.

Nhưng các vị phu nhân bỏ qua chuyện này không có nghĩa là chủ nhân của Hầu phủ cũng bỏ qua. Đợi khách khứa về hết, Thái phu nhân sầm mặt xuống, sai người nhốt Hồng Hạnh và Ngọc Liên vào phòng để củi, đồng thời nghiêm nghị dặn, sáng sớm mai, cả Vu Thu Nguyệt và Tưởng Nhược Lan đều phải tới Tùng Hương viện, bà phải điều tra cho rõ việc này!

Hiện giờ, bà rất mệt, cần phải nghỉ ngơi, không còn tâm trạng đâu mà quan tâm tới nhiều chuyện như thế nữa.

21. Chương 21

Tưởng Nhược Nam vừa quay về Thu Đường viện thì Phương ma ma vội vàng chạy đến trước mặt nàng, "thụp" một tiếng quỳ ngay xuống đất, liên tục dập đầu mấy cái.

Tưởng Nhược Nam giật thót mình, vội cúi người xuống đỡ bà ta đứng dậy: "Phương ma ma, bà làm gì thế, mau đứng dậy đi!"

Phương ma ma ngẩng đầu lên túm chặt lấy cánh tay giơ ra định đỡ bà của Tưởng Nhược Nam, khóc nói: "Tiểu thư, ma ma chưa bao giờ cầu xin cô điều gì, lần này, ma ma xin cô hãy cứu Hồng Hạnh! Nếu cô không cứu nó, nó nhất định sẽ bị Thái phu nhân đuổi ra khỏi phủ! Cha nó mất sớm, từ nhỏ đã theo hầu bên cô, ngoài cô và ma ma ra, nó chẳng còn ai là người thân cả, nếu bị đuổi khỏi phủ rồi thì nó phải sống thế nào đây?" Phương ma ma nước mắt ròng ròng, bà khóc rất thảm thiết.

Tưởng Nhược Nam có chút bối rối, Hồng Hạnh mặc dù là a hoàn bồi giá của nàng, nhưng đã bước chân vào Hầu phủ thì đã trở thành a hoàn của Hầu phủ rồi, thân là chủ nhân Hầu phủ, Thái phu nhân đương nhiên có quyền xử lý cô ta. Lần này Hồng Hạnh thực sự quá bốc đồng, xốc nổi, khiến Thái phu nhân bị mất mặt trước bao người, nếu Thái phu nhân thật sự muốn xử lý cô ta, thì nàng có tư cách gì mà đứng ra cầu xin đây? Huống hồ, bản thân nàng cũng vì Hồng Hạnh mà để lại ấn tượng dạy dỗ kẻ dưới không nghiêm với Thái phu nhân, lại chạy tới cầu xin bà, chỉ e sẽ khiến Thái phu nhân cho rằng nàng cảm tính, xử lý không nghiêm mà thôi. Sau này vị trí chủ nhân Hầu phủ chắc chắn sẽ không thể trao cho nàng, nếu để rơi vào tay Vu Thu Nguyệt, với tâm địa độc ác của cô ta, thì không biết cô ta sẽ gây phiền phức cho nàng tới mức nào!

Phương ma ma thấy nàng do dự, lòng càng cuống hơn, lại liên tục dập đầu mấy cái: "Tiểu thư, ta biết, đều là do Hồng Hạnh không tốt, đều tại Hồng Hạnh gây họa, nó tự làm tự chịu, không liên quan tới ai! Nhưng, ta chỉ có một đứa con gái ấy thôi. Hãy nể tình Hồng Hạnh một lòng bảo vệ tiểu thư, nể tình mẹ con ta luôn hầu hạ trung thành với tiểu thư, tiểu thư hãy cứu lấy nó!" Phương ma ma kéo gấu váy của Tưởng Nhược Nam, tiếng khóc càng thê thiết hơn.

Hai a hoàn là Hoa Anh và Liên Kiều cũng cùng lớn lên với Hồng Hạnh, thấy Phương ma ma khóc lóc đáng thương, nên họ đồng loạt cùng quỳ xuống, dập đầu cầu xin Tưởng Nhược Nam, "Tiểu thư, xin người hãy cứu Hồng Hạnh!"

Tưởng Nhược Nam nhìn những người bên cạnh mình, thầm nghĩ, giờ nàng chỉ có bọn họ thôi, nếu hôm nay để Vu Thu Nguyệt đắc ý, khiến nàng ruồng rẫy cả đại a hoàn luôn hầu hạ bên mình, liệu họ có cho rằng bản thân nàng không phải là người mà họ có thể nương tựa, tin cậy không? Sau này sao họ dám một lòng một dạ vì nàng?

Không được! Tưởng Nhược Nam mím chặt môi, tay cũng siết chặt, không thể để âm mưu của Vu Thu Nguyệt được thành hiện thực, không thể để cô ta đắc ý!

Nàng cúi xuống, đỡ Phương ma ma đứng dậy, nói: "Phương ma ma yên tâm, chuyện này ta sẽ tự có cách giải quyết." Nàng nhìn những người còn lại, nói từng câu từng chữ rõ ràng: "Ta quyết không để bất kỳ ai ức hiếp những người bên cạnh mình!"

Buổi chiều, Cận Thiệu Khang từ phủ nha về, đến Tùng Hương viện thỉnh an Thái phu nhân, hỏi về buổi tiệc trà ngày hôm nay. Cả ngày, hắn đều nghĩ về việc này, hắn sốt sắng muốn biết biểu hiện của Tưởng Nhược Lan.

Thái phu nhân thở dài, kể lại tất cả mọi chuyện xảy ra trong tiệc trà ngày hôm nay cho hắn nghe.

"Trước mặt quan khách mà a hoàn trong phủ lại gây sự đánh nhau, nhìn vẻ mặt như đang xem trò cười của các vị phu nhân ấy, cái mặt già của ta thật không biết phải giấu đi đâu nữa!"

Cùng với những lời trần thuật của Thái phu nhân, sắc mặt Cận Thiệu Khang càng lúc càng sa sầm xuống, "A hoàn hầu hạ bên cạnh cô ta lại dám ngông cuồng như thế!" Sau đó hắn nhớ lại tất cả những gì mà nàng từng làm trước đấy, lạnh lùng hừ một tiếng: "Cũng khó trách, có một vị chủ nhân bá đạo hung hăng như thế, đương nhiên a hoàn cũng chỉ đến vậy mà thôi!" Hy vọng càng nhiều thất vọng càng lớn, hắn đã chờ đợi mong ngóng suốt một ngày, nhưng lại nhận được một đáp án như thế, trong lúc buồn phiền, hắn phủ định tất cả!

Thái phu nhân khẽ lắc đầu, nói: "Thực ra hôm nay ta nhận ra, Nhược Lan cũng đã rất cố gắng, sau đó nếu không phải nó ra tay cứu Lưu phu nhân thì chuyện này không biết còn đi tới đâu! Ta nghĩ, chỉ là a hoàn đó tính cách bốc đồng xốc nổi mà thôi!"

Cận Thiệu Khang hừ khẽ, "Mẫu thân, một a hoàn sao có lá gan lớn như thế, đương nhiên là vì hàng ngày cô ta thường xuyên buông lời oán thán trước mặt a hoàn đó, mắng nhiếc Thu Nguyệt đủ điều, nên a hoàn ấy mới phản ứng dữ dội như vậy!"

Thái phu nhân ngồi thẳng người lên, nhìn con trai: "Nó vào cửa lâu như thế rồi, con còn chưa đặt chân đến Thu Đường viện một bước, cho dù nó có oán trách thì cũng là đúng thôi!"

Cận Thiệu Khang đứng dậy, chỉ về phía Thu Đường viện, vẻ mặt phẫn nộ: "Cô ta cũng không suy nghĩ xem mình đã vào cái nhà này như thế nào, còn mong con tới chỗ cô ta ư? Giờ con còn chưa đến đó mà a hoàn của cô ta đã ngông cuồng như thế, nếu con đến rồi, không biết Thu Đường viện của bọn họ còn ức hiếp Cẩm Tú viện thành thế nào nữa!" Trong lòng hắn bùng lên cơn giận không sao gọi được thành tên, giống như cảm giác tức giận vì bị lừa gạt, bị đùa bỡn vậy!

Đã từng có lúc hắn thật sự cho rằng, nàng đang vì hắn mà cố gắng…

Nhưng chuyện này giống như cây kim điểm trúng vào huyệt đạo mẫn cảm của hắn, thì ra thứ mà hắn kỳ vọng chờ đợi lại là một câu chuyện cười, nàng chưa bao giờ thay đổi, sự thực này khiến hắn muốn bùng nổ!

Thái phu nhân kỳ quái trước sự gay gắt khác thường của con trai, "Hầu gia, con làm sao thế? Còn chưa có kết luận, giờ có nói gì cũng là quá sớm, đợi ngày mai ta điều tra rõ sự việc…"

"Ngày mai?" Cận Thiệu Khang ngập ngừng, rồi nói tiếp: "Ngày mai, nếu tiện mẫu thân hãy đợi con tan triều rồi hãy tra xét."

Thái phu nhân có chút kinh ngạc, "Chuyện trong nhà, để mẹ xử lý là được rồi, sao phải cần tới Hầu gia con nhúng tay vào?"

"Con muốn xem xem người đàn bà độc ác đó còn có thể nói ra những lời cay nghiệt tới mức nào!" Ánh mắt Cận Thiệu Khang lóe lên, trầm giọng đáp.

Sau khi Cận Thiệu Khang đi ra từ phòng Thái phu nhân, Ninh An bước tới đón hắn, cười nói: "Hầu gia, tối nay đến Thu Đường viện ạ?"

Hầu gia hôm nay tâm trạng rất tốt, hai ngày nay thường xuyên luẩn quẩn ngoài cửa Thu Đường viện, vì vậy hắn mới tự cho là mình thông minh, đón lời.

Ai ngờ Hầu gia ban ngày vẫn còn phơi phới xuân tình nay nghe hắn nói xong, đột nhiên "soạt" một tiếng quay phắt lại trừng mắt nhìn hắn, hai mắt sắc như lưỡi dao khiến Ninh An sợ tới mức suýt thì đánh rơi đèn lồng trong tay.

"Đến Cẩm Tú viện!"

Cận Thiệu Khang nói xong cất bước đi trước.

Ninh An run lẩy bẩy theo sau, có cảm giác khi Hầu gia nói câu này, ngài đang nghiến răng nghiến lợi!

Khi Cận Thiệu Khang tới chỗ Vu Thu Nguyệt, đúng lúc Vu Thu Nguyệt tựa vào cửa sổ khóc rấm rứt. Bàn tay trắng trẻo mềm mại nắm chặt khăn tay, đôi vai yếu mềm khẽ run rẩy, bộ dạng yêu kiều thật đáng thương.

Nghe tiếng động, Vu Thu Nguyệt quay đầu lại, khuôn mặt diễm lệ trắng nhợt, đôi vai mảnh run run, đôi mắt to ầng ậc nước, thấy Cận Thiệu Khang, đôi mi dài vừa chớp, nước mắt lại nối đuôi nhau rơi xuống.

Hoa lê ngậm mưa, đáng thương mềm yếu.

"Hầu gia..." Vu Thu Nguyệt môi run run khẽ gọi một tiếng, sau đó nhào vào lòng Cận Thiệu Khang, "Cuối cùng chàng cũng đến thăm Thu Nguyệt rồi!"

Cận Thiệu Khang khẽ vòng tay ôm lấy eo cô ta, trong không khí vấn vít một thứ hương thơm ngọt ngào, vô thức, hắn nhớ tới mùi hương thanh nhẹ như hoa lan trên người Tưởng Nhược Lan.

Cận Thiệu Khang thất kinh, vội vàng thu lại tâm tư, khẽ đẩy Vu Thu Nguyệt ra, hỏi: "Thu Nguyệt, hôm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Vu Thu Nguyệt cúi đầu, khẽ thút thít đáp: "Hầu gia đã biết cả rồi ư?" Cô ta lau nước mắt, "Là thiếp không tốt, là thiếp trị dưới không nghiêm, thiếp thường nhắc nhở đám người dưới không được sinh sự, hôm nay nếu Ngọc Liên không trò chuyện với a hoàn của Vương phủ thì đã chẳng xảy ra chuyện gì rồi!" Cô ta ngẩng đầu nhìn Cận Thiệu Khang một cái, "Trong nhà nên dĩ hòa vi quý, Hầu gia đừng trách mắng tỷ tỷ."

Cận Thiệu Khang cười nhạt một tiếng, dĩ hòa vi quý, dĩ hòa vi quý, Tưởng Nhược Lan tại sao lại không hiểu được rằng dĩ hòa vi quý chứ? Cũng đúng, cô ta là bà la sát, sao có thể hiểu được những đạo lý ấy?

Từ nhỏ hắn đã ao ước có thể lấy được một khuê nữ hiểu biết, đoan trang hiền thục như mẫu thân, sau khi gặp Vu Thu Nguyệt, cảm thấy nàng rất phù hợp với hình tượng của thê tử mà mình đã xây dựng trong lòng, vừa khéo là mẫu thân cũng quý nàng, bèn tới nhà họ Vu cầu hôn, nhưng không hiểu sai sót thế nào, mà lại rước một bà la sát vào nhà!

Hắn nhìn Vu Thu Nguyệt, người con gái tinh thông cầm kỳ thi họa, người con gái từ nhỏ đã lớn lên trong sự giáo dục nghiêm khắc, chỉ có người con gái như thế mới hợp với hắn, hợp với Hầu phủ!

"Nàng yên tâm, từ nay về sau, ta sẽ không để cô ta ức hiếp nàng nữa!" Hắn khẽ nói.

Vu Thu Nguyệt lại nước mắt như mưa, cô ta dựa vào lòng Cận Thiệu Khang, cơ thể vì kích động và vui sướng mà khẽ run rẩy.

"Hầu gia, có câu nói này của chàng, dù thiếp có phải chịu bao nhiêu cực khổ cũng có đáng gì đâu? Chỉ cần giữ được Hầu gia bên mình, chỉ cần trong tim Hầu gia có Thu Nguyệt, Thu Nguyệt đã rất thỏa mãn rồi!"

Cận Thiệu Khang nhẹ nhàng ôm nàng ta, nghe những lời tình ý miên man ấy, chẳng hiểu sao mà trong lòng không bình tĩnh lại được.

Vu Thu Nguyệt nép vào lòng hắn, khóe miệng nhếch lên cười nhạt.

Tưởng Nhược Lan ơi là Tưởng Nhược Lan, cho dù ngươi có được cả thiên hạ này chấp nhận, nhưng không được Hầu gia yêu thích, thì rốt cuộc ngươi vẫn thua trong tay ta!

***

Sáng sớm hôm sau, Tưởng Nhược Nam sau khi trang điểm xong xuôi, đem theo Ánh Tuyết, Liên Kiều cùng đến Tùng Hương viện.

Nàng không cho Phương ma ma theo tới đó, sợ bà không giữ được bình tĩnh, sẽ làm hỏng việc.

Khi đến nơi, Vu Thu Nguyệt đã ngồi ở vị trí của mình. Nhìn thấy Tưởng Nhược Nam, vội tiến lên phía trước hành lễ. Tưởng Nhược Nam lạnh lùng nhìn cô ta một cái, cảm thấy như khóe miệng cô ta đang nhếch lên cười đầy chế giễu.

Tưởng Nhược Nam đi qua cô ta, đến vị trí của mình và ngồi xuống. Trong phòng chỉ có hai chủ nhân là bọn họ và a hoàn của mỗi người.

"Tối hôm qua, Hầu gia hỏi muội chuyện xảy ra trong tiệc trà, muội đã nói với Hầu gia, trong nhà nên dĩ hòa vi quý, để chàng đừng trách mắng tỷ tỷ nữa!" Vu Thu Nguyệt đột nhiên quay đầu lại nói với Tưởng Nhược Nam.

Tưởng Nhược Nam cũng quay sang nhìn vẻ mặt như cười như không của cô ta, thầm cười nhạt, sao, muốn thể hiện rằng Hầu gia sủng ái mình trước mặt nàng ư? Chỉ là một tên khốn mà thôi, có cần phải đắc ý tới mức ấy không? Cẩn thận không bị viêm cổ tử cung, khi ấy có muốn chữa cũng chẳng được.

"Hầu gia đương nhiên sẽ không trách mắng ta, chuyện này vốn là muội sai! Có điều ta cho rằng, mặc dù trong nhà phải dĩ hòa vi quý, nhưng những kẻ làm chuyện mờ ám thì phải trừng trị thích đáng!"

Tưởng Nhược Nam nhìn cô ta, trên môi vẫn nở một nụ cười, nhưng giọng điệu lại lạnh hơn băng!

Vu Thu Nguyệt giật mình, cười khan hai tiếng, "Tỷ tỷ nói chuyện thật chẳng có đạo lý gì cả, sao lại thành ra muội sai nhỉ, nha đầu Tiểu Thúy của Vương phủ có thể làm chứng, chuyện này không thể trách Ngọc Liên!"

Cô ta thầm nghĩ, cho dù ngươi có nhận ra ta giở trò ma, thì đã sao nào, ngươi có chứng cứ không? Ai sẽ tin lời một bà la sát!

Tưởng Nhược Nam nhướn mày nhìn cô ta, cười hi hi mấy tiếng, bộ dạng thần bí khó đoán, khiến tâm trạng Vu Thu Nguyệt bất giác căng thẳng.

Lúc này, Triệu di thái thái, Vương thị và Cận Yên Nhiên cùng bước vào.

Vu Thu Nguyệt liếc thấy họ, vội vàng cúi đầu xuống, nước mắt lăn ra: "Tỷ tỷ nói là muội sai thì là muội sai, muội biết thân phận của muội không đủ tư cách để tranh luận với tỷ tỷ."

Cận Yên Nhiên và Vương thị vừa bước vào đã nhìn thấy Vu Thu Nguyệt đang cúi đầu rơi nước mắt trước mặt Tưởng Nhược Nam, lại nghe những lời cô ta vừa nói, lập tức hiểu lầm. Cận Yên Nhiên đi tới bên cạnh Vu Thu Nguyệt an ủi cô ta mấy câu, rồi ngẩng đầu lên nhìn Tưởng Nhược Nam tức giận nói: "Tưởng Nhược Lan, tỷ có thôi được chưa hả, tỷ đã được gả cho ca ca rồi, đã trở thành Hầu phu nhân của phủ An Viễn Hầu rồi, tỷ còn muốn thế nào, tỷ không thể tha cho Thu Nguyệt tẩu tẩu sao?"

Vương thị ngồi vào chỗ của mình, thâm hiểm thêm một câu: "Có những người ấy mà, không biết thế nào là đủ đâu…"

Cận Yên Nhiên lại trừng mắt lườm Tưởng Nhược Nam một cái, sau đó vỗ vỗ lưng Vu Thu Nguyệt, an ủi nói: "Thu Nguyệt tẩu tẩu, tẩu yên tâm, chuyện hôm qua mọi người chúng ta ai cũng rõ, có những kẻ muốn đổ hết tội lên người tẩu! Hừ! Nhưng đâu dễ như thế! Bọn muội sẽ không để mặc ai đó bắt nạt tẩu mà không quản!"

Tưởng Nhược Nam ngẩng đầu lên nhìn Cận Yên Nhiên, cười nhạt đáp: "Tiểu cô, con mắt nào của tiểu cô nhìn thấy ta bắt nạt Thu Nguyệt thế? Chẳng qua mới chỉ nhìn thấy cô ta khóc, thế là ta thành kẻ phạm tội sao? Nếu giờ đổi lại người khóc là ta, thì tiểu cô có cho rằng người bị bắt nạt cũng là ta không? Đôi khi những gì mắt mình nhìn thấy chưa chắc đã phải sự thật, nếu nhìn nhận vấn đề mà chỉ tin vào mắt mình thôi, thì có ngày tiểu cô sẽ bị thiệt thòi đấy!"

Cận Yên Nhiên chỉ vào Tưởng Nhược Nam, tức giận nói: "Tưởng Nhược Lan, dựa vào cái gì mà ngươi dám dạy dỗ ta?"

"Vào việc ta là trưởng tẩu của muội!" Tưởng Nhược Nam nhướng mắt về phía cô ta, thản nhiên nói tiếp: "Đây là Hầu gia đã nói vậy!" Cận Yên Nhiên này đã được Thái phu nhân bao bọc quá kĩ, đầu óc thật quá đơn giản! Tức chết đi được!

"Ngươi!" Cận Yên Nhiên lại bị chặn họng không thốt lên lời, mặt đỏ bừng vì tức giận.

Vu Thu Nguyệt kéo tay Cận Yên Nhiên khuyên nhủ: "Yên Nhiên, ta biết muội tốt với ta, nhưng muội đừng vì ta mà tranh cãi với tỷ tỷ nữa, khiến gia đình bất hòa, tội của ta lại lớn thêm!"

Cận Yên Nhiên nhìn cô ta nghiến răng trèo trẹo: "Thu Nguyệt tẩu tẩu, tẩu thật quá yếu đuối!" Nói rồi ngồi xuống cạnh Vu Thu Nguyệt, chỉ nói chuyện với cô ta, không nhìn Tưởng Nhược Nam thêm lần nào nữa.

Tưởng Nhược Nam nhìn đôi mắt đỏ hoe của Vu Thu Nguyệt, lòng không kìm được nghĩ, nước mắt thật hữu dụng, có phải nàng cũng nên thường xuyên mang theo bột ớt bên mình không, nhưng ngay sau đó nàng lại nghĩ, mẹ nó chứ, Tưởng Nhược Nam nàng mà phải dùng nước mắt để cầu xin sự thương cảm, thật quá mất mặt!

Bà đây không cần dùng nước mắt, vẫn có thể chà đạp Vu Thu Nguyệt như thường!

Đúng khi ấy, Thái phu nhân từ trong phòng bước ra. Mọi người đều quay sang hành lễ với bà. Thái phu nhân ngồi vào vị trí chủ nhà, sau đó nói: "Chúng ta đợi thêm một lát, Hầu gia sẽ tới ngay!"

Mắt Cận Yên Nhiên sáng lên, "Ca ca sẽ đến thật sao?" Sau đó quay sang Vu Thu Nguyệt: "Nhất định là ca ca sợ người nào đó ngang ngược vô lý!" Rồi lại lườm Tưởng Nhược Nam.

Vu Thu Nguyệt cũng rất vui, nhưng ngoài mặt lại tỏ ra có lỗi: "Làm liên lụy tới cả Hầu gia, tội của Thu Nguyệt quá lớn!"

Tưởng Nhược Nam trợn ngược mắt, chỉ hận không thể cho cô ta một cái bạt tai, mẹ nó chứ, sao cô không đi diễn kịch đóng phim nhỉ, lời thoại buồn nôn như vậy mà cũng nói ra được!

Vẻ mặt Thái phu nhân điềm tĩnh thản nhiên, không nhận ra bất cứ tâm tư nào trên đó, bà gọi a hoàn dâng trà và điểm tâm. Buổi sáng Tưởng Nhược Nam chưa dùng cơm, thấy điểm tâm làm ngon miệng bèn dùng một chút, đồng thời cũng là nạp thêm năng lượng để chuẩn bị đối mặt với cuộc chiến đấu sắp diễn ra.

Vừa dùng xong hai miếng bánh điểm tâm, Cận Thiệu Khang cũng bước vào phòng.

Lại một loạt đứng dậy hành lễ, Cận Thiệu Khang ngồi xuống cạnh Tưởng Nhược Nam, đôi mắt màu nâu lạnh lùng quét qua người nàng, các đường nét trên khuôn mặt căng thẳng, nhìn rõ hắn đang rất không vui.

Tưởng Nhược Nam khẽ hừ một tiếng, ngươi đanh mặt lại thì ta sợ ngươi ư? Ta phải chống mắt lên nhìn xem hôm nay ngươi có thể giúp được nàng vợ bé của mình không?

22. Chương 22

5.2

Thái phu nhân cho người đưa Hồng Hạnh và Ngọc Liên vào.

Bị giam một đêm, tinh thần của hai nha đầu này có chút chán nản, cả hai quỳ dưới đất, đầu cúi gằm.

Hồng Hạnh len lén ngước mắt nhìn trộm Tưởng Nhược Nam một cái, lộ rõ vẻ khẩn cầu. Mặc dù đã nhận lời Phương ma ma nhưng Tưởng Nhược Nam nhìn thấy cô ta lại giận. Nha đầu này không biết nặng nhẹ như thế, gây ra phiền phức lớn cho nàng, lần này nhất định phải khiến cô ta nếm mùi khổ hạnh!

Thái phu nhân nhìn hai kẻ đang quỳ dưới đất, nghiêm giọng hỏi: "Hôm qua có khách ở đó nên ta không hỏi kĩ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, các ngươi phải nói cho rõ, từng người nói một, ngươi nói trước!" Bà giơ tay chỉ Ngọc Liên.

Ngọc Liên dập đầu một cái rồi mới bắt đầu nói: "Hôm qua nô tỳ gặp a hoàn Tiểu Thúy của Vương phủ, liền ra góc phía Đông Bắc trò chuyện với cô ta một lát..." Đại khái là, hai người này quen nhau từ trước, sau khi gặp lại liền bắt đầu chuyện phiếm, nhắc lại chuyện trước kia họ từng đi xem kịch, khi nói đến một diễn viên kịch, Ngọc Liên bèn đưa ra nhận xét của mình, rằng hắn có vẻ giả bộ vờ vịt gì gì đó.

Khả năng diễn đạt của Ngọc Liên rất tốt, mỗi tình tiết đều vô cùng rõ ràng, cụ thể, nhằm chứng thực những lời mình nói, giọng điệu và vẻ mặt như thể hiện rằng cô ta vô tội, lại thêm có Tiểu Thúy đứng ra làm chứng vào ngày hôm qua, dường như lẽ phải đang đứng về phía cô ta vậy.

Thái phu nhân thoáng chau mày, ánh mắt bà nhìn Hồng Hạnh càng lúc càng sắc, còn vẻ mặt Cận Thiệu Khang càng lúc càng lạnh lùng.

"Nô tỳ và Tiểu Thúy đang nói thì Hồng Hạnh tỷ tỷ lao đến, cứ thế tát nô tỳ hai cái, giật tóc nô tỳ nữa, còn đẩy nô tỳ ngã xuống đất!" Ngọc Liên nói xong buồn tủi rơi nước mắt.

Hồng Hạnh thấy mọi người xung quanh đều tin lời nói của Ngọc Liên, cuống lên, vội quay về phía Thái phu nhân lớn tiếng kêu: "Thái phu nhân, đừng tin lời cô ta, nô tỳ ngồi cách cô ta không xa, cô ta cố ý, trước đó những gì cô ta nói nô tỳ đều không nghe thấy, chỉ riêng hai câu này thì nô tỳ lại nghe ra…"

Thái phu nhân chỉ vào Hồng Hạnh: "Liễu Nguyệt, tát vào miệng cho ta! Từng người nói một, vậy mà còn dám xen vào! Một nô tỳ không biết lễ nghi phép tắc như thế, cứ đánh thật đau cho ta!"

Liễu Nguyệt vâng dạ bước lên, tới trước mặt Hồng Hạnh, nhằm thẳng vào mặt cô ta mà tát, âm thanh vừa vang vừa đanh, Hồng Hạnh kêu lên thảm thiết.

Ngọc Liên quỳ bên cạnh hai mắt mở to, kinh hoàng vô cùng khi phải chứng kiến cảnh ấy. Nét mặt Cận Yên Nhiên thoáng cau lại vì không nỡ nhìn, Vương thị và Vu Thu Nguyệt thì chỉ cười nhạt ngồi xem. Tưởng Nhược Nam không ngờ Thái phu nhân bình thường nhìn dịu dàng ôn hòa như thế mà cũng có lúc lại độc ác đến vậy, lòng bỗng dưng thấy run sợ.

Sau khi bị tát liền mấy cái, Thái phu nhân mới bảo Liễu Nguyệt dừng tay. Liễu Nguyệt lùi về đứng cạnh Thái phu nhân, Hồng Hạnh mềm nhũn gục dưới đất, hai má vừa đỏ vừa sưng, khóe miệng còn rỉ máu, đau tới mức nước mắt chảy tràn, nhưng lại run sợ trước uy thế của Thái phu nhân, không dám khóc thành tiếng, chỉ thút thít giật cục.

Thái phu nhân lạnh lùng nhìn cô ta một cái, rồi lại hỏi Ngọc Liên: "Ngươi đã nói xong chưa?"

Ngọc Liên quỳ dưới đất, run rẩy nói: "Nô tỳ… nô tỳ nói hết rồi!"

"Giờ đến lượt ngươi nói!" Thái phu nhân nhìn trùm lên người Hồng Hạnh, lạnh lùng lên tiếng.

Hồng Hạnh vừa khóc, vừa nói: "Thái phu nhân… Nô tỳ bị oan… Là cô ta ám hại nô tỳ… Rõ ràng nô tỳ nghe thấy, cô ta chửi rủa tiểu thư nhà nô tỳ, nô tỳ mới không kìm được mà giơ tay đánh cô ta! Thái phu nhân… xin người hãy tin nô tỳ…" Hồng Hạnh từ nhỏ tới lớn đều mượn uy của Tưởng Nhược Lan mà tác oai tác quái, chỉ có cô ta đánh người chứ chưa từng bị người đánh. Giờ cô ta bị Thái phu nhân cho mấy cái tát khiến gan như nhỏ lại, cộng thêm chẳng học hành nhiều, nên những lời trần thuật không được rõ ràng như Ngọc Liên vốn được nuôi dạy trong một gia đình gia giáo, nói đi nói lại chỉ có vài câu đó, khiến sự biện giải của cô ta không có sức thuyết phục.

Ánh mắt mọi người nhìn cô ta càng lúc càng khinh bỉ, Hồng Hạnh thấy vậy, nỗi sợ hãi trong lòng tăng cao, vì muốn thoát tội nên cô ta bắt đầu làm càn, chỉ thẳng vào Ngọc Liên nói: "Nhất định là chủ tớ bọn họ đã bày mưu tính kế, ám hại nô tỳ, ám hại phu nhân nhà nô tỳ!"

Vương thị ngồi cách cô ta không xa nghe những lời ấy, giơ chân đạp cho Hồng Hạnh một cái, tức giận hét: "Nô tỳ chết giẫm, vì muốn thoát tội mà lời nào cũng dám nói, không sợ bị rút lưỡi ư?"

Hồng Hạnh bị đạp thét lên thê thảm, ngã sấp xuống đất, Tưởng Nhược Nam thấy vậy, cơn giận bốc lên, chỉ thẳng vào Vương thị mà hét: "Đệ muội, mẫu thân bảo Hồng Hạnh nói, đệ muội chen ngang vào làm gì, muội có ý đồ gì hả! Trong mắt muội còn có mẫu thân nữa hay không?"

Hồng Hạnh thấy chủ nhân đứng lên chống lưng cho mình, lập tức đau đớn khóc nức lên!

Vương thị chột dạ, vội vàng quỳ xuống trước mặt Thái phu nhân, phân bua: "Thái phu nhân, con không cố ý, con chỉ không thể nghe được nô tỳ này cắn bậy, nên nhất thời tức giận mà thôi! Mong Thái phu nhân trách tội!"

Thái phu nhân nhìn Vương thị chau mày, đáp: "Ở đây đã đủ loạn rồi, con không còn việc gì ở đây nữa, hai người hãy ra ngoài trước đi!" Rồi bà lại nhìn Triệu di thái thái.

Triệu di thái thái vội vàng đứng dậy, cúi đầu cụp mắt đi tới kéo Vương thị ra ngoài. Vương thị đi theo một cách miễn cưỡng, trước lúc đi còn quay lại trừng mắt lườm Tưởng Nhược Nam một cái, nhưng thấy nàng cũng đang lạnh lùng nhìn mình, ánh mắt sắc hơn dao. Vương thị thót tim, quay đầu đi luôn.

Ra khỏi Tùng Hương viện, Triệu di thái thái nhìn quanh, sau đó hạ giọng nói với con dâu: "Sau này chuyện của phòng trên, con tham dự ít thôi!"

Vương thị ấm ức đáp: "Con vất vả bao nhiêu mới giới thiệu được biểu muội cho Hầu gia, chẳng phải vì muốn sau này có thể nhờ uy muội muội mà sống tốt hơn một chút ư? Thiệu Đường thi bao lần không đỗ, nếu ngày sau có thể được quản lý nhiều công việc làm ăn của gia đình hơn thì thật tốt. Tiền tài ở trong tay mình, mình không cần phải nhìn sắc mặt người ta nữa! Không ngờ lại bị bà la sát này ngáng chân!" Sau đó lại ghé sát vào người Triệu di thái thái, nói: "Nhưng bây giờ bà la sát kia không được sủng ái, nếu chúng ta có thể giúp muội muội nắm được quyền chủ nhân của cái nhà này, thì ngày sau biểu muội đương nhiên phải nhớ tới chúng ta!" Đoạn lại thở dài, "Đáng tiếc, biểu muội thật quá yếu đuối!"

Triệu di thái thái cười nhạt, đáp: "Nếu thật sự là người yếu đuối, cho dù con có giúp cô ta thế nào cô ta cũng chẳng trèo lên được cái vị trí ấy. Chỉ sợ là người ta ngoài mặt tỏ ra yếu đuối nhưng trong bụng lại đầy dao nhọn, đến khi ấy lại bị người ta lấy ra làm lá chắn, con phải chịu thiệt lại còn ngốc nghếch chẳng biết gì cả!"

Vương thị ngẩn người, đứng khựng lại rồi vội vàng chạy đuổi theo, nói: "Không thế đâu, con gần như chứng kiến biểu muội lớn lên, con bé là người thế nào con rất rõ, nó sẽ không đối xử với con như thế! Nếu không con đã không giới thiệu nó cho Hầu gia!"

Triệu di thái thái lạnh lùng hừ một tiếng, trừng mắt lườm cô ta: "Ta cũng hy vọng con không nhìn nhầm người, có điều sau này chuyện của cô ta con quản ít thôi, ta thấy Tưởng Nhược Lan cũng không phải là người dễ bắt nạt đâu. Con cẩn thận trộm gà không được lại còn mất nắm thóc!"

Vương thị lẩm bẩm càu nhàu, rõ ràng không coi lời mẹ chồng ra gì. Hai người đi về hướng viện tử của mình.

Trong Tùng Hương viện, Tưởng Nhược Nam thấy Vương thị đã đi, thầm thở phào nhẹ nhõm, coi như đã bớt được một kẻ đâm bị thóc chọc bị gạo.

Thái phu nhân nghe xong lời của Hồng Hạnh, lòng cũng thoáng lay động, ngước mắt nhìn về phía Vu Thu Nguyệt. Việc thê thất dùng thủ đoạn để tranh giành sủng ái, bà đã từng chứng kiến không ít, lẽ nào Vu Thu Nguyệt…

Cận Thiệu Khang nghe những lời mà Hồng Hạnh nói thì lại nhìn về phía Tưởng Nhược Nam, ánh mắt lạnh như băng, "Đây chính là mục đích của cô sao?"

Tưởng Nhược Nam giận quá hóa buồn cười: "Hầu gia đang nói gì, thiếp nghe không hiểu!"

Cận Thiệu Khang lạnh lùng nhìn nàng, Tưởng Nhược Nam cũng trừng mắt nhìn lại hắn không hề tỏ ra yếu thế, cho đến khi Cận Thiệu Khang hừ khẽ một tiếng, quay đầu đi chỗ khác.

Bên này, Vu Thu Nguyệt thoáng thấy ánh mắt nghi ngờ của Thái phu nhân bỗng căng thẳng, vội vàng đi tới quỳ trước mặt bà, khóc lóc nói: "Thái phu nhân, Thu Nguyệt là người thế nào phu nhân rõ nhất, Thu Nguyệt sẽ không làm những việc mờ ám như vậy đâu. Đời này kiếp này, Thu Nguyệt chỉ nguyện được sống cùng Hầu gia, những chuyện khác Thu Nguyệt chẳng hề bận tâm. Nếu Thu Nguyệt thật sự nhắm vào vị trí đó thì ngay từ đầu Thu Nguyệt đã không về làm thiếp của Hầu gia. Thái phu nhân, tấm lòng Thu Nguyệt sáng như nhật nguyệt, Thu Nguyệt có thể bỏ qua tất cả, nhưng lại không thể tha thứ cho việc người khác nhục mạ chân tình của mình dành cho Hầu gia!" Nói xong bèn dập đầu mấy cái trước Thái phu nhân, những tiếng bộp bộp vang lên, thể hiện rõ sự kiên quyết của cô ta.

Cận Yên Nhiên vội vàng đỡ Vu Thu Nguyệt đứng dậy khuyên can, "Thu Nguyệt tỷ tỷ, mọi người biết tỷ có phải mới ngày một ngày hai đâu, sao có thể nghe những lời bậy bạ vì muốn thoát tội của một a hoàn mà không tin tưởng tỷ chứ, tỷ đừng kích động, tấm lòng của tỷ mọi người đều hiểu cả, quyết không để cho người khác đổ oan cho tỷ! Trời ơi, trán tỷ chảy máu rồi này!"

"Yên Nhiên…" Vu Thu Nguyệt khẽ gọi một tiếng rồi khóc ngã vào lòng Cận Yên Nhiên, bộ dạng vô cùng đau lòng tủi nhục.

Tưởng Nhược Nam nhìn cảnh ấy, bất giác trong lòng thấy vô cùng phục Vu Thu Nguyệt, người phụ nữ này có thể diễn kịch tới trình độ đó, cũng coi như cô ta có bản lĩnh!

Có điều qua đấy, nàng cũng hiểu rõ một việc, dù là về danh tiếng, cách thể hiện tâm trạng tính cách, hay về mặt tình cảm với người của Cận gia, nàng ta đều hơn đứt Tưởng Nhược Lan, nếu đem bọn họ ra so sánh, đổi lại là nàng, nàng cũng sẽ tin cô ta hơn! Muốn mọi người tin rằng màn kịch này là âm mưu của cô ta, e rằng rất khó!

Thái phu nhân bị hành động đó của Thu Nguyệt lay động không ít, thầm nghĩ, cũng đúng, chỉ dựa vào mấy lời nói lộn xộn của a hoàn này mà nghi ngờ Thu Nguyệt thì thật không công bằng! Đúng như Yên Nhiên nói, chuyện này rõ ràng là do Hồng Hạnh cậy thế ức hiếp người! Trước kia Tưởng Nhược Lan là người thế nào, không cần phải nhắc lại nữa, mặc dù thời gian này có chút thay đổi, nhưng bản tính khó dời, con trai bà lạnh nhạt với cô ta như thế, sao cô ta có thể không oán hận? A hoàn hầu bên cạnh cô ta chắc chắn hiểu được tâm ý đó, nên mới dám làm như vậy!

Hôm nay chỉ là a hoàn đánh người, sau này nếu như Thu Nguyệt có thai, thì không biết còn xảy ra chuyện gì nữa! Ồn ào tới nhà cửa không được yên, không chừng con trai bà sẽ trở thành chuyện cười cho cả Hoàng thành này.

Nghĩ tới đây, trong lòng Thái phu nhân đã có quyết định, bà ho khẽ một tiếng rồi nói: "Trong bữa tiệc trà của Hầu phủ mà a hoàn lại dám ra tay đánh người, thực sự khiến Hầu phủ không biết phải giấu mặt vào đâu nữa, chuyện hôm nay ta quyết không thể dễ dàng cho qua!"

Hai a hoàn đang quỳ dưới đất nghe thấy vậy thì bỗng run rẩy, Hồng Hạnh càng run hơn, mắt không ngừng liếc về phía Tưởng Nhược Nam.

Vu Thu Nguyệt nghe thấy câu này liền biết mình đã giành được thắng lợi, cô ta len lén liếc Tưởng Nhược Nam một cái, thầm nghĩ: Tưởng Nhược Lan, ngươi hao tâm tổn trí hòng lấy lòng Thái phu nhân, nhưng qua chuyện này, bà ta sẽ không bao giờ còn tin ngươi nữa! Trong lòng bà ta, ngươi mãi mãi là một kẻ thất bại!

Thái phu nhân nói tiếp: "Trong chuyện này mặc dù cả hai a hoàn đều phải chịu trách nhiệm, nhưng lại do Hồng Hạnh khởi xướng. Loại điêu nô không biết phép tắc này, Hầu phủ ta quyết không dung thứ, lôi ra đánh hai mươi gậy trước, rồi sau đem bán!" Nói xong, bà nhìn Tưởng Nhược Nam, "Nhược Lan, đây là a hoàn bồi giá của con, ta xử lý như thế, con có ý kiến gì không?"

Hồng Hạnh nghe Thái phu nhân nói sẽ mang bán mình, lập tức sợ quá khóc lớn, bị đem bán thì có thể bán đi đâu ngoài mấy chỗ bướm ong dập dìu kia. Như vậy thì còn không bằng chết! Thấy Thái phu nhân hỏi ý kiến của Tưởng Nhược Nam, cô ta lập tức bò về phía nàng, ôm lấy chân nàng mà khóc: "Tiểu thư, tiểu thư, hãy cứu nô tỳ, đừng bán nô tỳ, nô tỳ biết sai rồi, nô tỳ thật biết sai rồi, sau này nô tỳ nhất định sẽ ngoan ngoãn, tiểu thư, tiểu thư!" Hồng Hạnh khóc xé gan xé phổi, suýt nữa thì xỉu đi, có thể thấy cô ta đang sợ hãi tới mức nào.

Thái phu nhân và Cận Thiệu Khang lại lẳng lặng ngồi yên chờ xem phản ứng của Tưởng Nhược Nam, muốn biết nàng sẽ có thái độ ra sao. Nếu nàng không chịu, điều đó có nghĩa nàng chưa hoàn toàn hối cải, và trong mắt nàng không hề có Thái phu nhân.

Vu Thu Nguyệt lại vô cùng dễ chịu, dù Tưởng Nhược Lan chịu hay không chịu thì lần này cô ta cũng đã thua thảm hại rồi! Không chịu, sẽ đánh mất sự yêu quý của Thái phu nhân, chịu, ha ha, đến đại a hoàn hầu hạ bên cạnh cô ta còn bị mang bán, thì toàn bộ kẻ hầu người hạ trong phủ này sẽ không bao giờ còn dám tin tưởng cô ta nữa!

Lúc này, Tưởng Nhược Nam đứng dậy, cúi đầu, điềm đạm đáp: "Mẫu thân, con cho rằng, chuyện này xử lý như thế có chút bất công với Hồng Hạnh!"

Sắc mặt Thái phu nhân trầm hẳn xuống, "Con có ý gì?"

Cận Yên Nhiên thì tức giận mắng: "Tưởng Nhược Lan, chuyện đến nước này, tỷ còn muốn bảo vệ con nô tỳ kia? Thật là đánh chết cũng không hối cải!"

Cận Thiệu Khang mặc dù không lên tiếng, nhưng ánh mắt hắn nhìn Tưởng Nhược Nam lộ rõ vẻ giận dữ.

Tưởng Nhược Nam chẳng buồn quan tâm tới bọn họ, tiếp tục nhìn Thái phu nhân nói, "Mẫu thân, người trừng phạt Hồng Hạnh, là bởi vì Hồng Hạnh đã làm Hầu phủ mất thể diện, có đúng không ạ?"

Thái phu nhân nhìn nàng, đặt ly trà trong tay xuống, trầm giọng hỏi lại: "Lẽ nào còn không phải?"

"Mẫu thân, Tưởng Nhược Lan thấy, kẻ thật sự khiến Hầu phủ mất mặt, không phải là Hồng Hạnh, mà là…" Nàng quay người lại, giơ tay chỉ thẳng về phía trước: "Mà là Ngọc Liên!"

Ngọc Liên toàn thân run lẩy bẩy, sợ tới mức không thốt lên lời: "Nô tỳ… nô tỳ…"

Vu Thu Nguyệt lại bắt đầu lau nước mắt, bộ dạng như bị người ta ám hại, có nỗi khổ mà không thể lên tiếng biện giải.

Cận Yên Nhiên lập tức đứng dậy, "Tưởng Nhược Lan, ngươi nói linh tinh gì thế hả? Chuyện vốn là do a hoàn ngươi gây ra, lại bảo người khác phải gánh tội, ngươi thật quá ngang ngược!"

Cận Thiệu Khang nãy giờ vẫn im lặng không lên tiếng lúc này bỗng đứng dậy, quay người nhìn vào mặt Tưởng Nhược Nam, thân hình cao to của hắn như trùm lên người nàng, khiến nàng có cảm giác áp bức ngột ngạt. Hắn chắp hai tay sau lưng, trông xuống nàng, lạnh lùng nói: "Cô nói tiếp đi, ta phải xem xem cô còn định biện giải tới mức nào!" Chuyện tới nước này rồi, mà cô ta còn không chịu nhận lỗi sao? Thì ra từ trước tới nay, cô ta căn bản chẳng hề thay đổi!

Tưởng Nhược Nam lạnh lùng nhìn hắn, người đàn ông này, trong mắt hắn chỉ có Vu Thu Nguyệt mới là thê tử. Cũng đúng, từ đầu tới cuối, hắn chưa bao giờ muốn lấy Tưởng Nhược Lan, hắn chưa từng coi Tưởng Nhược Lan là thê tử, nếu nàng từng có chút kỳ vọng nào với hắn, thì đúng là do nàng tự làm tự chịu mà thôi!

Nàng quay người lại, nói với Thái phu nhân: "Thái phu nhân, con thừa nhận, a hoàn Hồng Hạnh không có phép tắc, ngay đến bản thân con, trước kia cũng là người không biết lễ nghi, nếu không, Thái phu nhân cũng đã không mời ma ma về dạy lễ nghi cho con."

Cận Yên Nhiên cười nhạt: "Thì ra ngươi vẫn còn biết điều đó!"

Tưởng Nhược Nam quay đầu sang nhìn cô ta, lạnh lùng đáp: "Tiểu cô, ta biết tình cảm giữa cô và Vu Thu Nguyệt rất tốt, nhưng mong tiểu cô đừng dùng tình cảm để nhìn nhận vấn đề, mà nên có đánh giá nghiêm túc!"

"Không sai, Hồng Hạnh đánh người là không đúng, con cũng không nói trong chuyện này Ngọc Liên cố ý. Ngọc Liên, trong lòng ngươi tự hiểu! Ta thấy ngươi cũng là một cô nương thật thà, hy vọng ngươi không thấy hổ thẹn với việc mình làm!" Tưởng Nhược Lan nhìn xuống Ngọc Liên điềm đạm nói.

Sắc mặt Ngọc Liên trắng nhợt, ngẩng đầu lên định nói gì đó, nhưng chạm phải ánh mắt sắc nhọn của Tưởng Nhược Nam, bất giác cảm thấy run sợ, không nói được gì.

Vu Thu Nguyệt tức giận trừng mắt lườm Ngọc Liên, Ngọc Liên rúm ró, vội vàng lên tiếng: "Những gì Ngọc Liên nói đều là sự thật, Ngọc Liên không thấy hổ thẹn với lòng!"

Cận Yên Nhiên, Thái phu nhân và Cận Thiệu Khang đều lạnh lùng nhìn Tưởng Nhược Nam, ánh mắt đó như muốn nói, nàng đang giảo biện.

Tưởng Nhược Nam phớt lờ, tiếp tục: "Thái phu nhân, người và các vị phu nhân biết chuyện này là do đâu, lẽ nào không phải do tiếng hét thất thanh của Ngọc Liên mà biết hay sao?"

Nghe đến đây, Cận Yên Nhiên tức giận, "Tưởng Nhược Lan, ngươi đừng đanh đá chua ngoa, lẽ nào Ngọc Liên bị đánh mà hét lên, người đánh không sai, người bị đánh lại sai ư?"

Tưởng Nhược Nam thản nhiên: "Đánh người là sai, nhưng người bị đánh cũng chưa chắc đã đúng! Hồng Hạnh không hiểu phép tắc, lẽ nào Ngọc Liên lớn lên dưới sự dạy bảo của Vu di nương, một người thấu tình đạt lý, học rộng biết nhiều cũng không hiểu phép tắc ư? Lẽ nào cô ta không biết, làm to chuyện lên thì hậu quả sẽ ra sao ư? Nếu như cô ta nhân nhượng cho qua chuyện, thì sự việc cũng không trở nên to tát như thế, chỉ rất ít a hoàn biết thôi, sau đó cũng không tới mức phải thế này!"

Nàng quay người, chỉ vào Ngọc Liên: "Nhưng cô ta đã làm thế nào, cô ta không chỉ kêu thét lên, khiến mọi người chú ý, mà còn chạy vào giữa bữa tiệc! Chỉ là hai cái bạt tai, đau đến mức không thể nhẫn nhịn ư? Hay là cô ta căn bản muốn thu hút sự chú ý của mọi người? Như thế thì cũng thôi, khi đó Thái phu nhân

gọi người đưa cô ta ra ngoài, cô ta có thể để chuyện lắng xuống, lặng lẽ lui ra, đợi khách khứa về rồi, sẽ đưa chuyện này ra phân xử, đến khi ấy chẳng ai trách móc cô ta cả! Nhưng cô ta đã làm gì, lại nói hết mọi chuyện ra trước mặt bao nhiêu quan khách như thế, chẳng phải cố tình muốn làm Hầu phủ mất thể diện?" Nàng quay sang Vu Thu Nguyệt, "Vu di nương, đây là phép tắc mà Vu phủ đã dạy bọn họ sao?"

Thái phu nhân cau mày, hồi tưởng lại sự việc đã xảy ra ngày hôm qua một cách chi tiết, Cận Thiệu Khang cũng cụp mắt, bộ dạng như đăm chiêu suy nghĩ. Khi đó hắn không có mặt ở hiện trường, khi Thái phu nhân kể lại chuyện này cho hắn nghe cũng không nói cụ thể. Vì vậy khi nghe nàng thuật lại những tình tiết kia, hắn có chút bất ngờ!

Chuyện là như thế sao?

Vu Thu Nguyệt không ngờ nàng lại phản biện như vậy, nhất thời tâm trí hỗn loạn, lưng toát mồ hôi lạnh, khó khăn lắm mới lấy lại được bình tĩnh, nói: "Người ta bị đánh thì kêu… kêu lên, là phản ứng hết sức bình thường…"

Tưởng Nhược Nam cười nhạt, đáp: "Người bình thường sẽ làm như thế, nhưng a hoàn trong phủ đã được trải qua rèn giũa nghiêm khắc, sao có thể dễ dàng mắc lỗi? Huống hồ lại còn là a hoàn của Vu phủ!" Nàng xoay người, nhìn Ánh Tuyết đứng sau mình, hỏi: "Ánh Tuyết, nếu là ngươi, ngươi sẽ xử lý như thế nào?"

Ánh Tuyết hiểu ý, đầu tiên hành lễ với Thái phu nhân, sau đó đáp: "Nếu đổi lại là nô tỳ, nô tỳ nhất định sẽ tạm gác chuyện đó lại, tránh xa Hồng Hạnh, đợi các vị phu nhân về rồi sẽ bẩm báo lên trên!"

"Cô ta là a hoàn của ngươi, đương nhiên sẽ nói thế rồi." Cận Yên Nhiên buông một câu cộc lốc, nhưng giọng điệu không còn cứng rắn như trước nữa.

Tưởng Nhược Nam mỉm cười, xoay lại nhìn Liễu Nguyệt đứng sau lưng Thái phu nhân, "Liễu Nguyệt, nếu đổi lại là ngươi, ngươi sẽ làm thế nào?"

23. Chương 23

5.3

Liễu Nguyệt ngẩn người, sao đột nhiên lại hỏi tới cô ta chứ? Cô ta nhìn Vu Thu Nguyệt một cái, rồi lại nhìn sang Tưởng Nhược Nam, bộ dạng bối rối. Nếu bản thân cô ta bị người khác tát, thì cũng tức tới mức nhảy dựng lên ấy chứ… Lúc này, Thái phu nhân cũng quay đầu lại nhìn Liễu Nguyệt, Liễu Nguyệt thấy sợ, lập tức suy nghĩ nghiêm túc, cô ta là a hoàn của chủ nhân Cận gia - Thái phu nhân, đương nhiên phải biết nhìn toàn cục, sao có thể để xảy ra dù chỉ một chút sai sót!

Liễu Nguyệt nghiêm túc đáp: "Đổi lại là nô tỳ, đương nhiên cũng sẽ xử lý giống Ánh Tuyết!"

Tưởng Nhược Nam nhìn Cận Yên Nhiên cười khẽ, Cận Yên Nhiên chẳng biết phải nói gì. Nhưng lại cảm thấy có gì đó không đúng, còn không đúng ở chỗ nào, không sao nói ra được.

Còn Ngọc Liên đang quỳ giữa phòng, tâm tư càng lúc càng rối loạn, chuyện lần này đúng là do cô ta cố ý, là một kế hoạch đã được tính toán kĩ lưỡng, là âm mưu có từ trước. Cô ta không ngờ một bà la sát mà mọi người vẫn chán ghét nói rằng thô lỗ vô lý, lại có thể có tư duy chặt chẽ như vậy.

Tưởng Nhược Nam không dễ dàng bỏ qua, nàng nhìn Ngọc Liên, cười nhạt nói: "Ngọc Liên, ngươi hãy nói xem, tại sao họ có thể làm được, còn ngươi lại không làm được?"

Sắc mặt Ngọc Liên càng lúc càng trắng, lắp ba lắp bắp nói: "Khi ấy, khi ấy, nô tỳ nhất thời quá tức giận…"

Tưởng Nhược Nam lập tức túm chặt sơ hở đó: "Ồ, thì ra trong mắt ngươi, sự ấm ức của mình còn quan trọng hơn thể diện của Hầu phủ! Ngươi vốn là muốn thu hút sự chú ý của Thái phu nhân, muốn Thái phu nhân nghiêm trị Hồng Hạnh, đúng vậy chứ?"

Ngọc Liên há miệng mắc quai, tỏ rõ sự sợ sệt.

Lông mày Thái phu nhân dựng ngược lên. Trong mắt bà, kẻ hầu người hạ chỉ là vật phụ thuộc, vật sở hữu, bọn họ nên coi chủ nhân của mình hơn tất thảy mọi thứ, Ngọc Liên này lại vì sự ích kỷ của bản thân, không màng tới thể diện của Hầu phủ, thật quá đáng ghét!

Vu Thu Nguyệt nghe tới đây bèn biết mọi chuyện đã hỏng bét, trước mắt điều quan trọng nhất là phải làm thế nào để mọi người không nảy sinh nghi ngờ với mình. Cô ta nhanh trí, lập tức xông tới bên cạnh Ngọc Liên, làm bộ yếu đuối bất lực đánh vào người Ngọc Liên, vừa đánh, vừa khóc như đau khổ lắm: "Ngọc Liên, ngươi khiến ta quá thất vọng, hàng ngày ta đã dạy ngươi thế nào, dù phải chịu ấm ức gì ngươi cũng có thể nói với ta, nhưng sao ngươi có thể nhất thời tức giận mà gây chuyện lớn tới mức này? Giờ ta có muốn cũng không thể giúp ngươi được nữa!" Nói xong quỳ xuống bên cạnh Ngọc Liên dập đầu bồm bộp: "Đều do Thu Nguyệt trị dưới không nghiêm, đều là lỗi của Thu Nguyệt, xin Thái phu nhân trách phạt!"

Ngọc Liên nhận được "ám hiệu", cũng quỳ xuống trước mặt Thái phu nhân khóc lóc: "Là nô tỳ không tốt, là lỗi của nô tỳ, nô tỳ bị đánh tới hồ đồ rồi. Tỷ ta đánh nô tỳ trước mặt bao người như thế, cũng chính là đánh di nương của bọn nô tỳ! Trong lòng nô tỳ vừa giận vừa cuống nên mới mất tự chủ, hét ầm lên. Thái phu nhân, nô tỳ quyết không phải là cố ý, nô tỳ chỉ thấy rất ấm ức, rất tức giận, vừa bị Thái phu nhân giam một đêm sợ hãi, nên mới làm việc hồ đồ như thế, Thái phu nhân, ngàn sai vạn sai đều là do nô tỳ cả, không liên quan gì đến di nương của nô tỳ. Thái phu nhân, người hãy đánh chết nô tỳ đi!"

Chủ tớ hai người quỳ dưới đất khóc lóc một hồi, người mềm lòng đầu tiên là Cận Yên Nhiên, cô ta đi tới cạnh Thái phu nhân, nói: "Mẹ, cũng khó trách Ngọc Liên, bị người ta cho mấy bạt tai trước mặt bao người, sao có thể không nổi giận, mẹ xử lý chuyện này nhẹ thôi!" Nói rồi lại trừng mắt nhìn Hồng Hạnh đang áp sát vào người Tưởng Nhược Nam, "Nói đi nói lại cũng đều tại ngươi cả!"

Tưởng Nhược Nam gật đầu, "Không sai, Hồng Hạnh có lỗi, mong Thái phu nhân trách phạt!" Nàng không định dùng việc này để lật đổ Vu Thu Nguyệt, mà cũng không có khả năng ấy, nàng chỉ vì Phương ma ma mà muốn bảo vệ Hồng Hạnh mà thôi, tiện thể công kích Vu Thu Nguyệt một chút, để cô ta hiểu, nàng không dễ bắt nạt như thế!

Cùng kéo Ngọc Liên xuống nước, nàng không tin Thái phu nhân sẽ bán cả hai đại a hoàn bên họ đi!

Thái phu nhân ngẫm nghĩ một hồi, sau đó đưa ra quyết định cuối cùng đối với hai a hoàn kia. Hồng Hạnh và Ngọc Liên mỗi người bị đánh hai mươi roi, cả hai đều bị giáng chức từ nhất đẳng a hoàn xuống thành tam đẳng a hoàn.

Và không mang bán họ đi.

Tưởng Nhược Nam thầm thở phào nhẹ nhõm, mặc dù nàng không thật sự thích Hồng Hạnh, nhưng cũng không muốn nhìn cô ta nhận một kết cục quá thảm.

Hồng Hạnh nghe thấy vẫn phải chịu đòn, không những phải chịu đòn mà còn bị giáng cấp, ánh mắt lại liếc về phía Tưởng Nhược Nam, hy vọng tiểu thư có thể cứu cô ta thêm lần nữa, Tưởng Nhược Nam lại chẳng buồn nhìn cô ta. Ngược lại, Ngọc Liên lập tức dập đầu tạ ơn Thái phu nhân, dùng những lời lẽ hối hận cảm kích nhất để nói với bà. Tố chất cao thấp của hai a hoàn lập tức phân định rõ ràng.

Gia đinh trong Hầu phủ lôi hai người bọn họ ra ngoài, sắc mặt Ngọc Liên trắng bệch, nhưng cư xử bình tĩnh, giống như cam tâm tình nguyện chịu sự trừng phạt, còn Hồng Hạnh lại sợ tới mức toàn thân run lẩy bẩy, nước mắt ròng ròng, người người chán ghét. Thái phu nhân nhìn Hồng Hạnh, liên tục chau mày.

Không lâu sau, từ ngoài sân vang lên tiếng gậy quật xuống và tiếng hét thảm thiết như lợn bị chọc tiết của Hồng Hạnh. Trong phòng, Thái phu nhân vẻ mặt bình thản nhấc hai nha đầu nhị đẳng bên cạnh Tưởng Nhược Nam và Vu Thu Nguyệt lên thành nhất đẳng, a hoàn bên cạnh Tưởng Nhược Nam đương nhiên là Ánh Tuyết, biểu hiện vừa rồi của Ánh Tuyết khiến Thái phu nhân rất hài lòng, còn a hoàn bên cạnh Vu Thu Nguyệt là một người tên Lệ Châu. Rồi chọn ra hai nha đầu trong viện tử của mình bổ sung cho vị trí a hoàn nhị đẳng bị khuyết.

Bà nói: "Ta nghĩ, a hoàn do các con nuôi dạy vẫn hợp ý các con hơn, nên đại a hoàn hầu hạ bên cạnh thì vẫn nên dùng a hoàn bồi giá. Hai a hoàn này của ta cũng rất nhanh nhẹn, chuyển sang phòng các con có thể giúp các con được nhiều việc đấy."

Tưởng Nhược Nam và Vu Thu Nguyệt đều đang nghĩ, Thái phu nhân đột nhiên bổ sung thêm a hoàn cho họ, có phải bà đang nghi ngờ điều gì không? Nhưng cả hai đều không để lộ ra, mặt tươi cười cảm tạ ý tốt của Thái phu nhân.

Mệt mỏi cả buổi sáng, Thái phu nhân cũng phiền, bà khoát tay bảo họ lui ra, vịn tay Liễu Nguyệt vào phòng trong.

Thái phu nhân vừa đi, Cận Yên Nhiên bèn kéo tay Vu Thu Nguyệt và Cận Thiệu Khang nói gì đó, Tưởng Nhược Nam chẳng buồn quan tâm tới họ, đưa theo Ánh Tuyết, Liên Kiều, vòng qua họ đi ra ngoài.

Nhưng đi tới cửa, đột nhiên như nghĩ ra điều gì, nàng quay người lại, nhìn bọn họ lớn tiếng gọi: "Vu di nương."

Vu Thu Nguyệt đang lau nước mắt tủi thân vì được Cận Yên Nhiên an ủi, tiện thể thể hiện sự vô tội của mình trước mặt Cận Thiệu Khang, đột nhiên nghe thấy giọng của Tưởng Nhược Nam, bất giác ngẩng đầu nhìn về phía nàng, sợ sệt nói: "Tỷ tỷ gọi muội có chuyện gì thế?"

Huynh muội Cận Thiệu Khang cũng nhìn Tưởng Nhược Nam.

Tưởng Nhược Nam không màng tới ánh mắt của họ, chỉ chằm chằm nhìn Vu Thu Nguyệt, mỉm cười nói: "Bây giờ, di nương đánh cược thua ta, vậy sau này không thể lười biếng như trước nữa, thân là thiếp thất, có những phép tắc lễ nghi gì, ta nghĩ di nương chắc rõ hơn ta, không cần ta phải nhắc nhở nữa đâu nhỉ?"

Nàng vốn không muốn tính toán so đo với cô ta chuyện này, cũng không muốn cô ta khó chịu, muốn hai người bọn họ đường ai nấy đi đừng can dự vào cuộc sống của nhau, mặc kệ Vu Thu Nguyệt viên mãn hãnh phúc với "con khỉ" kia, còn nàng, nàng chỉ cần lấy lòng Thái phu nhân hòng được sống yên ổn ở Hầu phủ mà thôi. Nhưng giờ xem ra nàng đã quá ngây thơ, Vu Thu Nguyệt chưa bao giờ muốn sống hòa bình với nàng, chưa bao giờ muốn nàng yên ổn!

Nếu ngươi đã không muốn ta được tử tế, thì ta cũng chẳng cho ngươi được thoải mái! Nên làm thế nào thì cứ làm thế ấy, chỉ cần ta còn ở đây một ngày, thì ngươi đừng hòng trèo được lên đầu ta!

Vu Thu Nguyệt câm nín, đành cúi đầu xuống, bộ dáng như bị bắt nạt, chịu ấm ức. Cận Yên Nhiên mấp máy môi, định nói gì đó, nhưng Tưởng Nhược Nam đã nói trước, nàng nhìn Cận Thiệu Khang, hỏi: "Hầu gia, thiếp nói không sai chứ?"

Nàng nhìn Cận Thiệu Khang không chớp mắt, ánh mắt đầy vẻ khiêu chiến, chẳng phải ngươi là người rất thích thực hiện lễ nghi quy củ sao? Giờ ta sẽ thực hành lễ nghi với ngươi, xem xem, ngươi có vì nàng vợ bé mà tự giơ tay tát vào miệng mình không?

Cận Thiệu Khang nhìn nàng một cái, mặt bình thản, đáp: "Cô nói không sai."

Đôi lông mi dài của Vu Thu Nguyệt rung rung, móng tay bấm chặt vào lòng bàn tay, nhưng ngay giây sau đó, cô ta đã ngước đầu lên vẻ mặt điềm đạm như thường, nhìn Tưởng Nhược Nam, nói: "Tỷ tỷ nói đúng, trước kia muội muội đã thất lễ, ngày mai nhất định sẽ đến thỉnh an tỷ tỷ!"

Tưởng Nhược Nam mỉm cười, lướt mắt qua cả ba người họ, đắc ý vô cùng: "Vậy thì ngày mai ta sẽ đợi muội muội!"

Nói xong quay người đi ra ngoài.

Cận Yên Nhiên tức tối, chỉ vào bóng lưng Tưởng Nhược Nam nói với Cận Thiệu Khang: "Ca ca, huynh xem chị ta đắc ý chưa kìa! Thật tức chết đi được!" Đoạn quay sang thì thầm với Vu Thu Nguyệt, "Thu Nguyệt tẩu tẩu, từ ngày mai tẩu hãy cáo bệnh, chị ta không thể bắt người ốm yếu như tẩu đến thỉnh an được!"

Cận Thiệu Khang nghe những lời này thì sắc mặt lập tức sa sầm hẳn xuống, nhìn muội muội nổi nóng: "Yên Nhiên, đây là những lời mà khuê tú của một đại gia đình có thể nói sao? Gần đây muội càng ngày càng hỗn hào, lễ nghi học suốt mười mấy năm nay vứt đi đâu rồi hả? Giờ lập tức quay về phòng cho ta, chép một trăm lần cuốn 'Nữ luận ngữ', chưa chép xong không được ra khỏi phòng!"

Cận Yên Nhiên tức tới mức mắt đỏ hoe, giậm chân bình bịch: "Ca ca, huynh không những không giúp Thu Nguyệt tỷ tỷ mà còn phạt muội, muội mặc kệ huynh đấy!" Nói xong vừa khóc vừa bỏ chạy.

"Yên Nhiên, Yên Nhiên!" Vu Thu Nguyệt gọi với theo, sau đó quay lại nhìn Cận Thiệu Khang đang sầm mặt đứng đó, khẽ gọi một tiếng: "Hầu gia…"

Cận Thiệu Khang nhìn cô ta, chậm rãi nói: "Thu Nguyệt, Hầu phủ có quy tắc của Hầu phủ."

Vu Thu Nguyệt cúi đầu, khẽ đáp: "Hầu gia không cần phải nói, Thu Nguyệt hiểu, Thu Nguyệt chỉ là… thiếp thất." Hai từ "thiếp thất" giống như mũi dao đâm vào tim cô ta, khiến cô ta cảm thấy đau đớn vô cùng.

Đây là những lời oán giận sao? Cận Thiệu Khang thoáng chau mày, nói: "Ta phải về phủ nha nên đi trước." Nói xong, cất bước đi ra ngoài.

Vu Thu Nguyệt cảm nhận được sự lạnh lùng của hắn, lập tức ngẩng đầu lên nhìn theo bóng dáng cao lớn ấy, mặt dần chuyển sang màu trắng, đều tại mình, vừa rồi tại sao lại không chịu nín nhịn chứ?

Chỉ là, lẽ nào cô ta không nên oán giận sao? Tại sao chàng không hiểu, không chịu an ủi cô ta một chút?

Nghĩ tới đây, Vu Thu Nguyệt thật sự cảm thấy ấm ức, tủi nhục.

***

Ra khỏi Tùng Hương viện chưa được bao lâu, Tưởng Nhược Nam bèn cảm thấy có người đi theo sau mình, bước chân điềm đạm không nhanh không chậm, cũng không lỡ nhịp, nhưng gấp gấp như muốn đuổi theo. Ban đầu Tưởng Nhược Nam không để ý, cho rằng chỉ là một kẻ hầu nào đó đi cùng đường. Nhưng suốt dọc hành lang dài, bước chân đó vẫn theo sát phía sau nàng, không tụt lùi quá, mà cũng không vượt lên, khiến nàng cảm thấy lạ.

Nàng vô thức quay đầu lại, cách nàng một khoảng cách tầm hơn mười bước chân là Cận Thiệu Khang thân mặc triều phục.

Ánh mặt trời trải trên người hắn, khiến những đường chỉ màu vàng trên triều phục sáng lấp lánh, sáng đến mức khiến cho người ta không dám tin vào mắt mình. Tưởng Nhược Nam nhìn hắn một cái, thoáng ngẩn ngơ, dừng hẳn bước lại, đứng sang một bên, nhường hắn đi trước.

Cận Thiệu Khang như không ngờ nàng lại đột nhiên quay đầu, vẻ mặt có chút bối rối. Thấy nàng cúi đầu đứng lui sang một bên, mặt hắn khôi phục lại vẻ điềm tĩnh thường thấy, bước về phía trước với tốc độ đều đặn.

Tưởng Nhược Nam thấy Cận Thiệu Khang mặc triều phục, biết hắn sắp về phủ nha, con đường này không chỉ dẫn đến Thu Đường viện, cũng là con đường duy nhất dẫn ra cổng chính, vì vậy nàng cũng không nghĩ ra nơi nào khác để đi. Chỉ là hắn cứ đi theo phía sau khiến nàng rất không thoải mái, nên nhường cho hắn đi trước.

Cận Thiệu Khang bước về phía trước, hắn không muốn để ý tới nàng, nhưng ánh mắt lại vô thức hướng về phía ấy.

Nàng thoáng cúi đầu, mái tóc dài đen láy vấn cao, để lộ chiếc cổ thon dài, sống lưng thẳng rất đẹp, đến eo đột nhiên thắt lại, rồi thuận theo tà váy dài chạy dọc xuống dưới, khiến người ta có cảm giác nàng mang một vẻ đẹp khỏe mạnh mà không kém phần nho nhã.

Ngay sau đó, hắn bèn cảm thấy mình có điều gì đó không đúng, hắn đang nghĩ lung tung gì thế? Tại sao hắn lại không kìm được mà cứ mãi nhìn nàng?

Vô thức, hắn đi đến cạnh nàng, mũi lại ngửi thấy mùi hương thanh đạm như hương hoa lan, trái tim bất giác đập nhanh hơn.

Tưởng Nhược Nam cúi đầu, nhìn thấy tà áo màu đen thêu chỉ bạc của hắn sắp lướt qua trước mặt mình, nhưng đột nhiên, hắn dừng lại. Tà áo lay động, những đám mây được thêu bằng chỉ bạc trên đó lóng lánh dưới ánh nắng mặt trời, vô cùng quý phái.

Bên tai vang lên giọng hắn trầm thấp: "Không ngờ Tưởng Nhược Lan lại có tâm tư mẫn cảm như thế, cũng có tài biện giải đấy, thật khiến người ta bất ngờ!"

Hắn nói thế là có ý gì? Tưởng Nhược Nam ngẩng đầu lên nhìn hắn, điềm đạm đáp: "Hầu gia chưa bao giờ hiểu Nhược Lan, đương nhiên sẽ bất ngờ!"

Cận Thiệu Khang nhìn nàng, khuôn mặt nàng sáng bừng dưới ánh nắng, đôi mắt đen sẫm cũng trở nên trong suốt như thủy tinh, nàng mang một vẻ đẹp khiến người ta không thể lạnh nhạt lờ đi.

Không biết tại sao, tâm trạng Cận Thiệu Khang bỗng trở nên thoải mái, "Ý của cô là, bổn Hầu nên chú ý để tìm hiểu cô?"

Tưởng Nhược Nam cứng họng, không biết phải trả lời thế nào.

Cận Thiệu Khang nhìn bộ dạng lắp bắp của nàng, mỉm cười, lúm đồng tiền bên má trái như nụ hoa bừng nở, sau đó nhanh chóng biến mất, hắn đổi giọng: "Khiến Liễu Nguyệt không thể không đứng về phía cô, tăng thêm tính đáng tin trong lời nói, cô rất thông minh!"

Tưởng Nhược Nam nhìn hắn chằm chằm, lòng bỗng nảy sinh ý cảnh giác: "Thiếp không hiểu ý Hầu gia, thế nào gọi là khiến Liễu Nguyệt không thể không đứng về phía thiếp, thiếp đâu có ép cô ta!"

Cận Thiệu Khang đảo mắt, đôi mắt nâu sẫm lóe lên những tia sáng diễm lệ nhưng lại bức người, "Cô hỏi cô ta như thế, thân là đại a hoàn hầu hạ bên cạnh mẫu thân đương nhiên chỉ có một đáp án, dù đáp án ấy có thật lòng hay không. Tưởng Nhược Lan, xem ra đúng là cô coi người của Hầu phủ như ngốc hết rồi!"

Tưởng Nhược Nam trong lòng run rẩy, nói như vậy thì Thái phu nhân và những người khác cũng nhận ra sao? "Vậy tại sao khi ấy Hầu gia không nói?"

Cận Thiệu Khang quay đầu đi, nhìn về phía hồ nước lấp lánh xa xa: "Nhưng luận về tính chất sự việc, thì những gì cô nói không phải không có lý!" Hắn bước về phía trước, giọng chậm rãi vọng lại: "Cô có thể học xong lễ nghi chỉ trong một thời gian ngắn, việc quản giáo kẻ dưới đương nhiên không phải việc khó. Muốn làm tốt bổn phận của Hầu phu nhân, đâu phải chuyện đơn giản…" Hắn quay đầu lại, nhìn nàng, ánh mắt lấp lánh: "Khi cô yêu cầu Hoàng thượng ban hôn, cô đã từng nghĩ tới việc này chưa?"

Nói xong, hắn quay đầu bước đi, càng đi càng xa.

Tưởng Nhược Nam nhìn theo bóng lưng hắn, như bị lạc giữa mây mù, hắn rốt cuộc muốn nói gì?

Rồi ngay sau đó nàng lại từ bỏ, dù hắn có muốn nói gì, thì hắn cũng không phải người đáng để nàng quan tâm!

Hồng Hạnh sau khi bị đánh được đưa về Thu Đường viện. Nhìn máu loang trên mông trên đùi cô ta, Phương ma ma không kìm được đưa tay lên lau nước mắt.

Trong phòng Hồng Hạnh, Phương ma ma đang cẩn thận xé quần áo của cô ta đi, rửa sạch vết thương rồi bôi thuốc. Trong suốt quá trình đó, Hồng Hạnh thỉnh thoảng lại khóc thét lên, đau tới chảy cả nước mắt.

Phương ma ma xót xa nói: "Hồng Hạnh, con cố chịu một chút, bôi thuốc xong là sẽ khỏi thôi, thuốc này là do tiểu thư cho người mang đến, là thuốc tốt!"

Nhắc tới Tưởng Nhược Nam, Hồng Hạnh khẽ hừ một tiếng, nói: "Mẹ, con cảm thấy từ sau khi xuất giá tiểu thư đã thay đổi rồi!"

Phương ma ma sững lại, động tác trên tay cũng dừng hẳn, "Sao lại nói thế?"

Hồng Hạnh vừa khóc vừa kể: "Con vì tiểu thư nên mới đánh Ngọc Liên, nếu là trước kia, tiểu thư chắc chắn sẽ không để con phải chịu đòn! Nhưng lần này dù con có nhìn người cầu xin thế nào, người cũng không thèm nhìn lại con một cái, để mặc bọn người đó lôi con ra ngoài, đánh con thịt nát xương tan! Con biết, người chỉ muốn lấy lòng Thái phu nhân và Hầu gia thôi!"

Phương ma ma vội vàng bịt miệng con gái lại rồi đi tới bên cửa sổ nhìn quanh, sau khi chắc chắn không ai nghe được những lời nói ấy xong mới quay về bên Hồng Hạnh cốc vào trán cô ta một cái, nói: "Hạnh nhi, con không được vô lương tâm như thế, mẹ đã chẳng dặn con hành sự không nên bốc đồng lỗ mãng ư, ở đây không giống trước kia, nhưng con không nghe lời mẹ. Hôm nay nếu không phải nhờ tiểu thư, thì con sẽ có kết cục thế nào trong lòng con tự hiểu! Tiểu thư từ xưa tới nay vẫn luôn hậu đãi mẹ con mình, mặc dù con sống cuộc sống của một tiểu thư, nhưng không được quên thân phận mình, con vẫn là một a hoàn. Chuyện

lần này là do con gây ra, cho dù con có vì tiểu thư mà phải chịu đòn thì cũng đáng thôi! Lần sau còn nói những lời hỗn láo như thế, thì mẹ là người đầu tiên sẽ không tha cho con." Nói xong, đặt lọ thuốc trên tay xuống, tức giận bỏ ra ngoài.

Hồng Hạnh nhìn theo bóng lưng Phương ma ma bĩu môi, khẽ lẩm bẩm: "Biết ngay mẹ sẽ nói giúp cô ta mà, không biết rốt cuộc ai mới là con gái mẹ nữa!"

A hoàn, a hoàn, đúng, chính là vì ta là a hoàn nên mới bị người khác tự do thao túng số mệnh, nếu ta trở thành chủ nhân, sinh con đẻ cái, thì ai dám nói đánh là đánh, bán là bán chứ?

Cô ta cử động người, phần thân dưới đau đớn vô cùng tận, đau tới mức mặt mày nhăn nhúm, Hồng Hạnh tức giận đấm vào chiếc gối thêu hoa.

***

24. Chương 24

5.4

Buổi chiều, nha đầu Đỗ Quyên bên Thái phu nhân đến, tới hành lễ trước mặt Tưởng Nhược Nam. Tưởng Nhược Nam thấy cô ta tầm mười lăm, mười sáu tuổi, tính cách có vẻ trầm tĩnh, ngoại hình không được bằng Hồng Hạnh, Ánh Tuyết nhưng khá đoan trang.

Đỗ Quyên lui ra ngoài rồi, Tưởng Nhược Nam nói với Ánh Tuyết: "Sau này, Đỗ Quyên tới thì là người của chúng ta rồi, không cần phải giấu cô ta bất kỳ chuyện gì."

Ánh Tuyết do dự: "Nhưng cô ta là người của Thái phu nhân…"

Tưởng Nhược Nam cười đáp: "Ở chỗ chúng ta đây có chuyện gì cần phải giấu Thái phu nhân chứ, cứ thẳng thắn thoải mái, tránh khiến người ta nghi ngờ."

Ánh Tuyết mỉm cười: "Nô tỳ hiểu ạ."

***

Ngày hôm sau, Tưởng Nhược Nam tới thỉnh an Thái phu nhân như thường lệ, khi nàng đến nơi, Triệu di thái thái, Vu Thu Nguyệt đã đều ở đấy cả rồi. Tất cả bọn họ như có thỏa thuận ngầm không nhắc đến chuyện ngày hôm qua, chỉ uống trà, trò chuyện linh tinh.

Đang nói chuyện vui vẻ, Thái phu nhân đột nhiên chuyển đề tài, nhìn Tưởng Nhược Nam, cười nói: "Nhược Lan, lần trước Lưu phu nhân phát bệnh ở Hầu phủ chúng ta, theo lý mà nói chúng ta cũng phải qua đó thăm hỏi, phái một kẻ hầu đi thì không thể hiện được thành ý, ta nghĩ đi nghĩ lại, thấy dù sao con cũng là người cứu Lưu phu nhân, để con đi là thích hợp nhất! Ta đã chuẩn bị quà xong rồi, lát nữa con hãy đến Lưu phủ một chuyến!"

***

Tưởng Nhược Nam mang theo quà mà Thái phu nhân đã chuẩn bị sẵn, cùng với Trương ma ma ngồi xe ngựa tới Lưu phủ.

Lưu phu nhân được thông báo, đã sớm cử người ra cửa nghênh đón. Tưởng Nhược Nam được một đám a hoàn ma ma trong Lưu phủ đưa vào trong, đến thẳng viện tử của Lưu phu nhân.

Phủ đệ họ Lưu đương nhiên không thể rộng rãi phú quý như của Hầu gia, nhưng viện đình từng đôi, hành lang nối tiếp, bố cục rất tinh tế.

Vừa bước vào viện tử của Lưu phu nhân đã ngửi thấy mùi thuốc nhàn nhạt, bước hẳn vào phòng, mùi thuốc càng nồng, lại thêm nhiệt độ trong phòng cao hơn ngoài trời, không khí khá ngột ngạt, khiến người ta không thoải mái.

Lưu phu nhân đang nằm dựa trên chiếc giường lớn khắc hoa, rõ ràng vì có khách nên mới miễn cưỡng ngồi dậy.

A hoàn dẫn đầu nói: "Phu nhân, Hầu phu nhân đến thăm người!"

Lưu phu nhân cử động, giơ tay gọi Vân Tiếu, định đứng dậy hành lễ với Tưởng Nhược Nam, Tưởng Nhược Nam vội vàng bước lên phía trước, ngăn bà lại: "Lưu phu nhân, bà còn chưa khỏe, không cần phải để ý tới mấy thứ lễ nghĩa ấy, tôi tới là muốn thăm bà, nếu lại làm bà thêm mệt, khiến bà không thể nghỉ ngơi, sao tôi có thể thoải mái đây?"

Nghe những lời chân thành của Tưởng Nhược Nam, Lưu phu nhân mới thôi, lại giơ tay gọi a hoàn dâng trà.

Tưởng Nhược Nam bảo a hoàn kê ghế gần ngay giường của Lưu phu nhân, còn mình thì ngồi xuống cạnh bà. Lưu phu nhân vội nói: "Hầu phu nhân nên ngồi ra xa một chút, cẩn thận lây bệnh của ta."

Tưởng Nhược Nam cười đáp: "Tôi cơ thể cường tráng, không cần phải kiêng kị thế đâu!" Bệnh hen suyễn không lây truyền, hà tất phải làm ra vẻ tiểu thư công tử cho người ta chán ghét?

Lưu phu nhân thấy nàng hoàn toàn không kiêng kị né tránh mình, trong lòng cũng thoải mái hơn. Tâm trạng của bà với Tưởng Nhược Nam vẫn rất phức tạp, vừa hận nàng đã hại con gái mình, nhưng cũng chính nàng đã cứu mạng bà. Hôm đó khi bệnh tình tái phát bản thân bà là người hiểu hơn ai hết, nếu không có nàng ra tay cứu giúp, bà sao có thể gắng gượng được tới lúc con trai đến.

Nghĩ đến đây, bà thở dài, cúi đầu nói với Tưởng Nhược Nam: "Hầu phu nhân, lão thân còn phải cảm tạ ơn cứu mạng của phu nhân!"

Tưởng Nhược Nam cười đáp, "Chuyện không đáng nhắc đến, Lưu phu nhân không cần bận tâm, phu nhân phát bệnh ở phủ chúng ta, nói đi nói lại, cũng là do Hầu phủ tiếp đãi không chu đáo, Thái phu nhân đặc biệt phái ta tới xin lỗi bà, không biết hiện giờ Lưu phu nhân đã thấy khá hơn chút nào chưa?"

Lúc này, a hoàn bên cạnh bưng bát thuốc nóng hổi lên, nói: "Phu nhân, công tử dặn thuốc phải uống khi nóng."

Lưu phu nhân đón lấy bát thuốc, nhìn Tưởng Nhược Lan cười khổ một tiếng: "Thái phu nhân nặng lời rồi, đây vốn là bệnh cũ, năm nào cũng tái diễn mấy lần, bản thân ta hầu như thường xuyên phải dùng thuốc! Hầu phu nhân về bẩm lại với Thái phu nhân rằng, bà không cần lo lắng, bệnh này của ta khi tái phát sẽ kéo dài một thời gian rồi mới yên được."

Nói rồi chau mày uống thuốc, cố gắng uống được nửa bát, bỗng thấy buồn nôn, không sao uống tiếp được nữa.

Tiểu nha đầu nhìn thấy trong bát vẫn còn lại một ít thuốc, bối rối nói: "Phu nhân, công tử dặn rồi, nhất định phải uống hết mới được."

Lưu phu nhân bị bệnh tật giày vò, trong lòng buồn chán, khi nổi nóng cũng chẳng còn quan tâm tới việc đang có khách tới chơi, nhìn a hoàn nghiêm giọng quát: "Ta ngửi thấy mùi thuốc đã muốn nôn, ngươi muốn ta chết sao?" Sự kích động của bà khiến bệnh lại tái phát, bèn ôm ngực ho liền mấy tiếng.

Tiểu nha đầu sợ quá vội vàng dập đầu xin tha mạng.

Vân Tiếu bước lên vừa vỗ lưng giúp Lưu phu nhân vừa nhìn tiểu nha đầu nói: "Mau đi mời công tử đến đây!"

Tiểu nha đầu vội vàng đứng dậy, chạy ra khỏi phòng nhanh như một làn khói.

Tưởng Nhược Nam thấy Lưu phu nhân ho nhiều khó chịu, vội vàng đứng dậy làm như lần trước, bấm huyệt giúp bà, bệnh tình của Lưu phu nhân từ từ dịu lại.

"Lại phải đa tạ Hầu phu nhân rồi!" Lưu phu nhân mặt trắng bệch, yếu ớt nói: "Lão thân tính tình không tốt, khiến phu nhân cười chê."

Tưởng Nhược Nam khuyên nhủ: "Phu nhân có bệnh, không uống thuốc sao được?"

Lưu phu nhân lắc lắc đầu: "Hầu phu nhân không biết đấy thôi, năm nào ta cũng phát bệnh, năm nào cũng uống thuốc, giờ cứ ngửi thấy mùi thuốc là buồn nôn…" Nghĩ đến nỗi thống khổ phải chịu mấy năm trước, bất giác mắt bà đỏ hoe.

Tưởng Nhược Nam nhìn nửa bát thuốc đen ngòm bên cạnh, nghĩ thuốc Bắc rất đắng nên nàng cũng hiểu cảm nhận của bà. Lúc này, đầu óc nàng bỗng trở nên linh hoạt, nhớ ra những phương pháp trị bệnh hen suyễn bằng thực phẩm mà mình đọc được trong sách ở kiếp trước. Loại bệnh mãn tính như của Lưu phu nhân, dùng thực phẩm để chữa bệnh lâu dài chắc chắn sẽ có hiệu quả.

Bên ngoài bỗng vang lên tiếng bước chân gấp gáp, Lưu Tử Căng bước vào trong.

Lưu Tử Căng nhìn thấy Tưởng Nhược Nam, thoáng sững lại, sau đó bước lên hành lễ, rồi lại kiểm tra bệnh tình cho mẫu thân, Lưu phu nhân cũng nói lại cho y nghe vì sao Tưởng Nhược Nam lại xuất hiện ở đây.

Lưu Tử Căng bày tỏ lòng cảm kích với Tưởng Nhược Nam. Sau đó quay đầu nhìn nửa bát thuốc còn chưa uống hết, bất giác chau mày: "Mẹ, bát thuốc này còn chưa uống hết."

Lưu phu nhân ở trước mặt con trai lại có biểu hiện giống như một đứa trẻ, bà nguây nguẩy lắc đầu: "Uống vào ta cũng sẽ lại nôn ra, con cứ để mặc ta đi, dù phải nhắm mắt xuôi tay, cũng còn hơn sống mà phải chịu tội!"

Lưu Tử Căng bất lực, y nắm tay Lưu phu nhân nói: "Mẹ, đừng nói những lời giận dỗi ấy, uống thuốc rồi, bệnh sẽ khỏi nhanh hơn…"

Lưu phu nhân không nói gì, nhưng vẻ mặt kiên quyết.

Tưởng Nhược Nam thấy vậy đột nhiên lên tiếng, "Lưu thái y, trong thuốc cũng có ba phần là độc, thuốc mà uống trường kỳ sẽ hại dạ dày, tại sao không thử dùng thực liệu để điều trị cho Lưu phu nhân?"

"Thực liệu?" Lưu thái y chầm chậm đứng dậy, có chút kinh ngạc nhìn Tưởng Nhược Nam, "Phu nhân nói là dùng thức ăn để trị bệnh?" Thêm các vị thuốc vào trong thức ăn không phải chưa từng có ai làm, nhưng chủ yếu là để bồi bổ cơ thể, còn dùng để trị bệnh thì không bao giờ được. Đổi lại nếu là người khác nói những lời này, Lưu Tử Căng sẽ phản bác ngay tại chỗ, nhưng nó được nói ra từ miệng của Tưởng Nhược Lan… Y đã chứng kiến Tưởng Nhược Nam xoa bóp cho Thái phu nhân, rồi lại cứu mẫu thân, nên trong lòng nảy sinh hiếu kỳ, Tưởng Nhược Nam rút cuộc biết bao nhiêu?

Tưởng Nhược Nam gật đầu cười: "Đúng, dùng thực liệu để điều dưỡng, chắc sẽ có lợi cho bệnh tình của phu nhân!" Nàng ngẫm nghĩ, "Thế này đi, để tôi viết vài phương thuốc thực liệu cho ngài, Lưu thái y nếu không chê thì có thể thử dùng xem sao!"

Lưu Tử Căng vội vàng gọi a hoàn mang giấy bút lên, Tưởng Nhược Nam nhìn văn phòng tứ bảo[1], nhớ tới nét chữ viết tháu xấu như giun của mình, bất giác có chút ngượng ngùng, nhưng rồi nghĩ lại ngay, ai chẳng biết Tưởng Nhược Lan không phải là một cô gái giỏi chữ nghĩa, sợ gì!

[1] Văn phòng tứ bảo là bốn vật dụng thiết yếu của người học thư pháp, bao gồm: Bút, nghiên, giấy và mực.

Nàng đi tới bên bàn, cầm bút lên, bắt đầu viết phương thuốc.

"Canh chim cút hạt sen, chim cút một con, hạnh nhân đắng chín đến mười lăm hạt, trần bì một tiền, củ mài sáu tiền, nước canh…" Tưởng Nhược Nam vừa viết vừa nói, "Loại canh này bình thường mọi người vẫn ăn, tôi nghĩ chắc cũng không khó nấu lắm." Nàng ngẩng đầu nhìn Lưu Tử Căng cười cười.

Lưu Tử Căng nhìn nụ cười tươi tắn của nàng mà thất thần, rồi lại nghe nàng nói: "Viết thêm mấy phương thuốc đơn giản nữa, hàng ngày đều có thể ăn như món ăn vặt." Lưu Tử Căng vô thức đi đến trước bàn, nhìn chữ nàng viết, chỉ thấy nàng cầm chặt bút một cách không tự nhiên, nghiêm túc viết: Nhân quả hồ đào, mang hai cân hạt hồ đào ra nghiền vụn, bổ cốt chỉ một cân tán bột, trộn với mật ong, buổi sáng dậy dùng rượu uống một thìa lớn. Người không uống được rượu thì dùng nước sôi để nguội uống, kỵ thịt dê…

Lưu Tử Căng đến đọc, Tưởng Nhược Nam ngước mắt nhìn y, thản nhiên cười: "Chữ của tôi không được đẹp, Lưu thái y đừng cười."

"Chữ của Hầu phu nhân rất… gọn gàng." Lưu Tử Căng do dự một lát mới nói.

Tưởng Nhược Nam nhìn y một cái, cúi đầu mỉm cười, thầm nghĩ: Lưu Tử Căng thật không phải người giỏi nói dối.

Lưu Tử Căng cúi đầu tiếp tục nhìn phương thuốc mà nàng viết, thỉnh thoảng không kìm được ngước mắt lên len lén nhìn nàng, nhưng lại thấy nàng đang cụp mắt, đôi mi dài khe khẽ rung động, trong đầu bất giác nhớ đến nụ cười vừa rồi. Đứng rất gần nhau, hắn phát hiện mắt nàng thật đẹp, đồng tử vừa đen vừa sáng, như hắc bảo thạch vậy, trong lúc nói chuyện đôi mắt ấy lấp lánh, vô cùng sinh động.

Lạ nhỉ, tại sao trước kia y lại chưa bao giờ nhận thấy điều đó?

"Lưu thái y nhìn xem, có thích hợp không?" Tưởng Nhược Nam ngẩng đầu, đưa tờ giấy vừa viết cho y.

Lưu Tử Căng đón lấy, thu lại tâm trí, chăm chú đọc thật kỹ, những món ăn vặt ngoài hạt hồ đào còn có bạch quả nước đường, mật ong trộn hạt hạnh nhân và hạt hồ đào, nguyên liệu cùng cách làm viết rất chi tiết, hơn nữa cũng phù hợp với bệnh tình của mẫu thân.

Chỉ là thật sự có cách trị bệnh này ư? Lưu Tử Căng không dám khẳng định.

Bên này Lưu phu nhân không nén nổi tò mò, gọi Vân Tiếu ra mang phương thuốc tới đọc, vừa xem xong, cả khuôn mặt bà sáng bừng lên, quay đầu sang nhìn Tưởng Nhược Nam và con trai cười: "Các phương thuốc thực liệu vừa nhìn ta đã muốn ăn rồi, cho dù ngày nào cũng phải ăn ta cũng không có ý kiến gì."

Lưu Tử Căng do dự hỏi Tưởng Nhược Nam: "Không biết phu nhân đã dùng cách chữa trị này cho bao nhiêu người rồi?"

Tưởng Nhược Nam đột nhiên bị hỏi thế bèn ngẩn người, nói thật, nàng chỉ mới đọc trong sách, hiệu quả thực tế thế nào, nàng không dám đảm bảo, "Việc này… Ta chưa thử dùng cách này để chữa cho ai cả…" Thấy Lưu Tử Căng chau mày, nàng lại nói ngay, "Nhưng, đây là tôi nghe được người ta nói, nghe nói rất hiệu quả! Hay là vừa uống thuốc vừa dùng phương pháp này của tôi rồi xem có hiệu quả không, nếu Lưu phu nhân ăn ngon, thì cứ dùng lâu dài, những thức ăn này không gây hại cho sức khỏe đâu!"

Lưu phu nhân sau khi được Tưởng Nhược Nam cứu, trong lòng rất tin phục bản lĩnh của nàng, nghe nàng nói, lập tức phụ họa theo: "Hãy làm theo lời của Hầu phu nhân đi! Thuốc ta vẫn uống, thực liệu cũng sẽ dùng, nếu ta cảm thấy khỏe thì cứ thế ăn trường kỳ!"

Lưu Tử Căng nghe mẫu thân nói chịu dùng thuốc, bèn yên tâm, hơn nữa y cũng rất muốn biết hiệu quả của phương pháp này. Y nhìn mẫu thân, nói: "Nếu như vậy, thì hàng ngày mẫu thân phải uống thuốc đúng giờ."

Lưu phu nhân nghĩ không bao lâu sau mình sẽ không phải uống thứ thuốc khó nuốt kia nữa, tâm trạng vui vẻ liền hứa với con trai. Sau đó như nhớ ra điều gì, đột nhiên nhìn Tưởng Nhược Nam, nói: "Hầu phu nhân, mời phu nhân đến thăm tiểu nữ Tử Đồng, tiểu nữ cũng giống như ta, không chịu uống thuốc, cơ thể lúc nào cũng yếu ớt!"

Tử Đồng không phải là cô gái bị Tưởng Nhược Lan đẩy ngã xuống nước sao? Tưởng Nhược Nam nhìn Lưu Tử Căng, thấy sắc mặt y rất khó coi, biết y đang nhớ lại chuyện ấy.

"Lưu phu nhân, dù bà không nói tôi cũng phải đi thăm Lưu tiểu thư. Mục đích tới đây hôm nay, một là để thăm bà, hai là vì muốn nhận lỗi với Lưu tiểu thư."

Chẳng có cách nào, dù chuyện này không phải do nàng làm, nhưng vết đen đó nàng phải mang theo, ai bảo nàng xui xẻo, xuyên không vào "thể xác" này?

Lưu phu nhân sức khỏe không tốt, không thể đi cùng Tưởng Nhược Nam, bèn gọi a hoàn Vân Tiếu và Lưu Tử Căng đi cùng nàng.

Vân Tiếu đi trước dẫn đường, Lưu Tử Căng theo sau, Tưởng Nhược Nam và các a hoàn của mình đi cách y chừng ba mét, theo lý, Tưởng Nhược Nam phải tránh Lưu Tử Căng, nhưng vì Lưu Tử Căng là đại phu, đến thăm muội muội hắn mà không có mặt hắn thì cũng không được.

Cả đoàn người men theo con đường nhỏ lát đá xanh, đi khoảng một tuần hương, Tưởng Nhược Nam thấy khung cảnh phía trước càng lúc càng hẻo lánh, bất giác lên tiếng hỏi Lưu Tử Căng, "Lưu thái y, chúng ta đang đi thăm Lưu tiểu thư ư?" Tiểu thư nhà họ Lưu không thể ở một nơi như thế này được?

Lưu Tử Căng nghe lời nàng hỏi, dừng bước, quay đầu lại, khuôn mặt tuấn tú lộ vẻ lạnh nhạt: "Hầu phu nhân, từ sau khi tiểu muội ngã xuống nước, vẫn rất sợ nước, vì vậy đành chuyển đến một nơi không gần bất cứ sông ngòi nào như thế này."

Lại nghiêm trọng như thế sao? Rõ ràng không phải lỗi do mình gây ra, trong lòng Tưởng Nhược Nam không kìm được cảm giác hậm hực, nàng bước về phía trước hai bước, đi tới một nơi cách Lưu Tử Căng không xa, lo sợ hỏi y: "Nghe Lưu phu nhân nói, lệnh muội vì ngã xuống nước mà sinh bệnh, không biết là bệnh gì?" Bồ Tát phù hộ, đừng quá nghiêm trọng, nếu không cái nút này không biết bao giờ mới có thể tháo được…

Lưu Tử Căng nghĩ đến nỗi khổ mà muội muội vẫn phải chịu đựng bao lâu nay, trong lòng bất giác trào dâng lửa giận, những thiện cảm dành cho Tưởng Nhược Nam sau khi nàng cứu chữa cho mẫu thân y, nay đã dần dần biến mất trước cơn giận này.

"Hầu phu nhân chẳng phải thông tỏ y lý hay sao? Gặp muội muội ta là sẽ biết ngay thôi?" Giọng mặc dù lạnh như băng, nhưng ngoài mặt vẫn duy trì được phong độ của một người quân tử, hai mắt sẫm lại, không hề vì cơn giận trong lòng mà nổi nóng.

Tưởng Nhược Nam nghe vậy thì mặt thoáng đỏ ửng, cúi đầu ngại ngùng nói: "Tôi nào hiểu y lý, chẳng qua trước kia có theo học một người bạn của phụ thân một chút kiến thức về dưỡng sinh thực liệu, đối với một vài chứng bệnh, có thể đưa ra phương pháp điều trị, còn về chẩn đoán thì tôi chẳng hiểu gì."

Lúc này, hai người đang đứng ở một khoảng đất trống, ánh mặt trời không bị cỏ cây đình đài lầu các ngăn cản nên chiếu thẳng vào mặt Tưởng Nhược Nam, khiến khuôn mặt ửng hồng của nàng trở nên vô cùng bắt mắt, lại thêm bộ dạng ngượng ngùng lúng túng, giọng nói dịu dàng, cảm giác giống như được nhìn một bông hoa vô cùng tươi đẹp đang từ từ bung nở. Lưu Tử Căng mặc dù quen biết Nhược Lan đã lâu, nhưng Tưởng Nhược Lan luôn tạo ra cho y ấn tượng về một cô gái hung dữ, ngang ngược vô lý, chưa từng thấy bộ dạng thiếu nữ yêu kiều như thế này bao giờ, y ngẩn ngơ nhìn nàng, trong lòng nảy sinh một cảm giác kỳ lạ, tê tê, dại dại, lại hơi đau, giống như bị kiến cắn vậy.

Cơn giận trong lòng, không biết đã tan biến từ lúc nào.

Giọng nói cũng trở nên dịu dàng hơn: "Hầu phu nhân mà lại không tinh thông y lý ư? Đã từng chứng kiến Hầu phu nhân ra tay cứu người, còn tưởng Hầu phu nhân giấu nghề không lộ. Phu nhân không hiểu y lý, nhưng cũng biết rất nhiều phương pháp điều trị, thật khiến tại hạ bội phục!"

Tưởng Nhược Nam lau mồ hôi lạnh: "Đây chẳng qua là do ta gặp may thôi, không đáng được khen, không đáng được khen." Sau đó lại hỏi, "Chi bằng, Lưu thái y hãy cho ta biết bệnh tình của lệnh muội, lệnh muội không chịu uống thuốc, có lẽ ta sẽ giúp được gì đó!"

Lưu thái y nhìn nàng, môi mấp máy, sau đó mặt lộ vẻ cổ quái, làn da trắng như bạch ngọc cũng phớt hồng. Hắn đột nhiên đi về phía Vân Tiếu, nói nhỏ với cô ta mấy câu, sau đó Vân Tiếu bước nhanh về phía Tưởng Nhược Nam.

"Hầu phu nhân," Vân Tiếu gọi, "Tiểu thư nhà nô tỳ năm ngoái bị ngã xuống nước, lại đúng đang kỳ kinh nguyệt, sau đó mặc dù bảo toàn được tính mạng, nhưng hàng tháng kinh nguyệt không thuận, công tử nhà nô tỳ nói vì máu gặp lạnh nên dẫn đến rối loạn. Vốn chỉ cần uống vài thang thuốc, tình hình sẽ khá hơn, nhưng sau này lại nghe thấy…" Nói đến đây, Vân Tiếu ngẩng đầu nhìn Tưởng Nhược Nam một cái, ánh mắt ẩn chứa những tia nhìn giận dữ, "Sau này lại nghe thấy bên ngoài có lời đồn, trong lòng không vui, cả ngày dùng nước mắt rửa mặt, lâu dần, bệnh tình không những không khỏi, mà trên mặt tiểu thư còn mọc thứ gì đó, trong lúc tức giận bèn không chịu uống thuốc, ngày nào cũng chỉ trốn trong phòng không gặp ai." Nói đến đây, Vân Tiếu thở dài, bộ dạng vô cùng đau lòng.

Lưu Tử Căng đứng bên cạnh cũng thở dài, phụ thân hắn thân là quan đứng đầu thái y viện, bản thân hắn là ngự y, nhưng đến bệnh của muội muội cũng không chữa được, một năm nữa sắp trôi qua, muội muội sắp tới tuổi cập kê và phải bàn hôn sự, thân mang mầm bệnh thế này thì biết thế nào là tốt, e rằng đến khi ấy tới mang thai cũng sẽ khó khăn.

Nhưng ngay lập tức, tâm tư lại chuyển sang chuyện khác, bản thân hắn là đại phu, cũng không phải chưa khám bệnh phụ nữ, trước kia hắn không quá câu nệ, tại sao trước mặt nàng hắn lại có cảm giác ngượng ngùng không thể mở miệng như thế?

Bên này, Tưởng Nhược Nam nghe xong những lời Vân Tiếu nói, nàng cũng đại khái hiểu được bệnh tình của Lưu Tử Đồng, có lẽ do rơi xuống nước bị nhiễm lạnh, dẫn đến rối loạn kinh nguyệt, sau lại buồn bã u uất trong thời gian dài, khiến bệnh tình còn nặng thêm. Bị nhiễm lạnh có thể uống thuốc để giải trừ, nhưng còn bệnh tâm lý, lại không có thuốc nào chữa được. Nghĩ mãi nghĩ mãi, lông mày Tưởng Nhược Nam cau lại, giống như gặp phải vấn đề hóc búa.

Vân Tiếu thấy thần sắc của nàng, vội quỳ xuống nói: "Hầu phu nhân, nô tỳ biết bản lĩnh của người cao siêu, cầu xin người hãy cứu tiểu thư. Tiểu thư rất đáng thương, phu nhân nhà nô tỳ ngày nào cũng lo lắng cho tiểu thư, cả năm nay rơi không biết bao nhiêu nước mắt rồi. Hầu phu nhân, chỉ cần người chữa khỏi cho tiểu thư, Vân Tiếu kiếp sau xin làm trâu làm ngựa cho người!"

Tưởng Nhược Nam vội đỡ cô ta dậy, "Vân Tiếu, thật cảm phục tấm lòng trung thành của ngươi, ngươi yên tâm, việc này do ta gây ra, ta sẽ tận tâm tận lực."

Vân Tiếu nghe được câu này của nàng, mặt lập tức lộ vẻ vui mừng, từ sau hôm cô ta nhìn thấy Tưởng Nhược Nam không cần dùng kim, không cần dùng thuốc mà khiến Lưu phu nhân thoát khỏi bàn tay tử thần, sớm đã coi nàng là một thần y rồi. Cô ta đứng dậy, đưa Tưởng Nhược Nam đến viện tử của Lưu Tử Đồng.

25. Chương 25

5.5

Khi đến viện tử, thấy cửa đóng chặt, Vân Tiếu mở cửa ra, dẫn Lưu Tử Căng và Tưởng Nhược Nam vào, trong sân có một cây hòe, mây khóm hoa dại, cảnh sắc tiêu điều.

Vài a hoàn ngồi trên bậc thềm chơi đùa, Vân Tiếu thấy họ thì hỏi: "Tiểu thư đang làm gì?"

A hoàn lắc đầu đáp: "Không biết ạ, tiểu thư không cho bọn nô tỳ vào." Nói rồi lại nhìn cánh cửa đóng chặt phía sau.

Lưu Tử Căng chau mày, bước lên phía trước đẩy cửa ra, nhưng cửa đã bị chốt trong, không đẩy được, Lưu Tử Căng gọi: "Tử Đồng, mở cửa!"

Bên trong lập tức vọng ra tiếng khóc: "Đi hết đi, đi đi, muội không muốn gặp ai, đi hết đi!"

Lúc này, một a hoàn từ ngoài bước vào, tới bên Lưu Tử Căng nói: "Thiếu gia, sáng sớm nay khi ngủ dậy tâm trạng của tiểu thư đã không tốt rồi, không chịu gặp ai."

Tưởng Nhược Nam bước lên hỏi: "Là vì sao?"

A hoàn nghe tiếng quay lại, thấy Tưởng Nhược Nam thì mặt biến sắc, "Á" lên một tiếng lớn.

Trong lúc kích động, cô ta chỉ Tưởng Nhược Nam lắp bắp: "Cô… cô đến đây làm gì?"

Lưu Tử Căng lập tức quát: "Mai Hương, không được vô lễ! Đây là Hầu phu nhân!"

Hai mắt Mai Hương đỏ hoe, "cộp" một tiếng quỳ xuống trước mặt Lưu Tử Căng: "Công tử, đều là do cô ta hại tiểu thư mà!"

Trong phòng vang lên tiếng hét vừa kinh hãi vừa run rẩy của Lưu Tử Đồng: "Mai Hương, là ai? Là ai đến?"

Tưởng Nhược Nam bước tới trước cánh cửa đóng im ỉm, dịu dàng nói: "Lưu tiểu thư, là ta, Tưởng Nhược Lan, ta đến nhận lỗi với tiểu thư! Tiểu thư mở cửa ra đi!"

Trong phòng lập tức vang lên tiếng hét chói tai, vô cùng hỗn loạn, giống như sợ hãi tội độ, lại giống như cực cùng căm phẫn. Tưởng Nhược Nam thật sự đã giật thót mình, vô thức lùi lại phía sau một bước, không ngờ đằng sau lại là bậc thềm, nàng vừa hẫng chân, cả người đã ngã ngửa ra sau. Vào giây phút quan trọng, phía trước đột nhiên có một bàn tay giơ ra, túm chặt lấy bàn tay trái đang chới với của nàng, dùng lực, kéo nàng đứng thẳng trở lại.

Tưởng Nhược Nam đứng vững xong, ngượng ngùng nhìn Lưu Tử Căng trước mặt: "Lưu thái y, đa tạ thái y ra tay giúp đỡ." Nàng cúi đầu, thấy tay mình vẫn đang nằm trong bàn tay Lưu Tử Căng, suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong não nàng là, tay của người đàn ông này sao còn trắng mịn hơn cả tay phụ nữ thế?

Lưu Tử Căng nhìn theo mắt nàng xuống, mặt lập tức ửng hồng, vội vàng rút tay về, "Xin lỗi, vừa rồi gấp gáp, đã mạo phạm phu nhân."

Tưởng Nhược Nam lắc đầu cười, đáp: "Không sao, tôi biết Lưu thái y vô tình thôi." Đương nhiên nàng không giống những cô gái thời cổ đại, câu nệ tiểu tiết.

Lưu Tử Căng nhìn nụ cười của nàng, bàn tay phải nóng rần rần, dường như chút đụng chạm đó vẫn còn lưu lại, đầu hắn thoáng hiện lên suy nghĩ, không ngờ tay nàng lại mềm mại như thế…

Bọn a hoàn bên cạnh, kẻ thì lo lắng tình hình trong phòng, người lại bịt tai quay đầu đi chỗ khác hòng tránh tiếng thét của Lưu Tử Đồng, lại thêm động tác của Lưu Tử Căng rất nhanh, vì vậy, không ai chú ý tới màn luống cuống vừa rồi.

Tiếng hét kinh hoàng của Lưu Tử Đồng vẫn tiếp tục, Lưu Tử Căng chỉ có một muội muội này, nên đương nhiên rất lo lắng, hắn lấy lại tinh thần, lập tức nhấc chân đạp cửa, vội vàng lao vào.

Tưởng Nhược Nam theo sau, trong phòng vì cửa sổ đóng chặt nên mọi thứ đều lờ mờ, không khí không được lưu thông nên có một thứ mùi rất cổ quái. Một lát sau, Tưởng Nhược Nam dần thích ứng được với ánh sáng trong phòng, liền thấy một chiếc giường lớn đen xì ngay phía trước, màn trướng đều được rủ xuống kín mít, thấp thoáng có thể thấy một thân hình gầy yếu đang co rúm thành một đống trong đấy, hai vai không ngừng rung lên, phát ra tiếng khóc đè nén.

Lưu Tử Căng đứng trước giường khẽ khàng khuyên nhủ: "Tử Đồng, muội lại sao thế, muội không chịu uống thuốc, lại không chịu gặp ai, cứ giam mình mãi thế này, bệnh tình làm sao khỏi được?"

Người trong màn vừa khóc vừa nói: "Ca ca, muội biết muội không khỏi được đâu, giờ muội người không ra người ma không ra ma, thà chết đi còn hơn!"

Tưởng Nhược Nam biết người trong màn chính là Lưu Tử Đồng, bèn bước tới.

Thấy Tưởng Nhược Nam tới gần, Lưu Tử Đồng lại như con thỏ bị kinh động co rúm một góc, đồng thời chỉ tay về phía nàng hét: "Ngươi đến đây làm gì? Ngươi hại ta thế còn chưa đủ hay sao? Muốn nhìn bộ dạng thê thảm của ta sau đó lại ra ngoài kia cười nhạo phải không? Ngươi đi đi, đi đi, ta không muốn thấy ngươi nữa!"

Lưu Tử Căng vội nói, "Tử Đồng, không được vô lễ, Hầu phu nhân đến thăm muội, phu nhân có thể chữa khỏi bệnh cho muội."

Lưu Tử Đồng lạnh lùng hừ một tiếng: "Nếu Tưởng Nhược Lan có thể trị bệnh, thì Lưu Tử Đồng muội là thần y! Cô ta có bản lĩnh gì muội còn không biết sao? Cô ta chỉ biết ức hiếp người khác! Tưởng Nhược Lan, ngươi tưởng ngươi là Hầu phu nhân rồi thì ghê gớm lắm sao? Ta sẽ không để ngươi cười nhạo ta, ngươi đi đi!" Lưu Tử Đồng trong lúc tức giận và quá kích động, không còn suy nghĩ được gì nhiều, nghĩ gì nói nấy.

Lưu Tử Căng thấy muội muội vẫn chưa chịu dừng lại, cuống lên: "Tử Đồng, im miệng!"

Lưu Tử Đồng cũng ý thức được mình đã nói sai, vừa sợ Tưởng Nhược Lan mượn cớ gây sự, lại căm hận nàng lúc nào cũng đè đầu cưỡi cổ mình, bắt đầu thấy tủi thân đau khổ khóc rống lên.

Tưởng Nhược Lan thấy tình hình này, biết Lưu Tử Căng sẽ không thể khuyên được muội muội ngồi im cho nàng trị bệnh, gặp tình huống thế này mà không kiên quyết thì sẽ hỏng việc. Nàng bước về phía trước một bước, chẳng nói chẳng rằng vén màn lên, vì động tác của nàng quá nhanh, nên huynh muội Lưu Tử Căng không kịp phản ứng!

Lưu Tử Đồng ngẩng phắt đầu lên theo phản xạ, khuôn mặt không còn được che đậy bởi bất cứ thứ gì lộ ra.

Tưởng Nhược Nam vừa nhìn đã kinh hãi không thốt nên lời.

Lưu Tử Đồng gầy trơ xương, đầu tóc xơ xác rối bù, nhưng những thứ đó chưa là gì, khiến người ta kinh hãi nhất là, khuôn mặt xinh xắn của cô ta lại mọc rất nhiều mụn trứng cá, vừa sưng vừa đỏ, những chỗ bị nặng đã mưng thành mủ.

Chẳng trách cô ta nói mình người không phải người, ma không phải ma!

Trong lòng Tưởng Nhược Nam trào dâng cảm giác thương xót. Nàng cũng là một cô gái, nàng biết dung mạo đối với phụ nữ mà nói quan trọng thế nào! Hơn nữa Lưu Tử Đồng còn là một thiếu nữ đang thời xuân sắc chuẩn bị đính hôn, biến thành bộ dạng thế này, với cô ta mà nói là một sự đả kích quá mạnh.

Hơn nữa tất cả đều do tính ngông cuồng hung hãn của Tưởng Nhược Lan mà ra! Mặc dù "cô ta" không làm hại tính mạng của Lưu Tử Đồng, nhưng thế này cũng có khác gì lấy mạng cô ta đâu?

Lưu Tử Đồng sau khi phản ứng lại được, vội vàng dùng hai tay ôm chặt mặt mình, rồi bắt đầu gào thét kinh thiên động địa, hết tiếng này tới tiếng khác, sắc nhọn và đau đớn. Lưu Tử Căng vội tiến lên ôm lấy muội muội, đau lòng vô cùng, khẽ khàng an ủi. Lưu Tử Đồng ngã vào lòng ca ca, "òa" một tiếng nức nở.

Mai Hương đứng bên ngoài nghe thấy tiếng khóc của tiểu thư thì xông vào, biết tiểu thư không thích người khác thấy bộ dạng của mình, lại quay người đóng cửa, chặn những ánh mắt hiếu kỳ ở bên ngoài.

Lưu Tử Căng quay đầu nhìn Mai Hương, đau lòng hỏi: "Mai Hương, chuyện là thế nào, vốn trước kia đâu có nghiêm trọng thế này?"

Mai Hương nghẹn ngào đáp: "Thiếu gia, sáng sớm nay tiểu thư vừa dậy đã thế rồi, trên mặt mọc rất nhiều nốt, nô tỳ cũng không biết là tại sao?"

Lưu Tử Đồng vừa khóc vừa nói với Lưu Tử Căng: "Ca ca, muội biến thành kẻ xấu xí rồi, bảo muội phải làm thế nào đây?" Sau đó nhìn Tưởng Nhược Nam: "Giờ ngươi đã hài lòng chưa, thấy bộ dạng của ta ngươi vui lắm phải không? Ngươi cười đi, ngươi cứ cười đi! Đồ xấu xa, xấu xa!" Rồi lại gục vào lòng ca ca mà khóc, "Ca ca, bảo cô ta đi đi, muội không muốn thấy cô ta, không muốn gặp cô ta!"

Lưu Tử Căng ôm chặt muội muội, đáp: "Tử Đồng, đây đều là do tâm trạng muội u uất một thời gian dài khiến chức năng gan trì trệ, trì trệ lâu thì sinh nóng, làm tổn thương âm huyết, dẫn đến khí huyết trên mặt không thông nên mới thành ra thế này, ngoan, nghe lời ca ca, ngoan ngoãn uống thuốc, nhất định sẽ trở lại xinh đẹp như trước kia thôi!"

Lưu Tử Đồng hét lên: "Vô ích thôi, muội uống thuốc lâu như thế rồi mà chẳng đỡ chút nào, muội không khỏi được, cả đời này muội sẽ xấu xí! Hu hu… Đều tại ngươi, ngươi đi đi, đi đi! Ta không muốn gặp ngươi, không muốn gặp bất kỳ ai cả!"

Lưu Tử Đồng đột nhiên nhoài người ra, vung nắm đấm về phía Tưởng Nhược Nam.

Tưởng Nhược Nam nhanh tay nhanh mắt, túm được cánh tay cô ta, kéo cô ta ra khỏi lòng Lưu Tử Căng, khiến cô ta phải đối mặt với mình! Lưu Tử Đồng yếu ớt, căn bản không thể phản kháng nổi. Đột nhiên sắc mặt cô ta trắng bệnh, kinh hoàng vô cùng nhìn Tưởng Nhược Nam, miệng không ngừng gọi ca ca.

Lưu Tử Căng vội vàng hét lên: "Hầu phu nhân, lệnh muội chỉ là nhất thời nổi nóng, xin cô đừng…"

Mai Hương đứng sau Tưởng Nhược Nam cho rằng nàng lại sắp bạt tai chủ nhân của mình, lập tức lấy hết sức bình sinh nhào tới bên Tưởng Nhược Nam, gắng sức kéo nàng ra, Tưởng Nhược Nam chẳng buồn quay đầu, dùng sức hất tay trái một cái, Mai Hương đã bị đẩy giật lùi về phía sau.

Tưởng Nhược Nam không buồn để ý tới Lưu Tử Căng lúc này đang tức giận đùng đùng, hai mắt nàng nhìn Lưu Tử Đồng chăm chăm, nói từng chữ từng từ một: "Cô trốn được một lúc, có trốn được cả đời không? Lẽ nào cô muốn cả đời này co rúm trong màn, cả đời tự than tự vãn? Không sai, sự bất hạnh của cô hôm nay là do ta gây ra! Nhưng bất hạnh sau này của cô lại là do cô gây ra! Cô có một người anh trai tốt như vậy chữa trị cho mình, có người nhà thương yêu quan tâm, nhưng còn cô thì sao? Cô chỉ biết trốn tránh tất cả, nhìn họ vì cô mà đau lòng vì cô mà buồn bã, cô đã bao giờ nỗ lực, đã bao giờ tự mình cố gắng chưa, đã bao giờ nghĩ cho họ chưa? Cô là một kẻ nhát gan, đến thử cũng chẳng có gan thử! Bộ dạng cô thế này thật khiến ta hết sức coi thường!"

Lưu Tử Đồng không phục lớn tiếng phản bác, "Ta đã từng nỗ lực rồi, đã uống rất nhiều thuốc, nhưng vô ích, chẳng có chút tác dụng gì! Bệnh của ta mãi không khỏi, các nốt trên mặt thì ngày một nhiều! Ngoài lẩn trốn ra, ta còn có cách nào nữa, lẽ nào bảo ta phải đi ra ngoài cho mất mặt mới được ư? Tưởng Nhược Lan, đều là tại ngươi, ngươi còn có mặt mũi nào mắng ta nữa?"

"Vậy được, nếu cô đã hùng hồn như thế, vậy giờ ta cho cô biết, chỉ cần cô làm theo những gì ta nói, ta sẽ có cách chữa trị cho cô, cô có dám thử không?"

Lưu Tử Đồng bị Tưởng Nhược Nam công kích tới nổi điên, nhất thời quên cả khóc, mặt đỏ rần rần gân cổ lên hét: "Tưởng Nhược Lan, buồn cười chết mất, cô biết chữa bệnh, lợn nái biết trèo cây rồi sao?"

"Cô lo lợn nái có biết trèo cây hay không làm gì, ta có thể đánh cược với cô! Nếu ta không thể chữa được bệnh cho cô, ta sẽ nhảy xuống nước trước mặt tất cả mọi người!"

"Nói lời phải giữ lời, Tưởng Nhược Lan, nếu cô hối hận, thì ta có thể làm gì cô chứ? Giờ cô là Hầu phu nhân cơ mà!"

"Ta có thể viết giấy làm bằng chứng!"

Bên này Lưu Tử Căng bắt đầu thấy lo lắng cho muội muội, chỉ sợ dã tính của Tưởng Nhược Lan tái phát, sẽ không có lợi cho nàng. Nhưng nhìn mãi nhìn mãi, thấy muội muội đã không còn bộ dạng co rúm trước đó nữa, ngược lại còn hung hăng đấu khẩu với Tưởng Nhược Lan, còn Tưởng Nhược Lan rõ ràng đã dùng kế khích tướng, thấy Tưởng Nhược Lan vì muốn chữa bệnh cho muội muội mà phải đánh cược, trong lòng y bất giác cảm động.

Bệnh tình của muội muội, đến y cũng không chắc có thể chữa khỏi hoàn toàn hay không, Tưởng Nhược Lan thân là nhất phẩm phu nhân lại đưa ra lời đánh cược hoang đường như vậy, nhảy xuống nước trước mặt mọi người, đây không phải chuyện nhỏ, còn nàng chịu làm vậy chỉ vì muốn chữa bệnh cho muội muội mà thôi…

Chỉ riêng tâm ý này của nàng, bao oán hận trước đó của Lưu Tử Căng đã hoàn toàn biến mất.

Bên kia, Tưởng Nhược Nam đã viết giấy làm chứng ngay trước mặt Lưu Tử Đồng, còn điểm chỉ vào giao cho cô ta.

Lưu Tử Đồng liếc mắt nhìn, bĩu môi: "Chữ thật xấu!"

Tưởng Nhược Nam hừ một tiếng: "Chữ xấu thì liên quan gì, chỉ cần tôi có thể chữa bệnh cho cô là được rồi!"

Lưu Tử Đồng cất tờ giấy đi, "Được, hôm nay ngươi đã hứa, nếu ngươi không chữa được bệnh cho ta, ta nhất định sẽ bắt ngươi phải nếm nỗi khổ mà ta từng phải chịu."

Tưởng Nhược Nam cười cười, dù ta có nhảy xuống nước, cũng sẽ không biến thành bộ dạng giống ngươi, có điều chỉ cần Lưu Tử Đồng chịu để nàng điều trị, nàng đã rất thỏa mãn rồi. Người con gái này, nàng không muốn cuộc đời cô ta thê thảm như thế, cũng coi như nàng bồi thường thay cho Tưởng Nhược Lan.

Tưởng Nhược Nam quay đầu qua, nhìn Mai Hương nói: "Ngươi đi mang hai đồng tiền đến đây, và một ít dầu!"

Lưu Tử Căng lạ lẫm hỏi: "Định làm gì?" Lưu Tử Đồng cũng nghi ngờ nhìn nàng: "Tưởng Nhược Lan, rút cuộc ngươi có làm được không, ngươi đừng làm bừa!"

Tưởng Nhược Nam cười thần bí, "Có phải làm bừa hay không, đợi lát nữa rồi biết!"

26. Chương 26

Không lâu sau, Mai Hương đã mang hai đồng tiền và dầu vào theo yêu cầu của nàng. Tưởng Nhược Nam lại sai Mai Hương đi lấy nước, để nàng rửa sạch tay. Rồi dùng rượu khử trùng hai đồng bạc này.

Lưu Tử Căng đứng bên nhìn nhất cử nhất động của nàng, hiếu kỳ hỏi: "Hầu phu nhân, cô định làm gì?"

Tưởng Nhược Nam quay đầu nhìn y mím môi cười: "Đây gọi là cạo gió!" Thấy bộ dạng nghi hoặc không hiểu của y, Tưởng Nhược Nam biết, thế giới này chưa có khái niệm về cạo gió. Vậy thì để nàng là người sáng tạo ra nó đi!

"Cạo gió? Là cái gì?" Lưu Tử Căng trợn mắt há miệng vì kinh ngạc.

Tưởng Nhược Nam có ý định "làm màu" trước mặt Lưu Tử Đồng một phen, khiến cô ta tin tưởng mình hơn, bèn nhẫn nại giải thích cho Lưu Tử Căng: "Lưu thái y, nói thế này đi, bệnh tật của con người vì đâu mà sinh ra, đa phần đều là vì độc tà xâm nhập cơ thể, làm tắc các mạch máu, khiến khí huyết không được lưu thông, lâu dần, trì trệ đáng sợ, bệnh tình sẽ càng ngày càng nặng. Nếu dùng dụng cụ cạo gió cạo lên bề mặt da có chứa các huyệt đạo tiến hành chữa trị, cạo cho tới khi dưới da máu tích tụ lại thành từng đốm tròn nhỏ thì thôi, qua việc ra mồ hôi khiến lỗ chân lông mở rộng, gió độc sẽ theo đó mà ra khỏi cơ thể, khí huyết lưu thông, đạt được mục đích chữa bệnh. Đấy gọi là cạo gió."

Nguyên lý của cạo gió được miêu tả rất chi tiết trong sách dưỡng sinh, nhưng Tưởng Nhược Nam không có bản lĩnh đọc thuộc làu từng chữ một trong sách ấy, chỉ căn cứ vào lý giải của mình để giải thích cho Lưu Tử Căng nghe. Nhưng, Lưu Tử Căng thân là ngự y, bản thân chỉ có chút khả năng ấy, người làm nghề y luôn cho rằng việc nghiên cứu và theo đuổi những kiến thức trong y thuật không bao giờ là đủ, những gì Tưởng Nhược Nam nói về cạo gió khiến y rất hứng thú.

Hai mắt y phát sáng, nói: "Hầu phu nhân nói rất có lý, chỉ là không biết hiệu quả thế nào, hôm nay thật may khi tại hạ được mở rộng tầm mắt!"

Lưu Tử Đồng nhìn bộ dạng vô cùng tự tin của Tưởng Nhược Nam, lại thấy ca ca tán đồng với những lời mà nàng nói, điều kỳ lạ hơn cả là phương pháp mà Tưởng Nhược Nam đưa ra dường như ngay ca ca cũng không biết, điểm này khiến cô ta vô cùng nghi ngờ, lòng thầm lẩm bẩm, lẽ nào Tưởng Nhược Nam là một vị cao thủ hạnh lâm giấu tài hay sao?

Tưởng Nhược Nam cười nói với Lưu Tử Căng: "Hôm nay không thể thỏa mãn nguyện vọng của Lưu thái y rồi, muốn cạo gió cho Lưu tiểu thư thì phải cởi áo."

Lưu Tử Căng giọng tiếc nuối: "Nếu đã vậy, tại hạ xin tránh đi!" Y quay người đi ra ngoài.

Sau khi Lưu Tử Căng đi rồi, Tưởng Nhược Nam bảo Mai Hương giúp Lưu Tử Đồng cởi áo, để lộ phần lưng. Lưu Tử Đồng lòng thấp thỏm: "Tưởng Nhược Nam, ngươi không định giở trò trêu chọc ta đấy chứ?"

Tưởng Nhược Nam xoay lưng cô ta lại phía mình, đồng thời lạnh lùng hừ một tiếng: "Cô cho rằng ta rảnh lắm sao mà cố ý chạy đến nhà cô để trêu chọc cô, hơn nữa, giấy biên nhận ta viết vẫn còn ở trong tay, cô sợ gì chứ?"

Lưu Tử Đồng tuổi nhỏ, không chịu được sự khiêu khích của nàng: "Còn lâu ta mới sợ, dù sao nếu ngươi không chữa khỏi được bệnh cho ta, thì ta sẽ đem tờ giấy đó cho mọi người xem!"

Tưởng Nhược Nam cười cười, thật đúng là trẻ con. Nàng quay đầu nhìn phần lưng cô ta, trên lưng xương nhấp nhô, gần như không có tí thịt nào.

Tưởng Nhược Nam không kìm được, nói: "Một cô nương đang tuổi xuân phơi phới, sao lại biến bản thân mình thành ra thế này, không chịu khó ăn uống, gầy trơ xương ra rồi, trông chẳng đẹp gì cả."

"Đây đều là vì ai? Ngươi còn dám mở miệng ra nói!" Lưu Tử Đồng tức giận.

"Ta có không cho cô ăn cơm đâu."

"Đổi lại nếu là ngươi, lẽ nào ngươi nuốt được cơm?" Giọng Lưu Tử Đồng nghe như sắp khóc.

Tưởng Nhược Nam bỗng im bặt.

Nàng không nói thêm gì nữa, dùng đồng tiền nhúng vào dầu thuốc bắt đầu cạo gió cho phần xương sống và hai bên lưng, cạo qua các huyệt đạo như Gan, Tỳ, Vị, Tam Tiêu, Thận. Vừa mới cạo được hai nhát, Lưu Tử Đồng đã bắt đầu kêu đau.

"Làm gì thế hả? Đau chết đi được!"

Tưởng Nhược Nam vẫn không giảm lực trên tay, dịu giọng nói: "Cô chịu khó một lát, sắp xong rồi. Chúng ta đã thỏa thuận, cô phải làm theo lời ta, không được hối hận."

Tiếp tục cạo xuống, trên làn da trắng mịn xuất hiện những vết tụ màu đỏ sậm, Mai Hương bên cạnh đột nhiên kêu thét lên: "Phu nhân làm tiểu thư bị thương rồi!"

Lưu Tử Đồng cuống quýt, vội vàng hỏi: "Mai Hương, sao thế?" Mai Hương vội vàng cầm một chiếc gương đồng đứng ở đằng sau cho cô ta nhìn: "Tiểu thư, lưng của người tím cả rồi!"

Lưu Tử Đồng quay đầu nhìn từng vệt tím trên lưng, lập tức thét lên: "Ta biết ngay là ngươi chẳng tử tế gì mà, dừng tay!" Sau đó lại khóc gọi ca ca.

Lưu Tử Căng ở bên ngoài nghe thấy tiếng muội muội gào khóc, vội vàng hỏi là chuyện gì, Mai Hương chạy ra vẻ mặt tức tối kể lại hành động tàn ác của Tưởng Nhược Nam cho y nghe.

Tưởng Nhược Nam nhìn qua cửa sổ giải thích với Lưu Tử Căng: "Lưu thái y, vừa rồi ta đã nói sẽ để lại những dấu đỏ sẫm trên da, đó chính là gió độc, là hiện tượng bình thường, không có gì phải sợ cả!"

Lưu Tử Căng thoáng suy ngẫm, đã hiểu đạo lý trong đó, bèn đứng từ bên ngoài giải thích cho muội muội: "Tử Đồng, đừng lo, cứ làm theo lời Hầu phu nhân."

Tưởng Nhược Nam đi đến cạnh Lưu Tử Đồng lạnh lùng hừ một tiếng: "Vừa rồi còn bảo là thiên hạ vô địch, thì ra cũng chỉ là một kẻ nhát gan!"

Lưu Tử Đồng nổi giận, quay đầu trừng mắt nhìn nàng: "Được, Tưởng Nhược Lan, người làm đi, ta phải xem xem ngươi có bản lĩnh gì!" Sau đó lại nghiến chặt răng cố gắng để không kêu lên tiếng nào nữa.

Tưởng Nhược Nam cạo xong phần lưng lại cạo huyệt Trung Cấp, Quan Nguyên, Khí Hải Tam ở bụng dưới của cô ta, sau đó cạo huyệt Huyết Hải, Tam âm Giao, Chiếu Hải ở phần hạ thân… Những động tác này phải kéo dài khoảng một tuần trà.

Trong lúc làm, nàng cũng nói chuyện với Lưu Tử Đồng.

"Lưu tiểu thư, thực ra hôm nay ta tới là để nhận lỗi với cô, khi ấy ta không hiểu chuyện, tùy tiện ngông cuồng, nên mới hại tiểu thư phải chịu khổ thế này."

Lưu Tử Đồng cười nhạt một tiếng: "Không ngờ ngươi cũng biết nhận lỗi, chỉ là, nếu ta khiến ngươi thành ra thế này rồi tới nhận lỗi với ngươi, ngươi có chấp nhận không?" Sau đó trề môi ra, nước mắt lăn xuống: "Ta biết, giờ mọi người ở bên ngoài kia đều đang cười nhạo ta."

"Ta sai rồi, họ sao có thể cười nhạo cô, nếu cười thì là cười ta chứ. Cô không biết đâu, rất nhiều người vì chuyện này mà chỉ trích ta, còn có người mở tiệc mà không mời ta nữa đấy!" Bệnh của Lưu Tử Đồng nguyên nhân chủ yếu là thuộc về tâm bệnh, chỉ cần giải tỏa được khúc mắc trong lòng cô ta, thì có thể chữa trị tận gốc căn bệnh này.

"Thật không?" Lưu Tử Đồng tuổi còn nhỏ, tâm địa cũng không quá phức tạp, rất dễ tin tưởng những lời Tưởng Nhược Nam nói. Cô ta nhìn Tưởng Nhược Nam, nghĩ đến nàng vì việc này mà bị trừng phạt, trong lòng bỗng thấy dễ chịu hơn, "Khi ấy ngươi cũng thật quá đáng, ta chỉ là không cho ngươi nhìn con búp bê thôi, mà ngươi lại đẩy ta xuống nước. Ngươi có biết, con búp bê đó là do ca ca ta đã đặc biệt mang về cho ta khi đi biên cương không, sao ta có thể cho ngươi chơi cùng, nếu ngươi làm hỏng nó thì sao?"

"Tử Đồng, khi ấy không phải ta cố tình đẩy cô xuống nước đâu, ta chỉ là… chỉ là rất ghen tị với cô thôi!"

"Ghen tị với ta?" Lưu Tử Đồng kinh ngạc, Tưởng Nhược Lan được tiên đế và Thái hậu thương yêu, việc gì mà phải ghen với một tiểu thư con quan ngũ phẩm như mình chứ?

Lưu Tử Căng đứng bên ngoài cửa sổ lúc này vẻ mặt cũng lộ sự nghi hoặc.

Tưởng Nhược Nam nghĩ lại tâm trạng của Tưởng Nhược Lan khi ấy, khẽ nói: "Cha mẹ ta đều mất rồi, ta không có huynh đệ tỷ muội, Thái hậu và tiên đế mặc dù yêu thương ta, nhưng không giống tình thương của cha mẹ, của người ruột thịt. Cô thật may mắn, có cha thương mẹ yêu, còn có ca ca nuông chiều, bao bọc, lại xinh đẹp như hoa như nguyệt. Cô không biết đâu, khi cô cầm con búp bê mắt sáng ngời nói rằng đây là quà mà ca ca cô mua cho, ta đã rất ghen tị, muốn đến xem một tí, nhưng cô không cho, ta rất buồn, vì

kích động nên mới làm như thế. Lúc nhìn thấy cô ngã xuống nước ta đã rất hối hận rồi, nhưng không biết vì sao, ta lại không muốn thừa nhận rằng mình đã sai…"

Lưu Tử Đồng nghe những lời nàng nói, im lặng hồi lâu không lên tiếng, nhưng những phiền muộn tích tụ lâu nay trong lòng cũng giảm bớt không ít. Đây là trạng thái tâm lý bình thường, cô ta cho rằng mình đã rất thảm rồi, nhưng khi nghe Tưởng Nhược Nam nói, cảm giác nàng không cha không mẹ, lại không có ca ca thương yêu, hình như còn thảm hơn cô ta. Thấy người khác bất hạnh hơn mình, trong lòng bỗng dễ chịu đi nhiều.

Một lúc lâu sau, Lưu Tử Đồng khẽ nói: "Tưởng Nhược Lan, đừng tưởng ngươi nói như thế ta sẽ tha thứ cho ngươi!"

Lưu Tử Căng đứng ngoài cửa sổ nghe thấy những lời tâm sự của Tưởng Nhược Nam, trong lòng không hiểu như bị thứ gì đó đè lên, cảm giác khó chịu, chua xót cứ đầy ứ mãi không tiêu tan.

Sau khi cạo gió xong, Tưởng Nhược Nam lại viết thêm vài phương thuốc theo kiểu "thực liệu" nữa, đưa cho Mai Hương. Nàng nói với Lưu Tử Đồng: "Món canh gà với cây ích mẫu này rất ngon, cô nhất định phải ăn nhiều vào. Cô gầy như thế, phải chăm chỉ bồi bổ! Con gái mà nhìn không có da có thịt xấu lắm!"

Lưu Tử Đồng lập tức phản kích: "Vậy cô tưởng cô đẹp lắm chắc?"

Tưởng Nhược Nam cười: "Ta biết ta không đẹp bằng cô!" Rồi nàng hất cằm: "Nhưng ta mạnh khỏe! Bao giờ cô hồi phục lại sức khỏe thì hãy cười ta!"

Lưu Tử Đồng nhìn đôi mắt sáng lấp lánh của nàng, hai má đỏ hồng, thân hình duyên dáng đâu ra đấy, cô ta đột nhiên không biết phải nói gì, tự bẹo bẹo vào cánh tay gầy guộc của mình một cái, thầm hạ quyết tâm, nhất định phải bồi bổ cơ thể, không được để "người ta" coi thường.

Tưởng Nhược Nam nhìn bộ dạng của cô ta, lại cười cười, tiếp tục nói: "Còn cả món trà gừng đường đỏ này nữa, hàng ngày hãy uống như uống nước, ngọt ngọt, cô nhất định sẽ thích. Thuốc mà ca ca cô kê, mặc dù hơi khó uống, nhưng thuốc đắng dã tật, những nốt trên mặt cô sắp khỏi rồi, không thể không uống thuốc!"

Khuôn mặt Lưu Tử Đồng thoáng hiện lên vẻ hy vọng, "Những nốt trên mặt tôi sắp hết thật ư?"

"Nốt trên mặt cô mọc nhiều chủ yếu là vì kinh nguyệt của cô không đều, lại thêm tâm trạng buồn bã ủ rũ lâu ngày, chỉ cần cô chữa khỏi bệnh, giữ được tâm trạng vui vẻ, thì những nốt trên mặt nhất định sẽ khỏi!"

Lưu Tử Đồng bán tín bán nghi nhìn nàng: "Nói bao nhiêu như thế, cũng không biết là thật hay không nữa." Nói xong cảm thấy trên mặt ngứa ngứa, vô thức giơ tay lên định gãi.

Tưởng Nhược Nam vội vàng ngăn cô ta lại: "Đừng gãi, cẩn thận để lại sẹo đấy." Sau đó lại dặn cô ta không được dùng tay nặn trứng cá, để chúng tự vỡ khô và rụng, "Mặc dù sẽ mất thời gian hơn, nhưng như thế đảm bảo sẽ không có sẹo."

Lưu Tử Đồng ngoài mặt thì tỏ vẻ không quan tâm, nhưng trong lòng lại nhớ rõ từng lời nàng dặn.

Lúc này, Lưu Tử Căng bước vào, lại một lần nữa bày tỏ lòng cảm kích với nàng, Tưởng Nhược Nam nói với y: "Vài hôm nữa tôi sẽ lại sang cạo gió cho Lưu tiểu thư, người nhà nên dành thời gian trò chuyện với cô ấy, để cô ấy ra ngoài đi dạo, đừng giam mình trong phòng thêm bí bách, không tốt cho việc điều trị bệnh."

Lưu Tử Căng nhận lời.

Tưởng Nhược Nam thấy không còn sớm nữa, bèn cáo từ. Trước khi đi, nàng tới chỗ Lưu phu nhân. Lưu phu nhân đã nghe a hoàn bẩm báo, mặc dù không biết có hiệu quả hay không, nhưng bà vô cùng cảm kích tấm lòng của Tưởng Nhược Nam.

Tưởng Nhược Nam quay về Hầu phủ thì đã gần trưa. Nàng tới chỗ Thái phu nhân để bẩm báo lại với bà, giao cho bà quà đáp lễ của Lưu phu nhân, rồi truyền đạt lại những lời cảm ơn mà Lưu phu nhân gửi gắm. Kể lại chuyện về Lưu Tử Đồng, nàng cũng nói sau này còn phải đến Lưu phủ vài chuyến nữa.

Thái phu nhân nghe xong gật gật đầu, "Có thể chữa được bệnh cho Lưu tiểu thư, giải tỏa được khúc mắc giữa con và Lưu phủ là một chuyện tốt. Chỉ là…" Bà ngẩng đầu nhìn Tưởng Nhược Nam: "Con thật sự có thể chữa khỏi được bệnh cho Lưu tiểu thư sao?"

Tưởng Nhược Nam không hoàn toàn chắc chắn, nàng đáp: "Con sẽ cố gắng hết sức." Cách chữa trị của Lưu thái y, nỗ lực cạo gió của nàng, thêm cả việc dùng thực phẩm để điều trị nữa, có lẽ có hiệu quả không tồi trong việc điều hòa kinh nguyệt.

Lúc này, Cận Thiệu Khang bước vào, thỉnh an Thái phu nhân.

Thái phu nhân ngạc nhiên hỏi: "Sao Hầu gia lại về vào giờ này?"

Tưởng Nhược Nam cũng thấy lạ, bình thường Cận Thiệu Khang xong việc, giờ Dậu mới về tới phủ, giờ còn chưa qua giờ Ngọ, sao hắn lại về? Theo nàng, Cận Thiệu Khang vô cùng nghiêm túc và cẩn trọng trong công việc, chưa bao giờ đi muộn về sớm.

Cận Thiệu Khang ngồi xuống chiếc ghế của mình, tay đỡ trán, chau mày nói: "Hôm nay không biết tại sao con rất đau đầu, đã tìm đại phu để châm cứu mấy mũi, nhưng chỉ được một lúc, giờ lại đau. Không làm được việc gì nữa, nên con về nghỉ luôn!"

Tưởng Nhược Nam nhìn hắn, thấy sắc mặt đúng là rất xấu, ánh mắt tối sầm, chẳng có chút tinh thần nào cả.

Thái phu nhân lo lắng nói: "Nếu đã vậy thì Hầu gia về sớm nghỉ ngơi đi." Cận Thiệu Khang gật gật đầu, đang định đứng lên, ánh mắt Thái phu nhân đột nhiên lại chuyển sang nhìn Tưởng Nhược Nam, nói: "Chi bằng để Nhược Lan bóp đầu cho con, lần trước khi ta đau, Nhược Lan chỉ bóp đầu cho ta một lúc, ta đã thấy dễ chịu hơn rất nhiều."

Lúc này, Tưởng Nhược Nam đang uống trà, nghe lời của Thái phu nhân, ngụm trà trong miệng suýt nữa thì phun ra ngoài, phải cố gắng lắm mới kìm nén lại được.

Cái gì? Bảo nàng bóp đầu cho "con khỉ" này ư?

Nàng quay đầu sang nhìn Cận Thiệu Khang, hắn sẽ không đồng ý đấy chứ, hắn chẳng phải chán ghét nàng tới tận xương tủy sao? Vậy thì hãy cố gắng hết sức, thà đau tới chết cũng không cho phép nàng động vào người hắn đi!

Cận Thiệu Khang nghe xong lời đề nghị của mẫu thân, nghĩ đến cảnh Nhược Lan sẽ tiếp xúc với mình ở một cự ly gần, trong vô thức hắn muốn từ chối, nhưng quay đầu nhìn thấy ánh mắt đăm đắm của nàng, đôi mắt đen như hắc thạch ấy dường như tràn ngập sự hy vọng. (Thật đúng là một hiểu lầm quá lớn!), trong lòng bất giác ấm áp, câu từ chối đã lên tới miệng rồi lại biến thành…

"Cũng được!" Hắn đáp.

Cũng được? Hắn lại đồng ý! Nàng thật sự đã đánh giá quá cao hắn rồi! Tưởng Nhược Nam nhìn hắn, lửa giận trong lòng bốc lên ngùn ngụt. Mẹ kiếp, bình thường ngậm nàng vợ bé trong miệng bảo vệ như châu như ngọc, giờ đau đầu lại nhớ đến mình, muốn lão nương hầu hạ ngươi, đừng có mơ!

Bên này Thái phu nhân cho rằng Tưởng Nhược Nam túm được cơ hội tốt nên sẽ vui mừng hớn hở, nhưng lại thấy nàng ngồi im bất động, thầm nghĩ, không chừng vui quá quên cả biểu đạt hay sao, bèn mở miệng gọi: "Nhược Lan, Hầu gia muốn con bóp đầu cho người! Nhược Lan, sao thế? Ngẩn người nghĩ gì vậy?"

Tưởng Nhược Nam nhìn Thái phu nhân, thần trí tỉnh táo trở lại, giờ không phải lúc làm việc theo ý muốn. "Con khỉ" đó là bảo bối của Thái phu nhân, nếu nàng từ chối, trong lòng bà nhất định sẽ không vui, mà đã không vui thì không chừng còn có suy nghĩ khác cũng nên. Từ sau lần tận mắt chứng kiến Thái phu nhân nghiêm khắc trừng phạt kẻ dưới, nàng không còn cho rằng Thái phu nhân dịu dàng ôn hòa như biểu hiện bề ngoài nữa.

Đắc tội với lãnh đạo cao nhất, sau này cuộc sống của nàng ở Hầu phủ sẽ ra sao?

Tưởng Nhược Nam thầm thở dài, thôi, chẳng qua chỉ là bóp đầu, coi như phục vụ cấp trên là xong!

Nàng đứng dậy, "Vâng, thưa mẫu thân, chỉ có điều Nhược Lan chân tay vụng về, e không giúp được gì nhiều cho Hầu gia!"

Thái phu nhân cười nói: "Nhược Lan không cần khiêm tốn, tay nghề của con rất tốt."

Tưởng Nhược Nam cố nặn ra một nụ cười, rất không tình nguyện đi đến sau lưng Cận Thiệu Khang, nghĩ sẽ tùy tiện bóp đầu cho hắn vài cái rồi thôi. Vừa định giơ tay ra, còn chưa kịp chạm vào đầu hắn, đã nghe Thái phu nhân nói: "Ở đây sao tiện, hai con hãy về Thu Đường viện đi!"

Về… về Thu Đường viện…

Nụ cười của Tưởng Nhược Nam cứng lại trên mặt, toàn thân nàng đơ như hóa đá.

Bên tai vang lên giọng nói nhàn nhạt của Cận Thiệu Khang: "Cũng được."

Ra khỏi Tùng Hương viện, Cận Thiệu Khang chậm rãi đi phía trước, Tưởng Nhược Nam lệt bệt theo sau.

Nhìn bóng dáng cao lớn phía trước, trái tim Tưởng Nhược Nam đập thình thịch.

Thế này sẽ không phải dẫn sói vào nhà chứ? Ngộ nhỡ thú tính của hắn bộc phát thì làm thế nào?

Từ chối? Lấy lý do gì để từ chối? Không thể nói rằng, khỉ à, ta thấy ngươi "bẩn" lắm, ngươi đừng có động vào ta! Nàng không có đủ dũng khí để làm thế…

Nhưng nếu không từ chối, lẽ nào thật sự phải để mặc hắn… Cả khuôn mặt Tưởng Nhược Nam đỏ bừng lên, hắn "bẩn" thật mà…

Rồi ngay sau đó lại nghĩ, "con khỉ" là người luôn giữ phép tắc lễ nghi, ban ngày ban mặt chắc chắn sẽ không nảy sinh ý định xấu xa gì, không chừng là do nàng nghĩ nhiều quá mà thôi, có thể hắn chỉ muốn được nàng bóp đầu, chẳng thèm động vào nàng ấy chứ! Vợ bé hắn có cả đàn, người nào người nấy xinh đẹp như hoa, hắn chẳng có ý định gì với nàng đâu…

27. Chương 27

6.2

Tưởng Nhược Nam không quan tâm tới Cận Thiệu Khang nhiều như Vu Thu Nguyệt nên không biết thói quen của hắn, nàng không biết rằng Cận Thiệu Khang hắn năm ngày mới "chạm" vào người vợ một lần, nếu không giờ nàng đã không lo lắng tới mức này.

Ánh Tuyết phía sau mặt mày hớn hở, Tưởng Nhược Nam quay đầu nhìn cô ta, trong lòng buồn bã, có cần phải vui tới mức ấy không? Giống như bắt được bảo bối vậy.

Tâm trạng của người đi trước là Cận Thiệu Khang cũng chẳng thoải mái hơn nàng là bao.

Ma xui quỷ khiến, sau hắn lại đồng ý chứ? Rõ ràng hắn đã thề sẽ không bước chân vào Thu Đường viện dù chỉ là một bước…

Hắn nhận lời như thế, trong lòng nàng hẳn đang rất đắc ý nhỉ, biểu hiện lúc này của nàng là gì? Xấu hổ? Xì… Một người con gái đòi Hoàng thượng ban hôn ngay trước mặt bá quan văn võ thì sao còn biết xấu hổ chứ? Hắn rất muốn quay đầu lại nhìn nàng, nhưng cổ cứ cứng ngắc, không thể nào mà xoay được.

Lại nghĩ, nàng thấy hắn đến Thu Đường viện sẽ không hiểu lầm gì đấy chứ? Mà nói đi cũng phải nói lại, tại sao hắn lại nhận lời nhỉ?

Đầu óc hỗn loạn, chẳng nghĩ được điều gì cho rõ ràng.

Đi được vài bước thì cơn đau đầu cũng bớt, giờ hắn đã có đầy đủ lý do để từ chối tới Thu Đường viện, nhưng không biết tại sao, hai chân lại không nghe theo sự sai khiến của đại não, cứ nhằm Thu Đường viện mà bước tới.

Đầu óc Cận Thiệu Khang càng hỗn loạn hơn…

Ninh An đi bên cạnh thấy chủ nhân chốc chốc lại chau mày, lúc lại bĩu môi, vẻ mặt đăm chiêu suy nghĩ, bỗng nảy sinh cảm giác thương xót, xem ra chủ nhân rất đau đầu!

Cả hai người bọn họ cứ dùng dằng như thế tới tận Thu Đường viện. Cận Thiệu Khang đột nhiên dừng bước, đứng ở cửa, vẫn đang băn khoăn, mình thật sự muốn vào ư?

Tưởng Nhược Nam nhìn bộ dạng của hắn, lòng bỗng vui, hắn hối hận rồi?

Ánh Tuyết theo sau nàng thì cuống quýt, khó khăn lắm Hầu gia mới đến một chuyến, chuyện này không thể hỏng được?

Lập tức Ánh Tuyết đi lên phía trước một bước, cao giọng gọi: "Hầu gia đến, Hầu gia đến!"

Câu này giống như một quả lựu đạn ném vào trong Thu Đường viện, bên trong lập tức náo động hẳn lên.

Cận Thiệu Khang thấy vậy, cảm giác trong lòng bỗng nhẹ nhàng hơn, nhấc chân bước vào, a hoàn, kẻ hầu bên trong viện đã quỳ cả dưới đất, những tiếng thỉnh an vang lên như sấm, sự hào hứng của bọn họ… Tưởng Nhược Nam giật giật khóe miệng.

Ánh Tuyết đứng cạnh mỉm cười đắc ý, bộ dạng hân hoan, Tưởng Nhược Nam càng thêm buồn bực.

Cận Thiệu Khang ngẩng đầu ưỡn ngực, mắt nhìn thẳng qua đám người, đi vào phòng trong, khí thế áp bức tới mức bọn họ không cả dám ngẩng đầu lên.

Tưởng Nhược Nam dù có không muốn cũng đành phải bước vào theo.

Ánh Tuyết và bọn người hầu mang nước vào, hầu hai chủ nhân rửa mặt rửa tay, sau khi đưa nước vào rồi, bèn ăn ý lui ra ngoài, trước khi đi, còn tự cho mình hiểu biết đóng cửa cho nàng.

Cửa vừa đóng, không khí trong phòng lập tức chìm vào sự im lặng quỷ dị. Tưởng Nhược Nam có cảm giác như không thể thở được.

Cận Thiệu Khang nhìn quanh phòng một lượt, từ sau khi nàng ở Thu Đường viện, đây là lần đầu tiên hắn bước chân vào đây.

Không có cầm kỳ thư họa, nhưng có hoa tươi đang nở, trong phòng mọi thứ đều được bày biện ngăn nắp đúng chỗ, khiến người ta có cảm giác dễ chịu. Đem so với phòng của Vu Thu Nguyệt, phòng Tưởng Nhược Nam không được trang nhã bằng, nhưng lại gọn gàng và sạch sẽ.

Hắn không ngờ phòng nàng lại thế này… Cách bố trí rất hợp với ý hắn.

Cuối cùng, ánh mắt hắn dừng lại trên chiếc giường lớn bằng gỗ Tử Đàn khảm vàng, trên giường chải tấm chăn vỏ gấm màu đỏ, bên trên thêu đôi chim uyên ương quấn quýt, khiến người ta có cảm giác quay cuồng triền miên. Tim hắn đột nhiên đập nhanh thình thịch mấy tiếng, hắn vội vàng rời mắt sang chỗ khác.

Quay người, vẻ mặt hờ hững ngồi xuống phía trái của chiếc ghế dài cũng được trạm trổ tinh tế, khẽ nhắm mắt lại, mày chau chặt, khuôn mặt anh tuấn chìm dần vào bóng tối, lạnh lẽo giống như một bức tượng điêu khắc.

Tưởng Nhược Nam nhìn Cận Thiệu Khang đang vờ nhắm mắt dưỡng thần, thầm nghĩ, không thể kéo dài không khí gượng gạo này mãi, phải sớm bóp đầu cho hắn để hắn còn đi cho xong việc.

Nghĩ đến đây, nàng hít một hơi thật sâu, cất tiếng hỏi: "Hầu gia, thiếp bóp đầu cho chàng nhé?"

Cận Thiệu Khang gật gật đầu, không mở mắt ra.

Tưởng Nhược Nam bĩu bĩu môi, vờ lạnh lùng gì chứ? Nàng đâu biết, lúc này Cận Thiệu Khang đang vô cùng căng thẳng, chỉ có thể dùng sự trầm mặc để che giấu tâm trạng thật của mình.

Mười lăm tuổi hắn đã có a hoàn thông phòng, cho dù lần đầu tiên đối mặt với chuyện nam nữ, hắn cũng không căng thẳng thế này, huống hồ, giữa bọn họ bây giờ, đâu phải kiểu quan hệ ấy.

Cảm nhận được bước chân Tưởng Nhược Nam đang tiến về phía mình, cảm nhận được khi nàng đứng sau mình, cả phần lưng hắn đều tê tê. Mùi hương lan như xạ vấn vít quanh hắn, đột nhiên hắn có cảm giác mình bị bao vây.

Một bàn tay nhỏ mềm mại đặt lên phần trán hắn, khiến phần da thịt bị nàng chạm vào đều rung động, toàn thân hắn run rẩy, trái tim mất thăng bằng.

Tưởng Nhược Nam nào biết tâm trạng của người ngồi trước mặt mình đang cuộn trào? Nàng ấn các huyệt Ấn Đường, Toàn Trúc, Ngư Yêu, Ty Trúc Không, Thái Dương trên đầu hắn, cảm thấy toàn thân hắn căng cứng, nên bất giác hỏi: "Hầu gia, thiếp có mạnh tay quá không?"

Cận Thiệu Khang hít một hơi thật sâu, cố gắng lấy lại bình tĩnh, đáp: "Không, rất tốt."

Sau đó không khí lại rơi vào tĩnh lặng.

Tưởng Nhược Nam cảm thấy rất khó chịu trước bầu không khí này, nàng bắt đầu thử tìm chuyện để nói với hắn.

"Hầu gia, bệnh đau đầu này có thường xuyên không?"

Cận Thiệu Khang im lặng, khi Tưởng Nhược Nam đã cho rằng hắn sẽ không trả lời mình, thì đột nhiên hắn lên tiếng: "Không, chỉ hôm nay mới đau thế này thôi. Có lẽ do tối qua bị nhiễm lạnh."

Tưởng Nhược Nam trợn mắt, nói chuyện với người này thật hại thần kinh. Nàng im luôn, không thèm quan tâm tới hắn nữa.

Nhưng hắn lại hỏi nàng: "Tưởng Nhược Lan, cô học được những thứ này từ đâu?"

Động tác trên tay Tưởng Nhược Nam thoáng khựng lại, sau đó khôi phục nhịp độ ban đầu.

"Trước kia cha thiếp có rất nhiều bạn làm đại phu, trong đó có hai người tới ở nhà thiếp một thời gian, thiếp thích chơi cùng họ, những lúc rảnh rỗi họ đã dạy cho thiếp không ít."

Uy vũ tướng quân có rất nhiều bạn là đại phu, chuyện này đúng, có hai người bạn đã đến ở nhà ông một thời gian cũng đúng, Tưởng Nhược Lan thường xuyên tới chơi với họ cũng đúng nốt, chỉ có câu cuối cùng là sai, hai vị đại phu đó hễ nhìn thấy Tưởng Nhược Lan là đau đầu, sao có đủ bản lĩnh để mà dạy nàng chứ? Đương nhiên những chi tiết này Cận Thiệu Khang không thể biết.

Nhưng lúc này, Cận Thiệu Khang lại cảm thấy nàng có chuyện gì đó giấu hắn, cảm giác ấy khiến hắn khó chịu.

Giọng hắn lập tức lạnh hơn: "Ta thật không biết trên thế gian này lại có thần y lợi hại như vậy, chi bằng cô nói ra danh hiệu của họ, ta sẽ giúp y thuật của họ được phát triển quang minh chính đại, cũng là một việt tốt!"

Tưởng Nhược Nam cười khan hai tiếng: "Khi ấy thiếp còn nhỏ tuổi, nên không nhớ danh xưng của họ!"

Cận Thiệu Khang lạnh lùng hừ một tiếng: "Không nhớ danh xưng của họ, nhưng lại nhớ những kiến thức họ dạy rất kĩ, Tưởng Nhược Lan, cô cũng được coi là kỳ tài rồi đấy!"

"Đa tạ Hầu gia quá khen!" Tưởng Nhược Nam vờ ngốc nghếch.

Cận Thiệu Khang lại lạnh lùng hừ thêm tiếng nữa, rồi im lặng.

Nhiệt độ buổi trưa càng lúc càng cao, vì phải dùng lực, thân nhiệt trên người Tưởng Nhược Nam cũng tăng theo, không lâu sau, trán và lưng đã lấm tấm mồ hôi. Còn Cận Thiệu Khang, nhờ được nàng bóp đầu, dần dần cũng dễ chịu hơn, bắt đầu thiu thiu ngủ. Tưởng Nhược Nam thấy mình mồ hôi ướt lưng, còn hắn lại ngồi hưởng thụ như thế, trong lòng rất không thoải mái. Đúng lúc Tưởng Nhược Nam đang định dừng lại, đột nhiên, đầu Cận Thiệu Khang ngửa ra sau, đụng ngay vào phần ngực nàng, Tưởng Nhược Nam kinh hãi giật lùi về phía sau một bước, còn Cận Thiệu Khang cũng bừng tỉnh lại vì sự đụng chạm mềm mại ấy.

Hắn "soạt" một tiếng đứng dậy, quay người nhìn nàng, chỉ thấy nàng đang mở to hai mắt long lanh nhìn hắn, đôi má vì "xấu hổ" nên đỏ rực, bầu ngực cao nhấp nhô…

Trong đầu hắn lại lập tức hiện ra bức họa đôi chim uyên ương quấn quýt được thêu trên vỏ chăn màu đỏ, phía bụng dưới đột nhiên nóng rực. Hắn kinh hãi giật lùi về phía sau một bước, quay phắt người lại, đi như chạy ra ngoài.

Tưởng Nhược Nam trừng mắt nhìn hắn bỏ chạy, tức tới mức đỏ bừng cả mặt, rõ ràng nàng mới là người thiệt thòi, sao giống như hắn vừa bị nàng ức hiếp không bằng!

Nhưng ngay sau đó nàng lại mừng thầm, lần này coi như nàng đã bình an.

Có điều, rốt cuộc thì hắn là phu quân của nàng, chuyện đó nàng sẽ tránh được mãi sao?

Cận Thiệu Khang đi rồi, Ánh Tuyết bước vào, vẻ mặt tràn trề thất vọng: "Phu nhân, Hầu gia sao lại bỏ đi?"

Vậy ngươi còn muốn thế nào? Tưởng Nhược Nam không khách khí đáp: "Bóp đầu xong thì đương nhiên phải đi chứ!"

Ánh Tuyết lo lắng: "Sao phu nhân không giữ Hầu gia lại, tốt xấu gì cũng dùng cơm xong hẵng đi chứ!"

Nhắc đến cơm, bụng Tưởng Nhược Nam theo phản xạ ục ục mấy tiếng, nàng lập tức vứt bỏ mọi vướng mắc trong lòng, cười nói với Ánh Tuyết: "Ánh Tuyết, ta đói rồi!"

Ánh Tuyết cũng biết không nên nói nhiều, cúi đầu buồn bã đáp: "Nô tỳ sẽ chuẩn bị cơm cho phu nhân ngay."

***

Cảnh Thúy viện là một tiểu viện phong cảnh như họa, diện tích mặc dù không quá lớn nhưng vị trí đẹp, không xa trước cửa có một hồ nước, đi loanh quanh chỗ nào cũng có thể ngắm cảnh được. Hễ tới mùa hạ, gió thổi từ mặt hồ vào mát lạnh, khiến người ta thư thái vạn phần.

Tiểu viện này vốn là thư phòng cũ của lão Hầu gia, sau khi lão Hầu gia mất, liền trở thành thư phòng của Cận Thiệu Khang. Khi Cận Yên Nhiên lớn, thích cảnh sắc xung quanh của tiểu viện này, Cận Thiệu Khang thương yêu muội muội vô cùng, bèn chuyển thư phòng sang Sở Thiên các, nhường tiểu viện này cho muội muội.

Lúc này Cận Yên Nhiên đang ngồi trước bàn, lòng đầy oán hận chép "Nữ luận ngữ", chồng giấy dày đặt bên cạnh, bên trên là nét bút thanh tú, đó là thành tích cả ngày nay của cô ta.

Từ bên ngoài vọng vào tiếng a hoàn Đông Tuyết thông báo: "Tiểu thư, Hầu gia đến rồi."

Cận Yên Nhiên trề môi, chẳng buồn ngẩng đầu lên, tiếp tục công việc chép sách của mình, bộ dạng hờn dỗi.

Cửa "cạch" một tiếng được đẩy ra, sau đó vang lên tiếng bước chân quen thuộc.

Cận Yên Nhiên vẫn không ngẩng đầu, tay phải không ngừng viết.

"Sao thế, vẫn còn đang giận ca ca à, thật không thèm quan tâm tới ca ca ư?" Bên tai vang lên giọng nói dịu dàng của Cận Thiệu Khang.

Cận Yên Nhiên không biết tại sao, mắt bắt đầu ướt, cô ta ngẩng đầu lên, nhìn Cận Thiệu Khang, nước mắt ầng ậc, "Ca ca giờ không còn thương Yên Nhiên nữa, ca ca bắt nạt Yên Nhiên rồi!"

Cận Thiệu Khang cười cười, đi tới bên bàn, cầm tờ giấy Cận Yên Nhiên đã viết xong lên, soi dưới ánh nến, khen: "Chữ của Yên Nhiên càng ngày càng đẹp."

Được ca ca khen ngợi, sắc mặt Cận Yên Nhiên mới dịu xuống, cô ta ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Cận Thiệu Khang, lẩm bẩm: "Chẳng phải nhờ công lao của ca ca sao, lần nào cũng phạt người ta chép 'Nữ luận ngữ', giờ muội muội đã thuộc làu 'Nữ luận ngữ' rồi!"

Cận Thiệu Khang buông tờ giấy trong tay xuống, rồi sắp xếp lại những tờ giấy mà muội muội đã chép xong, dùng chặn giấy đặt lên, dịu giọng nói: "Chẳng phải vì ta muốn tốt cho muội sao, con gái phải biết lễ nghi phép tắc, sau này mới được phu quân thương yêu, được nhà chồng sủng ái."

Cận Yên Nhiên là người thẳng thắn, ruột để ngoài da, thấy ca ca chịu tới thăm mình, giờ lại dịu giọng nói chuyện với mình, sự giận dỗi trong lòng cũng đã giảm đi quá nửa. Cô ta ngẩng đầu, nhìn Cận Thiệu Khang cười: "Giống như Thu Nguyệt tẩu tẩu đúng không ạ?"

Thu Nguyệt? Cận Thiệu Khang nhớ tới vẻ hiền thục của Thu Nguyệt mỗi lần xuất hiện trước mặt hắn, khe khẽ gật đầu.

Cận Yên Nhiên nổi hứng, đặt bút xuống, nói tiếp: "Thu Nguyệt tẩu tẩu là người con gái xinh đẹp nhất, hiền thục nhất, lương thiện nhất mà muội từng gặp! Từ chính thất chuyển thành thiếp thất mà không một lời oán hận, còn chịu cúi đầu lép vế trước mặt Tưởng Nhược Lan. Đổi lại là muội, nhất định sẽ không thể làm được!"

Thật sự không lời oán thán sao? Cận Thiệu Khang nhớ tới những lời mà Vu Thu Nguyệt nói trong Tùng Hương viện, e rằng trong lòng nàng cũng không bình tĩnh như cách nàng thể hiện ra ngoài. Có điều đúng như Yên Nhiên nói, từ chính thất bị chuyển xuống làm thiếp thất, sao có thể không oán hận?

Nhắc đến chuyện này, Cận Thiệu Khang nhớ ra mục đích mà mình đến đây, hắn ngồi xuống một chiếc ghế bằng gỗ đỏ bên cạnh, nhìn muội muội nghiêm sắc mặt nói: "Yên Nhiên, ta biết muội không thích Tưởng Nhược Lan, nhưng giờ nàng ta là Hầu phu nhân được Thánh thượng hạ chỉ ngự ban, sau này muội không được vô lễ với nàng ta nữa. Lời nói hành động của muội mà để người dưới nhìn thấy, nếu truyền ra ngoài, mọi người sẽ nhìn muội thế nào? Ca ca không muốn phạt muội, chỉ là muốn muội biết, còn vô lễ như thế nữa, sau này người bị tổn thương chỉ có bản thân muội thôi!"

Cận Yên Nhiên cảm nhận được sự quan tâm của ca ca, trong lòng bỗng cảm động, cô ta quay lại bàn, chuyển một chiếc ghế dài đặt xuống cạnh chỗ Cận Thiệu Khang ngồi, giống như hồi còn nhỏ, dựa đầu vào cánh tay rắn chắc của ca ca, động tác này khiến Cận Yên Nhiên cảm thấy rất an toàn.

Cô ta khẽ nói: "Ca ca, huynh có biết tại sao muội lại ghét Tưởng Nhược Lan không, muội ghét chị ta không phải vì tiếng ác của chị ta trước kia, cũng không phải tính cách chị ta hoang dã. Mà là chị ta đã phá hỏng hạnh phúc của huynh!"

"Ca ca và Thu Nguyệt tẩu tẩu là trai tài gái sắc, do ông trời se duyên. Muội còn nhớ lần đầu tiên khi Thu Nguyệt tẩu tẩu đến Hầu phủ, muội thấy huynh cùng tẩu ấy gặp nhau ở hậu hoa viên, còn đứng nói chuyện một lúc. Khi đó hai người nói gì muội không nhớ nữa, muội chỉ nhớ cảnh tượng đó thật đẹp, vẻ mặt ca ca thật dịu dàng, hai người nói chuyện rất vui vẻ. Lúc ấy muội nghĩ, nếu ca ca có được một người con gái dịu dàng xinh đẹp như thế này làm thê tử, yêu thương nhau, hòa hợp với nhau, thì cả đời này chắc chắn ca ca sẽ rất hạnh phúc!"

Giọng điệu nhẹ nhàng của Cận Yên Nhiên cất lên rất cảm tình, Cận Thiệu Khang nghe xong mà không kìm được giơ tay xoa đầu muội muội. Ký ức cũng quay về ngày đó, hôm ấy, sau khi hắn gặp Vu Thu Nguyệt, chỉ đứng nói chuyện một lúc, Vu Thu Nguyệt xuất khẩu thành văn, hắn thực sự kinh ngạc trước tài hoa của nàng. Hồi tưởng lại, khi ấy tâm trạng hắn vô cùng bình thản, chẳng gợn lên chút tình cảm nào. Không lâu sau, mẫu thân nhắc tới việc tới nhà nàng ta cầu hôn, hắn đồng ý, bởi vì hắn cảm thấy, Vu Thu Nguyệt rất hợp làm thê tử của mình. Nếu không có sự phá rối của Tưởng Nhược Lan, thì có lẽ hắn và Vu Thu Nguyệt sẽ giống như những lời Yên Nhiên vừa nói, sống hòa hợp với nhau tới già.

Nhưng lại xảy ra chuyện Tưởng Nhược Lan bức hôn, khi ấy, Vu Thu Nguyệt đã nước mắt ròng ròng mà nói rằng chỉ cần được sống cùng hắn, nàng nguyện làm thiếp, hắn thật sự bị nàng làm cho cảm động, vì vậy mới cầu xin Hoàng thượng ban cho nàng làm bình thê…

"Nhưng, tất cả những mộng tưởng đẹp đẽ đó đều bị Tưởng Nhược Lan phá hỏng rồi!" Cận Yên Nhiên căm hận nói, "Chị ta sao xứng với ca ca chứ? Nhưng lại cứ muốn chen vào giữa ca ca và Thu Nguyệt tẩu tẩu, khiến Thu Nguyệt tẩu tẩu phải buồn, mà người con gái ca ca thích lại bị người ta chèn ép, lúc nào cũng bị chị ta ức hiếp bắt nạt, ca ca sao vui cho được? Giống như bức tranh xinh đẹp, đột nhiên bị người ta gạch dọc gạch ngang, cảm giác đẹp đẽ bị phá vỡ! Vì vậy muội ghét chị ta, nhìn thấy bộ dạng cao ngạo, đắc ý của chị ta, muội chỉ muốn mắng chửi!"

Thấy muội muội nghiến răng nghiến lợi kể tội Tưởng Nhược Lan, lòng Cận Thiệu Khang lại thấy không vui. Hắn thu tay lại, do dự nói: "Thực ra… nàng ta cũng đã rất cố gắng rồi…" Hắn nhớ tới bộ dạng nghiêm túc luyện tập của nàng ngày hôm ấy, lặp lại hết lần này tới lần khác, cho dù tóc bết mồ hôi cũng không từ bỏ.

Cận Yên Nhiên kinh ngạc ngẩng đầu lên: "Ca ca, huynh đang đỡ lời cho chị ta sao?"

Cận Thiệu Khang buồn phiền, hắn đứng dậy, tâm trạng khôi phục lại vẻ điềm tĩnh như thường.

"Không còn sớm nữa, muội cũng đừng cố, cẩn thận hại mắt." Nói xong, xốc lại chéo áo quay người ra khỏi phòng muội muội.

Cận Yên Nhiên mở to mắt nhìn theo bóng lưng của ca ca, rất lâu sau vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo lại.

***

28. Chương 28

6.3

Vu Thu Nguyệt đang ngắm nghía một chiếc bình hoa tráng men Pháp Lang mạ vàng do Cổ Bảo trai gửi tặng. Mặc dù thân làm thiếp, nhưng Thái phu nhân rất hào phóng với cô ta, biết cô ta thích chơi đồ cổ, bèn bảo trưởng quỹ của Cổ Bảo trai mang những thứ quý giá ra cho cô ta lựa chọn.

Lúc này, đại a hoàn vừa được thăng chức của cô ta là Lệ Châu vội vội vàng vàng chạy vào thông báo, buổi trưa Hầu gia đến Thu Đường viện!

Vu Thu Nguyệt thất kinh, trượt tay, "choang" một tiếng, chiếc bình hoa giá trị vài trăm lượng bạc lập tức rơi xuống đất vỡ tan thành trăm mảnh!

Thu Nguyệt vừa giận vừa cuống, lập tức cho Lệ Châu một cái bạt tai, "Nô tỳ đáng chết, ngươi không thể đợi ta đặt bình hoa xuống rồi hãy nói sao?"

Lệ Châu quỳ xuống đất dập đầu lia lịa xin tha: "Nô tỳ biết tội, nô tỳ biết tội!"

Lúc này, mấy a hoàn nghe thấy tiếng động bèn chạy vào, a hoàn Nguyệt Đào do Thái phu nhân ban cũng ở trong số đó.

Nguyệt Đào nhìn những mảnh vỡ dưới đất, hỏi: "Di nương, có chuyện gì thế?"

Vu Thu Nguyệt vội thu lại vẻ mặt giận dữ của mình, chỉ vào Lệ Châu mắng: "Lệ Châu không cẩn thận nên làm vỡ bình hoa thôi!"

Nguyệt Đào nhìn đống sứ vỡ dưới đất rồi lại nhìn Lệ Châu mặt sưng đỏ, không nói gì nữa, chỉ gọi bọn hầu nhỏ vào dọn dẹp sạch sẽ, sau đó quay người đi ra.

Vu Thu Nguyệt căm hận trừng mắt lườm Nguyệt Đào một cái, nghiến răng: "Thật không chỗ nào không xuất hiện!" Sau đó bước tới cạnh Lệ Châu, hạ giọng hỏi: "Hầu gia ở đó bao lâu?"

"Nghe nói không ở bao lâu đã rời đi."

Vu Thu Nguyệt cắn chặt môi, lầm bầm nói: "Mụ đàn bà chết tiệt, lại dám tranh Hầu gia với ta, không mang gương ra mà soi lại mình!"

Sáng sớm hôm sau, Tưởng Nhược Nam theo thông lệ tới thỉnh an Thái phu nhân. Hôm nay nàng đến sớm, Thái phu nhân vừa dậy, bà sợ Tưởng Nhược Nam ngồi ở phòng ngoài một mình buồn, bèn bảo Liễu Nguyệt gọi nàng vào phòng trong.

Trong phòng, Thái phu nhân đã mặc xong y phục, bọn a hoàn đang giúp bà rửa mặt chải đầu. Thái phu nhân ngồi trước bàn trang điểm, nhìn Tưởng Nhược Nam qua gương đồng, cười nói: "Con thật vô dụng, hôm qua ta đã tạo cơ hội giúp con, mà con lại không giữ được Hầu gia!"

Lòng Tưởng Nhược Nam vô cùng oán hận, lão thái thái, bà thật sự không cần phải nhiệt tình như vậy đâu.

Nàng cố tỏ vẻ cảm kích, "Mẫu thân, con biết người có ý tốt, nhưng Nhược Lan không được Hầu gia yêu quý, Nhược Lan…" Nàng cúi đầu, giống như khó xử, "Nhược Lan giờ không có ý định gì khác, chỉ cần mẫu thân thương Nhược Lan là đủ rồi." Vì vậy, lão thái thái, xin bà đừng làm những việc tương tự nữa!

Thái phu nhân cười, đáp: "Con nói gì thế, con còn trẻ như vậy, giờ ta thương con, nhưng sau này ta không còn nữa, con sẽ làm thế nào?"

Tưởng Nhược Lan vội vàng đi đến bên cạnh Thái phu nhân, giúp bà bóp vai, cười: "Mẫu thân nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi!"

Thái phu nhân cười cười, vỗ vỗ vào tay nàng, nghiêm giọng: "Thu Nguyệt được Hầu gia yêu thương bởi nó hiểu biết. Con ấy, có thời gian thì chịu khó học cầm kỳ thi họa đi, đến khi ấy, Hầu gia sẽ để ý tới con thôi!"

Được rồi, có câu này của bà thì tôi chẳng dám học gì nữa…

Lẽ nào phụ nữ thời cổ đại học cầm kỳ thi họa đều là vì muốn lấy lòng đàn ông sao? Thật là bi ai!

Tưởng Nhược Nam trò chuyện thêm với Thái phu nhân một lúc, hầu Thái phu nhân dùng xong bữa sáng mới quay về viện tử của mình. Hôm nay nàng có chút hưng phấn bởi vì nàng đang đợi Vu Thu Nguyệt tới thỉnh an!

Nhìn người phụ nữ vẫn luôn đối đầu với mình quỳ trước mặt, cung cung kính kính dâng trà mời, cảm giác sẽ thế nào nhỉ?

Nếu hỏi Tưởng Nhược Nam, Tưởng Nhược Nam sẽ nói, rất rất thoải mái!

Giờ Vu Thu Nguyệt đang quỳ trước mặt Tưởng Nhược Nam, hai tay dâng ly trà qua đầu, cung kính nói: "Tỷ tỷ, mời dùng trà."

Tưởng Nhược Nam ngồi nghiêm chỉnh trước mặt cô ta, khóe miệng nhếch lên cười thản nhiên, nhưng không đưa tay ra đón lấy ly trà.

Vu Thu Nguyệt biết nàng đang làm khó mình, trong lòng vô cùng căm hận, bà la sát, xem ngươi còn đắc ý được bao lâu nữa?

Cô ta lại cao giọng: "Tỷ tỷ, mời dùng trà!"

Tưởng Nhược Nam thấy hai vai cô ta run rẩy, biết là cô ta giơ tay đã bắt đầu mỏi, cũng không làm khó thêm nữa. Nàng giơ tay ra định đón lấy ly trà trong tay Vu Thu Nguyệt.

Đúng lúc nàng chạm tay vào ly trà, tay Vu Thu Nguyệt đột nhiên nghiêng một cái, ly trà rớt xuống, nước trà nóng bốc hơi ngùn ngụt đổ hết xuống trán, xuống tay Vu Thu Nguyệt. Nước trà mới đun buổi sáng, lại thêm khí trời nắng nóng, y phục mỏng, da Vu Thu Nguyệt lập tức đỏ ửng lên vì bị bỏng, không lâu sau bắt đầu phồng rộp!

Vu Thu Nguyệt ngã nằm trên đất, phát ra tiếng kêu xé gan xé ruột.

Đại a hoàn của Vu Thu Nguyệt là Lệ Châu lập tức lao tới chỗ cô ta nằm, khóc lóc: "Di nương, di nương, người làm sao rồi?" Sau đó ngẩng đầu nhìn Tưởng Nhược Nam, lớn tiếng hét: "Phu nhân, sao người lại đối xử với di nương nhà nô tỳ như thế?"

Sắc mặt Vu Thu Nguyệt trắng bệch, cô ta đau tới mức nước mắt ròng ròng, nhưng vẫn giơ tay ra ngăn Lệ Châu: "Lệ Châu… Đừng bừa bãi! Không được nói gì cả…" Nói xong liền ngất xỉu.

Lệ Châu lo lắng khóc lớn, quay đầu hét gọi a hoàn đi tìm đại phu.

Tưởng Nhược Nam nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng vô cùng kinh hãi.

Chuyện vừa rồi nàng hiểu rõ hơn ai hết, rõ ràng là Vu Thu Nguyệt làm đổ ly trà! Sao thế? Cô ta lại giở trò ư? Vu Thu Nguyệt này vì muốn đạt được mục đích, lại tàn độc như thế, ngay cả bản thân mình cũng không thương xót…

Đám a hoàn trong Thu Đường viện sợ tới toát mồ hôi, Ánh Tuyết gọi người mang nước vào, rồi lại sai người đỡ Vu Thu Nguyệt lên giường. Ai ngờ Lệ Châu không chịu, cứ ôm chặt lấy Vu Thu Nguyệt, lớn tiếng quát: "Các người không được động vào di nương, không ai được động vào di nương! Ai biết các người còn định giở trò gì nữa!"

Lúc này, Cận Yên Nhiên từ đâu lao vào, "Chuyện gì thế, chuyện gì thế?" Cô ta hỏi gấp gáp. Thì ra a hoàn đó không đến tìm đại phu, mà lại tìm Cận Yên Nhiên.

Lệ Châu nhìn thấy Cận Yên Nhiên thì như gặp được cứu tinh, cô ta quỳ ngay xuống trước mặt Cận Yên Nhiên, khóc: "Tiểu thư, tiểu thư phải làm chủ giúp di nương nhà nô tỳ! Di nương nhà nô tỳ, di nương…" Cô ta khóc lóc chỉ vào Vu Thu Nguyệt đang nằm dưới đất.

Cận Yên Nhiên vội chạy lên trước kiểm tra, thấy vết thương của Vu Thu Nguyệt, kinh ngạc kêu lên: "Chuyện gì thế này?"

Lệ Châu ngẩng đầu nhìn Tưởng Nhược Nam một cái, sau đó nói với Cận Yên Nhiên: "Di nương nhà nô tỳ dâng trà thỉnh an phu nhân, phu nhân không chịu đón lấy ly trà ngay, sau đó đợi di nương giơ tay mỏi mới chịu thò tay ra hất đổ ly trà trong tay di nương, trong chén nước nóng bốc hơi ngùn ngụt, di nương nhà nô tỳ bị bỏng tới mức này…" Nói tới đây đã khóc nấc không thành tiếng.

Tưởng Nhược Nam lạnh lùng nhìn Lệ Châu nước mắt giàn giụa vu khống mình, cơn giận ban đầu từ từ xẹp xuống.

Kế này không thành lại bày mưu khác, những kẻ này, không chuyện gì là không dám làm chắc?

Ánh Tuyết thấy Lệ Châu to gan dám chỉ thẳng vào mặt chủ nhân mình, cũng lớn tiếng quát: "Ngươi nói năng linh tinh gì thế, rõ ràng là di nương nhà các ngươi không giữ chén cho chặt, mọi người đều nhìn rất rõ ràng, ngươi đừng ngậm máu phun người!"

Lệ Châu khóc lóc phản kích: "Di nương nhà ta sao lại không giữ chén chặt chứ? Hơn nữa di nương còn biết trong chén là nước nóng, lẽ nào người không sợ nước nóng làm bỏng mặt mình sao? Đương nhiên ngươi phải nói giúp chủ nhân ngươi rồi!"

"Ngươi!" Ánh Tuyết bị chặn họng nói không ra lời, khi ấy, trong phòng ngoài cô ta và Liên Kiều ra, chỉ có hai a hoàn của Vu Thu Nguyệt, nếu nói a hoàn có mặt ở hiện trường không thể làm chứng, thì ai có thể làm chứng cho sự trong sạch của phu nhân đây?

Nghe xong lời Lệ Châu, Cận Yên Nhiên vội vàng nhìn vào mặt Vu Thu Nguyệt, cũng may, đa phần vết bỏng là ở trán và tay, trên mặt chỉ bị bắn lên một ít, không nghiêm trọng lắm.

Nhìn Vu Thu Nguyệt đang hôn mê nằm dưới đất, lòng Cận Yên Nhiên bừng bừng lửa giận, cô ta ngẩng đầu lên, căm hận nhìn Tưởng Nhược Nam, giận dữ hét: "Tưởng Nhược Lan, ngươi lại dám ra tay tàn độc như vậy! Thu Nguyệt tẩu tẩu là quý thiếp, không đến lượt ngươi được đánh mắng! Giờ ta sẽ đi bẩm báo lại với Thái phu nhân và Hầu gia, Tưởng Nhược Lan, ngươi nhất định sẽ phải trả giá cho những gì mình gây nên!"

Nói xong, cô ta cho người đưa Vu Thu Nguyệt về Cẩm Tú viện, mời đại phu tới chữa trị.

Chuyện này nhanh chóng kinh động Thái phu nhân, không lâu sau, bà cho gọi Tưởng Nhược Nam và những người có liên quan tới.

Trước khi đi, Ánh Tuyết lo lắng: "Phu nhân, nếu Thái phu nhân không tin lời của chúng ta thì phải làm thế nào? Thái phu nhân liệu có dùng gia pháp không?"

Liên Kiều sợ hãi tới mức nước mắt ròng ròng, "Vu di nương bị bỏng tới mức ấy, chỉ e mọi người sẽ không tin chúng ta thôi."

Tưởng Nhược Nam trấn tĩnh như không, an ủi Ánh Tuyết và Liên Kiều: "Không cần phải lo, hai ngươi chỉ cần nói lại những gì mình nhìn thấy, không được hoảng, không được loạn, những việc ta không làm, không ai có thể đổ tội lên đầu ta được!"

Tùng Hương viện.

Khi Thái phu nhân nhận được tin báo, bà đang đọc kinh Phật, nghe xong bà nặng nề đặt cuốn kinh Phật trong tay xuống bàn, chau mày nói: "Mấy kẻ đó sao không thể để cho ta yên tĩnh được một lúc!"

Bà hít sâu mấy lần, sau khi bình tĩnh trở lại rồi, mới hỏi: "Vết thương của Vu di nương có nghiêm trọng không?"

A hoàn đến báo tin đáp: "Bị thương ở cổ và tay, thái y đã khám rồi, mặc dù chỉ là vết bỏng bình thường, nhưng vì thời tiết nóng nực nên phải giữ gìn cẩn thận, nếu không khéo sẽ để lại sẹo."

Thái phu nhân trầm tư hồi lâu, sau đó quay đầu lại nói với Liễu Nguyệt: "Đi gọi Nguyệt Đào và Đỗ Quyên về đây!"

Khi Tưởng Nhược Nam tới Tùng Hương viện, Thái phu nhân đã ngồi ngay ngắn ở ghế chính, đôi mày thoáng chau lại, thần sắc vô cùng nghiêm túc. Bên cạnh bà là Cận Yên Nhiên và Vương thị. Quỳ giữa đại sảnh là đại a hoàn của Vu Thu Nguyệt - Lệ Châu và Tiểu Thanh. Bọn a hoàn và kẻ hầu đều bị đuổi ra ngoài hết, chỉ giữ một mình Liễu Nguyệt ở lại. Có lẽ Thái phu nhân không muốn làm to chuyện.

Tưởng Nhược Nam bước vào, thần sắc ung dung hành lễ với Thái phu nhân.

Cận Yên Nhiên bên cạnh thấy bộ dạng hiên ngang của nàng, trong lòng rất giận, vốn định nói nàng mấy câu, nhưng nhớ lại những lời giáo huấn của Cận Thiệu Khang, lời đã tới miệng rồi đành phải nuốt xuống. Cô ta trừng mắt nhìn Tưởng Nhược Nam một cái, lạnh lùng hừ một tiếng, quay đầu đi chỗ khác.

Thái phu nhân sắc mặt lạnh nhạt gật gật đầu, "Con ngồi trước đi." Đợi Tưởng Nhược Nam ngồi xuống xong, bà mới hỏi: "Khi chuyện xảy ra, những kẻ bên cạnh con, có đem bọn chúng theo không?"

Tưởng Nhược Nam gọi Ánh Tuyết và Liên Kiều ra, đáp: "Khi ấy bên cạnh con chỉ có hai người này."

Ánh Tuyết, Liên Kiều quỳ sang một bên, dập đầu đáp lời Thái phu nhân. Ánh Tuyết còn có chút bình tĩnh, nhưng Liên Kiều căng thẳng tới mức giọng nói trở nên run rẩy.

Thái phu nhân cầm ly trà được tráng men Pháp Lang bên cạnh lên, khẽ nhấp môi uống một chút, ánh mắt lạnh lẽo quét qua đám người phía dưới, trầm giọng: "Ta đã từng nói, gia đình phải dĩ hòa vi quý, giữa thê thiếp nhất định phải chung sống vui vẻ hòa thuận, không được đố kị ghen ghét, không được để xảy ra chuyện gì. Hai người các con đều coi lời ta nói như gió thoảng bên tai, các con thật sự coi thường gia pháp nhà họ Cận chúng ta đúng không?" Nói đến đây, bà nặng nề đặt cạch ly trà trên tay xuống bàn, nắp chén rung động, phát ra những tiếng loảng xoảng không ngừng, khiến tất cả mọi người đều run sợ.

Bốn a hoàn quỳ phía dưới kinh hãi tới mức run lẩy bẩy, không cả dám ngẩng đầu lên.

Vương thị ngồi đối diện nghe những lời này thì liếc mắt nhìn về phía Tưởng Nhược Nam, khóe miệng nhếch lên như cười như không, giống kẻ vui sướng trên nỗi đau khổ của người khác.

Tưởng Nhược Nam cảm nhận được ánh mắt của cô ta, nàng cũng thẳng thắn nhìn lại, ánh mắt sắc lẹm giống như nhìn thấu tâm can con người đó, khiến Vương thị không trụ được, lẳng lặng quay đầu đi chỗ khác.

Đúng lúc này, Vu Thu Nguyệt được a hoàn dìu vào trong. Cô ta đã thay một bộ y phục mới, trên cổ và tay đều cuốn vải, mặt trắng bệch, thần sắc tiều tụy, giống như vô cùng yếu đuối.

Cận Yên Nhiên nhìn thấy cô ta vội chạy ra đón, quan tâm nói: "Thu Nguyệt tẩu tẩu, sao tẩu lại đến đây, vết thương của tẩu nặng như thế, nên nằm trên giường mà nghỉ ngơi mới phải. Tẩu yên tâm, bọn muội sẽ làm sáng tỏ chuyện này!"

Vu Thu Nguyệt cảm kích nắm tay Cận Yên Nhiên, nói: "Đa tạ sự quan tâm của muội." Cô ta bước lên phía trước hai bước, Cận Yên Nhiên thấy cô ta đi loạng chà loạng choạng thì vội vàng đỡ lấy. Vu Thu Nguyệt đi ra giữa phòng, nhìn Thái phu nhân cầu khẩn: "Thu Nguyệt vừa tỉnh lại, nghe chuyện này đã kinh động tới Thái phu nhân bèn vội vàng chạy tới đây. Lúc này Thu Nguyệt đến không phải vì muốn đòi công bằng cho mình, chuyện này…"

Cô ta quay đầu lại nhìn Tưởng Nhược Nam, ánh mắt lộ vẻ sợ sệt, Cận Yên Nhiên còn cảm nhận được bàn tay cô ta đang khẽ run trong tay mình, lòng bất giác nảy sinh thương cảm.

Vu Thu Nguyệt nhìn Tưởng Nhược Nam một cái, giống như hạ quyết tâm gì đó, thần sắc trên mặt trở nên kiên nghị, "Chuyện này không thể trách tỷ tỷ, là Thu Nguyệt sơ suất, không cầm chắc ly trà. Thu Nguyệt không muốn vì chuyện này khiến cửa nhà không yên, khiến Thái phu nhân và Hầu gia phải lo lắng, mong Thái phu nhân đừng truy cứu nữa!" Nói xong, cô ta buông tay Cận Yên Nhiên, quỳ xuống trước mặt Thái phu nhân.

Lệ Châu quỳ phía sau tỏ ra không phục, lập tức lên tiếng: "Di nương, sao người lại nói như vậy, rõ ràng là phu nhân…"

Vu Thu Nguyệt quay đầu lại quát: "Lệ Châu im miệng! Ta đã dặn ngươi không được nói bừa, ngươi lại khiến chuyện này ầm ĩ như vậy, thật khiến ta quá thất vọng!"

Những lời cô ta vừa nói giống như đang giải thoát cho Tưởng Nhược Nam, nhưng người khác nghe thì lại có cảm giác, cô ta đang vì sự bình yên và vui vẻ của gia đình mà cam tâm tình nguyện nhịn nhục.

Lệ Châu nước mắt tuôn xuống như mưa, bộ dạng như rất đau lòng vì chủ nhân của mình phải chịu ấm ức, đột nhiên hét gọi: "Di nương…"

Nghe thấy tiếng gọi của Lệ Châu, hai mắt Vu Thu Nguyệt cũng đỏ hoe, cô ta giơ tay lau nước mắt, khi tay sắp chạm vào mắt mới nhận ra đó là bàn tay bị thương, vội vàng đổi sang bàn tay kia. Một loạt những động tác ấy khiến tất cả mọi người đều vô thức quay sang tập trung vào vết thương trên tay cô ta, một mặt khiến họ nảy sinh thương cảm, mặt khác, khiến người ta cho rằng, cô ta bị thương nặng như vậy, nhưng không những không oán trách nửa lời, còn tìm cách "chạy tội" cho kẻ "thủ ác", thật hiếm có người nào làm được như thế.

Tưởng Nhược Nam lạnh lùng nhìn cảnh hai chủ tớ kẻ tung người hứng, lòng thầm thở dài, một vở bi kịch, nhân vật nữ quá đáng thương.

Mẹ kiếp, buồn nôn!

Nhưng màn "biểu diễn" này của Vu Thu Nguyệt lại rất thành công, ít nhất là cô ta cũng khiến Cận Yên Nhiên cảm động, Cận Yên Nhiên vừa kéo cô ta, vừa đau lòng nói: "Thu Nguyệt tẩu tẩu, mọi người đều hiểu tâm ý của tẩu, nhưng không làm như vậy được! Tẩu không thể yếu đuối như thế, tẩu càng nhường nhịn, người ta càng tác oai tác quái, hôm nay chỉ làm tẩu bị bỏng, ai biết sau này sẽ còn làm những chuyện gì?" Nói rồi ngẩng đầu nhìn Thái phu nhân: "Mẹ, chuyện này quyết không thể cho qua, nhất định phải điều tra rõ ràng, trả lại công bằng cho Thu Nguyệt tẩu tẩu!" Rồi lại quay đầu nhìn Tưởng Nhược Nam, nói rành mạch từng từ từng chữ: "Nếu để mặc những người này ngông cuồng, ai biết lần sau sẽ xảy ra chuyện gì?"

Vương thị cũng xen vào: "Đúng thế, cũng may lần này vết thương của tiểu tẩu tử không quá nghiêm trọng, nhưng lần sau thì sao? Nếu thật sự để xảy ra chuyện gì, tiểu tẩu tử đây là quý thiếp do Hoàng thượng ban hôn, khi ấy chỉ e là thể diện của Hầu gia cũng chẳng còn giữ được nữa!"

Nhắc đến Hầu gia, Thái phu nhân không thể giữ vẻ mặt bình tĩnh, cả đời này người mà bà thương nhất, quan tâm nhất chính là đứa con trai này, con trai bà khó khăn lắm mới tạo dựng được thể diện như ngày hôm nay, bà quyết không để bất kỳ kẻ nào khinh nhờn vinh quang ấy!

Chuyện lần này không nghiêm trị không được! Thái phu nhân thầm nghĩ, nếu thật sự là Nhược Lan làm, cũng cần phải dạy cho nàng một bài học, để nàng học cách tiết chế bản thân! Phải cho nàng biết rằng, nàng đã được gả vào Cận gia, là người của Cận gia, thì phải tuân thủ quy tắc của Cận gia! Đừng nói giờ nàng đã bị thất sủng nơi Thái hậu, cho dù Thái hậu vẫn còn yêu thương sủng ái nàng như trước kia, cũng không thể can thiệp vào việc mẹ chồng dạy dỗ con dâu của bà!

Nghĩ đến đây, Thái phu nhân nhìn Vu Thu Nguyệt vẫn đang quệt nước mắt, nói: "Tâm ý của con ta hiểu, nhưng chuyện lần này đã không còn là chuyện riêng của con nữa, là liên quan tới thể diện của Hầu gia chúng ta, không thể cho qua dễ dàng thế được!"

Vu Thu Nguyệt ngẩng đầu, làm bộ làm tịch như bối rối gọi một tiếng: "Thái phu nhân…"

Thái phu nhân xua tay: "Con đừng nói thêm gì nữa, cứ đứng sang một bên đi."

Vu Thu Nguyệt lúc này mới ngoan ngoãn ngồi vào ghế của mình. Mỗi lần ánh mắt chạm phải cái nhìn của Tưởng Nhược Nam, đều vờ sợ sệt kinh hãi co rúm người lại.

Tưởng Nhược Nam hận không thể cho cô ta một cái bạt tai!

29. Chương 29

6.4

Cận Yên Nhiên ngồi xuống cạnh Vu Thu Nguyệt, an ủi: "Đừng sợ chị ta, tẩu càng sợ, chị ta càng đắc ý!"

Tưởng Nhược Nam đành coi như không nghe thấy, nàng nhìn Thái phu nhân, nàng muốn biết bà sẽ điều tra chân tướng việc này bằng cách nào!

Thái phu nhân dường như rất giận, bà chỉ vào a hoàn quỳ dưới đất, nghiêm giọng hỏi: "Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, các ngươi hãy khai thật hết, nếu có nửa câu giả dối, lừa gạt ta, thì đừng trách ta độc ác!"

Bốn a hoàn sắc mặt trắng bệch, sợ hãi tới mức đã run lẩy bẩy, cả bốn người đều dập dầu cồm cộp, thể hiện rằng mình quyết không dám nói nửa lời điêu trá.

Đầu tiên Lệ Châu kể lại tình hình lúc ấy, cô ta kể tỉ mỉ việc Tưởng Nhược Nam đã không đón lấy ly trà do Vu Thu Nguyệt hai tay dâng mời như thế, rồi lại nói:

"... Sau đó phu nhân giơ tay ra, vừa chạm vào ly trà trong tay Vu di nương, ly trà đã đổ ụp xuống, nước trà nóng rẫy đổ cả lên người di nương, rất nhiều chỗ bị phồng rộp, di nương khi ấy đau đớn tới ngất đi. Thật đáng thương cho di nương của bọn nô tỳ, trước khi ngất còn dặn nô tỳ không được nói gì cả. Nhưng nô tỳ thấy di nương chịu tội như vậy, trong lòng không phục, sau lại gặp được tiểu thư, nhất thời không kìm được nên đã nói ra hết, mong Thái phu nhân trách phạt!"

Nói xong lại dập đầu trước Thái phu nhân, nước mắt lã chã.

Vu Thu Nguyệt lau nước mắt, bộ dạng đáng thương như phải chịu tủi nhục, nhưng trong lòng thì vô cùng đắc ý, lần này Tưởng Nhược Nam hết đường chối cãi, không những sau này "cô ta" phải đối mặt với sự chán ghét vô tận của Hầu gia, e rằng ngay cả việc đến thỉnh an "cô ta" cũng sẽ được miễn. Thái phu nhân sẽ dùng gia pháp để giáo huấn "cô ta", sau khi bị đòn nếu Tưởng Nhược Nam vì chuyện này mà ôm hận trong lòng, không ngừng gây sự, thì cái kết sẽ càng hoàn mỹ hơn! Đến khi ấy chỉ cần ta sinh quý tử, địa vị chủ nhân Hầu phủ sớm muộn gì cũng rơi vào tay ta, Hầu phu nhân Tưởng Nhược Lan chẳng qua chỉ là hữu danh vô thực mà thôi!

Nghĩ tới đây, Vu Thu Nguyệt đắc ý tới mức suýt chút nữa không giữ được vẻ mặt tủi nhục của mình!

Lúc này, tới lượt Ánh Tuyết nói, Ánh Tuyết không như Hồng Hạnh, ăn nói rõ ràng rành mạch.

"... Khi ấy là Vu di nương run tay, nên ly trà mới bị đổ, nô tỳ và Liên Kiều đều nhìn thấy rõ ràng, chuyện này không liên quan gì tới phu nhân của chúng nô tỳ cả!"

Cận Yên Nhiên đột nhiên lên tiếng: "Ngươi là đại a hoàn của tẩu tẩu, lời của ngươi không đáng tin!"

Tưởng Nhược Nam nãy giờ vẫn im lặng bỗng nhiên cười nhạt, nói: "Tiểu cô, nếu lời của Ánh Tuyết không đáng tin, vậy Lệ Châu thân là đại a hoàn hầu hạ cận kề bên Vu di nương, lời nói của cô ta có đáng tin không? Ta biết tiểu cô là một người công bằng, nên nhìn nhận vấn đề thật công bằng mới phải."

Cận Yên Nhiên trong lòng không phục, nhưng lại chẳng nghĩ ra được lời nào để phản kích nàng, đành ngồi đó hậm hực.

Lệ Châu quỳ phía dưới vội vàng dập đầu trước Thái phu nhân: "Thái phu nhân, những gì nô tỳ nói đều là sự thật, nếu có nửa câu giả dối, nguyện sẽ bị trời đánh chết!"

Ánh Tuyết cũng không cam tâm yếu thế, buông lời thề độc để chứng minh sự thành khẩn của mình.

Nghe đến đây, trong lòng Thái phu nhân bỗng thấy sáng tỏ, chuyện lần này quyết không thể là vô ý, nếu chẳng phải do Tưởng Nhược Lan rắp tâm đố kị cố ý làm càn, thì là Vu Thu Nguyệt nghĩ kế để ám hại Nhược Lan. Mặc dù tình hình trước mắt bây giờ, khả năng trước có vẻ lớn hơn, dù gì việc Vu Thu Nguyệt bị thương nặng cũng là sự thật, nhưng bà cũng không muốn trừng phạt Nhược Lan khi chưa có bất kỳ chứng cứ nào. Đối với người con dâu này, Thái phu nhân trong lòng ít nhiều cũng vẫn còn có thiện cảm.

Lúc này, Vương thị đột nhiên đứng dậy nói với Thái phu nhân: "Thái phu nhân, xin người cho phép con hỏi mấy nha đầu này vài câu!"

Thái phu nhân nhìn nhìn cô ta, trầm ngâm một lát, rồi nói: "Con muốn hỏi gì thì hỏi đi!" Cứ để cô ta thử xem, biết đâu có thể phát hiện ra điều gì!

Vương thị quay người lại, giơ tay vén mấy sợi tóc mai xòa, hắng giọng.

Tất cả mọi người có mặt trong phòng đều nhìn cô ta.

Vu Thu Nguyệt nhìn cô ta, tâm trạng phức tạp, vừa như chờ đợi, vừa như lo lắng.

Vương thị nhìn a hoàn của Tưởng Nhược Nam, lạnh lùng cất tiếng: "Ta hỏi ngươi, trước đó có phải phu nhân đã lừng chừng rất lâu không chịu giơ tay nhận ly trà do Vu di nương dâng mời không?"

Ánh Tuyết cúi đầu đáp: "Cũng không lâu lắm…"

Còn chưa nói hết câu, Vương thị bèn nghiêm giọng quát: "Ngươi câm miệng, ta không hỏi ngươi, mà là đang hỏi cô ta!" Vu Thu Nguyệt giơ tay chỉ Liên Kiều.

Liên Kiều toàn thân run rẩy, hoảng sợ cùng cực đáp: "Không… không lâu lắm…"

Ánh Tuyết lo lắng nhìn Liên Kiều một cái.

Vương thị cúi đầu, nhìn Liên Kiều chằm chằm, đảo mắt một cái: "Không lâu lắm là bao lâu? Có đến một tuần hương không?"

Liên Kiều bị cô ta nhìn tới phát hoảng, đầu óc trống rỗng, "Một tuần… một tuần hương…" Lắp ba lắp bắp, nói không rõ ràng.

Vương thị giơ tay giúi đầu Liên Kiều một cái, tức giận quát: "Nô tỳ đáng chết, ta hỏi ngươi ngươi lại không trả lời, là đang nghĩ xem nên lừa Thái phu nhân thế nào phải không?"

Liên Kiều sợ hãi nước mắt chảy ròng ròng, lúc này lại càng thêm hoảng loạn: "Không ạ… không ạ… nô tỳ không lừa."

"Vậy thời gian đó có đến một tuần hương hay không?"

"Có… Không không, không đến…" Liên Kiều vẫn nói năng lộn xộn.

Vương thị quát lớn: "Rốt cuộc là có hay không có, đồ nô tỳ lì lợm, còn dám nói dối, cẩn thận ta lóc da ngươi."

Liên Kiều òa lên một tiếng khóc nức nở, "Nô tỳ không nhớ nữa, nô tỳ không nhớ nữa!" Tưởng Nhược Lan mặc dù tính tình tùy tiện ngỗ nghịch, nhưng lại rất khoan dung với những a hoàn cùng lớn lên bên mình từ bé, rất ít đánh mắng, những a hoàn đó chưa phải đối mặt với cảnh tượng như thế này bao giờ, bị Vương thị dọa cho đầu óc cũng trở nên hoảng loạn!

Vương thị đắc ý cười, quay người lại, nói với Thái phu nhân: "Thái phu nhân, người nhìn thấy rồi đấy, phu nhân rõ ràng là đã cố ý không nhận ly trà do tiểu tẩu tử dâng mời!" Cô ta quay sang nhìn Tưởng Nhược Nam, thoáng mỉm cười: "Phu nhân, đệ muội biết những lời đệ muội nói sẽ đắc tội với phu nhân, nhưng việc đến nước này đệ muội không thể khoanh tay đứng nhìn. Vì thể diện của Hầu phủ, cho dù phải đắc tội với phu nhân, những lời đó đệ muội vẫn phải nói!"

Cô ta hít một hơi thật sâu, cao giọng: "Phu nhân không chịu đón ly trà do tiểu tẩu tử dâng mời, điều đó có nghĩa là gì, có nghĩa là trong lòng phu nhân oán hận tiểu tẩu tử, còn vì sao lại oán hận, không cần ta phải nói mọi người cũng đều biết. Người phụ nữ này, khi đố kị thì việc gì cũng dám làm, tiểu tẩu tử biết rõ nước trà rất nóng, không can cớ gì mà lại không giữ chắc ly trà, để trà đổ lên người mình, việc này chắc chắn là do người ta cố ý, hoặc có thể phu nhân chính là muốn…"

Nói tới đây, cô ta có chút do dự, nhưng khi quay đầu lại nhìn Vu Thu Nguyệt, đột nhiên hạ quyết tâm, nghiến răng nói tiếp: "Hoặc có thể phu nhân muốn làm bỏng khuôn mặt của tiểu tẩu tử không chừng! Có điều tiểu tẩu tử nhanh nhẹn tránh được, nên mới không bị hủy dung! Tiểu tẩu tử, muội nói xem, ta nói có đúng hay không?"

Vương thị biết, những lời mình vừa nói ra, chắc chắn sẽ đắc tội với Tưởng Nhược Lan, quan hệ giữa cô ta và nàng về căn bản không thể nào tháo gỡ nữa! Nhưng hòa hợp với nàng thì cô ta được lợi gì chứ? Vu Thu Nguyệt là biểu muội của cô ta, Tưởng Nhược Lan tuyệt đối sẽ không tử tế gì với cô ta cả, nếu đã như thế, chi bằng toàn tâm toàn ý giúp biểu muội lật đổ Tưởng Nhược Lan, sau này biểu muội lên nắm quyền làm chủ, bản thân cô ta cũng được thơm lây.

Cận Yên Nhiên nghe xong những lời của Vương thị thì càng chắc chắn về tội lỗi của Tưởng Nhược Nam, cảm thấy Vương thị suy đoán vô cùng hợp lý, không chừng Tưởng Nhược Lan chính là muốn hủy hoại khuôn mặt của Vu Thu Nguyệt, hòng đoạt lại trái tim của ca ca!

Ngay đến Thái phu nhân cũng cảm thấy những lời của Vương thị rất hợp lý.

Vu Thu Nguyệt không lên tiếng, chỉ lắc đầu, nước mắt tuôn càng nhiều hơn, cứ như Vương thị đã nói trúng tâm tư của cô ta không bằng. Cận Yên Nhiên nhìn bộ dạng cúi đầu lau lau quệt quệt nước mắt của Vu Thu Nguyệt, lại cuống lên: "Thu Nguyệt tẩu tẩu, tẩu đừng khóc mãi thế, tẩu nói đi."

Vu Thu Nguyệt chỉ mải lắc đầu, khóc đáp: "Yên Nhiên, bỏ đi, bỏ đi…"

Chỉ hai câu này thôi đã đủ chứng minh những lời Vương thị suy đoán là đúng.

Cận Yên Nhiên vội vàng nhìn Thái phu nhân, gọi: "Mẹ, mẹ nhìn thấy cả rồi đấy, sự việc là như thế! Mẹ, mẹ phải đứng ra làm chủ thay cho Thu Nguyệt tẩu tẩu!"

Tưởng Nhược Nam lạnh lùng quan sát tất cả, lòng nàng bỗng trào dâng cảm giác mệt mỏi vô tận, có ý nghĩa gì không? Hãm hại, bày mưu tính kế, âm mưu hết lần này tới lần khác, dùng đủ mọi thủ đoạn, có ý nghĩa gì không? Nàng chưa từng nghĩ sẽ hại ai, thậm chí đến phu quân của mình còn không màng, nàng chỉ muốn sống đường đường chính mình. Tại sao lại không để cho nàng được thỏa nguyện!

Nàng thật sự phải sống như thế này sao? Hết lần này tới lần khác bị cuốn vào đủ mọi âm mưu, hết lần này tới lần khác phải biện giải phản kích?

Tưởng Nhược Nam bỗng thấy nổi giận.

Mẹ kiếp, tại sao lần nào lão nương cũng phải phối hợp diễn kịch với nhà ngươi chứ!

Nàng "soạt" một tiếng đứng bật dậy, đi vài bước tới bên Vu Thu Nguyệt, dang tay tát thẳng vào mặt cô ta!

"Bốp" một tiếng rất kêu, mặt Vu Thu Nguyệt lập tức hằn nguyên năm ngón tay, cô ta kinh sợ tới nghệt mặt ra, hai mắt mở to nhìn Tưởng Nhược Nam, nhất thời quên cả khóc.

Nhưng Tưởng Nhược Nam không dừng lại ở đó, nàng nhanh nhẹn bưng ly trà bên cạnh Vu Thu Nguyệt lên, nhắm thẳng vào mặt cô ta mà hắt!

Nước trà nóng lan nhanh ôm lấy toàn bộ khuôn mặt của Vu Thu Nguyệt, rồi lại như một đóa hoa chảy xuôi xuống dưới cổ, xối xả, khiến y phục của cô ta ướt hết, lá trà dính đầy mặt.

Vu Thu Nguyệt như bị sét đánh, ngồi thẳng đơ không cử động.

Không khí trong phòng lặng ngắt như ở cõi chết.

Người nào người nấy mở trừng mắt nhìn Tưởng Nhược Nam, rõ ràng họ không dám tin vào mắt mình nữa.

"Cô ta"… "cô ta"… dám đánh người trước mặt Thái phu nhân!

Cận Yên Nhiên là người phản ứng lại đầu tiên, cô ta nổi xung, chỉ thẳng vào mặt Tưởng Nhược Nam, hét: "Tưởng Nhược Lan, tẩu đúng là bà la sát, tẩu dám ra tay đánh người trước mặt cả nhà, trong mắt tẩu còn có mẹ không hả?"

Vu Thu Nguyệt "òa" khóc rống lên, lần này thì cô ta khóc thật, nàng đánh cô ta rất đau! Cô ta lớn bằng từng này rồi đây là lần đầu tiên ăn bạt tai!

Tưởng Nhược Nam chẳng thèm để tâm tới Cận Yên Nhiên đang tức tối nhảy dựng cả lên kia, nàng trừng mắt nhìn Vu Thu Nguyệt, dùng ngón tay chỉ thẳng vào mũi cô ta, lạnh lùng quát: "Vu Thu Nguyệt, ngươi câm miệng cho ta, ngươi còn dám gào, có tin ta sẽ cho ngươi thêm một cái bạt tai nữa không?"

Nhìn ánh mắt lạnh lùng và căm hận tới cùng cực của Tưởng Nhược Nam, Vu Thu Nguyệt run sợ, cô ta bất giác im bặt, nhưng vẫn khẽ thút thít, tỏ rõ sự đáng thương.

"Vu Thu Nguyệt, ngươi vờ vịt đáng thương gì? Ta đã muốn đánh ngươi từ rất lâu rồi! Ngươi lúc nào cũng làm bộ đáng thương như bị ta bắt nạt ức hiếp, tìm đủ mọi cách để hãm hại ta bắt nạt ngươi, ta nói cho ngươi biết! Vu Thu Nguyệt, Tưởng Nhược Lan ta từ xưa tới nay muốn đánh là đánh, muốn chửi là chửi! Ta làm gì cũng rõ ràng ngay thẳng, ngươi tưởng ta cũng giống ngươi chắc, bề ngoài thì tỏ vẻ yếu đuối, thực ra trong bụng lại đầy nước thối! Chỉ biết dùng nước mắt để cầu xin lòng thương hại! Ta muốn ức hiếp ngươi,

ta muốn đánh ngươi, thì ta sẽ quang minh chính đại mà tàm! Ta không thèm giở kiểu thủ đoạn đáng khinh ra như ngươi đâu!"

Tưởng Nhược Nam đã phải nhẫn nhịn rất lâu rồi, lần này nói được ra nàng cảm thấy thật thoải mái, trong lòng vô cùng dễ chịu!

"Tưởng Nhược Lan, tẩu không những không hối cải, mà tẩu còn dám đánh người trước mặt mẹ, tẩu thật sự cho rằng bọn ta sợ tẩu sao?" Cận Yên Nhiên thấy Tưởng Nhược Nam hoàn toàn phớt lờ mình, bèn hậm hực cáu bẳn.

Tưởng Nhược Nam quay ngoắt lại nhìn cô ta, nói thực, nàng cũng nhịn tiểu cô "chính nghĩa" này lâu lắm rồi, lâu lắm rồi!

"Tiểu cô, muội luôn cho rằng ta bắt nạt cô ta, ta hỏi muội, từ đầu tới cuối, con mắt nào của muội nhìn thấy ta bắt nạt cô ta, chuyện lần này, muội có mặt ở đó không? Muội có tận mắt chứng kiến không? Sao muội lại tin cô ta như vậy? Chỉ vì cô ta bị thương ư? Nhưng muội đừng quên, đây chỉ là vết bỏng, sẽ khỏi thôi, chẳng có gì ghê gớm cả, chỉ chịu một chút thương tích, mà đổi được sự tin tưởng hoàn toàn của muội, thì việc bị thương này cũng đáng lắm chứ! Tiểu cô, năm nay muội cũng không còn nhỏ tuổi nữa, sau khi cập kê sẽ xuất giá, cũng sẽ có nhà chồng, nếu như người ta hễ khóc lóc là muội lại tin, thì khi ấy muội sẽ phải chịu khổ đấy!"

"Tưởng Nhược Lan, tẩu…" Cận Yên Nhiên tức tới mức không nói được nữa, cô ta chạy đến bên Thái phu nhân, kéo tay mẹ mắt đỏ hoe, nói: "Mẹ, mẹ xem chị ta nói kìa! Mẹ, mẹ mau gọi người vào đánh chị ta đi!"

Thái phu nhân vỗ vỗ lưng Cận Yên Nhiên, hạ giọng an ủi cô ta mấy câu rồi ngẩng đầu nhìn Tưởng Nhược Nam, lạnh nhạt nói: "Nhược Lan, con cũng thật quá đáng! Trước mặt ta con còn dám đánh người, trong mắt con có còn bà mẹ chồng này nữa không?"

Vương thị nhân cơ hội đổ thêm dầu vào lửa: "Trước mặt Thái phu nhân còn dám đánh người, đủ biết cô ta hung hăng nhường nào rồi! Không cần nói nữa, chuyện lần này nhất định do cô ta cố ý!"

Tưởng Nhược Nam quay sang trừng mắt lườm Vương thị, cười nhạt một tiếng, đáp: "Vương thị, chuyện ở nhà trên chúng ta, đến lượt ngươi chõ mồm vào từ bao giờ thế, ta đường đường là nhất phẩm Cáo mệnh, đâu đến lượt con dâu của thiếp thất như ngươi được chỉ chỉ trỏ trỏ! Ngươi nhảy chồm chồm lên như thế, ra sức phối hợp diễn cùng cô ta, ngươi tưởng ta không biết tâm tư ngươi chắc? Ngươi là mụ đàn bà ngu xuẩn, cẩn thận đến cuối cùng cốc mò cò xơi đấy!"

Vương thị bị nàng nói trúng tim đen, lòng bỗng run sợ, lửa giận cũng nguội mất tám phần, cô ta ngồi xuống ghế của mình, sau đó mới lẩm bẩm một câu: "Ta thì có thể có tâm tư gì chứ, đều là vì Cận gia cả thôi…" Nói xong lén nhìn sắc mặt Thái phu nhân, đột nhiên có cảm giác như đang ngồi trên đống lửa.

Tưởng Nhược Nam không nhìn cô ta nữa mà quay về phía Thái phu nhân nói: "Mẫu thân, người cũng biết trước kia con là người thế nào, Tưởng Nhược Lan con vì sao lại phải mang danh tiếng xấu như thế, chính vì từ xưa tới nay con đều rất thẳng thắn bộc trực, không bao giờ biết giả tạo! Nhưng sau khi được gả vào Hầu phủ, con vẫn luôn muốn thay đổi bản thân mình, thay đổi ấn tượng của mọi người về mình, con đã nỗ lực mong nhận được sự đón nhận của tất cả. Có điều, điều đó không có nghĩa là con sẽ nhẫn nhục để người khác vu oan cho mình! Hết lần này tới lần khác, hoàn toàn không biết tiết chế! Nực cười, Tưởng Nhược Lan con muốn ức hiếp một thiếp thất mà phải hao tâm tổn trí như vậy sao? Mẫu thân, chuyện lần này hoàn toàn chẳng liên quan gì đến con cả, Vu Thu Nguyệt vì sao bị thương tự cô ta rõ nhất! Nếu như con muốn hại cô ta, thì liệu Vu Thu Nguyệt có thể tránh được không? Liệu cô ta còn ngồi đây nước mắt nước mũi ròng ròng vờ đáng thương không?"

Vu Thu Nguyệt nghe tới đây, vội đi lên phía trước hai bước, quỳ xuống trước mặt Thái phu nhân: "Thái phu nhân, con chưa bao giờ muốn làm to chuyện này, con cũng không muốn thấy tỷ tỷ bị trừng phạt. Con thật lòng thích Hầu gia và muốn được sống cùng chàng, nên mới tình nguyện về làm thiếp, sao con có thể tìm mọi thủ đoạn khiến nhà cửa ầm ĩ chứ? Tỷ tỷ nói con trong ngoài bất nhất, thực ra là hiểu lầm con! Vu Thu Nguyệt con là người thế nào, mọi người đều rõ." Cô ta quay đầu nhìn Tưởng Nhược Nam, "Đâu thể bị bôi nhọ bởi vài lời của tỷ tỷ được!"

Tưởng Nhược Nam cúi đầu nhìn cô ta, cười lạnh một tiếng: "Vu Thu Nguyệt, ngươi đừng mở miệng ra là làm thiếp làm thiếp, cứ như ngươi đang phải chịu một nỗi ấm ức tày trời vậy! Đúng, ngôi vị chính thất của ta là do ta ép Hoàng thượng ban hôn mà có, đấy là bản lĩnh của ta, ngươi có ngưỡng mộ cũng không làm được! Nhưng không ai ép ngươi phải làm thiếp cả, theo ta biết, ngươi cam tâm tình nguyện vào Cận gia làm thiếp! Ngươi thấy ấm ức, ngươi thấy bất mãn, ngươi hoàn toàn có thể không bước chân vào nhà này! Nhưng nếu ngươi đã vào rồi, thì hãy chấp nhận đi! Ngươi hãy ngoan ngoãn hầu hạ Hầu gia, sinh con dưỡng cái, chẳng ai bới móc ra được chỗ sai phải của ngươi cả. Nhưng ngươi hết lần này tới lần khác dùng mọi thủ đoạn ti tiện với ta, không phải ngươi cho rằng Tưởng Nhược Lan ta là kẻ ngu dốt vô học, không phải đối thủ của ngươi, có thể dễ dàng chà đạp ta đấy chứ? Ta nói cho ngươi biết, Tưởng Nhược Lan ta dù ngỗ ngược, nhưng không phải con ngốc, ngươi muốn trêu vào ta? Ngươi cũng không tự suy nghĩ xem Tưởng Nhược Lan ta là ai, ngươi trêu nổi không? Hôm nay ta chỉ cho ngươi một bạt tai, lần sau ngươi còn dám giở trò nữa, hừ…"

Nàng nhìn Vu Thu Nguyệt, cười lạnh hai tiếng, âm thanh lạnh lẽo ấy khiến Vu Thu Nguyệt nổi cả da gà, "Danh tiếng bao năm nay của Tưởng Nhược Lan ta không phải vô cớ mà có, nếu ngươi có gan, thì cứ thử xem!"

Cả ba kẻ trong phòng đều bị khí thế của Tưởng Nhược Lan đè bẹp không nói được gì, Vương thị rụt cổ lại đến nhìn cũng không dám, Cận Yên Nhiên bị những lời của nàng làm cho tức nghẹn. Thái phu nhân sầm mặt, mím chặt môi, ánh mắt loang loáng bất định.

Bốn a hoàn quỳ dưới đất, Ánh Tuyết và Liên Kiều đang nhìn chủ nhân của mình với vẻ mặt hết sức sùng bái, còn Lệ Châu và Tiểu Anh, mặt mày trắng bệch, toàn thân run rẩy không ngừng.

Khuôn mặt biến đổi màu sắc nhất thuộc về Vu Thu Nguyệt, sắc mặt cô ta lúc trắng lúc xanh, muốn mở miệng biện giải phản kích, nhưng không dám, cô ta thật sự sợ Tưởng Nhược Nam tức giận thì sẽ gây bất lợi cho mình.

Đột nhiên cô ta cảm thấy bản thân mình vô cùng nhỏ bé, những thủ đoạn mà cô ta tưởng rằng đã hết sức kín kẽ tinh vi trước kia, trước mặt nàng chỉ như một trò cười!

Tưởng Nhược Nam hít sâu một hơi, nhìn Thái phu nhân nói: "Thái phu nhân, Nhược Lan đã nói xong những gì cần nói, đâu thực đâu giả, Nhược Lan tin Thái phu nhân tự có phán đoán của mình! Nhược Lan xin cáo lui!"

Nói xong, nàng gọi Ánh Tuyết và Liên Kiều, đi một mạch khỏi Tùng Hương viện!

30. Chương 30

6.5

Về đến Thu Đường viện, Tưởng Nhược Nam mặt mày lạnh nhạt xông vào phòng, vừa vào đã gọi: "Ánh Tuyết, mang chiếc roi của ta ra đây!"

Ánh Tuyết chạy đi tìm chiếc roi đặt vào tay Tưởng Nhược Nam.

Tưởng Nhược Nam đón lấy dùng sức quật, chiếc roi kêu "vút" một tiếng, tạo thành hình vòng cung đẹp mắt trên không trung, sau đó đập bộp xuống dưới đất.

Nói ta là bà la sát? Hôm nay ta "la sát" cho các người xem, kẻ nào dám động vào một sợi lông trên người ta…

***

Gần tối, Cận Thiệu Khang từ phủ nha về bèn đến thẳng Tùng Hương viện thỉnh an mẫu thân.

Đến Tùng Hương viện, lại thấy Cận Yên Nhiên đang cùng mẫu thân ngồi bên cửa sổ, miệng không ngừng nói gì đó, bộ dạng của Cận Yên Nhiên hình như rất kích động. Hai người nghe có tiếng động, đồng loạt quay đầu lại, Thái phu nhân cười, nói: "Hầu gia, con về thật đúng lúc, muội muội con cứ càm ràm bên tai ta mãi, khiến ta sắp phiền chết rồi đây!"

Cận Thiệu Khang đi đến, Liễu Nguyệt đưa a hoàn vào hầu hắn ngồi xuống, đưa khăn mặt cho hắn lau tay lau mồ hôi, rồi lại dâng trà thanh nhiệt giải khát.

Cận Thiệu Khang nhấp một hớp, nhìn Cận Yên Nhiên, cười hỏi: "Yên Nhiên, không phải đang quấn lấy mẹ đòi mua đồ đấy chứ?"

Cận Yên Nhiên đi tới, ngồi xuống cạnh hắn, kéo cánh tay hắn nói: "Ca ca, theo lý mà nói, huynh vất vả cả ngày trời mới được về nghỉ ngơi, muội không nên mang chuyện trong nhà ra làm phiền huynh. Nhưng chuyện này, huynh không biết không được!"

Cận Thiệu Khang thấy muội muội nói bằng giọng nghiêm trọng như vậy bèn đặt ly trà trong tay xuống, tò mò hỏi: "Chuyện gì thế?"

Lông mày Cận Yên Nhiên dựng ngược, trong giọng nói còn cả sự bực tức, "Ca ca, huynh phải biết hôm nay Tưởng Nhược Lan huênh hoang thế nào..." Nói rồi đem chuyện Tưởng Nhược Lan làm Vu Thu Nguyệt bị bỏng, không những không nhận lỗi, mà còn càn quấy, nói Vu Thu Nguyệt hãm hại mình, cuối cùng còn đánh Vu Thu Nguyệt trước mặt mọi người. Cận Yên Nhiên kể lại rành mạch, thậm chí những lời ngông nghênh của Tưởng Nhược Nam cô ta cũng kể lại cho Cận Thiệu Khang nghe không sót một từ.

"Ca ca, muội chưa bao giờ gặp một người ngông cuồng vô phép vô tắc như chị ta, chị ta còn nói, chị ta có thể khiến Hoàng thượng ban hôn đấy là bản lĩnh của chị ta! Còn nói Thu Nguyệt tẩu tẩu đã tình nguyện bước chân vào Cận gia làm thiếp thì phải chấp nhận. Càng quá đáng hơn nữa là, chị ta còn nói Thu Nguyệt tẩu tẩu cố ý tự đổ trà nóng lên người mình để hãm hại chị ta, nói Thu Nguyệt tẩu tẩu là tiểu nhân, là con dao hai lưỡi. Ca ca, khắp Hoàng thành này ai không biết con gái Vu gia học rộng biết nhiều, dịu dàng hiền thục, chúng ta biết Thu Nguyệt tẩu tẩu cũng lâu như thế rồi, tẩu ấy lúc nào cũng dịu dàng như nước, thấu tình đạt lý. Thu Nguyệt tẩu tẩu sao có thể là loại người mà chị ta nói, người ta sao có thể vờ vịt giả tạo trong một thời gian dài như vậy chứ?"

Nói đến đây, cô ta quay sang nhìn Thái phu nhân một cái, giọng không phục: "Mẹ rõ ràng là nhìn thấy Tưởng Nhược Lan đánh người, nhưng lại không mang gia pháp ra giáo huấn chị ta, để chị ta huênh hoang đem a hoàn rời đi. Nhìn bộ dạng đau lòng buồn bã của Thu Nguyệt tẩu tẩu, con thật không chịu nổi! Ca ca, chuyện này huynh phải đứng ra làm chủ thay Thu Nguyệt tẩu tẩu, nếu đến huynh cũng không giúp tẩu ấy, thì chẳng ai có thể giúp tẩu ấy nữa!"

Cận Yên Nhiên nói một hơi hết chuyện, thấy ca ca chỉ thoáng chau mày chứ không nổi cơn thịnh nộ như trong tưởng tượng của mình, cô ta bất giác bật hỏi: "Ca ca, huynh có nghe muội nói không đấy?"

Thái phu nhân ngồi bên cạnh, lên tiếng: "Ca ca con vừa về, còn chưa thở xong con lại mang mấy chuyện vụn vặt ấy ra làm huynh con phiền lòng, con hãy về trước đi, đừng làm phiền ca ca của con nữa. Chuyện này con không phải lo, hãy nghiêm túc học cho tốt nữ công gia chánh, những việc khác quản ít thôi!"

Cận Yên Nhiên thấy Thái phu nhân nghiêm sắc mặt, lại thấy ca ca đúng là có phần mệt mỏi, bèn đứng dậy, bĩu môi bước ra ngoài với bộ dạng rất không cam tâm tình nguyện.

Sau khi Cận Yên Nhiên đi rồi, Cận Thiệu Khang ngẩng đầu nhìn mẫu thân nói: "Mẹ, mẹ tin Tưởng Nhược Lan cố ý khiến Vu Thu Nguyệt bị bỏng không?"

Thái phu nhân điềm đạm cười: "Nếu mẹ đã chắc chắn là Nhược Lan làm, thì sẽ không dễ dàng tha cho nó, con cũng biết đấy, mẹ hận nhất là loại người suốt ngày gây sự, khiến nhà cửa không yên! Mẹ đã cho hỏi Nguyệt Đào và Đỗ Quyên, hai a hoàn mà mẹ cố ý điều đến chỗ hai đứa nó ấy. Nguyệt Đào nói, Thu Nguyệt đánh vỡ một chiếc bình hoa trong phòng, trưa hôm qua chẳng phải con đến Thu Đường viện hay sao? Buổi tối nó lại đánh vỡ một chiếc bình hoa quý nữa, không thể trùng hợp như thế chứ?"

Cận Thiệu Khang bất giác ngồi thẳng người, nhìn Thái phu nhân phía đối diện, "Vậy a hoàn bên Thu Đường viện nói thế nào?"

Thái phu nhân thấy bộ dạng sốt sắng của con trai, mỉm cười đáp: "Đỗ Quyên nói nó ở bên đấy mấy ngày, chưa từng thấy Nhược Lan có bất kỳ lời oán thán nào. Những lúc rảnh rỗi, nó không đọc sách thì sẽ chơi một kiểu cờ rất kỳ lạ với a hoàn, hoặc đi dạo khắp nơi trong phủ, ngay cả hôm qua sau khi con đột nhiên

bỏ đi, Nhược Lan cũng chẳng nổi giận. Hầu gia, Nhược Lan sau khi được gả vào Hầu phủ thật sự đã thay đổi không ít. Lẽ nào… Hầu gia cho rằng nó làm bỏng Thu Nguyệt thật ư?"

Cận Thiệu Khang đưa tay lên bóp bóp mày, nghĩ đến bàn tay nhỏ nhắn mềm mại chạm vào các huyệt trên đầu hắn, toàn thân lại nóng lên.

Hắn khẽ cười: "Mặc dù con không thích cô ta, nhưng tính cách của cô ta con cũng hiểu. Cô ta là người nóng nảy thẳng thắn, thô lỗ bộc trực, đâu nhu mì tới mức phải giở thủ đoạn mờ ám? Mẹ chưa từng thấy bộ dạng cô ta vung roi đánh người đâu, vừa dứt khoát lại vừa tàn độc. Nếu cô ta thật sự muốn dùng nước nóng để hủy hoại dung nhan của Vu Thu Nguyệt, thì e rằng khuôn mặt của Thu Nguyệt sớm đã bị hủy từ lâu rồi! Đâu thể chỉ bị thương nhẹ như thế!"

"Con người ta thật không dễ thỏa mãn…" Thái phu nhân khẽ thở dài, "Trước kia chúng ta đã đặt quá nhiều hy vọng vào nó, kết quả để nó vào nhà với thân phận của thiếp thất, lòng nó e rằng đang muốn tranh giành rồi!"

Cận Thiệu Khang đương nhiên hiểu mẫu thân đang nói tới ai, hắn cũng khẽ lắc đầu: "Nhìn thì cứ tưởng là một cô gái rất dịu dàng ôn hòa…"

"Vu đại nhân có bốn thiếp thất, trong nhà e rằng chẳng mấy lúc được bình yên. Thu Nguyệt lớn lên trong hoàn cảnh ấy, có tâm tư như vậy cũng là bình thường thôi. Mấy di nương bên phụ thân con, có người nào hiền lành nhu mì đâu? Cũng may ta trường thọ hơn bọn họ, còn trấn áp được họ, nếu không, chuyện giống ngày hôm nay sao thiếu được?" Nói đến đây, Thái phu nhân cười khẽ: "Trong số các tiểu thư chưa xuất giá ở Hoàng thành, chỉ có Yên Nhiên là đơn thuần nhất thôi! Trách là trách ta đã bảo bọc nó quá kĩ…" Đoạn lại thở dài.

Mặc dù Cận Thiệu Khang cũng biết tâm tư của những tiểu thư danh giá đó, nhưng hễ nghĩ tới sự dịu dàng đại lượng mà Vu Thu Nguyệt đã thể hiện trước đó, trong lòng hắn khó tránh khỏi có chút thất vọng. Thì ra, người con gái nhìn mỹ lệ thoát tục như không muốn tranh chấp gì với đời ấy, thực ra lại là đệ nhất giả tạo.

Chỉ có Tưởng Nhược Lan, vì hắn mà luôn nhẫn nại, luôn nỗ lực, còn hắn lại chưa từng nhìn nàng bằng ánh mắt ôn hòa, nàng cũng không lời oán thán, thật khiến người ta bất ngờ… Nhưng, sự bất ngờ mà nàng mang tới cho hắn đâu chỉ có chút ấy đâu?

Nghĩ đến đây, tim hắn lại nóng bừng cả lên.

"Có đúng cô ta đã tát Vu Thu Nguyệt một cái trước mặt mẫu thân không ạ?"

Thái phu nhân cười khổ, đáp: "Lại còn không nữa? Khi ấy ta tức tới mức suýt nữa thì không kìm được, sau này nghĩ, với tính cách của nó mà nhịn tới bây giờ mới phát tác, cũng thật chẳng dễ dàng gì! Con không nhìn thấy bộ dạng hung hăng khi ấy của nó đâu, thật khiến ta cũng sững cả người lại!"

Cận Thiệu Khang tưởng tượng hai mắt nàng sáng rực, bộ dạng hùng hùng hổ hổ, đột nhiên lại thấy nuối tiếc vì bỏ lỡ cảnh hay như thế.

"Nhưng nổi giận một chút cũng không phải là không tốt, ít nhất là trấn áp được đám người dưới, theo ta thấy thì Vu Thu Nguyệt sẽ không dám trêu vào nó nữa! Sau này Thu Nguyệt chỉ cần ngoan ngoãn, sinh con dưỡng cái cho con, người con dâu này cũng không tồi đâu!" Thái phu nhân điềm đạm, "Có điều, Hầu gia, việc Thu Nguyệt có dã tâm như thế không tránh khỏi trách nhiệm của con, con lạnh lùng với chính thất, đương nhiên sẽ khiến thiếp thất đắc ý, điểm này, con không bằng cha mình!"

Cận Thiệu Khang có chút bối rối, hắn quay đầu đi chỗ khác, một lúc sau mới nói: "Mẫu thân, cô ta ép con như thế, khiến con trở thành trò cười cho người khác, nếu con để cô ta được như ý…" Nói tới đây lại đột nhiên im bặt, vẻ mặt ngượng ngùng.

Thái phu nhân đã hiểu tâm tư của con trai, bà cười đáp: "Hầu gia, thật không ngờ con lại trẻ con như vậy!"

***

Cẩm Tú viện.

Vu Thu Nguyệt mặc một chiếc áo bằng lụa trắng như tuyết, loại vải thượng hạng khiến các đường nét trên cơ thể cô ta mập mờ khêu gợi, mái tóc dài đen nhánh buông lơi, không đeo bất kỳ loại trang sức nào, nhưng chỉ càng làm nổi bật vẻ đẹp kiều diễm của cô ta lên mà thôi.

Cô ta nằm nghiêng trên giường với tư thế gợi cảm nhất, kéo vạt váy dài tạo thành một hình dáng rất đẹp, mắt nhắm hờ, đợi Cận Thiệu Khang đến. Cô ta muốn dùng hình tượng mềm yếu khơi dậy lòng thương xót của hắn. Tưởng Nhược Lan đánh người trước mặt Thái phu nhân nhưng không bị trừng phạt, xem ra Thái phu nhân đã bắt đầu nghi ngờ cô ta rồi, lúc này cô ta phải túm chặt Hầu gia mới được!

Đúng lúc này, tiếng cửa bị đẩy ra, ngay sau đó, Lệ Châu bộ dạng sợ sệt bước vào. Vu Thu Nguyệt mở mắt, thấy là Lệ Châu, bèn hỏi: "Hầu gia đâu?"

Lệ Châu cúi đầu, rúm ró đáp: "Hầu gia… Hầu gia dùng cơm với Thái phu nhân ở Tùng Hương viện xong đã về Sở Thiên các…"

"Cái gì?" Vu Thu Nguyệt kinh ngạc ngồi dậy, đuôi váy cuộn thành một đống nhàu nhĩ, nhìn vô cùng nhếch nhác. Nhưng giờ cô ta chẳng còn tâm trạng mà để ý tới chuyện đó nữa, đôi mắt xinh đẹp mở to, trong đôi mắt ấy tràn ngập sự sợ hãi.

Tại sao Hầu gia không đến thăm ta? Chàng không thể không biết hôm nay đã xảy ra chuyện gì! Rõ ràng chàng biết là ta bị thương, tại sao không đến thăm? Lẽ nào… Sắc mặt cô ta càng lúc càng trắng, lẽ nào, chàng cũng tin lời mụ đàn bà kia, bắt đầu nghi ngờ ta rồi ư?

Lệ Châu đứng cạnh thấy cô ta run lẩy bẩy, không kìm được cất tiếng hỏi: "Di nương, người sao thế?"

Vu Thu Nguyệt trong lúc tâm trạng buồn phiền, cầm gối trúc trên giường ném xuống đất, Lệ Châu sợ hãi mềm nhũn hai chân, quỳ mọp xuống, nước mắt tuôn như mưa.

Vu Thu Nguyệt chỉ cô ta mà mắng: "Ngươi còn dám khóc, nhất định là ngươi đã để lộ ra điều gì đó khiến Thái phu nhân không tin ta nữa! Ngươi còn muốn mưu cầu cho đại ca ngươi, ta nói cho ngươi biết, không có cửa đâu!"

Lệ Châu kinh hãi bò tới trước mặt Vu Thu Nguyệt ôm chân cô ta: "Di nương, rõ ràng người đã hứa với nô tỳ, người nói chỉ cần nô tỳ giúp người…"

"Câm miệng!" Vu Thu Nguyệt giơ chân đá Lệ Châu ra, khẽ gầm lên: "Ngươi còn dám nhắc đến chuyện này, ta sẽ bán ngươi vào ổ chứa!"

Lệ Châu nằm mọp dưới đất mà khóc, không dám nói thêm lời nào nữa.

***

Thu Đường viện.

Tưởng Nhược Nam vốn đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nếu Thái phu nhân mang gia pháp ra xử lý nàng, nàng sẽ quyết không chịu khuất phục! Nhưng đợi tới tận khi mặt trời khuất núi cũng chẳng thấy động tĩnh gì. Ánh Tuyết đến trước mặt nàng nói: "Phu nhân, có lẽ không sao rồi!"

Tưởng Nhược Nam cũng biết sẽ không sao, chỉ là nàng không hiểu, chuyện cứ thế này là xong ư? Bỏ qua chuyện bị bỏng không nói, nhưng nàng rõ ràng đã cho Vu Thu Nguyệt một cái bạt tai, cho dù Thái phu nhân không so đo với nàng, thì "con khỉ" kia, nàng đánh bảo bối của hắn, hắn cũng bỏ qua? Bụng dạ đám người cổ đại này thật lắt léo, nàng không sao mà đoán định được.

Mặc kệ, chỉ cần các ngươi không tới làm khó ta, thì ta cũng chẳng truy cứu lý do nữa.

Trong lòng nàng cũng thầm thở phào nhẹ nhõm, chuyện hôm nay, hoàn toàn do nhất thời tức giận mà nên, nghĩ kĩ lại, nếu nàng thật sự đánh người, Thái phu nhân phái người tới bắt nàng chấp hành gia pháp thì hậu quả thật khó lường! Xấu tốt gì âm mưu của Vu Thu Nguyệt nàng cũng không có chứng cứ, nhưng việc nàng đánh Vu Thu Nguyệt lại không ít người chứng kiến!

Giờ nàng thân đã là con dâu Cận gia, nàng còn có thể đi đâu nữa? Lại chẳng có ai chống lưng, nếu khiến Thái phu nhân nổi giận, sau này nàng phải sống thế nào đây?

Chuyện cứ lặng lẽ qua như thế cũng tốt. Ít nhất Vu Thu Nguyệt thấy nàng cho cô ta một cái bạt tai, mà Thái phu nhân lại không trừng phạt nàng, sau này chắc không còn to gan mà hỗn xược nữa.

Trong Hầu phủ này, chỉ cần Vu Thu Nguyệt không gây phiền phức cho nàng, "con khỉ" kia không đến tìm nàng, thì cũng không đến nỗi khó sống lắm. Chỉ là cả đời đừng mong gì được yêu nữa…

Haiz… Thật nuối tiếc, nàng còn chưa được nếm mùi của tình yêu…

Thánh chỉ ban hôn đáng chết!

Cả đêm Tưởng Nhược Nam trằn trọc, vẫn cảm thấy nên ôm cho chặt gốc cây đại thụ là Thái phu nhân thì hơn. Vì vậy, sáng sớm hôm sau, nàng lại tới thỉnh an Thái phu nhân như thường lệ.

Khi nàng vào phòng Thái phu nhân, thấy Thái phu nhân đang chải đầu, nàng ngượng ngùng gọi một tiếng "mẫu thân" rồi cúi gằm đầu xuống, thể hiện rằng mình đang xấu hổ.

Thái phu nhân thấy nàng đến, trong lòng vẫn rất vui, nhưng lại giận nàng hôm qua đã hỗn trước mặt bà, cố ý lạnh mặt, phớt lờ nàng.

Tưởng Nhược Nam ngước mắt len lén nhìn sắc mặt của mẹ chồng, rồi lại gọi: "Mẫu thân, hôm qua là con đã thô lỗ, mong mẫu thân trách phạt!"

Lúc này Thái phu nhân mới quay đầu lại, nhìn nàng nói: "Con cũng biết mình lỗ mãng sao? Giờ con đã là nhất phẩm Cáo mệnh rồi, tính cách nóng nảy đó phải sửa đi, nếu không, không phải lỗi của con, cũng sẽ thành lỗi của con đấy!"

Tim Tưởng Nhược Nam đập mạnh một cái, nói như vậy thì, Thái phu nhân thật sự tin nàng rồi!

Nàng thấy nhẹ nhõm hơn, vội vàng đi đến cạnh Thái phu nhân, vừa hay Liễu Nguyệt cũng đã chải đầu xong cho bà, nhường vị trí phía sau Thái phu nhân cho nàng. Tưởng Nhược Nam nhảy vào lấp chỗ trống, vừa bóp vai cho Thái phu nhân, vừa nhẹ nhàng nói: "Mẫu thân, khi ấy con có nghĩ được gì nhiều đâu, con cũng biết Hầu gia thích cô ta, vì vậy con đâu muốn làm khó, đến viện tử của cô ta con cũng chưa từng bước chân vào. Nhưng quy tắc là quy tắc, con bảo cô ta tới thỉnh an thì có gì là sai, vậy mà cô ta lại giở trò để hãm hại con, sao con có thể nhịn được, nhất thời nóng nảy, nên mới đánh cô ta, chứ con không có ý bất kính với mẫu thân!"

Thái phu nhân được Tưởng Nhược Nam bóp vai toàn thân rất dễ chịu, lại thấy nàng nhỏ nhẹ nhận lỗi với mình, cơn giận trong lòng cũng đã tiêu tan phần nào. Bà quay lại, nhìn Tưởng Nhược Nam cười, đáp: "Con biết sai thì tốt!" Rồi lại chau mày, "Về phần Vu Thu Nguyệt…"

Tưởng Nhược Nam vội nói tiếp: "Con đang định cầu xin Thái phu nhân, Vu di nương đang bị thương, cô ta lại là người mà Hầu gia thích, chuyện lần này cho qua đi ạ." Chuyện lần này căn bản không thể nói rõ, cô ta lại là người mà Hầu gia thương yêu, thân mang thương tích, có lẽ Thái phu nhân cũng sẽ không trừng phạt cô ta. Nếu đã như vậy, chi bằng nàng hãy làm một hành động thuận nước đẩy thuyền, tiện cũng thể hiện sự độ lượng của mình cho Thái phu nhân hiểu.

Thái phu nhân nhìn nàng bằng ánh mắt ngạc nhiên, bà còn tưởng Tưởng Nhược Lan sẽ cầu xin bà trừng phạt Vu Thu Nguyệt, không ngờ nàng lại hiểu chuyện như thế! Có thể thấy nàng thật sự yêu con trai bà, vì vậy mới nhũn nhặn cầu toàn, lấy lòng con trai bà như thế.

Thái phu nhân bất giác thấy thương xót nàng.

Thực ra, bà cũng không định nghiêm trị Vu Thu Nguyệt, Vu Thu Nguyệt là con gái của chính thất Vu gia, lại đang bị thương, nếu dùng gia pháp, ngộ nhỡ cô ta không chịu được mà xảy ra chuyện gì, thì bà cũng không biết ăn nói với Vu gia thế nào.

"Cũng không thể cứ thế bỏ qua được, cần phải để con bé biết mà tiết chế hơn, thế này đi, ta bắt nó chép một trăm lần kinh Phật, rồi trừ một tháng bạc của nó vậy."

Một kiểu trừng phạt thật… vô thưởng vô phạt, Tưởng Nhược Nam lẩm bẩm trong lòng, nhưng ngoài mặt lại cười rất tươi: "Đa tạ mẫu thân."

Thái phu nhân cười vỗ vỗ tay nàng, rồi bảo nàng cùng dùng bữa sáng với mình.

Đang ăn, Liễu Nguyệt đột nhiên vào bẩm báo: “Thái phu nhân, trong cung có người đến.”

Thái phu nhân ngẩng đầu lên, “Là ai thế?”

Lúc này, một người phụ nữ bận cung trang bằng lụa màu nâu tiến vào. Bước chân nho nhã, khí độ ung dung.

Tưởng Nhược Nam nhìn người phụ nữ, từ từ đứng lên, vào giây phút ấy, nàng như nhìn thấy mùa xuân.

“Diệp cô cô!”

31. Chương 31

Người đến tầm ba mươi tuổi, mặt tròn, mắt mày thanh tú, khí độ bất phàm, chính là cung nữ cận kề bên cạnh Thái hậu - A Diệp.

Tưởng Nhược Nam nhìn thấy bà ta sao có thể không vui chứ? Diệp cô cô đương nhiên không vô duyên vô cớ mà đến đây, nhất định là Thái hậu đến nhắc nhở nàng, không chừng còn muốn triệu nàng vào cung!

Nàng đi vòng qua bàn ăn, đến bên cạnh A Diệp, hai mắt sáng long lanh, cười nói: “Diệp cô cô, sao cô cô lại đến đây?”

Lúc này, Thái phu nhân cũng đứng dậy, khách khí cười nói: “Thì ra Diệp cô cô đại giá quang lâm, hoan nghênh, hoan nghênh.” Thái hậu hiện giờ là mẹ đẻ của Hoàng đế, còn A Diệp lại là cung nữ được Thái hậu tín nhiệm nhất, đến Hoàng đế cũng phải tôn trọng gọi bà một tiếng Diệp cô cô, do đó, những quan viên nữ quyến đều gọi bà như vậy.

A Diệp hành lễ với Thái phu nhân, cung kính đáp lời: “Thái Phu nhân nói như thế thật khiến nô tỳ tổn thọ!”

Thái phu nhân lại nói khách khí thêm hai câu, sau đó gọi Liễu Nguyệt mang ghế dâng trà.

A Diệp bèn thoái thác không dám ngồi, sau đó nói với Thái phu nhân: “Thái phu nhân, nô tỳ hôm nay tới đây, một là được Thái hậu phái đến thăm Thái phu nhân, hai là…” Bà quay đầu qua, nhìn Tưởng Nhược Nam mỉm cười: “Hai là Thái hậu rất nhớ Hầu phu nhân, muốn Hầu phu nhân vào cung gặp mặt một chuyến!”

Trái tim Tưởng Nhược Nam giống như được một con thỏ kéo vậy, đập thình thịch loạn hết cả lên, nàng phải cố gắng lắm mới nén được cảm giác kích động muốn phá lên cười thành tiếng, nhưng tâm trạng vui sướng ấy, vẫn hiện rõ qua ánh mắt sáng lấp lánh cùng nụ cười tươi roi rói của nàng.

Tốt quá rồi! Thái hậu không bỏ mặc Nhược Lan nữa. Thái hậu vẫn còn nhớ Nhược Lan, bức tường vững chắc chống đỡ cho nàng vẫn còn rất kiên cố!

Tin này giống như những tia nắng mặt trời sáng lạn, chiếu rọi xuống khiến trái tim nàng như nở hoa!

Có sự hậu thuẫn của Thái hậu, địa vị của nàng ở Hầu phủ sẽ càng thêm vững chắc. Cho dù sau này Vu Thu Nguyệt có sinh con trai thì đã sao? Nếu cô ta ngoan ngoãn thì thôi, còn nếu dám ngấm ngầm giở trò ám hại nàng, thì nàng sẽ giành đứa con đó về để nuôi! Cho cô ta tức chết!

Thái phu nhân nghe xong mặt mày sáng rỡ, sau đó điềm đạm cười đáp: “Thật đa tạ Thái hậu đã nhớ tới Nhược Lan, không biết Thái hậu gần đây có được khỏe không?”

Nhắc đến chuyện này, sắc mặt A Diệp trầm xuống: “Gần đây sức khỏe của Thái hậu không được tốt, vẫn đang điều trị.”

Tưởng Nhược Nam thót tim, vội hỏi: “Thái hậu làm sao ạ? Thái hậu người phải sống lâu trăm tuổi đấy!”

A Diệp ngập ngừng định nói rồi lại thôi: “Vẫn bệnh cũ…” Thái phu nhân thấy bà ta như không muốn nói nhiều về bệnh tình của Thái hậu, bèn không hỏi tiếp nữa, quay người sang dặn Tưởng Nhược Nam đi chuẩn bị đồ vào cung cùng Diệp cô cô.

Tưởng Nhược Nam chuẩn bị một lúc, rồi cùng Diệp cô cô ra khỏi Hầu phủ. Theo A Diệp đến đây còn có hai cung nữ ăn vận cung trang, tiểu thái giám hai tay cầm phất trần, dọc đường đám người dưới của Hầu phủ thấy cảnh tượng ấy, đã suy đoán ra thân phận của A Diệp qua trang phục, tuổi tác của bà, khi ánh mắt liếc sang Tưởng Nhược Nam đi bên cạnh bất giác có vài phần kính nể.

Ngoài cửa Hầu phủ đỗ một chiếc xe ngựa xa hoa, A Diệp sau khi đỡ Tưởng Nhược Nam lên xe, rồi tự mình trèo lên trên. Cung nữ và thái giám đi theo hai bên, cả đoàn người tiến về phía nội cung.

Trong xe, Tưởng Nhược Nam đang lục tìm ký ức, hồi tưởng lại xem rốt cuộc là Thái hậu bị bệnh gì, nhưng trong ký ức của Tưởng Nhược Nam chỉ có cảnh Thái hậu thường xuyên uống thuốc nghỉ ngơi, không có chút tư liệu nào liên quan tới bệnh tình của người. Tưởng Nhược Nam bất giác muốn trách mắng một tiếng, Nhược Lan này thật chẳng quan tâm tới Thái hậu gì cả!

Nhưng Thái hậu lại vẫn yêu quý nàng như thế, thật kỳ lạ!

Từ sau khi lên xe, A Diệp vẫn giữ sắc mặt ủ rũ ấy, im lặng không nói, không biết bà đang nghĩ gì. Tưởng Nhược Nam nhìn bà, khẽ hỏi: "Diệp cô cô, hình như cô cô không vui?" Trong ký ức của nàng, A Diệp là người rất thương yêu Tưởng Nhược Lan.

Lúc này, A Diệp mới bừng tỉnh lại, nhìn Tưởng Nhược Nam mỉm cười: "Tiểu thư Nhược Lan… Không, giờ nên gọi là Hầu phu nhân, phu nhân biết không, Thái hậu nghe được những việc làm gần đây của phu nhân, người rất vui."

Tưởng Nhược Nam ngồi xuống cạnh A Diệp, thân thiết nắm tay bà, nói: "Diệp cô cô, cô cô cứ gọi con là Nhược Lan đi, Hầu phu nhân Hầu phu nhân nghe xa lạ lắm. Diệp cô cô giống như người thân của con vậy, con rất thích nghe cô cô gọi tên mình."

"Ha ha…" Diệp cô cô bất ngờ bật cười, "Đúng là có khác thật, mồm miệng cũng ngọt ngào hơn rồi!" Nói xong thân mật nắm lại tay nàng.

Tưởng Nhược Nam hỏi tiếp: "Thái hậu đã biết những gì ạ?" Đột nhiên lại nhớ ra nàng mà triệu nàng vào cung.

"Hôm qua, mấy vị phu nhân đến thăm Thái hậu, trong lúc nói chuyện phiếm có nhắc tới cô, nói trong bữa tiệc trà ở Hầu phủ đã có tiến bộ rất nhiều, lễ nghi phép tắc chu đáo, như trở thành một người khác vậy. Còn nói cô đã đứng lên nhận lỗi trước mặt mọi người, những vị phu nhân đó khen ngợi cô lắm! Thái hậu vui mừng, bữa trưa ăn thêm được nửa bát cháo đã là tốt lắm rồi… Thái hậu còn nói với ta, muốn gặp cô, bảo ta đưa cô vào cung."

Nói tới đây, A Diệp lại thở dài, Tưởng Nhược Nam thấy bộ dạng của bà, cuối cùng không kìm được hỏi: "Diệp cô cô, cô cô không vui như vậy, có phải vì sức khỏe của Thái hậu?"

A Diệp đột nhiên hai mắt đỏ hoe, nắm tay nàng rất chặt, khiến trái tim Tưởng Nhược Nam cũng thắt lại, lẽ nào bệnh tình của Thái hậu rất nghiêm trọng?

"Tiểu thư Nhược Lan, không giấu gì cô, mấy hôm nay sức khỏe của Thái hậu không tốt lắm, trời nóng nực, thỉnh thảng lại run lẩy bẩy, toát mồ hôi, cả ngày chỉ mơ mơ màng màng muốn ngủ. Hai hôm nay buổi sáng tới giờ dậy, gọi thế nào cũng không tỉnh, toàn thân lạnh toát khiến ta sợ tới mức…" Nói tới đây, A Diệp lau nước mắt, bộ dạng vẫn buồn bã như thế.

Tưởng Nhược Nam cũng muốn khóc, nàng sao có thể xui xẻo như thế, khó khăn lắm Thái hậu mới chịu làm chỗ dựa cho nàng, giờ bà lại lâm bệnh nặng! Thái hậu không còn trẻ nữa, y thuật ở thời này lại chẳng ra sao, không thể cứ thế mà…

Tưởng Nhược Nam không dám nghĩ tiếp nữa.

Tưởng Nhược Nam rất muốn hỏi rốt cuộc thì Thái hậu mắc bệnh gì, nhưng trước đó Diệp cô cô đã nói là bệnh cũ, nếu nàng cứ truy hỏi, thế chẳng phải thể hiện rằng trước kia nàng căn bản chẳng quan tâm gì tới Thái hậu sao? Như thế khác nào tự để lộ mình.

Nàng thầm rủa Tưởng Nhược Lan một trận.

“Thái y nói thế nào?” Tưởng Nhược Nam hỏi bằng cách khác.

“Thái y nói khẩu vị của Thái hậu không tốt, là vì phải uống thuốc trường kỳ, nhưng bệnh này của Thái hậu cần phải uống thuốc lâu dài, không uống thuốc sao được chứ?” Thần sắc A Diệp bỗng trở nên lo lắng.

Tưởng Nhược Nam cũng rất lo lắng, cô cô phải nói xem Thái hậu bị bệnh gì chứ!

“Thái hậu vẫn luôn thương cô, khi nào tới, cô hãy khuyên Thái hậu ăn thêm chút đồ, có lẽ Thái hậu vui lên, khẩu vị cũng sẽ tốt hơn.” A Diệp nói với nàng.

Tưởng Nhược Nam gật gật đầu: “Diệp cô cô, cô cô yên tâm, con nhất định sẽ khiến Thái hậu vui vẻ để người ăn ngon miệng.” Thôi vậy, đành đợi gặp Thái hậu xong sẽ nghĩ cách làm rõ rốt cuộc là người mắc bệnh gì, xem xem những kiến thức về dinh dưỡng của nàng có thể giúp được không.

Diệp cô cô nhìn Tưởng Nhược Nam, cười đầy ý nhị: “Tiểu thư Nhược Lan lớn thật rồi, rất hiểu chuyện, trước kia cô không thích vào cung, thường kêu trong cung quy tắc nhiều, không vui.”

Tưởng Nhược Nam phì cười: “Diệp cô cô, trước kia Tưởng Nhược Lan không hiểu chuyện, nhất định khiến Thái hậu rất đau lòng!”

Diệp cô cô vỗ vỗ tay nàng, quay đầu nhìn tấm màn chắn ở cửa xe tung bay theo gió, khẽ nói: “Thái hậu… thực sự không giận cô đâu…”

Trong lúc hai người nói chuyện, xe ngựa đã vào cung đến thẳng Từ Ninh cung.

A Diệp đỡ Tưởng Nhược Nam xuống xe, vừa bước vào nội điện thì thấy bên trong đang hỗn loạn, cung nữ thái giám chạy tới chạy lui, mặt lộ vẻ kinh hoàng.

A Diệp kéo một cung nữ lại, run rẩy hỏi: “Chuyện… chuyện gì thế?”

Cung nữ đó sắc mặt trắng bệch, đáp: “Thái hậu… Thái hậu ngất xỉu rồi, nô tỳ phải đi mời Lưu viện sử đến!”

A Diệp lẩy bẩy, buông cung nữ đó ra, trong nháy mắt sắc mặt tiều tụy thảm hại, bà quên cả Tưởng Nhược Nam phía sau, nhấc váy chạy vào trong nội điện.

Sắc mặt Tưởng Nhược Nam cũng chẳng tốt hơn ai, giờ nàng không còn thời gian để than vãn về vận mệnh xui xẻo của mình nữa mà vội vàng chạy theo Diệp cô cô vào trong.

Trong nội điện càng loạn hơn.

Mấy chiếc ghế gỗ chạm trổ mạ vàng đổ dưới đất, đám cung nữ trong điện giống như rắn mất đầu, bưng chậu, lấy nước, vắt khăn, xúm xít lại một chỗ, cuống quýt quay mòng mòng.

Mấy vị thái giám đầu mướt mồ hôi đang khênh Thái hậu lên giường. Sau đó ba bốn cung nữ chạy tới, kẻ quạt, người lau mồ hôi, kẻ vuốt ngực. Một cung nữ trong số đó vận cung trang màu xanh quay đầu lại thấy A Diệp, thì vội vàng chạy ngay đến như gặp được cứu tinh, vội vã nói: “Cô cô, cô cô về rồi!” Nói rồi nước mắt tuôn ra, “Thái hậu vừa đột nhiên ngất xỉu, gọi thế nào cũng không tỉnh, nô tỳ sai người đi mời Lưu viện sử rồi.” Sau đó lại nhìn Tưởng Nhược Nam đằng sau, vội vàng hành lễ với nàng.

A Diệp và Tưởng Nhược Nam cùng đi đến cạnh Thái hậu. Chỉ thấy phượng bào bằng tơ tằm xanh thêu chỉ vàng trên người Thái hậu nhăn nhúm, đầu tóc rối bung, trâm xuyến rơi cả ra gối, hai mắt nhắm chặt, sắc mặt trắng bợt, trán lấm tấm mồ hôi, đã bất tỉnh nhân sự.

A Diệp đứng bên cạnh gọi mấy tiếng, Thái hậu chẳng có bất kỳ phản ứng gì, A Diệp quay đầu đi, nước mắt lã chã rơi.

Tưởng Nhược Nam không biết rốt cuộc Thái hậu bị bệnh gì, nên không có cách để giúp, chỉ còn biết đứng bên cạnh lo lắng. Nàng quay đầu nhìn A Diệp, hỏi: “Diệp cô cô, trước kia Thái hậu đã hôn mê bao giờ chưa?”

Diệp cô cô lắc đầu nghẹn ngào đáp: “Không, Thái hậu mắc bệnh tiêu khát[1], uống thuốc bao nhiêu năm nay như thế, đây là lần đầu tiên bị hôn mê!”

[1] Bệnh tiêu khát: Trong Đông y chỉ chứng uống nhiều nước, tiểu tiện nhiều, bao gồm các bệnh đái đường, tháo nhạt… Thời cổ đại chưa có khái niệm về bệnh tiểu đường.

Bệnh tiêu khát? Chẳng phải là bệnh tiểu đường ư?

Tưởng Nhược Nam kinh hãi, ngẩng phắt đầu lên.

Đây là một bệnh rất phiền phức, cho dù ở thời hiện đại y học phát triển mà vẫn không có cách điều trị triệt để bệnh này, chỉ có thể dùng thuốc duy trì, nếu bất cẩn, bệnh sẽ tái phát, nếu nghiêm trọng còn nguy hiểm đến tính mạng!

Nàng nhìn khuôn mặt trắng bệch của Thái hậu, đột nhiên cảm thấy muốn khóc, Thái hậu mắc bệnh tiểu đường bao nhiêu năm như thế, nếu người không phải là Thái hậu, có đại phu chuyên hầu hạ chăm sóc, được dùng những loại thuốc tốt nhất, e rằng bà không thể duy trì được bao nhiêu năm như thế, sớm đã chết vì bệnh phát rồi. Nhưng thời đại này, y thuật dù tốt cũng vẫn có giới hạn, lại không có thuốc đặc trị hiệu quả, Thái hậu còn chống cự được bao nhiêu năm nữa đây?

Nếu Thái hậu không còn nữa, thì nàng chẳng còn chỗ dựa nào cả…

Không được, đây là chỗ dựa duy nhất của nàng, nhất định phải giúp người giữ lại tính mệnh, chống cự được bao lâu thì chống cự!

Tưởng Nhược Nam thầm hạ quyết tâm!

Nàng nhanh chóng nhớ lại những kiến thức điều trị bệnh tiểu đường bằng phương pháp dưỡng sinh. May là trước kia mẹ của sếp nàng cũng bị bệnh tiểu đường, vì muốn lấy lòng sếp, nàng đã đặc biệt nghiên cứu rất nhiều về bệnh này, sau có đến nhà sếp chúc tết, trò chuyện với mẹ của sếp rất hợp, cuối cùng trở nên thân thiết với bà ấy, mẹ sếp còn thường xuyên mời nàng về nhà ăn cơm. Làm như vậy nhanh chóng rút ngắn khoảng cách giữa nàng và sếp, khiến sếp lúc nào cũng nhớ tới nàng.

Kết quả là, có dự án lớn cần người làm, sếp lại đang bận việc khác, bèn giao khách hàng này cho nàng, nàng còn nhớ khi ấy sếp đã nói: "Cô vì muốn đạt được mục đích rất chịu khó bỏ công bỏ sức đúng chỗ, một người luôn hiểu được mình muốn gì như thế, tôi rất thích! Hy vọng cô sẽ không làm tôi thất vọng."

Kết quả không những không làm sếp thất vọng, mà còn thành công ký được hợp đồng, sắp được thăng chức tăng lương đến nơi, thế mà trong nháy mắt lại "lao" về đây…

Tưởng Nhược Nam lắc lắc đầu, cố gắng bình tĩnh trở lại, dù sao cũng đã đến đây rồi, có oán trách cũng chẳng được gì, nên tích cực đối diện với tất cả, cố gắng thay đổi tình hình để cuộc sống của mình trở nên tốt đẹp hơn mới là việc làm đúng đắn! Nàng trấn tĩnh nhớ lại những kiến thức về bệnh tiểu đường.

Bệnh tiểu đường được chia làm hai loại, một loại cần dùng insulin lâu dài để duy trì sự sống, một loại khác lại không cần, chỉ cần uống thuốc để giảm lượng đường trong máu là được. Đa số mọi người đều mắc phải loại thứ hai này. Ở thời cổ đại rõ ràng không có insulin, Thái hậu không dùng insulin mà cầm cự được lâu như thế, có lẽ bệnh tiểu đường người mắc phải là thuộc loại thứ hai thật.

Tưởng Nhược Nam quay đầu lại nói với Diệp cô cô đang vừa khóc vừa lau mồ hôi cho Thái hậu: "Diệp cô cô, trước kia có phải Thái hậu hay có những triệu chứng như hoảng loạn, ra mồ hôi lạnh, buồn nôn rồi ngủ lịm đi, gọi cũng không tỉnh không?"

Diệp cô cô ngẩn người, sau đó mới đáp: "Đúng là có những biểu hiện ấy, sao cô lại biết?"

Tưởng Nhược Nam không trả lời mà hỏi tiếp: "Vậy còn tiêu chảy và ói mửa? Có bị sốt không?"

"Tiêu chảy ói mửa thì có, nhưng không sốt." Diệp cô cô lau nước mắt, kinh ngạc nhìn nàng, "Tiểu thư Nhược Lan, sao cô lại biết những điều này?"

Tưởng Nhược Nam đâu còn tâm tư trả lời câu hỏi của bà nữa, nàng đang liên tưởng những biểu hiện mà Diệp cô cô vừa khẳng định với tình trạng ăn không ngon miệng, thậm chí mấy ngày liền cũng không ăn cơm mà bà nói trên đường vào cung, trong lòng bỗng như hiểu ra điều gì đó.

Lúc này, một đoàn người vây quanh hai người đàn ông mặc cung bào màu xanh, đầu đội mũ quan bước vào. Người đàn ông đi đầu chừng hơn bốn mươi tuổi, người tầm thước, tướng mạo đứng đắn, vẻ mặt nghiêm túc,

ông để một bộ râu dài tầm ba thốn ở dưới cằm. Theo sau ông là một chàng trai trẻ, thân hình cao lớn, mặt như quan ngọc, nhận ra người quen, đối phương nhìn nàng khẽ sững lại, rồi ngay sau đó gật gật đầu, coi như chào hỏi.

Diệp cô cô thấy hai người này cũng chẳng còn quan tâm tới câu trả lời của Tưởng Nhược Nam nữa, đứng dậy đi tới đón, đầu tiên là hành lễ, sau đó nói với người đàn ông đi đầu lớn tuổi đó: "Lưu viện sử, Thái hậu ngất xỉu rồi!"

Lưu viện sử giơ tay ra hiệu trấn an Diệp cô cô ý bảo bà không cần phải hoảng sợ, nghiêm túc nói: "Cô cô đừng sợ, đợi bản quan xem cho người đã."

Nói xong quay đầu nhìn chàng trai trẻ: "Lưu thái y, theo ta tới đây." Xong đi về phía Thái hậu nằm.

Mọi người ở đây đều biết, Lưu thái y này chính là Lưu Tử Căng, con trai Lưu viện sử.

Lưu Tử Căng đáp một tiếng rồi theo sau phụ thân, vẻ mặt hắn chăm chú, khi lướt qua người Tưởng Nhược Nam cũng không nhìn nàng một cái.

Tưởng Nhược Nam đứng sang một bên, nàng không phải là bác sỹ, vì vậy công việc cấp cứu vẫn nên để bác sỹ chính quy làm thì hơn.

Nàng thấy Lưu viện sử cầm tay Thái hậu để bắt mạch, rồi lại bảo Diệp cô cô tách miệng Thái hậu ra để nhìn màu sắc lưỡi người. Sau đó, ông trầm ngâm hồi lâu, rồi quay đầu lại bảo Lưu Tử Căng mở chiếc hộp gỗ vẫn mang theo người ra, lấy một chiếc kim bạc, hơ trên lửa để khử độc, rồi châm vào mấy huyệt vị lớn.

Không lâu sau, Thái hậu từ từ tỉnh lại, thở hắt ra yếu ớt.

Diệp cô cô cùng đám cung nữ thái giám mặt mày tươi tỉnh, vội vàng vây xung quanh người. Diệp cô cô quỳ xuống bên giường Thái hậu, khóc nói: "Thái hậu, cuối cùng người cũng tỉnh rồi, thật khiến nô tỳ sợ muốn chết!"

Thái hậu mặc dù đã tỉnh nhưng vẫn còn rất yếu, khẽ hừ hừ hai tiếng, đảo mắt, sau khi nhìn thấy Tưởng Nhược Nam, bèn giơ tay ra, Tưởng Nhược Nam vội vàng đi đến nắm lấy tay bà.

Thái hậu nhìn nàng, miệng mỉm cười.

Bên này Diệp cô cô cảm tạ Lưu viện sử, còn luôn miệng khen ông là có đôi bàn tay thần kỳ.

Lưu viện sử khiêm tốn đáp lại vài câu, rồi quay người kê đơn thuốc, sai người đi sắc, sau đó lại dặn Thái hậu phải nghỉ ngơi, chịu khó ăn nhiều đồ hơn…

Diệp cô cô khó xử nói: "Lưu viện sử, gần đây khẩu vị của Thái hậu rất kém, không chịu ăn uống gì, miễn cưỡng ăn vào cũng sẽ lại nôn ra."

Lưu viện sử chau mày, ông cũng biết nguyên nhân là vì Thái hậu phải uống thuốc nhiều khiến dạ dày bị tổn hại. Nhưng bệnh tình của Thái hậu không dùng thuốc không được, ngừng thuốc là sẽ có chuyện ngay.

32. Chương 32

7.2

Đúng lúc này, một giọng nói lanh lảnh vang lên: "Hay là cho Thái hậu dùng một ít nước đường trước, Thái hậu sẽ thấy dễ chịu hơn rất nhiều!"

Lưu viện sử nghe những lời này thì nổi giận, lập tức hét lớn: "Ai mà dám nói những lời ngông cuồng như thế, Thái hậu mắc bệnh tiêu khát, phải kiêng đồ ngọt, sao có thể dùng nước đường!"

Tiếng hét giận dữ này của Lưu viện sử khiến tất cả mọi người trong nội điện đều giật thót mình vì sợ. Lưu viện sử không phải là người tùy tiện nổi nóng, huống hồ lại còn trong cung điện của Thái hậu.

Mọi người không hẹn mà cùng nhìn Tưởng Nhược Nam, do đó, Lưu viện sử cũng biết những lời hoang đường vừa rồi là do Tưởng Nhược Nam nói.

Lưu viện sử đi về phía Tưởng Nhược Nam, A Diệp thấy sắc mặt của viện sử rất xấu, vội vàng bước đến cạnh nàng, nói rõ với Lưu viện sử về thân phận của Tưởng Nhược Nam cho ông biết.

Lưu viện sử nghe nói đây chính là Hầu phu nhân người đã cứu phu nhân mình, sắc mặt dịu xuống, có điều ánh mắt vẫn lạnh lùng như thế. Ông cúi người hành lễ với nàng, sau đó nói: "Hầu phu nhân, xin hỏi Hầu phu nhân có phải là đại phu không?"

Tưởng Nhược Nam cười khan một tiếng, đáp: "Không phải."

Lưu viện sử chau mày, sắc mặt tối hẳn lại: "Hầu phu nhân, nghề y, quý ở sự thận trọng, bởi nó có liên quan tới tính mạng của người bệnh, trong nghề này, quyết không chấp nhận được sự sơ suất và qua loa! Bổn quan cũng nghe nói Hầu phu nhân nghiên cứu về thực liệu, nhưng Hầu phu nhân hoàn toàn không thông y lý, đột hiên đưa ra chủ ý đó, khó trách người khác thấy thật tùy tiện. Nếu không phải bổn quan ở đây, Hầu phu nhân có biết hậu quả sẽ thế nào không?"

Lúc này Tưởng Nhược Nam cũng thấy hơi hối hận, tại sao không đợi Lưu viện sử đi rồi hẵng cho Thái hậu uống nước đường chứ? Nếu nàng làm thế thì đã không có rắc rối này! Nhưng nàng lại nghĩ, Thái hậu không thể ăn đồ ngọt chuyện này có lẽ ai ai cũng biết, mà nàng lại cho Thái hậu uống nước đường, các cung nữ chắc chắn sẽ không đồng ý, cuối cùng thì vẫn phải đợi Lưu viện sử gật đầu mới được!

Nhưng nàng không có kiến thức về đông y, còn kiến thức về tây y ông ta lại không hiểu, phải làm thế nào mới thuyết phục ông ta đây.

Hơn nữa nếu nàng thể hiện sự hiểu biết của mình, liệu Thái hậu có nghi ngờ hay không, nếu đã biết nhiều như thế, thì trước kia sao nàng không lên tiếng? Liệu trong lòng bà có nảy sinh sự xa cách với nàng không?

Tưởng Nhược Nam càng nghĩ càng rối.

Lưu Tử Căng biết tính phụ thân của mình, thấy phụ thân nghiêm túc giáo huấn Tưởng Nhược Nam như thế, lại thấy sắc mặt Tưởng Nhược Nam kém vui, tưởng nàng đang bối rối không biết phải đáp lời thế nào, bèn bước tới, dịu giọng nói với nàng: "Hầu phu nhân, người mắc bệnh tiêu khát không được dùng đồ ngọt, làm vậy chỉ khiến bệnh tình nặng thêm mà thôi, ta cũng biết phu nhân là vì quan tâm tới Thái hậu nên nhất thời lỡ lời, viện sử đại nhân tính tình lại bộc trực thẳng thắn, nếu có chỗ nào mạo phạm, mong phu nhân lượng thứ!" Nói rồi khẽ cúi người trước Tưởng Nhược Nam.

A Diệp cũng góp lời làm giảm bớt bầu không khí căng thẳng: "Đúng đúng, Hầu phu nhân chỉ là nhất thời lỡ lời, Lưu viện sử đừng để ý." Lưu viện sử mặc dù phẩm cấp không cao, nhưng y thuật lại cao siêu. Thêm tính cách thẳng thắn, ông chỉ coi trọng người bệnh và y thuật, chưa bao giờ tham dự vào những tranh đấu trong cung, sở dĩ Thái hậu có thể chống đỡ được tới ngày hôm nay cũng đều là nhờ vào ông ta cả, nên ông ta luôn nhận được sự kính trọng của mọi người.

Lúc này, Tưởng Nhược Nam chỉ cần tùy ý nói hai câu, sự việc cũng sẽ được cho qua. Nhưng Tưởng Nhược Nam biết, nếu không bổ sung đường cho Thái hậu ngay, chỉ e rằng Thái hậu sẽ lại ngất tiếp, mà nếu ngất nữa, sợ là không dễ dàng tỉnh lại!

Nàng suy nghĩ mãi, sắp xếp câu cú, cuối cùng đành phải nói với Lưu viện sử: "Viện sử đại nhân, bệnh tiêu khát không thể dùng đồ ngọt, nhưng ta từng nghe người ta nói, người mắc bệnh tiêu khát nước tiểu sẽ có vị ngọt, không biết có phải thế không?"

Lưu viện sử chau mày, gật gật đầu: "Đúng thế!"

"Người đó còn nói, nước tiểu của người bị bệnh tiêu khát ngọt, là bởi vì đường huyết trong cơ thể của người bệnh quá cao. Lưu viện sử, điều này có lý chứ?"

Lưu viện sử vẻ mặt chăm chú: "Không sai. Đúng là như thế." Sau đó lại lẩm bẩm như tự nói với mình, "đường huyết", từ này dùng rất chính xác…

Tưởng Nhược Nam lại nói: "Người đó nói, bình thường đơn thuốc kê cho người mắc bệnh tiêu khát, không chỉ có tác dụng điều hòa âm dương, phủ tạng, mà còn có công năng kiềm chế lượng đường."

Lưu viện sử gật đầu liên tục, có điều những kiến thức này phải những người học y lý mới biết, chắc "người đó" mà Hầu phu nhân nhắc đến cũng là người tinh thông y lý, nên biết những kiến thức này cũng không có

gì là lạ. Vì vậy sắc mặt Lưu viện sử cũng không có biểu hiện gì đặc biệt. Cho đến khi Tưởng Nhược Nam đột ngột nói một câu:

"Nguyên nhân khiến Thái hậu ngất đi chính là ở đây!"

Lưu viện sử khẽ biến sắc, "Ý của Hầu phu nhân là thuốc mà bổn quan kê cho Thái hậu có vấn đề?" Những đại phu y thuật cao đều có sự tự phụ nhất định, huống hồ lại là Lưu viện sử, người đứng đầu viện thái y của Hoàng cung, vừa nghe có người tỏ ý nghi ngờ mình, lập tức xù lông lên tự vệ!

Đám cung nữ đứng bên biết rõ con người Tưởng Nhược Nam, biết nàng chẳng hiểu gì về y thuật, thấy nàng chỉ nghe nói thôi mà đã buông lời hồ nghi y thuật của Lưu viện sử, bất giác thầm trách nàng hồ đồ, gây sự.

Đương nhiên, ngoài mặt họ không dám để lộ sự bất kính của mình!

"Thái hậu, người xem tiểu thư Nhược Lan lại còn tranh luận với Lưu viện sử nữa, chi bằng để nô tỳ lên khuyên giải?" A Diệp nói với Thái hậu.

Thái hậu khẽ lắc đầu, nhìn bóng lưng Tưởng Nhược Nam cười nhẹ nhàng nói: "Để mặc nó đi, có thể khiến ông già Lưu tức tới mức kia, cũng không dễ dàng đâu!"

Tưởng Nhược Nam thấy Lưu viện sử trợn tròn mắt, tức tới mức râu cũng dựng ngược cả lên, biết là ông ta đã hiểu sai ý mình, vội vàng xua tay giải thích: "Không phải, không phải, ta tuyệt đối không có ý đó. Viện sử đại nhân y thuật cao siêu, đây là sự thật mà người người đều biết, sao ta lại có thể nghi ngờ viện sử đại nhân được!" Lòng thầm nguyền rủa, Lưu viện sử này, tính tình quá nóng nảy, con trai ông ta lại ôn hòa hơn ông ta rất nhiều.

Nghĩ đến đây, nàng bất giác nhìn về phía Lưu Tử Căng, thấy y cũng đang nhìn mình, nụ cười thấp thoáng trên môi. Khuôn mặt thanh tú điểm thêm nụ cười nhẹ nhàng khiến y trông dịu dàng vô cùng, giống như trăng tháng Ba, sáng mà dịu…

Thấy nàng nhìn tới, nụ cười trên môi Lưu Tử Căng cứng lại, bối rối quay đầu đi.

Tưởng Nhược Nam thầm thở dài, tính tình mặc dù tốt thật, nhưng cũng rất kỳ lạ…

Bên này, Lưu viện sử nghe Tưởng Nhược Nam nói thế, sắc mặt cũng dịu đi nhiều, nhưng giọng vẫn rất đanh: "Vậy ý phu nhân là gì?"

"Người đó nói, lượng đường huyết trong cơ thể, nhiều cũng không được mà ít cũng không được, nhiều sẽ gây ra bệnh tiêu khát, ít sẽ khiến tim đập nhanh, người ra mồ hôi lạnh, toàn thân run rẩy. Buồn nôn, buồn ngủ, ngủ vùi, đau đầu, tinh thần không tập trung được… Đấy gọi là bệnh hạ đường huyết, không có lợi cho sức khỏe!"

Lưu viện sử nghe mãi nghe mãi, phẫn nộ trong lòng dần biến mất, đổi sang vẻ mặt nghiêm trọng, ánh mắt Lưu Tử Căng vô thức thỉnh thoảng lại liếc về phía Tưởng Nhược Nam, thấy nàng nói với giọng điệu hết sức tự tin, hào hứng, đôi đồng tử đen như hắc ngọc càng sáng như sao mai, khuôn mặt nàng không phải quá xuất sắc nhưng lại có một thứ ánh sáng rất hấp dẫn, luôn luôn vô tình thu hút ánh mắt của người khác.

Trong lòng Lưu Tử Căng lại trào dâng lên một thứ cảm giác kỳ lạ khiến hắn vừa tê vừa chua xót.

"Đường huyết có trong thực phẩm chúng ta ăn hàng ngày. Vừa rồi Diệp cô cô nói, Thái hậu thấy không ngon miệng nên không ăn được gì nhiều, nhưng vẫn phải uống thuốc. Thuốc lại ức chế đường huyết, còn Thái hậu không có được lượng đường huyết bổ sung, dần dần Thái hậu liền mắc thứ bệnh hạ đường huyết mà người đó nói, hơn nữa Diệp cô cô cũng vừa khẳng định với ta rằng, thời gian này tâm trạng Thái hậu hỗn loạn, ra mồ hôi lạnh, có cảm giác buồn nôn, thậm chí buổi sáng thường ngủ sâu, gọi cũng không đáp, đây là triệu chứng hôn mê do đường huyết thấp gây nên. Muốn làm giảm triệu chứng này, một là nhất định phải bổ sung đường kịp thời, hai là phải điều tiết việc dùng thuốc, vì vậy ta mới kiến nghị cho Thái hậu dùng một chút nước đường!"

Nàng nhìn Lưu viện sử đang ngẩn người đứng đó, khẽ nói: "Không biết những kiến giải vừa rồi của người đó có lý không?"

Sắc mặt Lưu viện sử nghiêm trọng, ông ta không trả lời câu hỏi của Tưởng Nhược Nam ngay, mà chắp tay sau lưng đi đi lại lại mấy bước, thỉnh thoảng dừng lại đưa tay ra vuốt râu như đang suy ngẫm điều gì.

Đám cung nữ trong nội điện thấy những lời của Tưởng Nhược Nam lại có thể khiến cho Lưu viện sử trở nên nghiêm trọng như thế, bọn họ bất giác để lộ sự kinh ngạc và kỳ lạ!

"Có lý, có lý." Đột nhiên Lưu thái y đứng lại, gật đầu, rồi thốt ra mấy từ đó, vẻ mặt hào hứng, giống như vừa nghĩ thông điều gì.

"Không ngờ hiện nay lại có một kỳ sĩ như vậy, đúng là người giỏi còn có người giỏi hơn, học không bao giờ là đủ…" Lưu viện sử vuốt râu không ngừng cảm thán, ông ta quay đầu lại, nhìn Tưởng Nhược Nam, hai mắt sáng rực, hỏi: "Không biết người này hiện đang ở đâu? Hầu phu nhân có thể nói cho tại hạ biết không?"

Tưởng Nhược Nam cười, vừa rồi còn bổn quan, giờ đã thành tại hạ, Lưu viện sử cũng thật đáng yêu. Nàng đã sớm dự liệu Lưu viện sử sẽ hỏi câu này, nên chuẩn bị sẵn câu trả lời.

"Người này đã mất rồi…" Tưởng Nhược Nam lắc đầu thở dài một tiếng.

Vẻ mặt Lưu viện sử lộ rõ vẻ đau đớn và nuối tiếc: "Thật là trời đố kị với kẻ có tài. Trời đố kị với kẻ có tài mà…"

"Vậy ta có thể cho Thái hậu uống nước đường rồi chứ?" Tưởng Nhược Nam hỏi.

Đương nhiên, Lưu viện sử không còn phản đối nữa, A Diệp thấy vậy, bèn sai người đi lấy một bát nước. Tưởng Nhược Nam đích thân bỏ đường, nàng không biết chỉ số đường huyết hiện giờ của Thái hậu là bao nhiêu, nên không dám cho quá nhiều, cứ để bà uống một chút trước, xem có hiệu quả không đã.

Cơ hội để nối lại tình cảm này, đương nhiên Tưởng Nhược Nam không thể bỏ qua, nàng đích thân bón cho Thái hậu từng thìa nước đường một.

Lưu viện sử không đến gần, chỉ đứng từ xa quan sát tình hình.

"Thái hậu người uống cẩn thận, đừng để nghẹn." Tưởng Nhược Nam vừa bón nước đường, vừa khẽ nhắc nhở.

Thái hậu cười, sắc mặt vô cùng dịu dàng.

A Diệp đứng bên cạnh vừa lau miệng cho Thái hậu vừa tiện miệng hỏi: "Tiểu thư Nhược Lan gặp thần y đó từ bao giờ thế?"

Tưởng Nhược Nam sắc mặt điềm tĩnh như thường, cười đáp: "Diệp cô cô, cô cô cũng biết con thích chạy ra ngoài chơi, một hôm nghe người ta nói ở ngoại thành có một thần y, con nghĩ Thái hậu mắc bệnh tiêu khát đã nhiều năm, chi bằng qua đó hỏi thử xem. Sau đó con tìm tới chỗ ông ta, cho ông ta rất nhiều bạc, ông ta mới nói cho con biết cách điều trị bệnh tiêu khát. Ban đầu con cũng không tin lắm, nhưng giờ xem ra, đấy đúng là thần y thật…" Tưởng Nhược Nam thở dài: "Đáng tiếc mất sớm quá, nếu không nhất định con sẽ mời ông ta tới thăm bệnh cho Thái hậu."

Thái hậu miệng ngậm nước đường nên không lên tiếng, nhưng ánh mắt bà nhìn Tưởng Nhược Nam thêm vài phần dịu dàng. A Diệp cũng cười, khen: "Tiểu thư Nhược Lan thật có lòng, không uổng công Thai hậu thương yêu cô như thế!"

Tưởng Nhược Nam cúi đầu, trong lòng bỗng có chút hổ thẹn.

Đang uống nước đường, đột nhiên nghe ngoài điện có tiếng hô: "Hoàng thượng giá đáo!"

Diệp cô cô quay đầu lại nhìn, sau đó cười nói với Thái hậu: "Nhất định là Hoàng thượng nghe nói Thái hậu ngất xỉu nên tan triều bèn vội vàng qua đây ngay, đến y phục cũng chưa kịp thay."

Cảnh Tuyên Đế thân mặc một bộ long bào màu vàng rực bước vào. Tất cả mọi người trong điện trừ Tưởng Nhược Nam đang bón nước đường cho Thái hậu ra, đều quỳ dưới đất thỉnh an Hoàng đế. Khi Tưởng Nhược Nam phản ứng lại được và đứng dậy, chuẩn bị đặt chiếc bát trong tay xuống, Cảnh Tuyên Đế đã bước qua đám người, đi thẳng đến bên Thái hậu.

Chiếc áo màu vàng cũng phấp phới bay theo từng bước chân hắn, những đường chỉ năm màu sáu sắc và minh châu sáng bóng trên long bào phản chiếu ánh mặt trời lóa mắt, thể hiện rõ vẻ hào hoa quý phái trên người đó. Sự uy nghiêm không ai sánh được của bậc vương giả, khiến đám người dưới không dám thở mạnh.

Cảnh Tuyên Đế đến bên giường Thái hậu, thấy Tưởng Nhược Nam định dừng động tác trên tay xuống thỉnh an mình, hắn khoát tay, nói: "Miễn lễ, nên làm gì thì cứ làm đi." Nói xong, ngồi xuống cạnh giường Thái hậu, không thèm liếc tới Tưởng Nhược Nam cái nào nữa.

"Thái hậu, người sao rồi, có khỏe không?" Cảnh Tuyên Đế quan tâm hỏi.

Lúc này, Thái hậu cũng đã uống gần hết bát nước đường, cơ thể đã hồi phục được chút ít, dễ chịu hơn rất nhiều, bà nhìn Cảnh Tuyên Đế cười, đáp: "Cũng may là có Lưu viện sử và Nhược Lan, ai gia đã khỏe hơn nhiều rồi!"

Cảnh Tuyên Đế sững lại. May mà nhờ có Lưu viện sử thì đúng rồi, nhưng Nhược Lan… Hắn thầm lạnh lùng hừ một tiếng trong lòng, Thái hậu cũng quá sủng ái Nhược Lan rồi, chuyện gì tốt là kéo cô ta vào, không nghĩ xem điều mình nói có tin được hay không.

Hắn cụp mắt xuống, không đáp lời, vẻ mặt chẳng để lộ điều gì.

Lúc này, Lưu viện sử bước lại, "Xin phép để lão thần bắt mạch cho Thái hậu." Hoàng đế dịch ra một chút, Lưu viện sử bắt mạch cho Thái hậu một lúc, sau đó, mặt giãn ra vui mừng, đứng dậy bẩm báo với Hoàng đế: "Bẩm Hoàng thượng, Thái hậu đã không còn đáng ngại nữa."

Cảnh Tuyên Đế giơ tay ra đỡ lấy Lưu viện sử, cất lời khen: "Lưu viện sử đúng là y thuật cao siêu, không hổ là đệ nhất danh y của triều ta."

Lưu viện sử khom người xuống đáp: "Lão thần không dám nhận lời khen ngợi của Hoàng thượng, lần này sở dĩ Thái hậu đi qua được nguy hiểm, hoàn toàn là nhờ công lao của Hầu phu nhân!"

Tưởng Nhược Lan?

Đến Lưu viện sử cũng nói như thế, Cảnh Tuyên Đế không thể không tin, trong lòng hắn thầm kinh ngạc, quay đầu nhìn Tưởng Nhược Nam đang đứng phía sau một cái. Tưởng Nhược Nam vội vã cúi đầu tỏ vẻ cung kính, tim đập thình thịch.

Không biết Hoàng đế sẽ thưởng gì? Việc này cũng coi như đại công lao đấy chứ, nên thưởng chút vàng, ngọc gì đấy mới phải!

Ai ngờ Hoàng đế chỉ nói một câu: "Tưởng Nhược Lan, ngươi biết thăm bệnh từ bao giờ?" Cảnh Tuyên Đế và Tưởng Nhược Lan quen biết đã lâu, vẫn thường xuyên xưng hô như thế, mặc dù bây giờ Tưởng Nhược Nam đã xuất giá, hắn nhất thời chưa thể sửa được ngay.

Tưởng Nhược Nam thực hành những gì mà các ma ma dạy, đầu tiên hướng về phía Cảnh Tuyên Đế hành cung lễ, sau đó mới đáp: "Bẩm Hoàng thượng, Nhược Lan nào biết trị bệnh, chỉ là trước kia có nghe người ta nói đến bệnh này, hôm nay lại vừa hay được dùng đến, nói cho cùng vẫn là nhờ Lưu viện sử nên bệnh tình của Thái hậu mới có chuyển biến." Nói rồi ngẩng đầu nhìn Cảnh Tuyên Đế, lại thấy đối phương đang sững sờ nhìn mình.

Một lúc sau, Cảnh Tuyên Đế quay lại cười với Thái hậu, nói: "Thái hậu, trẫm không nhìn nhầm chứ, Tưởng Nhược Lan lại hành lễ với trẫm, còn là cung lễ!"

Lần này tinh thần của Thái hậu cũng đã khôi phục lại không ít, bà cười giơ tay về phía Tưởng Nhược Nam, Tưởng Nhược Nam vội vàng đi đến bên bà. Thái hậu nắm tay nàng, cười với Hoàng đế: "Ai gia đã nói với con rồi, Nhược Lan nhất định sẽ thay đổi, con lại không tin, giờ thì đã tin những lời ai gia nói là thật rồi chứ?"

Hoàng đế cười cười, quay đầu lại hỏi Lưu viện sử về bệnh tình của Thái hậu, không tiếp tục đề tài này nữa.

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên giọng thông báo của một thái giám, cái gì mà Hoàng hậu và Thục phi, Lương phi còn cả một loạt tên của các phi tử khác, khiến Tưởng Nhược Nam nghe mà bất giác thấy bội

phục khả năng lấy hơi của vị thái giám này, một tràng dài như thế, hắn ta lại có thể đọc trong một hơi, không nghỉ chút nào!

Chẳng trách tiểu thuyết nói trong cung có "ngọa hổ tàng long".

Sau đó, một đám phụ nữ xinh đẹp như hoa, sáng bóng như ngọc mang theo thứ mùi thơm dịu nhẹ bước vào. Dẫn đầu là một người phụ nữ mặc phượng bào màu đỏ, tóc quấn kiểu kim phượng triều dương, chắc là đương kim Hoàng hậu rồi.

Tưởng Nhược Nam tò mò quan sát Hoàng hậu, thấy đó là một người phụ nữ khoảng hai mươi tuổi, da trắng mịn, mặt to, mắt to, khá xinh đẹp. Đáng tiếc thân hình hơi mập mạp, nên phá hỏng những nét kiều diễm của cô ta.

Theo sau cô ta là bảy, tám mỹ nữ mỗi người một vẻ, trong đó nổi bật nhất là người mặc cung trang màu hồng đào, điểm bắt mắt nhất của cô ta chính là làn da trắng nõn nà mịn màng như sữa, trên hai má lại phơn phớt hồng, càng làm nổi bật vẻ kiều diễm thanh tân, khiến người ta vừa nhìn đã không kìm được ý muốn giơ tay lên sờ. Điểm bắt mắt thứ hai chính là đôi mắt của cô ta, một đôi mắt phượng hơi xếch, những lúc chuyển động toát lên vẻ kiều diễm ma mị, ánh mắt nhìn người khác đó giống như một cái móc câu, có thể câu mất hồn người ấy đi.

Vu Thu Nguyệt mặc dù cũng rất xinh đẹp, nhưng nếu đem so với người phụ nữ này thì lại giống như một người đẹp bằng gỗ hơn.

Tưởng Nhược Nam bất giác thở dài, Hoàng đế thật có diễm phúc, bao nhiêu là mỹ nữ thế này vây quanh… Rồi sau đó lại tự cảm thấy may mắn, cũng may Tưởng Nhược Lan không bị gả vào Hoàng cung, nếu không bây giờ nàng đã trở thành một trong số đám oanh yến này rồi, hơn nữa còn là kẻ kém cỏi nhất. "Con khỉ" kia mặc dù cũng có vợ bé, nhưng ít ra thì cái kiểu của Vu Thu Nguyệt nàng dễ dàng đối phó hơn.

Hoàng hậu dẫn đầu đám mỹ nhân hành lễ với Hoàng đế và Thái hậu, đám mỹ nhân cúi rạp đầu, đen sì một mảng, Hoàng đế toét miệng cười, để lộ hàm răng trắng bóng.

Khóe miệng Tưởng Nhược Nam giật giật, nhiều thế này, không khéo chết vì hại thận!

33. Chương 33

7.3

Đám mỹ nhân lại tiến lên hỏi thăm Thái hậu, nhưng đôi mắt cứ quấn quýt lấy người Hoàng đế. Ánh mắt Hoàng đế nhìn khắp đám mỹ nhân một lượt, cuối cùng dừng lại ở người phụ nữ xinh đẹp nhất. Người phụ nữ ấy lập tức đánh mắt, quăng câu, Hoàng đế nhướn nhướn mày, đôi mắt đào hoa tràn ngập ý xuân, bộ dạng như rất hưởng thụ vậy. Một người phụ nữ bên cạnh rõ ràng là bắt đầu ghen, bĩu môi nhìn về phía Hoàng đế, tỏ rõ vẻ đáng thương. Hoàng đế lại nhìn cô ta cười cười, đôi mắt đào hoa lấp lánh kiều diễm, người phụ nữ đó khẽ cúi đầu xuống, vẻ mặt ngượng ngùng.

Tất cả những tiểu tiết ấy đều không lọt khỏi tầm mắt của Tưởng Nhược Nam, suýt nữa thì nàng cười tới méo cả mặt.

Thú vị hơn cả xem phim nữa!

Đang nhìn đầy hào hứng, đột nhiên ánh mắt Hoàng đế như lưỡi dao lia về phía nàng, Tưởng Nhược Nam giật mình vội vàng quay đầu đi, không dám nhìn thêm lần nào nữa.

Không lâu sau, Thái hậu thấy mệt, Hoàng đế và đám mỹ nhân của mình bèn lui ra ngoài. Bên ngoài điện vọng vào tiếng lao xao của bọn họ, giống như đang nài nỉ Hoàng đế cùng đi dạo Ngự hoa viên, nhưng Hoàng đế trả lời họ rằng hắn còn việc phải làm. Sau đó lại vọng tới những tiếng xuýt xoa tiếc nuối của đám mỹ nhân.

Tưởng Nhược Nam nghe mà không nhịn được cười, trong Hoàng cung này, chỗ nào cũng gặp những người phụ nữ không bao giờ biết thỏa mãn, chẳng biết là ai "chăn" ai nữa…

"Nhược Lan, con đang cười gì thế?" Thái hậu đột nhiên hỏi nàng.

Tưởng Nhược Nam vội định thần lại, đáp lời bà: "Thái hậu bình an vô sự, Nhược Lan thấy rất vui."

Thái hậu kéo tay nàng ngồi xuống bên giường, cười nói: "Sao đột nhiên ta lại có cảm giác như Nhược Lan đã trưởng thành rồi nhỉ? Khiến người khác thương yêu."

"Nhược Lan giờ đã xuất giá rồi, còn không hiểu chuyện sao được? Trước nay vẫn khiến Thái hậu phải lo lắng cho Nhược Lan, Nhược Lan tự thấy hổ thẹn trong lòng!"

Thái hậu nhìn A Diệp cười cười: "Nghe xem, đây là những lời Nhược Lan nói cơ đấy!" Trong giọng nói của bà không giấu nổi niềm hân hoan.

A Diệp cũng cười, đáp: "Tiểu thư Nhược Lan đúng là đã thay đổi rất nhiều!"

Thái hậu nhìn Tưởng Nhược Nam, ánh mắt vô cùng hiền từ đầy yêu thương, bà khẽ nói: "Nhược Lan, con chắc là thích An Viễn Hầu lắm nhỉ?" Nói xong lại lắc lắc đầu, khẽ thở dài một tiếng: "Thôi thôi, chỉ cần con vui, chỉ cần con sống tốt, ta cũng thấy yên tâm rồi…"

Lúc này, Lưu viện sử cũng đã kê xong đơn thuốc, kê thêm một ít thuốc dạ dày, sau đó cáo lui. Tưởng Nhược Nam thấy sắc mặt Thái hậu mệt mỏi nên cũng xin lui về, trước khi đi còn ngập ngùi nói: "Thái hậu, sau này con có thể thường xuyên vào thăm người không?"

Thái hậu ngó bộ dạng nàng như vậy, trong lòng bỗng thấy thương xót, nhớ lại sự lạnh nhạt của mình trước đó, chắc đã khiến nàng sợ hãi nên lập tức nắm lấy tay nàng, đáp: "Hoàng cung cũng là nhà của con, con thích vào lúc nào thì vào!"

Mắt Tưởng Nhược Nam sáng lên, lòng vui như hoa nở. Như thế này không chỉ nâng cao thân phận của nàng, mà quan trọng hơn cả là, nàng có cơ hội để chăm sóc sức khỏe cho Thái hậu

Tưởng Nhược Nam lưu luyến rời Hoàng cung.

***

Tin tức Tưởng Nhược Nam được Thái hậu triệu vào cung đã nhanh chóng lan tới từng ngóc ngách của Hầu phủ. Vu Thu Nguyệt tức tới mức ném hết mọi thứ ở trên giường xuống đất. Còn Vương thị thì bị Triệu di thái thái mắng cho một trận. "Bảo con đừng có tham gia vào chuyện ở phòng trên, con lại không nghe. Giờ Tưởng Nhược Lan lại được Thái hậu sủng ái, sau này chủ nhân của Hầu phủ chắc chắn sẽ là cô ta, đến khi ấy xem con có giày cỏ mà đi không!" Vương thị khóc lóc thê thảm, đáp: "Con đâu có biết chứ? Rõ ràng là cô ta cãi lời Thái hậu, Thái hậu đã bỏ mặc cô ta rồi, ai ngờ cô ta lại lật ngược được tình thế nhanh như vậy?"

Còn trong Thu Đường viện, kẻ nào kẻ ấy mặt mày hớn hở, đi đến đâu cũng ngẩng cao đầu ưỡn thẳng ngực, những kẻ bình thường mặt nặng mày nhẹ với bọn họ, nay lại quay ngoắt một trăm tám mươi độ chạy tới bợ đỡ hòng lôi kéo quan hệ.

Tưởng Nhược Nam là người cảm nhận được sự thay đổi này một cách sâu sắc nhất. Bây giờ, bất luận là a hoàn của phòng nào, gặp nàng đều dừng bước cung kính hành lễ, tôn trọng gọi nàng là Hầu phu nhân, cho dù đang đi ở đường khác, nhìn thấy Tưởng Nhược Nam từ xa, cũng cố ý vòng tới trước mặt nàng để thể hiện sự tồn tại của mình.

Đây chính là lợi ích của việc có một chỗ dựa vững như núi, coi như Tưởng Nhược Nam đã được mở rộng tầm mắt rồi.

Người duy nhất không có thay đổi gì chính là Cận Thiệu Khang, vẫn không hỏi không nghe tới Thu Đường viện. Ánh Tuyết lặng lẽ đi nghe ngóng, được biết mấy ngày nay hắn đều nghỉ ở Sở Thiên các và chỉ gọi Hoa Thanh vào "hầu" một lần. Ánh Tuyết thở dài, không dám nói với tiểu thư.

Nhưng Thái phu nhân thấy con trai vẫn lạnh nhạt với Tưởng Nhược Lan như thế thì lại có chút nhấp nhổm không yên. Phải biết bây giờ không còn giống như trước kia nữa, Tưởng Nhược Lan đã lại được Thái hậu sủng ái, nếu nàng nói một câu trước mặt Thái hậu, không biết Thái hậu sẽ nghĩ thế nào.

Tối nay, Thái phu nhân nhân lúc cả Tưởng Nhược Nam và Cận Thiệu Khang tới hỏi thăm mình, bà bèn nhắc tới chuyện này với hai người.

Thái phu nhân nói: "Hầu gia, theo lý thì chuyện này ta không dám quản, nhưng cha con mất sớm, ta là mẫu thân của con, là con dâu của Cận gia, không thể không lo lắng cho việc hương hỏa của tổ tiên được. Nhược Lan là chính thất do Cận gia ta mang kiệu tám người khiêng đến rước về, là người có đủ tư cách sinh cho Hầu phủ một người nối dõi nhất. Để bảo vệ thể diện của Hầu phủ, duy trì trật tự trong nhà, bắt đầu từ tháng này, mỗi ngày Rằm, mùng Một Hầu gia nhất định phải nghỉ ở Thu Đường viện. Sớm sinh trưởng tử nối dõi tông đường, cũng là để cha con ở suối vàng được yên tâm an nghỉ."

Những lời này đối với Tưởng Nhược Nam mà nói thì đúng là sấm giữa trời quang, nàng sững sờ tại trận, không thốt lên được dù chỉ là nửa câu.

Viên phòng[2]. Đây là vấn đề mà Tưởng Nhược Nam rất sợ, nhưng nàng cũng biết, sớm muộn gì mình cũng phải đối mặt với nó. Danh phận Hầu phu nhân của nàng trong Hầu phủ, không phải chỉ để ngắm nhìn, mà nàng còn có trách nhiệm sinh người nối dõi tông đường cho Cận gia. Trước kia nàng thất sủng chỗ Thái hậu, Thái phu nhân có lẽ còn để mặc sự lựa chọn của Cận Thiệu Khang, nhưng giờ nàng lại đắc sủng, đương nhiên Thái phu nhân sẽ không để nàng bị lạnh nhạt thêm nữa.

[2] Viên phòng: Chỉ việc bắt đầu cuộc sống vợ chồng.

Thật là chuyện gì cũng có mặt lợi và mặt hại, nàng chỉ luôn muốn có sự "chống lưng" của Thái hậu, nhưng lại không nghĩ đến chuyện này…

Còn giờ phải làm thế nào đây? Từ chối ư? Lấy lý do gì để từ chối? Không thể chê hắn "bẩn", Thái hậu mà nghe được chắc sẽ đánh nàng mất!

Tất cả các quý phu nhân ở thời đại này, có ai không chia sẻ người đàn ông của mình với người phụ nữ khác đâu, chỉ mình nàng là thanh cao, mình nàng là cao quý chắc? Nàng mà nói điều ấy ra, không chừng sẽ bị chết đuối trong nước bọt của những quý phu nhân khắp Hoàng thành này.

Nhưng, nàng cũng không thể ngồi chờ chết.

"Mẫu thân, xin mẫu thân đừng ép Hầu gia. Hầu gia ra ngoài làm việc đã rất mệt rồi, cứ để chàng được tự do lựa chọn cuộc sống của mình ở nhà đi ạ!" Tưởng Nhược Nam rất thành khẩn nói với Thái phu nhân.

"Con khỉ" ấy không thích nàng, đó là điều chắc chắn, nàng tin hắn sẽ không đồng ý với quyết định của Thái phu nhân.

"Nhược Lan, ta biết con hiểu chuyện, nhưng việc này liên quan tới vấn đề hương hỏa của Cận gia, không thể để mặc Hầu gia được!" Thái phu nhân dịu dàng nói với Tưởng Nhược Nam, sau đó quay sang nhìn Cận Thiệu Khang, lúc này đang trầm ngâm, thấp giọng nói tiếp: "Hầu gia, nếu con vẫn còn coi ta là mẫu thân thì hãy nghe ta lần này, nếu con cố chấp không chịu, sau này con không cần đến gặp ta nữa, ta coi như không có đứa con trai là con!"

Tưởng Nhược Nam toát mồ hôi lạnh, Thái phu nhân nói thế, hiếu tử Cận Thiệu Khang sao dám phản đối?

Quả nhiên, Cận Thiệu Khang lập tức quỳ xuống trước mặt Thái phu nhân, đáp: "Mẫu thân, mẫu thân nói vậy thật khiến con chẳng còn biết chịu vào đâu nữa, mẫu thân đừng giận, con sẽ nghe lời người."

Thái phu nhân thỏa tâm nguyên, lập tức nở nụ cười, bà đỡ Cận Thiệu Khang dậy, nói: "Ta cũng không muốn ép con, chỉ là ta nghĩ cho Cận gia thôi, mong Hầu gia sẽ hiểu!"

"Con hiểu."

Tưởng Nhược Nam nhìn cảnh mẹ hiền từ con hiếu thảo trước mặt, cảm thấy đầu đau nhức nhối.

Lại nhìn bộ dạng bi ai không thể không nhận lời mẫu thân của Cận Thiệu Khang, trong lòng càng bực tức muốn chửi bậy. Hắn cứ làm như sắp phải ra pháp trường không bằng, có bản lĩnh thì đừng bao giờ động vào ta!

Thái phu nhân lại nói: "Hôm nay chính là mười lăm. Lát nữa ta sẽ cho người đi chuẩn bị!" Nói rồi cầm tay Tưởng Nhược Nam: "Hy vọng không lâu nữa sẽ nghe thấy tin vui từ Nhược Lan!"

Tưởng Nhược Nam cúi đầu, thầm lẩm bẩm rủa, lão nương không phải con lợn nái, cần một cái máy đẻ thì trong phủ có ba cái đấy, sao cứ phải làm khó lão nương!

Nghĩ rồi không kìm được ngước đầu nhìn Cận Thiệu Khang một cái, vẫn thấy khuôn mặt nghiêm nghị như "quân bài", không nhận ra bất cứ tâm tư gì.

Có lẽ cảm nhận được ánh nhìn của Tưởng Nhược Nam, Cận Thiệu Khang quay đầu lại nhìn nàng, đôi mắt màu nâu lấp lánh, sau đó lại quay đi.

Một lát sau, Trương ma ma vào bảo đã chuẩn bị xong xuôi, Thái phu nhân rất vui, bảo Cận Thiệu Khang về Thu Đường viện trước, giữ Tưởng Nhược Nam lại có chuyện cần dặn dò.

Sau khi Cận Thiệu Khang đi rồi, Thái phu nhân cầm tay nàng, cười nói: "Ta hiểu tâm ý của con dành cho Hầu gia, những gì có thể làm ta đã làm cả rồi, phần còn lại trông cậy vào con, con hãy ngoan ngoãn hầu hạ Hầu gia, sẽ có kết quả thôi. Hầu gia nhất định sẽ xứng đáng với tấm lòng của con."

Tưởng Nhược Nam biết lúc này nàng nên cười nói những lời cảm tạ gì gì đấy, nàng trước nay vẫn là người da mặt dày, nói dối không chớp mắt là chuyện bình thường, nhưng giờ cổ họng như tắc nghẹn, hai chữ cảm tạ đó không sao thốt lên lời.

Lão phu nhân giảo hoạt này, rõ ràng thấy nàng đắc sủng, thế mà nói nghe cứ như là đang nghĩ cho nàng vậy…

Tưởng Nhược Nam thầm cười nhạt mấy tiếng.

Thái phu nhân thấy nàng cúi đầu im lặng, tưởng nàng xấu hổ nên cười cười, không để ý, sau đó dặn dò thêm vài câu, bèn để Tưởng Nhược Nam đi.

Tưởng Nhược Nam về Thu Đường viện, thấy vẻ mặt bọn a hoàn trong viện cười tươi roi rói, liền biết ngay Hầu gia đã đến.

Phương ma ma thấy Tưởng Nhược Nam vội chạy ra đón, tay lau nước mắt cảm thán: "Phu nhân, cuối cùng người cũng coi như là khổ tận cam lai rồi!"

Tưởng Nhược Nam cũng muốn khóc, khổ tận cam lai? Có mà khổ hạnh mới bắt đầu thì có, được chưa hả?

Nàng bước vào trong, Ánh Tuyết đứng bên cạnh mỉm cười vén rèm lên cho nàng.

Tấm rèm trúc sơn son thiếp vàng vừa được vén lên, một mùi thơm thanh nhẹ ùa ngay vào mũi, khiến người ta vô cùng dễ chịu.

Tưởng Nhược Nam bước vào, thấy Cận Thiệu Khang đang ngồi trên chiếc ghế lớn bằng gỗ đỏ chạm trổ tinh tế lần trước, tay cầm một quyển sách, giơ ra trước ngọn nến hồng rực đọc chăm chú, dường như không biết đến sự xuất hiện của nàng.

Tưởng Nhược Nam nhìn hắn một cái, bước vào góc phòng cách xa hắn nhất, bước đến đó rồi lại không biết phải làm gì, vô cùng bối rối.

Bên kia Cận Thiệu Khang tay cầm sách, nhưng rốt cuộc trên sách viết những gì, hắn chẳng đọc được dù chỉ một chữ. Từ sau khi Tưởng Nhược Nam bước vào, đầu óc hắn hỗn loạn, toàn thân cứng ngắc, đến thở cũng khó khăn hơn. Thấy Tưởng Nhược Nam đi về phía góc phòng, hắn bỗng khó hiểu.

Nàng chạy đến đó làm gì?

Nếu như ở Cẩm Tú viện, lúc này Vu Thu Nguyệt đã sán tới trước mặt hắn, áp sát vào người hắn, dịu dàng ngọt ngào nói ra những điều mà hắn thích. Ba người phụ nữ kia ai mà không làm vậy, chỉ là Vu Thu Nguyệt đọc sách nhiều hơn, nên những lời cô ta nói ra hợp tâm ý hắn hơn mà thôi.

Thân là nam tử, hắn chưa bao giờ cần hao phí tâm tư để suy đoán xem phụ nữ rốt cuộc nghĩ gì, chỉ yên tâm hưởng thụ sự phục vụ dịu dàng của họ là được. Nhưng mỗi lần ở cùng Tưởng Nhược Nam, đầu óc hắn luôn trong trạng thái hỗn loạn, cảm giác không thể nắm bắt, không thể biết trước điều gì sắp xảy ra, khiến hắn vô cùng khó chịu.

Hai người đều mang tâm tư riêng trong lòng, mỗi người chiếm cứ một lãnh địa, không ai can thiệp vào của ai, cũng không nói chuyện với nhau, căn phòng rơi vào sự yên tĩnh kỳ dị nhưng cũng không kém phần ám muội.

Đang gượng gạo, Ánh Tuyết cùng Hoa Anh, Liên Kiều và Đỗ Quyên mang nước vào. Đi vòng ra phía sau tấm bình phong, đổ nước cho họ tắm rửa.

Qua tấm bình phong thêu hoa thêu chim, thấp thoáng nghe thấy động tác bọn Ánh Tuyết đổ nước.

Tưởng Nhược Nam nhìn mãi nhìn mãi, mặt bỗng dưng đỏ bừng, lẽ nào lát nữa nàng phải tắm sau tấm bình phong trước mặt hắn ư? Nàng vô thức nhìn về phía Cận Thiệu Khang, thấy hắn cũng đang nhìn mình, ánh nến mờ ảo lặng lẽ hắt lên khuôn mặt hắn, càng khiến đường nét cứng cỏi anh tuấn trên đó toát ra sự dịu dàng và mê muội, trong đôi mắt hắn phản chiếu ánh nến nhảy nhót bập bùng, tăng thêm vẻ đẹp yêu dị trong đôi mắt, có chút không thật.

Tưởng Nhược Nam quay đầu đi. Tim đập thình thịch, hắn nhìn nàng như vậy là muốn làm gì? Không phải hắn muốn… Không phải chứ, hắn rất ghét nàng cơ mà?

Mặt nàng bất giác nóng bừng.

Cận Thiệu Khang nhìn khuôn mặt đỏ hồng, đầu cúi gằm, ngượng nghịu bất an của nàng, đột nhiên cảm thấy rất thú vị, thầm nghĩ, không ngờ cũng có lúc nàng lại đáng yêu như thế này.

Trái tim nơi ngực hắn lại nóng rực lên, khiến cả cơ thể hắn cũng bắt đầu tỏa nhiệt.

Hương thơm trong phòng càng lúc càng nồng, hơi nước đằng sau tấm bình phong lượn lờ, dần dần loan tỏa ra khắp căn phòng, lan đến cả chỗ đứng của Tưởng Nhược Nam. Nửa người nàng chìm vào trong đám hơi nước ấy, trong bóng tối, mờ mờ ảo ảo, giống như tiên nữ xuất hiện trong sương.

Cận Thiệu Khang nhìn nàng đăm đăm nhưng chỉ cần Tưởng Nhược Nam nhìn lại, hắn lại vội vàng cầm sách lên che mặt. Hắn cũng rất bất lực trước hành động ấu trĩ của mình, nhưng không thể giải thích được là vì sao?

Lúc này, đám a hoàn đi tới nói là đã chuẩn bị xong nước, rồi bèn lui cả ra ngoài.

Sau khi đám a hoàn lui ra, căn phòng lại chìm vào yên tĩnh.

Một lúc sau, Tưởng Nhược Nam thực sự không thể chịu được không khí kỳ quặc này nữa, nàng nhìn Cận Thiệu Khang vẫn đang cầm sách chăm chú đọc, nói: "Hầu gia, chàng tắm trước đi."

Thứ giọng trầm và lạnh của hắn vang ra phía sau cuốn sách: "Trước đó ta đã tắm rồi, cô tắm đi."

Nàng tắm…

Tưởng Nhược Nam nhìn tấm bình phong mờ ảo, rồi lại nhìn Cận Thiệu Khang đang ngồi rất ngay ngắn bên bàn.

"Hầu gia…"

"Ừm?"

"Chàng ra ngoài một lát có được không? Thiếp không quen tắm trước mặt người khác."

Cận Thiệu Khang đặt sách xuống ngẩng đầu nhìn nàng, thấy mặt nàng đỏ ửng, hai mắt nhìn xuống đất, đôi lông mi dài khẽ rung rung, bộ dạng ngượng nghịu, trong lòng bỗng trào dâng một niềm vui ấm áp.

"Ta cứ ngồi ở đây! Đây là phòng của ta!" Hắn mới là chủ nhân nơi này, hắn không cần phải ra ngoài cũng… không muốn ra.

Tưởng Nhược Nam nhất thời chẳng biết nói gì. Thu Đường viện mặc dù là viện tử của nàng, nhưng hắn mới là chủ nhân thật sự.

Nàng nhìn quanh, thấy vị trí mà Cận Thiệu Khang ngồi không thể nhìn thẳng về phía tấm bình phong nên cũng yên tâm hơn.

Ngay sau đó nàng nghĩ mình có phải đang lo hão không? Thứ nhất, hắn nhất định sẽ không có hứng thú với nàng, thứ hai, nếu hắn thật sự nổi dã tâm với nàng, thì nàng có thể chạy thoát sao?

Nàng chính là vợ hắn!

34. Chương 34

7.4

Lý trí thì nghĩ thế, nhưng tình cảm lại không thể chấp nhận, "lần đầu tiên" của cả hai kiếp làm người, cứ thế mà trao cho hắn? Thật quá thiệt thòi!

Phải nghĩ cách mới được!

Nàng đi ra sau tấm bình phong, cởi y phục, nhanh chóng bước vào chiếc thùng gỗ lớn cho cả hai người cùng tắm. Vừa nhanh nhẹn tắm rửa vừa dỏng tai lên nghe ngóng động tĩnh bên ngoài.

Hình như chẳng có bất kỳ động tĩnh gì.

Bên ngoài, Cận Thiệu Khang thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng nước sau tấm bình phong vọng ra, đầu óc bất giác tưởng tượng tới cảnh nàng đang tắm rửa. Phía bụng dưới đột nhiên lại có cử động quen thuộc.

Hắn kinh ngạc giật thót mình, hôm nay vẫn chưa đến kỳ hạn năm ngày, hắn đến đây căn bản cũng chẳng định làm gì, chỉ là đối phó với mẫu thân mà thôi. Trước nay đối với chuyện phòng the hắn chẳng nhiệt tình, cũng rất có khả năng khống chế bản thân.

Nhưng hôm nay xảy ra chuyện gì thế này, còn cả hôm đó nữa… Tại sao hắn lại dễ dàng bị nàng kích thích như vậy?

Hắn hít một hơi thật sâu, vận khí để nén cơn "bạo loạn" phía dưới lại.

Nhưng tiếng nước vang mãi không ngớt đó như đang thử thách thần kinh hắn, khiến mấy lần hắn đã muốn xông ra phía sau tấm bình phong.

Hắn kiềm chế bản thân, nhưng lại không kìm được dướn người ra phía trước, nghển cổ, nhìn về phía góc của tấm bình phong ấy…

Chỉ có thể nhìn thấy một góc của tấm bình phong…

Bóng nàng thấp thoáng in trên bề mặt có họa hình chim kia.

Nàng cầm gáo múc nước dội từ trên đầu xuống, sau đó cả người ngụp xuống thùng tắm, một giây sau, nàng đột ngột đứng dậy.

Cận Thiệu Khang cũng mở to mắt, trong đầu nổ ầm một tiếng.

Trên tấm bình phong hiện lên những phác họa rất đẹp của cơ thể nàng, đường nét cao ngất ngạo nghễ của bộ ngực, sống lưng thẳng mượt, phần eo thon gọn cùng đôi vai mềm mại, mỗi đường nét đều hoàn mỹ như thế, khiến người ta cảm nhận được vẻ đẹp tràn trề sức sống của nàng!

Tim hắn đập thình thịch, miệng lưỡi khô rát.

Nàng thò chân, bước ra khỏi thùng tắm, để lộ đôi chân thon dài miên man…

Huyết dịch trong người hắn dường như đều đổ dồn về một chỗ, cảm giác phía đó nóng hừng hực, một cảm giác mà hắn chưa từng có.

Hắn hít một hơi thật sâu, quay ngoắt ngồi lại xuống, đầu dựa vào lưng ghế, ngước mắt nhìn trần nhà, há miệng thở dốc, tim vẫn đập loạn lên, giống như muốn vọt ra khỏi miệng hắn.

Hắn cuống quýt vận khí, muốn nén ngọn lửa trong cơ thể xuống, nhưng chân khí trong người lại hỗn loạn, hoàn toàn không chịu nghe theo sự khống chế của bản thân nữa…

Hắn ngồi ngẩn ra ở đó, ngực thở mạnh phập phồng, để mặc cho ngọn lửa đột kích hết trận này tới trận khác, cảm giác ấy khiến hắn không kìm được mà khẽ rên lên một tiếng.

Trong không khí, hương thơm càng lúc càng nồng đượm, nhiệt độ càng lúc càng nóng hơn…

Có phải do vừa tắm xong không? Tại sao càng lúc lại càng thấy nóng? Tưởng Nhược Nam vừa mặc chiếc áo trong bằng tơ do Ánh Tuyết chuẩn bị vừa thầm lẩm bẩm, làn da mềm mại trắng nõn của nàng thoáng hồng, cứ như mọi lỗ chân lông lại mở to hết cỡ để tìm cách thoát hơi vậy.

Ngay lần tắm đầu tiên khi xuyên không tới đây, nàng đã phát hiện ra rằng, da trên người nàng trắng hơn da mặt. Nàng nghĩ chắc do Tưởng Nhược Lan thường xuyên chạy chơi bên ngoài, hứng chịu nắng gió, mà ở thời đại này đâu có đồ dưỡng da tốt đâu, vì vậy da mặt mới đen và thô như thế. Nhưng thời gian này ngày nào nàng cũng ở trong phủ không đi đâu, da đã bắt đầu hồi phục, mịn màng hơn. Vốn nàng định chế một chiếc mặt nạ làm trắng da để dùng hằng ngày, sau nghĩ, làm cho mình đẹp lên để làm gì? Ngộ nhỡ khiến người nào đó nổi "thú tính" thì chẳng phải biến thành tự làm tự chịu hay sao?

Tưởng Nhược Nam mặc y phục xong, đi vòng qua tấm bình phong, thấy Cận Thiệu Khang ngồi dựa vào ghế, mắt nhắm hờ, bộ dạng như đang ngủ, có lẽ do gần ánh nến nên mặt hắn khá hồng hào.

Mắt nàng nhìn quanh rồi lại nhìn lên giường, chỉ thấy một chiếc chăn trắng ngần bị kéo lên một góc, để lộ một tấm vải màu trắng ngay ngắn phía dưới. Tưởng Nhược Nam biết, đấy chính là chiếc khăn tay chứng minh sự trong trắng của người con gái, ngày mai phải dâng lên cho Thái phu nhân kiểm tra.

Tưởng Nhược Nam chau mày, vô thức đứng cách xa chiếc giường hơn, nàng lùi về phía sau hai bước, lùi tới tận chỗ cửa sổ.

Hương thơm càng lúc càng nồng, cơ thể mỗi lúc lại nóng hơn, cảm giác như nhiệt lượng từ bên trong muốn xông ra ngoài, khiến người ta chỉ muốn cởi sạch y phục trên người ra cho đỡ vướng víu.

Cận Thiệu Khang không nhúc nhích, nàng cũng đứng im, không khí trong phòng tĩnh lặng tới mức nghe được cả tiếng đập của trái tim mình.

Thế này là thế nào? Chẳng lẽ nàng cứ phải đứng ở đây cả buổi tối? Tưởng Nhược Nam nhìn về phía Cận Thiệu Khang, thấy hắn vẫn nhắm mắt, lại nghĩ, hắn ngủ rồi ư? Nếu hắn ngủ thật thì chẳng phải nàng có thể lên giường ngủ sao? Ngày mai có thể nói với Thái phu nhân rằng, là con trai bà không muốn động vào nàng, không thể trách nàng được.

Nghĩ đến đây, nàng bước hai bước về phía giường, nhưng ngay lập tức dừng lại.

Không được, nàng ngủ trên giường như thế, hắn lại tưởng nàng ra ám thị cho hắn thì làm sao?

Lúc này, Tưởng Nhược Nam bối rối tới mức chỉ muốn đá bay Cận Thiệu Khang ra ngoài. Cũng không thể trách nàng, kiếp trước nàng còn chưa từng yêu, nàng đâu có biết phải đối mặt với tình huống này như thế nào?

Cận Thiệu Khang đâu có ngủ, hắn là không biết phải xử lý tình huống kỳ dị này thế nào, nên mới vô thức nhắm mắt lại để né tránh.

Nhưng hắn cảm nhận được Tưởng Nhược Nam bước tới bước lui, hắn cho rằng nàng buồn vì sự lạnh nhạt của mình. Nghĩ đến thời gian này, nàng vì muốn có được sự đón nhận của hắn mà nỗ lực, sự nhẫn nại chịu đựng của nàng vì muốn làm hắn vui, tim hắn bất giác trào dâng cảm giác xót thương.

Thôi, hắn còn kiên trì gì nữa, lấy thì cũng đã lấy về rồi, nàng cũng chịu vì hắn mà thay đổi, hắn hà tất phải khiến nàng tổn thương? Làm một đôi phu thê chân chính với nàng, để nàng sinh con cho mình… Nghĩ đến đây, tim hắn bỗng trở nên ấm áp, đột nhiên cảm thấy như thế cũng không tệ…

Tảng đá trong lòng được đặt xuống rồi, ngọn lửa trong lòng lại như con ngựa hoang muốn bứt dây cương lồng lên, đâm ngang xé dọc cơ thể hắn, khiến hắn suýt nữa thì không khống chế được bản thân mình!

Đột nhiên hắn đứng bật dậy.

Bên kia, Tưởng Nhược Nam đang suy nghĩ, đột nhiên thấy Cận Thiệu Khang đứng dậy, nàng giật mình lùi lại phía sau một bước, buột miệng nói: "Chàng định làm gì?" Lời vừa nói ra lại thấy không thể nhịn được cười, câu thoại này thật giống các cô gái ngây thơ trong phim của Châu Tinh Trì thế nhỉ?

Hắn định làm gì, chẳng phải đã rất rõ ràng hay sao?

"Khuya rồi, ngủ thôi!" Cận Thiệu Khang mặt không biểu cảm nói, giọng hơi khàn khàn, nghe mà khiến trái tim Tưởng Nhược Nam buồn buồn.

"Hầu gia ngủ trước đi. Thiếp… Tóc thiếp còn chưa khô…" Mãi mới tìm được một cái cớ, để chứng minh lời mình nói, nàng còn cố ý hất mái tóc dài đang ướt.

Nhưng nàng lại không biết, đây là một động tác hết sức nữ tính. Mỗi lần nàng giơ tay lên, y phục trên người nàng lại bị kéo lên theo, đường nét trên cơ thể nàng theo đó mà thoắt ẩn thoắt hiện, mái tóc dài đen láy thả trên vai, từng sợi từng sợi quấn vào nhau, khiến nàng trông rất yêu kiều.

Cận Thiệu Khang thở dài thườn thượt, nếu không phải nhờ hắn chịu khó tu dưỡng một thời gian dài, thì lúc này hắn cũng sẽ giống các nam tử bình thường khác mà nhảy bổ vào nàng rồi. Khó khăn lắm mới kiềm chế được ý nghĩ ấy, cơ thịt toàn thân căng ra tới phát đau, hắn nhìn Tưởng Nhược Nam dang hai tay ra, Tưởng Nhược Nam lại nhìn hắn không hiểu, hắn làm vậy là muốn nàng nhào vào lòng hắn sao?

Nàng vội vàng quay người đi, vờ như đang ngắm phong cảnh bên ngoài.

Còn lâu ta mới thèm, đừng có mơ!

Cận Thiệu Khang bất lực, đành tự mình cởi áo, thầm lẩm bẩm, vấn đề quy tắc nàng còn phải học hành tử tế hơn nữa, đến cởi áo cũng không biết…

Hắn cởi áo ngoài, thay áo ngủ vào, nằm lên giường, khi nhìn thấy tấm khăn màu trắng trải trên giường, khóe miệng bất giác nhếch lên thành một nụ cười khá đẹp.

Tưởng Nhược Nam dựa vào cửa sổ, vừa mong cho hắn mau ngủ vừa mong tóc mình cứ mãi thế này đừng khô vội, bên tai đột nhiên vang lên giọng nói trầm, nhỏ của hắn.

"Sau này buổi tối đừng gội đầu, không tốt cho sức khỏe, sẽ bị đau đầu đấy."

Tưởng Nhược Nam chớp chớp mắt. Hắn cũng biết những điều này? Nhưng nàng không quay đầu lại.

Mùi hương thơm trong phòng sực nức tới mức nàng bắt đầu không thể chịu nổi, nàng xoay người, tìm đến chỗ lò hương, đem chuyển cả ra phòng ngoài.

Lúc đi vào, nàng lại nghe thấy Cận Thiệu Khang hỏi: "Nàng đang làm gì thế?"

"Không biết Ánh Tuyết đốt hương gì, mùi ngọt sực cả lên khiến thiếp đau đầu quá!" Tưởng Nhược Nam đáp.

Hương?

Cận Thiệu Khang bỗng lóe lên một ý nghĩ, đột nhiên hắn hiểu ra.

Đều tại mùi hương đó tác quái, nhất định là do mẫu thân sai người tới thắp, có lẽ bà sợ hắn không thể động phòng thuận lợi với Tưởng Nhược Lan nên mới đốt loại hương ấy!

Chẳng trách bản thân hắn lại có những cảm xúc như vậy, thì ra là do mùi hương đó kích thích.

Cận Thiệu Khang đột nhiên hiểu, thì ra định lực của hắn hoàn toàn không có vấn đề gì.

Sau khi chuyển lò hương ra ngoài, mùi hương trong phòng cũng dần thông qua cửa sổ nhạt bớt đi, không khí trở nên trong lành hơn, Cận Thiệu Khang lại vận khí để đè nén ngọn lửa đang bùng bùng trong lòng xuống.

"Ngủ đi, ngày mai ta còn phải dậy sớm lên triều!"

Cận Thiệu Khang nói xong bèn nằm xuống, nằm vào phía trong, quay lưng ra ngoài.

Có ý gì đây? Tưởng Nhược Nam nhìn lưng hắn, thầm nghĩ, hắn làm vậy là muốn nói, hắn sẽ không nghĩ đến chuyện gì khác sao?

Tưởng Nhược Nam cũng đã mệt. Nàng dịch từng bước từng bước về phía chiếc giường, thầm đoán không biết hắn đã ngủ chưa.

Nàng đi đến bên giường, khe khẽ trèo lên, rồi lại nhẹ nhàng kéo chăn qua, lật người nằm xoay lưng về phía hắn.

Cận Thiệu Khang cảm nhận được nàng đang áp sát lại gần, cảm nhận được nàng đã nằm xuống cạnh hắn, sau đó thứ mùi thơm thanh nhẹ chỉ mình nàng có lại quện vào không khí quấn quýt lấy hắn, xộc cả vào trong hơi thở của hắn, khiến ngọn lửa ở phía dưới bụng lại bắt đầu rục rịch bốc lên.

Thêm nhiệt độ từ cơ thể nàng truyền sang, như muốn nhắc nhở hắn sự tồn tại của nàng. Trái tim hắn bắt đầu đập điên cuồng.

Trong đầu hắn bỗng xuất hiện cảnh hình dáng in lên tấm bình phong khi tắm…

Cơ thể hắn lại bốc cháy bùng bùng!

Mùi hương chết tiệt. Lại có tác dụng mạnh như thế!

Cận Thiệu Khang thầm rủa một tiếng, nhưng không thể chịu đựng được thêm nữa, hắn lẳng lặng quay người lại, vòng tay ôm eo nàng…

Tưởng Nhược Nam vốn đã lơi lỏng cảnh giác, mơ màng sắp chìm vào giấc ngủ, nhưng sự đụng chạm đột ngột này khiến nàng chợt mở trừng mắt, cơn buồn ngủ bỗng dưng tan biến!

Bàn tay đó giống như thăm dò, thấy Tưởng Nhược Nam không có phản ứng gì, bèn bắt đầu di chuyển một cách vô kỷ luật, ngay sau đó lồng ngực nóng hổi áp sát vào lưng nàng, mùi đàn ông nồng đượm bủa vây.

Tưởng Nhược Nam có thể khẳng định rằng nàng không muốn, nhưng không biết tại sao, trái tim nàng không chịu tuân theo sự chỉ huy của đại não mà đập điên cuồng loạn nhịp.

Bàn tay đó chầm chậm di chuyển lên phần ngực của nàng, lòng bàn tay lớn nóng rẫy ôm chặt lấy phần nhô lên, mềm mại ấy, nàng nghe thấy cả tiếng rên khe khẽ, giống như khát vọng lâu ngày đã đạt được niềm vui sướng của sự thỏa mãn…

Cơ thể nàng bắt đầu nóng lên, hơi thở cũng gấp gáp hơn. Đồng thời não nàng cũng suy nghĩ rất nhanh.

Làm thế nào? Làm thế nào đây? Lẽ nào cứ thế này bị hắn ăn sạch hay sao? Trở thành một trong những thê thiếp của hắn, để hắn ngủ với người khác xong lại đến ngủ với mình?

Không được, không được, mặc dù nàng không thể rời khỏi Hầu phủ, nhưng cũng không thể để hắn hưởng lợi dễ dàng thế này!

Lẽ nào nàng thật sự phải giống như những người phụ nữ cổ đại kia, chia sẻ chồng mình với những người phụ nữ khác? Còn vì muốn chồng ngủ với mình nhiều lần hơn mà đánh nhau sứt đầu mẻ trán với họ?

Thật quá đáng sợ, quá ghê tởm!

Lúc này, Cận Thiệu Khang ở sau lưng nàng từ từ ngẩng đầu lên, hít một hơi thật sâu lên mái tóc của nàng.

Tóc nàng không có mùi dầu thơm đậm đặc, mà mang một thứ mùi nhè nhẹ thanh khiết, khi ngửi hắn cảm thấy thật dễ chịu, khiến người ta say đắm tới tận đáy lòng.

Hắn không kìm được nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên tóc nàng, sau đó thuận theo mái tóc dài, hôn đến tai nàng, ngậm vành tai đó bắt đầu nhâm nhi, đùa bỡn, rồi hắn cảm nhận được cơ thể nàng khẽ run rẩy.

Lúc này lòng hắn nóng như có lửa, nhưng cũng dịu dàng như nước. Cảm giác nước lửa giao nhau khiến hắn có một cảm nhận trước nay chưa từng biết.

Hắn nhẹ nhàng lật nàng nằm ngửa ra, để mặt nàng đối diện với hắn, nhưng lại thấy nàng cụp mắt, mí mắt không ngừng run rẩy, hai má ửng hồng, giống như đang sợ lại giống như đang xấu hổ.

Hắn chưa từng nghĩ nàng cũng có lúc đáng yêu, xinh đẹp như thế này.

"Nhược Lan, đừng sợ, sau này ta sẽ đối xử tốt với nàng." Hắn vuốt tóc nàng, khẽ nói.

Giọng hắn rất nhẹ, rất dịu dàng, không gian lại yên tĩnh, thời khắc mê muội này khiến trái tim nàng bất giác rung động.

Nàng chầm chậm ngước mắt lên, nhìn hắn, hai mắt hắn rất đen, rất sáng, giống như đốm lửa nhỏ đang nảy múa trong không trung. Hắn chăm chú nhìn nàng, môi thoáng mỉm cười, đôi môi đẹp cong lên thành một đường cong hoàn mỹ, lúm đồng tiền bên má trái lại vui vẻ xuất hiện.

Thật là một khuôn mặt khiến phụ nữ không thể không rung động, nhưng khuôn mặt này, nụ cười này, cái ôm này, không bao giờ chỉ thuộc về một mình nàng…

Nàng có thể cảm nhận được thành ý của hắn, nàng cảm nhận được thành ý trong câu nói vừa rồi.

Nhưng…

"Đối xử tốt" mà hắn hứa, tuyệt đối không phải cách đối xử mà nàng mong đợi, thứ hắn có thể cho nàng là một phần tư, hoặc nhiều hơn, hoặc sẽ ít hơn một chút, vĩnh viễn không bao giờ đầy đủ.

Nàng nhìn hắn chớp chớp mắt, vào giây phút ấy, trái tim nàng đột nhiên lại rắn như đá.

"Vậy chàng sẽ đối tốt với thiếp hơn hay là đối tốt với Vu Thu Nguyệt hơn?"

35. Chương 35

7.5

Từ nhỏ nàng đã sống một mình, chỉ có một mình, vì vậy nàng biết, bất kể là lúc nào cũng phải nghĩ cho bản thân mình đầu tiên, khi phải lựa chọn, thì thà nàng làm tổn thương người khác chứ không bao giờ làm tổn thương bản thân.

Kiếp trước, Tưởng Nhược Nam từng đọc được một bài viết về những điều mà người đàn ông ghét trong một cuốn sách. Tác giả của bài viết đó liệt kê ra mấy chục điều, có những điều nàng nhớ không rõ nữa, nhưng điều đầu tiên trong danh sách ấy để lại ấn tượng sâu sắc trong nàng, đó là, đàn ông ghét nhất phụ nữ luôn hỏi những câu đại loại như rốt cuộc anh có yêu em không, và yêu nhiều như thế nào… một cách không mệt mỏi.

Hôm nay, mang nó ra để đối phó với hoàn cảnh ngặt nghèo trước mắt thật không còn gì có thể tuyệt hơn nữa. Bởi vì nàng biết, với một người đàn ông phong kiến thường xuyên nhắc tới "Nữ luận ngữ" và tam tòng tứ đức, có tranh cãi về vấn đề một vợ một chồng, nam nữ bình đẳng gì gì đấy, chỉ phí lời mà thôi, đối mặt với tình huống này, phương pháp hiệu quả nhất chính là nhanh chóng khiến đối phương chán ghét mình, để hắn chẳng còn tâm tư mà nghĩ đến chuyện kia nữa.

Quả nhiên, Cận Thiệu Khang nghe Tưởng Nhược Nam nhắc đến Vu Thu Nguyệt thì thu lại nụ cười trên môi, có chút không vui, nói: "Sao đột nhiên lại nhắc tới nàng ấy?"

"Chỉ là thiếp muốn biết thôi!" Tưởng Nhược Nam nũng nịu đáp. "Trước kia Vu Thu Nguyệt vì muốn mọi người ghét thiếp đã làm nhiều việc xấu như thế, không phải chàng vẫn còn thương cô ta, quan tâm tới cô ta đấy chứ?"

Cận Thiệu Khang rút tay khỏi người nàng, "Chuyện này mẫu thân đã trừng phạt nàng ấy rồi. Ta tin sau này nàng ấy sẽ ngoan ngoãn hơn, nói gì thì nói nàng cũng là chính thất, nàng ấy không thể thắng được nàng."

Tưởng Nhược Nam thấy hiệu quả thật tuyệt, lại bồi thêm cú nữa, "Hầu gia, Vu Thu Nguyệt đó thích nhất là vờ tỏ ra đáng thương, nhưng thực ra cô ta rất xấu xa, chàng đừng bị cô ta lừa." Nói rồi nhướn mày lên, lạnh lùng hừ một tiếng: "Thiếp biết cô ta xinh đẹp, Hầu gia đương nhiên thích cô ta rồi, nhưng cũng không thể chiều hư cô ta, khiến cô ta không còn biết chừng mực gì cả!" Ra sức nói xấu một người phụ nữ khác trước mặt đàn ông, có lẽ mọi đàn ông đều không thích, và sẽ khiến hắn ta nghĩ rằng bụng dạ người phụ nữ này thật hẹp hòi, hà khắc.

Sắc mặt Cận Thiệu Khang dần trầm xuống, nàng vẫn còn chưa nói xong? Thì ra mọi sự ẩn nhẫn trước đây của nàng đều chỉ là giả vờ cho hắn nhìn mà thôi, đến bây giờ, hồ ly đã lòi đuôi ra rồi!

"Tưởng Nhược Lan, thân là phụ nữ, điều không nên nhất chính là đố kị! Ăn nói như thế chỉ khiến người khác ghét thôi! Nàng là chính thất, từng lời ăn tiếng nói càng phải giữ gìn hơn để làm gương cho người khác. Nàng phải biết, trước mặt ta Thu Nguyệt chưa từng nói một câu không hay về nàng!"

"Vì vậy thiếp mới nói cô ta giỏi vờ vịt mà, cô ta rõ ràng hận thiếp muốn chết, nhưng vẫn có thể nhìn thiếp cười. Chàng phải biết cô ta giảo hoạt thế nào!"

Cận Thiệu Khang thấy lòng chán ghét, sự thân mật dịu dàng vừa rồi bốc hơi sạch sẽ, hắn lạnh mặt, xoay lưng về phía nàng, bộ dạng như không muốn nói chuyện nữa.

"Hầu gia, Hầu gia, chàng đừng ngủ, chàng phải nói cho rõ ràng, rốt cuộc là đối tốt với thiếp hơn hay là với Thu Nguyệt hơn…" Tưởng Nhược Nam giật giật áo hắn không tha.

"Khuya rồi, ngủ đi!" Cận Thiệu Khang lạnh lùng giật vạt áo khỏi tay nàng, không nói thêm gì nữa.

Tưởng Nhược Nam nhìn tấm lưng lạnh lùng của hắn đắc ý cười cười, quay người nằm xuống ngủ. Nàng biết, đêm nay nàng có thể yên tâm ngon giấc được rồi.

Tốt nhất là từ nay về sau hắn càng thêm chán ghét nàng, đừng bao giờ đến Thu Đường viện nữa!

Cũng không biết thời gian trôi qua bao lâu. Tưởng Nhược Nam bị đánh thức bởi một loạt những âm thanh sột soạt. Nàng bỗng mở bừng mắt, thấy trời mới mờ sáng, còn Cận Thiệu Khang bên cạnh đã bước qua người nàng mà xuống giường từ bao giờ rồi.

Tưởng Nhược Nam ngồi dậy, thấy Cận Thiệu Khang đang tự mặc y phục. Nàng bèn hỏi: "Có cần thiếp gọi bọn Ánh Tuyết vào không?" Cận Thiệu Khang đang định gật đầu, nhưng đột nhiên như nhận ra điều gì, giơ tay ra hiệu cho nàng, im lặng. Hắn đi đến bên giường nhìn chiếc khăn bằng gấm màu trắng kia trầm tư một lát.

Tưởng Nhược Nam cũng theo ánh mắt hắn mà nhìn chiếc khăn, đương nhiên trên ấy chẳng có gì.

Thấy hắn quay người đi như tìm kiếm gì đó, thấy cái kéo trên bàn, bèn đi tới cầm lên.

Tưởng Nhược Nam ngẩn người nhìn, không biết hắn định làm gì. Lẽ nào định cắt chiếc khăn để xả giận? Không ấu trĩ tới thế chứ…

Hắn giơ cánh tay trái ra, nhanh chóng vén áo lên, tay phải cầm kéo vạch một phát lên đó, những giọt máu tươi thi nhau túa ra.

Tưởng Nhược Nam kinh hãi, "Á" lên một tiếng.

"Hầu gia, chàng đang làm gì thế?"

Cận Thiệu Khang vẻ mặt hết sức điềm tĩnh trừng mắt lườm nàng một cái: "Đừng hét!" Sau đó khom người để những giọt máu trên tay nhỏ lên chiếc khăn, một giọt, hai giọt, những giọt máu thấm vào chiếc khăn gấm rồi lan dần ra như một đóa hoa mai đỏ đang kỳ nở rộ.

Tưởng Nhược Nam lập tức hiểu dụng ý của hắn, hắn muốn tạo chứng cứ giả cho nàng!

Nhưng…

"Hầu gia hà tất phải làm thế? Chúng ta cứ nói thật với mẫu thân là được mà?"

Cận Thiệu Khang nhìn nàng cười nhạt một tiếng, đáp: "Để đám người dưới biết nàng vào phủ một tháng rồi mà vẫn chưa làm vợ ta, nàng không mất mặt sao?" Nói rồi, lại tìm một miếng vải sạch, lau lau máu ở vết thương.

Hắn làm vậy là vì nàng? Tưởng Nhược Nam nhìn cánh tay vẫn đang rỉ máu của hắn, thầm lẩm bẩm, nhưng không rõ trong lòng có cảm giác gì.

"Hầu gia, để thiếp giúp chàng băng lại, trời nóng thế này, vết thương rất dễ bị mưng mủ." Nàng bước xuống giường, đi đến bên nhìn vết thương của hắn, không sâu lắm, rồi lại nhìn chiếc kéo, lưỡi kéo cũng không có dấu hiệu bị gỉ.

Tưởng Nhược Nam vẫn mang rượu ra để khử trùng cho hắn, rồi bôi thuốc, lấy khăn quấn chặt. Hắn rụt tay lại, bỏ ống áo xuống, điềm đạm nói: "Chỉ là một vết thương nhẹ thôi mà, năm xưa khi ở ngoài biên ải phía Tây, những vết thương như thế này không đáng quan tâm."

Nói xong, lại ngước mắt nhìn nàng: "Nàng có thời gian thì nên đọc nhiều sách thánh hiền, đừng học mấy thói ích kỷ nhỏ nhặt của những kẻ thiếu hiểu biết."

Tưởng Nhược Nam thấy hắn nói đầy hùng hồn như thế thì không nhịn được đáp: "Hầu gia, phụ nữ nhìn thấy chồng mình ở cùng người phụ nữ khác, không ai là không nhỏ nhen cả, chỉ là có người nhịn được, có người không nhịn được mà thôi."

Cận Thiệu Khang trầm mặc một lúc, đột nhiên hỏi: "Vậy tại sao người ta nhịn được nàng lại không nhịn được?"

Tưởng Nhược Nam cười nhạt: "Tại sao thiếp phải nhịn?" Nói rồi lại nằm xuống giường, kéo chăn đắp lên người, nằm xoay lưng lại phía hắn.

Bên tai vọng tới bước chân hắn đi ra ngoài, đột nhiên, hắn dừng lại, ngay sau đó giọng nói lạnh lùng của hắn vang lên: "Chính bởi vì nàng có Thái hậu chống lưng?"

Tưởng Nhược Nam chẳng buồn cử động. Mặc kệ hắn. Nàng nghe hắn hừ một tiếng rồi mở cửa bước ra ngoài, cao giọng gọi Ninh An về Sở Thiên các.

Người đàn ông phong kiến này, Tưởng Nhược Nam nằm trên giường bực tức nghĩ, nói gì với hắn cũng vô ích! Hắn vốn coi việc năm thê bảy thiếp là bình thường, là đương nhiên, hơi tỏ ra đố kị một chút thì phạm tội to tày trời!

Lẽ nào bản thân nàng phải ở với hắn cả đời sao? Lần này tránh được, vậy còn lần sau thì sao? Ngộ nhỡ có thai rồi, còn phải sinh con cho hắn nữa ư?

Tưởng Nhược Nam càng nghĩ càng thấy bất bình thay cho bản thân.

Thánh chỉ ban hôn chết tiệt, lẽ nào không có cách để ly hôn ư?

Nhưng, trên thế gian này chẳng có gì là tuyệt đối. Nàng không thử một lần, sao biết là không thể?

Vì hạnh phúc tương lai của bản thân, nhất định nàng phải thử một lần!

Nghĩ đến đây, nàng lật người ngồi dậy, gọi bọn Ánh Tuyết vào rửa mặt chải đầu trang điểm cho mình, hôm nay nàng phải vào cung.

Không lâu sau, Trương ma ma bên Thái phu nhân đến, thấy tấm khăn trinh tiết trên giường thì cầm lên, nhìn vết máu trên đó, Trương ma ma nở một nụ cười hài lòng.

Chải đầu trang điểm xong, Tưởng Nhược Nam đến Tùng Hương viện thỉnh an Thái phu nhân. Thái phu nhân nhìn thấy tấm khăn trinh tiết rồi, bà rất vui.

Bà cầm tay nàng trò chuyện một lúc, đại khái mong nàng sớm sinh người nối dõi cho Cận gia. Vu Thu Nguyệt bên cạnh mặc dù vẫn cố gắng giữ nụ cười trên môi, nhưng Tưởng Nhược Nam có thể nhận ra, nụ cười của cô ta quá gượng gạo.

Tưởng Nhược Nam còn cố ý nhìn cô ta cười đầy đắc ý mấy lần, thấy sắc mặt Vu Thu Nguyệt hết trắng lại xanh, lòng nàng vô cùng dễ chịu. Bây giờ, nàng lại thấy cảm kích "con khỉ" đó, nếu không phải hắn nghĩ ra trò với chiếc khăn, e rằng lúc này Vu Thu Nguyệt đã là người nhìn nàng mà cười đắc ý rồi! Mặc dù nàng không quan tâm, nhưng cảm giác đó cũng chẳng dễ chịu gì.

Từ chỗ Thái phu nhân đi ra, Tưởng Nhược Nam bèn vào cung.

Theo quy định thì phụ nữ đã kết hôn rồi không được tùy tiện ra ngoài, nhưng nàng có ý chỉ của Thái hậu, vì vậy Thái phu nhân cũng không tiện ngăn cấm.

Đến Từ Ninh cung, Thái hậu vừa dậy, ngồi trước bàn trang điểm để A Diệp chải đầu cho mình.

Thái hậu thấy nàng lập tức nở nụ cười, vẫy tay gọi tới: "Nhược Lan mau chọn giúp ta xem hôm nay nên cài trâm nào?"

Tưởng Nhược Nam bèn đi tới, chọn một chiếc trâm khảm hình đuôi công nạm vàng trong chiếc hộp nữ trang bằng gỗ khắc hoa văn trước mặt, cẩn thận cài vào búi tóc phía sau của Thái hậu.

Thái hậu sờ đầu rồi nhìn trái nhìn phải trong gương, vẻ mặt rất hài lòng nhưng miệng lại nói: "Chiếc trâm này nhìn thì đẹp, nhưng ta cài lên trông có sặc sỡ quá không?"

Tưởng Nhược Nam cúi người xuống, ghé sát vào Thái hậu, cười nói: "Thái hậu, da người trắng thế này, lại rất xinh đẹp, đừng nói là một chiếc trâm khổng tước, cho dù chiếc trâm khác sặc sỡ hơn cũng cài được!"

Chỉ một câu nói mà khiến Thái hậu vui vẻ ra mặt, bà quay đầu cười với A Diệp, nói: "Hôm nào ta phải tới hỏi Cận lão phu nhân mới được, có phải ở nhà bà ấy ngày nào cũng cho Nhược Lan ăn mật ong không, ăn nhiều tới mức miệng Nhược Lan cũng ngọt lịm cả đây này."

"Thái hậu, con nói thật mà, không phải cố ý làm người vui đâu!" Tưởng Nhược Nam cười đáp. A Diệp bên cạnh thấy Thái hậu vui nên cũng phụ họa mấy câu, Thái hậu cười mãi.

Lúc này bên ngoài thông báo Lưu thái y đến.

"Mỗi ngày bắt mạch ba lần, Lưu thái y lúc nào cũng rất đúng giờ, thật là làm khó cho hắn." Thái hậu quay đầu dặn A Diệp chuẩn bị ít tiền thưởng.

Lưu thái y mình mặc quan phục bước vào, thấy Tưởng Nhược Nam cũng không bất ngờ mà khẽ mỉm cười. Nụ cười nhìn như rất vui vẻ.

Y đến trước mặt Thái hậu thỉnh an.

Tưởng Nhược Nam cười hỏi: "Lưu thái y, hôm nay sao Lưu viện sử không đến?"

Lưu Tử Căng đáp: "Mỗi ngày bắt mạch ba lần thì hai lần do ta làm, một lần vào buổi tối mới do Lưu viện sử làm, căn cứ vào kết quả của lần bắt mạch ấy để điều chỉnh đơn thuốc."

Tưởng Nhược Nam hiểu ra, việc này cũng gần giống với việc thường xuyên đo đường huyết. Nếu có vấn đề thì lúc nào cũng phát hiện được ngay. Những thái y này thật cẩn thận và chu đáo.

Đợi Lưu Tử Căng chẩn mạch xong, Tưởng Nhược Nam đưa mấy bài thuốc bằng thực liệu mà trước khi đến đây nàng chuẩn bị.

"Lưu thái y, đây là phương pháp trị bệnh bằng thực liệu dành cho bệnh nhân tiêu khát mà vị đại phu kia đã chỉ cho tôi, phiền ngài cầm về để Lưu viện sử xem qua, xem có thể dùng được không?"

Lưu Tử Căng đón lấy nhìn nhìn, đột nhiên ngẩng đầu lên hỏi: "Mướp đắng và bí ngô lại có thể trị bệnh tiêu khát sao?"

Tưởng Nhược Nam gật đầu: "Cả hai thứ đó đều có khả năng làm giảm lượng đường trong máu, hơn nữa còn rất an toàn, dùng lâu cũng không có tác hại gì."

Lưu Tử Căng nhìn các thực đơn được ghi kín mấy trang giấy, cười nói: "Những thứ này thật khiến hạ quan được mở mang tầm mắt! Lát nữa ta sẽ đem đến cho Lưu viện sử xem." Sau đó lại ngẩng đầu nhìn Tưởng Nhược Nam cười: "Hầu phu nhân viết những thứ này chắc hao tốn không ít tâm tư nhỉ?"

Câu nói ấy khiến thiện cảm của Tưởng Nhược Nam dành cho hắn bỗng nhiên nhiều hơn, thầm nghĩ, người này thật thú vị!

"Chỉ cần có lợi cho Thái hậu thì cho dù phải hao tốn bao nhiêu tâm tư cũng đáng thôi." Tưởng Nhược Nam đáp.

Thái hậu nghe rồi trong lòng đương nhiên rất vui, lập tức lấy một chiếc vòng bằng ngọc phỉ thúy màu xanh ngọc bích trong suốt thưởng cho nàng, Tưởng Nhược Nam được thưởng, lòng rất vui.

Lưu thái y chẩn mạch xong thì lui xuống, trước khi đi còn nhìn Tưởng Nhược Nam ngập ngừng định nói gì đó lại thôi. Tưởng Nhược Nam biết hắn có chuyện muốn nói riêng với mình, bèn quay sang bẩm Thái hậu một tiếng, rồi đi ra ngoài đuổi theo hắn.

Ra ngoài điện nàng lớn tiếng gọi hắn lại.

Bên ngoài điện, những đóa hoa ngọc lan to bằng miệng bát nở rực rỡ. Từng bông, từng chùm trắng như tuyết, hương thơm ngọt ngào vấn vít trong không khí.

Lưu Tử Căng đứng dưới một gốc ngọc lan quay đầu lại, hướng về phía Tưởng Nhược Nam hành một lễ: "Không biết Hầu phu nhân gọi hạ quan lại có chuyện gì?"

Tưởng Nhược Nam cười đáp: "Vừa rồi tôi thấy Lưu thái y như có chuyện gì đó muốn nói, lẽ nào là tôi nhìn nhầm sao?"

Lưu Tử Căng đột nhiên phì cười, làn da trắng mịn như ngọc thoáng ửng đỏ, Tưởng Nhược Nam nhìn mà thấy ngưỡng mộ, đàn ông mà có làn da đẹp như thế kia để làm gì chứ…

Da trên người của Tưởng Nhược Nam mặc dù đẹp hơn da mặt, nhưng nếu đem so với Lưu Tử Căng thì còn kém xa.

Lưu Tử Căng ngẩng đầu nhìn Tưởng Nhược Nam, đôi mắt sáng ngời thấp thoáng ý cười, "Phu nhân nhận ra sao?"

Ngươi thể hiện rõ ràng như thế, sao có thể không nhận ra được? Tưởng Nhược Nam thầm lẩm bẩm.

Lúc này, ánh mặt trời sáng sớm ló ra khỏi những tầng mây, giây phút ấy, ánh sáng bao trùm, hắn đứng quay lưng về phía mặt trời, toàn thân chìm trong thứ màu sắc diễm lệ, rực rỡ. Hắn đứng dưới gốc cây ngọc lan hương thơm ngào ngạt, thanh cao dịu dàng như tiên giáng trần, vô cùng thoát tục.

"Phu nhân, hạ quan muốn cảm tạ phu nhân, hai hôm trước, xá muội, xá muội…" Nói đến đây, làn da trắng ngần của Lưu Tử Căng lại thoáng ửng hồng.

Tưởng Nhược Nam nghe y ấp úng, chợt hiểu ra, buột miệng nói tiếp: "Lưu tiểu thư có thứ 'hàng tháng' ấy rồi sao?"

"À… Phải…" Lưu Tử Căng không ngờ nàng lại nói to như vậy, há hốc miệng nhìn nàng, mặt y càng đỏ hơn, thêm ánh mặt trời chiếu xuống, diễm lệ lạ thường.

Tưởng Nhược Nam nghe thấy Lưu Tử Đồng đã có kinh nguyệt, trong lòng rất vui, không để ý tới sự bất thường của Lưu Tử Căng, do dự một lát rồi nói: "Tính ra thì cũng đã được mấy hôm rồi sau lần tôi đến phủ cạo gió cho tiểu thư, hai hôm nữa tôi lại đến, có lẽ không lâu sau, bệnh tình của Lưu tiểu thư sẽ khỏi."

Hai hôm nữa sẽ lại tới nhà y? Lưu Tử Căng bất giác thấy vui vui trong lòng.

"Được như thế thì cảm tạ phu nhân quá."

Tưởng Nhược Nam xua tay, "Lưu thái y không cần khách khí, đều là việc tôi nên làm, có thể giúp đỡ được cho Lưu tiểu thư tôi rất vui."

Lưu Tử Căng nói khách sáo thêm vài câu nữa, thấy không còn sớm bèn cáo từ lui ra.

Quay vào nội điện, nghe thấy Diệp cô cô hạ lệnh truyền dùng bữa. Lại nghe Thái hậu lên tiếng: "Hôm qua Hoàng thượng nói, sáng nay khi tan triều sẽ tới dùng bữa sáng với ta, đợi người đi."

Tưởng Nhược Nam nghe thấy vậy bèn cười, đáp: "Hoàng thượng lúc nào cũng nghĩ đến Thái hậu, thật là một người con hiếu thuận!"

Câu nói này của nàng khiến Thái hậu rất vui.

Một lát sau, Hoàng thượng mặc một bộ y phục khá thoải mái bước vào, nhìn như vừa thay triều phục xong đã tới đây ngay.

Hắn vừa đi vừa cười, nói: "Thái hậu, nhi thần không nói suông chứ?" Ngẩng đầu thấy Tưởng Nhược Nam, trong lúc bất ngờ đã buột miệng hỏi: "Tưởng Nhược Lan, sao ngươi lại ở đây?" Nói kiểu gì vậy? Tưởng Nhược Nam trong lòng hơi bối rối, có phải ta tới thăm ngươi đâu?

Bối rối thì bối rối, vẫn phải hành lễ, đây chính là cái lợi của việc làm Hoàng thượng, dù khiến người khác mất mặt thế nào, người ta vẫn phải tươi cười hành lễ với hắn.

Thái hậu nghe những lời của Hoàng thượng thì tỏ ý không vui, "Là ai gia gọi Nhược Lan vào, sao nào, Hoàng thượng có ý kiến gì ư?"

Người mà Hoàng thượng phải lấy lòng cũng chỉ có mình Thái hậu.

"Thái hậu nói gì vậy, nhi thần chẳng qua chỉ tiện miệng hỏi thôi." Nói rồi bước tới ngồi cạnh Thái hậu, trong lúc quay đầu liếc xéo Tưởng Nhược Lan một cái. Sao lần nào Thái hậu cũng giúp cô ta chứ? Cô ta có chỗ nào tốt đâu? Lại không phải quá đẹp, đừng nói gì đến ngoan ngoãn, thật là kỳ lạ quá sức!

Tưởng Nhược Nam quay mặt đi, chỉ thấy lạnh run trong lòng.

Thái hậu sao có thể thực sự giận con trai mình chứ, nên ngay lập tức lại trò chuyện vui vẻ với Hoàng đế.

"Con nói con đến dùng bữa cùng ta, nên ta đã đặc biệt sai người làm canh gà nhân sâm để con bồi dưỡng, gần đây con vất vả vì quốc sự, tiều tụy đi không ít."

Tưởng Nhược Nam thầm phỉ phui trong lòng, e rằng không phải hao tâm tổn lực vì quốc sự, nhớ đến đám oanh yến mình gặp hôm trước, trong đầu nàng lại xuất hiện hình ảnh một nhóm phụ nữ tranh cướp một người đàn ông, khó khăn lắm mới không bật cười thành tiếng.

"Đợt lũ lụt đó dù phiền toái nhưng cũng không làm khó được nhi thần, Thái hậu yên tâm."

Hai mẹ con trò chuyện mấy câu, Thái hậu bèn lệnh cho người mang bữa sáng lên.

Một đám cung nữ thái giám bưng khay đĩa lướt vào, bày đầy một bàn lớn, đủ các loại đồ ăn sáng khiến Tưởng Nhược Nam nhìn mà hoa mắt.

Riêng cháo thôi cũng có năm loại rồi, bánh bao thì bảy, tám loại, còn đủ các món ăn nhẹ, các loại thịt cùng nước hoa quả…

Thật quá xa xỉ, hai người họ làm sao mà ăn hết được? Tưởng Nhược Nam thầm cảm thán trong lòng.

Thái hậu đứng dậy, Tưởng Nhược Nam vội bước tới đỡ bà. Cảnh Tuyên Đế thấy vậy khóe môi nhếch lên giật giật, cũng biết thể hiện sự ân cần cơ đấy…

Thái hậu và Hoàng đế cùng ngồi xuống, Thái hậu ngồi xong, quay đầu nói với Tưởng Nhược Nam: "Nhược Lan, cùng ăn không?"

Tưởng Nhược Nam vội vàng lắc đầu: "Nhược Lan đã ăn sáng rồi ạ." Ngồi ăn cùng bàn với Hoàng đế làm sao mà tiêu hóa cho nổi!

Một tiểu thái giám dùng kim bạc thử độc trên từng món ăn xong, A Diệp và thị nữ bên cạnh Hoàng đế bắt đầu gắp thức ăn cho hai người.

A Diệp chỉ vào một bát nấu thứ gì đó mà trắng trắng dính dính, bên trên thả vài cánh hoa cúc tươi rói cùng bát cháo với các loại hạt màu sắc, nói với Thái hậu: "Thái hậu, đây là gạo thơm do nước Minh Nguyệt tiến cống, rất nhiều tinh bột, rất ngon, Thái hậu có muốn nếm thử không?"

Thái hậu vừa nghe thấy bèn có hứng, vội bảo được.

Nhưng Tưởng Nhược Nam nghe thấy từ "ngon", bèn chau mày.

Bên này, A Diệp thấy Thái hậu hứng thú, bèn múc một bát đầy, hy vọng Thái hậu có thể ăn nhiều một chút.

Hoàng đế thấy Thái hậu muốn ăn, trong lòng rất vui, cũng bảo thái giám múc một bát cháo loại đỏ cho mình.

Trong chiếc bát ngọc màu trắng đựng thứ cháo dinh dính màu xanh xanh đỏ đỏ, tỏa ra thứ hương thơm hấp dẫn, Thái hậu đột nhiên thấy ngon miệng, cầm thìa ngọc bên cạnh lên, nếm thử một miếng, chỉ cảm thấy hương thơm xộc thẳng vào họng, ngọt mà không ngấy, cảm giác dễ chịu lan tỏa khắp người. Thái hậu ăn uống ngon lành, Hoàng đế thấy Thái hậu ăn uống vui vẻ, mặt mày cũng tươi tỉnh hơn. Gần đây Thái hậu luôn chán ăn, khiến hắn rất lo lắng.

"Truyền lệnh của ta, sau này trong cung Từ Ninh của Thái hậu sẽ chỉ dùng loại gạo này!" Thấy Thái hậu thích ăn, Hoàng đế bèn mang hết gạo được tiến cống tặng cho người.

Thái hậu thấy Hoàng đế hiếu thuận nên trong lòng rất vui.

Lúc này, Tưởng Nhược Nam đột nhiên lên tiếng: "Hoàng thượng, loại gạo này Thái hậu không nên dùng thường xuyên!"

Thái hậu sững người, buông chiếc thìa ngọc trên tay xuống, bỗng thấy không còn ngon miệng nữa.

Hoàng đế lập tức chau mày, không vui, nói: "Vì sao?" Hai mẹ con hắn đang vui vẻ dùng bữa, cô ta nói chen vào làm gì! Lẽ nào cô ta cho rằng được Thái hậu sủng ái thì có thể khoa chân múa tay trước mặt hắn sao?

A Diệp thấy lâu lắm rồi Thái hậu mới được vui vẻ ăn được nửa bát cháo, lại vì những lời của Tưởng Nhược Nam mà dừng lại, trong lòng cũng cảm thấy không vui: "Tiểu thư Nhược Lan, khó khăn lắm mới có thứ khiến Thái hậu thích ăn."

Tưởng Nhược Nam bước đến bên cạnh Thái hậu, cầm bát cháo trước mặt bà đi rồi gọi đổi sang bát khác, múc một ít cháo kiều mạch, đặt trước mặt bà.

"Thái hậu, Hoàng thượng." Tưởng Nhược Nam nhìn hai người nói: "Ta biết Hoàng thượng có tấm lòng hiếu thảo, muốn Thái hậu thường xuyên được ăn thứ mình thích, nhưng gạo nếp lại quá nhiều tinh bột, thỉnh thoảng ăn một bữa thì không sao, nhưng nếu dùng thường xuyên thì không có lợi cho bệnh của Thái hậu! Đồ ăn thức uống của Thái hậu thiên về thô không thiên về tinh, những loại gạo thô như kiều mạch ăn vào sẽ giảm được lượng đường trong máu, là thứ mà Thái hậu nên ăn!"

Thái hậu bán tín bán nghi, hỏi: "Có chuyện này sao?"

Cảnh Tuyên Đế buông đũa trên tay xuống, nhìn nhìn Tưởng Nhược Nam, cười nhạt một tiếng: "Tưởng Nhược Lan, ngươi nói thật hay giả thế, ngươi thì hiểu gì? Làm bộ làm tịch thế chẳng qua chỉ muốn được sủng ái thôi phải không?" Hoàng đế có phải ai cũng đáng ghét như thế không? Tưởng Nhược Nam tức giận ngùn ngụt, nhưng lại không dám phát tác, nàng nhìn Hoàng đế, chậm rãi đáp: "Hoàng thượng, người có thể chứng minh được lời của ta là sai không?"

Cảnh Tuyên Đế nhất thời á khẩu, trong lòng vô cùng căm tức, bèn dùng uy nghiêm của bậc thiên tử, đứng dậy mà chỉ thẳng vào mặt nàng mà hét: "Tưởng Nhược Lan to gan, dám ăn nói hỗn xược với trẫm như thế! Tưởng trẫm không dám trị tội ngươi sao?" Nói thật, hắn đã sớm thấy nàng không thuận mắt rồi.

Cái gì, như vậy mà cũng bị trị tội? Tưởng Nhược Nam rùng mình, thấy ánh mắt lạnh như băng của Hoàng đế, lưng toát mồ hôi lạnh. Mẹ nó chứ, nói không lại người ta thì dùng thân phận chèn ép…

"Hoàng đế, đừng dọa Nhược Lan!" Thái hậu lên tiếng.

"Thái hậu, chính vì người luôn nuông chiều, sủng ái cô ta khiến cô ta không còn biết kiêng dè gì hết. Hôm nay trẫm phải cho cô ta biết thế nào là phép tắc!"

A Diệp thấy Hoàng đế nổi giận thật sự cũng có chút hoảng, vội vàng lên tiếng nhắc nhở Tưởng Nhược Lan: "Tiểu thư Nhược Lan, mau quỳ xuống xin Hoàng thượng tha tội đi!"

Tưởng Nhược Nam bất đắc dĩ phải quỳ xuống, nói thật, nàng vẫn chưa có gan để đối đầu với Hoàng đế. Nhưng trong lòng nàng rất không phục, lửa giận bốc lên bùng bùng, nàng thật sự không kiềm chế nổi nữa mới ngẩng phắt đầu, nhìn Cảnh Tuyên Đế, nói: "Hoàng thượng muốn trị thần phụ vì tội gì? Là vì tấm lòng quan tâm tới Thái hậu của thần phụ ư? Lễ nghi của thần phụ sai chỗ nào, xin Hoàng thượng hãy nói rõ, để thần phụ tâm phục khẩu phục!"

Lại dám ăn nói với hắn như thế, rõ ràng là đang khiêu chiến! Cảnh Tuyên Đế cúi xuống nhìn nàng, lông mày nhướn nhướn.

Nhưng nàng sai ở đâu chứ? Thật sự không tìm được chỗ sai của nàng.

Cảnh Tuyên Đế không thể trả lời được những chất vấn kia, tức giận tới mặt biến sắc!

Tưởng Nhược Nam không dám khiến hắn mất mặt tới không thể xuống nước được, vội vàng xuống nước: "Hoàng thượng, thành phần trong gạo nếp phần lớn dễ bị phá hủy, trong đó tinh bột dễ được dạ dày hấp thụ nhất, ảnh hưởng đến bệnh tình của Thái hậu, vì vậy không tốt nếu dùng nhiều hoặc dùng lâu dài. Việc ăn uống của Thái hậu nên là ăn ít và ăn thành nhiều bữa, những thứ thích ăn thì tuyệt đối không được ăn nhiều, những thứ không thích ăn lại phải cố ăn nhiều một chút. Ta biết đây là một quá trình rất khó chịu, cũng biết Hoàng thượng quan tâm tới Thái hậu, vì vậy cho dù mạo phạm thiên tử cũng không thể không lên tiếng! Nếu những lời thần phụ có chỗ nào không phải, mong Hoàng thượng hãy nể tấm lòng chân thành của thần phụ mà đừng trách phạt!"

Nói xong bèn dập đầu trước Hoàng đế.

Hoàng đế nghe lời nàng nói, sắc mặt cũng dịu đi nhiều, khi nghe đến câu cuối cùng "tấm lòng chân thành" suýt thì phì cười thành tiếng.

"Tưởng Nhược Lan, dùng bốn chữ 'tấm lòng chân thành' đó vào ngươi xem ra cũng thật thiệt thòi cho chúng!"

Tưởng Nhược Nam cúi gằm đầu lén bĩu môi, thầm chửi rủa hắn một trận, cái gì mà long với chẳng rồng, rõ ràng là một con côn trùng, một con rệp!

"Được rồi, Tưởng Nhược Lan một lòng nghĩ cho ta, ta thấy con cũng dọa nó đủ rồi đấy!" Thái hậu thấy Hoàng đế thay đổi sắc mặt thì vội vàng dàn hòa.

Hoàng đế nhìn Tưởng Nhược Nam đang quỳ bên dưới, đáp: "Tưởng Nhược Lan, về những lời ngươi nói trẫm sẽ hỏi Lưu viện sử, nếu có nửa lời giả dối, thì mặc kệ tấm lòng của ngươi có chân thành hay không, trẫm cũng sẽ trị tội khi quân của ngươi!"

"Thần phụ không dám!" Tưởng Nhược Nam chỉ hận không thể chồm lên nhổ hai bãi nước bọt vào đôi giày thêu chỉ vàng trước mặt mình.

Thái hậu và Cảnh Tuyên Đế lại ngồi xuống bàn ăn.

Thái hậu nếm một thìa cháo kiều mạch mà Tưởng Nhược Nam vừa múc cho bà, bất giác chau mày: "Khó ăn quá." Cảm giác thật không được trôi chảy như khi ăn món cháo bằng gạo nếp kia.

Thực ra món cháo kiều mạch mà Ngự thiện phòng nấu cũng đã rất vừa miệng, rất quện rồi, chỉ là Thái hậu xưa nay quen "mặc áo gấm ăn ngọc thực", lại thích những đồ mềm nhuyễn, vì vậy mới không thích cảm giác lạo nhạo của cháo kiều mạch đem lại.

Bà cố gắng ăn hai miếng, sau đó Thái hậu đặt chiếc thìa ngọc trên tay xuống, giống như đã mất đi cảm giác ngon miệng vậy, Hoàng đế thấy thế, bất giác trừng mắt lườm Tưởng Nhược Nam một cái, như đang thầm trách nàng chẳng làm được việc gì, chỉ biết phá hoại thôi.

Tưởng Nhược Nam thấy Thái hậu có vẻ không muốn ăn nữa, trong lòng bỗng lo cuống lên, cơ thể Thái hậu vừa mới bình phục, cần bổ sung nhiệt lượng và dinh dưỡng, không ăn gì sao mà được? Ngộ nhỡ Thái hậu có chuyện thật, Hoàng đế nhất định sẽ đẩy trách nhiệm cho nàng, lúc ấy chắc không vui rồi!

Nghĩ đến đây, mắt nàng đảo đảo, trong lòng đã có chủ ý.

Nàng đi đến bên Thái hậu, dùng thìa ngọc đảo khẽ cháo kiều mạch trong bát, vừa cười vừa nói với bà: "Thái hậu, người đừng thấy cháo kiều mạch xấu xí mà chê, thực ra tính cách của nó rất kiên cường đấy ạ!"

Thái hậu nghe xong lập tức thấy hứng thú: "Kiều mạch còn có tính cách?" Bên kia, trong mắt Hoàng thượng cũng để lộ những tia sáng hào hứng, nhưng miệng vẫn lạnh lùng hừ một tiếng, "Vớ vẩn!"

Tưởng Nhược Nam phớt lờ hắn, chỉ coi hắn như không tồn tại, tiếp tục cười, nói với Thái hậu: "Thái hậu, người có biết không? Kiều mạch có thể sinh trưởng ở nơi thổ nhưỡng cằn cỗi, không cần phải chăm bón nhiều, trồng muộn nhưng thu hoạch sớm. Kiên cường giống như cỏ dại vậy, nhưng lại có ích lợi hơn cỏ dại rất nhiều, kiều mạch là một trong những loại lương thực được người nông dân yêu thích nhất đấy ạ!"

"Thật không?" Rất hiếm người chịu trò chuyện với Thái hậu về phương diện này, bà nghe vô cùng hào hứng. Ngẩng đầu lên, cười tươi tắn nhìn Tưởng Nhược Nam, như đang chờ đợi nàng nói nhiều hơn nữa.

"Kiều mạch không chỉ có tính cách kiên cường, mà nó còn là một đại phu nữa!" Tưởng Nhược Nam thấy Thái hậu vui vẻ ngồi nghe nên càng hứng thú nói, nàng dần dần quên cả nỗi sợ hãi với Hoàng đế, khoa chân múa tay, hai mắt sáng lấp lánh, thu hút ánh mắt của tất cả những người có mặt trong nội điện.

"Trong sách y có viết 'Tốt cho dạ dày, lợi khí lực, tốt cho tinh thần', lại còn viết 'giúp nhuận tràng, lợi khí lực, kỵ phong hàn'! Thân và lá của nó có thể cầm máu, còn ngăn ngừa trúng gió. Hạt thì tốt cho dạ dày, chống ra mồ hôi trộm. Quan trọng nhất là, Thái hậu, nó vô cùng có lợi cho bệnh tiêu khát của người, nếu dùng nó thường xuyên, sẽ giúp người giảm bớt lượng thuốc phải uống."

"Thần kỳ như vậy sao?" Thái hậu vừa kinh ngạc vừa vui mừng, hỏi.

Cảnh Tuyên Đế ngồi bên cạnh đột nhiên nói xen vào: "Tưởng Nhược Lan, ngươi biết những thứ này từ bao giờ?"

Tưởng Nhược Nam ngẩng đầu nhìn hắn, bộ dạng đắc ý nói: "Hoàng thượng, trước kia ta thường xuyên chạy ra ngoại thành chơi, mặc dù khiến nhiều người chán ghét, nhưng cũng không phải uổng công vô ích. Ít nhất thì việc đó đã giúp ta gặp được rất nhiều người, hiểu rất nhiều chuyện, giúp ta mở mang tầm mắt, những kiến thức vừa rồi đều do ta được nghe người khác nói cho biết đấy!" Nàng sinh ra và lớn lên trong một xã hội bình đẳng, ít nhất thì bề ngoài là như vậy, nên không có được sự mẫn cảm trong việc phân biệt thân phận sang hèn như những người cổ đại. Lúc để tâm, nàng còn nhắc nhở bản thân phải biết tiết chế, nhưng lúc này khi được người ta hỏi về sở trường của mình, thì sự tự tin và kiêu ngạo vốn chôn giấu bao lâu nay bỗng bộc lộ hết sức tự nhiên.

Lúc này, nàng mặt mày tươi tỉnh, hai má ửng hồng, đôi mắt đen như hắc ngọc sáng lấp lánh, đôi môi đầy đặn lúc khép lúc mở, trên môi nở nụ cười tự tin, khuôn mặt hết sức bình thường của nàng nhờ đó cũng trở nên sinh động và có sức sống hơn, khiến nó có sự hấp dẫn đặc biệt khác hẳn với bất kỳ người phụ nữ nào nơi hậu cung.

Cảnh Tuyên Đế nhìn mãi nhìn mãi, đột nhiên nhận ra Tưởng Nhược Lan hình như cũng… không xấu lắm.

Thái hậu dùng thìa đảo đảo cháo kiều mạch trong bát, cười nói: "Mọi người đều nói 'tốt gỗ hơn tốt nước sơn', thì ra câu nói ấy còn có thể áp dụng cho lương thực, kiều mạch nhìn thì có vẻ lổn nhổn thô thô, nhưng không ngờ lại có nhiều lợi ích thế. Cũng giống như con người vậy, có những người nhìn thì không xinh đẹp bắt mắt, nhưng lại khiến người khác yêu mến!"

Cảnh Tuyên Đế nghe xong, vô thức liếc Thái hậu một cái, thầm nghĩ, Thái hậu nói vậy là cho hắn nghe sao?

Tưởng Nhược Nam đang cao hứng, quay người lại cười nói với Thái hậu: "Thái hậu, loại kiều mạch này chỉ có hạt là nhìn xấu xí thôi, nhưng hoa của nó thì lại rất đẹp!" Nàng mỉm cười, nhớ lại kiếp trước đã từng đọc một bài thơ, nàng bắt đầu đọc lại bài thơ đó bằng một giọng điệu rất chậm rất nhẹ.

"Thu tuyết nhứ dương liễu. Thu tuyết tú kiêm gia. Vãn hạ hà xứ tuyết. Liên huề kiều mach hoa… Thái hậu người nghĩ mà xem, đấy là một cảnh tượng xinh đẹp biết bao, thật chẳng thua kém gì hoa thược dược, mẫu đơn!"

Cùng với giọng điệu nhẹ nhàng bay bổng của nàng, trước mặt mọi người như hiện ra một mỹ cảnh, từng bông hoa kiều mạch trắng như tuyết, gió thổi qua, cánh đồng hoa trắng muốt ấy dập dềnh lượn sóng, và giữa màu trắng đó, một cô gái có đôi mắt đen sáng lấp lánh đang cười rạng rỡ như hoa…

Nghĩ mãi nghĩ mãi, mọi người gần như chìm đắm vào trong bức tranh đẹp và sinh động đó, khóe miệng bất giác mỉm cười.

"Nghe tiểu thư Nhược Lan nói thế, nô tỳ thật muốn đi xem loại hoa kiều mạch này đẹp đến thế nào." A Diệp vẻ mặt say sưa nói với Tưởng Nhược Nam.

"Đâu chỉ mình ngươi, đến ta cũng muốn đi xem nữa là! Cái miệng này của Nhược Lan ấy à, thật có thể khiến người chết cũng phải sống lại!" Thái hậu kéo tay nàng cười nói.

Tưởng Nhược Nam thấy đã thu hút được hứng thú của Thái hậu dành cho kiều mạch, trong lòng vô cùng phấn khích. Bên tai lại vang lên giọng nói đầy hồ nghi của Hoàng đế: "Tưởng Nhược Lan, ngươi lại còn biết làm thơ?"

Tưởng Nhược Nam giật thót mình một cái, hỏng rồi, nhất thời quên béng đi mất, quên rằng thế giới nàng đang sống không giống như thế giới trước, thơ từ chỉ cần tùy tiện đọc một bài cũng đều trở thành người sáng tác! Nếu nói Tưởng Nhược Lan đột nhiên biết làm thơ thì cũng thật quá hoang đường! Ngộ nhỡ nổi tiếng, chẳng phải sẽ rất phiền phức ư? Những thứ mà nàng có thể nhớ được, nhiều nhưng không đủ. Nếu không phải bài thơ này được in trong sách dưỡng sinh, cảnh tượng lại miêu tả đẹp như thế, câu từ đơn giản, thì chắc nàng cũng không thể nhớ nổi.

Trong lúc bất lực nàng đành phạm tội khi quân: "Hoàng thượng, dạ Nhược Lan tối mù như thế nào người còn không biết ư? Bài thơ này sao có thể do ta làm được, là ta nghe người khác đọc, cảm thấy hay nên mới ghi nhớ thôi!" Nghiêm túc mà nói thì cũng không phải khi quân lắm.

"Ồ. Nghe ai đọc bài thơ rất hay, đúng là nhân tài!" Hoàng đế có thói quen hỏi là phải hỏi cặn kẽ triệt để, không dễ đối phó chút nào.

Tưởng Nhược Nam đành trả lời qua quýt: "Vô tình nghe người ta đọc, cũng không hỏi danh tính, chẳng nhìn rõ dung mạo, sau này không gặp lại người ấy nữa!" Trả lời thế này đủ để bịt miệng hắn rồi chứ?

"Ồ?" Hoàng đế nhìn nàng, đôi mắt đào hoa diễm lệ, lóe sáng vô định, ánh mắt ấy như chứng thực, như có thể nhìn thấu tâm can nàng, khiến Tưởng Nhược Nam bỗng run sợ.

Đột nhiên, đôi môi góc cạnh rất rõ ràng của hắn khẽ cong lên, trên môi xuất hiện một nụ cười không rõ ràng: "Muốn tìm người này không khó, chỉ cần chép bài thơ này lên và cho dán khắp nước, ta không tin không tìm được tác giả của bài thơ, ở Đại Lương chúng ta, nhân tài chưa từng bị vùi dập bao giờ!" Nói xong hắn đứng dậy, bước hai bước đến, nhìn nàng chằm chằm, khẽ nói: "Tưởng Nhược Lan, ngươi nói xem có phải vậy không?"

Tưởng Nhược Nam chỉ cảm thấy một thứ áp lực vô hình đang bao trùm lên người nàng, bất giác nàng cúi gằm đầu, trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh, lòng hối hận tới mức muốn đâm đầu vào tường, ai bảo mình thích làm màu, giờ thì hay rồi, tự cầm đá đập chân mình! Ngộ nhỡ tới khi ấy Hoàng đế không tìm được tác giả của bài thơ, liệu có trị nàng tội khi quân không đây?

Nhưng giờ đã trèo lên lưng hổ khó xuống, đành phải tiếp tục cố gắng, thần phật khắp trời đất này phù hộ hoặc biết đâu trên thế gian này có người có linh cảm tương thông với nàng thì sao.

Nàng nghiến răng đáp: "Hoàng thượng anh minh." Con rệp chết tiệt, cứ phải truy xét tới cùng để làm gì? Người ta đọc thơ nghe là được rồi còn hỏi tới nguồn gốc…

Cảnh Tuyên Đế mỉm cười, xoay người ngồi vào vị trí của mình. Tưởng Nhược Nam đột nhiên thấy áp lực nhẹ hẳn, thầm thở phào trong lòng.

Nàng quay đầu tiếp tục khuyên Thái hậu dùng cháo kiều mạch: "Thái hậu, ngoài những ưu điểm mà con vừa nói ra, thì kiều mạch còn có một ưu điểm nữa!" Nàng ghé tai Thái hậu nói nhỏ: "Nó còn có lợi cho sắc đẹp - giảm béo!"

Thái hậu mắt sáng lên, quay đầu nhìn nàng: "Thật không?"

Tưởng Nhược Nam gật mạnh, xem ra phụ nữ dù ở độ tuổi nào cũng đều có khát vọng về cái đẹp như nhau.

"Đáng tiếc mùi vị của nó…" Thái hậu mặc dù đã bị nàng thuyết phục nhưng nghĩ đến cảm giác lạo xạo trong miệng, bà vẫn do dự.

Tưởng Nhược Nam kiên trì: "Thái hậu, kiều mạch nấu cháo thì không ngon lắm, nhưng nghiền ra làm thành bánh mì, làm thành mì sợi ăn vừa mượt vừa mát rất ngon đấy ạ!"

"Thật không?" Hai mắt Thái hậu lại sáng lên.

"Thật hơn cả trân châu."

Cảnh Tuyên Đế ngồi bên cạnh thấy Tưởng Nhược Nam dỗ dành Thái hậu ăn thứ mà bà không thích ăn như dỗ dành một đứa trẻ, hết viện điển cố lại đọc thơ, bao nhiêu bản lĩnh thể hiện cả, cuối cùng cũng thành công.

Thái hậu bị Nhược Lan nói tới mức nuốt nước bọt, lập tức lệnh cho Ngự thiện phòng nấu một bát mỳ kiều mạch mang lên.

Cảnh Tuyên Đế dùng bữa cũng đã tương đối, thấy không còn sớm, bèn đứng dậy cáo lui, trước khi bước ra cửa không kìm được quay đầu nhìn một cái, thấy Tưởng Nhược Nam đứng đằng sau Thái hậu, vừa bóp vai cho bà, lại thỉnh thoảng cúi người ghé tai bà thì thầm gì đó, hai mắt sáng long lanh, vô cùng linh động. Còn Thái hậu miệng luôn mỉm cười, hình như rất vui vẻ trước những lời của nàng.

Cảnh Tuyên Đế quay đầu đi, mỉm cười, đột nhiên hiểu ra tại sao Thái hậu vẫn luôn sủng ái Tưởng Nhược Nam như thế…

Cảnh Tuyên Đế đi chưa bao lâu, Ngự thiện phòng cho người mang mỳ kiều mạch lên. Dùng nước gà làm nước dùng, nấu cùng thịt bò, thêm hành mùi rau thơm, còn cả ít rau nấu kèm xanh mơn mởn, màu sắc thật hết sức hài hòa, hấp dẫn. Thái hậu bỗng thấy hào hứng, ăn hết cả bát mỳ kiều mạch lớn, thậm chí còn dặn A Diệp, sau này mỗi ngày đều ăn một bát mỳ kiều mạch.

A Diệp thấy Thái hậu ăn ngon miệng như vậy, trong lòng vô cùng cảm kích Tưởng Nhược Nam.

Dùng bữa xong nghỉ ngơi một lát, Tưởng Nhược Nam lại dùng đồng bạc mình mang theo và ít dầu thuốc cạo gió cho Thái hậu. Thái hậu và A Diệp hoàn toàn tin tưởng Tưởng Nhược Nam, nên không hề tỏ vẻ nghi ngờ việc nàng cạo gió.

Tưởng Nhược Nam vừa cạo gió cho bà vừa bắt đầu lân la nói tới ý định lần viếng thăm này của mình.

Nàng suy nghĩ rất nung, cảm thấy không thể trực tiếp hỏi Thái hậu được, rất đơn giản, Nhược Lan bất chấp tất cả, làm trái ý Thái hậu, kiên quyết đòi gả cho Cận Thiệu Khang. Giờ bà còn chịu gặp nàng đã là tốt lắm rồi, còn muốn nhờ bà giúp nàng kháng chỉ ư? Không chừng bà sẽ đuổi ngay nàng ra ngoài!

Chuyện này phải từ từ tính, giờ chỉ nên mở rộng miệng thăm dò mà thôi.

"Thái hậu, có phải những lời Hoàng đế nói ra là lời vàng lời ngọc, không bao giờ thay đổi không ạ?"

Thái hậu nằm sấp trên giường mắt nhắm hờ, nghe Tưởng Nhược Nam hỏi câu này, ban đầu bà cũng không để ý lắm, buột miệng trả lời: "Điều ấy là đương nhiên rồi. Nếu như Hoàng đế sớm nắng chiều mưa thì quan viên dưới trướng sao làm việc được, thiên hạ chẳng phải sẽ đại loạn ư?"

Đạo lý này Tưởng Nhược Nam cũng hiểu nhưng…

"Lẽ nào không có ngoại lệ sao? Một lần cũng không có ạ? Nếu trong tình huống đặc biệt thì sao?"

Thái hậu mở to mắt, vẻ mặt chăm chú: "Theo ta biết thì Hoàng đế luôn nhất ngôn cửu đỉnh, những lời đã nói, thánh chỉ đã ra thì chưa từng thay đổi! Còn nói đến tình huống đặc biệt, phải xem tình huống đó thế nào, nếu liên quan đến giang sơn xã tắc, lê dân bách tính thì không chừng có ngoại lệ đấy."

Giang sơn xã tắc, lê dân bách tính… Cả hai điều này đều quá to tát, lẽ nào, nàng không thể ly hôn? Cả đời nàng phải làm Hầu phu nhân ư? Tưởng Nhược Nam khổ sở.

Bên này, Thái hậu ngồi dậy, A Diệp đứng cạnh vội vàng khoác áo cho bà, Thái hậu quay người nhìn Tưởng Nhược Nam, nói: "Nhược Lan, sao đột nhiên lại hỏi chuyện ấy?"

Tưởng Nhược Nam nhìn khuôn mặt hiền từ của Thái hậu, rất muốn nói thật với bà, nói rằng nàng đã hối hận, không muốn sống cùng Cận Thiệu Khang nữa. Nhưng lý trí lại bịt chặt miệng nàng, bởi vì lý do mà nàng muốn rời bỏ hắn quá hoang đường, Thái hậu sẽ không bao giờ có thể hiểu được. Nàng không thể biết

Thái hậu sẽ phản ứng ra sao, nói cho cùng, Thái hậu không phải mẹ đẻ của nàng, nên cũng sẽ không thể dung túng nàng vô điều kiện! Khó khăn lắm nàng mới có lại được sự sủng ái của bà, không thể để mất đi nhanh như thế.

"Không có gì ạ, con chỉ tiện miệng hỏi thôi." Tưởng Nhược Nam cúi đầu đáp.

Sau khi cạo gió cho Thái hậu xong, Tưởng Nhược Nam rời khỏi Từ Ninh cung.

Tưởng Nhược Nam đi rồi, Thái hậu nói với A Diệp: "Con bé này có tâm sự. Nếu không sao tự nhiên lại hỏi chuyện ấy." Rồi sau đó lại hỏi A Diệp: "Người con gái cùng vào phủ một ngày với Tưởng Nhược Lan là người thế nào? Có xinh đẹp hơn Nhược Lan không?"

A Diệp đáp: "Đó là con gái của Vu đại nhân, nghe nói dung mạo như hoa, hiểu biết hiền thục, xinh đẹp có tiếng trong kinh thành."

Thái hậu thở dài: "Đàn ông đều coi trọng vẻ bề ngoài, về điểm này, Nhược Lan phải chịu thiệt thòi rồi!" Sau đó hai mắt bà bỗng sáng lên: "Nhưng cho dù Nhược Lan có không xinh đẹp đi nữa thì cũng là con gái của Uy vũ tướng quân, Cận gia bọn họ dám đắc tội với nó, thì đừng trách ai gia không nể mặt!"

Thái hậu trầm tư một lát, rồi dặn dò A Diệp rất nhiều. A Diệp nghe xong, cười đáp: "Cứ thế này ai còn dám đắc tội với tiểu thư Nhược Lan nữa!"

Thái hậu thở dài: "Nhưng ai gia không thể giúp con bé có được sự yêu thích của phu quân…"

"Sự sủng ái của Thái hậu đương nhiên quan trọng hơn có được lòng yêu mến của phu quân." A Diệp an ủi.

"Nhưng ai gia có thể bảo vệ nó tới khi nào chứ?"

***

Ngày hôm sau, Thái hậu cho người tới thưởng An Viễn Hầu phu nhân. Ngoài vàng bạc châu báu vải vóc ra, thì thứ quý giá nhất, thu hút ánh mắt của mọi người nhất chính là chiếc áo lụa vàng do Thái hậu khâm thưởng, mặc chiếc áo này lên, cũng như Thái hậu thân lâm, ngay đến Thái phu nhân và An Viễn Hầu cũng phải hành lễ với nàng. Đây là sự vinh sủng đặc biệt gián tiếp nâng cao địa vị của Hầu phủ, khiến người trên kẻ dưới trong Hầu phủ đều vui mừng ra mặt, đồng thời cũng khiến vị trí của Tưởng Nhược Nam ở Hầu phủ thêm vững chắc.

Sau chuyện này, Thái phu nhân nói với Trương ma ma hầu cận bên mình: "Thái hậu làm vậy là muốn cảnh cáo ta." Bà trầm mặc một lúc rồi mới lên tiếng: "Giờ Hầu gia và Nhược Lan đã chính thức viên phòng rồi, từ ngày mai hãy mang thuốc đến cho Vu di nương!"

"Chỉ mong Nhược Lan sớm có tin vui!" Thái phu nhân khẽ thở dài.

Năm ngày sau khi Cận Thiệu Khang và Tưởng Nhược Nam viên phòng, Vu Thu Nguyệt hao tâm tổn trí nấu một nồi canh ngon, buổi tối đợi Cận Thiệu Khang về phủ thì đích thân mang đến thư phòng cho hắn, dùng lời lẽ mềm mỏng, lại có ý hối hận, công kích bằng cả vẻ dịu dàng, phong tình.

"Hầu gia, thiếp biết sai rồi, thiếp chỉ vì quá để tâm tới Hầu gia mà thôi! Vì vậy mới đố kị tỷ tỷ có thể đường đường chính chính đứng cạnh Hầu gia, còn thiếp chỉ có thể mãi mãi đứng sau hai người. Hầu gia, trong lòng thiếp rất buồn."

"Thiếp cứ tưởng rằng làm như vậy sẽ khiến chàng ghét tỷ tỷ, để ý quan tâm tới thiếp hơn, nên thiếp mới làm bao nhiêu việc ngu xuẩn như thế."

"Nhưng những lời của tỷ tỷ đã khiến thiếp tỉnh ngộ, thiếp nhận ra mình quá sai lầm, bất luận thế nào tỷ tỷ cũng là chính thất, thiếp có suy nghĩ như vậy thật không nên, sau này thiếp không bao giờ dám đố kị nữa, thiếp chỉ cần được gặp Hầu gia thôi!"

Vu Thu Nguyệt nước mắt lưng tròng nói hết những lời từ tâm can, cuối cùng ngẩng đầu lên, xinh đẹp kiều diễm nhìn Cận Thiệu Khang, tỏ rõ sự mềm yếu của mình.

"Hầu gia, chàng có thể tha thứ cho Thu Nguyệt không? Nếu chàng không tha thứ cho Thu Nguyệt, Thu Nguyệt sống cũng chẳng có ý nghĩa gì…"

Màn biểu diễn này của Vu Thu Nguyệt hoàn toàn chẳng khiến Cận Thiệu Khang mềm lòng, nhưng dù sao nàng cũng là thê thiếp của hắn, được gả cho hắn khi tuổi còn trẻ, thân lại là đích nữ của Vu gia, cũng chẳng phạm tội gì tày trời, lẽ nào hắn cứ thế mà lạnh nhạt với nàng mãi?

Lúc này, Cận Thiệu Khang nhớ đến những lời mà Tưởng Nhược Nam nói.

"… Phụ nữ thấy chồng mình ở cùng người con gái khác, chẳng ai không ghen tị…"

Vu Thu Nguyệt biết đố kị, đương nhiên Tưởng Nhược Nam nàng cũng biết đố kị.

Chỉ là Vu Thu Nguyệt có thể nhịn, tại sao nàng lại không? Không thể quá dung túng nàng, nếu không, sau này nhà cửa sẽ khó yên!

Tối đó, Cận Thiệu Khang đến Cẩm Tú viện.

Ngày hôm sau, Vu Thu Nguyệt vừa dậy, còn đang tự soi gương trang điểm, trong đầu hồi tưởng lại cảnh tối qua, khóe miệng nhếch lên một nụ cười đắc ý.

Chỉ cần cô ta sinh con trai sớm hơn nàng một bước, kết quả cuối cùng thế nào, còn phải bàn nữa sao? Thái hậu? Thái hậu có thể sống lâu trăm tuổi không?

Đúng lúc này, Trương ma ma bưng một chiếc bát sứ Thanh hoa bước vào.

Trong bát bốc khói nghi ngút, tỏa ra mùi thuốc nồng đượm.

Vu Thu Nguyệt mặt biến sắc, cô ta từ từ đứng dậy, hai mắt nhìn chằm chằm vào bát thuốc trước mặt: "Đây là… đây là cái gì?"

Trương ma ma đặt bát thuốc xuống chiếc bàn trước mặt cô ta, cười đáp: "Là Thái phu nhân sai lão nô bưng tới, di nương hãy uống lúc còn nóng thì tốt hơn!"

Vu Thu Nguyệt nhìn bát thuốc đen sì, sắc mặt mỗi lúc một trắng hơn. Đương nhiên cô ta biết đây là cái gì, uống nó rồi, cho dù Hầu gia ngày ngày tới đây thì cô ta cũng sẽ không bao giờ có thai được! Cảm giác căm hận cứ quấn chặt lấy trái tim cô ta, không sao nén xuống được.

Tại sao ngươi đã cướp đi của ta tất cả, lại còn ép ta uống? Ngươi cậy có Thái hậu chống lưng, nên mới ức hiếp ta như thế đúng không? Tưởng Nhược Lan ta sẽ liều mạng với ngươi!

"Di nương, ta khuyên di nương nên uống đi, sau nửa năm nữa vẫn còn cơ hội!" Trương ma ma dịu giọng nói.

Nhưng đến khi ấy biết đâu Tưởng Nhược Lan đã mang thai đích trưởng tử thì cô ta còn cần cơ hội đó làm gì?

Vu Thu Nguyệt túm chặt áo, chặt đến nỗi các khớp xương ngón tay trắng bệch, móng tay đâm vào thịt nhưng cô ta lại chẳng cảm thấy đau.

Không thể phản kháng, nếu không, cô ta sẽ mất Thái phu nhân, mất cả Hầu gia!

Cô ta cúi đầu bưng bát lên, uống một hơi cạn ngay trước mặt Trương ma ma, Trương ma ma hài lòng mỉm cười, quay về gặp Thái phu nhân bẩm báo.

Trương ma ma vừa cất bước, Vu Thu Nguyệt đã lập tức quay vào phòng, cúi đầu xuống chiếc chậu gỗ mà móc họng, không lâu sau dạ dày cuồn cuộn, thứ nước thuốc đen ngòm vừa uống vào đã nôn ra gần hết.

Sắc mặt Vu Thu Nguyệt trắng nhợt, toàn thân run rẩy, toát mồ hôi, cô ta vịn tay vào giá gỗ, hơi thở yếu ớt nhưng hai mắt sáng tới đáng sợ.

Tưởng Nhược Lan, ngươi không thể giẫm đạp ta? Những gì thuộc về ta, ta sẽ lấy lại bằng hết!

36. Chương 36

7.5

Từ nhỏ nàng đã sống một mình, chỉ có một mình, vì vậy nàng biết, bất kể là lúc nào cũng phải nghĩ cho bản thân mình đầu tiên, khi phải lựa chọn, thì thà nàng làm tổn thương người khác chứ không bao giờ làm tổn thương bản thân.

Kiếp trước, Tưởng Nhược Nam từng đọc được một bài viết về những điều mà người đàn ông ghét trong một cuốn sách. Tác giả của bài viết đó liệt kê ra mấy chục điều, có những điều nàng nhớ không rõ nữa, nhưng điều đầu tiên trong danh sách ấy để lại ấn tượng sâu sắc trong nàng, đó là, đàn ông ghét nhất phụ nữ luôn hỏi những câu đại loại như rốt cuộc anh có yêu em không, và yêu nhiều như thế nào… một cách không mệt mỏi.

Hôm nay, mang nó ra để đối phó với hoàn cảnh ngặt nghèo trước mắt thật không còn gì có thể tuyệt hơn nữa. Bởi vì nàng biết, với một người đàn ông phong kiến thường xuyên nhắc tới "Nữ luận ngữ" và tam tòng tứ đức, có tranh cãi về vấn đề một vợ một chồng, nam nữ bình đẳng gì gì đấy, chỉ phí lời mà thôi, đối mặt với tình huống này, phương pháp hiệu quả nhất chính là nhanh chóng khiến đối phương chán ghét mình, để hắn chẳng còn tâm tư mà nghĩ đến chuyện kia nữa.

Quả nhiên, Cận Thiệu Khang nghe Tưởng Nhược Nam nhắc đến Vu Thu Nguyệt thì thu lại nụ cười trên môi, có chút không vui, nói: "Sao đột nhiên lại nhắc tới nàng ấy?"

"Chỉ là thiếp muốn biết thôi!" Tưởng Nhược Nam nũng nịu đáp. "Trước kia Vu Thu Nguyệt vì muốn mọi người ghét thiếp đã làm nhiều việc xấu như thế, không phải chàng vẫn còn thương cô ta, quan tâm tới cô ta đấy chứ?"

Cận Thiệu Khang rút tay khỏi người nàng, "Chuyện này mẫu thân đã trừng phạt nàng ấy rồi. Ta tin sau này nàng ấy sẽ ngoan ngoãn hơn, nói gì thì nói nàng cũng là chính thất, nàng ấy không thể thắng được nàng."

Tưởng Nhược Nam thấy hiệu quả thật tuyệt, lại bồi thêm cú nữa, "Hầu gia, Vu Thu Nguyệt đó thích nhất là vờ tỏ ra đáng thương, nhưng thực ra cô ta rất xấu xa, chàng đừng bị cô ta lừa." Nói rồi nhướn mày lên, lạnh lùng hừ một tiếng: "Thiếp biết cô ta xinh đẹp, Hầu gia đương nhiên thích cô ta rồi, nhưng cũng không thể chiều hư cô ta, khiến cô ta không còn biết chừng mực gì cả!" Ra sức nói xấu một người phụ nữ khác trước mặt đàn ông, có lẽ mọi đàn ông đều không thích, và sẽ khiến hắn ta nghĩ rằng bụng dạ người phụ nữ này thật hẹp hòi, hà khắc.

Sắc mặt Cận Thiệu Khang dần trầm xuống, nàng vẫn còn chưa nói xong? Thì ra mọi sự ẩn nhẫn trước đây của nàng đều chỉ là giả vờ cho hắn nhìn mà thôi, đến bây giờ, hồ ly đã lòi đuôi ra rồi!

"Tưởng Nhược Lan, thân là phụ nữ, điều không nên nhất chính là đố kị! Ăn nói như thế chỉ khiến người khác ghét thôi! Nàng là chính thất, từng lời ăn tiếng nói càng phải giữ gìn hơn để làm gương cho người khác. Nàng phải biết, trước mặt ta Thu Nguyệt chưa từng nói một câu không hay về nàng!"

"Vì vậy thiếp mới nói cô ta giỏi vờ vịt mà, cô ta rõ ràng hận thiếp muốn chết, nhưng vẫn có thể nhìn thiếp cười. Chàng phải biết cô ta giảo hoạt thế nào!"

Cận Thiệu Khang thấy lòng chán ghét, sự thân mật dịu dàng vừa rồi bốc hơi sạch sẽ, hắn lạnh mặt, xoay lưng về phía nàng, bộ dạng như không muốn nói chuyện nữa.

"Hầu gia, Hầu gia, chàng đừng ngủ, chàng phải nói cho rõ ràng, rốt cuộc là đối tốt với thiếp hơn hay là với Thu Nguyệt hơn…" Tưởng Nhược Nam giật giật áo hắn không tha.

"Khuya rồi, ngủ đi!" Cận Thiệu Khang lạnh lùng giật vạt áo khỏi tay nàng, không nói thêm gì nữa.

Tưởng Nhược Nam nhìn tấm lưng lạnh lùng của hắn đắc ý cười cười, quay người nằm xuống ngủ. Nàng biết, đêm nay nàng có thể yên tâm ngon giấc được rồi.

Tốt nhất là từ nay về sau hắn càng thêm chán ghét nàng, đừng bao giờ đến Thu Đường viện nữa!

Cũng không biết thời gian trôi qua bao lâu. Tưởng Nhược Nam bị đánh thức bởi một loạt những âm thanh sột soạt. Nàng bỗng mở bừng mắt, thấy trời mới mờ sáng, còn Cận Thiệu Khang bên cạnh đã bước qua người nàng mà xuống giường từ bao giờ rồi.

Tưởng Nhược Nam ngồi dậy, thấy Cận Thiệu Khang đang tự mặc y phục. Nàng bèn hỏi: "Có cần thiếp gọi bọn Ánh Tuyết vào không?" Cận Thiệu Khang đang định gật đầu, nhưng đột nhiên như nhận ra điều gì, giơ tay ra hiệu cho nàng, im lặng. Hắn đi đến bên giường nhìn chiếc khăn bằng gấm màu trắng kia trầm tư một lát.

Tưởng Nhược Nam cũng theo ánh mắt hắn mà nhìn chiếc khăn, đương nhiên trên ấy chẳng có gì.

Thấy hắn quay người đi như tìm kiếm gì đó, thấy cái kéo trên bàn, bèn đi tới cầm lên.

Tưởng Nhược Nam ngẩn người nhìn, không biết hắn định làm gì. Lẽ nào định cắt chiếc khăn để xả giận? Không ấu trĩ tới thế chứ…

Hắn giơ cánh tay trái ra, nhanh chóng vén áo lên, tay phải cầm kéo vạch một phát lên đó, những giọt máu tươi thi nhau túa ra.

Tưởng Nhược Nam kinh hãi, "Á" lên một tiếng.

"Hầu gia, chàng đang làm gì thế?"

Cận Thiệu Khang vẻ mặt hết sức điềm tĩnh trừng mắt lườm nàng một cái: "Đừng hét!" Sau đó khom người để những giọt máu trên tay nhỏ lên chiếc khăn, một giọt, hai giọt, những giọt máu thấm vào chiếc khăn gấm rồi lan dần ra như một đóa hoa mai đỏ đang kỳ nở rộ.

Tưởng Nhược Nam lập tức hiểu dụng ý của hắn, hắn muốn tạo chứng cứ giả cho nàng!

Nhưng…

"Hầu gia hà tất phải làm thế? Chúng ta cứ nói thật với mẫu thân là được mà?"

Cận Thiệu Khang nhìn nàng cười nhạt một tiếng, đáp: "Để đám người dưới biết nàng vào phủ một tháng rồi mà vẫn chưa làm vợ ta, nàng không mất mặt sao?" Nói rồi, lại tìm một miếng vải sạch, lau lau máu ở vết thương.

Hắn làm vậy là vì nàng? Tưởng Nhược Nam nhìn cánh tay vẫn đang rỉ máu của hắn, thầm lẩm bẩm, nhưng không rõ trong lòng có cảm giác gì.

"Hầu gia, để thiếp giúp chàng băng lại, trời nóng thế này, vết thương rất dễ bị mưng mủ." Nàng bước xuống giường, đi đến bên nhìn vết thương của hắn, không sâu lắm, rồi lại nhìn chiếc kéo, lưỡi kéo cũng không có dấu hiệu bị gỉ.

Tưởng Nhược Nam vẫn mang rượu ra để khử trùng cho hắn, rồi bôi thuốc, lấy khăn quấn chặt. Hắn rụt tay lại, bỏ ống áo xuống, điềm đạm nói: "Chỉ là một vết thương nhẹ thôi mà, năm xưa khi ở ngoài biên ải phía Tây, những vết thương như thế này không đáng quan tâm."

Nói xong, lại ngước mắt nhìn nàng: "Nàng có thời gian thì nên đọc nhiều sách thánh hiền, đừng học mấy thói ích kỷ nhỏ nhặt của những kẻ thiếu hiểu biết."

Tưởng Nhược Nam thấy hắn nói đầy hùng hồn như thế thì không nhịn được đáp: "Hầu gia, phụ nữ nhìn thấy chồng mình ở cùng người phụ nữ khác, không ai là không nhỏ nhen cả, chỉ là có người nhịn được, có người không nhịn được mà thôi."

Cận Thiệu Khang trầm mặc một lúc, đột nhiên hỏi: "Vậy tại sao người ta nhịn được nàng lại không nhịn được?"

Tưởng Nhược Nam cười nhạt: "Tại sao thiếp phải nhịn?" Nói rồi lại nằm xuống giường, kéo chăn đắp lên người, nằm xoay lưng lại phía hắn.

Bên tai vọng tới bước chân hắn đi ra ngoài, đột nhiên, hắn dừng lại, ngay sau đó giọng nói lạnh lùng của hắn vang lên: "Chính bởi vì nàng có Thái hậu chống lưng?"

Tưởng Nhược Nam chẳng buồn cử động. Mặc kệ hắn. Nàng nghe hắn hừ một tiếng rồi mở cửa bước ra ngoài, cao giọng gọi Ninh An về Sở Thiên các.

Người đàn ông phong kiến này, Tưởng Nhược Nam nằm trên giường bực tức nghĩ, nói gì với hắn cũng vô ích! Hắn vốn coi việc năm thê bảy thiếp là bình thường, là đương nhiên, hơi tỏ ra đố kị một chút thì phạm tội to tày trời!

Lẽ nào bản thân nàng phải ở với hắn cả đời sao? Lần này tránh được, vậy còn lần sau thì sao? Ngộ nhỡ có thai rồi, còn phải sinh con cho hắn nữa ư?

Tưởng Nhược Nam càng nghĩ càng thấy bất bình thay cho bản thân.

Thánh chỉ ban hôn chết tiệt, lẽ nào không có cách để ly hôn ư?

Nhưng, trên thế gian này chẳng có gì là tuyệt đối. Nàng không thử một lần, sao biết là không thể?

Vì hạnh phúc tương lai của bản thân, nhất định nàng phải thử một lần!

Nghĩ đến đây, nàng lật người ngồi dậy, gọi bọn Ánh Tuyết vào rửa mặt chải đầu trang điểm cho mình, hôm nay nàng phải vào cung.

Không lâu sau, Trương ma ma bên Thái phu nhân đến, thấy tấm khăn trinh tiết trên giường thì cầm lên, nhìn vết máu trên đó, Trương ma ma nở một nụ cười hài lòng.

Chải đầu trang điểm xong, Tưởng Nhược Nam đến Tùng Hương viện thỉnh an Thái phu nhân. Thái phu nhân nhìn thấy tấm khăn trinh tiết rồi, bà rất vui.

Bà cầm tay nàng trò chuyện một lúc, đại khái mong nàng sớm sinh người nối dõi cho Cận gia. Vu Thu Nguyệt bên cạnh mặc dù vẫn cố gắng giữ nụ cười trên môi, nhưng Tưởng Nhược Nam có thể nhận ra, nụ cười của cô ta quá gượng gạo.

Tưởng Nhược Nam còn cố ý nhìn cô ta cười đầy đắc ý mấy lần, thấy sắc mặt Vu Thu Nguyệt hết trắng lại xanh, lòng nàng vô cùng dễ chịu. Bây giờ, nàng lại thấy cảm kích "con khỉ" đó, nếu không phải hắn nghĩ ra trò với chiếc khăn, e rằng lúc này Vu Thu Nguyệt đã là người nhìn nàng mà cười đắc ý rồi! Mặc dù nàng không quan tâm, nhưng cảm giác đó cũng chẳng dễ chịu gì.

Từ chỗ Thái phu nhân đi ra, Tưởng Nhược Nam bèn vào cung.

Theo quy định thì phụ nữ đã kết hôn rồi không được tùy tiện ra ngoài, nhưng nàng có ý chỉ của Thái hậu, vì vậy Thái phu nhân cũng không tiện ngăn cấm.

Đến Từ Ninh cung, Thái hậu vừa dậy, ngồi trước bàn trang điểm để A Diệp chải đầu cho mình.

Thái hậu thấy nàng lập tức nở nụ cười, vẫy tay gọi tới: "Nhược Lan mau chọn giúp ta xem hôm nay nên cài trâm nào?"

Tưởng Nhược Nam bèn đi tới, chọn một chiếc trâm khảm hình đuôi công nạm vàng trong chiếc hộp nữ trang bằng gỗ khắc hoa văn trước mặt, cẩn thận cài vào búi tóc phía sau của Thái hậu.

Thái hậu sờ đầu rồi nhìn trái nhìn phải trong gương, vẻ mặt rất hài lòng nhưng miệng lại nói: "Chiếc trâm này nhìn thì đẹp, nhưng ta cài lên trông có sặc sỡ quá không?"

Tưởng Nhược Nam cúi người xuống, ghé sát vào Thái hậu, cười nói: "Thái hậu, da người trắng thế này, lại rất xinh đẹp, đừng nói là một chiếc trâm khổng tước, cho dù chiếc trâm khác sặc sỡ hơn cũng cài được!"

Chỉ một câu nói mà khiến Thái hậu vui vẻ ra mặt, bà quay đầu cười với A Diệp, nói: "Hôm nào ta phải tới hỏi Cận lão phu nhân mới được, có phải ở nhà bà ấy ngày nào cũng cho Nhược Lan ăn mật ong không, ăn nhiều tới mức miệng Nhược Lan cũng ngọt lịm cả đây này."

"Thái hậu, con nói thật mà, không phải cố ý làm người vui đâu!" Tưởng Nhược Nam cười đáp. A Diệp bên cạnh thấy Thái hậu vui nên cũng phụ họa mấy câu, Thái hậu cười mãi.

Lúc này bên ngoài thông báo Lưu thái y đến.

"Mỗi ngày bắt mạch ba lần, Lưu thái y lúc nào cũng rất đúng giờ, thật là làm khó cho hắn." Thái hậu quay đầu dặn A Diệp chuẩn bị ít tiền thưởng.

Lưu thái y mình mặc quan phục bước vào, thấy Tưởng Nhược Nam cũng không bất ngờ mà khẽ mỉm cười. Nụ cười nhìn như rất vui vẻ.

Y đến trước mặt Thái hậu thỉnh an.

Tưởng Nhược Nam cười hỏi: "Lưu thái y, hôm nay sao Lưu viện sử không đến?"

Lưu Tử Căng đáp: "Mỗi ngày bắt mạch ba lần thì hai lần do ta làm, một lần vào buổi tối mới do Lưu viện sử làm, căn cứ vào kết quả của lần bắt mạch ấy để điều chỉnh đơn thuốc."

Tưởng Nhược Nam hiểu ra, việc này cũng gần giống với việc thường xuyên đo đường huyết. Nếu có vấn đề thì lúc nào cũng phát hiện được ngay. Những thái y này thật cẩn thận và chu đáo.

Đợi Lưu Tử Căng chẩn mạch xong, Tưởng Nhược Nam đưa mấy bài thuốc bằng thực liệu mà trước khi đến đây nàng chuẩn bị.

"Lưu thái y, đây là phương pháp trị bệnh bằng thực liệu dành cho bệnh nhân tiêu khát mà vị đại phu kia đã chỉ cho tôi, phiền ngài cầm về để Lưu viện sử xem qua, xem có thể dùng được không?"

Lưu Tử Căng đón lấy nhìn nhìn, đột nhiên ngẩng đầu lên hỏi: "Mướp đắng và bí ngô lại có thể trị bệnh tiêu khát sao?"

Tưởng Nhược Nam gật đầu: "Cả hai thứ đó đều có khả năng làm giảm lượng đường trong máu, hơn nữa còn rất an toàn, dùng lâu cũng không có tác hại gì."

Lưu Tử Căng nhìn các thực đơn được ghi kín mấy trang giấy, cười nói: "Những thứ này thật khiến hạ quan được mở mang tầm mắt! Lát nữa ta sẽ đem đến cho Lưu viện sử xem." Sau đó lại ngẩng đầu nhìn Tưởng Nhược Nam cười: "Hầu phu nhân viết những thứ này chắc hao tốn không ít tâm tư nhỉ?"

Câu nói ấy khiến thiện cảm của Tưởng Nhược Nam dành cho hắn bỗng nhiên nhiều hơn, thầm nghĩ, người này thật thú vị!

"Chỉ cần có lợi cho Thái hậu thì cho dù phải hao tốn bao nhiêu tâm tư cũng đáng thôi." Tưởng Nhược Nam đáp.

Thái hậu nghe rồi trong lòng đương nhiên rất vui, lập tức lấy một chiếc vòng bằng ngọc phỉ thúy màu xanh ngọc bích trong suốt thưởng cho nàng, Tưởng Nhược Nam được thưởng, lòng rất vui.

Lưu thái y chẩn mạch xong thì lui xuống, trước khi đi còn nhìn Tưởng Nhược Nam ngập ngừng định nói gì đó lại thôi. Tưởng Nhược Nam biết hắn có chuyện muốn nói riêng với mình, bèn quay sang bẩm Thái hậu một tiếng, rồi đi ra ngoài đuổi theo hắn.

Ra ngoài điện nàng lớn tiếng gọi hắn lại.

Bên ngoài điện, những đóa hoa ngọc lan to bằng miệng bát nở rực rỡ. Từng bông, từng chùm trắng như tuyết, hương thơm ngọt ngào vấn vít trong không khí.

Lưu Tử Căng đứng dưới một gốc ngọc lan quay đầu lại, hướng về phía Tưởng Nhược Nam hành một lễ: "Không biết Hầu phu nhân gọi hạ quan lại có chuyện gì?"

Tưởng Nhược Nam cười đáp: "Vừa rồi tôi thấy Lưu thái y như có chuyện gì đó muốn nói, lẽ nào là tôi nhìn nhầm sao?"

Lưu Tử Căng đột nhiên phì cười, làn da trắng mịn như ngọc thoáng ửng đỏ, Tưởng Nhược Nam nhìn mà thấy ngưỡng mộ, đàn ông mà có làn da đẹp như thế kia để làm gì chứ...

Da trên người của Tưởng Nhược Nam mặc dù đẹp hơn da mặt, nhưng nếu đem so với Lưu Tử Căng thì còn kém xa.

Lưu Tử Căng ngẩng đầu nhìn Tưởng Nhược Nam, đôi mắt sáng ngời thấp thoáng ý cười, "Phu nhân nhận ra sao?"

Ngươi thể hiện rõ ràng như thế, sao có thể không nhận ra được? Tưởng Nhược Nam thầm lẩm bẩm.

Lúc này, ánh mặt trời sáng sớm ló ra khỏi những tầng mây, giây phút ấy, ánh sáng bao trùm, hắn đứng quay lưng về phía mặt trời, toàn thân chìm trong thứ màu sắc diễm lệ, rực rỡ. Hắn đứng dưới gốc cây ngọc lan hương thơm ngào ngạt, thanh cao dịu dàng như tiên giáng trần, vô cùng thoát tục.

"Phu nhân, hạ quan muốn cảm tạ phu nhân, hai hôm trước, xá muội, xá muội..." Nói đến đây, làn da trắng ngần của Lưu Tử Căng lại thoáng ửng hồng.

Tưởng Nhược Nam nghe y ấp úng, chợt hiểu ra, buột miệng nói tiếp: "Lưu tiểu thư có thứ 'hàng tháng' ấy rồi sao?"

"À... Phải..." Lưu Tử Căng không ngờ nàng lại nói to như vậy, há hốc miệng nhìn nàng, mặt y càng đỏ hơn, thêm ánh mặt trời chiếu xuống, diễm lệ lạ thường.

Tưởng Nhược Nam nghe thấy Lưu Tử Đồng đã có kinh nguyệt, trong lòng rất vui, không để ý tới sự bất thường của Lưu Tử Căng, do dự một lát rồi nói: "Tính ra thì cũng đã được mấy hôm rồi sau lần tôi đến phủ cạo gió cho tiểu thư, hai hôm nữa tôi lại đến, có lẽ không lâu sau, bệnh tình của Lưu tiểu thư sẽ khỏi."

Hai hôm nữa sẽ lại tới nhà y? Lưu Tử Căng bất giác thấy vui vui trong lòng.

"Được như thế thì cảm tạ phu nhân quá."

Tưởng Nhược Nam xua tay, "Lưu thái y không cần khách khí, đều là việc tôi nên làm, có thể giúp đỡ được cho Lưu tiểu thư tôi rất vui."

Lưu Tử Căng nói khách sáo thêm vài câu nữa, thấy không còn sớm bèn cáo từ lui ra.

Quay vào nội điện, nghe thấy Diệp cô cô hạ lệnh truyền dùng bữa. Lại nghe Thái hậu lên tiếng: "Hôm qua Hoàng thượng nói, sáng nay khi tan triều sẽ tới dùng bữa sáng với ta, đợi người đi."

Tưởng Nhược Nam nghe thấy vậy bèn cười, đáp: "Hoàng thượng lúc nào cũng nghĩ đến Thái hậu, thật là một người con hiếu thuận!"

Câu nói này của nàng khiến Thái hậu rất vui.

Một lát sau, Hoàng thượng mặc một bộ y phục khá thoải mái bước vào, nhìn như vừa thay triều phục xong đã tới đây ngay.

Hắn vừa đi vừa cười, nói: "Thái hậu, nhi thần không nói suông chứ?" Ngẩng đầu thấy Tưởng Nhược Nam, trong lúc bất ngờ đã buột miệng hỏi: "Tưởng Nhược Lan, sao ngươi lại ở đây?" Nói kiểu gì vậy? Tưởng Nhược Nam trong lòng hơi bối rối, có phải ta tới thăm ngươi đâu?

Bối rối thì bối rối, vẫn phải hành lễ, đây chính là cái lợi của việc làm Hoàng thượng, dù khiến người khác mất mặt thế nào, người ta vẫn phải tươi cười hành lễ với hắn.

Thái hậu nghe những lời của Hoàng thượng thì tỏ ý không vui, "Là ai gia gọi Nhược Lan vào, sao nào, Hoàng thượng có ý kiến gì ư?"

Người mà Hoàng thượng phải lấy lòng cũng chỉ có mình Thái hậu.

"Thái hậu nói gì vậy, nhi thần chẳng qua chỉ tiện miệng hỏi thôi." Nói rồi bước tới ngồi cạnh Thái hậu, trong lúc quay đầu liếc xéo Tưởng Nhược Lan một cái. Sao lần nào Thái hậu cũng giúp cô ta chứ? Cô ta có chỗ nào tốt đâu? Lại không phải quá đẹp, đừng nói gì đến ngoan ngoãn, thật là kỳ lạ quá sức!

Tưởng Nhược Nam quay mặt đi, chỉ thấy lạnh run trong lòng.

Thái hậu sao có thể thực sự giận con trai mình chứ, nên ngay lập tức lại trò chuyện vui vẻ với Hoàng đế.

"Con nói con đến dùng bữa cùng ta, nên ta đã đặc biệt sai người làm canh gà nhân sâm để con bồi dưỡng, gần đây con vất vả vì quốc sự, tiều tụy đi không ít."

Tưởng Nhược Nam thầm phỉ phui trong lòng, e rằng không phải hao tâm tổn lực vì quốc sự, nhớ đến đám oanh yến mình gặp hôm trước, trong đầu nàng lại xuất hiện hình ảnh một nhóm phụ nữ tranh cướp một người đàn ông, khó khăn lắm mới không bật cười thành tiếng.

"Đợt lũ lụt đó dù phiền toái nhưng cũng không làm khó được nhi thần, Thái hậu yên tâm."

Hai mẹ con trò chuyện mấy câu, Thái hậu bèn lệnh cho người mang bữa sáng lên.

Một đám cung nữ thái giám bưng khay đĩa lướt vào, bày đầy một bàn lớn, đủ các loại đồ ăn sáng khiến Tưởng Nhược Nam nhìn mà hoa mắt.

Riêng cháo thôi cũng có năm loại rồi, bánh bao thì bảy, tám loại, còn đủ các món ăn nhẹ, các loại thịt cùng nước hoa quả…

Thật quá xa xỉ, hai người họ làm sao mà ăn hết được? Tưởng Nhược Nam thầm cảm thán trong lòng.

Thái hậu đứng dậy, Tưởng Nhược Nam vội bước tới đỡ bà. Cảnh Tuyên Đế thấy vậy khóe môi nhếch lên giật giật, cũng biết thể hiện sự ân cần cơ đấy…

Thái hậu và Hoàng đế cùng ngồi xuống, Thái hậu ngồi xong, quay đầu nói với Tưởng Nhược Nam: "Nhược Lan, cùng ăn không?"

Tưởng Nhược Nam vội vàng lắc đầu: "Nhược Lan đã ăn sáng rồi ạ." Ngồi ăn cùng bàn với Hoàng đế làm sao mà tiêu hóa cho nổi!

Một tiểu thái giám dùng kim bạc thử độc trên từng món ăn xong, A Diệp và thị nữ bên cạnh Hoàng đế bắt đầu gắp thức ăn cho hai người.

A Diệp chỉ vào một bát nấu thứ gì đó mà trắng trắng dính dính, bên trên thả vài cánh hoa cúc tươi rói cùng bát cháo với các loại hạt màu sắc, nói với Thái hậu: "Thái hậu, đây là gạo thơm do nước Minh Nguyệt tiến cống, rất nhiều tinh bột, rất ngon, Thái hậu có muốn nếm thử không?"

Thái hậu vừa nghe thấy bèn có hứng, vội bảo được.

Nhưng Tưởng Nhược Nam nghe thấy từ "ngon", bèn chau mày.

Bên này, A Diệp thấy Thái hậu hứng thú, bèn múc một bát đầy, hy vọng Thái hậu có thể ăn nhiều một chút.

Hoàng đế thấy Thái hậu muốn ăn, trong lòng rất vui, cũng bảo thái giám múc một bát cháo loại đỏ cho mình.

Trong chiếc bát ngọc màu trắng đựng thứ cháo dinh dính màu xanh xanh đỏ đỏ, tỏa ra thứ hương thơm hấp dẫn, Thái hậu đột nhiên thấy ngon miệng, cầm thìa ngọc bên cạnh lên, nếm thử một miếng, chỉ cảm thấy hương thơm xộc thẳng vào họng, ngọt mà không ngấy, cảm giác dễ chịu lan tỏa khắp người. Thái hậu ăn uống ngon lành, Hoàng đế thấy Thái hậu ăn uống vui vẻ, mặt mày cũng tươi tỉnh hơn. Gần đây Thái hậu luôn chán ăn, khiến hắn rất lo lắng.

"Truyền lệnh của ta, sau này trong cung Từ Ninh của Thái hậu sẽ chỉ dùng loại gạo này!" Thấy Thái hậu thích ăn, Hoàng đế bèn mang hết gạo được tiến cống tặng cho người.

Thái hậu thấy Hoàng đế hiếu thuận nên trong lòng rất vui.

Lúc này, Tưởng Nhược Nam đột nhiên lên tiếng: "Hoàng thượng, loại gạo này Thái hậu không nên dùng thường xuyên!"

Thái hậu sững người, buông chiếc thìa ngọc trên tay xuống, bỗng thấy không còn ngon miệng nữa.

Hoàng đế lập tức chau mày, không vui, nói: "Vì sao?" Hai mẹ con hắn đang vui vẻ dùng bữa, cô ta nói chen vào làm gì! Lẽ nào cô ta cho rằng được Thái hậu sủng ái thì có thể khoa chân múa tay trước mặt hắn sao?

A Diệp thấy lâu lắm rồi Thái hậu mới được vui vẻ ăn được nửa bát cháo, lại vì những lời của Tưởng Nhược Nam mà dừng lại, trong lòng cũng cảm thấy không vui: "Tiểu thư Nhược Lan, khó khăn lắm mới có thứ khiến Thái hậu thích ăn."

Tưởng Nhược Nam bước đến bên cạnh Thái hậu, cầm bát cháo trước mặt bà đi rồi gọi đổi sang bát khác, múc một ít cháo kiều mạch, đặt trước mặt bà.

"Thái hậu, Hoàng thượng." Tưởng Nhược Nam nhìn hai người nói: "Ta biết Hoàng thượng có tấm lòng hiếu thảo, muốn Thái hậu thường xuyên được ăn thứ mình thích, nhưng gạo nếp lại quá nhiều tinh bột, thỉnh

thoảng ăn một bữa thì không sao, nhưng nếu dùng thường xuyên thì không có lợi cho bệnh của Thái hậu! Đồ ăn thức uống của Thái hậu thiên về thô không thiên về tinh, những loại gạo thô như kiều mạch ăn vào sẽ giảm được lượng đường trong máu, là thứ mà Thái hậu nên ăn!"

Thái hậu bán tín bán nghi, hỏi: "Có chuyện này sao?"

Cảnh Tuyên Đế buông đũa trên tay xuống, nhìn nhìn Tưởng Nhược Nam, cười nhạt một tiếng: "Tưởng Nhược Lan, ngươi nói thật hay giả thế, ngươi thì hiểu gì? Làm bộ làm tịch thế chẳng qua chỉ muốn được sủng ái thôi phải không?" Hoàng đế có phải ai cũng đáng ghét như thế không? Tưởng Nhược Nam tức giận ngùn ngụt, nhưng lại không dám phát tác, nàng nhìn Hoàng đế, chậm rãi đáp: "Hoàng thượng, người có thể chứng minh được lời của ta là sai không?"

Cảnh Tuyên Đế nhất thời á khẩu, trong lòng vô cùng căm tức, bèn dùng uy nghiêm của bậc thiên tử, đứng dậy mà chỉ thẳng vào mặt nàng mà hét: "Tưởng Nhược Lan to gan, dám ăn nói hỗn xược với trẫm như thế! Tưởng trẫm không dám trị tội ngươi sao?" Nói thật, hắn đã sớm thấy nàng không thuận mắt rồi.

Cái gì, như vậy mà cũng bị trị tội? Tưởng Nhược Nam rùng mình, thấy ánh mắt lạnh như băng của Hoàng đế, lưng toát mồ hôi lạnh. Mẹ nó chứ, nói không lại người ta thì dùng thân phận chèn ép…

"Hoàng đế, đừng dọa Nhược Lan!" Thái hậu lên tiếng.

"Thái hậu, chính vì người luôn nuông chiều, sủng ái cô ta khiến cô ta không còn biết kiêng dè gì hết. Hôm nay trẫm phải cho cô ta biết thế nào là phép tắc!"

A Diệp thấy Hoàng đế nổi giận thật sự cũng có chút hoảng, vội vàng lên tiếng nhắc nhở Tưởng Nhược Lan: "Tiểu thư Nhược Lan, mau quỳ xuống xin Hoàng thượng tha tội đi!"

Tưởng Nhược Nam bất đắc dĩ phải quỳ xuống, nói thật, nàng vẫn chưa có gan để đối đầu với Hoàng đế. Nhưng trong lòng nàng rất không phục, lửa giận bốc lên bùng bùng, nàng thật sự không kiềm chế nổi nữa mới ngẩng phắt đầu, nhìn Cảnh Tuyên Đế, nói: "Hoàng thượng muốn trị thần phụ vì tội gì? Là vì tấm lòng quan tâm tới Thái hậu của thần phụ ư? Lễ nghi của thần phụ sai chỗ nào, xin Hoàng thượng hãy nói rõ, để thần phụ tâm phục khẩu phục!"

Lại dám ăn nói với hắn như thế, rõ ràng là đang khiêu chiến! Cảnh Tuyên Đế cúi xuống nhìn nàng, lông mày nhướn nhướn.

Nhưng nàng sai ở đâu chứ? Thật sự không tìm được chỗ sai của nàng.

Cảnh Tuyên Đế không thể trả lời được những chất vấn kia, tức giận tới mặt biến sắc!

Tưởng Nhược Nam không dám khiến hắn mất mặt tới không thể xuống nước được, vội vàng xuống nước: "Hoàng thượng, thành phần trong gạo nếp phần lớn dễ bị phá hủy, trong đó tinh bột dễ được dạ dày hấp thụ nhất, ảnh hưởng đến bệnh tình của Thái hậu, vì vậy không tốt nếu dùng nhiều hoặc dùng lâu dài. Việc ăn uống của Thái hậu nên là ăn ít và ăn thành nhiều bữa, những thứ thích ăn thì tuyệt đối không được ăn nhiều, những thứ không thích ăn lại phải cố ăn nhiều một chút. Ta biết đây là một quá trình rất khó chịu, cũng biết Hoàng thượng quan tâm tới Thái hậu, vì vậy cho dù mạo phạm thiên tử cũng không thể không lên tiếng! Nếu những lời thần phụ có chỗ nào không phải, mong Hoàng thượng hãy nể tấm lòng chân thành của thần phụ mà đừng trách phạt!"

Nói xong bèn dập đầu trước Hoàng đế.

Hoàng đế nghe lời nàng nói, sắc mặt cũng dịu đi nhiều, khi nghe đến câu cuối cùng "tấm lòng chân thành" suýt thì phì cười thành tiếng.

"Tưởng Nhược Lan, dùng bốn chữ 'tấm lòng chân thành' đó vào ngươi xem ra cũng thật thiệt thòi cho chúng!"

Tưởng Nhược Nam cúi gằm đầu lén bĩu môi, thầm chửi rủa hắn một trận, cái gì mà long với chẳng rồng, rõ ràng là một con côn trùng, một con rệp!

"Được rồi, Tưởng Nhược Lan một lòng nghĩ cho ta, ta thấy con cũng dọa nó đủ rồi đấy!" Thái hậu thấy Hoàng đế thay đổi sắc mặt thì vội vàng dàn hòa.

Hoàng đế nhìn Tưởng Nhược Nam đang quỳ bên dưới, đáp: "Tưởng Nhược Lan, về những lời ngươi nói trẫm sẽ hỏi Lưu viện sử, nếu có nửa lời giả dối, thì mặc kệ tấm lòng của ngươi có chân thành hay không, trẫm cũng sẽ trị tội khi quân của ngươi!"

"Thần phụ không dám!" Tưởng Nhược Nam chỉ hận không thể chồm lên nhổ hai bãi nước bọt vào đôi giày thêu chỉ vàng trước mặt mình.

Thái hậu và Cảnh Tuyên Đế lại ngồi xuống bàn ăn.

Thái hậu nếm một thìa cháo kiều mạch mà Tưởng Nhược Nam vừa múc cho bà, bất giác chau mày: "Khó ăn quá." Cảm giác thật không được trôi chảy như khi ăn món cháo bằng gạo nếp kia.

Thực ra món cháo kiều mạch mà Ngự thiện phòng nấu cũng đã rất vừa miệng, rất quện rồi, chỉ là Thái hậu xưa nay quen "mặc áo gấm ăn ngọc thực", lại thích những đồ mềm nhuyễn, vì vậy mới không thích cảm giác lạo nhạo của cháo kiều mạch đem lại.

Bà cố gắng ăn hai miếng, sau đó Thái hậu đặt chiếc thìa ngọc trên tay xuống, giống như đã mất đi cảm giác ngon miệng vậy, Hoàng đế thấy thế, bất giác trừng mắt lườm Tưởng Nhược Nam một cái, như đang thầm trách nàng chẳng làm được việc gì, chỉ biết phá hoại thôi.

Tưởng Nhược Nam thấy Thái hậu có vẻ không muốn ăn nữa, trong lòng bỗng lo cuống lên, cơ thể Thái hậu vừa mới bình phục, cần bổ sung nhiệt lượng và dinh dưỡng, không ăn gì sao mà được? Ngộ nhỡ Thái hậu có chuyện thật, Hoàng đế nhất định sẽ đẩy trách nhiệm cho nàng, lúc ấy chắc không vui rồi!

Nghĩ đến đây, mắt nàng đảo đảo, trong lòng đã có chủ ý.

Nàng đi đến bên Thái hậu, dùng thìa ngọc đảo khẽ cháo kiều mạch trong bát, vừa cười vừa nói với bà: "Thái hậu, người đừng thấy cháo kiều mạch xấu xí mà chê, thực ra tính cách của nó rất kiên cường đấy ạ!"

Thái hậu nghe xong lập tức thấy hứng thú: "Kiều mạch còn có tính cách?" Bên kia, trong mắt Hoàng thượng cũng để lộ những tia sáng hào hứng, nhưng miệng vẫn lạnh lùng hừ một tiếng, "Vớ vẩn!"

Tưởng Nhược Nam phớt lờ hắn, chỉ coi hắn như không tồn tại, tiếp tục cười, nói với Thái hậu: "Thái hậu, người có biết không? Kiều mạch có thể sinh trưởng ở nơi thổ nhưỡng cằn cỗi, không cần phải chăm bón nhiều, trồng muộn nhưng thu hoạch sớm. Kiên cường giống như cỏ dại vậy, nhưng lại có ích lợi hơn cỏ dại rất nhiều, kiều mạch là một trong những loại lương thực được người nông dân yêu thích nhất đấy ạ!"

"Thật không?" Rất hiếm người chịu trò chuyện với Thái hậu về phương diện này, bà nghe vô cùng hào hứng. Ngẩng đầu lên, cười tươi tắn nhìn Tưởng Nhược Nam, như đang chờ đợi nàng nói nhiều hơn nữa.

"Kiều mạch không chỉ có tính cách kiên cường, mà nó còn là một đại phu nữa!" Tưởng Nhược Nam thấy Thái hậu vui vẻ ngồi nghe nên càng hứng thú nói, nàng dần dần quên cả nỗi sợ hãi với Hoàng đế, khoa chân múa tay, hai mắt sáng lấp lánh, thu hút ánh mắt của tất cả những người có mặt trong nội điện.

"Trong sách y có viết 'Tốt cho dạ dày, lợi khí lực, tốt cho tinh thần', lại còn viết 'giúp nhuận tràng, lợi khí lực, kỵ phong hàn'! Thân và lá của nó có thể cầm máu, còn ngăn ngừa trúng gió. Hạt thì tốt cho dạ dày, chống ra mồ hôi trộm. Quan trọng nhất là, Thái hậu, nó vô cùng có lợi cho bệnh tiêu khát của người, nếu dùng nó thường xuyên, sẽ giúp người giảm bớt lượng thuốc phải uống."

"Thần kỳ như vậy sao?" Thái hậu vừa kinh ngạc vừa vui mừng, hỏi.

Cảnh Tuyên Đế ngồi bên cạnh đột nhiên nói xen vào: "Tưởng Nhược Lan, ngươi biết những thứ này từ bao giờ?"

Tưởng Nhược Nam ngẩng đầu nhìn hắn, bộ dạng đắc ý nói: "Hoàng thượng, trước kia ta thường xuyên chạy ra ngoại thành chơi, mặc dù khiến nhiều người chán ghét, nhưng cũng không phải uổng công vô ích. Ít nhất thì việc đó đã giúp ta gặp được rất nhiều người, hiểu rất nhiều chuyện, giúp ta mở mang tầm mắt, những kiến thức vừa rồi đều do ta được nghe người khác nói cho biết đấy!" Nàng sinh ra và lớn lên trong một xã hội bình đẳng, ít nhất thì bề ngoài là như vậy, nên không có được sự mẫn cảm trong việc phân biệt thân phận sang hèn như những người cổ đại. Lúc để tâm, nàng còn nhắc nhở bản thân phải biết tiết chế, nhưng lúc này khi được người ta hỏi về sở trường của mình, thì sự tự tin và kiêu ngạo vốn chôn giấu bao lâu nay bỗng bộc lộ hết sức tự nhiên.

Lúc này, nàng mặt mày tươi tỉnh, hai má ửng hồng, đôi mắt đen như hắc ngọc sáng lấp lánh, đôi môi đầy đặn lúc khép lúc mở, trên môi nở nụ cười tự tin, khuôn mặt hết sức bình thường của nàng nhờ đó cũng trở nên sinh động và có sức sống hơn, khiến nó có sự hấp dẫn đặc biệt khác hẳn với bất kỳ người phụ nữ nào nơi hậu cung.

Cảnh Tuyên Đế nhìn mãi nhìn mãi, đột nhiên nhận ra Tưởng Nhược Lan hình như cũng… không xấu lắm.

Thái hậu dùng thìa đảo đảo cháo kiều mạch trong bát, cười nói: "Mọi người đều nói 'tốt gỗ hơn tốt nước sơn', thì ra câu nói ấy còn có thể áp dụng cho lương thực, kiều mạch nhìn thì có vẻ lổn nhổn thô thô, nhưng không ngờ lại có nhiều lợi ích thế. Cũng giống như con người vậy, có những người nhìn thì không xinh đẹp bắt mắt, nhưng lại khiến người khác yêu mến!"

Cảnh Tuyên Đế nghe xong, vô thức liếc Thái hậu một cái, thầm nghĩ, Thái hậu nói vậy là cho hắn nghe sao?

Tưởng Nhược Nam đang cao hứng, quay người lại cười nói với Thái hậu: "Thái hậu, loại kiều mạch này chỉ có hạt là nhìn xấu xí thôi, nhưng hoa của nó thì lại rất đẹp!" Nàng mỉm cười, nhớ lại kiếp trước đã từng đọc một bài thơ, nàng bắt đầu đọc lại bài thơ đó bằng một giọng điệu rất chậm rất nhẹ.

"Thu tuyết nhứ dương liễu. Thu tuyết tú kiêm gia. Vãn hạ hà xứ tuyết. Liên huề kiều mạch hoa… Thái hậu người nghĩ mà xem, đấy là một cảnh tượng xinh đẹp biết bao, thật chẳng thua kém gì hoa thược dược, mẫu đơn!"

Cùng với giọng điệu nhẹ nhàng bay bổng của nàng, trước mặt mọi người như hiện ra một mỹ cảnh, từng bông hoa kiều mạch trắng như tuyết, gió thổi qua, cánh đồng hoa trắng muốt ấy dập dềnh lượn sóng, và giữa màu trắng đó, một cô gái có đôi mắt đen sáng lấp lánh đang cười rạng rỡ như hoa…

Nghĩ mãi nghĩ mãi, mọi người gần như chìm đắm vào trong bức tranh đẹp và sinh động đó, khóe miệng bất giác mỉm cười.

"Nghe tiểu thư Nhược Lan nói thế, nô tỳ thật muốn đi xem loại hoa kiều mạch này đẹp đến thế nào." A Diệp vẻ mặt say sưa nói với Tưởng Nhược Nam.

"Đâu chỉ mình ngươi, đến ta cũng muốn đi xem nữa là! Cái miệng này của Nhược Lan ấy à, thật có thể khiến người chết cũng phải sống lại!" Thái hậu kéo tay nàng cười nói.

Tưởng Nhược Nam thấy đã thu hút được hứng thú của Thái hậu dành cho kiều mạch, trong lòng vô cùng phấn khích. Bên tai lại vang lên giọng nói đầy hồ nghi của Hoàng đế: "Tưởng Nhược Lan, ngươi lại còn biết làm thơ?"

Tưởng Nhược Nam giật thót mình một cái, hỏng rồi, nhất thời quên béng đi mất, quên rằng thế giới nàng đang sống không giống như thế giới trước, thơ từ chỉ cần tùy tiện đọc một bài cũng đều trở thành người sáng tác! Nếu nói Tưởng Nhược Lan đột nhiên biết làm thơ thì cũng thật quá hoang đường! Ngộ nhỡ nổi tiếng, chẳng phải sẽ rất phiền phức ư? Những thứ mà nàng có thể nhớ được, nhiều nhưng không đủ. Nếu không phải bài thơ này được in trong sách dưỡng sinh, cảnh tượng lại miêu tả đẹp như thế, câu từ đơn giản, thì chắc nàng cũng không thể nhớ nổi.

Trong lúc bất lực nàng đành phạm tội khi quân: "Hoàng thượng, dạ Nhược Lan tối mù như thế nào người còn không biết ư? Bài thơ này sao có thể do ta làm được, là ta nghe người khác đọc, cảm thấy hay nên mới ghi nhớ thôi!" Nghiêm túc mà nói thì cũng không phải khi quân lắm.

"Ồ. Nghe ai đọc bài thơ rất hay, đúng là nhân tài!" Hoàng đế có thói quen hỏi là phải hỏi cặn kẽ triệt để, không dễ đối phó chút nào.

Tưởng Nhược Nam đành trả lời qua quýt: "Vô tình nghe người ta đọc, cũng không hỏi danh tính, chẳng nhìn rõ dung mạo, sau này không gặp lại người ấy nữa!" Trả lời thế này đủ để bịt miệng hắn rồi chứ?

"Ồ?" Hoàng đế nhìn nàng, đôi mắt đào hoa diễm lệ, lóe sáng vô định, ánh mắt ấy như chứng thực, như có thể nhìn thấu tâm can nàng, khiến Tưởng Nhược Nam bỗng run sợ.

Đột nhiên, đôi môi góc cạnh rất rõ ràng của hắn khẽ cong lên, trên môi xuất hiện một nụ cười không rõ ràng: "Muốn tìm người này không khó, chỉ cần chép bài thơ này lên và cho dán khắp nước, ta không tin không tìm được tác giả của bài thơ, ở Đại Lương chúng ta, nhân tài chưa từng bị vùi dập bao giờ!" Nói

xong hắn đứng dậy, bước hai bước đến, nhìn nàng chằm chằm, khẽ nói: "Tưởng Nhược Lan, ngươi nói xem có phải vậy không?"

Tưởng Nhược Nam chỉ cảm thấy một thứ áp lực vô hình đang bao trùm lên người nàng, bất giác nàng cúi gằm đầu, trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh, lòng hối hận tới mức muốn đâm đầu vào tường, ai bảo mình thích làm màu, giờ thì hay rồi, tự cầm đá đập chân mình! Ngộ nhỡ tới khi ấy Hoàng đế không tìm được tác giả của bài thơ, liệu có trị nàng tội khi quân không đây?

Nhưng giờ đã trèo lên lưng hổ khó xuống, đành phải tiếp tục cố gắng, thần phật khắp trời đất này phù hộ hoặc biết đâu trên thế gian này có người có linh cảm tương thông với nàng thì sao.

Nàng nghiến răng đáp: "Hoàng thượng anh minh." Con rệp chết tiệt, cứ phải truy xét tới cùng để làm gì? Người ta đọc thơ nghe là được rồi còn hỏi tới nguồn gốc…

Cảnh Tuyên Đế mỉm cười, xoay người ngồi vào vị trí của mình. Tưởng Nhược Nam đột nhiên thấy áp lực nhẹ hẳn, thầm thở phào trong lòng.

Nàng quay đầu tiếp tục khuyên Thái hậu dùng cháo kiều mạch: "Thái hậu, ngoài những ưu điểm mà con vừa nói ra, thì kiều mạch còn có một ưu điểm nữa!" Nàng ghé tai Thái hậu nói nhỏ: "Nó còn có lợi cho sắc đẹp - giảm béo!"

Thái hậu mắt sáng lên, quay đầu nhìn nàng: "Thật không?"

Tưởng Nhược Nam gật mạnh, xem ra phụ nữ dù ở độ tuổi nào cũng đều có khát vọng về cái đẹp như nhau.

"Đáng tiếc mùi vị của nó…" Thái hậu mặc dù đã bị nàng thuyết phục nhưng nghĩ đến cảm giác lạo xạo trong miệng, bà vẫn do dự.

Tưởng Nhược Nam kiên trì: "Thái hậu, kiều mạch nấu cháo thì không ngon lắm, nhưng nghiền ra làm thành bánh mì, làm thành mì sợi ăn vừa mượt vừa mát rất ngon đấy ạ!"

"Thật không?" Hai mắt Thái hậu lại sáng lên.

"Thật hơn cả trân châu."

Cảnh Tuyên Đế ngồi bên cạnh thấy Tưởng Nhược Nam dỗ dành Thái hậu ăn thứ mà bà không thích ăn như dỗ dành một đứa trẻ, hết viện điển cố lại đọc thơ, bao nhiêu bản lĩnh thể hiện cả, cuối cùng cũng thành công.

Thái hậu bị Nhược Lan nói tới mức nuốt nước bọt, lập tức lệnh cho Ngự thiện phòng nấu một bát mỳ kiều mạch mang lên.

Cảnh Tuyên Đế dùng bữa cũng đã tương đối, thấy không còn sớm, bèn đứng dậy cáo lui, trước khi bước ra cửa không kìm được quay đầu nhìn một cái, thấy Tưởng Nhược Nam đứng đằng sau Thái hậu, vừa bóp vai cho bà, lại thỉnh thoảng cúi người ghé tai bà thì thầm gì đó, hai mắt sáng long lanh, vô cùng linh động. Còn Thái hậu miệng luôn mỉm cười, hình như rất vui vẻ trước những lời của nàng.

Cảnh Tuyên Đế quay đầu đi, mỉm cười, đột nhiên hiểu ra tại sao Thái hậu vẫn luôn sủng ái Tưởng Nhược Nam như thế…

Cảnh Tuyên Đế đi chưa bao lâu, Ngự thiện phòng cho người mang mỳ kiều mạch lên. Dùng nước gà làm nước dùng, nấu cùng thịt bò, thêm hành mùi rau thơm, còn cả ít rau nấu kèm xanh mơn mởn, màu sắc thật hết sức hài hòa, hấp dẫn. Thái hậu bỗng thấy hào hứng, ăn hết cả bát mỳ kiều mạch lớn, thậm chí còn dặn A Diệp, sau này mỗi ngày đều ăn một bát mỳ kiều mạch.

A Diệp thấy Thái hậu ăn ngon miệng như vậy, trong lòng vô cùng cảm kích Tưởng Nhược Nam.

Dùng bữa xong nghỉ ngơi một lát, Tưởng Nhược Nam lại dùng đồng bạc mình mang theo và ít dầu thuốc cạo gió cho Thái hậu. Thái hậu và A Diệp hoàn toàn tin tưởng Tưởng Nhược Nam, nên không hề tỏ vẻ nghi ngờ việc nàng cạo gió.

Tưởng Nhược Nam vừa cạo gió cho bà vừa bắt đầu lân la nói tới ý định lần viếng thăm này của mình.

Nàng suy nghĩ rất nung, cảm thấy không thể trực tiếp hỏi Thái hậu được, rất đơn giản, Nhược Lan bất chấp tất cả, làm trái ý Thái hậu, kiên quyết đòi gả cho Cận Thiệu Khang. Giờ bà còn chịu gặp nàng đã là tốt lắm rồi, còn muốn nhờ bà giúp nàng kháng chỉ ư? Không chừng bà sẽ đuổi ngay nàng ra ngoài!

Chuyện này phải từ từ tính, giờ chỉ nên mở rộng miệng thăm dò mà thôi.

"Thái hậu, có phải những lời Hoàng đế nói ra là lời vàng lời ngọc, không bao giờ thay đổi không ạ?"

Thái hậu nằm sấp trên giường mắt nhắm hờ, nghe Tưởng Nhược Nam hỏi câu này, ban đầu bà cũng không để ý lắm, buột miệng trả lời: "Điều ấy là đương nhiên rồi. Nếu như Hoàng đế sớm nắng chiều mưa thì quan viên dưới trướng sao làm việc được, thiên hạ chẳng phải sẽ đại loạn ư?"

Đạo lý này Tưởng Nhược Nam cũng hiểu nhưng…

"Lẽ nào không có ngoại lệ sao? Một lần cũng không có ạ? Nếu trong tình huống đặc biệt thì sao?"

Thái hậu mở to mắt, vẻ mặt chăm chú: "Theo ta biết thì Hoàng đế luôn nhất ngôn cửu đỉnh, những lời đã nói, thánh chỉ đã ra thì chưa từng thay đổi! Còn nói đến tình huống đặc biệt, phải xem tình huống đó thế nào, nếu liên quan đến giang sơn xã tắc, lê dân bách tính thì không chừng có ngoại lệ đấy."

Giang sơn xã tắc, lê dân bách tính… Cả hai điều này đều quá to tát, lẽ nào, nàng không thể ly hôn? Cả đời nàng phải làm Hầu phu nhân ư? Tưởng Nhược Nam khổ sở.

Bên này, Thái hậu ngồi dậy, A Diệp đứng cạnh vội vàng khoác áo cho bà, Thái hậu quay người nhìn Tưởng Nhược Nam, nói: "Nhược Lan, sao đột nhiên lại hỏi chuyện ấy?"

Tưởng Nhược Nam nhìn khuôn mặt hiền từ của Thái hậu, rất muốn nói thật với bà, nói rằng nàng đã hối hận, không muốn sống cùng Cận Thiệu Khang nữa. Nhưng lý trí lại bịt chặt miệng nàng, bởi vì lý do mà nàng muốn rời bỏ hắn quá hoang đường, Thái hậu sẽ không bao giờ có thể hiểu được. Nàng không thể biết Thái hậu sẽ phản ứng ra sao, nói cho cùng, Thái hậu không phải mẹ đẻ của nàng, nên cũng sẽ không thể dung túng nàng vô điều kiện! Khó khăn lắm nàng mới có lại được sự sủng ái của bà, không thể để mất đi nhanh như thế.

"Không có gì ạ, con chỉ tiện miệng hỏi thôi." Tưởng Nhược Nam cúi đầu đáp.

Sau khi cạo gió cho Thái hậu xong, Tưởng Nhược Nam rời khỏi Từ Ninh cung.

Tưởng Nhược Nam đi rồi, Thái hậu nói với A Diệp: "Con bé này có tâm sự. Nếu không sao tự nhiên lại hỏi chuyện ấy." Rồi sau đó lại hỏi A Diệp: "Người con gái cùng vào phủ một ngày với Tưởng Nhược Lan là người thế nào? Có xinh đẹp hơn Nhược Lan không?"

A Diệp đáp: "Đó là con gái của Vu đại nhân, nghe nói dung mạo như hoa, hiểu biết hiền thục, xinh đẹp có tiếng trong kinh thành."

Thái hậu thở dài: "Đàn ông đều coi trọng vẻ bề ngoài, về điểm này, Nhược Lan phải chịu thiệt thòi rồi!" Sau đó hai mắt bà bỗng sáng lên: "Nhưng cho dù Nhược Lan có không xinh đẹp đi nữa thì cũng là con gái của Uy vũ tướng quân, Cận gia bọn họ dám đắc tội với nó, thì đừng trách ai gia không nể mặt!"

Thái hậu trầm tư một lát, rồi dặn dò A Diệp rất nhiều. A Diệp nghe xong, cười đáp: "Cứ thế này ai còn dám đắc tội với tiểu thư Nhược Lan nữa!"

Thái hậu thở dài: "Nhưng ai gia không thể giúp con bé có được sự yêu thích của phu quân…"

"Sự sủng ái của Thái hậu đương nhiên quan trọng hơn có được lòng yêu mến của phu quân." A Diệp an ủi.

"Nhưng ai gia có thể bảo vệ nó tới khi nào chứ?"

***

Ngày hôm sau, Thái hậu cho người tới thưởng An Viễn Hầu phu nhân. Ngoài vàng bạc châu báu vải vóc ra, thì thứ quý giá nhất, thu hút ánh mắt của mọi người nhất chính là chiếc áo lụa vàng do Thái hậu khâm thưởng, mặc chiếc áo này lên, cũng như Thái hậu thân lâm, ngay đến Thái phu nhân và An Viễn Hầu cũng phải hành lễ với nàng. Đây là sự vinh sủng đặc biệt gián tiếp nâng cao địa vị của Hầu phủ, khiến người trên

kẻ dưới trong Hầu phủ đều vui mừng ra mặt, đồng thời cũng khiến vị trí của Tưởng Nhược Nam ở Hầu phủ thêm vững chắc.

Sau chuyện này, Thái phu nhân nói với Trương ma ma hầu cận bên mình: "Thái hậu làm vậy là muốn cảnh cáo ta." Bà trầm mặc một lúc rồi mới lên tiếng: "Giờ Hầu gia và Nhược Lan đã chính thức viên phòng rồi, từ ngày mai hãy mang thuốc đến cho Vu di nương!"

"Chỉ mong Nhược Lan sớm có tin vui!" Thái phu nhân khẽ thở dài.

Năm ngày sau khi Cận Thiệu Khang và Tưởng Nhược Nam viên phòng, Vu Thu Nguyệt hao tâm tổn trí nấu một nồi canh ngon, buổi tối đợi Cận Thiệu Khang về phủ thì đích thân mang đến thư phòng cho hắn, dùng lời lẽ mềm mỏng, lại có ý hối hận, công kích bằng cả vẻ dịu dàng, phong tình.

"Hầu gia, thiếp biết sai rồi, thiếp chỉ vì quá để tâm tới Hầu gia mà thôi! Vì vậy mới đố kị tỷ tỷ có thể đường đường chính chính đứng cạnh Hầu gia, còn thiếp chỉ có thể mãi mãi đứng sau hai người. Hầu gia, trong lòng thiếp rất buồn."

"Thiếp cứ tưởng rằng làm như vậy sẽ khiến chàng ghét tỷ tỷ, để ý quan tâm tới thiếp hơn, nên thiếp mới làm bao nhiêu việc ngu xuẩn như thế."

"Nhưng những lời của tỷ tỷ đã khiến thiếp tỉnh ngộ, thiếp nhận ra mình quá sai lầm, bất luận thế nào tỷ tỷ cũng là chính thất, thiếp có suy nghĩ như vậy thật không nên, sau này thiếp không bao giờ dám đố kị nữa, thiếp chỉ cần được gặp Hầu gia thôi!"

Vu Thu Nguyệt nước mắt lưng tròng nói hết những lời từ tâm can, cuối cùng ngẩng đầu lên, xinh đẹp kiều diễm nhìn Cận Thiệu Khang, tỏ rõ sự mềm yếu của mình.

"Hầu gia, chàng có thể tha thứ cho Thu Nguyệt không? Nếu chàng không tha thứ cho Thu Nguyệt, Thu Nguyệt sống cũng chẳng có ý nghĩa gì…"

Màn biểu diễn này của Vu Thu Nguyệt hoàn toàn chẳng khiến Cận Thiệu Khang mềm lòng, nhưng dù sao nàng cũng là thê thiếp của hắn, được gả cho hắn khi tuổi còn trẻ, thân lại là đích nữ của Vu gia, cũng chẳng phạm tội gì tày trời, lẽ nào hắn cứ thế mà lạnh nhạt với nàng mãi?

Lúc này, Cận Thiệu Khang nhớ đến những lời mà Tưởng Nhược Nam nói.

"… Phụ nữ thấy chồng mình ở cùng người con gái khác, chẳng ai không ghen tị…"

Vu Thu Nguyệt biết đố kị, đương nhiên Tưởng Nhược Nam nàng cũng biết đố kị.

Chỉ là Vu Thu Nguyệt có thể nhịn, tại sao nàng lại không? Không thể quá dung túng nàng, nếu không, sau này nhà cửa sẽ khó yên!

Tối đó, Cận Thiệu Khang đến Cẩm Tú viện.

Ngày hôm sau, Vu Thu Nguyệt vừa dậy, còn đang tự soi gương trang điểm, trong đầu hồi tưởng lại cảnh tối qua, khóe miệng nhếch lên một nụ cười đắc ý.

Chỉ cần cô ta sinh con trai sớm hơn nàng một bước, kết quả cuối cùng thế nào, còn phải bàn nữa sao? Thái hậu? Thái hậu có thể sống lâu trăm tuổi không?

Đúng lúc này, Trương ma ma bưng một chiếc bát sứ Thanh hoa bước vào.

Trong bát bốc khói nghi ngút, tỏa ra mùi thuốc nồng đượm.

Vu Thu Nguyệt mặt biến sắc, cô ta từ từ đứng dậy, hai mắt nhìn chằm chằm vào bát thuốc trước mặt: "Đây là… đây là cái gì?"

Trương ma ma đặt bát thuốc xuống chiếc bàn trước mặt cô ta, cười đáp: "Là Thái phu nhân sai lão nô bưng tới, di nương hãy uống lúc còn nóng thì tốt hơn!"

Vu Thu Nguyệt nhìn bát thuốc đen sì, sắc mặt mỗi lúc một trắng hơn. Đương nhiên cô ta biết đây là cái gì, uống nó rồi, cho dù Hầu gia ngày ngày tới đây thì cô ta cũng sẽ không bao giờ có thai được! Cảm giác căm hận cứ quấn chặt lấy trái tim cô ta, không sao nén xuống được.

Tại sao ngươi đã cướp đi của ta tất cả, lại còn ép ta uống? Ngươi cậy có Thái hậu chống lưng, nên mới ức hiếp ta như thế đúng không? Tưởng Nhược Lan ta sẽ liều mạng với ngươi!

"Di nương, ta khuyên di nương nên uống đi, sau nửa năm nữa vẫn còn cơ hội!" Trương ma ma dịu giọng nói.

Nhưng đến khi ấy biết đâu Tưởng Nhược Lan đã mang thai đích trưởng tử thì cô ta còn cần cơ hội đó làm gì?

Vu Thu Nguyệt túm chặt áo, chặt đến nỗi các khớp xương ngón tay trắng bệch, móng tay đâm vào thịt nhưng cô ta lại chẳng cảm thấy đau.

Không thể phản kháng, nếu không, cô ta sẽ mất Thái phu nhân, mất cả Hầu gia!

Cô ta cúi đầu bưng bát lên, uống một hơi cạn ngay trước mặt Trương ma ma, Trương ma ma hài lòng mỉm cười, quay về gặp Thái phu nhân bẩm báo.

Trương ma ma vừa cất bước, Vu Thu Nguyệt đã lập tức quay vào phòng, cúi đầu xuống chiếc chậu gỗ mà móc họng, không lâu sau dạ dày cuồn cuộn, thứ nước thuốc đen ngòm vừa uống vào đã nôn ra gần hết.

Sắc mặt Vu Thu Nguyệt trắng nhợt, toàn thân run rẩy, toát mồ hôi, cô ta vịn tay vào giá gỗ, hơi thở yếu ớt nhưng hai mắt sáng tới đáng sợ.

Tưởng Nhược Lan, ngươi không thể giẫm đạp ta? Những gì thuộc về ta, ta sẽ lấy lại bằng hết!

37. Chương 37

Tưởng Nhược Nam không biết chuyện này. Thái phu nhân hoàn toàn không nói với nàng. Thái phu nhân chỉ cần một kết quả duy nhất, đó là Vu Thu Nguyệt không có thai trước Tưởng Nhược Nam, bà hoàn toàn không muốn sự giúp đỡ này của mình tạo cho Tưởng Nhược Nam làm chuyện gì quá đáng.

Tối hôm đó, không khí bức bối khó chịu. Tưởng Nhược Nam ngồi trong phòng, mặc dù Ánh Tuyết, Liên Kiều không ngừng quạt cho nàng, nhưng mồ hôi vẫn cứ túa ra.

Tưởng Nhược Nam nhìn bộ dạng vừa mệt mỏi vừa nóng nảy của hai người bọn họ, bèn xua tay nói: "Thôi, để ta ra ngoài đi dạo có khi sẽ thấy mát hơn!" Thấy bọn Ánh Tuyết chuẩn bị đi theo, nàng bèn cười: "Hai ngươi cũng mệt rồi, nghỉ ngơi trước đi, ta đi một mình là được, dọc ngang cũng chỉ trong phủ này, không lạc đường được đâu!"

Tưởng Nhược Nam ra khỏi Thu Đường viện, đi về phía hồ, nghĩ đi nghĩ lại khắp Hầu phủ thì chỗ này có lẽ là mát nhất. Những lúc thế này, nàng vô cùng nhớ nhung cái điều hòa cũ rích trong căn phòng trọ, mặc dù hơi ầm ĩ một chút nhưng ít ra nó cũng khiến nàng mát mẻ, dễ chịu.

Vòng qua một khúc hành lang, men theo con đường lát đá xanh nhỏ, không lâu sau, hơi lạnh ùa đến, mặt nước trong vắt như một tấm gương, vành trăng cong cong in bóng nơi đáy hồ, bên bờ liễu rủ thướt tha, cách đấy không xa là vườn hoa với đủ những mùi hương ngọt ngào.

Xung quanh tĩnh mịch, hơi nóng ban ngày giờ đã hóa thành sự mát mẻ dìu dịu, gió thổi lướt qua mặt hồ tới, xoa dịu cảm giác nóng bức trên cơ thể nàng, khiến trái tim bức bối của nàng cũng dần bình tĩnh trở lại.

Tưởng Nhược Nam chầm chậm đi tới, đi đến bên một gốc liễu cao cao, tóc liễu rủ xuống bên hồ, đong đưa chạm vào má nàng mỗi khi có gió thổi qua, giống như bàn tay của tình nhân, dịu dàng nhè nhẹ.

Tưởng Nhược Nam đứng đó, ngẩn ngơ nhìn mặt hồ lặng sóng, nhớ lại những lời mà Thái hậu nói với nàng, lòng bất giác thấy buồn phiền.

Nàng phải làm thế nào? Không thể giải quyết bằng con đường ly hôn? Lẽ nào cả đời nàng phải ở lại đây sao? Cho dù nàng lấy lòng được tất cả mọi người, có được sự đón nhận của họ thì nàng sẽ được thứ gì?

Một cuộc sống an nhàn nhưng buồn tẻ, với một người đàn ông có tới ba nàng vợ bé. Hơn nữa, người đàn ông này lại là một ông chồng phong kiến điển hình, thứ mà hắn muốn là nàng phải cam tâm tình nguyện, an phận thủ thường trở thành một trong những người phụ nữ của hắn.

Mẹ kiếp, thế này thật chẳng hay ho gì!

Lại sắp đến mùng Một rồi, nàng sẽ phải đối mặt thế nào đây? Cứ từ chối mãi sẽ gây ra hậu quả gì? E rằng ngay cả Thái hậu cũng sẽ cho là nàng không hiểu chuyện thôi!

Nàng khiến người ta mất mặt như thế, người ta đã chịu đón nhận nàng rồi, nàng còn muốn thế nào nữa.

Đúng vậy, đây vốn là một thế giới nam tôn quý nữ thấp hèn! Đàn ông chỉ cần đối xử bình đẳng, không sủng ái một tiểu thiếp nào đặc biệt, thế cũng đã tốt lắm rồi!

Nàng còn muốn thế nào nữa?

Tưởng Nhược Nam càng nghĩ càng phiền, bất giác khom người xuống nhặt một viên đá lên ném vào mặt hồ tĩnh lặng!

Mặt trăng in trên đó nhanh chóng vỡ vụn, hóa thành những vầng ánh sáng, lan tỏa theo từng con sóng nhỏ lăn tăn.

"Nàng đang giận?"

Từ phía sau đột nhiên vang lên một giọng trầm thấp.

Tưởng Nhược Nam quay người lại, thấy Cận Thiệu Khang đứng cách mình không xa, người mặc một chiếc áo dài màu đen, chất vải mềm mỏng dính chặt vào người hắn, khiến những đường nét rắn chắc và mạnh khỏe hiện ra sắc nét.

Hắn đứng dưới bóng cây, vẻ mặt chìm vào khoảng tối nên nàng không nhìn rõ.

Tưởng Nhược Nam thấy hắn thì bỗng nổi giận, tên khốn này, muộn như vậy rồi hắn không đến mà vui vầy cùng tiểu thiếp, còn vật vờ ở đây như bóng ma làm gì?

"Trời nóng quá, nên trong lòng có chút phiền muộn." Tưởng Nhược Nam điềm đạm đáp, sau đó bước về phía trước. "Hầu gia đang hóng mát, thiếp không làm phiền chàng nữa!"

Khi nàng đi ngang qua người hắn, hắn đột nhiên giơ tay ra, kéo cánh tay nàng.

Tưởng Nhược Nam đứng lại, quay đầu nhìn hắn, khẽ chau mày.

"Hầu gia…" Cận Thiệu Khang bước ra khỏi bóng cây, ánh trăng sáng màu bạc dịu dàng rót lên mặt hắn, khiến những đường nét tuấn tú hoàn mỹ thêm rõ ràng. Hắn nhìn nàng, hai mắt sáng lấp lánh với những hàm ý không rõ.

"Rốt cuộc thì nàng đang giận điều gì?" Hắn giữ chặt lấy nàng, lòng bàn tay nóng rẫy như thiêu đốt da thịt nàng qua làn áo mỏng. "Chuyện trước kia ta đều không bận tâm, chỉ là Thu Nguyệt… Nàng ấy dù gì cũng được đón về rồi, nhưng cũng chỉ là thiếp thất, nữ chủ nhân trong Hầu phủ này chính là nàng!" Hắn không hiểu, nàng còn muốn thế nào, từ việc vô cớ gây sự ban đầu cho đến sự lạnh nhạt mấy ngày gần đây, chẳng phải nàng rất thích hắn ư? Vậy tại sao lại như thế?

"Thiếp biết rồi, Hầu gia, chàng buông tay ra đi." Tưởng Nhược Nam nhìn hắn vẻ mặt lạnh nhạt, nói. Nàng hoàn toàn không có ý định thay đổi hay cải tạo tư tưởng thâm căn cố đế của những người đàn ông phong kiến, nàng cũng thấy mình không có khả năng này.

Nhìn bộ dạng của nàng, Cận Thiệu Khang đột nhiên thấy thật bất lực, trái tim trống rỗng, cảm giác này khiến hắn thật sự khó chịu.

Hắn buông tay, nhìn nàng quay người đi, chầm chậm rời xa hắn, thứ cảm xúc không sao gọi được thành tên bỗng dâng trào, hắn buột miệng hỏi: "Lúc trước chẳng phải nàng nhất định đòi gả cho ta? Giờ lại là vì sao?"

Tưởng Nhược Nam ngẩn ngơ, dừng bước.

Đúng thế. Sao có thể trách hắn, nếu không phải do sự tùy tiện hiếu thắng của Tưởng Nhược Lan, thì giờ hắn và Vu Thu Nguyệt đã là một cặp vợ chồng đẹp đôi rồi. Vu Thu Nguyệt được thỏa tâm nguyện, đương

nhiên cũng sẽ trở thành một Hầu phu nhân hiền lành đức độ, tuyệt đối không mặt nặng mày nhẹ với hắn chỉ vì hai a hoàn thông phòng, khiến hắn không vui như thế.

Trong thế giới này, Cận Thiệu Khang và Vu Thu Nguyệt mới là những người bình thường. Đòi hỏi sự bình đẳng, chung thủy, một vợ một chồng như nàng mới là kẻ bất bình thường.

Cứ nhìn rộng ra thì biết, những gia đình quyền quý xung quanh nhà nào không tam thê tứ thiếp? Ở thế giới này y học chưa phát triển, nên tỷ lệ trẻ em sống sót khi sinh ra không cao, vì vậy những gia đình quyền quý đều sẽ nạp rất nhiều thiếp, một là để thỏa mãn sắc dục của mình, ngoài ra còn có nguyên nhân quan trọng khác, chính là sinh sôi nảy nở, sinh nhiều, cuối cùng cũng phải giữ lại được mấy người chứ?

Hắn sinh ra và lớn lên trong môi trường, trong chế độ xã hội như thế, nàng muốn hắn chung thủy, cũng thật là làm khó cho hắn quá.

Nhưng, nàng có gì sai chứ? Quan niệm nam nữ bình đẳng, một vợ một chồng đã ăn sâu bám rễ trong đầu nàng rồi, tuyệt đối sẽ không thay đổi bởi bất cứ ai, bất cứ việc gì, không ai có thể ép buộc nàng! Đây là một trong những nguyên tắc làm người của nàng, nếu đến nguyên tắc sống cũng mang ra thỏa hiệp, thì cuộc sống của nàng còn ý nghĩa gì nữa!

Sao nàng lại xuyên không về đây chứ, lẽ nào ở thế giới trước nàng đã làm sai điều gì, nên ông trời mới trừng phạt nàng?

Mẹ kiếp, lão nương mặc kệ? Nghĩ mãi nghĩ mãi, Tưởng Nhược Nam nổi cáu! Cái gì nên phá thì phải phá, lão nương việc gì mà phải sống tủi nhục như thế?

Lúc này, Cận Thiệu Khang thấy nàng dừng bước, tưởng nàng đã thay đổi ý định bèn đứng im đó đợi nàng tới nói những lời dịu dàng vỗ về hắn, nhưng thấy nàng mãi không có động tĩnh gì, hắn bèn thở dài, thầm nghĩ, thôi, thỉnh thoảng cũng nên dỗ dành phụ nữ một chút.

Hắn nhìn trái ngó phải, thấy xung quanh không có ai, bèn đi tới phía sau Tưởng Nhược Nam, đưa tay lên nắm tay nàng, lúc này mới nhận ra, đây là lần đầu tiên hắn nắm tay nàng, cảm giác mềm mại đó khiến trái tim hắn phiêu diêu.

Hắn hạ giọng nói: "Nhược Lan, trước kia ta đã lạnh nhạt với nàng, nhưng giờ ta..." Hắn khẽ hắng giọng ho hai tiếng, âm thanh trở nên bối rối thiếu tự nhiên, "Ta biết sau khi về Hầu phủ nàng đã rất cố gắng. Nhược Lan, mặc dù ấn tượng ban đầu về hôn sự của chúng ta không vui vẻ gì, nhưng cuộc sống sau này chúng ta vẫn phải sống tiếp, nàng yên tâm, ta sẽ không bạc đãi nàng, cũng không dung túng để Thu Nguyệt trèo lên đầu lên cổ nàng..."

Tưởng Nhược Nam quay đầu lại, Cận Thiệu Khang thấy nàng nhìn mình, vội vàng nhìn đi chỗ khác, vẻ mặt lạnh lùng có chút bối rối. Nhưng một lúc sau, hắn quay lại nhìn nàng, ánh mắt rất dịu dàng, miệng còn mỉm cười, núm đồng tiền bên má trái lấp ló dưới ánh trăng bạc.

Tưởng Nhược Nam nhìn hắn, cười khẽ. Khiến "con khỉ" nói ra được những lời như thế thật chẳng dễ dàng gì, có lẽ cả đời hắn cũng chưa từng ăn nói mềm mỏng trước mặt bất kỳ người phụ nữ nào trừ mẹ mình ra.

Không lẽ hắn đã thích nàng rồi?

Nàng nhẹ nhàng rút tay về, cười cười nhìn hắn.

Khỉ à, nếu thích ta thì ngươi bất hạnh rồi!

Bởi vì dù thế nào ta cũng sẽ không thích ngươi đâu!

Thấy nàng chầm chậm rút tay về, nụ cười nhẹ như gió thoảng, sắc mặt Cận Thiệu Khang thoáng trầm xuống.

"Nhược Lan!" Giọng hắn lạnh lùng.

"Hầu gia, đúng là trước kia thiếp một lòng một dạ muốn được gả cho chàng, bởi vì thiếp thấy chàng anh minh thần vũ, uy vũ bất phàm, tưởng rằng chàng cũng sẽ giống như cha thiếp, nhưng thiếp đã sai. Hầu gia, giờ thiếp rất hối hận với quyết định ban đầu của mình, thiếp biết thiếp đã phá hỏng cuộc sống của chàng, là Tưởng Nhược Lan thiếp có lỗi với nàng, sau này chàng cứ coi như thiếp không tồn tại, chàng muốn thích

ai thì thích. Thiếp tuyệt đối sẽ không nói nửa lời khiến chàng không vui. Sau này chàng cũng không cần phải đến viện tử của thiếp nữa!"

"Tưởng Nhược Lan, nàng có ý gì, nàng có biết mình đang nói gì không?" Sắc mặt Cận Thiệu Khang đanh lại, ánh mắt sắc lẹm nhìn nàng.

"Có lẽ Hầu gia không biết, cha thiếp từ đầu chí cuối chỉ có một người phụ nữ là mẹ thiếp thôi, cho dù mẹ thiếp qua đời, cha thiếp cũng không thay đổi. Nhược Lan tưởng Hầu gia cũng giống cha mình, một lòng một dạ như thế. Nhưng sau đó thiếp nhận ra mình đã sai, trái tim Hầu gia chứa quá nhiều người, Nhược Lan mặc dù không phải khuê tú đài các gì, nhưng cũng không hứng thú làm một người trong số họ!"

Cận Thiệu Khang bước một bước nữa tiến về phía trước, hai tay giữ chặt vai nàng, ánh mắt như băng như hỏa, bắn ra những tia tâm trạng cuồn cuộn trong lòng hắn. "Tưởng Nhược Lan, nàng có biết nàng đang nói gì không? Coi như nàng không tồn tại, nàng có biết đối với mình điều ấy có nghĩa gì không? Nàng thất sủng, không con cái, cuộc sống sau này của nàng sẽ như thế nào nàng biết không hả? Tuyệt đối thảm hại hơn những cảnh mà nàng có thể tưởng tượng ra! Nàng không ngây thơ tới mức cho rằng có được sự sủng ái của Thái hậu là có thể coi thường tất cả đấy chứ?"

Tưởng Nhược Nam ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt vô cùng kiên định, "Hầu gia, chàng đứng gần thiếp như vậy, thiếp gần như có thể ngửi được mùi của Vu Thu Nguyệt đấy. Bất luận sau này thiếp sống thế nào, cũng còn tốt hơn là đợi chàng chung đụng với người phụ nữ khác xong lại chạy tới chung đụng với mình! Hầu gia, chàng có biết thiếp rất chán ghét việc ấy không?"

"Hôm đó là nàng cố ý!" Cận Thiệu Khang nghiến răng nghiến lợi nói.

"Không sai, chỉ vì thiếp không muốn chàng động vào mình!" Tưởng Nhược Nam nhìn thẳng mắt hắn, nói từng câu từng chữ rõ ràng.

"Nàng!" Trong lúc tức giận Cận Thiệu Khang giơ tay lên, nhưng nhìn đôi mắt vừa quật cường vừa không chút sợ hãi của nàng, hắn không sao xuống tay được.

Hắn hít một hơi thật sâu, sắc mặt âm trầm đáng sợ, giơ tay đẩy nàng ra, giọng vang lên lạnh lùng: "Tưởng Nhược Lan, nàng sẽ hiểu ra rất nhanh thôi, nàng đã phạm một sai lầm quá lớn!" Rồi hắn quay người, sải bước bỏ đi.

Sai ư? Tưởng Nhược Nam nhìn theo bóng lưng xa dần của hắn mỉm cười, có thể nàng phạm sai lầm, nhưng nếu muốn giữ được nguyên tắc sống thì phải trả giá thôi!

Có điều, nàng cũng không phải là người để mặc cho kẻ khác thao túng, cuộc sống sau này của nàng, nàng sẽ tìm mọi cách để nắm quyền kiểm soát, tuyệt đối không thể để bản thân mình chịu thiệt thòi!

Có câu nói rằng, chuyện gì cũng có thể xảy ra! Nàng phải cho người khác thấy, không có được sự sủng ái của phu quân, nàng cũng vẫn sống vui vẻ có ích.

***

Ngày hôm sau, Tưởng Nhược Nam nghĩ nhất định mình sẽ bị Thái phu nhân mắng, dù sao ở cái xã hội mà đàn ông nắm quyền này, nàng lại dám nói với phu quân những lời như thế, thật quá sứ đại nghịch bất đạo! Nàng không thể tưởng tượng được phản ứng của Thái phu nhân.

Bà chắc chắn không thể dùng gia pháp với nàng, nàng có kim cẩm y, Thái phu nhân sẽ không tự chuốc rắc rối vào người. Nhưng bà vẫn là chủ nhân của Hầu phủ, chắc chắn bà sẽ có nhiều cách khiến nàng khó chịu, đau khổ.

Nàng âm thầm suy đoán phản ứng của Thái phu nhân, rồi lại nghĩ ra một vài cách đối phó.

Nhưng không ngờ, khi nàng đến Tùng Hương viện thỉnh an Thái phu nhân, Thái phu nhân vẫn ôn hòa dịu dàng với nàng như thường, cầm tay nàng cười cười nói nói, giống như chẳng có chuyện gì xảy ra vậy.

Trong lòng Tưởng Nhược Nam vô cùng kinh ngạc. Lẽ nào "con khỉ" kia không kể chuyện này cho Thái phu nhân nghe? Rồi nàng lại nghĩ, có thể bởi vì "con khỉ" đó sợ sẽ bị mất mặt, đường đường một đấng nam nhi mà lại bị chính thê tử của mình chê…

Tưởng Nhược Nam cười thầm, có điều thế nào cũng được, giấu Thái phu nhân cũng tốt, nàng có thể sống thêm một ngày thanh thảnh nhẹ nhõm, vậy cũng đã là thu hoạch rồi.

Sau đó nàng nhắc tới việc mình phải đến Lưu phủ một chuyến nữa với Thái phu nhân, để tiếp tục chữa trị cho bệnh tình của Lưu Tử Đồng. Thái phu nhân cười đồng ý, rồi lại hỏi thăm bệnh tình Lưu tiểu thư. Lúc này, Cận Yên Nhiên vừa bước vào liền nghe được, bèn nói: "Đến Lưu phủ phải không? Muội cũng muốn đi, nghe nói tình hình của Lưu tiểu thư gần đây rất khá, muội cũng muốn đến thăm!" Nghe thiên hạ đồn đại rằng Tưởng Nhược Lan đã chữa khỏi bệnh cho Lưu Tử Đồng, cô ta không thể tin, muốn phải tận mắt nhìn thấy.

Tưởng Nhược Nam sao có thể không hiểu ý của cô ta, nàng lập tức cười, đáp: "Vậy được, chúng ta cùng đi!"

Hai người đi xe ngựa đến Lưu phủ, đầu tiên là đến thăm hỏi Lưu phu nhân.

Mười mấy ngày không gặp, Lưu phu nhân giờ đã có thể xuống giường đi lại, khí sắc khá hơn rất nhiều. Thấy Tưởng Nhược Nam, vội vàng đi lên trước hành lễ, cười nói: "Lại làm phiền Hầu phu nhân rồi."

Tưởng Nhược Nam đáp lễ, đầu tiên là chuyển lời hỏi thăm của Thái phu nhân, sau đó nói: "Lưu phu nhân thấy khỏe hơn rồi chứ?"

Nói tới đây, mặt Lưu phu nhân lộ vẻ cảm kích: "Nhắc tới chuyện này, lão thân thật không biết nên cảm tạ Hầu phu nhân thế nào cho phải. Từ sau khi ăn theo phương thức thực liệu của Hầu phu nhân, cơ thể ta nhẹ nhõm đi không ít, bây giờ đã bớt được số lần dùng thuốc, không cần phải ngày nào cũng uống nữa, lão thân cảm thấy vui vẻ hơn rất nhiều."

Nghe Lưu phu nhân nói thế, mọi người đều cười.

Sau đó, Lưu phu nhân gọi Vân Tiếu lấy ra món quà mà bà đã chuẩn bị từ trước, cầm bằng hai tay đặt vào tay Tưởng Nhược Nam. "Đây là chút tâm ý của lão thân, mong Hầu phu nhân đừng chê." Tưởng Nhược Nam cười rồi nhận lấy, liên miệng cảm ơn.

Cận Yên Nhiên đứng bên nhìn Tưởng Nhược Nam bằng ánh mắt hồ nghi, thầm nghĩ, lẽ nào chị ta biết chữa bệnh thật?

Sau khi nói chuyện với Lưu phu nhân thêm vài câu nữa, nàng bèn cùng Cận Yên Nhiên đi về phía viện tử của Lưu Tử Đồng. Giờ Lưu Tử Đồng đã chuyển về viện tử cũ, có thể thấy tâm trạng cô ta đã thông tỏ hơn nhiều.

Khi đi đến đó, Lưu Tử Đồng vừa tản bộ trong vườn hoa về, nhìn thấy Tưởng Nhược Nam, vẻ mặt vui tươi, nhưng ngay sau đó lại như nhớ ra người đứng trước mặt mình chính là kẻ đã hại mình, sắc mặt lại trầm xuống.

"Tưởng Nhược Nam, ngươi lại đến đây làm gì?" Sau đó nhìn về phía Cận Yên Nhiên, vẻ mặt ôn hòa hơn: "Cận tiểu thư cũng đến ư?"

Cận Yên Nhiên tiến lên cầm tay cô ta cười nói: "Lâu lắm không gặp tiểu thư, nên hôm nay mới cùng tẩu tẩu tới đây được." Mặc dù Cận Yên Nhiên nhìn thấy những nốt thâm trên mặt Lưu Tử Đồng nhưng không để lộ vẻ kinh ngạc hoặc chế nhạo, mà lờ đi coi như không thấy, khiến trái tim Lưu Tử Đồng nhẹ nhõm hơn rất nhiều, lập tức cười đáp: "Vậy sau này cô hãy thường xuyên tới chơi nhé?"

"Được thôi!" Cận Yên Nhiên cũng cười, nhận lời. Hai tiểu cô nương nhìn nhau thân thiết vô cùng.

Tưởng Nhược Nam đứng cạnh thấy cảnh ấy, bất lực nghĩ, thì ra vẻ mặt lạnh lùng của cô gái nhỏ chỉ dành cho mình nàng mà thôi…

Nghĩ rồi nàng quan sát kỹ Lưu Tử Đồng, thấy những nốt thâm trên mặt cô ta đã không còn đáng sợ như trước nữa, khuôn mặt cũng đầy đặn hơn, tinh thần xem ra khá tốt, bèn cười nói: "Lưu tiểu thư, ta tới để cạo gió cho cô!"

38. Chương 38

8.2

A hoàn bên cạnh Lưu Tử Đồng là Mai Hương nhìn Tưởng Nhược Nam cười đáp: "Hầu phu nhân, phu nhân cuối cùng cũng đến, ngày nào bọn nô tỳ cũng mong ngóng phu nhân! Lần trước sau khi phu nhân cạo gió cho tiểu thư, chỉ mấy ngày sau là tiểu thư có kinh trở lại. Thật đúng là thần kỳ! Hầu phu nhân, xin người nhất định phải chữa khỏi cho tiểu thư, Mai Hương dập đầu trước người!" Nói rồi ngay lập tức quỳ xuống đất dập đầu ba cái rất kêu trước Tưởng Nhược Nam.

Lưu Tử Đồng giậm chân nói: "Mai Hương, ngươi cầu xin cô ta làm gì?" Rồi sau đó nhìn Tưởng Nhược Nam hừ một tiếng, kéo tay Cận Yên Nhiên quay người chạy vào phòng.

Mai Hương đứng dậy nói với Tưởng Nhược Nam: "Hầu phu nhân, phu nhân đừng trách tiểu thư. Thực ra tiểu thư nhà nô tỳ trong lòng rất cảm kích phu nhân, mấy ngày nay còn nhắc phu nhân mãi!"

Tính khí của trẻ con, sao nàng lại so đo chứ. Tưởng Nhược Nam vỗ vỗ tay Mai Hương, cười rồi bước vào trong.

Trong phòng, hai tiểu cô nương đang ngồi rì rầm nói chuyện, nàng nghe Cận Yên Nhiên hỏi: "Tử Đồng, có thật là tẩu tẩu ta chữa khỏi bệnh cho cô không?" Trong giọng nói chứa đựng sự hồ nghi.

Lưu Tử Đồng gật đầu với vẻ không cam tâm tình nguyện lắm.

Cận Yên Nhiên kinh ngạc: "Sao có thể, chưa từng nghe nói tẩu ấy biết trị bệnh cứu người!"

"Ta cũng không dám tin mà, nhưng đúng là sau khi chị ta cạo cạo trên người vài cái, mấy hôm sau bệnh của ta liền khỏi…"

Hai tiểu cô nương mắt tròn mắt dẹt nhìn nhau.

Tưởng Nhược Nam rửa tay xong, bèn cười nói: "Lưu tiểu thư, bắt đầu thôi!"

Lưu Tử Đồng nghe lời ngồi lên giường, rồi như nhớ ra điều gì, quay sang nói với Mai Hương: "Sai người tới thái y viện báo cho ca ca ta một tiếng, nói Hầu phu nhân đến rồi!"

Tưởng Nhược Nam vừa xức dầu lên lưng cô ta vừa hỏi: "Sao thế."

Lưu Tử Đồng đáp: "Ca ca ta nói có việc liên quan tới cạo gió muốn thỉnh giáo cô, dặn ta nếu cô đến thì phải báo cho huynh ấy một tiếng."

Lúc này Tưởng Nhược Nam mới nhớ ra, lần trước nàng có hứa với hắn sẽ đến Lưu phủ, nhưng lại bận rộn việc ban thưởng của Thái hậu nên đã quên khuấy chuyện này đi, tận hôm nay mới đến được.

Mai Hương vâng dạ một tiếng rồi đi ra.

Lúc này, Cận Yên Nhiên bước lên phía trước, mở to hai mắt như khẩn cầu nói với Lưu Tử Đồng: "Ta có thể đứng bên cạnh xem không?"

"Cô ở đây nói chuyện với ta cũng được, khi cạo gió thấy hơi đau, có cô trò chuyện sẽ phân tán sự chú ý của ta." Lưu Tử Đồng cười đáp.

Cận Yên Nhiên vừa nói chuyện với Lưu Tử Đồng vừa kinh ngạc nhìn bàn tay Tưởng Nhược Nam thuần thục cạo gió. Trông bộ dạng chăm chú chuyên tâm của nàng, đột nhiên cảm thấy Tưởng Nhược Lan lúc này cũng không đến nỗi đáng ghét lắm.

Sau đó lại nhìn thấy những vết đỏ bắt mắt hằn lên trên người Lưu Tử Đồng, bất giác bịt chặt miệng, vẻ mặt hoảng sợ.

Lưu Tử Đồng thấy thế, vội vàng vỗ vỗ tay cô ta an ủi: "Không sao không sao, đây là hiện tượng bình thường, vài ngày nữa sẽ tự động hết thôi."

Tưởng Nhược Nam dừng tay: "Lưu tiểu thư, hôm nay cô chịu phối hợp như vậy, lát nữa ta sẽ có thưởng!"

"Ta không cần ngươi thưởng!" Lưu Tử Đồng bĩu môi.

"Ta đã chế ra một loại thuốc bôi cho những nốt trên mặt của cô, cô cũng không cần?"

Trong lúc phấn khích, Lưu Tử Đồng vội quay đầu lại, hai mắt sáng lấp lánh: "Thật không?" Rồi ngay sau đó lại như ngượng ngùng trước sự phấn khích của mình, "Ta cũng không muốn!"

Tưởng Nhược Nam phì cười, cô bé này thật là, "Coi như ta muốn cho cô, muốn cô giúp ta kiểm tra hiệu quả của thuốc, được chưa?"

Tiểu cô nương tỏ vẻ miễn cưỡng, gật đầu: "Thôi được. Coi như ta giúp cô lần này!"

Sau khi cạo gió xong, Cận Yên Nhiên nhân lúc Tưởng Nhược Nam ra ngoài rửa tay, hạ giọng hỏi Lưu Tử Đồng: "Tử Đồng, sao ta có cảm giác cô chẳng hận chị ta chút nào thế, trước kia chính chị ta đẩy cô ngã xuống nước mà!"

Lưu Tử Đồng nhìn Tưởng Nhược Nam đang rửa tay bên ngoài một cái, trề trề môi, đáp: "Ban đầu ta cũng rất hận…" Rồi quay đầu lại, nhìn Cận Yên Nhiên, "Nhưng nghĩ kĩ lại thì chị ta cũng rất đáng thương, chúng ta đều có cha mẹ huynh muội, nhưng chị ta chẳng có gì cả… Mẹ ta nói, những đứa trẻ không có mẹ thật ra rất đáng thương, có xấu tính một chút cũng khó trách. Giờ đây, sau khi được gả cho ca ca của cô rồi, mọi người đều nhận ra chị ta đã thay đổi. Có thể thấy chị ta vẫn muốn làm người tốt. Lần này chị ta tìm mọi cách chữa bệnh cho ta, ta cũng chẳng thấy hận thù gì nữa!"

Lưu Tử Đồng thấy Cận Yên Nhiên im lặng, lại nói tiếp: "Ta có thể nhận ra, cô cũng chẳng ưa gì tẩu tẩu của mình…"

Cận Yên Nhiên bĩu môi, "Cô không biết đâu, ở nhà chị ta ức hiếp tiểu tẩu tử của ta ghê lắm."

Lưu Tử Đồng lắc lắc đầu đáp: "Ta cảm thấy mặc dù Tưởng Nhược Lan có xấu tính, không biết phép tắc, nhưng cảm giác không phải là người xấu! Hơn nữa…" Lưu Tử Đồng ghé sát tai Cận Yên Nhiên nói nhỏ: "Đám di nương ấy chẳng phải tử tế gì, bệnh tình của mẹ ta đa phần đều do đám di nương kia mà ra, bọn họ rất quỷ quyệt!" Sau đó lại thở dài: "Ta thật sợ sau này phải đối mặt với những chuyện như thế, nhưng đâu có cách nào chứ, ngay ca ca của ta cũng có thông phòng rồi, nói gì tới những người đàn ông khác!"

"Nhưng ta lại cảm thấy, tiểu tẩu tử của ta không phải người xấu…"

Lưu Tử Đồng che miệng cười, "Yên Nhiên, cô thật thú vị, lẽ nào trên trán cô ta lại khắc hai chữ 'người xấu' ư?"

Cận Yên Nhiên thấy Lưu Tử Đồng cười mình thì tức giận hừ một tiếng.

Lưu Tử Đồng thấy cô ta giận, bèn khoác cánh tay cô ta nói: "Được rồi, ta sai rồi, chúng ta không nói những chuyện này nữa, nói sang chuyện khác đi, gần đây có gì thú vị không? Tháng sau nếu ta khỏe hơn, cũng có thể sẽ cùng mẹ vào cung chúc mừng sinh nhật của Hoàng hậu nương nương, đến khi ấy mà lơ ngơ không biết gì, nhất định sẽ bị người ta cười chết mất!"

Lúc này Cận Yên Nhiên mới dịu sắc mặt, kể cho cô ta nghe những chuyện mình biết ở các phủ khác.

Tưởng Nhược Nam rửa tay xong quay vào phòng, đưa cho Lưu Tử Đồng lọ kem được chiết xuất từ hoa đào do chính nàng làm, nói: "Đây là loại kem dưỡng da mặt làm từ hoa đào, bí ngô, bạch đinh hương và mật ong, mỗi ngày hai lần, buổi sáng và buổi tối bôi lên mặt tầm một khắc rồi sau đó rửa sạch. Thành phần trong đó ta cũng nói cho cô nghe rồi, cô cứ yên tâm mà dùng! Loại mặt nạ dưỡng da này dùng để chữa trị vết thâm của mụn rất tốt!"

Lưu Tử Đồng vui mừng nhận lấy, rồi lại làm bộ hờ hững không quan tâm, đáp: "Ta chỉ là giúp ngươi thử hiệu quả thôi đấy!"

Tưởng Nhược Nam cười cười không nói gì.

Lúc này, Lưu Tử Đồng xuống giường, lấy một vật màu trắng từ trong rương ra, chậm rãi bước về phía Tưởng Nhược Nam, không nhìn nàng, mà chỉ giơ tay đưa đồ: "Cho ngươi!"

Tưởng Nhược Nam nhìn tay cô ta, thấy cô ta cầm một con búp bê được làm bằng vải màu trắng cao tầm một thước, khuôn mặt con búp bê đó được thêu bằng đủ thứ chỉ màu cùng với bộ trang phục bắt mắt. Nhìn thì hơi cũ, nhưng vẫn nhận ra nó được làm rất tinh xảo.

Lưu Tử Đồng nhìn chỗ này một cái lại liếc chỗ kia một cái nhưng quyết không nhìn thẳng vào Tưởng Nhược Nam: "Đây chính là con búp bê ngày ấy, cho ngươi đấy!"

Tưởng Nhược Nam thấy lòng ấm áp, đón lấy con búp bê, cổ họng như có thứ gì chặn lại. Hai kiếp làm người, được nhận một món quà của tình bạn thế này, mà lại là từ một tiểu cô nương kém nàng gần mười tuổi nữa…

Nàng nắm chặt tay Lưu Tử Đồng, nghẹn ngào nói: "Tử Đồng, cảm ơn."

Lưu Tử Đồng vùng vằng mấy cái, rồi để yên, không lâu sau, cô ta quay đầu lại, nhìn Tưởng Nhược Nam cười cười, những vết thâm trên mặt cũng đỏ hồng lên.

Không lâu sau, Lưu Tử Căng vội vội vàng vàng bước vào.

Có lẽ do nhiệt độ bên ngoài quá cao nên da của Lưu Tử Căng cũng trở nên ửng đỏ, trán lấm tấm mồ hôi, vài lọn tóc đen nhánh dính bết trên má, bộ dạng có chút nhếch nhác, nhưng cũng chẳng tổn hại tới khí chất vốn rất anh tuấn của y.

Lưu Tử Đồng nhìn thấy ca ca bèn cười nói: "Ca ca, sao tóc huynh lại bết mồ hôi thế kia, chắc là đi vội vàng lắm phải không?"

Người nói vô tình, người nghe lại có ý, Lưu Tử Căng mặt càng đỏ hơn, lát sau mới ấp a ấp úng đáp: "Ta… Ta sợ Hầu phu nhân đợi lâu." Nói rồi cúi người chào Tưởng Nhược Nam, nhân cơ hội đó để che giấu vẻ ngượng ngùng trên mặt. Tưởng Nhược Nam đáp lễ, "Ta thì không sao, vẫn còn sớm mà."

Cận Yên Nhiên biết Lưu Tử Căng, tiến lên trước hành lễ chào y. Lưu Tử Đồng thấy huynh trưởng mặt mướt mồ hôi, bèn sai Mai Hương đem nước vào cho ca ca rửa mặt.

Lưu Tử Căng rửa mặt xong, tinh thần rõ ràng sảng khoái hơn.

Tưởng Nhược Nam nhìn hắn cười, hỏi: "Lưu thái y có chuyện muốn hỏi ta?"

Lúc này, Lưu Tử Đồng đứng cạnh nói xen vào: "Ca ca, huynh có chuyện muốn nói với Hầu phu nhân thì ra phòng ngoài đi, Cận tiểu thư đang ở đây đấy." Cận Yên Nhiên mặc dù biết Lưu Tử Căng nhưng dù sao cũng vẫn là một cô nương chưa xuất giá, đứng lâu cùng một nam tử e không tiện lắm.

Lưu Tử Căng hiểu ý, vội vàng mời Tưởng Nhược Nam ra gian ngoài.

Bên phòng ngoài cửa sổ mở rộng, nhìn thẳng ra đình viện, có không ít a hoàn đứng đó chờ hầu, vì vậy Tưởng Nhược Nam và Lưu Tử Căng dù cô nam quả nữ ngồi đây nói chuyện cũng không phải vấn đề gì to tát lắm.

Bên ngoài cửa sổ vọng vào tiếng cười nói của a hoàn và những tiếng như "biết rồi" không ngừng vang lên, mặc dù hơi ồn ào nhưng không biết tại sao, lòng Lưu Tử Căng không hề cảm thấy phiền muộn buồn bực, ngược lại y thấy vui vui.

Hai người ngồi đối diện nhau qua chiếc bàn nhỏ, không lâu sau có a hoàn vào dâng trà.

Tưởng Nhược Nam nhận lỗi với y trước: "Hai hôm rồi do Thái hậu ban thưởng nên ta bận vào cung tạ ơn, tế tổ, vì vậy không đến đúng hẹn, mong Lưu thái y đừng trách."

Lưu Tử Căng lắc đầu đáp: "Hầu phu nhân khách khí, Hầu phu nhân quá bước tới đây là tại hạ đã cảm kích không hết, sao còn dám trách Hầu phu nhân chứ?"

Đương nhiên y sẽ không nói cho nàng biết rằng, ngày hôm ấy y đã đặc biệt xin nghỉ phép một ngày ở nhà đợi nàng.

Chỉ là, tại sao lại thế chứ? Có thật là vì muốn thỉnh giáo nàng về vấn đề cạo gió không? Y không dám nghĩ nhiều.

"Do tại hạ thấy hiệu quả của cạo gió thật thần kỳ, bèn muốn thỉnh giáo phu nhân."

Tưởng Nhược Nam mỉm cười, lòng thầm tán dương y, thật đúng là kẻ hiếu học!

"Thực ra cạo gió rất đơn giản, đối với Lưu thái y mà nói là việc dễ dàng không thể dễ dàng hơn. Lưu thái y tinh thông huyệt đạo và kinh lạc[1] trên cơ thể con người, có bệnh gì thì cứ cạo những huyệt đạo kinh lạc đối ứng với bệnh ấy là được."

[1] Kinh lạc là đường khí huyết vận hành trong cơ thể, đường chính của nó gọi là kinh, nhánh của nó gọi là lạc, kinh với lạc liên kết đan xen ngang dọc, liên thông trên dưới trong ngoài, là cái lưới liên lạc toàn thân.

Đương nhiên là Lưu Tử Căng biết điều này.

"Chỉ là không biết thủ pháp và lực nặng nhẹ thế nào?" Từ nhỏ Lưu Tử Căng đã rất say mê y học, lại thêm có phụ thân dạy dỗ, do đó tuổi còn trẻ mà đã trở thành ngự y trong Thái y viện. Lúc này nghe Tưởng Nhược Nam nói tới chuyên môn của mình, bèn toàn tâm toàn ý lắng nghe.

Tưởng Nhược Nam ngẫm nghĩ, đảo đảo mắt mà vẫn chưa tìm ra từ nào thích hợp để miêu tả, bèn nói: "Lưu thái y, ngài đưa tay đây!"

Lưu Tử Căng không do dự đưa tay trái ra, ngửa lòng bàn tay lên.

Y thấy Tưởng Nhược Nam lấy một đồng bạc ra, hơi nghiêng người về phía trước, tay cầm chặt đồng tiền, khẽ cạo cạo trong lòng bàn tay y mấy cái.

Cảm giác lạnh lạnh của đồng tiền xu lướt qua lòng bàn tay, khiến y thấy hơi buồn buồn, Lưu Tử Căng quá bất ngờ trước hành động tiếp cận đột ngột của Tưởng Nhược Nam, cứng người lại, bàn tay trái bất giác run run không thể khống chế.

Một mùi hương thanh đạm như có như không thoang thoảng vây quanh y, những tạp âm xung quanh đột nhiên biến mất, còn giọng nói của Tưởng Nhược Nam lại trở nên vô cùng rõ ràng, dường như có thể vọng tới tận trái tim y vậy.

"Thủ pháp thường dùng chỉ có mấy loại này… Còn về lực mạnh hay nhẹ thì giống cảm giác này là được, cho đến khi cạo ra những vệt hồng thì thôi…"

Giọng nói vô cùng dịu dàng, y nghe mà giống như có một bàn tay đang đặt lên trái tim mình. Một cảm giác tuyệt diệu không sao diễn tả bằng lời được.

Y bất giác ngẩng đầu lên nhìn về phía nàng, lại thấy khuôn mặt nàng cách mình không xa lắm. Nàng hơi cúi đầu, bộ dạng chăm chú chuyên tâm nhìn tay y, đôi mi dài cụp xuống khẽ rung rung, hai má hồng lên một màu hồng khỏe mạnh, khiến làn da nàng đầy sức sống, buộc người ta không kìm được suy nghĩ giơ tay ra vuốt một cái. Đôi môi nàng lúc khép lúc mở, cánh môi đầy đặn như cánh hoa hồng, mướt mát, mọng nước, sắc môi sáng bóng.

Khiến người ta không kìm được, không kìm được muốn…

Lưu Tử Căng chỉ thấy ngực mình nóng rực, cơ thể cũng nóng rực theo…

"Lưu thái y, ngài nóng lắm hả? Sao lòng bàn tay lại rịn mồ hôi thế này?"

Phía đối diện, Tưởng Nhược Nam đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt y.

Đôi mắt đen như hắc bảo ấy trong sáng vô cùng, phản chiếu ánh nắng bên ngoài cửa sổ, tạo thành một thứ ánh sáng vô cùng ma mị, ùa thẳng vào trái tim y.

Giây phút ấy, dường như có thứ gì đó nhanh chóng lan khắp cơ thể, lấp vào mỗi ngóc ngách trong đó, cảm giác mọi thứ đều đầy lên ấm áp, đến hít thở cũng vô cùng khó khăn.

Là một người đã trưởng thành, đương nhiên y hiểu hiện tượng ấy là gì.

Y ngẩn người nhìn nàng, nàng mỉm cười đứng dậy trong ánh sáng chói lòa, còn hắn dần dần chìm vào bóng tối.

"Lưu thái y, ngài… ngài làm sao thế? Có chuyện gì ư?" Tưởng Nhược Nam cảm thấy rất kỳ lạ trước vẻ mặt của hắn.

Lưu Tử Căng "soạt" một tiếng đứng bật dậy, vẻ mặt trở nên vô cùng khó coi, "Hầu phu nhân…. Đột nhiên ta, đột nhiên tại hạ nhớ ra còn có việc cần xử lý ở Thái y viện, tại hạ phải tới đó ngay!" Nói xong, cũng không đợi Tưởng Nhược Nam đáp lời, quay người rời khỏi phòng, chỉ vài bước đã mất hút khỏi viện của Lưu Tử Đồng.

Tưởng Nhược Nam nhìn hắn chạy ra ngoài như có lửa đốt sau lưng, hoàn toàn mất đi vẻ ung dung nho nhã thường ngày thì thầm nghĩ, chắc là việc ở Thái y viện vô cùng nghiêm trọng!

Lưu Tử Căng đi rồi, Tưởng Nhược Nam và Cận Yên Nhiên cũng không ở lại thêm, hai người đến cáo từ Lưu phu nhân rồi lên xe ngựa hồi phủ.

Trên xe ngựa, Cận Yên Nhiên vẫn như khi đến, coi Tưởng Nhược Nam là không khí, không nói không rằng với nàng lời nào. Nhưng xe ngựa rẽ vào con đường nhỏ, lúc vòng lên đường lớn, thân xe chấn động, Cận Yên Nhiên mất tự chủ lao người về phía trước, nếu không nhờ Tưởng Nhược Nam kịp thời giơ tay ra đỡ, thì e rằng cô ta đã ngã lăn lông lốc xuống sàn xe.

Cận Yên Nhiên ngồi ổn định lại xong quay đầu nhìn Tưởng Nhược Nam một cái, khẽ buông một câu: "Đa tạ."

Tưởng Nhược Nam mỉm cười: "Chúng ta là người một nhà, không cần phải khách sáo như thế!"

Cận Yên Nhiên trầm mặc hồi lâu, lại nói: "Tiểu tẩu ử cũng là người một nhà với tẩu tẩu, sau này tẩu tẩu có thể đối tốt với tiểu tẩu tử hơn không?"

Tưởng Nhược Nam vẫn mỉm cười, đáp: "Tiểu cô, tiểu cô lúc nào cũng cho rằng ta ức hiếp cô ta nhưng tiểu cô không thử nghĩ xem, đã bao giờ ta đưa ra những yêu cầu quá đáng với cô ta chưa, ta có ngăn cản ca ca của tiểu cô không? Đã bao giờ ta khiêu chiến với cô ta chưa? Nếu suy nghĩ kĩ tiểu cô sẽ nhận ra, những lần tranh chấp cãi vã đó đều do cô ta khiêu chiến mà ra…" Thấy Cận Yên Nhiên muốn mở miệng phản kích, Tưởng Nhược Nam vội vàng ngăn cô ta lại, chau mày nói tiếp: "Đừng nhắc lại với ta về việc bị bỏng lần trước, nếu tiểu cô vẫn một mực tin tưởng cô ta thì ta cũng chẳng còn gì để nói nữa!"

Cận Yên Nhiên cúi đầu, hai tay vô thức túm chặt gấu áo, một lát sau mới lên tiếng: "Chuyện lần trước muội cũng không rõ trong hai tẩu ai mới là người sai, nhưng muội biết, nhất định trong lòng Thu Nguyệt tẩu tẩu có nỗi khổ riêng…" Nói tới đây, cô ta quay sang nhìn nàng, "Tưởng Nhược Lan, tẩu không thể phủ nhận việc tẩu đã làm tổn thương tỷ ấy trước. Cho dù tẩu có phải nhường nhịn tỷ ấy một chút thì cũng có gì quá đáng đâu?"

Tưởng Nhược Nam lạnh lùng hừ một tiếng: "Chỉ e ta nhường cô ta một bước, thì cô ta lại muốn tiến ba bước thôi, đến khi ấy ai sẽ đứng ra nói giúp cho ta đây?"

Cận Yên Nhiên vội vàng quay hẳn người sang, cầm lấy ống tay áo nàng: "Sẽ không thế đâu. Thu Nguyệt tẩu tẩu không phải loại người ấy!"

Tưởng Nhược Nam cũng quay lại nhìn thẳng vào khuôn mặt vẫn còn mơn mởn của Cận Yên Nhiên, cười nhẹ đáp: "Tiểu cô, ta thật không hiểu, tại sao tiểu cô lại nói giúp cô ta nhiều như thế?"

Cận Yên Nhiên chầm chậm buông tay áo ra, quay người đi, hạ giọng nói: "Không phải muội giúp tẩu ấy, mà muội chỉ không muốn ca ca phải khổ sở vì hai người thôi." Cô ta cúi gằm đầu, nhìn chằm chằm vào bông hoa mai thêu trên khăn tay, khẽ nói: "Tẩu biết không? Ca ca có được ngày hôm nay thật chẳng dễ dàng gì, sau khi phụ thân mất, kẻ thù của phụ thân đã tìm cớ dâng tấu lên tiên đế, giải tán toàn bộ thuộc hạ cũ của phụ thân. Khi ca ca thủ hiếu quay về thì mọi sự đã rồi, phủ An Viễn Hầu chúng ta đã trải qua những giờ khắc tiêu điều nhất…"

Nghe đến đây, Tưởng Nhược Nam bất giác nảy sinh tò mò, hỏi: "Chẳng phải quan hệ giữa Hầu gia và Hoàng thượng rất tốt sao? Hình như Hầu gia còn từng là bạn học của Hoàng thượng mà?"

Cận Yên Nhiên cười nhẹ, đáp: "Tẩu tẩu, những chuyện này tẩu không hiểu đâu, bạn học chỉ là chuyện hồi còn nhỏ xíu mà thôi. Ca ca là bạn thân của Hoàng đế từ khi người còn là Thái tử, cũng đều nhờ phụ thân, giờ người đi trà lạnh, hơn nữa, ca ca để tang phụ thân ba năm, đương nhiên sẽ có người thế chỗ ca ca bên cạnh Hoàng thượng chứ. Hoàng thượng ngày ngày lo trăm công ngàn việc, đâu còn thời gian mà nhớ đến ca ca!"

"Vì vậy Hầu gia mới tự xin đi dẹp loạn ở phía Tây?"

Cận Yên Nhiên gật gật đầu: "Ca ca nói muốn mẫu thân lại được sự tôn trọng của mọi người như trước kia, muốn muội được xuất giá trong danh vọng, không đến nỗi phải đi làm vợ bé tiểu thiếp cho nhà người ta. Năm ấy muội còn nhỏ tuổi nhưng vẫn hiểu mỗi từ mỗi câu mà ca ca đã quỳ xuống nói trước mặt mẫu thân."

Nói tới đây, mắt Cận Yên Nhiên đỏ hoe.

"Ở mạn sườn bên trái của ca ca có một vết sẹo dài nửa thước, ca ca suýt nữa vì nó mà mất mạng. Ngoài vết thương này ra, trên người huynh ấy còn không biết bao nhiêu những vết thương lớn nhỏ khác. Người người đều ca ngợi An Viễn Hầu niên thiếu anh hùng nhưng không ai biết rằng danh tiếng ấy là do ca ca đem tính mạng mình ra để đổi về."

Nói đến đây, giọng cô ta trở nên nghẹn ngào.

"Khi muội biết Thu Nguyệt tẩu tẩu muốn được gả cho ca ca, muội thật sự rất vui. Thu Nguyệt tẩu tẩu không chỉ xinh đẹp mà còn dịu dàng hiền thục, hiểu biết hơn người, rất xứng với ca ca, muội đã nghĩ từ nay ca ca sẽ được sống một cuộc đời hạnh phúc rồi, nào ngờ…" Cô ta nhìn Tưởng Nhược Nam một cái ý tứ trách móc.

Tưởng Nhược Nam nghe tới ngẩn người, không để ý tới sự trách móc của Cận Yên Nhiên, lòng thầm nghĩ, Cận Thiệu Khang thật hết lòng vì người thân.

Cận Yên Nhiên thở dài: "Chuyện đã đi tới nước này, nói gì cũng muộn rồi, muội cũng biết tẩu thật lòng yêu mến ca ca, nếu tẩu thật sự muốn tốt cho ca ca thì sau này đừng làm khó Thu Nguyệt tẩu tẩu nữa. Hai người gây sự khiến nhà cửa không yên, ca ca cũng chẳng thoải mái gì. Còn về Thu Nguyệt tẩu tẩu, địa vị của tỷ ấy không bằng tẩu, sẽ không uy hiếp đe dọa gì được tẩu đâu!"

"Ta đâu có làm khó gì cô ta, muội tin cũng được mà không tin cũng được! Hơn nữa muội cứ yên tâm, từ nay về sau chỉ cần cô ta không tới tìm ta gây sự, ta cũng sẽ chẳng quan tâm cô ta làm gì."

Hầu phủ sau này sẽ chỉ là nơi nàng ở, không phải nhà của nàng. Trước kia vì muốn có được một cuộc sống tốt hơn, nàng cần phải loại bỏ mọi mối đe dọa, mọi nguy cơ. Nhưng bây giờ nàng đã không còn là Tưởng Nhược Lan bơ vơ không nơi nương tựa nữa. Vu Thu Nguyệt có được Cận Thiệu Khang sủng ái tới thế nào thì cũng chẳng thể làm gì được nàng. Hơn nữa Vu Thu Nguyệt đâu phải kẻ ngốc, chắc sẽ không dám tới tìm nàng gây phiền phức, nếu đã thế thì nàng cũng đâu cần phải quan tâm tới cô ta chứ!

Về việc Thái hậu có thể "chống lưng" cho nàng bao lâu, nàng tin mình sẽ tìm ra cách giải quyết. Cho dù thế nào cũng còn tốt hơn là dùng chung một người đàn ông với bao người phụ nữ khác.

Cận Yên Nhiên sau khi nhận được câu trả lời vừa ý lại ngồi yên lặng, lúc này, xe ngựa đột nhiên dừng lại.

Tưởng Nhược Nam lên tiếng hỏi: "Chuyện gì thế?"

Bên ngoài, Ánh Tuyết đáp: "Phu nhân, hình như xe ngựa phía trước đâm người rồi, người nhà kẻ bị đâm đang chắn ở đó. Cả con đường lớn đều tắc nghẽn, không thể đi qua."

39. Chương 39

8.3

Cận Yên Nhiên nghe thấy thế, tò mò vén rèm lên nhìn ra ngoài, nhìn một lát bèn thở dài: "Là xe ngựa ủa Từ tiểu thư phải không nhỉ?"

"Từ tiểu thư nào?" Không thể không nói, các quý nữ tiểu thư trong Hoàng thành này thật quá nhiều, đi đến đâu cũng có thể gặp.

"Chẳng phải chính là muội muội của Thục phi nương nương sao? Cậy Thục phi nương nương đắc sủng nên hằng ngày rất huênh hoang, hôm nay không biết đã đâm phải người nào mà lại bị chặn đường thế kia!" Nói xong, cô ta quay đầu lại, nhìn Tưởng Nhược Nam: "Tẩu tẩu, chi bằng chúng ta xuống xem thế nào, từ lâu

muội đã không thuận mắt với Từ Uyển Thanh này rồi, hôm nay phải xem bộ dạng bị 'mắc nghẹn' của cô ta mới được!"

Lần này thật hợp ý Tưởng Nhược Nam, chẳng mấy khi có trò hay để xem, sao lại bỏ lỡ, nhưng nàng vẫn nghiêm sắc mặt đáp: "Không được, để ca ca muội biết, lại lôi 'Nữ luận ngữ' ra giáo huấn ta!"

Cận Yên Nhiên cúi đầu, lẩm bẩm: "Tẩu không nói, muội không nói, ca ca sao có thể biết được?"

Tưởng Nhược Nam mỉm cười, không nói gì thêm nữa, hai người đeo mạng che mặt rồi xuống xe, đi qua đám dông, tới chỗ gần với nơi xảy ra tai nạn nhất, theo sau là a hoàn và kẻ hầu. Đám người xung quanh thấy họ quý phái, đều không hẹn mà cùng dạt sang hai bên nhường đường.

Hai người nhìn vào hiện trường, chỉ thấy có mấy đại hán ăn vận như nông phụ đứng chắn trước xe ngựa của Từ tiểu thư, người nào người nấy sắc mặt đều giận dữ. Cách đó không xa là một nông phụ bế đứa bé tầm năm, sáu tuổi trong lòng gào khóc. Đứa trẻ ấy mặt vàng ệch, hai mắt nhắm chặt, hôn mê bất tỉnh, trên người có nhiều vết máu, nhìn có vẻ bị thương không nhẹ.

Cận Yên Nhiên nghé tai Tưởng Nhược Nam nói nhỏ: "Không phải liên quan tới mạng người đấy chứ, tẩu tẩu nhìn đứa trẻ kia…" Giọng tỏ rõ sự xót thương.

Lúc này, phu xe trên xe ngựa quất roi về phía nông phụ kia, hung ác gào lên: "Còn không mau tránh ra, không thấy đây là xe ngựa của ai hay sao mà dám ngăn cản, không muốn sống nữa à?"

Chiếc roi lập tức để lại một vệt máu trên mặt người nông phụ kia. Gân xanh trên trán bà ta lập tức hằn lên, hai tay nắm chặt, rõ ràng là đang tức giận cực độ, nhưng vẫn cố gắng kiềm chế, chỉ vào tên phu xe hét: "Rõ ràng là xe ngựa của các ngươi đâm vào con trai ta, lại còn dám phủi đít đuổi người đi sao? Nơi đây dưới chân thiên tử, dù ngươi có mang thân phận gì cũng không thể ngạo ngược vô lý thế được! Các ngươi hoặc tìm đại phu khám bệnh cho con trai ta hoặc đền bạc cho ta, nếu không hôm nay đừng hòng đi!" Hai nông phụ đứng bên cũng lập tức lên tiếng phụ họa theo.

Tên phu xe rõ ràng chẳng coi bọn họ ra gì, hắn khua khua chiếc roi trong tay lên cười nhạt, đáp: "Thì ra là muốn gạt bạc! Nói cho các ngươi hay, một cắc cũng không có. Rõ ràng là tên oắt con kia tự xông ra, bị đâm còn oán trách ai, các ngươi định trút cả lên đầu bọn ta thì cũng phải hỏi xem tiểu thư của bọn ta là ai chứ?"

Mọi người xung quanh nghe thấy vậy, bất giác ồ lên những lời phản kháng bất mãn.

"Rõ ràng là chiếc xe đó hung hăng, lao ngang lao dọc, đứa trẻ không tránh kịp mà!"

"Đúng thế, ta cũng nhìn thấy, làm thế chẳng phải nói dối không chớp mắt ư?"

"Hừ, mọi người nói nhỏ thôi, người ngồi trong xe ngựa này là Từ tiểu thư, để cô ta nghe được thì không yên với cô ta đâu!"

"Tiểu thư của Từ phủ đấy…"

Mọi người nghe đến tiểu thư của Từ phủ đột nhiên im bặt.

Cũng đã gần giờ Ngọ, ánh nắng chói trang như thiêu đốt mặt đất, hơi nóng khiến người ta muốn ngất xỉu, nhưng cho dù là như thế, đám người vây quanh đó chờ xem náo nhiệt vẫn chẳng hề có ý rút lui, mọi người ai ai cũng cố chen vai nhích đầu, khí thế hùng hục như không biết kết quả sẽ không chịu thôi vậy, có thể thấy đặc tính ưa náo nhiệt, thích "hóng chuyện" của bách tính muôn dân, không phân biệt thời đại, thời gian.

"Phu nhân, tiểu thư, hai người hãy lên xe đi, nắng to thế này, cẩn thận không bị cảm mất!" Ánh Tuyết đứng bên cạnh khuyên nhủ.

Cận Yên Nhiên không chịu, chẳng buồn quay đầu lại đáp ngay: "Dù gì cũng không thể đi qua được, ngồi trong xe còn nóng hơn, ngươi mang ít nước ra đây cho bọn ta đi."

Ánh Tuyết thấy chủ nhân của mình không lên tiếng đành bất lực làm theo lời Cận Yên Nhiên.

Lúc này, Tưởng Nhược Nam đã dần dần lần tìm được những tư liệu liên quan tới vị Từ tiểu thư này trong ký ức. Trong ký ức của nàng, Tưởng Nhược Lan và Từ tiểu thư là hai kẻ không đội trời chung, có điều tính

cách Tưởng Nhược Lan thẳng thắn lại nóng nảy, không bì được với tâm tư thâm độc của Từ tiểu thư nên mấy lần đối đầu đều bại dưới tay cô ta, khiến "nàng" mấy lần bị Thái hậu và Hoàng thượng trách mắng.

Do đó, mặc dù rất "ngứa mắt" với vị Từ tiểu thư này, "nàng" cũng không dám căng với cô ta quá.

Cận Yên Nhiên nghe xong những lời của tên phu xe thì lạnh lùng hừ một tiếng, nói với Tưởng Nhược Nam: "Thật đúng là chó cậy gần nhà, chẳng qua chỉ là một tên nô tài mà lại dám thốt ra những lời ngông cuồng như thế!"

Người phụ nữ đang ẵm đứa bé nghe những lời của tên phu xe xong thì òa khóc nức nở, nói: "Con tôi bị đâm tới mức này, các vị không thể ăn nói như vậy được. Làm gì có cha mẹ nào dùng tính mạng của con mình để đi lừa tiền lừa bạc chứ! Cầu xin các vị hãy mau mau tìm đại phu tới khám cho con trai tôi! Tôi xin dập đầu trước các vị!"

Người phụ nữ ôm đứa bé ra sức quay về phía chiếc xe ngựa mà dập đầu cồm cộp liền mấy cái.

Tên phu xe không thể kiên nhẫn hơn được nữa, hắn cầm roi vút về phía đám người kia hét: "Gan lì này! Mau tránh ra, nếu không thì đừng trách bọn ta không khách khí!"

Cha của đứa trẻ tức tới mức lông mày dựng ngược cả lên, hùng hùng hổ hổ xông tới định đánh tên phu xe kia. Hai nông phụ bên cạnh anh ta vội vàng kéo lại, lo lắng khuyên nhủ: "Đại ca, không được động thủ, những người này chúng ta không đắc tội được đâu, xin họ ít bạc để đi tìm đại phu chữa trị cho Bảo Nhi!"

Tên phu xe kia nghe xong thì lại càng hung hăng, tức tối nhổ một bãi nước bọt vào người cha của đứa trẻ.

Mọi người đứng xung quanh thấy tình cảnh ấy thì đều giận dữ nhưng lại không dám lên tiếng nói đỡ, một vài người bắt đầu khuyên người phụ nữ kia. "Đại tẩu, hãy mau mau mang thằng bé đi tìm đại phu đã, để muộn thêm nữa e là không kịp mất."

"Thôi bỏ đi, đám quý nhân này các ngươi không dây vào được đâu, cứu mạng thằng bé mới là việc quan trọng."

Người phụ nữ đó khóc mà nói: "Chúng tôi không có tiền, số tiền mang vào thành hôm nay đều đã mua nông cụ cả rồi, trên người chúng tôi chẳng còn cắc bạc nào cả... Cầu xin các vị, xin hãy cho chúng tôi ít tiền để đi tìm đại phu khám cho thằng bé."

Mọi người thấy họ áo nâu quần vải, bên cạnh lổng chổng nào cuốc, nào liềm, biết những lời họ vừa nói là thật, bất giác đều cảm thấy thương xót. Ánh mắt họ nhìn chiếc xe ngựa và tên phu xe hằn sự căm phẫn. Nhưng căm phẫn thì căm phẫn, chẳng có ai lại liều mạng vì những người không liên quan tới mình.

Tưởng Nhược Nam và Cận Yên Nhiên mặc dù cũng bất bình thay cho cha mẹ đứa bé, xong cũng chỉ định cho họ ít tiền, chứ không muốn đối đầu với Từ tiểu thư kia ngay giữa phố. Dù sao thế lực "chống lưng" cho Từ tiểu thư kia cũng rất mạnh, có thể dùng bạc để giải quyết vấn đề thì không cần phải chuốc phiền phức vào thân.

Đúng lúc Tưởng Nhược Nam đang định quay sang bảo Ánh Tuyết mang ít bạc cho hai mẹ con nhà kia, thì từ trong xe ngựa vọng tới một tiếng hét yêu kiều.

"Trương Lão Căn, ngươi làm việc kiểu gì thế hả? Chỉ có chút chuyện cỏn con đấy mà mãi chưa giải quyết xong, bổn tiểu thư còn đang phải vào cung bái kiến Thục phi nương nương, để lỡ thời giờ thì ngươi có gánh tội được không?"

Tên phu xe nghe thấy những lời trách mắng của tiểu thư càng tức giận hơn, vung roi quất về phía đám người kia, "Mau cút, mau cút đi, nếu không ta sẽ vụt chết các ngươi."

Đám nông phụ kia bị đánh mấy roi, toàn thân đau nhức nhối, cha đứa trẻ cuối cùng cũng bùng nổ, hét lên một tiếng rồi lao vào tên phu xe, "Ông liều mạng với mày!" Tên phu xe nhấc chân đá anh ta văng khỏi xe ngựa, đồng thời cũng gào lên: "Dám đánh trả? Anh em lên, đập chết đám ăn mày kia cho ta!" Năm, sáu tên hầu nhỏ cùng xông lên, vây lấy ba người nông phụ chân đá tay đấm. Ba người kia đâu phải đối thủ của chúng, chẳng bao lâu sau, đã bị đám người đó đánh cho ngã cả xuống đất, ôm bụng quằn quại không còn sức để đánh trả nữa.

Mẹ đứa trẻ thấy chồng và huynh đệ bị đánh, lại thấy con mình đã thở ngoi ngóp, khó rống lên mấy tiếng, hai mắt trợn ngược rồi ngất xỉu tại chỗ.

Tưởng Nhược Nam xem tới đây thì không thể nhẫn nhịn hơn được nữa. Mặc dù nàng biết không nên ôm rơm nặng bụng, tự dưng lại gây phiền phức cho mình nhưng cũng không thể thấy chết không cứu.

"Dừng tay!" Nàng xông ra, chỉ vào tên phu xe hét lớn, "Dám ngang nhiên đánh người giữa phố, trong mắt các ngươi còn có vương pháp hay không?"

Cận Yên Nhiên cũng lao ra theo, cô ta nhìn cảnh tượng trước mắt bất giác chờn chợn, len lén giật giật ống tay áo Tưởng Nhược Nam, khẽ nói: "Bọn chúng đông người, đừng gây chuyện với chúng."

Tên phu xe mới đầu nghe tiếng thét thì cũng sững người, nhưng sau khi nhìn kĩ lại chỉ thấy hai người con gái, hắn bất giác thấy nhẹ nhõm. Mặc dù hai người này y phục xa hoa quyền quý, nhưng Trương Lão Căn hắn cũng chẳng coi vào đâu, hắn chống nạnh cười nhạt, "Hai người từ đâu chui ra mà dám quản chuyện của Từ phủ?" Nói xong lại hạ lệnh cho đám hầu nhỏ lúc nãy vừa dừng tay, "Đánh tiếp cho ta!"

Tưởng Nhược Nam tức tối, hướng về phía chiếc xe ngựa mà hét: "Từ Uyển Thanh, ngươi dựa vào cái gì mà vô pháp vô thiên như thế hả?"

Nói xong bèn nhanh nhẹn lao về phía Trương Lão Căn, Trương Lão Căn thấy nàng cũng chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, vung roi nhằm Tưởng Nhược Nam quất tới. Tưởng Nhược Nam nghiêng người né tránh, chiếc roi thúc ngựa đánh vào hư không, kêu "vút" một tiếng sắc lẹm. Tưởng Nhược Nam nhanh như cắt giơ tay ra giật lấy cây roi, dùng lực mà kéo, Trương Lão Căn bị nàng kéo ngã khỏi xe ngựa, lăn mấy vòng dưới đất.

Có roi trong tay, đối với Tưởng Nhược Nam mà nói chẳng khác nào hổ mọc thêm cánh, nàng vung roi tức tối quất vun vút vào người Trương Lão Căn hai cái, khiến Trương Lão Căn đau đớn kêu lên oai oái. Nhưng cho dù hắn có lẩn tránh thế nào, thì chiếc roi cũng như có mắt, chính xác nhằm vào thân thể, mỗi một roi xuống lại hằn lên một vết máu, đánh cho đến khi hắn tan da nát thịt!

Đám người hầu kia thấy Trương Lão Căn luống cuống, bèn vứt ba người nông phụ lại mà quay sang tấn công Tưởng Nhược Nam.

Tưởng Nhược Nam đánh rất hào hứng, chỉ cảm thấy huyết dịch toàn thân sôi sục, giống như có một thứ sức mạnh dùng mãi không hết, thấy lại có người xông tới, nàng lập tức hét lên: "Đến đúng lúc lắm!" rồi quay roi nhằm vào đám người hầu mà quất, chiếc roi uốn éo như một con rắn, vun vút lao tới, khiến người ta không sao bắt kịp đường đi của nó. Tưởng Nhược Nam lại đứng giữa, trở thành trung tâm bắt mắt nhất, lúc nàng hành động y phục tung bay, rèm sa nhảy múa, giống như một tiên nữ đang nhẹ nhàng phô diễn tài nghệ của mình, lại vừa giống đấu sĩ sát khí cuồn cuộn.

Khi ấy bốn bề lặng ngắt. Người người đều mở to mắt há hốc miệng, nhìn màn biểu diễn điệu nghệ trước mắt, chỉ cảm thấy trên cơ thể của người con gái đứng giữa vòng vây kia toát ra một thứ ánh sáng vạn trượng, chói tới mức người ta không dám nhìn thẳng.

Chiếc roi xé rách khoảng không, phát ra những tiếng vun vứt khô khốc, mềm dẻo như rắn, nhanh như chớp, tới tấp vụt vào đám người kia, đánh tới mức bọn chúng không còn thể tấn công nữa, mấy lần định xông lên, đều bị chiếc roi trong tay nàng hất lui trở lại, cuối cùng ngã lăn ra đất, đau đớn kêu khóc, thảm thiết xin tha mạng!

Không lâu sau, đám người của Từ phủ đều bại dưới roi của Tưởng Nhược Nam, bò lăn bò toài dưới đất, không thể ngóc dậy nổi.

Tưởng Nhược Nam cũng không muốn gây án mạng, thấy tương đối rồi, bèn vận lực thu roi về, chiếc roi lại như có linh tính bật ngược trở lại, sau đó cuộn thành từng vòng tròn trên cánh tay nàng, từ xa nhìn lại giống như một con rắn linh. Tưởng Nhược Nam cầm roi đứng đó, chỉ thấy sau một loạt những động tác vừa rồi mà mặt không đỏ, không thở dốc, đủ biết cơ thể của Tưởng Nhược Lan khỏe khoắn tới nhường nào! Nhìn đám ác nô bị đánh cho không bò dậy nổi trước mặt, lòng Tưởng Nhược Nam thật thoải mái. Đột nhiên nàng hiểu ra vì sao trước kia Tưởng Nhược Lan thích dùng roi thị uy, thì ra đôi khi, động thủ hiệu quả hơn động khẩu.

Không biết ai đã lớn tiếng hét một tiếng khen "hay", đám người xung quanh lúc này mới òa lên như tiếng sấm, tiếng vỗ tay, tiếng reo hò kinh thiên động địa.

"Hay lắm, cô nương thật có bản lĩnh."

"Đánh hay lắm! Thật đã quá."

"Đám chó săn đó đáng bị dạy dỗ như thế!"

Những lời đại loại như vậy vang lên không ngớt, càng nhiều hơn nữa là những lời tán dương Tưởng Nhược Nam.

Còn trên lầu hai của một tòa tửu lâu, có hai nam tử ngồi ở vị trí kề sát cửa sổ, tất cả những gì xảy ra bên dưới họ đều nhìn thấy cả. Nam tử để râu nói với người mặc quan phục, mặt không biểu cảm ngồi đối diện mình: "Hầu gia, có cần hạ quan xuống giải quyết chuyện này không?"

"Không cần!" Cận Thiệu Khang nhìn người con gái đeo mạng che, tay cầm chiếc roi dài, tư thế hiên ngang phía dưới, khẽ cười. "Bổn Hầu muốn xem xem, nàng sẽ giải quyết thế nào?"

Dưới lầu, ba nông phu kia từ từ bò dậy, quỳ trước mặt Tưởng Nhược Nam, liên tục dập đầu mấy cái, cảm tạ ơn cứu mạng của nàng. Tưởng Nhược Nam thấy họ bị đánh mặt sưng mũi rách thì lòng bỗng thấy thương xót, càng giận sự độc ác của Từ Uyển Thanh hơn, nàng nói với họ: "Mau đi xem tẩu tẩu và đứa bé thế nào!"

Nàng quay đầu, đang định thay họ đòi tiền bồi thường, đột nhiên nghe tiếng cha đứa bé thét lên rồi khóc lóc gọi: "Mẹ nó ơi, mẹ nó ơi, Bảo Nhi, Bảo Nhi à!"

Ngoài ra còn cả tiếng hai người đàn ông còn lại gào khóc gọi tẩu tẩu.

Tưởng Nhược Nam thất kinh, chẳng còn màng quan tâm tới những chuyện khác nữa, vội vàng chạy tới kiểm tra. Cận Yên Nhiên vẫn theo sát bên nàng, thấy vậy cũng chạy theo, nói với Tưởng Nhược Nam đang ngồi xổm kiểm tra tình hình của hai mẹ con nhà kia: "Tẩu tẩu, họ không sao chứ?"

Tưởng Nhược Nam kiểm tra xong, ngẩng đầu nói với cha đứa bé đang khóc lóc đau đớn: "Đừng lo, thê tử của ngươi chưa chết! Chỉ bị cảm nắng thôi!"

Sau đó bèn dặn họ bế hai mẹ con nhà kia vào chỗ râm mát bên đường! Rồi nàng bấm nhân trung và huyệt hợp cốc của chị ta, chị ta dần tỉnh lại, Tưởng Nhược Nam gọi Ánh Tuyết đi xin ít muối bỏ vào nước, bón cho người phụ nữ đó uống.

Tưởng Nhược Nam vừa đứng dậy, định đi tới xem đứa trẻ thế nào, đột nhiên nghe thấy sau lưng vang lên giọng nói: "Tưởng Nhược Lan, ngươi dám đánh thương gia nô của ta?"

Tưởng Nhược Nam quay người lại, thấy một nữ tử tầm mười lăm, mười sáu tuổi đứng bên xe ngựa, thân hình nhỏ nhắn và yếu ớt, mặt đeo mạng, qua lớp mạng mỏng thoáng lay động, có thể nhìn thấy vẻ kiêu ngạo tột cùng của cô ta.

Cô gái này chính là muội muội của Thục phi nương nương, người đang đắc sủng nhất hiện nay, Từ Uyển Thanh!

Tưởng Nhược Nam kéo mạng che mặt xuống, ngẩng cao đầu lạnh lùng nhìn cô ta: "Không sai, là ta! Từ Uyển Thanh, ngươi muốn hoành hành ngang dọc ở Hoàng thành thì cũng phải mang vài tên cẩu nô tài cho ra dáng một chút chứ, vô dụng như thế, thật chỉ khiến người khác chê cười!" Nàng nhìn một lượt đám ác nô dưới đất, cười nhạt một tiếng.

Từ Uyển Thanh lông mày dựng ngược lên, "Tưởng Nhược Lan, ngươi lại muốn chọc vào ta?"

Tưởng Nhược Nam cũng nhướn một bên mày lên, nhìn thẳng vào mắt cô ta, đáp: "Ta chọc vào ngươi đấy, thì sao nào?"

Đám người tò mò xung quanh thấy vị nữ hiệp kia không hề run sợ trước Từ tiểu thư, bất giác cũng thấy thầm hãnh diện.

Cận Thiệu Khang ngồi trên lầu nhìn xuống, đột nhiên cảm thấy một Tưởng Nhược Lan không hề biết sợ, hống hách kiêu ngạo thực ra cũng rất đáng yêu… Nhưng rồi hắn lại nhớ tới những lời của nàng tối hôm đó, sắc mặt trầm hẳn xuống. Hắn khẽ hừ một tiếng, thu ánh mắt về, cầm ly rượu trên bàn lên, ngửa đầu uống cạn.

Coi như nàng không tồn tại, được, để ta xem xem, không có sự giúp đỡ của ta, nàng sẽ giải quyết việc này thế nào?

Dưới lầu, Cận Yên Nhiên mặc dù không thích Tưởng Nhược Nam, nhưng cô ta cũng hiểu thân hơn sơ, giờ là lúc cùng đồng tâm hiệp lực để chống lại kẻ thù bên ngoài. Cô ta bèn đứng ra nói đỡ cho Tưởng Nhược Nam: "Từ Uyển Thanh, rõ ràng là nô tài nhà ngươi đánh người trước, giờ không đánh lại còn trách ai?"

Từ Uyển Tanh hừ lạnh một tiếng, nghiến răng đáp: "Được, giờ các ngươi huênh hoang. Hy vọng lát nữa các ngươi cũng có thể huênh hoang được như thế!" Nói xong, bèn đá cho Trương Lão Căn đang nằm dưới đất một cái, hét: "Tên nô tài thối tha, còn không mau dậy đưa bổn tiểu thư vào cung!"

Trương Lão Căn rên hừ hừ bò dậy, vừa định lên xe, lại nghe Tưởng Nhược Nam lớn tiếng hét: "Ánh Tuyết, mau dắt xe ngựa của chúng ta qua đây, chặn trước xe này!" Ánh Tuyết được lệnh, vội vàng lách ra khỏi đám đông, không lâu sau, đã dắt theo xe ngựa của Hầu phủ đến, mọi người tự động nhường đường, chiếc xe dễ dàng chặn ngay trước đường đi của xe ngựa Từ phủ.

Từ Uyển Thanh tức tới mức đỏ bừng cả mặt, chỉ vào Tưởng Nhược Nam mà mắng: "Tưởng Nhược Lan, ngươi muốn làm gì? Ngươi dựa vào cái gì mà không cho ta đi?"

Tưởng Nhược Nam quay trở lại bên cạnh đứa bé, nhìn Từ Uyển Thanh, thong thả đáp: "Từ Uyển Thanh, hôm nay ngươi không nhận lỗi với những người này, không đền bù tổn thất cho họ, thì ngươi đừng hòng ra khỏi đây!" Đoạn lại ngồi xổm xuống kiểm tra cho đứa bé.

Khi sờ vào da đứa bé cảm giác rất nóng, mặc dù nhiều chỗ bị thương, nhưng đều là vết thương ngoài da, không đủ để khiến nó bị hôn mê bất tỉnh. Trong lúc suy nghĩ nàng ngẩng đầu lên nhìn người phụ nữ vừa tỉnh lại: "Trước khi thằng bé ngất đi có phải đã nói nó đau đầu, khát nước và ra nhiều mồ hôi, bộ dạng mệt mỏi không?"

Người phụ nữ đó nước mắt ròng ròng đáp: "Đúng thế, tôi còn tưởng Bảo Nhi muốn ngủ. Chúng tôi đang vội rời thành, vì vậy cũng không để ý tới nó!"

Tưởng Nhược Nam đã hiểu, trước khi bị xe ngựa đâm thằng bé đã cảm nắng, lại thêm cú đâm kia, thương thế trên người cộng với tâm trạng kinh hãi khiến thằng bé hôn mê bất tỉnh. Tình hình của nó nghiêm trọng hơn mẫu thân nó nhiều.

Nàng ngẩng đầu lên, hỏi mọi người đang đứng xung quanh: "Gần đây có y quán nào không?"

Một người trong bọn họ đáp: "Cách đây hai con đường có một y quán, nếu đi mất tầm một khắc!" Một khắc tương đương với nửa tiếng, vết thương bên ngoài không sao, nhưng trúng cảm lại không thể kéo dài như thế.

Bên này Từ Uyển Thanh hét, "Nực cười, đứa bé đó tự nhào ra, liên quan gì tới bổn tiểu thư ta? Muốn bổn tiểu thư nhận lỗi với chúng? Không sợ bọn chúng tổn thọ hay sao?" Trước đó cô ta đã không thừa nhận, giờ lại càng không bao giờ thừa nhận.

Ba người nông phu kia bị đánh, đã biết sự lợi hại của họ nên không định dây dưa thêm nữa. Cha đứa bé nói với Tưởng Nhược Nam: "Thưa phu nhân, cảm tạ phu nhân đã ra tay giúp đỡ, sự sống chết của thằng bé là do ông trời định đoạt, không dám làm phiền phu nhân thêm nữa!" Nói xong, chực trào nước mắt ôm đứa trẻ đi.

Tưởng Nhược Nam ngăn anh ta lại, "Sự sống chết của con người giờ không còn do ông trời quyết định nữa, mà là do ta quyết định, nếu ngươi bỏ đi thì đứa bé này thật sự sẽ không thể cứu được đâu!" Một mạng sống, Tưởng Nhược Nam không thể buông tay đứng nhìn. Thấy vẻ mặt người phụ nữ tràn đầy kỳ vọng, nhưng chồng chị ta lại do dự, nàng nói tiếp: "Các ngươi đừng sợ, chỉ là ta không nỡ nhìn đứa trẻ này có chuyện thôi, tuyệt đối không gây phiền phức gì cho các ngươi cả!"

Có lẽ giọng nói đầy thành ý của Tưởng Nhược Nam đã khiến họ cảm động, người phụ nữ kéo cánh tay chồng thỉnh cầu: "Cha nó, vị phu nhân này tâm sáng như Bồ Tát, bản lĩnh cao siêu, có thể cứu được tôi, nhất định cũng sẽ cứu được Bảo Nhi, cha nó, chúng ta chỉ có mỗi đứa con này…" Nói tới đây nước mắt lại lã chã rơi.

Người chồng mắt đỏ hoe, cúi đầu nhìn đứa con gầy yếu trên tay, sau đó đặt thằng bé xuống.

Tưởng Nhược Nam bấm nhân trung của đứa trẻ, sau đó xoa bóp huyệt Thái Dương, nhưng hai mắt đứa bé vẫn nhắm chặt, không có chút phản ứng nào. Tưởng Nhược Nam chau mày, muốn người phụ nữ giúp nàng một tay, cởi y phục trên người đứa trẻ ra, nàng gọi Ánh Tuyết đến quán rượu mua dầu ăn mang tới.

Nàng lấy đồng tiền ra, cạo gió trên phần trán của nó, ở huyệt ấn đường, nhân trung, sau khi cạo ra vệt đỏ, nàng lại gọi người phụ nữ kia bảo chị ta lật người thằng bé lên.

Vì sợ đứa trẻ có nội thương gãy xương gãy cốt gì đó nên động tác của nàng hết sức nhẹ nhàng, từ tốn.

Tưởng Nhược Nam lại cạo phần lưng, từ huyệt đại chùy lên đến huyệt chí dương.

Mọi người đứng xung quanh cũng dần dần bu lại, vừa tò mò nhìn động tác trên tay Tưởng Nhược Nam, vừa tì thầm hỏi nhau.

"Làm gì thế nhỉ?"

"Không biết, nhưng ta thấy thằng bé khó cứu rồi, xem sắc mặt nó kìa…"

"Thật đáng thương…"

40. Chương 40

8.4

Một vài người lại thấy có thiện cảm với Tưởng Nhược Nam, bắt đầu nhắc nhở nàng: "Phu nhân, thằng bé không thể sống được đâu, tốt nhất phu nhân hãy đi đi, Từ gia kia không nên đắc tội với họ!"

Đám nông phụ thấy Tưởng Nhược Nam đầu ướt đẫm mồ hôi, nhưng thằng bé vẫn chẳng có một chút phản ứng nào, đều mất hết niềm tin, bắt đầu lau nước mắt.

Cận Yên Nhiên cũng đã sớm đi lại xem vì tò mò, đứng bên cạnh nhìn, thấy Tưởng Nhược Nam mồ hôi ròng ròng, vô thức lấy khăn tay ra lau cho nàng. Tưởng Nhược Nam ngẩng đầu nhìn thì thấy là cô ta, bèn mỉm cười. Cận Yên Nhiên ngượng ngùng đứng dậy, hai tay cứ vặn chặt chiếc khăn.

Hai người ngồi trong phòng bao trên lầu cũng tò mò quan sát cảnh này, viên quan để râu nói với Cận Thiệu Khang: "Hầu gia, hành động ngày hôm nay của tôn phu nhân thật khiến người ta bội phục! Chỉ là…" Vị Từ tiểu thư này không chỉ là muội muội của Thục phi nương nương, mà còn là con gái của Thượng thư Bộ lễ nữa!

Cận Thiệu Khang không lên tiếng, hắn nhìn bóng người đang cúi đầu chăm chú giữa đám đông dưới kia. Ánh mắt bỗng nhiên dịu dàng như nước.

Bên này, Từ Uyển Thanh bắt đầu tò mò với những động tác của Tưởng Nhược Nam, sau lại thấy mọi người đang tập trung sự chú ý vào nàng, bèn định len lén bỏ đi. Chỉ cần ra khỏi đây được thì cô ta sẽ cho Tưởng Nhược Lan và đám người quê mùa kia biết thế nào là quyền uy!

Cô ta chầm chậm lui về phía sau, vừa lùi được hai bước đã nghe thấy Tưởng Nhược Nam cao giọng dặn Ánh Tuyết: "Ánh Tuyết, gọi người trông nom Từ tiểu thư, đừng để tiểu thư đi lung tung mà lạc đường!" Trước khi đám nông phụ này chưa an toàn rời khỏi đây, nàng quyết không cho Từ Uyển Thanh đi.

Ánh Tuyết vội vàng đem theo mấy tên hầu nữa vây Từ Uyển Thanh vào giữa, Ánh Tuyết hành lễ với Từ Uyển Thanh rồi nói: "Từ tiểu thư, phu nhân nhà nô tỳ có ý tốt, mong tiểu thư hiểu cho!"

Từ Uyển Thanh tức tới tím gan, cô ta đẩy phắt Ánh Tuyết ra, phớt lờ tất cả hung hăng lao về phía trước, đồng thời phẫn nộ gào lên với đám người dưới của Hầu phủ: "Giờ bổn tiểu thư ta cứ muốn đi đấy, các ngươi

ai dám ngăn cản ta, cẩn thận ta sẽ lấy cái mạng chó của các ngươi!" Giọng nói của cô ta rất khí thế, khiến đám người dưới của Hầu phủ cũng không dám làm gì quá đáng, đều ngẩn ra ở đó không xông lên trước ngăn cô ta nữa. Ánh Tuyết bị một a hoàn của Từ tiểu thư giữ lại, nên cũng không thể cản được cô ta.

Tưởng Nhược Nam vừa lo vừa giận, nhưng việc cạo gió không thể dừng giữa chừng, đúng lúc này, Cận Yên Nhiên lao tới, giang hai cánh tay ra chặn trước mặt Từ Uyển Thanh, "Từ Uyển Thanh, họ không dám cản ngươi, nhưng ta dám!"

Từ Uyển Thanh chỉ Cận Yên Nhiên: "Cận Yên Nhiên, ngươi cút ra, nếu không ta sẽ không khách khí với ngươi nữa!"

"Từ Uyển Thanh, ngươi thật quá đáng, đâm bị thương người ta rồi không dám thừa nhận! Hôm nay ngươi không bồi thường cho họ thì đừng hòng rời khỏi đây! Ta chẳng hề sợ ngươi đâu!" Cận Yên Nhiên cũng chẳng yếu thế, từ lời nói tới hành động đều rất có phong thái của con nhà tướng.

Mọi người đứng quanh đó bắt đầu lên tiếng chỉ trích sự huênh hoang ngang ngược của Từ Uyển Thanh.

Từ Uyển Thanh đâu từng phải chịu sự ấm ức, tủi hổ như vậy, trong lúc vừa xấu hổ vừa phẫn uất, cô ta đã mất đi lý trí, giang tay nhằm thẳng vào Cận Yên Nhiên mà đánh, khiến mũ mạng của Cận Yên Nhiên rơi xuống đất. Cận Yên Nhiên không ngờ cô ta lại dám đánh mình trước mặt mọi người, đưa tay lên ôm mặt, sững sờ nhìn đối phương, lửa giận bùng lên, lại vô cùng ngượng ngùng, muốn đánh trả cô ta, nhưng không dám, trong lúc phẫn nộ, nước mắt trào ra.

Cho dù là thế, vẫn không nhường nửa bước, hiên ngang đứng chặn đường lui của Từ Uyển Thanh.

Trong lúc hai người bọn họ đang giằng co thì đột nhiên nghe thấy tiếng ồn ào huyên náo từ phía Tưởng Nhược Nam vọng lại.

Trước đó, khi Tưởng Nhược Nam cạo gió hết phần lưng cho đứa trẻ, vẫn chưa thấy nó có dấu hiệu tỉnh lại. Trong lòng nàng cũng rất hoang mang, sau lại cạo huyệt phế du và tâm du, rồi cạo đến huyệt thiên tông, cho đến khi cạo tới huyệt nội quan, đứa trẻ mới đột nhiên kêu "á" một tiếng.

Tưởng Nhược Nam vui mừng và kinh ngạc, thở hắt ra một hơi dài, lúc này mới phát hiện lưng mình ướt đẫm mồ hôi.

Đám nông phu thấy đứa trẻ đã tỉnh, vì quá vui mừng mà lúc khóc khi cười, sau đó lại quỳ trước mặt Tưởng Nhược Nam mà dập đầu mấy cái, mọi người đang đứng quanh cũng reo hò, vỗ tay rộn ràng, giống như nàng vừa cứu sống chính con của họ vậy.

Tưởng Nhược Nam lấy ra hai tờ ngân phiếu một trăm lượng và một ít bạc vụn đưa cho họ, nói: "Các ngươi hãy mau đưa thằng bé đi tìm đại phu, sau đó ra khỏi thành ngay đi!"

Đám nông phu cũng là những người ngay thẳng, thật thà, vội vàng đáp: "Phu nhân đã cứu tính mạng chúng tôi, sao chúng tôi còn dám cầm bạc của phu nhân nữa?"

"Đây không phải là của ta cho các ngươi." Nói xong, nàng nhìn về phía Từ Uyển Thanh một cái, rồi nói tiếp: "Đây là của vị tiểu thư kia bồi thường cho các ngươi!" Hai tờ một trăm lượng này, đương nhiên nàng có đủ bản lĩnh để đòi lại từ chỗ Từ Uyển Thanh.

Đám nông phu nghe nàng nói vậy, bèn bế con đi, bên cạnh có người tốt bụng lên tiếng nhắc nhở: "Phu nhân giúp các ngươi như thế, các ngươi nên ở lại, lát nữa quan lão gia tới, các ngươi phải đứng ra làm chứng cho phu nhân chứ!"

"Đúng thế, phu nhân, không thể để họ đi, nếu không, phu nhân phải nói thế nào đây?"

Đám nông phụ nghe thấy thế, mặt lộ vẻ khó xử, nhưng cũng vì một chữ tình, họ khó lòng đi tiếp.

Tưởng Nhược Nam khoát tay bảo bọn họ: "Không sao, các ngươi đi đi, mau tìm đại phu khám bệnh cho thằng bé, ta dám đánh những người này thì đương nhiên ta chẳng sợ gì bọn chúng, các ngươi không cần lo cho ta!" Nếu họ ở lại làm chứng, đương nhiên sẽ có lợi cho nàng, nhưng sau đó e rằng họ sẽ gặp phải rất nhiều phiền phức. Những người này sinh tồn vô cùng khó khăn, sống nhờ vào người khác, hà tất phải làm khó họ. Còn nàng, cùng lắm thì lại bị Thái hậu, Hoàng thượng trách mắng một trận là xong.

Huống hồ, trận chiến giữa nàng và Từ Uyển Thanh, ai thua ai thắng còn chưa phân định rõ.

Mấy người nông phu đi rồi, Tưởng Nhược Nam quay người bước về phía Từ Uyển Thanh và Cận Yên Nhiên, thấy Cận Yên Nhiên ôm mặt, nước mắt vòng quanh, sự phẫn nộ trên mặt cô ta, rồi chiếc mũ lăn lóc bên cạnh, nàng lập tức hiểu ra mọi chuyện.

Lửa giận trong lòng bùng lên, nàng bước nhanh về phía Cận Yên Nhiên, hỏi: "Yên Nhiên, có phải cô ta đánh muội không?"

Cận Yên Nhiên ôm mặt im lặng, nước mắt lại tuôn ra không ngừng.

Từ Uyển Thanh đứng bên cạnh lạnh lùng hừ một tiếng, hất cằm đáp: "Dám cản đường ta, ta đã cảnh cáo cô ta rồi đấy…"

Còn chưa nói hết câu thì đã thấy mắt hoa mày chóng, bên tai vang lên một tiếng "bốp" rất kêu, sau đó mũ mạng cũng rơi xuống đất, nửa khuôn mặt đau rát.

Từ Uyển Thanh ôm mặt, chầm chậm ngẩng đầu, trợn mắt nhìn Tưởng Nhược Nam, cổ họng thét ra một tiếng hét lớn: "Tưởng Nhược Lan, ngươi dám đánh ta?"

Tưởng Nhược Nam nhìn cô ta cười nhạt, sau đó nhả từng từ từng chữ một: "Ngươi đánh Yên Nhiên, cũng như đánh ta! Từ Uyển Thanh, lẽ nào ngươi cho rằng Tưởng Nhược Lan ta là người bị đánh mà không đáp trả?"

Trên tửu lâu, Cận Thiệu Khang thấy muội muội bị đánh, vội vàng chạy xuống. Khi hắn lách qua đám người tiến lên phía trước, đúng lúc nhìn thấy Tưởng Nhược Nam giang tay tát trả Từ Uyển Thanh.

"Ngươi đánh Yên Nhiên, cũng như đánh ta…"

Vào lúc ấy, cảm giác trong lòng Cận Thiệu Khang thật khó tả.

Bên này, Từ Uyển Thanh bị đánh, giơ tay định đáp trả. Tưởng Nhược Nam dễ dàng túm lấy cổ tay cô ta, nhướn mày lên, bàn tay kia lại nhằm vào mặt cô ta mà giáng xuống.

Từ Uyển Thanh kêu ré lên, nhắm mắt rụt cổ lại đợi cái tát giáng xuống, nhưng bàn tay Tưởng Nhược Nam không rơi xuống mặt cô ta. Cô ta mở trừng mắt, thấy một nam tử anh dũng bất phàm đang đứng chắn trước mặt Tưởng Nhược Nam, tay giữ chặt bàn tay đang giơ cao của nàng.

Tưởng Nhược Nam thấy Cận Thiệu Khang tới, nàng biết cái tát này hôm nay không thể giáng xuống được, nhìn Từ Uyển Thanh lạnh lùng hừ một tiếng: "Coi như ngươi may mắn!" Sau đó giằng khỏi tay Cận Thiệu Khang, lặng lẽ đứng lùi lại phía sau một bước.

"Ca ca!" Cận Yên Nhiên thấy Cận Thiệu Khang, vội vàng chạy tới đứng bên cạnh hắn, nước mắt lại tuôn như mưa.

Từ Uyển Thanh đương nhiên biết Cận Thiệu Khang, nhưng cô ta cậy cha mình là Thượng thư nhị phẩm, tỷ tỷ là sủng phi đương triều nên chưa từng coi hắn ra gì. Cô ta hất cằm lên, nhìn Cận Thiệu Khang nói: "An Viễn Hầu, hôm nay thê tử và muội muội của ngài sỉ nhục ta giữa phố. Ngài phải giải thích với phụ thân ta thế nào đây?"

Cận Yên Nhiên giờ đã có ca ca đứng ra bảo vệ nên cứng cỏi hơn nhiều, lập tức phản kích: "Rõ ràng là ngươi động thủ đánh người trước, lẽ nào chỉ ngươi mới được phép đánh người khác còn người ta không được đánh trả hay sao? Ngươi đừng ngang ngược quá đáng!"

Cận Thiệu Khang cười cười, khom người trước Từ Uyển Thanh, sau đó bình thản nói: "Từ tiểu thư hôm nay, đầu tiên là xe ngựa nghênh ngang giữa phố đâm người khác bị thương, sau đó không những từ chối bồi thường mà còn dung túng cho nô tài hạ thủ đánh người, nếu không phải phu nhân ta đứng ra ngăn cản và kịp thời cứu người bị thương, thì hôm nay e rằng tiểu thư hại chết một mạng người rồi! Tiểu thư không những không cảm ơn mà còn sỉ nhục muội muội của ta, ta thực sự không hiểu tại sao tiểu thư có thể ngông cuồng như thế! Thiết nghĩ, Từ đại nhân là Thượng thư Bộ lễ, đương nhiên cũng là người đọc sách thánh hiền, công tư phân minh, tuyệt đối sẽ không làm khó bổn Hầu vì chuyện này!"

Từ Uyển Thanh sắc mặt hết đỏ lại xanh, phụ thân cô ta là người coi trọng danh dự, nếu để ông biết chuyện này, không chừng không những không giúp mình hả giận, mà ngược lại còn giáo huấn cho một trận ấy chứ!

"Không phải xe ngựa của bổn tiểu thư đâm vào người ta, mà đứa trẻ đó tự lao ra!" Lúc này cô ta chỉ có thể cãi như thế, cục diện mới có lợi cho mình.

Cận Thiệu Khang nghe những lời ấy, sắc mặt trầm xuống: "Từ tiểu thư, có những sự thật mà tiểu thư muốn phủ nhận cũng không thể phủ nhận được! Việc này không chỉ một mình bổn Hầu tận mắt chứng kiến, mà tất cả mọi người có mặt ở đây cũng nhìn thấy. Từ tiểu thư có thể phủi tội nhưng sao có thể tránh được miệng lưỡi thế gian?" Nói đến đây, giọng hắn trở nên sắc lạnh, khí thế cũng thâm trầm tới mức tất cả mọi người đều run sợ.

Mọi người xung quanh thấy Cận Thiệu Khang, mặc quan phục, hơn nữa lại không sợ Từ tiểu thư, rõ ràng là một đại quan có quyền thế, nên bọn họ cũng thấy bạo gan theo, người này một câu, người kia một câu lên tiếng chỉ trích Từ Uyển Thanh.

Từ Uyển Thanh tức tới mức trừng mắt nhìn bọn họ, họ lại vội vàng im bặt, cúi gằm đầu. Nhưng Từ Uyển Thanh cũng biết, bản thân cô ta cũng sẽ không có kết cục gì tốt đẹp!

Cận Yên Nhiên nhìn ca ca, ánh mắt đầy vẻ sùng bái, sau đó cô ta quay đi, hất cằm nhìn Từ Uyển Thanh, nói: "Từ Uyển Thanh, hôm nay ngươi tát ta một cái, nhưng tẩu tẩu của ta…" Nói tới đây, cô ta vô thức nhìn về phía Tưởng Nhược Nam, ánh mắt phức tạp, "Nhưng tẩu tẩu của ta đã trả lại ngươi một cái rồi, chúng ta coi như hòa!"

Tưởng Nhược Nam nói tiếp: "Từ Uyển Thanh, để lớn chuyện, không có lợi cho ngươi đâu!" Nói cách khác thì, hôm nay ngươi nhất định phải chịu ấm ức!

Từ Uyển Thanh căm hận nhìn Tưởng Nhược Nam một cái rồi tức tối giậm chân: "Tưởng Nhược Lan, hôm nay ta chỉ có một mình nên không đấu nổi các ngươi, nhưng các ngươi đừng vui mừng quá sớm, chuyện này chưa xong đâu!" Nói rồi, quay người lên xe, trước khi bước lên còn giận dữ quát bọn nô tài đang nằm rên hừ hừ ăn vạ giả chết dưới đất: "Đứng dậy hết cho ta, đúng là một đám vô dụng!" Sau đó lại quay sang nhìn Tưởng Nhược Nam: "Tưởng Nhược Lan, ngươi còn muốn ngăn ta không?"

Tưởng Nhược Nam mỉm cười, đi đến trước mặt cô ta, chìa tay ra: "Vừa rồi ta thay tiểu thư bồi thường cho người bị thương hai trăm lượng bạc, giờ tiểu thư cũng nên trả lại cho ta chứ!"

Từ Uyển Thanh cười nhạt: "Tưởng Nhược Lan, ngươi đừng hòng lấy được của ta dù chỉ một cắc! Ngươi thích làm việc thiện như thế thì hãy làm đến cùng đi!"

"Tiểu thư không trả phải không?" Tưởng Nhược Lan thu tay về, vẻ mặt làm như hờ hững không quan tâm: "Không sao, hôm nào ta sẽ đích thân đến gặp Thượng thư đại nhân để lấy lại, nhưng khi ấy Thượng thư đại nhân chắc chắn sẽ hỏi nguyên nhân, ta cực chẳng đã, đành kể lại cho đại nhân nghe chuyện tốt tiểu thư làm mà thôi…" Nói xong lắc đầu, chầm chậm quay người.

"Quay lại đây!" Từ Uyển Thanh gào lên, mặt đỏ phừng phừng, Tưởng Nhược Nam cười tít mắt quay lại nhìn cô ta.

Từ Uyển Thanh nhìn khuôn mặt đắc ý của nàng mà tức tới mức sắc mặt trắng bệch cả ra, nhưng chẳng có cách nào, bèn bảo a hoàn bên cạnh lấy hai tờ ngân phiếu một trăm lượng đưa cho nàng. Tưởng Nhược Nam thu về, lúc này mới bảo phu xe đánh xe của Hầu phủ tránh đường, thả cho Từ Uyển Thanh đi!

Sau khi xe ngựa đi được khoảng vài mét, Từ Uyển Thanh thò đầu ra ngoài cửa sổ, hét lên với Tưởng Nhược Nam: "Tưởng Nhược Lan, ngươi đợi đấy, ta nhất định sẽ cho ngươi thấy!"

Cận Yên Nhiên nhìn theo bóng chiếc xe ngựa của Từ Uyển Thanh biến mất sau khúc quanh, mới quay người lại khoác tay Cận Thiệu Khang cười nói: "Cũng may là ca ca đến kịp, đè bẹp nhuệ khí của Từ Uyển Thanh, nếu không, chuyện không biết còn lằng nhằng tới bao giờ nữa!" Tưởng Nhược Lan và Từ Uyển Thanh đều là những người nóng tính, nói không chừng trong lúc tức giận sẽ lao vào nhau trước mặt mọi người cũng nên. Khi ấy sự việc diễn biến tới mức nào, thật khó nói.

Tưởng Nhược Nam nhìn Cận Thiệu Khang một cái, lạnh lùng nói: "Hầu gia không phải đến kịp thời, mà đã đến từ rất lâu rồi!" Nếu không phải Cận Yên Nhiên bị đánh, chỉ e hắn sẽ không xuất hiện!

"Người nào đó đã nói, muốn ta coi như người đó không tồn tại mà?" Cận Thiệu Khang điềm đạm đáp.

Tưởng Nhược Nam đột nhiên nín bặt, cũng phải, nàng không làm tròn nghĩa vụ thì sao có thể đòi hỏi quyền lợi?

Cận Yên Nhiên nghe không hiểu những gì họ đang nói, nhưng trước đó giữa hai bọn họ có khúc mắc, cô ta cũng nhận ra, lúc này cho rằng Tưởng Nhược Nam đang trách ca ca không xuất hiện kịp thời để cứu mình, bèn vội vàng lên tiếng nói đỡ cho ca ca: "Trước đó ca ca không xuất hiện nhất định là thấy tẩu tẩu có thể ứng phó với chuyện này, sau lại sợ tẩu tẩu bị thiệt thòi, nên mới đứng ra vào lúc thích hợp nhất!"

Tưởng Nhược Nam không thèm đón nhận tấm thịnh tình đó của hắn, lạnh lùng hừ một tiếng rồi quay người đi về phía xe ngựa của mình, vừa đi vừa nói: "Cho dù Hầu gia không xuất hiện, thiếp cũng có thể xử lý tốt chuyện này, thiếp không sai, cho dù có đưa nhau tới trước mặt Hoàng thượng, cô ta cũng không thắng được thiếp!"

"Nàng không sai thật ư?" Cận Thiệu Khang nói với theo nàng.

Giờ đang là chính Ngọ, mọi người xung quanh đã dần tản đi, ánh nắng gay gắt chiếu sáng trắng cả một vùng đất rộng. Tưởng Nhược Nam quay lại, nheo mắt nhìn hắn, những sợi chỉ vàng thêu trên quan phục của hắn sáng lấp lánh, khuôn mặt anh tuấn được bao trùm bởi ánh nắng chói chang nhìn như ảo ảnh, toát lên một vẻ đẹp không chân thực.

"Thiếp có chỗ nào sai?" Giọng Tưởng Nhược Nam bất giác cũng hạ xuống thấp hơn.

"Nàng thân là nhất phẩm Cáo mệnh, lại đánh người giữa phố, cho dù vì nguyên nhân gì, cũng đều không nên làm thế! Chuyện này có rất nhiều cách để giải quyết, nhưng nàng lại chọn cách tồi tệ nhất, nếu thật sự lôi nhau tới trước mặt Hoàng thượng, Từ tiểu thư đương nhiên khó tránh khỏi bị trách phạt, nhưng còn nàng, nàng cho rằng mình có thể vô sự sao?"

Cận Thiệu Khang nghiêm mặt giáo huấn.

Tưởng Nhược Nam cảm thấy giọng hắn rất gần, nhưng dường như lại như rất xa, đôi mắt nâu lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời sáng yêu dị, giống như đôi mắt của con báo trong thế giới động vật, cảnh giác, sắc lẹm, nhưng cũng đẹp tới hút hồn.

Tưởng Nhược Nam bất giác mỉm cười, nàng nghĩ đi đâu thế này…

Thân hình nàng lảo đảo, mắt tối sầm lại, và nàng ngã xuống, bất tỉnh.

Ý thức cuối cùng là, nàng đã ngã vào một vòng tay rộng mà ấm áp, còn cả tiếng thét như xé trời xé đất.

"Nhược Lan…"

Tại sao nàng lại cho rằng đấy là một tiếng hét xé trời xé đất chứ? Tưởng Nhược Nam còn chưa kịp tìm được đáp án, ý thức của nàng đã chìm vào trong bóng đêm vô tận.

***

Không biết mất bao lâu, khi Tưởng Nhược Nam từ từ tỉnh lại, giọng nói nhẹ nhàng của Lưu Tử Căng thấp thoáng bên tai.

"Hầu phu nhân vì đứng dưới nắng quá lâu, ra mồ hôi nhiều nên bị cảm. Hạ quan đã châm cứu rồi, uống thêm ít thuốc nữa sẽ khỏi thôi."

Bị cảm nắng sao? Tưởng Nhược Nam thầm nghĩ, cũng phải, trời nắng gay gắt như thế lại đánh nhau, rồi cạo gió, cơ thể nàng mặc dù khỏe mạnh nhưng cũng không nên hành hạ bản thân tới mức ấy.

"Phu nhân tỉnh rồi!" Giọng Ánh Tuyết reo lên.

Sau đó là tiếng bước chân gấp gấp, rồi khuôn mặt anh tuấn của Cận Thiệu Khang xuất hiện trước mặt nàng.

Vẻ mặt hắn lúc ấy rất kỳ lạ, giống như vui mừng, nhưng nếu nhìn kỹ lại thì không phải. Cuối cùng vẻ mặt phức tạp không thể dùng lời để diễn tả ấy cũng bị giấu nhẹm đi, hắn khôi phục lại vẻ mặt lạnh lùng như "quân bài" của mình.

"Tỉnh rồi?" Giọng hắn điềm đạm.

Sau đó Cận Yên Nhiên cũng chạy vào, cô ta giơ tay sờ sờ trán Tưởng Nhược Nam, cười vui mừng: "Trán bớt nóng thì tốt rồi, vừa nãy tẩu khiến bọn muội sợ chết mất, cả người tẩu nóng như hòn than!" Cô ta quay đầu qua, nhìn Cận Thiệu Khang một cái, lại cười nói: "Ca ca lo lắng lắm, muội chưa từng thấy ca ca căng thẳng như thế bao giờ!"

Lo lắng? Căng thẳng? Tưởng Nhược Nam nhìn Cận Thiệu Khang, hắn ấy hả? Không phải chứ, nàng đâu có là Vu Thu Nguyệt…

Cận Thiệu Khang thấy ánh mắt nghi ngờ của Tưởng Nhược Nam hướng về mình, lập tức sa sầm sắc mặt, khẽ hừ một tiếng rồi quay người đi ra. Một lát sau lại đi vào, nghiêm mặt nói với Tưởng Nhược Nam: "Sau này xem nàng còn thích can thiệp vào việc của người khác nữa hay không?"

"Ca ca, tẩu tẩu vừa mới tỉnh huynh đã đến giáo huấn người ta rồi!"

Tưởng Nhược Nam thấy rất lạ. Cận Yên Nhiên hôm nay như uống nhầm thuốc vậy, câu nào cũng nói đỡ cho nàng.

"Hầu gia." Tưởng Nhược Nam gượng ngồi dậy. Ánh Tuyết vội vàng cầm một chiếc gối đệm thêu hoa màu đỏ tới cho nàng dựa lưng. Tưởng Nhược Nam ngồi ổn định xong nhìn Cận Thiệu Khang, nói: "Sau này nếu thiếp còn gặp những chuyện như thế nữa, vẫn sẽ không kìm được mà tham gia vào, bởi vì thiếp không làm được cái việc thấy chết không cứu! Có thể đúng như chàng nói, mỗi sự việc đều có rất nhiều cách giải quyết, nhưng vào lúc ấy, thiếp không có thời gian để nghĩ nhiều như thế, chỉ có thể dùng cách phù hợp nhất với mình mà thôi. Cũng có thể kết quả không có lợi cho thiếp, hoặc sau này thiếp sẽ hối hận, nhưng vào ngay lúc ấy, thiếp không có thời gian băn khoăn nhiều đến vậy!"

Cận Thiệu Khang nhìn nàng hồi lâu, sau đó mới khẽ nói: "Nàng làm sai mà vẫn thấy mình có lý?" Nhưng giọng nói của hắn không còn có ý trách móc nữa.

Lưu Tử Căng đứng cạnh kê đơn thuốc, nhìn Cận Thiệu Khang được quang minh chính đại đứng bên giường nàng, còn bản thân thì phải đứng ở vị trí của người ngoài, y bỗng thấy chua xót, buồn bã cúi đầu.

***

Rèm trong Thủy Li cung thoáng rủ. Xa hoa lộng lẫy.

Trong nội điện, một người con gái mắt mày thanh tú, khoác áo lụa màu vàng, váy lụa màu trắng đang quỳ dưới đất hướng về một người phụ nữ khoác trên mình một bộ y phục bằng tơ thêu từng đóa hoa lớn màu trắng mà khóc lóc.

"Tỷ tỷ, Tưởng Nhược Lan đó không những đánh thương nô tài của muội muội mà còn tát muội muội trước mặt bao nhiêu người, tỷ tỷ, tỷ tỷ phải đứng ra làm chủ cho muội!"

Người phụ nữ đang ngồi trước gương đồng nghe vậy bèn quay mặt lại, làn da trắng hồng mịn màng, đôi mắt phượng đa tình hút hồn, chính là Thục phi hiện tại đang được đắc sủng nhất hiện nay.

Cô ta khẽ chau mày nhìn muội muội đang quỳ dưới đất, hỏi: "Uyển Thanh, rốt cuộc chuyện là thế nào? Hãy nói thật cho ta nghe, không được giấu giếm nửa lời, khiến ta vì muội mà liên lụy!"

Từ Uyển Thanh không dám giấu tỷ tỷ, lập tức kể lại chuyện xảy ra sau khi xe ngựa của Từ phủ đâm vào người cho tỷ tỷ nghe.

Thục phi càng nghe càng giận, trong lúc giận dữ bèn ném chiếc hộp gỗ trên bàn trang điểm xuống đất, "bộp" một tiếng, trâm vàng trâm bạc trong chiếc hộp tung tóe khắp mặt đất, sáng lấp lánh.

Chúng cung nữ vội vàng quỳ xuống thu dọn.

Từ Uyển Thanh sợ hãi, tiếng khóc ngừng bặt, cúi đầu rụt cổ không dám nói thêm gì nữa.

Thục phi đứng dậy, phẫn nộ đi đi lại lại trong nội điện, sau đó dừng bước trước mặt Từ Uyển Thanh, di tay vào trán cô ta mà quát: "Muội có não hay không hả? Đã đâm vào người ta rồi, đền cho họ ít bạc thì có gì ghê gớm, có cần khiến sự việc phức tạp tới mức ấy không?"

Từ Uyển Thanh thút thít nói: "Muội làm sao biết đám dân đen man rợ ấy có phải cố ý vòi bạc của mình hay không, nếu ai cũng như chúng thì Từ gia chúng ta còn thể diện gì nữa!" Với thân phận của cô ta thì cho dù có đâm chết một thường dân cũng có gì là ghê gớm đâu? Cần gì phải đền bạc? Huống hồ thằng oắt con đó còn chưa chết!

"Giờ sự việc đã ồn ào tới mức này, Từ gia chúng ta còn có thể diện ư?" Thục phi tức giận hét lên, "Còn nữa, ta đã cảnh cáo muội rồi, không được động vào Tưởng Nhược Lan, ta không thể lần nào cũng đi theo sau mà dọn dẹp cho muội được! Giờ cô ta đã được gả cho An Viễn Hầu, lại có Thái hậu đứng sau, muội gây sự với ai không gây sự, lại cứ phải tìm cô ta. Nay phải chịu ấm ức, còn trách được ai?"

"Cận Thiệu Khang chẳng qua cũng chỉ là quan tam phẩm, đâu cần phải sợ hắn ta…" Từ Uyển Thanh lẩm bẩm một câu.

Thục phi giận quá mà bật cười: "Quan tam phẩm? Ta nói cho muội biết, An Viễn Hầu có công dẹp loạn, được Hoàng thượng coi trọng, phụ thân là thượng thư nhị phẩm, gặp hắn còn phải khách khí kia kìa!"

Thục phi hít một hơi thật sâu, nói tiếp: "Cũng may lần này hắn không làm lớn chuyện, nếu không đến phụ thân và ta cũng bị muội làm liên lụy mất thôi! Giờ bên Đông cung giám sát ta rất chặt, muội còn gây thêm phiền phức cho ta nữa! Ta nói cho muội hay, sau này muội hãy yên phận cho ta, còn để xảy ra sai xót gì thì đừng trách tỷ tỷ ta bỏ mặc muội!"

Thấy chỗ dựa duy nhất không chịu đứng ra bảo vệ cho mình, Từ Uyển Thanh cuống lên, đảo đảo mắt, nghĩ ra một kế. Cô ta lao đến, ôm chầm lấy chân Thục phi mà khóc: "Tỷ tỷ, là muội không tốt, đã gây thêm phiền phức cho tỷ tỷ. Nhưng cũng là do muội giận quá, Tưởng Nhược Lan rõ ràng biết muội là muội muội của tỷ mà còn dám đánh muội, cô ta không coi tỷ ra gì. Trước khi bị đánh muội có nói với cô ta rằng, muội là muội muội của Thục phi, ít nhiều cô ta cũng phải nể mặt tỷ chứ? Ai ngờ cô ta nói… cô ta nói…"

Đôi mày liễu của Thục phi nhướn cao: "Cô ta nói gì?" Càng ở địa vị cao càng không thể chịu đựng được sự khinh thường của người khác.

"Cô ta nói, chẳng qua chỉ là Thục phi, có phải Hoàng hậu đâu…"

"Cái gì?" Đôi mắt phượng của Thục phi trợn ngược, rõ ràng là rất tức giận, cô ta đắc sủng nhưng lại luôn bị Hoàng hậu chèn ép, đây vốn là nỗi nhức nhối trong lòng cô ta, giờ câu nói của Từ Uyển Thanh đã chạm vào đó, điểm trúng huyệt chết của Thục phi. Cô ta lạnh lùng hừ một tiếng, "Sao, có được sự sủng ái của Thái hậu thì trong mắt không có bổn cung nữa phải không? Tưởng Nhược Lan ngươi được lắm! Sớm muộn gì ngươi cũng biết sự lợi hại của bổn cung!"

41. Chương 41

8.5

Một lát sau, Thục phi đỡ Từ Uyển Thanh dậy, chậm rãi nói: "Hôm nay muội hãy về trước đi, chuyện này không ai được nhắc tới nữa, hãy để nó qua như một cơn gió thoảng, muội yên tâm, tỷ tỷ sẽ trả hận cho muội!"

***

Sáng sớm hôm sau, Thái phu nhân, Vu Thu Nguyệt, Cận Yên Nhiên cùng Vương thị, Triệu di thái đến Thu Đường viện thăm Tưởng Nhược Nam.

Thái phu nhân không biết chuyện xảy ra ngày hôm qua, bà vẫn tưởng rằng Tưởng Nhược Nam bị cảm trên đường hồi phủ. Khi Cận Thiệu Khang nói với Tưởng Nhược Nam là phải giấu Thái phu nhân, Tưởng Nhược Nam cũng thấy kỳ lạ.

Khi ấy, Cận Thiệu Khang đã bối rối nói với nàng: "Ta không muốn Yên Nhiên bị trách phạt!"

Tưởng Nhược Nam hiểu tấm lòng yêu thương của hắn dành cho muội muội. Đương nhiên nàng cũng không muốn Thái phu nhân biết chuyện này, bởi vì nếu Thái phu nhân biết, thì người bị trách phạt chắc chắn không chỉ một mình Cận Yên Nhiên.

Tưởng Nhược Nam thấy Thái phu nhân thì vội vàng ngồi dậy thỉnh an, Thái phu nhân đi tới đỡ nàng nằm xuống, cười nói: "Ta đến là để thăm con, không phải làm ảnh hưởng tới việc nghỉ ngơi của con." Tưởng Nhược Nam đành thôi, gọi Ánh Tuyết dâng trà lên.

Vu Thu Nguyệt và Vương thị lần lượt tiến lên thỉnh an nàng. Vết thương của Vu Thu Nguyệt đã khỏi, làn da lại nhẵn nhụi như trước, không để lại bất kỳ vết sẹo nào. Cô ta hễ mở miệng là gọi tỷ tỷ, vô cùng thân thiết, giống như những chuyện trước kia chưa từng xảy ra vậy, còn đón cả bát thuốc trong tay Liên Kiều để đút cho Tưởng Nhược Nam, nhưng Tưởng Nhược Nam kiên quyết từ chối. Nàng sợ nhìn thấy bộ mặt giả dối trơ trẽn ấy mình sẽ nôn ra hết mất.

Vu Thu Nguyệt cúi đầu, vẻ mặt hết sức tủi hổ lui xuống, nhưng điều thú vị là, Cận Yên Nhiên không còn nhảy ra nói đỡ cho cô ta như nữ hiệp chính nghĩa nữa.

Thái phu nhân cười điềm đạm khi chứng kiến cảnh ấy, trong nhà, chỉ cần giữ được sự hòa thuận ngoài mặt là được, còn việc trong lòng họ nghĩ gì, không cần thiết phải tìm hiểu, đương nhiên bà có cách để họ có gan nghĩ mà không có gan làm!

Còn Vương thị thì thay đổi hẳn thái độ, không còn miệng lưỡi chua ngoa như thường ngày nữa, mà sán lại gần Tưởng Nhược Nam, đưa chiếc bình nhỏ bằng gốm màu xanh trong tay cho nàng, tươi cười nói: "Phu nhân, loại Lãnh ngưng đan này dùng khi bị cảm nắng rất tốt. Đệ muội sai người tìm về, mong phu nhân đừng chê!"

Vu Thu Nguyệt đứng cạnh lạnh lùng nhìn Vương thị tâng công với Tưởng Nhược Nam, khinh bỉ hừ một tiếng.

Tưởng Nhược Nam nhìn chiếc bình sứ trong tay cô ta, thầm nghĩ, muốn dùng một bình thuốc để xóa hết mọi khúc mắc, thật quá lợi hại cho ngươi rồi. Nhưng nàng vẫn nói: "Thật phiền đệ muội quá!" Rồi bảo Ánh Tuyết nhận lấy.

Trước khi đến, Triệu di thái thái đã nói với Vương thị rằng, nếu như Tưởng Nhược Nam không chịu nhận đồ mà Vương thị tặng, điều đó có nghĩa là nàng không tha thứ cho cô ta, cuộc sống sau này của cô ta phải tự cầu phúc cho mình đi, khiến Vương thị thấp thỏm lo lắng. Giờ thấy nàng đã chịu nhận bình thuốc, trái tim đang lơ lửng của cô ta mới nhẹ nhõm trở về vị trí cũ.

Tưởng Nhược Nam liếc nhìn Thái phu nhân một cái, thấy bà đang mỉm cười, dường như rất hài lòng về hành động của nàng, nàng biết mình đã làm đúng, Thái phu nhân xưa nay vẫn muốn nhà cửa yên bình, ở trước mặt bà nàng phải làm ra vẻ đại lượng, dù thế nào, nàng cũng sẽ phải ở lại Hầu gia một thời gian dài nữa. Nàng cần tôn trọng ý muốn của Thái phu nhân, có điều…

Bên này Vương thị chưa kịp đắc ý lâu thì đã nghe Tưởng Nhược Nam nói: "Thuốc ta xin nhận, có điều lúc này mọi người cùng ngồi đông đủ ở đây lại khiến ta nhớ đến một chuyện!"

Vương thị vội vàng nịnh bợ hỏi: "Phu nhân nhớ tới chuyện gì?"

Tưởng Nhược Nam nhìn cô ta, rồi lại nhìn Vu Thu Nguyệt, vỗ tay cười, đáp: "Mọi người còn nhớ đã đánh cược với ta không, hai người thua rồi còn nợ ta một việc đấy?"

Nét mặt Vương thị và Vu Thu Nguyệt cứng đờ lại, ngay cả vẻ mặt Cận Yên Nhiên cũng bối rối mất tự nhiên. Họ biết Tưởng Nhược Nam muốn nhân cơ hội này để đòi nợ, nhưng đã nói thế lại đang ở trước mặt Thái phu nhân, bọn họ cũng không thể phớt lờ như không biết.

Tưởng Nhược Nam nhìn Thái phu nhân cười, hỏi: "Mẫu thân, người từng nói muốn tính cả người vào?"

Thái phu nhân hiểu ý nàng, thầm nghĩ, để nàng được hả giận cũng chẳng hề hấn gì, dù sao trước mặt bà, nàng sẽ không dám làm điều gì quá đáng, bèn cười đáp: "Đúng thế, mãi không thấy con nhắc đến, ta còn đang tò mò đây."

"Vì thời gian vừa rồi bận quá nên con quên mất đấy mà." Tưởng Nhược Nam cười.

Vương thị biết không thể tránh được, bèn hỏi: “Không biết phu nhân muốn bọn muội làm chuyện gì?”

Tưởng Nhược Nam cười, đảo đảo mắt nghĩ khiến trái tim ba người bọn họ phập phồng lên xuống.

“Thế này đi.” Tưởng Nhược Nam nhìn Vu Thu Nguyệt cười nói: “Vu di nương giọng nói dịu dàng, đọc sách chắc chắn hay lắm, trong tháng này, hằng ngày vào giờ Ngọ, Vu di nương tới đây đọc sách cho ta nghe nửa canh giờ đi!”

Vu di nương mặt biến sắc, từ chỗ cô ta tới Thu Đường viện phải đi mất tầm nửa khắc[2], giữa trưa trời nắng chang chang, cứ đi đi về về như thế, làn da vừa mới hồi phục chẳng phải sẽ lại bị cháy đen ư?

[2] Nửa khắc: Tầm mười lăm phút.

Đang định lên tiếng thì nghe Tưởng Nhược Nam nói tiếp: “Mẫu thân, người thấy thế nào?”

Thái phu nhân cười đáp: “Họ thua con, chứ có phải thua ta đâu, đương nhiên do con quyết định!” Rõ ràng là không phản đối.

Vu Thu Nguyệt hận tới tê cả răng.

“Còn đệ muội.” Tưởng Nhược Nam kéo dài giọng, mắt đảo quanh, cười tươi rói nhìn Vương thị khiến cô ta thót tim: “Nghe nói đệ muội thêu thùa may vá rất đẹp, chi bằng may giúp ta một bộ y phục mùa thu, ta muốn thêu trăm hoa đua sắc, cho đệ muội một tháng chắc là làm xong nhỉ?”

Một tháng? Thế chẳng phải ngoài những lúc ăn và ngủ ra, thời gian còn lại đều phải tập trung vào việc may vá và thêu thùa ấy sao? Nhưng có cách nào khác chứ? Vương thị đành cười khổ nhận lời.

“Nghe nói tiểu cô ghét nhất là nghe kinh, tháng này phạt tiểu cô mỗi ngày phải tới chỗ mẫu thân đọc nửa giờ kinh Phật cho mẫu thân nghe!” Tưởng Nhược Nam nhìn Cận Yên Nhiên mỉm cười, nói thật, ngày hôm qua vào lúc quan trọng nhất Cận Yên Nhiên dám lấy hết dũng khí chạy ra ngăn Từ Uyển Thanh lại, hơn nữa còn vì thế mà nhận một cái tát, nàng vừa thấy khâm phục lại vừa thấy có lỗi với cô ta. Trừng phạt cô ta như thế cũng bằng không, nếu cô ta không muốn đọc, không lẽ Thái phu nhân lại ép con gái mình?

Cận Yên Nhiên đương nhiên hiểu ý tốt của nàng, cũng nhìn nàng mỉm cười.

Mọi người đều hiểu lần trừng phạt này nhất bên trọng nhất bên khinh, nhưng lúc này ai dám lên tiếng phản đối?

Ngồi thêm một lát, Thái phu nhân bèn nói để Tưởng Nhược Nam nghỉ ngơi nên đứng dậy ra về. Vương thị và Triệu di thái thái cũng về theo. Khi đi, Vu Thu Nguyệt thấy Cận Yên Nhiên còn đứng đó mãi, bèn dừng lại, quay ngươi nói với cô ta: “Yên Nhiên, muội không về ư?”

Cận Yên Nhiên lắc đầu đáp: “Tiểu tẩu tử cứ về trước đi, muội ở lại một lát.”

Vu Thu Nguyệt nghi ngờ nhìn Cận Yên Nhiên một cái, chỉ là không tiện ở lại thêm nữa, đành một mình lui ra. Nhưng khi thấy một người từ trước tới nay vẫn luôn bảo vệ mình, giờ đột nhiên lại thân thiện với kẻ thù của mình như thế, cảm giác ấy không dễ chịu chút nào!

Sau khi mọi người đi cả rồi, Cận Yên Nhiên ngồi xuống bên giường của Tưởng Nhược Nam, cúi đầu, khẽ nói: “Tẩu tẩu, đa tạ tẩu tẩu!”

Tưởng Nhược Nam nhìn cô ta cười, hỏi: “Đa tạ cái gì?”

Cận Yên Nhiên ngẩng đầu, thoáng đỏ mặt, giống như rất ngại ngùng: “Hôm qua, đa tạ tẩu tẩu đã trút giận cho muội, còn cả vừa rồi nữa, đa tạ tẩu tẩu giơ cao đánh khẽ!” Nói xong không nhịn được mỉm cười.

Tưởng Nhược Nam cầm tay cô ta, cười đáp: “Hôm qua ta giúp muội xả giận, ngoài việc vì muội là tiểu cô của ta ra, thì còn vì một nguyên nhân quan trọng khác nữa!”

“Còn nguyên nhân gì nữa?” Cận Yên Nhiên mở to mắt, nhìn gần mới thấy, Cận Yên Nhiên cũng có một đôi mắt màu nâu sẫm như anh trai mình, rất đẹp!

“Bởi vì chúng ta là chiến hữu!” Tưởng Nhược Nam hùng dũng nói, “Hôm qua chúng ta kề vai sát cánh đối phó với kẻ địch! Ai bắt nạt muội, cũng chính là bắt nạt ta! Đương nhiên ta không thể ngồi nhìn không

quản! Hơn nữa…" Tưởng Nhược Nam nhìn cô ta cười, "Muội có biết không, bộ dạng của muội khi ngăn Từ Uyển Thanh lại rất khí thế, quả không hổ danh con gái nhà tướng!" Nói xong, lại bật ngón tay cái về phía cô ta tỏ ý khen ngợi.

Cận Yên Nhiên chưa từng được nghe ai khen mình như thế nên vô cùng hào hứng, trong lòng cũng dây lên niềm tự hào, vô tình, cũng bắt đầu có thiện cảm hơn với Tưởng Nhược Nam.

***

Tưởng Nhược Nam nghỉ ngơi trong viện từ hai ngày. Trong thời gian ấy Thái hậu có cho Diệp cô cô tới thăm nàng một lần, rồi lại ban thưởng cho nàng rất nhiều thuốc và thực phẩm bổ dưỡng. Sau khi bình phục, Tưởng Nhược Nam vào cung tạ ân.

Khi đến Từ Ninh cung, Thái hậu đã dùng xong bữa sáng. Phương thuốc thực liệu mà Tưởng Nhược Nam kê trước đó đã được Lưu viện sử chấp nhận, vì vậy đã chính thức áp dụng vào ba bữa ăn chính trong ngày của Thái hậu.

Thái hậu đợi nàng dập đầu thỉnh an xong, bèn vẫy tay gọi nàng tới ngồi cạnh: "Khí sắc rất tốt, chắc con cũng đã khỏe rồi chứ?"

Tưởng Nhược Nam cười đáp, "Khỏe rồi ạ, sức khỏe con rất tốt, chỉ chút bệnh mọn đó sao có thể quật ngã được!" Nói rồi giơ cánh tay lên, "Thái hậu nhìn xem, giờ con đã khỏe như lực sĩ rồi đây này!"

Thái hậu và Diệp cô cô đều không nhịn được cười, Thái hậu vừa cười vừa vỗ vai nàng, nói: "Làm gì có cô gái nào dùng từ 'khỏe như lực sĩ' để miêu tả về mình!"

Lần này thì cung nữ trong nội điện cũng không nhịn được cười.

Tưởng Nhược Nam thấy sắc mặt Thái hậu hồng hào, da căng bóng, lại cười nói: "Khí sắc của Thái hậu cũng rất tốt, phương thuốc thực liệu con kê người ăn có quen không?"

Diệp cô cô đứng bên cười đáp: "Thái hậu thích ăn nhất món canh bồ câu hầm kỳ tử, lần nào cũng ăn hết sạch!"

Tưởng Nhược Nam còn chưa kịp nói gì thì bên ngoài điện vang lên tiếng thông báo: "Hoàng thượng giá đáo", nàng lại đến đúng vào giờ Hoàng thượng tới thỉnh an Thái hậu.

Cảnh Tuyên Đế mặc một chiếc áo lụa màu đỏ thẫm, bên trên thêu hoa thủy tiên bằng chỉ vàng, tinh thần vô cùng sảng khoái bước vào, anh minh thần vũ khí thế bất phàm.

Đầu tiên hắn thỉnh an Thái hậu, sau đó Tưởng Nhược Nam bước lên bái kiến rồi nhường vị trí bên cạnh Thái hậu cho hắn, còn mình thì đứng lui về phía sau.

Diệp cô cô đổi một chiếc ghế chạm hoa lớn khác cho Hoàng đế ngồi, sau khi ngồi xuống, đầu tiên hắn nhìn Tưởng Nhược Nam một cái, nói: "Gần đây sao không thấy ngươi vào cung?" Lời vừa dứt, lại bồi thêm một câu: "Trẫm thấy mỗi lần ngươi vào cung Thái hậu đều rất vui, cũng coi như đấy là công lao của ngươi."

Tưởng Nhược Nam cúi đầu cười, đáp: "Được ở cùng với Thái hậu thần phụ cũng thấy rất vui!" Nhưng lại thầm lẩm bẩm trong lòng, đồ con rệp, biết rõ ta có công sao không chịu ban thưởng, chưa từng gặp tên Hoàng đế nào keo kiệt như thế…

"Gần đây, Tưởng Nhược Lan không khỏe, nên phải ở nhà nghỉ ngơi một thời gian! Thật làm khó cho con bé, vừa khỏi đã vào cung thăm ta ngay!" Thái hậu nói đỡ cho Tưởng Nhược Nam.

"Không khỏe?" Cảnh Tuyên Đế kinh ngạc nhìn Tưởng Nhược Nam, đột nhiên phì cười, đôi mắt đào hoa lấp lánh tinh nghịch: "Tưởng Nhược Lan, ngươi cũng có bệnh?"

Tên này, sao chẳng nói được câu nào khiến người ta dễ chịu nhỉ?

"Thần phụ không giống Hoàng thượng là chân long thiên tử, thần phụ chỉ là người trần mắt thịt, đương nhiên sẽ có bệnh!" Giọng Tưởng Nhược Nam đều đều.

Cảnh Tuyên Đế nhìn nàng cười ha hả, sau đó quay sang nói với Thái hậu: "Thái hậu, người có thấy không, nha đầu này càng ngày càng thú vị!"

Tưởng Nhược Nam lén trừng mắt lườm hắn một cái, nha đầu này, gọi ai thế?

Thái hậu tán đồng: "Giờ Nhược Lan càng ngày càng chịu nói nhiều hơn xưa, ai cũng bảo con gái lấy chồng rồi sẽ thay đổi, quả nhiên là như thế!"

Nói đến đây, Thái hậu quay người nhìn Tưởng Nhược Nam cười: "Trước kia ai gia còn phản đối mối hôn sự này, giờ xem ra, An Viễn Hầu quả nhiên là người thích hợp với Nhược Lan nhất!"

Tưởng Nhược Nam cười khan hai tiếng, lòng ấm ức oán trách mấy câu, nhưng khi ánh mắt nàng nhìn về phía Cảnh Tuyên Đế, nỗi ấm ức trong lòng nàng bỗng tan biến.

Nói thế nào thì cũng còn tốt hơn là được gả cho tên khốn Hoàng đế kia…

Ai ngờ, đúng lúc này Hoàng đế lại thay đổi đề tài, "Vừa rồi khi trẫm vào thấy hai người cười nói rất vui vẻ, đang nói chuyện gì thế?"

A Diệp đáp: "Đang nói về phương pháp thực liệu của tiểu thư Nhược Lan, trong đó có món canh bồ câu hầm kỳ tử mà Thái hậu rất thích!"

"Canh bồ câu hầm kỳ tử?" Hoàng đế lẩm bẩm nhắc lại rồi quay sang nhìn Tưởng Nhược Nam. Tưởng Nhược Nam biết, sếp lớn đang chờ nàng giải thích!

Làm Hoàng đế thật tốt, chỉ tùy tiện nói bừa một câu cũng khiến đám người dưới dù muốn hay không muốn cũng đều tranh nhau bán sức vì hắn, tên này, số may thật…

"Hoàng thượng, bồ câu dùng để trị các bệnh như tiêu khát, đi tiểu nhiều, đoản hơi, mệt mỏi… Kỳ tử có thể giúp giảm bớt đường. Món canh bồ câu hầm kỳ tử rất tốt cho bệnh tiêu khát!"

"Ồ…" Cảnh Tuyên Đế hào hứng lắng nghe, "Nếu đã như vậy thì bảo Ngự thiện phòng ngày nào cũng làm cho Thái hậu ăn!"

Nói thực thì, Tưởng Nhược Nam thấy rất chướng mắt với tên Hoàng đế nên ngấm ngầm muốn mài bớt nhuệ khí của hắn đi!

"Hoàng thượng, món canh này mặc dù tốt, nhưng không thể ngày nào cũng dùng!" Tưởng Nhược Nam nhìn hắn cười, nói.

"Tại sao?" Cảnh Tuyên Đế chau mày, Tưởng Nhược Lan sao lần nào cũng khiến hắn cụt hứng thế nhỉ?

Thái hậu và Diệp cô cô đều mở to mắt nhìn Tưởng Nhược Nam, bộ dạng rất hào hứng, lần nào những lời nàng nói cũng đều rất thú vị, họ thích nghe, hơn nữa… chẳng mấy khi thấy Hoàng đế bị làm cho cụt hứng, càng thú vị hơn!

Tưởng Nhược Nam nhìn hắn cười, đáp: "Hoàng thượng, về quản lý giang sơn, trị vì thiên hạ thì người là nhất…"

Cảnh Tuyên Đế gật gật đầu, sắc mặt dịu lại, đây là một câu nói rất chính xác.

"Nhưng nếu nói về phương diện thực liệu trị bệnh, thì Hoàng thượng không bằng thần phụ được!"

Hoàng đế nhướn mày, câu này nghe rất có vấn đề…

Tưởng Nhược Nam cũng nhướn nhướn mày, đôi mắt đen như hắc ngọc sáng lấp lánh, bộ dạng tràn đầy sức sống của nàng dần dần cũng thu hút sự chú ý của Cảnh Tuyên Đế.

Tưởng Nhược Nam nhìn thẳng vào mắt hắn cười, nói tiếp: "Hoàng thượng, thần phụ biết người không phục, nhưng mỗi người mỗi lĩnh vực, không ai có thể tinh thông mọi chuyện trên thế gian này. Vì vậy có những lúc Hoàng thượng cũng cần lắng nghe ý kiến của người khác!"

Cảnh Tuyên Đế càng chau mày chặt hơn, câu này không sai, nhưng sao khi được thốt ra từ miệng nàng lại khiến cho người khác cảm thấy khó chịu như vậy nhỉ?

"Ngươi đang giáo huấn trẫm?" Giọng có vẻ rất không vui.

Tưởng Nhược Nam không quỳ dưới đất, bộ dạng sợ sệt như lần trước nữa, mà nàng bình tĩnh đáp: "Hoàng thượng, thần phụ không dám giáo huấn Hoàng thượng. Có điều thần phụ cho rằng, Hoàng thượng là một vị minh quân hiếm có xưa nay, nhất định sẽ đón nhận kiến nghị của mình!"

Câu này nghe không đúng, "Vậy theo như ngươi nói, nếu trẫm không chấp nhận ý kiến của ngươi thì không phải là minh quân?"

Tưởng Nhược Nam cười rất thản nhiên: "Hoàng thượng, những gì thần phụ nói đều có lợi cho Thái hậu, Hoàng thượng sao có thể không chấp nhận được?"

Cảnh Tuyên Đế bị nàng quay cho chóng mặt, bình thường làm gì có ai dám ăn nói với hắn như thế, họ đều phải nhanh nhẹn đi vào trọng điểm, chỉ sợ hắn không đủ kiên nhẫn lắng nghe. Nhưng những lời nàng nói lại chẳng có điểm nào sai, chỉ là khiến hắn không thể làm chủ được, cảm giác khó chịu mà khó diễn đạt bằng lời.

Tưởng Nhược Nam nhìn bộ dạng ngẩn ra của hắn, suýt nữa thì không nhịn được cười!

Một lát sau, Hoàng đế đột nhiên xua tay: "Thôi thôi, ngươi hãy nói hẳn vào nguyên nhân đi!"

Thái hậu và Diệp cô cô đều quay đầu sang phía khác nén cười.

"Hoàng thượng, thịt phải được thay đổi liên tục, bởi vì mỗi một loại thịt lại có một hàm lượng dinh dưỡng khác nhau, hằng ngày Thái hậu chỉ được ăn một lượng thịt nhất định, nếu Hoàng thượng để Thái hậu chỉ ăn một loại thịt chim bồ câu, không những sẽ khiến Thái hậu ngán mà còn ảnh hưởng tới việc hấp thụ dinh dưỡng qua thực phẩm của Thái hậu!"

Cảnh Tuyên Đế cười cười, đôi mắt đào hoa nheo lại: "Nói ra thì nghe ngắn gọn như thế…"

"Trong phương pháp điều trị bằng thực liệu, ngoài món canh bồ câu hầm kỳ tử ra còn có nhộng chiên, canh thịt thỏ khoai lang, gà hầm nhân sâm, hẹ nấu ngao, mỗi món ăn này đều có hiệu quả trong việc điều trị bệnh tiêu khát, luân phiên ăn, vừa thay đổi khẩu vị cho Thái hậu lại không ảnh hưởng tới việc Thái hậu hấp thụ dinh dưỡng!"

Thái hậu lúc này mới cười nói: "Những món ăn này ta đã ăn rồi, ngon lắm, chỉ là…" Thái hậu chau mày, "Hằng ngày, vào buổi sáng sớm và chiều tối phải uống nước mướp đắng hơi khó uống chút thôi, đắng còn hơn thuốc!"

Lần này, Cảnh Tuyên Đế vừa được giác ngộ sau khi nghe Tưởng Nhược Nam giải thích, cầm tay Thái hậu làm bộ hiếu thuận: "Thái hậu, thuốc đắng dã tật, dù hơi khó uống, người cũng nên nhẫn nại một chút…"

Vậy chắc không sai gì nữa chứ?

Ai ngờ vừa mới nói xong, giọng Tưởng Nhược Nam lại vang lên: "Hoàng thượng, nước mướp đắng đúng là khó uống, nếu Thái hậu không uống được, thì có thể phơi khô mướp đắng, nghiền thành bột, mỗi ngày uống ba lần, mỗi lần hai hoa."

Cảnh Tuyên Đế lại nhướn mày, Tưởng Nhược Lan không phải cố ý đấy chứ, sao lần nào cũng chặn họng hắn thế? Hắn liếc xéo nàng, đúng lúc ấy Tưởng Nhược Nam cũng đang len lén quay đầu nhìn hắn một cái, bốn mắt nhìn nhau, Tưởng Nhược Nam quay ngoắt đầu đi.

Cảnh Tuyên Đế ngẩn người, hắn nhìn nhầm ư? Sao hắn có cảm giác trong đôi mắt nhanh nhẹn linh động như con mèo nhỏ ấy có những tia sáng đầy đắc ý nhỉ?

Cảm giác ấy bùng lên nhưng lại cuồng loạn chạy trong tim hắn mấy vòng rồi từ từ dịu xuống. Cuối cùng hắn không kìm được mà khẽ bật cười thành tiếng.

Thú vị…

Bên này, nỗi ấm ức trong lòng Tưởng Nhược Nam cũng giảm bớt không ít. Thời gian còn lại nàng không buồn để ý tới Cảnh Tuyên Đế nữa mà chỉ chăm chú nói chuyện với Thái hậu, nhưng thỉnh thoảng nàng luôn cảm thấy có một ánh mắt như đang khóa chặt mình, khiến nàng nổi hết cả da gà.

Tưởng Nhược Nam quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy ánh nắng mặt trời xuyên qua những ô cửa hình hoa hồng chiếu thẳng xuống làn nhà lát ngọc trong nội điện, tạo thành những hình thù rất đẹp đẽ lộng lẫy.

Nàng quay lại nhìn Thái hậu, cười nói: "Thái hậu, giờ không nắng lắm, để Nhược Lan đưa người ra ngoài đi dạo, vận động vừa phải rất tốt cho việc khống chế sự phát triển của bệnh tình."

Thái hậu ngồi trong nội điện đã lâu nên cũng muốn ra ngoài tản bộ, lời nàng rất hợp ý bà. Bà đứng dậy nhìn Hoàng đế, cười: "Hoàng thượng, ai gia không tiếp người nữa!"

Cảnh Tuyên Đế cũng đứng dậy, vỗ vỗ tấm áo lụa màu đỏ thẫm thêu hoa thủy tiên của mình, vạt áo khẽ lay động, những sợi chỉ vàng trên áo lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời, khiến khuôn mặt anh tuấn của hắn càng thêm nổi bật.

Sau đó, hắn ngẩng đầu, ánh mắt lướt qua khuôn mặt Tưởng Nhược Nam, nhìn về phía Thái hậu nói: "Hôm nay nhi thần cũng muốn đi dạo, để nhi thần đi cùng người." Nói rồi bước tới bên trái Thái hậu.

Thái hậu vừa đi vừa trêu hắn: "Đi dạo với một bà già như ta thì có gì thú vị, con hãy đi tìm Thục phi, Lương phi của con đi."

"Hôm nay nhi thần chỉ hầu một mình Thái hậu thôi. Thái hậu sợ nhi thần làm người cụt hứng?" Hoàng thượng cười đáp.

Thái hậu rất vui, cười ha hả: "Con đi cùng ai gia, đương nhiên ai gia cầu còn không được nữa là?"

Cảnh Tuyên Đế cười cười, ánh mắt lại liếc về phía bên phải Thái hậu, nơi Tưởng Nhược Nam đang đứng.

Tưởng Nhược Nam cảm nhận được ánh mắt hắn, lòng lo lắng, cứ nhìn nàng mãi làm gì? Đương nhiên nàng không tới mức cho rằng cái tên khốn Hoàng đế có trong tay tam cung lục viện này đã nhắm trúng mình, huống hồ trước kia hắn đã từng ghét nàng mà.

Lẽ nào chuyện vừa rồi đã khiến hắn ghi hận?

Thái hậu đi trước, Cảnh Tuyên Đế và Tưởng Nhược Nam đi hai bên, theo sau họ là đoàn thái giám, cung nữ, cả hàng người rầm rộ kéo nhau đi về phía Ngự hoa viên.

Trên đường, tán cây che bóng râm mát, giả thạch sừng sững khắp nơi. Mặc dù đang là mùa hè nhưng vì ánh mặt trời cũng không gay gắt lắm, gió lại thổi hiu hiu, nên không thấy cảm giác nóng bức.

Tưởng Nhược Nam đỡ Thái hậu chầm chậm bước, nàng nhìn Cảnh Tuyên Đế chênh chếch phía trước mình, chỉ thấy hai tay hắn chắp sau lưng, sống lưng rất thẳng, bước đi đều và vững, trong lúc bước đi vạt áo phấp phới, ánh nắng lấp lánh, từ người hắn toát ra một thứ khí thế độc tôn, duy nhất.

Tưởng Nhược Nam vừa đi vừa rì rầm trò chuyện với Thái hậu, chốc chốc lại khiến Thái hậu bật cười vui vẻ. Cảnh Tuyên Đế thỉnh thoảng cũng nói xen vào một hai câu, trên khuôn mặt anh tuấn còn nở nụ cười dịu dàng ấm áp, trong lúc nói chuyện, ánh mắt như vô tình lại như cố ý lướt về phía Tưởng Nhược Nam, đôi mắt đào hoa sáng một cách khó nắm bắt, khiến Tưởng Nhược Nam thấy sợ.

"Thái hậu người xem, hòn giả sơn kia có giống con voi không?" Tưởng Nhược Nam chỉ về phía trước, hào hứng nói với Thái hậu.

Thái hậu nhìn nhìn, cười hỏi: "Voi là con gì?"

Tưởng Nhược Nam ngẩn người, lẽ nào ở nơi này không có voi? Theo như nàng biết voi là loài động vật của vùng nhiệt đới, xem ra vì Hoàng thành ở phía Bắc, nên những người quanh năm chỉ ở trong thâm cung như Thái hậu không biết voi là con gì.

Tưởng Nhược Nam thấy Thái hậu có hứng, bèn cười giải thích: "Voi là một loài động vật rất lớn…"

Cảnh Tuyên Đế đứng cạnh nói xen vào: "Lớn thế nào? Có lớn bằng hổ, gấu không?"

Tưởng Nhược Nam nhìn hắn đáp: "Hoàng thượng, lớn hơn hổ và gấu, ba con hổ cộng lại cũng chưa chắc đã to bằng một con voi trưởng thành."

Cảnh Tuyên Đế hừ mũi một tiếng, rõ ràng là không tin, "Trẫm từng đến khu rừng già lớn nhất phía Bắc săn bắn cũng chưa từng gặp loài động vật nào to như thế. Tưởng Nhược Lan, đừng có ba hoa trước mặt Thái hậu!"

Bài học nhãn tiền, Tưởng Nhược Nam không tranh luận với hắn nữa, có điều nàng vẫn thầm lẩm bẩm một câu, thế giới rộng lớn như vậy, người cũng chỉ là ếch ngồi đáy giếng mà thôi!

Lúc này, Thái hậu cười, nói: "Hoàng thượng, đừng phá rối, ai gia thích nghe Nhược Lan nói! Dù là ba hoa cũng vẫn thích nghe!"

Lời này của Thái hậu khiến lòng Tưởng Nhược Nam như nở hoa, không kìm được đắc ý nhìn Hoàng đế một cái, lại thấy hắn cũng đang nhìn mình, đôi mắt đào hoa nheo lại, đôi lông mày rậm khẽ nhướng lên, giống như không vui nhưng cũng không thấy có vẻ là giận. Chỉ có ánh mắt hắn khiến nàng rất mất tự nhiên.

Tưởng Nhược Nam vội quay đầu đi không nhìn hắn nữa mà quay sang nói chuyện với Thái hậu: "Thái hậu, con voi có đôi tai rất to, chiếc mũi dài, chiếc mũi đó giống hệt cánh tay người, có thể cuốn nhiều đồ, còn cuốn luôn được cả người cơ ạ! Ồ, phải rồi, trong Từ Ninh cung chẳng phải có chậu cây cảnh phù điêu bằng ngà voi ư? Chiếc ngà voi đó chính là chiếc răng của con voi."

Thái hậu kinh ngạc vô cùng: "Ngà voi là răng của con voi ư, răng voi mà dài như vậy thì có thể tưởng tượng ra con voi lớn thế nào?" Sau đó, nhìn Cảnh Tuyên Đế cười: "Hoàng thượng thấy chưa, Nhược Lan đâu có nói sai!"

Cảnh Tuyên Đế bước chân chậm lại, đi song song với Thái hậu, nhưng mắt lại nhìn Tưởng Nhược Nam, "Tưởng Nhược Lan, ngươi biết không ít chuyện nhỉ, không những biết cách dùng thực phẩm để chữa bệnh, ngà voi này là vật phẩm tiến cống từ phương Nam, voi chắc chắn là động vật phương ấy, ngươi chưa từng ra khỏi Hoàng thành, thế mà lại biết chuyện ở phương Nam kia, thật là không đơn giản chút nào?"

Tưởng Nhược Nam cười hi hi hai tiếng: "Thần phụ chẳng phải cũng chỉ là nghe người ta nói thôi sao? Bản thân thần phụ chưa từng thấy bao giờ?"

"Ngươi có muốn nhìn thấy không?" Cảnh Tuyên Đế hỏi nàng.

"Muốn thì muốn, nhưng thần phụ đã xuất giá, hạ quyết tâm an phận thủ thường, giúp chồng dạy con, không dám đi lung tung nữa nên không thể tới phương Nam được!"

Thái hậu cười, nói: "Câu này ai gia thích nghe, ai gia đã tốn bao nhiêu tâm huyết chỉ để mong con hiểu được đạo lý này, không ngờ An Viễn Hầu chỉ mất có hai tháng ngắn ngủi đã khiến con thay đổi nhiều đến thế, ai gia không thể không tặng cho An Viễn Hầu một từ 'phục' được."

Tưởng Nhược Nam cũng cười theo bà, nhưng trong lòng lại thầm nguyền rủa, nàng thèm vào quan tâm tới chuyện của tên khốn ấy!

Cảnh Tuyên Đế lúc này mới lạnh lùng buông một câu: "Ngươi thích hắn tới thế sao?"

Tưởng Nhược Nam cười ngượng nghịu, không biết nên trả lời thế nào. Thái hậu tưởng nàng xấu hổ, bèn cười nói đỡ nàng: "Hoàng thượng sao có thể hỏi một người con gái câu hỏi tế nhị như thế? Hơn nữa đáp án chẳng phải rất rõ ràng rồi hay sao? Nếu Nhược Lan không thích An Viễn Hầu thì khi ấy sao lại muốn người chỉ hôn?"

Cảnh Tuyên Đế điềm đạm cười, quay đầu lại không nhìn Tưởng Nhược Nam nữa, không lâu sau lại bước lên đi trước.

Đi khoảng tầm một tuần trà thì tới Ngự hoa viên.

Trong vườn hàng trăm loại kỳ hoa dị thảo, rất nhiều ghế đá, kim lân, tượng đồng, chậu hoa cây cảnh, vô số đình đài lầu các hoa lệ, trên đường đi những viên đá cuội nhiều màu sắc xếp thành hình chữ Phúc, Lộc, Thọ… nhìn rất rực rỡ, khiến cho hoa viên trở nên vô cùng sống động.

Tưởng Nhược Nam cùng Thái hậu đi dạo một lúc, trong thời gian ấy Cảnh Tuyên Đế không nói gì khiến không khí có vẻ trầm lắng, do vậy chỉ đi một lát Thái hậu đã mất hứng. Tưởng Nhược Nam thấy thần sắc bà mệt mỏi, bèn đỡ bà vào đình hóng mát cạnh đó nghỉ ngơi.

Bọn họ vừa vào đình ngồi nghỉ thì thấy cách đó không xa, một đám phi tần xinh đẹp như hoa như ngọc cùng Hoàng hậu mình mặc áo lụa thêu cành trúc xanh cười cười nói nói đi tới, nhìn thấy Cảnh Tuyên Đế, người nào người nấy mặt lộ sắc mừng, bước chân cũng nhanh hơn đi về phía bên này.

Sau một hồi hành lễ, Hoàng hậu ngước khuôn mặt mịn màng đầy đặn lên nhìn Cảnh Tuyên Đế tươi cười hỏi: "Hôm nay sao Hoàng thượng lại có nhã hứng thế này?"

Cảnh Tuyên Đế đáp: "Thấy Thái hậu vui nên ta đi dạo cùng người một lát."

Thái hậu nhìn cảnh tượng náo nhiệt trước mắt, lòng rất vui vẻ, nghe Cảnh Tuyên Đế nói, bèn cười đáp: "Đi dạo cùng ai gia nhưng lại chẳng chịu nói chuyện, giờ Hoàng hậu, Thục phi đều đến cả đây, con vui rồi chứ?"

Lời vừa dứt, một mỹ nữ mình mặc áo lụa màu hồng phấn thêu phong cảnh bước tới bên Thái hậu, cười ngọt ngào: "Thái hậu, đang yên đang lành sao lại kéo thần thiếp vào, thần thiếp không chịu đâu?"

Hoàng hậu thì Tưởng Nhược Nam biết, người con gái này dám nói như vậy, chắc chắn là Thục phi đắc sủng đương triều, tỷ tỷ của Từ Uyển Thanh rồi.

Tưởng Nhược Nam thầm quan sát cô ta, thấy cô ta lại chính là cung phi diễm lệ quần phương, phong lưu đa tình mà nàng nhìn thấy vào hôm Thái hậu ngất xỉu. Một giai nhân như thế chẳng trách được Hoàng thượng vô cùng sủng ái.

Hôm ấy Từ Uyển Thanh nổi giận đùng đùng, nhất định đã kể lại sự tình cho Thục phi nghe. Có điều mấy hôm nay trời yên gió lắng, rõ ràng Thục phi không phải là người đầu óc bã đậu như Từ Uyển Thanh, biết chuyện ồn ào lên thì cô ta cũng chẳng thể được yên. Nhưng nếu đã trở thành sủng phi thì chắc chắn cô ta không phải người đơn giản, ai biết trong lòng cô ta có ghi thù với nàng không? Vẫn nên đề phòng thì hơn!

Thái hậu nhìn Thục phi cười điềm đạm, bèn kéo tay áo Hoàng hậu, nói: "Ai gia cũng nói cả Hoàng hậu mà có thấy Hoàng hậu oán trách gì đâu?"

Thục phi cười ngượng nghịu, đứng lui về phía sau một bước, vừa hay lui xuống cạnh Cảnh Tuyên Đế. Ngước đầu liếc tình Cảnh Tuyên Đế một cái, người Cảnh Tuyên Đế nóng rực lên, không kìm được nắm tay cô ta.

Những phi tử còn lại nhìn thấy cảnh này, đều bĩu môi khinh bỉ, nhưng ánh mắt không sao che giấu được sự đố kị và ngưỡng mộ.

Bên này, Hoàng hậu vờ như không nhìn thấy, chỉ quay sang Thái hậu cười dịu dàng. "Thần thiếp bị Thái hậu chọc ghẹo nhiều nên đã quen rồi, giờ đã không còn cảm giác gì nữa!"

Thái hậu cười cười, vỗ tay Hoàng hậu, nhưng lại len lén thở dài.

Hoàng hậu ngẩng đầu lên nhìn Tưởng Nhược Nam, cười hỏi: "Hầu phu nhân lại vào cung thăm Thái hậu sao? Thật là có lòng!"

Từ nụ cười đến lời nói đều đầy thiện ý.

Tất cả những gì vừa diễn ra Tưởng Nhược Nam đều nhìn thấy hết. Rất rõ ràng, Hoàng hậu không đắc sủng bằng Thục phi, nhưng Thái hậu lại quý Hoàng hậu hơn Thục phi rất nhiều. Thái hậu đương nhiên cũng không thích thấy cảnh phi tần lấn át chính cung bởi vì nếu vậy hậu cung sẽ nổi sóng gió.

Xem ra bất luận là đứng trên cương vị nào, người làm mẹ luôn mong thê thiếp của con hòa thuận, đông con nhiều phúc!

Tưởng Nhược Nam khách khí đáp lại hai câu, Hoàng hậu lại cười nắm tay nàng: "Sau này, cũng đến cung của ta chơi nhé, ta không có tỷ muội, không biết tại sao, vừa nhìn thấy Hầu phu nhân đã thấy thân thiết!"

Tưởng Nhược Nam đắc sủng lại thấy thất kinh, mặc dù nàng biết Hoàng hậu làm vậy cũng là vì nàng được Thái hậu thương yêu, nhưng những lời nói ấy vẫn khiến nàng thấy có chút phiêu diêu.

Thái hậu đứng bên cười, đỡ lời: "Nếu đã nói vậy sau này Nhược Lan hãy thường xuyên tới cung Khôn Ninh, Hoàng hậu là người nhân từ hiền thục, con nên theo người chịu khó học hỏi!"

Thực ra Tưởng Nhược Nam không muốn tiếp cận với các phi tần trong hậu cung, huống hồ giờ Hoàng hậu lại không đắc sủng bằng Thục phi. Giờ nàng lại thân thiết gần gũi với Hoàng hậu, ai biết sẽ tự mình chuốc

lấy rắc rối gì? Những chuyện như phế hậu lập sủng phi trong lịch sử diễn ra không ít, không khéo nàng lại trở thành ngòi châm một cách không rõ ràng ấy chứ…

Nhưng khi nàng cúi đầu nhìn bàn tay Hoàng hậu đang cầm tay mình thì hai mắt nàng đột nhiên sáng rực lên, đầu óc hành động, lập tức thay đổi chủ ý.

Nàng nắm chặt tay Hoàng hậu, cười nói: "Hoàng hậu không chê thần phụ, sau này thần phụ sẽ lui tới làm phiền người."

Hoàng hậu như rất vui, lập tức rút một chiếc vòng phỉ thúy nạm ngọc trắng từ cổ tay ra, luồn vào tay Tưởng Nhược Nam, cười nói: "Đây coi như quà gặp mặt, phu nhân đừng chê!"

Tưởng Nhược Nam nhìn chiếc vòng có giá trị không nhỏ đó, lòng vui như nở hoa, sao có thể chê được.

Hoàng hậu sau khi trò chuyện với Tưởng Nhược Nam mấy câu, lại quay sang Thái hậu, những phi tần còn lại thấy vị trí bên cạnh Tưởng Nhược Nam bỗng dưng bị bỏ trống bèn kéo cả tới, tìm cách lôi kéo quan hệ với nàng. Phải hiểu rằng, Tưởng Nhược Nam không chỉ được Thái hậu vô cùng thương yêu, mà còn là phu nhân của An Viễn Hầu đang được Hoàng thượng coi trọng, có quan hệ tốt với nàng tuyệt đối chỉ lợi mà không có hại. Những phi tần này rất biết đạo lý của sự sinh tồn, đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội làm thân với Tưởng Nhược Nam.

Ngoài Thục phi luôn dính chặt lấy Hoàng thượng ra, những phi tần khác đều tươi cười tới chào hỏi, trò chuyện với Tưởng Nhược Nam nàng.

Tưởng Nhược Nam cười tới cứng cả miệng, nhận quà mỏi cả tay.

Đang lúc Tưởng Nhược Nam và các vị phi tần trò chuyện vui vẻ thì đột nhiên nghe thấy tiếng gọi lo lắng bối rối của Cảnh Tuyên Đế: "Uyển Nghi, Uyển Nghi, nàng sao thế?"

Mọi người nghe nói đều nhìn qua, thấy Thục phi đã ngất ngã vào lòng Cảnh Tuyên Đế, sắc mặt trắng nhợt, hai mắt nhắm nghiền. Cảnh Tuyên Đế ôm chặt cô ta, vẻ mặt vô cùng lo lắng.

Hoàng hậu đi qua đó trước, bộ dạng cũng lo lắng không kém, "Hoàng thượng, Thục phi làm sao vậy?"

Cảnh Tuyên Đế rất bối rối, "Trẫm cũng không biết, đang yên đang lành đột nhiên ngất xỉu đi!" Sau đó ngẩng đầu lên nhìn ra xa cao giọng hét: "Truyền thái y, mau truyền thái y!"

Hoàng hậu nói: "Hoàng thượng ở đây không tiện, hãy đưa Thục phi hồi cung trước đã!"

Cảnh Tuyên Đế gật đầu, "Hoàng hậu suy nghĩ chu đáo! Quả xứng là hiền hậu của trẫm!" Nói xong bèn bế Thục phi lên sải bước đi ra ngoài, không quay đầu nhìn Hoàng hậu lấy một cái.

Hoàng hậu đứng đó ngẩn ngơ nhìn theo bóng dáng hấp tấp của Cảnh Tuyên Đế, vẻ mặt vô cùng lạc lõng, cô đơn.

Tưởng Nhược Nam đứng nhìn chỉ biết lắc đầu, mang danh hiền thục như thế thì cũng chẳng có ý nghĩa gì đâu?

42. Chương 42

Sau khi Cảnh Tuyên Đế đưa Thục phi rời đi, Hoàng hậu và chúng phi tần cũng lục tục đi theo.

Thái hậu đứng dậy hỏi Tưởng Nhược Nam: "Nhược Lan, con có muốn tới đó xem thế nào không?"

Tưởng Nhược Nam lắc đầu: "Không ạ, con đưa Thái hậu về Từ Ninh cung." Mấy chuyện thối nát đó trong hậu cung nàng không muốn quan tâm.

Thái hậu cười cười, dường như rất hài lòng trước câu trả lời của nàng.

Tưởng Nhược Nam khoác tay Thái hậu về Từ Ninh cung.

Trên đường, Thái hậu vừa đi vừa nói với nàng: "Hoàng hậu là đích nữ của Thượng thư sử bộ - Đỗ đại nhân, bản tính lương thiện, hơn nữa lại sinh được Nhị hoàng tử, thằng bé đó ai gặp cũng phải yêu…" Nói tới đây, vẻ mặt Thái hậu tràn ngập vẻ nhân từ, "Chỉ mới hơn ba tuổi đã học thuộc lòng Tam Tự Kinh!"

Thái hậu nhìn Tưởng Nhược Nam khẽ cười, "Nhược Lan, con hiểu ý ta không?"

Tưởng Nhược Nam chớp chớp mắt, cười đáp: "Thái hậu muốn nói địa vị của Hoàng hậu rất vững chắc có phải không ạ?"

Thái hậu vỗ vỗ tay nàng, cười khen ngợt: "Nhược Lan của ta thật thông minh."

Nhược Lan của ta…

Trái tim của Nhược Nam bỗng thấy ấm áp lạ thường, mắt nàng cay cay, nàng khẽ gọi một tiếng, "Thái hậu…" Trái tim nàng chưa bao giờ thấy ấm áp như lúc này.

Thái hậu cười, tiếp tục nói: "Giờ thì con đã hiểu vì sao ta lại bảo con năng lui tới chỗ hoàng hậu chưa?" Bà thở dài rồi nói tiếp, "Nếu con được Hoàng hậu yêu quý, thì sau này dù ta không còn nữa…"

"Thái hậu…" Tưởng Nhược Nam nước mắt ròng ròng, nàng dừng lại, siết chặt cánh tay Thái hậu, dựa đầu vào vai bà: "Thái hậu đừng nói thế, Thái hậu nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi!"

Thái hậu xoa xoa đầu nàng, khẽ cười đáp: "Con bé ngốc này, khóc gì chứ, con người ai rồi cũng sẽ có ngày ấy. Mọi người thường hô Thái hậu thiên tuế, nhưng dù là ta hay người tung hô đều hiểu rằng, ta không thể nào thiên tuế được! Sức khoẻ của ta, ta biết chứ!"

"Thái hậu hãy tin Nhược Lan, Nhược Lan sẽ khiến Thái hậu được sống lâu trăm tuổi!"

"Ta biết Nhược Lan hiếu thuận, thật không uổng phí công ta yêu thương con. Sau này con tới Từ Ninh cung thì cũng qua Khôn Ninh cung một chuyến, tình cảm của con người phải bồi đắp mới có được, con và nàng ta không xung đột về lợi ích, con lại là chính thất của An Viễn Hầu, con có lòng nàng ta tất hiểu! Nhược Lan…" Thái hậu gọi khẽ tên nàng. Tưởng Nhược Nam ngẩng đầu, bình thường thấy làn da được bảo dưỡng rất kĩ càng, nhưng lúc này dưới ánh nắng mặt trời mới thấy hằn vết chân chim, những nếp nhăn nhỏ lăn tăn như sóng, cơ thịt hai bên má xệ xuống, khoé mắt và khoé miệng cũng xệ theo, tất cả đều cho thấy rằng bà đã già rồi.

Nhưng chính khuôn mặt này lại cho nàng cảm giác vô cùng ấm áp, khiến nàng thấy thân thiết vô cùng.

"Mỗi lần con đến Từ Ninh cung đều rất vui vẻ, tìm mọi cách làm cho ta vui, hỏi gì con cũng nói rất tốt, sống rất tốt, An Viễn Hầu đối với con rất tốt, Thái phu nhân cũng rất tốt với con…"

Tưởng Nhược Nam lắc lắc đầu, nói xen vào: "Thái hậu, con không lừa người, con đúng là sống rất tốt, con vẫn đang cố gắng để sống tốt!"

Thái hậu giơ tay vuốt vuốt mái tóc dài của nàng, ánh mắt ngập vẻ xót xa: "Đứa trẻ đáng thương này, sao ta có thể không biết chứ? An Viễn Hầu sủng ái Vu thị hơn con nhiều, thậm chí có đến một tháng hắn không đến viện tử của con. Giờ con sống ở Hầu phủ nhìn thì rất vẻ vang, rạng rỡ, nhưng đấy là vì con có ta ở phía sau. Nhưng con đừng sợ, sau này dù ta không còn nữa, vẫn còn Hoàng hậu và Thái tử đứng sau con, họ mãi mãi không bao giờ dám tệ bạc với con!"

Tưởng Nhược Nam úp tay lên tay Thái hậu, nước mắt lã chã rơi. Không phải chưa từng có người tốt với nàng, nhưng lòng tốt của họ đều có điều kiện. Đằng sau lòng tốt đó là sự bạc bẽo, nhìn rõ bản chất của nó rồi khiến người ta không còn thấy ấm áp vì được đối xử tốt nữa. Chỉ có Thái hậu, lòng tốt của Thái hậu vô điều kiện, bà chưa từng ép buộc nàng làm gì, cho dù Nhược Lan không chịu học lễ nghi, dù không chịu nghe lời lấy con trai bà, nhưng bà luôn nói với nàng, Nhược Lan của ta…

Nhược Nam chưa từng có được niềm hạnh phúc ấy, nàng làm sao có được niềm hạnh phúc ấy…

"Thái hậu, từ rất lâu rồi Nhược Lan đã muốn hỏi Thái hậu, tại sao Thái hậu lại đối tốt với Nhược Lan như thế, giống như mẹ đối với con gái vậy?" Tưởng Nhược Nam không kìm được hỏi.

"Ta vẫn luôn đợi con hỏi ta câu ấy…"

Thái hậu quay người chầm chậm đi về phía trước, "Đừng vội, sẽ có ngày ta nói cho con biết." Giọng bà khẽ khàng, chậm rãi, nhưng lại ẩn chứa rất nhiều tình cảm, điều này khiến Tưởng Nhược Nam cảm thấy trong lòng Thái hậu nhất định có tâm sự, mà tâm sự này liên quan tới mình.

Tưởng Nhược Nam đưa tay quệt nước mắt đuổi theo Thái hậu, tiếp tục khoác tay bà về Từ Ninh cung. Ánh mặt trời xuyên qua những tầng mây, phủ lên người họ một lớp ánh sáng màu vàng, từ xa nhìn lại, giống như một bức tranh tuyệt đẹp.

***

Từ hôm Tưởng Nhược Nam đưa ra hình thức trừng phạt Vu Thu Nguyệt và Vương thị, hàng ngày ngoài thời gian tới thỉnh an Thái phu nhân ra, hầu như Vương thị đều ở nhà, chăm chỉ thêu thùa may áo cho Tưởng Nhược Nam. Cô ta rất chịu khó, chỉ hi vọng sau khi Tưởng Nhược Nam hả giận, thấy bộ y phục đẹp đẽ sẽ hoàn toàn tha lỗi cho mình. Cô ta cũng mong phu quân của mình dựa vào quan hệ của An Viễn Hầu mà có được gì đó, biết đâu lại danh tiếng lẫy lừng, càng hi vọng sau này Tưởng Nhược Nam giao thêm nhiều việc cho phu quân mình. Địa vị của phu quân cô ta cao hơn một chút thì tiền đồ con trai cô ta cũng sẽ tốt hơn.

Khi Vương thị nghiêm túc ngoan ngoãn thêu y phục, thì mỗi buổi trưa hàng ngày Vu Thu Nguyệt đều phải tới Thu Đường viện đọc sách cho Tưởng Nhược Nam nghe.

Tưởng Nhược Nam sợ cô ta đi nắng bị cảm, gây ra những phiền phức không đáng có nên ngày nào cũng chuẩn bị trà mát giải cảm và nước mơ đá cho cô ta uống, khiến Vu Thu Nguyệt không có cơ hội giả bệnh để thoái thác không đến.

Dù Vu Thu Nguyệt che ô, lại dùng quạt, khi đi cũng cố gắng rảo bước thật nhanh, nhưng vì giờ Ngọ là lúc tia tử ngoại mạnh nhất, da của cô ta lại vừa phục hồi, đang trong tình trạng vô cùng non, vì vậy chưa đến nửa tháng cả người đều đen xì. Giờ nhìn cô ta còn đen hơn cả Tưởng Nhược Nam, vẻ đẹp hoa nhường nguyệt thẹn vì vậy mà cũng bị giảm bớt đi vài phần. Trước mặt Tưởng Nhược Nam, Vu Thu Nguyệt không dám kêu ca gì, vẫn phải nén giận mà đọc sách cho nàng nghe, nhưng hễ về tới viện tử của mình, nhìn làn da bị cháy nắng tới mức đỏ rực cả lên, lập tức muốn ném tan tành tất cả mọi thứ trong phòng, nhưng lai e ngại a hoàn của Thái phu nhân, đành phải nhịn, nhịn tới mức sắp nội thương tới nơi.

Vu Thu Nguyệt từng than khổ với Cận Yên Nhiên, nước mắt ròng ròng khiến người ta nhìn mà thương xót, nhưng Cận Yên Nhiên lại chỉ thở dài, đáp: "Muội từng nghĩ tẩu tẩu sẽ dùng cách độc ác nào đó để trừng phạt chúng ta cơ, không ngờ lại đơn giản như vậy, tiểu tẩu tử đừng lo, giờ thì hơi đen một tí, nhưng qua một mùa đông sẽ trắng lại thôi! Dù sao khi ấy cũng là do chúng ta đòi đánh cược, mà chúng ta còn thua, cũng không có cách nào khác!"

Những lời này làm Vu Thu Nguyệt nghe xong mà tức muốn thổ huyết, còn phải đợi cả một mùa đông? Lẽ nào bảo cô ta mang cái khuôn mặt đen xì như than này đối diện với Hầu gia cả một mùa đông ư?

Nhưng dù có tức giận, dù có không muốn tới đâu, hàng ngày cô ta vẫn phải đúng giờ đến Thu Đường viện. Cô ta không dám giở trò gì, chuyện lần trước khiến cô ta vẫn còn thấy sợ. Vu Thu Nguyệt có cảm giác Tưởng Nhược Nam không phải là người mà mình có thể dễ dàng dắt mũi, muốn lật thì phải tính kế lâu dài.

Thời gian cứ thế trôi qua, từng ngày từng ngày một, chẳng mấy chốc lại tới mùng Một! Khi Tưởng Nhược Nam cho rằng Cận Thiệu Khang sẽ không đến viện tử của nàng nữa, thì tốt mùng Một hôm ấy, hắn đã bất ngờ xuất hiện ở Thu Đường viện.

***

Tối mùng Một, Tưởng Nhược Nam tắm rửa xong, ngồi trước của sổ hong tóc, nhìn mặt trăng sáng rỡ lơ lửng trên không trung mà thất thần thì đột nhiên nghe thấy bên ngoài vọng vào tiếng a hoàn thỉnh an Cận Thiệu Khang.

Tưởng Nhược Nam sững sờ, sao hắn lại đến? Nàng vội nhìn ra cửa, thấy rèm trúc quết sơn đỏ khẽ vén lên, ngay sau đó thân hình cao lớn rắn chắc của Cận Thiệu Khang xuất hiện ngay trước mặt nàng.

Cận Thiệu Khang quay lại dặn a hoàn bên ngoài mang nước vào, quay đầu thấy Tưởng Nhược Nam đang ngồi bên cửa sổ, tóc dài thả ngang vai, chiếc áo bằng lụa trắng mong manh dính sát vào cơ thể săn chắc

thon gọn của nàng. Ánh trăng sáng trắng xuyên qua cửa sổ rót lên người, khiến nàng nhìn như tiên nữ trong trăng, thuần khiến thanh tú.

Trái tim Cận Thiệu Khang khẽ run lên, nhưng khi bắt gặp ánh mắt nàng, hắn lại chau mày, ánh mắt nàng nhìn hắn sắc quá mức thì phải.

"Hầu gia sao lại đến đây?" Tưởng Nhược Nam cảm thấy thật lạ, chẳng phải nàng đã nói rất rõ ràng với hắn rồi sao? Một người kiêu ngạo như hắn sao vẫn đến?

"Hôm nay là mùng Một!" Cận Thiệu Khang điềm đạm buông một câu, quay người ngồi xuống một chiếc ghế khác.

Tưởng Nhược Nam đứng dậy, đi tới trước mặt hắn, nhìn hắn nói: "Thiếp biết hôm nay là mùng Một, nhưng những gì thiếp nói tối hôm ấy…"

Cận Thiệu Khang ngẩng đầu, lạnh lùng ngắt lời nàng: "Tưởng Nhược Lan, những lời tối hôm ấy không được nhắc lại nữa!" Những đường nét trên khuôn mặt hắn căng ra, giọng thêm vài phần sắc lạnh!

"Hầu gia, những gì thiếp nói đều rất thật lòng!" Tưởng Nhược Nam nhìn hắn, đáp.

"Đủ rồi!" Cận Thiệu Khang "soạt" một tiếng đứng bật dậy, thân hình cao lớn lập tức tạo ra khí thế áp bức người khác, nhanh chóng bao trùm lấy nàng, "Nàng cũng nên vừa phải thôi! Tạm thời không nhắc đến việc những suy nghĩ của nàng buồn cười tới mức nào, trước kia nàng cố chấp đòi gả cho ta bằng được, giờ nàng là chính thất của ta, việc này sẽ mãi mãi không bao giờ thay đổi! Chuyện do nàng gây ra, nay chỉ một tiếng hối hận của nàng, tưởng thế là xong ư? Tưởng Nhược Lan, nàng đã quên rằng đây là phủ An Viễn Hầu rồi sao? Mẫu thân ta ngày nào cũng cầu thần khấn phật mong nàng sớm sinh người nối dõi cho Hầu phủ, nàng bảo ta phải nói với mẫu thân thế nào?" Hắn dừng lại rồi nói tiếp: "Hay nàng cho rằng ta sẽ nói thật với mẫu thân? Nói rằng nàng muốn ta chung thuỷ, nếu không sẽ không động phòng với ta? Nàng có biết hậu quả sẽ thế nào không? Nàng tưởng Thái hậu sẽ đứng về phía nàng, sẽ tán đồng suy nghĩ của nàng chắc?"

Tưởng Nhược Nam đột nhiên không biết phải trả lời thế nào. Những lời tối hôm ấy nàng đã nhất thời buộc miệng nói ra do trong lòng quá bức bối, khi nói hoàn toàn chẳng suy nghĩ nhiều, thời gian này nghĩ kĩ lại, cũng cảm thấy hôm ấy thật lỗ mãng. Thân là chính thất lại yêu cầu chàng chung thuỷ, đây là việc chẳng dễ dàng gì trong xã hội này, nghĩ thầm trong lòng thì được, nhưng đường hoàng nói ra miệng như thế, e rằng ngoài nàng ra chẳng ai có thể chấp nhận được cả.

Cận Thiệu Khang nói đúng, cho dù là Thái hậu cũng sẽ không ủng hộ nàng. Chỉ sợ cuối cùng sẽ chẳng có kết cục tốt đẹp gì…

Nhưng nếu không nói rõ ra như thế thì nàng sao có thể đối mặt với hắn? Dùng chung một người đàn ông với mấy người phụ nữ khác, không phải là chuyện nàng có thể dễ dàng chấp nhận!

Đúng lúc nàng còn đang bối rối không biết phải đối đáp với hắn thế nào thì Ánh Tuyết cùng mấy a hoàn khác mang nước vào.

Tưởng Nhược Nam nói với Ánh Tuyết: "Ánh Tuyết, ta đã tắm xong rồi!"

Còn chưa đợi Ánh Tuyết trả lời, Cận Thiệu Khang đã lên tiếng: "Là ta muốn tắm!"

Tim Tưởng Nhược Nam nhảy loi choi trong lồng ngực, quay đầu nhìn hắn.

Hắn đang đứng trước bàn, ánh sáng từ ngọn nến to trên bàn hắt lên khuôn mặt hắn tạo thành từng vùng sáng tối khác nhau, khiến những đường nét trên ấy càng gợi cảm hơn, đồng thời sự lạnh lùng cũng được thể hiện rõ nét hơn.

Hắn muốn tắm ở đây? Hắn không phải muốn… thật chứ?

Tưởng Nhược Nam bỗng chốc thấp thỏm, nhưng vì trước mặt đám a hoàn nên nàng không tiện nói gì.

Bên kia a hoàn đã đặt nước xuống và đi ra ngoài.

Đợi bọn a hoàn lui ra, Cận Thiệu Khang cởi bỏ áo ngoài ngay trước mặt Tưởng Nhược Nam, để lộ phần thân trên rắn chắc và chiếc quần lụa màu đen phía dưới. Tưởng Nhược Nam thấy vậy mặt thoáng đỏ lên,

vội vàng quay người đi. Mặc dù không phải chưa từng nhìn thấy cơ thể đàn ông, nhưng không biết tại sao, động tác đó của Cận Thiệu Khang lại khiến nàng rất bối rối.

43. Chương 43

Sau khi Cảnh Tuyên Đế đưa Thục phi rời đi, Hoàng hậu và chúng phi tần cũng lục tục đi theo.

Thái hậu đứng dậy hỏi Tưởng Nhược Nam: "Nhược Lan, con có muốn tới đó xem thế nào không?"

Tưởng Nhược Nam lắc đầu: "Không ạ, con đưa Thái hậu về Từ Ninh cung." Mấy chuyện thối nát đó trong hậu cung nàng không muốn quan tâm.

Thái hậu cười cười, dường như rất hài lòng trước câu trả lời của nàng.

Tưởng Nhược Nam khoác tay Thái hậu về Từ Ninh cung.

Trên đường, Thái hậu vừa đi vừa nói với nàng: "Hoàng hậu là đích nữ của Thượng thư sử bộ - Đỗ đại nhân, bản tính lương thiện, hơn nữa lại sinh được Nhị hoàng tử, thằng bé đó ai gặp cũng phải yêu…" Nói tới đây, vẻ mặt Thái hậu tràn ngập vẻ nhân từ, "Chỉ mới hơn ba tuổi đã học thuộc lòng Tam Tự Kinh!"

Thái hậu nhìn Tưởng Nhược Nam khẽ cười, "Nhược Lan, con hiểu ý ta không?"

Tưởng Nhược Nam chớp chớp mắt, cười đáp: "Thái hậu muốn nói địa vị của Hoàng hậu rất vững chắc có phải không ạ?"

Thái hậu vỗ vỗ tay nàng, cười khen ngợt: "Nhược Lan của ta thật thông minh."

Nhược Lan của ta…

Trái tim của Nhược Nam bỗng thấy ấm áp lạ thường, mắt nàng cay cay, nàng khẽ gọi một tiếng, "Thái hậu…" Trái tim nàng chưa bao giờ thấy ấm áp như lúc này.

Thái hậu cười, tiếp tục nói: "Giờ thì con đã hiểu vì sao ta lại bảo con năng lui tới chỗ hoàng hậu chưa?" Bà thở dài rồi nói tiếp, "Nếu con được Hoàng hậu yêu quý, thì sau này dù ta không còn nữa…"

"Thái hậu…" Tưởng Nhược Nam nước mắt ròng ròng, nàng dừng lại, siết chặt cánh tay Thái hậu, dựa đầu vào vai bà: "Thái hậu đừng nói thế, Thái hậu nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi!"

Thái hậu xoa xoa đầu nàng, khẽ cười đáp: "Con bé ngốc này, khóc gì chứ, con người ai rồi cũng sẽ có ngày ấy. Mọi người thường hô Thái hậu thiên tuế, nhưng dù là ta hay người tung hô đều hiểu rằng, ta không thể nào thiên tuế được! Sức khoẻ của ta, ta biết chứ!"

"Thái hậu hãy tin Nhược Lan, Nhược Lan sẽ khiến Thái hậu được sống lâu trăm tuổi!"

"Ta biết Nhược Lan hiếu thuận, thật không uổng phí công ta yêu thương con. Sau này con tới Từ Ninh cung thì cũng qua Khôn Ninh cung một chuyến, tình cảm của con người phải bồi đắp mới có được, con và nàng ta không xung đột về lợi ích, con lại là chính thất của An Viễn Hầu, con có lòng nàng ta tất hiểu! Nhược Lan…" Thái hậu gọi khẽ tên nàng. Tưởng Nhược Nam ngẩng đầu, bình thường thấy làn da được bảo dưỡng rất kĩ càng, nhưng lúc này dưới ánh nắng mặt trời mới thấy hằn vết chân chim, những nếp nhăn nhỏ lăn tăn như sóng, cơ thịt hai bên má xệ xuống, khoé mắt và khoé miệng cũng xệ theo, tất cả đều cho thấy rằng bà đã già rồi.

Nhưng chính khuôn mặt này lại cho nàng cảm giác vô cùng ấm áp, khiến nàng thấy thân thiết vô cùng.

"Mỗi lần con đến Từ Ninh cung đều rất vui vẻ, tìm mọi cách làm cho ta vui, hỏi gì con cũng nói rất tốt, sống rất tốt, An Viễn Hầu đối với con rất tốt, Thái phu nhân cũng rất tốt với con…"

Tưởng Nhược Nam lắc lắc đầu, nói xen vào: "Thái hậu, con không lừa người, con đúng là sống rất tốt, con vẫn đang cố gắng để sống tốt!"

Thái hậu giơ tay vuốt vuốt mái tóc dài của nàng, ánh mắt ngập vẻ xót xa: "Đứa trẻ đáng thương này, sao ta có thể không biết chứ? An Viễn Hầu sủng ái Vu thị hơn con nhiều, thậm chí có đến một tháng hắn không đến viện tử của con. Giờ con sống ở Hầu phủ nhìn thì rất vẻ vang, rạng rỡ, nhưng đấy là vì con có ta ở

phía sau. Nhưng con đừng sợ, sau này dù ta không còn nữa, vẫn còn Hoàng hậu và Thái tử đứng sau con, họ mãi mãi không bao giờ dám tệ bạc với con!"

Tưởng Nhược Nam úp tay lên tay Thái hậu, nước mắt lã chã rơi. Không phải chưa từng có người tốt với nàng, nhưng lòng tốt của họ đều có điều kiện. Đằng sau lòng tốt đó là sự bạc bẽo, nhìn rõ bản chất của nó rồi khiến người ta không còn thấy ấm áp vì được đối xử tốt nữa. Chỉ có Thái hậu, lòng tốt của Thái hậu vô điều kiện, bà chưa từng ép buộc nàng làm gì, cho dù Nhược Lan không chịu học lễ nghi, dù không chịu nghe lời lấy con trai bà, nhưng bà luôn nói với nàng, Nhược Lan của ta…

Nhược Nam chưa từng có được niềm hạnh phúc ấy, nàng làm sao có được niềm hạnh phúc ấy…

"Thái hậu, từ rất lâu rồi Nhược Lan đã muốn hỏi Thái hậu, tại sao Thái hậu lại đối tốt với Nhược Lan như thế, giống như mẹ đối với con gái vậy?" Tưởng Nhược Nam không kìm được hỏi.

"Ta vẫn luôn đợi con hỏi ta câu ấy…"

Thái hậu quay người chầm chậm đi về phía trước, "Đừng vội, sẽ có ngày ta nói cho con biết." Giọng bà khẽ khàng, chậm rãi, nhưng lại ẩn chứa rất nhiều tình cảm, điều này khiến Tưởng Nhược Nam cảm thấy trong lòng Thái hậu nhất định có tâm sự, mà tâm sự này liên quan tới mình.

Tưởng Nhược Nam đưa tay quệt nước mắt đuổi theo Thái hậu, tiếp tục khoác tay bà về Từ Ninh cung. Ánh mặt trời xuyên qua những tầng mây, phủ lên người họ một lớp ánh sáng màu vàng, từ xa nhìn lại, giống như một bức tranh tuyệt đẹp.

***

Từ hôm Tưởng Nhược Nam đưa ra hình thức trừng phạt Vu Thu Nguyệt và Vương thị, hàng ngày ngoài thời gian tới thỉnh an Thái phu nhân ra, hầu như Vương thị đều ở nhà, chăm chỉ thêu thùa may áo cho Tưởng Nhược Nam. Cô ta rất chịu khó, chỉ hi vọng sau khi Tưởng Nhược Nam hả giận, thấy bộ y phục đẹp đẽ sẽ hoàn toàn tha lỗi cho mình. Cô ta cũng mong phu quân của mình dựa vào quan hệ của An Viễn Hầu mà có được gì đó, biết đâu lại danh tiếng lẫy lừng, càng hi vọng sau này Tưởng Nhược Nam giao thêm nhiều việc cho phu quân mình. Địa vị của phu quân cô ta cao hơn một chút thì tiền đồ con trai cô ta cũng sẽ tốt hơn.

Khi Vương thị nghiêm túc ngoan ngoãn thêu y phục, thì mỗi buổi trưa hàng ngày Vu Thu Nguyệt đều phải tới Thu Đường viện đọc sách cho Tưởng Nhược Nam nghe.

Tưởng Nhược Nam sợ cô ta đi nắng bị cảm, gây ra những phiền phức không đáng có nên ngày nào cũng chuẩn bị trà mát giải cảm và nước mơ đá cho cô ta uống, khiến Vu Thu Nguyệt không có cơ hội giả bệnh để thoái thác không đến.

Dù Vu Thu Nguyệt che ô, lại dùng quạt, khi đi cũng cố gắng rảo bước thật nhanh, nhưng vì giờ Ngọ là lúc tia tử ngoại mạnh nhất, da của cô ta lại vừa phục hồi, đang trong tình trạng vô cùng non, vì vậy chưa đến nửa tháng cả người đều đen xì. Giờ nhìn cô ta còn đen hơn cả Tưởng Nhược Nam, vẻ đẹp hoa nhường nguyệt thẹn vì vậy mà cũng bị giảm bớt đi vài phần. Trước mặt Tưởng Nhược Nam, Vu Thu Nguyệt không dám kêu ca gì, vẫn phải nén giận mà đọc sách cho nàng nghe, nhưng hễ về tới viện tử của mình, nhìn làn da bị cháy nắng tới mức đỏ rực cả lên, lập tức muốn ném tan tành tất cả mọi thứ trong phòng, nhưng lại e ngại a hoàn của Thái phu nhân, đành phải nhịn, nhịn tới mức sắp nội thương tới nơi.

Vu Thu Nguyệt từng than khổ với Cận Yên Nhiên, nước mắt ròng ròng khiến người ta nhìn mà thương xót, nhưng Cận Yên Nhiên lại chỉ thở dài, đáp: "Muội từng nghĩ tẩu tẩu sẽ dùng cách độc ác nào đó để trừng phạt chúng ta cơ, không ngờ lại đơn giản như vậy, tiểu tẩu tử đừng lo, giờ thì hơi đen một tí, nhưng qua một mùa đông sẽ trắng lại thôi! Dù sao khi ấy cũng là do chúng ta đòi đánh cược, mà chúng ta còn thua, cũng không có cách nào khác!"

Những lời này làm Vu Thu Nguyệt nghe xong mà tức muốn thổ huyết, còn phải đợi cả một mùa đông? Lẽ nào bảo cô ta mang cái khuôn mặt đen xì như than này đối diện với Hầu gia cả một mùa đông ư?

Nhưng dù có tức giận, dù có không muốn tới đâu, hàng ngày cô ta vẫn phải đúng giờ đến Thu Đường viện. Cô ta không dám giở trò gì, chuyện lần trước khiến cô ta vẫn còn thấy sợ. Vu Thu Nguyệt có cảm giác Tưởng Nhược Nam không phải là người mà mình có thể dễ dàng dắt mũi, muốn lật thì phải tính kế lâu dài.

Thời gian cứ thế trôi qua, từng ngày từng ngày một, chẳng mấy chốc lại tới mùng Một! Khi Tưởng Nhược Nam cho rằng Cận Thiệu Khang sẽ không đến viện tử của nàng nữa, thì tốt mùng Một hôm ấy, hắn đã bất ngờ xuất hiện ở Thu Đường viện.

***

Tối mùng Một, Tưởng Nhược Nam tắm rửa xong, ngồi trước của sổ hong tóc, nhìn mặt trăng sáng rỡ lơ lửng trên không trung mà thất thần thì đột nhiên nghe thấy bên ngoài vọng vào tiếng a hoàn thỉnh an Cận Thiệu Khang.

Tưởng Nhược Nam sững sờ, sao hắn lại đến? Nàng vội nhìn ra cửa, thấy rèm trúc quết sơn đỏ khẽ vén lên, ngay sau đó thân hình cao lớn rắn chắc của Cận Thiệu Khang xuất hiện ngay trước mặt nàng.

Cận Thiệu Khang quay lại dặn a hoàn bên ngoài mang nước vào, quay đầu thấy Tưởng Nhược Nam đang ngồi bên cửa sổ, tóc dài thả ngang vai, chiếc áo bằng lụa trắng mong manh dính sát vào cơ thể săn chắc thon gọn của nàng. Ánh trăng sáng trắng xuyên qua cửa sổ rót lên người, khiến nàng nhìn như tiên nữ trong trăng, thuần khiến thanh tú.

Trái tim Cận Thiệu Khang khẽ run lên, nhưng khi bắt gặp ánh mắt nàng, hắn lại chau mày, ánh mắt nàng nhìn hắn sắc quá mức thì phải.

"Hầu gia sao lại đến đây?" Tưởng Nhược Nam cảm thấy thật lạ, chẳng phải nàng đã nói rất rõ ràng với hắn rồi sao? Một người kiêu ngạo như hắn sao vẫn đến?

"Hôm nay là mùng Một!" Cận Thiệu Khang điềm đạm buông một câu, quay người ngồi xuống một chiếc ghế khác.

Tưởng Nhược Nam đứng dậy, đi tới trước mặt hắn, nhìn hắn nói: "Thiếp biết hôm nay là mùng Một, nhưng những gì thiếp nói tối hôm ấy..."

Cận Thiệu Khang ngẩng đầu, lạnh lùng ngắt lời nàng: "Tưởng Nhược Lan, những lời tối hôm ấy không được nhắc lại nữa!" Những đường nét trên khuôn mặt hắn căng ra, giọng thêm vài phần sắc lạnh!

"Hầu gia, những gì thiếp nói đều rất thật lòng!" Tưởng Nhược Nam nhìn hắn, đáp.

"Đủ rồi!" Cận Thiệu Khang "soạt" một tiếng đứng bật dậy, thân hình cao lớn lập tức tạo ra khí thế áp bức người khác, nhanh chóng bao trùm lấy nàng, "Nàng cũng nên vừa phải thôi! Tạm thời không nhắc đến việc những suy nghĩ của nàng buồn cười tới mức nào, trước kia nàng cố chấp đòi gả cho ta bằng được, giờ nàng là chính thất của ta, việc này sẽ mãi mãi không bao giờ thay đổi! Chuyện do nàng gây ra, nay chỉ một tiếng hối hận của nàng, tưởng thế là xong ư? Tưởng Nhược Lan, nàng đã quên rằng đây là phủ An Viễn Hầu rồi sao? Mẫu thân ta ngày nào cũng cầu thần khấn phật mong nàng sớm sinh người nối dõi cho Hầu phủ, nàng bảo ta phải nói với mẫu thân thế nào?" Hắn dừng lại rồi nói tiếp: "Hay nàng cho rằng ta sẽ nói thật với mẫu thân? Nói rằng nàng muốn ta chung thuỷ, nếu không sẽ không động phòng với ta? Nàng có biết hậu quả sẽ thế nào không? Nàng tưởng Thái hậu sẽ đứng về phía nàng, sẽ tán đồng suy nghĩ của nàng chắc?"

Tưởng Nhược Nam đột nhiên không biết phải trả lời thế nào. Những lời tối hôm ấy nàng đã nhất thời buộc miệng nói ra do trong lòng quá bức bối, khi nói hoàn toàn chẳng suy nghĩ nhiều, thời gian này nghĩ kĩ lại, cũng cảm thấy hôm ấy thật lỗ mãng. Thân là chính thất lại yêu cầu chàng chung thuỷ, đây là việc chẳng dễ dàng gì trong xã hội này, nghĩ thầm trong lòng thì được, nhưng đường hoàng nói ra miệng như thế, e rằng ngoài nàng ra chẳng ai có thể chấp nhận được cả.

Cận Thiệu Khang nói đúng, cho dù là Thái hậu cũng sẽ không ủng hộ nàng. Chỉ sợ cuối cùng sẽ chẳng có kết cục tốt đẹp gì...

Nhưng nếu không nói rõ ra như thế thì nàng sao có thể đối mặt với hắn? Dùng chung một người đàn ông với mấy người phụ nữ khác, không phải là chuyện nàng có thể dễ dàng chấp nhận!

Đúng lúc nàng còn đang bối rối không biết phải đối đáp với hắn thế nào thì Ánh Tuyết cùng mấy a hoàn khác mang nước vào.

Tưởng Nhược Nam nói với Ánh Tuyết: "Ánh Tuyết, ta đã tắm xong rồi!"

Còn chưa đợi Ánh Tuyết trả lời, Cận Thiệu Khang đã lên tiếng: "Là ta muốn tắm!"

Tim Tưởng Nhược Nam nhảy loi choi trong lồng ngực, quay đầu nhìn hắn.

Hắn đang đứng trước bàn, ánh sáng từ ngọn nến to trên bàn hắt lên khuôn mặt hắn tạo thành từng vùng sáng tối khác nhau, khiến những đường nét trên ấy càng gợi cảm hơn, đồng thời sự lạnh lùng cũng được thể hiện rõ nét hơn.

Hắn muốn tắm ở đây? Hắn không phải muốn… thật chứ?

Tưởng Nhược Nam bỗng chốc thấp thỏm, nhưng vì trước mặt đám a hoàn nên nàng không tiện nói gì.

Bên kia a hoàn đã đặt nước xuống và đi ra ngoài.

Đợi bọn a hoàn lui ra, Cận Thiệu Khang cởi bỏ áo ngoài ngay trước mặt Tưởng Nhược Nam, để lộ phần thân trên rắn chắc và chiếc quần lụa màu đen phía dưới. Tưởng Nhược Nam thấy vậy mặt thoáng đỏ lên, vội vàng quay người đi. Mặc dù không phải chưa từng nhìn thấy cơ thể đàn ông, nhưng không biết tại sao, động tác đó của Cận Thiệu Khang lại khiến nàng rất bối rối.

44. Chương 44

Cận Thiệu Khang nhìn bộ dạng luống cuống lẩn tránh của nàng, trên khuôn mặt lạnh lùng trầm lắng của hắn bỗng hiện lên ý cười.

Hắn ném chiếc áo ngoài đang cầm trong tay lên giường, sau đó bước về phía sau tấm bình phong.

Sau khi nghe tiếng bước chân hắn biến mất sau tấm bình phong, Tưởng Nhược Nam mới quay đầu lại, nàng vô thức liếc mắt về phía ấy một cái, thấy thân hình cao lớn của hắn in lên cánh bình phong. Lúc này hắn đang nhấc dóng chân dài bước vào thùng nước, ngay sau đó, một vật gì đó thoắt ẩn thoắt hiện, run rẩy lay động.

"Bùng" một tiếng, Tưởng Nhược Nam có cảm giác toàn bộ huyết dịch trong người đều dồn cả lên mặt! Nàng vội vàng ôm mặt, sau đấy nàng nhảy lên, nằm bò ra giường, kéo tấm chăn mỏng trùm kín đầu. Trong không gian đóng kín bức bối, nàng dường như nghe thấy cả tiếng trái tim mình đang đập.

Cũng chẳng biết bao lâu sau, nàng đột nhiên nghe giọng Cận Thiệu Khang vang lên: "Nhược Lan!"

Tưởng Nhược Nam vờ chết, không thèm trả lời hắn. Nàng có linh cảm hắn gọi mình lúc này chắc chắc không phải vì việc gì tử tế!

Quả nhiên câu tiếp theo của Cận Thiệu Khang là: "Qua kỳ lưng cho ta!" Giọng hắn nghe như mệnh lệnh, hết sức thản nhiên.

Tưởng Nhược Nam trợn ngược mắt lên lườm hắn trong… chăn, lòng thầm nguyền rủa, ngươi chết đi, muốn lão nương phục vụ ngươi, không có cửa đâu!

"Tưởng Nhược Lan!" Hắn bỗng cao giọng.

Tưởng Nhược Nam sợ đám a hoàn trong viện tử nghe thấy rồi lại bàn tán linh tinh, bất đắc dĩ đành ngồi dậy.

Chẳng phải là chỉ kỳ lưng thôi sao?

Tưởng Nhược Nam không cam tâm đáp: "Đến đây!"

Vòng qua bình phong thấy Cận Thiệu Khang đang ngồi trong thùng gỗ to, mặt quay về phía nàng. Xung quanh hơi nước mù mịt, khuôn mặt anh tuấn của hắn chìm trong đó, mái tóc dài ướt rượt, vài sợi còn dính ở trên má khiến khuôn mặt vốn lạnh nhạt của hắn có thêm vài phần ma mị.

Mặt Tưởng Nhược Nam bất giác lại nóng lên, nàng vội vàng cúi đầu xuống, không để hắn thấy sự ngượng ngùng của mình.

Vòng qua thùng gỗ, nàng đứng sau lưng hắn cầm chiếc khăn mà Ánh Tuyết đã chuẩn bị sẵn, bôi xà phòng lên, nhưng bàn tay dừng giữa không trung do dự mãi không hạ xuống.

"Sao thế?" Thấy nàng do dự chưa hành động, Cận Thiệu Khang lên tiếng hỏi, tiện thể vòng tay ra sau gáy vén mái tóc dài thả xuống trước ngực.

Đuôi tóc kéo lên làn da màu đồng của hắn tạo thành những vệt nước trên lưng, những vệt nước ấy chảy thành giọt, từng giọt từng giọt lăn trên làn da hắn, long lanh lấp lánh.

Tưởng Nhược Nam mím chặt môi, đột nhiên cảm thấy miệng lưỡi khô rát.

Nàng hít một hơi thật sâu, nén trái tim đang đập cuống loạn xuống thầm nghĩ, bối rối gì chứ? Coi như chà lông cho Ba Ba là xong (Ba Ba là con chó ở cô nhi viện, Tưởng Nhược Nam thường tắm cho nó). Nàng bắt đầu dùng khăn mặt chà lưng cho hắn, ngón tay vô tình thỉnh thoảng lại chạm vào da hắn, như bị điện giật, cả hai không hẹn mà khẽ run lên.

Tưởng Nhược Nam chà vài cái, da hắn bắt đầu đỏ lên, khi ngắm kĩ, nàng thấy trên lưng hắn có không ít những vết sẹo, nông có sâu có, ngắn có dài có, đủ mọi hình dạng, dường như rải rác khắp tấm lưng trần.

Tưởng Nhược Nam nhớ lại những lời Cận Yên Nhiên từng nói, không kìm được, nàng hỏi: "Hầu gia, những vết thương trên lưng chàng là do dẹp loạn mà nên phải không?"

Cận Thiệu Khang trầm mặc hồi lâu mới "ừm" một tiếng.

Tưởng Nhược Nam lầm bầm rủa thầm, khi mắng mỏ sai bảo người khác sao mà lớn tiếng thế, giờ lại trở nên kiệm lời như vàng rồi?

"Sao? Làm nàng sợ à?" Cận Thiệu Khang đột nhiên hỏi.

"Không, phụ thân thiếp là tướng quân, trên người có rất nhiều vết thương, sao thiếp lại sợ được!" Tưởng Nhược Nam vừa lười nhác chà lưng cho hắn vừa đáp: "Chỉ là cha thiếp đánh trận cả đời, số vết thương trên người cũng không nhiều bằng chàng! Hầu gia, chẳng phải chàng cũng là đại tướng quân ư? Sao lại phải liều mạng thế này?" Tưởng Nhược Nam một phần là vì tò mò, một phần là vì muốn hoá giải không khí gượng gạo giữa hai người nên mới cố tìm đề tài để khơi chuyện.

Cận Thiệu Khang cười nhạt một tiếng, đáp: "Khi ấy ta chẳng qua mới chỉ mười sáu tuổi, không liều mạng đánh thắng vài trận, ai sẽ phục một đại tướng quân như ta?" Hắn nói nghe thật đơn giản, nhưng nàng lại cảm nhận được sự nặng nề trong giọng hắn.

Mười sáu tuổi, vì muốn kiến công lập nghiệp, chấn hưng gia nghiệp mà hắn phải xông pha ngoài trận mạc, không màng sống chết, nhất định khổ sở lắm.

"Chàng cũng chẳng dễ dàng gì." Tưởng Nhược Nam nhẹ nhàng buông một câu.

Chỉ mấy từ đơn giản ấy liền khiến trái tim Cận Thiệu Khang đập nhanh hơn bình thường vài nhịp, một cảm giác không thể gọi thành tên tràn ngập lòng hắn. Những người con gái bên cạnh luôn ca ngợi công lao của hắn, khuếch trương sự anh dũng của hắn, nhưng ai có thể hiểu được sự vất vả khổ sở hắn từng trải qua?

Sắc mặt hắn dần dịu xuống, khoé miệng vô thức nhếch lên cười.

Chỉ là, hắn không quen với cảm giác này nên vội vàng chuyển đề tài.

"Tưởng Nhược Nam, nàng không thể mạnh tay hơn một chút à? Hằng ngày nhe nanh múa vuốt, giờ bảo nàng làm chút chuyện, nàng lại quở quạnh như thế là sao?"

Tưởng Nhược Nam nghe hắn nói thì nổi giận, mẹ kiếp, ngươi coi ta là nô tỳ thật sao, ở đó mà khoa chân múa tay sai khiến!

Muốn mạnh tay chứ gì!

Nàng nhướn một bên mày, nghiến răng nghiến lợi, tập trung toàn bộ sức lực vào cánh tay, tức giận chà mạnh mấy cái.

Người hắn gập về phía trước, hự lên một tiếng buồn bực. Trên lưng lập tức xuất hiện mấy vệt máu tươi!

"Tưởng Nhược Lan!" Hắn nghiến răng nghiến lợi gọi, ngay sau đó, hắn quay phắt người lại, nhanh như chớp túm lấy hai cổ tay nàng.

Hắn nhìn nàng, đôi đồng tử mờ hơi nước, đùng đục, khiến ánh mắt hắn dường như trở nên dịu dàng hơn.

Hắn hơi nhướn người lên để lộ phần thân trên tráng kiệt, cơ thể hoàn mỹ, những thớ thịt rắn chắc, làn da bóng nhẫy căng mượt, các múi cơ ở bụng thoắt ẩn thoắt hiện… Tất cả đều toát lên vẻ nam tính cực độ, hấp dẫn tới không thể hấp dẫn hơn.

Hắn cúi đầu, như cười như không nhìn nàng, "Tưởng Nhược Lan, nàng cố ý phải không?"

Trong lúc nói chuyện, mái tóc dài của hắn đong đưa chạm vào mặt nàng, một cái, hai cái, tê tê buồn buồn, thần kinh nàng như bị thách thức.

Tưởng Nhược Nam đỏ mặt, ra sức giẫy giụa mấy cái, miệng là oai oái: "Là chàng bảo thiếp mạnh tay hơn… chàng buông ra, nếu không đừng trách thiếp không khách sáo!"

"Ta muốn xem xem, nàng không khách sáo thì sẽ thế nào!" Hắn nhìn nàng đột nhiên mỉm cười, lúm đồng tiền trên má nhanh chóng hiện ra. Vào giây phút ấy, Tưởng Nhược Nam cảm giác mình đã thấy cả một bầu trời bạt ngàn sao, rồi lại như thấy trăm hoa đua nở, giây phút ấy, hơi thở của nàng như ngừng lại…

Nhiệt độ sau tấm bình phong đột nhiên tăng vọt. Trên mặt, trên người Tưởng Nhược Nam rịn đầy mồ hôi khiến chiếc áo lụa dính chặt vào cơ thể, vô cùng khó chịu.

Nụ cười của Cận Thiệu Khang giống như ánh mặt trời rực rỡ, khiến mắt nàng hoa lên và đầu óc thì mụ mị. Nàng vội cúi đầu xuống, lòng bất giác thấy khinh miệt bản thân mình, giờ là lúc si mê ai đó sao? Hãy tỉnh táo đi, bình tĩnh lại đi!

Nhưng…

Hắn đứng cách nàng gần như thế, gần tới mức nàng có thể nghe thấy tiếng trái tim hắn đang đập thình thịch thình thịch, tới mức nàng có thể ngửi thấy mùi hương thanh khiết toả ra từ cơ thể hắn khi vừa tắm rửa xong. Mùi hương này sau khi được nhiệt lượng hun đốt thì càng thêm nồng, quện thêm cả thứ mùi nam tính đặc trưng của đàn ông, thứ hương thơm hỗn hợp ấy dần dần bao chặt nàng…

Mặc dù nàng đã không ngừng nhắc nhở bản thân, nhưng trái tim nàng vẫn đập rất mạnh, toàn thân như bị lửa thiêu đốt, bắt đầu thấy nóng rực lên.

Nàng cúi đầu xuống, không dám nhìn hắn. Hai tay vẫn đang bị hắn khống chế, nàng cố giằng ra, nhưng chỉ khiến lực khống chế của hắn mạnh hơn mà thôi. So với sức của hắn thì sự phản kháng của nàng thật có chút nực cười.

"Đây chính là thứ 'không khách khí' mà nàng đang nói đến?" Cận Thiệu Khang vẫn giữ chặt tay nàng, khẽ cười, hỏi.

Hắn nhìn nàng, bộ dạng của nàng lúc này thật khiến người ta phải động lòng. Nàng đang cúi đầu, vẻ mặt ngượng nghịu, hai má hồng rực, mái tóc dài rủ xuống, đôi mắt thi thoảng lại ngước lên nhìn rất nhanh, hai đồng tử đen như hắc ngọc long lanh nước khiến hắn nhìn mà trái tim chao đảo.

Rõ ràng nàng không thật quá xuất sắc, nhưng lại có thể khiến hắn rung động, đánh thức cảm xúc sâu nhất trong hắn, khiến hắn không thể kiểm soát, không thể khống chế…

Cảm giác ham muốn quen thuộc dâng đến, hết đợt này tới đợt khác tấn công hắn, khiến toàn thân hắn nóng rực lên. Hắn nắm chặt cổ tay nàng, từ từ kéo gần về phía mình hơn.

Cảm nhận được hành động khác lạ của hắn, Tưởng Nhược Nam bắt đầu thấy hoảng loạn, trái tim nàng đập mạnh như muốn vọt ra khỏi miệng, vô thức, nàng lại bắt đầu giằng ra, nhưng rất rõ ràng, nàng chỉ phí sức.

Một lát sau, dường như hắn không thể nhẫn nại hơn được nữa.

Đôi lông mày khẽ rung, hắn nhẹ nhàng nói một câu: "Đừng cử động!" giọng nói trầm khàn chứa đầy khao khát dục vọng xuyên qua tai nàng rồi chạy thẳng vào tim.

"Này, chàng mau buông thiếp ra, thiếp… thiếp còn phải kỳ lưng cho chàng!" Tưởng Nhược Nam vừa giãy vừa bất lực nói.

Hắn nhìn nàng, đôi mắt mơ màng sáng rực, vô cùng dịu dàng và còn có cả ý cười trong đó: "Còn để nàng kỳ nữa thì da trên lưng ta cũng tuột hết mất!" Lời vừa dứt, ta hắn khẽ dùng lực, kéo cả người nàng ngã vào vòng tay hắn!

"Á", Tưởng Nhược Nam kêu khẽ, mặt nàng đã áp sát vào khuôn ngực rộng lớn của hắn, làn da màu đồng sạch sẽ, mát lành và có khả năng đàn hồi rất tốt, thoang thoảng mùi hương đàn ông. Tưởng Nhược Nam thấy hoa mắt chóng mặt, đầu óc bỗng chốc trống rỗng!

"Mặt nàng nóng quá…" Hắn khe khẽ nói, sau đó buông tay nàng ra, vòng hai tay ôm lấy nàng, đôi vai rắn chắc dần dần siết chặt, nàng nghe hắn thở hắt ra một tiếng đầy thoả mãn.

"Chàng… Chàng mau buông thiếp ra! Nếu không thiếp sẽ không khách khí nữa đâu, thật đấy!" Sau khi cơn váng vất qua đi, nàng lại bắt đầu giẫy giụa. Cảm giác lúc này của nàng rất kỳ lạ, trong cơ thể bỗng đâu xuất hiện hai người, một người tham lam muốn hưởng thụ vòng ta rắn chắc này, người còn lại luôn trong trạng thái tỉnh táo, không ngừng nhắc nhở nàng rằng, một khi trầm luân vào đó thì không bao giờ thoát ra được.

Cận Thiệu Khang cười khẽ một tiếng, hoàn toàn không coi sự uy hiếp của nàng là thật, ngược lại còn siết chặt vòng tay hơn, khiến nàng áp sát vào người hắn.

Vòng ôm càng ngày càng chặt, càng lúc càng nóng, khiến nàng không thể thở được. Nàng nhắm chặt hai mắt, hít một hơi thật sâu, ngay sau đó không hề do dự mà cắn một cái thật đau vào ngực hắn.

"Á!" Cận Thiệu Khang giật nảy mình kêu lên, sau đó vội buông nàng. Ngay chính giữa ngực hằn vết răng sâu hoắm, máu bắt đầu rỉ ra.

Tưởng Nhược Nam vừa thoát được vòng tay của hắn thì vội giật lùi về phía sau mấy bước, nhìn hắn đắc ý nói: "Thiếp đã nhắc nhở chàng rồi đấy! Nhưng chàng lại không tin nên đừng trách thiếp. Được rồi, có lẽ Hầu gia cũng đã tắm xong, không cần thiếp nữa, thiếp ra ngoài trước đây!" Nói rồi hất hất tóc, vòng qua thùng tắm đi ra ngoài tấm bình phong.

Đúng vào lúc nàng sắp bước ra khỏi đó, một cánh tay từ phía sau vươn lên túm lấy tay nàng, kéo mạnh một cái. Nàng chưa kịp phản ứng lại đã cảm thấy trời xoay đất chuyển, ngay sau đó nàng ngã vào trong thùng tắm gỗ.

Nước trong thùng lập tức dâng lên, trong nháy mắt toàn thân nàng ướt đẫm. Tiếp theo, vòng ngực rộng lớn nóng rẫy áp sát nàng, khoá chặt nàng vào thành thùng tắm, khiến nàng không thể cử động.

Tưởng Nhược Nam nổi cáu, mẹ kiếp, vẫn còn chưa chịu thôi! Định giở trò cưỡng hiếp chắc?

Nàng ngẩng đầu nhìn Cận Thiệu Khang, đang định cao giọng nói hắn mấy câu, nhưng khi nhận ra khuôn mặt hắn gần ngay trước mắt, ngũ quan anh tuấn toát ra một sức hút khiến nàng hồn xiêu phách lạc. Đôi đồng tử của hắn như một hồ nước mênh mông, sâu không thấy đáy, trong suốt tới mức nàng có thể soi thấy khuôn mặt đỏ bừng của mình trong đó, đôi môi với các đường nét góc cạnh rõ ràng hơi hé, toát ra sự khao khát say mê…

Ngực Tưởng Nhược Nam phập phồng, mỗi lần như thế lại càng áp sát vào hắn hơn, cảm giác ấy khiến từng lỗ chân lông trên người nàng đều nở ra, hơi nóng cũng theo đó mà bốc lên ngùn ngụt!

Nàng đột nhiên cảm thấy rất khát, rất nóng, nàng giơ tay chặn trước ngực định đẩy hắn ra, nhưng hắn lại ưỡn ngực về phía trước, thân mật áp sát nàng hơn, khiến nàng không thể kháng cự. Qua làn áo mỏng đã ướt nhẹp, nàng hoàn toàn có thể cảm nhận được nhiệt độ trên làn da hắn…

Nàng nhìn hắn, toàn thân đau nhức bất lực, đến giọng nói cũng mềm như tơ: "Hầu gia… hãy buông thiếp ra trước đã, y phục của thiếp ướt hết cả rồi…"

Môi nàng hé ra rồi khép vào, ướt át quyến rũ, giống như đang đợi hắn khám phá.

"Nếu đã ướt hết rồi, thì cởi luôn ra đi…" Ánh mắt Cận Thiệu Khang nhìn nàng đăm đăm, giọng hắn khàn đục, sau đó hắn cúi đầu xuống, khoá chặt môi nàng.

Nụ hôn nóng rẫy và ướt át mang theo khao khát vô tận, dục vọng vô tận. Hơi thở của hắn thâm nhập vào tứ chi xương cốt của nàng qua khuôn miệng và chiếc lưỡi dài, chạm tới từng ngóc ngách trong cơ thể nàng, nháy mắt, dường như hắn đã thâm nhập được vào người nàng vậy.

Đầu óc nàng trống rỗng, hoàn toàn không thể phản ứng lại. Nụ hôn của hắn, hơi thở của hắn, nhiệt độ của cơ thể hắn, cái ôm của hắn, tất cả đều khiến các dây thần kinh của nàng bị kích thích mạnh mẽ, làm cho cơ thể nàng sản sinh ra thứ cảm giác không thể mô tả bằng lời. Có điều thứ cảm giác ấy lại không khiến nàng khó chịu.

Nàng giãy giụa một vài cái, nhưng chỉ càng khiến hắn siết chặt vòng vây hơn, tham lam kịch liệt hơn! Dần dần, nàng nhắm mắt lại, sự phản kháng cũng dần lắng xuống. Nàng cảm thấy tay hắn đang lần vào trong người mình từ dưới nước, mỗi sự đụng chạm là mỗi lần lý trí của nàng sụp đổ, khiến cơ thể nàng mềm nhũn mất hết sức lực. Sau đó hắn từ từ cởi bỏ y phục của nàng, làn da trần bắt đầu tiếp xúc với mặt nước đã bắt đầu nguội lạnh, nàng run rẩy một cách không thể tự chủ…

Hắn không còn quấn lấy môi nàng nữa mà lần dọc xuống dưới, sượt qua gò má, cằm, cổ, trượt xuống vai, xương quai xanh… Mỗi lần môi hắn mút và răng hắn cắn nhẹ da nàng lại khiến nàng khẽ run lên, khiến nàng khao khát nhiều hơn nữa, khiến nàng không còn sức để phản kháng…

Cận Thiệu Khang khẽ bế nàng lên, cơ thể nàng mềm nhũn, làn da trơn mướt, hơi ửng hồng, ngực nàng dần dần trồi lên khỏi mặt nước. Khi hắn nhìn thấy nụ hoa tròn xinh xinh đang hé nở ấy, hắn giống như một cậu nhóc chưa trải đời, không thể kiềm chế được bản thân.

Hắn khẽ rên lên một tiếng, vùi đầu vào giữa hai bầu ngực nàng.

Tưởng Nhược Nam cũng rên lên nhè nhẹ, hai tay giữ chặt vào thành thùng gỗ, toàn thân chỗ nào cũng trở nên mẫn cảm. Nàng khẽ run rẩy, bất lực ngửa cổ ra sau, mái tóc dài rủ xuống, tạo thành một cảnh tượng vô cùng đẹp mắt…

Nước trong thùng tắm dần nguội lạnh, nhưng nhiệt độ trên cơ thể hai người lại không ngừng tăng cao…

"Nhược Lan… Nhược Lan…" Trong lúc tham lam hôn lên da thịt nàng, hắn cất tiếng gọi ngọt ngào. Cận Thiệu Khang ngẩng mặt, đỡ đầu nàng lên, nhìn thẳng vào mắt nàng, ánh mắt mơ màng nhưng dịu dàng vô tận giống như có thể hoà tan tất cả.

"Nhược Lan… Ta nhất định sẽ đối xử với nàng thật tốt…" Hắn nhìn nàng, khoé miệng nhếch lên mỉm cười nhẹ như làn gió xuân.

Tưởng Nhược Nam nhìn nụ cười của hắn, nhất thời không còn biết mình đang ở đâu.

Đột nhiên, hắn tách hai chân nàng ra, một vật lớn nóng rực áp sát chân nàng, từ từ tiếp cận phần nhạy cảm nhất của nàng…

Cảm giác trống rỗng khiến tiếng chuông cảnh báo trong trái tim nàng rung lên rõ ràng, trong nháy mắt ý thức của nàng đã quay trở lại! Nàng cúi đầu nhìn cơ thể chỗ nào cũng có dấu vết của những nụ hôn, trán bắt đầu toát mồ hôi lạnh. Nàng sao thế này? Nàng đang làm gì? Nàng lại khuất phục trước dục vọng của hắn sao?

Ngay lập tức, ham muốn bản năng của cơ thể từ từ lụi đi, lý trí bắt đầu chiếm thế thượng phong.

Nếu nàng không thể khắc chế được dục vọng của chính mình, khuất phục hắn lần này, thì sẽ có lần thứ hai, thứ ba… những ngày sau đó sẽ còn là vô số lần khác nữa. Hắn thấy nàng vừa nói ra những lời cay nghiệt cách đó không lâu mà giờ đã khuất phục, e hắn sẽ cho rằng những lời nàng nói lần đó chỉ là thủ đoạn để mong được sủng ái, sau này hắn sẽ không coi trọng ý kiến của nàng. Còn nàng? Nếu nàng để chuyện này tiếp tục thì sự kiên trì bấy lâu nay của nàng là vì cái gì? Chẳng phải tất cả bỗng trở nên rất nực cười ư? Cuối cùng chẳng phải nàng vẫn cùng những người phụ nữ khác chia sẻ một người đàn ông, đấu đá với họ để tranh giành sự sủng ái, sau này nàng sẽ sống một cuộc sống như thế ư?

Hơn nữa… ngộ nhỡ, ngộ nhỡ nàng bắt đầu quen với sự tồn tại của hắn rồi, quen với sự dịu dàng của hắn thì nàng còn có thể sống bình lặng như thế này được không?

Tưởng Nhược Nam càng nghĩ càng thấy sợ hãi, trong nháy mắt trái tim bỗng dưng nguội lạnh hẳn.

45. Chương 45

Về phần Cận Thiệu Khang, hắn không hề cảm thấy sự khác lạ ấy, đang chuẩn bị đi vào cơ thể nàng, đột nhiên hắn thấy nàng thu chân vào.

Hắn tưởng nàng sợ, vừa giơ tay tách chân nàng ra, vừa thì thầm vào tai nàng: "Nhược Lan, đừng sợ, ta sẽ cẩn thận…" Bàn tay dịu dàng của hắn, giọng nói khản đặc của hắn, giống như một chiếc lông vũ nhẹ nhàng khuấy đảo trái tim nàng, bản năng vừa bị lý trí đè bẹp giờ lai rục rịch ào lên.

Tưởng Nhược Nam cảm nhận được, vội vàng hạ quyết tâm, dùng sức đẩy Cận Thiệu Khang đang đè lên người nàng ra. Do không đề phòng, Cận Thiệu Khang bị đẩy sang thành bên kia của thùng tắm, hắn kinh ngạc nhìn nàng: "Nhược Lan?"

Tưởng Nhược Nam vớt y phục của mình ở dưới thùng nước lên, luống cuống phủ lên người, sau đó ngước mắt nhìn hắn, nói rõ ràng từng từ một: "Hầu gia, thiếp đã nói rồi, chàng có mùi của người phụ nữ khác, thiếp không thích!"

Sắc mặt Cận Thiệu Khang lập tức sầm xuống, hắn nén giọng hỏi: "Tưởng Nhược Lan, nàng đang nói những lời ngu ngốc gì thế? Vừa rồi rõ ràng nàng…"

"Vừa rồi thiếp đã rất cố gắng, nhưng cuối cùng thiếp phát hiện ra, thiếp cũng không thể miễn cưỡng bản thân được! Hầu gia, chàng có thể nói thiếp ngốc, có thể mắng thiếp vô cớ gây sự, nhưng thiếp không thể miễn cưỡng mình được. Thiếp một lòng một dạ với chàng, thiếp cũng mong chàng một lòng một dạ với thiếp, trong trái tim Hầu gia có quá nhiều người, thiếp không thích!"

Tưởng Nhược Nam nhìn hắn nói rất chậm, giống như đang nói rõ một sự thật cho hắn nghe. Giọng nàng không cao không thấp, cũng không vội vàng gấp gáp, không tức giận, chẳng oán hờn, nhưng thái độ đó của nàng khiến hắn kinh ngạc hơn. Bởi vì, hắn cảm nhận được sự quyết tâm của nàng, sự quyết tâm không cách nào lay động được.

Sao lại có người phụ nữ như thế chứ, đòi hỏi sự chung thuỷ hết sức ngang nhiên thẳng thắn!

"Nhược Lan, nàng đừng gây sự nữa! Vu Thu Nguyệt đã vào phủ, lại chẳng mắc lỗi lầm gì lớn, nàng bảo ta phải lạnh nhạt với nàng ấy, như thế đối với nàng ấy thật không công bằng!" Giọng Cận Thiệu Khang cũng lạnh dần.

Tưởng Nhược Nam lắc lắc đầu, "Hầu gia, chàng sai rồi, thiếp chưa yêu cầu chàng phải lạnh nhạt thờ ơ với ai, chàng có thể coi như thiếp không tồn tại, thiếp không quan tâm đến sự 'bất công' của chàng!"

Cận Thiệu Khang trong lúc tức giận đã túm lấy cánh tay nàng, "Nàng nói thật?"

Tưởng Nhược Nam bình tĩnh nhìn lại hắn, vẻ mặt kiên định không thay đổi không thay đổi: "Sau chuyện lần này, lẽ nào Hầu gia còn không nhìn ra sự quyết tâm của thiếp?"

Lửa giận bốc lên, hắn nhìn nàng, nghiến răng nghiến lợi đáp: "Tất cả đều do nàng khơi ra, giờ ta… Cận Thiệu Khang ta không phải là người để nàng thao túng, để nàng muốn thế nào là phải thế ấy!" Nói xong, hắn lại cúi đầu xuống hôn lên môi nàng.

Lần này, nụ hôn của hắn mạnh mẽ mà cuồng nhiệt, có cả sự tức giận trong đó, không có sự thân thiết mà là đang phát tiết!

Khó khăn lắm Tưởng Nhược Nam mới giằng ra được, mở miệng nói ngay: "Hầu gia, chàng có nhớ đã từng đánh cược và thua thiếp không?"

Cận Thiệu Khang lạnh lùng trừng mắt nhìn nàng, giống như đã biết nàng sắp nói gì.

"Hầu gia, việc mà thiếp muốn chàng làm chính là, sau này nếu chưa được sự đồng ý của thiếp, không được đụng vào thiếp!" Tưởng Nhược Nam nhìn thẳng vào mắt hắn, nói từng từ một, rất rõ ràng.

Cận Thiệu Khang chết trân nhìn nàng, ánh mắt như có lửa cháy ngùn ngụt, nhưng từ từ cơn giận trong hắn cũng lụi đi, trở thành một vùng băng giá.

"Nàng có biết mình làm như thế hậu quả sẽ thế nào không?"

Tưởng Nhược Nam gật gật đầu, "Thiếp biết, sau này thiếp sẽ không có con, sau này địa vị của thiếp ở Hầu phủ sẽ rất bấp bênh, con của Vu Thu Nguyệt sẽ thừa kế tất cả mọi thứ của Hầu phủ, sau này có thể cô ta sẽ có quyền ngang với thiếp!"

"Không phải có thể, mà sau này nhất định nàng ấy sẽ leo lên đầu nàng, nàng không con, Thái hậu cũng chẳng giúp được nàng!" Cận Thiệu Khang lạnh lùng nhìn nàng nói.

Tưởng Nhược Nam nhìn hắn cười cười, "Hầu gia, chàng có tin không, cả đời này cô ta cũng không thể trèo lên đầu thiếp được, cho dù Vu Thu Nguyệt có sinh mười đứa con trai, cũng không phải là đối thủ của thiếp!" Khi nàng nói toát ra vẻ tự tin trong đó, vừa khiến hắn mê dại, vừa khiến hắn tức giận.

Hắn lạnh lùng quay người đi, bước ra khỏi thùng tắm ngay trước mặt nàng, Tưởng Nhược Nam nhìn thấy thế thì đỏ mặt, nghiêng đầu sang tránh, đột nhiên nghe tiếng quần áo sột soạt, sau đó là tiếng bước chân xa dần của hắn.

Tưởng Nhược Nam quay đầu lại, nhìn hắn ra khỏi bình phong, sau đó nghe tiếng hắn vén rèm. Nàng thầm nghĩ: Lần này có lẽ nàng đã làm hắn giận thật rồi, xem ra, ngày mai nàng nhất định sẽ không tránh được màn giáo huấn của Thái phu nhân, không biết Thái phu nhân có nói với Thái hậu không? Nếu Thái hậu biết người sẽ phản ứng thế nào?

Nghĩ đến đây, Tưởng Nhược Nam cúi đầu thở dài, nhưng rồi sau đó nàng lại tự vực tinh thần mình dậy, cố gắng, không được thoả hiệp! Tưởng Nhược Nam không có chuyện gì là không thể giải quyết được!

Nàng ra khỏi thùng gỗ, vòng qua bình phong, lập tức sững lại.

Nàng thấy Cận Thiệu Khang mình mặc áo lụa màu trắng đứng ở cửa sổ, ánh trăng bạc rót lên khuôn mặt góc cạnh của hắn, gió khe khẽ lật tung mái tóc dài và chéo áo, khiến cả người hắn toát lên thứ khí chất nho nhã thanh cao như thần tên.

Tưởng Nhược Nam nhìn hắn, cảm thấy rất kỳ lạ. Vừa rồi rõ ràng nàng đã nghe thấy tiếng hắn vén rèm lên, nàng cứ tưởng hắn đã đi rồi. Nhưng sao hắn vẫn còn ở đây, những lời từ chối ban nãy của nàng, lẽ nào hắn không thấy giận chút nào sao?

Trước cửa sổ, Cận Thiệu Khang đang nhìn ra ngoài với vẻ mặt bình lặng, ánh mắt thất thần, không biết hắn đang nghĩ gì. Nghe thấy tiếng động, hắn quay đầu lại nhìn nàng, lạnh lùng nói: "Mau thay y phục đi, mặc quần áo ướt sẽ bị cảm mất!"

Tưởng Nhược Nam đáp lại một tiếng, lòng cảm thấy lạ hơn, giờ hắn còn quan tâm cả tới những chuyện này nữa? Hắn cao ngạo như thế, sau khi bị nàng từ chối, phản ứng bình thường nhất là phải lao ra ngoài và không bao giờ thèm quan tâm tới nàng nữa mới đúng chứ? Thái độ của hắn lúc này thật quá kỳ lạ, nhìn thế nào thì cũng thấy rất không bình thường!

Tưởng Nhược Nam lấy từ trong rương ra một bộ y phục bằng lụa, đi vòng ra sau bình phong để thay. Lúc này nàng không biết phải đối mặt với hắn thế nào, không biết phải nói gì nên nàng kiên quyết im lặng, đi thẳng tới bên giường, nằm xuống, xoay lưng về phía hắn và nhắm mắt lại. Vì những giằng co giãy dụa trước đó khiến nàng cảm thấy hơi mệt, nên không lâu sau nàng bắt đầu chìm vào giấc mộng.

Không biết bao lâu sau, nàng cảm thấy bên cạnh mình có cái gì đó chuyển động, nàng đang ngủ rất say nên không tỉnh lại.

Trong mơ, nàng cảm thấy có cái gì đó chạm nhẹ vào mặt, buồn buồn tê tê, khiến nàng không kìm được mà phì cười, ngay sau đó dường như nàng nghe thấy có tiếng ai đó nói.

"…Ta mà bỏ đi, mọi chuyện sẽ ầm ĩ lên… Tâm trạng ta mãi mới có thể bình tĩnh lại thế này, thế mà nàng lại ngủ say như vậy… Thật đúng là quá vô lương tâm… Nếu ta có thể coi nàng như không tồn tại thì tốt biết bao…"

Tròng mắt của Tưởng Nhược Nam đảo đảo, câu nói này lọt vào tai nàng nhưng không rơi xuống được trái tim nàng.

Sáng sớm, nàng bị giọng nói của Ninh An làm cho tỉnh giấc.

"Hầu gia, Hầu gia, sắp tới giờ chầu sáng rồi!"

Người bên cạnh nàng khẽ "ừm" một tiếng, Tưởng Nhược Nam mở bừng mắt ra, khuôn mặt anh tuấn của Cận Thiệu Khang lập tức đập vào mắt nàng, chiếc mũi cao của hắn gần như chạm vào mũi nàng, Tưởng Nhược Nam thất kinh, vội vàng ngẩng đầu dậy, Cận Thiệu Khang cũng nhanh chóng mở mắt.

Hắn nhìn nàng, đôi mắt vừa sâu vừa đen, giống như một vực xoáy sắp sửa hút người ta vào trong.

"Nếu như nàng chủ động chạm vào ta thì không bị tính là vi phạm thoả thuận chứ?" Đột nhiên hắn buông ra một câu không đầu không cuối.

"Hả?" Tưởng Nhược Nam nghe không hiểu. Nàng thuận theo mắt hắn nhìn xuống, thấy tay mình đang đặt trên eo hắn, dính chặt giống như đã mọc rễ.

Mặt nàng lập tức nóng bừng lên, vội vàng thu tay về, lòng bàn tay tê tê, giống như vẫn còn vương lại hơi ấm của cơ thể hắn.

Nàng lẩm bẩm một câu: "Thiếp không phải cố ý…" Lòng thấy bối rối vô cùng.

Cũng may hắn không tiếp tục đề tài này nữa, ngồi dậy, mặt không chút cảm xúc, nói: "Gọi họ vào đi!"

Tưởng Nhược Nam cũng biết không thể để lỡ giờ lên triều, vội vàng ngồi dậy gọi bọn Ánh Tuyết vào hầu hắn rửa mặt thay y phục.

Cận Thiệu Khang vẫn giữ bộ mặt cứng đờ đó, từ người hắn toát ra một thứ hàn khí khiến đám a hoàn hầu hắn run lẩy bẩy, cúi gằm đầu, không dám cả thở mạnh.

Tưởng Nhược Nam thay y phục dưới sự giúp đỡ của Liên Kiều, trong lúc quay đầu thấy Hồng Hạnh đang đứng ngoài sân thò cổ nhìn vào trong, nàng bèn gọi cô ta vào. Hồng Hạnh vui mừng, bỏ cây chổi trong tay xuống, nhanh nhẹn đi tới.

Tưởng Nhược Nam hỏi cô ta: "Vết thương đã khỏi chưa?"

Hồng Hạnh quỳ dưới đất, ngẩng đầu nhìn Tưởng Nhược Nam đáp: "Phu nhân, vết thương của nô tỳ đã khỏi rồi ạ!" Nói xong dùng khoé mắt liếc về hướng Cận Thiệu Khang một cái, thấy hắn hoàn toàn chẳng để ý gì đến mình, trong lòng không khỏi chán nản. Cô ta đã cố ý mặc y phục mới, chải chuốt phấn son, dậy từ rất sớm, chỉ mong trước khi đi Hầu gia có thể nhìn mình một cái.

Tưởng Nhược Nam gật gật đầu: "Vậy thì tốt, giờ ngươi mang theo mấy người nữa xuống bếp mang đồ ăn sáng lên đây." Lúc này đã không còn sớm nữa, để hắn quay về Sở Thiên các dùng bữa sáng rồi mới lên triều thì sẽ muộn mất. Mặc dù nàng không thích hắn nhưng cũng không thể vô lý tới mức để hắn bụng đói lên triều được.

Cận Thiệu Khang liếc nhìn nàng một cái, không nói gì, sắc mặt cũng dịu xuống vài phần.

Hồng Hạnh nhận lệnh, cúi đầu buồn bã "vâng" một tiếng rồi mới không cam tâm tình nguyện bước ra ngoài. Cô ta còn tưởng tiểu thư gọi mình vào là để giúp Hầu gia thay y phục cơ đấy!

Cô ta quay đầu nhìn Ánh Tuyết đang chuyên tâm sửa y phục cho Hầu gia một cái, lòng vừa ghen tị vừa căm hận, vị trí đó vốn là của cô ta mà!

Không dám chần chừ, Hồng Hạnh đem theo mấy người nữa tức tối đi xuống bếp, trên đường đi đầu cô ta bỗng loé lên một suy nghĩ.

Hay là tiểu thư có chủ ý khác? Ánh Tuyết xinh đẹp như vậy, lẽ nào tiểu thư muốn dùng Ánh Tuyết để trói chặt Hầu gia?

Nghĩ tới đây, Hồng Hạnh giận tới mức giậm chân bình bịch, đồ đê tiện! Ta quyết không để ngươi được toại nguyện đâu!

Bữa sáng vẫn diễn ra trong bầu không khí kỳ dị ấy, nhìn khuôn mặt âm trầm của Cận Thiệu Khang, Tưởng Nhược Nam không sao nuốt nổi cơm. Nhưng nàng có thể hiểu được cảm giác của hắn, đổi lại là người khác mà trải qua chuyện tối hôm qua thì đều chẳng thể vui vẻ được.

Cận Thiệu Khang uống một bát cháo tổ yến rồi đứng dậy rời khỏi viện tử. Tưởng Nhược Nam tiễn hắn ra tận cửa, quay vào thấy vẫn còn sớm, bèn lên giường ngủ thêm lúc nữa.

Liên tiếp mấy ngày sau đó cũng không thấy bên Thái phu nhân có động tĩnh gì. Nếu Thái phu nhân biết chuyện này, chắc chắn bà sẽ không nén được giận. Rõ ràng, Cận Thiệu Khang lại giống hệt lần trước, giấu nhẹm chuyện này đi.

Nhưng tại sao hắn phải làm như thế?

Mặc dù biết hắn có chút thiện cảm với mình, nhưng nàng cho rằng, thứ thiện cảm ấy chẳng qua chỉ là kiểu đàn ông bị hấp dẫn bởi đàn bà, tuyệt đối không thể là tình cảm sâu đậm gì. Cách giải thích của nàng rất đơn giản, một người đàn ông có thểnghiễm nhiên cùng lúc có rất nhiều phụ nữ, thì nàng sao có thể hi vọng anh ta sẽ nảy sinh tình cảm sâu đậm với riêng một ai? Một người không thể cùng lúc yêu rất nhiều người, trừ phi hắn chẳng yêu ai cả!

Vì vậy, nàng không dám ảo tưởng rằng, hắn làm như vậy là bởi vì hắn yêu nàng. Chắc có lẽ là vì thể diện của hắn thôi, chính thất như nàng không phải bình thường, hắn không thể bỏ cũng không thể quá lạnh nhạt với nàng, mặc dù nàng sai, nhưng nếu để chuyện này truyền ra ngoài, mọi người sẽ cho rằng hắn không quản nổi cả chính thất của mình, nhất định hắn sẽ trở thành trò cười trong mắt người khác. Vì vậy, dù hắn có tức giận tới đâu cũng phải làm như mọi việc vẫn bình thường.

Là như thế ư? Suy diễn hơi khiên cưỡng, nhưng ngoài lý do này ra, nàng không nghĩ ra được lý do nào hợp lý hơn.

Mà nàng quan tâm tới chuyện của hắn làm gì? Chỉ cần hắn không động vào nàng, cứ tiếp tục thế nào cũng tốt, vừa giấu được Thái phu nhân, vừa giấu được Thái hậu, nàng lại chẳng thiệt hại gì.

Nghĩ đến đây, Tưởng Nhược Nam lập tức thấy thoải mái hơn.

Trưa hôm nay, Vu Thu Nguyệt lại đến đọc sách cho nàng nghe như thường lệ.

Con người Vu Thu Nguyệt, sau vài lần tiếp xúc nàng nhận ra rằng, đây là một người con gái rất có tài. Cô ta viết chữ rất đẹp, thỉnh thoảng còn cố làm bộ làm tịch trước mặt nàng, làm một hai bài thơ, hay dở thế nào Tưởng Nhược Nam không có khả năng đánh giá, nhưng nghe thì cũng rất thú vị.

Một người con gái như thế, diện mạo xinh đẹp, xuất thân không thấp kém, lại bị một tiểu thư độc ác hoang dã như Tưởng Nhược Lan chà đạp dưới chân một cách không rõ ràng, cô ta thấy căm hận thì cũng là việc có thể hiểu được.

Lúc này, Vu Thu Nguyệt ngồi đối diện với nàng, dùng chất giọng dịu dàng uyển chuyển để đọc cuốn tiểu sử về nhân vật xxx, không thể không nói, cô ta đọc rất hay.

Đọc mãi đọc mãi, khi Tưởng Nhược Nam thiu thiu sắp ngủ thì bỗng nhiên cô ta dừng lại.

Sự yên tĩnh quá đột ngột khiến Tưởng Nhược Nam có chút không thích ứng kịp, bất giác ngẩng đầu lên nhìn cô ta, chỉ thấy tay Vu Thu Nguyệt bấu chặt lấy quyển sách, còn mắt thì nhìn chằm chằm như đóng đinh vào chỗ nào đó trên người nàng, ánh mắt sáng quắc ấy sắc như lưỡi dao, giống như muốn lọc thịt nàng ra.

Từ từ, trong mắt bắt đầu đầy nước.

Tưởng Nhược Nam quá kinh ngạc trước phản ứng khác thường của cô ta, bèn thuận theo ánh mắt cô ta nhìn xuống.

Ánh mắt cô ta đang nhìn vào ngực nàng, mà ở chỗ ấy, do tư thế ngồi hơi xiêu vẹo của nàng, cổ áo lệch hẳn sang một bên để lộ một vết tím to bằng bông hoa mai.

Đấy là dấu hôn mà mấy hôm trước Cận Thiệu Khang đã lưu lại trên người nàng, những chỗ khác tan gần hết, nhưng dấu vết ở ngực thì lại đặc biệt sâu, nên đến giờ vẫn còn rất rõ ràng như thế.

Mặt Tưởng Nhược Nam nóng bừng lên, nàng vội ngồi ngay ngắn lại, chỉnh y phục của mình, nhanh chóng che đi dấu hôn ấy.

Dường như thấy nàng hốt hoảng, ánh mắt của Vu Thu Nguyệt lại bạo dạn hơn, ánh mắt như có gai, đâm vào da thịt khiến nàng thấy đau nhức.

Tưởng Nhược Nam cảm thấy không đúng, tại sao nàng lại phải hốt hoảng? Bọn họ thậm chí còn chưa làm gì, mà dù có làm gì rồi thì cũng đâu cần phải để ý tới sắc mặt của Vu Thu Nguyệt!

Nàng ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt cô ta, khẽ cười hỏi: "Di nương đang nhìn gì vậy?"

Bị Tưởng Nhược Nam hỏi như thế, ngọn lửa hờn ghen trong mắt Vu Thu Nguyệt dịu đi, cô ta cụp mắt lại, chớp chớp mắt, hai hàng nước mắt tuôn ra.

"Không… không nhìn gì cả…"

Cô ta cầm sách lên tiếp tục đọc, những giọng có chút nghẹn ngào, không còn rõ ràng mạch lạc nữa. Nước mắt cứ rơi mãi không ngừng.

Nhìn cô ta như vậy, Tưởng Nhược Nam lại chẳng cảm thấy vui.

Ai bảo phụ nữ cổ đại nhất định phải tam tòng tứ đức không biết đố kị ghen tuông chứ? Chỉ cần yêu một người thì mắt sẽ không chứa được dù chỉ là một hạt bụi.

Vào giây phút này, Tưởng Nhược Nam không thể hình dung được tâm trạng của mình.

"Thôi, ngươi đi đi, sau này không cần tới đọc sách cho ta nghe nữa!" Tưởng Nhược Nam nhìn cô ta nói.

Trước kia nàng chỉ muốn trừng phạt cô ta cho hả giận, nhưng giờ nhìn làn da của cô ta ngày một đen đi, nàng lại chẳng thấy vui. Có ý nghĩa gì đâu? Chẳng có ý nghĩa gì cả.

Nói cho cùng, Vu Thu Nguyệt cũng là người bị hại, ức hiếp cô ta thật chẳng có ý nghĩa gì.

Vu Thu Nguyệt cúi đầu đứng dậy, không nói không rằng, quay người, từng bước từng bước đi ra ngoài, đôi vai gầy guộc không ngừng run lên.

Ánh mặt trời trắng sáng chiếu xuống mặt cô ta nóng rát, nhưng cô ta đã chẳng còn tâm trạng mà lo chuyện ấy nữa, trong đầu trong tim chỉ nghĩ đến một việc…

Chàng chưa bao giờ lưu lại bất kỳ dấu ấn nào trên người ta…

Buổi tối, Vu Thu Nguyệt trang điểm kỹ càng đi tới bên hồ nơi Cận Thiệu Khang thường tới. Trong lòng cô ta có một nỗi sợ, chỗ dựa duy nhất của cô ta ở Hầu phủ chính là sự sủng ái của Cận Thiệu Khang, nếu như đến cả điều này cũng không còn nữa thì cô ta còn có gì đây?

Cô ta sốt sắng muốn chứng minh điều gì đó.

46. Chương 46

Khi đến nơi liền thấy Cận Thiệu Khang đứng dưới gốc liễu bên hồ ngẩn ngơ nhìn xuống mặt nước, bộ y phục màu trắng như phát sáng dưới ánh trăng, toàn thân hắn toát lên vẻ thần tiên thoát tục.

"Tự thử tinh thần phi tác dạ. Vị thuỳ phong lộ tập trung tiêu?"[1]Vu Thu Nguyệt bước tới bên hắn, hỏi với giọng quan tâm vô hạn:"Hầu gia, chàng có tâm sự ư?"

[1] Đây là hai câu thơ trong bài "Ý Hoài" kỳ thứ mười lăm của Hoàng Cảnh Nhân (Nhà thơ thời Thanh). Dịch nghĩa là: Sao đêm nay đã không còn là sao của đêm trước, vì ai mà vẫn đứng trong gió sương này?

Cận Thiệu Khang quay đầu lại, thấy là cô ta, khẽ cười, "Thu Nguyệt, muộn thế này rồi sao nàng còn ra đây?"

Vu Thu Nguyệt dựa đầu vào vai hắn, nhìn mặt trăng đang náu mình dưới đáy hồ, buồn rầu đáp: "Hầu gia đã rất lâu không đến thăm Thu Nguyệt rồi…"

***

Cẩm Tú viện.

Ánh trăng bàng bạc xuyên qua các ô cửa sổ chạm hoa nạm vàng, đổ đầy vào phòng.

Người con gái thân hình mảnh khảnh, mặc áo lụa trắng, mái tóc dài đen nhánh thả xuống vai, để đôi chân trần chầm chậm bước đến gần bóng dáng cao lớn đang đứng trước cửa sổ, bước chân khoan thai nhẹ nhàng, dáng hình lay động, duyên dáng, nhìn như tiên nữ trong trăng.

"Hầu gia…" người con gái đó nũng nịu gọi, nam tử đứng trước cửa sổ quay đầu lại, ngũ quan anh tuấn song không kém phần kiên nghị.

"Hầu gia, đêm đã khuya rồi, sáng mai Hầu gia còn phải lên triều, chi bằng đi nghỉ sớm thì hơn?" Người con gái dựa vào lòng nam tử nọ, mắt sóng sánh tình, vô cùng kiều diễm.

Ngọc mềm hương ấm trong lòng, Cận Thiệu Khang bất giác thấy lòng rung động, ngọn lửa được Tưởng Nhược Nam khơi lên từ mấy hôm trước nay lại bùng cháy dữ dội. Hắn bất giác giơ tay ra ôm chặt vòng eo thon của Vu Thu Nguyệt, Vu Thu Nguyệt kiều diễm cười một tiếng, thuận thế vòng đôi tay trắng muốt quanh cổ hắn. Thân thể mềm mại áp sát vào cơ thể tráng kiện của hắn, khe khẽ đung đưa, khiến hắn bắt đầu hứng thú.

Hắn cúi đầu xuống hôn lên tóc Vu Thu Nguyệt, mùi hương ngọt ngậy xộc thẳng vào mũi, đột nhiên hắn như bị điện giật, trong đầu nảy ra một câu nói:

"…Trên người của chàng có mùi của người phụ nữ khác, thiếp không thích."

Không biết tại sao hắn chẳng còn hứng thú gì nữa, nhiệt độ trong cơ thể bỗng chốc tiêu tan.

Hắn nhẹ nhàng buông cô ta ra.

Vu Thu Nguyệt đang tình mê ý loạn bỗng cảm nhận được sự lạnh nhạt của hắn, nỗi hoảng sợ trong lòng bỗng chốc khuếch tán rộng vô hạn, nặng nề đè lên tim cô ta, khiến cô ta không thể thở được.

"Hầu gia!" Cô ta nhào vào, ôm chặt lấy hắn, nước mắt bắt đầu tuôn rơi, "Hầu gia có phải chê Thu Nguyệt rồi không? Có phải chàng thấy Thu Nguyệt đen đi, không đẹp nữa?" Cô ta ngẩng đầu lên, nhìn hắn, ánh mắt ấy thật thấp kém, thật đáng thương: "Hầu gia, Thu Nguyệt sẽ tìm cách để trở lại như trước kia, Hầu gia đừng vứt bỏ Thu Nguyệt!"

Nước mắt của cô ta rơi trong ánh trăng sáng lấp lánh như thuỷ tinh, từng giọt từng giọt nối tiếp nhau không ngừng, giống như chuỗi trân châu bị đứt dây.

Cận Thiệu Khang bỗng trào lên một nỗi thương xót, nàng đã làm gì sai? Nàng gả cho hắn làm thiếp, lẽ nào hắn thật sự phải lạnh nhạt hờ hững với nàng cả đời này ư? Thân là nam tử, sao có thể đối xử với người phụ nữ của mình như thế?

Hắn giơ tay ra, lau nước mắt trên má cô ta, Vu Thu Nguyệt vội vàng giữ chặt lấy tay hắn đặt lên môi mình mà hôn, nước mắt rơi trên ngón tay Cận Thiệu Khang, nóng bỏng.

"Hầu gia, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy Hầu gia, trong tim Thu Nguyệt đã chỉ có một mình chàng thôi, thiếp biết trong lòng Hầu gia vị trí của thiếp không quan trọng, nhưng không sao, chỉ cần Hầu gia thỉnh thoảng nhớ đến Thu Nguyệt, thỉnh thoảng bớt chút thời gian tới thăm Thu Nguyệt, Thu Nguyệt đã rất thoả mãn rồi. Hầu gia, xin chàng hãy xót thương, trái tim Thu Nguyệt một lòng một dạ vì chàng, nếu Hầu gia không quan tâm tới Thu Nguyệt nữa, Thu Nguyệt sống không bằng chết!"

Cận Thiệu Khang nhìn cô ta, nói: "Trong tim ta không chỉ có một mình nàng cũng không sao ư?"

Trái tim Vu Thu Nguyệt vỡ tan. Ý của chàng là, tiện nhân Tưởng Nhược Lan kia đã ở trong trái tim chàng rồi sao? Nghĩ đến dấu hôn mình đã nhìn thấy trước đó, nỗi ghen tức căm hận lại như con rắn độc nuốt chửng cô ta, nhưng ngoài mặt cô ta vẫn cố tỏ rõ sự đáng thương, nhỏ bé của mình.

"Hầu gia anh minh thần vũ, sao thiếp dám cầu mong Hầu gia chỉ yêu một mình mình chứ? Chỉ cần trong tim Hầu gia có chỗ cho Thu Nguyệt… Á…"

Nói còn chưa hết, Cận Thiệu Khang đã bế bổng cô ta lên, bước về phía chiếc giường sơn gỗ đen đang rèm rủ trướng che…

Nhược Lan, những thứ nàng không cần, ta sẽ cho người khác hết. Đến khi ấy, nàng có hối hận không?

***

Trong Thu Đường viện.

Buổi chiều bên ngoài nóng dị thường, Tưởng Nhược Nam trốn trong phòng đọc sách, Hoa Thanh và Liên Kiều đứng sau quạt cho nàng.

Thời gian này, nàng luôn tìm đọc những cuốn sách về y học, nàng muốn tìm hiểu xem y thuật ở thế giới này đã phát triển tới đâu…

Nàng phát hiện ra, trong thế giới này, dưỡng sinh và thực liệu mới chỉ đang được áp dụng ở giai đoạn rất sơ đẳng, hiệu quả trị bệnh của thực phẩm vẫn chưa được khai thác hết. Điều này bởi khoa học lạc hậu, con người không thể dùng kỹ thuật tiên tiến để phân tích thành phần của thực phẩm, nên đương nhiên cũng không thể hiểu hết công hiệu của nó. Giống như việc dùng bí ngô để điều trị bệnh tiểu đường cấp độ nhẹ, phải tới tận thời cận đại con người mới phát hiện ra.

Đang bị kinh lạc[2] và âm dương ngũ hành trong sách y học làm cho đầu váng mắt hoa thì thấy Phương ma ma vén rèm thò đầu vào.

[2] Kinh lạc: Đông y chỉ mạch chủ và mạch nhánh.

"Phương ma ma có việc gì ư?"

Phương ma ma ngập ngừng định nói rồi lại thôi, vẻ mặt bối rối: "Phu nhân lúc này có rảnh không, ma ma có chuyện muốn nói với phu nhân."

Tưởng Nhược Nam đặt cuốn sách trong tay xuống, "Giờ ta đang rảnh tới phát chán, ma ma có thời gian trò chuyện với ta cũng tốt." Đúng lúc cũng có chuyện muốn bàn bạc với bà.

Phương ma ma bước vào, liếc Thanh Hoa, Liên Kiều một cái, Tưởng Nhược Nam hiểu ý, cho hai người bọn họ lui ra.

Tưởng Nhược Nam mời bà ngồi, đối với bà vú nuôi từ nhỏ đã hết lòng hết dạ chăm sóc cho Nhược Lan này, Tưởng Nhược Nam đã rất tôn trọng.

"Phương ma ma có chuyện gì thế?" Tưởng Nhược Nam đích thân rót trà cho bà.

Phương ma ma thấy vậy thất kinh, vội vàng xua tay: "Làm thế sao coi được, lão nô tự lấy, sao dám làm phiền phu nhân?"

Tưởng Nhược Nam cười: "Ma ma đừng khách khí, Nhược Lan từ nhỏ không có mẹ, trong lòng Nhược Lan, ma ma giống như mẹ đẻ vậy."

Vừa nghe lời này, hai mắt Phương ma ma đỏ hoe, bà rút khăn ra chấm chấm mắt.

"Tiểu thư, chuyện này vốn không nên phiền cô, nhưng nha đầu Hồng Hạnh…"

Liên quan đến Hồng Hạnh? Tưởng Nhược Nam đảo mắt, bèn đáp: "Hồng Hạnh có phải muốn vào hầu hạ trong phòng?"

Phương ma ma cúi đầu, giống như rất khó mở lời: "Lão nô cũng biết yêu cầu này quá đáng, Hạnh Nhi vừa phạm lỗi, lại do chính Thái phu nhân phạt, nhưng từ nhỏ tới lớn nó luôn theo hầu hạ bên cạnh tiểu thư, chuyện bên ngoài căn bản không hiểu. Mấy hôm nay lão nô thấy nó thường xuyên cãi cọ với bọn người có

nhân phẩm thấp kém, buổi tối nó quỳ trước mặt lão nô mắt mũi tèm lem, nói rằng không còn mặt mũi nào mà mở miệng xin tiểu thư, nó cũng không dám mong được làm đại a hoàn hầu hạ bên tiểu thư như trước, chỉ cần được ở cạnh tiểu thư cũng là mãn nguyện rồi!"

Nói xong, bà ta len lén ngước mắt lên nhìn sắc mặt Tưởng Nhược Nam, thấy nàng cũng đang nhìn mình, khuôn mặt già nua bèn đỏ ửng.

Nghe bà ta nói hết, Tưởng Nhược Nam bèn cười, đáp: "Kỳ thực ta cũng đang có chuyện liên quan đến Hồng Hạnh muốn bàn với ma ma."

Phương ma ma khẽ nhoài người lên phía trước, "Chuyện gì thế ạ?"

"Mấy hôm trước khi ta tới thỉnh an Thái phu nhân, Thái phu nhân có nhắc đến việc này." Tưởng Nhược Nam bưng ly trà hoa cúc bằng sứ xanh trước mặt nhấp một ngụm, hương thơm thanh khiết, vấn vương trong miệng.

"Trương ma ma hầu bên Thái phu nhân, ma ma có biết không?"

Phương ma ma gật đầu.

Tưởng Nhược Nam nói tiếp: "Con trai bà ta là Trương Văn Sơn làm sai dịch ở Hầu phủ, là quản sự lo việc xe ngựa, mặc dù không phải việc gì lớn lao, nhưng nghe người ta nói cũng rất hậu hĩnh. Trương ma ma xin Thái phu nhân đón Hồng Hạnh về, Thái phu nhân hỏi ý kiến ta, ta cũng chưa trả lời ngay, muốn hỏi ý kiến của hai người trước đã."

Làm mẹ có ai không quan tâm tới việc chung thân đại sự của con mình. Phương ma ma là người thật thà, không biết tâm địa của con gái, giờ lại nghe được gả cho tiểu quản sự trong phủ, sau này cũng coi như đã có chỗ dựa, hơn nữa lại ở gần bà, bà cũng tiện chăm sóc cho con hơn. Nghe Nhược Nam nói xong lòng bà rất vui, vội hỏi: "Phu nhân, quản sự Tiểu Trương đó có phải là người thật thà không..." Nói xong ngượng ngùng cười cười, "Không phải lão nô không tin, vì lão nô chỉ có một mụn con gái, không mong nó vinh quang phú quý, chỉ mong nó yên ổn hạnh phúc."

Lời này của bà khiến Tưởng Nhược Nam thấy ngưỡng mộ, thì ra đứa trẻ có mẹ lại hạnh phúc như vậy, bất luận thế nào cũng luôn có một người lo lắng cho mình, tính toán cho mình.

Nàng dịu giọng đáp: "Ma ma yên tâm, Hồng Hạnh lớn lên cùng ta, sao ta có thể không nghĩ cho cô ấy? Ta thấy Hồng Hạnh cũng đã lớn tuổi rồi, cứ giữ mãi bên cạnh e là sẽ khiến cô ấy lỡ dở, giờ có một nơi gửi gắm, gia cảnh không tồi, đương nhiên ta cùng phải xem xét giúp cô ấy kỹ càng. Ta đã cho người đi thăm dò, Trương Văn Sơn này là người tính tình hồn hậu, hiếu thuận, làm việc lại chăm chỉ có trách nhiệm, rất có tiền đồ, sau này chắc chắn hữu dụng, Hồng Hạnh gả cho hắn không thiệt đâu! Chi bằng ma ma hãy bàn bạc thêm với Hồng Hạnh đi!"

Phương ma ma nghe xong vui mừng, vội vàng cảm tạ Tưởng Nhược Nam rồi xin lui, ra ngoài viện tìm Hồng Hạnh, thấy Hồng Hạnh đang chống nạnh chỉ vào tiểu nha đầu mắng chửi: "Đúng là đồ mắt chó, không thấy ta là ai sao, lại dám sai bảo ta, ngươi là cái thá gì hả?"

Phương ma ma vội vàng đi tới kéo cô ta lại, "Gào thét gì thế hả? Ở đây là ngoại viện, để người ta nghe thấy không hay đâu!" Rồi lại hạ giọng nói tiếp, "Đi theo ta, có tin tốt lành muốn báo cho con đây!"

Hồng Hạnh nghe mẹ nói vậy lập tức vui vẻ trở lại, tưởng rằng việc vào hầu hạ trong phòng đã được quyết định, nên vội theo mẹ vào trong.

Đợi Phương ma ma khoá trái cửa xong, cô ta sốt sắng hỏi: "Mẹ, có phải tiểu thư đã đồng ý rồi không?" Nhất định phải vào trong phòng hầu hạ. Không vào phòng hầu hạ tiểu thư thì đến cơ hội gặp Hầu gia cũng không có, chứ đừng nói gì tới chuyện khác.

Phương ma ma kéo ta cô ta cười: "Còn tốt hơn cả chuyện đó!" Nói rồi đem những lời của Tưởng Nhược Nam ra kể với cô ta.

"Thật quý hoá vì tiểu thư lại lo lắng cho việc chung thân đại sự của con, giúp tìm một mối hôn sự tốt. Sau này dù lớn dù nhỏ thì con cũng là vợ của quản sự trong Hầu phủ, cuối đời có chỗ dựa rồi!"

Phương ma ma cười tới không khép nổi miệng, Hồng Hạnh nghe xong mặt thoắt đỏ thoắt trắng.

Phương ma ma cười một hồi, thấy sắc mặt con gái không bình thường, tò mò hỏi: "Hồng Hạnh, con sao thế? Chuyện tốt như vậy con còn chưa hài lòng?"

Hồng Hạnh hất tay mẹ ra, giậm chân đáp: "Mẹ, chuyện này thì tốt gì chứ? Có vậy mà mẹ cũng vui mừng hớn hở, nói đi nói lại chẳng qua cũng chỉ là gả cho một tên nô tài, có gì đáng vui mừng đâu!"

Nói xong tức mình quay người, ngồi xuống ghế, cánh mũi phập phồng vì tức giận.

Phương ma ma nhìn con một cái, "Hạnh Nhi, đấy không phải là một nô tài bình thường, hắn là quản sự, tiểu thư nói sau này còn có thể lên nữa."

Hồng Hạnh cười nhạt, "Chỉ quản có mấy cái xe ngựa mà cũng dám gọi là quản sự. Hơn nữa, cho dù sau này hắn có được thăng chức làm tổng quản của Hầu phủ thì hắn cũng chỉ là nô tài mà thôi!" Nói xong, cô ta nhổ phì một tiếng.

"Nô tài thì sao? Chúng ta đều là nô tài, lẽ nào con còn muốn làm chủ nhân?" Phương ma ma cũng bắt đầu thấy giận.

Hồng Hạnh đột nhiên đứng bật dậy nhìn thẳng vào mẹ: "Con vốn là a hoàn bồi giá của tiểu thư! Sau này con muốn làm một nửa chủ nhân!"

"Bốp" một tiếng, Phương ma ma tát thẳng vào mặt con gái một cái đau điếng, tức tới run cả người: "Lời này mà con cũng nói ra được, con có biết xấu hổ không hả?"

Hồng Hạnh ôm mặt, hai mắt đỏ hoe, cãi lại: "Mẹ, lẽ nào con nói không đúng ư? Đại a hoàn bồi giá sau này cũng là một nửa chủ nhân, ngay đến Triệu di thái thái trước kia cũng là a hoàn bồi giá của Thái phu nhân! Tại sao làm chủ nhân không muốn, lại đi gả cho một tên nô tài, con không lấy! Nếu mẹ thật sự muốn tốt cho con thì hãy giúp con nói với tiểu thư, con muốn vào hầu hạ trong phòng, đừng để con tiện nhân Ánh Tuyết cướp mất phúc phận của con!" Nói xong lao ra ngoài.

Phương ma ma nhìn theo bóng con mà tức tới muốn ngất đi.

***

Mặc dù Hồng Hạnh không đồng ý, nhưng Phương ma ma cũng không phải người hồ đồ, bà biết chuyện này không thể để mặc con quyết định, từ chối được lần này sẽ có tiểu thư đứng ra nói hộ, nhưng lần sau tuyệt đối sẽ không có chuyện tốt như thế nữa. Sau khi quyết định xong, bà tới gặp Tưởng Nhược Nam, nói đồng ý mối hôn sự này.

"Hồng Hạnh đồng ý chứ?" Tưởng Nhược Nam có chút không yên tâm, cố ý hỏi một câu.

Phương ma ma sợ lộ chuyện, khẳng định đáp: "Chuyện tốt như thế Hồng Hạnh sao có thể không đồng ý, nó không biết là vui tới mức nào nữa. Có điều xấu hổ nên vẫn ngượng ngùng chưa tới cảm tạ phu nhân thôi."

Tưởng Nhược Nam cũng không nghi ngờ gì, ngay ngày hôm đó bèn tới gặp Thái phu nhân trả lời bà. Trương ma ma nghe tin thì vui mừng, thực ra ban đầu Trương ma ma nhắm Ánh Tuyết, nhưng thấy Ánh Tuyết xinh đẹp kiều diễm, bà ta thầm đoán Hầu phu nhân chắc có sự định khác nên cũng không dám mở miệng xin, những a hoàn khác hầu hạ bên cạnh phu nhân hoặc tuổi hãy còn nhỏ, hoặc tư chất không tốt. Riêng nha đầu Hồng Hạnh, ngoại hình khá, cơ thể rắn chắc, điều quan trọng nhất, cô ta là a hoàn cùng lớn lên với Hầu phu nhân, đây không phải là thứ phúc phận mà a hoàn bình thường có được. Mặc dù tính cách hơi chớt nhả, nhưng thầm nghĩ đón về rồi dạy dỗ lại cũng không đến nỗi nào, có cô ta giúp đỡ con trai bà, tiền đồ sau này của nó nhất định sẽ rạng rỡ!

Trương ma ma vui mừng, đương nhiên sẽ lan truyền tin rộng rãi.

Hôm nay, Hồng Hạnh đang nằm nghỉ trong bóng râm, vài a hoàn nghe được tin ấy vội vàng đến chúc mừng cô ta.

"Hồng Hạnh, nghe nói hỷ sự của tỷ và Trương quản sự cũng gần lắm rồi, sau này làm vợ quản sự đừng có quên bọn muội đấy!"

Hồng Hạnh mặt trắng nhợt, "Các ngươi nghe ai nói?"

Tiểu a hoàn đáp: "Còn cần gì phải nghe ai nói, là Trương ma ma cho người đi thông cáo khắp nơi, mọi người trong phủ ai cũng biết cả rồi!"

Hồng Hạnh vừa tức vừa cuống, quay người lao vào viện tử tìm Phương ma ma, tức giận lôi bà vào phòng, đóng cửa xong liền gào lên với mẹ: "Mẹ, chẳng phải con đã nói không lấy hắn ta rồi ư? Sao hôm nay có người tới chúc mừng con?"

Phương ma ma đứng dựa vào cửa, vừa canh chừng động tĩnh bên ngoài, vừa trả lời Hồng Hạnh: "Giờ phu nhân đã trả lời Thái phu nhân rồi, chuyện này đã quyết định xong, con muốn cũng phải lấy, không muốn cũng phải lấy!" Sau đó quay đầu lại ấy ngón tay dí vào trán Hồng Hạnh, mắng: "Sao con không thử nghĩ xem, nếu tiểu thư thật sự có ý định kia thì liệu có đề nghị mối hôn sự này không? Còn muốn làm chủ nhân, đừng mơ nữa!"

"Chẳng phải con tiện nhân Ánh Tuyết lấy lòng tiểu thư, cướp vị trí của con ư?" Hồng Hạnh tránh ngón tay của mẹ, vẫn phẫn nộ bất bình, nói xong định xông ra ngoài: "Không được, con phải đi gặp tiểu thư, con không muốn lấy Trương quản sự!"

Phương ma ma vội vàng kéo cô ta lại, lo tới phát khóc: "Hạnh Nhi, con phải nghe lời mẹ, đừng gây sự nữa, con còn chưa biết sự lợi hại của Thái phu nhân sao? Không được vừa lành sẹo đã quên đau!"

Hồng Hạnh rùng mình, bất giác dừng bước, cô ta càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng không cam tâm, "Oà" một tiếng khóc rống lên.

"Con không muốn làm nô tỳ cả đời này." Cô ta lau hai hàng nước mắt, ngẩng đầu nhìn mẹ nói: "Mẹ, đều tại mẹ cả, con ghét mẹ!" Nói xong ôm mặt chạy ra ngoài.

Phương ma ma chạy theo gọi mấy tiếng, lo lắng tới mức nước mắt rơi lã chã.

Hồng Hạnh chạy ra khỏi viện tử, trốn vào một góc yên tĩnh mà khóc lóc. Xung quanh toàn giả thạch và bóng cây râm mát, bình thường mặt trời không chiếu được tới đây, là một chỗ hóng mát lý tưởng.

Hồng Hạnh khóc lóc một trận, nghe thấy có tiếng bước chân lại gần, ngẩng đầu nhìn ra, thấy Ánh Tuyết đang đi tới, Hồng Hạnh vừa nhìn thấy Ánh Tuyết thì lửa giận bốc lên, đợi Ánh Tuyết đến gần bèn nhảy ra từ sau gốc cây ra mà hét vào mặt Ánh Tuyết: "Tiểu tiện nhân, lần này thì ngươi vừa ý rồi chứ?"

47. Chương 47

Ánh Tuyết giật thót mình, tay đỡ ngực bước giật lùi lại phía sau, khi nhìn rõ là Hồng Hạnh rồi bèn chau mày đáp: "Hồng Hạnh, tỷ đang hét gì thế? Sợ chết đi được!"

Hồng Hạnh thấy Ánh Tuyết dù chau mày vẫn rất xinh đẹp, càng thêm giận, giơ tay tát thẳng vào mặt Ánh Tuyết.

Ánh Tuyết không kịp đề phòng, hứng trọn cả cái tát, cô ta giờ đã không còn là tiểu nha đầu bị đòn mà không dám lên tiếng nữa, ngẩng phắt đầu lên hét vào mặt Hồng Hạnh: "Hồng Hạnh, tại sao tỷ lại đánh người?"

Hồng Hạnh nhướn mày, "Ta đánh là đánh con điếm ngươi!" Nói rồi giơ tay định giáng xuống.

Ánh Tuyết nhanh tay nhanh mắt, túm chặt cổ tay cô ta, mặt sa sầm hẳn xuống: "Đi, theo ta tới gặp phu nhân, thị phi cong thẳng thế nào cứ đến chỗ phu nhân nói cho rõ ràng!"

Hồng Hạnh hất tay Ánh Tuyết ra, nhảy dựng càm ràm chửi rủa: "Đồ con điếm, được lắm, dám lấy phu nhân ra để doạ ta, ta biết rồi, nhất định là chính ngươi đã xúi giục phu nhân ép ta gả! Ngươi đừng tưởng ta không biết tâm tư của ngươi, ngươi tưởng đá được ta đi rồi ngươi có thể thuận lợi trèo lên giường Hầu gia làm chủ tử phải không? Ngươi đúng là đồ có dã tâm của chó, hôm nay ta liều mạng với ngươi!" Đoạn lao tới giật tóc Ánh Tuyết, hai người bắt đầu túm lấy nhau thành một đống.

Ánh Tuyết phải gắng sức lắm mới đẩy được cô ta ra, lồm cồm bò dậy, toàn thân run lên vì tức giận, chẳng còn màng tới việc chỉnh đốn y phục, chỉ vào Hồng Hạnh mà quát: "Hồng Hạnh, chỉ riêng những lời người vừa nói thôi, nếu để người khác nghe thấy thì ngươi chết lúc nào cũng không biết đâu!"

"Ngươi muốn đi tố cáo phải không? Ngươi đi đi, đi đi để mọi người biết dã tâm của ngươi!"

"Ngươi…" Ánh Tuyết giận đến nỗi không nói lên lời, "Ngươi đúng là đồ chó điên, mặc kệ ngươi!" Nói xong quay người bỏ đi.

Hồng Hạnh nhìn theo bóng lưng Ánh Tuyết, nhớ tới cái tát của mình vừa rồi, lòng thấy nhẹ nhõm không ít, nhưng rồi sau đó lại nghĩ đến việc trước sau gì cũng sẽ bị gả cho một tên nô tài, bắt đầu không kìm được tủi nhục mà khóc rống lên.

Đột nhiên cô ta nghe thấy một giọng nói dịu dàng vang lên từ phía sau: "Thật là một nha đầu vô dụng, gặp việc khó khăn không nghĩ cách để giải quyết, chỉ biết khóc!"

Hồng Hạnh kinh sợ tới hồn bay phách lạc, suýt chút nữa thì ngất xỉu. Khi tới đây cô ta đã quan sát xung quanh, rõ ràng không thấy ai mà, sao đột nhiên lại có giọng nói ở đâu vọng ra! Lẽ nào, người đó vẫn ở đây từ nãy, những lời cô ta nói vừa rồi đã bị người ta nghe thấy?

Cô ta run lẩy bẩy quay đầu, thấy một bóng người mảnh khảnh ló ra từ phía sau một hòn giả thạch cao, tay cầm chiếc quạt vải trên thêu cành hoa mai, cười vô cùng đoan trang ngọt ngào, chính là Vu di nương.

Sắc mặt Hồng Hạnh càng trắng hơn, chân mềm nhũn ngồi bệt xuống đất, trán lấm tấm mồ hôi.

Vu di nương dùng quạt che miệng khẽ cười, nói: "Nhìn xem ngươi sợ tới mức này cơ đấy. Ngươi yên tâm, những lời ngươi vừa nói, ta sẽ không kể lại với người khác dù chỉ một chữ!"

"Có thật thế không?" Hồng Hạnh vội vàng quỳ xuống dập đầu trước mặt vu di nương: "Đa tạ di nương, đa tạ di nương!" Nói xong đứng bật dậy định lui ra ngoài.

"Đợi đã." Vu Thu Nguyệt gọi giật Hồng Hạnh lại.

Hồng Hạnh quay đầu, lo lắng nói: "Di nương còn muốn dặn dò gì nữa?"

Vu Thu Nguyệt cười cười, phẩy phẩy quạt chầm chậm đi đến bên cô ta, khẽ cười nói: "Chuyện này ngươi định cứ thế mà cho qua sao? Ánh Tuyết kia độc ác như vậy, ngươi định tha cho cô ta?"

Câu này dường như đã nói trúng tâm ý của Hồng Hạnh, cô ta cúi đầu xuống: "Nhưng nô tỳ có cách nào chứ, Thái phu nhân đã quyết định rồi, không thể thay đổi!"

"Ai nói thế?" Vu Thu Nguyệt khẽ phẩy chiếc quạt khiến không khí thoang thoảng cả mùi hương từ cơ thể cô ta toả ra. Cô ta liếc xéo Hồng Hạnh một cái: "Ta có một cách, vừa có thể giúp ngươi không phải lấy tên nô tài kia, hơn nữa còn khiến ngươi quay về làm đại a hoàn hầu hạ bên cạnh phu nhân nữa!" Sau đó dùng quạt đập vào vai cô ta một cái, "Như thế, mong ước bấy lâu trong lòng ngươi chẳng mấy chốc mà thành hiện thực!"

Hồng Hạnh bị cô ta nói trúng tim đen, mặt đỏ ửng, nhưng ngay sau đó lại ngẩng phắt đầu lên, cảnh giác nhìn Vu Thu Nguyệt: "Di nương tại sao lại muốn giúp nô tỳ?"

Vu Thu Nguyệt cười cười, "Ngươi đừng căng thẳng, ta không xấu như ngươi vẫn nghĩ đâu. Lần trước nha đầu của ta vụng về hại ngươi bị đánh, lòng ta cũng thấy áy náy, vì vậy mới muốn giúp đỡ ngươi thôi. Nếu ngươi đã không tin ta như thế thì thôi vậy, dù sao sau này người hối hận cũng không phải là ta…" Nói rồi quay người định đi.

Con chưa đi được mấy bước, từ phía sau đã vang lên giọng nói gấp gáp của Hồng Hạnh gọi với theo: "Xin đợi một lát!"

Khoé miệng Vu Thu Nguyệt nhếch lên cười nhạt, khi cô ta quay người, nụ cười đó lại trở nên dịu dàng mềm mại vô cùng.

"Di nương thật sự có cách giúp nô tỳ?" Hồng Hạnh nhìn cô ta, hai mắt sáng rực, rồi lại nói ngay: "Nô tỳ không thể giúp di nương hại tiểu thư đâu!"

Vu Thu Nguyệt cười khom mình cúi xuống, "Nha đầu ngốc. Ta đâu có suy nghĩ xấu xa đó!" Nói rồi nhìn cô ta vẫy vẫy tay, "Ngươi lại đây!"

***

Phía chân trời, những tia nắng yếu ớt cuối cùng cũng dần tắt lịm, cả Hầu phủ bị bóng đem bao trùm, các viện tử bắt đầu thắp đèn.

Bên cạnh tàu ngựa ngoại viện của Hầu phủ, một đồng tử tầm tám, chín tuổi, chạy đến trước mặt một nam tử tầm hơn hai mươi tuổi, thân mặc áo dài màu xanh.

"Trương đại ca, vừa rồi có một tỷ tỷ nhờ đệ đưa cái này cho huynh!" Nói rồi đưa cho nam tử đó một cái túi thơm thêu hoa màu xanh.

Nam tử mặt mũi đoan chính, hắn đón lấy túi thơm, nhìn nhìn rồi tò mò hỏi: "Là ai đưa cho đệ?"

Đồng tử đáp: "Tỷ ấy nói mình là người của Thu Đường viện, tỷ nói huynh nhất định biết tỷ ấy là ai!"

Nam tử nghe vậy mặt bỗng ửng đỏ, thầm nghĩ, lẽ nào là nàng?

Nam tử này chính là Trương Văn Sơn, con trai của Trương ma ma, việc hôn sự của mình hắn đã sớm biết, vì vậy khi nghe đồng tử nói vậy, đương nhiên hắn sẽ nghĩ ngay đến Hồng Hạnh.

Cùng ở trong một phủ, bọn người dưới hầu như đều quen biết nhau, nhớ tới đôi mắt luôn mở to của Hồng Hạnh, tim hắn bỗng nóng lên. Lại nghe đồng tử kia nói: "Tỷ tỷ đó còn dặn, tối nay giờ Tuất hai khắc đợi huynh ở đình Thiên Lý trong hậu hoa viên, nói có việc muốn bàn với huynh."

Trương Văn Sơn thầm nghĩ, có chuyện tại sao lại hẹn vào buổi tối? Rồi lại tự trả lời, đúng rồi, cô nương nhà người ta xấu hổ, sợ bị người khác nhìn thấy nên mới hẹn bí mật như thế.

Nghĩ tới đây hắn mỉm cười, lấy ra hai đồng bạc đưa cho đồng tử, đồng tử cầm tiền cười hi hi chạy đi.

Buổi tối, Tưởng Nhược Nam vẫn một mình tự đi tản bộ như thường lệ, Ánh Tuyết ở lại phòng thu dọn đồ đạc, sai bọn người dưới đun nước, làm nước mơ lạnh, chuẩn bị y phục đợi phu nhân đi dạo về thay, sau đó lại đi ra ngoại viện xem đèn đã thắp chưa, tránh cảnh phu nhân dò dẫm trong bóng tối bị ngã.

Kiểm tra một vòng xong vừa định đi vào thì thấy Hồng Hạnh đầu mướt mồ hôi xộc tới, vừa gặp đã kéo Ánh Tuyết sang một bên cuống quýt nói: "Ánh Tuyết, vừa rồi có người chạy đến nói với ta, phu nhân bị ngã ở Hậu hoa viên rồi, cô ấy còn trách tại sao chúng ta không cho người đi theo hầu phu nhân đấy!"

Ánh Tuyết nghe xong lo lắng, "Người đâu? Ở đâu?"

"Báo tin xong, đi rồi!"

"Ta hỏi phu nhân đang ở đâu?"

"Phu nhân đang ở đình Thiên Lý trong hậu hoa viên. " Hồng Hạnh nhìn cô ta nói, "Ánh Tuyết, muội qua đó xem trước đi, ta gọi thêm mấy người nữa rồi đuổi theo sau!"

Ánh Tuyết không nghi ngờ gì cả, lòng chỉ lo lắng cho sự an nguy của Tưởng Nhược Nam, vội vàng chạy về phía Hậu hoa viên.

Hồng Hạnh dõi theo bóng Ánh Tuyết cười lạnh lùng, nhìn quanh thấy không có ai, bèn lánh về phòng mình.

Trong phòng, hai tiểu a hoàn đang ăn điểm tâm do Hồng Hạnh chuẩn bị, một trong hai kẻ đó thấy Hồng Hạnh quay vào bèn cười nói: "Hồng Hạnh tỷ tỷ, tỷ đi đâu thế?"

Hồng Hạnh ngồi xuống bên họ: "Lẽ nào không cho ta đi vệ sinh nữa sao?"

Hai tiểu a hoàn nghe vậy thì cười ngượng nghịu.

Hồng Hạnh đứng dậy cười, đề nghị: "Trong phòng nóng quá, chúng ta ra ngoài dạo chơi đi."

Một tiểu a hoàn đáp: "Giờ mà ra ngoài liệu có bị Ánh Tuyết tỷ tỷ trách mắng không?"

"Sợ gì chứ, phu nhân không có ở đây, mọi việc đã có ta lo!" Nói xong không chút do dự kéo hai tiểu a hoàn đi ra ngoài. Chỗ mà cô ta định đi cũng chính là nơi mà Ánh Tuyết vừa lao tới.

Trong hậu hoa viên của Hầu phủ ngoài khu vực quanh hồ tương đối yên tĩnh và có chút thoáng đãng ra, những nơi khác đều là cây cối hoa lá rậm rạp, tĩnh lặng u tịch. Những tán cây rậm che trên cao, ban ngày thì giúp tránh nắng, mang tới sự mát mẻ, buổi tối lại cũng che hết cả ánh trăng. Đặc biệt là xung quanh Thiên Lý đình, gần như không có một chút ánh sáng nào có thể chiếu đến được, chỗ nào cũng bóng cây trùng trùng, hễ tới buổi tối là không có ai đến nơi đó cả.

Vì vậy, khi Hồng Hạnh nói phu nhân bị ngã ở đây. Ánh Tuyết đã không chút hồ nghi, bởi chỗ này quả thật quá tối, bị ngã cũng là việc hết sức bình thường.

Ánh Tuyết đi men theo con đường nhỏ trải đá cuội, lòng vô cùng hối hận vì không mang theo đèn lồng. Khi sắp tới gần Thiên Lý đình, Ánh Tuyết nhìn thấy một bóng người mơ hồ đứng cạnh đó, tưởng là Tưởng Nhược Nam, vội vàng lao tới, kéo lấy người đó, buộc miệng gọi một tiếng: "Phu nhân!"

Đến gần mới nhận ra có gì đó không đúng, đối phương hình như hơi cao, Ánh Tuyết bỗng sinh cảnh giác, vội vàng buông tay, giật lùi một bước: "Ai?"

Từ trong bóng tối vang lên một giọng nói hết sức quen thuộc: "Cô nương Hồng Hạnh, là nàng phải không?"

Ánh Tuyết nhìn kĩ lại xong thì nhận ra, thất kinh: "Trương quản sự, sao lại là ngài?"

Đối phương cũng nhận ra giọng nàng: "Cô nương Ánh Tuyết?" Sau đó lại hỏi: "Sao cô nương Ánh Tuyết lại đến đây?"

"Nghe nói phu nhân bị ngã ở đây… Quản sự có nhìn thấy phu nhân nhà tôi không?"

"Không thấy, ta đứng ở đây lâu rồi, ngoài cô nương ra, ta không thấy ai đến đây cả!"

Ánh Tuyết bỗng cảm thấy bất an, dường như việc này có gì đó không ổn, "Muộn thế này rồi sao quản sự còn ở đây?"

Trong bóng tối, Ánh Tuyết nghe thấy tiếng cười ngượng ngùng của hắn: "Ta… có hẹn với…"

Ánh Tuyết nhớ ra trước đó hắn có gọi tên Hồng Hạnh, bỗng thấy thót tim, "Là Hồng Hạnh phải không?"

"Là… Hồng Hạnh cô nương…"

Nghe thấy cái tên này, Ánh Tuyết toát mồ hôi lạnh, "Hỏng rồi!" Rồi lập tức quay đầu.

Nhưng đã không kịp nữa.

"Các người đang làm gì thế?" Một giọng nói sắc lẹm xé tan màn đêm yên tĩnh, chim muông gần đó giật mình vỗ cánh bay tán loạn.

Ánh Tuyết đứng vững, thấy cách chỗ mình không xa có ba bóng người, trong đó có một người tay cầm đèn lồng, ánh sáng yếu ớt hắt lên khuôn mặt kinh ngạc vô cùng của người đó, chính là Hồng Hạnh!

"Ánh Tuyết, Trương quản sự, muộn thế này rồi, trời lại tối đen như mực, hai người làm gì ở đây?" Giọng nói vô cùng lạnh lùng.

Hai tiểu a hoàn bên cạnh nhìn nhìn Ánh Tuyết, rồi lại nhìn Trương quản sự đang dần đứng ra chỗ có ánh sáng, thần sắc rất kinh hãi.

Hồng Hạnh không đợi Ánh Tuyết trả lời, ném chiếc đèn lồng trên tay xuống đất, khóc rống lên: "Hai người đúng là một đôi gian phu dâm phụ, hai người đã làm việc có lỗi với ta! Ta sẽ đi mách phu nhân!" Nói xong bưng mặt chạy quay về.

Hai tiểu a hoàn nhìn nhìn Ánh Tuyết, rồi cũng quay người chạy đuổi theo Hồng Hạnh.

Vốn đây là chuyện riêng của Thu Đường viện, do Tưởng Nhược Nam đứng ra xử lý là xong. Nhưng Hồng Hạnh khi khóc lóc chạy về, trên đường gặp Vu Thu Nguyệt, Cận Yên Nhiên và Vương thị đang sánh bước cùng đi dạo. Ba người kia thấy tình cảnh như vậy bèn chặn hai tiểu a hoàn chạy theo phía sau hỏi cho rõ

chuyện, hai tiểu a hoàn không dám giấu giếm, bèn kể lại mọi việc mình vừa chứng kiến cho ba vị chủ nhân nghe.

Cận Yên Nhiên nghe xong thì phẫn nộ: "Phủ An Viễn Hầu chúng ta mà cũng xảy ra chuyện bẩn thỉu thế sao, chuyện này không thể cứ thế cho qua được." Rồi lập tức quay về Tùng Hương viện bẩm báo lại với Thái phu nhân.

Thái phu nhân nghe xong chuyện cũng giận vô cùng, lập tức sai người giam Hồng Hạnh, Ánh Tuyết và Trương Văn Sơn lại. Sáng sớm hôm sau bắt đầu nghiêm khắc điều tra việc này.

Tưởng Nhược Nam, Cận Yên Nhiên, Vu Thu Nguyệt, Vương thị… những người liên quan đều có mặt. Thái phu nhân ngồi ở vị trí chính giữa, Hồng Hạnh, Ánh Tuyết, Trương Văn Sơn cùng hai tiểu a hoàn đang quỳ dưới đất.

Hồng Hạnh vừa nước mắt nước mũi tèm lem vừa kể lại sự việc, "Thái phu nhân, nô tỳ đang an tâm đợi gả, tưởng rằng sắp có được một đấng lang quân như ý, nhưng có ai ngờ, họ lại lén lút giấu nô tỳ… Không biết mối quan hệ giữa họ đã có từ bao lâu rồi, nếu không phải hôm nay nô tỳ vô tình bắt gặp thì chưa biết chuyện còn đến mức nào nữa. Thái phu nhân, phu nhân, hai người phải đứng ra làm chủ cho nô tỳ!" Nói rồi liên tiếp dập đầu bồm bộp, dập tới mức trán rỉ máu.

Sau đó hai tiểu a hoàn cũng kể lại chuyện mà chúng nhìn thấy.

Thái phu nhân sắc mặt sầm hẳn xuống, cô nam quả nữ gặp riêng nhau ở nơi hoang vu vắng vẻ như thế, nhìn thế nào cũng khiến người ta có cảm giác không quang minh chính đại.

Trương ma ma đứng bên lo lắng tới mức hai mắt đỏ hoe, quỳ xuống cạnh Thái phu nhân, nói: "Thái phu nhân, người chứng kiến Văn Sơn trưởng thành, Văn Sơn tuyệt đối không phải loại người đó!" Xong quay đầu sang phía con trái: "Văn Sơn, rốt cuộc là có chuyện gì, con mau nói đi!"

Thái phu nhân nhìn hắn, nghĩ hắn từ xưa tới nay tính tình cũng có thể được coi là trung hậu, sắc mặt dịu xuống phần nào, hỏi: "Văn Sơn, ngươi có gì để giải thích không?"

Trương Văn Sơn hướng về phía Thái phu nhân mà dập đầu, kể lại chuyện đồng tử tới truyền tin, rồi mang cả chiếc túi thơm màu xanh ra làm chứng.

Nhìn chiếc túi thơm ấy, cả Ánh Tuyết và hai tiểu a hoàn kia đều sững người, bởi vì học nhận ra, đấy là túi thơm của Ánh Tuyết!

"Nô tài tưởng rằng người hẹn nô tài ra đó là Hồng Hạnh cô nương, không ngờ lại là Ánh Tuyết cô nương, có điều khi đó, Ánh Tuyết cô nương có nói tới tìm phu nhân của cô ấy!"

Hồng Hạnh nhìn chiếc túi thơm, càng khóc to hơn, nhìn Thái phu nhân nói: "Thái phu nhân, đây là túi thơm của Ánh Tuyết!" Sau đó quay sang Ánh Tuyết, tức giận hét: "Ánh Tuyết, ta vẫn luôn coi người là tỷ muội, tại sao ngươi lại làm như vậy? Nếu thích Trương quản sự có thể nói thẳng với ta, tại sao làm cái việc xấu xa bỉ ổi như thế!"

Ánh Tuyết sau khi nhìn thấy túi thơm, thì vội vàng biện giải: "Thái phu nhân minh giám, đây là chiếc túi thơm mà nô tài bị mất trước đó!" nói xong quay sang Hồng Hạnh: "Có lẽ đã bị người nào đó cố ý lấy mất để làm cái việc gắp lửa bỏ tay người, hại nô tỳ!" Rồi mang chuyện Hồng Hạnh chạy tới tìm cô ta mà lu loa lên rằng phu nhân bị ngã ở Thiên Lý đình ra kể lại một lượt.

Hồng Hạnh sớm đã có chuẩn bị, cô ta chỉ vào mặt Ánh Tuyết mà hét: "Ánh Tuyết, chuyện đến nước này ngươi còn không biết hối hận sao? Lại còn dám nói ra những lời dối trá hoang đường như thế. Buổi tối ta luôn ở cùng Tiểu Thanh, Tiểu Hoàn, căn bản chẳng gặp ngươi. Tiểu Thanh, Tiểu Hoàn có thể làm chứng!"

Tiểu Thanh, Tiểu Hoàn vội đứng ra làm chứng, Hồng Hạnh đúng là đã ở cùng họ suốt buổi tối, có điều bọn họ đã lược bỏ việc Hồng Hạnh có ra ngoài đi vệ sinh một lát mà thôi.

Ánh Tuyết còn cho rằng Hồng Hạnh đã mua đứt Tiểu Thanh, Tiểu Hoàn, mặt tức tới trắng bệch, nhưng khi ấy bên cạnh mình lại chẳng có ai, không ai có thể đứng ra làm chứng cho cô ta được.

"Ánh Tuyết, ngươi có dám đứng ra đối chất với đồng tử truyền tin không? Tưởng Nhược Nam đề nghị.

Ánh Tuyết vội vàng đáp: "Nô tỳ ngay thẳng đàng hoàng, không có gì là không dám cả."

Thái phu nhân gọi người truyền đồng tử kia vào, hỏi nó rốt cuộc là đã đưa tin cho ai. Đồng tử nhìn những người đang quỳ dưới đất, tối đó người ấy đứng trong bóng râm, nó không nhìn rõ diện mạo, chỉ nhớ cô nương ấy có hai bím tóc, còn có vài sợi tóc thả xuống nhìn rất đẹp.

Trong số những người quỳ bên dưới chỉ có một người như vậy.

Đồng tử chỉ vào Ánh Tuyết, nói: "Là tỷ tỷ kia."

Ánh Tuyết lúc này mới hoảng sợ, nhận ra đối phương đã tính toán kỹ càng tới mọi chân tơ kẽ tóc, âm mưu này giống như hố cát bị sụt, dần dần nuốt gọn cô ta.

48. Chương 48

Cô ta xông tới trước mặt đồng tử, túm lấy vai nó mà lắc: "Đến nhìn cho rõ đi, rốt cuộc là ai, có phải có người bảo đệ nói thế không?"

Đồng tử bị Ánh Tuyết lắc liền sợ hãi, "Oà" một tiếng bật khóc nức nở.

Thái phu nhân nổi giận đùng đùng, quát: "Nô tỳ to gan, chuyện đã tới nước này còn dám giảo biện! Đứa trẻ này là một thằng ngốc, sao biết nói dối chứ?" Thì ra đứa trẻ này sau trận sốt cao hồi lên năm, trí tuệ dừng lại ở đó không phát triển, bảo nó nói dối, đương nhiên Thái phu nhân không tin.

Ánh Tuyết trăm miệng khó cãi, trong lúc nguy cấp quỳ sụp dưới xuống trước mặt Tưởng Nhược Nam, ôm chân nàng mà nói: "Phu nhân, người hãy tin nô tỳ, những gì nô tỳ nói đều là thật! Nô tỳ quyết không bao giờ hẹn riêng Trương quản sự ra ngoài!"

Hồng Hạnh quỳ bên cạnh khóc: "Ánh Tuyết, việc đến nước này, tại sao ngươi còn cố tình giảo biện? Ta không trách ngươi, nếu ngươi sớm nói với ta là mình thích Trương quản sự, ta nhất định sẽ vun vén cho ngươi." Sau đó cũng bò tới bên cạnh Tưởng Nhược Nam, khóc lóc: "Tiểu thư, chúng ta cùng nhau lớn lên, Hồng Hạnh mặc dù tính tình tuỳ tiện nhưng tuyệt đối không phải người xấu, Hồng Hạnh sao có thể làm cái việc hãm hại người khác như thế. Nếu tiểu thư không tin, Hồng Hạnh xin lấy cái chết để chứng minh sự trong sạch của mình!" Nói rồi, cứ thế lao vào cạnh bàn mà Tưởng Nhược Nam đang ngồi, nếu Tưởng Nhược Nam không nhanh tay đẩy ra thì cú đập ấy không chừng đã lấy mạng cô ta.

Nhờ việc đó mà không còn ai nghi ngờ Hồng Hạnh nữa, ngay cả đến Tưởng Nhược Nam cũng không thể phân biệt được ai nói thật ai nói dối. Hôn sự đã được Hồng Hạnh đồng ý, chính cô ta đã bắt gặp hai người kia tại trận, có người làm chứng, nếu bảo với tính cách nông nổi như Hồng Hạnh mà nghĩ ra được âm mưu thâm sâu nhường ấy để ám hại Ánh Tuyết, Tưởng Nhược Nam thật không dám tin. Xem ra việc này phần sai thuộc về Ánh Tuyết. Nhưng theo những gì Tưởng Nhược Nam hiểu về Ánh Tuyết sau hơn một tháng tiếp xúc, nàng cảm thấy Ánh Tuyết không phải là người có thể làm việc ấy, có điều chẳng thường nói tình yêu khiến người ta mất đi lý trí ư? Lẽ nào Ánh Tuyết vẫn luôn để ý Trương quản sự thấy Hồng Hạnh được gả cho hắn nên mới cuống lên?

Nàng nhìn kỹ Trương quản sự, thấy hắn trắng trẻo thư sinh, bộ dạng hiền lành phúc hậu, rất thu hút sự chú ý của phái nữ.

Thực ra trong mắt nàng, chuyện này cũng chẳng có gì là ghê gớm cả, chỉ là cô gái cuống lên mới hẹn chàng trai mình thầm thương trộm nhớ ra gặp mặt, cũng chưa làm gì bại hoại gia phong, có gì ghê gớm đâu? Nhưng nàng biết, ở thời cổ đại trọng lễ này, đây là việc không thể chấp nhận được, đặc biệt họ lại còn là những nô tài không có nhân quyền. Vì vậy Ánh Tuyết mới không dám thừa nhận chăng?

Hồng Hạnh lại lồm cồm bò dậy, quỳ xuống trước mặt Thái phu nhân, nói: "Thái phu nhân, nô tỳ cảm tạ tấm lòng của Thái phu nhân, nhưng, chuyện đến nước này, nô tỳ cũng chẳng còn mặt mũi nào mà lấy Trương quản sự nữa. Nếu Ánh Tuyết đã thích Trương quản sự như thế, xin Thái phu nhân hãy tác thành cho muội ấy!"

Thái phu nhân nhìn Ánh Tuyết, nghiêm khắc nói: "Ánh Tuyết, ngươi xem Hồng Hạnh đã làm tới mức này rồi, ngươi còn không biết hối cải sao?"

Ánh Tuyết thấy việc đã tới nước này, nếu còn tiếp tục phủ nhận, e rằng sẽ khiến Thái phu nhân nổi giận mà dùng gia pháp, nói không chừng trong lúc tức giận quá còn mang bán phắt mình đi. Việc này nếu trách chỉ có thể trách cô ta quá bất cẩn, tin ngay lời Hồng Hạnh, giờ ngoài cách nhịn nhục để sống, không còn cách nào khác.

Ngay lập tức Ánh Tuyết quỳ xuống đất, cúi đầu khẽ nói: "Thái phu nhân… Là… Nô tỳ biết sai rồi ạ, là nô tỳ đã hẹn Trương quản sự ra ngoài!"

Ngoài Tưởng Nhược Nam ra, ánh mắt những người còn lại nhìn cô ta đầy sự khinh bỉ, Ánh Tuyết vừa tức giận vừa xấu hổ, nước mắt cứ thế tràn ra.

Thái phu nhân phẫn nộ vì trong phủ xảy ra chuyện nam nữ hẹn hò, huỷ hoại thanh danh của Hầu phủ, vốn định bán phắt Ánh Tuyết đi, nhưng Tưởng Nhược Nam đứng ra xin, sau Thái phu nhân cũng nể mặt nàng mà thay đổi chủ ý, chỉ phạt cô ta hai mươi trượng, có điều hạ cấp bậc cô ta xuống. Lại thấy Hồng Hạnh có biểu hiện tốt nên cũng hài lòng, trước kia Hồng Hạnh là đại a hoàn đã từng theo hầu Nhược Lan, nên nhấc cô ta về vị trí cũ.

Hôn sự của Hồng Hạnh và Trương Văn Sơn cũng vì thế mà không thành.

Sau này, Trương ma ma nhân lúc tâm trạng Thái phu nhân vui vẻ đã xin Ánh Tuyết cho Trương quản sự, Thái phu nhân bèn đồng ý. Không lâu sau Ánh Tuyết được gả cho Trương Văn Sơn, trở thành vợ của quản sự, nhưng vẫn hầu hạ trong Thu Đường viện, có điều không còn ngày ngày gần gũi bên cạnh Tưởng Nhược Nam như trước nữa.

Tái ông mất ngựa không biết đâu hoạ phúc, rất lâu sau này, khi Hồng Hạnh nhìn thấy Ánh Tuyết uy phong lẫm liệt trở thành vợ của tổng quản sự Hầu phủ, cô ta đã vô cùng hối hận với quyết định của mình ngày ấy.

Qua chuyện này, Hồng Hạnh lại trở thành đại a hoàn bên cạnh Tưởng Nhược Nam. Từ nhỏ cô ta đã hầu hạ bên Tưởng Nhược Nam, nên về phương diện này coi như rất tận tâm tận lực. Trước kia Tưởng Nhược Nam không thích tính khí nóng nảy của Hồng Hạnh, nhưng có lẽ trải qua lần trừng phạt trước, cô ta cũng trở nên biết điều, đối nhân xử thế trầm tĩnh hơn trước nhiều, Tưởng Nhược Nam dần dần cũng thấy yên tâm.

Tưởng Nhược Nam xưa nay không bao giờ dành quá nhiều tình cảm cho những người bên cạnh, từ nhỏ đến lớn đều như vậy. Những a hoàn ma ma kia luôn hầu hạ theo sát bên nàng, tận tâm tận lực phục vụ nàng, nàng cũng sẽ bảo vệ họ, đối tốt với họ. Những cùng lắm thì cũng chỉ có thể coi đấy là sự báo đáp chứ nàng không vì thế mà coi họ là bạn, là người thân của mình.

Những người bên cạnh chỉ cần không gây rắc rối cho nàng, không làm liên luỵ tới nàng, còn cụ thể người ấy là ai, nàng chẳng quan tâm.

Ánh Tuyết vẫn hầu hạ trong Thu Đường viện, Tưởng Nhược Nam thấy cô ta biết chữ, tính tình lại cẩn thận, bèn cho cô ta vào hầu thư phòng, tiện thể quản lý tiền bạc cho nàng, bao gồm số bạc hàng tháng mà Hầu phủ phát cho Thu Đường viện cùng với nữ trang và lợi tức từ ba trang trại nàng được thừa kế.

Hồng Hạnh thấy Ánh Tuyết đã xuất giá, lại thêm cô ta từng thừa nhận việc đó trước mặt Thái phu nhân, không còn gì phải lo lắng vì cô ta nữa, nên hoàn toàn yên tâm. Giờ trong Thu Đường viện, dù luận về nhan sắc hay địa vị, thì trong số a hoàn ở đó không ai sánh được với Hồng Hạnh, do đó cô ta càng ngày càng đắc ý.

Còn Ánh Tuyết phải chịu nỗi oan ức lớn như thế, sao có thể nuốt giận cho qua? Nhưng khổ nỗi trong tay không có chứng cứ, không dám kêu oan trước mặt Tưởng Nhược Nam. Dù sao trong lòng phu nhân địa vị của Hồng Hạnh cũng không phải bình thường, hành động bừa bãi chỉ khiến phu nhân thêm ghét. Thời gian này, sau khi suy nghĩ cân nhắc về chuyện đã qua, với sự hiểu biết của Ánh Tuyết về Hồng Hạnh, thì Hồng Hạnh không thể nghĩ ra được kế sách chu đáo kín kẽ như vậy, nhất định có người nào đó đã giúp cô ta. Nghĩ đến đây, Ánh Tuyết bất giác âm thầm để ý hành tung hàng ngày của Hồng Hạnh, muốn tìm ra sơ hở từ đó.

Còn Tưởng Nhược Nam hoàn toàn không biết những tâm tư đó của bọn a hoàn. Thời gian này, cứ cách mấy ngày nàng lại vào cung một chuyến. Theo lời Thái hậu, mỗi lần nàng đều ghé Khôn Ninh cung thỉnh an, trò chuyện cùng Hoàng hậu.

Tính toán của Thái hậu mặc dù không sai, nhưng đấy là trong trường hợp Tưởng Nhược Nam không đắc sủng. Chuyện của nàng chỉ mình nàng biết, nàng mãi không chịu động phòng với hắn, cho dù có được Hoàng hậu yêu quý thì đã sao, lý không đúng tình không ngay, e rằng Hoàng hậu cũng chẳng muốn dây vào chuyện này.

Nhưng có cũng còn hơn không, hơn nữa có được sự ủng hộ của Hoàng hậu rồi, sau này ngộ nhỡ có cơ hội ly hôn, Hoàng hậu cũng sẽ nói giúp nàng với Hoàng thượng vài câu. Tóm lại, Hoàng hậu là bậc mẫu nghi thiên hạ, có quan hệ tốt với người tuyệt đối sẽ không thiệt thòi gì.

Hôm nay nàng vào cung, đầu tiên là cạo gió cho Thái hậu, sau đó lại cùng Thái hậu đi dạo một vòng, trò chuyện với Thái hậu cho Thái hậu tâm trạng vui vẻ rồi, bèn đến Khôn Ninh cung.

Đại cung nữ hầu bên cạnh Hoàng hậu là Ninh Hinh ra đón nàng: "Hầu phu nhân đến thật đúng lúc, tâm trạng Hoàng hậu đang buồn bực, nô tỳ không biết phải làm thế nào để khuyên giải người!"

"Hoàng hậu đang ở đâu?"

"Trong nội điện. Hầu phu nhân xin đi theo nô tỳ."

Tưởng Nhược Nam thầm thở dài một tiếng, đi theo Ninh Hinh vào nội điện.

Hoàng hậu đang buồn bực đương nhiên phải có nguyên nhân, ngày hôm đó sau khi Thục phi ngất xỉu Hoàng thượng đã cho vời thái y. Chẩn đoán xong thái y nói Thục phi có tin vui, Hoàng đế trong lúc qua đỗi vui mừng đã sắc phong Thục phi làm Quý phi.

Có thể thấy vị trí của Thục phi trong lòng Hoàng đế rất quan trọng.

Giờ Thục phi danh tiếng lẫy lừng, ngấm ngầm áp đảo khí thế của bên Đông cung. Dù là một người phụ nữ bình thường hay là Hoàng hậu đi nữa, thì làm sao Hoàng hậu có thể thấy dễ chịu cho được.

Đàn ông ở đây chỉ quan tâm tới sự phong hoa tuyết nguyệt của mình, thấy việc tam thê tứ thiếp là điều đương nhiên, chưa bao giờ nghĩ đến cảm nhận của những người phụ nữ bên cạnh. Đáng tiếc là, phụ nữ nơi này cũng cho rằng đó là điều đương nhiên, chưa bao giờ nhìn thẳng vào cảm nhận của mình. Đàn ông tôn quý, đàn bà thấp kém, đây là số mệnh họ không tránh được.

Đến cuối cùng, không biết bản thân nàng còn kiên trì được như ban đầu nữa không? Tưởng Nhược Nam lại thở dài.

Vào trong nội điện, thấy Hoàng hậu thân mặc áo lụa màu xanh thêu cành hoa mai ngồi trước gương đồng, nhìn vào gương ngẩn ngơ.

Tưởng Nhược Nam đi tới, hành lễ với Hoàng hậu.

Hoàng hậu yếu ớt cho nàng bình thân, bảo nàng lại gần hơn.

Hoàng hậu nhìn Tưởng Nhược Nam trong gương, khẽ hỏi: "Nhược Lan, ngươi xem có phải bổn cung đã già rồi không?"

Tưởng Nhược Nam cười đáp: "Nương nương đang thời xuân sắc, sao lại già được?"

Hoàng hậu đưa tay áp vào mặt mình, khe khẽ lắc đầu: "Già thật rồi, da cũng không còn căng như trước, mắt cũng không còn sáng nữa. Trước kia Hoàng thượng nói ta giống như một đoá hoa yêu kiều, nhưng bây giờ..." Hoàng hậu đứng dậy, quay một vòng trước gương, "Từ sau khi sinh Lỗi nhi, cơ thể ta đã thay đổi, giờ chẳng còn tìm thấy bóng dáng xưa nữa!"

Sau vài lần tiếp xúc với Tưởng Nhược Nam, trong lòng Hoàng hậu thấy rất quý tính cách hoạt bát phóng khoáng của nàng, vì vậy thỉnh thoảng trước mặt nàng cũng để lộ tâm tư.

Nghe đến đây, mắt Tưởng Nhược Nam sáng lên, cơ hội của nàng đến rồi sao?

Nàng bước tới cạnh Hoàng hậu, cười đáp: "Thời gian công bằng với tất cả mọi người, nếu không trên thế gian này sao lại có nhiều bà lão như vậy? Ngay cả Quý phi nương nương cũng sẽ không tránh khỏi ngày đó."

Hoàng hậu nghe nàng nói vậy, tâm trạng cũng chẳng khá hơn, thở dài thườn thượt, "Đúng vậy, khi chúng ta già rồi, sẽ lại có những cô nương trẻ trung xinh đẹp hơn được tiến cung…" Rồi lập tức nhớ đến Quý phi, bèn tiếp lời: "Nói thế nào thì Quý phi cũng trẻ hơn ta vài tuổi, rốt cuộc thì ta cũng không sánh được với nàng ta!"

"Nhưng Hoàng hậu sẽ mãi là Hoàng hậu, điểm này Quý phi lại không thể bì với người!"

Hoàng hậu không biết nghĩ đến điều gì mà khẽ cười nhạt một tiếng rồi im lặng.

Tưởng Nhược Nam lại cười nói, "Nương nương, thực ra muốn trẻ ra một chút cũng không khó! Thần phụ mặc dù không thể giúp Hoàng hậu giữ gìn tuổi xuân mãi mãi nhưng có thể giúp nương nương trông trẻ hơn vài tuổi!"

Hoàng hậu nghe vậy, mắt sáng lên, nắm chặt tay Tưởng Nhược Nam hào hứng nói: "Thật không? Nhược Lan thật sự có cách ư? Đúng rồi, Nhược Lan có thể chữa khỏi bệnh tiêu khát cho Thái hậu, nên nhất định sẽ có cách giúp ta!" Nói rồi, Hoàng hậu cúi đầu nhìn mình: "Ngươi có cách nào giúp ta gầy hơn chút không? Sau khi sinh Lỗi nhi xong, ta béo lên rất nhiều, cũng đã gọi thái y uống thuốc, nhưng chẳng thay đổi được gì."

Tưởng Nhược Nam nhìn Hoàng hậu, thấy người chủ yếu là bị béo phì phần eo, có lẽ do bồi bổ quá nhiều sau sinh, lại thêm không có sữa, bình thường chẳng chịu hoạt động nên mới vậy.

Hoàng hậu vui mừng nói: "Chỉ cần ngươi có thể giúp bổn cung gầy bớt, bổn cung sẽ trọng thưởng cho ngươi."

Tưởng Nhược Nam cười: "Nhược Lan không cần nương nương thưởng, Nhược Lan thật lòng quý mến nương nương, chỉ cần nương nương vui, Nhược Lan cũng thấy vui!"

Lời này của nàng khiến Hoàng hậu vô cùng dễ chịu.

Tưởng Nhược Nam dặn Ninh Hinh mang dầu thơm, rồi bảo cô ta ra ngoài điện đứng canh tạm thời không cho người khác vào. Sau đó nàng mời Hoàng hậu lên giường nằm.

Hoàng hậu thấy nàng cởi bỏ y phục của mình xuống, bôi dầu thơm lên đó, bất giác tò mò hỏi: "Nhược Lan, ngươi làm gì thế?"

Tưởng Nhược Nam ngẩng đầu nhìn Hoàng hậu cười: "Đây gọi là cạo gió giảm béo, thông qua việc đả thông các huyệt đạo để làm tiêu hao phần nước thừa và mỡ trong cơ thể, nhằm đạt hiệu quả giảm béo!"

Nàng có thể chắc chắn như thế là bởi vì nàng đã đích thân trải nghiệm rồi. Ở kiếp trước, thời còn đại học, mùa hè nàng tới các viện thẩm mỹ để làm thêm, giúp khách hàng cạo gió giảm béo kiếm được không ít tiền, hiệu quả cũng rất tốt.

Tưởng Nhược Nam lấy vật dụng dùng để cạo gió ra, đây là dụng cụ nàng mới làm, nguyên liệu chính là sừng tê giác, có vẻ thích hợp với da người hơn là đồng bạc.

Lấy rốn làm trung tâm, dùng miếng cạo gió cạo theo phương thức massage thuận chiều kim đồng hồ, đến khi da bụng nóng đỏ lên, lại dùng vật đó để massage huyệt Thiên Xu, Quan Nguyên và Khí Hải.

Hoàng hậu vẫn chăm chú nhìn nàng, cảm thấy rất mới mẻ.

"Nương nương, sau này mỗi ba ngày thần phụ sẽ vào giúp người cạo gió một lần, nếu người phối hợp thêm với thần phụ, làm theo những gì thần phụ nói thì chỉ trong vòng một tháng nhất định sẽ có hiệu quả!"

Hoàng hậu nghe nàng nói thần kỳ như thế, biết nàng không dám lừa mình, trong lòng càng vui hơn, "Vậy bổn cung cần phải làm gì?"

"Đầu tiên, mỗi buổi sáng Hoàng hậu phải uống một bát cháo giảm béo bụng. Loại cháo giảm béo này dùng củ mài, đậu đỏ, lúa mạch, đậu trắng và thêm ba quả táo đỏ nấu thành. Hằng ngày dùng như bữa sáng. Đợi lát nữa thần phụ sẽ ghi lại cho Ninh Hinh. Còn nữa, hàng ngày không được ăn quá nhiều, thịt thì nên ăn nhiều cá và thịt gà, ăn nhiều rau xanh cùng hoa quả!"

Hoàng hậu cười đáp: "Nghe cũng đơn giản, còn cần phải làm gì nữa?"

"Còn phải uống một loại dấm mật ong, chính là pha mật ong với dấm theo tỉ lệ 1:4 để uống khi bụng rỗng trước lúc ăn sáng khoảng một khắc, uống ngay sau bữa trưa và bữa tối, loại dấm này rất có lợi cho việc giảm béo và cũng có lợi cho da nữa." Tưởng Nhược Nam lại cười: "Nếu nương nương muốn hiệu quả tốt hơn nữa thì phải chịu khó vất vả một chút!"

"Là cần bổn cung phải làm gì?" Hoàng hậu kiên định nói, "Chỉ cần có thể gầy đi, bổn cung không sợ vất vả!"

Tưởng Nhược Nam cười cười, xem ra dù ở thời đại nào, với thân phận gì, lòng yêu cái đẹp của người phụ nữ đều vô cùng kiên định.

"Thực ra rất đơn giản, hằng ngày nương nương chịu khó tập một động tác, chỉ cần kiên trì thì có thể giúp cho phần eo của nương nương săn chắc và thon gọn lại! Có điều sẽ hơi vất vả đấy!"

Hoàng hậu đáp: "Chỉ cần có tác dụng, bổn cung không sợ vất vả. Hàng ngày ta cũng rảnh!"

Tưởng Nhược Nam cạo gió cho Hoàng hậu xong, lại hướng dẫn Hoàng hậu những động tác vận động phần bụng trên giường. Mặc dù Hoàng hậu vừa làm vừa thở hồng hộc nhưng tinh thần lại rất vui vẻ.

"Cảm giác phần bụng nóng lên, bổn cung thấy nhất định sẽ có hiệu quả!" Hoàng hậu tràn đầy tự tin.

Tưởng Nhược Nam hướng dẫn lại cho Hoàng hậu toàn bộ những động tác cần thiết, bản thân nàng cũng mệt tới đứt hơi. Hoàng hậu bảo nàng nghỉ một lát, gọi Ninh Hinh mang nước mơ mát vào cho nàng giải khát.

Trước khi đi, Hoàng hậu dặn nàng: "Chuyện này chỉ ta và ngươi biết, đừng để truyền ra ngoài!"

Tưởng Nhược Nam hiểu tâm trạng của Hoàng hậu, bình thường phụ nữ khi làm đẹp đều không muốn người khác biết, không muốn người khác cho rằng vẻ đẹp của mình là do nhân tạo mà có, đây là một thứ tâm lý rất kỳ lạ.

Nàng lập tức nhận lời ngay.

Cứ như thế, sau mấy lần liên tục cạo gió cho Hoàng hậu, Hoàng hậu đã cảm thấy bụng mình nhỏ đi không ít, đương nhiên thiện cảm dành cho Tưởng Nhược Nam cũng nhiều hơn. Phải biết rằng, Tưởng Nhược Nam đã giải quyết nỗi đau khổ lớn nhất trong lòng Hoàng hậu. Bình thường, Tưởng Nhược Nam lại dạy cho Hoàng hậu không ít phương pháp dưỡng da bảo vệ da, rồi nắm bắt cơ hội nói chuyện cho Hoàng hậu vui, khiến Hoàng hậu thật sự thấy gần gũi với nàng.

Giống như có một lần, Hoàng hậu vô tình nhắc đến việc Hoàng thượng hay bị đau đầu, Tưởng Nhược Nam bèn dậy Hoàng hậu cách xoa bóp phần đầu. Nàng khi ấy đã cười nói với Hoàng hậu rằng: "Nương nương, nếu như trước khi bóp đầu cho Hoàng thượng, nương nương tắm bằng nước ngâm cánh hoa hồng, sau đó mặc một chiếc áo bằng vải mỏng, nhất định sẽ đạt hiệu quả không ngờ đến!"

Hoàng hậu nghe xong mặt đỏ ửng, cười mắng: "Nha đầu thối này, ngươi đang nói gì thế?" Nhưng lại âm thầm ghi nhớ lời nàng trong lòng.

***

Tối nay, theo thông lệ Hoàng đế đến nghỉ ở Khôn Ninh cung. Trước khi Hoàng đế đến, Hoàng hậu theo lời Nhược Nam, thả đầy cánh hoa hồng vào bồn nước tắm. Làn da của Hoàng hậu do ngày nào cũng được massage bằng mật ong đã trở nên bóng mượt, mái tóc vì được gội bằng mỡ cừu nên bóng vô cùng. Ninh Hinh lại hoá trang cho Hoàng hậu theo cách mà Tưởng Nhược Nam dạy, trang điểm rất nhẹ nhàng xinh đẹp, trong gương đồng hiện ra hình ảnh một người con gái dịu dàng căng mọng như nước.

Ninh Hinh cảm thán: "Hôm nay nương nương thật đẹp, nhất định là Hoàng thượng sẽ rất thích!" Đây là lời nói thật, qua nửa tháng nỗ lực, Hoàng hậu đã gầy đi rất nhiều, khuôn mặt cũng trở nên nhỏ nhắn hơn, ngũ quan thanh tú.

Hoàng hậu nghe Ninh Hinh nói xong thì rất vui, lại thay y phục. Thân là Hoàng hậu, không thể quá lả lơi, Hoàng hậu không mặc chiếc áo mỏng như Tưởng Nhược Nam nói, chỉ chọn một chiếc áo lụa màu vàng thêu hoa bách hợp, vì Tưởng Nhược Nam đã nói rằng: "Đàn ông luôn thích những người phụ nữ mới mẻ!"

Hoàng đế vốn mang tâm trạng "cưỡi ngựa xem hoa" đến Khôn Ninh cung. Từ năm mười bốn tuổi hắn đã kết hôn với Hoàng hậu, sống cùng Hoàng hậu hơn mười năm rồi, sau khi Hoàng hậu sinh cho hắn hai nàng công chúa và một hoàng tử, dung mạo hình dáng đều không còn giống trước kia nữa. Hoàng cung là nơi như thế nào? Là nơi không bao giờ thiếu những mỹ nữ trẻ trung. Hứng thú của Hoàng đế đối với Hoàng hậu đương niên cũng giảm dần, mỗi tháng đến Khôn Ninh cung hai lần cũng đã là nể mặt Hoàng hậu lắm rồi. Hoàng đế không muốn Hoàng hậu phải buồn, dù sao thì Hoàng hậu cũng không phải là một người hữu danh vô thực.

49. Chương 49

Ai ngờ sau khi đến Khôn Ninh cung, một người con gái trẻ trung, mái tóc dài đen óng mượt, làn da mịn màng mát căng, đôi mắt long lanh sáng sóng sánh tình bước ra nghênh đón. Nàng mặc một bộ y phục màu vàng mong manh càng làm nổi bật những đường nét thon thả của cơ thể, nhìn sinh động như một bức tranh đẹp, khiến trái tim Cảnh Tuyên Đế xao động.

Đang nghĩ xem có phải cung nữ trong cung của Hoàng hậu không thì người con gái đó đột nhiên cúi mình hành lễ, tươi cười với hắn: "Hoàng thượng, sao lại nhìn thần thiếp như thế? Không nhận ra thần thiếp ư?"

Hoàng đế nghe thấy giọng của Hoàng hậu, xém chút nữa thì ngã ngửa, bộ dạng đang như không tin vào tai vào mắt mình: "Hoàng hậu? Nhàn Nhã?"

Nghe Cảnh Tuyên Đế gọi tên mình, Hoàng hậu thấy ngọt ngào chảy vào tận trong tim, nàng bước tới, nũng nịu kéo tay Hoàng đế, khẽ nép mình dựa vào hắn: "Chẳng phải thần thiếp thì còn là ai nữa?" Giọng mềm như tơ.

Tưởng Nhược Nam từng nói với Hoàng hậu rằng: "Đàn ông dù là một người đàn ông như thế nào cũng đều thích phụ nữ làm nũng với mình. Như thế khiến họ có cảm giác mình thật sự mạnh mẽ, là một người đàn ông đích thực. Những người phụ nữ quá nghiêm túc, bề ngoài đàn ông họ sẽ tôn trọng nhưng trong lòng thì kính nhi viễn chi…"

Quả nhiên là có lý.

Thấy Hoàng đế nhìn mình cười dịu dàng, một nụ cười mà đã lâu không thấy, trong lòng Hoàng hậu bất giác vô cùng biết ơn Tưởng Nhược Nam.

Hoàng hậu dìu hắn tới ngồi bên giường, thấy hắn giơ tay đỡ trán, bèn dịu dàng hỏi: "Có phải Hoàng thượng lại đau đầu rồi không, chi bằng để thần thiếp bóp đầu cho Hoàng thượng!"

Nói rồi vòng ra sau lưng, dựa vào hắn, để đầu hắn ngửa vào ngực mình. Thời gian này, hàng ngày Hoàng hậu đều làm theo cách Tưởng Nhược Nam bảo, dùng mật ong massage hai bầu ngực, khiến chúng không còn rũ xuống như trước kia nữa, để Hoàng đế dựa vào như thế này, làm sao Hoàng đế có thể không có cảm giác gì được chứ?

Hoàng hậu bắt đầu nhẹ nhàng bóp các huyệt trên trán Hoàng đế, cảm giác vừa tê vừa căng tức khiến Hoàng đế rất dễ chịu, dường như đầu nhẹ đi vài phần, lại ngửi thấy thoang thoảng mùi hương hoa nhè nhẹ. Cơ thể mềm mại của Hoàng hậu khiến tim hắn đập rộn ràng, tay hắn bắt đầu không yên vị nữa.

"Hoàng thượng…" Hoàng hậu nũng nịu kêu lên. Trước kia nàng bị những lễ nghi phép tắc của người làm Hoàng hậu bó buộc, lúc nào cũng phải tỏ ra đoan trang nghiêm nghị, nhưng điều đó không có nghĩa nàng không có sự mềm mại dịu dàng của phụ nữ. Tiếng gọi nũng nịu đó khiến trái tim Hoàng đế mềm nhũn.

"Hoàng hậu sao lại biết trị đau đầu?" Hoàng đế vừa mò mẫm vừa hỏi.

"Là Hầu phu nhân dạy thiếp." Việc này không cần phải giấu.

"Hầu phu nhân?" Tay Cảnh Tuyên Đế khựng lại, trong đầu bất giác hiện lên đôi mắt đen láy linh hoạt của Tưởng Nhược Nam. "Sao nàng ta lại dạy nàng những việc này?"

"Gần đây nàng ấy thường xuyên tới chỗ thần thiếp, thần thiếp có nhắc đến việc Hoàng thượng bị đau đầu nên nàng ấy bèn dạy thần thiếp cách này. Hoàng thượng, có dễ chịu không?"

"Tuyệt lắm…"

Những ngón tay mềm mại linh hoạt vẫn đang xoa bóp phần trán cho Hoàng đế, Cảnh Tuyên Đế thu tay về, nghiêm túc hơn. Hắn nhắm mắt lại, từ từ, trong đầu hắn, Hoàng hậu đang đứng phía sau đã biến thành Tưởng Nhược Nam với khuôn mặt tươi cười.

Phía bụng dưới Cảnh Tuyên Đế nóng lên, quay người lật Hoàng hậu xuống dưới…

Liền sau đó ba ngày, Hoàng đế đều nghỉ ở Khôn Ninh cung. Gió ở hậu cung lập tức đổi hướng, khí thế bên Quý phi xẹp xuống rất nhiều.

Trong Từ Ninh cung, Thái hậu cười nói với Tưởng Nhược Nam: "Hoàng thượng cuối cùng cũng nhận ra điểm tốt của Hoàng hậu rồi!"

Tưởng Nhược Nam len lén bĩu môi, nhận ra điểm tốt của Hoàng hậu? Chẳng qua thấy Hoàng hậu trở nên xinh đẹp như trước nên thấy mới mẻ mà thôi!

Thái hậu lại cười, nói tiếp: "Thời gian này Hoàng hậu thường nhắc đến con với ta, xem ra Hoàng hậu rất quý con. Nhược Lan, con làm tốt lắm!"

Nhìn nụ cười hiền từ của Thái hậu, Tưởng Nhược Nam bỗng thấy lòng mình dịu xuống, nàng áp sát vào, kéo tay bà nói: "Thái hậu, nếu sau này Nhược Lan làm sai chuyện gì đó, người có còn thương Nhược Lan nữa không?"

Thái hậu vỗ vỗ tay nàng, đáp: "Nếu đã biết việc đấy là sai trái, sao còn phải làm?"

"Nhưng có những lúc, rõ ràng biết là sai mà vẫn phải làm như thế!"

Thái hậu nghe xong thì ngẩn người, hai mắt nhìn xa xăm, ánh mắt hoang mang. Một lát sau bà mới thở dài, khẽ nói: "Đúng là có những lúc như thế…"

Ra khỏi Từ Ninh cung, nàng tới chỗ Hoàng hậu, Hoàng hậu biết nàng sẽ đến nên sớm đã ở đó đợi.

Vừa thấy Tưởng Nhược Nam liền cho bọn người dưới lui ra, cầm món quà mà mình đã chuẩn bị sẵn lên, nói: "Đây là bộ trang sức bằng ngọc Phỉ Thuý do Đại Nguyệt quốc tiến cống, nghe nói trên thế gian này chỉ có độc nhất một bộ, giờ bổn cung tặng nó cho ngươi, coi như quà cảm ơn."

Tưởng Nhược Nam nhìn nhìn bộ trang sức bằng ngọc Phỉ thuý, vòng tay, vòng cổ, hoa tai, cả lớn cả bé tổng cộng phải mười mấy thứ, đều là màu xanh trong vắt, lóng lánh sáng, vừa nhìn đã thấy không phải là đồ tầm thường, có giá trị lớn. Tưởng Nhược Nam nhìn mà hai mắt cũng sáng lên, nhưng đến cuối cùng, nàng lại đẩy chúng về phía Hoàng hậu.

"Nhược Lan cung kính quý trọng Hoàng hậu từ tận đáy lòng, vì muốn giúp người mà gắng sức chứ không phải muốn nhận thưởng của nương nương. Nương nương làm vậy thật khiến Nhược Lan đau lòng."

Nhận lại bộ trang sức, Hoàng hậu cảm nhận được rằng Nhược Lan từ chối món quà này, mai sau ắt có việc cần nhờ tới mình nên cũng không suy nghĩ nhiều.

Vàng bạc châu báu người phụ nữ ấy không cần, huống hồ là loại trang sức này. Hoàng hậu thấy Tưởng Nhược Nam đẩy đồ trả lại mình mắt còn không chớp, liền biết nàng không phải loại người tham chút lợi nhỏ trước mắt mà thật lòng muốn nương tựa vào mình. Có được một người bạn thấu tình đạt lý, bản thân mình cũng có chỗ nương tựa, có chỗ làm hậu phương vững chắc, sao không vui chứ?

Việc Tưởng Nhược Nam bị thất sủng ai ai cũng hay, Hoàng hậu biết nàng chẳng qua muốn tìm một chỗ để dựa sau này, mà việc đó đối với Hoàng hậu nàng lại vô cùng đơn giản.

Hoàng hậu cười, nói: "Nếu Nhược Lan đã có tấm lòng như thế thì sau này bổn cung sẽ coi ngươi như người của mình!"

Tưởng Nhược Nam nghe vậy, biết mình đã có thêm một chỗ dựa nữa.

Sau đó, Tưởng Nhược Nam cạo gió cho Hoàng hậu xong, lại làm cho Hoàng hậu loại mặt nạ dưỡng da bằng bột trân châu trộn với lòng đỏ trứng gà. Trong lúc đợi mặt nạ khô, Hoàng hậu không hiểu hỏi Tưởng Nhược Nam.

"Nhược Lan, ngươi biết nhiều như thế, lẽ ra phải rất được lòng An Viễn Hầu chứ?" Tại sao lại để thua người phụ nữ khác?

"Vu thị và Hầu gia tình cảm sâu đậm, sao thần phụ có thể bì chứ…" Tưởng Nhược Nam ngẫm nghĩ, cảm thấy hôm nay có lẽ là cơ hội tốt, thừa dịp nói luôn: "Có lẽ ban đầu thần phụ quá vội vàng, ép Hoàng thượng ban hôn, giờ thần phụ có chút hối hận…" Nàng nhìn Hoàng hậu, thăm dò hỏi: "Hoàng hậu, nếu thần phụ cầu xin Hoàng thượng, xin người thu mệnh lệnh đó về, phá bỏ hôn ước của chúng thần, không biết có được không?"

Hoàng hậu khẽ nhướn người dậy, cho dù trên mặt Hoàng hậu đang đắp mặt nạ, nhưng vẫn thấy sự kinh ngạc của người.

"Nhược Lan, ngươi nói thật không đấy? Khi ấy, đứng trước bao nhiêu người ngươi đã ép Hoàng đế hạ chỉ, chuyện này vốn đã khiến triều đình bàn luận xôn xao, nếu giờ ngươi lại xin Hoàng thượng phá bỏ hôn ước, đừng nói Hoàng thượng một lời như ngọc, không thể thay đổi, mà Hoàng thượng cũng sẽ không chấp nhận mất mặt thế đâu. Khi ấy người đầu tiên gặp xui xẻo chính là ngươi, Nhược Lan, ngươi hãy bỏ ngay suy nghĩ ấy đi!"

Tưởng Nhược Nam bị những lời nghiêm khắc của Hoàng hậu doạ cho sợ hãi. Nghiêm trọng thế sao? Xem ra xin Hoàng thượng được ly hôn là không có khả năng rồi, dù sao mạng sống vẫn quý hơn…

Đúng lúc Tưởng Nhược Nam đang cúi đầu buồn bã thì nghe Hoàng hậu nói: "Nhưng bổn cung nhớ tiền triều hình như có một lần Hoàng đế thu lại thánh chỉ…"

Tưởng Nhược Nam đột nhiên hào hứng: "Thật không ạ? Chuyện là thế nào?"

"Cụ thể chuyện thế nào bổn cung không nhớ lắm, bổn cung chỉ nhớ, vị thần tử đó lập được công lớn nên Hoàng đế tiền triều ban thưởng nhà cửa ruộng vườn cho ông ta, ông ta đều từ chối hết, chỉ yêu cầu Hoàng thượng thu lại thánh lệnh chỉ hôn từ trước đó, về sau Hoàng đế tiền triều đã ân chuẩn!"

Những lời của Hoàng hậu giống như ánh đèn trong đêm tối, chỉ đường dẫn lối cho Tưởng Nhược Nam.

Chỉ cần lập được đại công thì có khả năng cầu xin Hoàng thượng thu lại thánh chỉ sao?

Mặc dù lập đại công là việc rất khó, nhưng ít ra cũng có thứ để hi vọng. Biết đâu nàng sẽ không phải cả đời bị giam chân trong Hầu phủ nữa!

Tưởng Nhược Nam cho rằng đây là tin tốt lành nhất mà gần đây nàng được nghe.

"Nhược Lan, có điều bổn cung vẫn khuyên ngươi, cho dù ngươi phá bỏ được hôn ước thì sau này ngươi định thế nào? Chỉ cần ngươi sinh một trưởng nam cho An Viễn Hầu thì dù Vu thị có đắc sủng, trước mặt ngươi vẫn phải cúi đầu thôi."

Tưởng Nhược Nam ngoài mặt tỏ vẻ nghe lời, nhưng trong lòng thì lại không nghĩ thế.

Hoàng hậu là mẫu nghi thiên hạ, thân là chính thất, lại có con trai, địa vị coi như vững chắc vô cùng, nhưng người có vui không? Hao tâm tổn sức nhằm đạt được vài ngày thiên sủng đã vui tới mức mang những thứ quý giá ra để tặng nàng.

Đây là giá trị của một người phụ nữ?

Thế thì thôi đi.

Trừ phi nàng có thể suy nghĩ như những phụ nữ khác ở thế giới này, cam chịu, nếu không cả đời này nàng cũng không vui được.

Tưởng Nhược Nam từ xưa tới nay chưa từng biết thế nào là cam chịu, nàng chỉ biết tính cách quyết định số mệnh, đường là do mình đi mà nên.

Chỉ cần có một tia hy vọng được tự do, nàng quyết không từ bỏ!

Đang nói chuyện thì bên ngoài đột nhiên vang lên giọng thông báo của Ninh Hinh: "Hoàng thượng giá đáo!"

Hoàng hậu giật mình thảng thốt, ôm mặt lo lắng: "Sao Hoàng thượng lại đến vào giờ này?" Rồi vội vàng soi gương, đột nhiên sững sờ: "Bộ dạng ta thế này làm sao có thể gặp Hoàng thượng?"

Tưởng Nhược Nam vội vàng chỉ vào gian trong: "Hoàng hậu, người hãy vào rửa mặt trước đi đã, để thần phụ giúp người giữ chân Hoàng thượng!"

Lúc này cũng chẳng còn cách nào khác, Hoàng hậu dặn đi dặn lại: "Phải giữ Hoàng thượng lại đấy!" Thấy Hoàng đế đã vào trong, Hoàng hậu vội vàng lui vào gian trong.

Tưởng Nhược Nam quay mình hành lễ với Cảnh Tuyên Đế: "Thần phụ thỉnh an Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế vạn vạn tuế!"

Cảnh Tuyên Đế thân mặc áo bào màu vàng rực, tâm cao khí ngạo, mặt mày rạng rỡ, sải bước vào trong.

Trong nội điện chỉ có Cảnh Tuyên Đế và Tưởng Nhược Nam, cung nữ thái giám đều đứng hầu bên ngoài.

Cảnh Tuyên Đế như hoàn toàn không hề bất ngờ vì sự xuất hiện của nàng, đi thẳng đến chiếc ghế bằng gỗ tử đàn chạm hoa ngồi xuống, sau đó mới nói với Tưởng Nhược Nam: "Miễn lễ!"

Tưởng Nhược Nam lặng lẽ đứng lui sang một bên, đợi Hoàng đế hỏi, nhưng lại nghe hắn nói: "Tưởng Nhược Lan, giờ ngươi coi Hoàng cung là nhà mình sao? Hai, ba ngày lại thấy chạy vào cung."

Tưởng Nhược Nam nghe xong thì bực bội, thầm nghĩ, Hoàng đế nói vậy là có ý gì? Nàng len lén ngước mắt lên nhìn sắc mặt của Cảnh Tuyên Đế, thấy đôi mắt đào hoa của hắn đang nhìn mình chằm chằm, khoé miệng nhếch lên cười, vẻ mặt trông không giống như đang giận dữ.

"Ý của Hoàng thượng là muốn thần phụ sau này không được vào cung nữa ư?" Tưởng Nhược Nam hỏi lại.

Cảnh Tuyên Đế ngẩn người, sau đó pha lên cười ha hả, "Tưởng Nhược Lan, được lắm, mồm miệng càng ngày càng sắc bén. Ngươi hỏi thế, bảo trẫm phải trả lời thế nào đây?" Giọng hắn đột nhiên trở nên nhẹ nhàng, mang theo ít nhiều mê hoặc: "Tưởng Nhược Lan, sao trẫm có cảm giác ngươi không giống trước kia chút nào nhỉ?"

Tưởng Nhược Nam thoáng ngẩng đầu lên, "Hoàng thượng, thần phụ đã là người xuất giá tòng phu, đương nhiên không thể tuỳ tiện ngông cuồng giống khi xưa nữa."

"Không đúng, không chỉ vì như thế…" Cảnh Tuyên Đế đột nhiên đứng dậy, chầm chậm bước về phía Tưởng Nhược Nam. Tưởng Nhược Nam cúi đầu, chỉ thấy chỉ ngũ sắc thêu trên vạt áo bào của hắn lấp lánh dưới ánh mặt trời, con rồng thêu trên áo đang giương nanh múa vuốt, sinh động như thật. Cùng lúc đó, một mùi thơm nhàn nhạt phả vào mũi nàng.

"Trước kia hễ gặp ngươi là trẫm thấy đau đầu, nhưng bây giờ trẫm lại cảm thấy rất thú vị…" Hắn nói chậm rãi từng từ từng từ một, giọng nói có sự mê hoặc, khiến Tưởng Nhược Nam thầm kinh ngạc.

Con rệp này hôm nay làm sao vậy? Thái độ thật kỳ lạ! Giọng nói này, nghe quá mờ ám.

"Hoàng thượng chê cười rồi!"

Cảnh Tuyên Đế khẽ cười hai tiếng, đi quanh nàng mấy bước, Tưởng Nhược Nam cúi đầu, cảm thấy toàn thân tê liệt. Cảm ác ấy vô cùng khó chịu.

"Nghe nói người còn biết cách trị bệnh đau đầu, sao khi xưa không nghe ngươi nói nhỉ, trước kia trẫm bị đau đầu, ngươi cũng chẳng chữa trị cho trẫm, Nhược Lan…" Tiếng gọi khe khẽ đó gần sát bên tai, "Đây có thể bị coi là tội khi quân không?"

Tưởng Nhược Nam kinh ngạc, vội vã lùi lại phía sau một bước, "Hoàng thượng, đấy chỉ là mấy trò lặt vặt, thần phụ sao dám áp dụng trên long thể?"

"Không dám làm trên long thể của trẫm, sao lại dám dạy cho Hoàng hậu?" Cảnh Tuyên Đế lại áp sát thêm bước nữa.

Sự tiếp cận của Hoàng đế khiến Tưởng Nhược Nam cảm thấy áp lực. Không lâu sau, trán nàng đã rịn mồ hôi, bất đắc dĩ lùi về phía sau một bước, nhưng bước lùi này lại chạm vào chân ghế, khiến cả người nàng ngã ngồi xuống đó.

Trong lúc quan trọng, Cảnh Tuyên Đế nhanh tay nhanh mắt túm lấy cánh tay nàng. Còn chưa kịp đợi nàng phản ứng lại, hắn đã khẽ dùng lực, kéo nàng đến sát bên mình, cơ thể nàng xém chút nữa thì dính sát vào cơ thể hắn.

Hắn nhìn nàng chăm chăm, khoé miệng nhếch lên cười ngạo nghễ, khẽ nói: "Nhược Lan sợ gì, phải cẩn thận chứ!"

Tưởng Nhược Nam thấy khuôn mặt hắn áp sát, mắt nàng mở to đầy kinh ngạc, dường như kinh sợ tới mức tim ngừng đập.

Ngay sau đó, nàng lập tức bừng tỉnh lại, giằng khỏi sự khống chế của hắn, lùi lại phía sau liền ba bước, lắp bắp nói:

"Hoàng hậu… Hoàng hậu đang ở trong phòng tắm… Lát nữa… lát nữa sẽ ra. Thần phụ cáo lui…"

Nói xong không đợi Cảnh Tuyên Đế lên tiếng, vội vàng quay người rời khỏi Khôn Ninh cung.

Tưởng Nhược Nam vừa đi thì Hoàng hậu cũng bước ra, thấy Cảnh Tuyên Đế nhìn ra ngoài cửa, khoé miệng như cười như không, vẻ mặt vô cùng đặc biệt.

"Sao Hoàng thượng lại đến vào lúc này?" Hoàng hậu tươi cười bước ra đón.

Cảnh Tuyên Đế thu ánh mắt về nhìn Hoàng hậu, mỉm cười: "Trẫm đến thăm Hoàng hậu, Hoàng hậu không vui?"

Hoàng hậu níu cánh tay Cảnh Tuyên Đế, ngước mắt lên, nhìn hắn cười rạng rỡ, "Hoàng thượng tới thăm thần thiếp, thần thiếp trong lòng vô cùng vui sướng." Nói rồi nhìn quanh, "Nhược Lan đâu? Vừa rồi còn ở đây mà?"

"Thấy trẫm đến, đương nhiên cô ta biết ý nên đã lui ra rồi!" Cảnh Tuyên Đế đáp, sắc mặt không đổi.

***

Sau khi vừa đi vừa chạy khỏi cung Khôn Ninh, Tưởng Nhược Nam thở hắt ra một hơi nhẹ nhõm.

Nghĩ đến màn vừa rồi, trái tim nàng bất giác lại đập nhanh rộn rã.

Con rệp này hôm nay làm sao thế nhỉ? Động tác vừa rồi của hắn là cố tình hay vô ý? Chắc vô tình thôi, hắn thân là Hoàng thượng, sao có thể có ý gì khác với thiếp thất của thần tử chứ?

Nhưng nếu là vô tình thì sao bộ dáng và lời nói của hắn lại mờ ám như thế?

Tưởng Nhược Nam không dám nghĩ tiếp nữa, nhưng trong lòng vẫn có cảm giác bất an, cảnh tượng vừa rồi mà bị người khác nhìn thấy, kết quả thật không dám tưởng tượng… Tưởng Nhược Nam càng nghĩ càng sợ, mồ hôi lưng ướt rồi lại khô, khô rồi lại ướt. Nàng thầm hạ quyết tâm, sau này phải tránh xa Hoàng đế. Nếu không phải muốn duy trì quan hệ với Thái hậu và Hoàng hậu thì nơi như Hoàng cung này nàng cũng không muốn đến.

50. Chương 50

Tưởng Nhược Nam tâm phiền ý loạn, suốt dọc đường đi cứ cúi đầu suy nghĩ mông lung, căn bản không chú ý tới bóng dáng Từ quý phi và muội muội của cô ta – Từ Uyển Thanh ở cách đó không xa.

Từ Uyển Thanh níu tay Từ quý phi, chỉ Tưởng Nhược Nam đang cúi đầu đi tới, tức giận nói: "Nương nương, nương nương nhìn thấy chưa, muội nói không sai mà! Tưởng Nhược Nam căn bản chẳng coi nương nương ra gì, rõ ràng nhìn thấy nương nương nhưng lại không đến thỉnh an!"

Từ quý phi lạnh lùng liếc mắt theo bóng của Tưởng Nhược Nam, sắc mặt trầm hẳn xuống.

Đại cung nữ bên cạnh Từ quý phi là Thược Dược đột nhiên nói: "Gần đây Hầu phu nhân rất thân thiết với Hoàng hậu, cứ cách mấy ngày lại đến Khôn Ninh cung một chuyến, còn Hoàng hậu cũng đột nhiên gầy đi không ít, nghe nói Hầu phu nhân là người có bản lĩnh về phương diện này, không biết chuyện Hoàng hậu gầy đi có liên quan tới phu nhân ấy không?"

Nhớ đến việc gần đây Hoàng thượng thường xuyên lâm hạnh Hoàng hậu, lạnh lùng với người đang mang thai là mình, sắc mặt Từ quý phi càng thêm khó coi. Cô ta chẳng nói gì quay người tiếp tục đi về phía trước, nhưng ánh mắt đã trở nên lạnh lùng vô cùng.

Sau khi ra khỏi cung, mấy ngày liên tiếp Tưởng Nhược Nam đều cáo bệnh ở nhà, không vào cung nữa, vì thế mà Hoàng hậu, Thái hậu đều cho người tới thăm hỏi, tặng nàng không ít đồ bồi dưỡng.

Thái phu nhân thấy con dâu được người trong cung yêu quý như vậy nhưng vẫn tôn trọng mình, bà rất hài lòng.

Hôm nay, sau khi Tưởng Nhược Nam thỉnh an bà xong, bà bèn giữ nàng lại, nói với nàng: "Sau này hàng ngày tới giờ Tị hãy tới chỗ ta."

Tưởng Nhược Nam kinh ngạc hỏi: "Mẫu thân có chuyện gì căn dặn ạ?"

Thái phu nhân cười đáp: "Giờ con vào phủ sắp được hai tháng rồi, cũng quen thuộc với mọi nơi trong phủ, đến lúc phải học dần cách quản gia thôi."

"Quản gia?" Một khi nắm quyền trong tay thì đã thật sự trở thành chủ mẫu của Hầu phủ rồi!

"Đương nhiên! Lẽ nào con còn muốn bà già này phải tiếp tục hao tâm tổn trí vì Hầu phủ hay sao? Con cứ theo ta hai tháng trước, đợi quen rồi ta sẽ giao bớt việc cho con!" Nếu đổi lại là Vu Thu Nguyệt, Thái phu nhân sẽ không cần phải thận trọng như thế, bởi vì trước khi xuất giá Vu Thu Nguyệt chắc chắn đã được học hết rồi. Nhưng Tưởng Nhược Nam thì khác, đến những lễ nghi tối thiểu bà còn phải dạy nàng nữa là. Hàng ngày trong Hầu phủ có bao nhiêu là việc như thế, chỉ cần sơ sẩy sẽ khiến mọi thứ trở nên hỗn loạn, bà thật sự không yên tâm khi giao hết mọi việc cho nàng cùng một lúc.

Tưởng Nhược Nam thầm thở phào trong lòng, được nắm quyền trong nhà có nghĩa là vị trí của nàng ở Hầu phủ đã thêm vững chắc. Về cơ bản nếu nàng không phạm lỗi gì, cho dù cả đời này không ly hôn thì nàng cũng sẽ sống an nhàn sung sướng. Đương nhiên khúc mắc lớn nhất ở đây chính là vấn đề động phòng của nàng và Cận Thiệu Khang.

Nghĩ kĩ lại thì nàng phải cảm ơn Cận Thiệu Khang, dù là xuất phát từ lý do gì, việc hắn giúp nàng che dấu chuyện đó cũng là một sự giúp đỡ lớn. Mặc dù nói giấu được một lúc không ai giấu được cả đời, nhưng nhờ thế mà nàng có thêm thời gian để tận dụng. Nói theo cách khác thì bản thân nàng hưởng thụ vinh hoa phú quý của vị trí phu nhân Vĩnh An Hầu đem lại, nhưng vì không muốn lún quá sâu nên không chịu đáp trả hắn, đối với hắn thật không công bằng. Dù sao, hắn cũng là người của thời đại này, hắn có những quan niệm thâm căn cố đế như thế, hoàn toàn không phải là lỗi của hắn.

Quan niệm của hai người không sao hoà hợp được nhưng lại bị trói chặt với nhau, cả hai đều khó chịu. Nếu hắn đã chịu nhường một bước, thì bản thân nàng có nên báo đáp tí chút hay không?

Ít ra nàng cũng nên tận tâm tận lực hơn ở phương diện khác chứ nhỉ?

Còn đang mải suy nghĩ thì thấy Thái phu nhân kéo tay mình, Tưởng Nhược Nam nhìn bà, chỉ thấy bà mỉm cười hỏi: "Nhược Lan, con và Hầu gia có ổn không?"

Không biết tại sao, Tưởng Nhược Nam lại nhớ đến buổi tối hôm mùng Một, mặt nàng ửng hồng. Thái phu nhân rất hài lòng với biểu hiện ấy, vỗ vỗ tay nàng, nói tiếp: "Xấu hổ gì nào? Phụ nữ ai cũng phải trải qua những chuyện ấy! Con phải cố gắng hơn nữa, nếu có thể khiến Hầu gia đến viện tử của con ngoài hai ngày Mười lăm và mùng Một ra thì coi như vị trí của con trong lòng Hầu gia đã vững lắm rồi!"

Tưởng Nhược Nam cười cười, không biết nên nói gì.

"Hi vọng con sẽ sớm có thai, sinh cho Hầu phủ một đích trưởng tử, đến khi ấy ta cũng không còn mong ước gì hơn nữa!" Thái phu nhân nhìn bụng nàng, vẻ mặt đầy sự kỳ vọng.

***

Cẩm tú viện.

"Thu Nguyệt tẩu tẩu, giúp muội thêu một chiếc thắt lưng được không? Muội muội muốn hoa văn hồ điệp." Cận Yên Nhiên ngồi cạnh Vu Thu Nguyệt cười nói.

Vu Thu Nguyệt đang thêu một chiếc khăn tay, khăn màu trắng và thêu cành trúc bên trên, vừa nhìn đã biết là thêu cho Hầu gia. Nghe Cận Yên Nhiên nói thế, cô ta quay sang nhìn Cận Yên Nhiên cười, đáp: "Tháng trước chẳng phải vừa thêu cho muội muội một chiếc rồi ư?"

"Mấy hôm nữa muội phải cùng tẩu tẩu tham dự tiệc sinh nhật của Hoàng hậu, muội muốn đeo một chiếc mới, chiếc lần trước đã cũ rồi!" Cận Yên Nhiên cười đáp.

"Tiệc sinh nhật của Hoàng hậu..." Động tác trên tay Vu Thu Nguyệt dừng lại, trong lòng thấy chua xót vô cùng, những bữa tiệc kiểu này không có phần của cô ta!

Cận Yên Nhiên nhìn sắc mặt cô ta, cũng biết cô ta buồn, "Thu Nguyệt tẩu tẩu, tẩu đừng buồn, đợi muội về, muội sẽ kể lại cho tẩu nghe!"

Vu Thu Nguyệt cười gượng gạo, nghe cô ta kể lại thì còn gì là thú vị nữa!

"Muội vốn định nhờ Liễu Nguyệt thêu giúp, nhưng thời gian này mẹ đang muốn dạy tẩu tẩu cách quản lý gia đình, Liễu Nguyệt rất bận nên không có thời gian."

Tay Vu Thu Nguyệt run run, kim đâm ngay vào ngón tay cô ta, một giọt máu đỏ tươi rơi xuống, in trên nền chiếc khăn tay màu trắng.

Cận Yên Nhiên cuống quýt, vội vàng gọi a hoàn vào băng bó.

Vu Thu Nguyệt khó khăn lắm mới nặn ra được một nụ cười: "Không sao, làm công việc may vá sao tránh khỏi việc bị kim đâm vào tay?" Rồi nói tiếp, "Muội yên tâm, mấy hôm nữa nhất định ta sẽ thêu cho muội!"

Cận Yên Nhiên thấy cô ta không sao, ngồi nói chuyện thêm lúc nữa rồi thoả mãn rời khỏi Cẩm Tú viện.

Cận Yên Nhiên vừa đi, Vu Thu Nguyệt cầm ngay chiếc kéo trên bàn, cắt nát chiếc khăn tay đang thêu dở rồi ném cả kéo cả khăn xuống đất, tức tới nước mắt tuôn như suối.

Lẽ nào, cô ta phải mở to mắt đứng nhìn bà la sát kia cướp đi mọi thứ của mình hay sao?

***

Rất nhanh đã lại đến Mười lăm. Tối nay, không ngoài dự tính, Cận Thiệu Khang lại đến Thu Đường viện.

Khác với lần trước là, lần này Tưởng Nhược Nam tươi cười nghênh đón. Hắn chịu tới để diễn kịch với nàng, lẽ nào nàng lại mặt nặng mày nhẹ với hắn?

"Hầu gia, Hầu gia đã dùng cơm tối chưa?"

Nhìn Tưởng Nhược Nam tươi cười, Cận Thiệu Khang rất bất ngờ hắn nhìn nhìn nàng, sau đó quay người ngồi xuống ghế, đáp: "Hôm nay về muộn, còn chưa ăn gì." Thực ra đã ăn rồi, chỉ là đột nhiên cảm thấy nếu được cùng nàng dùng bữa, cũng không phải chuyện tệ lắm.

Tưởng Nhược Nam gọi Hồng Hạnh mang nước vào cho hắn rửa tay, rồi lại gọi người dưới mang cơm canh đã chuẩn bị sẵn lên.

Từ sau khi Cận Thiệu Khang bước vào, Hồng Hạnh rất vui. Nghe Tưởng Nhược Nam gọi, cô ta vội vàng bưng nước vào, đi đến bên Cận Thiệu Khang, vắt khăn mặt đưa cho hắn. Cô ta ngượng ngùng cúi thấp đầu, nhưng thỉnh thoảng vẫn ngước lên liếc hắn, trong lòng chỉ mong được Hầu gia nhìn lại một cái, thế mà từ đầu đến cuối Hầu gia đều không nhìn tới cô ta, khiến cô ta ấm ức mãi.

Cận Thiệu Khang rửa tay rửa mặt xong, Hồng Hạnh không còn lý do gì để lưu lại, đành bất lực bưng chậu nước lui ra ngoài. Phía bên kia, Liên Kiều và Hoa Thanh đã chuẩn bị xong cơm canh, Tưởng Nhược Nam đi tới, cho người dưới lui ra, đồng thời còn dặn thêm, không nghe gọi không được vào.

Sau khi bọn Liêu Kiều lui ra, Tưởng Nhược Nam quay người, nói với Cận Thiệu Khang.

"Hầu gia, bữa cơm này do thiếp chuẩn bị không bết có hợp khẩu vị với chàng không, nhưng thiếp thấy thời tiết hơi nóng, nên những món này đều là những món ăn giải nhiệt."

Cận Thiệu Khang tò mò đi tới, chỉ thấy trên bàn bày mấy chiếc đĩa sứ vẽ hoa vẽ bướm, trong đĩa đựng những món ăn tinh tế và đẹp mắt.

Cận Thiệu Khang ngồi xuống bàn.

Tưởng Nhược Nam giới thiệu từng món ăn với hắn: "Đây là nộm thịt vịt lạnh, thịt bò hầm, gà xé, canh đậu phụ, rau muống xào." Nói rồi múc cho hắn một bát cháo màu xanh mướt, tươi cười đưa tới trước mặt hắn: "Loại cháo này là do viện tử của thiếp nấu, nhà bếp của phủ không có đâu."

Cận Thiệu Khang nghe những lời giới thiệu chi tiết của nàng, sự kinh ngạc càng trong lòng lúc càng nhiều, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ bình tĩnh, "Đây là cháo gì, sao lại có màu xanh?"

"Đây là cháo lá sen hạt sen, hương thơm mát vị thanh đạm, thanh nhiệt giải độc. Thời tiết oi bức thế này, hàng ngày Hầu gia phải đi lại nhiều, nên ăn loại cháo kiểu này, có thể giảm bớt khí nóng từ bên trong. Hầu gia thử xem, nếu thích, thiếp sẽ dạy lại cho nhà bếp, sau này họ sẽ thường xuyên nấu cho Hầu gia ăn." Nói rồi, đưa chiếc thừa sứ cho hắn.

Cận Thiệu Khang nhìn nàng một cái, đón lấy chiếc thìa, trên cán thìa vẫn còn lưu lại hơi ấm của cơ thể nàng, khiến lòng hắn dậy lên một cảm giác khó tả.

Hắn múc một thìa nhỏ nếm thử, loại cháo này không những đẹp lòng vui mắt, mà còn hương thơm nức mũi, khiến người ta có cảm giác thèm ăn.

Cháo được nấu rất mềm, rất nhuyễn, hạt sen trắng ngọt thơm, vừa đưa vào miệng là tan ra, màu xanh của cháo vào dạ dày, hương thơm xộc thẳng lên tâm phế, khiến người ta ngây ngất hồi lâu.

"Cháo ngon." Cận Thiệu Khang không kìm được cất tiếng khen, rồi sau đó ăn thêm mấy miếng nữa.

"Hầu gia thích ăn thịt vịt, chi bằng thử nếm món nộm vịt xé lạnh này xem sao, thiếp đã bảo nhà bếp bỏ da và mỡ đi rồi, Hầu gia sẽ không cảm thấy mỡ màng chán ngán đâu, mời Hầu gia nếm thử." Nói xong, lại gắp thức ăn bỏ vào bát hắn.

Cận Thiệu Khang cầm đũa lên nếm một miếng, không giống với món thịt vịt béo ngậy mà trước đó hắn ăn, cách làm này khiến món thịt vịt trở nên ngọt và mát, lại có thêm chút vị cay, ăn vào cảm thấy vô cùng dễ chịu.

"Nếu Hầu gia thích thì ăn nhiều một chút." Tưởng Nhược Nam cũng ngồi xuống cạnh hắn, tự múc cho mình một bát cháo, chầm chậm ăn.

Trong giây phút ấy cả hai đều im lặng, chỉ nghe thấy tiếng đồ sứ va vào nhau tạo ra những âm thanh trong trẻo.

Cận Thiệu Khang thi thoảng lại ngẩng đầu lên nhìn nàng một cái, Tưởng Nhược Nam thỉnh thoảng cũng gắp thức ăn cho vào bát hắn.

Khi Tưởng Nhược Nam lại gắp một ít thịt bò cho hắn, Cận Thiệu Khang đột nhiên buông đũa, ngẩng đầu lên nhìn nàng, nói: "Tưởng Nhược Lan, nàng đang làm gì thế?"

Tưởng Nhược Nam đáp: "Thiếp thấy mùi vị của thịt bò rất ngon, vì vậy mới gắp cho Hầu gia, lẽ nào Hầu gia không thích ăn thịt bò?" Nàng chưa từng ngồi phục vụ người khác ăn cơm như thế này bao giờ, quả nhiên có chút không thích ứng.

Cận Thiệu Khang nhìn nàng chằm chằm, rất nghiêm túc nói: "Nhược Lan, nàng đột nhiên làm thế này, rốt cuộc là vì cái gì?" nếu đổi lại là trước kia, hắn nhất định sẽ rất mừng, cho rằng đây là cách nàng yêu chiều hắn. Nhưng thái độ lần trước của nàng kiên quyết như vậy, lần này đột nhiên lại thay đổi thế này, hắn thật sự nghĩ không thông, người con gái trước mắt mình rốt cuộc đang muốn làm gì? Nhưng thế sự vẫn luôn như vậy, việc càng mù mờ khó hiểu, thì người ta càng sốt sắng muốn tìm mọi cách để hiểu.

Tưởng Nhược Nam hiểu ý của hắn, thì ra hắn đang thấy lạ trước sự bất thường của nàng. Tưởng Nhược Nam cười cười, chẳng qua chỉ mời hắn ăn một bữa cơm mà đã khiến hắn ngạc nhiên như thế. Nhưng trước đó nàng hoàn toàn đã chẳng quan tâm gì tới hắn, cũng phải, nàng chưa bao giờ bận lòng vì hắn cả.

Chỉ là cuộc sống sau này, nàng không thể ích kỷ như trước được, hắn chịu cho đi, nàng cũng không thể khiến hắn thiệt thòi, đây gọi là hợp tác cùng có lợi, cả hai bên đều thắng, như vậy mới có thể hợp tác lâu dài.

Tưởng Nhược Nam buông đũa trong tay xuống, nhìn Cận Thiệu Khang mỉm cười, nói: "Hầu gia, thực ra trong lòng Nhược Lan rất cảm tạ chàng."

Cận Thiệu Khang cụp mắt, trong ánh nến bập bùng, đôi lông mi cụp xuống tạo thành bóng đen dưới mắt, khuôn mặt với những đường nét cương nghị của hắn dần trở nên mềm mại dịu dàng hơn dưới ánh nến.

"Cảm tạ vì cái gì?" Giọng nói khe khẽ của hắn vang lên trong không gian tĩnh mịch khiến người ta có cảm giác thật mạnh mẽ.

Tưởng Nhược Nam nhìn hắn, "Đa tạ Hầu gia đã vì thiếp mà che giấu tất cả. Thiếp không phải người không biết tốt xấu gì, sau này ngoài việc không thể giúp Hầu gia sinh con ra, những việc khác, thiếp nhất định sẽ tận lực để hoàn thành trách nhiệm của một người vợ!"

Trái tim Cận Thiệu Khang dần trầm xuống, hắn dùng thìa khuấy bát cháo trước mặt. Món cháo lá sen vẫn toả hương thơm thanh nhẹ, nhưng hắn đã chẳng còn muốn ăn nữa. Hắn ngước mắt nhìn nàng: "Ồ, bổn Hầu muốn nghe xem, nàng sẽ làm thế nào để làm tròn trách nhiệm của một người vợ!"

Tưởng Nhược Nam nhìn hắn cười: "Hầu gia, hiện giờ thiếp đang theo mẫu thân học cách quản gia, sau này thiếp nhất định sẽ tận lực quản lý gia đình thật tốt, khiến Hầu gia không phải lo nghĩ gì. Sau này thiếp cũng sẽ đối xử tốt với con của Hầu gia, không để chúng phải chịu ấm ức. Thiếp sẽ học mọi lễ nghi, không để Hầu gia bị mất mặt trước người ngoài. Đương nhiên, Hầu gia đến chỗ thiếp, thiếp cũng sẽ tận lực để chăm sóc cho Hầu gia!" Cho đến ngày thiếp rời khỏi đây. Tưởng Nhược Nam thầm thêm vào một câu.

Cận Thiệu Khang nghe nàng nói xong hồi lâu không phản ứng gì, một lúc sau mới cười nhạt hai tiếng: "Xem ra, Cận Thiệu Khang ta đúng là đã không lấy nhầm người."

Tưởng Nhược Nam đương nhiên nhận ra ý trào phúng trong câu nói đó của hắn. Nàng cúi đầu, không nói gì, nàng đã cố gắng hết sức rồi, những gì làm được nàng cũng đã làm, muốn hơn nữa thì không có đâu.

Nàng nhận được bao nhiêu thì sẽ trả lại bấy nhiêu. Nàng không thể tuỳ tiện chịu thiệt về mình.

Cận Thiệu Khang nhìn nàng, ánh nến chiếu hồng mặt nàng, khuôn mặt với những đường nét hết sức bình thường ấy lại có một vẻ đẹp khiến người ta phải rung động. Giống như cảm nhận được ánh mắt hắn, nàng cũng ngẩng đầu lên nhìn, mặc dù miệng vẫn mỉm cười, nhưng ánh mắt lại vô cùng lạnh lẽo.

Chẳng hề có chút ấm áp nào.

Lòng hắn bỗng trào dâng cảm giác lo lắng, hắn vươn qua bàn nắm lấy tay nàng.

"Nhược Lan, lẽ nào nàng thật sự muốn sống như thế này cả đời ư?"

51. Chương 51

Tiếng nến nổ bép một tiếng, đột nhiên ngọn lửa bùng sáng, khiến đôi mắt thâm trầm của hắn bỗng sáng như sao.

Bàn tay to ấm áp của hắn đặt lên tay nàng, nắm rất chặt, để lộ ý cố chấp.

Tưởng Nhược Nam nhìn hắn, nhẹ nhàng rút tay về. Cận Thiệu Khang nhìn bàn tay không của mình, cảm giác trống rỗng nhanh chóng lan vào tim hắn.

"Hầu gia, trước kia Nhược Lan quá tùy tiện, cũng quá ngây thơ, cho rằng trái tim yêu dành cho Hầu gia nhất định sẽ được chàng đón nhận. Nhưng không ngờ, Hầu gia lại cùng lúc đón Vu Thu Nguyệt về, đến đêm động phòng hoa chúc cũng ở lại phòng cô ta… Nỗi buồn của Nhược Lan khi ấy, Hầu gia không hiểu được đâu."

Vì vậy Tưởng Nhược Lan mới phớt lờ tất cả cầm roi xông vào phòng Vu Thu Nguyệt, náo loạn kinh thiên động địa, khi ấy nàng vốn đã coi nhẹ sự sống cái chết của bản thân rồi.

Thấy nàng nhắc lại chuyện này, Cận Thiệu Khang bỗng thấy có chút hối hận, "Nhược Lan, lúc đó do ta quá tức giận… Còn Vu Thu Nguyệt, mẫu thân vốn định đón nàng ta về làm chính thất…" Hắn muốn nói nhưng

lại không biết phải nói thế nào để nàng hiểu. Hắn trầm mặc một lúc, cuối cùng bất lực nói tiếp: "Ta không biết phải nói thế nào…" Hắn không biết phải giải thích thế nào. Khi ấy hắn vốn chẳng quan tâm tới nàng, ai ngờ được rằng, sau này cục diện lại thay đổi?

Tưởng Nhược Nam cười cười: "Hầu gia không cần giải thích, tất cả đều do lỗi của Nhược Lan, Nhược Lan tùy tiện ép Hầu gia lấy Nhược Lan mà không quan tâm tới suy nghĩ của chàng, đương nhiên Hầu gia phải giận rồi. Hầu gia làm thế, Nhược Lan cũng có thể hiểu…"

Câu nói này của nàng khiến hắn bỗng thấy có chút hi vọng, hắn nhìn nàng: "Nhược Lan, trước kia do ta không tốt, sau này, nhất định ta sẽ bù đắp cho nàng."

"Đời người con gái chỉ có một lần động phòng hoa chúc, Hầu gia muốn bù đắp thế nào đây?" Tưởng Nhược Nam nhìn thẳng vào mắt hắn, giống như muốn nhìn thấu trái tim hắn vậy.

Cận Thiệu Khang á khẩu.

"Thôi." Tưởng Nhược Nam khẽ cười, "Bắt đầu từ ngày hôm đó, Nhược Lan đã biết mình sai lầm quá mất rồi, đồng thời Nhược Lan hiểu, Hầu gia không phải là người trong lòng Nhược Lan mong muốn. Nhưng lỗi lầm đã xảy ra, chỉ có làm thế này mới có thể khiến Nhược Lan không cảm thấy đau buồn nữa, vì vậy Hầu gia cũng không cần phải lo lắng cho Nhược Lan, đây đều là quả đắng do Nhược Lan tự trồng…" Nói tới đây, Tưởng Nhược Nam khẽ thở dài, quả đắng do Nhược Lan tự trồng, nhưng lại bắt Nhược Nam phải hái.

Thôi thôi. Cũng nhờ có Nhược Lan mà tính mạng của Nhược Nam mới được bảo toàn, coi như công bằng.

Nghe nàng nhận hết mọi trách nhiệm về mình, Cận Thiệu Khang có cảm giác tức mà không thể xả, đồng thời sự mất mát nặng nề tới mức khiến hắn không sao chịu đựng được.

"Hầu gia ăn xong rồi ư?" Tưởng Nhược Nam thấy không khí bỗng trở nên nặng nề, bèn chuyển đề tài.

Cận Thiệu Khang gật đầu. Tưởng Nhược Nam đi ra cửa gọi bọn Hồng Hạnh vào thu dọn. Bọn Hồng Hạnh thu dọn xong lui ra, rồi mang trà lên. Trong khoảnh khắc ấy, Hồng Hạnh để ý sắc mặt của Cận Thiệu Khang, sau khi lui ra rồi mới lên tiếng hỏi Liên Kiều: "Ngươi có để ý không? Sắc mặt Hầu gia rất khó coi."

Liên Kiều nhìn trái ngó phải, thấy xung quanh không có ai, không kìm lòng được thì thầm: "Sắc mặt Hầu gia chưa bao giờ dễ coi cả! Xem ra mặc dù Hầu gia đã nhận lời với Thái phu nhân, nhưng trong lòng…" Nói tới đây lại không dám nói tiếp nữa.

Hồng Hạnh không tiếp lời, nhưng thầm lẩm bẩm trong lòng, tiểu thư cũng thật là, bản thân tiểu thư không được sủng ái, tại sao không cho cô ta một cơ hội thử xem. Ngộ nhỡ cô ta lại khiến Hầu gia thích, đối với tiểu thư đó chẳng phải cũng là một việc tốt ư?

Nghĩ đến đây, cô ta bỗng thấy tức giận vô cớ.

Trong phòng, Cận Thiệu Khang ngồi trên ghế, tay cầm ly trà, nhìn thì có vẻ rất bình tĩnh, nhưng tay phải cầm nắp chén cứ gạt qua gạt lại, động tác nhỏ nhưng lặp lại có quy luật này để lộ tâm trạng lo lắng của hắn.

Trong lòng hắn đúng là không thể bình tĩnh được, hắn nghĩ thế nào cũng không thông. Rõ ràng nàng thích hắn, nếu không nàng đã không lấy hắn và từ chối làm cung phi. Nhưng rồi đột nhiên, nàng lại nói hắn không phải là "người đó". Trong lòng nàng, nàng nguyện suốt đời quả phụ chứ nhất quyết không sinh con cho hắn. Chính là vì hắn có người phụ nữ khác ư? Nực cười, những kẻ có chút quyền thế trong tay, kẻ nào chẳng tam thê tứ thiếp. Ngay tứ đệ của hắn thôi cũng có tới ba thiếp rồi! Chẳng qua hắn mới chỉ có mình Vu Thu Nguyệt, lại không phải chỉ sủng ái mình nàng ta, hắn đã làm gì sai chứ?

Phụ thân nàng, Uy vũ tướng quân, lúc nào nàng cũng mang phụ thân ra để so sánh với hắn!

Nếu Uy vũ tướng quân không thường xuyên xuất chinh, liệu ông có thật sự không tục huyền? Ông làm vậy khiến mình không có nổi một người con trai, con gái chẳng ai quản giáo, đến phủ tướng quân cũng vì không có người kế thừa mà bị triều đình thu hồi. Lẽ nào làm như vậy mới đúng?

Thật đúng là sự thiển cận của phụ nữ!

Đương nhiên, sự kiêu ngạo của hắn không dễ dàng cho phép hắn tranh luận việc này với phụ nữ, lẽ nào hắn lại phải cầu xin nàng chắc? Đâu phải không có ai chịu sinh con cho hắn? Hắn muốn chờ xem, liệu nàng có thể kiên trì cả đời như nàng đã nói không.

Đâu dễ dàng như thế, lần trước… lần trước…

Trong đầu bất giác hiện lên cảnh lần trước hắn đã ôm chặt nàng trong lòng. Không ngờ nàng lại có một làn da mịn màng căng hồng như thế, trong miệng nơi lưỡi hắn dường như vẫn còn vấn vương mùi hương mềm mại thơm ngát nơi da thịt nàng…

Hôm đó, nàng đã ngất ngây như thế…

Cận Thiệu Khang nghĩ đến đây, cơ thể lại bắt đầu nóng lên. Hắn vội vàng vận khí nén dục niệm trong lòng xuống. Nàng không muốn, lẽ nào hắn lại cưỡng ép nàng? Thân là nam nhi, làm thế e thật quá bỉ ổi!

Hắn cảm thấy mình nên lập tức phất tay áo mà bỏ đi, nhân cơ hội này lạnh nhạt với nàng một thời gian, có lẽ nàng sẽ trở nên dễ bảo hơn. Nhưng làm như vậy thì nàng sẽ lại rơi vào cảnh khó xử. Hơn nữa, quan trọng là hắn không muốn làm như vậy, thực ra hắn… thực ra hắn rất mong đến ngày Rằm và mùng Một…

Nghĩ tới đây hắn bất lực thở dài, rốt cuộc chuyện này là thế nào?

Ánh mắt lại bất giác đưa tìm bóng dáng Tưởng Nhược Nam. Haiz… Đi đâu rồi? Hắn đứng thẳng dậy, ngó quanh tìm kiếm. Một lúc sau, thấy nàng bưng một bàn cờ bước từ ngoài vào.

Hôm nay nàng mặc một chiếc áo lụa màu xanh nhạt thêu hoa văn bách diệp, trong lúc bước đi tay áo và vạt áo khẽ lay động, khiến nàng nhìn giống như tiên nữ giáng trần.

Thấy nàng đi đến, Cận Thiệu Khang vội vàng ngồi lại xuống ghế. Thu ánh mắt về, vờ như đang rất chăm chú uống trà, nhưng khóe mắt lại thỉnh thoảng liếc về phía nàng.

Thấy nàng ngồi xuống chiếc ghế đối diện, đặt bàn cờ trên tay xuống trà kỉ, sau đó hắn nghe nàng nói: "Hầu gia, chi bằng chúng ta chơi cờ nhé?"

"Chơi cờ?" Cận Thiệu Khang kinh ngạc, nhất thời không kìm được, quay đầu hỏi: "Nàng còn biết chơi cờ?"

Tưởng Nhược Nam cười đáp: "Hầu gia, hôm nay chúng ta không chơi cờ vây, cờ vây nhàm chán lắm, chúng ta chơi một loại cờ khác!" Thực tế là nàng không biết chơi cờ vây, nhưng người ta phải biết xấu che tốt khoe chứ, đúng không?

Trước khi Cận Thiệu Khang đến, Tưởng Nhược Nam đã nghĩ rồi, nếu mỗi ngày Rằm mùng Một hắn đều đến thì nàng và hắn không thể chỉ ngồi nhìn nhau, rồi trải qua hai ngày ấy trong không khí gượng gạo buồn chán được, phải tìm việc gì đó mà làm. Như thế không những cảm thấy thời gian nhanh hơn mà cũng dễ phân tán… sự chú ý của cả nàng và hắn.

Không thể phủ nhận, "con khỉ" này một khi đã thi triển ma lực, nếu thật sự muốn chặn lại, cần phải có một ý chí rất lớn…

Tìm chuyện gì đó để làm, mọi người đừng suy nghĩ lung tung.

"Dùng quân cờ vây nhưng không chơi cờ vây, thì còn có thể chơi cờ gì?" Cận Thiệu Khang chẳng khách khí, hỏi thẳng luôn.

Tưởng Nhược Nam gạt những quân cờ trắng về phía hắn, "Chúng ta có thể dùng quân cờ vây để chơi cờ Ngũ Tử, rất đơn giản, bọn a hoàn ở chỗ thiếp đều biết chơi cả, đảm bảo Hầu gia sẽ học nhanh thôi!" Sau đó lại tả sơ qua về nguyên tắc một lần.

Bọn a hoàn trong viện từ đều không phải đối thủ của nàng, chơi mãi chơi mãi thấy chán, hi vọng "con khỉ" này có chút năng lực.

Tưởng Nhược Nam chơi mẫu một ván với Cận Thiệu Khang, không có gì bất ngờ, chỉ vài bước đi là năm quân trên bàn cờ đã tạo thành một đường thẳng, Tưởng Nhược Nam thắng một bàn.

"Chơi thêm ván nữa!" Cận Thiệu Khang bắt đầu thấy hứng thú.

Ván thứ hai, Tưởng Nhược Nam phải vất vả hơn một chút. Cận Thiệu Khang dường như đã nắm được luật chơi, bắt đầu phong sát nàng trong phạm vi rộng. Có điều phong sát cũng không phải là điểm mấu chốt để chiến thắng, Tưởng Nhược Nam lại thắng ván thứ hai.

Tưởng Nhược Nam ngẩng đầu cười, an ủi hắn: "Hầu gia mới học mà đã tiến bộ thế này cũng là tốt lắm rồi!"

Nhưng nụ cười an ủi đó trong mắt Cận Thiệu Khang lại trở thành nụ cười vô cùng đắc ý, khiến người ta tức giận thêm. Cận Thiệu Khang nghiến răng, nói: "Chơi thêm ván nữa!"

Tưởng Nhược Nam thắng nên rất hứng thú, mắt đảo liên hồi, bắt đầu nghĩ ra những chủ ý kỳ quái, nàng ngẩng đầu lên nhìn Cận Thiệu Khang, nói: "Hầu gia, chi bằng chúng ta hãy đánh cược, chơi như thế sẽ thú vị hơn!"

Cận Thiệu Khang nhìn nàng. Dưới ánh nến, đôi mắt nàng đen láy giống như những quân cờ đen nàng cầm trên tay, sáng lấp lánh, vô cùng giảo hoạt, nhưng lại có cảm giác đáng yêu khó diễn tả thành lời.

Cận Thiệu Khang mỉm cười, "Vậy cược cái gì?"

Tưởng Nhược Nam giơ ngón tay ra: "Hai lượng bạc một ván!" Nói không chừng nàng sẽ kiếm được rất nhiều tiền ấy chứ! Càng nghĩ nàng càng thấy hào hứng, hai mắt cũng đã bắt đầu sáng lên."

"Nàng chắc chắn?" Cận Thiệu Khang nhướn mày.

Tưởng Nhược Nam ra sức gật đầu.

Một khắc sau.

"Hầu gia, lại thắng được của chàng một lượng bạc rồi, thật là ngại quá." Tưởng Nhược Nam vừa vờ vịt cáo lỗi, vừa cười hi hi gạch một vạch lên tờ giấy, bên cạnh là tờ ngân phiếu năm mươi lượng mà Cận Thiệu Khang móc ra. "Thực ra chúng ta là phu thê, theo lý không cần phải rạch ròi thế này, nhưng trò chơi mà, không rạch ròi không còn ý nghĩa gì nữa. Hầu gia, chàng nói xem có đúng không?"

Đùa chắc, nàng là cao thủ chơi cờ Ngũ Tử trên mạng, lẽ nào còn không thắng được một "con khỉ" vừa mới tầm sư học nghệ?

Nàng đếm đếm con số trên tờ giấy, tiền tiêu vặt hàng tháng của nàng được hai mươi lượng bạc, thắng thêm hai ván nữa là được nửa tháng tiền tiêu vặt rồi, thật lời quá, chỉ là không biết "con khỉ" này một tháng có bao nhiêu bổng lộc nhỉ?

Những lời vừa rồi thật giả dối… Cận Thiệu Khang nhìn bộ dạng cười tới không khép được miệng của nàng, trong lòng vô cùng khinh thường. Nhưng thấy nàng thỉnh thoảng lại ngẩng đầu lên nhìn mình mỉm cười, nhìn bộ dạng dương dương tự đắc của nàng mỗi khi lẩm bẩm thì thầm gì đó với mình, nhìn bộ dạng sau khi thắng, rõ ràng là vui muốn chết nhưng lại ra sức khiêm tốn của nàng, lòng hắn bỗng dâng lên một cảm giác vui sướng không thể phớt lờ cũng không thể kháng cự. Cảm giác vui sướng ấy chỉ muốn nhảy tọt ra ngoài, khiến hắn thỉnh thoảng lại không kìm được mà mỉm cười theo.

Có lẽ hắn thua tới ngây ngốc rồi…

Nửa canh giờ sau.

Tưởng Nhược Nam vẻ mặt bi ai nhìn Cận Thiệu Khang gạch từng nét bút mà trước đó nàng đã vạch trước mặt, tám lượng bạc nàng thắng được giờ đều phải nhả ra cả.

Nàng ai oán nhìn hắn, đầu óc người này rốt cuộc là được cấu tạo bằng gì, chỉ trong thời gian ngắn ngủi đã đánh bại "cao thủ" trên mạng như nàng, ván sau lại cao siêu hơn ván trước.

Cận Thiệu Khang một tay chống cằm, nghiêng người dựa vào ghế, mái tóc đen rủ xuống bên, ánh nến lặng lẽ chiếu lên người hắn, nụ cười của hắn nhìn như uể oải. Đột nhiên hắn giơ tay còn lại ra, gõ ngón tay thon dài lên bàn cờ, dùng tư thế của kẻ thắng cuộc nhắc nhở: "Nhắc nàng một câu, nàng hết cờ rồi!"

"Á!" Tưởng Nhược Nam cúi sát bàn cờ, nhìn kĩ, lúc này mới phát hiện bản thân nàng đã rơi vào thế cờ hiểm, dù đi đến đâu cũng không có đường thoát.

"Thật là dạy trò xong thầy cũng gác bút! Hành vi của chàng rõ ràng là ép sư hại tổ mà!" Tưởng Nhược Nam nghiến răng trèo trẹo nhìn hắn.

Hắn cũng nhìn lại nàng, cười thờ ơ, lúm đồng tiền bên má trái lại vui vẻ xuất hiện, chẳng có lấy nửa phần hối lỗi.

Chẳng còn lượng bạc nào, Tưởng Nhược Nam thở dài, ngay sau đó, nàng chầm chậm ngẩng đầu lên, nhìn hắn, đôi đồng tử sáng như hắc ngọc lấp lánh, "Cho thiếp đi lại một nước được không?"

Cận Thiệu Khang ngồi thẳng dậy, ánh mắt tràn ngập sự khinh khi, "Đâu thể chơi ăn gian như thế?"

Không ăn gian không được, một lượng bạc đấy, giờ thắng hắn rất khó…

Cận Thiệu Khang mặc kệ nàng, cầm giấy bút lên định vạch, vừa vạch, còn vừa học giọng điệu trước đó của nàng, nói: "Thực ra chúng ta là phu thê, theo lý không cần phải rạch ròi thế này, nhưng trò chơi mà, không rạch ròi sẽ mất thú vị, nàng nói xem có đúng không, phu nhân…"

Lời còn chưa dứt, bàn tay cầm bút đã bị nàng túm chặt. Cận Thiệu Khang quay lại, thấy nàng áp sát rất gần, đôi mắt đen long lanh, khiến trái tim hắn bất cẩn chìm vào đó.

"Nhường thiếp một nước, cho thiếp đi lại một nước!"

"Cho nàng đi lại một nước, không phải là không được…" Hắn nhìn vào mắt nàng, mắt nàng in bóng hắn, thậm chí hắn còn nhìn thấy bộ dạng đang mỉm cười của mình trong đó. "Nhưng, ta phải thu chút lãi…" Nói xong, hắn nhoài người tới, khẽ thơm lên mắt nàng một cái.

Chỉ chạm vào rồi rời ngay, cả hai đều sững sờ.

Tưởng Nhược Nam buông tay, ngồi lại xuống ghế, cúi đầu, ánh nến chiếu vào mặt nàng khiến nó đỏ rực lên. Nàng chỉ cảm thấy mí mắt bên trái tê tê, cảm giác như bị điện giật ấy cứ lắng đọng mãi, vốn định nói hắn không giữ lời, nhưng ngẩng đầu thấy bộ dạng ngượng ngùng của hắn, nàng lại không nói gì nữa mà ngồi im.

Thực ra Cận Thiệu Khang cũng hơi ngượng, dù gì nàng cũng đã có lời, đã hứa sẽ không tùy ý chạm vào nàng rồi. Nhưng vào giây phút ấy, hắn không kìm được.

"Khuya rồi, chi bằng tắm rửa rồi đi ngủ thôi!" Cận Thiệu Khang sờ sờ mũi, cất tiếng đề nghị.

52. Chương 52

Tưởng Nhược Nam nghe vậy thì thu dọn bàn cờ, giờ thì không cần phải đi lại nước cờ nào nữa! Cận Thiệu Khang nhìn động tác của nàng mới nhớ ra ván cờ đó còn chưa chơi xong. Hắn nhìn nàng mỉm cười, lúm đồng tiền bên má trái lại xuất hiện: "Ăn gian!"

Tưởng Nhược Nam vờ như không nghe thấy, quay người gọi a hoàn vào thu dọn, rồi lại cho người chuẩn bị nước để Cận Thiệu Khang tắm.

Cận Thiệu Khang tắm trước, trước khi bước vào tấm bình phong, Tưởng Nhược Nam đưa cho hắn một cây chổi cọ lưng nàng mới làm.

Cận Thiệu Khang nhìn nhìn, nhưng không đưa tay ra nhận: "Đây là cái gì?"

Tưởng Nhược Nam thò ra phía sau làm động tác cọ cọ lưng. "Dùng để cọ lưng vừa tiện vừa dễ chịu!"

Cận Thiệu Khang hiểu ý nàng, khẽ hừ một tiếng. "Bổn Hầu không dùng thứ đồ chơi này!" Rồi quay người bước vào sau tấm bình phong.

Có điều lần này hắn không còn gọi Tưởng Nhược Nam vào kỳ lưng cho mình nữa.

Cận Thiệu Khang tắm xong, mặc một chiếc áo trong màu trắng đi ra. Tưởng Nhược Nam gọi a hoàn vào thay nước, xong nàng đi vào tắm. Lần này, nàng không còn phải lo Cận Thiệu Khang đột ngột xuất hiện nữa. Nàng cảm thấy con người Cận Thiệu Khang, ngoài tư tưởng phong kiến thâm căn cố đế dễ khiến người ta khó lòng chấp nhận ra, ở một vài phương diện khác cũng có ưu điểm.

Ví dụ như, người này có phong độ của người quân tử, không ép buộc nàng phải làm những việc mà nàng không muốn. Giống như lần trước, nếu hắn thật sự dùng thủ đoạn cưỡng ép, thì nàng đâu thể thoát khỏi tay hắn?

Đây cũng là một trong những lý do khiến nàng có thể tiếp tục hợp tác với hắn, nếu hắn là loại người không bằng cả cầm thú thì nàng có lẽ đã nghĩ cách mà chạy cho nhanh.

Tắm xong mặc quần áo bước ra, thấy Cận Thiệu Khang đã nằm trên giường đọc sách.

Tưởng Nhược Nam đi đến, hỏi: "Hầu gia đọc sách gì thế?" Cận Thiệu Khang cầm cuốn sách khua khua trước mặt nàng, "Lấy ở đầu giường, một cuốn sách y, bình thường nàng thích đọc những loại này à?" Vừa nói, hắn vừa dịch người vào trong, nhường vị trí cho nàng.

"Đúng thế, từ nhỏ đã bị ảnh hưởng từ những người bạn học y thuật của cha, nên thiếp rất hứng thú với y thuật dưỡng sinh, mấy năm nay thiếp chỉ đọc sách y thôi." Tưởng Nhược Nam nhân cơ hội này cũng muốn giải thích cho hắn biết vì sao mình lại có kiến thức về y học.

Nàng ngồi xuống vị trí mà Cận Thiệu Khang vừa nhường, chỗ đó vẫn còn hơi ấm của hắn nên nàng thấy rất dễ chịu, nàng kéo áo hắn, nói: "Để thiếp nằm trong, chỗ này chàng nằm đi, ấm rồi."

Cận Thiệu Khang gạt lại vạt áo mình, đặt cuốn sách trên tay xuống rồi cũng nằm xuống luôn: "Đâu có chuyện phụ nữ lại nằm trong." Nói xong hắn lật người quay đi.

Tưởng Nhược Nam nhìn bóng lưng hắn im lặng, phụ nữ làm sao không được nằm trong? Kể ra cũng phải, lần nào hắn cũng nằm trong, để nàng nằm ngoài, nàng còn tưởng rằng đó chỉ là sự trùng hợp nên không để ý, hôm nay nghe hắn nói mới biết hắn cố ý để nàng nằm ngoài.

Không biết đây là cái thứ đạo lý gì?

Tưởng Nhược Nam thầm lẩm bẩn trong miệng, cũng chẳng buồn tranh luận với hắn, ngủ ngoài thì ngủ ngoài, dù sao thời tiết này nằm ngoài cũng mát mẻ hơn.

Nàng bước xuống giường, thổi tắt nến, sau đó lên giường, nằm xuống, quay người, xoay lưng về phía hắn. Đúng lúc nàng sắp sửa chìm vào giấc ngủ, đột nhiên Cận Thiệu Khang ở phía sau xoay người, hơi thở nóng hừng hực của hắn phả vào gáy nàng.

Nàng lập tức tỉnh táo trở lại, trong bóng tối, đôi mắt nàng mở to hết cỡ, vô cùng cảnh giác.

Thời gian trôi đi, ngoài cảm nhận được hơi thở nóng ấm của hắn ra, không thấy hắn có hành động gì khác. Tưởng Nhược Nam lúc này mới thấy nhẹ nhõm, tâm trạng đỡ căng thẳng hơn, cơn buồn ngủ lại bắt đầu kéo tới.

Cũng không biết bao lâu trôi qua, nàng được Cận Thiệu Khang gọi dậy. Đang ngủ say bị đánh thức, thực sự thấy hơi bực bội, nàng quay đầu sang hỏi: "Sao thế?"

Cận Thiệu Khang cũng chẳng buồn mở mắt: "Ta muốn đi giải!"

Tưởng Nhược Nam hận tới mức chỉ muốn đạp chết hắn, "Vậy thì Hầu gia đi đi, bệ xí ở sau bình phong ấy." Có phải trẻ con đâu, lẽ nào còn muốn nàng cởi quần giúp?

Cận Thiệu Khang mở mắt, một tay chống đầu, lười biếng nói: "Dưới gầm giường có bình đi đêm, nàng cầm cho ta."

Tưởng Nhược Nam nhìn hắn, mở to mắt: "Hầu gia định đi tiểu trên giường?" Không phải chứ? Không lười tới mức ấy chứ? Hơn nữa, như thế thì khai lắm…

"Có vấn đề gì sao?" Cận Thiệu Khang trả lời, sau đó đẩy đẩy nàng, "Nhanh lên, phục vụ phu quân đi tiểu đêm cũng là một trong những trách nhiệm của thê tử đấy."

Tưởng Nhược Nam cứng lưỡi, quay người đi trợn mắt lườm một cái rồi cúi người xuống, lấy bình tiểu đêm dưới gầm giường lên, không buồn quay đầu lại, đưa cho hắn. Thầm nghĩ, chẳng trách hắn lại muốn nàng nằm ngoài, thì ra là để nàng phục vụ hắn…

Mãi không thấy hắn cầm, Tưởng Nhược Nam đành quay lại: "Sao nữa thế?"

Cận Thiệu Khang lườm nàng: "Ta còn đang định hỏi nàng làm sao, nàng không biết à? Nàng không cầm cho chắc, làm sao ta tiểu được?"

Tưởng Nhược Nam còn tưởng mình nghe nhầm, nàng ngồi hẳn dậy, nhìn hắn hỏi từng từ từng từ để xác định: "Hầu gia muốn thiếp phải cầm bình tiểu đêm, sau đó chàng lại…" Nàng chỉ chỉ vào thân dưới của hắn, rồi chỉ chỉ vào miệng bình tiểu, sau đó chăm chú nhìn hắn.

"Đúng, chính là như thế." Cận Thiệu Khang gật gật đầu, vẻ mặt rất thản nhiên, "Trước kia lẽ nào nàng không biết?" Hắn lại thấy rất lạ.

"Bùng" một tiếng, cả người Tưởng Nhược Nam đều như bị lửa thiêu, bị lửa giận bùng bùng thiêu cháy!

Mẹ nó chứ, đây là cái đạo lý gì?

Ngay sau đó, Tưởng Nhược Nam nhét cả cái bình tiểu đêm vào lòng hắn, quay người nằm xuống, không thèm quan tâm tới hắn nữa.

Phía sau vang lên giọng nói bất mãn của Cận Thiệu Khang: "Này, Tưởng Nhược Lan, nàng làm gì đấy? Đây là việc mà thê tử phải làm?"

Tưởng Nhược Nam tức tới mức suýt nữa thì buột miệng nói tục: "Thiếp không làm, chết cũng không làm, nếu làm thê tử phải làm những việc ấy thì Hầu gia cứ bỏ thiếp đi!"

Cận Thiệu Khang bị những lời nàng nói làm cho tức tới mức không thở được, sao lại có kiểu phụ nữ như thế? Mỗi lần làm chuyện gì quá đáng thì đều ngang nganh như vậy! Từ nhỏ tới lớn, chỉ cần ở nhà, lần nào dậy tiểu đêm hắn chẳng được hầu hạ như vậy?

Bỏ nàng, thế mà nàng cũng dám nói ra, chính nàng đòi ép có thánh chỉ, giờ bảo hắn làm sao bỏ nàng?

Cận Thiệu Khang ức tới mức muốn xì khói, nhưng lại chẳng biết phải làm thế nào với nàng, bất đắc dĩ, đành trèo qua người nàng, xuống giường, ra sau bình phong giải quyết. Xong việc, lại quay về giường.

Vừa nằm xuống, bèn nghe thấy giọng nói có chút chế giễu của Tưởng Nhược Nam: "Hầu gia sao không tự mình cầm đi?"

Cận Thiệu Khang lòng đầy ấm ức, vốn định mực kệ nàng, nhưng một lát sau, không kìm được mà trả lời, "Không quen, tự mình cầm không tiểu được."

Lời vừa buông, hắn bèn nghe thấy tiếng cười khúc khích của Tưởng Nhược Nam.

Cận Thiệu Khang vừa tức vừa xấu hổ, định tỏ thái độ để thể hiện sự tôn nghiêm của mình, nhưng không biết phải "tỏ" thế nào. Một lát sau, chính hắn không kìm được cũng bật cười thành tiếng.

Hai người, xoay lưng vào nhau, đều mở mắt, và đều đang cười.

Sáng sớm, Tưởng Nhược Nam và bọn a hoàn dậy hầu Cận Thiệu Khang xong, tiễn hắn đi. Sau khi Cận Thiệu Khang đi rồi, Tưởng Nhược Nam quay vào phòng ngủ thêm giấc nữa. Còn Hồng Hạnh nhất thời chẳng có việc gì làm, bèn một mình đi ra ngoài.

Tâm trạng cô ta vô cùng buồn bực, chất chứa tâm tư, khó khăn lắm mới tiếp cận được Hầu gia, nhưng Hầu gia đến nhìn cũng chẳng buồn nhìn cô ta một cái, hình như tiểu thư cũng không định có ý đó. Nếu như tiểu thư chịu cho cô ta theo, để cô ta hầu hạ Hầu gia tắm rửa hay gì đấy, thì chắc chắn sẽ được việc.

Vừa đi, vừa nghĩ, vô thức cô ta lại đi đến góc khuất vắng vẻ mà lần trước cùng bàn bạc với Vu di nương.

Cô ta vừa dựa người vào một phiến đá chưa được bao lâu thì thấy Vu di nương đang chậm rãi đi từ xa tới. Hồng Hạnh thấy Vu Thu Nguyệt thì quay người định bỏ đi. Giờ cảm giác của cô ta đối với Vu Thu Nguyệt rất phức tạp, vừa cảm kích vì cô ta bày cách cho mình, khiến mình không bị gả cho kẻ dưới, nhưng lại cảm thấy người này rất đáng sợ, nên chỉ muốn tránh xa Vu Thu Nguyệt một chút.

Vừa đi được hai bước, từ phía sau đã vang lên giọng nói nhỏ nhẹ của Vu Thu Nguyệt: "Hồng Hạnh, sao thấy ta lại bỏ đi thế?"

Hồng Hạnh hết cách, đành quay người lại, mặt tươi cười. Đầu tiên là hành lễ, sau đó đáp: "Nô tỳ không nhìn thấy di nương chứ không phải cố ý trốn tránh người."

Vu Thu Nguyệt đi tới trước mặt cô ta, phe phẩy chiếc quạt, cười yêu kiều: "Hồng Hạnh, ta có nói ngươi tránh ta đâu."

Hồng Hạnh lập tức đỏ bừng mặt, lắp ba lắp bắp mãi không nói nên lời.

Vu Thu Nguyệt tiếp tục phe phẩy chiếc quạt trong tay. "Gặp ngươi thật tốt, có chuyện này đang định tìm ngươi đây."

Hồng Hạnh trong lòng cảnh giác, vô thức giật lùi về phía sau một bước, nhìn Vu Thu Nguyệt cười nói: "Không biết di nương có việc gì muốn tìm Hồng Hạnh?"

Vu Thu Nguyệt không vội đáp ngay, chỉ mím môi nhìn cô ta cười, nụ cười mơ hồ khó hiểu khiến Hồng Hạnh thấy gai gai người. Cô ta vừa phe phẩy chiếc quạt vừa nhìn xung quanh, sau khi xác định không có ai mới quay lại nói với Hồng Hạnh: "Giờ ngươi đã được như ý nguyện, không cần phải lấy Trương quản sự nữa, lại được quay về làm đại a hoàn hầu hạ bên cạnh phu nhân, trước hết ta phải chúc mừng ngươi một tiếng."

Hồng Hạnh cười khan, cúi đầu đáp: "Nói tới chuyện này, nô tỳ còn phải cảm tạ di nương đã chỉ bảo."

Vu Thu Nguyệt nhìn cô ta, nhướn một bên mày lên: "Ta gợi ý cho ngươi như thế, chỉ một câu cảm tạ là xong sao?"

Hồng Hạnh thầm bực bội: "Nô tỳ không hiểu ý của di nương."

Vu Thu Nguyệt cười nhạt, "Trên thế gian này không có chuyện bánh từ trên trời rơi xuống đâu. Hồng Hạnh, ngươi hiểu ý ta chứ?"

Hồng Hạnh thấy tim mình lạnh buốt, lúc này Vu di nương lại nói với cô ta những lời như vậy chắc chắn chẳng có việc tốt đẹp gì rồi. Có lẽ lại muốn sai khiến mình cùng thực hiện kế hoạch ám hại tiểu thư. Nhưng sao cô ta có thể làm như thế được? Đừng nói tới mối thâm tình bao nhiêu năm giữa cô ta và tiểu thư mà chỉ riêng bàn tới thực lực hiện giờ của tiểu thư thôi, sau này tiểu thư chắc chắn sẽ ngồi vững ở vị trí chủ nhân của Hầu phủ. Bản thân cô ta cũng là người biết phân biệt nặng nhẹ, hà tất phải cùng di nương kia làm những việc hại người không lợi mình như thế?

Vu di nương tưởng giúp cô ta được chút chuyện là có thể nắm được cô ta chắc? Nghĩ thế thì thật quá ngây thơ!

"Viện từ còn có việc, Hồng Hạnh không tiện ở lại lâu, xin cáo lui trước!" Nói rồi hành lễ với Vu Thu Nguyệt, quay người định bỏ đi.

"Ngươi bình tĩnh như thế, xem ra không sợ ta kể cho mọi người nghe chuyện lần trước nhỉ?" Giọng Vu Thu Nguyệt đuổi theo phía sau.

Hồng Hạnh quay đầu, nhìn cô ta cười đáp: "Di nương sẽ không vậy, như thế đâu có lợi gì cho di nương? Hồng Hạnh chắc chắn không thoát khỏi bị trách phạt, nhưng còn di nương thì sao? E rằng cũng chẳng thể ung dung thoát tội."

Vu Thu Nguyệt yểu điệu cười hai tiếng, chầm chậm bước tới trước mặt Hồng Hạnh: "Xem ra nha đầu ngươi thông minh hơn ta tưởng đấy." Hồng Hạnh đắc ý ưỡn thẳng ngực, quay đầu lại đã thấy Vu Thu Nguyệt áp sát, dùng quạt giấy che miệng, khẽ tiếng nói: "Nhưng, nếu ta chỉ thêm dầu thêm mỡ vào nội dung trò chuyện giữa ngươi và Ánh Tuyết rồi kể ra ngoài thì sao? Mọi người biết rồi sẽ nghĩ thế nào? Liệu có liên tưởng hai sự việc lại với nhau không? Đến khi ấy người của Hầu phủ sẽ nhìn ngươi như thế nào? Phu nhân nhà ngươi liệu có còn tin ngươi hay không? Nếu như truyền tới tai Thái phu nhân, Thái phu nhân sẽ nghĩ thế nào? Bà sẽ làm gì? Ngươi có đoán được không?"

Vu Thu Nguyệt thản nhiên nhìn cô ta, bức họa hoa cỏ chim chóc được vẽ rất tinh xảo trên lá quạt phản chiếu vào khuôn mặt kiều diễm dị thường của Vu Thu Nguyệt, cũng khiến sự độc ác trong ánh mắt cô ta lộ ra rõ ràng khiến người khác phải run sợ.

Hồng Hạnh nghe thấy vậy thì mặt biến sắc, tức tối nhìn Vu Thu Nguyệt, "Đến khi ấy, nếu Thái phu nhân hỏi, nô tỳ nhất định sẽ không quên di nương!"

"Xì…" Vu Thu Nguyệt lắc đầu nguầy nguậy. "Vừa rồi mới khen ngươi thông minh, giờ lại hồ đồ rồi, Thái phu nhân sao có thể hỏi ngươi? Ngươi chẳng qua chỉ là một a hoàn mà thôi. Hơn nữa nếu để lớn chuyện, chẳng phải sẽ khiến người ngoài biết tới sơ suất trước của Thái phu nhân hay sao? Thái phu nhân sẽ lặng lẽ xử lý, tùy tiện tìm chỗ nào đó bán phứt ngươi, hoặc gả phắt ngươi đi, đến khi ấy liệu ngươi có dám thừa nhận tất cả chỉ vì muốn trả thù ta không? Đừng nói Thái phu nhân nhất định sẽ không tin ngươi, mà cho dù có tin ngươi, chẳng qua cũng sẽ chỉ trừng phạt ta một trận, còn ngươi…" Vu Thu Nguyệt nhìn cô ta, thu lại nụ cười trên môi, trầm giọng nói tiếp: "Chết chắc rồi!"

Hồng Hạnh mặt trắng nhợt, chỉ cảm thấy đầu váng mắt hoa, tứ chi mềm nhũn, cô ta lê được vài bước rồi ngồi bệt xuống đất.

"Ngay từ đầu di nương đã chẳng có ý gì tốt cả…" Hồng Hạnh hận không thể gào lên mà khóc, khi ấy sao cô ta lại bị ma xui quỷ khiến mà nghe lời Vu Thu Nguyệt chứ?

"Ngươi có thể không nghe lời ta. Đây là lựa chọn của ngươi, còn trách ai?" Vu Thu Nguyệt cười nhạt.

Hồng Hạnh ôm mặt, trong lòng vô cùng sợ hãi, cô ta không muốn bị bán đi, cũng không muốn bị tùy tiện gả cho người nào đó. Cô ta không muốn sống một cuộc sống ăn bữa nay lo bữa mai.

Cô ta ngẩng đầu lên nhìn Vu Thu Nguyệt: "Di nương muốn nô tỳ làm gì?"

Vu Thu Nguyệt khẽ cười một tiếng, "Rất đơn giản, sau này trong Thu Đường viện có chuyện gì, ta đều muốn biết! Đặc biệt là những tin tức liên quan tới Hầu gia, nếu có chuyện quan trọng để ta biết được, còn ngươi lại không chịu nói với ta thì ngươi biết hậu quả rồi đấy." Nói đến câu cuối cùng, nụ cười vụt tắt, giọng nói sắc lẹm.

Hồng Hạnh run rẩy, lắc đầu: "Không được, nô tỳ không thể phản bội tiểu thư!"

Vu Thu Nguyệt cầm quạt khẽ gõ vào đầu cô ta một cái, cười nhạt đáp: "Nha đầu ngốc, ngươi đối với cô ta trung thành như thế thì ích gì? Kết quả cô ta cũng vẫn tìm cách gả ngươi cho kẻ thấp kém! Cô ta đã bao giờ nghĩ cho ngươi chưa? Mang chuyện lần trước ngươi bị đánh ra nói, cô ta có cầu xin cho ngươi không? Trong lòng cô ta, ngươi chẳng qua chỉ là một nô tỳ không quan trọng mà thôi. Tại sao ngươi không chịu nghĩ cho mình. Làm người thì nên giữ cho mình một đường lui. Trong trái tim Hầu gia rốt cuộc ai mới là người quan trọng nhất, ngươi tự biết. Tương lai chẳng ai nói chắc được, ngươi giúp ta, ngươi sẽ được lợi. Hoặc biết đâu, chuyện mà phu nhân nhà ngươi không thể giúp, ta lại giúp được thì sao?"

Hồng Hạnh nghe tới đây, bất giác ngẩng đầu lên nhìn Vu Thu Nguyệt, hai mắt phát sáng. Vu Thu Nguyệt thấy thế, biết nha đầu ngốc này đã động lòng, cô ta thầm cười nhạt hai tiếng, nói tiếp: "Nếu ngươi có thể giúp ta thì ta cũng chẳng quan tâm việc bên cạnh Hầu gia có thêm một, hai người phụ nữ khác, cũng có những lúc ta khó ở, để người của mình hầu hạ Hầu gia vẫn còn hơn là dùng người ngoài. Về điểm này, ta rộng lượng hơn phu nhân nhà ngươi nhiều!"

Nói xong, Vu Thu Nguyệt lại cầm quạt gõ gõ lên đầu Hồng Hạnh, khẽ cười: "Ngươi là người thông minh, biết làm thế nào mới là tốt nhất cho mình. Ngươi cũng chẳng còn nhỏ nữa, chần chừ không quyết thì cuối cùng cũng không tránh được số kiếp bị phu nhân nhà ngươi tìm cách tống khứ đi đâu. Đến khi ấy, ai có thể giúp được ngươi? Ngươi hãy nghĩ cho kĩ đi!"

Nói xong, Vu Thu Nguyệt khẽ cười rồi quay người, gấu váy hất lên tạo thành một vòng cung đẹp mắt, rồi lại phe phẩy quạt, chậm rãi bỏ đi.

53. Chương 53

Sau khi Vu Thu Nguyệt đi rồi, Hồng Hạnh mới từ từ đứng dậy, cô ta ngẩn ngơ nhìn về phía trước, đầu óc hỗn loạn, hai suy nghĩ đang tranh đấu kịch liệt trong đầu.

Một là: từ nhỏ cô ta đã được giáo dục về sự trung thành. Trong lòng cô ta, hậu quả của việc phản bội chủ nhân là rất đáng sợ, ngộ nhỡ bị phát hiện thì chỉ còn đường chết. Hơn nữa, cô ta và Tưởng Nhược Lan cùng nhau lớn lên, nói cô ta hoàn toàn không có tình cảm gì với tiểu thư là không đúng.

Nhưng… Hồng Hạnh lại nghĩ, nếu mình không nghe lời Vu Thu Nguyệt, cô ta sẽ kể chuyện này ra ngoài… Càng nghĩ càng thấy sợ, càng nghĩ càng cảm thấy những gì Vu Thu Nguyệt vừa nói rất có lý.

Vu di nương nói đúng, mình chẳng qua cũng chỉ là một a hoàn. Thái phu nhân nghe những lời đồn đại ấy, bà sẽ cảm thấy không vui, sẽ tìm cách tống khứ mình đi, tiểu thư nhất định sẽ bỏ mặc mình, nếu không, lần trước tiểu thư đã không gả mình cho một nô tài như thế!

Mình phải làm thế nào đây? Mình không muốn phản bội tiểu thư, nhưng lại càng không muốn bị Thái phu nhân đem bán hoặc tùy tiện mang gả.

Hồng Hạnh càng nghĩ càng buồn, cuối cùng không kìm được ngửa cổ lên trời mà hét, sau đó điên cuồng chạy về phía trước.

Trên đường chạy về Thu Đường viện, từ xa, cô ta nhìn thấy Ánh Tuyết đang đi tới, chuẩn bị bước vào trong cửa viện. Hồng Hạnh vội nén lại tâm tư, tỏ vẻ như không có chuyện gì xảy ra, bình thản đi lại.

Ánh Tuyết thấy cô ta đi từ ngoài vào, chau mày nói: "Giờ là lúc phu nhân ngủ dậy, sao tỷ lại lang thang ở ngoài đấy?"

Hồng Hạnh trừng mắt lườm cô ta một cái, không khách khí đáp: "Ánh Tuyết, ngươi nên hiểu rõ thân phận hiện giờ của mình, ngươi có tư cách gì mà dạy dỗ ta?"

Ánh Tuyết sầm mặt xuống, giọng hết sức lạnh lùng: "Hồng Hạnh, tỷ đừng quá đáng, chuyện lần trước rốt cuộc thế nào, trời biết đất biết, tỷ biết ta biết, tỷ cũng đừng vênh vang quá!"

Hồng Hạnh cũng cười nhạt, đáp: "Ta nghe chẳng hiểu ngươi đang nói gì. Ta chỉ biết, ngươi đã thừa nhận chuyện ấy trước mặt Thái phu nhân. Sao? Hôm nay lại định lật lọng à?" Sau đó bèn cười: "Muốn lật lại lời khai cũng vô ích, giờ ngươi đã là con dâu nhà họ Trương, nên dẹp bỏ cái ý định đáng khinh kia của mình đi!"

Ánh Tuyết tức tới mức run bắn cả người, dừng bước lại, cười lạnh: "Là trong lòng cô cũng có những tâm tư đáng khinh. Cô tưởng đạp được tôi xuống rồi thì cô sẽ đạt được tâm nguyện hay sao? Hầu gia chẳng thèm liếc mắt nhìn cô lấy một cái, cuối cùng rồi cô cũng sẽ có chung số mệnh với tôi mà thôi! Đừng đắc ý sớm!"

Lời này đã nói trúng tâm tư của Hồng Hạnh, sắc mặt Hồng Hạnh trắng nhợt, giơ tay định đánh Ánh Tuyết, nhưng Ánh Tuyết nhanh tay nhanh mắt túm lấy cổ tay Hồng Hạnh: "Cô dám đánh tôi ở đây, không sợ lát nữa phu nhân sẽ hỏi tới, không sợ tôi sẽ nói những lời bất lợi cho cô sao?"

Hồng Hạnh cười lạnh: "Ngươi nói đi, cũng là để mọi người nhìn thấy tâm tư nhỏ mọn đó của ngươi, để tướng công nhà ngươi biết được lòng thê tử mình!"

Những lời này ẩn chứa sự uy hiếp, Ánh Tuyết trước nay vẫn không muốn làm to chuyện vì sợ cái mồm xấu xa của Hồng Hạnh sẽ nói ra những điều bẩn thỉu khó nghe nên mới nhẫn nhịn tới tận bây giờ. Hiện nay phu nhân và người nhà họ Trương đối xử với Ánh Tuyết khá tốt, nếu những lời đồn đại kia truyền tới tai, ai biết họ sẽ nghĩ thế nào? Nghĩ tới đây, Ánh Tuyết hất tay đẩy Hồng Hạnh ra, lạnh lùng hừ một tiếng, đi thẳng vào bên trong.

Hồng Hạnh thấy Ánh Tuyết sợ mình, bất giác nhìn theo bóng lưng Ánh Tuyết nhổ phì một tiếng rồi đắc ý cười, sau đó cũng bước vào theo.

Vừa bước vào viện tử đã gặp một tiểu a hoàn chạy ra đón, "Hồng Hạnh tỷ tỷ, phu nhân dậy rồi, đang tìm tỷ khắp nơi!"

Hồng Hạnh vội vàng bước vào phòng, thấy Tưởng Nhược Nam vừa dậy, đang được Liên Kiều hầu mặc áo.

Tưởng Nhược Nam thấy cô ta, tiện miệng hỏi một câu: "Vừa sáng sớm đã đi đâu thế?"

Hồng Hạnh cúi đầu đáp: "Thấy phu nhân chưa dậy, nô tỳ bèn ra ngoài đi dạo." Nói xong quay người dọn dẹp chậu nước trong phòng.

Nhưng nhìn thấy chậu nước và chiếc khăn mặt gần như chưa hề được động đến sau tấm bình phong, Hồng Hạnh bất giác ngẩn người.

Mặc dù Tưởng Nhược Nam và Cận Thiệu Khang chưa động phòng, nhưng bọn a hoàn bên cạnh hoàn toàn không biết, vì vậy tối nào họ cũng chuẩn bị nước và khăn mặt sạch cho họ. Hai lần trước, Cận Thiệu Khang còn chú ý, cố tình làm bẩn khăn và nước, nhưng tối hôm qua, hắn quên mất chuyện đó, còn Tưởng Nhược Nam lại hoàn toàn không hiểu ý nghĩa của việc ấy nên nước và khăn vẫn ở trạng thái ban đầu.

Hồng Hạnh nhìn kĩ, rồi nghĩ lẽ nào tối qua Hầu gia không… Xem ta Hầu gia đúng là không thích tiểu thư thật, mỗi tháng có hai lần mà còn không muốn động vào tiểu thư.

Cứ tiếp tục thế này, nếu như Vu di nương sinh được thứ trưởng tử trước thì tương lai không ai dám chắc chắn…

Hồng Hạnh đột nhiên lại lắc lắc đầu, trong lòng mâu thuẫn vô cùng. Sao cô ta đột nhiên lại nghĩ tới chuyện ấy, lẽ nào định phản bội tiểu thư thật?

Hôm nay Tưởng Nhược Nam quyết định vào cung để xem thế nào. Tình cảm phải được nuôi dưỡng trong một thời gian dài và liên tục, cứ lẩn tránh mãi như thế cũng không phải cách.

Có điều, Tưởng Nhược Nam không đi sớm như thường lệ mà ở nhà dùng bữa sáng xong, lại đến nói chuyện với Thái phu nhân một lát, khi chắc chắn rằng giờ này Hoàng đế đã tới thỉnh an Thái hậu xong mới đứng dậy vào cung.

Tới Từ Ninh cung, nàng gặp Thái hậu đang cùng đi dạo với Diệp cô cô trong Ngự hoa viên, thấy Tưởng Nhược Nam đến bà bèn cười hỏi: “Hôm nay đã khỏe hẳn chưa?”

Tưởng Nhược Nam đi tới, đỡ lấy một cánh tay của Thái hậu, cười đáp: “Chỉ là chút bệnh vặt, nghỉ vài hôm đã đỡ rồi ạ.”

Diệp cô cô đi theo sau, cũng cười: “Tiểu thư Nhược Lan, lâu như thế rồi tiểu thư mới vào cung, Thái hậu cứ nhắc tiểu thư mãi.”

Thái hậu cười quay đầu nhìn Diệp cô cô một cái: “Giờ ai gia đã quen với sự có mặt của Nhược Lan rồi. Cả câu chuyện con khỉ họ Tôn mà Nhược Lan kể nữa, lâu không được nghe, thấy cứ thiếu thiếu.”

Tưởng Nhược Nam làm bộ nhăn nhó: “Thì ra Thái hậu không nhớ Nhược Lan mà chỉ muốn nghe Nhược Lan kể chuyện thôi.” Nói rồi thở dài thườn thượt khiến Thái hậu bật cười vui vẻ, quay đầu lại nói với Diệp cô cô: “Ngươi xem con bé này, càng ngày càng không biết phép tắc gì nữa.”

Tưởng Nhược Nam kéo tay Thái hậu lắc lắc, cười nói: “Vì Thái hậu thương Nhược Lan, nên Nhược Lan mới dám bạo gan như thế.” Nói rồi lại tiến tới, nép sát vào người Thái hậu, nhỏ giọng: “Thái hậu, Nhược Lan cũng rất nhớ Thái hậu.”

Lời này của nàng là thật, ở bên Thái hậu,Tưởng Nhược Nam cảm thấy rất ấm áp, mình cảm giác mà nàng chưa từng có, khiến nàng vô cùng yên tâm, nên nàng trân trọng. Nếu trước kia nàng chỉ là cố ý lấy lòng bà, cố ý tiếp cận bà, thì bây giờ nàng thật sự muốn gần gũi bà bằng chính tình cảm của mình.

“Con bé này…” Thái hậu nắm tay Tưởng Nhược Nam. Hơi nóng từ bàn tay bà truyền tới tận tim nàng.

Sau khi vào nội điện, vẫn giống như thường lệ, Tưởng Nhược Nam cho người mang nước muối vào cho Thái hậu ngâm chân.

Thái hậu cười hỏi: “Dùng nước muối để ngâm chân thế này có thể chữa được bệnh tiêu khát thật sao?”

“Kiên trì trong vòng ba tháng, nhất định sẽ có hiệu quả.” Nói rồi, Tưởng Nhược Nam ngồi lên chiếc ghế nhỏ bên cạnh bà, dùng một chiếc khăn mặt sạch trải lên đùi, sau đó nhấc chân Thái hậu đặt lên đùi mình.

Thái hậu tò mò hỏi: “Thế để làm gì?”

“Đây gọi là bấm huyệt chân, có thể khiến khí huyết lưu thông, rất có lợi cho sức khỏe. Trước kia sức khỏe của Thái hậu chưa hoàn toàn hồi phục nên Nhược Lan không dám bấm huyệt cho người; giờ cơ thể Thái

hậu đã khỏe hơn rồi, Nhược Lan có thể yên tâm mà làm." Tưởng Nhược Nam dùng tay nhẹ nhàng massage chân cho Thái hậu.

Trong thế giới này, rửa chân làm móng chân đều là những công việc thấp kém, thường do kẻ dưới làm. Thái hậu thấy nàng sờ vào chân mình thì vội vàng rụt chân về: "Nhược Lan, việc này để bọn nô tỳ làm là được rồi!"

Diệp cô cô đứng bên nhìn thấy, cũng vội vàng bước tới định làm thay cho Tưởng Nhược Nam. Nhược Nam cười ngăn Diệp cô cô lại, sau đó cẩn thận kéo chân Thái hậu ra, cười nói: "Thái hậu, bấm huyệt chân không giống với rửa chân bình thường. Gan bàn chân có rất nhiều huyệt đạo, họ không biết được." Nói rồi lại cúi đầu tiếp tục massage.

Thái hậu thấy Tưởng Nhược Nam thân là Hầu phu nhân nhưng vẫn không ngần ngại xoa bóp chân cho mình trước mặt bao nhiêu người như thế, trong lòng vô cùng cảm động, thấy sự bảo vệ và tình yêu thương của mình dành cho nàng từ xưa đến nay là xứng đáng.

"Thái hậu, Nhược Lan dùng lực như vậy đã vừa chưa?" Tưởng Nhược Nam thỉnh thoảng lại ngẩng đầu lên hỏi.

"Rất dễ chịu, rất tốt." Bà nhìn Tưởng Nhược Nam đang chăm chú massage cho mình ở phía dưới, bỗng nói một câu xuất phát từ tận đáy lòng: "Nhược Lan, nếu con là con gái ta thì tốt biết bao!" Trước kia mặc dù thương yêu Nhược Lan, nhưng bà chưa bao giờ có cảm giác như lúc này, cảm giác muốn nàng làm con đẻ của mình.

"Thái hậu..." Tưởng Nhược Nam không ngẩng đầu lên, giọng nói rất khẽ nhưng rõ ràng: "Nhược Lan không có chút ấn tượng nào về mẹ đẻ mình, nhưng..." Nàng ngẩng đầu lên nhìn Thái hậu, trong mắt lấp lánh nước, "Trong lòng Tưởng Nhược Nam, mẫu thân có lẽ cũng giống như Thái hậu vậy."

Thái hậu gật gật đầu, muốn cười, nhưng mắt và mũi đều cay cay. Bà quay đầu đi, lặng lẽ quệt giọt nước mắt sắp rơi xuống má.

Sau khi rời khỏi Từ Ninh cung, Tưởng Nhược Nam lại tới Khôn Ninh cung. Hoàng hậu nhìn thấy nàng thì rất vui, kéo tay nàng trò chuyện về bữa tiệc sinh nhật hai ngày sau đó.

Hiện nay Hoàng hậu đã lại đắc sủng, thần sắc vui tươi, khi nói chuyện mày mắt đều cười: "Tiệc sinh nhật lần này sẽ kéo dài liền ba ngày."

Tưởng Nhược Nam vội vàng nói: "Chúc mừng Hoàng hậu, đây quả là một vinh sủng lớn."

"Cũng phải." Hoàng hậu nghiêng người nằm trên sập, cơ thể đã thon gọn khiến các đường nét trở nên rõ ràng hơn, vẻ mặt phong tình, lông mày khẽ nhướn lên, bộ dạng ít nhiều có sự đắc ý: "Cũng có thể sớm đè bẹp nhuệ khí của người nào đó!"

Người nào đó ở đây đương nhiên muốn ám chỉ Từ quý phi rồi, có điều lần này Tưởng Nhược Nam cúi đầu im lặng.

Hoàng hậu thấy nàng không nói gì, bèn không tiếp tục đề tài này nữa, cười kéo tay nàng: "Vào hôm diễn ra tiệc sinh nhật, bổn cung sẽ có món quà lớn tặng cho ngươi!"

Món quà lớn! Tưởng Nhược Nam khẽ giật mình, không biết là quà gì?

Còn chưa đến ngày đó mà Tưởng Nhược Nam đã bắt đầu mong đợi rồi.

Tiệc sinh nhật của Hoàng hậu diễn ra trong vòng ba ngày. Ngày đầu tiên là quan trọng nhất, Hoàng đế Hoàng hậu tiếp nhận quà mừng của các vị vương công đại thần cùng sứ giả các nước.

Sau đó yến tiệc được bày ở Phụng Thiên điện, ngày này không có việc của Tưởng Nhược Nam, nhưng Cận Thiệu Khang thì phải có mặt, đồng thời phải dâng quà mừng. Quà mừng mà Thái phu nhân chuẩn bị là một chiếc đĩa.

Ngày thứ hai, yến tiệc cũng được tổ chức ở Phụng Thiên điện, những người tham dự gồm có Hoàng đế Hoàng hậu, các phi tần, công chúa, hoàng tử, cùng vương công đại thần và gia quyến trong kinh thành. Buổi tối sẽ

nghe hát kịch, đốt pháo hoa, đây là điểm nhấn của bữa tiệc sinh nhật nên Tưởng Nhược Nam, Cận Thiệu Khang và Cận Yên Nhiên đều phải có mặt.

Ngày thứ ba là gia yến dành riêng cho Hoàng hậu với hậu phi, công chúa, mệnh phụ, quý nữ. Ngày này không cần đến sự có mặt của Cận Thiệu Khang.

Ngày đầu tiên mặc dù Tưởng Nhược Nam không tham dự, nhưng nàng cũng cảm nhận được sự náo nhiệt trong Hoàng cung. Bởi vì từ sáng sớm đã có không ít xe ngựa chạy về phía ấy, tiếng bánh xe rầm rập hết đợt này qua đợt khác, có thể thấy rất nhiều người đang vội vã tới dâng quà. Đến ngay cả Thái phu nhân cũng thầm nói riêng với nàng: "Thật quá long trọng, xem ra Hoàng hậu đã lại đắc sủng rồi!" Rồi dặn dò nàng: "Ngày mai những người có chức sắc trong Hoàng thành đều vào cung cả. Lễ nghi con còn nhớ không? Đừng để Hầu gia mất mặt đấy!"

Tưởng Nhược Nam cười đáp: "Mẫu thân xin hãy yên tâm, Nhược Lan nhất định sẽ khiến Hầu phủ được nở mày nở mặt!"

Cận Yên Nhiên khi đó cũng ngồi bên cạnh, cười tiếp lời: "Mẹ, còn có con nữa mà, con sẽ nhắc nhở tẩu tẩu!"

Thái phu nhân dí vào trán Cận Yên Nhiên một cái, "Ta càng lo con hơn, nếu con làm Hầu phủ mất mặt thì khi về ta sẽ giam con vào biệt viện!"

Cận Yên Nhiên lo lắng, túm lấy cánh tay Thái phu nhân nũng nịu: "Mẹ, xem mẹ nói kìa, con gái nhất định sẽ không làm hầu phủ mất mặt đâu!"

Thái phu nhân cười: "Cũng mong là như thế!"

Sáng sớm hôm sau, trời còn chưa sáng hẳn, Tưởng Nhược Nam đã dậy để trang điểm. Hôm nay không giống bình thường, nên nàng phải xuất hiện trong yến tiệc một cách rực rỡ và long trọng nhất.

Hôm nay nàng cũng phải chuẩn bị hai bộ y phục, tiệc trưa sẽ phải mặc triều phục, buổi tối có thể thay y phục thường ngày.

Sau khi trang điểm xong, Tưởng Nhược Nam bèn đem theo Hồng Hạnh, Liên Kiều tới chỗ hẹn với huynh muội Cận Thiệu Khang.

Khi ra tới nơi, Cận Thiệu Khang đã đứng đợi bên xe ngựa, thân mặc triều phục, cổ, tay áo và phần thắt lưng đều đính minh châu, long lanh phát sáng dưới ánh nắng ban mai, càng khiến hắn trông anh tuấn bất phàm, cao quý vô cùng.

Vẻ mặt hắn trông có phần như đang bất nhẫn, thấy Tưởng Nhược Nam thì lập tức chau mày, vốn định trách mắng mấy câu, nhưng khi nhìn rõ nàng rồi, các đường nét trên khuôn mặt như cứng lại, sau đó từ từ thả lỏng, chỉ nhẹ nhàng nói một câu: "Muộn thế? Đã không còn sớm nữa rồi!"

Tưởng Nhược Nam bất lực xua xua tay, ra ý bảo hắn nhìn vào mình, "Hầu gia, chàng nhìn xem, bao nhiêu là thứ cần chuẩn bị, trời chưa sáng thiếp đã dậy rồi nhưng vẫn bị muộn thế này, thật oan uổng cho thiếp quá!"

Cận Thiệu Khang nhìn nàng từ trên xuống dưới một lượt, chỉ thấy nàng mặc một bộ triều phục màu đen, nhưng lại dùng chỉ ngũ sắc thêu hình chim chóc hoa cỏ trên đó, khiến nó trở nên bắt mắt và diễm lệ. Nàng đeo một chuỗi hạt trân trâu ở cổ, từng hạt tròn tròn lấp lánh, đầu chải kiểu tóc Phượng Vân, cài trâm vàng nạm ngọc, bên cạnh còn cài trâm bằng ngọc Phỉ Thúy, những hạt châu rủ xuống phát ra ánh sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời, cũng giống như những hạt châu trên chiếc vòng ở cổ nàng, khiến khuôn mặt nàng sáng rực đáng yêu.

Chưa từng nhìn nàng trang điểm như thế này, thì ra khi trang điểm lên, nàng lại… đẹp như thế.

"Lên xe trước đã. Phải nhanh vào cung thôi." Hắn giơ tay về phía nàng.

Tưởng Nhược Nam đặt tay vào tay hắn. Cận Thiệu Khang nắm tay nàng, chỉ cảm thấy bàn tay nàng mềm mại lạ thường, cứ như không có xương, trong lòng bất giác dậy lên cảm giác ấm áp, bàn tay này khi vung roi lên thì lại hung hăng như vậy, nhưng bình thường cũng rất yếu đuối.

Hắn hơi dùng sức, đỡ nàng lên xe. Tưởng Nhược Nam quay người, thấy hắn vẫn nhìn theo mình ngẩn ngơ, bèn hỏi: "Hầu gia, không còn sớm nữa, chàng còn không mau lên đi?"

Cận Thiệu Khang nhìn nàng cười cười, nhấc chân bước lên xe.

Cũng giống như những người khác, trước kia luôn cho rằng nàng ngang ngược bướng bỉnh, cố chấp không hiểu lý lẽ, nhưng không ai ngờ được rằng nàng cũng có lúc dịu dàng đáng yêu?

Cận Yên Nhiên trang điểm rực rỡ ngồi chờ trong xe, nàng ta vốn đã xinh xắn, trang điểm vào trông lại càng xinh hơn.

54. Chương 54

Cận Yên Nhiên rất hào hứng, vừa nhìn thấy Tưởng Nhược Nam đã gọi nàng tới ngồi bên cạnh mình, còn Cận Thiệu Khang ngồi xuống vị trí đối diện họ.

Cận Yên Nhiên nhìn nàng một lượt, cười nói: "Tẩu tẩu trang điểm thế này…" Nói rồi quay sang hỏi Cận Thiệu Khang: "Ca ca, huynh nói xem hôm nay tẩu tẩu có xinh không?"

Cận Thiệu Khang nhìn Tưởng Nhược Nam, mỉm cười, lúm đồng tiền bên phải lại thấp thoáng xuất hiện: "Hôm nay thì rất xinh đẹp."

Tưởng Nhược Nam quay đầu, cảm thấy rất muốn cười, xuyên không tới đây lâu như vậy rồi, đây là lần đầu tiên nàng được người ta khen xinh.

Chỉ là, cái gì mà "hôm nay thì…" "Con khỉ" này, đến khen mà cũng không để người ta được cảm thấy vui vẻ.

Chẳng bao lâu xe tới hoàng cung.

Trước cửa cung rất nhiều xe ngựa, đủ loại đủ kiểu, to có nhỏ có, các đại thần quý nhân lần lượt xuống xe, tiến bước vào cung dưới sự dẫn dắt của thái giám, cung nữ.

Vương công đại thần xuống xe, gặp mặt nhau là cười cười nói nói, chào hỏi lẫn nhau. Riêng Cận Thiệu Khang, người đang rất được Hoàng thượng sủng ái này, đương nhiên là đối tượng để họ quan tâm, chăm sóc.

Trong chốc lát, bên tai Tưởng Nhược Nam vang lên đủ loại giọng nói, đều là kiểu máy móc, giống hệt nhau.

"An Viễn Hầu."

"Cận đại nhân."

Nàng lại nhìn Cận Thiệu Khang, thấy mặt hắn nở một nụ cười nhã nhặn, thong dong tự tại đáp lễ từng người, không để bất cứ ai trong bọn họ có cảm giác là bị bỏ rơi. Trong nháy mắt, hắn như đang đứng ở trung tâm của vùng ánh sáng.

Cận Thiệu Khang ung dung tự tại, nho nhã lịch thiệp như vậy Tưởng Nhược Nam chưa từng thấy bao giờ. Nàng bất giác thấy tò mò nhìn hắn lâu hơn bình thường.

Song, hắn quay đầu lại nhìn nàng, nhướn mày hỏi: "Nàng cứ nhìn ta mãi thế làm gì?"

Tưởng Nhược Nam thoáng đỏ mặt, nhưng ngoài miệng vẫn nói cứng, "Chỉ là thiếp tò mò, rõ ràng chàng đang cười, sao không thấy lúm đồng tiền xuất hiện?"

Nhắc đến mấy chữ lúm đồng tiền, Cận Thiệu Khang nghiêm mặt, "Nói năng linh tinh!" Nhưng khi quay mặt đi, hắn lại không kìm được mà cười. Lần này, lúm đồng tiền bên má lại thấp thoáng ẩn hiện, khiến một quý phu nhân đứng cạnh nhìn thấy bất giác đỏ mặt.

Vào cung, thái giám đưa các vương công đại thần tới điện Phụng Thiên, còn nữ quyến thì được cung nữ đưa tới cung Khôn Ninh.

Trong cung Khôn Ninh, đèn treo hoa kết rất rực rỡ. Ở đại điện đã có không ít phi tần, mệnh phụ đang ngồi. Người nào người nấy cũng y phục long trọng, trân châu lóng lánh, trong không khí đượm mùi thơm của phấn son, nhưng lại không nhìn thấy Hoàng hậu, có lẽ người còn đang chuẩn bị.

Tưởng Nhược Nam và Cận Yên Nhiên đi vào, đầu tiên là tới thỉnh an các phi tần, sau đó lại tới lượt các mệnh phụ đến thỉnh an họ.

Trong đó có không ít người quen, mẫu thân của Lưu Tử Căng là Lưu phu nhân vừa nhìn thấy nàng đã vội vàng kéo tay con gái là Lưu Tử Đồng tới gặp.

Hai mẹ con họ đều nhìn Tưởng Nhược Nam cười. Tưởng Nhược Nam thấy những nốt thâm trên mặt Lưu Tử Đồng đã hết, chỉ để lại dấu vết rất mờ, một thời gian nữa, chắc chắn sẽ khỏi hoàn toàn, bèn cười hỏi: "Lưu tiểu thư, hiệu quả lọ cao tôi đưa cho tiểu thư thế nào?"

Lưu Tử Đồng thoáng đỏ mặt rồi lập tức cười đáp: "Hiệu quả rất tốt… Cảm ơn phu nhân…" Sau đó thân mật kéo tay Tưởng Nhược Nam nhìn quanh, cười nói tiếp: "Tưởng… Phu nhân hôm nay rất xinh đẹp." Đột nhiên cô ta nhớ ra, trong những bữa tiệc chính thức không được gọi thẳng tên họ của đối phương.

Tưởng Nhược Nam được khen nên cảm thấy lâng lâng tự phụ, "mặt dày" đáp: "Nói thế là sao, hôm nào mà ta chẳng xinh đẹp?"

Lời nàng vừa dứt thì nghe thấy tiếng cười nhạt vang lên, Tưởng Nhược Nam và hai mẹ con Lưu Tử Đồng nhìn về phía tiếng cười đó, thấy Từ Uyển Thanh và một đám quý nữ đang đứng ở xa, bọn họ đều liếc xéo về phía Tưởng Nhược Nam, che miệng hạ giọng thì thầm cười nói gì đó, tiếng cười của họ đầy vẻ trào phúng.

Cận Yên Nhiên vừa nhìn thấy cô ta thì chau mày, khẽ nói: "Là Từ Uyển Thanh, đi đâu cũng gặp phải cô ta, thật đáng ghét!"

Lưu Tử Đồng thấy trong giọng Cận Yên Nhiên chất chứa sự phiền chán thì không hiểu nguyên do, Cận Yên Nhiên kéo tay Lưu Tử Đồng, khẽ kể lại chuyện hai bên kết thù chuốc oán ngày hôm ấy.

Lưu Tử Đồng nhìn Từ Uyển Thanh một cái, khẽ chau mày: "Không ngờ cô ta lại hống hách như vậy!"

Phía bên kia Từ Uyển Thanh thấy Lưu Tử Đồng chau mày nhìn mình, rồi lại cúi xuống thì thầm gì đó với Cận Yên Nhiên, biết họ đang nói về mình, bèn đi về phía họ. Theo sau cô ta là đám quý nữ kia, vẻ mặt đều chờ xem kịch hay.

"Cận Yên Nhiên, ngươi lại đang nói xấu gì ta hả?" Từ Uyển Thanh nói với Cận Yên Nhiên, nhưng ánh mắt lại liếc về phía Tưởng Nhược Nam.

Cận Yên Nhiên đương nhiên cũng không tỏ ra bị lép vế: "Sao thế, Từ tiểu thư, ngươi có nhiều chuyện xấu nên sợ ta nói sao?"

Đám quý nữ xung quanh đều che miệng cười, vẻ mặt Từ Uyển Thanh như sắp nổ tung, trừng mắt lườm Cận Yên Nhiên: "Cận Yên Nhiên, ngươi ít ăn nói linh tinh đi, nếu không ta sẽ không để ngươi được yên đâu!"

"Từ Uyển Thanh, hôm nay là ngày gì mà cô cũng dám đến đây làm loạn hả?" Tưởng Nhược Nam bước lên một bước, giơ tay ra trước chặn lại, hành động của nàng đã tách hẳn Từ Uyển Thanh ra khỏi bọn họ. Nàng quay đầu nhìn cô ta cười nhạt nói tiếp: "Hay là trong mắt cô không có Hoàng hậu nương nương?"

Từ Uyển Thanh bị nàng đẩy nên phải giật lùi liền hai bước, trong lòng vô cùng tức giận, ngay lập tức buột miệng lớn tiếng: "Đồ nịnh bợ! Tưởng Nhược Lan, ngoài bợ đỡ người khác ra ngươi còn biết làm gì không hả, ngươi còn mặt dày dám đứng ở đây, ta thấy thật xấu hổ thay cho ngươi đấy!"

Nói rồi, như nhớ ra điều gì đó, bèn che miệng, cười đầy khoa trương: "Ồ, phải rồi, suýt thì quên, ngươi còn biết vung roi nữa!"

Đám quý nữ đứng bên Từ Uyển Thanh đều khá thân thiết với cô ta, lúc này mặc dù không dám nói những lời chế giễu trước mặt Tưởng Nhược Nam, nhưng đều nhìn nàng bằng ánh mắt khinh bỉ, khóe miệng nhếch lên như cười như không. Bộ dạng đó của họ khiến người ta còn khó chịu hơn là nói ra miệng.

Cách đó không xa, Từ quý phi và một vài cung phi đang mỉm cười xem kịch, căn bản không có ý định ngăn cản Từ Uyển Thanh. Trong khoảng thời gian đó Từ quý phi cao giọng cười nói: "Uyển Thanh, đừng có gây sự với Hầu phu nhân, nếu không bị đánh, bổn cung cũng không giúp được ngươi đâu!"

Các cung phi, mệnh phụ bên ấy nhớ lại hành động trước kia của Tưởng Nhược Lan, đều không nhịn được đưa tay lên che miệng cười.

Cục diện lúc này vô cùng bất lợi cho Tưởng Nhược Nam.

Cận Yên Nhiên nhìn Từ Uyển Thanh, rồi lại nhìn Tưởng Nhược Nam với sắc mặt càng lúc càng sa sầm bên cạnh, cô ta sợ nếu Tưởng Nhược Nam không kìm được mà ra tay đánh người sẽ khiến Hầu phủ mất mặt, bất giác thò tay giật giật ống áo của Tưởng Nhược Nam để nhắc nhở.

Hành động này bị Từ Uyển Thanh nhìn thấy, cô ta càng đắc ý hơn: "Cận Yên Nhiên, ngươi cũng sợ tẩu tẩu mình sẽ làm mất mặt Hầu phủ phải không?"

Cận Yên Nhiên đỏ mặt, vội rụt tay về.

Tưởng Nhược Nam nhìn Từ Uyển Thanh, lửa giận trong lòng bốc lên, nếu không phải vì đang ở trong một nghi lễ long trọng, nàng đã căm hận mà cho cô ta một cái bạt tai rồi. Nhưng những lúc thế này đâu thể cãi nhau với cô ta? Càng cãi cọ càng mất mặt, càng tức giận thì càng trúng kế của tỷ muội cô ta. Nàng ngay lập tức nén giận lại quay người bỏ đi, không thèm để ý tới cô ta nữa, chỉ coi cô ta như một con chó điên đang cắn càn.

Nhưng nàng nhịn được, người bên cạnh chưa chắc đã nhịn được.

"Ai bảo Hầu phu nhân chẳng hiểu biết gì?" Lưu Tử Đồng đột nhiên đứng bật dậy, lớn tiếng nói: "Hầu phu nhân biết trị bệnh, bệnh của ta và mẹ ta đều do Hầu phu nhân dùng thực liệu trị khỏi!"

Từ Uyển Thanh thấy đang yên đang lành lại có người đứng ra nói hộ Tưởng Nhược Nam, trong lòng càng thêm giận, nhưng khi nhìn rõ người đó là Lưu Tử Đồng thì lại bật cười: "Lưu Tử Đồng, con người ngươi cũng thật rộng lượng, năm đó chính cô ta đã đẩy ngươi ngã xuống nước, khiến ngươi bị bệnh lâu như vậy, phải trốn trong nhà không dám đi đâu. Giờ bệnh vừa mới đỡ, vết thương lành sẹo đã quên đau rồi sao? Ngươi hãy thận trọng, nếu chuyện này còn xảy ra lần nữa, e rằng chẳng kẻ nào dám rước ngươi đâu!"

Từ Uyển Thanh lôi chuyện cũ ra nhiếc móc, chính là muốn Tưởng Nhược Nam mất mặt trước tất cả mọi người, nhằm trả nỗi nhục mà cô ta phải hứng chịu trước đó.

"Ngươi…" Lưu Tử Đồng mặt trắng bệch, không dám tiếp tục tranh luận với cô ta nữa, giật lùi về phía sau hai bước, tức tới mức sắp khóc đến nơi.

"Từ tiểu thư nói vậy là sai rồi."

Từ Uyển Thanh sững lại, trong lòng buồn bực vô cùng, hôm nay sao lại có nhiều người đứng ra nói đỡ cho Tưởng Nhược Nam đến vậy nhỉ? Trước kia chẳng phải họ đều rất ghét Tưởng Nhược Nam hay sao?

Không chỉ cô ta, mà đám cung phi mệnh phụ xung quanh cũng thấy bất ngờ. Tưởng Nhược Lan mặc dù luôn rất đắc sủng chỗ Thái hậu, nhưng cách đối nhân xử thế của nàng đều khiến người ta chán ghét. Trong những bữa tiệc công khai thường xảy ra chuyện lạnh nhạt trào phúng nàng, chỉ có điều họ không làm thế trước mặt Thái hậu mà thôi, chẳng ai nói giúp Tưởng Nhược Lan câu nào, tất cả đều đứng bên cười nhạo nàng.

Hôm nay sao thế này, không những có người đứng ra nói giúp cho nàng, mà còn là người trước đó nàng từng đắc tội nặng.

Từ Uyển Thanh quay người lại, thấy người vừa nói là mẫu thân của Lưu Tử Đồng, Lưu phu nhân.

Lưu phu nhân mặc dù là mệnh phụ ngũ phẩm, nhưng cũng là trưởng bối của Từ Uyển Thanh, Từ Uyển Thanh không dám hỗn với bà trước mặt mọi người.

Cô ta nén cơn giận trong lòng xuống: "Không biết vãn bối đã nói gì sai?"

Lưu phu nhân đi tới cạnh Từ Uyển Thanh, thân hình bà không cao nhưng vẻ mặt đường hoàng của bà lại có khí thế áp bức người khác. Đầu tiên bà quay người hướng về phía Từ quý phi và đám cung phi và đám cung phi kia hành lễ: "Không biết nương nương có cho phép lão thân được nói vài lời chăng?"

Từ quý phi sao có thể ngăn cản, hôm nay không phải tiệc sinh nhật của cô ta, cô ta cũng giống như những người có mặt ở đây, đều chỉ là khách.

"Hôm nay vốn là một bữa tiệc vui vẻ, Lưu phu nhân có gì muốn nói xin mời tự nhiên!"

Lưu phu nhân lại quay sang nhìn Tưởng Nhược Nam mỉm cười, nụ cười chứa đựng sự an ủi vô hạn, giống như đang nói, yên tâm, lão thân nhất định sẽ đứng về phía phu nhân, khiến Tưởng Nhược Nam cảm động vô cùng.

"Con người ta khó tránh khỏi việc mắc lỗi. Các vị, những người đang có mặt ở đây, ai dám nói mình chưa từng phạm lỗi?" Lưu phu nhân vừa nói, vừa nhìn quanh một lượt, trong số họ đúng là chẳng có ai dám đứng ra nói rằng mình chưa từng phạm lỗi cả.

"Lẽ nào bản thân Từ tiểu thư chưa từng mắc lỗi gì sao?"

Khóe miệng Từ Uyển Thanh giật giật, nhưng khi quay mặt sang bắt gặp ánh mắt sắc lẹm của Cận Yên Nhiên, lại nhớ tới chuyện lần trước giữa đường giữa phố, nên không dám nói gì nữa.

Lưu phu nhân nói tiếp: "Trước kia Hầu phu nhân không hiểu lễ nghĩa, thân là người thẳng thắn, không biết nói lời vòng vo, chính lão thân khi ấy cũng không thích Hầu phu nhân."

Nghe tới đây, Lưu Tử Đồng có chút lo lắng, "Mẹ là đang muốn nói giúp cho Hầu phu nhân sao?" Ngược lại, Tưởng Nhược Nam lên tiếng an ủi, nàng vỗ vỗ tay cô ta, cười nói: "Đừng vội, ta dám khẳng định, mẫu thân cô đang nói giúp ta!"

"Không sai, trước kia Hầu phu nhân đã đẩy tiểu nữ xuống nước, khiến tiểu nữ ốm gần một năm, nhưng sau đó phu nhân đã đích thân tới nhà xin lỗi, còn hao tâm tổn trí tìm cách trị bệnh cho tiểu nữ nhà ta, mấy lần đến nhà đều cạo gió giúp tiểu nữ, chuyện trò nhằm giúp tiểu nữ giải tỏa tâm tư, khiến tâm trạng tiểu nữ dần dần vui vẻ hơn, bệnh tình cũng theo đó mà có tiến triển. Giờ phu nhân đường đường là nhất phẩm phu nhân, có thể làm tới mức ấy, lại thành tâm thành ý, lẽ nào mọi người không nhận thấy tấm lòng hiếm có của phu nhân hay sao? Nói đi cũng phải nói lại, giờ mọi người có lẽ cũng đều thấy, Hầu phu nhân đang nỗ lực để thay đổi bản thân, mọi người dám nói phu nhân không hiểu lễ nghi ư? Dám nói phu nhân không biết phải trái trước sau ư? Mọi người có thể chỉ ra những hành động lời nói không hợp thân phận của Hầu phu nhân không?"

Lưu phu nhân nói liền mấy câu khiến Từ Uyển Thanh cứng họng, ánh mắt những người xung quanh nhìn Tưởng Nhược Nam cũng dần thay đổi, họ bắt đầu thận trọng hơn.

Lưu phu nhân không định dừng lại ở đây, mà còn nhìn thẳng vào mặt Từ Uyển Thanh nói rõ ràng từng câu từng chữ một: "Lão thân thực sự không hiểu, tại sao Từ tiểu thư lại không đón nhận sự thay đổi của Hầu phu nhân, ngược lại còn cố chấp giữ trong lòng những chuyện xảy ra trước kia. Muốn làm khó Hầu phu nhân trước mặt mọi người phải không? Hầu phu nhân tự trọng, không đôi co với tiểu thư, nhưng tiểu thư lại hết lần này tới lần khác khiêu chiến với phu nhân, lẽ nào đây là phong phạm đại gia của Từ tiểu thư? Còn nữa, Từ tiểu thư nói Hầu phu nhân chẳng hiểu gì, lão thân có thể nói với tiểu thư rằng, y thuật của Hầu phu nhân vô cùng cao minh, ngay lão gia nhà ta cũng phải hết lời ca ngợi y thuật của người, không chỉ trị bệnh cho tiểu nữ, ngay cả bệnh tình lâu năm của lão thân, cũng được Hầu phu nhân chăm sóc chữa trị. Nếu Từ tiểu thư không tin có thể hỏi Vương phu nhân, trong tiệc trà hôm ấy ở Hầu phủ, chính họ tận mắt chứng kiến Hầu phu nhân giúp lão thân chuyển nguy thành an!"

Tưởng Nhược Nam kịp thời làm ra bộ dạng ấm ức chịu đựng, cúi gằm đầu, vẻ nhẫn nhịn, như muốn để chuyện lớn hóa nhỏ, trái ngược hoàn toàn với sự hống hách trước đó của Từ Uyển Thanh. Lúc này chẳng cần phải nói bất kỳ điều gì cả, đã thành công có được sự thừa nhận của mọi người.

Bị Lưu phu nhân điểm mặt gọi tên, Vương phu nhân và một vài phu nhân đã từng tham dự tiệc trà ngày hôm ấy, mặc dù không muốn gặp phiền phức cũng không thể không đứng ra nói tốt mấy câu về Tưởng Nhược Nam.

"Không sai, chuyện này tất cả các phu nhân đều tận mắt chứng kiến!"

Một vị phu nhân khác còn nói thêm: "Sự thay đổi của Hầu phu nhân mọi người đều nhận thấy, không nên mang chuyện cũ ra nhắc đi nhắc lại nữa, như thế thật không công bằng với phu nhân."

Mọi người đều lẳng lặng gật đầu, ánh mắt nhìn Tưởng Nhược Nam dịu đi rất nhiều.

Còn Từ Uyển Thanh bị những lời của Lưu phu nhân làm cho tức tới mức mặt hết tái lại đỏ, lửa giận bốc ngùn ngụt nhưng mắc nghẹn ở cổ không thể bật ra lời phản kích, đứng ở đó giữa tình huống hết sức bối rối, chỉ hận không tìm được cái lỗ nẻ nào mà chui ngay xuống.

Đúng vào lúc Từ Uyển Thanh ngượng ngùng không biết làm sao, thì đột nhiên bên trong vang lên giọng báo: "Hoàng hậu giá đáo!" Sau đó, Hoàng hậu uy nghi bước vào, người mặc phượng bào màu đỏ rực, đầu đội mũ phượng dát vàng, cao quý nho nhã, khí thế bất phàm.

Hoàng hậu ngồi vào ghế phượng ở chính giữa đại điện, cằm hơi hất lên, miệng mỉm cười, đảo mắt nhìn khắp điện một lượt, thể hiện sự uy nguy của bậc bề trên.

Tất cả những người khác do Từ quý phi dẫn đầu, lần lượt tập trung ở giữa điện, đồng loạt quỳ xuống thỉnh an Hoàng hậu.

Hai tay Hoàng hậu khẽ phất lên, ống áo bào phất phơ, những hạt minh châu, ngọc ngà trên tay áo sáng lấp lánh, khiến người ta phải hoa mắt.

"Bình thân cả đi, hôm nay là một ngày vui vẻ, không cần phải nghiêm túc như vậy, mọi người hãy ngồi cả xuống!"

Tưởng Nhược Nam cùng với Cận Yên Nhiên chuẩn bị đi về chỗ ngồi của mình, vừa cất bước đã nghe Hoàng hậu gọi tên: "Hầu phu nhân…"

Tưởng Nhược Nam quay lại nhìn Hoàng hậu đang ngồi trên ghế phượng, lại thấy Hoàng hậu cũng đang nhìn mình cười, sau đó vẫy tay gọi nàng: "Hầu phu nhân, mau qua đây ngồi bên cạnh bổn cung."

Bên cạnh Hoàng hậu có một chiếc ghế được xếp thành vị trí riêng, ngay sát ghế phượng của Hoàng hậu, thể hiện sự long trọng vô hạn. Trước đó mọi người đều suy đoán không biết vị trí kia để dành cho ai, đa phần đều cho rằng chiếc ghế ấy được chuẩn bị dành cho Từ quý phi, người vừa được phong Quý phi và cũng đang mang trong mình giọt máu của Hoàng thượng, là thủ đoạn để Hoàng hậu thể hiện sự hiền lương của mình.

Nhưng không ai ngờ được rằng, vị trí ấy lại dành cho Tưởng Nhược Lan!

Đúng là Thái hậu rất sủng ái Tưởng Nhược Lan, nhưng bắt đầu từ khi nào, quan hệ giữa Tưởng Nhược Lan và Hoàng hậu lại cũng thân thiết như vậy?

Mọi người kinh ngạc nhìn Tưởng Nhược Lan, bất giác thầm đánh giá lại vị trí của nàng.

Tưởng Nhược Nam hiểu đây là hành động công khai ủng hộ nàng của Hoàng hậu nên nàng cũng không khách khí, lễ phép đáp "Vâng", rồi đường hoàng ngồi xuống vị trí bên cạnh.

Vị trí này ngay sát ghế phượng của Hoàng hậu, tất cả các mệnh phụ phi tần trong triều đều phải ngồi dưới nàng, đến ngay cả Từ quý phi cũng vậy. Tưởng Nhược Nam ngồi ngay ngắn, đầu ngẩng cao ngực ưỡn thẳng, tư thái thoải mái, rất có khí thế, khiến đám người ngồi dưới phải ngước mắt nhìn.

Từ quý phi vốn cũng tưởng vị trí đó là dành cho mình, không ngờ Hoàng hậu lại để Tưởng Nhược Nam ngồi, đàn áp cô ta. Rõ ràng là muốn sỉ nhục cô ta mà! Từ quý phi tức tới mức quặn cả bụng, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ không để tâm. Còn Từ Uyển Thanh ngồi ngay hàng đầu, thấy Tưởng Nhược Nam được hưởng lộc như vậy thì vừa ghen tức vừa đố kị, hận không thể xông lên xé nát bộ mặt đắc ý của nàng ra.

Sau khi mọi người ngồi vào vị trí, cung nữ của Khôn Ninh cung bắt đầu tiến vào dâng trà điểm tâm. Hoàng hậu cười nói: "Chúng ta ở đây trò chuyện một lát, lát nữa sẽ tới Phụng Thiên điện!" Rồi sau đó nhìn khắp nội điện một lượt, hỏi: "Vừa rồi trước khi bổn cung vào, nghe có người lớn tiếng nói gì đó, giọng điệu sắc bén, không biết là ai?"

Mọi người không biết Hoàng hậu là đang vui hay đang giận, hỏi vậy là có ý gì. Rất nhiều người suy đoán, không lẽ những lời vừa rồi của Lưu phu nhân đã khiến Hoàng hậu không vui sao?

55. Chương 55

Lưu Tử Đồng nắm chặt tay mẫu thân.

Tưởng Nhược Nam liếc nhìn vẻ mặt bình thản của Hoàng hậu, cũng không nắm rõ được tâm ý của người, thầm nghĩ, Lưu phu nhân vì mình nên mới nói ra những lời đó, ngộ nhỡ Hoàng hậu trách tội Lưu phu nhân, thì dù thế nào nàng cũng sẽ đứng ra xin cho bà.

Còn phía bên kia, Từ Uyển Thanh nhìn Lưu phu nhân với ánh mắt của kẻ vui mừng khi thấy người khác gặp nạn, thầm nghĩ, dám lớn tiếng giáo huấn ta trong lễ sinh nhật của Hoàng hậu, phá hỏng không khí của bữa tiệc, đương nhiên Hoàng hậu sẽ không vui, rồi lại nghĩ, không biết Hoàng hậu có giáng tội Lưu phu nhân không, nếu có thì tốt, dù gì cô ta cũng sẽ được hả giận.

Thấy không ai lên tiếng, Từ Uyển Thanh đang định đứng lên xướng tên Lưu phu nhân, Lưu phu nhân lại đột nhiên đứng dậy, đi qua bàn tràn, tới giữa nội điện quỳ xuống: "Vừa rồi là thần phụ lỡ lời, đã mạo phạm Hoàng hậu, mong Hoàng hậu trách phạt!"

Mọi người đều nín thở chờ đợi, không biết Hoàng hậu sẽ xử phạt Lưu phu nhân thế nào. Trong lòng bọn họ ai cũng lo lắng cho Lưu phu nhân. Lưu phu nhân tính cách thẳng thắn, nhưng con người bà rất tốt.

Chỉ có Từ Uyển Thanh là thầm mong Hoàng hậu sẽ xử phạt Lưu phu nhân càng nặng càng tốt.

Trên ghế phượng, Hoàng hậu lẳng lặng nhìn Lưu phu nhân đang quỳ phía dưới, không nói lời nào, không khí trong nội điện càng lúc càng nặng nề.

Đúng vào lúc Tưởng Nhược Nam không nhịn được nữa định đứng dậy nói đỡ cho Lưu phu nhân, đột nhiên Hoàng hậu vỗ tay, cười, tiếng cười của người khiến tất cả mọi người đều sững sờ.

"Những lời vừa rồi của Lưu phu nhân đúng là rất hay. Bổn cung vốn đã đến từ lâu, nhưng vì muốn nghe Lưu phu nhân nói hết nên mới chần chừ chưa xuất hiện. Nói rất hay, nói nghe rất sảng khoái! Lưu phu nhân mau đứng dậy đi, bổn cung có thưởng!" Rồi ngay lập tức thưởng cho Lưu phu nhân một đôi ngọc Phỉ Thúy Như Ý.

Lưu phu nhân vốn sợ tới mức không cả dám thở mạnh, nhưng đột nhiên bà lại được thưởng, sự thay đổi quá nhanh này khiến bà có chút không thích ứng kịp, nhất thời ngẩn người, cũng may một vị phu nhân cạnh đó đã nhắc bà mau dập đầu tạ ân. Bà cầm phần thưởng về chỗ ngồi, lúc này mới nhận ra lưng mình ướt đẫm mồ hôi. Thật quá nguy hiểm!

Từ Uyển Thanh thấy Lưu phu nhân không những chẳng gặp nguy mà còn được thưởng, tức tới mức trắng bệch cả mặt. Những người còn lại mặc dù cũng thấy lạ, nhưng điều khiến họ thấu hiểu hơn cả chính là thâm ý của Hoàng hậu sau hành động vừa rồi.

Hoàng hậu làm như vậy là muốn "chống lưng" cho Tưởng Nhược Lan.

Đang lúc suy đoán, lại nghe Hoàng hậu nghiêm khắc lên tiếng: "Giờ Hầu phu nhân đang một lòng một dạ chữa trị cho Thái hậu, khiến Thái hậu dần bình phục, thực sự là có công lớn, sau này trong bất kỳ bữa tiệc nào, nếu còn có người dám công khai nói và làm những việc tổn hại thể diện của Hầu phu nhân, bổn cung quyết không tha!" Câu cuối cùng, Hoàng hậu nhìn Từ Uyển Thanh nói, giọng nói và vẻ mặt đều vô cùng nghiêm nghị, khiến Từ Uyển Thanh run sợ.

Lần này thì mọi người đều hiểu, hậu đài của Tưởng Nhược Lan càng ngày càng vững, sau này gặp nàng ngoài mỉm cười thì vẫn chỉ có mỉm cười mà thôi…

Tưởng Nhược Nam bị những lời nói vừa rồi của Hoàng hậu làm cho sợ hãi, Hoàng hậu thật là, thật là mạnh mẽ…

Bên tai vọng tới giọng nói nhẹ nhàng của Hoàng hậu: "Nhược Lan, món quà lớn này của ta, ngươi có hài lòng không?"

Tưởng Nhược Nam quay sang nhìn Hoàng hậu cười: "Đa tạ đại lễ của Hoàng hậu!"

Thời gian còn lại, mọi người bắt đầu cười nói vui vẻ. Đầu tiên là cùng nhau dâng quà mừng Hoàng hậu, tán dương Hoàng hậu thời gian này trẻ ra nhiều, xinh đẹp nhiều, rồi tình cảm giữa Hoàng hậu và Hoàng đế vô cùng mặn nồng, khiến Hoàng hậu mặt mày rạng rỡ, còn sắc mặt Từ quý phi càng lúc càng khó coi. Mà sắc mặt của Từ quý phi càng khó coi thì Hoàng hậu càng đắc ý, ánh mắt nhìn Tưởng Nhược Nam cũng dịu dàng hơn, tóm lại, không khí bề nổi của bữa tiệc là hòa nhã vui vẻ.

Sau cùng, mọi người đều bắt đầu thấy hứng thú với Tưởng Nhược Nam, họ rì rầm bàn tán.

"Y thuật của Hầu phu nhân thật sự giỏi tới thế sao?"

"Có lẽ vậy, mọi người hãy nhìn khí sắc hiện nay của Lưu phu nhân mà xem, khá hơn nhiều, vừa rồi chẳng phải Hoàng hậu đã nói, đến sức khỏe của Thái hậu cũng do Hầu phu nhân chăm sóc hay sao?"

Ngay lập tức mọi người ai ai cũng háo hức.

Y thuật trong thế giới này chưa phát triển, hiệu quả của thuốc và châm cứu có hạn, bản thân bọn họ ai cũng có một căn bệnh vặt không thể chữa trị tận gốc, mặc dù không đến nỗi nguy hiểm tính mạng, nhưng hàng năm đều khổ sở vì những căn bệnh ấy không ít. Nếu được Hầu phu nhân để mắt trị giúp, không chừng sẽ có biến chuyển.

Một vài phu nhân không thân thiết lắm với Tưởng Nhược Nam tới tiếp cận Lưu phu nhân nhờ bà giới thiệu với nàng.

Một lát sau, có thái giám tới mời Hoàng hậu tới Phụng Thiện điện. Lúc này Hoàng hậu mới đứng dậy, dẫn mọi người tiến về phía Phụng Thiện điện.

Cửa chính của Phụng Thiện điện nằm ở hướng Nam, lợp mái lưu ly hoa lệ, trong điện là bốn cột rồng dát vàng, trên nóc điện tám khung trang trí rồng bay phượng múa, phía dưới là bảo tọa, xanh vàng rực rỡ, rất đẹp.

Vương công đại thần đã ngồi đầy đủ trong nội điện, Hoàng hậu đi vào từ cửa chính, văn võ bá quan toàn triều đều hô to ba lần vạn tuế, còn Tưởng Nhược Nam và hậu phi, mệnh phụ đều phải đi vào từ cửa bên, đến ngồi ở vị trí dành cho nữ quyến.

Qua tấm bình phong điêu khắc bằng gỗ, Tưởng Nhược Nam thấy Cận Thiệu Khang ngồi ở chiếc bàn bên trái, lúc này ánh mắt hắn cũng đang nhìn về phía nàng. Tưởng Nhược Nam vội né ra cho Cận Yên Nhiên nhìn, cười nói: "Trong hoàn cảnh này mà ca ca muội nhìn đông ngó tây, có phải rất không hiểu quy củ không?"

Cận Yên Nhiên nhìn rồi cười đáp: "Tẩu tẩu, ca ca tìm tẩu tẩu đấy!"

"Tìm ta làm gì?" Tưởng Nhược Nam buông một câu, rồi lại nhìn Cận Thiệu Khang một cái qua tấm bình phong.

Không lâu sau đó thì tiệc mừng bắt đầu, lễ nghi trong những bữa yến tiệc thế này rất nhiều, mặc dù món ăn phong phú nhưng lại không khiến người ta thấy ngon miệng, ăn bữa cơm trưa thôi mà không ngừng cạn rượu, tán tụng, chúc mừng… Chịu đựng, phải chịu đựng một canh giờ mới kết thúc. Quả thật còn khiến người ta khổ sở hơn cả trước khi ăn cơm.

Sau bữa tiệc, đám vương công đại thần nghỉ ngơi xong liền cùng Hoàng đế đi dạo, còn nữ quyến thì có thể thay triều phục, mặc thường phục mình mang theo, vào những cung điện được chỉ định để nghỉ ngơi, cũng có thể ra Ngự Hoa viên tham dự tiệc trà. Những buổi tiệc trà kiểu này rất náo nhiệt, nào là chơi trò chơi, giải câu đố, ngâm thơ vẽ tranh chơi chữ, là những tiết mục mà người trẻ tuổi rất thích.

Tưởng Nhược Nam chẳng hào hứng với những việc đó, nàng không có nhiều hiểu biết về những phương diện ấy, tốt nhất đừng tới phơi cái xấu của mình ra cho người khác nhìn thì hơn. Nhưng Cận Yên Nhiên lại rất thích chỗ náo nhiệt như vậy, mà đi một mình thì không dám, nên cứ nhất quyết kéo Tưởng Nhược Nam đi cùng.

Chẳng có cách nào, Tưởng Nhược Nam đành theo Cận Yên Nhiên đến Ngự Hoa viên.

Lúc này Ngự Hoa viên đã rất náo nhiệt rồi, nữ quyến phân thành từng nhóm hai ba người ngồi trong những đình khác nhau, hoặc ngâm thơ làm câu đối, hoặc nói chuyện phiếm. Nơi náo nhiệt nhất trong Ngự Hoa viên chính là ở đình tự lớn nhất, Thiên Thu đình. Bên trong khoảng mười mấy hai mươi người đang chơi trò chơi. Lưu Tử Đồng cũng ở trong đó, thấy bọn Tưởng Nhược Nam, lập tức vẫy tay gọi họ vào.

"Rất thú vị, hai người cũng đến chơi đi!" Lưu Tử Đồng mỉm cười.

Cận Yên Nhiên tò mò nhìn vào trong, ngay sau đó ngửi thấy mùi thơm của một loại rượu hoa quả, Cận Yên Nhiên cười hỏi: "Mùi rượu nồng nặc quá, mọi người đang chơi trò gì thế?"

Tưởng Nhược Nam lại tò mò chuyện khác hơn: "Giờ có thể uống rượu không? Hôm nay chẳng phải là yến tiệc chúc mừng sinh nhật của Hoàng hậu sao, ngộ nhỡ say thì làm thế nào?"

Lưu Tử Đồng trả lời Tưởng Nhược Nam trước: "Chỉ là rượu hoa quả, ngọt như nước đường không thể say được đâu." Rồi nhìn Cận Yên Nhiên đáp: "Bọn ta đang chơi tửu lệnh, rất thú vị, xưa nay Yên Nhiên vốn vẫn khá khi chơi tửu lệnh mà, vào chơi cho vui đi!" Sau đó ghé vào hai người họ thì thầm, "Từ Uyển Thanh cũng ở trong ấy, thắng được mấy ván rồi đang đắc ý, hai người vào làm giảm bớt nhuệ khí của cô ta đi!"

Tưởng Nhược Nam vừa nghe nói Từ Uyển Thanh cũng tham gia trong đó, bèn lập tức xua tay: "Không được không được, ta đâu biết trò ấy, ta đi trước vậy, Yên Nhiên vào chơi với mọi người đi!" Nàng vào đó chơi chẳng phải tự chuốc phiền hà vào người hay sao?

Tưởng Nhược Nam đang định quay người bỏ đi thì từ phía sau đã vang lên giọng nói hống hách của Từ Uyển Thanh: "Hầu phu nhân, sao lại bỏ đi thế, cùng vào chơi với bọn ta đi! Hay là, Hầu phu nhân sợ thua?"

Một quý nữ mặc áo lụa màu hồng phấn đứng bên cạnh Từ Uyển Thanh thấy Từ Uyển Thanh lại không kìm được mà lên tiếng kiêu chiến, cô ta bèn khuyên nhủ: "Uyển Thanh, cô đừng gây sự với Hầu phu nhân nữa, giờ Hầu phu nhân có Hoàng hậu đứng sau lưng, cô không làm gì được đâu!"

Từ Uyển Thanh trước nay vẫn mắt cao hơn đầu, huênh hoang quen rồi, chỉ là không ngông nghênh như Tưởng Nhược Lan nên mới không lưu truyền tiếng xấu. Hôm nay cô ta phải mang một bụng ấm ức, mặc dù cũng biết phải chịu đựng, nhưng hễ nhìn thấy Tưởng Nhược Nam thì lửa giận lại bốc lên đầu, không sao mà nhẫn nhịn được.

"Sợ gì chứ, ta có nói gì đâu, cùng chơi trò chơi thôi mà, nếu cô ta học hành nông cạn, bị mất mặt trước mọi người, lẽ nào cũng là lỗi của ta sao?" Rồi sau đó nhìn Tưởng Nhược Nam cười: "Hầu phu nhân, chỉ là chơi trò tiếp chữ rất đơn giản, trẻ con cũng chơi được!" Ý muốn nói là, lẽ nào cô còn không bằng cả trẻ con sao?

Lúc này Lưu Tử Đồng cũng nói: "Đúng là rất đơn giản, mà thú vị lắm, cùng chơi đi, đông người mới vui!"

Những quý nữ khác trong đình tự cũng lần lượt lên tiếng mời Tưởng Nhược Nam vào chơi cùng.

Tưởng Nhược Nam thấy Lưu Tử Đồng nói như thế mới yên tâm. Tiếp chữ, nghe thì có vẻ cũng không khó lắm, có lẽ nàng cũng đối phó được.

Cận Yên Nhiên sớm đã rất hào hứng rồi, thấy Tưởng Nhược Nam không phản đối nữa, bèn kéo tay nàng vào Thiên Thu đình.

Trong Thiên Thu đình, mười mấy thiếu nữ cùng vài mệnh phụ trẻ tuổi vây quanh một chiếc bàn tròn bằng gỗ màu đỏ, điêu khắc hoa văn phức tạp, trên bàn những chiếc đĩa lớn đựng đầy hạt dưa và các loại hoa quả… Bên cạnh còn vài bình rượu, trước mặt mỗi người đều đặt một ly rượu.

Trong không khí mùi rượu thơm nồng, sắc mặt ai ai cũng đều đỏ hồng cả lên, nhưng chưa ai có ý say, xem ra thứ rượu này đúng là không thể làm người ta say được.

Mọi người đều nhường chỗ cho hai người mới ngồi xuống, rồi lại gọi cung nữ phục vụ mang thêm hai chiếc chén lên.

Một người phụ nữ mặc áo lụa màu xanh, chải tóc như phu nhân nói lại một lượt các quy tắc, đại khái là lệnh quan sẽ nói ra một chữ có bốn từ, những người còn lại cũng sẽ dựa theo đó mà đọc lên một chữ cũng có bốn từ, nhưng từ đầu tiên của người này phải lấy từ cuối cùng của người nói trước,hơn nữa không được suy nghĩ quá lâu, nếu không nói tiếp được thì phải chịu phạt một ly rượu.

Sau đó lệnh quan nói ra bốn từ "Hung hữu thành trúc[1]", người bên cạnh liền tiếp "Trúc báo bình an". Những quý nữ có mặt trong đình từ nhỏ đã được theo thầy học chữ, đọc sách của hiền nhân, trò chơi đơn giản thế này không làm khó được họ, nên lập tức người nào cũng tiếp được chữ hết.

[1] Hung hữu thành trúc: Làm gì cũng phải có tính toán kĩ càng.

"An phú tôn vinh!"

"Vinh hoa phú quý"

"Quý nhĩ tiện mục[2]"

[2] Quý nhĩ tiện mục: Trọng những gì mình nghe thấy hơn là nhìn thấy.

"Mục vô dư tử[3]"

[3] Mục vô dư tử: Chỉ trong mắt không có ai, là người tự cao tự đại.

Đến lượt Từ Uyển Thanh: "Tử hư ô hữu[4]"

[4] Tử hư ô hữu: Chỉ chuyện tào lao, chuyện bịa.

Người tiếp theo là Lưu Tử Đồng: "Hữu mục công đố[5]"

[5] Hữu mục công đố: Chuyện ai cũng biết, ai có mắt cũng thấy.

"Đố vật tư nhân[6]", "Nhân trung kì kí[7]", "Kí tự long văn[8]". Cận Yên Nhiên tiếp: "Văn chất bân bân[9]"

[6] Đố vật tư nhân: Nhìn vật lại nhớ tới người.

[7] Nhân trung kì kí: Chỉ người tài, người xuất chúng.

[8] Kí tự long văn: Chỉ thần đồng, anh tài.

[9] Văn chất bân bân: Nho nhã, lễ phép.

Đến lượt Tưởng Nhược Nam, mặc dù nàng không giỏi ngâm thơ làm câu đối, nhưng liệt kê thành ngữ đối với nàng cũng không phải việc quá khó: "Bân bân hữu lễ[10]".

[10] Bân bân hữu lễ: Cũng cùng nghĩa với văn chất bân bân.

Cứ tiếp tục như thế, khi tới lượt một phu nhân, vị phu nhân đó nhất thời không nghĩ ra câu gì để tiếp, kẹt thẻ, mọi người không hẹn mà cùng hò reo yêu cầu phu nhân ấy uống rượu phạt, vị phu nhân nọ cười rồi nâng chén uống cạn.

Tiếng cười đùa hò reo của các thiếu nữ thu hút rất nhiều người tới xem, có vài người ngồi xuống tham gia cùng, còn có rất nhiều mệnh phụ phi tần cũng đứng nhìn.

Từ Uyển Thanh thấy người tới mỗi lúc một nhiều, mà trò tiếp chữ bình thường này không làm khó được Tưởng Nhược Nam, cô ta rất muốn khiến Tưởng Nhược Nam phải mất mặt trước tất cả mọi người, mắt bèn đảo nhanh, rồi lên tiếng kiến nghị: "Trò chơi tiếp chữ này e rằng quá đơn giản, chơi mãi thấy không còn thú vị nữa, chi bằng chúng ta hãy chơi khó hơn một chút, được không?"

Không ít người muốn qua những trò chơi như thế này để thể hiện sự tài hoa của bản thân, nên đương nhiên là đồng ý ngay. Nhưng Cận Yên Nhiên nhớ tới tẩu tẩu của mình, vội vàng lên tiếng phản đối.

"Mọi người tụ tập ở đây chẳng qua cũng chỉ muốn tạo không khí vui vẻ, cần gì phải chơi phức tạp quá, đơn giản mới vui!"

Lưu Tử Đồng hiểu ý Cận Yên Nhiên, bèn lên tiếng nói đỡ bạn.

Từ Uyển Thanh nhìn họ cười nhạt: "Nếu hai người sợ thì có thể không chơi nữa."

Cận Yên Nhiên và Lưu Tử Đồng bị câu này của cô ta làm cho tức đỏ cả mặt. Nếu họ quay người bỏ đi bây giờ thì chẳng phải sẽ trở thành trò cười cho mọi người hay sao? Còn Tưởng Nhược Nam, mặc dù hơi lo lắng, nhưng bị Từ Uyển Thanh huênh hoang khiêu chiến như thế cũng không tiện rời đi, làm vậy sẽ khiến bọn họ nghĩ rằng nàng không biết gì mà bỏ chạy. Mặc dù làm người thì phải biết rằng lúc nào nên thể hiện lúc

nào nên rút lui, nhưng chưa tham chiến đã đầu hàng thì thật mất mặt quá! Không những mất mặt nàng, mà còn khiến Hầu phủ cũng mất mặt nữa.

"Vậy Từ tiểu thư định chơi thế nào?" Tưởng Nhược Nam nhìn Từ Uyển Thanh hỏi.

Dù thế nào thì cũng phải thử xem sao. Ngộ nhỡ không theo được cũng chẳng sao, nàng là người thế nào bọn họ cũng đều rõ cả. Chỉ là Từ Uyển Thanh thật sự quá đáng ghét, cứ bám chặt lấy nàng không chịu tha, hoàn toàn không biết kiềm chế! Đúng là vết thương vừa khỏi đã quên đau, những lời nàng nói với chúng ta trước đó, cô ta đã quên cả rồi sao?

Tưởng Nhược Nam trừng mắt lườm Từ Uyển Thanh, lòng đầy giận dữ.

Từ Uyển Thanh thấy nàng lại dám nhận lời, có chút bất ngờ, nhưng nghĩ tới việc chẳng qua nàng bướng bỉnh cứng đầu mà thôi, Tưởng Nhược Lan thì biết được bao nhiêu chữ chứ?

Hầu phu nhân, hôm nay ta nhất định phải khiến ngươi bại dưới tay ta!

"Lần này chúng ta ra đề ba chữ, tiếp chữ phải dùng thể thơ ba – ba – bảy, mỗi đầu câu phải có một từ của đề bài. Nếu không tiếp được, chỉ phạt uống rượu thôi không hay, ta đề nghị người nào thua sẽ múa cho mọi người xem, thế nào?"

Mọi người vốn mang tâm lý đến đây cầu vui vẻ, đương nhiên càng vui vẻ càng tốt, nên các mệnh phụ phi tần xung quanh đều lần lượt khen hay, không khí náo nhiệt vô cùng, khiến Tưởng Nhược Nam và Cận Yên Nhiên không có cơ hội phản đối.

Từ Uyển Thanh rất đắc ý, mỉm cười: "Nếu ta đã đưa ra luật, thì chi bằng để ta mở đầu…" Cô ta trầm ngâm một lát, chầm chậm đọc: "Đề ra: Lệ nhân hành. Tiếp: Lệ châu nhuận. Nhân tiều tụy. Hành khước ỷ phiên lăn hồi đầu. Ra đề tiếp: Tùng trúc mai!"

Từ Uyển Thanh tiếp rất hay; khiến mọi người đều vỗ tay khen ngợi, khen cô ta tài tình, Từ Uyển Thanh càng thêm đắc ý, liếc xéo Tưởng Nhược Nam một cái, ánh mắt đầy vẻ khiêu khích.

Lúc này Tưởng Nhược Nam cũng chẳng còn tâm trí đâu mà để ý đến sự khiêu khích của Từ Uyển Thanh nữa, nàng cũng thật to gan, với một người hiện đại chưa từng được đào tạo về ngâm thơ làm câu đối mà nói, thì trò chơi này không hề dễ…

Lẽ nào nàng lại phải nhảy múa trước mặt bao nhiêu người thế này sao? Nhảy đẹp thì cũng thôi, nhưng chỉ mình nàng biết, ở kiếp trước nàng chẳng có thời gian hay cơ hội đi học nhảy, chân tay lóng ngóng vụng về, chỉ sợ sẽ lại thành trò cười cho thiên hạ.

Trò chơi nối chữ đang tiếp tục.

Lần này các thiếu nữ không còn được thoải mái tự tại như lần trước nữa, mọi người đều trầm ngâm suy nghĩ hồi lâu rồi mới có thể lên tiếng trả lời. Nhưng chẳng ai muốn bị rớt lại sau, nên đều cố gắng hết sức để câu trả lời của mình xuất sắc nhất có thể.

"Tiếp: Tùng thanh đĩnh. Trúc tân thúy. Mai lăng khốc hàn ngạo nghiêm đông. Ra đề: Hành lộ nan."

"Tiếp: Hành hiệp sự. Lộ mạn mạn. Nam vi vô tình khước hữu ý. Ra đề: Cửu biệt li"

…

56. Chương 56

Các cô nương đều tiếp đề rất hay, khiến những tiếng khen ngợi vang lên không ngớt, một vài mệnh phụ phi tần cũng đã lên tiếng tán dương trêu chọc vài câu, khiến không khí trong đình vô cùng náo nhiệt.

Còn Tưởng Nhược Nam càng lúc càng lo lắng. Sau khi chăm chú lắng nghe, nàng không chắc chắn về việc mình có thể tiếp được đề hay không, lẽ nào thật sự để Từ Uyển Thanh lấy mình ra làm trò cười ư? Thật không cam tâm…

Nhưng, rất nhanh đã đến lượt Lưu Tử Đồng và Cận Yên Nhiên, hai người bọn họ xuất thân danh giá, đương nhiên được học hành từ bé, nên thuận lợi tiếp đề. Khi đến lượt Cận Yên Nhiên ra đề cho Tưởng Nhược Nam, Cận Yên Nhiên nghĩ một hồi, mới ra một câu mà cô ta cho rằng đơn giản nhất: "Nhất chi hoa" (một cành hoa).

Đáng tiếc là, cô ta cho rằng đơn giản, nhưng vẫn khó đối với Tưởng Nhược Nam.

Nhất chi hoa? Nàng chỉ biết quái hiệp Nhất Chi Mai thôi…

Làm sao tách ba từ "Nhất Chi Hoa" ra làm ba câu thơ đây?

Thời gian chầm chậm trôi qua, Tưởng Nhược Nam vẫn đang suy nghĩ. Cận Yên Nhiên đứng bên lo lắng tới mướt mồ hôi, không phải chứ, mình câu đơn giản như vậy cũng không tiếp được hay sao? Thiếu phu nhân của phủ An Viễn Hầu lại nhảy múa trước mặt mọi người, lần này thì mất mặt to rồi. Nghĩ tới việc mình đã kéo tẩu tẩu tới đây, trong lòng cô ta càng thêm thấp thỏm.

Các cô nương và mệnh phụ xung quanh thấy Tưởng Nhược Nam do dự mãi không tiếp đề, vẻ mặt đã bắt đầu mất đi sự kiên nhẫn, nhưng vì "hậu đài" của nàng quá vững, nên không dám thúc giục, đổi lại là người khác thì sớm đã bị họ ép nhận thua từ lâu rồi.

Từ Uyển Thanh thấy Tưởng Nhược Nam quả nhiên là không tiếp được đề đúng như ý định của mình, trong lòng vô cùng đắc ý. Cô ta không lên tiếng vội, muốn mọi người có thêm thời gian nhìn bộ dạng nhếch nhác bức bách của nàng.

Biết trị bệnh thì có gì ghê gớm, một thục nữ thực sự không cần thiết phải biết chữa bệnh, nhưng lại yêu cầu về tài năng và đức hạnh. Tưởng Nhược Nam dù có biết trị bệnh giỏi tới đâu, cũng không thay đổi được sự thật nàng chỉ là một kẻ ngu ngốc!

Bên này, trước bao nhiêu con mắt đều tập trung vào mình, Tưởng Nhược Nam toát mồ hôi hột. Có lẽ chuyện "cái khó ló cái khôn" là có thật, vào lúc quan trọng, nàng đột nhiên nhớ ra ở kiếp trước khi còn sống trong cô nhi viện nàng từng xem một bộ phim, nội dung trong phim nàng không nhớ rõ nữa, nhưng tên của bộ phim đó thì nàng vẫn còn nhớ.

Bộ phim ấy có tên là…

"Nhất tiễn mai…" Tưởng Nhược Nam chầm chậm lên tiếng.

Nàng đột ngột lên tiếng khiến đám người xung quanh đang rì rầm bàn tán bỗng dưng im bặt, Từ Uyển Thanh thì ngẩn người, ngay sau đó nhìn Tưởng Nhược Nam chằm chằm, cô ta không tin, cô ta không tin một Tưởng Nhược Lan ngu dốt lại có thể tiếp được đề này.

"Nhất tiễn mai… Chi… chi đầu hương…"

Cận Yên Nhiên mừng rỡ, trong lúc hào hứng đã túm lấy ống tay áo Tưởng Nhược Nam, cổ vũ: "Tẩu tẩu, còn một câu nữa!"

Tưởng Nhược Nam trán rịn mồ hôi, nàng biết là còn một câu nữa, chẳng phải nàng đang cố gắng để nghĩ đây ư?

Bỗng nhiên trong đầu nàng hiện ra một bức tranh hoa mai trong tuyết lạnh, tuyết trắng mênh mông, cành mai rực đỏ bay đầu trời…

Mắt Tưởng Nhược Nam sáng lên, nàng mỉm cười ung dung, rồi đọc tiếp: "Nhất tiễn mai. Chi đầu hương. Hoa hạ phiêu diêu linh lâm hương."

Không khí trong Thiên Thu đình rất tĩnh lặng, ngay sau đó vỡ òa bởi những lời reo hò, cảm thán.

"Cảnh thật đẹp!"

"Không ngờ Hầu phu nhân ngoài giỏi y thuật còn tài hoa như thế, thật quá bất ngờ!"

Các phu nhân mệnh phụ vốn định nhờ vả cầu cạnh Tưởng Nhược Nam lúc này nhân cơ hội mà ca ngợi nàng lên tận mây xanh, nghe cứ như Tưởng Nhược Nam là một tài nữ vậy. Tưởng Nhược Nam dù da mặt có dày đến đâu thì lúc này cũng cảm thấy có chút ngại ngùng.

Từ Uyển Thanh đứng lên bèn thấy Tưởng Nhược Nam lại một lần nữa được mọi người ca ngợi, cô ta tức giận tới giậm chân bình bịch.

Dù vô cùng đắc ý, Tưởng Nhược Nam vẫn không quên kẻ đầu sỏ. Đùa chắc, Tưởng Nhược Nam nàng là người dễ bắt nạt hay sao? Nàng quay đầu lại nhìn Từ Uyển Thanh đang tức tới mức trắng bệch cả mặt ra, nói: "Từ tiểu thư, chơi trò này cũng không thú vị lắm, tiểu thư có dám cùng ta chơi một trò kích thích hơn không"

Câu nói này khiến các cô nương từ xưa đến nay vẫn rất quân thủ lễ nghĩa quy củ cảm thấy hào hứng, đừng bên cạnh cổ vũ Từ Uyển Thanh: "Từ tiểu thư, thi với Hầu phu nhân đi!"

Nhìn nụ cười vô cùng tự tin của Tưởng Nhược Nam, trong lòng Từ Uyển Thanh bỗng có dự cảm xấu. Vô thức, cô ta định lên tiếng từ chối, nhưng còn chưa kịp mở miệng đã bị Tưởng Nhược Nam chặn họng: "Từ tiểu thư, không phải cô sợ đấy chứ, nếu cô không dám cũng không sao."

Những người xung quanh bình thường vẫn ngứa mắt với thói ngông cuồng của Từ Uyển Thanh, nên vào hùa với Lưu Tử Đồng và Cận Yên Nhiên khích tướng cô ta: "Từ tiểu thư, bình thường chẳng phải tiểu thư vẫn cho là tài cầm kỳ thi họa của mình không ai sánh được hay sao? Không phải tiểu thư sợ không dám thi với Hầu phu nhân đấy chứ?"

Từ Uyển Thanh là người ưa thể diện, trước bao con mắt thế kia cũng không dễ gì mà bỏ đi được, đành cứng giọng nhận lời: "Được, ta thi với phu nhân!"

Bên ngoài Thiên Thu đình, Cảnh Tuyên Đế dẫn theo đám vương công đại thần chầm chậm cất bước về phía Ngự hoa viên. Hắn thân mặc long bào đi trước, cùng trò chuyện với chúng thần theo sau, khi tâm trạng vui vẻ còn tiện thể tán dương công lao của một vài đại thần, thỉnh thoảng lại có một vài đại thần quỳ mọp xuống đập đầu tạ ân. Nhìn thấy Thiên Thu đình phía trước không khí náo nhiệt, hắn bèn bảo thái giám hầu bên cạnh tới xem xem có chuyện gì.

Không lâu sau, thái giám quay lại bẩm báo: "Là các nữ quyến đang chơi tửu lệnh ở đó, các nương nương và mệnh phụ cũng đều tập trung ở đấy cả."

Cảnh Tuyên Đế nghe xong bèn thấy hứng thú, "Chơi tửu lệnh mà lại náo nhiệt như thế..." Nói rồi quay sang nói với chúng đại thần: "Chi bằng chúng ta hãy qua đó xem sao, xem bọn họ chơi tửu lệnh như thế nào."

Đám đại thần nào ai dám kháng lệnh.

Cảnh Tuyên Đế lại tiếp tục hạ chỉ: "Chúng ta lặng lẽ đi đến, không được làm phiền họ, nếu không bọn họ thấy trẫm lại quỳ lại bái, thế thì còn gì là thú vị nữa!"

Mọi người cúi đầu dạ ran.

Cứ thế, Cảnh Tuyên Đế dẫn đầu một đám người lẳng lặng tới gần Thiên Thu đình.

Trong Thiên Thu đình.

Các cô nương không biết chuyện xảy ra bên ngoài, họ đang trong tình trạng hưng phấn cực độ.

Mặc dù Từ Uyển Thanh nhận lời nhưng vẫn cảm thấy thấp thỏm bất an, "Hầu phu nhân, phu nhân định chơi trò gì, nếu đánh nhau, quất roi thì Uyển Thanh xin thẳng thắn nhận thua!"

Tưởng Nhược Nam cười đáp: "Từ tiểu thư nói đùa rồi, trong một ngày vui như hôm nay sao bổn phu nhân có thể làm những việc mất hứng như thế. Hơn nữa đánh nhau với Từ tiểu thư ..." Nàng khẽ cười: "Như thế là cậy lớn đánh nhỏ rồi, chẳng phải là chuyện hay ho gì, đúng không?" Sự khinh miệt trong câu nói của nàng khiến Từ Uyển Thanh thật mất mặt, nhưng cô ta không biết phải phản bác thế nào.

"Vậy Hầu phu nhân muốn thi gì?" Từ Uyển Thanh lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không phải là đánh nhau thì dù có là cầm kỳ thi họa, Tưởng Nhược Lan quyết không phải là đối thủ của cô ta.

Các cô nương cũng mở to mắt nhìn Hầu phu nhân, vô cùng tò mò không biết nàng có trò gì thú vị hơn. Vào giây phút này, mọi người đột nhiên nhận ra, bà la sát Tưởng Nhược Lan thực ra cũng rất có sức hút. Sức hút của nàng không nằm ở việc nàng có người chống lưng mạnh tới nhường nào mà ở chính bản thân nàng,

toàn thân nàng phát ra một thứ cảm giác… mạnh mẽ, có ân báo ân, có oán báo oán, vô cùng thoải mái dễ chịu.

Mọi người đều không phải đồ ngốc, đương nhiên có thể nhận ra, Hầu phu nhân cố tình gây khó dễ cho Từ Uyển Thanh.

Tưởng Nhược Nam đáp: "Chúng ta chơi một ván phân định thắng thua ngay. Ta ra vế trên, nếu cô đối được, thì cô muốn ta làm gì cũng được. Nhưng nếu cô không đối được, thì cô phải trồng cây chuối dưới đất!"

Chơi đối câu đối? Mắt Từ Uyển Thanh sáng lên, đây là trò cô ta giỏi nhất, chỉ là nếu Tưởng Nhược Nam giở trò ra một câu đối mà cô ta… không thể đối được…

"Chơi đối câu đối thì được, nhưng phải là một vế đối mà bản thân Hầu phu nhân có lời giải!"

Tưởng Nhược Nam biết lòng dạ cô ta, lập tức mỉm cười nhận lời: "Đương nhiên là thế rồi!"

Lúc này Từ Uyển Thanh càng thêm chắc chắn, câu đối mà ngay cả Tưởng Nhược Lan cũng có thể đối được thì khó đến đâu chứ? Cô ta đã bắt đầu nghĩ, sau khi mình thắng phải yêu cầu Tưởng Nhược Lan làm gì cho hả giận đây?

Bên ngoài Thiên Thu đình, Cảnh Tuyên Đế nhìn cảnh này bất giác thấy buồn cười. Tưởng Nhược Lan là người thế nào hắn rõ hơn ai hết, cùng lắm thì nàng cũng chỉ biết vài chữ mà thôi, đối câu đối? Nàng hả?

Bất giác hắn quay người lại nhìn phía sau, tìm Cận Thiệu Khang, gọi hắn tới trước mặt mình, "Là An Viễn Hầu dạy sao?"

Câu hỏi không đầu không cuối, nhưng Cận Thiệu Khang lập tức hiểu ý hắn, "Không phải, thần chưa bao giờ dạy nàng những thứ đó."

Cảnh Tuyên Đế không nói gì nữa, quay đầu nhìn người con gái đang cười đầy tự tin trong đình tự, bất giác hắn cũng nhếch miệng cười.

Trong đình, Từ Uyển Thanh nhìn Tưởng Nhược Nam: "Hầu phu nhân, mời ra câu đối!"

Tưởng Nhược Nam không phải xuất thân văn nhân, đối với những thứ như thơ từ ca phú nàng không biết nhiều, trong đầu nàng chỉ có ấn tượng duy nhất với một câu đối mà nàng từng đọc được trong truyện "Anh hùng xạ điêu" của Kim Dung, là câu đối mà thư sinh của Đoàn Hoàng Gia dùng để kiểm tra Hoàng Dung. Mà nghe nói câu đối ấy một thời từng là "câu đối chết", làm khó không biết bao nhiêu văn nhân tài tử. Nàng muốn dùng nó để làm khó tiểu cô nương này, chắc không phải là vấn đề gì ghê gớm nhỉ?

"Cô nghe cho rõ đây…" Tưởng Nhược Nam mỉm cười, nói từng chữ từng từ rõ ràng: "Cầm sắt tỳ bà bát đại vương nhất ban đầu diện![11]

[11] Cầm ( ) sắt ( ) tỳ ( ) bà ( ) là bốn loại nhạc cụ, phía trên bốn chữ này đều có bộ hai chữ vương, tổng cộng là tám chữ Vương (Bát đại vương).

Ai ngờ nàng vừa đọc xong vế đầu thì xung quanh im bặt.

Bên ngoài, từ Hoàng đế cho tới thần tử, người nào người nấy đều cười khổ lắc lắc đầu.

Từ Uyển Thanh cười nhạt, nhìn Tưởng Nhược Nam tức giận nói: "Hầu phu nhân, ta biết phu nhân sẽ giở trò mà! Tại sao lại mang "câu đối chết" ra để thử ta, đây là vế đối mà trên thế gian chưa ai đối được, một nữ tử như ta làm sao có thể nghĩ ra? Cũng may ta sớm có sự phòng bị, như đã nói trước, vế đối này phu nhân phải giải được thì mới tính là thắng cuộc!"

Lần này Tưởng Nhược Nam nghe thấy có mùi khác lạ, nàng quay đầu lại, thì thầm hỏi Cận Yên Nhiên: "Sao, trước đây đã có vế đối này rồi ư?" Không phải vậy chứ?

Cận Yên Nhiên ngượng nghịu ghé sát vào tai Tưởng Nhược Nam trước ánh mắt khác thường của mọi người, khẽ đáp: "Vế đối này mười mấy năm nay không ai đối được, đúng là vế đối chết, tẩu tẩu, nếu tẩu không đối được thì tẩu thua rồi!" Cận Yên Nhiên lo lắng thở dài, sau khi Từ Uyển Thanh thắng không biết cô ta sẽ nghĩ ra trò gì khiến tẩu tẩu mất mặt đây, đã thỏa thuận trước rồi, Hoàng hậu nương nương cũng không thể can dự vào.

Tưởng Nhược Nam suýt nữa thì phá lên cười sung sướng, vận may của nàng hình như tốt hơn người bình thường, câu đối duy nhất mà nàng biết, lại là "câu đối chết" ở thế giới này.

Bên ngoài đình, một vài đại thần đã bắt đầu quay sang thì thầm với nhau.

"Trên bốn chữ 'cầm sắt tỳ bà' đều có hai chữ vương, tổng cộng là tám chữ vương. Thực sự khó đối, lão phu nghĩ rất lâu rồi mà còn chưa nghĩ ra vế hoàn chỉnh để đối lại."

"Hầu phu nhân mang 'câu đối chết' ra để làm khó tiểu cô nương, không phải quá…"

"Cũng may Từ tiểu thư nghĩ ra được điều kiện kia, đã nói trước rồi, xem ra lần này Hầu phu nhân phải nhận thua thôi!"

Nói xong đều nhìn Cận Thiệu Khang với ánh mắt thương cảm, phu nhân hắn sắp bị mất mặt trước bao người, đương nhiên hắn xứng đáng nhận được sự đồng cảm của họ.

Nhưng Cận Thiệu Khang nhìn đôi mắt vẫn sáng rực của Tưởng Nhược Nam, trong lòng bất giác có cảm giác rất lạ, hắn dự cảm, nàng đã có tính toán từ trước…

Nhưng sao có thể thế được, một "câu đối chết" mà sĩ tử văn nhân khắp thiên hạ không tìm ra được vế đối hoàn chỉnh, sao nàng có thể đối đây?

Cảnh Tuyên Đế vẫn quan sát cục diện với ánh mắt đầy hứng thú.

Trong đình, Từ Uyển Thanh vỗ tay cười, nói: "Hầu phu nhân, nếu phu nhân không thể đối được vế vừa rồi, thì phu nhân phải nhận thua, có nhiều người làm chứng như vậy, nói lời phải giữ lời, để ta nghĩ xem, nên yêu cầu phu nhân làm gì nhỉ?" Nói xong, ánh mắt đảo qua đảo lại trên người Tưởng Nhược Nam, bộ dạng như đang suy nghĩ mưu kế xấu xa.

"Từ tiểu thư, cô vui mừng quá sớm đấy, sao cô biết ta không đối được vế ấy?" Tưởng Nhược Nam lúc này cũng chẳng buồn nghĩ đến việc mình đột ngột như thế liệu có khiến mọi người ngạc nhiên không. Nhẫn nhịn mãi chỉ có thể chịu ấm ức, chi bằng cứ tỏa sáng một lần, dù sao thời gian này tiếng tăm của nàng cũng đang rất nổi, chẳng thể vì màn này mà nổi hơn được nữa.

Từ Uyển Thanh căn bản không tin, cười đáp: "Hầu phu nhân, ta khuyên phu nhân vẫn nên thôi đi thì hơn, nói ra chỉ làm trò cười cho thiên hạ!"

Tưởng Nhược Nam hất cằm, nhướn mày: "Cô nghe cho rõ đây, vế trên: Cầm sắt tỳ bà, bát đại vương nhất ban đầu diện…" Nói tới đây nàng cố ý dừng lại, nhìn khắp xung quanh một lượt.

Mọi người đều yên lặng, yên lặng tới mức có thể nghe thấy tiếng hơi thở của nhau, tất cả đều mở to hai mắt nhìn nàng không chớp.

Thời khắc ấy, Tưởng Nhược Nam cảm thấy thật vinh dự.

Sau đó nàng nói từng từ từng chữ rất rõ ràng: "Vế dưới là: Si mi võng lượng, tứ tiểu quỷ các tự đỗ tràng."

Cầm sắt tỳ bà có tám chữ vương, Si mi võng lượng có bốn chữ quỷ, đối vô cùng chính xác!

Sau khi phân tích kĩ lưỡng, trong đình ngoài đình vang dậy tiếng vỗ tay.

Một "câu đối chết" mười mấy năm nay, một "câu đối chết" làm vô số văn nhân sĩ tử mất ăn mất ngủ, lại được giải bởi một người con gái, mà người con gái này còn là Tưởng Nhược Lan nữa chứ! Bà la sát Tưởng Nhược Lan!

Vào giây phút ấy, không ai có thể tưởng tượng được tâm trạng của chính mình.

Các cô nương đều tiếp đề rất hay, khiến những tiếng khen ngợi vang lên không ngớt, một vài mệnh phụ phi tần cũng đã lên tiếng tán dương trêu chọc vài câu, khiến không khí trong đình vô cùng náo nhiệt.

Còn Tưởng Nhược Nam càng lúc càng lo lắng. Sau khi chăm chú lắng nghe, nàng không chắc chắn về việc mình có thể tiếp được đề hay không, lẽ nào thật sự để Từ Uyển Thanh lấy mình ra làm trò cười ư? Thật không cam tâm…

Nhưng, rất nhanh đã đến lượt Lưu Tử Đồng và Cận Yên Nhiên, hai người bọn họ xuất thân danh giá, đương nhiên được học hành từ bé, nên thuận lợi tiếp đề. Khi đến lượt Cận Yên Nhiên ra đề cho Tưởng Nhược Nam, Cận Yên Nhiên nghĩ một hồi, mới ra một câu mà cô ta cho rằng đơn giản nhất: "Nhất chi hoa" (một cành hoa).

Đáng tiếc là, cô ta cho rằng đơn giản, nhưng vẫn khó đối với Tưởng Nhược Nam.

Nhất chi hoa? Nàng chỉ biết quái hiệp Nhất Chi Mai thôi…

Làm sao tách ba từ "Nhất Chi Hoa" ra làm ba câu thơ đây?

Thời gian chầm chậm trôi qua, Tưởng Nhược Nam vẫn đang suy nghĩ. Cận Yên Nhiên đứng bên lo lắng tới mướt mồ hôi, không phải chứ, mình câu đơn giản như vậy cũng không tiếp được hay sao? Thiếu phu nhân của phủ An Viễn Hầu lại nhảy múa trước mặt mọi người, lần này thì mất mặt to rồi. Nghĩ tới việc mình đã kéo tẩu tẩu tới đây, trong lòng cô ta càng thêm thấp thỏm.

Các cô nương và mệnh phụ xung quanh thấy Tưởng Nhược Nam do dự mãi không tiếp đề, vẻ mặt đã bắt đầu mất đi sự kiên nhẫn, nhưng vì "hậu đài" của nàng quá vững, nên không dám thúc giục, đổi lại là người khác thì sớm đã bị họ ép nhận thua từ lâu rồi.

Từ Uyển Thanh thấy Tưởng Nhược Nam quả nhiên là không tiếp được đề đúng như ý định của mình, trong lòng vô cùng đắc ý. Cô ta không lên tiếng vội, muốn mọi người có thêm thời gian nhìn bộ dạng nhếch nhác bức bách của nàng.

Biết trị bệnh thì có gì ghê gớm, một thục nữ thực sự không cần thiết phải biết chữa bệnh, nhưng lại yêu cầu về tài năng và đức hạnh. Tưởng Nhược Nam dù có biết trị bệnh giỏi tới đâu, cũng không thay đổi được sự thật nàng chỉ là một kẻ ngu ngốc!

Bên này, trước bao nhiêu con mắt đều tập trung vào mình, Tưởng Nhược Nam toát mồ hôi hột. Có lẽ chuyện "cái khó ló cái khôn" là có thật, vào lúc quan trọng, nàng đột nhiên nhớ ra ở kiếp trước khi còn sống trong cô nhi viện nàng từng xem một bộ phim, nội dung trong phim nàng không nhớ rõ nữa, nhưng tên của bộ phim đó thì nàng vẫn còn nhớ.

Bộ phim ấy có tên là…

"Nhất tiễn mai…" Tưởng Nhược Nam chầm chậm lên tiếng.

Nàng đột ngột lên tiếng khiến đám người xung quanh đang rì rầm bàn tán bỗng dưng im bặt, Từ Uyển Thanh thì ngẩn người, ngay sau đó nhìn Tưởng Nhược Nam chằm chằm, cô ta không tin, cô ta không tin một Tưởng Nhược Lan ngu dốt lại có thể tiếp được đề này.

"Nhất tiễn mai… Chi… chi đầu hương…"

Cận Yên Nhiên mừng rỡ, trong lúc hào hứng đã túm lấy ống tay áo Tưởng Nhược Nam, cổ vũ: "Tẩu tẩu, còn một câu nữa!"

Tưởng Nhược Nam trán rịn mồ hôi, nàng biết là còn một câu nữa, chẳng phải nàng đang cố gắng để nghĩ đây ư?

Bỗng nhiên trong đầu nàng hiện ra một bức tranh hoa mai trong tuyết lạnh, tuyết trắng mênh mông, cành mai rực đỏ bay đầu trời…

Mắt Tưởng Nhược Nam sáng lên, nàng mỉm cười ung dung, rồi đọc tiếp: "Nhất tiễn mai. Chi đầu hương. Hoa hạ phiêu diêu linh lâm hương."

Không khí trong Thiên Thu đình rất tĩnh lặng, ngay sau đó vỡ òa bởi những lời reo hò, cảm thán.

"Cảnh thật đẹp!"

"Không ngờ Hầu phu nhân ngoài giỏi y thuật còn tài hoa như thế, thật quá bất ngờ!"

Các phu nhân mệnh phụ vốn định nhờ vả cầu cạnh Tưởng Nhược Nam lúc này nhân cơ hội mà ca ngợi nàng lên tận mây xanh, nghe cứ như Tưởng Nhược Nam là một tài nữ vậy. Tưởng Nhược Nam dù da mặt có dày đến đâu thì lúc này cũng cảm thấy có chút ngại ngùng.

Từ Uyển Thanh đứng lên bèn thấy Tưởng Nhược Nam lại một lần nữa được mọi người ca ngợi, cô ta tức giận tới giậm chân bình bịch.

Dù vô cùng đắc ý, Tưởng Nhược Nam vẫn không quên kẻ đầu sỏ. Đùa chắc, Tưởng Nhược Nam nàng là người dễ bắt nạt hay sao? Nàng quay đầu lại nhìn Từ Uyển Thanh đang tức tới mức trắng bệch cả mặt ra, nói: "Từ tiểu thư, chơi trò này cũng không thú vị lắm, tiểu thư có dám cùng ta chơi một trò kích thích hơn không"

Câu nói này khiến các cô nương từ xưa đến nay vẫn rất quân thủ lễ nghĩa quy củ cảm thấy hào hứng, đừng bên cạnh cổ vũ Từ Uyển Thanh: "Từ tiểu thư, thi với Hầu phu nhân đi!"

Nhìn nụ cười vô cùng tự tin của Tưởng Nhược Nam, trong lòng Từ Uyển Thanh bỗng có dự cảm xấu. Vô thức, cô ta định lên tiếng từ chối, nhưng còn chưa kịp mở miệng đã bị Tưởng Nhược Nam chặn họng: "Từ tiểu thư, không phải cô sợ đấy chứ, nếu cô không dám cũng không sao."

Những người xung quanh bình thường vẫn ngứa mắt với thói ngông cuồng của Từ Uyển Thanh, nên vào hùa với Lưu Tử Đồng và Cận Yên Nhiên khích tướng cô ta: "Từ tiểu thư, bình thường chẳng phải tiểu thư vẫn cho là tài cầm kỳ thi họa của mình không ai sánh được hay sao? Không phải tiểu thư sợ không dám thi với Hầu phu nhân đấy chứ?"

Từ Uyển Thanh là người ưa thể diện, trước bao con mắt thế kia cũng không dễ gì mà bỏ đi được, đành cứng giọng nhận lời: "Được, ta thi với phu nhân!"

Bên ngoài Thiên Thu đình, Cảnh Tuyên Đế dẫn theo đám vương công đại thần chầm chậm cất bước về phía Ngự hoa viên. Hắn thân mặc long bào đi trước, cùng trò chuyện với chúng thần theo sau, khi tâm trạng vui vẻ còn tiện thể tán dương công lao của một vài đại thần, thỉnh thoảng lại có một vài đại thần quỳ mọp xuống đập đầu tạ ân. Nhìn thấy Thiên Thu đình phía trước không khí náo nhiệt, hắn bèn bảo thái giám hầu bên cạnh tới xem xem có chuyện gì.

Không lâu sau, thái giám quay lại bẩm báo: "Là các nữ quyến đang chơi tửu lệnh ở đó, các nương nương và mệnh phụ cũng đều tập trung ở đấy cả."

Cảnh Tuyên Đế nghe xong bèn thấy hứng thú, "Chơi tửu lệnh mà lại náo nhiệt như thế..." Nói rồi quay sang nói với chúng đại thần: "Chi bằng chúng ta hãy qua đó xem sao, xem bọn họ chơi tửu lệnh như thế nào."

Đám đại thần nào ai dám kháng lệnh.

Cảnh Tuyên Đế lại tiếp tục hạ chỉ: "Chúng ta lặng lẽ đi đến, không được làm phiền họ, nếu không bọn họ thấy trẫm lại quỳ lại bái, thế thì còn gì là thú vị nữa!"

Mọi người cúi đầu dạ ran.

Cứ thế, Cảnh Tuyên Đế dẫn đầu một đám người lẳng lặng tới gần Thiên Thu đình.

Trong Thiên Thu đình.

Các cô nương không biết chuyện xảy ra bên ngoài, họ đang trong tình trạng hưng phấn cực độ.

Mặc dù Từ Uyển Thanh nhận lời nhưng vẫn cảm thấy thấp thỏm bất an, "Hầu phu nhân, phu nhân định chơi trò gì, nếu đánh nhau, quất roi thì Uyển Thanh xin thẳng thắn nhận thua!"

Tưởng Nhược Nam cười đáp: "Từ tiểu thư nói đùa rồi, trong một ngày vui như hôm nay sao bổn phu nhân có thể làm những việc mất hứng như thế. Hơn nữa đánh nhau với Từ tiểu thư ..." Nàng khẽ cười: "Như thế là cậy lớn đánh nhỏ rồi, chẳng phải là chuyện hay ho gì, đúng không?" Sự khinh miệt trong câu nói của nàng khiến Từ Uyển Thanh thật mất mặt, nhưng cô ta không biết phải phản bác thế nào.

"Vậy Hầu phu nhân muốn thi gì?" Từ Uyển Thanh lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không phải là đánh nhau thì dù có là cầm kỳ thi họa, Tưởng Nhược Lan quyết không phải là đối thủ của cô ta.

Các cô nương cũng mở to mắt nhìn Hầu phu nhân, vô cùng tò mò không biết nàng có trò gì thú vị hơn. Vào giây phút này, mọi người đột nhiên nhận ra, bà la sát Tưởng Nhược Lan thực ra cũng rất có sức hút. Sức hút của nàng không nằm ở việc nàng có người chống lưng mạnh tới nhường nào mà ở chính bản thân nàng,

toàn thân nàng phát ra một thứ cảm giác… mạnh mẽ, có ân báo ân, có oán báo oán, vô cùng thoải mái dễ chịu.

Mọi người đều không phải đồ ngốc, đương nhiên có thể nhận ra, Hầu phu nhân cố tình gây khó dễ cho Từ Uyển Thanh.

Tưởng Nhược Nam đáp: "Chúng ta chơi một ván phân định thắng thua ngay. Ta ra vế trên, nếu cô đối được, thì cô muốn ta làm gì cũng được. Nhưng nếu cô không đối được, thì cô phải trồng cây chuối dưới đất!"

Chơi đối câu đối? Mắt Từ Uyển Thanh sáng lên, đây là trò cô ta giỏi nhất, chỉ là nếu Tưởng Nhược Nam giở trò ra một câu đối mà cô ta… không thể đối được…

"Chơi đối câu đối thì được, nhưng phải là một vế đối mà bản thân Hầu phu nhân có lời giải!"

Tưởng Nhược Nam biết lòng dạ cô ta, lập tức mỉm cười nhận lời: "Đương nhiên là thế rồi!"

Lúc này Từ Uyển Thanh càng thêm chắc chắn, câu đối mà ngay cả Tưởng Nhược Lan cũng có thể đối được thì khó đến đâu chứ? Cô ta đã bắt đầu nghĩ, sau khi mình thắng phải yêu cầu Tưởng Nhược Lan làm gì cho hả giận đây?

Bên ngoài Thiên Thu đình, Cảnh Tuyên Đế nhìn cảnh này bất giác thấy buồn cười. Tưởng Nhược Lan là người thế nào hắn rõ hơn ai hết, cùng lắm thì nàng cũng chỉ biết vài chữ mà thôi, đối câu đối? Nàng hả?

Bất giác hắn quay người lại nhìn phía sau, tìm Cận Thiệu Khang, gọi hắn tới trước mặt mình, "Là An Viễn Hầu dạy sao?"

Câu hỏi không đầu không cuối, nhưng Cận Thiệu Khang lập tức hiểu ý hắn, "Không phải, thần chưa bao giờ dạy nàng những thứ đó."

Cảnh Tuyên Đế không nói gì nữa, quay đầu nhìn người con gái đang cười đầy tự tin trong đình tự, bất giác hắn cũng nhếch miệng cười.

Trong đình, Từ Uyển Thanh nhìn Tưởng Nhược Nam: "Hầu phu nhân, mời ra câu đối!"

Tưởng Nhược Nam không phải xuất thân văn nhân, đối với những thứ như thơ từ ca phú nàng không biết nhiều, trong đầu nàng chỉ có ấn tượng duy nhất với một câu đối mà nàng từng đọc được trong truyện "Anh hùng xạ điêu" của Kim Dung, là câu đối mà thư sinh của Đoàn Hoàng Gia dùng để kiểm tra Hoàng Dung. Mà nghe nói câu đối ấy một thời từng là "câu đối chết", làm khó không biết bao nhiêu văn nhân tài tử. Nàng muốn dùng nó để làm khó tiểu cô nương này, chắc không phải là vấn đề gì ghê gớm nhỉ?

"Cô nghe cho rõ đây…" Tưởng Nhược Nam mỉm cười, nói từng chữ từng từ rõ ràng: "Cầm sắt tỳ bà bát đại vương nhất ban đầu diện![11]

[11] Cầm ( ) sắt ( ) tỳ ( ) bà ( ) là bốn loại nhạc cụ, phía trên bốn chữ này đều có bộ hai chữ vương, tổng cộng là tám chữ Vương (Bát đại vương).

Ai ngờ nàng vừa đọc xong vế đầu thì xung quanh im bặt.

Bên ngoài, từ Hoàng đế cho tới thần tử, người nào người nấy đều cười khổ lắc lắc đầu.

Từ Uyển Thanh cười nhạt, nhìn Tưởng Nhược Nam tức giận nói: "Hầu phu nhân, ta biết phu nhân sẽ giở trò mà! Tại sao lại mang "câu đối chết" ra để thử ta, đây là vế đối mà trên thế gian chưa ai đối được, một nữ tử như ta làm sao có thể nghĩ ra? Cũng may ta sớm có sự phòng bị, như đã nói trước, vế đối này phu nhân phải giải được thì mới tính là thắng cuộc!"

Lần này Tưởng Nhược Nam nghe thấy có mùi khác lạ, nàng quay đầu lại, thì thầm hỏi Cận Yên Nhiên: "Sao, trước đây đã có vế đối này rồi ư?" Không phải vậy chứ?

Cận Yên Nhiên ngượng nghịu ghé sát vào tai Tưởng Nhược Nam trước ánh mắt khác thường của mọi người, khẽ đáp: "Vế đối này mười mấy năm nay không ai đối được, đúng là vế đối chết, tẩu tẩu, nếu tẩu không đối được thì tẩu thua rồi!" Cận Yên Nhiên lo lắng thở dài, sau khi Từ Uyển Thanh thắng không biết cô ta sẽ nghĩ ra trò gì khiến tẩu tẩu mất mặt đây, đã thỏa thuận trước rồi, Hoàng hậu nương nương cũng không thể can dự vào.

Tưởng Nhược Nam suýt nữa thì phá lên cười sung sướng, vận may của nàng hình như tốt hơn người bình thường, câu đối duy nhất mà nàng biết, lại là "câu đối chết" ở thế giới này.

Bên ngoài đình, một vài đại thần đã bắt đầu quay sang thì thầm với nhau.

"Trên bốn chữ 'cầm sắt tỳ bà' đều có hai chữ vương, tổng cộng là tám chữ vương. Thực sự khó đối, lão phu nghĩ rất lâu rồi mà còn chưa nghĩ ra vế hoàn chỉnh để đối lại."

"Hầu phu nhân mang 'câu đối chết' ra để làm khó tiểu cô nương, không phải quá…"

"Cũng may Từ tiểu thư nghĩ ra được điều kiện kia, đã nói trước rồi, xem ra lần này Hầu phu nhân phải nhận thua thôi!"

Nói xong đều nhìn Cận Thiệu Khang với ánh mắt thương cảm, phu nhân hắn sắp bị mất mặt trước bao người, đương nhiên hắn xứng đáng nhận được sự đồng cảm của họ.

Nhưng Cận Thiệu Khang nhìn đôi mắt vẫn sáng rực của Tưởng Nhược Nam, trong lòng bất giác có cảm giác rất lạ, hắn dự cảm, nàng đã có tính toán từ trước…

Nhưng sao có thể thế được, một "câu đối chết" mà sĩ tử văn nhân khắp thiên hạ không tìm ra được vế đối hoàn chỉnh, sao nàng có thể đối đây?

Cảnh Tuyên Đế vẫn quan sát cục diện với ánh mắt đầy hứng thú.

Trong đình, Từ Uyển Thanh vỗ tay cười, nói: "Hầu phu nhân, nếu phu nhân không thể đối được vế vừa rồi, thì phu nhân phải nhận thua, có nhiều người làm chứng như vậy, nói lời phải giữ lời, để ta nghĩ xem, nên yêu cầu phu nhân làm gì nhỉ?" Nói xong, ánh mắt đảo qua đảo lại trên người Tưởng Nhược Nam, bộ dạng như đang suy nghĩ mưu kế xấu xa.

"Từ tiểu thư, cô vui mừng quá sớm đấy, sao cô biết ta không đối được vế ấy?" Tưởng Nhược Nam lúc này cũng chẳng buồn nghĩ đến việc mình đột ngột như thế liệu có khiến mọi người ngạc nhiên không. Nhẫn nhịn mãi chỉ có thể chịu ấm ức, chi bằng cứ tỏa sáng một lần, dù sao thời gian này tiếng tăm của nàng cũng đang rất nổi, chẳng thể vì màn này mà nổi hơn được nữa.

Từ Uyển Thanh căn bản không tin, cười đáp: "Hầu phu nhân, ta khuyên phu nhân vẫn nên thôi đi thì hơn, nói ra chỉ làm trò cười cho thiên hạ!"

Tưởng Nhược Nam hất cằm, nhướn mày: "Cô nghe cho rõ đây, vế trên: Cầm sắt tỳ bà, bát đại vương nhất ban đầu diện…" Nói tới đây nàng cố ý dừng lại, nhìn khắp xung quanh một lượt.

Mọi người đều yên lặng, yên lặng tới mức có thể nghe thấy tiếng hơi thở của nhau, tất cả đều mở to hai mắt nhìn nàng không chớp.

Thời khắc ấy, Tưởng Nhược Nam cảm thấy thật vinh dự.

Sau đó nàng nói từng từ từng chữ rất rõ ràng: "Vế dưới là: Si mi võng lượng, tứ tiểu quỷ các tự đỗ tràng."

Cầm sắt tỳ bà có tám chữ vương, Si mi võng lượng có bốn chữ quỷ, đối vô cùng chính xác!

Sau khi phân tích kĩ lưỡng, trong đình ngoài đình vang dậy tiếng vỗ tay.

Một "câu đối chết" mười mấy năm nay, một "câu đối chết" làm vô số văn nhân sĩ tử mất ăn mất ngủ, lại được giải bởi một người con gái, mà người con gái này còn là Tưởng Nhược Lan nữa chứ! Bà la sát Tưởng Nhược Lan!

Vào giây phút ấy, không ai có thể tưởng tượng được tâm trạng của chính mình.

57. Chương 57

Các cô nương đều tiếp đề rất hay, khiến những tiếng khen ngợi vang lên không ngớt, một vài mệnh phụ phi tần cũng đã lên tiếng tán dương trêu chọc vài câu, khiến không khí trong đình vô cùng náo nhiệt.

Còn Tưởng Nhược Nam càng lúc càng lo lắng. Sau khi chăm chú lắng nghe, nàng không chắc chắn về việc mình có thể tiếp được đề hay không, lẽ nào thật sự để Từ Uyển Thanh lấy mình ra làm trò cười ư? Thật không cam tâm…

Nhưng, rất nhanh đã đến lượt Lưu Tử Đồng và Cận Yên Nhiên, hai người bọn họ xuất thân danh giá, đương nhiên được học hành từ bé, nên thuận lợi tiếp đề. Khi đến lượt Cận Yên Nhiên ra đề cho Tưởng Nhược Nam, Cận Yên Nhiên nghĩ một hồi, mới ra một câu mà cô ta cho rằng đơn giản nhất: "Nhất chi hoa" (một cành hoa).

Đáng tiếc là, cô ta cho rằng đơn giản, nhưng vẫn khó đối với Tưởng Nhược Nam.

Nhất chi hoa? Nàng chỉ biết quái hiệp Nhất Chi Mai thôi…

Làm sao tách ba từ "Nhất Chi Hoa" ra làm ba câu thơ đây?

Thời gian chầm chậm trôi qua, Tưởng Nhược Nam vẫn đang suy nghĩ. Cận Yên Nhiên đứng bên lo lắng tới mướt mồ hôi, không phải chứ, mình câu đơn giản như vậy cũng không tiếp được hay sao? Thiếu phu nhân của phủ An Viễn Hầu lại nhảy múa trước mặt mọi người, lần này thì mất mặt to rồi. Nghĩ tới việc mình đã kéo tẩu tẩu tới đây, trong lòng cô ta càng thêm thấp thỏm.

Các cô nương và mệnh phụ xung quanh thấy Tưởng Nhược Nam do dự mãi không tiếp đề, vẻ mặt đã bắt đầu mất đi sự kiên nhẫn, nhưng vì "hậu đài" của nàng quá vững, nên không dám thúc giục, đổi lại là người khác thì sớm đã bị họ ép nhận thua từ lâu rồi.

Từ Uyển Thanh thấy Tưởng Nhược Nam quả nhiên là không tiếp được đề đúng như ý định của mình, trong lòng vô cùng đắc ý. Cô ta không lên tiếng vội, muốn mọi người có thêm thời gian nhìn bộ dạng nhếch nhác bức bách của nàng.

Biết trị bệnh thì có gì ghê gớm, một thục nữ thực sự không cần thiết phải biết chữa bệnh, nhưng lại yêu cầu về tài năng và đức hạnh. Tưởng Nhược Nam dù có biết trị bệnh giỏi tới đâu, cũng không thay đổi được sự thật nàng chỉ là một kẻ ngu ngốc!

Bên này, trước bao nhiêu con mắt đều tập trung vào mình, Tưởng Nhược Nam toát mồ hôi hột. Có lẽ chuyện "cái khó ló cái khôn" là có thật, vào lúc quan trọng, nàng đột nhiên nhớ ra ở kiếp trước khi còn sống trong cô nhi viện nàng từng xem một bộ phim, nội dung trong phim nàng không nhớ rõ nữa, nhưng tên của bộ phim đó thì nàng vẫn còn nhớ.

Bộ phim ấy có tên là…

"Nhất tiễn mai…" Tưởng Nhược Nam chầm chậm lên tiếng.

Nàng đột ngột lên tiếng khiến đám người xung quanh đang rì rầm bàn tán bỗng dưng im bặt, Từ Uyển Thanh thì ngẩn người, ngay sau đó nhìn Tưởng Nhược Nam chằm chằm, cô ta không tin, cô ta không tin một Tưởng Nhược Lan ngu dốt lại có thể tiếp được đề này.

"Nhất tiễn mai… Chi… chi đầu hương…"

Cận Yên Nhiên mừng rỡ, trong lúc hào hứng đã túm lấy ống tay áo Tưởng Nhược Nam, cổ vũ: "Tẩu tẩu, còn một câu nữa!"

Tưởng Nhược Nam trán rịn mồ hôi, nàng biết là còn một câu nữa, chẳng phải nàng đang cố gắng để nghĩ đây ư?

Bỗng nhiên trong đầu nàng hiện ra một bức tranh hoa mai trong tuyết lạnh, tuyết trắng mênh mông, cành mai rực đỏ bay đầu trời…

Mắt Tưởng Nhược Nam sáng lên, nàng mỉm cười ung dung, rồi đọc tiếp: "Nhất tiễn mai. Chi đầu hương. Hoa hạ phiêu diêu linh lâm hương."

Không khí trong Thiên Thu đình rất tĩnh lặng, ngay sau đó vỡ òa bởi những lời reo hò, cảm thán.

"Cảnh thật đẹp!"

"Không ngờ Hầu phu nhân ngoài giỏi y thuật còn tài hoa như thế, thật quá bất ngờ!"

Các phu nhân mệnh phụ vốn định nhờ vả cầu cạnh Tưởng Nhược Nam lúc này nhân cơ hội mà ca ngợi nàng lên tận mây xanh, nghe cứ như Tưởng Nhược Nam là một tài nữ vậy. Tưởng Nhược Nam dù da mặt có dày đến đâu thì lúc này cũng cảm thấy có chút ngại ngùng.

Từ Uyển Thanh đứng lên bèn thấy Tưởng Nhược Nam lại một lần nữa được mọi người ca ngợi, cô ta tức giận tới giậm chân bình bịch.

Dù vô cùng đắc ý, Tưởng Nhược Nam vẫn không quên kẻ đầu sỏ. Đùa chắc, Tưởng Nhược Nam nàng là người dễ bắt nạt hay sao? Nàng quay đầu lại nhìn Từ Uyển Thanh đang tức tới mức trắng bệch cả mặt ra, nói: "Từ tiểu thư, chơi trò này cũng không thú vị lắm, tiểu thư có dám cùng ta chơi một trò kích thích hơn không"

Câu nói này khiến các cô nương từ xưa đến nay vẫn rất quân thủ lễ nghĩa quy củ cảm thấy hào hứng, đừng bên cạnh cổ vũ Từ Uyển Thanh: "Từ tiểu thư, thi với Hầu phu nhân đi!"

Nhìn nụ cười vô cùng tự tin của Tưởng Nhược Nam, trong lòng Từ Uyển Thanh bỗng có dự cảm xấu. Vô thức, cô ta định lên tiếng từ chối, nhưng còn chưa kịp mở miệng đã bị Tưởng Nhược Nam chặn họng: "Từ tiểu thư, không phải cô sợ đấy chứ, nếu cô không dám cũng không sao."

Những người xung quanh bình thường vẫn ngứa mắt với thói ngông cuồng của Từ Uyển Thanh, nên vào hùa với Lưu Tử Đồng và Cận Yên Nhiên khích tướng cô ta: "Từ tiểu thư, bình thường chẳng phải tiểu thư vẫn cho là tài cầm kỳ thi họa của mình không ai sánh được hay sao? Không phải tiểu thư sợ không dám thi với Hầu phu nhân đấy chứ?"

Từ Uyển Thanh là người ưa thể diện, trước bao con mắt thế kia cũng không dễ gì mà bỏ đi được, đành cứng giọng nhận lời: "Được, ta thi với phu nhân!"

Bên ngoài Thiên Thu đình, Cảnh Tuyên Đế dẫn theo đám vương công đại thần chầm chậm cất bước về phía Ngự hoa viên. Hắn thân mặc long bào đi trước, cùng trò chuyện với chúng thần theo sau, khi tâm trạng vui vẻ còn tiện thể tán dương công lao của một vài đại thần, thỉnh thoảng lại có một vài đại thần quỳ mọp xuống đập đầu tạ ân. Nhìn thấy Thiên Thu đình phía trước không khí náo nhiệt, hắn bèn bảo thái giám hầu bên cạnh tới xem xem có chuyện gì.

Không lâu sau, thái giám quay lại bẩm báo: "Là các nữ quyến đang chơi tửu lệnh ở đó, các nương nương và mệnh phụ cũng đều tập trung ở đấy cả."

Cảnh Tuyên Đế nghe xong bèn thấy hứng thú, "Chơi tửu lệnh mà lại náo nhiệt như thế..." Nói rồi quay sang nói với chúng đại thần: "Chi bằng chúng ta hãy qua đó xem sao, xem bọn họ chơi tửu lệnh như thế nào."

Đám đại thần nào ai dám kháng lệnh.

Cảnh Tuyên Đế lại tiếp tục hạ chỉ: "Chúng ta lặng lẽ đi đến, không được làm phiền họ, nếu không bọn họ thấy trẫm lại quỳ lại bái, thế thì còn gì là thú vị nữa!"

Mọi người cúi đầu dạ ran.

Cứ thế, Cảnh Tuyên Đế dẫn đầu một đám người lẳng lặng tới gần Thiên Thu đình.

Trong Thiên Thu đình.

Các cô nương không biết chuyện xảy ra bên ngoài, họ đang trong tình trạng hưng phấn cực độ.

Mặc dù Từ Uyển Thanh nhận lời nhưng vẫn cảm thấy thấp thỏm bất an, "Hầu phu nhân, phu nhân định chơi trò gì, nếu đánh nhau, quất roi thì Uyển Thanh xin thẳng thắn nhận thua!"

Tưởng Nhược Nam cười đáp: "Từ tiểu thư nói đùa rồi, trong một ngày vui như hôm nay sao bổn phu nhân có thể làm những việc mất hứng như thế. Hơn nữa đánh nhau với Từ tiểu thư ..." Nàng khẽ cười: "Như thế là cậy lớn đánh nhỏ rồi, chẳng phải là chuyện hay ho gì, đúng không?" Sự khinh miệt trong câu nói của nàng khiến Từ Uyển Thanh thật mất mặt, nhưng cô ta không biết phải phản bác thế nào.

"Vậy Hầu phu nhân muốn thi gì?" Từ Uyển Thanh lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không phải là đánh nhau thì dù có là cầm kỳ thi họa, Tưởng Nhược Lan quyết không phải là đối thủ của cô ta.

Các cô nương cũng mở to mắt nhìn Hầu phu nhân, vô cùng tò mò không biết nàng có trò gì thú vị hơn. Vào giây phút này, mọi người đột nhiên nhận ra, bà la sát Tưởng Nhược Lan thực ra cũng rất có sức hút. Sức hút của nàng không nằm ở việc nàng có người chống lưng mạnh tới nhường nào mà ở chính bản thân nàng, toàn thân nàng phát ra một thứ cảm giác… mạnh mẽ, có ân báo ân, có oán báo oán, vô cùng thoải mái dễ chịu.

Mọi người đều không phải đồ ngốc, đương nhiên có thể nhận ra, Hầu phu nhân cố tình gây khó dễ cho Từ Uyển Thanh.

Tưởng Nhược Nam đáp: "Chúng ta chơi một ván phân định thắng thua ngay. Ta ra vế trên, nếu cô đối được, thì cô muốn ta làm gì cũng được. Nhưng nếu cô không đối được, thì cô phải trồng cây chuối dưới đất!"

Chơi đối câu đối? Mắt Từ Uyển Thanh sáng lên, đây là trò cô ta giỏi nhất, chỉ là nếu Tưởng Nhược Nam giở trò ra một câu đối mà cô ta… không thể đối được…

"Chơi đối câu đối thì được, nhưng phải là một vế đối mà bản thân Hầu phu nhân có lời giải!"

Tưởng Nhược Nam biết lòng dạ cô ta, lập tức mỉm cười nhận lời: "Đương nhiên là thế rồi!"

Lúc này Từ Uyển Thanh càng thêm chắc chắn, câu đối mà ngay cả Tưởng Nhược Lan cũng có thể đối được thì khó đến đâu chứ? Cô ta đã bắt đầu nghĩ, sau khi mình thắng phải yêu cầu Tưởng Nhược Lan làm gì cho hả giận đây?

Bên ngoài Thiên Thu đình, Cảnh Tuyên Đế nhìn cảnh này bất giác thấy buồn cười. Tưởng Nhược Lan là người thế nào hắn rõ hơn ai hết, cùng lắm thì nàng cũng chỉ biết vài chữ mà thôi, đối câu đối? Nàng hả?

Bất giác hắn quay người lại nhìn phía sau, tìm Cận Thiệu Khang, gọi hắn tới trước mặt mình, "Là An Viễn Hầu dạy sao?"

Câu hỏi không đầu không cuối, nhưng Cận Thiệu Khang lập tức hiểu ý hắn, "Không phải, thần chưa bao giờ dạy nàng những thứ đó."

Cảnh Tuyên Đế không nói gì nữa, quay đầu nhìn người con gái đang cười đầy tự tin trong đình tự, bất giác hắn cũng nhếch miệng cười.

Trong đình, Từ Uyển Thanh nhìn Tưởng Nhược Nam: "Hầu phu nhân, mời ra câu đối!"

Tưởng Nhược Nam không phải xuất thân văn nhân, đối với những thứ như thơ từ ca phú nàng không biết nhiều, trong đầu nàng chỉ có ấn tượng duy nhất với một câu đối mà nàng từng đọc được trong truyện "Anh hùng xạ điêu" của Kim Dung, là câu đối mà thư sinh của Đoàn Hoàng Gia dùng để kiểm tra Hoàng Dung. Mà nghe nói câu đối ấy một thời từng là "câu đối chết", làm khó không biết bao nhiêu văn nhân tài tử. Nàng muốn dùng nó để làm khó tiểu cô nương này, chắc không phải là vấn đề gì ghê gớm nhỉ?

"Cô nghe cho rõ đây…" Tưởng Nhược Nam mỉm cười, nói từng chữ từng từ rõ ràng: "Cầm sắt tỳ bà bát đại vương nhất ban đầu diện![11]

[11] Cầm ( ) sắt ( ) tỳ ( ) bà ( ) là bốn loại nhạc cụ, phía trên bốn chữ này đều có bộ hai chữ vương, tổng cộng là tám chữ Vương (Bát đại vương).

Ai ngờ nàng vừa đọc xong vế đầu thì xung quanh im bặt.

Bên ngoài, từ Hoàng đế cho tới thần tử, người nào người nấy đều cười khổ lắc lắc đầu.

Từ Uyển Thanh cười nhạt, nhìn Tưởng Nhược Nam tức giận nói: "Hầu phu nhân, ta biết phu nhân sẽ giở trò mà! Tại sao lại mang "câu đối chết" ra để thử ta, đây là vế đối mà trên thế gian chưa ai đối được, một nữ tử như ta làm sao có thể nghĩ ra? Cũng may ta sớm có sự phòng bị, như đã nói trước, vế đối này phu nhân phải giải được thì mới tính là thắng cuộc!"

Lần này Tưởng Nhược Nam nghe thấy có mùi khác lạ, nàng quay đầu lại, thì thầm hỏi Cận Yên Nhiên: "Sao, trước đây đã có vế đối này rồi ư?" Không phải vậy chứ?

Cận Yên Nhiên ngượng nghịu ghé sát vào tai Tưởng Nhược Nam trước ánh mắt khác thường của mọi người, khẽ đáp: "Vế đối này mười mấy năm nay không ai đối được, đúng là vế đối chết, tẩu tẩu, nếu tẩu không

đối được thì tẩu thua rồi!" Cận Yên Nhiên lo lắng thở dài, sau khi Từ Uyển Thanh thắng không biết cô ta sẽ nghĩ ra trò gì khiến tẩu tẩu mất mặt đây, đã thỏa thuận trước rồi, Hoàng hậu nương nương cũng không thể can dự vào.

Tưởng Nhược Nam suýt nữa thì phá lên cười sung sướng, vận may của nàng hình như tốt hơn người bình thường, câu đối duy nhất mà nàng biết, lại là "câu đối chết" ở thế giới này.

Bên ngoài đình, một vài đại thần đã bắt đầu quay sang thì thầm với nhau.

"Trên bốn chữ 'cầm sắt tỳ bà' đều có hai chữ vương, tổng cộng là tám chữ vương. Thực sự khó đối, lão phu nghĩ rất lâu rồi mà còn chưa nghĩ ra vế hoàn chỉnh để đối lại."

"Hầu phu nhân mang 'câu đối chết' ra để làm khó tiểu cô nương, không phải quá…"

"Cũng may Từ tiểu thư nghĩ ra được điều kiện kia, đã nói trước rồi, xem ra lần này Hầu phu nhân phải nhận thua thôi!"

Nói xong đều nhìn Cận Thiệu Khang với ánh mắt thương cảm, phu nhân hắn sắp bị mất mặt trước bao người, đương nhiên hắn xứng đáng nhận được sự đồng cảm của họ.

Nhưng Cận Thiệu Khang nhìn đôi mắt vẫn sáng rực của Tưởng Nhược Nam, trong lòng bất giác có cảm giác rất lạ, hắn dự cảm, nàng đã có tính toán từ trước…

Nhưng sao có thể thế được, một "câu đối chết" mà sĩ tử văn nhân khắp thiên hạ không tìm ra được vế đối hoàn chỉnh, sao nàng có thể đối đây?

Cảnh Tuyên Đế vẫn quan sát cục diện với ánh mắt đầy hứng thú.

Trong đình, Từ Uyển Thanh vỗ tay cười, nói: "Hầu phu nhân, nếu phu nhân không thể đối được vế vừa rồi, thì phu nhân phải nhận thua, có nhiều người làm chứng như vậy, nói lời phải giữ lời, để ta nghĩ xem, nên yêu cầu phu nhân làm gì nhỉ?" Nói xong, ánh mắt đảo qua đảo lại trên người Tưởng Nhược Nam, bộ dạng như đang suy nghĩ mưu kế xấu xa.

"Từ tiểu thư, cô vui mừng quá sớm đấy, sao cô biết ta không đối được vế ấy?" Tưởng Nhược Nam lúc này cũng chẳng buồn nghĩ đến việc mình đột ngột như thế liệu có khiến mọi người ngạc nhiên không. Nhẫn nhịn mãi chỉ có thể chịu ấm ức, chi bằng cứ tỏa sáng một lần, dù sao thời gian này tiếng tăm của nàng cũng đang rất nổi, chẳng thể vì màn này mà nổi hơn được nữa.

Từ Uyển Thanh căn bản không tin, cười đáp: "Hầu phu nhân, ta khuyên phu nhân vẫn nên thôi đi thì hơn, nói ra chỉ làm trò cười cho thiên hạ!"

Tưởng Nhược Nam hất cằm, nhướn mày: "Cô nghe cho rõ đây, vế trên: Cầm sắt tỳ bà, bát đại vương nhất ban đầu diện…" Nói tới đây nàng cố ý dừng lại, nhìn khắp xung quanh một lượt.

Mọi người đều yên lặng, yên lặng tới mức có thể nghe thấy tiếng hơi thở của nhau, tất cả đều mở to hai mắt nhìn nàng không chớp.

Thời khắc ấy, Tưởng Nhược Nam cảm thấy thật vinh dự.

Sau đó nàng nói từng từ từng chữ rất rõ ràng: "Vế dưới là: Si mi võng lượng, tứ tiểu quỷ các tự đỗ tràng."

Cầm sắt tỳ bà có tám chữ vương, Si mi võng lượng có bốn chữ quỷ, đối vô cùng chính xác!

Sau khi phân tích kĩ lưỡng, trong đình ngoài đình vang dậy tiếng vỗ tay.

Một "câu đối chết" mười mấy năm nay, một "câu đối chết" làm vô số văn nhân sĩ tử mất ăn mất ngủ, lại được giải bởi một người con gái, mà người con gái này còn là Tưởng Nhược Lan nữa chứ! Bà la sát Tưởng Nhược Lan!

Vào giây phút ấy, không ai có thể tưởng tượng được tâm trạng của chính mình.

Các cô nương đều tiếp đề rất hay, khiến những tiếng khen ngợi vang lên không ngớt, một vài mệnh phụ phi tần cũng đã lên tiếng tán dương trêu chọc vài câu, khiến không khí trong đình vô cùng náo nhiệt.

Còn Tưởng Nhược Nam càng lúc càng lo lắng. Sau khi chăm chú lắng nghe, nàng không chắc chắn về việc mình có thể tiếp được đề hay không, lẽ nào thật sự để Từ Uyển Thanh lấy mình ra làm trò cười ư? Thật không cam tâm…

Nhưng, rất nhanh đã đến lượt Lưu Tử Đồng và Cận Yên Nhiên, hai người bọn họ xuất thân danh giá, đương nhiên được học hành từ bé, nên thuận lợi tiếp đề. Khi đến lượt Cận Yên Nhiên ra đề cho Tưởng Nhược Nam, Cận Yên Nhiên nghĩ một hồi, mới ra một câu mà cô ta cho rằng đơn giản nhất: "Nhất chi hoa" (một cành hoa).

Đáng tiếc là, cô ta cho rằng đơn giản, nhưng vẫn khó đối với Tưởng Nhược Nam.

Nhất chi hoa? Nàng chỉ biết quái hiệp Nhất Chi Mai thôi…

Làm sao tách ba từ "Nhất Chi Hoa" ra làm ba câu thơ đây?

Thời gian chầm chậm trôi qua, Tưởng Nhược Nam vẫn đang suy nghĩ. Cận Yên Nhiên đứng bên lo lắng tới mướt mồ hôi, không phải chứ, mình câu đơn giản như vậy cũng không tiếp được hay sao? Thiếu phu nhân của phủ An Viễn Hầu lại nhảy múa trước mặt mọi người, lần này thì mất mặt to rồi. Nghĩ tới việc mình đã kéo tẩu tẩu tới đây, trong lòng cô ta càng thêm thấp thỏm.

Các cô nương và mệnh phụ xung quanh thấy Tưởng Nhược Nam do dự mãi không tiếp đề, vẻ mặt đã bắt đầu mất đi sự kiên nhẫn, nhưng vì "hậu đài" của nàng quá vững, nên không dám thúc giục, đổi lại là người khác thì sớm đã bị họ ép nhận thua từ lâu rồi.

Từ Uyển Thanh thấy Tưởng Nhược Nam quả nhiên là không tiếp được đề đúng như ý định của mình, trong lòng vô cùng đắc ý. Cô ta không lên tiếng vội, muốn mọi người có thêm thời gian nhìn bộ dạng nhếch nhác bức bách của nàng.

Biết trị bệnh thì có gì ghê gớm, một thục nữ thực sự không cần thiết phải biết chữa bệnh, nhưng lại yêu cầu về tài năng và đức hạnh. Tưởng Nhược Nam dù có biết trị bệnh giỏi tới đâu, cũng không thay đổi được sự thật nàng chỉ là một kẻ ngu ngốc!

Bên này, trước bao nhiêu con mắt đều tập trung vào mình, Tưởng Nhược Nam toát mồ hôi hột. Có lẽ chuyện "cái khó ló cái khôn" là có thật, vào lúc quan trọng, nàng đột nhiên nhớ ra ở kiếp trước khi còn sống trong cô nhi viện nàng từng xem một bộ phim, nội dung trong phim nàng không nhớ rõ nữa, nhưng tên của bộ phim đó thì nàng vẫn còn nhớ.

Bộ phim ấy có tên là…

"Nhất tiễn mai…" Tưởng Nhược Nam chầm chậm lên tiếng.

Nàng đột ngột lên tiếng khiến đám người xung quanh đang rì rầm bàn tán bỗng dưng im bặt, Từ Uyển Thanh thì ngẩn người, ngay sau đó nhìn Tưởng Nhược Nam chằm chằm, cô ta không tin, cô ta không tin một Tưởng Nhược Lan ngu dốt lại có thể tiếp được đề này.

"Nhất tiễn mai… Chi… chi đầu hương…"

Cận Yên Nhiên mừng rỡ, trong lúc hào hứng đã túm lấy ống tay áo Tưởng Nhược Nam, cổ vũ: "Tẩu tẩu, còn một câu nữa!"

Tưởng Nhược Nam trán rịn mồ hôi, nàng biết là còn một câu nữa, chẳng phải nàng đang cố gắng để nghĩ đây ư?

Bỗng nhiên trong đầu nàng hiện ra một bức tranh hoa mai trong tuyết lạnh, tuyết trắng mênh mông, cành mai rực đỏ bay đầu trời…

Mắt Tưởng Nhược Nam sáng lên, nàng mỉm cười ung dung, rồi đọc tiếp: "Nhất tiễn mai. Chi đầu hương. Hoa hạ phiêu diêu linh lâm hương."

Không khí trong Thiên Thu đình rất tĩnh lặng, ngay sau đó vỡ òa bởi những lời reo hò, cảm thán.

"Cảnh thật đẹp!"

"Không ngờ Hầu phu nhân ngoài giỏi y thuật còn tài hoa như thế, thật quá bất ngờ!"

Các phu nhân mệnh phụ vốn định nhờ vả cầu cạnh Tưởng Nhược Nam lúc này nhân cơ hội mà ca ngợi nàng lên tận mây xanh, nghe cứ như Tưởng Nhược Nam là một tài nữ vậy. Tưởng Nhược Nam dù da mặt có dày đến đâu thì lúc này cũng cảm thấy có chút ngại ngùng.

Từ Uyển Thanh đứng lên bèn thấy Tưởng Nhược Nam lại một lần nữa được mọi người ca ngợi, cô ta tức giận tới giậm chân bình bịch.

Dù vô cùng đắc ý, Tưởng Nhược Nam vẫn không quên kẻ đầu sỏ. Đùa chắc, Tưởng Nhược Nam nàng là người dễ bắt nạt hay sao? Nàng quay đầu lại nhìn Từ Uyển Thanh đang tức tới mức trắng bệch cả mặt ra, nói: "Từ tiểu thư, chơi trò này cũng không thú vị lắm, tiểu thư có dám cùng ta chơi một trò kích thích hơn không"

Câu nói này khiến các cô nương từ xưa đến nay vẫn rất quân thủ lễ nghĩa quy củ cảm thấy hào hứng, đừng bên cạnh cổ vũ Từ Uyển Thanh: "Từ tiểu thư, thi với Hầu phu nhân đi!"

Nhìn nụ cười vô cùng tự tin của Tưởng Nhược Nam, trong lòng Từ Uyển Thanh bỗng có dự cảm xấu. Vô thức, cô ta định lên tiếng từ chối, nhưng còn chưa kịp mở miệng đã bị Tưởng Nhược Nam chặn họng: "Từ tiểu thư, không phải cô sợ đấy chứ, nếu cô không dám cũng không sao."

Những người xung quanh bình thường vẫn ngứa mắt với thói ngông cuồng của Từ Uyển Thanh, nên vào hùa với Lưu Tử Đồng và Cận Yên Nhiên khích tướng cô ta: "Từ tiểu thư, bình thường chẳng phải tiểu thư vẫn cho là tài cầm kỳ thi họa của mình không ai sánh được hay sao? Không phải tiểu thư sợ không dám thi với Hầu phu nhân đấy chứ?"

Từ Uyển Thanh là người ưa thể diện, trước bao con mắt thế kia cũng không dễ gì mà bỏ đi được, đành cứng giọng nhận lời: "Được, ta thi với phu nhân!"

Bên ngoài Thiên Thu đình, Cảnh Tuyên Đế dẫn theo đám vương công đại thần chầm chậm cất bước về phía Ngự hoa viên. Hắn thân mặc long bào đi trước, cùng trò chuyện với chúng thần theo sau, khi tâm trạng vui vẻ còn tiện thể tán dương công lao của một vài đại thần, thỉnh thoảng lại có một vài đại thần quỳ mọp xuống đập đầu tạ ân. Nhìn thấy Thiên Thu đình phía trước không khí náo nhiệt, hắn bèn bảo thái giám hầu bên cạnh tới xem xem có chuyện gì.

Không lâu sau, thái giám quay lại bẩm báo: "Là các nữ quyến đang chơi tửu lệnh ở đó, các nương nương và mệnh phụ cũng đều tập trung ở đấy cả."

Cảnh Tuyên Đế nghe xong bèn thấy hứng thú, "Chơi tửu lệnh mà lại náo nhiệt như thế..." Nói rồi quay sang nói với chúng đại thần: "Chi bằng chúng ta hãy qua đó xem sao, xem bọn họ chơi tửu lệnh như thế nào."

Đám đại thần nào ai dám kháng lệnh.

Cảnh Tuyên Đế lại tiếp tục hạ chỉ: "Chúng ta lặng lẽ đi đến, không được làm phiền họ, nếu không bọn họ thấy trẫm lại quỳ lại bái, thế thì còn gì là thú vị nữa!"

Mọi người cúi đầu dạ ran.

Cứ thế, Cảnh Tuyên Đế dẫn đầu một đám người lẳng lặng tới gần Thiên Thu đình.

Trong Thiên Thu đình.

Các cô nương không biết chuyện xảy ra bên ngoài, họ đang trong tình trạng hưng phấn cực độ.

Mặc dù Từ Uyển Thanh nhận lời nhưng vẫn cảm thấy thấp thỏm bất an, "Hầu phu nhân, phu nhân định chơi trò gì, nếu đánh nhau, quất roi thì Uyển Thanh xin thẳng thắn nhận thua!"

Tưởng Nhược Nam cười đáp: "Từ tiểu thư nói đùa rồi, trong một ngày vui như hôm nay sao bổn phu nhân có thể làm những việc mất hứng như thế. Hơn nữa đánh nhau với Từ tiểu thư ..." Nàng khẽ cười: "Như thế là cậy lớn đánh nhỏ rồi, chẳng phải là chuyện hay ho gì, đúng không?" Sự khinh miệt trong câu nói của nàng khiến Từ Uyển Thanh thật mất mặt, nhưng cô ta không biết phải phản bác thế nào.

"Vậy Hầu phu nhân muốn thi gì?" Từ Uyển Thanh lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không phải là đánh nhau thì dù có là cầm kỳ thi họa, Tưởng Nhược Lan quyết không phải là đối thủ của cô ta.

Các cô nương cũng mở to mắt nhìn Hầu phu nhân, vô cùng tò mò không biết nàng có trò gì thú vị hơn. Vào giây phút này, mọi người đột nhiên nhận ra, bà la sát Tưởng Nhược Lan thực ra cũng rất có sức hút. Sức hút của nàng không nằm ở việc nàng có người chống lưng mạnh tới nhường nào mà ở chính bản thân nàng, toàn thân nàng phát ra một thứ cảm giác… mạnh mẽ, có ân báo ân, có oán báo oán, vô cùng thoải mái dễ chịu.

Mọi người đều không phải đồ ngốc, đương nhiên có thể nhận ra, Hầu phu nhân cố tình gây khó dễ cho Từ Uyển Thanh.

Tưởng Nhược Nam đáp: "Chúng ta chơi một ván phân định thắng thua ngay. Ta ra vế trên, nếu cô đối được, thì cô muốn ta làm gì cũng được. Nhưng nếu cô không đối được, thì cô phải trồng cây chuối dưới đất!"

Chơi đối câu đối? Mắt Từ Uyển Thanh sáng lên, đây là trò cô ta giỏi nhất, chỉ là nếu Tưởng Nhược Nam giở trò ra một câu đối mà cô ta… không thể đối được…

"Chơi đối câu đối thì được, nhưng phải là một vế đối mà bản thân Hầu phu nhân có lời giải!"

Tưởng Nhược Nam biết lòng dạ cô ta, lập tức mỉm cười nhận lời: "Đương nhiên là thế rồi!"

Lúc này Từ Uyển Thanh càng thêm chắc chắn, câu đối mà ngay cả Tưởng Nhược Lan cũng có thể đối được thì khó đến đâu chứ? Cô ta đã bắt đầu nghĩ, sau khi mình thắng phải yêu cầu Tưởng Nhược Lan làm gì cho hả giận đây?

Bên ngoài Thiên Thu đình, Cảnh Tuyên Đế nhìn cảnh này bất giác thấy buồn cười. Tưởng Nhược Lan là người thế nào hắn rõ hơn ai hết, cùng lắm thì nàng cũng chỉ biết vài chữ mà thôi, đối câu đối? Nàng hả?

Bất giác hắn quay người lại nhìn phía sau, tìm Cận Thiệu Khang, gọi hắn tới trước mặt mình, "Là An Viễn Hầu dạy sao?"

Câu hỏi không đầu không cuối, nhưng Cận Thiệu Khang lập tức hiểu ý hắn, "Không phải, thần chưa bao giờ dạy nàng những thứ đó."

Cảnh Tuyên Đế không nói gì nữa, quay đầu nhìn người con gái đang cười đầy tự tin trong đình tự, bất giác hắn cũng nhếch miệng cười.

Trong đình, Từ Uyển Thanh nhìn Tưởng Nhược Nam: "Hầu phu nhân, mời ra câu đối!"

Tưởng Nhược Nam không phải xuất thân văn nhân, đối với những thứ như thơ từ ca phú nàng không biết nhiều, trong đầu nàng chỉ có ấn tượng duy nhất với một câu đối mà nàng từng đọc được trong truyện "Anh hùng xạ điêu" của Kim Dung, là câu đối mà thư sinh của Đoàn Hoàng Gia dùng để kiểm tra Hoàng Dung. Mà nghe nói câu đối ấy một thời từng là "câu đối chết", làm khó không biết bao nhiêu văn nhân tài tử. Nàng muốn dùng nó để làm khó tiểu cô nương này, chắc không phải là vấn đề gì ghê gớm nhỉ?

"Cô nghe cho rõ đây…" Tưởng Nhược Nam mỉm cười, nói từng chữ từng từ rõ ràng: "Cầm sắt tỳ bà bát đại vương nhất ban đầu diện![11]

[11] Cầm ( ) sắt ( ) tỳ ( ) bà ( ) là bốn loại nhạc cụ, phía trên bốn chữ này đều có bộ hai chữ vương, tổng cộng là tám chữ Vương (Bát đại vương).

Ai ngờ nàng vừa đọc xong vế đầu thì xung quanh im bặt.

Bên ngoài, từ Hoàng đế cho tới thần tử, người nào người nấy đều cười khổ lắc lắc đầu.

Từ Uyển Thanh cười nhạt, nhìn Tưởng Nhược Nam tức giận nói: "Hầu phu nhân, ta biết phu nhân sẽ giở trò mà! Tại sao lại mang "câu đối chết" ra để thử ta, đây là vế đối mà trên thế gian chưa ai đối được, một nữ tử như ta làm sao có thể nghĩ ra? Cũng may ta sớm có sự phòng bị, như đã nói trước, vế đối này phu nhân phải giải được thì mới tính là thắng cuộc!"

Lần này Tưởng Nhược Nam nghe thấy có mùi khác lạ, nàng quay đầu lại, thì thầm hỏi Cận Yên Nhiên: "Sao, trước đây đã có vế đối này rồi ư?" Không phải vậy chứ?

Cận Yên Nhiên ngượng nghịu ghé sát vào tai Tưởng Nhược Nam trước ánh mắt khác thường của mọi người, khẽ đáp: "Vế đối này mười mấy năm nay không ai đối được, đúng là vế đối chết, tẩu tẩu, nếu tẩu không

đối được thì tẩu thua rồi!" Cận Yên Nhiên lo lắng thở dài, sau khi Từ Uyển Thanh thắng không biết cô ta sẽ nghĩ ra trò gì khiến tẩu tẩu mất mặt đây, đã thỏa thuận trước rồi, Hoàng hậu nương nương cũng không thể can dự vào.

Tưởng Nhược Nam suýt nữa thì phá lên cười sung sướng, vận may của nàng hình như tốt hơn người bình thường, câu đối duy nhất mà nàng biết, lại là "câu đối chết" ở thế giới này.

Bên ngoài đình, một vài đại thần đã bắt đầu quay sang thì thầm với nhau.

"Trên bốn chữ 'cầm sắt tỳ bà' đều có hai chữ vương, tổng cộng là tám chữ vương. Thực sự khó đối, lão phu nghĩ rất lâu rồi mà còn chưa nghĩ ra vế hoàn chỉnh để đối lại."

"Hầu phu nhân mang 'câu đối chết' ra để làm khó tiểu cô nương, không phải quá…"

"Cũng may Từ tiểu thư nghĩ ra được điều kiện kia, đã nói trước rồi, xem ra lần này Hầu phu nhân phải nhận thua thôi!"

Nói xong đều nhìn Cận Thiệu Khang với ánh mắt thương cảm, phu nhân hắn sắp bị mất mặt trước bao người, đương nhiên hắn xứng đáng nhận được sự đồng cảm của họ.

Nhưng Cận Thiệu Khang nhìn đôi mắt vẫn sáng rực của Tưởng Nhược Nam, trong lòng bất giác có cảm giác rất lạ, hắn dự cảm, nàng đã có tính toán từ trước…

Nhưng sao có thể thế được, một "câu đối chết" mà sĩ tử văn nhân khắp thiên hạ không tìm ra được vế đối hoàn chỉnh, sao nàng có thể đối đây?

Cảnh Tuyên Đế vẫn quan sát cục diện với ánh mắt đầy hứng thú.

Trong đình, Từ Uyển Thanh vỗ tay cười, nói: "Hầu phu nhân, nếu phu nhân không thể đối được vế vừa rồi, thì phu nhân phải nhận thua, có nhiều người làm chứng như vậy, nói lời phải giữ lời, để ta nghĩ xem, nên yêu cầu phu nhân làm gì nhỉ?" Nói xong, ánh mắt đảo qua đảo lại trên người Tưởng Nhược Nam, bộ dạng như đang suy nghĩ mưu kế xấu xa.

"Từ tiểu thư, cô vui mừng quá sớm đấy, sao cô biết ta không đối được vế ấy?" Tưởng Nhược Nam lúc này cũng chẳng buồn nghĩ đến việc mình đột ngột như thế liệu có khiến mọi người ngạc nhiên không. Nhẫn nhịn mãi chỉ có thể chịu ấm ức, chi bằng cứ tỏa sáng một lần, dù sao thời gian này tiếng tăm của nàng cũng đang rất nổi, chẳng thể vì màn này mà nổi hơn được nữa.

Từ Uyển Thanh căn bản không tin, cười đáp: "Hầu phu nhân, ta khuyên phu nhân vẫn nên thôi đi thì hơn, nói ra chỉ làm trò cười cho thiên hạ!"

Tưởng Nhược Nam hất cằm, nhướn mày: "Cô nghe cho rõ đây, vế trên: Cầm sắt tỳ bà, bát đại vương nhất ban đầu diện…" Nói tới đây nàng cố ý dừng lại, nhìn khắp xung quanh một lượt.

Mọi người đều yên lặng, yên lặng tới mức có thể nghe thấy tiếng hơi thở của nhau, tất cả đều mở to hai mắt nhìn nàng không chớp.

Thời khắc ấy, Tưởng Nhược Nam cảm thấy thật vinh dự.

Sau đó nàng nói từng từ từng chữ rất rõ ràng: "Vế dưới là: Si mi võng lượng, tứ tiểu quỷ các tự đỗ tràng."

Cầm sắt tỳ bà có tám chữ vương, Si mi võng lượng có bốn chữ quỷ, đối vô cùng chính xác!

Sau khi phân tích kĩ lưỡng, trong đình ngoài đình vang dậy tiếng vỗ tay.

Một "câu đối chết" mười mấy năm nay, một "câu đối chết" làm vô số văn nhân sĩ tử mất ăn mất ngủ, lại được giải bởi một người con gái, mà người con gái này còn là Tưởng Nhược Lan nữa chứ! Bà la sát Tưởng Nhược Lan!

Vào giây phút ấy, không ai có thể tưởng tượng được tâm trạng của chính mình.

58. Chương 58

Bên ngoài đình, một vài quan văn vô cùng kích động, suýt nữa không kìm được mà cất tiếng khen ngợi. Cảnh Tuyên Đế đã kịp thời đưa tay lên ngăn lại, ra hiệu bảo họ im lặng, đám thần tử run rẩy, tâm trạng kích động ấy dần lắng xuống.

Các cô nương mệnh phụ trong đình, từ chỗ nghệt ra như gà gỗ tới chỗ hưng phấn cao độ, rồi sùng bái kính phục, nhưng vào giờ khắc như vỡ tung ra ấy, mọi người buông lời khen ngợi, rồi vội vàng ngẫm lại vế đối của Tưởng Nhược Nam nên chẳng ai chú ý tới động tĩnh bên ngoài đình.

Từ Uyển Thanh đứng bên cạnh ngẩn ngơ nhìn tất cả, cô ta vẫn chưa hết sốc, Tưởng Nhược Lan… lại đối được, không phải trùng hợp, bởi vì trên thế gian này chỉ có một mình Tưởng Nhược Lan đối được hoàn chỉnh như thế…

Tưởng Nhược Lan bị làm sao thế này? Vẫn còn là Tưởng Nhược Lan trước kia từng bị cô ta đàn áp giẫm đạp đấy chứ? Tại sao "cô ta" lại trở nên lợi hại như thế, lợi hại tới mức Từ Uyển Thanh cảm thấy bản thân mình thật nhỏ bé,

Từ Uyển Thanh vội vãn định thần lại, muốn nhân lúc hỗn loạn bỏ đi, tránh trước rồi hẵng nói, lẽ nào cô ta thật sự phải trồng cây chuối trước mặt bao nhiêu người như thế? Cô ta có phải khỉ đâu?

Nhưng Tưởng Nhược Nam vẫn luôn để mắt tới cô ta, thấy cô ta định hành động, nàng lên tiếng ngay: "Từ tiểu thư, định đi đâu thế? Phải chăng cô quên mất mình còn việc chưa làm?" Mặc dù nói có thể tha được thì tha, nhưng với một vài người, không thể tha cho họ, càng tha họ càng huênh hoang. Vậy thì đành huênh hoang hơn họ, tàn nhẫn mà đạp họ xuống chân mình thôi!

Câu nói này lại khiến mọi người dồn sự chú ý của mình về phía Từ Uyển Thanh, thấy Từ Uyển Thanh định bỏ đi, họ đều nhìn cô ta với ánh mắt khinh bỉ.

"Thật là, chấp nhận cá cược chấp nhận thua, lại còn định bỏ trốn."

"Hàng ngày cao ngạo thế, lúc này lại thành con rùa rụt cổ."

Những lời đó không nặng chẳng nhẹ, không cao không thấp nhưng vừa đủ để lọt vào tai Từ Uyển Thanh. Từ Uyển Thanh vừa giận vừa thẹn, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Cô ta quay người lại nhìn Tưởng Nhược Nam, ánh mắt như rắn độc.

"Từ tiểu thư, phiền cô trồng cây chuối ở ngay đây đi! Rất đơn giản, Từ tiểu thư thân là một khuê tú, không định giở trò lật lọng trước mặt mọi người đấy chứ?"

"Ta không trồng!" Từ Uyển Thanh gào lên, lúc này tâm trạng cô ta hơi kích động, bắt đầu ăn nói không suy nghĩ: "Tưởng Nhược Lan, ngươi dựa vào cái gì mà hống hách như thế, cho dù ngồi biết trị bệnh, biết làm câu đối thì đã sao?" Giờ cô ta rất xấu hổ, rất tức giận, cô ta đã mất đi lý trí, không còn nghĩ được gì nữa, chỉ muốn mang hết nỗi tức giận trong lòng ra mà đả kích đối phương.

"Ngươi không thể thay đổi được một sự thật, ngươi là ngoài đàn bà thất bại nhất thế gian này! Ngươi sống chết đòi gả cho An Viễn Hầu, nhưng lại bị An Viễn Hầu chán ghét vứt sang một bên, trong Hoàng thành này ai không biết, ngươi chỉ là Hầu phu nhân trên danh nghĩa, An Viễn Hầu chẳng thèm nhìn ngươi lấy một cái bao giờ! Tưởng Nhược Lan, thân là đàn bà, ngươi có gì mà ra vẻ uy phong chứ?"

Lời vừa thốt ra, bốn bề lặng phắc. Mọi người đều nín thở nhìn cảnh tượng trước mắt. Họ thầm suy đoán phản ứng của Tưởng Nhược Nam.

Việc Tưởng Nhược Nam bức hôn thực sự là một chuyện cười đối với họ, trở thành chuyện trà dư tửu hậu trong nhà các đại quan. Ngay cả việc Cận Thiệu Khang lạnh nhạt với nàng vào đêm tân hôn, sớm cũng bị kẻ nào đó truyền ra ngoài với tâm đồ xấu xa. Sự việc xảy ra từ rất lâu rồi, mọi người vốn cũng đã dần lãng quên, nhưng hôm nay đột nhiên Từ Uyển Thanh lại nhắc tới, khiến mọi người bất giác nhớ lại mọi chuyện, ngoài cảm thông cho Tưởng Nhược Nam vì bị đẩy vào tình huống khó xử ra, họ còn cảm thấy có chút hơi buồn cười.

Không ít người lần lượt quay đầu lại, dùng khăn tay che miệng cười.

Tưởng Nhược Nam vừa giận lại cũng vừa buồn cười, não Từ Uyển Thanh bị lừa đá văng rồi hay sao? Vì muốn trêu tức nàng mà không màng tới hậu quả? Nói thật, dù suy nghĩ có phần độc ác, nhưng đổi lại nếu là Tưởng Nhược Lan thật, e rằng đã bị cô ta làm cho tức phát điên lên rồi. Nhưng đối với nàng mà nói, những lời này hoàn toàn không có lực sát thương. Chỉ có điều ánh mắt cười cợt của những người xung quanh thậ sự khiến nàng hơi ngượng ngùng.

Cận Yên Nhiên thấy Từ Uyển Thanh dám lôi chuyện nhà mình ra nói trước mặt mọi người, khiến tẩu tẩu mất mặt, trong lòng tức giận bèn lao tới trước mặt Từ Uyển Thanh mà hét: "Từ Uyển Thanh, ngươi nói nhăng nói cuội gì thế! Ngươi biết gì mà dám ở đây ăn nói linh tinh. Ngươi làm như vậy đâu xứng với hai từ thục nữ?"

Từ Uyển Thanh thấy mình đã thành công trong việc dập tắt khí thế của Tưởng Nhược Nam, cô ta đâu dễ dàng từ bỏ, tiếp tục cười nhạt một tiếng, đáp: "Là ta nói nhăng nói cuội?" Ngay sau đó quay sang hỏi Tưởng Nhược Nam: "Ngươi cho rằng chuyện của ngươi mọi người không biết sao? Ngươi dám nói, ngươi không bị An Viễn Hầu lạnh nhạt không? Nếu ta là ngươi thì đã trốn tiệt ở trong nhà không dám ra ngoài nữa, tránh phải chịu đựng những ánh mắt thương hại của người khác!"

Cô ta vừa nói xong đã nghe ngoài đình có tiếng hỏi vọng vào: "Không biết Từ tiểu thư nghe những chuyện ấy từ đâu?"

Mọi người nhìn về nơi phát ra tiếng nói, chỉ thấy An Viễn Hầu Cận Thiệu Khang thân mặc áo bào sải bước vào trong đình. Điều khiến mọi người kinh ngạc hơn là cả Hoàng thượng và các vị đại thần đang đứng cách đó không xa, còn phụ thân của Từ Uyển Thanh là Lễ bộ Thượng thư Từ đại nhân lại đang nhìn con gái với ánh mắt giận dữ, tức tới mức toàn thân run lẩy bẩy. Rõ ràng những việc trước đó cũng đã bị Hoàng thượng nhìn thấy cả.

Từ Uyển Thanh toàn thân đổ mồ hôi lạnh, hai chân mềm nhũn, lập tức quỳ xuống, cơ thể không ngừng run lên bần bật.

Mọi người vội vàng dập đầu thỉnh an Hoàng thượng.

"Bình thân." Cảnh Tuyên Đế chắp tay sau lưng, chầm chậm bước vào đình.

Mọi người đứng dậy, Từ Uyển Thanh cũng đứng dậy theo, nhưng lập tức bị phụ thân quát: "Nghịch tử, mau quỳ xuống!" Từ Uyển Thanh lại run rẩy, suýt nữa thì nhã nhào ra đất.

Bên này, Cận Thiệu Khang bước tới cạnh Tưởng Nhược Nam, dịu dàng nói với nàng ngay trước mặt tất cả mọi người: "Trời nóng thế này, sao nàng không vào trong nghỉ ngơi, lần trước bị cảm nắng, nàng còn nói với ta rằng rất khó chịu mà, mới được bao ngày đã quên rồi ư?"

Nghe giọng nói dịu dàng của hắn, nhìn ánh mắt đăm đắm của hắn, Tưởng Nhược Nam nổi hết da gà.

Thế này thì quá nhập vai đấy…

Nhưng nàng cũng biết, Cận Thiệu Khang làm vậy vì muốn lấy lại thể diện cho nàng, lấy lại thể diện cho Hầu phủ, vì vậy nàng phối hợp với hắn rất nhịp nhàng.

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn Cận Thiệu Khang mỉm cười, đáp: "Hầu gia, Nhược Lan có phải là người yếu đuối đâu, huống hồ hôm nay lại là ngày vui, đương nhiên thiếp phải tham dự chứ." Giọng nói nũng nịu dịu dàng, đến ngay bản thân nàng cũng rùng mình một cái.

"Cũng được, nàng muốn thế nào sẽ thế ấy, chỉ cần chú ý tới sức khỏe của mình là được. Đừng để ta phải lo lắng." Cận Thiệu Khang cười ấm áp, nụ cười này có tính sát thương mạnh với tất cả những người phụ nữ có mặt trong đình tự.

Mọi người đều ngẩn ngơ tại chỗ.

Những người quen biết An Viễn Hầu đều hiểu, con người An Viễn Hầu rất lạnh lùng, ít khi thấy hắn cười, mà cho dù có cười cũng là kiểu cười khách khí, xa cách. Giọng nói của hắn cũng rất lạnh lùng, đều đều, dường như không bao giờ có cao thấp gì hết.

Nhưng bây giờ… bất kỳ ai cũng nhận thấy nụ cười trên môi hắn là xuất phát từ nội tâm, bất kỳ ai cũng có thể nghe thấy sự yêu chiều vô cùng trong giọng nói của hắn, bất kỳ ai cũng đều nhận ra sự dịu dàng từ nét mặt hắn, hơn nữa, tất cả những thứ ấy đều được thể hiện hết sức tự nhiên, không có một chút giả tạo nào.

Đây hoàn toàn là thể hiện dành cho người mà mình yêu thương.

Mọi người bất giác hoài nghi, lẽ nào những lời đồn đại trước đó là giả? Tưởng Nhược Lan hoàn toàn không bị An Viễn Hầu lạnh nhạt?

Cận Thiệu Khang nhìn về phía Từ Uyển Thanh lúc này như đang hóa đá ở đó, điềm đạm cười, hỏi: "Từ tiểu thư, thật làm khó cho tiểu thư vì phải quan tâm tới chuyện Hầu phủ nhà ta như vậy, nếu tiểu thư đã muốn biết, thì bổn Hầu sẽ cho tiểu thư biết…" Nói tới đây, Cận Thiệu Khang đột nhiên nắm tay Tưởng Nhược Nam trước mặt mọi người. Bàn tay hắn rộng mà ấm áp đan vào đầu ngón tay của Tưởng Nhược Nam khiến Tưởng Nhược Nam có cảm giác như đang được bao bọc, bảo vệ.

Tưởng Nhược Nam cười thầm trong lòng, bản thân nàng làm sao vậy? Sao lại sinh thứ ảo giác ấy, chẳng phải do người ta quá nhập vai hay sao?

Cảnh Tuyên Đế đứng bên nhìn màn họ nắm tay nhau, đột nhiên cảm thấy rất nhức mắt, hắn bất giác thoáng chau mày.

"Bổn Hầu và Nhược Lan mặc dù bắt đầu không được vui vẻ lắm, nhưng trải qua một quãng thời gian cũng đã hiểu nhau hơn…" Nói đến đây, hắn quay đầu sang nhìn Tưởng Nhược Nam, ánh mắt dịu dàng như muốn làm nàng tan chảy, "Bổn Hầu nhận thấy, Nhược Lan thực ra là một cô gái rất tốt, người con gái như thế trở thành phu nhân của bổn Hầu…" Hắn mỉm cười, hai mắt lấp lánh những ánh dịu dàng, "Thực sự là phúc của bổn Hầu!"

Mặc dù biết rõ hắn đang diễn kịch, nhưng trái tim Tưởng Nhược Nam vẫn không chịu sự khống chế của trí não mà trào dâng xúc động. Bởi vì nàng hiểu, với người lúc nào cũng xem trọng lễ nghi phép tắc hơn tất thảy như Cận Thiệu Khang, khiến hắn phải nói ra những lời như vậy trước mặt bao người là chuyện không dễ dàng gì, nàng rất biết ơn hắn vì đã làm như thế.

Từ Uyển Thanh lúc này đang quỳ dưới đất chứng kiến cảnh ấy, sắc mặt đã khó coi lại càng thêm khó coi. Vào giờ khắc này, cô ta cảm thấy mình thật sự chẳng khác gì một trò cười.

Ánh mắt của vài mệnh phụ đứng bên nhìn Tưởng Nhược Nam với vẻ ngưỡng mộ. Một người con gái được nghe phu quân mình nói những lời như vậy thì cả đời này cầu gì hơn nữa? Còn những nữ tử chưa xuất giá thì trong lòng ngập tràn ảo tưởng, phu quân tương lai của mình cũng sẽ tốt như An Viễn Hầu đây…

Chính vào lúc mọi người đang đắm chìm trong không khí hết sức ấm áp và lãng mạn ấy, thì Cảnh Tuyên Đế bước lên một bước, khẽ ho một tiếng nhằm lôi kéo sự chú ý của mọi người về phía mình.

Hoàng đế chắp tay sau lưng, chầm chậm bước hẳn vào trong đình, ánh mắt lạnh lùng liếc về phía Từ Uyển Thanh vẫn đang quỳ dưới đất, rồi quay đầu lại hỏi Từ đại nhân: "Từ ái khanh, đây là nhi nữ của khanh phải không?"

Nghe Hoàng đế đột nhiên nhắc tới mình, Từ Uyển Thanh toàn thân run rẩy, nước mắt lã chã rơi xuống, cô ta quỳ bên chân Hoàng đế, đầu cúi gằm. Cô ta biết những lời vừa rồi của mình là quá khích, cô ta dám nói những lời ấy, một là vì giận quá mất khôn, hai là cô ta cho rằng có tỷ tỷ đứng sau chống lưng, Hoàng hậu dù có trách phạt thế nào, cũng sẽ không dám quá đáng.

Nhưng ai ngờ những lời ấy lại bị Hoàng đế và phụ thân nghe chứ? Một người từ trước tới nay chẳng biết lo lắng là gì giờ cũng biết sợ rồi, không biết Hoàng thượng sẽ xử lý mình thế nào?

Từ đại nhân lập tức bước lên quỳ xuống trước mặt Hoàng thượng, cúi đầu nhận tội: "Vi thần quản giáo không nghiêm, thật hổ thẹn. Mong Hoàng thượng trách phạt."

Cảnh Tuyên Đế điềm đạm nói: "Từ đại nhân, khanh thân là Lễ bộ Thượng thư, mà con gái khanh lại dám công khai nhục mạ Cáo mệnh trước mặt bao người, đúng là khanh nên cảm thấy xấu hổ!"

Từ Uyển Thanh càng run mạnh hơn, bắt đầu phát ra những tiếng khóc rấm rứt.

Từ đại nhân trán rịn mồ hôi, liên tục dập đầu, "Vi thần biết tội, vi thần nhất định sẽ quản giáo nghiêm khắc hơn!"

Cảnh Tuyên Đế khẽ hừ một tiếng, "Từ đại nhân, đến con mình mà khanh cũng không quản giáo được, trẫm thật nghi ngờ liệu khanh có thích hợp với chức lễ bộ thượng thư hay không đấy!"

Từ đại nhân lúc này đã kinh hãi tới tột bậc, dập đầu bồm bộp, "Vi thần biết tôi, vi thần biết tội!"

Đúng lúc ấy, Hoàng hậu và Từ quý phi nghe tin cũng vội vàng đi đến.

Từ quý phi vừa vào đình tử bèn quỳ ngay xuống trước mặt Hoàng thượng, vừa dập đầu vừa cầu xin: "Hoàng thượng, đều là lỗi của thần thiếp, là thần thiếp hàng ngày quá dung túng cho muội muội, nên mới khiến muội muội có hành vi thất lễ ngày hôm nay, mong Hoàng thượng hãy giáng tội thần thiếp." Cô ta ngước đầu lên, ngây ngốc nhìn Hoàng thượng, hai hàng nước mắt chảy dài xuống khuôn mặt kiều diễm như bông hoa trong mưa, vô cùng đáng thương.

Cảnh Tuyên Đế thở dài, giơ tay đỡ cô ta đứng dậy, đáp: "Không liên quan tới ái phi, ái phi đang mang thai, không nên quá đau buồn." Cơn giận trước đấy bất giác cũng giảm đi phần nào, hắn lại nhìn Hoàng hậu, nói: "Hôm nay là sinh nhật Hoàng hậu, xảy ra chuyện thế này thật khiến Hoàng hậu mất vui, chuyện này giao cho Hoàng hậu xử lý đi!"

Mười mấy năm phu thê, Hoàng hậu đương nhiên hiểu tâm ý hắn, nhưng Từ Uyển Thanh cậy có Từ quý phi chống lưng mà không để lời nàng trong lòng, điều này khiến nàng vô cùng tức giận, nàng ngẫm nghĩ rồi nói: "Thế này đi, Từ Uyển Thanh đã xúc phạm tới mệnh phụ của triều đình, luận về tội thì phải phạt trượng hình!" Nghe đến đây, Từ Uyển Thanh "á" lên một tiếng. Hoàng hậu lạnh lùng liếc cô ta một cái rồi nói tiếp: "Nhưng niệm tình Từ Uyển Thanh còn nhỏ tuổi chưa hiểu chuyện, bổn cung sẽ xử lý nhẹ nhàng hơn, phạt Từ Uyển Thanh cấm túc tại phủ trong vòng nửa năm, chăm chỉ học lại lễ nghi phép tắc! Từ Uyển Thanh, bổn cung xử lý như vậy ngươi có phục không?"

Nửa năm, Từ Uyển Thanh thầm kêu khổ trong lòng, nhưng cô ta sao dám phản đối? Cô ta dập đầu: "Đa tạ ân điển của Hoàng hậu!"

Cảnh Tuyên Đế thấy Hoàng hậu xử lý như vậy là vẫn còn nể mặt hắn, nên vô cùng hài lòng, thầm khen Hoàng hậu hiền lương.

Hoàng hậu lại tiếp: "Nhưng trước hết, ngươi phải tới nhận lỗi với Hầu phu nhân trước mặt mọi người!"

Từ Uyển Thanh mặc dù không muốn nhưng cũng chẳng có cách nào khác, đành bước tới trước mặt Tưởng Nhược Nam, hành lễ với nàng, khẽ nói lời xin lỗi.

Cảm nhận được những ánh mắt đang dính chặt vào người mình, Từ Uyển Thanh chỉ thấy từ nhỏ tới lớn, hôm nay là ngày nhục nhã nhất của cô ta. Trong lòng vô thức lại cảm thấy sợ hãi Tưởng Nhược Nam.

Sau khi xin lỗi xong, Từ Uyển Thanh chẳng còn mặt mũi nào ở lại nữa, bèn đưa theo bọn a hoàn lủi thủi lui ra, sau đó Hoàng hậu cho người tiễn cô ta về phủ, bắt đầu cuộc sống cấm túc.

Sóng yên biển lặng.

Sau khi Từ Uyển Thanh đi rồi, mọi người cũng mất hứng, lần lượt tản hết đi. Hoàng thượng và các vương công đại thần tiếp tục đi dạo trong Ngự Hoa viên. Trước khi cất bước đi theo Hoàng thượng. Cận Thiệu Khang khẽ thì thầm vào tai Tưởng Nhược Nam một câu: "Ta xin lỗi." Rồi mới buông tay nàng ra, khiến Tưởng Nhược Nam ngẩn ngơ tại trận.

Cận Thiệu Khang đi rồi, Tưởng Nhược Nam, Cận Yên Nhiên cùng Lưu Tử Đồng về cung điện nghỉ ngơi.

Trên đường, Cận Yên Nhiên vui mừng nói với Tưởng Nhược Nam: "Tẩu tẩu, hôm nay coi như hả giận rồi, nửa năm sau không cần phải gặp con quỷ đáng ghét ấy nữa!"

Lưu Tử Đồng cũng nói xen vào: "Nếu sau nửa năm cô ta lại đến gây rối thì sao?"

Lưu phu nhân lập tức lên tiếng: "Ta thấy Từ tiểu thư không dám gây sự với Hầu phu nhân nữa đâu!"

Lúc này, Lưu Tử Đồng đi sát vào Tưởng Nhược Nam, khẽ nói: "Hầu phu nhân, thì ra An Viễn Hầu đối tốt với phu nhân như thế, thật khiến người ta ngưỡng mộ."

Cận Yên Nhiên cười: "Ca ca ta lại nói ra những lời như vậy trước mặt bao nhiêu người, đừng nói hai người, ngay đến ta cũng cảm thấy rất bất ngờ!"

Tưởng Nhược Nam cười cười, thầm nghĩ, khả năng đóng kịch của "con khỉ" ấy cũng không tồi, bao nhiêu người đều bị hắn lừa! Lấy được nàng là phúc của hắn? Lời như thế mà hắn cũng nói ra được!

Mấy người bọn họ vừa trò chuyện vừa bước vào đại điện nghỉ ngơi, nhưng lại gặp ngay Tưởng Sính Đình đi từ xa tới!

Tưởng Sính Đình mặc một chiếc áo lụa màu vàng lông thiên nga, bên trên vẽ hoa cúc, đầu cài trâm, cổ đeo dây ngọc ngũ sắc, màu sắc của đá lấp lánh lay động dưới ánh nắng, khiến khuôn mặt vốn đã rất xinh đẹp của cô ta càng thêm diễm lệ.

Tưởng Sính Đình thân thiết khoác tay Tưởng Nhược Nam, cười nói: "Đường tỷ, nghe nói vừa rồi tỷ đã dạy cho Từ Uyển Thanh một bài học nhớ đời, thật đúng là khiến người ta quá thoải mái."

Tưởng Nhược Nam quay đầu lại nhìn cô ta cười điềm đạm: "Muội nghe ai nói, ta có xử lý gì cô ta đâu, là cô ta vô cớ gây sự nên mới bị Hoàng hậu nương nương xử phạt thôi."

Nịnh nọt không xong, nụ cười trên mặt Tưởng Sính Đình cứng lại, "Vậy chắc do muội nghe nhầm rồi..."

Tưởng Nhược Nam cười cười, không nói gì khiến Tưởng Sính Đình càng bối rối.

59. Chương 59

Cũng may đúng lúc ấy, Cận Yên Nhiên bỗng lên tiếng: "Đúng rồi, cả chiều nay không nhìn thấy cô đâu, cô không tới Ngự hoa viên ư?"

Tưởng Sính Đình đáp: "Mẹ tôi hơi đau đầu nên buổi chiều muốn nghỉ ngơi, tôi phải ở bên cạnh bà."

Lưu phu nhân nghe xong bèn cười: "Đúng là một cô bé hiếu thuận!"

Lúc này một vài mệnh phụ thấy Tưởng Nhược Nam đi đến, vội vàng nở nụ cười lấy lòng. Tưởng Nhược Nam nhân cơ hội thoát khỏi bàn tay đang khoác tay mình của Tưởng Sính Đình, đối với đường muội này, nàng rất không muốn liên quan.

Tưởng Sính Đình thấy Tưởng Nhược Nam định bỏ đi, vội vàng bước lên phía trước một bước, kéo tay nàng lại, nhanh nhẹn nói: "Đường tỷ, tối nay khi xem kịch, muội sẽ tới tìm tỷ!"

Tưởng Nhược Nam đáp qua loa: "Để nói sau đi!" Rồi sau đó bị người ta kéo đi mất.

Tưởng Sính Đình nhìn theo bóng của Tưởng Nhược Nam, trong lòng trào dâng cảm giác rất lạ lẫm, đường tỷ hình như không còn giống với trước kia nữa. Trước kia đường tỷ không lạnh lùng với cô ta thế này, tại sao chứ? Lẽ nào vì lâu ngày không gặp gỡ ư? Không được, chuyện này cần phải có sự giúp đỡ của đường tỷ, xem ra sau này còn phải tìm cách thân thiết với đường tỷ hơn nữa.

Cô ta quay lại thấy Cận Yên Nhiên và Lưu Tử Đồng đang rì rầm nói chuyện, bèn đi về phía họ. Ba người chào hỏi nhau một hồi, sau đó bắt đầu tán chuyện.

Tưởng Sính Đình hỏi họ: "Kỳ tuyển tú nữ năm nay hai người có tham gia không?"

Lưu Tử Đồng đáp: "Đương nhiên, những nữ tử con quan trên mười ba dưới mười bảy đều được phép tham gia dự tuyển mà!" Rồi sau đó cười, "Nhưng trước kia ta ốm một trận, có lẽ sẽ không trúng tuyển đâu."

Tưởng Sính Đình cười cười, rồi lại nhìn Cận Yên Nhiên, chăm chú ngắm kĩ khuôn mặt xinh đẹp của nàng, trong lòng bỗng nảy sinh cảm giác đề phòng, nhưng nụ cười trên môi vẫn không tắt: "Cận tiểu thư dung mạo như hoa như nguyệt, nhất định sẽ được chọn."

Cận Yên Nhiên mỉm cười đáp: "Nếu nói đến như hoa như nguyệt thì phải là Tưởng tiểu thư mới đúng."

Câu này khiến Tưởng Sính Đình rất vui, khen lại Cận Yên Nhiên mấy câu nữa. Đang trò chuyện thì có cung nữ tới tìm, nói mẫu thân Tưởng Sính Đình đang tìm cô ta, Tưởng Sính Đình bèn cáo từ, đi theo cung nữ kia.

Sau khi Tưởng Sính Đình đi rồi, một thiếu nữ bên cạnh bước lại, hỏi bọn Cận Yên Nhiên: "Vừa rồi Tưởng tiểu thư hỏi hai người về việc tuyển tú nữ phải không?"

Lưu Tử Đồng cười đáp: "Sao cô biết?"

Thiếu nữ nọ cười nhạt: "Suốt buổi chiều nay cô ta chỉ nói tới việc này. Cũng là cô ta tốt số!"

Cận Yên Nhiên tò mò hỏi: "Như thế nghĩa là sao?"

Thiếu nự nọ đáp: "Quy định của triều đình chắc hai người cũng biết, mỗi gia tộc mỗi đời chỉ được có một cung phi. Đường tỷ của cô ta chính là Hầu phu nhân hiện nay, vốn phải vào cung, nếu vậy cô ta sẽ không được tham gia dự tuyển tú nữ nữa. Nhưng không ngờ sau đó đường tỷ của cô ta lại gả cho An Viễn Hầu, vì vậy suất cung phi của Tưởng gia lọt vào tay cô ta. Có điều, với tướng mạo tài năng của cô ta thì chẳng có chút hi vọng nào cả. Nhưng cô ta còn có Hầu phu nhân chống lưng, chỉ cần Hầu phu nhân nói với Thái hậu một tiếng, thì việc được chọn cũng dễ dàng hơn nhiều!" Nói xong, bỏ đi với bộ dạng vừa ghen tị vừa ngưỡng mộ.

Sau khi thiếu nữ kia đi rồi, Lưu Tử Đồng mới nói nhỏ với Cận Yên Nhiên: "Vào cung thích lắm ư? Tại sao mọi người ai cũng muốn vào cung thế?

"Đúng vậy, cả đời phải sống trong cung, muốn gặp mặt người thân cũng khó, có điều..." Cận Yên Nhiên ghé tai Lưu Tử Đồng thì thầm: "Mẫu thân ta nói, lần tuyển tú nữ này ta không phải vào cung, trong cung sẽ giúp ta chọn một mối hôn sự tốt. Vì vậy, ta chẳng vội gì."

Kỳ tuyển tú nữ được tổ chức ba năm một lần, không chỉ để tuyển phi cho Hoàng đế, mà sau khi Hoàng đế chọn xong, những cô gái bị loại sẽ được chỉ hôn cho các nam tử thích hợp thuộc hoàng thân quốc thích, vương công đại thần.

Lưu Tử Đồng cười đáp: "Vậy thì tốt, có điều ta cũng chẳng lo lắng, ta có bệnh sử nên nhất định sẽ bị loại thôi!"

Cận Yên Nhiên nghe xong thấy có chút lo lắng: "Nhưng bệnh sử của cô liệu có ảnh hưởng tới hôn sự không?"

Lưu Tử Đồng lắc đầu: "Mẫu thân ta nói không sao."

"Vậy thì tốt." Cận Yên Nhiên yên tâm hơn, Lưu Tử Đồng thấy cô ta thực sự lo lắng cho mình thì trong lòng vô cùng cảm động, bắt đầu tâm sự với Cận Yên Nhiên.

Phía bên kia Tưởng Nhược Nam bị một đám mệnh phụ vây lại, sau một hồi trò chuyện sôi nổi nàng mới hiểu được dụng ý của họ. Thì ra họ đều muốn mời nàng tới phủ của mình hoặc người thân để trị bệnh hoặc điều dưỡng thân thể, có điều vì còn ngại thân phận của nàng nên không tiện mở miệng hỏi thẳng.

Tưởng Nhược Nam cũng thoáng động lòng. Trước kia, sau khi giúp Lưu phu nhân trị bệnh, Lưu phu nhân đã hậu tạ nàng không ít... Nói thế nào nhỉ, bản thân nàng một năm chẳng có bao nhiêu thu nhập, mỗi tháng được hai mươi lượng bạc tiêu vặt do Hầu phủ phát, số tiền thu từ ba trang trại hàng năm không quá ba, bốn trăm lượng, một năm không để dành được bao nhiêu. Sau này nàng còn muốn li hôn với "con khỉ" kia, không những phải tự nuôi sống bản thân mà còn phải nuôi những a hoàn bồi giá đi theo mình, ngộ nhỡ nàng không tìm được cách "kiếm tiền" ở thế giới này thì nàng phải làm thế nào? Không thể cứ để Thái hậu nuôi mình mãi được.

Nhưng nếu nàng nhận lời bọn họ, họ chắc chắn sẽ không bạc đãi nàng, như thế chẳng những có thể kiếm được ít tiền mà còn làm quen được với đủ mọi loại bệnh, tích lũy kinh nghiệm, gây dựng quan hệ, nói không chừng sau này còn phát triển thành "công việc"" của riêng mình cũng nên...

Nghĩ tới đây, Tưởng Nhược Nam đã đưa ra quyết định, phần còn lại là phải làm thế nào để thuyết phục được Thái phu nhân nữa thôi. Dù sao nếu sau này nàng cứ chạy ra ngoài suốt, Thái phu nhân chắc chắn sẽ không vui.

Tưởng Nhược Nam không từ chối họ, chỉ nói phải về bàn bạc với người trong nhà, đám mệnh phụ thấy có hi vọng càng thêm mừng, họ đối đãi với Tưởng Nhược Nam thêm thân thiết.

Bữa tối vẫn diễn ra ở điện Phụng Thiên, nhưng không còn nhiều nghi lễ chi tiết như bữa trưa nữa, mọi người có thể dùng bữa trong yên tĩnh.

Sau bữa tối, mọi người nghỉ ngơi một lát rồi đến Sướng Xuân viên xem kịch.

Cận Yên Nhiên và Lưu Tử Đồng dùng xong bữa tối đã qua đó, Tưởng Nhược Nam tới Từ Ninh cung thăm Thái hậu, vốn định cùng đi với Thái hậu, nhưng bà nói sẽ tới muộn hơn một chút nên nàng đành tự qua đó trước.

Tưởng Nhược Nam từ Từ Ninh cung ra, nhằm hướng Sướng Xuân viên mà đi.

Ráng chiều đỏ rực như một bó lửa nơi chân trời, tự do thể hiện sự diễm lệ của nó. Tưởng Nhược Nam vừa thong thả bước, vừa thưởng thức cảnh hoàng cung trong ánh hoàng hôn.

Khi rẽ vào một hành lang dài, đột nhiên nàng nhìn thấy Lưu Tử Căng ở ngay trước mặt.

Tưởng Nhược Nam gặp người quen, vô thức cất tiếng chào: "Lưu thái y."

Lưu Tử Căng đứng phía trước nghe thấy có người gọi mình thì dừng bước, quay đầu lại, sau khi nhìn rõ là Tưởng Nhược Nam, hắn cũng cười rất tươi, rất tự nhiên, hành lễ nói với nàng: "Thì ra là Hầu phu nhân."

Trong lòng, Tưởng Nhược Nam đã coi hắn là bạn từ lâu, lại thêm lâu ngày không gặp, vì vậy lần này gặp được hắn ở đây, nàng thấy rất vui. Nàng đứng cách hắn một khoảng tầm hai mét, thấy Lưu Tử Căng mặc một bộ triều phục màu đen, hoa văn trên đó thêu bằng chỉ đủ màu sắc, khiến chúng trở nên lấp lánh óng ánh dưới chiều tà, lại thêm làn da trắng như ngọc, mái tóc đen như mực, thật khiến người ta có cảm giác, rõ ràng đây chỉ là một bộ y phục hết sức bình thường truyền thống, nhưng khi được khoác trên người hắn lại trở nên thoát tục.

Sau khi Tưởng Nhược Nam hành lễ xong bèn cười hỏi: "Hôm nay sao cả ngày không thấy Lưu thái y đâu?"

Chỉ là một câu hỏi xã giao bình thường nhưng lại khiến trái tim Lưu Tử Căng đập rộn ràng vui vẻ, nàng có để ý tìm hắn sao? Ngay sau đó hắn lại nghĩ tới thân phận của nàng, niềm vui ấy hóa thành nỗi u buồn vô tận.

"Hôm nay có vài vị phu nhân không được khỏe nên hạ quan phải ở bên chăm sóc cho họ."

Tưởng Nhược Nam cười đáp: "Thì ra là thế, đúng là càng giỏi lại càng vất vả!" Rồi nàng hỏi: "Giờ thái y tới Sướng Xuân viên phải không?"

"Đúng thế."

"Ta cũng đang định đi tới đó." Tưởng Nhược Nam nói xong chầm chậm bước về phía trước, Lưu Tử Căng đợi nàng đi qua một quãng rồi mới cất bước theo sau nàng.

Thực ra, nên đợi Tưởng Nhược Nam đi khuất rồi, hắn mới nên cất bước, làm vậy mới hợp lễ nghi phép tắc, nhưng hắn không muốn bỏ lỡ cơ hội hiếm hoi được ở riêng với nàng thế này.

Hắn không có ý gì khác, cũng chẳng định vọng tưởng gì, hắn chỉ muốn cùng đi với nàng một đoạn, được nghe tiếng nàng, nhìn bóng dáng nàng, chỉ thế thôi đã rất thỏa mãn rồi.

Tưởng Nhược Nam đi được vài bước rồi, đột nhiên lại nhớ ra lần trước có dặn hắn cạo gió, bèn quay đầu lại cười hỏi: "Lần trước có nói qua với thái y về cách cạo gió, sau này thái y có dùng tới chưa?"

Khi nàng mỉm cười, những tia nắng cuối cùng nơi chân trời rọi lên khuôn mặt, khiến đôi mắt đen láy lấp lánh đầy ma mị, nụ cười của nàng đẹp dịu dàng, giống như có một sức mạnh vô hình, từng chút từng chút một tấn công trái tim hắn.

Vẻ mặt hắn bỗng trở nên rất dịu dàng, rất ấm áp.

"Nhắc đến mới nhớ, còn phải cảm tạ Hầu phu nhân, hiệu quả của cạo gió mặc dù không được bằng châm cứu, nhưng lại có tác dụng bổ trợ trong việc trị liệu, giúp ích rất nhiều cho ta!"

"Thế thì tốt, đúng rồi, nếu như sau này ta có chỗ nào vướng mắc trong y thuật, có thể tới thỉnh giáo thái y không?" Nàng nhớ ra, một vài chỗ trong những cuốn sách y mà nàng đọc trước đó có vài điều nàng không thật hiểu.

"Hầu phu nhân y thuật cao minh, còn có chỗ nào cần thỉnh giáo hạ quan nữa?"

Tưởng Nhược Nam nhìn hắn cười rất tươi: "Ta đã nói rồi, ta không hiểu về y thuật, chỉ là được học chút ít về phương pháp thực liệu điều dưỡng cơ thể mà thôi, nhưng ta muốn tìm hiểu nhiều hơn về phương diện này, ta có đọc sách y thuật nhưng rất nhiều chỗ không hiểu."

Lưu Tử Căng rất bất ngờ: "Không ngờ Hầu phu nhân lại hiếu học như thế!" Thật khiến người khác phải kính phục.

"Học không bao giờ là muộn mà!" Tưởng Nhược Nam cười ngượng ngùng.

"Nếu đã vậy, sau này nếu có chỗ nào không hiểu cần hạ quan giúp đỡ, hạ quan rất vui lòng. Hàng ngày hạ quan đều phải vào bắt mạch cho Thái hậu, Hầu phu nhân có vấn đề gì, có thể tới tìm hạ quan vào giờ đó!" Như vậy, lại thêm cơ hội được gặp nàng nhiều hơn.

Nụ cười trên môi Tưởng Nhược Nam thêm phần tươi tắn, hai mắt nàng lấp lánh: "Vậy... xin đa tạ Lưu thái y trước!"

Lời vừa dứt, đột nhiên nghe có tiếng ai đó gọi tên nàng: "Nhược Lan!" Giọng rất trầm, vọng tới ở một nơi cách đấy không xa.

Hai người đều quay về phía phát ra tiếng nói, thì thấy một người đang đứng trên con đường nhỏ, thân hình cao ráo, mãng bào uy nghi, khuôn mặt lấp ló trong bóng tối, nhìn không rõ thần sắc, nhưng từ trên cơ thể người đó toát ra một thứ khí chất âm trầm.

Hắn chính là Cận Thiệu Khang.

60. Chương 60

Cũng may đúng lúc ấy, Cận Yên Nhiên bỗng lên tiếng: "Đúng rồi, cả chiều nay không nhìn thấy cô đâu, cô không tới Ngự hoa viên ư?"

Tưởng Sính Đình đáp: "Mẹ tôi hơi đau đầu nên buổi chiều muốn nghỉ ngơi, tôi phải ở bên cạnh bà."

Lưu phu nhân nghe xong bèn cười: "Đúng là một cô bé hiếu thuận!"

Lúc này một vài mệnh phụ thấy Tưởng Nhược Nam đi đến, vội vàng nở nụ cười lấy lòng. Tưởng Nhược Nam nhân cơ hội thoát khỏi bàn tay đang khoác tay mình của Tưởng Sính Đình, đối với đường muội này, nàng rất không muốn liên quan.

Tưởng Sính Đình thấy Tưởng Nhược Nam định bỏ đi, vội vàng bước lên phía trước một bước, kéo tay nàng lại, nhanh nhẹn nói: "Đường tỷ, tối nay khi xem kịch, muội sẽ tới tìm tỷ!"

Tưởng Nhược Nam đáp qua loa: "Để nói sau đi!" Rồi sau đó bị người ta kéo đi mất.

Tưởng Sính Đình nhìn theo bóng của Tưởng Nhược Nam, trong lòng trào dâng cảm giác rất lạ lẫm, đường tỷ hình như không còn giống với trước kia nữa. Trước kia đường tỷ không lạnh lùng với cô ta thế này, tại sao chứ? Lẽ nào vì lâu ngày không gặp gỡ ư? Không được, chuyện này cần phải có sự giúp đỡ của đường tỷ, xem ra sau này còn phải tìm cách thân thiết với đường tỷ hơn nữa.

Cô ta quay lại thấy Cận Yên Nhiên và Lưu Tử Đồng đang rì rầm nói chuyện, bèn đi về phía họ. Ba người chào hỏi nhau một hồi, sau đó bắt đầu tán chuyện.

Tưởng Sính Đình hỏi họ: "Kỳ tuyển tú nữ năm nay hai người có tham gia không?"

Lưu Tử Đồng đáp: "Đương nhiên, những nữ tử con quan trên mười ba dưới mười bảy đều được phép tham gia dự tuyển mà!" Rồi sau đó cười, "Nhưng trước kia ta ốm một trận, có lẽ sẽ không trúng tuyển đâu."

Tưởng Sính Đình cười cười, rồi lại nhìn Cận Yên Nhiên, chăm chú ngắm kĩ khuôn mặt xinh đẹp của nàng, trong lòng bỗng nảy sinh cảm giác đề phòng, nhưng nụ cười trên môi vẫn không tắt: "Cận tiểu thư dung mạo như hoa như nguyệt, nhất định sẽ được chọn."

Cận Yên Nhiên mỉm cười đáp: "Nếu nói đến như hoa như nguyệt thì phải là Tưởng tiểu thư mới đúng."

Câu này khiến Tưởng Sính Đình rất vui, khen lại Cận Yên Nhiên mấy câu nữa. Đang trò chuyện thì có cung nữ tới tìm, nói mẫu thân Tưởng Sính Đình đang tìm cô ta, Tưởng Sính Đình bèn cáo từ, đi theo cung nữ kia.

Sau khi Tưởng Sính Đình đi rồi, một thiếu nữ bên cạnh bước lại, hỏi bọn Cận Yên Nhiên: "Vừa rồi Tưởng tiểu thư hỏi hai người về việc tuyển tú nữ phải không?"

Lưu Tử Đồng cười đáp: "Sao cô biết?"

Thiếu nữ nọ cười nhạt: "Suốt buổi chiều nay cô ta chỉ nói tới việc này. Cũng là cô ta tốt số!"

Cận Yên Nhiên tò mò hỏi: "Như thế nghĩa là sao?"

Thiếu nự nọ đáp: "Quy định của triều đình chắc hai người cũng biết, mỗi gia tộc mỗi đời chỉ được có một cung phi. Đường tỷ của cô ta chính là Hầu phu nhân hiện nay, vốn phải vào cung, nếu vậy cô ta sẽ không được tham gia dự tuyển tú nữ nữa. Nhưng không ngờ sau đó đường tỷ của cô ta lại gả cho An Viễn Hầu, vì vậy suất cung phi của Tưởng gia lọt vào tay cô ta. Có điều, với tướng mạo tài năng của cô ta thì chẳng có chút hi vọng nào cả. Nhưng cô ta còn có Hầu phu nhân chống lưng, chỉ cần Hầu phu nhân nói với Thái hậu một tiếng, thì việc được chọn cũng dễ dàng hơn nhiều!" Nói xong, bỏ đi với bộ dạng vừa ghen tị vừa ngưỡng mộ.

Sau khi thiếu nữ kia đi rồi, Lưu Tử Đồng mới nói nhỏ với Cận Yên Nhiên: "Vào cung thích lắm ư? Tại sao mọi người ai cũng muốn vào cung thế?

"Đúng vậy, cả đời phải sống trong cung, muốn gặp mặt người thân cũng khó, có điều..." Cận Yên Nhiên ghé tai Lưu Tử Đồng thì thầm: "Mẫu thân ta nói, lần tuyển tú nữ này ta không phải vào cung, trong cung sẽ giúp ta chọn một mối hôn sự tốt. Vì vậy, ta chẳng vội gì."

Kỳ tuyển tú nữ được tổ chức ba năm một lần, không chỉ để tuyển phi cho Hoàng đế, mà sau khi Hoàng đế chọn xong, những cô gái bị loại sẽ được chỉ hôn cho các nam tử thích hợp thuộc hoàng thân quốc thích, vương công đại thần.

Lưu Tử Đồng cười đáp: "Vậy thì tốt, có điều ta cũng chẳng lo lắng, ta có bệnh sử nên nhất định sẽ bị loại thôi!"

Cận Yên Nhiên nghe xong thấy có chút lo lắng: "Nhưng bệnh sử của cô liệu có ảnh hưởng tới hôn sự không?"

Lưu Tử Đồng lắc đầu: "Mẫu thân ta nói không sao."

"Vậy thì tốt." Cận Yên Nhiên yên tâm hơn, Lưu Tử Đồng thấy cô ta thực sự lo lắng cho mình thì trong lòng vô cùng cảm động, bắt đầu tâm sự với Cận Yên Nhiên.

Phía bên kia Tưởng Nhược Nam bị một đám mệnh phụ vây lại, sau một hồi trò chuyện sôi nổi nàng mới hiểu được dụng ý của họ. Thì ra họ đều muốn mời nàng tới phủ của mình hoặc người thân để trị bệnh hoặc điều dưỡng thân thể, có điều vì còn ngại thân phận của nàng nên không tiện mở miệng hỏi thẳng.

Tưởng Nhược Nam cũng thoáng động lòng. Trước kia, sau khi giúp Lưu phu nhân trị bệnh, Lưu phu nhân đã hậu tạ nàng không ít... Nói thế nào nhỉ, bản thân nàng một năm chẳng có bao nhiêu thu nhập, mỗi tháng được hai mươi lượng bạc tiêu vặt do Hầu phủ phát, số tiền thu từ ba trang trại hàng năm không quá ba, bốn trăm lượng, một năm không để dành được bao nhiêu. Sau này nàng còn muốn li hôn với "con khỉ" kia, không những phải tự nuôi sống bản thân mà còn phải nuôi những a hoàn bồi giá đi theo mình, ngộ nhỡ nàng không tìm được cách "kiếm tiền" ở thế giới này thì nàng phải làm thế nào? Không thể cứ để Thái hậu nuôi mình mãi được.

Nhưng nếu nàng nhận lời bọn họ, họ chắc chắn sẽ không bạc đãi nàng, như thế chẳng những có thể kiếm được ít tiền mà còn làm quen được với đủ mọi loại bệnh, tích lũy kinh nghiệm, gây dựng quan hệ, nói không

chừng sau này còn phát triển thành "công việc"" của riêng mình cũng nên...

Nghĩ tới đây, Tưởng Nhược Nam đã đưa ra quyết định, phần còn lại là phải làm thế nào để thuyết phục được Thái phu nhân nữa thôi. Dù sao nếu sau này nàng cứ chạy ra ngoài suốt, Thái phu nhân chắc chắn sẽ không vui.

Tưởng Nhược Nam không từ chối họ, chỉ nói phải về bàn bạc với người trong nhà, đám mệnh phụ thấy có hi vọng càng thêm mừng, họ đối đãi với Tưởng Nhược Nam thêm thân thiết.

Bữa tối vẫn diễn ra ở điện Phụng Thiên, nhưng không còn nhiều nghi lễ chi tiết như bữa trưa nữa, mọi người có thể dùng bữa trong yên tĩnh.

Sau bữa tối, mọi người nghỉ ngơi một lát rồi đến Sướng Xuân viên xem kịch.

Cận Yên Nhiên và Lưu Tử Đồng dùng xong bữa tối đã qua đó, Tưởng Nhược Nam tới Từ Ninh cung thăm Thái hậu, vốn định cùng đi với Thái hậu, nhưng bà nói sẽ tới muộn hơn một chút nên nàng đành tự qua đó trước.

Tưởng Nhược Nam từ Từ Ninh cung ra, nhằm hướng Sướng Xuân viên mà đi.

Ráng chiều đỏ rực như một bó lửa nơi chân trời, tự do thể hiện sự diễm lệ của nó. Tưởng Nhược Nam vừa thong thả bước, vừa thưởng thức cảnh hoàng cung trong ánh hoàng hôn.

Khi rẽ vào một hành lang dài, đột nhiên nàng nhìn thấy Lưu Tử Căng ở ngay trước mặt.

Tưởng Nhược Nam gặp người quen, vô thức cất tiếng chào: "Lưu thái y."

Lưu Tử Căng đứng phía trước nghe thấy có người gọi mình thì dừng bước, quay đầu lại, sau khi nhìn rõ là Tưởng Nhược Nam, hắn cũng cười rất tươi, rất tự nhiên, hành lễ nói với nàng: "Thì ra là Hầu phu nhân."

Trong lòng, Tưởng Nhược Nam đã coi hắn là bạn từ lâu, lại thêm lâu ngày không gặp, vì vậy lần này gặp được hắn ở đây, nàng thấy rất vui. Nàng đứng cách hắn một khoảng tầm hai mét, thấy Lưu Tử Căng mặc một bộ triều phục màu đen, hoa văn trên đó thêu bằng chỉ đủ màu sắc, khiến chúng trở nên lấp lánh óng ánh dưới chiều tà, lại thêm làn da trắng như ngọc, mái tóc đen như mực, thật khiến người ta có cảm giác, rõ ràng đây chỉ là một bộ y phục hết sức bình thường truyền thống, nhưng khi được khoác trên người hắn lại trở nên thoát tục.

Sau khi Tưởng Nhược Nam hành lễ xong bèn cười hỏi: "Hôm nay sao cả ngày không thấy Lưu thái y đâu?"

Chỉ là một câu hỏi xã giao bình thường nhưng lại khiến trái tim Lưu Tử Căng đập rộn ràng vui vẻ, nàng có để ý tìm hắn sao? Ngay sau đó hắn lại nghĩ tới thân phận của nàng, niềm vui ấy hóa thành nỗi u buồn vô tận.

"Hôm nay có vài vị phu nhân không được khỏe nên hạ quan phải ở bên chăm sóc cho họ."

Tưởng Nhược Nam cười đáp: "Thì ra là thế, đúng là càng giỏi lại càng vất vả!" Rồi nàng hỏi: "Giờ thái y tới Sướng Xuân viên phải không?"

"Đúng thế."

"Ta cũng đang định đi tới đó." Tưởng Nhược Nam nói xong chầm chậm bước về phía trước, Lưu Tử Căng đợi nàng đi qua một quãng rồi mới cất bước theo sau nàng.

Thực ra, nên đợi Tưởng Nhược Nam đi khuất rồi, hắn mới nên cất bước, làm vậy mới hợp lễ nghi phép tắc, nhưng hắn không muốn bỏ lỡ cơ hội hiếm hoi được ở riêng với nàng thế này.

Hắn không có ý gì khác, cũng chẳng định vọng tưởng gì, hắn chỉ muốn cùng đi với nàng một đoạn, được nghe tiếng nàng, nhìn bóng dáng nàng, chỉ thế thôi đã rất thỏa mãn rồi.

Tưởng Nhược Nam đi được vài bước rồi, đột nhiên lại nhớ ra lần trước có dậy hắn cạo gió, bèn quay đầu lại cười hỏi: "Lần trước có nói qua với thái y về cách cạo gió, sau này thái y có dùng tới chưa?"

Khi nàng mỉm cười, những tia nắng cuối cùng nơi chân trời rọi lên khuôn mặt, khiến đôi mắt đen láy lấp lánh đầy ma mị, nụ cười của nàng đẹp dịu dàng, giống như có một sức mạnh vô hình, từng chút từng chút một tấn công trái tim hắn.

Vẻ mặt hắn bỗng trở nên rất dịu dàng, rất ấm áp.

"Nhắc đến mới nhớ, còn phải cảm tạ Hầu phu nhân, hiệu quả của cạo gió mặc dù không được bằng châm cứu, nhưng lại có tác dụng bổ trợ trong việc trị liệu, giúp ích rất nhiều cho ta!"

"Thế thì tốt, đúng rồi, nếu như sau này ta có chỗ nào vướng mắc trong y thuật, có thể tới thỉnh giáo thái y không?" Nàng nhớ ra, một vài chỗ trong những cuốn sách y mà nàng đọc trước đó có vài điều nàng không thật hiểu.

"Hầu phu nhân y thuật cao minh, còn có chỗ nào cần thỉnh giáo hạ quan nữa?"

Tưởng Nhược Nam nhìn hắn cười rất tươi: "Ta đã nói rồi, ta không hiểu về y thuật, chỉ là được học chút ít về phương pháp thực liệu điều dưỡng cơ thể mà thôi, nhưng ta muốn tìm hiểu nhiều hơn về phương diện này, ta có đọc sách y thuật nhưng rất nhiều chỗ không hiểu."

Lưu Tử Căng rất bất ngờ: "Không ngờ Hầu phu nhân lại hiếu học như thế!" Thật khiến người khác phải kính phục.

"Học không bao giờ là muộn mà!" Tưởng Nhược Nam cười ngượng ngùng.

"Nếu đã vậy, sau này nếu có chỗ nào không hiểu cần hạ quan giúp đỡ, hạ quan rất vui lòng. Hàng ngày hạ quan đều phải vào bắt mạch cho Thái hậu, Hầu phu nhân có vấn đề gì, có thể tới tìm hạ quan vào giờ đó!" Như vậy, lại thêm cơ hội được gặp nàng nhiều hơn.

Nụ cười trên môi Tưởng Nhược Nam thêm phần tươi tắn, hai mắt nàng lấp lánh: "Vậy... xin đa tạ Lưu thái y trước!"

Lời vừa dứt, đột nhiên nghe có tiếng ai đó gọi tên nàng: "Nhược Lan!" Giọng rất trầm, vọng tới ở một nơi cách đấy không xa.

Hai người đều quay về phía phát ra tiếng nói, thì thấy một người đang đứng trên con đường nhỏ, thân hình cao ráo, mãng bào uy nghi, khuôn mặt lấp ló trong bóng tối, nhìn không rõ thần sắc, nhưng từ trên cơ thể người đó toát ra một thứ khí chất âm trầm.

Hắn chính là Cận Thiệu Khang.

61. Chương 61

Sắc trời càng lúc càng tối, ánh hoàng hôn chỉ còn lại là một làn khói mỏng như nước màu đỏ vắt ngang chân trời, sau đó từ từ bị bóng đêm nuốt chửng.

Cận Thiệu Khang chầm chậm bước ra khỏi bóng râm của tán cây, quầng sáng màu vàng cam từng chút từng chút phủ lên người hắn, bức tranh đó, nhìn giống như một bức tranh cũ bị ố vàng, nhưng người trong ảnh vẫn vô cùng thu hút ánh mắt người khác, khiến người ta nhìn chằm chằm hồi lâu không rời đi được.

Hắn chầm chậm bước về phía Tưởng Nhược Nam, nét mặt không có bất kỳ biểu hiện gì, nhưng lại toát ra sự lạnh lẽo khiến người đối diện căng thẳng.

Đầu tiên hắn nhìn Lưu Tử Căng, chào hỏi hết sức lễ nghi, chu toàn: "Lưu thái y." Sau đó mới quay sang nhìn Tưởng Nhược Nam, nói: "Nàng đi đâu thế, để ta tìm mãi." Trong lời nói lộ rõ sự thân mật.

"Thiếp tới chỗ Thái hậu." Tưởng Nhược Nam ngẩng đầu nhìn hắn, hỏi: "Tìm thiếp có việc gì?"

"Muốn nhân lúc vở kịch chưa bắt đầu, đưa nàng đi dạo một vòng." Nói rồi tiến lên trước một bước, phủi chiếc lá rơi trên vai nàng xuống, "Sao không mang theo a hoàn?"

"Thiếp để Hồng Hạnh theo hầu Yên Nhiên rồi. Hoàng cung này thiếp thông thuộc, không có người theo hầu cũng không sao." Động tác thân mật của hắn khiến Tưởng Nhược Nam có chút thiếu tự nhiên.

Người cũng cảm thấy bối rối như nàng chính là Lưu Tử Căng, từ nãy giờ vẫn bị coi như không khí đứng cạnh họ. Hắn gượng gạo cười cười, cúi người trước Cận Thiệu Khang: "Hầu gia và phu nhân cứ từ từ, hạ quan xin đi trước."

Cận Thiệu Khang nhìn hắn cười cười: "Lưu thái y, xin tùy ý."

Lưu Tử Căng vòng qua hai người bọn họ đi về phía trước, sau khi đi được một đoạn rồi, không kìm được dừng chân, quay đầu lại nhìn.

Dưới ánh tịch dương còn sót lại, Cận Thiệu Khang và Tưởng Nhược Nam sóng vai cùng chầm chậm bước sang một con đường nhỏ khác, Cận Thiệu Khang thỉnh thoảng lại cúi đầu thì thầm gì đó, còn Tưởng Nhược Nam cũng thường ngẩng đầu nhìn hắn, trả lời, khuôn mặt hai người bọn họ mờ mờ ảo ảo không rõ, nhưng bức họa đó vô cùng hài hòa, vừa nhìn đã biết, hai người có quan hệ vô cùng mật thiết.

Lưu Tử Căng đứng đó rất lâu, cho tới khi bóng hai người họ hoàn toàn biến mất trong tầm mắt mới chầm chậm quay người rời đi, đồng thời hắn buông tiếng thở dài thườn thượt.

Phía bên kia, Tưởng Nhược Nam và Cận Thiệu Khang đi men theo một con đường nhỏ lát đá xanh, đi rất chậm.

Bên con đường nhỏ giả thạch san sát, cây cối chen chúc, rất hiếm thấy bóng ai, khung cảnh xung quanh vô cùng tĩnh mịch. Tưởng Nhược Nam nhìn quanh, nói: "Con đường này hình như thiếp chưa thấy bao giờ, từ đây có thể đến được Sướng Xuân viên không?"

Ai ngờ Cận Thiệu Khang đáp: "Ta không biết, đây cũng là lần đầu ta đi con đường này."

Tưởng Nhược Nam bị hắn làm cho tức tới phải bật cười: "Thế mà Hầu gia còn đưa thiếp đi về phía này, thiếp tưởng Hầu gia biết đường chứ, ngộ nhỡ bị lạc, không thể đến Sướng Xuân viên đúng giờ thì làm thế nào?"

Cận Thiệu Khang chẳng bận tâm: "Không đến kịp thì không đến kịp, Hoàng thượng đến là sẽ bắt đầu diễn ngay, họ cũng chẳng đợi chúng ta tới đâu. Mấy vở kịch ấy thật vô nghĩa, léo nha léo nhéo, khiến người ta buồn bực."

Thế cũng phải. Từ khi xuyên không đến đây nàng cũng đã được xem kịch một lần rồi, xem ở Hầu phủ, khoảng một canh giờ, nàng chẳng nghe hiểu được mấy câu, cả buổi không hiểu họ đang diễn gì.

Tưởng Nhược Nam gật gật đầu, không nói gì, Cận Thiệu Khang cũng im lặng, không khí bỗng chốc trở nên lạ lẫm. Tưởng Nhược Nam có một thứ cảm giác rất cổ quái, luôn cảm thấy Cận Thiệu Khang lúc này rất lạ, kiểu như cố ý lạnh lùng, giọng điệu cũng lạ, giống như nàng đang mắc nợ hắn vậy.

Tưởng Nhược Nam không hiểu tâm trạng hắn, cũng chẳng muốn tìm hiểu về tâm trạng của hắn, nàng nhìn ngó xung quanh, muốn xem xem mình đang ở chỗ nào.

Nhưng Cận Thiệu Khang thấy nàng lờ mình đi lại không chịu thôi, chủ động gợi chuyện:

"Nàng thân thiết với Lưu thái y như thế này từ bao giờ?" Mặc dù đã rất kiềm chế, nhưng giọng vẫn để lộ sự ghen tuông.

Tưởng Nhược Nam đang tìm cách xác định phương hướng nên không chú ý tới giọng hắn, nàng chỉ thuận miệng đáp: "Lưu thái y? Cũng không thân thiết lắm." Nàng quay người đứng giẫm lên một chiếc ghế đá gần đấy, nheo mắt lại nhìn ra xung quanh, thấy ánh đèn sáng rực ở một nơi cách đó không xa, lòng vui mừng, có lẽ là ở kia.

"Không thân thiết?" Cận Thiệu Khang vô thức theo sau nàng, "Vậy mà nàng lại vừa đi vừa nói chuyện cùng hắn?" Mà còn cười với hắn, cười rất vui vẻ thoải mái, hình như nàng chưa từng cười vui vẻ với hắn như thế bao giờ?

Càng nghĩ càng khó chịu, "Bất luận trong lòng nàng nghĩ gì thì giờ nàng cũng đã là Hầu phu nhân rồi, hành động lời nói hàng ngày phải chú ý một chút, không được tự do tùy tiện như trước kia nữa, đi đâu cũng phải mang theo nha hoàn, còn nữa…"

Tưởng Nhược Nam càng nghe càng khó chịu, bất giác quay người lại, nhìn thẳng vào mắt hắn.

Hắn thấy thần sắc của nàng bất thường, giọng nói bất giác nhỏ đi không ít: "Hơn nữa, phải tránh dị nghị, sao có thể ở riêng một mình với đàn ông như thế, còn nói nói cười cười, thật chẳng…" Nhìn sắc mặt càng lúc càng sầm xuống của nàng, hai từ "đoan trang" hắn đành nén lại không nói ra.

"Trước kia thiếp cũng đã gặp mặt Lưu thái y vài lần ở Lưu phủ và Hoàng cung rồi, thái y có thỉnh giáo thiếp về vấn đề cạo gió. Hôm nay, trên đường đi gặp ngài ấy, nên mới đứng lại chào hỏi, tiện thể trò chuyện vài câu, như thế cũng bị coi là không hiểu lễ nghi?" Nàng biết trong xã hội phong kiến, mối quan hệ nam nữ bị mọi người nhìn rất khắt khe, nàng đã chú ý hết sức rồi. Chẳng qua nàng mới nói với người ta vài câu, có cần phải nghiêm túc giáo huấn nàng như thế không?

Đã từng gặp mặt mấy lần? Mỗi lần đều vừa nói vừa cười như thế ư? Cận Thiệu Khang chỉ cảm thấy ngọn lửa trong lòng mình đang bốc lên, bất giác hắn cao giọng: "Đúng, như thế gọi là không biết lễ nghi. Sau này, cho dù nàng đi đâu cũng phải mang theo a hoàn, trong bất cứ tình huống nào cũng không được đứng riêng với đàn ông…" Hắn rất bổ sung thêm một câu, không được nói chuyện, không được cười, nhưng lại cảm thấy như thế thật ấu trĩ.

Thực ra, vừa rồi hắn có nhìn thấy nàng cố ý giữ một khoảng cách nhất định với Lưu thái y, nhưng lại nhìn thấy nàng cười với y vui vẻ như vậy, hắn liền không vui, trong lòng rất khó chịu, cứ có cảm giác rõ ràng mình có thứ bảo vật đó trong tay, nhưng lại bất cẩn bị người khác ngắm được ánh hào quang của nó, khiến hắn chỉ muốn lập tức giấu ngay món bảo vật ấy đi.

Tưởng Nhược Nam mặc dù có thể hiểu được chủ nghĩa nam quyền trong xã hội phong kiến mà mình đang sống, nhưng… nhưng như thế này thì quá đáng quá!

Nàng nhìn hắn, tức tối đáp lại: "Hầu gia, chàng có thể chàng chàng thiếp thiếp với người phụ nữ khác, sinh con đẻ cái, mà đâu phải chỉ một người, vậy mà thiếp chỉ chào hỏi xã giao với người khác, chuyện phiếm vài câu đã không được rồi ư?"

Cận Thiệu Khang thấy nàng lại lôi chuyện này ra, sắc mặt trầm hẳn xuống: "Hai chuyện này sao có thể đánh đồng làm một?"

Tưởng Nhược Nam càng nghĩ càng giận, đứng trên ghế đá hét vào mặt hắn: "Sao không thể đánh đồng làm một, đều là đạo lý ấy, chàng không muốn thiếp quá gần gũi với những người đàn ông khác, lẽ nào thiếp lại muốn phu quân của mình chàng chàng thiếp thiếp với người con gái khác? Giờ thiếp mới chỉ là chuyện trò với người ta thôi, nếu thiếp cũng giống chàng…?"

"Tưởng Nhược Lan!" Cận Thiệu Khang hét lên, ngắt lời nàng, sau đó bước lên túm lấy hai vai nàng: "Nàng nói nhăng nói cuội gì thế? Đấy là những lời mà phụ nữ nói được sao?" Giống như hắn, nghĩa là cùng người đàn ông khác…

Đầu hắn lập tức xuất hiện một cảnh tượng, khói sương mờ ảo, một đôi nam nữ lõa thể đang cuốn lấy nhau chẳng màng trời đất, chỉ là người đàn ông kia không phải hắn. Giây phút ấy, gân xanh trên trán Cận Thiệu Khang giật lên đùng đùng, hai tay bất giác cũng ghì nàng chặt hơn, giống như muốn bóp vụn xương bả vai của nàng vậy.

Tưởng Nhược Nam đau tới mức sắp không thể thở nổi nữa, nàng ra sức đấm hắn: "Chàng buông tay, buông tay! Khốn kiếp!"

Nhưng Cận Thiệu Khang đang ở trong trạng thái điên cuồng, hai tay như hai chiếc kìm sắt càng siết chặt hơn.

Tưởng Nhược Nam đau đớn khó chịu nhấc chân lên ra sức đá, đồng thời vùng vẫy hai tay nhằm thoát khỏi sự kìm kẹp của hắn.

Cận Thiệu Khang vô thức lùi lại phía sau một bước, hòng tránh cú đá của nàng, đồng thời cũng nới lỏng lực ở hai tay.

Đột nhiên mất đi sự kìm kẹp của hắn, mà nàng đang dùng hết sức để đá, nhất thời bị mất trọng tâm, cả người ngửa ra sau, rơi từ trên ghế đá xuống, nặng nề tiếp đất.

Tưởng Nhược Nam ngã cú ấy hoa mắt chóng mặt, hai mông đau nhức nhối, vai cũng đau buốt, lập tức, nước mắt nàng trào ra.

Phía bên kia, Cận Thiệu Khang thấy Tưởng Nhược Nam ngã dưới đất, đột nhiên bừng tỉnh, vội vàng đi đến: "Nhược Lan, nàng sao thế, ngã vào cái gì rồi?"

Lúc này Tưởng Nhược Nam nhìn hắn giống như nhìn kẻ thù giết cha vậy, thấy hắn tới gần, nàng vừa nhấc chân lên đá hắn vừa khóc mắng: "Chàng cút đi, khốn kiếp, chỉ biết bắt nạt phụ nữ! Chàng đúng là một kẻ cổ lỗ sĩ, gia trưởng, một con heo ngang ngược vô lý! Thiếp xui xẻo tám đời mới phải làm vợ chàng, thiếp không làm nữa, thiếp phải ly hôn với chàng, thiếp không muốn nhìn thấy chàng nữa!" Lửa giận bốc lên đầu, nàng nghĩ gì nói nấy.

Thấy nàng khóc nước mắt nước mũi tèm lem, lại nằm dưới đất không thể ngồi dậy được, Cận Thiệu Khang chưa thấy bộ dạng nàng như này bao giờ, trong ấn tượng của hắn, lúc nào nàng cũng huênh hoang, kiêu căng, hống hách, chưa từng thấy nàng khóc lóc tủi thân tới mức này. Hắn bất giác hoảng hốt, tim thắt lại, mỗi lần nàng khóc nấc lên một tiếng, trái tim hắn lại nhói đau theo.

Hắn lao tới cạnh nàng, mặc kệ nàng giơ chân lên đá vào người, cũng không màng tới những lời mắng mỏ của nàng, hắn từ từ đỡ nàng ngồi dậy: "Nhược Lan, nàng đau lắm phải không? Có cần ta tìm thái y không?"

Tưởng Nhược Nam ngã rất đau, trong lòng lại hận hắn chết đi được, nên tức giận đáp: "Thiếp không muốn chàng giả nhân giả nghĩa mèo khóc chuột, chàng buông tay!" Nói rồi, nàng chẳng nghĩ ngợi nhiều, giơ tay tát thẳng vào mặt hắn.

"Bốp" một tiếng rất kêu trong màn đêm tĩnh mịch.

Cả hai người đều ngẩn ra, Tưởng Nhược Nam nhất thời quên cả khóc, nghệt mặt nhìn vào khuôn mặt vừa bị mình tát.

Nàng… lại dám đánh hắn, hắn là An Viễn Hầu, là phu quân của nàng, là "ông trời" của nàng, thế mà nàng lại dám đánh hắn!

Không biết ở xã hội này sẽ có hình thức trừng phạt thế nào đối với người phụ nữ đánh chồng?

Tưởng Nhược Nam mở to hai mắt nhìn hắn, trong lòng thấp thỏm bất an.

Nhưng nàng chỉ thấy hắn từ từ quay đầu lại, cúi xuống không nói không rằng, có điều nàng vẫn cảm nhận được cơn giận của hắn, bởi vì bàn tay đang ôm nàng của hắn cứng lại. Nàng cũng thấy căng thẳng, trong lòng hạ quyết tâm, nếu hắn ngượng quá hóa giận đánh nàng, nhất định nàng sẽ hét lên để gọi mọi người tới. Bản thân nàng cũng không chịu được sự giày vò này nữa rồi.

Đúng lúc nàng đang trong trạng thái đề phòng thì Cận Thiệu Khang lại ngẩng đầu lên nhìn nàng, vẻ mặt bình tĩnh không gợn sóng, không nhìn thấy bất kỳ tâm trạng nào trên ấy, nhưng ánh mắt lại rất dịu dàng.

Hắn khẽ nói: "Xin lỗi, vừa rồi ta nhất thời xúc động không chú ý đến lực… Nàng ngã có đau không?"

Tưởng Nhược Nam nhìn hắn, ngẩn người, hắn lại xin lỗi nàng…

Bị nàng đánh hóa ngốc rồi sao?

Thấy nàng nhìn mình chằm chằm, Cận Thiệu Khang có chút thiếu tự nhiên quay đầu đi, ngó xuống chân nàng, lại hỏi: "Là đau chân hả?" Rồi giơ một tay ra định kiểm tra chân nàng.

Tưởng Nhược Nam vội vàng rụt chân về: "Không phải, không phải là chân."

"Thế thì ở đâu?" Hắn quay đầu lại nhìn nàng, giọng nói rất dịu dàng.

Tưởng Nhược Nam nhìn nhìn hắn, cảm thấy lúc này hắn rất kỳ dị, nhưng cũng chính vì như thế mà lửa giận trong lòng lại dịu xuống nhiều, có điều vị trí ngã bị thương nàng rất ngại phải nói ra miệng.

Thấy nàng không nói gì. Cận Thiệu Khang tưởng nàng đau tới không thốt lên lời, lại lo lắng bảo: "Nàng quay người đi, ta giúp nàng kiểm tra." Nói rồi định đẩy nàng.

Tưởng Nhược Nam sao dám để hắn xem giúp, cuống quýt thốt lên: "Là ở mông…" Nàng cúi đầu, "Là phần mông bị đau."

Cận Thiệu Khang ngẩn ra nhìn nàng, thấy nàng cúi đầu, vẻ mặt ngượng ngùng, bất giác bật cười thành tiếng.

Tưởng Nhược Nam nghe thấy tiếng cười, ngượng quá hóa giận, vung tay đấm hắn: "Chàng còn cười, đều tại chàng cả."

62. Chương 62

Cận Thiệu Khang nhanh tay nhanh mắt túm được nắm đấm của nàng, sau đó dịu dàng giữ tay nàng trong tay mình, nói: "Đúng, đều tại ta, là ta không tốt, hay là nàng đánh ta thêm cái nữa đi, để nàng được hả giận, thế nào?" Hắn cầm tay nàng áp lên má bên kia.

Trời đã tối hẳn, ánh trăng xuyên qua kẽ lá rót xuống khiến người hắn tỏa ra thứ ánh sáng dìu dịu, và cũng hắt lên mặt khiến thần sắc hắn trở nên vô cùng dịu dàng. Hắn ngẩng lên nhìn nàng, thông điệp mà ánh mắt hắn gửi gắm khiến trái tim nàng bất giác đập rất nhanh.

Tưởng Nhược Nam rụt tay về, cúi đầu, không nói gì, một lát sau mới lên tiếng: "Thiếp cũng không cố ý đâu."

"Ta biết." Hắn ngước mắt nhìn thẳng vào mắt nàng cười cười, "Mà cho dù nàng cố ý ta cũng chấp nhận."

Tưởng Nhược Nam lại cúi đầu im lặng, nhưng khóe miệng bất giác cong lên cười.

"Nàng bị thế này chắc không thể tự đi một mình." Hắn giống như đang lẩm bẩm tự nói, sau đó ngồi xổm xuống, kéo cánh tay nàng đặt lên vai.

"Làm gì thế?" Nàng hỏi.

"Cõng nàng chứ làm gì, lẽ nào nàng còn định tự đi?"

Tưởng Nhược Nam muốn từ chối, nhưng vừa cử động phần mềm phía sau lại đau nhức, đành ngoan ngoãn để mặc hắn cõng.

Đột nhiên nàng bị nhấc bổng lên, lúc này, nàng mới ý thức được sự cao lớn của hắn, nằm trên lưng hắn, tầm mắt dường như cũng trở nên rộng hơn…

Tay nàng đặt hờ trên vai hắn, hắn đi được hai bước, cơ thể đột nhiên nghiêng một cái, khiến nàng sợ hãi vội vòng ra ôm lấy cổ.

"Chàng cẩn thận, nếu để ngã thiếp lần nữa, thiếp sẽ tính sổ với chàng!" Tưởng Nhược Nam cảnh cáo.

"Vậy thì nàng ôm chặt vào!" Cảm thấy bàn tay nàng vòng quanh cổ hắn từ từ siết chặt, hắn cúi đầu, khóe miệng nhếch lên cười đắc ý.

Hắn cõng nàng chầm chậm tiến về phía trước, hơi thở vẫn đều đặn và trầm ổn, rõ ràng là việc cõng thêm một người trên lưng đối với hắn chẳng phải việc gì to tát.

Tưởng Nhược Nam nằm bò trên lưng hắn, tâm trạng cũng dần dần thả lỏng, và cũng dần cảm nhận được sự tồn tại của hắn.

Bờ vai hắn rất rộng, lưng rất phẳng, các thớ thịt rắn chắc, cơ thể ấm áp, hai cánh tay hắn kẹp chặt chân nàng, thân hơi lao về phía trước, khiến nàng có thể dựa hẳn vào người hắn thật dễ chịu. Với tư thế này, lòng nàng bất giác nảy sinh cảm giác an toàn khó tả.

Nàng từ từ cúi đầu xuống, dựa hẳn vào vai hắn, nhìn vầng trăng sáng treo trên bầu trời, vầng trăng như chiếc diều mà dây diều ở trong tay nàng, nàng đi đến đâu, sẽ kéo nó đi theo tới đấy.

Tâm trạng lúc này trở nên vô cùng tĩnh lặng.

Đột nhiên bên tai vang lên giọng nói của hắn.

Hắn cúi đầu, âm thanh vọng lên từ phía dưới nghe rất truyền cảm.

"Giờ còn đau lắm không?"

Nàng gật đầu, đột nhiên nhớ ra là hắn không thể nhìn thấy, bèn đáp: "Vẫn còn rất đau, chàng dùng sức túm lấy vai thiếp như thế cứ như là muốn bóp vụn cả xương bả vai của thiếp ra, sao có thể không đau được." Tưởng Nhược Nam vô tình tố cáo.

Bước chân hắn đột nhiên khựng lại, rồi sau đó lại tiếp tục bước về phía trước, "Ta không có ý… Lúc ấy ta rất giận, nhất thời mất đi lý trí, ta cũng biết là ta đã dùng lực hơi mạnh."

Tưởng Nhược Nam bĩu môi: "Có cần phải giận tới mức ấy không? Chẳng qua cũng chỉ nói với Lưu thái y vài câu…" Mặc dù phong kiến, nhưng cũng không cần phải phong kiến tới mức ấy.

Hắn đột nhiên đứng thẳng người dậy, suýt nữa thì nàng bị trượt xuống, khiến nàng vội vàng túm chặt lấy cổ hắn, hắn cũng vội vàng khom người xuống lại.

"Nhược Lan," Hắn đột nhiên gọi tên nàng, giọng vô cùng nghiêm túc, "Nếu lần sau ta nhìn thấy cảnh ấy, ta vẫn sẽ giận như vậy." Hắn dừng lại, giọng hạ thấp hơn, "Ta nhìn thấy nàng cười với hắn, ta liền giận,"

Tưởng Nhược Nam nghe tới đây, bỗng dưng có cảm giác là lạ, không phải hắn ghen đấy chứ?

Nếu để ý một người sẽ biết ghen, lẽ nào hắn thật sự thích nàng? Tưởng Nhược Nam ngẫm nghĩ, cảm thấy khả năng này không lớn, trước kia chẳng phải hắn rất ghét Tưởng Nhược Lan sao, nay đột nhiên lại nhanh chóng thích "nàng ta" như vậy? Có lẽ tính chiếm hữu đang tác oai tác quái mà thôi.

"Nhưng sau này không chừng thiếp còn gặp lại Lưu thái y nữa, thiếp vẫn còn rất nhiều điều về y thuật muốn thỉnh giáo Lưu thái y, thiếp vẫn sẽ nói chuyện với người đó."

Cận Thiệu Khang siết tay chặt: "Nàng vừa nói gì?"

Tưởng Nhược Nam nói tiếp: "Cho dù chàng có ném thiếp xuống thiếp cũng vẫn nói như thế, nhưng… thiếp sẽ mang theo a hoàn, không ở riêng một mình với Lưu thái y nữa." Cái gì cần tránh vẫn nên tránh.

Bàn tay Cận Thiệu Khang nới lỏng hơn, sau nhiều lần tiếp xúc, hắn dần dần cũng hiểu được tính nàng, chuyện gì nàng đã quyết, nàng không dễ dàng thay đổi. Càng ép nàng, càng chẳng có được kết quả tốt đẹp.

"Nàng học y thuật làm gì, lẽ nào còn muốn làm đại phu?"

"Chỉ là thiếp thích thôi, còn có được làm đại phu hay không không quan trọng."

"Giờ việc nàng nên làm là sinh con đẻ cái cho ta, học cách quản lý gia đình."

"Hầu gia, thiếp tưởng vấn đề này chúng ta đã nói rõ với nhau rồi?"

"Nhưng ta thật sự không hiểu cách nghĩ của nàng."

"Giống như hôm nay, Hầu gia không thể chịu được khi thấy thiếp đứng cùng người đàn ông khác, khi Hầu gia thấy thiếp cười với người khác, Hầu gia liền nổi giận. Nhưng Vu Thu Nguyệt cả ngày đều cười với chàng, thiếp nhất định phải chịu đựng sao? Chàng lúc nào cũng nói nam nữ khác biệt, nhưng về mặt tình cảm, nam nữ chẳng có gì khác biệt cả, thứ mà chàng không thể chấp nhận, thiếp cũng không thể chấp nhận. Không thể chấp nhận, thiếp đành tìm cách né tránh, hôn sự của chúng ta là do vua ban, thiếp chẳng có cách nào, đành cố gắng để bản thân không bị lún sâu vào đó, như thế thiếp mới không buồn. Nếu Hầu gia vẫn chưa hiểu, thiếp cũng hết cách rồi."

Cả người hắn cứng lại, hắn dừng bước: "Nếu hôn sự của chúng ta không phải do vua ban thì sao?"

Tưởng Nhược Nam cười khẽ: "Hầu gia, nếu không phải vua ban thì chàng sao có thể lấy thiếp được? Và như thế, chẳng xảy ra chuyện gì cả. Hầu gia và thiếp chẳng qua chỉ là người xa lạ mà thôi."

Cận Thiệu Khang đứng lại rất lâu, không nói gì, cho đến khi Tưởng Nhược Nam lên tiếng giục, hắn mới tiếp tục bước.

Thời gian còn lại, Cận Thiệu Khang không nói thêm gì nữa, chỉ có Tưởng Nhược Nam chỉ đường thì nói một hai câu, không khí bỗng vô cùng tĩnh mịch.

Con đường phía trước dần dần mở rộng hơn, đã nghe thấy những tiếng ồn ào từ Sướng Xuân viên vọng lại, họ đi về phía có ánh đèn.

Khi sắp tới Sướng Xuân viên, Tưởng Nhược Nam đột nhiên nghĩ ra chuyện gì, cúi đầu, thì thầm vào tai hắn: "Đúng rồi, chuyện hôm nay phải cảm ơn Hầu gia."

"Chuyện hôm nay? Chuyện gì?" Hơi thở ấm nóng của nàng phả vào má hắn, Cận Thiệu Khang bỗng thấy chút buồn buồn.

"Ở Ngự hoa viên!"

Nhắc đến chuyện ấy, tâm trạng Cận Thiệu Khang nhẹ nhõm hơn nhiều, "Nàng cảm ơn ta? Ta còn tưởng nàng sẽ hận ta cơ."

Tưởng Nhược Nam cười: "Lạ nhỉ, tại sao thiếp phải hận chàng?"

Cận Thiệu Khang đột nhiên ngoảnh đầu lại, má hắn vô tình chạm vào tóc nàng, thoang thoảng trong không khí là mùi hương nhẹ nhàng tỏa ra từ mái tóc ấy, tim hắn bỗng như bồng bềnh trôi. Cùng lúc đó, hơi thở của hắn cũng phả vào mặt nàng, lông mi hắn khe khẽ chạm lướt vào má nàng, khiến nàng có cảm giác tê tê, buồn buồn, cảm giác ấy như truyền thẳng vào tim.

Hai người đều cúi đầu, có chút ngượng ngùng, má nóng bừng lên như bị sốt.

"Đều là tại ta nên mới có những lời đồn đại như thế, khiến nàng phải khó xử. Ban đầu ta chỉ quan tâm tới cảm nhận của bản thân mà không suy nghĩ tới hoàn cảnh của nàng."

Tưởng Nhược Nam cười cười, tiếng cười khẽ khàng đó cứ luẩn quẩn bên tai hắn mãi không thôi.

Lúc này, mặt trăng đang treo trên ngọn cây, bên cạnh tiếng côn trùng rả rích, còn cả những chú đom đóm lập lòe bay quanh họ.

Tình cảnh này, khiến trái tim Cận Thiệu Khang muốn tan chảy, hắn thả bước chậm hơn, hi vọng khoảng thời gian này có thể kéo dài hơn một chút, kéo dài hơn một chút…

"Không ngờ Hầu gia lại nói ra những lời như thế, thật khiến thiếp bất ngờ." Tưởng Nhược Nam đáp, "Thiếp đã nói rồi, chuyện này đều là do tính tùy tiện của thiếp mà thành, thiếp phải chịu phần lớn trách nhiệm, đương nhiên, chàng cũng không hoàn toàn vô tội, nhưng thiếp không hận chàng vì chuyện này. Chàng đã cùng thiếp diễn kịch trước bao người, giải vây cho thiếp, thiếp rất cảm kích."

"Diễn kịch?" Hắn dừng lại, thận trọng thả nàng xuống, sau đó quay người, nhìn thẳng vào mắt nàng, "Nàng cho rằng ta đang diễn kịch với nàng?"

Tưởng Nhược Nam cười, câu Hầu gia nói, rằng lấy được nàng là phúc của hắn, đánh chết nàng cũng không tin.

Cận Thiệu Khang nắm tay nàng, đang định nói gì đó, thì nghe thấy tiếng bước chân tiến về phía họ.

"Ca ca, tẩu tẩu, cuối cùng cũng tìm thấy hai người rồi!" Cận Yên Nhiên, Lưu Tử Đồng còn cả Diệp cô cô, đem theo một đoàn cung nữ thái giám cầm đèn lồng đi đến.

"Chuyện gì thế, sao lại có nhiều người vậy?" Tưởng Nhược Nam hỏi.

Diệp cô cô cười đáp: "Vở kịch sắp bắt đầu rồi mà vẫn chưa thấy hai người, Thái hậu thấy tiểu thư rời đi đã lâu, sợ tiểu thư xảy ra chuyện nên mới cho người đi tìm." Sau đó phát hiện Tưởng Nhược Nam có chút nhếch nhác, kinh ngạc hỏi: "Tiểu thư Nhược Lan, cô làm sao vậy?"

Cận Thiệu Khang có chút ngượng ngùng, Tưởng Nhược Nam đáp: "Vừa rồi ta không cẩn thận bị ngã, cũng may gặp được Hầu gia, nếu không không biết phải làm thế nào."

Diệp cô cô kiểm tra vết thương của nàng một lần nữa, vẻ mặt nhìn rất xót xa, "Đã nói rồi mà, bảo tiểu thư phải mang theo người bên cạnh, tiểu thư lại nhất định không nghe, giờ xảy ra chuyện chẳng có ai đỡ đần, may mà gặp Hầu gia."

Nói rồi gọi thêm vài cung nữ nữa lên đỡ nàng, Tưởng Nhược Nam vừa bước một bước, đã kêu thét lên vì đau.

Lưu Tử Đồng xuýt xoa một tiếng, "Hình như rất nghiêm trọng, để ta đi gọi ca ca ta đến."

"Không cần đâu!" Cả Cận Thiệu Khang và Tưởng Nhược Nam cùng lên tiếng ngăn lại.

Bị thương ở một chỗ như thế, hắn và nàng làm sao có thể để Lưu Tử Căng kiểm tra?

"Ta về bôi thuốc là được rồi." Tưởng Nhược Lan rất cảm kích ý tốt của Lưu Tử Đồng.

Diệp cô cô thấy vết thương của Tưởng Nhược Nam khá nghiêm trọng, liền cho người về bẩm báo lại với Hoàng hậu, rồi cho người đưa Tưởng Nhược Nam về.

Diệp cô cô cho người về bẩm lại với Thái hậu, Thái hậu vừa nghe tin Tưởng Nhược Nam bị thương, vô cùng lo lắng, vội gọi người đưa nàng tới Từ Ninh cung, rồi lại gọi thái y tới xem, kê thuốc bôi cùng thuốc uống tan máu tụ. Trong lúc xem kịch, Thái hậu và Hoàng hậu lại vài lần sai người về hỏi thăm tình hình, cho đến khi xác định nàng không sao, hai người mới thấy yên tâm hơn.

63. Chương 63

Buổi tối hôm ấy, mặc dù Tưởng Nhược Nam không được xem kịch, không được tham gia vào không khí vui vẻ náo nhiệt ấy, nhưng tiếng tăm của nàng không ai bì kịp.

Sau khi nghỉ ngơi một lát, Thái hậu lại bảo Diệp cô cô sắp xếp xe đưa nàng hồi phủ, bà cũng để Cận Thiệu Khang cùng đi với nàng luôn.

Về đến Hầu phủ, vì chuyện Tưởng Nhược Nam bị thương mà Hầu phủ ồn ào một phen, Thái phu nhân, Triệu di thái thái đều tới thăm nàng.

Thái phu nhân ngồi xuống bên giường nhìn Tưởng Nhược Nam nằm sấp bất động, thở dài nói: "Đang yên đang lành, sao lại ngã tới mức này?" Rồi quay đầu sang trách móc Hồng Hạnh: "Ngươi hầu hạ chủ nhân thế nào vậy!"

Hồng Hạnh vô cùng sợ hãi Thái phu nhân, nghe lời trách bèn quỳ mọp xuống, dập đầu cồm cộp: "Xin Thái phu nhân trách phạt."

Tưởng Nhược Nam vội lên tiếng nói đỡ cô ta: "Không liên quan tới Hồng Hạnh, là con không cho cô ta đi theo."

Thái phu nhân cau mày: "Sao có thể không cho người đi theo bên cạnh, như thế không hợp lễ nghi, sau này không được như vậy nữa."

"Vâng, thưa mẫu thân." Tưởng Nhược Nam thở dài, đi đến đâu cũng có người theo hầu, thế thì còn gì tự do nữa? Nhưng nàng có cách nào chứ? Ai bảo nàng xuyên không tới một xã hội phong kiến như thế này.

Thái phu nhân quay sang trách cứ con trai: "Hầu gia cũng có lỗi, vào cung Hầu gia phải quan tâm chăm sóc thê tử mới đúng."

Cận Thiệu Khang cúi đầu nhận lỗi: "Mẫu thân nói phải, đều là lỗi của nhi tử."

Thái phu nhân nghĩ đến việc con trai mình không thích thê tử này, nên cũng không đành trách cứ hắn thêm nữa, chỉ nói: "Hôm nay Nhược Lan hoảng sợ nên buổi tối Hầu gia ở lại với nàng."

Tưởng Nhược Nam cuống lên, vội vàng ngẩng đầu dậy: "Mẫu thân, không cần phiền Hầu gia đâu, Nhược Lan không sao!" Nàng nhìn Cận Thiệu Khang, thầm nghĩ, chắc hắn sẽ không đồng ý chứ? Tối nay nàng nói với hắn nhiều thứ như thế, có lẽ hắn cũng đã hiểu ý của nàng rồi.

Một tháng hai lần thì cũng đành thôi, nếu như để hắn muốn đến thì đến, những ngày chung giường chung gối nhiều lên thì không chừng đến ngày nào đó giả thành thật, quá nguy hiểm!

Ai ngờ Cận Thiệu Khang chẳng nghĩ ngợi gì bèn nhận lời luôn, cứ như đấy là chuyện đương nhiên vậy.

Tưởng Nhược Nam len lén liếc nhìn hắn một cái, ai ngờ cứ như hắn có mắt mọc sau gáy vậy, đột nhiên quay đầu lại nhìn nàng, khóe miệng nhếch lên như cười như không.

Thái phu nhân lại dặn dò thêm vài câu nữa, bảo bọn a hoàn phải hầu hạ nàng cẩn thận, xong xuôi bà mới cùng mọi người rời đi.

Thái phu nhân đi rồi, Tưởng Nhược Nam nói với Cận Thiệu Khang: "Hầu gia, giờ Thái phu nhân đã đi, chàng cũng về nghỉ ngơi cho sớm, thiếp không sao, không cần chàng phải ở lại với thiếp."

Cận Thiệu Khang đi đến bên mép giường, ngồi xuống: "Ta đã nhận lời với mẫu thân rồi, mẫu mệnh khó cãi." Trong lòng đột nhiên lại cảm thấy ấm ức, người khác đều phải hao tâm tổn trí để tìm cách lấy lòng hắn, chỉ cầu hắn tới, nhưng nàng thì lại tìm mọi cách để né tránh hắn.

Lạ một điều là bản thân hắn cứ đến đây hết lần này tới lần khác, thế nghĩa là sao?

Nghe vậy, Tưởng Nhược Nam cũng không tiện nói thêm gì nữa, không thể đuổi hắn về. Tùy tiện cũng có giới hạn của nó, dù sao đây cũng là một xã hội mà nam quyền lên ngôi, khiến người đàn ông mất mặt, chẳng phải chuyện gì tốt đẹp.

Dù sao hắn cũng sẽ không chạm vào nàng, mặc kệ hắn đi.

Cận Thiệu Khang thấy nàng không nói gì, lại hỏi: "Giờ cảm thấy đỡ hơn chưa?"

Tưởng Nhược Nam gật gật đầu: "Đã bôi thuốc một lần trong cung rồi, không còn đau như trước nữa, nhưng không thể cử động, hễ cử động sẽ đau."

Nhắc đến bôi thuốc, Cận Thiệu Khang đột nhiên nhớ ra, lấy một chiếc lọ bằng gỗ màu đỏ từ trên người, "Thái y nói, buổi tối trước khi đi ngủ phải bôi thêm lần nữa." Nói rồi quay người, định nhấc chiếc chăn mỏng trên người nàng ra.

Tưởng Nhược Nam thất kinh, quay đầu trừng mắt nhìn hắn: "Chàng định làm gì?"

"Bôi thuốc!" Cận Thiệu Khang lắc lắc lọ thuốc trong tay.

Tưởng Nhược Nam chống tay định đứng dậy, dùng một tay nắm chặt chiếc chăn: "Không cần phiền Hầu gia, để thiếp gọi Hồng Hạnh vào giúp thiếp bôi là được!" Đùa chắc, nàng bị thương ở chỗ nhạy cảm như thế, lẽ nào nàng dám cởi quần ra trước mặt hắn?

Cận Thiệu Khang biết nàng sẽ không đồng ý, thực ra chỉ muốn trêu nàng thôi, lúc này nhìn phản ứng của nàng, lại cảm thấy rất thú vị, "Nhược Lan, chúng ta đã là phu thê, nàng xấu hổ gì chứ? Huống hồ…" Hắn đột nhiên ghé sát vào người nàng, ánh mắt sáng quắc nhìn nhìn, lúm đồng tiền bên má trái lấp ló: "Trên người nàng có chỗ nào mà ta chưa nhìn đâu?" Lúc này nếu có Ninh An ở đây, nhất định hắn sẽ kinh ngạc tới rớt cả cằm xuống đất, bởi vì một vị Hầu gia xưa nay luôn đặt lễ nghi quy củ lên hàng đầu như hắn lại có thể thốt ra những lời như thế.

Nghe thấy câu này, trong đầu Tưởng Nhược Nam đột nhiên phát hiện ra cảnh tượng phong tình sau tấm bình phong tối hôm đó, máu trong người nàng như dồn cả lên, mặt nàng đỏ tới mức có thể chích ra máu.

Nàng cúi đầu, tay túm chặt chăn, vừa tức giận lại vừa ngượng ngùng, chỉ mong hắn lập tức biến khỏi mắt mình.

Cận Thiệu Khang thấy bộ dạng nàng như vậy mới ngớ ra trước những lời mình vừa nói. Hắn lớn từng này rồi, chưa từng có hành vi ngôn ngữ thất lễ như thế bao giờ, bỗng dưng hắn cũng thấy ngượng, không khí trở nên vô cùng gượng gạo, nhưng trong lòng hắn lại thấy có chút thích thú, một cảm giác rất kỳ lạ.

Mặt hắn nóng bừng, chân tay lóng ngóng, không dám nhìn vào mặt nàng. Một lát sau, hắn đặt lọ thuốc màu đỏ trong tay xuống giường, đứng dậy lắp bắp nói: "Ta ra ngoài gọi… gọi a hoàn vào bôi thuốc cho nàng."

Nói xong quay người vội vàng đi ra.

Tưởng Nhược Nam nhìn theo bóng lưng hắn, vừa tức giận vừa buồn cười, lẩm bẩm mắng một câu: "Lưu manh." Nói xong không kìm được bèn bật cười.

Cận Thiệu Khang ra ngoài, đi tới tiền viện, muốn gọi một a hoàn vào, nhưng đám a hoàn trong viện tử này hắn chẳng biết tên ai. Hồng Hạnh thấy hắn đi ra, vội vàng tươi cười bước tới, dùng thứ giọng ngọt ngào nhất để nói với hắn: "Hầu gia có gì dặn dò ạ?"

Nhưng Cận Thiệu Khang chẳng thèm nhìn cô ta một cái, chỉ nói ngắn gọn: "Vào bôi thuốc cho phu nhân đi." Chỉ cần không phải là đứng trước Tưởng Nhược Nam, thì Cận Thiệu Khang sẽ rất tự nhiên khôi phục lại bộ mặt nghiêm như "quân bài" của mình, giọng nói sẽ trở nên lạnh lùng, thản nhiên, khiến người đối diện phải cảm thấy sợ hãi.

"Vâng." Hồng Hạnh không chống đỡ được sự lạnh lùng của hắn, vô thức cúi gằm đầu xuống, sau đó nhìn hắn lướt qua người mình, ra khỏi viện tử.

Nhìn theo bóng dáng anh tuấn của hắn, Hồng Hạnh thầm nghĩ: Thái phu nhân chẳng phải đã bảo tối nay Hầu gia nghỉ ở đây sao? Sao lại bỏ đi, thì ra vừa rồi Hầu gia làm vậy chỉ là vì muốn đối phó với Thái phu nhân thôi. Xem ra, tiểu thư đúng là không được lòng Hầu gia cho lắm.

Đưa ra kết luận này, tâm trạng Hồng Hạnh thấy là lạ, không phân biệt được là mừng hay lo.

Hồng Hạnh vào phòng, đi đến trước giường của Tưởng Nhược Nam.

"Phu nhân, Hầu gia gọi nô tỳ vào bôi thuốc cho ngươi."

"Thuốc để ở kia." Tưởng Nhược Nam ra hiệu cho Hồng Hạnh nhìn về phía đầu giường.

Hồng Hạnh cầm lọ thuốc, quay người kéo chân xuống, thận trọng cởi quần cho Tưởng Nhược Nam, nhìn thấy vết thương của nàng, bất giác "á" lên một tiếng kinh hãi.

"Tiểu thư, thì ra tiểu thư bị thương nghiêm trọng thế này!" Trên mông một mảng thâm đen rất lớn.

"Không sao, mau bôi thuốc cho ta đi, mấy ngày nữa sẽ khỏi thôi."

Hồng Hạnh bôi thuốc lên da nàng, muốn bóp cho nàng, nhưng vừa động vào, Tưởng Nhược Nam lại kêu thét lên, đành thôi, chỉ dùng ngón tay nhè nhẹ xoa thuốc lên da.

Đang bôi thuốc, cô ta nghe Tưởng Nhược Nam hỏi: "Hầu gia đâu rồi?"

Hồng Hạnh nhìn vào gáy Tưởng Nhược Nam một cái, đáp: "Vừa rồi nô tỳ thấy Hầu gia đã ra khỏi viện tử."

Ra khỏi viện tử, là đi rồi? Tưởng Nhược Nam nhớ tới bộ dạng ngượng ngùng vừa rồi của hắn, nàng cười, hắn nói ra những lời như thế có lẽ cũng ngại.

Hồng Hạnh không nhìn thấy sắc mặt Tưởng Nhược Nam, thấy nàng không nói gì, cô ta tưởng nàng buồn bực.

Bôi thuốc xong, Hồng Hạnh giúp nàng mặc lại quần, Tưởng Nhược Nam nhớ ra chỗ đau ở vai, nói với Hồng Hạnh: "Giúp ta bôi thêm thuốc ở vai nữa." Vừa rồi ở Từ Ninh cung, nàng không nhắc tới vết thương ở vai trước mặt mọi người, sợ ngộ nhỡ trên đó để lại dấu tích thì người ta sẽ tò mò. Vì vậy, lúc ở trong cung vết thương trên vai vẫn chưa được bôi thuốc.

"Trên vai phu nhân cũng bị thương sao?" Hồng Hạnh cũng thấy lạ, thấy Tưởng Nhược Nam định ngồi dậy, vội vàng lại đỡ nàng.

Đợi Tưởng Nhược Nam ngồi xong, Hồng Hạnh làm theo lời dặn của nàng, cởi áo nàng ra, vừa nhìn, cả hai người họ đều giật mình sợ hãi.

Trên hai bên vai đều hằn năm vết ngón tay, nổi bật trên làn da trắng của nàng, khiến chúng vô cùng rõ ràng.

Tưởng Nhược Nam rủa thầm, "con khỉ" chết tiệt, xuống tay nặng như thế, chẳng trách vừa rồi nàng thấy rất đau. Mẹ nó chứ, chỉ cho hắn một cái bạt tai, mà hắn cũng có chịu thiệt đâu!

Hồng Hạnh ngồi bên cạnh thì hít một hơi thật sâu, hai tay bịt chặt miệng, mắt mở to kinh ngạc, bộ dạng như không dám tin những gì đang bày ra trước mắt.

"Tiểu thư, vết thâm này…" Không giống như bị ngã, giống như hành vi của con người gây ra. Còn ai gây ra, rõ ràng không cần suy đoán, ngoài Hầu gia ra, còn có thể là ai?

Hầu gia lại ghét tiểu thư như vậy sao, còn ra tay với tiểu thư nữa?

Tưởng Nhược Nam nhìn biểu hiện của Hồng Hạnh, sầm mặt xuống: "Hồng Hạnh, tối nay những gì ngươi nhìn thấy không được nói cho ai biết, nếu không ta sẽ không tha cho ngươi đâu."

"Vâng, thưa phu nhân!" Lúc này thì Hồng Hạnh càng thêm khẳng định tiểu thư đã bị Hầu gia đối xử thô bạo, nhưng không dám để người ngoài biết.

Hồng Hạnh bôi thuốc cho Tưởng Nhược Nam, năm vết ngón tay trên vai hằn sâu xuống da, rõ ràng khi ấy Hầu gia đã rất chán ghét và tức giận tiểu thư nên mới làm vậy.

Cô ta nhìn vẻ mặt bình thản của Tưởng Nhược Nam, da không trắng lắm, mũi không cao lắm, miệng cũng chẳng nhỏ xinh, kiểu tướng mạo như tiểu thư đàn ông không thích. Nhưng còn cô ta…cô ta… Cô ta mặc dù không đến mức như hoa như nguyệt nhưng so với tiểu thư cũng phải hơn vài phần…

Nếu tiểu thư chịu cho cô ta cơ hội, cô ta chắc chắn sẽ khiến Hầu gia chịu đến Thu Đường viện nhiều hơn, cô ta nhất định sẽ giúp tiểu thư giữ được Hầu gia…

Nhưng tại sao tiểu thư không chịu cho cô ta cơ hội?

Đúng rồi, có lẽ tiểu thư không nghĩ ra, tiểu thư vốn không thông minh mà, nếu không ai nhắc nhở tiểu thư, thì tiểu thư chắc chắn sẽ không nghĩ đến chuyện này. Đây rõ ràng là một chuyện tốt, sao tiểu thư có thể không đồng ý? Có lẽ cô ta nên nhắc tiểu thư chăng?

Buổi tối hôm ấy, mặc dù Tưởng Nhược Nam không được xem kịch, không được tham gia vào không khí vui vẻ náo nhiệt ấy, nhưng tiếng tăm của nàng không ai bì kịp.

Sau khi nghỉ ngơi một lát, Thái hậu lại bảo Diệp cô cô sắp xếp xe đưa nàng hồi phủ, bà cũng để Cận Thiệu Khang cùng đi với nàng luôn.

Về đến Hầu phủ, vì chuyện Tưởng Nhược Nam bị thương mà Hầu phủ ồn ào một phen, Thái phu nhân, Triệu di thái thái đều tới thăm nàng.

Thái phu nhân ngồi xuống bên giường nhìn Tưởng Nhược Nam nằm sấp bất động, thở dài nói: "Đang yên đang lành, sao lại ngã tới mức này?" Rồi quay đầu sang trách móc Hồng Hạnh: "Ngươi hầu hạ chủ nhân thế nào vậy!"

Hồng Hạnh vô cùng sợ hãi Thái phu nhân, nghe lời trách bèn quỳ mọp xuống, dập đầu cồm cộp: "Xin Thái phu nhân trách phạt."

Tưởng Nhược Nam vội lên tiếng nói đỡ cô ta: "Không liên quan tới Hồng Hạnh, là con không cho cô ta đi theo."

Thái phu nhân cau mày: "Sao có thể không cho người đi theo bên cạnh, như thế không hợp lễ nghi, sau này không được như vậy nữa."

"Vâng, thưa mẫu thân." Tưởng Nhược Nam thở dài, đi đến đâu cũng có người theo hầu, thế thì còn gì tự do nữa? Nhưng nàng có cách nào chứ? Ai bảo nàng xuyên không tới một xã hội phong kiến như thế này.

Thái phu nhân quay sang trách cứ con trai: "Hầu gia cũng có lỗi, vào cung Hầu gia phải quan tâm chăm sóc thê tử mới đúng."

Cận Thiệu Khang cúi đầu nhận lỗi: "Mẫu thân nói phải, đều là lỗi của nhi tử."

Thái phu nhân nghĩ đến việc con trai mình không thích thê tử này, nên cũng không đành trách cứ hắn thêm nữa, chỉ nói: "Hôm nay Nhược Lan hoảng sợ nên buổi tối Hầu gia ở lại với nàng."

Tưởng Nhược Nam cuống lên, vội vàng ngẩng đầu dậy: "Mẫu thân, không cần phiền Hầu gia đâu, Nhược Lan không sao!" Nàng nhìn Cận Thiệu Khang, thầm nghĩ, chắc hắn sẽ không đồng ý chứ? Tối nay nàng nói với hắn nhiều thứ như thế, có lẽ hắn cũng đã hiểu ý của nàng rồi.

Một tháng hai lần thì cũng đành thôi, nếu như để hắn muốn đến thì đến, những ngày chung giường chung gối nhiều lên thì không chừng đến ngày nào đó giả thành thật, quá nguy hiểm!

Ai ngờ Cận Thiệu Khang chẳng nghĩ ngợi gì bèn nhận lời luôn, cứ như đấy là chuyện đương nhiên vậy.

Tưởng Nhược Nam len lén liếc nhìn hắn một cái, ai ngờ cứ như hắn có mắt mọc sau gáy vậy, đột nhiên quay đầu lại nhìn nàng, khóe miệng nhếch lên như cười như không.

Thái phu nhân lại dặn dò thêm vài câu nữa, bảo bọn a hoàn phải hầu hạ nàng cẩn thận, xong xuôi bà mới cùng mọi người rời đi.

Thái phu nhân đi rồi, Tưởng Nhược Nam nói với Cận Thiệu Khang: "Hầu gia, giờ Thái phu nhân đã đi, chàng cũng về nghỉ ngơi cho sớm, thiếp không sao, không cần chàng phải ở lại với thiếp."

Cận Thiệu Khang đi đến bên mép giường, ngồi xuống: "Ta đã nhận lời với mẫu thân rồi, mẫu mệnh khó cãi." Trong lòng đột nhiên lại cảm thấy ấm ức, người khác đều phải hao tâm tổn trí để tìm cách lấy lòng hắn, chỉ cầu hắn tới, nhưng nàng thì lại tìm mọi cách để né tránh hắn.

Lạ một điều là bản thân hắn cứ đến đây hết lần này tới lần khác, thế nghĩa là sao?

Nghe vậy, Tưởng Nhược Nam cũng không tiện nói thêm gì nữa, không thể đuổi hắn về. Tùy tiện cũng có giới hạn của nó, dù sao đây cũng là một xã hội mà nam quyền lên ngôi, khiến người đàn ông mất mặt, chẳng phải chuyện gì tốt đẹp.

Dù sao hắn cũng sẽ không chạm vào nàng, mặc kệ hắn đi.

Cận Thiệu Khang thấy nàng không nói gì, lại hỏi: "Giờ cảm thấy đỡ hơn chưa?"

Tưởng Nhược Nam gật gật đầu: "Đã bôi thuốc một lần trong cung rồi, không còn đau như trước nữa, nhưng không thể cử động, hễ cử động sẽ đau."

Nhắc đến bôi thuốc, Cận Thiệu Khang đột nhiên nhớ ra, lấy một chiếc lọ bằng gỗ màu đỏ từ trên người, "Thái y nói, buổi tối trước khi đi ngủ phải bôi thêm lần nữa." Nói rồi quay người, định nhấc chiếc chăn mỏng trên người nàng ra.

Tưởng Nhược Nam thất kinh, quay đầu trừng mắt nhìn hắn: "Chàng định làm gì?"

"Bôi thuốc!" Cận Thiệu Khang lắc lắc lọ thuốc trong tay.

Tưởng Nhược Nam chống tay định đứng dậy, dùng một tay nắm chặt chiếc chăn: "Không cần phiền Hầu gia, để thiếp gọi Hồng Hạnh vào giúp thiếp bôi là được!" Đùa chắc, nàng bị thương ở chỗ nhạy cảm như thế, lẽ nào nàng dám cởi quần ra trước mặt hắn?

Cận Thiệu Khang biết nàng sẽ không đồng ý, thực ra chỉ muốn trêu nàng thôi, lúc này nhìn phản ứng của nàng, lại cảm thấy rất thú vị, "Nhược Lan, chúng ta đã là phu thê, nàng xấu hổ gì chứ? Huống hồ…" Hắn đột nhiên ghé sát vào người nàng, ánh mắt sáng quắc nhìn nhìn, lúm đồng tiền bên má trái lấp ló: "Trên người nàng có chỗ nào mà ta chưa nhìn đâu?" Lúc này nếu có Ninh An ở đây, nhất định hắn sẽ kinh ngạc tới rớt cả cằm xuống đất, bởi vì một vị Hầu gia xưa nay luôn đặt lễ nghi quy củ lên hàng đầu như hắn lại có thể thốt ra những lời như thế.

Nghe thấy câu này, trong đầu Tưởng Nhược Nam đột nhiên phát hiện ra cảnh tượng phong tình sau tấm bình phong tối hôm đó, máu trong người nàng như dồn cả lên, mặt nàng đỏ tới mức có thể chích ra máu.

Nàng cúi đầu, tay túm chặt chăn, vừa tức giận lại vừa ngượng ngùng, chỉ mong hắn lập tức biến khỏi mắt mình.

Cận Thiệu Khang thấy bộ dạng nàng như vậy mới ngớ ra trước những lời mình vừa nói. Hắn lớn từng này rồi, chưa từng có hành vi ngôn ngữ thất lễ như thế bao giờ, bỗng dưng hắn cũng thấy ngượng, không khí trở nên vô cùng gượng gạo, nhưng trong lòng hắn lại thấy có chút thích thú, một cảm giác rất kỳ lạ.

Mặt hắn nóng bừng, chân tay lóng ngóng, không dám nhìn vào mặt nàng. Một lát sau, hắn đặt lọ thuốc màu đỏ trong tay xuống giường, đứng dậy lắp bắp nói: "Ta ra ngoài gọi… gọi a hoàn vào bôi thuốc cho nàng."

Nói xong quay người vội vàng đi ra.

Tưởng Nhược Nam nhìn theo bóng lưng hắn, vừa tức giận vừa buồn cười, lẩm bẩm mắng một câu: "Lưu manh." Nói xong không kìm được bèn bật cười.

Cận Thiệu Khang ra ngoài, đi tới tiền viện, muốn gọi một a hoàn vào, nhưng đám a hoàn trong viện tử này hắn chẳng biết tên ai. Hồng Hạnh thấy hắn đi ra, vội vàng tươi cười bước tới, dùng thứ giọng ngọt ngào nhất để nói với hắn: "Hầu gia có gì dặn dò ạ?"

Nhưng Cận Thiệu Khang chẳng thèm nhìn cô ta một cái, chỉ nói ngắn gọn: "Vào bôi thuốc cho phu nhân đi." Chỉ cần không phải là đứng trước Tưởng Nhược Nam, thì Cận Thiệu Khang sẽ rất tự nhiên khôi phục lại bộ mặt nghiêm như "quân bài" của mình, giọng nói sẽ trở nên lạnh lùng, thản nhiên, khiến người đối diện phải cảm thấy sợ hãi.

"Vâng." Hồng Hạnh không chống đỡ được sự lạnh lùng của hắn, vô thức cúi gằm đầu xuống, sau đó nhìn hắn lướt qua người mình, ra khỏi viện tử.

Nhìn theo bóng dáng anh tuấn của hắn, Hồng Hạnh thầm nghĩ: Thái phu nhân chẳng phải đã bảo tối nay Hầu gia nghỉ ở đây sao? Sao lại bỏ đi, thì ra vừa rồi Hầu gia làm vậy chỉ là vì muốn đối phó với Thái phu nhân thôi. Xem ra, tiểu thư đúng là không được lòng Hầu gia cho lắm.

Đưa ra kết luận này, tâm trạng Hồng Hạnh thấy là lạ, không phân biệt được là mừng hay lo.

Hồng Hạnh vào phòng, đi đến trước giường của Tưởng Nhược Nam.

"Phu nhân, Hầu gia gọi nô tỳ vào bôi thuốc cho ngươi."

"Thuốc để ở kia." Tưởng Nhược Nam ra hiệu cho Hồng Hạnh nhìn về phía đầu giường.

Hồng Hạnh cầm lọ thuốc, quay người kéo chân xuống, thận trọng cởi quần cho Tưởng Nhược Nam, nhìn thấy vết thương của nàng, bất giác "á" lên một tiếng kinh hãi.

"Tiểu thư, thì ra tiểu thư bị thương nghiêm trọng thế này!" Trên mông một mảng thâm đen rất lớn.

"Không sao, mau bôi thuốc cho ta đi, mấy ngày nữa sẽ khỏi thôi."

Hồng Hạnh bôi thuốc lên da nàng, muốn bóp cho nàng, nhưng vừa động vào, Tưởng Nhược Nam lại kêu thét lên, đành thôi, chỉ dùng ngón tay nhè nhẹ xoa thuốc lên da.

Đang bôi thuốc, cô ta nghe Tưởng Nhược Nam hỏi: "Hầu gia đâu rồi?"

Hồng Hạnh nhìn vào gáy Tưởng Nhược Nam một cái, đáp: "Vừa rồi nô tỳ thấy Hầu gia đã ra khỏi viện tử."

Ra khỏi viện tử, là đi rồi? Tưởng Nhược Nam nhớ tới bộ dạng ngượng ngùng vừa rồi của hắn, nàng cười, hắn nói ra những lời như thế có lẽ cũng ngại.

Hồng Hạnh không nhìn thấy sắc mặt Tưởng Nhược Nam, thấy nàng không nói gì, cô ta tưởng nàng buồn bực.

Bôi thuốc xong, Hồng Hạnh giúp nàng mặc lại quần, Tưởng Nhược Nam nhớ ra chỗ đau ở vai, nói với Hồng Hạnh: "Giúp ta bôi thêm thuốc ở vai nữa." Vừa rồi ở Từ Ninh cung, nàng không nhắc tới vết thương ở vai trước mặt mọi người, sợ ngộ nhỡ trên đó để lại dấu tích thì người ta sẽ tò mò. Vì vậy, lúc ở trong cung vết thương trên vai vẫn chưa được bôi thuốc.

"Trên vai phu nhân cũng bị thương sao?" Hồng Hạnh cũng thấy lạ, thấy Tưởng Nhược Nam định ngồi dậy, vội vàng lại đỡ nàng.

Đợi Tưởng Nhược Nam ngồi xong, Hồng Hạnh làm theo lời dặn của nàng, cởi áo nàng ra, vừa nhìn, cả hai người họ đều giật mình sợ hãi.

Trên hai bên vai đều hằn năm vết ngón tay, nổi bật trên làn da trắng của nàng, khiến chúng vô cùng rõ ràng.

Tưởng Nhược Nam rủa thầm, "con khỉ" chết tiệt, xuống tay nặng như thế, chẳng trách vừa rồi nàng thấy rất đau. Mẹ nó chứ, chỉ cho hắn một cái bạt tai, mà hắn cũng có chịu thiệt đâu!

Hồng Hạnh ngồi bên cạnh thì hít một hơi thật sâu, hai tay bịt chặt miệng, mắt mở to kinh ngạc, bộ dạng như không dám tin những gì đang bày ra trước mắt.

"Tiểu thư, vết thâm này..." Không giống như bị ngã, giống như hành vi của con người gây ra. Còn ai gây ra, rõ ràng không cần suy đoán, ngoài Hầu gia ra, còn có thể là ai?

Hầu gia lại ghét tiểu thư như vậy sao, còn ra tay với tiểu thư nữa?

Tưởng Nhược Nam nhìn biểu hiện của Hồng Hạnh, sầm mặt xuống: "Hồng Hạnh, tối nay những gì ngươi nhìn thấy không được nói cho ai biết, nếu không ta sẽ không tha cho ngươi đâu."

"Vâng, thưa phu nhân!" Lúc này thì Hồng Hạnh càng thêm khẳng định tiểu thư đã bị Hầu gia đối xử thô bạo, nhưng không dám để người ngoài biết.

Hồng Hạnh bôi thuốc cho Tưởng Nhược Nam, năm vết ngón tay trên vai hằn sâu xuống da, rõ ràng khi ấy Hầu gia đã rất chán ghét và tức giận tiểu thư nên mới làm vậy.

Cô ta nhìn vẻ mặt bình thản của Tưởng Nhược Nam, da không trắng lắm, mũi không cao lắm, miệng cũng chẳng nhỏ xinh, kiểu tướng mạo như tiểu thư đàn ông không thích. Nhưng còn cô ta...cô ta... Cô ta mặc dù không đến mức như hoa như nguyệt nhưng so với tiểu thư cũng phải hơn vài phần...

Nếu tiểu thư chịu cho cô ta cơ hội, cô ta chắc chắn sẽ khiến Hầu gia chịu đến Thu Đường viện nhiều hơn, cô ta nhất định sẽ giúp tiểu thư giữ được Hầu gia...

Nhưng tại sao tiểu thư không chịu cho cô ta cơ hội?

Đúng rồi, có lẽ tiểu thư không nghĩ ra, tiểu thư vốn không thông minh mà, nếu không ai nhắc nhở tiểu thư, thì tiểu thư chắc chắn sẽ không nghĩ đến chuyện này. Đây rõ ràng là một chuyện tốt, sao tiểu thư có thể không đồng ý? Có lẽ cô ta nên nhắc tiểu thư chăng?

64. Chương 64

Hồng Hạnh bỗng thấy người nóng hẳn lên, càng nghĩ càng thấy chuyện này rất khả thi, chỉ cần tiểu thư nhận lời cô ta, cô ta sẽ không cần phải sợ sự uy hiếp của Vu di nương nữa. Cô ta cũng không cần lén lút phản bội tiểu thư, người đã cùng lớn lên với mình.

Chỉ cần tiểu thư nhận lời, sau này cô ta cũng là chủ nhân rồi, cũng sẽ có viện tử, sẽ có a hoàn hầu hạ, được ăn ngon mặc đẹp...

Chỉ cần cô ta lên tiếng nhắc nhở tiểu thư, không chừng tiểu thư sẽ đồng ý, tại sao lại không đồng ý chứ? Cô ta nhất định sẽ giúp tiểu thư giữ chặt Hầu gia!

Tưởng Nhược Nam cảm thấy động tác của Hồng Hạnh càng lúc càng chậm, hơi thở càng lúc càng gấp gáp, nàng thấy có chút kỳ lạ, bèn khe khẽ quay đầu sang, hỏi: "Hồng Hạnh, làm sao thế?"

Hồng Hạnh hít một hơi thật sâu, trong nháy mắt cô ta đã hạ quyết tâm. Cô ta đứng dậy, lùi về phía sau hai bước, bộp một tiếng quỳ mọp xuống trước giường Tưởng Nhược Nam, vẻ mặt rất kiên quyết.

Tưởng Nhược Nam bị bộ dạng hăm hở như chuẩn bị ra trận của cô ta dọa cho giật nảy mình, nàng kéo áo lên, cúi đầu nhìn cô ta nói: "Ngươi định làm gì?"

Hồng Hạnh vội dập đầu ba lần trước Tưởng Nhược Nam, sau đó ưỡn thẳng lưng, nhìn Tưởng Nhược Nam nói: "Phu nhân, Hồng Hạnh có chuyện muốn thưa với phu nhân."

"Chuyện gì?" Tưởng Nhược Nam có linh cảm, chuyện mà Hồng Hạnh xin tuyệt đối không phải tốt đẹp gì.

"Trước khi Hồng Hạnh cầu xin phu nhân, Hồng Hạnh xin hứa, những suy nghĩ đó của Hồng Hạnh tuyệt đối không có chút tư tâm nào. Hồng Hạnh một lòng trung thành, hoàn toàn là vì nghĩ cho phu nhân, mong phu nhân hãy tin vào lòng trung thành của Hồng Hạnh!"

Hồng Hạnh càng nói nghiêm trọng như thế thì Tưởng Nhược Nam càng nổi da gà. Kinh nghiệm của nàng, càng những người sốt sắng muốn thể hiện lòng trung, thì càng là người không đáng tin!

"Ngươi nói xem!"

Ngực Hồng Hạnh phập phồng, đầu mũi rịn mồ hôi, rõ ràng cô ta đang rất căng thẳng. Cô ta hít một hơi thật sâu rồi mới ngẩng đầu lên, nhìn Tưởng Nhược Nam nói: "Tiểu thư, xin tiểu thư hãy cho Hồng Hạnh cơ hội hầu hạ Hầu gia!"

Bên ngoài, Cận Thiệu Khang đoán chừng giờ này Tưởng Nhược Nam đã bôi xong thuốc rồi, hắn bèn quay lại Thu Đường viện. Vừa rồi hắn chẳng qua chỉ muốn ra ngoài để tâm trạng được bình tĩnh trở lại, làm dịu không khí ngượng ngùng giữa hai người, chứ hoàn toàn không muốn bỏ đi như lời Hồng Hạnh nói.

Hắn vào viện tử, bọn a hoàn thấy Hầu gia đã đi lại quay vào thì vô cùng vui mừng. Liên Kiều định vào phòng thống báo, Cận Thiệu Khang xua xua tay, ra hiệu cho cô ta im lặng, hắn rất muốn xem xem, Tưởng Nhược Nam sẽ có biểu hiện gì khi thấy mình quay lại.

Hắn đi qua tiền viện, tới trước tiền đình, đứng ở cửa phòng, vừa định đẩy cửa bước vào thì đúng lúc nghe Hồng Hạnh nói: "Tiểu thư, xin tiểu thư cho Hồng Hạnh cơ hội được hầu hạ Hầu gia!"

Vô thức, động tác trên tay Cận Thiệu Khang ngừng lại.

Hồng Hạnh, là ai?

Trong phòng, Tưởng Nhược Nam đương nhiên hiểu ý của Hồng Hạnh. Thời gian này, Hồng Hạnh thường hay làm bộ làm tịch trước mặt Cận Thiệu Khang, không phải nàng không biết, chỉ là nàng chẳng buồn quan tâm, người ta muốn bán mình, nàng đâu thể ngăn cản?

Nhưng điều đó không có nghĩa là nàng đồng ý trở thành "bà mối".

Hồng Hạnh thấy Tưởng Nhược Nam không nói gì, cho rằng nàng không nghe rõ, lại lên tiếng nói tiếp: "Tiểu thư, ý của Hồng Hạnh là..." Rốt cuộc thì cô ta cũng vẫn còn là một khuê nữ, nói tới những chuyện thế này cũng cảm thấy ngượng ngùng, mặt cô ta đỏ bừng, bắt đầu lắp ba lắp bắp.

"Ý của Hồng Hạnh là..." Nói mãi vẫn không thốt ra được.

Tưởng Nhược Nam không đủ kiên nhẫn, bèn nói thay cô ta: "Ý của ngươi là muốn ta sắp xếp ngươi vào hầu khi Hầu gia tắm, phải thế không? Có phải ngươi muốn một cơ hội như thế?" Chẳng qua chỉ là chuyện ấy, cần gì phải nói đẹp đẽ như thế?

Cận Thiệu Khang đứng ngoài cũng đã hiểu ra họ đang nói chuyện gì, lại thêm một a hoàn nữa muốn bay lên ngọn cây làm phượng hoàng. Chuyện này không phải là mới trong những gia đình giàu có thời nay, trước kia hắn cũng có thấy chẳng có gì ghê gớm, nhưng lúc này hắn cảm thấy rất khó chịu.

Nàng có đồng ý không? Nàng sẽ đồng ý đưa người con gái khác lên giường hắn chứ? Bởi vì nàng không muốn sinh con đẻ cái cho hắn, nàng sẽ cho người ta vào hầu hạ hắn ư?

Hồng Hạnh không ngờ Tưởng Nhược Nam lại nói thẳng ra như thế, mặt cô ta càng đỏ dữ hơn. Nhưng nghe khẩu khí của tiểu thư thì hình như tiểu thư không giận, điều này khiến cô ta lấy lại được dũng khí.

"Tiểu thư, Hồng Hạnh chỉ cần có được sự sủng ái của Hầu gia, nhất định sẽ không quên đại ân đại đức của tiểu thư! Sau này Hồng Hạnh sẽ phục tùng mọi mệnh lệnh của tiểu thư, cố gắng để Hầu gia thường xuyên tới Thu Đường viện, con trai con gái mà Hồng Hạnh sinh ra cũng sẽ giao cho tiểu thư, Hồng Hạnh sẽ toàn tâm toàn ý giúp tiểu thư củng cố địa vị của người ở Hầu phủ. Tiểu thư, chúng ta cùng nhau lớn lên, ngoài Hồng Hạnh ra, tiểu thư còn có thể tin tưởng ai chứ? Nếu trong mắt Hầu gia không có tiểu thư, đến khi Vu di nương sinh thứ trưởng tử rồi, chắc chắn mẹ con họ sẽ trở thành mối đe dọa đối với tiểu thư! Vu di nương không phải người đơn giản, tới khi đó cô ta tuyệt đối sẽ không nương tay với người! Hồng Hạnh không thế, Hồng Hạnh là người của tiểu thư, cả đời này Hồng Hạnh sẽ không phản bội, cho dù sau này có được sự sủng ái của Hầu gia, Hồng Hạnh cũng vẫn coi mình là nô tỳ của tiểu thư. Chỉ cần tiểu thư cho Hồng Hạnh cơ hội, Hồng Hạnh nhất định sẽ giúp tiểu thư giữ chân Hầu gia!"

Hồng Hạnh nói một hơi, sau đó nín thở nhìn nàng, lẳng lặng đợi câu trả lời.

Tiểu thư sẽ đồng ý! Tiểu thư không ngốc, tiểu thư không thể giữ chân Hầu gia, đương nhiên phải nghĩ cách khác. Trước kia còn có Ánh Tuyết, giờ Ánh Tuyết đã bị gả rồi, bên cạnh tiểu thư còn ai thích hợp hơn cô

ta nữa? Tiểu thư nhất định sẽ đồng ý!

Tưởng Nhược Nam nghe cô ta nói xong, ngẩn ra một lúc, không kìm được bật cười thành tiếng.

Thì ra trong mắt mọi người, nàng chỉ là một kẻ đáng thương không giữ được chồng, đến ngay cả a hoàn hầu hạ cạnh nàng cũng muốn tận dụng cơ hội đó, cũng cho rằng chỉ có dựa vào cô ta nàng mới giữ được người đàn ông kia.

Cho dù nàng có được Thái hậu, Hoàng hậu yêu quý tới đâu, thì trong mắt mọi người, cuối cùng nàng cũng chỉ là một kẻ thất bại mà thôi!

Có những chuyện, hình như nàng đã nghĩ quá đơn giản…

"Tiểu thư…" Hồng Hạnh thấy Tưởng Nhược Nam cười mãi không ngừng, trong lòng bắt đầu lo sợ.

"Hồng Hạnh, ngươi dựa vào cái gì mà cho rằng ngươi nhất định sẽ có được sự sủng ái của Hầu gia? Cho dù ta ban cho ngươi cơ hội đó thì ngươi có thể có được sự sủng ái của chàng không?"

Hồng Hạnh vừa nghe đã thấy có cơ hội, lòng vui mừng thấp thỏm: "Chỉ cần tiểu thư cho Hồng Hạnh cơ hội, Hồng Hạnh nhất định sẽ tận tâm tận lực giành được sự sủng ái của Hầu gia!" Làm gì có người đàn ông nào không ham sắc, mặc dù cô ta không phải quốc sắc thiên hương, nhưng cũng còn xinh đẹp hơn tiểu thư, lại thêm trong hoàn cảnh "nhạy cảm" như thế, lẽ nào Hầu gia không động lòng? Nếu cô ta may mắn, một lần có thai ngay, thì cả đời này sẽ được sống một cuộc sống vinh hoa phú quý!

Cận Thiệu Khang đứng ngoài nghe những lời của Tưởng Nhược Nam, trái tim hắn như rớt xuống, cảm giác thất vọng và phẫn nộ trong nháy mắt nuốt chửng hắn, hắn quay người nhấc chân định bỏ đi. Nhưng đúng khi ấy, trong phòng, tiếng nàng lại vang lên: "Có thể sẽ như thế. Nhưng Hồng Hạnh, chuyện này ta không làm được!"

Cận Thiệu Khang quay đầu lại, vào giây phút ấy, hắn như vừa từ trong bóng tối bước ra ngoài ánh sáng.

Trong phòng, Hồng Hạnh không thể hiểu, "Tại sao, tiểu thư? Nô tỳ biết tiểu thư rất thích Hầu gia, nhưng…"

Tưởng Nhược Nam thôi không cười nữa, nhìn cô ta, chầm chậm đáp: "Hồng Hạnh, nếu ta thích Hầu gia thì cho dù ta không đắc sủng, không được chàng quan tâm, ta cũng sẽ không đưa người con gái khác lên giường chàng. Nếu ta không thích Hầu gia, ta cũng sẽ không vì lợi ích của mình mà khống chế cuộc sống của người khác, mặc dù chuyện này là do ngươi tự nguyện, nhưng những chuyện như thế rất bẩn thỉu, rất vô liêm sỉ, ta không làm nổi! Cho dù cả đời này Hầu gia không đến Thu Đường viện, cho dù ngay ngày mai Vu Thu Nguyệt uy hiếp địa vị của ta, ta cũng không thèm làm cái việc xấu xa ấy! Hồng Hạnh, nếu Hầu gia thích ngươi, muốn thu nạp ngươi, ta tuyệt đối không ngăn cản chàng, ta sẽ đường hoàng giúp chàng hoàn thành tâm nguyện. Nhưng, ngươi bảo ta phải ngầm bố trí chuyện đó, thì không được. Trong bất kỳ tình huống nào, đáp án của ta cũng mãi mãi là, không được!"

Hồng Hạnh nghe nàng nói xong, sắc mặt hết đỏ lại trắng, phải rất lâu sau cô ta mới hồi tỉnh lại, lắp bắp: "Tiểu thư…"

Cô ta còn định nói gì nữa, nhưng Tưởng Nhược Nam đã không còn kiên nhẫn tiếp tục lằng nhằng với cô ta: "Chuyện hôm nay ta coi như chưa từng xảy ra. Ngươi cũng không cần lo ta sẽ làm gì ngươi. Chỉ cần Hầu gia thích ngươi, ta tuyệt đối không có ý kiến, nếu Hầu gia không có tâm tư ấy thì tốt nhất ngươi nên an phận một chút. Có những thứ nhìn thì rất đẹp, nhưng thực ra nó thối rữa xấu xa tới mức sẽ khiến ngươi hối hận. Thân phận nào làm việc ấy, dù không cam lòng, nhưng đấy là cách an toàn nhất, hy vọng ngươi hiểu lời ta. Ngươi ra ngoài đi."

Hồng Hạnh đã biết chuyện này thế là không còn hi vọng gì nữa, cô ta vô cùng thất vọng, trái tim như rớt xuống địa ngục.

Nếu Hầu gia thích cô ta, để ý đến cô ta thì cô ta còn cần đến cầu xin tiểu thư sao? Đây chẳng qua là cái cớ để tiểu thư từ chối, nói cho cùng, tiểu thư sợ cô ta sau khi đắc sủng sẽ trèo lên đầu mình mà thôi! Cô ta trung thành với tiểu thư phỏng ích gì? Vì không muốn phản bội tiểu thư, cô ta còn mạo hiểm từ chối Vu di nương, nhưng thế thì đã sao, cô ta có được gì đâu?

Hồng Hạnh lồm cồm bò dậy, quay người, cúi đầu buồn bã đi ra ngoài, vừa mở cửa, lại thấy Cận Thiệu Khang đứng đó, ánh mắt nhìn mình, sắc lạnh.

Hồng Hạnh sợ tới mức hồn bay phách lạc, "á" lên một tiếng thất thanh, ngồi bệt xuống đất. Cô ta ngẩng đầu lên, vô cùng kinh hãi khi thấy Hầu gia, sắc mặt cô ta trắng bệch như tờ giấy.

Tưởng Nhược Nam nghe tiếng Hồng Hạnh kêu, nhoài người ra hỏi: "Chuyện gì thế, Hồng Hạnh?" Lời vừa dứt, Cận Thiệu Khang đã sa sầm sắc mặt bước đến bên cạnh Hồng Hạnh.

Hắn cúi đầu nhìn cô ta, lạnh lẽo nói: "Sau này, chỉ cần ta tới đây thì ngươi đừng xuất hiện trước mặt ta, nếu không ta sẽ lập tức bán ngươi khỏi Hầu phủ!"

"Hầu gia!" Hồng Hạnh bật khóc.

Cận Thiệu Khang không nhìn cô ta nữa, khẽ rít lên: "Cút!"

Hồng Hạnh không dám nói thêm gì, vừa bò vừa chạy ra khỏi phòng.

Sau khi Hồng Hạnh đi rồi, Cận Thiệu Khang quay người đóng cửa, sau đó chầm chậm bước tới bên Tưởng Nhược Nam. Hắn nhìn nàng, vẻ mặt rất đặc biệt, giống như vui mừng, giống như cảm động lại vừa như rất kích động. Tóm lại, đó là vẻ mặt khiến Tưởng Nhược Nam bối rối.

"Hầu gia, chẳng phải chàng đi rồi sao?"

Cận Thiệu Khang nhìn nàng, khẽ đáp: "Nàng muốn ta đi thật à? Biết đâu ngày mai sẽ lại có người nữa đến nói muốn nàng giúp."

Tưởng Nhược Nam cười: "Chàng đã nghe thấy cả rồi phải không? Hầu gia, chàng cũng đừng trách Hồng Hạnh, những gì chàng nói vừa rồi đã khiến cô ta sợ chết khiếp."

Cận Thiệu Khang có chút bất ngờ: "Nàng còn nói đỡ cho cô ta nữa?" Đổi lại là người khác, đã lập tức đuổi a hoàn đó khỏi phủ rồi.

"Thực ra cô ta cũng chẳng có gì sai, sống sung sướng an nhàn ai chẳng muốn. Trong phủ này, có mấy a hoàn không có tâm tư như Hồng Hạnh đâu, lẽ nào họ đều là người xấu cả?" Trong xã hội nam quyền lên ngôi thì nữ tử trong phủ đều muốn trèo cao, chỉ cần lên được giường của nam chủ nhân, nói cho cùng, nếu người đàn ông không có ý đó, thì a hoàn người dưới sao dám vọng tưởng?

Cận Thiệu Khang lặng lẽ nhìn nàng rất lâu, sau đó khẽ cười: "Nhược Lan, trước nay chẳng có ai thật sự hiểu nàng..." Hắn vẫn nhìn nàng, ánh mắt dịu dàng như nước, giống như muốn hòa tan nàng vào đó, "Có điều cũng may là như thế..."

Hắn cúi người, nhẹ nhàng hôn lên môi nàng một cái.

Buổi tối, Tưởng Nhược Nam đành phải nằm sấp ngủ.

Cận Thiệu Khang lại nghiêng người nằm xuống cạnh nàng, một tay đỡ đầu, mắt nhìn nàng không chớp.

Tưởng Nhược Nam mặc dù quay đầu ra ngoài nhưng vẫn cảm nhận được ánh mắt hắn, ánh mắt kỳ lạ đó khiến nàng buồn buồn sau gáy. Cuối cùng, nàng không thể nhịn được nữa, quay đầu sang hỏi hắn: "Hầu gia, chàng cứ nhìn thiếp mãi để làm gì, có gì không ổn sao?"

Nàng nhìn thẳng vào mắt hắn, ánh mắt hắn thăm thẳm, như đang chất chứa rất nhiều tâm tư, nhưng vẻ mặt lại phẳng lặng như nước, không chút gợn sóng.

65. Chương 65

"Nhược Lan, trước kia ta tưởng đã rất hiểu nàng, nhưng tiếp xúc nhiều rồi mới thấy, ta chẳng hiểu gì về nàng cả, ví dụ như y thuật của nàng, ví dụ như những suy nghĩ kỳ lạ của nàng, ví dụ như câu đối mà nàng giải hôm nay. Nhược Lan, đôi lúc ta thường có ảo giác, ta cảm thấy nàng căn bản không phải là Tưởng Nhược Lan mà ta từng biết."

Trái tim Tưởng Nhược Nam bỗng đập mạnh thình thịch, nhưng ngoài mặt nàng vẫn cố gắng nở một nụ cười rất tươi: "Hầu gia nói thế là có ý gì, lẽ nào chàng muốn nói thiếp là người giả mạo?"

Cận Thiệu Khang cụp mắt, cười cười: "Đương nhiên ta không nghi ngờ như thế, một người đang sống yên lành, đâu dễ dàng giả mạo, đây chỉ là cảm giác của ta mà thôi!"

"Về y thuật, thiếp cũng không biết nhiều, cũng chẳng có mấy cơ hội để thể hiện, vì vậy mọi người mới không biết thôi. Suy nghĩ của thiếp chẳng có gì là lạ cả, chỉ vì chàng không thể lý giải, nên chàng mới cho là lạ. Còn về câu đối ngày hôm nay…" Tưởng Nhược Nam mỉm cười, "Lẽ nào Hầu gia thật cho rằng thiếp đối được câu đó, thiếp là người thế nào lẽ nào Hầu gia còn không rõ?"

"Không phải do nàng đối thì là ai?" Cận Thiệu Khang hỏi.

"Một người bạn của cha thiếp đã sớm đối được từ lâu rồi, nhưng người này coi thường công danh bổng lộc nên không chịu xuất đầu lộ diện, chỉ đối cho vui mà thôi, không có ý định công bố, cho nên người ngoài không thể biết được. Chẳng qua thiếp hưởng lợi từ người ta thôi, ra câu đối với thiếp, dù là câu đơn giản nhất thiếp cũng chẳng đối được!" Vẫn nên nói thật là hơn, ngộ nhỡ bị người ta treo cho cái danh tài nữ trên đầu, ngày nào cũng có người lôi ra khiêu chiến, với khả năng của nàng sớm muộn gì cũng bại lộ chân tướng.

"Thì ra là thế…" Cận Thiệu Khang cũng không nghi ngờ, so với việc Tưởng Nhược Nam đối được câu đối bế tắc suốt mấy chục năm nay, thì lý giải này của nàng có vẻ hợp lý hơn.

"Lúc ấy nàng làm bọn ta sợ quá, đám học sĩ xung quanh đều kinh ngạc tới mức rớt cằm xuống đất đến nơi…" Cận Thiệu Khang cười nói.

Tưởng Nhược Nam cứ nhìn hắn mãi, nhìn mãi nhìn mãi rồi bật cười, nụ cười này khiến hắn cảm thấy lạ.

"Nàng cười gì?"

Tưởng Nhược Nam cũng chống cằm, ngước mắt nhìn hắn, cười đáp: "Hầu gia khiến người ta rất bất ngờ!"

"Ta có gì khiến nàng phải bất ngờ?"

Có lẽ là do không khí lúc này khá thoải mái, cũng có thể vì trước đó họ đã nói chuyện với nhau trong cung, mà cũng có thể do tiếp xúc nhiều nên giữa hai người đã bắt đầu có cảm giác thân thiết. Tưởng Nhược Nam cảm thấy mình bắt đầu không còn ghét hắn, chán hắn nữa, mà nàng lại trò chuyện với hắn thoải mái như với một người bạn.

"Hầu gia lại có thể cười vui vẻ như thế, thiếp còn tưởng chàng là người rất cẩn thận trong lời ăn tiếng nói, trước kia, từ sáng tới tối chàng đều bày ra bộ mặt cứng ngắc ấy…" Nói rồi, Tưởng Nhược Nam bắt chước khuôn mặt nghiêm nghị như "quân bài" của hắn, bộ dạng nghiêm túc giả mạo này nhìn rất hài hước, Cận Thiệu Khang bị nàng chọc cho cười phá lên thích thú.

Hắn vừa cười, lông mày giãn ra, ánh mắt sáng bừng, lúm đồng tiền rất sâu, cả khuôn mặt như tỏa sáng hấp dẫn, khiến Tưởng Nhược Nam bị hút vào đó, mãi không rời được mắt đi, nàng không kìm được đành là kẻ "si tình ngây ngốc" một lát.

"Hầu gia, chàng cười như thế nhìn như trẻ ra năm tuổi." Tưởng Nhược Nam chống cằm xem hắn.

Cận Thiệu Khang thấy nàng nhìn mình chăm chăm không chớp mắt, đột nhiên tâm trạng thoải mái, nụ cười càng thêm rạng rỡ, "Nàng muốn bổn Hầu từ sáng đến tối đều nhìn người ta cười ngô nghê sao?"

Tưởng Nhược Nam bỗng liên tưởng tới cảnh ấy, bất giác rùng mình, chàng vẫn nên giữ bộ mặt "quân bài" thì hơn.

"Phải rồi, rốt cuộc thì Hầu gia bao nhiêu tuổi?" Tưởng Nhược Nam hơi tò mò, không ai nhắc đến tuổi hắn với nàng cả.

Từ xưa tới nay chưa ai dùng giọng điệu thân thiết mà thoải mái như thế nói chuyện với hắn. Thái phu nhân thì mang vẻ uy nghiêm của mẫu thân. Vu Thu Nguyệt thì chỉ muốn lấy lòng, nên lúc nào cũng thận trọng e dè; Hoa Thanh, Nhược Lâm thì cũng phải dè chừng nhìn sắc mặt hắn mà cư xử, giọng điệu sợ sệt lo lắng, chỉ lo hắn không vui. Riêng có nàng là luôn dùng giọng điệu vô cùng thoải mái khi nói với hắn, cảm giác này thật ấm áp, thật thân thiết.

Có thể được nói chuyện với nàng cũng rất dễ chịu, cho dù nàng không muốn động phòng với hắn, hắn cũng rất mãn nguyện.

Tay đỡ đầu, nhìn nàng ở gần ngay trong gang tấc, hắn có thể nhìn rõ từng chiếc lông mi của nàng, hắn có thể nhìn thấy bóng dáng mình trong đôi mắt nàng, hắn có thể ngửi thấy mùi hương thanh mát dịu nhẹ trên người nàng.

Cảm giác này thật tuyệt.

"Hai mươi hai? Hai mươi tư? Hay là hai mươi lăm?" Tưởng Nhược Nam tiếp tục hỏi. Mười tám tuổi ra chiến trường, năm năm sau quay về, có lẽ chỉ ở trong độ tuổi này mà thôi.

"Hai mươi tư." Cận Thiệu Khang đáp.

Hai mươi tư ư, Tưởng Nhược Nam cười cười, còn nhỏ hơn nàng ở kiếp trước những hai tuổi. Ở thời đại đó, một chàng trai hai mươi tư tuổi vẫn còn rất vô tư, còn đang chuẩn bị cố gắng vì tương lai, nhưng người đàn ông trước mặt nàng đây đã chinh chiến trở về, đã là quan tam phẩm, chẳng trách hắn lại già dặn như vậy.

"Hai mươi tư tuổi đã chức cao vọng trọng như vậy. Hầu gia cũng rất giỏi." Theo như nàng biết, chức quan của hắn hiện giờ tương đương với chức Phó Bộ trưởng Bộ Quốc phòng ở thời hiện đại.

"Chẳng có gì là giỏi cả, nếu không phải nhờ phụ thân ta, ta căn bản chẳng có cơ hội ấy." Suýt nữa thì quên hắn thuộc hàng "con ông cháu cha", khởi điểm đã cao hơn người khác rồi. Chỉ là không ngờ hắn lại khiêm tốn như thế.

"Bình thường ở phủ nha Hầu gia thường làm những gì?"

"Xem công văn các địa phương trình lên, thời gian này đang bận việc của Cấm vệ quân."

"Chẳng trách ngày nào Hầu gia cũng đi sớm về muộn, thiếp được gả về đây lâu như vậy rồi, chưa từng thấy Hầu gia nghỉ ngơi. Hầu gia không có ngày nghỉ sao?"

Cận Thiệu Khang nhìn nàng cười cười, ánh mắt sáng lấp lánh: "Xem ra nàng cũng rất quan tâm tới chuyện của ta?"

"À..." Tưởng Nhược Nam cười khan hai tiếng, "Chỉ là hơi tò mò thôi, tiện miệng thì hỏi xem thế nào..." "Con khỉ" này đúng là chỉ giỏi tự vơ vào mình thôi, ai quan tâm tới hắn chứ?

"Không còn sớm nữa, ngày mai Hầu gia còn phải lên triều, ngủ thôi!" Tưởng Nhược Nam buông tay chống cằm ra, nằm xuống.

Thấy nàng quay đầu đi, Cận Thiệu Khang như bị mất thứ gì đó, hắn khe khẽ thở dài, cũng nằm xuống, nhưng vẫn nằm nghiêng, mặt hướng về phía nàng. Mái tóc dài của nàng ở sát ngay cạnh má hắn, sự đụng chạm mềm mại dễ chịu này, hương thơm nhè nhẹ này khiến tim hắn say mê.

Hắn không kìm được giơ tay ra vuốt tóc nàng, nhưng khi bàn tay sắp chạm vào đầu nàng hắn bỗng dừng lại giữa chừng, không sao tiếp tục được nữa. Một lúc lâu sau, hắn thu tay lại và rồi vỗ vào đùi mình đánh "bộp" một cái như là giận dỗi.

"Có muỗi sao?" Tưởng Nhược Nam nghe thấy tiếng động nên hỏi.

"Đúng thế, có muỗi, một con muỗi rất to." Cận Thiệu Khang chu môi lẩm bẩm.

Ngày hôm sau, khi Cận Thiệu Khang đã lên triều, Vu Thu Nguyệt tới thăm Tưởng Nhược Nam.

"Tối qua hơi mệt, khi tỷ tỷ về thì muội đã đi ngủ rồi, vì vậy muội không tới thăm tỷ tỷ, mong tỷ tỷ trách tội!" Vu Thu Nguyệt đứng bên giường Tưởng Nhược Nam, bộ dạng ngượng ngùng.

Tưởng Nhược Nam cười điềm đạm, "Không sao, di nương ngồi đi."

Vu Thu Nguyệt ngồi xuống chiếc ghế cạnh đấy, trong lúc quay đầu nhìn thấy bộ triều phục mà tối qua Cận Thiệu Khang thay bỏ lại đây, trong lòng bỗng dậy lên cảm giác ghen tuông.

Tưởng Nhược Nam thấy mắt cô ta cứ nhìn chằm chằm vào bộ triều phục của Cận Thiệu Khang, vội vàng nháy mắt với Liên Kiều, để Liên Kiều thu bộ y phục của Hầu gia mang ra ngoài. Không làm vậy lát nữa cô ta lại diễn trò nước mắt lưng tròng trước mặt nàng, khiến nàng phải phiền lòng.

Vu Thu Nguyệt thấy Liên Kiều mang bộ triều phục đi, ghen tỵ buông một câu: "Hầu gia đối với tỷ tỷ thật tốt, thấy tỷ tỷ bị hoảng còn ở lại đây với tỷ tỷ."

Tưởng Nhược Nam cười đáp: "Hầu gia là phu quân của ta, đương nhiên sẽ đối tốt với ta."

Nghe thấy hai từ "phu quân", sắc mặt Vu Thu Nguyệt trắng nhợt, cô ta không có tư cách để thốt lên hai từ đó. Miễn cưỡng lấy lại tinh thần, cô ta mới không khiến mình quá nhếch nhác trước mặt Tưởng Nhược Nam.

"Tỷ tỷ, chỗ muội có thuốc bôi rất tốt cho những vết thương thế này, tỷ tỷ thử xem." Nói rồi đưa thuốc cho Hoa Anh.

Tưởng Nhược Nam đáp với giọng nhàn nhạt: "Di nương thật có lòng, đa tạ." Nàng thật thấy mệt thay cô ta, rõ ràng cô ta hận nàng muốn chết mà vẫn còn phải giả bộ hiền thục trước mặt người khác.

"Tỷ tỷ đang bị thương, muội muội không làm phiền tỷ tỷ nghỉ ngơi nữa!" Nói xong, Vu Thu Nguyệt hành lễ rồi lui ra.

Sau khi lui ra ngoài, cô ta liền chạm mặt Hồng Hạnh, lẳng lặng nháy mắt một cái, sau đó rời khỏi Thu Đường viện, nhìn quanh, quay người rẽ vào một con đường khác, đi thẳng tới góc vườn thanh vắng nơi cô ta thường hẹn gặp Hồng Hạnh.

Đến nơi hẹn một lúc lâu, mới thấy Hồng Hạnh lén la lén lút đi tới.

Đợi Hồng Hạnh lại gần, Vu Thu Nguyệt bắt đầu oán trách: "Sao lâu thế, ta sắp nóng chết rồi!"

Hồng Hạnh đáp: "Di nương, nô tỳ còn phải tránh tai mắt người khác, giờ Ánh Tuyết kia luôn để mắt tới nô tỳ, nô tỳ phải đợi cô ta vào hầu hạ phu nhân mới lẻn ra được."

Vu Thu Nguyệt lườm Hồng Hạnh một cái, chau mày hỏi: "Được rồi, đừng nói luyên thuyên nữa, giờ ta muốn hỏi ngươi một câu, rốt cuộc ngươi có nhận lời đề nghị của ta không, nếu đồng ý mọi người đều vui, nếu không đồng ý…" Cô ta nhìn Hồng Hạnh một cái, lạnh lùng nói tiếp: "Kết quả thế nào ngươi tự biết!"

Bây giờ địa vị của Tưởng Nhược Nam càng ngày càng vững. Vu Thu Nguyệt đã bắt đầu lo lắng, nếu cô ta tìm cách biết được tất cả những gì xảy ra ở Thu Đường viện thì cô ta mới có thể tìm được cách đối phó với Tưởng Nhược Nam.

Hồng Hạnh trầm mặc rất lâu mới đáp: "Di nương, người từng nói sẽ giúp nô tỳ hoàn thành tâm nguyện, có thật không?" Tối qua cô ta đã nghĩ suốt đêm, nếu tiểu thư đã không nghĩ gì đến tình nghĩa bao năm nay giữa họ, thì tại sao cô ta lại phải bảo vệ tiểu thư mà đối đầu với di nương, tự đưa mình vào hoàn cảnh nguy hiểm? Đến khi ấy Thái phu nhân ra mặt xử phạt cô ta, lẽ nào tiểu thư sẽ cứu cô ta sao? Hôm qua việc Hầu gia đi rồi quay lại, có phải tiểu thư đã biết trước nên cố ý để Hầu gia nghe được mọi chuyện, khiến Hầu gia thêm ghét cô ta? Cô ta không còn hy vọng gì ở Tưởng Nhược Nam nữa, tại sao không thử cách khác, di nương nói đúng, con người ta phải nghĩ cho mình nhiều hơn.

Vu Thu Nguyệt nhìn cô ta cười nhạt: "Ngươi chẳng qua chỉ muốn làm chủ nhân, chỉ cần ngươi cung cấp cho ta biết những tin tức mà ta cần, ta nhất định sẽ thỏa mãn tâm nguyện đó của ngươi! Tuyệt đối không nuốt lời!"

Hồng Hạnh nhìn Vu Thu Nguyệt, cụp mắt xuống: "Chỉ nói không như thế, Hồng Hạnh không thể tin."

"Vậy ngươi muốn thế nào?"

Hồng Hạnh nhìn cô ta, kiên định đáp: "Hồng Hạnh muốn di nương thề!"

Vu Thu Nguyệt khẽ hừ một tiếng, thầm nghĩ, một kẻ tiện nhân như ngươi mà cũng dám đòi ta thề? Nhưng cô ta cũng biết, muốn Hồng Hạnh toàn tâm toàn ý giúp đỡ mình, thì nhất định phải có được sự tin tưởng của Hồng Hạnh, nên cô ta lập tức buông lời thề ngay.

"Trên có trời chứng giám, chỉ cần Hồng Hạnh toàn tâm toàn ý giúp Vu Thu Nguyệt ta, ta nhất định sẽ giúp ngươi làm chủ nhân; nếu ta phản lại lời thề này, trời tru đất diệt!"

Người ở thời đại này đều tin vào quỷ thần, đã buông lời thề độc họ sẽ không dám phản bội. Vì vậy khi Hồng Hạnh thấy Vu Thu Nguyệt buông lời thề, liền toàn tâm toàn ý tin cô ta. Từ giây phút này, chủ nhân của cô ta không còn là Tưởng Nhược Nam nữa mà là Vu Thu Nguyệt.

Hồng Hạnh thấy Vu Thu Nguyệt thề độc, tâm trạng thoải mái hơn, cười đáp: "Nếu di nương đã thật lòng như thế, Hồng Hạnh cũng cung cấp một vài tin tức cho di nương biết để bày tỏ thành ý của mình."

66. Chương 66

Vu Thu Nguyệt nghe vậy mừng thầm trong lòng: "Tin gì thế?"

Hồng Hạnh đi tới cạnh, ghé sát tai cô ta thì thầm: "Theo nô tỳ được biết, thời gian này mặc dù Hầu gia nghỉ lại chỗ phu nhân, nhưng trừ lần đầu tiên ra, những lần còn lại họ đều không làm gì cả."

"Thật không?" Vu Thu Nguyệt vừa kinh ngạc vừa vui mừng, hai mắt đột nhiên sáng bừng lên.

Hồng Hạnh nhìn bộ dạng vui mừng của Vu Thu Nguyệt, cười nói: "Tin tức tiếp theo sẽ còn khiến di nương vui hơn, tối qua khi nô tỳ bôi thuốc cho tiểu thư, thấy trên người tiểu thư có vết thâm do Hầu gia đánh thương, rất nặng. Nô tỳ cảm thấy Hầu gia nhận lời tới Thu Đường viện, có lẽ chỉ để mọi người nhìn mà thôi, để giữ thể diện cho Hầu phủ và cả chính Hầu gia nữa. Những lời hôm qua Hầu gia nói ở Thiên Thu đình có lẽ cũng là vì nguyên nhân này, nhưng trong lòng Hầu gia rất chán ghét phu nhân. Vì vậy, di nương không cần phải lo lắng, chỉ cần di nương sinh được trưởng tử cho Hầu phủ thì người chiến thắng nhất định sẽ là di nương!"

"Những gì ngươi nói đều là thật chứ?"

"Đương nhiên, di nương có thể tin tưởng vào Hồng Hạnh, nô tỳ là đại a hoàn hầu hạ bên cạnh phu nhân, không ai biết nhiều chuyện về phu nhân như nô tỳ cả!"

Vu Thu Nguyệt quay người đi, khóe miệng nhếch lên cười, ngay sau đó nụ cười càng lúc càng sâu, cuối cùng không kìm được, cô ta bật cười thành tiếng.

Tưởng Nhược Lan ơi là Tưởng Nhược Lan, thân là phụ nữ, ngươi thật sự quá đáng thương! Cô ta vô thức đưa tay sờ xuống bụng, nụ cười dần tắt lịm, ánh mắt càng lúc càng lạnh, càng lúc càng sắc.

Chỉ cần ta sinh được con trai, Tưởng Nhược Lan, tất cả những ấm ức, tủi nhục mà ngươi gây ra cho ta, ta nhất định sẽ trả lại cho ngươi gấp bội!

Phía bên kia, trong Thu Đường viện, Tưởng Nhược Nam đọc sách y dưới sự giúp đỡ của Ánh Tuyết.

Ánh Tuyết thấy nàng nằm sấp trên giường đọc có phần khó chịu, bèn nói: "Phu nhân, đợi vết thương khỏi rồi hãy đọc cũng không muộn mà. Phu nhân thế này không tốt cho mắt đâu."

Tưởng Nhược Nam một tay chống cằm, một tay lật sách, nghe Ánh Tuyết nói bèn đáp: "Học cũng phải tạo thành thói quen, một khi tạo thành thói quen rồi thì phải kiên trì. Nếu mới gặp chút khó khăn đã muốn nghỉ ngơi, lần nữa thì cứ lần nữa mãi. Như thế sự lười biếng cũng trở thành một thói quen, cuối cùng, chẳng làm được việc gì cả!"

Ánh Tuyết vẻ mặt để lộ sự kính phục, cười đáp: "Phu nhân nói rất có lý, những đạo lý này nói dễ làm khó, phu nhân có thể kiên trì càng khiến Ánh Tuyết bội phần kính phục! Có điều học hành quan trọng nhưng sức khỏe cũng quan trọng, xin phu nhân hãy nghĩ cho đôi mắt của mình, nên nghỉ ngơi trước đã!"

"Nói có lý!" Tưởng Nhược Nam cười rồi gấp sách lại, ngẩng đầu nhìn Ánh Tuyết nói: "Trong lúc nghỉ ngơi, chúng ta nói chuyện nhé!" Rồi nói tiếp: "Ngươi mang một chiếc ghế nhỏ tới ngồi cạnh ta, nếu không ta ngẩng đầu nhìn ngươi sẽ đau cổ mất!"

Ánh Tuyết mang một chiếc ghế tới ngồi xuống trước mặt Tưởng Nhược Nam.

Tưởng Nhược Nam nhìn Ánh Tuyết ngồi trước mặt mình, thấy Ánh Tuyết để kiểu tóc của các phu nhân, trên đầu cài trâm vàng, cổ tay đeo vòng ngọc, y phục Ánh Tuyết mặc cũng khá đẹp, sắc mặt trắng hồng, khí sắc rất tốt, bèn cười nói: "Xem ra Trương quản sự đối với ngươi rất tốt!"

Ánh Tuyết cúi đầu, ngượng ngùng mỉm cười, mặt đỏ hồng, nhìn càng rạng rỡ xinh đẹp, "Văn Viễn đối với nô tỳ rất tốt, cũng rất quan tâm tới nô tỳ!"

Tưởng Nhược Nam cười cười, giơ tay ra nắm tay Ánh Tuyết, "Cũng coi như trong cái rủi có cái may."

Ánh Tuyết nghe vậy kinh ngạc ngẩng đầu lên: "Phu nhân biết cả rồi sao?"

Tưởng Nhược Nam cười khổ: "Vừa rồi ta chỉ là đoán mò thôi, nhưng giờ thì đã có thể khẳng định chắc chắn rồi!"

Tưởng Nhược Nam vốn đã không còn để bụng chuyện này nữa, nhưng những lời tối qua của Hồng Hạnh khiến nàng có cảm giác, suy nghĩ ấy của cô ta không phải đột nhiên xuất hiện, mà đã có dự định từ trước. Như vậy, nàng bỗng dưng liên tưởng tới chuyện trước đó đã xảy ra với Ánh Tuyết, suy nghĩ kĩ lại, từng lời từng câu mà Hồng Hạnh đã nói Ánh Tuyết, càng nghĩ càng thấy đáng nghi.

Hết lần này đến lần khác, nhìn thì như chẳng có gì liên quan, nhưng nghĩ kĩ thì tất cả đều rất trùng hợp, tại sao người đưa tin lại là một đứa trẻ có vấn đề về đầu óc? Tại sao Ánh Tuyết lại không tận tay trao túi thơm cho Trương quản sự? Kiểu tín vật đính ước này chẳng phải nên giao tận tay đối phương sao? Tại sao lại nhờ một người lạ chuyển giúp? Ánh Tuyết nói Hồng Hạnh lừa mình ra Hậu hoa viên, nhưng thời gian đó Hồng Hạnh lại có người làm chứng, còn Ánh Tuyết và Trương quản sự vừa khéo bị ba người Hồng Hạnh bắt gặp ở đó.

Bao nhiêu sự trùng hợp vừa khéo cùng xảy ra một lúc khiến người ta thấy lạ, chỉ trách nàng khi ấy không thật sự quan tâm tới chuyện của đám a hoàn, vì vậy nên mới không dụng tâm suy nghĩ đến chuyện này. Cũng may Trương quản sự đối tốt với Ánh Tuyết, nếu không, nàng thật có lỗi với nha đầu luôn quan tâm chăm sóc cho mình như nàng ấy.

Nhắc đến chuyện này, Ánh Tuyết cũng hơi ấm ức, cúi đầu lau nước mắt, "Khi ấy đến Trương quản sự trông như thế nào nô tỳ cũng chưa từng biết, thế mà lại bị Hồng Hạnh vu khống là lén lút gặp gỡ với chàng. Nếu không phải nhờ phu nhân xin giúp, có lẽ nô tỳ đã bị đuổi đi rồi.

Tưởng Nhược Nam bỗng thấy có lỗi: "Tại ta, khi ấy ta đã không điều tra kĩ chuyện này!"

Ánh Tuyết lắc đầu: "Nô tỳ không trách phu nhân, mưu kế của Hồng Hạnh rất kín kẽ, mỗi chi tiết đều được sắp xếp chặt chẽ, nô tỳ hoàn toàn ở vào thế bị động, không có khả năng phản kháng, cuối cùng cũng đành phải thừa nhận chuyện này. Nô tỳ là đương sự mà còn như thế, phu nhân là người ngoài cuộc càng không thể biết rõ nội tình. Chỉ có điều sao phu nhân lại biết?"

Tưởng Nhược Nam ngẫm nghĩ, thấy vẫn không nên kể chuyện tối qua Hồng Hạnh tới cầu xin nàng ra. Chuyện này quan trọng, hơn nữa lại là chuyện của Hồng Hạnh, nàng cảm thấy không nên công bố rộng rãi cho mọi người biết thì hơn.

"Gần đây, thỉnh thoảng nghĩ lại chuyện này, càng nghĩ càng thấy nghi ngờ, vì vậy ta đã gọi Tiểu Thanh và Tiểu Hoàn tới hỏi một lần. Khi ấy mới biết, mặc dù cả tối hôm đó Hồng Hạnh đều ở cùng họ, nhưng trong thời gian đó có đi vệ sinh một lần, chút thời gian ấy cũng đủ để làm rất nhiều việc, bao gồm cả việc lừa ngươi ra ngoài, vì vậy ta mới bắt đầu sinh nghi, không ngờ lại đúng như vậy!" Tưởng Nhược Nam thở dài, trước kia Hồng Hạnh mặc dù rất tùy tiện nhưng vẫn trung thành với nàng, nhưng giờ cô ta đã làm ra những chuyện như thế này, sau này nàng không còn dám tin cô ta nữa.

Ánh Tuyết nghĩ ngợi, đột nhiên đứng dậy quỳ xuống trước mặt Tưởng Nhược Nam, "Phu nhân, trước kia Ánh Tuyết sợ phu nhân không tin mình nên vẫn không dám nói gì, nhưng giờ phu nhân đã biết được chân tướng, có những chuyện Ánh Tuyết không nên giấu phu nhân nữa."

Tưởng Nhược Nam thấy Ánh Tuyết thận trọng như vậy thì kỳ lạ hỏi: "Chuyện gì?"

"Hồng Hạnh… Hồng Hạnh có ý đồ với Hầu gia, trước kia cô ta làm như thế chính là vì muốn vị trí đại a hoàn của nô tỳ, dùng cách đó để tiếp cận Hầu gia. Trước đó cô ta đã năm lần bảy lượt ngầm móc máy nô

tỳ, nói nô tỳ lòng lang dạ sói, thực ra người lòng lang dạ sói chính là cô ta!"

"Thì ra chuyện này ngươi cũng biết." Tưởng Nhược Nam cười cười.

"Phu nhân đã biết rồi sao?" Ánh Tuyết vô cùng kinh ngạc, chắc chắn phu nhân không có ý tặng Hồng Hạnh cho Hầu gia, nếu không trước đó người đã không gả Hồng Hạnh cho Trương quản sự. Nhưng nếu phu nhân đã biết được dã tâm của Hồng Hạnh, sao còn giữ Hồng Hạnh bên mình? Theo như Ánh Tuyết biết, một khi chủ nhân hay được chuyện này, hoặc sẽ lặng lẽ xử lý a hoàn có dã tâm, hoặc sẽ tùy tiện tìm một lý do nào đó để đuổi a hoàn ấy đi, tuyệt đối không có lý do nào đó để đuổi a hoàn ấy đi, tuyệt đối không có lý do gì mà giữ Hồng Hạnh lại bên mình.

"Hồng Hạnh thách Hầu gia cũng không có gì là sai... Chỉ là vì tư tâm của mình mà cô ta lại tìm cách ám hại người khác, đấy là điều ta không thể chấp nhận được." Nói rồi, Tưởng Nhược Nam nhìn Ánh Tuyết, cười: "Cũng may, giờ cuộc sống của ngươi rất tốt, Trương quản sự có biết sự thật không?"

"Chàng vốn cũng nghi ngờ, sau có hỏi nô tỳ, nô tỳ cũng nói thật. Chàng thấy nô tỳ được gả cho mình trong tình huống bất đắc dĩ như thế, thấy nô tỳ phải chịu ấm ức nên càng thương nô tỳ hơn."

Tưởng Nhược Nam cười đáp: "Quả nhiên ta đã không nhìn nhầm người, con người Trương quản sự thật sự rất tốt."

Ánh Tuyết cười, nói tiếp: "Giờ nô tỳ lại thấy phải cảm ơn Hồng Hạnh, nếu không nhờ có cô ta, nô tỳ cũng không được gả cho Văn Viễn, nô tỳ không cầu đại phúc đại quý, nô tỳ chỉ cần một người đàn ông thành tâm với mình. Giờ nô tỳ rất thỏa mãn."

Tưởng Nhược Nam nắm tay Ánh Tuyết: "Thật hiếm có người nào được thông minh như ngươi." Biết trân trọng cuộc sống hiện tại, biết thế nào là đủ, không phải ai cũng làm được điều đó. Nàng nói tiếp: "Ngươi lui ra trước đi, chuyện này ta phải suy nghĩ kĩ đã." Nên xử lý Hồng Hạnh thế nào, phải cân nhắc chu toàn.

Ánh Tuyết nghe lời lui ra, khi đi tới cửa, đột nhiên quay người lại nói với Tưởng Nhược Nam: "Phu nhân, có chuyện này nô tỳ vẫn luôn cảm thấy lạ, Hồng Hạnh không phải là kiểu phụ nữ thông minh, làm sao có thể nghĩ ra được âm mưu kín kẽ như vậy chứ?"

"Ngươi nghi ngờ có kẻ đứng sau Hồng Hạnh?"

Ánh Tuyết gật đầu đáp: "Nô tỳ nghi ngờ như thế, vì vậy thời gian này nô tỳ vẫn luôn để ý đến Hồng Hạnh."

Tưởng Nhược Nam hỏi: "Có phát hiện được gì không?"

Ánh Tuyết lắc đầu: "Không phát hiện được gì, nô tỳ chỉ ở đây vào ban ngày nên không đủ thời gian."

"Ta biết rồi." Tưởng Nhược Nam đáp.

Ánh Tuyết ra khỏi phòng.

Buổi chiều, khi Tưởng Nhược Nam đang nằm sấp trên giường, đột nhiên nghe có người hỏi: "Phu nhân, phu nhân thấy đỡ hơn chưa?"

Tưởng Nhược Nam nghe tiếng ngẩng đầu lên, thấy là Phương ma ma bèn cười, đáp: "Hôm nay đã khá hơn hôm qua nhiều rồi." Thấy trên tay bà cầm một chiếc bát sứ đậy nắp, liền hỏi: "Đó là cái gì?"

Phương ma ma cười đi tới, ngồi xuống bên giường Tưởng Nhược Nam, đặt chiếc bát trong tay xuống ghế bên cạnh, mở nắp ra, "Phu nhân nhìn xem!"

Tưởng Nhược Nam thò đầu ra nhìn một cái, tháy hai quả trứng gà, hơi nóng vẫn còn bốc lên nghi ngút: "Trứng gà?

Phương ma ma vừa kéo tấm chăn mỏng màu đỏ của nàng ra, vừa cười nói: "Phu nhân quên rồi sao, trước kia phu nhân thường ra ngoài đánh nhau bị thương, ma ma đều trị thương cho phu nhân như thế này. Phu nhân còn nói, phương pháp của ma ma còn tốt hơn bất kỳ loại dầu bôi nào!"

Bà kéo quần Tưởng Nhược Nam xuống, nhìn vết thương trên mông nàng, mắt hoe đỏ, "Phu nhân, giờ phu nhân đã xuất giá rồi, cũng phải biết cách chăm sóc bản thân, sao lại để mình bị ngã thành ra thế này? Nếu để lại sẹo thì làm thế nào?"

Tưởng Nhược Nam nghe giọng bà nghẹn ngào, quay đầu lại thấy vẻ mặt và bộ dạng đau lòng của bà, biết bà thật sự quan tâm tới Nhược Lan, trong lòng cũng cảm động, vội vàng an ủi: "Không sao, ma ma, cũng không nghiêm trọng lắm, vài ngày nữa là khỏi thôi. Ma ma mau trị thương cho ta đi!"

Phương ma ma nhớ ra mục đích mình đến đây, vội vàng lau khô nước mắt, lấy trứng gà ra rồi nhẹ nhàng lăn qua lăn lại trên mông nàng, trứng nóng chạm vào da, khiến Tưởng Nhược Nam có chút đau, nhưng trong lòng lại thấy rất dễ chịu.

"Trứng gà nóng có thể lưu thông máu, ma ma mỗi ngày sẽ làm cho tiểu thư một lần, nhất định sẽ giúp tiểu thư nhanh khỏi."

Tưởng Nhược Nam nằm sấp trên giường, khẽ đáp: "Phương ma ma, đa tạ ma ma vẫn luôn tốt với ta." Mặc dù nàng biết bà tốt với Nhược Lan, nhưng giờ nàng lại đang được hưởng ân tình ấy.

Thấy tiểu thư do chính tay mình nuôi lớn nói những lời chân tình như thế, trong lòng Phương ma ma rất cảm động, bà cúi đầu, động tác tay trở nên dịu dàng hơn.

"Ma ma còn nhớ lúc tiểu thư mới sinh ra chỉ bằng con mèo nhỏ, khi phu nhân có mang tiểu thư không được khỏe lắm, sau khi sinh tiểu thư ra, người liền nằm liệt giường, mặc dù rất muốn đích thân nuôi dưỡng tiểu thư, nhưng lực bất tòng tâm. Khi ấy ma ma mới sinh Hồng Hạnh chưa bao lâu, còn chưa cai sữa, liền cho tiểu thư bú sữa của mình, tiểu thư nằm trong lòng ma ma, bé xíu, nhắm nghiền hai mắt ra sức mút sữa. Bộ dạng ấy của tiểu thư tới tận bây giờ ma ma vẫn còn nhớ, khi còn nhỏ tiểu thư trắng trẻo, mũm mĩm, rất đáng yêu."

Nói đến đây, Phương ma ma như nhớ lại bộ dạng của Tưởng Nhược Lan hồi còn nhỏ, nụ cười trên mặt trở nên xa xăm và dịu dàng.

"Tiểu thư ngày một lớn, phu nhân đã mất, lão gia thường xuyên xuất chinh ngoài biên ải, tiểu thư rất cô đơn, ngày nào cũng ở bên cạnh ma ma, túm gấu áo ma ma. Còn nhớ khi tiểu thư bắt đầu học nói, tiểu thư đã gọi ma ma là mẹ, ta phải mất rất nhiều công sức mới có thể đổi cách gọi cho tiểu thư. Nhưng khi ấy, ta thật sự rất vui, bởi vì trong lòng ta, tiểu thư giống như con đẻ của mình vậy."

Tưởng Nhược Nam nằm sấp trên giường, lẳng lặng nghe bà kể chuyện, trong lòng bỗng trào dâng cảm giác u buồn. Mặc dù Nhược Lan cũng giống nàng không có cha mẹ người thân, nhưng Nhược Lan hạnh phúc hơn nàng, bởi vì ít ra nàng ta còn biết cha mẹ mình là ai, bên cạnh nàng ta còn có rất nhiều người yêu thương nàng ta thật lòng. Không giống như nàng, đến cha mẹ là ai còn không biết, cũng chưa từng có ai tốt với nàng như Phương ma ma.

67. Chương 67

"Sau này mặc dù tính tình tiểu thư có thay đổi, nhưng vẫn luôn tôn trọng ma ma, chưa bao giờ nặng lời với ma ma, cũng đối xử tốt với Hồng Hạnh. Khi tiểu thư vừa mới được gả vào Hầu phủ, Hầu gia không thích tiểu thư, ma ma đã lo lắng biết bao. Nhưng ta không biết làm thế nào để chia sẻ với tiểu thư, giờ coi như tiểu thư cũng được khổ tận cam lai rồi, không những Hầu gia đã đón nhận tiểu thư, mà tiểu thư còn được Thái hậu thương yêu, tiểu thư sắp trở thành chủ mẫu của Hầu phủ rồi, coi như ta đã có thể gạt bỏ lo lắng trong lòng. Bây giờ, ta không còn mong muốn gì hơn, chỉ mong Hồng Hạnh cũng trưởng thành, hiểu biết, tìm được chỗ dựa suốt đời." Nói đến đây, Phương ma ma lại thở dài: "Đáng tiếc hôn sự lần trước không thành, con người Trương quản sự, ma ma thấy rất tốt." Giọng nói đầy nuối tiếc.

Tưởng Nhược Nam an ủi: "Có lẽ trong lòng Hồng Hạnh có suy tính riêng."

Phương ma ma nhớ tới những lời con gái nói trước đó, cau chặt mày lại: "Một a hoàn có thể suy tính gì? Có thể có được suy tính gì chứ?" Nói đến đây, Phương ma ma đột nhiên dừng động tác trong tay, quỳ xuống trước mặt Tưởng Nhược Nam.

Tưởng Nhược Nam vội nói: "Ma ma, đang yên đang lành, ma ma làm gì thế, mau đứng dậy đi."

Phương ma ma cố chấp không chịu đứng dậy, "Tiểu thư, Hồng Hạnh luôn ở bên tiểu thư, mặc dù là a hoàn nhưng lại được sống cuộc sống như một tiểu thư, đấy là đại ân đại đức của tiểu thư dành cho Hồng Hạnh,

cũng chính vì như thế nên tính cách của Hồng Hạnh mới cao ngạo, tùy tiện. Tiểu thư, nếu sau này Hồng Hạnh có làm gì không phải với tiểu thư, tiểu thư cứ việc đánh mắng, cho nó làm công việc tay chân cũng được! Nhưng…" Nói đến đây, Phương ma ma lại nước mắt ròng ròng, "Nhưng xin đừng bán Hồng Hạnh đi, hãy cho nó một con đường sống, ma ma cầu xin tiểu thư đấy…" Nói rồi dập đầu ba cái trước Tưởng Nhược Nam.

Tưởng Nhược Nam vội cố gắng để đỡ bà đứng dậy. Phương ma ma là một trong số ít những người thật lòng yêu thương quan tâm nàng, lại lớn tuổi rồi, vừa quỳ vừa lạy như thế, sao nàng dám nhận?

"Ma ma, ma ma mau đứng dậy đi, ta hứa với ma ma, cho dù Hồng Hạnh có làm sai chuyện gì ta cũng sẽ cho Hồng Hạnh cơ hội để sửa đổi!"

"Đa tạ tiểu thư!" Lúc này Phương ma ma mới đứng dậy, bà sụt sịt lấy khăn ra lau nước mắt, rồi tiếp tục lăn trứng cho Tưởng Nhược Nam, cho đến khi trứng nguội mới thu trứng vào bát ra khỏi phòng.

Phương ma ma đi rồi, Tưởng Nhược Nam bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc về chuyện này.

Giờ thì có thể khẳng định một điều, nàng không còn có thể tin tưởng Hồng Hạnh như trước kia. Hơn nữa Ánh Tuyết nói phải, chuyện này e rằng không phải âm mưu của riêng mình Hồng Hạnh, đằng sau cô ta nhất định có kẻ trợ giúp, nhưng kẻ đó là ai? Trong lòng nàng cũng lờ mờ nhìn ra đáp án.

Nếu đã như thế, không thể giữ Hồng Hạnh ở lại hầu hạ nàng nữa, làm vậy chẳng phải tự mang theo bom bên mình hay sao?

Chuyện này không thể để Thái phu nhân biết, nếu Thái phu nhân biết kết cục mà Hồng Hạnh nhận được sẽ rất thảm. Dù sao cô ta cũng là đại a hoàn lớn lên cùng Nhược Lan, lại là con gái của Phương ma ma, nếu bị Thái phu nhân tùy ý bán đi, rơi vào chỗ tối tăm, nàng cũng chẳng dễ chịu gì.

Buổi tối, nàng gọi riêng Hồng Hạnh vào phòng.

Hồng Hạnh cúi đầu đứng trước giường nàng, hai tay vô thức túm chặt vạt áo, trong lòng thấp thỏm, nhiều hơn cả là lo lắng.

"Hồng Hạnh…" Tưởng Nhược Nam khẽ chống tay lên, Hồng Hạnh vội vàng chạy lại đỡ nàng ngồi nghiêng một bên, rồi chèn một cái gối xuống dưới người nàng.

Tưởng Nhược Nam lẳng lặng nhìn hành động của cô ta, sau đó chỉ vào chiếc đôn nhỏ trước mặt: "Ngươi ngồi trước đi."

Hồng Hạnh nghe lời ngồi xuống nhưng không dám ngẩng đầu nhìn nàng. Bên tai vang kên giọng Tưởng Nhược Nam: "Bắt đầu từ ngày mai, ngươi không cần vào phòng hầu hạ ta nữa, ngươi làm ở ngoại viện đi!"

Hồng Hạnh kinh ngạc ngẩng đầu, rồi vội vàng quỳ xuống, nhìn nàng hỏi: "Tiểu thư, tại sao ạ? Chẳng phải tiểu thư đã nói sẽ coi chuyện đó như chưa từng xảy ra sao? Tại sao lại đuổi Hồng Hạnh ra ngoài phòng?"

Tưởng Nhược Nam nhìn cô ta, mặt không cảm xúc: "Hồng Hạnh, nếu chỉ là chuyện tối qua thì ta sẽ không làm như vậy, nhưng ngươi đã làm những gì trong lòng ngươi tự biết."

Thấy sắc mặt tiểu thư trầm xuống, Hồng Hạnh bỗng giật thót mình, thầm nghĩ: Tiểu thư nói vậy là có ý gì, lẽ nào… Lẽ nào tiểu thư đã biết được thỏa thuận giữa cô ta và Vu di nương rồi? Sao có thể, mỗi lần gặp mặt họ đều rất bí mật mà?

Mặc dù nghĩ thế nhưng sắc mặt Hồng Hạnh vẫn trắng nhợt, cô ta cúi thấp đầu: "Nô tỳ không hiểu ý của tiểu thư."

Tưởng Nhược Nam không muốn vòng vo với cô ta mà nói thẳng luôn: "Ngươi làm gì với Ánh Tuyết, tự ngươi hiểu."

"Tiểu thư, có phải Ánh Tuyết đã nói gì không? Người đừng tin lời Ánh Tuyết, cô ta nhất định ghen tị với việc nô tỳ được làm đại a hoàn nên mới ăn nói linh tinh, trước kia chẳng phải cô ta đã thừa nhận rồi sao? Giờ sao có thể thay trắng đổi đen trước mặt tiểu thư, thật là đồ tiểu nhân!" Hồng Hạnh tức đỏ cả mặt,

Tưởng Nhược Nam nhìn bộ dạng hùng dũng của cô ta, trong lòng có chút thất vọng, nàng vẫn mong Hồng Hạnh thành thật với mình hơn.

"Ta đã hỏi Tiểu Thanh, Tiểu Hoàn rồi, họ nói mặc dù ngươi luôn ở cùng họ, nhưng trong thời gian ấy có ra ngoài một lần."

Hồng Hạnh vội vàng giải thích: "Đấy là nô tỳ đi tiểu tiện…"

Tưởng Nhược Nam ngắt lời cô ta: "Buổi tối ngươi kéo Tiểu Thanh, Tiểu Hoàn ra ngoài đi dạo, Hậu hoa viên rộng như thế, sao ngươi lại đưa hai người đó tới chỗ tối tăm nhất, bình thường không có ai lui tới là sao?"

"Tiểu thư, khi ấy nô tỳ nhất thời nổi hứng! Người phải tin lời nô tỳ, nô tỳ đã cùng lớn lên với tiểu thư…"

"Đủ rồi!" Tưởng Nhược Nam bỗng thấy chán ghét, "Nếu ta không nể tình ngươi đã cùng lớn lên với ta, ta đã không cần phải hỏi ngươi! Chuyện rốt cuộc thế nào trong lòng ngươi rõ nhất, nếu ngươi không chịu thừa nhận thì ta sẽ đích thân điều tra chuyện này. Mặc dù âm mưu của ngươi rất kín kẽ, nhưng đã tính âm mưu thì chắc chắn phải có sơ hở, ta sẽ điều tra được chân tướng. Đến khi ấy lớn chuyện, ta đành giao ngươi cho Thái phu nhân xử lý!"

"Tiểu thư!" Hồng Hạnh kinh ngạc kêu lên, bò tới phủ phục lên giường Tưởng Nhược Nam, nước mắt lăn xuống, "Tiểu thư, đừng mà, Hồng Hạnh biết lỗi rồi, Hồng Hạnh biết lỗi rồi." Cô ta kéo tay Tưởng Nhược Nam, vừa khóc vừa kêu: "Hồng Hạnh chỉ là nhất thời hồ đồ, Hồng Hạnh không muốn lấy Trương quản sự, nhưng mẹ lại cứ ép Hồng Hạnh phải lấy…"

"Chỉ vì như thế mà ngươi lại ám hại người khác sao?" Tưởng Nhược Nam nhẹ nhàng rút tay về.

Hồng Hạnh liên tục dập đầu: "Hồng Hạnh biết sai, Hồng Hạnh biết sai!"

Tưởng Nhược Nam nhìn cơ thể khẽ run rẩy của cô ta, hít một hơi thật sâu rồi hỏi tiếp: "Vậy ta hỏi ngươi, kế hoạch này là do một mình ngươi nghĩ ra ư?"

Hồng Hạnh cúi đầu, đột ngột hai mắt mở to, lưng rịn mồ hôi lạnh.

Tiểu thư đã biết những gì rồi? Có nên nói ra không? Rồi lại nghĩ, không được, không thể nói, nếu nói ra tiểu thư sẽ báo lại Thái phu nhân, người đầu tiên xui xẻo chính là cô ta.

"Là một mình Hồng Hạnh nghĩ ra." Hồng Hạnh cắn răng khẳng định.

Tưởng Nhược Nam sa sầm sắc mặt, lặng đi giây lát khiến Hồng Hạnh thấp thỏm, trái tim vọt thẳng treo tít trên cao.

Một lúc sau, Tưởng Nhược Nam mới lên tiếng, "Hồng Hạnh, ngươi làm chuyện như thế, ta không thể giữ ngươi ở bên nữa. Niệm tình ngươi đã hầu hạ ta từ nhỏ, nên chuyện này ta sẽ không bẩm báo với Thái phu nhân, nhưng…" Giọng Tưởng Nhược Nam trầm hẳn xuống, "Sau này ngươi phải thận trọng trong lời ăn tiếng nói, đừng tưởng rằng việc ngươi làm có thể giấu được ai. Đôi khi, những chuyện mà ngươi cho rằng đã rất bí mật thực ra là ở ngay tầm quan mắt của người khác thôi. Sự nhẫn nại của ta có giới hạn, tình cảm sâu đậm tới đâu cũng không thể chịu được sự thách thức hết lần này tới lần khác. Lần sau, nếu ngươi còn làm những việc bất lợi cho ta, bất lợi cho Thu Đường viện, ta quyết không nương tay!"

Hồng Hạnh nghe xong, tim đập thình thịch, toàn thân bất giác run lên bần bật, "Nô tỳ tuyệt đối sẽ không làm chuyện gì bất lợi cho phu nhân nữa!"

"Ngươi lui ra đi, bắt đầu từ ngày mai, ngươi không cần vào phòng hầu hạ ta nữa. Không có lệnh của ta, ngươi cũng không được tùy tiện vào đây."

"Vâng!" Hồng Hạnh run rẩy đứng dậy, lui ra ngoài.

Tưởng Nhược Nam nhìn theo cô ta thở dài, nằm sấp lại xuống giường, nàng từng nghĩ mượn cơ hội này để đưa chuyện tới cho Thái phu nhân xử lý. Nếu người đứng đằng sau Hồng Hạnh giở trò là Vu Thu Nguyệt thì mục đích của cô ta chắc chắn không phải là giúp đỡ Hồng Hạnh, cô ta có gan thò tay thao túng người hầu hạ bên cạnh nàng, tại sao nàng phải tha cho cô ta? Nhưng nếu làm thế thì Hồng Hạnh sẽ rơi vào tình huống nguy hiểm. Dù nàng có xin thế nào, Thái phu nhân cũng sẽ không tha cho một a hoàn dám giở trò

dối trên lừa dưới. Kết cục của Hồng Hạnh e rằng sẽ vô cùng thảm thiết, đến khi ấy, Phương ma ma sẽ buồn lắm.

Hi vọng Hồng Hạnh nghe lời cảnh cáo của nàng mà an phận hơn, không dây dưa lằng nhằng với Vu Thu Nguyệt nữa. Ngộ nhỡ Vu Thu Nguyệt không chịu thôi, còn muốn thò tay can thiệp chuyện của Thu Đường viện, khi đó, Hồng Hạnh không chừng lại là con cờ để cô ta đối phó với nàng.

Phía ngoài, Hồng Hạnh loạng choạng quay về phòng, co rúm người trên giường, đầu vùi vào chăn, toàn thân run rẩy không ngừng.

Tiểu thư nói những lời ấy là có ý gì, lẽ nào tiểu thư đã thật sự biết được chuyện gì đấy rồi? Kế hoạch đó rõ ràng vô cùng kín kẽ, sao có thể bị tiểu thư phát hiện ra? Tất cả những hành vi của cô ta phải chăng đã bị tiểu thư để ý từ trước?

Càng nghĩ càng thấy sợ, cảm thấy hành động trước kia của mình quả thật vô cùng nguy hiểm. Vào giây phút này, Hồng Hạnh đột nhiên cảm thấy tiểu thư thật thâm sâu khó lường, hoàn toàn không giống như cô ta tưởng tượng, vậy mà cô ta còn nghĩ đã qua mặt được tiểu thư.

Phản bội chủ tử là đại tội đầu tiên đối với kẻ tôi tớ, một khi bị phát hiện, e rằng không thể nào bảo toàn tính mạng. Bản thân cô ta sau này chắc chắn phải thận trọng hơn, ngộ nhỡ bị tiểu thư phát hiện, không chừng tiểu thư sẽ không tha cho cô ta thật.

***

Hôm nay, phủ An Viễn Hầu có khách quý tới thăm.

Trong Tùng Hương viện, Thái phu nhân tươi cười tiếp đón Tưởng Sính Đình và mẫu thân của cô ta – Kiều thị.

Kiều thị ngồi vào vị trí dành cho khách, mỉm cười nói với Thái phu nhân: "Sớm đã muốn tới thăm Thái phu nhân, nhưng lại sợ quá đường đột, lần này nghe tin Nhược Lan bị thương nên mới mạo muội tới thăm."

Thái phu nhân cười đáp: "Tưởng phu nhân khách khí quá, mọi người là người thân duy nhất của Nhược Lan, cũng như cha mẹ Nhược Lan vậy. Chúng tôi coi các vị như người trong gia đình, sau này chúng ta nên năng đi lại nhiều hơn mới phải." Rồi quay sang nhìn Tưởng Sính Đình, cười nói: "Đây là lệnh nữ phải không? Thật đúng là một cô nương rất đúng mực."

Tưởng Sính Đình ngượng ngùng cúi đầu rồi sau đó đứng dậy thỉnh an Thái phu nhân.

Thái phu nhân sai người mang lên tặng cô ta một chiếc vòng ngọc màu xanh coi như quà gặp mặt.

Sau đó nói chuyện vài câu, Thái phu nhân cho Liễu Nguyệt đưa họ tới Thu Đường viện.

Sớm đã có a hoàn đưa tin tới đó rồi.

Tưởng Nhược Nam cảm thấy kỳ lạ, cả nhà họ chẳng mấy khi qua lại với nàng từ sau khi nàng thành thân, hôm nay lại đột nhiên tới thăm?

Mặc dù cảm thấy lạ nhưng Tưởng Nhược Nam đã ở nhà họ mấy năm, cũng coi như có ơn dưỡng dục. Hôm nay họ tới thăm nàng, về tình về lý, bản thân nàng không thể tỏ ra bất kính.

Nàng gọi Ánh Tuyết vào khoác thêm áo, rồi nhét thêm gối dưới mông, miễn cưỡng ngồi dậy.

Từ sau khi đuổi Hồng Hạnh ra ngoài, Tưởng Nhược Nam không nhắc đến vị trí đại a hoàn nữa, chỉ gọi Ánh Tuyết vào hầu hạ mình, cho cô ta hưởng mức ưu đãi của đại a hoàn. Nhưng cứ đến tối lại cho cô ta về, chỉ giữ lại Liên Kiều và mấy a hoàn nhị đẳng lại hầu hạ.

Không lâu sau, mẹ con Kiều thị đã bước vào dưới sự dẫn đường của một đám a hoàn.

68. Chương 68

Tưởng Nhược Nam gắng gượng ngồi dậy để thỉnh an Kiều thị. Kiều thị vội vàng đi đến ấn nàng xuống, dịu dàng nói: "Nhược Lan, con đang bị thương, nên nằm xuống thì hơn, chúng ta đâu phải người ngoài, năm

đó khi con còn ở nhà, bá mẫu đã coi con như con gái ruột."

Vừa khéo Tưởng Nhược Nam cũng không muốn dậy, lựa theo lời của Kiều thị mà ngồi lại giường. Ánh Tuyết đứng bên mời hai người họ ngồi xuống, rồi gọi người dâng trà.

Kiều thị thấy trong phòng bài trí đơn giản mà không mất đi vẻ sang trọng, uy nghi, bèn cười nói: "Hầu phủ quả nhiên là Hầu phủ, rút cuộc thì vẫn không giống bình thường, Nhược Lan quả là có phúc."

Tưởng Nhược Nam cười điềm đạm, đáp: "Nhược Lan chẳng qua chỉ bị thương nhẹ, vậy mà phải phiền bá mẫu tới tận nới thăm, thật ngại quá."

Tưởng Sính Đình nghe vậy bèn ngồi xuống cạnh Tưởng Nhược Nam, nắm tay nàng cười đáp: "Đường tỷ nói vậy thật khách khí, mẹ muội chẳng phải vừa rồi đã nói coi tỷ như con gái ruột của mình, mẫu thân tới thăm con gái, sao con gái có thể thấy ngại được?"

Tưởng Nhược Nam mỉm cười: "Muội muội nói phải."

Lúc này, mẹ con Kiều thị đều cảm thấy lạ, thái độ của Tưởng Nhược Lan có chút lạnh nhạt, trước kia không thế này. Tưởng Nhược Lan không quá thân thiết với Kiều thị, nhưng vẫn thích nói chuyện cùng bà. Quan hệ giữa Nhược Lan và Sính Đình phải nói là vô cùng thân thiết, thân thiết tới mức bao nhiêu tâm sự của mình, Nhược Lan đều nói cho Sính Đình nghe.

Nhưng hôm nay họ chẳng tìm thấy được cảm giác ấy, giống như những người xa lạ quen sơ sơ gặp lại nhau vậy.

Kiều thị bất giác thầm than mình thất sách, trước kia thấy Tưởng Nhược Lan không đắc sủng, cũng lại thất sủng chỗ Thái hậu nên bình thường chẳng mấy bận tâm tới nàng. Có lẽ vì vậy mà quan hệ giữa họ trở nên xa cách. Ai ngờ bây giờ Tưởng Nhược Lan không những giành lại được sự yêu thương của Thái hậu, mà còn được Hầu gia sủng ái, đến Hoàng hậu cũng đã nhìn nàng bằng con mắt khác. Thời thế không còn như xưa, sau này phải để tâm tìm cách nối lại quan hệ mới được.

Nghĩ đến đây, Kiều thị cũng bước tới trước mặt Tưởng Nhược Nam, dùng tay vuốt vuốt má nàng. Hành động thân thiết này quá đột ngột này khiến Tưởng Nhược Nam toàn thân nổi da gà.

Kiều thị nhìn nàng, nhìn mãi nhìn mãi, mắt bỗng đỏ hoe, "Đứa trẻ đáng thương, gầy đi nhiều quá, mới mấy ngày mà chịu bao nhiêu là khổ. Nhớ lại hồi đầu khi còn ở nhà bá mẫu, cứ hai ba ngày lại bị thương một lần, khiến bá mẫu vô cùng lo lắng, nhưng lại không nỡ trách mắng con, chỉ biết giúp con tìm thật nhiều thuốc trị thương, hi vọng con sẽ nhanh khỏe!"

Tưởng Sính Đình vội nói tiếp: "Kể lại cũng thấy buồn cười, khi ấy, tất cả các hiệu thuốc lớn trong thành, hễ có thuốc trị thương tốt thì lập tức mang tới Tưởng phủ chúng ta đầu tiên. Khi đó muội rất đố kị với đường tỷ, muội muốn mẹ mua phấn má hồng cho mà mẹ mãi không chịu mua, nhưng mua thuốc trị thương cho đường tỷ thì không cần chớp mắt, giờ trong nhà vẫn còn rất nhiều. Đúng rồi, mẹ và muội cũng mang đến đây một ít, có những thứ trước kia tỷ từng dùng rồi, rất tốt."

Nói xong quay lại bảo a hoàn mang mấy lọ thuốc dâng lên.

Phương ma ma đứng bên cạnh đi tới nhận lấy, nhìn kĩ lại rồi cười nói: "Đúng rồi, chính là những loại này, một loại trong số này hiện giờ lão nô còn nhất thời chưa mua được, đang buồn phiền. Không ngờ phu nhân lại mang đến, lão nô đa tạ tấm lòng phu nhân dành cho tiểu thư."

Nói rồi quỳ xuống cảm tạ Kiều thị.

Kiều thị vội đỡ bà dậy, cười dịu dàng: "Phương ma ma, bà là người thân cận bên cạnh Nhược Lan, cũng coi như người thân của Nhược Lan, vậy cũng là người thân của ta, giữa người nhà với nhau không cần đa lễ."

Những lời này khiến Phương ma ma rất cảm động, quay đầu đi, lại bắt đầu lau nước mắt.

Tưởng Nhược Nam vẫn đang quan sát màn biểu diễn của mẹ con Kiều thị, nhìn Kiều thị chỉ cần dùng vài câu đã lấy được lòng của Phương ma ma, khiến Phương ma ma quên ngay việc họ đã từng nuốt gọn tài sản của nàng, bất giác cũng thấy phục hai mẹ con họ.

Nhưng nàng không quên, một kẻ ngấm ngầm chiếm đoạt tài sản của nàng thì thương yêu nàng được bao nhiêu. Hơn nữa Tưởng Sính Đình đã từng bày cách để Tưởng Nhược Lan cầu xin Hoàng thượng ban hôn, chuyện ấy tới giờ khiến nàng vẫn rất khó chịu.

Điều khiến nàng ngạc nhiên nhất là thái độ của Kiều thị dành cho Nhược Lan trước đó.

Không phải là không tốt, mà là quá tốt!

Kiều thị chưa bao giờ miễn cưỡng Tưởng Nhược Lan phải học lễ nghi. Khi Tưởng Nhược Lan vừa đến Tưởng phủ, bà ta cũng từng mời người tới dạy lễ nghi cho nàng. Mới bắt đầu, Tưởng Nhược Lan vẫn còn rụt rè sợ hãi, nên ép bản thân học được hai ngày, nhưng Tưởng Sính Đình lại nói xấu ma ma hướng dẫn trước mặt nàng, khiêu khích để Tưởng Nhược Lan đi giáo huấn ma ma đó. Tưởng Nhược Lan đánh ma ma dạy lễ nghi song vốn rất sợ hãi, nhưng Kiều thị lại ôm nàng vào lòng nói: "Đứa trẻ đáng thương, không có cha mẹ đã rất vất vả rồi, hà tất phải ép con làm những việc con không thích. Thôi, sau này con không muốn học thì đừng học nữa!"

Chính vì như thế nên sau này khi Thái hậu cho ma ma dạy lễ nghi từ trong cung đến, Tưởng Nhược Lan cũng rút roi đánh họ.

Không chỉ vậy, Tưởng Nhược Lan ra ngoài gây họa, Kiều thị chưa bao giờ trách mắng nàng, luôn nói là nàng đáng thương, còn giúp nàng che giấu, khiến Tưởng Nhược Lan ngày một lớn gan, càng ngày càng dám gây họa lớn, cuối cùng phải mang danh bà la sát, khiến tất cả mọi người đều ghét nàng.

Kiều thị có thật sự thương yêu Nhược Lan, thấy Nhược Lan đáng thương không? Sao nàng cứ có cảm giác bà ta đã từng bước từng bước chiều hư Nhược Lan nhỉ? Là trực giác của nàng sai? Hay là nàng đang lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử?

Nghĩ đến đây, Tưởng Nhược Nam điềm đạm đáp một câu: "Đa tạ bá mẫu đã quan tâm!"

Tưởng Sính Đình thấy Tưởng Nhược Nam vẫn giữ thái độ không nóng không lạnh ấy, nhớ ra trước kia nàng rất thích nghe phỉnh nịnh, bèn lên tiếng: "Đường tỷ, giờ Hoàng thành chỗ nào cũng bàn tán xôn xao về vế đối hôm ấy của đường tỷ ở Ngự hoa viên, ai cũng nói đường tỷ là tài nữ xuất thế! Câu đối mà ngay các tài tử khắp thiên hạ không đối được, tỷ cũng đối được, hơn nữa còn đối rất hay rất chính xác."

Kiều thị tiếp lời: "Bá mẫu cũng rất bất ngờ, ngày trước khi mời thầy về dạy con, con có vẻ không chăm chỉ hiếu học lắm, thì ra mọi việc đều ghi nhớ trong lòng, đúng là một đứa trẻ thông minh." Một câu nói đã gom hết công lao về phía mình.

Tưởng Nhược Nam nhìn họ cười: "Người ngoài không biết nội tình nên mới bàn tán linh tinh, hai người lẽ nào còn không biết tố chất của ta? Nói ta là tài nữ mà hai người cũng tin, câu đối đó vốn do người khác nghĩ ra, trùng hợp là ta lại biết được mà thôi, hai người sau này đừng nói như thế nữa!"

Nịnh bợ không thành công, mẹ con Kiều thị tiu nghỉu, nhất thời chẳng tìm được đề tài nào để nói.

Họ không lên tiếng, Tưởng Nhược Nam cũng im lặng, không khí trong phòng tĩnh lặng đến mức gượng gạo, đương nhiên người cảm thấy gượng gạo chỉ có mẹ con Kiều thị mà thôi.

Một lát sau, Kiều thị mới tìm được đề tài mới, phá tan không khí im ắng trong phòng. "Nhược Lan, gần đây Hầu gia bận lắm phải không?"

Tưởng Nhược Nam không thể khiến họ quá khó xử, bèn tiện miệng đáp: "Hình như thế, nghe nói đang bận chuyện của Cấm vệ quân."

Tưởng Sính Đình đứng cạnh nghe thế thì sáng mắt lên, vội vàng nói: "Gần đây Cấm vệ quân đang điều động quan viên, Hầu gia là Binh bộ Thị lang, nhất định là đang bận chuyện đó."

Lời vừa dứt, Kiều thị ngồi đối diện đã trừng mắt lườm cô ta, Tưởng Sính Đình vội vàng im bặt, cúi đầu xuống, Tưởng Nhược Nam nhận ra ngay, cảm thấy có chút kỳ lạ nhưng không nói gì.

Kiều thị thấy nàng không lên tiếng, đành phải bắt chuyện: "Nhược Lan, con còn nhớ nhị ca ca không?"

Nhị ca ca? Trong đầu Tưởng Nhược Nam hiện ra một bóng hình mơ hồ, nàng gật gật đầu.

Kiều thị tiếp tục cười, nói: "Ta nhớ khi ở Tưởng phủ, con thích nhất là chơi với nhị ca ca, còn thường xuyên quấn lấy chân ca ca đòi học võ nghệ. Nhị ca ca con nói, con gái không nên học võ, nhưng vì quý con nên mới dạy con mấy món đó."

"Nhị ca ca đúng là thiên vị, huynh ấy có được một cây cung tốt, muội xin huynh ấy rất lâu mà không chịu cho, vậy mà lại đưa cho tỷ!" Tưởng Sính Đình đứng bên chu miệng nói.

Kiều thị lại tiếp lời: "Nghĩ cũng lạ, bá phụ và đại ca con đều là người đọc sách, thế mà trong nhà lại xuất hiện một kẻ lạc loài như Nhị ca ca, giỏi võ không giỏi văn. Là một kẻ đam mê võ nghệ, mấy năm trước sau khi đánh trận từ biên cương trở về đã nhận chức quèn trong cấm vệ quân, anh hùng không đất dụng võ, khiến Nhị ca ca con không vui, trong lòng cũng phiền muộn. Năm trước, ca ca con thành thân, hiện giờ nhạc gia chưa có động tĩnh gì nhưng người nào tinh ý cũng nhận ra, họ chê Nhị ca ca con bất tài, Nhị ca ca con chẳng còn mặt mũi nào, hàng ngày chỉ ở nhà uống rượu." Nói đến đây Kiều thị lại thở dài, mắt đỏ hoe.

Tưởng Sính Đình đứng cạnh cũng đỏ mắt, cô ta đột nhiên cầm tay Tưởng Nhược Nam, nói: "Đường tỷ, muội vẫn luôn coi tỷ như tỷ tỷ ruột của mình, cha muội mẹ muội đều coi tỷ như con gái, Nhị ca ca đối xử với tỷ còn thân thiết hơn muội. Đường tỷ, lần này tỷ hãy giúp Nhị ca ca, được không?"

Tưởng Nhược Nam cười nhạt một tiếng trong lòng, lúc nào cũng luôn miệng nói người thân người thân, thì ra đây mới là mục đích thật sự của họ khi tới đây.

Phù sa không chảy ruộng ngoài, nếu có cơ hội thăng tiến tốt, đương nhiên phải nghĩ cho người nhà mình trước chứ, nhà mẹ đẻ có thế thì sau này cũng có lợi ích cho nàng.

Nhưng, những thứ đó phải được xây dựng trên cơ sở người nhà mẹ đẻ đáng tin. Giờ Tưởng Nhược Nam vô cùng cảnh giác trước những người được gọi là "người nhà mẹ đẻ", người thân kia, nên nàng không muốn giúp họ việc này.

Hơn nữa, giờ xét mối quan hệ giữa nàng và Cận Thiệu Khang, muốn giúp cũng không được, bản thân nàng lấy tư cách gì để yêu cầu hắn giúp đỡ?

Tưởng Nhược Nam đang nghĩ xem nên từ chối chuyện này thế nào thì nghe Kiều thị lên tiếng trách mắng Tưởng Sính Đình: "Sính Đình, nói năng như thế thật không biết phép tắc gì cả, chuyện của đàn ông, phụ nữ sao dám can thiệp? Con làm vậy chẳng phải sẽ làm khó đường tỷ ư?" Sau đó quay sang dịu dàng nói với Tưởng Nhược Nam: "Nhược Lan, con đừng để ý lời của Sính Đình, chuyện này con cũng không cần bận tâm kẻo Hầu gia lại không vui vẻ, bá mẫu biết con có tấm lòng ấy là được."

Bà ta nói thế thật khiến Tưởng Nhược Nam quá sức bất ngờ, bất luận bà ta có ý gì thì Tưởng Nhược Nam cũng vẫn phải bày tỏ rõ thái độ của mình: "Đa tạ bá mẫu đã nghĩ cho Nhược Lan. Nhược Lan cũng muốn giúp Nhị ca ca, nhưng đúng như lời bá mẫu nói, đây là công việc của Hầu gia, Nhược Lan là phụ nữ mà nhiều chuyện sẽ khiến Hầu gia chán ghét."

Tưởng Sính Đình nghe nàng nói vậy, mặt thoáng biến sắc, nhưng Kiều thị vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi, bà ta nắm tay Tưởng Nhược Nam nói: "Bá mẫu hiểu, chuyện này con không phải bận tâm, hãy ngoan ngoãn nằm tĩnh dưỡng đi!"

Rồi sau đó Kiều thị không nhắc đến chuyện này nữa, chỉ vui vẻ trò chuyện với Tưởng Nhược Nam, đa phần nhắc lại những chuyện trước kia khi nàng còn ở Tưởng phủ. Trong lời nói để lộ sự yêu thương bảo vệ của bà ta dành cho Nhược Lan, sự thân thiết gần gũi của Nhược Lan với đám huynh muội trong phủ, giống như muốn đưa Tưởng Nhược Nam quay trở lại quãng thời gian ấm áp vui vẻ ấy.

Tưởng Nhược Nam chỉ lắng nghe, dù sao không phải là việc mình đích thân trải nghiệm nên nàng cũng chẳng có nhiều cảm giác.

Một lúc sau, mẹ con Kiều thị bèn đứng dậy cáo từ. Đương nhiên Tưởng Nhược Nam giữ họ lại dùng cơm nhưng Kiều thị mỉm cười khéo léo từ chối.

"Không làm phiền con nghỉ ngơi nữa, con nói chuyện với ta lâu như thế cũng mệt rồi, muốn cùng dùng cơm sau này còn nhiều cơ hội." Rồi Kiều thị cũng mời nàng sau này khỏe về Tưởng phủ chơi, Tưởng Nhược Nam chỉ cười, không từ chối cũng chẳng nhận lời.

Sau khi mẹ con Kiều thị ra khỏi Hầu phủ, bèn lên xe ngựa của phủ mình.

Trên xe, Tưởng Sính Đình tức giận thốt lên: "Tưởng Nhược Lan này thật là, giờ có được sự sủng ái của An Viễn Hầu, Thái Hậu rồi Hoàng hậu nên không coi chúng ta ra gì nữa. Mẹ nhìn xem bộ dáng thờ ơ lạnh lùng vừa rồi của cô ta, thật là đồ vô lương tâm, quên hết công ơn của chúng ta rồi!"

Kiều thị vội vàng bịt miệng con gái lại, chau mày mắng: "Con hét gì thế, chỗ này rất gần Hầu phủ, bên ngoài đều là người của họ, để người ta nghe được, sau này con đừng hòng mong nhờ vả gì nữa!"

Tưởng Sính Đình gỡ tay mẫu thân ra, hạ giọng nói: "Lẽ nào giờ chúng ta lại phải nhờ vả núp bóng cô ta? Vừa rồi muốn cô ta nói đỡ Nhị ca ca một câu, mẹ xem thái độ của cô ta kìa."

Kiều thị nhướn mày, cười: "Con ấy, vẫn còn non lắm, có những việc không cần phải nói ra. Giờ Tưởng Nhược Lan đang đắc sủng, chúng ta lại tới thăm chuyến này, Hầu gia sao có thể không biết, lần này Hầu gia phụ trách việc điều động quan viên trong cấm vệ quân, Nhị ca con cũng trong danh sách, đương nhiên Hầu gia hiểu ý chúng ta chứ. Chúng ta là người thân duy nhất của Nhược Lan, tất Hầu gia phải nể mặt Nhược Lan rồi! Vì vậy, chúng ta nhất định phải giữ quan hệ với Nhược Lan, phải để cô ta biết rằng, chúng ta là người thân duy nhất của cô ta. Chúng ta sống tốt thì cô ta cũng sống tốt, như thế chỉ cần cô ta tiếp tục đắc sủng thì chúng ta cũng không sợ thiệt thòi."

Nói rồi, bà ta giơ tay chỉnh lại chiếc trâm vàng cài trên tóc con gái, rồi lại ngắm khuôn mặt xinh đẹp diễm lệ của con, cười: "Còn nữa, nếu đợt tuyển tú nữ vào mùa thu năm nay con được Nhược Lan giúp đỡ, chuyện chắc chắn rất thuận lợi. Một ngày nào đó có được sự sủng ái của Hoàng thượng, con không cần phải nhìn sắc mặt cô ta nữa! Con gái ngoan, tạm thời nhẫn nhịn đi..." Bà ta quay đầu, giọng bỗng trở nên lạnh lẽo: "Chúng ta đã phải hao tâm tốn trí mới có ngày hôm nay, không thể dễ dàng từ bỏ được!"

Tưởng Nhược Nam gắng gượng ngồi dậy để thỉnh an Kiều thị. Kiều thị vội vàng đi đến ấn nàng xuống, dịu dàng nói: "Nhược Lan, con đang bị thương, nên nằm xuống thì hơn, chúng ta đâu phải người ngoài, năm đó khi con còn ở nhà, bá mẫu đã coi con như con gái ruột."

Vừa khéo Tưởng Nhược Nam cũng không muốn dậy, lựa theo lời của Kiều thị mà ngồi lại giường. Ánh Tuyết đứng bên mời hai người họ ngồi xuống, rồi gọi người dâng trà.

Kiều thị thấy trong phòng bài trí đơn giản mà không mất đi vẻ sang trọng, uy nghi, bèn cười nói: "Hầu phủ quả nhiên là Hầu phủ, rút cuộc thì vẫn không giống bình thường, Nhược Lan quả là có phúc."

Tưởng Nhược Nam cười điềm đạm, đáp: "Nhược Lan chẳng qua chỉ bị thương nhẹ, vậy mà phải phiền bá mẫu tới tận nới thăm, thật ngại quá."

Tưởng Sính Đình nghe vậy bèn ngồi xuống cạnh Tưởng Nhược Nam, nắm tay nàng cười đáp: "Đường tỷ nói vậy thật khách khí, mẹ muội chẳng phải vừa rồi đã nói coi tỷ như con gái ruột của mình, mẫu thân tới thăm con gái, sao con gái có thể thấy ngại được?"

Tưởng Nhược Nam mỉm cười: "Muội muội nói phải."

Lúc này, mẹ con Kiều thị đều cảm thấy lạ, thái độ của Tưởng Nhược Lan có chút lạnh nhạt, trước kia không thế này. Tưởng Nhược Lan không quá thân thiết với Kiều thị, nhưng vẫn thích nói chuyện cùng bà. Quan hệ giữa Nhược Lan và Sính Đình phải nói là vô cùng thân thiết, thân thiết tới mức bao nhiêu tâm sự của mình, Nhược Lan đều nói cho Sính Đình nghe.

Nhưng hôm nay họ chẳng tìm thấy được cảm giác ấy, giống như những người xa lạ quen sơ sơ gặp lại nhau vậy.

Kiều thị bất giác thầm than mình thất sách, trước kia thấy Tưởng Nhược Lan không đắc sủng, cũng lại thất sủng chỗ Thái hậu nên bình thường chẳng mấy bận tâm tới nàng. Có lẽ vì vậy mà quan hệ giữa họ trở nên xa cách. Ai ngờ bây giờ Tưởng Nhược Lan không những giành lại được sự yêu thương của Thái hậu, mà còn được Hầu gia sủng ái, đến Hoàng hậu cũng đã nhìn nàng bằng con mắt khác. Thời thế không còn như xưa, sau này phải để tâm tìm cách nối lại quan hệ mới được.

Nghĩ đến đây, Kiều thị cũng bước tới trước mặt Tưởng Nhược Nam, dùng tay vuốt vuốt má nàng. Hành động thân thiết này quá đột ngột này khiến Tưởng Nhược Nam toàn thân nổi da gà.

Kiều thị nhìn nàng, nhìn mãi nhìn mãi, mắt bỗng đỏ hoe, "Đứa trẻ đáng thương, gầy đi nhiều quá, mới mấy ngày mà chịu bao nhiêu là khổ. Nhớ lại hồi đầu khi còn ở nhà bá mẫu, cứ hai ba ngày lại bị thương một lần, khiến bá mẫu vô cùng lo lắng, nhưng lại không nỡ trách mắng con, chỉ biết giúp con tìm thật nhiều thuốc trị thương, hi vọng con sẽ nhanh khỏe!"

Tưởng Sính Đình vội nói tiếp: "Kể lại cũng thấy buồn cười, khi ấy, tất cả các hiệu thuốc lớn trong thành, hễ có thuốc trị thương tốt thì lập tức mang tới Tưởng phủ chúng ta đầu tiên. Khi đó muội rất đố kị với đường tỷ, muội muốn mẹ mua phấn má hồng cho mà mẹ mãi không chịu mua, nhưng mua thuốc trị thương cho đường tỷ thì không cần chớp mắt, giờ trong nhà vẫn còn rất nhiều. Đúng rồi, mẹ và muội cũng mang đến đây một ít, có những thứ trước kia tỷ từng dùng rồi, rất tốt."

Nói xong quay lại bảo a hoàn mang mấy lọ thuốc dâng lên.

Phương ma ma đứng bên cạnh đi tới nhận lấy, nhìn kĩ lại rồi cười nói: "Đúng rồi, chính là những loại này, một loại trong số này hiện giờ lão nô còn nhất thời chưa mua được, đang buồn phiền. Không ngờ phu nhân lại mang đến, lão nô đa tạ tấm lòng phu nhân dành cho tiểu thư."

Nói rồi quỳ xuống cảm tạ Kiều thị.

Kiều thị vội đỡ bà dậy, cười dịu dàng: "Phương ma ma, bà là người thân cận bên cạnh Nhược Lan, cũng coi như người thân của Nhược Lan, vậy cũng là người thân của ta, giữa người nhà với nhau không cần đa lễ."

Những lời này khiến Phương ma ma rất cảm động, quay đầu đi, lại bắt đầu lau nước mắt.

Tưởng Nhược Nam vẫn đang quan sát màn biểu diễn của mẹ con Kiều thị, nhìn Kiều thị chỉ cần dùng vài câu đã lấy được lòng của Phương ma ma, khiến Phương ma ma quên ngay việc họ đã từng nuốt gọn tài sản của nàng, bất giác cũng thấy phục hai mẹ con họ.

Nhưng nàng không quên, một kẻ ngấm ngầm chiếm đoạt tài sản của nàng thì thương yêu nàng được bao nhiêu. Hơn nữa Tưởng Sính Đình đã từng bày cách để Tưởng Nhược Lan cầu xin Hoàng thượng ban hôn, chuyện ấy tới giờ khiến nàng vẫn rất khó chịu.

Điều khiến nàng ngạc nhiên nhất là thái độ của Kiều thị dành cho Nhược Lan trước đó.

Không phải là không tốt, mà là quá tốt!

Kiều thị chưa bao giờ miễn cưỡng Tưởng Nhược Lan phải học lễ nghi. Khi Tưởng Nhược Lan vừa đến Tưởng phủ, bà ta cũng từng mời người tới dạy lễ nghi cho nàng. Mới bắt đầu, Tưởng Nhược Lan vẫn còn rụt rè sợ hãi, nên ép bản thân học được hai ngày, nhưng Tưởng Sính Đình lại nói xấu ma ma hướng dẫn trước mặt nàng, khiêu khích để Tưởng Nhược Lan đi giáo huấn ma ma đó. Tưởng Nhược Lan đánh ma ma dạy lễ nghi song vốn rất sợ hãi, nhưng Kiều thị lại ôm nàng vào lòng nói: "Đứa trẻ đáng thương, không có cha mẹ đã rất vất vả rồi, hà tất phải ép con làm những việc con không thích. Thôi, sau này con không muốn học thì đừng học nữa!"

Chính vì như thế nên sau này khi Thái hậu cho ma ma dạy lễ nghi từ trong cung đến, Tưởng Nhược Lan cũng rút roi đánh họ.

Không chỉ vậy, Tưởng Nhược Lan ra ngoài gây họa, Kiều thị chưa bao giờ trách mắng nàng, luôn nói là nàng đáng thương, còn giúp nàng che giấu, khiến Tưởng Nhược Lan ngày một lớn gan, càng ngày càng dám gây họa lớn, cuối cùng phải mang danh bà la sát, khiến tất cả mọi người đều ghét nàng.

Kiều thị có thật sự thương yêu Nhược Lan, thấy Nhược Lan đáng thương không? Sao nàng cứ có cảm giác bà ta đã từng bước từng bước chiều hư Nhược Lan nhỉ? Là trực giác của nàng sai? Hay là nàng đang lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử?

Nghĩ đến đây, Tưởng Nhược Nam điềm đạm đáp một câu: "Đa tạ bá mẫu đã quan tâm!"

Tưởng Sính Đình thấy Tưởng Nhược Nam vẫn giữ thái độ không nóng không lạnh ấy, nhớ ra trước kia nàng rất thích nghe phỉnh nịnh, bèn lên tiếng: "Đường tỷ, giờ Hoàng thành chỗ nào cũng bàn tán xôn xao về vế đối hôm ấy của đường tỷ ở Ngự hoa viên, ai cũng nói đường tỷ là tài nữ xuất thế! Câu đối mà ngay các tài tử khắp thiên hạ không đối được, tỷ cũng đối được, hơn nữa còn đối rất hay rất chính xác."

Kiều thị tiếp lời: "Bá mẫu cũng rất bất ngờ, ngày trước khi mời thầy về dạy con, con có vẻ không chăm chỉ hiếu học lắm, thì ra mọi việc đều ghi nhớ trong lòng, đúng là một đứa trẻ thông minh." Một câu nói đã gom hết công lao về phía mình.

Tưởng Nhược Nam nhìn họ cười: "Người ngoài không biết nội tình nên mới bàn tán linh tinh, hai người lẽ nào còn không biết tố chất của ta? Nói ta là tài nữ mà hai người cũng tin, câu đối đó vốn do người khác nghĩ ra, trùng hợp là ta lại biết được mà thôi, hai người sau này đừng nói như thế nữa!"

Nịnh bợ không thành công, mẹ con Kiều thị tiu nghỉu, nhất thời chẳng tìm được đề tài nào để nói.

Họ không lên tiếng, Tưởng Nhược Nam cũng im lặng, không khí trong phòng tĩnh lặng đến mức gượng gạo, đương nhiên người cảm thấy gượng gạo chỉ có mẹ con Kiều thị mà thôi.

Một lát sau, Kiều thị mới tìm được đề tài mới, phá tan không khí im ắng trong phòng. "Nhược Lan, gần đây Hầu gia bận lắm phải không?"

Tưởng Nhược Nam không thể khiến họ quá khó xử, bèn tiện miệng đáp: "Hình như thế, nghe nói đang bận chuyện của Cấm vệ quân."

Tưởng Sính Đình đứng cạnh nghe thế thì sáng mắt lên, vội vàng nói: "Gần đây Cấm vệ quân đang điều động quan viên, Hầu gia là Binh bộ Thị lang, nhất định là đang bận chuyện đó."

Lời vừa dứt, Kiều thị ngồi đối diện đã trừng mắt lườm cô ta, Tưởng Sính Đình vội vàng im bặt, cúi đầu xuống, Tưởng Nhược Nam nhận ra ngay, cảm thấy có chút kỳ lạ nhưng không nói gì.

Kiều thị thấy nàng không lên tiếng, đành phải bắt chuyện: "Nhược Lan, con còn nhớ nhị ca ca không?"

Nhị ca ca? Trong đầu Tưởng Nhược Nam hiện ra một bóng hình mơ hồ, nàng gật gật đầu.

Kiều thị tiếp tục cười, nói: "Ta nhớ khi ở Tưởng phủ, con thích nhất là chơi với nhị ca ca, còn thường xuyên quấn lấy chân ca ca đòi học võ nghệ. Nhị ca ca con nói, con gái không nên học võ, nhưng vì quý con nên mới dạy con mấy món đó."

"Nhị ca ca đúng là thiên vị, huynh ấy có được một cây cung tốt, muội xin huynh ấy rất lâu mà không chịu cho, vậy mà lại đưa cho tỷ!" Tưởng Sính Đình đứng bên chu miệng nói.

Kiều thị lại tiếp lời: "Nghĩ cũng lạ, bá phụ và đại ca con đều là người đọc sách, thế mà trong nhà lại xuất hiện một kẻ lạc loài như Nhị ca ca, giỏi võ không giỏi văn. Là một kẻ đam mê võ nghệ, mấy năm trước sau khi đánh trận từ biên cương trở về đã nhận chức quèn trong cấm vệ quân, anh hùng không đất dụng võ, khiến Nhị ca ca con không vui, trong lòng cũng phiền muộn. Năm trước, ca ca con thành thân, hiện giờ nhạc gia chưa có động tĩnh gì nhưng người nào tinh ý cũng nhận ra, họ chê Nhị ca ca con bất tài, Nhị ca ca con chẳng còn mặt mũi nào, hàng ngày chỉ ở nhà uống rượu." Nói đến đây Kiều thị lại thở dài, mắt đỏ hoe.

Tưởng Sính Đình đứng cạnh cũng đỏ mắt, cô ta đột nhiên cầm tay Tưởng Nhược Nam, nói: "Đường tỷ, muội vẫn luôn coi tỷ như tỷ tỷ ruột của mình, cha muội mẹ muội đều coi tỷ như con gái, Nhị ca ca đối xử với tỷ còn thân thiết hơn muội. Đường tỷ, lần này tỷ hãy giúp Nhị ca ca, được không?"

Tưởng Nhược Nam cười nhạt một tiếng trong lòng, lúc nào cũng luôn miệng nói người thân người thân, thì ra đây mới là mục đích thật sự của họ khi tới đây.

Phù sa không chảy ruộng ngoài, nếu có cơ hội thăng tiến tốt, đương nhiên phải nghĩ cho người nhà mình trước chứ, nhà mẹ đẻ có thế thì sau này cũng có lợi ích cho nàng.

Nhưng, những thứ đó phải được xây dựng trên cơ sở người nhà mẹ đẻ đáng tin. Giờ Tưởng Nhược Nam vô cùng cảnh giác trước những người được gọi là "người nhà mẹ đẻ", người thân kia, nên nàng không muốn giúp họ việc này.

Hơn nữa, giờ xét mối quan hệ giữa nàng và Cận Thiệu Khang, muốn giúp cũng không được, bản thân nàng lấy tư cách gì để yêu cầu hắn giúp đỡ?

Tưởng Nhược Nam đang nghĩ xem nên từ chối chuyện này thế nào thì nghe Kiều thị lên tiếng trách mắng Tưởng Sính Đình: "Sính Đình, nói năng như thế thật không biết phép tắc gì cả, chuyện của đàn ông, phụ nữ sao dám can thiệp? Con làm vậy chẳng phải sẽ làm khó đường tỷ ư?" Sau đó quay sang dịu dàng nói

với Tưởng Nhược Nam: "Nhược Lan, con đừng để ý lời của Sính Đình, chuyện này con cũng không cần bận tâm kẻo Hầu gia lại không vui vẻ, bá mẫu biết con có tấm lòng ấy là được."

Bà ta nói thế thật khiến Tưởng Nhược Nam quá sức bất ngờ, bất luận bà ta có ý gì thì Tưởng Nhược Nam cũng vẫn phải bày tỏ rõ thái độ của mình: "Đa tạ bá mẫu đã nghĩ cho Nhược Lan. Nhược Lan cũng muốn giúp Nhị ca ca, nhưng đúng như lời bá mẫu nói, đây là công việc của Hầu gia, Nhược Lan là phụ nữ mà nhiều chuyện sẽ khiến Hầu gia chán ghét."

Tưởng Sính Đình nghe nàng nói vậy, mặt thoáng biến sắc, nhưng Kiều thị vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi, bà ta nắm tay Tưởng Nhược Nam nói: "Bá mẫu hiểu, chuyện này con không phải bận tâm, hãy ngoan ngoãn nằm tĩnh dưỡng đi!"

Rồi sau đó Kiều thị không nhắc đến chuyện này nữa, chỉ vui vẻ trò chuyện với Tưởng Nhược Nam, đa phần nhắc lại những chuyện trước kia khi nàng còn ở Tưởng phủ. Trong lời nói để lộ sự yêu thương bảo vệ của bà ta dành cho Nhược Lan, sự thân thiết gần gũi của Nhược Lan với đám huynh muội trong phủ, giống như muốn đưa Tưởng Nhược Nam quay trở lại quãng thời gian ấm áp vui vẻ ấy.

Tưởng Nhược Nam chỉ lắng nghe, dù sao không phải là việc mình đích thân trải nghiệm nên nàng cũng chẳng có nhiều cảm giác.

Một lúc sau, mẹ con Kiều thị bèn đứng dậy cáo từ. Đương nhiên Tưởng Nhược Nam giữ họ lại dùng cơm nhưng Kiều thị mỉm cười khéo léo từ chối.

"Không làm phiền con nghỉ ngơi nữa, con nói chuyện với ta lâu như thế cũng mệt rồi, muốn cùng dùng cơm sau này còn nhiều cơ hội." Rồi Kiều thị cũng mời nàng sau này khỏe về Tưởng phủ chơi, Tưởng Nhược Nam chỉ cười, không từ chối cũng chẳng nhận lời.

Sau khi mẹ con Kiều thị ra khỏi Hầu phủ, bèn lên xe ngựa của phủ mình.

Trên xe, Tưởng Sính Đình tức giận thốt lên: "Tưởng Nhược Lan này thật là, giờ có được sự sủng ái của An Viễn Hầu, Thái Hậu rồi Hoàng hậu nên không coi chúng ta ra gì nữa. Mẹ nhìn xem bộ dáng thờ ơ lạnh lùng vừa rồi của cô ta, thật là đồ vô lương tâm, quên hết công ơn của chúng ta rồi!"

Kiều thị vội vàng bịt miệng con gái lại, chau mày mắng: "Con hét gì thế, chỗ này rất gần Hầu phủ, bên ngoài đều là người của họ, để người ta nghe được, sau này con đừng hòng mong nhờ vả gì nữa!"

Tưởng Sính Đình gỡ tay mẫu thân ra, hạ giọng nói: "Lẽ nào giờ chúng ta lại phải nhờ vả núp bóng cô ta? Vừa rồi muốn cô ta nói đỡ Nhị ca ca một câu, mẹ xem thái độ của cô ta kìa."

Kiều thị nhướn mày, cười: "Con ấy, vẫn còn non lắm, có những việc không cần phải nói ra. Giờ Tưởng Nhược Lan đang đắc sủng, chúng ta lại tới thăm chuyến này, Hầu gia sao có thể không biết, lần này Hầu gia phụ trách việc điều động quan viên trong cấm vệ quân, Nhị ca con cũng trong danh sách, đương nhiên Hầu gia hiểu ý chúng ta chứ. Chúng ta là người thân duy nhất của Nhược Lan, tất Hầu gia phải nể mặt Nhược Lan rồi! Vì vậy, chúng ta nhất định phải giữ quan hệ với Nhược Lan, phải để cô ta biết rằng, chúng ta là người thân duy nhất của cô ta. Chúng ta sống tốt thì cô ta cũng sống tốt, như thế chỉ cần cô ta tiếp tục đắc sủng thì chúng ta cũng không sợ thiệt thòi."

Nói rồi, bà ta giơ tay chỉnh lại chiếc trâm vàng cài trên tóc con gái, rồi lại ngắm khuôn mặt xinh đẹp diễm lệ của con, cười: "Còn nữa, nếu đợt tuyển tú nữ vào mùa thu năm nay con được Nhược Lan giúp đỡ, chuyện chắc chắn rất thuận lợi. Một ngày nào đó có được sự sủng ái của Hoàng thượng, con không cần phải nhìn sắc mặt cô ta nữa! Con gái ngoan, tạm thời nhẫn nhịn đi..." Bà ta quay đầu, giọng bỗng trở nên lạnh lẽo: "Chúng ta đã phải hao tâm tốn trí mới có ngày hôm nay, không thể dễ dàng từ bỏ được!"

69. Chương 69

Tưởng Sính Đình bình tĩnh lại, nhìn mẫu thân mỉm cười tươi như hoa: "Con biết rồi, mẫu thân."

Buổi tối, trời còn chưa tối, Cận Thiệu Khang đã đến Thu Đường viện.

Tưởng Nhược Nam nhìn hắn ngẩn ra một lúc, "Hầu gia, hôm nay sao Hầu gia..." Hôm nay sao "nhà ngươi" lại tới đây hả?

Mặc dù biết hắn sẽ không động tới mình, nhưng nàng vẫn cảm thấy hai người thường xuyên ở bên nhau không phải chuyện tốt đẹp gì.

Cận Thiệu Khang đi tới bên giường, nhìn nàng nói: "Hôm nay đã đỡ hơn chưa, tối qua ta không đến thăm nàng, ở phủ nha nhiều việc quá, lại về muộn. Ta nghĩ có lẽ nàng đã ngủ rồi, nên không đến."

Tưởng Nhược Nam nghe vậy thì thả lỏng người, thì ra là hắn tới thăm mình.

"Hầu gia, hôm nay thiếp đỡ nhiều rồi, đã có thể ngồi dậy, chắc chỉ hai ngày nữa là khỏi hẳn!"

"Thế thì tốt." Cận Thiệu Khang cười cười, giống như rất vui vẻ.

Lúc này Liên Kiều đi vào ngượng ngùng hỏi: "Hầu gia, có phải thay y phục không ạ?"

Cận Thiệu Khang vẫn đang mặc triều phục, Liên Kiều hỏi thế chính là muốn hỏi hắn, tối nay có ở lại đây không?

Cận Thiệu Khang gật đầu: "Thay đi."

Lời hắn vừa thốt ra, Tưởng Nhược Nam sững người, nhưng nàng không nói gì cả.

Liên Kiều mặt lộ vẻ vui mừng, vội vàng gọi Hoa Anh và một a hoàn khác vào giúp Cận Thiệu Khang thay thường phục, rồi lại mang nước vào hầu hắn rửa mặt rửa tay, cuối cùng dâng trà, rồi lui cả ra ngoài.

Rửa ráy xong, Cận Thiệu Khang cũng bớt phần mệt mỏi, mặt mày tươi tỉnh hơn, hắn ngồi xuống ghế, nhàn nhã thưởng trà.

Tưởng Nhược Nam hỏi hắn: "Hầu gia đã dùng cơm chưa?" Bình thường, Cận Thiệu Khang sẽ dùng cơm tối cùng Thái phu nhân.

"Chưa, sang thỉnh an mẫu thân xong ta bèn tới thẳng đây." Rồi nói tiếp, "Món cháo lá sen đợt trước rất ngon, sau này nhà bếp có làm mấy lần, nhưng cảm giác không giống vị đã từng được ăn ở đây lắm."

Tưởng Nhược Nam đáp: "Hôm nay trong viện tử cũng nấu loại cháo này, nếu Hầu gia thích thì lát nữa ăn nhiều một chút."

Sau đó nàng gọi Liên Kiều chuẩn bị bữa tối.

Dùng xong cơm trời đã tối hẳn, Tưởng Nhược Nam thấy không còn sớm nữa, bèn gọi Liên Kiều chuẩn bị nước cho họ tắm.

Tưởng Nhược Nam tắm rất chậm, rất lâu nên nàng nhường Cận Thiệu Khang tắm trước, để hắn có thể đi nghỉ sớm.

Cận Thiệu Khang tắm xong đi ra ngoài, bọn a hoàn thay nước rồi đỡ Tưởng Nhược Nam vào trong.

Hai hôm nay, Liên Kiều Hoa Anh thấy nàng bị thương, không tiện cử động nên muốn hầu hạ nàng tắm rửa, nhưng Tưởng Nhược Nam không quen. Khi tắm bọn a hoàn chỉ đỡ nàng vào thùng nước, sau đó ra sau bình phong đứng đợi, tắm xong lại đỡ nàng ra ngoài.

Nhưng hôm nay có Cận Thiệu Khang trong phòng, Liên Kiều và Hoa Anh sợ hắn, sau khi đỡ Tưởng Nhược Nam vào rồi đều lui cả ra phòng ngoài, muốn đợi lát nữa phu nhân gọi rồi vào sau cũng không muộn. Hoặc biết đâu Hầu gia sẽ vào dìu phu nhân ra cũng nên.

Nhưng bọn họ không ngờ là từ phòng tắm cho tới phòng ngoài cách nhau khá xa, lại có bình phong và cửa, Tưởng Nhược Nam tắm xong gọi mấy tiếng, chẳng thấy ai vào.

Cận Thiệu Khang đang dựa vào đầu giường đọc sách, nghe tiếng nàng bèn hỏi: "Sao thế?"

"Hầu gia có thể giúp thiếp gọi mấy a hoàn vào không, một mình thiếp không thể ra khỏi thùng tắm được."

Cận Thiệu Khang quay người, thấy bóng nàng lay động trên tấm bình phong, khói nước mịt mờ, trong đầu bất giác nhớ lại cảnh tượng tối hôm đó, người hắn nóng lên, không kìm được nói: "Để ta giúp nàng."

"Không cần đâu!" Tưởng Nhược Nam trả lời chắc như đinh đóng cột, rủa thầm trong lòng, đồ háo sắc, muốn lợi dụng người ta trong lúc khó khăn, còn lâu mới cho ngươi cơ hội ấy! "Hầu gia giúp thiếp gọi Liên Kiều vào đi."

Cận Thiệu Khang ngượng ngùng xuống giường, đi đến bên cửa sổ, lại thấy mấy a hoàn đang đứng ngoài cửa sổ nói chuyện phiếm, hắn lùi lại hai bước, quay người, hướng về phía bình phong nói: "Mấy a hoàn này càng ngày càng không có phép tắc lễ nghi gì nữa rồi, chẳng biết chạy đi đâu nữa, để ta bảo Ninh An tìm họ về, chỉnh đốn họ một trận!"

Tưởng Nhược Nam tin là thật, nghĩ chắc bọn a hoàn thấy Cận Thiệu Khang ở đây nên mới lui ra. Chúng mới chỉ là những cô bé con, làm thế sẽ dọa chúng sợ chết khiếp.

"Vừa rồi quên mất, thiếp đã sai chúng đi làm việc khác, có lẽ đã đi rồi. Để thiếp tự ra vậy."

Vết thương trên người cũng đỡ hơn nhiều, ra khỏi thùng gỗ chắc nàng làm được.

"Thật không cần ta giúp chứ?"

"Không cần!" Tưởng Nhược Nam nhìn về phía phát ra tiếng nói mà nghiến răng đáp.

Tưởng Nhược Nam vịn vào thành thùng tắm, chầm chậm nhấc một chân lên, bước qua, vừa khéo lại chạm vào vết thương ở phần mông, nàng đau tới nhắm tịt mắt lại, nghiến răng chịu đựng, đặt chân xuống, dẫm ra ngoài thùng gỗ, khom người, từ từ nhấc nốt chân kia lên. Ai ngờ chân ở bên ngoài bị trượt, thấy mình sắp ngã đến nơi, nàng vội vàng túm chặt lấy thành thùng tắm, không kìm được hét lên kinh hãi.

Cận Thiệu Khang đang đứng bên ngoài mặt ủ mày chau thì nghe thấy tiếng nàng hét, chẳng nghĩ ngợi gì nhiều bèn xông vào trong, lao tới bế thốc nàng lên.

Như thế, Tưởng Nhược Nam hoàn toàn trần như nhộng nằm trong lòng hắn.

Có được cơ thể mềm mại trong tay, ánh mắt Cận Thiệu Khang bất giác dừng lại trên người nàng.

Làn da trắng ngần của nàng ửng hồng, những giọt nước vẫn còn đọng bên trên lấp lánh như ngọc, khiến nàng nhìn như một đóa hoa trong sương, yêu kiều, mượt mà.

Mỗi đường nét trên cơ thể nàng đều vô cùng hoàn mỹ, chiếc cổ cao, khuôn ngực đầy đặn, nụ hoa chúm chím, vòng eo thon gọn, đôi chân trắng dài thẳng tắp…

Thời gian này Cận Thiệu Khang không gần nữ sắc, trước cảnh tượng ấy, huyết dịch trong cơ thể hắn bỗng như sôi lên sùng sục, phần bụng dưới cũng nóng rực lên, chỗ nào đó cũng cứng tới mức khiến hắn khó chịu. Tay hắn bỗng siết mạnh, áp cơ thể mềm mại của nàng vào trong lòng.

Một mùi hương nhẹ nhàng ngọt ngào như hương ngọc lan thoang thoảng quanh phòng, khiến cả người hắn bồng bềnh tựa đang ở trên mây.

Tưởng Nhược Nam đang trong lúc lúng túng, đột nhiên cơ thể trở nên nhẹ bẫng, quay đầu lại thấy mình đã nằm gọn trong lòng Cận Thiệu Khang. Thấy hắn nhìn mình không chớp mắt, mặt đỏ ửng, đôi mắt đen láy sâu như đáy hồ, thần sắc có phần kỳ dị, chợt nhớ ra trên người mình không mảnh vải che thân, bèn ngượng ngùng khó xử, mặt nàng nóng bừng, trong lúc nóng vội, nàng hét tướng lên: "Này, chàng không được nhìn, nhắm mắt lại!" Đôi tay không biết nên đưa lên che ngực hay che phần thân dưới, cuối cùng nàng giơ tay lên bịt mắt hắn lại.

"Chàng mau buông thiếp xuống!"

Mặc dù Cận Thiệu Khang rất không muốn, nhưng phong độ quân tử được tu dưỡng bao năm nay không cho phép hắn ép buộc người khác.

Hắn bèn thả lỏng đôi tay, cơ thể Tưởng Nhược Nam đang ép sát vào người hắn cũng từ từ trượt xuống. Khi tiếp đất, phần bụng dưới của nàng chạm vào vật gì đó rất cứng, nàng cúi đầu nhìn, chỉ thấy áo trong của hắn bị bung tự khi nào, để lộ khuôn ngực rắn chắc, đồng thời bên trong chiếc quần dài màu trắng, có một vật gì đó cao ngạo ngóc lên ở giữa, tạo thành một thứ trông giống như đỉnh của chiếc lều…

Tưởng Nhược Nam lập tức nhận ra đó là cái gì. Toàn thân nàng nóng bừng, trong lúc hoảng loạn nàng hét lên, buông tay định đẩy hắn ra, nhưng dưới đất vẫn còn nước, nàng lại đi chân đất, đột nhiên đứng xuống như thế, nàng trượt chân, cả người ngã về phía hắn. Cận Thiệu Khang vội ôm chặt nàng, vậy là nàng lại áp sát vào ngực hắn.

Cảm giác khuôn ngực hắn rộng và mềm mại, Cận Thiệu Khang phải cố gắng kìm chế lắm mới không đè nàng xuống dưới.

"Lần này là nàng tự lao vào lòng ta đấy nhé, không phải là tại ta." Khó khăn lắm hắn mới thốt lên được câu đó.

Thấy nàng cứ nằm mãi trong lòng mình không chịu đứng dậy. Cận Thiệu Khang thấy hơi lạ, như thế này không giống nàng lắm.

"Sao nàng còn không đứng dậy?"

Một lúc lâu sau mới nghe nàng lí nhí đáp: "Chân thiếp bị trẹo rồi…"

Tưởng Nhược Nam muốn khóc mà không có nước mắt, thật là, lần nào ở cùng hắn cũng có chuyện. Rõ ràng hắn như ngôi sao chổi đen đủi ấy!

"Vậy ta bế nàng lên giường." Cận Thiệu Khang trầm mặc hồi lâu rồi nói.

Giờ chỉ còn cách ấy, Tưởng Nhược Nam đỏ mặt, "Vậy đợi thiếp mặc y phục đã."

Vừa dứt lời, nàng đã bị hắn bế bổng lên, "Còn mặc y phục làm gì, lát nữa lại không biết đau ở đâu, lên giường trước đã." Nói xong hắn lẩm bẩm một câu: "Có phải chưa từng nhìn thấy đâu…"

Tưởng Nhược Nam ngượng ngùng không dám ngẩng đầu lên, nàng ôm chặt cổ hắn, dựa sát vào người hắn, khiến hắn không thể nhìn thấy mình. Nhưng làm thế thì cứ mỗi lần Cận Thiệu Khang cất bước, bộ ngực mềm mại của Tưởng Nhược Nam lại khẽ chạm vào ngực hắn. Cảm giác ấy vừa kích thích vừa khó chịu, một sự giày vò ngọt ngào, hủy diệt từng tế bào một trên người Cận Thiệu Khang, làm nhiệt độ cơ thể hắn càng ngày càng tăng, chỗ nào đó càng lúc càng căng tức, khiến hắn chỉ muốn hét to thành tiếng.

Đầu óc hắn hỗn loạn, hai chân mềm nhũn, mỗi lần cất bước dường như rất khó khăn. Dần dần hai tay hắn siết càng lúc càng chặt, càng lúc càng chặt.

Tưởng Nhược Nam cũng chẳng dễ chịu gì hơn, sự kích thích do đụng chạm ấy mang lại không chỉ Cận Thiệu Khang có cảm giác, mà cũng khiến cơ thể nàng nóng rực lên. Khi nàng nhận ra và muốn dịch khỏi hắn, hắn lại ôm chặt nàng, khiến nàng không thể cử động.

Ngực nàng ép sát vào da hắn, cơ thể hắn rất nóng, rất nóng, hơi nóng đó như muốn thiêu đốt nàng, hơi thở của hắn gấp gáp, mùi đàn ông đậm đặc vây chặt nàng, khiến nàng không thể thở nổi.

Điều nguy hiểm hơn cả là, phần mông nàng luôn bị một vật cứng chạm vào, khiến cơ thể nàng không thể tự chủ mà run lên.

"Nhược Lan, Nhược Lan…" Hắn thì thầm gọi tên nàng, giọng hắn khàn đặc, trầm thấp, mang theo cả sự khao khát vô tận, cũng thấp thoáng có cả sự khẩn cầu trong đó.

"Như thế này… rất nóng, chàng đi mau đi." Tưởng Nhược Nam cố gắng giữ vững tinh thần.

Cận Thiệu Khang trầm mặc hồi lâu, sau đó đáp: "Đồ nhẫn tâm." Rồi khẽ cắn vào tai nàng một cái, cảm giác vừa đau vừa buồn, khiến nàng không kìm được mà rên lên một tiếng. Tiếng rên đó khiến hắn lại siết chặt vòng tay hơn, đồng thời cúi xuống đặt một nụ hôn nóng bỏng lên… đầu nàng.

Các ngón chân của Tưởng Nhược Nam cũng quặp chặt lại, nhưng nàng cố ép mình không được ngẩng đầu. Nàng có cảm giác chỉ cần mình ngẩng đầu, kết quả sẽ khiến nàng không thể khống chế được.

"Đồ nhẫn tâm!" Cận Thiệu Khang lại một lần nữa lầm bầm, giọng điệu có phần bực bội.

Tưởng Nhược Nam vùi chặt đầu, coi như không nghe thấy.

Cận Thiệu Khang thấy nàng như vậy đành hít sâu một hơi, điều chỉnh hơi thở, tiếp tục bước về phía trước, qua tấm bình phong, khi bế nàng ngang qua cửa sổ, ngoài đó bỗng vang lên tiếng cười khúc khích của bọn a hoàn.

70. Chương 70

Tưởng Sính Đình bình tĩnh lại, nhìn mẫu thân mỉm cười tươi như hoa: "Con biết rồi, mẫu thân."

Buổi tối, trời còn chưa tối, Cận Thiệu Khang đã đến Thu Đường viện.

Tưởng Nhược Nam nhìn hắn ngẩn ra một lúc, "Hầu gia, hôm nay sao Hầu gia..." Hôm nay sao "nhà ngươi" lại tới đây hả?

Mặc dù biết hắn sẽ không động tới mình, nhưng nàng vẫn cảm thấy hai người thường xuyên ở bên nhau không phải chuyện tốt đẹp gì.

Cận Thiệu Khang đi tới bên giường, nhìn nàng nói: "Hôm nay đã đỡ hơn chưa, tối qua ta không đến thăm nàng, ở phủ nha nhiều việc quá, lại về muộn. Ta nghĩ có lẽ nàng đã ngủ rồi, nên không đến."

Tưởng Nhược Nam nghe vậy thì thả lỏng người, thì ra là hắn tới thăm mình.

"Hầu gia, hôm nay thiếp đỡ nhiều rồi, đã có thể ngồi dậy, chắc chỉ hai ngày nữa là khỏi hẳn!"

"Thế thì tốt." Cận Thiệu Khang cười cười, giống như rất vui vẻ.

Lúc này Liên Kiều đi vào ngượng ngùng hỏi: "Hầu gia, có phải thay y phục không ạ?"

Cận Thiệu Khang vẫn đang mặc triều phục, Liên Kiều hỏi thế chính là muốn hỏi hắn, tối nay có ở lại đây không?

Cận Thiệu Khang gật đầu: "Thay đi."

Lời hắn vừa thốt ra, Tưởng Nhược Nam sững người, nhưng nàng không nói gì cả.

Liên Kiều mặt lộ vẻ vui mừng, vội vàng gọi Hoa Anh và một a hoàn khác vào giúp Cận Thiệu Khang thay thường phục, rồi lại mang nước vào hầu hắn rửa mặt rửa tay, cuối cùng dâng trà, rồi lui cả ra ngoài.

Rửa ráy xong, Cận Thiệu Khang cũng bớt phần mệt mỏi, mặt mày tươi tỉnh hơn, hắn ngồi xuống ghế, nhàn nhã thưởng trà.

Tưởng Nhược Nam hỏi hắn: "Hầu gia đã dùng cơm chưa?" Bình thường, Cận Thiệu Khang sẽ dùng cơm tối cùng Thái phu nhân.

"Chưa, sang thỉnh an mẫu thân xong ta bèn tới thẳng đây." Rồi nói tiếp, "Món cháo lá sen đợt trước rất ngon, sau này nhà bếp có làm mấy lần, nhưng cảm giác không giống vị đã từng được ăn ở đây lắm."

Tưởng Nhược Nam đáp: "Hôm nay trong viện tử cũng nấu loại cháo này, nếu Hầu gia thích thì lát nữa ăn nhiều một chút."

Sau đó nàng gọi Liên Kiều chuẩn bị bữa tối.

Dùng xong cơm trời đã tối hẳn, Tưởng Nhược Nam thấy không còn sớm nữa, bèn gọi Liên Kiều chuẩn bị nước cho họ tắm.

Tưởng Nhược Nam tắm rất chậm, rất lâu nên nàng nhường Cận Thiệu Khang tắm trước, để hắn có thể đi nghỉ sớm.

Cận Thiệu Khang tắm xong đi ra ngoài, bọn a hoàn thay nước rồi đỡ Tưởng Nhược Nam vào trong.

Hai hôm nay, Liên Kiều Hoa Anh thấy nàng bị thương, không tiện cử động nên muốn hầu hạ nàng tắm rửa, nhưng Tưởng Nhược Nam không quen. Khi tắm bọn a hoàn chỉ đỡ nàng vào thùng nước, sau đó ra sau bình phong đứng đợi, tắm xong lại đỡ nàng ra ngoài.

Nhưng hôm nay có Cận Thiệu Khang trong phòng, Liên Kiều và Hoa Anh sợ hắn, sau khi đỡ Tưởng Nhược Nam vào rồi đều lui cả ra phòng ngoài, muốn đợi lát nữa phu nhân gọi rồi vào sau cũng không muộn. Hoặc biết đâu Hầu gia sẽ vào dìu phu nhân ra cũng nên.

Nhưng bọn họ không ngờ là từ phòng tắm cho tới phòng ngoài cách nhau khá xa, lại có bình phong và cửa, Tưởng Nhược Nam tắm xong gọi mấy tiếng, chẳng thấy ai vào.

Cận Thiệu Khang đang dựa vào đầu giường đọc sách, nghe tiếng nàng bèn hỏi: "Sao thế?"

"Hầu gia có thể giúp thiếp gọi mấy a hoàn vào không, một mình thiếp không thể ra khỏi thùng tắm được."

Cận Thiệu Khang quay người, thấy bóng nàng lay động trên tấm bình phong, khói nước mịt mờ, trong đầu bất giác nhớ lại cảnh tượng tối hôm đó, người hắn nóng lên, không kìm được nói: "Để ta giúp nàng."

"Không cần đâu!" Tưởng Nhược Nam trả lời chắc như đinh đóng cột, rủa thầm trong lòng, đồ háo sắc, muốn lợi dụng người ta trong lúc khó khăn, còn lâu mới cho ngươi cơ hội ấy! "Hầu gia giúp thiếp gọi Liên Kiều vào đi."

Cận Thiệu Khang ngượng ngùng xuống giường, đi đến bên cửa sổ, lại thấy mấy a hoàn đang đứng ngoài cửa sổ nói chuyện phiếm, hắn lùi lại hai bước, quay người, hướng về phía bình phong nói: "Mấy a hoàn này càng ngày càng không có phép tắc lễ nghi gì nữa rồi, chẳng biết chạy đi đâu nữa, để ta bảo Ninh An tìm họ về, chỉnh đốn họ một trận!"

Tưởng Nhược Nam tin là thật, nghĩ chắc bọn a hoàn thấy Cận Thiệu Khang ở đây nên mới lui ra. Chúng mới chỉ là những cô bé con, làm thế sẽ dọa chúng sợ chết khiếp.

"Vừa rồi quên mất, thiếp đã sai chúng đi làm việc khác, có lẽ đã đi rồi. Để thiếp tự ra vậy."

Vết thương trên người cũng đỡ hơn nhiều, ra khỏi thùng gỗ chắc nàng làm được.

"Thật không cần ta giúp chứ?"

"Không cần!" Tưởng Nhược Nam nhìn về phía phát ra tiếng nói mà nghiến răng đáp.

Tưởng Nhược Nam vịn vào thành thùng tắm, chầm chậm nhấc một chân lên, bước qua, vừa khéo lại chạm vào vết thương ở phần mông, nàng đau tới nhắm tịt mắt lại, nghiến răng chịu đựng, đặt chân xuống, dẫm ra ngoài thùng gỗ, khom người, từ từ nhấc nốt chân kia lên. Ai ngờ chân ở bên ngoài bị trượt, thấy mình sắp ngã đến nơi, nàng vội vàng túm chặt lấy thành thùng tắm, không kìm được hét lên kinh hãi.

Cận Thiệu Khang đang đứng bên ngoài mặt ủ mày chau thì nghe thấy tiếng nàng hét, chẳng nghĩ ngợi gì nhiều bèn xông vào trong, lao tới bế thốc nàng lên.

Như thế, Tưởng Nhược Nam hoàn toàn trần như nhộng nằm trong lòng hắn.

Có được cơ thể mềm mại trong tay, ánh mắt Cận Thiệu Khang bất giác dừng lại trên người nàng.

Làn da trắng ngần của nàng ửng hồng, những giọt nước vẫn còn đọng bên trên lấp lánh như ngọc, khiến nàng nhìn như một đóa hoa trong sương, yêu kiều, mượt mà.

Mỗi đường nét trên cơ thể nàng đều vô cùng hoàn mỹ, chiếc cổ cao, khuôn ngực đầy đặn, nụ hoa chúm chím, vòng eo thon gọn, đôi chân trắng dài thẳng tắp…

Thời gian này Cận Thiệu Khang không gần nữ sắc, trước cảnh tượng ấy, huyết dịch trong cơ thể hắn bỗng như sôi lên sùng sục, phần bụng dưới cũng nóng rực lên, chỗ nào đó cũng cứng tới mức khiến hắn khó chịu. Tay hắn bỗng siết mạnh, áp cơ thể mềm mại của nàng vào trong lòng.

Một mùi hương nhẹ nhàng ngọt ngào như hương ngọc lan thoang thoảng quanh phòng, khiến cả người hắn bồng bềnh tựa đang ở trên mây.

Tưởng Nhược Nam đang trong lúc lúng túng, đột nhiên cơ thể trở nên nhẹ bẫng, quay đầu lại thấy mình đã nằm gọn trong lòng Cận Thiệu Khang. Thấy hắn nhìn mình không chớp mắt, mặt đỏ ửng, đôi mắt đen láy sâu như đáy hồ, thần sắc có phần kỳ dị, chợt nhớ ra trên người mình không mảnh vải che thân, bèn ngượng ngùng khó xử, mặt nàng nóng bừng, trong lúc nóng vội, nàng hét tướng lên: "Này, chàng không được nhìn,

nhắm mắt lại!" Đôi tay không biết nên đưa lên che ngực hay che phần thân dưới, cuối cùng nàng giơ tay lên bịt mắt hắn lại.

"Chàng mau buông thiếp xuống!"

Mặc dù Cận Thiệu Khang rất không muốn, nhưng phong độ quân tử được tu dưỡng bao năm nay không cho phép hắn ép buộc người khác.

Hắn bèn thả lỏng đôi tay, cơ thể Tưởng Nhược Nam đang ép sát vào người hắn cũng từ từ trượt xuống. Khi tiếp đất, phần bụng dưới của nàng chạm vào vật gì đó rất cứng, nàng cúi đầu nhìn, chỉ thấy áo trong của hắn bị bung tự khi nào, để lộ khuôn ngực rắn chắc, đồng thời bên trong chiếc quần dài màu trắng, có một vật gì đó cao ngạo ngóc lên ở giữa, tạo thành một thứ trông giống như đỉnh của chiếc lều…

Tưởng Nhược Nam lập tức nhận ra đó là cái gì. Toàn thân nàng nóng bừng, trong lúc hoảng loạn nàng hét lên, buông tay định đẩy hắn ra, nhưng dưới đất vẫn còn nước, nàng lại đi chân đất, đột nhiên đứng xuống như thế, nàng trượt chân, cả người ngã về phía hắn. Cận Thiệu Khang vội ôm chặt nàng, vậy là nàng lại áp sát vào ngực hắn.

Cảm giác khuôn ngực hắn rộng và mềm mại, Cận Thiệu Khang phải cố gắng kìm chế lắm mới không đè nàng xuống dưới.

"Lần này là nàng tự lao vào lòng ta đấy nhé, không phải là tại ta." Khó khăn lắm hắn mới thốt lên được câu đó.

Thấy nàng cứ nằm mãi trong lòng mình không chịu đứng dậy. Cận Thiệu Khang thấy hơi lạ, như thế này không giống nàng lắm.

"Sao nàng còn không đứng dậy?"

Một lúc lâu sau mới nghe nàng lí nhí đáp: "Chân thiếp bị trẹo rồi…"

Tưởng Nhược Nam muốn khóc mà không có nước mắt, thật là, lần nào ở cùng hắn cũng có chuyện. Rõ ràng hắn như ngôi sao chổi đen đủi ấy!

"Vậy ta bế nàng lên giường." Cận Thiệu Khang trầm mặc hồi lâu rồi nói.

Giờ chỉ còn cách ấy, Tưởng Nhược Nam đỏ mặt, "Vậy đợi thiếp mặc y phục đã."

Vừa dứt lời, nàng đã bị hắn bế bổng lên, "Còn mặc y phục làm gì, lát nữa lại không biết đau ở đâu, lên giường trước đã." Nói xong hắn lẩm bẩm một câu: "Có phải chưa từng nhìn thấy đâu…"

Tưởng Nhược Nam ngượng ngùng không dám ngẩng đầu lên, nàng ôm chặt cổ hắn, dựa sát vào người hắn, khiến hắn không thể nhìn thấy mình. Nhưng làm thế thì cứ mỗi lần Cận Thiệu Khang cất bước, bộ ngực mềm mại của Tưởng Nhược Nam lại khẽ chạm vào ngực hắn. Cảm giác ấy vừa kích thích vừa khó chịu, một sự giày vò ngọt ngào, hủy diệt từng tế bào một trên người Cận Thiệu Khang, làm nhiệt độ cơ thể hắn càng ngày càng tăng, chỗ nào đó càng lúc càng căng tức, khiến hắn chỉ muốn hét to thành tiếng.

Đầu óc hắn hỗn loạn, hai chân mềm nhũn, mỗi lần cất bước dường như rất khó khăn. Dần dần hai tay hắn siết càng lúc càng chặt, càng lúc càng chặt.

Tưởng Nhược Nam cũng chẳng dễ chịu gì hơn, sự kích thích do đụng chạm ấy mang lại không chỉ Cận Thiệu Khang có cảm giác, mà cũng khiến cơ thể nàng nóng rực lên. Khi nàng nhận ra và muốn dịch khỏi hắn, hắn lại ôm chặt nàng, khiến nàng không thể cử động.

Ngực nàng ép sát vào da hắn, cơ thể hắn rất nóng, rất nóng, hơi nóng đó như muốn thiêu đốt nàng, hơi thở của hắn gấp gáp, mùi đàn ông đậm đặc vây chặt nàng, khiến nàng không thể thở nổi.

Điều nguy hiểm hơn cả là, phần mông nàng luôn bị một vật cứng chạm vào, khiến cơ thể nàng không thể tự chủ mà run lên.

"Nhược Lan, Nhược Lan…" Hắn thì thầm gọi tên nàng, giọng hắn khàn đặc, trầm thấp, mang theo cả sự khao khát vô tận, cũng thấp thoáng có cả sự khẩn cầu trong đó.

"Như thế này… rất nóng, chàng đi mau đi." Tưởng Nhược Nam cố gắng giữ vững tinh thần.

Cận Thiệu Khang trầm mặc hồi lâu, sau đó đáp: "Đồ nhẫn tâm." Rồi khẽ cắn vào tai nàng một cái, cảm giác vừa đau vừa buồn, khiến nàng không kìm được mà rên lên một tiếng. Tiếng rên đó khiến hắn lại siết chặt vòng tay hơn, đồng thời cúi xuống đặt một nụ hôn nóng bỏng lên… đầu nàng.

Các ngón chân của Tưởng Nhược Nam cũng quặp chặt lại, nhưng nàng cố ép mình không được ngẩng đầu. Nàng có cảm giác chỉ cần mình ngẩng đầu, kết quả sẽ khiến nàng không thể khống chế được.

"Đồ nhẫn tâm!" Cận Thiệu Khang lại một lần nữa lầm bầm, giọng điệu có phần bực bội.

Tưởng Nhược Nam vùi chặt đầu, coi như không nghe thấy.

Cận Thiệu Khang thấy nàng như vậy đành hít sâu một hơi, điều chỉnh hơi thở, tiếp tục bước về phía trước, qua tấm bình phong, khi bế nàng ngang qua cửa sổ, ngoài đó bỗng vang lên tiếng cười khúc khích của bọn a hoàn.

71. Chương 71

Cận Thiệu Khang sững người, hơi thở dồn dập hơn, ngay sau đó, Tưởng Nhược Nam ngẩng đầu lên, nghiêng tai lắng nghe động tĩnh bên ngoài, khi nghe rõ đó là tiếng của Liên Kiều. Nàng bất giác quên béng sự ngượng ngùng trước mắt, tức tối trừng lên lườm Cận Thiệu Khang một cái.

"Hầu gia, chẳng phải chàng nói bọn a hoàn đều không có ở đây sao?" Tưởng Nhược Nam tức mà không có nơi trút giận.

Cận Thiệu Khang cười khan hai tiếng, "Chắc là… Chắc là họ vừa quay lại."

Tưởng Nhược Nam vẫn lườm hắn, mắt không chớp, nghiến răng trèo trẹo: "Chàng lừa thiếp phải không?"

Cận Thiệu Khang hơi lo lắng, quay đầu đi, "Ta…ta…" Mắt chớp liền mấy cái, nghiêng mặt đi, mi mắt hắn không ngừng giật giật.

Tưởng Nhược Nam nhìn bộ dạng đó của hắn sao còn không hiểu, "Hầu gia, sao chàng dám nói dối như thế?" Rõ ràng nàng đang không dám tin.

Cận Thiệu Khang ngượng ngùng vô cùng, đột nhiên cảm thấy thật mất mặt.

Tưởng Nhược Nam trong lúc tức giận, há miệng cắn mạnh vào vai hắn một cái.

"Á" Cận Thiệu Khang kêu lên, "Nàng có hiểu lễ nghi không hả, sao lần nào cũng cắn người vậy!"

"Lễ nghi? Hầu gia còn dám nói tới lễ nghi?" Tưởng Nhược Nam cãi, "Chàng lừa thiếp nói bọn a hoàn không có ở đây, khiến thiếp suýt nữa thì ngã, giờ còn phải thế này…"

Lời vừa dứt thì thấy Liên Kiều và Hoa Anh đẩy cửa bước vào. Họ đứng ngoài cửa nghe thấy tiếng nói, tưởng rằng chủ nhân gọi mình.

"Phu nhân sao lại…"

Liên Kiều còn chưa nói xong đã bị cảnh tượng trước mắt dọa cho sợ hãi gần như hóa đá tại chỗ.

Hầu gia áo quần xộc xệch đang bế phu nhân, còn phu nhân trên người không mảnh vải che thân…

Cả hai a hoàn lập tức mặt tím lại như gan lợn, không hẹn mà cùng đưa tay lên ôm mặt, rồi quay người chạy ra ngoài. Sau khi ra rồi còn quay trở lại, nhắm chặt mắt thò tay đóng cửa. Tưởng Nhược Nam nhìn cánh cửa khép kín, nàng thật muốn chết đi cho rồi.

"Cận Thiệu Khang, chàng là đồ khốn!" Tưởng Nhược Nam lớn tiếng mắng, sau đó lại tức tối cho hắn một đấm.

Cận Thiệu Khang bế nàng, mặc dù hơi mất mặt nhưng không kìm được mà phá lên cười thành tiếng.

"Chàng còn cười! Đều tại chàng, sau này thiếp làm sao đối mặt với bọn a hoàn nữa!"

Tưởng Nhược Nam tức đến mức nước mắt sắp chảy ra tới nơi.

Cận Thiệu Khang thấy nàng như vậy mới không cười nữa, nhanh chân đặt nàng xuống giường, rồi lại quay ra đằng sau tấm bình phong lấy y phục cho nàng.

Tưởng Nhược Nam quay lưng lại với hắn để mặc y phục, nhưng phần mông đau, vai cũng đau, lúng túng mặc mãi chưa xong.

Nàng quay lại gọi Liên Kiều, nhưng nha đầu đó không biết là do xấu hổ đã đi rồi, gọi mấy tiếng chẳng thấy vào, gọi Hoa Anh cũng thế.

Cận Thiệu Khang đứng bên, nói: "Đừng gọi nữa, giờ họ sẽ không vào đâu."

Tưởng Nhược Nam tức tối cầm gối đập vào người hắn. Cận Thiệu Khang nhanh tay nhanh mắt túm được chiếc gối, quay đầu lại thấy nàng đang khó khăn xỏ vào tay áo nhưng không sao xỏ được. Hắn bèn đi đến, giúp nàng mặc đồ.

Cúi đầu nhìn thấy vết thâm trên vai nàng.

Cận Thiệu Khang sững lại, sắc mặt sầm xuống, bất giác giơ tay ra vuốt ve lên đó. Tưởng Nhược Nam run rẩy, vội vàng kéo áo lên, che vết bầm tím đó lại.

"Đây là vết tím do ta gây ra khi ấy phải không?" Lại nghiêm trọng như thế sao? Hai ngày rồi mà vẫn còn thâm như vậy.

Tưởng Nhược Nam cúi đầu, đáp: "Không phải chàng thì ai, khi ấy chàng giống như bị điên vậy, xương bả vai của thiếp như bị chàng bóp vụn…"

Cận Thiệu Khang trầm mặc hồi lâu rồi mới khẽ khàng nói: "Ta có lỗi…"

"Lần này thì bỏ qua." Tưởng Nhược Nam lắc lắc đầu, rồi lại mặc quần vào, "Thiếp cũng tát chàng một cái, coi như hòa."

Rồi đột nhiên quay đầu lại nhìn hắn, nhấn mạnh: "Nếu lần sau chàng còn khiến thiếp bị thương, thiếp sẽ không chỉ tát chàng một cái thôi đâu!"

Cận Thiệu Khang ngồi xuống cạnh nàng: "Sẽ không có lần sau đâu…" Hắn quay sang nhìn nàng, "Ta sẽ không làm nàng bị thương nữa."

Ánh mắt hắn nhìn nàng nóng rát, khiến nàng không chịu được mà phải cúi đầu xuống, "Không còn sớm nữa, ngủ thôi." Nói xong nàng nằm bên ngoài, quay lưng về phía hắn.

Cận Thiệu Khang nhìn nàng một lát, sau đó đứng dậy cầm lọ thuốc đặt trên bàn, rồi ngồi lại mép giường.

"Vừa rồi nàng bảo bị trẹo chân mà, chân nào, ta bóp cho nàng."

Tưởng Nhược Nam vội ngồi dậy, hơi rụt chân trái lại: "Không cần đâu, ngày mai thiếp gọi a hoàn vào bóp giúp."

Cận Thiệu Khang kéo chân trái nàng ra, xắn gấu quần lên, cổ chân hơi đỏ. Sau đó ánh mắt hắn cứ dính chặt vào chân nàng, chân nàng vừa trắng vừa mềm, từng ngón chân đều thon gọn nhỏ nhắn, vô cùng đáng yêu. Hắn nhìn mãi nhìn mãi, trong lòng bỗng mềm nhũn ra.

"Nếu để đến ngày mai thì cổ chân sẽ sưng lên đấy, khắp người chỗ nào cũng bị thương, phải nằm trên giường không cử động được."

Tưởng Nhược Nam tức tới mức không biết trút vào đâu, hắn còn dám nói mát nàng? "Tại ai chứ?" Nói xong nàng lại rụt chân về.

Hắn giữ chặt chân nàng, khiến nàng không thể cử động, "Ta biết là do ta nên ta mới muốn lấy công chuộc tội." Sau đó hắn đổ thuốc vào lòng bàn tay, khẽ bóp vào chỗ đau cho nàng.

Từng chút từng chút, rất tận tâm.

Lòng bàn tay hắn mỏng, mặc dù bóp như thế khiến nàng cảm thấy đau nhưng lại vô cùng dễ chịu.

Tưởng Nhược Nam nhìn động tác của hắn: "Không ngờ chàng còn biết cả những việc này?"

"Những thé ta biết nhiều hơn so bới tưởng tượng của nàng. Khi đó ở chiến trường, nhiều khi phải tự mình trị thương giống như kiểu trẹo chân này, ta còn giỏi hơn khối vị đại phu."

Nói xong hắn ngẩng đầu nhìn nàng cười cười, hai lọn tóc rủ xuống bên má khiến những đường nét cương nghị trên khuôn mặt hắn mềm đi rất nhiều, nụ cười của hắn ấm áp nhe gió xuân, mượt mà như mưa xuân.

Trái tim Tưởng Nhược Nam đập thịch một cái.

Một lát sau, Tưởng Nhược Nam nói: "Được rôi, đã không còn đau nhiều nữa." Nói rồi nàng rụt chân về, "Không còn sớm, Hầu gia ngủ đi."

Cận Thiệu Khang đi ra sau bình phong rửa tay, khi quay ra thấy Tưởng Nhược Nam nằm ở phía ngoài, mặt quay ra. Hắn trèo qua người nàng, nằm vào trong.

Hắn nằm nghiêng, mặt hướng vào lưng nàng, chiếc áo bằng lụa màu trắng trơn bóng dính sát vào cơ thể nàng, khiến những đường cong tuyệt đẹp lộ hẳn ra, mái tóc dài đen nhánh đổ rộng một vùng, đuôi tóc chạm mặt hắn, buồn buồn tê tê khiến trái tim hắn cũng tê tê buồn buồn.

"Hôm nay người nhà mẹ nàng đến hả?" Hắn rất thích thời gian ở bên nàng nên không muốn ngủ sớm.

"Bá mẫu và đường muội của thiếp tới. Hầu gia nghe mẫu thân nói lại?" Tưởng Nhược Nam vẫn giữ nguyên tư thế cũ.

"Ừm, họ nói gì?" Cận Thiệu Khang cầm một ít tóc của nàng lên, cuốn vào ngón tay nghịch nghịch.

Tưởng Nhược Nam đáp: "Không nói gì cả, họ tới thăm thiếp."

Cận Thiệu Khang hơi bất ngờ, không cần nàng nói hắn cũng biết mục đích mà họ tới thăm nàng. Hắn cho nàng cơ hội, hắn tưởng nàng sẽ nhân cơ hội này mà nói gì đó, nhưng nàng chẳng nói gì cả.

Hắn cười cười, ánh mắt nhìn nàng càng thêm dịu dàng.

"Nàng từng sống ở nhà họ Tưởng, họ đối với nàng có tốt không?" Không biết tại sao hắn bắt đầu tò mò về tất cả những chuyện của nàng.

"Từng ở mấy năm, còn tốt hay không tốt, thiếp không nói được."

Nhìn nàng vẫn quay lưng lại phía mình, Cận Thiệu Khang bỗng thấy không vui, "Nàng quay lại đây, làm gì có kiểu phép tắc ở đâu khi nói chuyện mà không nhìn mặt người ta như thế."

Lại là phép tắc! Tưởng Nhược Nam trừng mắt lườm khoảng không trước mặt quay người lại, mặt đối mặt với hắn, hơi thở của hắn phả vào mặt nàng, nàng khẽ khàng dịch ra ngoài một chút.

"Tốt hay không tốt, bản thân nàng chẳng phải rõ nhất hay sao? Sao lại không nói được?"

"Bá mẫu chưa từng nặng lời với thiếp bao giờ, thiếp muốn gì cũng cho thiếp, nhưng thiếp không có cảm giác gia đình, có lẽ vì đó vốn không phải gia đình của thiếp."

"Thế còn Hầu phủ thì sao? Hầu phủ có cho nàng cảm giác giống một gia đình không?"

Tưởng Nhược Nam nhìn hắn im lặng, Cận Thiệu Khang cũng trầm mặc, một lúc sau, hắn nói: "Không sớm nữa, ngủ đi."

72. Chương 72

Hai ngày sau, vết thương trên người Tưởng Nhược Nam cũng đỡ nhiều. Nàng đã có thể đi lại được, vết thương trên vai cũng không còn đau như trước nữa.

Trong hai ngày này, Tưởng Sính Đình dường như ngày nào cũng đến thăm, trò chuyện với nàng, kể cho nàng nghe những chuyện vặt vãnh xảy ra trong hoàng thành. Mặc dù Tưởng Nhược Nam không thích cô ta, nhưng cô ta lại luôn tươi cười, cử chỉ lời nói thân thiết, khiến Tưởng Nhược Nam cũng không tiện cư xử lạnh nhạt.

Tưởng Sính Đình nói: "Hai ngày nữa vết thương của đường tỷ khỏi rồi, chúng ta ra phố đi dạo nhé, nghe nói cửa hàng bán ngọc trai ra rất nhiều loại vòng cổ mẫu mới, chúng ta cùng đi xem đi?"

Tưởng Nhược Nam đáp: "Đợi vết thương khỏi, ta phải cùng Thái phu nhân học cách quản lý gia đình, muội cũng biết đấy, ta chẳng biết gì cả nên những thứ phải học rất nhiều. Buổi chiều ta còn phải tới các phủ khác, hôm đó trong cung rất nhiều phu nhân mời ta tới chơi, thịnh tình khó khước, không tiện thoái thác. Nếu muốn dạo phố có lẽ phải để một thời gian nữa."

Tưởng Sính Đình thấy một bà la sát trước kia đi đâu cũng bị mọi người ghét bỏ giờ lại được hoan nghênh như thế, nổi tiếng như thế, trong lòng ghen tức vô cùng, nhưng nghĩ đến việc mình còn phải nhờ vả nàng, thế là lại tươi cười đáp: "Đường tỷ giờ được mọi người yêu quý như thế, muội muội thật thấy mừng thay cho tỷ."

Tưởng Nhược Nam nhìn cô ta cười, nàng không buồn che giấu sự đắc ý của mình, "Nói ra kể cũng là nhờ phúc của muội muội, nếu không phải muội muội hiến kế hay cho ta, ta sao có được sự rạng rỡ như ngày hôm nay. Trong cung mặc dù tốt, nhưng nhan sắc ta chẳng nổi trội, chắc chắn không giành được sự chú ý của Hoàng thượng, sao có thể giống như bây giờ, được hưởng sự yêu chiều của phu quân."

Tưởng Sính Đình cười khan hai tiếng, cảm giác trong lòng thật khó tả.

***

Phía bên kia, Vu Thu Nguyệt chăm chút chuẩn bị bữa tối, bảo a hoàn đi mời Cận Thiệu Khang đến.

A hoàn Lệ Châu theo lời dặn của Vu Thu Nguyệt, đợi Cận Thiệu Khang hồi phủ bèn đứng chờ ngoài Tùng Hương viện, lúc Cận Thiệu Khang tới thỉnh an Thái phu nhân đi ra, bèn bước tới đón.

"Hầu gia." Lệ Châu đi đến hành lễ với hắn.

Cận Thiệu Khang dừng bước, loáng thoáng nhớ rằng đây là a hoàn của Cẩm Tú viện, "Chuyện gì?"

"Hôm nay là sinh nhật của di nương, di nương bỏ cả buổi chiều để chuẩn bị bữa tối, muốn mời Hầu gia qua dùng cơm cùng."

Cận Thiệu Khang lúc này mới nhớ hôm nay đúng là sinh nhật của Vu Thu Nguyệt, thời gian này, hắn bận nên quên mất.

Hắn chau mày do dự một lát, Lệ Châu nhìn hắn với vẻ mặt căng thẳng, chỉ sợ hắn từ chối, bởi di nương đã dặn rồi, dù thế nào cũng phải mời được Hầu gia, nếu không di nương mà nổi giận thì cô ta sẽ lãnh đủ.

"Được, nói với di nương tối ta sẽ qua." Cận Thiệu Khang nghĩ ngợi rồi đáp.

Lệ Châu thở phào, "Đa tạ Hầu gia!" Rồi vui mừng quay về bẩm báo.

Cận Thiệu Khang đứng nguyên tại chỗ ngẩn người ra một lát. Ninh An bên cạnh thấy hắn như vậy, liền biết trong lòng hắn có tâm sự.

Ninh An cũng lặng lẽ đứng đợi không nói gì, để mặc chủ nhân suy ngẫm.

Một lát sau nghe chủ nhân cất tiếng hỏi: "Ninh An, bao lâu rồi ta không tới Cẩm Tú viện?"

"Bẩm chủ nhân, hơn hai mươi ngày rồi ạ." Không đến Cẩm Tú viện, khi nghỉ lại Sở Thiên các cũng không gọi ai vào hầu hạ, chỉ đến Thu Đường viện ba lần.

Cận Thiệu Khang ngẩn người, lâu như thế rồi sao? Chẳng trách Vu Thu Nguyệt lại cho a hoàn tới nhắc nhở hắn, có lẽ nàng sợ hắn không nhớ nổi sinh nhật mình.

Chợt nhận ra thời gian này, hình như hắn cố ý né tránh Cẩm Tú viện, làm thế liệu có đúng không?

Lại nhớ đến đôi mắt ầng ậc nước của Vu Thu Nguyệt, lòng hắn bất giác cảm thấy có lỗi. Thu Nguyệt thân là đích nữ mà phải ấm ức làm thiếp, còn hắn là một người đàn ông, sao có thể vì muốn Nhược Lan vui mà lạnh nhạt với nàng?

Cận Thiệu Khang nhấc chân đi về phía Cẩm Tú viện: "Đến Cẩm Tú viện."

Đi tới cổng vào, Cận Thiệu Khang đột nhiên lại dừng bước, nhìn hai từ "Cẩm Tú" màu đen được viết trên tấm biển bắc ngang cánh cổng hình bán nguyệt, hắn hơi sững lại, cũng không biết tại sao hai chân như bị thứ gì đó níu chặt.

"… Trên người chàng có mùi của người phụ nữ khác, thiếp không thích…"

"… Chàng không thể nhẫn nhịn, thiếp cũng không thể nhẫn nhịn…"

Ninh An thấy chủ nhân đột nhiên dừng chân, bèn khẽ nhắc nhở một câu: "Hầu gia, đến rồi ạ."

Cận Thiệu Khang giật mình, hắn đang nghĩ gì thế? Nàng gây sự vô lý, hắn cũng định vô lý theo nàng sao?

"Vào thôi." Cận Thiệu Khang nhấc chân vào Cẩm Tú viện, chưa bao giờ hắn lại thấy bước chân mình nặng đến thế.

Vu Thu Nguyệt nhận được thông báo sớm đã ra đón.

Hôm nay nàng ta mặc một chiếc áo lụa màu vàng nhạt, phía dưới là chiếc váy màu trắng điểm hoa, eo thắt một chiếc thắt lưng mềm thêu chỉ vàng, tay cầm chiếc quạt thêu hình hoa mẫu đơn, xinh đẹp rạng rỡ đứng đó, cảm giác duyên dáng lãng mạn khó nói thành lời.

Thấy Cận Thiệu Khang đi về phía mình, Vu Thu Nguyệt bước lên trước một bước, nhún mình chào hắn: "Hầu gia." Rồi ngẩng đầu nhìn hắn cười rạng rỡ, sóng mắt long lanh, duyên dáng phong tình.

Cận Thiệu Khang nhìn nụ cười của nàng ta, trong đầu lại bật ra một câu nói: "Hầu gia thấy thiếp cười với người khác thì giận, nhưng Vu Thu Nguyệt từ sáng tới tối đều cười với chàng, thiếp phải nhẫn nhịn sao?"

Cận Thiệu Khang lắc lắc đầu, đang nghĩ gì thế không biết? Bị ma ám rồi hay sao? Rõ ràng biết nàng đang gây sự chú ý vô lý, tại sao vẫn còn quan tâm tới lời nàng nói?

Cận Thiệu Khang, ngươi đường đường là một nam tử hán đại trượng phu, sao có thể bị một người phụ nữ thao túng?

"Hầu gia, chàng sao thế? Không khỏe chỗ nào ư?" Vu Thu Nguyệt thấy bộ dạng hờ hững của hắn, quan tâm hỏi.

"Không có gì." Cận Thiệu Khang nhìn nàng cong môi mỉm cười.

Vu Thu Nguyệt tươi cười bước tới khoác tay hắn, cơ thể Cận Thiệu Khang cứng lại, nhưng rồi lập tức lại thả lỏng ngay. Vu Thu Nguyệt đã cảm nhận được sự thay đổi rất nhỏ đó của hắn, trong lòng mặc dù thấy lạ nhưng ngoài mặt không thay đổi gì, nụ cười vẫn dịu dàng, "Đa tạ Hầu gia vẫn còn nhớ sinh nhật của Thu Nguyệt, Thu Nguyệt đã làm mấy món đơn giản, lại chuẩn bị cả rượu ngon. Đợi lát nữa Thu Nguyệt sẽ tấu một khúc đàn mời Hầu gia thưởng thức."

Nụ cười của nàng ta mặc dù rực rỡ, giọng nói dù rất dịu dàng, nhưng vẫn không khiến tâm trạng hắn khá lên được. Hắn miễn cưỡng lấy lại tinh thần, mỉm cười đáp: "Được, lâu rồi không nghe nàng đàn."

Nụ cười của Vu Thu Nguyệt càng tươi tắn hơn: "Chỉ cần Hầu gia thích, Thu Nguyệt ngày nào cũng sẽ đàn cho Hầu gia nghe."

Cận Thiệu Khang cười cười không nói gì. Vu Thu Nguyệt lén liếc nhìn khuôn mặt lạnh nhạt của hắn, trong lòng có chút thất vọng. Nhưng rất nhanh cô ta lại tự an ủi mình, ít nhất thì hiện tại Hầu gia đang ở đây, trong lòng Hầu gia vẫn còn có mình.

Rượu ngon, đồ ăn ngon, bàn tiệc thật thịnh soạn.

Vu Thu Nguyệt suốt cả buổi tối chỉ nghĩ cách để lấy lòng Cận Thiệu Khang, ngâm thơ rồi ra câu đối, gảy đàn rồi hát ca, tươi cười nũng nịu, dịu dàng quan tâm, dường như toàn tâm toàn sức. Cận Thiệu Khang có thể cảm nhận được sự hết lòng của cô ta, nhưng lại không sao chìm đắm trong đấy được.

Tâm trạng của hắn lúc nào cũng thấp thỏm bất lực, hắn cũng không hiểu mình bất an điều gì, nhưng không thả lỏng cơ thể được. Điều khiến hắn nghĩ không thông chính là, trong đầu hắn thỉnh thoảng lại thoáng hiện lên khuôn mặt tươi cười, đôi mắt đen láy tinh nhanh của Tưởng Nhược Nam.

Thế này là thế nào? Hắn không sao giải thích nổi tâm trạng của mình.

Hai người chạm mấy chén, Vu Thu Nguyệt đã ngà ngà say, cô ta ngồi bên cạnh Cận Thiệu Khang, nhẹ nhàng gối đầu lên đùi hắn, để lộ chiếc cổ cao trắng ngần.

"Hầu gia, sau hôm nay Thu Nguyệt đã mười tám tuổi rồi."

Cận Thiệu Khang cúi đầu nhìn nàng ta, cười hối lỗi: "Hôm nay bận quá nên không chuẩn bị quà cho nàng, nàng muốn gì, nói ta nghe xem." Lúc này cho dù Vu Thu Nguyệt muốn một món quà quý tới mức nào, Cận Thiệu Khang cũng sẽ thỏa mãn cô ta, giống như một sự bù đắp.

Vu Thu Nguyệt khe khẽ lắc đầu, khiến da đầu cọ sát vào đùi hắn, đó là một nơi rất mẫn cảm, nhưng hôm nay hắn lại chẳng thấy mình có phản ứng gì.

Trái tim Vu Thu Nguyệt nặng như đeo đá, buồn bã nói: "Hầu gia, Thu Nguyệt chẳng cần gì cả, Thu Nguyệt chỉ mong trong lòng Hầu gia có Thu Nguyệt, thỉnh thoảng tới thăm Thu Nguyệt là được rồi."

"Thu Nguyệt…" Cận Thiệu Khang ngập ngừng, "Thời gian này ta có chút bận…"

Bận? Bận thì tại sao vẫn có thời gian tới chỗ "cô ta"? Vu Thu Nguyệt không cam tâm, cảm thấy đố kị, nhưng ngoài mặt vẫn nở nụ cười: "Thu Nguyệt biết, Thu Nguyệt không trách Hầu gia…" Nói rồi ngẩng đầu nhìn hắn, cười: "Hầu gia, Thu Nguyệt có thể xin người một chuyện không?"

Cận Thiệu Khang hỏi: "Chuyện gì?"

Vu Thu Nguyệt đổi tư thế, nằm sấp trên đùi hắn ngẩng đầu lên, như thế, phần lớn khuôn ngực của Vu Thu Nguyệt đều phơi bày trong tầm mắt của Cận Thiệu Khang.

Cô ta cười rạng rỡ: "Hầu gia, cậu của thiếp chắc chàng cũng biết, cậu đã trấn giữ ngoài thành nhiều năm nay rồi, lần này có thể nhân cơ hội điều động quan viên trong Cấm vệ quân mà điều cậu vào kinh không? Nếu Hầu gia có thể cho cậu một vị trí tốt thì càng hay hơn."

Vu Thu Nguyệt cười nhìn hắn, tưởng hắn sẽ không từ chối, dù sao đối với hắn chuyện này cũng dễ như trở bàn tay.

Ai ngờ Cận Thiệu Khang từ từ sa sầm sắc mặt, lẳng lặng nhìn cô ta một hồi, nhìn tới mức khiến trái tim Vu Thu Nguyệt bỗng vọt tít lên cao. Cô ta không cười nữa, vẻ mặt có phần khó hiểu.

Đúng lúc ấy, cơ mặt Cận Thiệu Khang giãn ra, hắn mỉm cười: "Điều cậu vào kinh không phải chuyện khó, có điều để sắp xếp một chức quan thì không phải một mình ta nói là xong."

Vu Thu Nguyệt cúi đầu, tim đập thình thịch: "Thu Nguyệt chẳng qua tiện miệng nói vậy thôi, Hầu gia không cần phải bận tâm."

Cận Thiệu Khang vỗ vỗ tay cô ta, đứng dậy.

Vu Thu Nguyệt thất kinh, kéo tay áo hắn níu lại: "Hầu gia tối nay không ở lại đây sao?"

Cận Thiệu Khang khẽ đẩy cô ta ra, mỉm cười đáp: "Hôm nay ta còn có việc." Nói rồi quay người đi ra ngoài.

Vu Thu Nguyệt chạy theo vài bước, "Hầu gia, Hầu gia." Nhưng Cận Thiệu Khang không quay đầu lần nào. Vu Thu Nguyệt dựa vào cửa nhìn theo bóng hắn, nước mắt lã chã rơi.

Cô ta đã làm sai điều gì ư? Cô ta muốn xin một chức quan nhỏ cho người nhà thì có gì là sai? Hắn là phu quân của cô ta, lẽ nào những chuyện này cũng không làm được?

Cận Thiệu Khang ra khỏi Cẩm Tú viện, chắp tay sau lưng, chầm chậm bước đi trên con đường nhỏ lát đá xanh.

Ninh An đi bên cạnh khẽ hỏi một câu: "Hầu gia, đến Thu Đường viện ạ?"

Cận Thiệu Khang ngẩng đầu, lúc này mới phát hiện mình đang trên đường đi đến Thu Đường viện. Hắn dừng bước, thời gian này có vẻ hắn đến đây quá nhiều, những lúc hắn nhớ tới nàng hình như cũng hơi nhiều…

Chuyên sủng? Đây không phải là nguyên tắc sống của Cận Thiệu Khang.

Hắn quay người: "Về Sở Thiên các."

Ninh An cúi đầu hỏi: "Lát nữa nô tài sẽ đi báo Hoa Thanh và Nhược Lâm chuẩn bị."

Cận Thiệu Khang lắc đầu: "Không cần đâu, thời gian này ta muốn được một mình."

***

Khi vết thương trên người đã đỡ phần nào, Tưởng Nhược Nam bèn đem theo Liên Kiều, Hoa Anh vào cung tạ ân.

Đầu tiên nàng tới Từ Ninh cung, lúc này đã qua giờ thỉnh an, Tưởng Nhược Nam không cần phải lo sẽ gặp Hoàng thượng ở đó.

Thái hậu thấy nàng thì rất vui, kéo tay nàng hỏi han rất nhiều. Cho đến khi xác định nàng đã không sao nữa, vết thương hoàn toàn khỏi hẳn rồi, bà mới yên tâm.

"Giờ An Viễn Hầu đối xử với con rất tốt phải không?" Thái hậu cười hỏi nàng. Diệp cô cô đứng phía sau cũng nói xen vào: "Hiện nay trong Hoàng thành không ai là không biết, lấy được Nhược Lan là phúc của An Viễn Hầu!"

Tưởng Nhược Nam đi đến dựa vào người Thái hậu: "Con biết ngay là Thái hậu sẽ cười con mà."

"Ta không cười con, ta đang mừng cho con." Thái hậu quay sang vuốt vuốt tóc nàng, vẻ mặt hiền từ, "An Viễn Hầu là người thế nào mọi người đều rất rõ, nếu không phải là rất yêu, rất quan tâm tới con, sao có thể nói ra những lời như thế trước mặt bao người?"

Tưởng Nhược Nam cười cười, thầm nghĩ, xem ra những người chưa bao giờ nói dối thỉnh thoảng nói dối một lần lại có thể qua mắt được người trong khắp thiên hạ.

Thái hậu thấy nàng không lên tiếng thì cho rằng nàng xấu hổ, bèn cầm tay nàng lên khe khẽ thở dài một tiếng, rồi nói tiếp: "Bây giờ xem ra, con lấy An Viễn Hầu là việc đúng đắn, nếu ta ép con phải vào cung, chỉ e con sẽ không được vui vẻ như thế này thôi."

Tuyệt đối đúng, nếu Tưởng Nhược Nam vào cung rồi, khi nàng xuyên không tới đây thì thật thê thảm, tranh sủng tranh không nổi, cung đấu đấu không thể thắng, lẽ nào nàng phải diễn vở "Đào phi kí"[1]?

[1] Đào phi kí: Phi tần bỏ trốn.

May quá may quá, thật vạn lần may mắn ngàn lần may mắn. Nếu đem hai việc này ra mà so sánh, thì Hầu phủ vẫn là nơi vui vẻ hơn cả.

Ít nhất thì… ít nhất thì… Hắn cũng chưa bao giờ ép buộc nàng.

Ra khỏi Từ Ninh cung, nàng lại tới chỗ Hoàng hậu. Vào ngày sinh nhật của mình Hoàng hậu đã ra sức bao bọc cho nàng, khiến nàng được mở mày mở mặt trước bao người, ân tình ấy nàng không thể không cảm tạ.

Ai ngờ Hoàng hậu lại cười, đáp: "Nhược Lan không cần cảm tạ ta, so với những gì ngươi làm cho ta thì những việc đó quá nhỏ bé, quá dễ dàng." Nói xong, Hoàng hậu nghiêng người, dựa vào ghế quý phi, vẻ uể oải hết sức quyến rũ, phong tình vô hạn.

Hoàng hậu buồn buồn thở dài: "Trong Hoàng cung, có được sự sủng ái của Hoàng thượng là có tất cả, không được sủng ái thì cho dù thân phận của ngươi có cao tới đâu, cũng chẳng có cảm giác an toàn." Nói đến đây, Hoàng hậu lại nhìn Tưởng Nhược Nam, mỉm cười: "Nhược Lan không những giúp ta gầy đi, mà còn khiến ta hiểu ra rất nhiều chuyện mà trước đó ta không hiểu. Hiện giờ bổn cung đã có được thánh sủng, Nhược Lan đương nhiên có công đầu, ngươi giúp bổn cung, bổn cung đương nhiên sẽ không bạc đãi ngươi."

"Đa tạ ân điển của Hoàng hậu nương nương."

"Trước mặt bổn cung không cần phải giữ lễ như thế, mà nói ra, bổn cung lại rất ngưỡng mộ ngươi đấy." Hoàng hậu nhìn nàng cười, "An Viễn Hầu là anh hào đương thời, năm mười tám tuổi một mình một ngựa xông thẳng vào hậu doanh của quân địch, đốt kho lương thảo của chúng, sau đó cùng năm nghìn binh mã

đánh bại ba vạn đại quân của địch, lấy ít thắng nhiều khiến quân địch khiếp sợ. Được một người đàn ông như thế thật lòng thương yêu, Nhược Lan, ngươi thật có phúc."

Tưởng Nhược Nam vâng vâng dạ dạ, trong lòng lại nghĩ, thật lòng thương yêu? Người hắn thật lòng thương yêu nhiều lắm, có gì đâu mà phúc với khí!

Trò chuyện một lát, nàng lại cạo gió cho Hoàng hậu, sau đó mới ra khỏi Khôn Ninh cung.

Thời tiết sắp vào thu, ánh mặt trời không còn gay gắt như trước nữa, lại thêm bóng cây hai bên đường khiến không khí dễ chịu đi rất nhiều.

Liên Kiều và Hoa Anh đi theo sau Tưởng Nhược Nam, đây là lần đầu tiên họ đến gần Khôn Ninh cung như thế, nên tò mò nhìn ngó khắp nơi, "Khôn Ninh cung thật hào nhoáng rộng lớn, không hổ là nơi ở của Hoàng hậu." Liên Kiều cười nói.

Hoa Thanh nhỏ tuổi hơn, nghe vậy bèn cười: "Liên Kiều tỷ tỷ, trước kia tỷ cùng Hồng Hạnh tỷ tỷ đi theo phu nhân vào cung rất nhiều lần rồi, muội lần đầu vào đây, trong mắt muội, khắp Hoàng cung chỗ nào cũng xa hoa rộng lớn!"

73. Chương 73

Tưởng Nhược Nam cười cười, lại nghe Hoa Anh nói tiếp: "Ai cũng nói cảnh sắc ở Ngự hoa viên đẹp, không biết rốt cuộc đẹp tới mức nào? Có đẹp bằng Hậu hoa viên ở Hầu phủ không?"

Liên Kiều cười đáp: "Thật là một cô nương chẳng hiểu biết gì cả, Ngự hoa viên đương nhiên phải đẹp hơn hoa viên ở Hầu phủ chứ."

Tưởng Nhược Nam thấy họ vui vẻ hào hứng, bèn nói: "Hai người có muốn tới đó xem không, chúng ta có thể đi đường khác xuất cung, vừa hay con đường đó ngang qua Ngự hoa viên."

Hai tiểu cô nương vỗ tay vui sướng. Tưởng Nhược Nam đưa họ rẽ vào một con đường khác.

Còn chưa tới Ngự hoa viên thì thấy Hoàng thượng thân mặc long bào màu vàng, theo sau là thái giám thân cận của người – Hoàng công công đang từ một con đường khác đi tới.

Tưởng Nhược Nam sợ hãi, giờ này sao Hoàng thượng lại tới đây?

Giờ muốn tránh cũng không kịp nữa rồi, Tưởng Nhược Nam đành phải đi tới, hành lễ trước Cảnh Tuyên Đế. Liên Kiều còn đỡ, Hoa Anh lần đầu gặp Hoàng thượng, sợ tới mức mềm nhũn người đứng nguyên tại chỗ. Cũng may Liên Kiều kịp thời kéo Hoa Anh quỳ xuống mới tránh khỏi thất lễ với Hoàng thượng.

Cảnh Tuyên Đế hai tay chắp sau lưng, nhìn Tưởng Nhược Nam nói: "Tưởng Nhược Lan, vết thương trên người ngươi đã khỏi chưa?"

"Đa tạ Hoàng thượng quan tâm, đã khỏi cả rồi."

Cảnh Tuyên Đế cười cười, "Khỏi thì tốt, vở kịch tối hôm đó rất hay, đáng tiếc ngươi không được xem."

Tưởng Nhược Nam cúi đầu: "Sau này sẽ còn có nhiều cơ hội."

Nàng nghe Cảnh Tuyên Đế khẽ cười một tiếng, "Đúng, sau này sẽ có cơ hội."

Tưởng Nhược Nam không muốn nói nhiều với hắn, mỗi giây phút ở cùng hắn nàng đều cảm thấy rất bối rối, mất tự nhiên. Nàng nghiêng người, nhường đường, cung kính nói: "Thần phụ không dám làm lỡ việc của Hoàng thượng, thần phụ xin được cáo lui."

Nói rồi, đưa Liên Kiều và Hoa Anh đi lùi về phía sau mấy bước, định lui ra bằng con đường khác.

Vừa quay người, tưởng vạn sự đại cát, đột nhiên nghe tiếng gọi từ phía sau vang lên: "Đợi đã."

Tưởng Nhược Nam cứng người lại, tim gào thét kêu khổ, từ từ quay qua: "Không biết Hoàng thượng còn có gì muốn dặn dò."

Cảnh Tuyên Đế nhìn nàng như cười như không, sau đó khẽ quay sang nói với Hoàng công công: "Các ngươi lui trước đi."

"Vâng, Hoàng thượng." Hoàng công công phất phất trần, gọi Liên Kiều và Hoa Anh vẫn còn đang ngẩn ngơ đứng im tại chỗ. Hai người bọn họ không dám kháng thánh mệnh, đành theo Hoàng công công lui ra.

Tưởng Nhược Nam nhìn theo bóng hai a hoàn xa dần, rồi lại nhìn Cảnh Tuyên Đế đang từng bước từng bước áp sát mình, chẳng biết phải làm thế nào.

Nàng hiểu rất rõ về Cảnh Tuyên Đế, Cảnh Tuyên Đế không phải như Cận Thiệu Khang, sẽ không nhẫn nhịn nàng hết lần này tới lần khác, nàng không dám mạo phạm hắn.

Như thế có phải là nhẫn nhịn với kẻ mạnh, nhẫn tâm với kẻ yếu không, Tưởng Nhược Nam cười khổ.

Cảnh Tuyên Đế vẫn chắp hai tay sau lưng, chầm chậm tiến tới trước mặt nàng.

Những tia nắng màu vàng rọi qua kẽ lá rót xuống người hắn, tạo thành những hình thù, vằn vện, mắt mày ngũ quan của hắn càng thêm sâu, càng thêm uy nghiêm đáng sợ.

Tưởng Nhược Nam cảm thấy da đầu ngứa ngáy, tâm trạng căng thẳng cực độ, bất giác nàng giật lùi về phía sau hai bước.

"Nhược Lan, hình như ngươi rất sợ trẫm? Tại sao thế?"

"Hoàng thượng uy nghiêm, thần phụ nghĩ khắp thiên hạ này không ai không sợ Hoàng thượng, huống hồ cô nam quả nữ, không hợp đạo lý." Tưởng Nhược Nam cúi đầu nói.

"Không hợp đạo lý?" Cảnh Tuyên Đế phá lên cười, "Thật không ngờ những lời này lại được thốt ra từ miệng ngươi."

"Hoàng thượng, Nhược Lan đã trưởng thành rồi, không còn là cô nương nhỏ tuổi tùy tiện ngang ngược xưa kia nữa. Nhược Lan cũng biết, cái gì nên tuân thủ thì nhất định phải tuân thủ." Tưởng Nhược Nam ngẩng đầu lên, nhìn hắn, đột nhiên nhận ra hắn gần ngay trước mắt, chiếc mũi cao của hắn suýt nữa thì chạm vào trán nàng.

Tưởng Nhược Nam sợ hãi giật nảy mình một cái, mồ hôi lạnh thi nhau túa ra, trong lúc bối rối nàng bèn giật lùi lại, nhưng lần này chạm phải vách đá, không còn lui được nữa.

Điều càng khiến nàng kinh hãi hơn là, Cảnh Tuyên Đế đang ép sát tới.

Tưởng Nhược Nam tránh về bên trái, Cảnh Tuyên Đế giơ tay trái chống vào vách đá, Tưởng Nhược Nam tránh về bên phải, hắn lại giơ tay phải chống vào vách đá. Cứ như thế, thân hình cao lớn của hắn gần như trùm lên nàng, mùi hương Long Diên thoang thoảng tỏa ra từ người hắn bao vây lấy nàng, khí thế bức người khiến nàng gần như ngạt thở.

Suốt quá trình đó, Cảnh Tuyên Đế đều mỉm cười, như đang xem một vở kịch hay. Dường như nàng càng hoảng loạn, hắn càng thích thú, đôi mắt đào hoa trở nên sáng lấp lánh.

Bộ dạng này của hắn sau khi bị Tưởng Nhược Nam phát hiện ra, nàng bỗng bình tĩnh trở lại.

Nàng không phản kháng và giãy giụa nữa mà đứng im ở đó, sau đấy ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt đào hoa sáng rực kia, ánh mắt nàng vừa sắc vừa lạnh.

"Hoàng thượng, rốt cục Hoàng thượng muốn làm gì, Hoàng thượng lại có thể có hành vi vô lễ như thế này với thần phụ sao? Người không sợ bị người khác nhìn thấy và chết chìm trong sự phỉ nhổ của thiên hạ?"

Cảnh Tuyên Đế sững người, giống như kinh ngạc trước phản ứng của nàng, vẻ chế nhạo trên khuôn mặt hắn dần dần biến mất, nhưng hắn vẫn không buông hai tay xuống.

Hắn cúi đầu, nhìn thẳng vào mắt nàng. Nhìn gần thế này hắn mới nhận ra mắt nàng rất đẹp, đôi đồng tử đen mà sâu, giống như một cái hồ không đáy, có thể hút người ta vào trong đó.

"Nhược Lan sau khi trưởng thành quả nhiên là thú vị hơn rất nhiều…" Hắn nhìn nàng không chớp mắt, đôi môi mỏng nhếch lên cười, "Biết cãi, biết giảo biện, xảo quyệt như cáo, nhanh như thỏ. Còn biết… Đúng rồi,

biết trị bệnh, biết ngâm thơ, biết đối câu đối… An Viễn Hầu nói quả không sai, lấy được nàng là phúc của hắn."

Tưởng Nhược Nam lạnh lùng nhìn lại hắn ta, "Hoàng thượng không nên nói với thần phụ những điều này. Cho dù trước kia Hoàng thượng và thần phụ có thân thiết thế nào thì bây giờ thần phụ cũng đã là thê tử của An Viễn Hầu. Xét về tình về lý, Hoàng thượng cũng nên có sự tôn trọng tối thiểu đối với thần phụ."

Lời vừa dứt, Tưởng Nhược Nam nhân lúc hắn không chú ý, nhanh chóng đẩy hắn ra, mạnh tới mức khiến hắn phải giật lùi hai bước.

Nếu hắn không phải là Hoàng thượng, nắm trong tay quyền sinh quyền sát khắp thiên hạ thì Tưởng Nhược Nam đã cho hắn hai cái bạt tai rồi. Kiểu người gì vậy, trước kia hắn ghét Tưởng Nhược Nam không để đâu cho hết, giờ thấy nàng khác lạ, lại tìm cách để bám nhẵng lấy.

Tưởng Nhược Nam quay người bỏ đi.

Vừa đi được hai bước, cánh tay đã bị hắn giữ chặt từ phía sau, Tưởng Nhược Nam không thể nhịn được nữa, nàng quay đầu lại trừng mắt với hắn: "Hoàng thượng, rốt cuộc người muốn làm gì?"

Cảnh Tuyên Đế nhìn nàng, sắc mặt trầm hẳn xuống, "Tưởng Nhược Lan, ngươi đã phạm một sai lầm lớn, ngươi gạt trẫm thật vất vả quá! Khi quân như thế, nên trừng phạt ngươi thế nào đây?"

Tưởng Nhược Nam không hiểu ý hắn: "Thần phụ mắc tội khi quân bao giờ?"

"Ngay từ đầu ngươi đã không muốn bị gả cho trẫm, nên ngươi giấu bản thân mình đi, ngươi chỉ cho trẫm thấy mặt thô lỗ ngang ngược của ngươi, ngươi tìm mọi cách để được lấy An Viễn Hầu, hắn tốt như vậy sao? Được, ngươi rất thông minh, ngươi thành công rồi, nhưng lẽ ra ngươi phải tiếp tục lừa trẫm gạt trẫm, ngươi không nên để con người thật của mình lộ diện, ngươi làm vậy là để cười nhạo trẫm sao? Cười nhạo trẫm đã để vuột mất viên ngọc thô lọt khỏi kẽ tay rơi mất?"

Ánh nắng bị mây che khuất, trời bỗng dưng sầm xuống.

Cảnh Tuyên Đế túm chặt cánh tay nàng, hắn nhìn Tưởng Nhược Nam đăm đăm không chớp mắt, đôi mắt lạnh lẽo vô cùng. Bộ dạng lúc này của hắn khiến người ta có cảm giác bị áp bức tột độ, khiến nàng không thể thở được.

Tay bị hắn túm rất đau, Tưởng Nhược Nam có thể đoán ngay, trên cánh tay nàng chắc chắn sẽ lại có vết thâm. Nhưng, sự đau đớn ở cánh tay chỉ là chuyện nhỏ, điều khiến nàng không thể hiểu được là hàm ý trong lời nói của hắn.

Tưởng Nhược Nam bị hắn làm cho tức tới bật cười, nếu người này mà xuyên không tới hiện đại, không đi viết tiểu thuyết cũng thật phí của trời!

Khả năng tưởng tượng quá mức phong phú.

Tưởng Nhược Nam nhìn hắn nói: "Hoàng thượng, thần phụ chưa bao giờ lừa gạt người cả, con người thần phụ vốn như thế, chỉ là sau khi xuất giá, thần phụ đã biết tu thân dưỡng tính, biết thế nào là đúng thế nào là sai, và thần phụ đã nỗ lực để thay đổi. Thần phụ không biết trị bệnh, không biết làm thơ, không biết giải câu đối, những thứ đó là thần phụ nghe người khác nói, hoàn toàn không phải bản lĩnh của mình."

Cảnh Tuyên Đế nghe nàng nói vậy, cánh tay càng siết chặt hơn, giọng nói càng thêm sắc lạnh: "Sao, việc tới nước này rồi mà còn định lừa gạt ta? Bài thơ mà ngươi đọc trước mặt Thái hậu hôm trước có đúng là nghe người khác đọc không? Tại sao ta cho dán cáo thị khắp nơi trong cả nước lâu như thế vẫn không có ai chịu đứng ra nhận? Còn cả y thuật của ngươi nữa, khi trước ngươi nói năm ngoái ra ngoại thành chơi gặp được thần y, ta cũng đã cho người đi điều tra rồi, năm ngoái ở ngoại thành căn bản chẳng có thần y nào xuất hiện, lẽ nào thần y này chỉ gặp một mình ngươi thôi? Còn cả câu đối chết mà ngươi đã đối được ở Thiên Thu đình lần trước, ngươi giải thích thế nào đây? Nghe người khác nói? Vậy người đó là ai, ngươi nói ra xem, dù hắn còn sống hay đã chết, dù hắn đang ở đâu, ta cũng sẽ có cách để tìm ra hắn!"

Tưởng Nhược Nam cứng họng chẳng biết phải nói gì, lòng hận vô cùng, tên này làm sao vậy? Cần gì phải hao tâm tốn sức điều tra mấy chuyện đó, lẽ nào Hoàng đế nhàn rỗi đến thế sao?

Thật là, giờ bảo nàng phải làm thế nào để nói dối tiếp đây? Không lẽ nói mình xuyên không tới đây? Chỉ e con rệp này lại tìm đạo sĩ đến hành hạ nàng thôi…

Cảnh Tuyên Đế thấy nàng chẳng thể đáp lời mình, cười lạnh một tiếng, "Sao không có gì để nói à? Ta hận nhất là bị người khác lừa gạt! Lễ nghi có thể học được trong một thời gian ngắn, nhưng tính cách, học vấn của một con người thì sao có thể thay đổi lớn như thế chỉ trong thời gian ngắn chứ! Nhược Lan, ngươi thật sự cho rằng ra là tên ngốc sao?" Tay hắn dùng lực siết mạnh, kéo nàng lại gần mình. Tưởng Nhược Nam muốn giằng ra nhưng sau đó nàng phát hiện, sức của nàng căn bản không đủ để đối phó với hắn.

Hắn kéo nàng lại gần, xoay người ôm lấy eo nàng, khiến nàng áp sát vào ngực hắn, bàn tay kia giữ chặt cằm nàng, khiến nàng không thể không nhìn thẳng vào mình. Đầu hắn từ từ cúi xuống, chóp mũi gần như chạm vào chóp mũi nàng, đôi môi hắn dường như đang tìm tới môi nàng, hơi thở của hắn phả vào mặt nàng, khiến nàng không thể không nín thở lại.

Tưởng Nhược Nam gắng gượng ngửa đầu ra phía sau, cố ý tránh xa hắn, nhưng đầu hắn lại cúi xuống thấp hơn, hơi thở của hắn giống như giòi bọ trong xương cứ bám sát nàng, khiến nàng không thể trốn thoát.

Hắn nhìn chằm chằm vào mắt nàng, đôi mắt sáng rực, "Sao nàng dám đùa bỡn ta như thế? Nàng vốn là người phụ nữ của ta, dù ta có thích nàng hay không, dù ta có nhớ đến nàng hay không, và dù nàng có muốn hay không, nàng cũng nên đứng đợi ở đó, đấy mới là vị trí thuộc về nàng. Nàng nên giống như những người con gái khác, tìm mọi cách để làm ta vui, tìm mọi cách để mong có được sự chú ý của ta. Thế mà nàng, nàng lại tìm cách khiến ta ghét nàng, chán nàng, tìm cách trốn khỏi ta. Nếu đã như vậy, nàng phải lừa ta tới cùng, tại sao lại từng bước từng bước để lộ chân tướng của mình trước ta, tại sao nàng lại khiến ta phải hối hận, khiến ta khó chịu, nàng có biết hậu quả mà mình sẽ phải gánh chịu không?"

Những lời nói của hắn khiến Tưởng Nhược Nam thất kinh, trán và mũi nàng đều rịn mồ hôi lạnh. Cho đến bây giờ nàng mới nhận ra tính nghiêm trọng của sự việc. Hoàng đế như thế này là bởi vì lòng tự tôn của bậc đế vương đang bị tổn thương. Một khi hắn nổi giận, thì hậu quả thật khó lường.

Thật là, tất cả mọi người chẳng ai nghi ngờ nàng, đến ngay cả a hoàn thân cận, lớn lên cùng nàng còn bị nàng qua mặt, tại sao hắn lại đa nghi như thế, lẽ nào các bậc đế vương đều đa nghi vậy hay sao?

Nàng thử giải thích: "Hoàng thượng, người thật sự hiểu lầm rồi, sự việc tuyệt đối không giống như người tưởng tượng đâu, Nhược Lan thật sự không lừa gạt người!"

Hắn đột nhiên phá lên cười, đôi mắt đào hoa vẫn lấp lánh: "Vậy nàng căng thẳng gì chứ, nàng đang lo sợ cái gì, nàng có dám nói gần đây nàng không tránh mặt ta? Nhược Lan trước kia vốn không phải người lanh lợi như thế…"

Tưởng Nhược Nam kìm nén ý nghĩ muốn bóp chết hắn, "Hoàng thượng, sao người không tự nhìn xem người đang làm gì. Nhược Lan dù ngu xuẩn tới đâu cũng biết thân là phụ nữ đã có chồng không nên có hành vi thân mật như thế này với người đàn ông khác, thần phụ có thể không căng thẳng ư, có thể không lo lắng ư? Nếu để người khác nhìn thấy, Hoàng thượng, người có thể có một nghìn một trăm lý do để giải thích, nhưng thần phụ dù có một nghìn cái miệng cũng nói không rõ được, thần phụ có thể không tránh người sao? Buông tay, mau buông tay, Hoàng thượng, người thật sự muốn hại chết thần phụ sao?" Nói đến câu cuối cùng, nàng dường như tức giận phát điên lên.

Ai ngờ Cảnh Tuyên Đế chẳng chút bận tâm tới sự tức giận, lo lắng của nàng, hắn cúi đầu hít một hơi thật sâu trên tóc nàng, "Nhược Lan, nàng bôi gì thế, sao thơm như vậy? Còn nữa, cơ thể nàng rất mềm mại, ôm thế này cũng rất dễ chịu…" Trong lúc nói, hắn ôm nàng càng chặt hơn.

Tưởng Nhược Nam chống tay trước ngực hắn, "Hoàng thượng, đây là Ngự hoa viên, người không sợ bị người ta nhìn thấy sao? Hôn sự của thần phụ và An Viễn Hầu là do người ban, giờ người lại có hành vi như vậy, sao bịt được miệng thế gian?" Nàng rủa thầm trong lòng, hôn quân, lưu manh, bản thân hắn có bao nhiêu phụ nữ thế vẫn chưa thỏa mãn, đến thế tử của thần tử hắn cũng muốn tham lam sao?

Tưởng Nhược Nam khinh miệt nhìn hắn, nhưng khinh miệt thì khinh miệt, nàng vẫn chẳng có cách nào để thoát ra.

Cũng may con rệp này hoang dâm vô đạo nhưng không đến nỗi táng tận lương tâm, hắn đã buông tay nàng ra.

Vào giây phút rời khỏi vòng tay hắn, Tưởng Nhược Nam đi vòng qua phiến đá nhanh như một con thỏ, đứng cách hắn thật xa.

Cảnh Tuyên Đế thấy nàng như vậy thì đôi mày lưỡi kiếm lại cau chặt vào, nàng ghét hắn đến thế ư?

"Hoàng thượng, thần phụ cáo lui." Tưởng Nhược Nam quay người định đi.

Lần này, Cảnh Tuyên Đế không ngăn cản nàng. Thực ra hắn không định làm gì nàng cả, chỉ là nghĩ tới cảnh bị nàng đùa bỡn, trong lòng thấy giận, mà cơn giận đó khi nhìn thấy nàng thì không cách nào khống chế mà thôi.

"Tưởng Nhược Lan, chuyện còn chưa xong đâu." Hắn nhìn theo bóng nàng, khẽ buông một câu.

Sau khi đã đùa bỡn hắn như thế, nàng còn muốn sống những ngày ngọt ngào bên An Viễn Hầu ư?

Nhớ tới cảnh ở Thiên Thu đình, hai người bọn họ mười ngón tay đan chặt vào nhau, nhìn nhau cười ngọt ngào, tay hắn bất giác nắm chặt thành đấm.

Tưởng Nhược Nam vội vội vàng vàng ra khỏi Ngự hoa viên, trên đường đi thì gặp Liên Kiều và Hoa Anh, hai nha đầu thấy nàng thì vội vàng chạy tới, thần sắc rất lo lắng: "Phu nhân, người không sao chứ?"

Tưởng Nhược Nam lắc đầu, "Ta không sao." Rồi sau đó dùng giọng hết sức nghiêm khắc dặn dò hai a hoàn kia: "Chuyện này các ngươi phải miệng kín như bưng, không được nói cho ai biết, nếu không, ta quyết không tha đâu."

Hai nha đầu sắc mặt trắng bệch, vội vàng đáp: "Nô tỳ biết ạ."

Về tới Hầu phủ, Tưởng Nhược Nam nhốt mình ở trong phòng, nghiêm túc suy nghĩ chuyện này. Nàng không cho rằng những gì mình làm là sai, bản thân nàng không phải Tưởng Nhược Lan, đương nhiên không thể sống theo cách của "nàng ta" được. Dùng thực liệu với Thái hậu cũng là việc chẳng đừng, nếu không hiện tại quan hệ giữa nàng và Thái hậu làm sao có thể thân thiết như vậy. Nếu nói có gì sai, thì chính là vì nàng đã giải câu đối chết ở Thiên Thu đình, nhưng khi ấy nàng làm sao biết được, câu đối đó là câu đối chết ở thế giới này?

Chỉ trách nàng xui xẻo, gặp phải tên Hoàng đế nhỏ nhen, đa nghi!

Nàng nên làm thế nào bây giờ?

Đối với Cận Thiệu Khang nàng có thể từ chối, có thể lớn tiếng nói "không", thậm chí là đánh hắn cũng không hề hấn gì. Nhưng trước mặt Hoàng đế, trước mặt tên Hoàng đế có thể lấy mạng nàng bất cứ khi nào, nàng phải làm gì đây? Hắn không vui có thể tùy tiện tìm một lý do để chặt đầu nàng, cho dù Thái hậu tức giận, trách mắng, thì nàng cũng không thể sống lại được nữa. Hôm nay là hắn tha cho nàng nên nàng mới có thể quay về, nếu hắn muốn cưỡng bức nàng thì nàng phải làm thế nào đây?

Nói cho "con khỉ" biết? Nhưng nói với hắn rồi thì sao? Hắn có cách gì được? Hắn có thể làm gì cho nàng? Huống hồ, quan hệ giữa họ vẫn thế này…

Nói với Thái hậu? Thái hậu nhất định sẽ trách mắng hắn, nhưng như thế liệu có giải quyết được vấn đề không? Con rệp bệnh hoạn đó chịu ấm ức ở chỗ Thái hậu, e rằng món nợ ấy hắn sẽ đổ lên đầu nàng, bản thân nàng sẽ chỉ thảm hơn mà thôi. Hắn là Hoàng thượng, muốn trừng trị nàng, đưa ra một lý do là nể mặt An Viễn Hầu, cho dù hắn không đưa ra lý do thì "con khỉ" cũng làm gì được hắn chứ?

Nhớ lại triều Minh, thê tử của Từ Đạt là Tạ thị chỉ nói có một câu khi diện kiến Hoàng hậu là "Hoàng cung này đẹp quá", kết quả, Chu Nguyên Chương sai võ sĩ đánh chết Tạ thị, Từ Đạt vẫn phải nhịn đau mà dập đầu tạ ân. Từ đó có thể thấy, Hoàng đế muốn lấy mạng ai thì đó chỉ là chuyện vặt vãnh mà thôi!

Tưởng Nhược Nam càng nghĩ càng sợ, càng nghĩ càng hoảng loạn, hoàn toàn không tìm ra cách giải quyết, đành quyết định tạm thời không vào cung nữa, đợi Hoàng đế quên chuyện này đi rồi tính tiếp.

Ngày hôm sau, Tưởng Nhược Nam cho người vào cung bẩm lại với Thái hậu và Hoàng hậu rằng, thời gian này nàng phải ở Hầu phủ học cách quản gia, tạm thời không thể vào cung.

Hi vọng Hoàng thượng chỉ nhất thời nổi hứng, qua một thời gian, hắn sẽ quên chuyện này đi.

Thái hậu và Hoàng hậu cũng biết sự quan trọng của việc đó, còn dặn đo nàng phải chăm chỉ học hành, có thời gian hãy vào cung chơi.

74. Chương 74

Tưởng Nhược Nam cười cười, lại nghe Hoa Anh nói tiếp: "Ai cũng nói cảnh sắc ở Ngự hoa viên đẹp, không biết rốt cuộc đẹp tới mức nào? Có đẹp bằng Hậu hoa viên ở Hầu phủ không?"

Liên Kiều cười đáp: "Thật là một cô nương chẳng hiểu biết gì cả, Ngự hoa viên đương nhiên phải đẹp hơn hoa viên ở Hầu phủ chứ."

Tưởng Nhược Nam thấy họ vui vẻ hào hứng, bèn nói: "Hai người có muốn tới đó xem không, chúng ta có thể đi đường khác xuất cung, vừa hay con đường đó ngang qua Ngự hoa viên."

Hai tiểu cô nương vỗ tay vui sướng. Tưởng Nhược Nam đưa họ rẽ vào một con đường khác.

Còn chưa tới Ngự hoa viên thì thấy Hoàng thượng thân mặc long bào màu vàng, theo sau là thái giám thân cận của người – Hoàng công công đang từ một con đường khác đi tới.

Tưởng Nhược Nam sợ hãi, giờ này sao Hoàng thượng lại tới đây?

Giờ muốn tránh cũng không kịp nữa rồi, Tưởng Nhược Nam đành phải đi tới, hành lễ trước Cảnh Tuyên Đế. Liên Kiều còn đỡ, Hoa Anh lần đầu gặp Hoàng thượng, sợ tới mức mềm nhũn người đứng nguyên tại chỗ. Cũng may Liên Kiều kịp thời kéo Hoa Anh quỳ xuống mới tránh khỏi thất lễ với Hoàng thượng.

Cảnh Tuyên Đế hai tay chắp sau lưng, nhìn Tưởng Nhược Nam nói: "Tưởng Nhược Lan, vết thương trên người ngươi đã khỏi chưa?"

"Đa tạ Hoàng thượng quan tâm, đã khỏi cả rồi."

Cảnh Tuyên Đế cười cười, "Khỏi thì tốt, vở kịch tối hôm đó rất hay, đáng tiếc ngươi không được xem."

Tưởng Nhược Nam cúi đầu: "Sau này sẽ còn có nhiều cơ hội."

Nàng nghe Cảnh Tuyên Đế khẽ cười một tiếng, "Đúng, sau này sẽ có cơ hội."

Tưởng Nhược Nam không muốn nói nhiều với hắn, mỗi giây phút ở cùng hắn nàng đều cảm thấy rất bối rối, mất tự nhiên. Nàng nghiêng người, nhường đường, cung kính nói: "Thần phụ không dám làm lỡ việc của Hoàng thượng, thần phụ xin được cáo lui."

Nói rồi, đưa Liên Kiều và Hoa Anh đi lùi về phía sau mấy bước, định lui ra bằng con đường khác.

Vừa quay người, tưởng vạn sự đại cát, đột nhiên nghe tiếng gọi từ phía sau vang lên: "Đợi đã."

Tưởng Nhược Nam cứng người lại, tim gào thét kêu khổ, từ từ quay qua: "Không biết Hoàng thượng còn có gì muốn dặn dò."

Cảnh Tuyên Đế nhìn nàng như cười như không, sau đó khẽ quay sang nói với Hoàng công công: "Các ngươi lui trước đi."

"Vâng, Hoàng thượng." Hoàng công công phất phất trần, gọi Liên Kiều và Hoa Anh vẫn còn đang ngẩn ngơ đứng im tại chỗ. Hai người bọn họ không dám kháng thánh mệnh, đành theo Hoàng công công lui ra.

Tưởng Nhược Nam nhìn theo bóng hai a hoàn xa dần, rồi lại nhìn Cảnh Tuyên Đế đang từng bước từng bước áp sát mình, chẳng biết phải làm thế nào.

Nàng hiểu rất rõ về Cảnh Tuyên Đế, Cảnh Tuyên Đế không phải như Cận Thiệu Khang, sẽ không nhẫn nhịn nàng hết lần này tới lần khác, nàng không dám mạo phạm hắn.

Như thế có phải là nhẫn nhịn với kẻ mạnh, nhẫn tâm với kẻ yếu không, Tưởng Nhược Nam cười khổ.

Cảnh Tuyên Đế vẫn chắp hai tay sau lưng, chầm chậm tiến tới trước mặt nàng.

Những tia nắng màu vàng rọi qua kẽ lá rót xuống người hắn, tạo thành những hình thù, vằn vện, mắt mày ngũ quan của hắn càng thêm sâu, càng thêm uy nghiêm đáng sợ.

Tưởng Nhược Nam cảm thấy da đầu ngứa ngáy, tâm trạng căng thẳng cực độ, bất giác nàng giật lùi về phía sau hai bước.

"Nhược Lan, hình như ngươi rất sợ trẫm? Tại sao thế?"

"Hoàng thượng uy nghiêm, thần phụ nghĩ khắp thiên hạ này không ai không sợ Hoàng thượng, huống hồ cô nam quả nữ, không hợp đạo lý." Tưởng Nhược Nam cúi đầu nói.

"Không hợp đạo lý?" Cảnh Tuyên Đế phá lên cười, "Thật không ngờ những lời này lại được thốt ra từ miệng ngươi."

"Hoàng thượng, Nhược Lan đã trưởng thành rồi, không còn là cô nương nhỏ tuổi tùy tiện ngang ngược xưa kia nữa. Nhược Lan cũng biết, cái gì nên tuân thủ thì nhất định phải tuân thủ." Tưởng Nhược Nam ngẩng đầu lên, nhìn hắn, đột nhiên nhận ra hắn gần ngay trước mắt, chiếc mũi cao của hắn suýt nữa thì chạm vào trán nàng.

Tưởng Nhược Nam sợ hãi giật nảy mình một cái, mồ hôi lạnh thi nhau túa ra, trong lúc bối rối nàng bèn giật lùi lại, nhưng lần này chạm phải vách đá, không còn lui được nữa.

Điều càng khiến nàng kinh hãi hơn là, Cảnh Tuyên Đế đang ép sát tới.

Tưởng Nhược Nam tránh về bên trái, Cảnh Tuyên Đế giơ tay trái chống vào vách đá, Tưởng Nhược Nam tránh về bên phải, hắn lại giơ tay phải chống vào vách đá. Cứ như thế, thân hình cao lớn của hắn gần như trùm lên nàng, mùi hương Long Diên thoang thoảng tỏa ra từ người hắn bao vây lấy nàng, khí thế bức người khiến nàng gần như ngạt thở.

Suốt quá trình đó, Cảnh Tuyên Đế đều mỉm cười, như đang xem một vở kịch hay. Dường như nàng càng hoảng loạn, hắn càng thích thú, đôi mắt đào hoa trở nên sáng lấp lánh.

Bộ dạng này của hắn sau khi bị Tưởng Nhược Nam phát hiện ra, nàng bỗng bình tĩnh trở lại.

Nàng không phản kháng và giãy giụa nữa mà đứng im ở đó, sau đấy ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt đào hoa sáng rực kia, ánh mắt nàng vừa sắc vừa lạnh.

"Hoàng thượng, rốt cục Hoàng thượng muốn làm gì, Hoàng thượng lại có thể có hành vi vô lễ như thế này với thần phụ sao? Người không sợ bị người khác nhìn thấy và chết chìm trong sự phỉ nhổ của thiên hạ?"

Cảnh Tuyên Đế sững người, giống như kinh ngạc trước phản ứng của nàng, vẻ chế nhạo trên khuôn mặt hắn dần dần biến mất, nhưng hắn vẫn không buông hai tay xuống.

Hắn cúi đầu, nhìn thẳng vào mắt nàng. Nhìn gần thế này hắn mới nhận ra mắt nàng rất đẹp, đôi đồng tử đen mà sâu, giống như một cái hồ không đáy, có thể hút người ta vào trong đó.

"Nhược Lan sau khi trưởng thành quả nhiên là thú vị hơn rất nhiều…" Hắn nhìn nàng không chớp mắt, đôi môi mỏng nhếch lên cười, "Biết cãi, biết giảo biện, xảo quyệt như cáo, nhanh như thỏ. Còn biết… Đúng rồi, biết trị bệnh, biết ngâm thơ, biết đối câu đối… An Viễn Hầu nói quả không sai, lấy được nàng là phúc của hắn."

Tưởng Nhược Nam lạnh lùng nhìn lại hắn ta, "Hoàng thượng không nên nói với thần phụ những điều này. Cho dù trước kia Hoàng thượng và thần phụ có thân thiết thế nào thì bây giờ thần phụ cũng đã là thê tử của An Viễn Hầu. Xét về tình về lý, Hoàng thượng cũng nên có sự tôn trọng tối thiểu đối với thần phụ."

Lời vừa dứt, Tưởng Nhược Nam nhân lúc hắn không chú ý, nhanh chóng đẩy hắn ra, mạnh tới mức khiến hắn phải giật lùi hai bước.

Nếu hắn không phải là Hoàng thượng, nắm trong tay quyền sinh quyền sát khắp thiên hạ thì Tưởng Nhược Nam đã cho hắn hai cái bạt tai rồi. Kiểu người gì vậy, trước kia hắn ghét Tưởng Nhược Nam không để đâu cho hết, giờ thấy nàng khác lạ, lại tìm cách để bám nhẵng lấy.

Tưởng Nhược Nam quay người bỏ đi.

Vừa đi được hai bước, cánh tay đã bị hắn giữ chặt từ phía sau, Tưởng Nhược Nam không thể nhịn được nữa, nàng quay đầu lại trừng mắt với hắn: "Hoàng thượng, rốt cuộc người muốn làm gì?"

Cảnh Tuyên Đế nhìn nàng, sắc mặt trầm hẳn xuống, "Tưởng Nhược Lan, ngươi đã phạm một sai lầm lớn, ngươi gạt trẫm thật vất vả quá! Khi quân như thế, nên trừng phạt ngươi thế nào đây?"

Tưởng Nhược Nam không hiểu ý hắn: "Thần phụ mắc tội khi quân bao giờ?"

"Ngay từ đầu ngươi đã không muốn bị gả cho trẫm, nên ngươi giấu bản thân mình đi, ngươi chỉ cho trẫm thấy mặt thô lỗ ngang ngược của ngươi, ngươi tìm mọi cách để được lấy An Viễn Hầu, hắn tốt như vậy sao? Được, ngươi rất thông minh, ngươi thành công rồi, nhưng lẽ ra ngươi phải tiếp tục lừa trẫm gạt trẫm, ngươi không nên để con người thật của mình lộ diện, ngươi làm vậy là để cười nhạo trẫm sao? Cười nhạo trẫm đã để vuột mất viên ngọc thô lọt khỏi kẽ tay rơi mất?"

Ánh nắng bị mây che khuất, trời bỗng dưng sầm xuống.

Cảnh Tuyên Đế túm chặt cánh tay nàng, hắn nhìn Tưởng Nhược Nam đăm đăm không chớp mắt, đôi mắt lạnh lẽo vô cùng. Bộ dạng lúc này của hắn khiến người ta có cảm giác bị áp bức tột độ, khiến nàng không thể thở được.

Tay bị hắn túm rất đau, Tưởng Nhược Nam có thể đoán ngay, trên cánh tay nàng chắc chắn sẽ lại có vết thâm. Nhưng, sự đau đớn ở cánh tay chỉ là chuyện nhỏ, điều khiến nàng không thể hiểu được là hàm ý trong lời nói của hắn.

Tưởng Nhược Nam bị hắn làm cho tức tới bật cười, nếu người này mà xuyên không tới hiện đại, không đi viết tiểu thuyết cũng thật phí của trời!

Khả năng tưởng tượng quá mức phong phú.

Tưởng Nhược Nam nhìn hắn nói: "Hoàng thượng, thần phụ chưa bao giờ lừa gạt người cả, con người thần phụ vốn như thế, chỉ là sau khi xuất giá, thần phụ đã biết tu thân dưỡng tính, biết thế nào là đúng thế nào là sai, và thần phụ đã nỗ lực để thay đổi. Thần phụ không biết trị bệnh, không biết làm thơ, không biết giải câu đối, những thứ đó là thần phụ nghe người khác nói, hoàn toàn không phải bản lĩnh của mình."

Cảnh Tuyên Đế nghe nàng nói vậy, cánh tay càng siết chặt hơn, giọng nói càng thêm sắc lạnh: "Sao, việc tới nước này rồi mà còn định lừa gạt ta? Bài thơ mà ngươi đọc trước mặt Thái hậu hôm trước có đúng là nghe người khác đọc không? Tại sao ta cho dán cáo thị khắp nơi trong cả nước lâu như thế vẫn không có ai chịu đứng ra nhận? Còn cả y thuật của ngươi nữa, khi trước ngươi nói năm ngoái ra ngoại thành chơi gặp được thần y, ta cũng đã cho người đi điều tra rồi, năm ngoái ở ngoại thành căn bản chẳng có thần y nào xuất hiện, lẽ nào thần y này chỉ gặp một mình ngươi thôi? Còn cả câu đối chết mà ngươi đã đối được ở Thiên Thu đình lần trước, ngươi giải thích thế nào đây? Nghe người khác nói? Vậy người đó là ai, ngươi nói ra xem, dù hắn còn sống hay đã chết, dù hắn đang ở đâu, ta cũng sẽ có cách để tìm ra hắn!"

Tưởng Nhược Nam cứng họng chẳng biết phải nói gì, lòng hận vô cùng, tên này làm sao vậy? Cần gì phải hao tâm tốn sức điều tra mấy chuyện đó, lẽ nào Hoàng đế nhàn rỗi đến thế sao?

Thật là, giờ bảo nàng phải làm thế nào để nói dối tiếp đây? Không lẽ nói mình xuyên không tới đây? Chỉ e con rệp này lại tìm đạo sĩ đến hành hạ nàng thôi…

Cảnh Tuyên Đế thấy nàng chẳng thể đáp lời mình, cười lạnh một tiếng, "Sao không có gì để nói à? Ta hận nhất là bị người khác lừa gạt! Lễ nghi có thể học được trong một thời gian ngắn, nhưng tính cách, học vấn của một con người thì sao có thể thay đổi lớn như thế chỉ trong thời gian ngắn chứ! Nhược Lan, ngươi thật sự cho rằng ra là tên ngốc sao?" Tay hắn dùng lực siết mạnh, kéo nàng lại gần mình. Tưởng Nhược Nam muốn giằng ra nhưng sau đó nàng phát hiện, sức của nàng căn bản không đủ để đối phó với hắn.

Hắn kéo nàng lại gần, xoay người ôm lấy eo nàng, khiến nàng áp sát vào ngực hắn, bàn tay kia giữ chặt cằm nàng, khiến nàng không thể không nhìn thẳng vào mình. Đầu hắn từ từ cúi xuống, chóp mũi gần như chạm vào chóp mũi nàng, đôi môi hắn dường như đang tìm tới môi nàng, hơi thở của hắn phả vào mặt nàng, khiến nàng không thể không nín thở lại.

Tưởng Nhược Nam gắng gượng ngửa đầu ra phía sau, cố ý tránh xa hắn, nhưng đầu hắn lại cúi xuống thấp hơn, hơi thở của hắn giống như giòi bọ trong xương cứ bám sát nàng, khiến nàng không thể trốn thoát.

Hắn nhìn chằm chằm vào mắt nàng, đôi mắt sáng rực, "Sao nàng dám đùa bỡn ta như thế? Nàng vốn là người phụ nữ của ta, dù ta có thích nàng hay không, dù ta có nhớ đến nàng hay không, và dù nàng có muốn hay không, nàng cũng nên đứng đợi ở đó, đấy mới là vị trí thuộc về nàng. Nàng nên giống như những người con gái khác, tìm mọi cách để làm ta vui, tìm mọi cách để mong có được sự chú ý của ta. Thế mà nàng, nàng lại tìm cách khiến ta ghét nàng, chán nàng, tìm cách trốn khỏi ta. Nếu đã như vậy, nàng phải lừa ta tới cùng, tại sao lại từng bước từng bước để lộ chân tướng của mình trước ta, tại sao nàng lại khiến ta phải hối hận, khiến ta khó chịu, nàng có biết hậu quả mà mình sẽ phải gánh chịu không?"

Những lời nói của hắn khiến Tưởng Nhược Nam thất kinh, trán và mũi nàng đều rịn mồ hôi lạnh. Cho đến bây giờ nàng mới nhận ra tính nghiêm trọng của sự việc. Hoàng đế như thế này là bởi vì lòng tự tôn của bậc đế vương đang bị tổn thương. Một khi hắn nổi giận, thì hậu quả thật khó lường.

Thật là, tất cả mọi người chẳng ai nghi ngờ nàng, đến ngay cả a hoàn thân cận, lớn lên cùng nàng còn bị nàng qua mặt, tại sao hắn lại đa nghi như thế, lẽ nào các bậc đế vương đều đa nghi vậy hay sao?

Nàng thử giải thích: "Hoàng thượng, người thật sự hiểu lầm rồi, sự việc tuyệt đối không giống như người tưởng tượng đâu, Nhược Lan thật sự không lừa gạt người!"

Hắn đột nhiên phá lên cười, đôi mắt đào hoa vẫn lấp lánh: "Vậy nàng căng thẳng gì chứ, nàng đang lo sợ cái gì, nàng có dám nói gần đây nàng không tránh mặt ta? Nhược Lan trước kia vốn không phải người lanh lợi như thế…"

Tưởng Nhược Nam kìm nén ý nghĩ muốn bóp chết hắn, "Hoàng thượng, sao người không tự nhìn xem người đang làm gì. Nhược Lan dù ngu xuẩn tới đâu cũng biết thân là phụ nữ đã có chồng không nên có hành vi thân mật như thế này với người đàn ông khác, thần phụ có thể không căng thẳng ư, có thể không lo lắng ư? Nếu để người khác nhìn thấy, Hoàng thượng, người có thể có một nghìn một trăm lý do để giải thích, nhưng thần phụ dù có một nghìn cái miệng cũng nói không rõ được, thần phụ có thể không tránh người sao? Buông tay, mau buông tay, Hoàng thượng, người thật sự muốn hại chết thần phụ sao?" Nói đến câu cuối cùng, nàng dường như tức giận phát điên lên.

Ai ngờ Cảnh Tuyên Đế chẳng chút bận tâm tới sự tức giận, lo lắng của nàng, hắn cúi đầu hít một hơi thật sâu trên tóc nàng, "Nhược Lan, nàng bôi gì thế, sao thơm như vậy? Còn nữa, cơ thể nàng rất mềm mại, ôm thế này cũng rất dễ chịu…" Trong lúc nói, hắn ôm nàng càng chặt hơn.

Tưởng Nhược Nam chống tay trước ngực hắn, "Hoàng thượng, đây là Ngự hoa viên, người không sợ bị người ta nhìn thấy sao? Hôn sự của thần phụ và An Viễn Hầu là do người ban, giờ người lại có hành vi như vậy, sao bịt được miệng thế gian?" Nàng rủa thầm trong lòng, hôn quân, lưu manh, bản thân hắn có bao nhiêu phụ nữ thế vẫn chưa thỏa mãn, đến thế tử của thần tử hắn cũng muốn tham lam sao?

Tưởng Nhược Nam khinh miệt nhìn hắn, nhưng khinh miệt thì khinh miệt, nàng vẫn chẳng có cách nào để thoát ra.

Cũng may con rệp này hoang dâm vô đạo nhưng không đến nỗi táng tận lương tâm, hắn đã buông tay nàng ra.

Vào giây phút rời khỏi vòng tay hắn, Tưởng Nhược Nam đi vòng qua phiến đá nhanh như một con thỏ, đứng cách hắn thật xa.

Cảnh Tuyên Đế thấy nàng như vậy thì đôi mày lưỡi kiếm lại cau chặt vào, nàng ghét hắn đến thế ư?

"Hoàng thượng, thần phụ cáo lui." Tưởng Nhược Nam quay người định đi.

Lần này, Cảnh Tuyên Đế không ngăn cản nàng. Thực ra hắn không định làm gì nàng cả, chỉ là nghĩ tới cảnh bị nàng đùa bỡn, trong lòng thấy giận, mà cơn giận đó khi nhìn thấy nàng thì không cách nào khống chế mà thôi.

"Tưởng Nhược Lan, chuyện còn chưa xong đâu." Hắn nhìn theo bóng nàng, khẽ buông một câu.

Sau khi đã đùa bỡn hắn như thế, nàng còn muốn sống những ngày ngọt ngào bên An Viễn Hầu ư?

Nhớ tới cảnh ở Thiên Thu đình, hai người bọn họ mười ngón tay đan chặt vào nhau, nhìn nhau cười ngọt ngào, tay hắn bất giác nắm chặt thành đấm.

Tưởng Nhược Nam vội vội vàng vàng ra khỏi Ngự hoa viên, trên đường đi thì gặp Liên Kiều và Hoa Anh, hai nha đầu thấy nàng thì vội vàng chạy tới, thần sắc rất lo lắng: "Phu nhân, người không sao chứ?"

Tưởng Nhược Nam lắc đầu, "Ta không sao." Rồi sau đó dùng giọng hết sức nghiêm khắc dặn dò hai a hoàn kia: "Chuyện này các ngươi phải miệng kín như bưng, không được nói cho ai biết, nếu không, ta quyết không tha đâu."

Hai nha đầu sắc mặt trắng bệch, vội vàng đáp: "Nô tỳ biết ạ."

Về tới Hầu phủ, Tưởng Nhược Nam nhốt mình ở trong phòng, nghiêm túc suy nghĩ chuyện này. Nàng không cho rằng những gì mình làm là sai, bản thân nàng không phải Tưởng Nhược Lan, đương nhiên không thể sống theo cách của "nàng ta" được. Dùng thực liệu với Thái hậu cũng là việc chẳng đừng, nếu không hiện tại quan hệ giữa nàng và Thái hậu làm sao có thể thân thiết như vậy. Nếu nói có gì sai, thì chính là vì nàng đã giải câu đối chết ở Thiên Thu đình, nhưng khi ấy nàng làm sao biết được, câu đối đó là câu đối chết ở thế giới này?

Chỉ trách nàng xui xẻo, gặp phải tên Hoàng đế nhỏ nhen, đa nghi!

Nàng nên làm thế nào bây giờ?

Đối với Cận Thiệu Khang nàng có thể từ chối, có thể lớn tiếng nói "không", thậm chí là đánh hắn cũng không hề hấn gì. Nhưng trước mặt Hoàng đế, trước mặt tên Hoàng đế có thể lấy mạng nàng bất cứ khi nào, nàng phải làm gì đây? Hắn không vui có thể tùy tiện tìm một lý do để chặt đầu nàng, cho dù Thái hậu tức giận, trách mắng, thì nàng cũng không thể sống lại được nữa. Hôm nay là hắn tha cho nàng nên nàng mới có thể quay về, nếu hắn muốn cưỡng bức nàng thì nàng phải làm thế nào đây?

Nói cho "con khỉ" biết? Nhưng nói với hắn rồi thì sao? Hắn có cách gì được? Hắn có thể làm gì cho nàng? Huống hồ, quan hệ giữa họ vẫn thế này…

Nói với Thái hậu? Thái hậu nhất định sẽ trách mắng hắn, nhưng như thế liệu có giải quyết được vấn đề không? Con rệp bệnh hoạn đó chịu ấm ức ở chỗ Thái hậu, e rằng món nợ ấy hắn sẽ đổ lên đầu nàng, bản thân nàng sẽ chỉ thảm hơn mà thôi. Hắn là Hoàng thượng, muốn trừng trị nàng, đưa ra một lý do là nể mặt An Viễn Hầu, cho dù hắn không đưa ra lý do thì "con khỉ" cũng làm gì được hắn chứ?

Nhớ lại triều Minh, thê tử của Từ Đạt là Tạ thị chỉ nói có một câu khi diện kiến Hoàng hậu là "Hoàng cung này đẹp quá", kết quả, Chu Nguyên Chương sai võ sĩ đánh chết Tạ thị, Từ Đạt vẫn phải nhịn đau mà dập đầu tạ ân. Từ đó có thể thấy, Hoàng đế muốn lấy mạng ai thì đó chỉ là chuyện vặt vãnh mà thôi!

Tưởng Nhược Nam càng nghĩ càng sợ, càng nghĩ càng hoảng loạn, hoàn toàn không tìm ra cách giải quyết, đành quyết định tạm thời không vào cung nữa, đợi Hoàng đế quên chuyện này đi rồi tính tiếp.

Ngày hôm sau, Tưởng Nhược Nam cho người vào cung bẩm lại với Thái hậu và Hoàng hậu rằng, thời gian này nàng phải ở Hầu phủ học cách quản gia, tạm thời không thể vào cung.

Hi vọng Hoàng thượng chỉ nhất thời nổi hứng, qua một thời gian, hắn sẽ quên chuyện này đi.

Thái hậu và Hoàng hậu cũng biết sự quan trọng của việc đó, còn dặn đo nàng phải chăm chỉ học hành, có thời gian hãy vào cung chơi.

75. Chương 75

Thời gian tiếp theo, Tưởng Nhược Nam yên tâm ở trong phủ, nàng không đi bất cứ đâu, chuyên tâm học cách quản gia ở chỗ Thái phu nhân.

Khi thật sự học rồi mới thấy quản gia còn phức tạp hơn so với những gì nàng nghĩ nhiều. Mỗi buổi sáng, Thái phu nhân đều bỏ ra một canh giờ để trả lời thắc mắc của quản sự các viện. Tất cả các quản sự làm việc đều phải đến chỗ Thái phu nhân nhận thẻ, làm xong việc rồi còn phải quay lại bẩm báo. Hiện tại đang là cuối tháng, thời gian phát tiền công rồi sổ sách vô cùng bận rộn, Tưởng Nhược Nam đứng một bên nhìn hết người này tới người khác ra ra vào vào hỏi chuyện, chỉ thấy đau đầu hoa mắt.

Thái phu nhân cười, nói với nàng: "Sao, cảm thấy chán phải không?"

Tưởng Nhược Nam vội lấy lại tinh thần: "Không ạ, con chỉ thấy hơi phức tạp."

Thái phu nhân cười cười, "Hồi mới bắt đầu ta cũng thấy thế, nhưng khi làm rồi không còn cảm giác ấy nữa. Thế này vẫn còn tốt đấy, chứ đến tết nhất lễ lạt hoặc trong nhà có chuyện gì, lúc ấy mới gọi là phức tạp. Có điều con không phải lo, từ từ sẽ học được thôi."

Tưởng Nhược Nam gật đầu vâng dạ, nàng không lo lắm, chuyện dù phức tạp tới đâu, nàng cũng tin mình có thể làm tốt.

***

Hôm nay, Tưởng Nhược Nam đang ở Tùng Hương viện cùng Thái phu nhân giải quyết việc nhà.

Đến báo cáo là Lí quản sự, phụ trách mua bán trong Chưởng Quản viện. Lí quản sự tầm hơn bốn mươi tuổi, người gầy gò, nhưng bộ dạng tinh anh nhanh nhẹn.

"Thái phu nhân, hàng lụa nhà Vương Kí chúng ta vẫn hay mua nói hôm nay thiếu hàng, vì vậy lụa bị tăng lên hai giá. Nô tài cảm thấy không đáng nên tới hàng lụa khác để xem, nô tài thấy hàng lụa Vân Cẩm mới mở cũng rất đẹp, màu sắc tương đương mà chỉ bị tăng một giá tiền."

Tưởng Nhược Nam nghe mà trong lòng nảy sinh nghi ngờ, theo như nàng biết, lụa trong phủ đều được mua từ nhà Vương Kí, người Hầu phủ nhiều, số lụa hàng năm mua không phải ít. Theo lý mà nói họ là khách hàng lớn của Vương Kí, Vương Kí là người làm ăn có thâm niên, sao có thể tùy tiện tăng giá? Trừ phi ở vào tình huống không thể không tăng, hơn nữa nhất định sẽ có ưu đãi cho các khách hàng quen. Nếu đã vậy, Vân Cẩm mới mở kia làm sao lại có được giá ưu đãi như thế, giá đó mà họ còn có thể làm thì tại sao Vương Kí lại không thể làm?

Thái phu nhân lại chẳng hề nghi ngờ gì, bà gật đầu đáp: "Nếu đã như vậy thì sau này mua lụa của Vân Cẩm đi. Chỉ cần màu sắc và chất lượng tương đương là được."

Lí quản sự đáp: "Nô tài đã đích thân tới xem, màu sắc và chất lượng tuyệt đối không thua gì nhà Vương Kí."

"Lí quản sự làm việc ta rất yên tâm, ngươi cứ lựa mà làm."

Lí quản sự khom người: "Đa tạ Thái phu nhân đã tin tưởng."

Lí quản sự lui ra rồi, Thái phu nhân nói với nàng: "Lí quản sự là người nhà mẹ đẻ ta, cùng ta bồi giá tới đây, làm việc rất đáng tin, là người đáng để con tín nhiệm, vì vậy ta mới để hắn lo việc mua bán."

Nghe xong lời của Thái phu nhân, sự nghi ngờ trong lòng Tưởng Nhược Nam giảm bớt, nàng thầm nghĩ, có lẽ mình đã quá đa nghi.

Lí quản sự chưa đi được bao lâu, Triệu di thái thái bèn tới Tùng Hương viện.

Đầu tiên, bà ta thỉnh an Thái phu nhân, Thái phu nhân bảo bà ta ngồi, hỏi: "Triệu di thái thái đến vào giờ này có việc gì thế?"

Triệu di thái thái ngồi xuống ghế, có chút bối rối, bà ta ngẩng đầu nhìn Thái phu nhân một cái, mấp máy môi, ngập ngừng như muốn nói rồi lại thôi.

Thái phu nhân cười: "Có gì muốn nói thì cứ nói thẳng ra."

Lúc này Triệu di thái thái mới lên tiếng: "Trong tháng trước, Đường nhi lại nạp thêm một a hoàn nữa…"

Thái phu nhân nghe vậy thì chau mày: "Đã là người thứ mấy rồi, chẳng phải ngươi nói Thiệu Đường đang chăm chỉ đọc sách sao? Sao lại để xảy ra chuyện này?"

Tưởng Nhược Nam ngồi cạnh nghe vậy, trong lòng thầm cười nhạt mấy tiếng, người thứ mấy? Không tính hai người đã chết thì đây là người thứ tư rồi! Loại đàn ông gì không biết…

Triệu di thái thái cúi đầu cụp mắt: "Muội cũng biết là Đường nhi vô dụng, muội cũng mắng nó rồi."

Thái phu nhân ngẫm nghĩ: "Đuổi đi, loại hồ ly tinh chuyên đi dụ dỗ chủ nhân như thế giữ lại làm gì?"

"Lúc đầu muội cũng nghĩ như thế." Triệu di thái thái ngẩng đầu, giọng có phần lo lắng, "Muội chỉ mới biết chuyện này được hai ngày, vốn định bẩm báo phu nhân xong sẽ đuổi con nô tỳ ấy đi, nhưng hôm qua mới biết… mới biết…" Triệu di thái thái nhìn sắc mặt của Thái phu nhân, hạ giọng nói: "Nô tỳ Hương Vân đó đã có thai rồi…"

Thái phu nhân nghe vậy thì ánh mắt sắc lạnh, ngay lập tức điềm đạm đáp: "Nếu đã như vậy thì đành phải nạp phòng thôi."

Triệu di thái thái vội vàng quỳ xuống: "Đa tạ Thái phu nhân."

Triệu di thái thái vui mừng hớn hở lui ra, Thái phu nhân nhìn theo lưng bà ta cười nhạt một tiếng: "Tưởng ta không biết ý định của ngươi chắc. Sinh nhiều nữa cũng chẳng ích gì, nhi tử vô dụng, sinh nhiều đến mấy cũng chỉ uổng công!"

Giống như vừa bị đả kích, Thái phu nhân quay sang nói với Tưởng Nhược Nam: "Con cũng phải cố gắng lên, năm sau Hầu gia đã hai mươi tư tuổi, còn chưa có đích trưởng tử…" Rồi lại nói, "Thuốc bổ ta sai người mang sang hàng ngày con có uống không?"

Tưởng Nhược Nam đáp: "Đều uống hết ạ." Trong lòng nàng cảm thấy có lỗi, Thái phu nhân tận tâm tận lực như thế, nếu biết nàng cố chấp không chịu động phòng với Hầu gia thì không biết bà sẽ giận tới mức nào. Nhưng nàng cũng chẳng thể vì muốn bà vui mà miễn cưỡng bản thân.

Thái phu nhân cười cười, nắm tay nàng: "Nghe nói mấy hôm trước Hầu gia có đến chỗ con nghỉ liền mấy ngày."

"Hầu gia thấy con bị thương nên quan tâm tới vết thương của con."

Thái phu nhân lắc đầu: "Không chỉ thế đâu, con trai ta ta hiểu, nó đến phòng con ở liền mấy ngày, cho thấy nó thật sự rất thích con."

Tưởng Nhược Nam cúi đầu im lặng, nàng nhớ đến cảnh Cận Thiệu Khang bóp chân cho mình hôm đó.

Có lẽ thế, có lẽ hắn cũng thích nàng, giống như hắn thích Vu Thu Nguyệt, thích Hoa Thanh, Nhược Lâm vậy, kiểu thích ấy nàng không muốn cũng không cần.

Về phần Vu Thu Nguyệt, từ sau buổi tối hôm sinh nhật, Cận Thiệu Khang đi khỏi Cẩm Tú viện khiến cô ta luôn trong trạng thái bất an. Cho đến mấy hôm nay, cô ta bỗng phát hiện ra một chuyện vui. Cô ta không có động tĩnh gì, đầu tiên tới gặp Thái phu nhân xin về nhà một chuyến, Thái phu nhân thấy cô ta gả về Hầu phủ lâu như vậy rồi còn chưa về thăm nhà lần nào nên đồng ý, còn chuẩn bị quà và xe ngựa, cả nô bộc đi theo, khiến cô ta nở mày nở mặt về nhà mẹ đẻ.

Ra khỏi Hầu phủ, cô ta lén đi xác nhận một chuyện rồi mới về nhà mẹ là Vu phủ.

Sau khi bái kiến cha mẹ tổ tiên, Vu phu nhân kéo tay con gái vào phòng.

Vu phu nhân kéo con ngồi xuống giường, bắt đầu lau nước mắt.

"Con ở Hầu phủ có tốt không? Hầu gia đối với con có tốt không? Hai hôm nay ta nghe không ít lời đồn đại, nghe nói Hầu gia đối xử rất tốt với Tưởng Nhược Nam, Tưởng Nhược Nam có làm khó con không?

Vu Thu Nguyệt lấy khăn tay ra lau nước mắt cho mẹ, "Mẹ, mẹ yên tâm, con sống ở Hầu phủ rất tốt, Hầu gia cũng rất tốt với con, Tưởng Nhược Lan mặc dù là chính thất nhưng cũng chẳng thể làm khó thiếp thất như con."

Vu phu nhân nghe thấy hai từ thiếp thất thì càng đau lòng: "Vu gia chúng ta thư hương môn đệ, con lại là đích nữ, lấy ai chẳng làm chính thất, con lại không nghe lời ta, cứ đòi về làm thiếp của An Viễn Hầu. Lại nói Tưởng Nhược Lan tuyệt đối không phải là đối thủ của con, vị trí chủ mẫu Hầu phủ sớm muộn gì cũng về tay, nhưng bây giờ sao lại thành ra thế này?"

Vu Thu Nguyệt cúi đầu đáp: "Phụ thân mặc dù là quan ngũ phẩm nhưng chỉ là một chức quan không quan trọng, chẳng có mấy thực quyền, con thi tuyển tú nữ thì chẳng trúng, không gả cho Hầu gia thì chỉ có thể gả cho tiểu quan khác, cho dù có làm chính thất, cũng có ý nghĩa gì chứ? Gả cho Hầu gia là canh bạc con cược cả cuộc đời mình, dù bắt đầu có chút khó khăn, nhưng con chưa thua…" Cô ta ngẩng đầu lên nhìn mẫu thân, hai mắt sáng rực đáng sợ: "Bởi vì bây giờ con đã có chỗ dựa vững chắc nhất!"

Thấy vẻ mặt mẫu thân để lộ sự hoài nghi, Vu Thu Nguyệt lại chuyển đề tài: "Chuyện của cậu lần này…"

"Thế nào?" Sự chú ý của Vu phu nhân lập tức chuyển sang vấn đề này.

Vu Thu Nguyệt cười nhẹ: "Hầu gia nói điều về kinh thành không phải là vấn đề khó."

"Vậy còn quan vị…"

Vu Thu Nguyệt cúi đầu: "Hầu gia sẽ tận tâm tận lực."

Từ Vu phủ quay lại, Vu Thu Nguyệt gọi Hồng Hạnh ra.

Hồng Hạnh lén la lén lút, trên đường đi không ngừng đứng lại nhìn đông ngó tây, vòng đi vòng lại rất nhiều lần, cho đến khi xác định không có ai bám theo mình, cô ta mới đến chỗ hẹn cùng Vu Thu Nguyệt.

Giờ đã là buổi tối, nơi Vu Thu Nguyệt hẹn gặp cô ta lại chính là chỗ lần trước Ánh Tuyết và Trương quản sự gặp nhau, Thiên Diệp đình – nơi tối tăm nhất ở Hậu hoa viên.

"Hồng Hạnh, thời gian này trong Thu Đường viện có tin tức gì không?" Vu Thu Nguyệt thấy cô ta bèn hỏi.

Hồng Hạnh rụt cổ, vẫn không ngừng nhìn ngó xung quanh, luôn cảm thấy sẽ có một bóng người lao ra từ trong bụi cây nào đó.

"Vu di nương, lần này chỉ e không thể giúp gì cho di nương nữa. Phu nhân đã biết chuyện nô tỳ ám hại Ánh Tuyết, bèn đuổi nô tỳ ra ngoại viện, giờ nô tỳ chẳng thăm dò được tin tức gì cả."

Vu Thu Nguyệt cười nhạt một tiếng: "Nói như vậy thì ngươi đã là kẻ vô dụng đối với ta rồi, tại sao ta phải giúp ngươi che giấu chuyện đó chứ? Ngày mai ta sẽ kể hết những gì mình được nghe thấy ra ngoài." Khó khăn lắm cô ta mới cài được tai mắt vào Thu Đường viện, sao có thể dễ dàng bỏ qua?

Hồng Hạnh thất kinh, quỳ xuống trước mặt Vu Thu Nguyệt mà van xin: "Di nương, xin di nương hãy tha cho nô tỳ, nô tỳ thật sự không làm được, di nương hại nô tỳ thì được gì chứ? Bây giờ nô tỳ phải ra ngoại viện làm việc không có được sự tín nhiệm của phu nhân nữa đã rất thảm rồi, di nương còn như thế chính là ép nô tỳ vào đường chết!"

Vu Thu Nguyệt ngồi xổm xuống trước mặt Hồng Hạnh, cầm quạt gõ vào đầu cô ta một cái: "Ngươi sai rồi, là phu nhân nhà ngươi ép ngươi vào đường chết. Cô ta không cho ngươi cơ hội, cô ta đuổi ngươi ra ngoại viện, cô ta khiến ngươi không bao giờ còn cơ hội chạm mặt Hầu gia nữa. Không chừng chỉ ít hôm nữa thôi cô ta sẽ tùy tiện gả phắt ngươi đi, ngươi là nô tỳ, ngươi cũng chỉ được lấy nô tài mà thôi, sau này con ngươi sinh ra là con của nô tài, đời đời kiếp kiếp làm nô tài! Hồng Hạnh, nếu ngươi không nghĩ cho mình thì số kiếp ngươi sẽ như vậy đấy."

"Nhưng nô tỳ còn có thể làm gì nữa…" Hồng Hạnh bắt đầu thút thít khóc, "Hầu gia không thích nô tỳ, phu nhân giờ lại đề phòng nô tỳ, nô tỳ đi đến đâu cũng như có người theo dõi, nô tỳ chẳng dám làm gì cả, nô tỳ sợ. Cho dù giúp di nương rồi, di nương có thể cho nô tỳ gì chứ…"

"Thì ra ngươi không tin ta." Vu Thu Nguyệt cười nhạt, "Ngươi cho rằng ta không đủ năng lực để giúp ngươi phải không? Hồng Hạnh, ngươi sai rồi, hiện giờ, chỉ có ta mới có đủ khả năng ấy."

Hồng Hạnh ngừng khóc, ngẩng đầu lên nhìn Vu Thu Nguyệt. Vu Thu Nguyệt ghé sát vào tai Hồng Hạnh thì thầm một câu.

Hồng Hạnh kinh ngạc đứng phắt dậy, "Di nương, lời di nương vừa nói là thật?"

"Ta có thể mang chuyện đó ra đùa sao? Giờ ta chỉ thiếu một cơ hội, cơ hội này ta cần ngươi giúp! Chỉ cần ngươi giúp được ta, Hồng Hạnh, ta tuyệt đối sẽ có cách để hoàn thành tâm nguyện của ngươi!"

Hồng Hạnh im lặng suy nghĩ, Vu Thu Nguyệt vẫn kiên nhẫn đứng đợi, không nói gì. Rất lâu sau, Hồng Hạnh mới ngẩng đầu lên nhìn Vu Thu Nguyệt: "Nô tỳ... nô tỳ có thể thử lần nữa, nhưng di nương, di nương không lừa nô tỳ chứ?"

Vu Thu Nguyệt mỉm cười, nụ cười vô cùng rạng rỡ: "Ta đã từng thề, ngươi quên rồi sao?"

***

Mùng Một đầu tháng, Vương thị mang y phục đã may xong sang Thu Đường viện.

Thần sắc Vương thị tiều tụy, mắt hơi sưng, Tưởng Nhược Nam đương nhiên hiểu nguyên nhân vì đâu, chính là hôm qua, a hoàn đã mang thai tên Văn Hương được nạp phòng.

"Phu nhân, phu nhân nhìn xem, bộ y phục này phu nhân có thích không?" Vương thị đặt bộ y phục lên bàn trước mặt Tưởng Nhược Nam.

Tưởng Nhược Nam nhìn nhìn, gấm đỏ, bên trên thêu những đóa hoa màu trắng, nhụy hoa màu vàng, lá xanh, đường kim mũi chỉ cẩn thận, chặt chẽ, rất đẹp.

"May đẹp lắm, khả năng thêu thùa của đệ muội quả nhiên không phải hư truyền. Ta rất thích, cảm ơn đệ muội."

Sắc mặt Vương thị chẳng thấy tỏ ra vui vẻ: "Khả năng thêu thùa tốt thì có ích gì..."

Mặc dù Tưởng Nhược Nam vẫn luôn không thích Vương thị, nhưng thấy bộ dạng cô ta như thế, trong lòng nàng chẳng thể vui. Có điều nàng không biết phải nói gì.

Cũng may, Vương thị không tiếp tục đề tài ấy nữa, chỉ giới thiệu về bộ y phục mà mình may, rồi lại bảo Tưởng Nhược Nam đi thử, xem có chỗ nào không vừa không để lại mang về sửa.

Buổi tối, theo thông lệ, Cận Thiệu Khang lại tới Thu Đường viện.

Từ sau lần nàng bị thương trong cung, Cận Thiệu Khang tới viện tử của nàng liền hai ngày, sau đó thì không tới nữa khiến Tưởng Nhược Nam thở phào nhẹ nhõm.

Trong thời gian ấy, Liên Kiều thì thầm với nàng: "Phu nhân, vào hôm sinh nhật của Vu di nương, Hầu gia chỉ đến đó dùng bữa tối chứ không ở lại qua đêm, Vu di nương tức giận tới mức ngồi gẩy đàn cả đêm!" Nói xong che miệng cười khúc khích.

Khóe miệng Tưởng Nhược Nam giật giật: "Ngươi vui tới thế sao?" Bộ dạng cười trên nỗi đau của người khác thật là...

"Đương nhiên rồi ạ!" Liên Kiều khẽ hất cằm lên, vẻ mặt đắc ý: "Điều đó cho thấy trong lòng Hầu gia phu nhân vẫn quan trọng hơn."

"Sao ngươi biết?"

Liên Kiều buột miệng, "Hôm đó..." Rồi lập tức bịt miệng lại, cúi đầu, mặt đỏ bừng lên.

Tưởng Nhược Nam đương nhiên hiểu cô ta muốn nói gì. Nhớ lại cảnh tượng mình không mảnh vải che thân đang nằm trong lòng Hầu gia tối ấy, mặt nàng cũng nóng bừng.

"Không phải là Vu di nương thì còn có Hoa Thanh, Nhược Lâm. Hầu gia chẳng phải hàng ngày đều nghỉ ở Sở Thiên các sao?" Tưởng Nhược Nam tiện miệng nói.

Liên Kiều xua cả hai tay: "Không có không có, phu nhân, nô tỳ đã hỏi thăm chỗ Ninh An rồi, thời gian này Hầu gia không gọi Hoa Thanh, Nhược Lâm vào hầu, buổi tối thường ngủ một mình."

"Ninh An?" Tưởng Nhược Nam hồ nghi nhìn Liên Kiều: "Ngươi thân thiết với hắn ta như thế từ bao giờ, ngay cả chuyện này hắn cũng nói với ngươi."

Liên Kiều cười cười, khẽ cúi đầu xuống, có chút ngượng ngùng.

Ngày mùng Một, Cận Thiệu Khang tới chỗ Thái phu nhân thỉnh an xong, bèn đi thẳng tới Thu Đường viện.

Suốt dọc đường đi hắn bước rất nhanh, sải bước rất rộng, chỉ hận sao con đường này không ngắn lại thêm chút nữa. Ngực hắn phập phồng, giống như có thứ gì đó đã được tích tụ trong ấy từ lâu, giờ chỉ muốn lao ra ngay lập tức.

Ninh An theo sau thỉnh thoảng lại phải chạy mới đuổi kịp chủ nhân. Hắn nhìn bóng dáng lướt đi nhanh nhẹn của An Viễn Hầu phía trước, trong lòng thầm lẩm bẩm: Vội đến thế sao, bình thường chẳng thấy người chịu đến, ai ngăn cản người đâu chứ? Nhìn bộ dạng lúc này giống như tù nhân được thả vậy…

Cận Thiệu Khang đến trước cửa lớn của Thu Đường viện, hắn dừng chân lại, hít sâu mấy lần, khôi phục lại bộ dạng nghiêm túc hàng ngày, vẻ mặt lạnh lùng, chắp hai tay ra sau lưng, thong dong bước vào trong.

Tư thế đó gọi là uy nghiêm!

Ninh An đi phía sau khóe miệng giật giật, vờ vịt, Hầu gia cứ vờ vịt đi… Cận Thiệu Khang đi trước gọi một tiếng, Ninh An vội vàng cúi đầu, nhanh nhẹn như một con mèo, vẻ mặt cung kính chạy lên phía trước.

Qua tiền viện, bèn thấy một a hoàn vội vào phòng trong thông báo một tiếng: "Phu nhân, Hầu gia đến rồi."

Trong phòng vang lên những tiếng động khe khẽ, sau đó rèm cửa được vén lên, một người con gái xinh đẹp bước ra, đầu lông mày cao vút, đôi mắt đen linh động, miệng mỉm cười, bộ dạng tràn đầy sức sống. Nàng mặc một chiếc áo lụa màu vàng, cổ tròn thêu hoa sen, chiếc váy màu trắng, không phải vẻ đẹp quá xuất chúng, nhưng thực sự khiến người ta càng nhìn càng thuận mắt, càng nhìn càng vui vẻ.

76. Chương 76

Cận Thiệu Khang dừng hẳn lại nhìn nàng, hắn có cảm giác trái tim vốn đang trống trải của mình trong nháy mắt được lấp đầy, cảm giác ấy giống như sau mùa đông lạnh giá kéo dài, đột nhiên mùa xuân tràn đến, trong lòng ngập tràn niềm vui và sự hoan hỉ.

Sắc mặt hắn vô thức dịu hẳn lại: "Nhược Lan."

"Hầu gia" Tưởng Nhược Nam bước lên phía trước, nhún mình hành lễ.

"Hầu gia đã dùng cơm tối chưa?" Tưởng Nhược Nam vừa nói vừa đưa hắn vào phòng.

"Chưa." Không biết tại sao, trước mặt nàng, hắn không muốn để lộ niềm hoan hỉ trong tim ra ngoài.

Tưởng Nhược Nam nhìn bộ mặt "quân bài" của hắn, cười điềm đạm: "Thiếp đã chuẩn bị món cháo lá sen mà Hầu gia thích ăn và mấy món ăn nhẹ khác nữa."

Cận Thiệu Khang thờ ơ "ờ" một tiếng, sau đó bước theo nàng vào trong.

Liên Kiều, Hoa Anh giúp hắn thay sang thường phục, rồi lại mang nước vào cho hắn rửa mặt. Sau khi làm xong mọi việc, Tưởng Nhược Nam bèn gọi người dọn cơm.

Có lẽ do một thời gian hắn không đến, lại thêm tâm lý khác lạ của Cận Thiệu Khang, hắn vẫn tỏ ra lạnh lùng. Vì vậy giữa hai người bỗng nảy sinh cảm giác xa lạ, không khí gượng gạo không biết nên nói gì.

Cận Thiệu Khang không thích cảm giác đó, hắn nhìn cả bàn đầy thức ăn, hỏi: "Có rượu không? Hôm nay đột nhiên muốn uống chút rượu."

"Rượu?" Tưởng Nhược Nam nhìn nhìn hắn, đột nhiên nghĩ tới cụm từ "làm loạn sau khi say", trong lòng bỗng giật thót một cái. "Hầu gia, ngày mai chàng còn phải lên triều sớm, đừng uống rượu thì hơn."

"Phu quân muốn uống chút rượu, thân là thê tử sao nàng có thể ngăn cản? Việc mà thê tử nên làm là lập tức mang rượu tới. Đấy cũng là một trong những trách nhiệm của người làm vợ!" Cận Thiệu Khang nghiêm mặt giáo huấn nàng.

Tưởng Nhược Nam đảo mắt lườm hắn một cái, không có cách nào khác, đành đứng dậy đi ra cửa gọi a hoàn mang rượu vào.

Nàng khẽ dặn dò Liên Kiều: "Nhớ mang loại rượu nhẹ nhất, loại mà uống bao nhiêu cũng không say ấy!" Tránh hắn rượu xong muốn làm loạn.

Không lâu sau, Liên Kiều bê một chiếc khay sơn màu đen vào, trên khay là một bình rượu màu bạch ngọc và hai chiếc chén cũng màu bạch ngọc. Liên Kiều rót rượu cho họ, Cận Thiệu Khang bảo cô ta tạm thời lui ra.

Sau khi Liên Kiều lui ra rồi, Cận Thiệu Khang nâng chén lên: "Nào, cùng ta uống một chén."

Tưởng Nhược Nam cười cười: "Hầu gia, thiếp không biết uống rượu."

"Nói gì thế, ta nghe nói tửu lượng của nàng khá lắm mà?" Cận Thiệu Khang đáp.

Thật ư? Tưởng Nhược Nam ngẩn người, tửu lượng của "thân xác" này rất khá sao?

"Đó là vì trước kia thiếp không hiểu lễ nghi, giờ thiếp đã gả cho Hầu gia rồi, đâu còn có thể tùy tiện phóng túng như thế nữa, uống rượu say không phải hành vi của thục nữ."

"Uống rượu say không phải hành vi của thục nữ, nhưng ở nhà uống với phu quân một hai chén vẫn có thể chấp nhận được." Nói rồi, hắn cầm ly rượu lên.

Thật đúng là quan có hai cái lưỡi, nói thế nào cũng được, Tưởng Nhược Nam rủa thầm hắn. Nhưng chẳng còn lý do nào để từ chối nữa, đành cầm chén lên, nàng nghĩ, nếu "thể xác" này tửu lượng tốt như thế, uống một hai chén chắc không vấn đề gì.

Tưởng Nhược Nam cầm chén lên một hơi uống cạn, khi đặt chén xuống thấy Cận Thiệu Khang đang nhìn mình cười, lúm đồng tiền bên má trái lấp ló.

"Nàng vội vàng thế làm gì, từ từ mà uống."

Á, nhất thời không chú ý nên hào khí khi đi uống rượu tiếp khách ở kiếp trước lại trào dâng…

Đúng, từ từ uống, từ từ uống, từ từ uống mới không say.

Ai ngờ Cận Thiệu Khang lại nói tiếp: "Nếu nàng đã thích uống như thế, cũng được, cho dù có uống say, cũng là say ở nhà, ta sẽ giúp nàng." Nói xong, hắn cũng dốc chén mà cạn.

Uống hết, hắn lại cầm bình lên rót rượu cho Tưởng Nhược Nam, "Thêm một chén nữa, lâu rồi không uống vui thế này!"

Tưởng Nhược Nam định thu chén của mình vào nhưng không kịp, đành mở to mắt nhìn hắn rót đầy.

Có điều, cũng may rượu này không quá mạnh, lại còn có vị ngọt nhẹ, hơi giống rượu nếp, có lẽ không đủ mạnh để khiến người ta say.

"Hầu gia, chàng ăn đi, bụng rỗng mà uống rượu không tốt đâu." Tưởng Nhược Nam không ngừng gắp thức ăn, nhằm phân tán hứng thú uống rượu của hắn.

Không ngờ tối nay hắn lại rất hào hứng, hết chén này tới chén khác, rót đầy lại cạn. Ban đầu, Tưởng Nhược Nam còn kháng cự, nhưng về sau càng uống càng hăng, lại cậy tửu lượng của "thể xác" tốt, rượu không quá mạnh, nên cũng cùng hắn cạn hết chén này tới chén khác, bình rượu nhanh chóng hết veo.

Cận Thiệu Khang gọi Liên Kiều mang thêm một bình nữa vào.

Tưởng Nhược Nam thấy mình uống xong chẳng có chút cảm giác nào, nàng bỗng bạo gan hơn, lại cạn thêm bình nữa cùng hắn.

Nhưng nàng không ngờ rằng, loại rượu này khi mới uống sẽ không có cảm giác gì, nhưng tác dụng của nó là về sau. Chỉ một lát, Tưởng Nhược Nam đã thấy toàn thân mình nóng bừng, đầu óc mơ mơ màng màng. Còn Cận Thiệu Khang ngoài chút đỏ mặt ra, về cơ bản hắn chẳng thấy có gì là khó chịu.

Có lẽ do hơi rượu tác oai tác quái, Tưởng Nhược Nam bắt đầu nói nhiều dần lên, lúc này nàng vẫn còn chút tỉnh táo, vẫn biết mình đang làm gì nói gì, chỉ là tâm trạng có chút hưng phấn, khả năng kiềm chế điều khiển bản thân yếu đi nhiều, sự thận trọng hàng ngày của nàng lúc này không biết chạy đi đâu cả.

"Loại rượu này thật vô dụng, uống bao nhiêu như thế mà chẳng có cảm giác gì cả." Tưởng Nhược Nam cầm ly rượu lên lẩm bẩm trách.

Phía bên kia Cận Thiệu Khang cũng không khách khí đáp lại nàng: "Chẳng phải nàng bảo a hoàn mang loại rượu nhẹ nhất lên à? Cứ như sợ ta ép nàng uống say rồi có ý đồ gì đó không bằng." Lúc này, Cận Thiệu Khang cũng không còn giữ vẻ mặt lạnh lùng bình tĩnh như thường ngày được nữa.

"Thì ra chàng nghe thấy cả rồi." Tưởng Nhược Nam ngượng ngùng cười cười, sau đó cầm ly rượu lên sang ngồi cạnh hắn.

Lần đầu thấy nàng chủ động tiếp cận mình, Cận Thiệu Khang đột nhiên cảm thấy hôm nay việc hắn đòi uống rượu quả là một ý hay, tâm trạng bỗng thoải mái vui vẻ hơn.

"Mặc dù nàng cố ý hạ thấp giọng, nhưng nếu ta đã muốn nghe thì nàng không thể giấu được."

"Đây là công phu trong truyền thuyết ư?" Tưởng Nhược Nam cười ngây ngốc.

Nhìn nụ cười của nàng, nhìn đôi má hây hây hồng của nàng, bộ dạng sóng mắt lóng lánh của nàng, tim hắn mềm nhũn, nóng rực. Hắn lười biếng dựa vào thành ghế, nghiêng người ngắm nàng, ánh nến bập bùng hắt lên mặt hắn tạo thành những mảng tối sáng không đều, đôi mắt màu nâu sáng rực, đôi môi góc cạnh khẽ cong lên, để lộ nụ cười vô cùng dịu dàng, hắn cứ lẳng lặng như thế mà ngắm nhìn.

Cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của hắn, Tưởng Nhược Nam ngẩng đầu lên nhìn, nhưng lại thấy ánh mắt hắn đang dịu dàng nghiêng trời lệch đất hướng về phía bản thân, khiến nàng hoa mắt chóng mặt. Nếu đổi lại là bình thường nàng sẽ lẩn tránh, sẽ tìm chuyện để lấp liếm đi, nhưng lúc này, nàng lại nghiêng người, đưa tay ra bịt miệng hắn.

"Không được cười, không được cười thiếp như thế." Nàng nhìn vào mắt hắn ngây ngô nói.

Hắn nhìn nàng chăm chăm, ánh cười trong mắt ngày càng sâu, càng dịu dàng, đôi môi hắn mỗi lúc mỗi cong lên cao hơn.

"Tại sao?"

Trong lúc nói, môi hắn chạm vào lòng bàn tay nàng, khiến nàng có cảm giác buồn buồn, khiến trái tim nàng cũng tê đi.

"Chàng có phải không biết mình trông như thế nào đâu. Mỗi lần chàng cười và nhìn thiếp như thế, đều khiến thiếp giống như một con ngốc vậy. Thiếp không thích bộ dạng đó của mình chút nào." Nàng lắc đầu, lẩm bẩm nói.

"Ta trông thế nào?" Hắn gỡ tay nàng xuống khỏi môi mình, nắm chặt tay nàng trong tay mình, từ từ kéo nàng ngã vào lòng mình, tiếp tục nhìn nàng cười, lúm đồng tiền bên má trái từ từ hiện ra.

Tưởng Nhược Nam hoàn toàn không để ý tới những hành động thân mật ấy, nàng cười khổ, chỉ vào hắn: "Chính là như thế này, chính là như thế này, một người đàn ông lớn tướng rồi còn có lúm đồng tiền, rõ ràng là yêu nghiệt, yêu nghiệt! Cổ Thiên Lạc, Huỳnh Hiểu Minh gì gì đó, so ra họ đều chẳng đáng xách dép cho chàng, một người đàn ông sao có thể đẹp trai tới thế này chứ…"

Nến đỏ trong phòng lập lòe, không khí tràn ngập mùi rượu quyến rũ làm say lòng người.

Cận Thiệu Khang lại lẳng lặng kéo nàng lại gần mình thêm chút nữa, ngón tay gõ gõ lên mũi nàng, "Nói linh tinh, cái gì mà yêu nghiệt, không được nói với phu quân mình những lời như thế." Giọng nói của hắn có phần nuông chiều, "Còn nữa, Cổ Thiên Lạc và Huỳnh Hiểu Minh là ai?"

Bị hắn nói câu này, nàng mới nhận ra mình lỡ miệng, liền xua xua tay: "Không ai cả, chỉ là hai người mà thiếp từng gặp trước kia thôi." Ngẩng đầu nhìn nụ cười mê hoặc của người đối diện, nàng bất giác giơ tay lên bẹo hai má hắn, nghiến răng nghiến lợi nói: "Không được cười, không được cười nữa!"

"Vớ vẩn." Hắn cầm tay nàng, sau đó vòng ôm lấy nàng, khiến nàng dựa vào hẳn vào ngực mình, hắn cúi đầu nhìn nàng, càng cười đắc ý hơn: "Thế này không tốt ư?"

Tưởng Nhược Nam cúi đầu, không nhìn nụ cười của hắn nữa, đầu nàng dựa hẳn vào vòm ngực rắn chắc của hắn, từ sâu trong đó vọng ra tiếng trái tim hắn đập thình thịch thình thịch rõ ràng, từng chút từng chút vang vọng bên tai nàng, rồi vọng cả vào trong tim nàng.

"Tốt ư, có gì tốt chứ, dù chàng có đẹp trai hơn nữa thì bên cạnh chàng cũng có rất nhiều phụ nữ, có gì là tốt đâu? Hôm nay nhìn thiếp cười, ngày mai chàng sẽ nhìn người khác cười, có gì là tốt?"

Nụ cười trên mặt Cận Thiệu Khang từ từ thu lại, "Ta nhiều đàn bà ư? Ta mới một thê một thiếp, nàng hãy nhìn Thiệu Đường xem, hôm qua hắn lại nạp thêm thiếp rồi đấy!"

Tưởng Nhược Nam ngẩng đầu lên, nhìn hắn: "Tên đó căn bản là một tên cặn bã được không hả, sao chàng lại mang mình ra so sánh với hắn? Đối với thiếp, ngoài thê tử ra, có thêm người phụ nữ khác đều là tên đàn ông xấu xa!"

Thấy vẻ mặt không chấp nhận của hắn, Tưởng Nhược Nam lắc lắc đầu: "Thôi, có nói chàng cũng không hiểu, bớt lời đi là hơn, cũng may từ trước tới nay thiếp chẳng đặt hi vọng vào chàng..." Nàng đứng dậy thoát khỏi vòng tay hắn, miệng vẫn lẩm bẩm một câu: "Đồ xấu xa, tưởng mình uống say rồi, nhân cơ hội định lợi dụng mình!"

Nàng ngồi về vị trí cũ, nằm bò ra bàn, đầu càng lúc càng nặng.

Bên ngoài, Liên Kiều và Hoa Anh vẫn đứng đợi, hai người bọn họ đang nói chuyện phiếm, đột nhiên Hoa Anh ôm bụng, mặt nhăn mày nhó: "Á, Liên Kiều tỷ tỷ, muội đau bụng quá, muội vào nhà xí một lát, tỷ ở đây nhé."

Liên Kiều đáp: "Được, ta ở đây được rồi, muội đi nhanh lên."

Hoa Anh chạy đi nhanh như làn khói, sau khi Hoa Anh đi không lâu, bụng Liên Kiều cũng ngâm ngẩm đau, ban đầu cô ta còn cố nhịn, nhưng càng nhịn càng đau, cô ta chịu đựng tới mức mặt trắng bệch cả ra. Liên Kiều nhìn quanh, chỉ mong Hoa Anh mau chóng quay lại trực thay mình, nhưng nhìn mãi chẳng thấy bóng dáng Hoa Anh đâu.

"Nha đầu chết tiệt này sao vẫn chưa về?" Liên Kiều gần như muốn khóc đến nơi, nhưng lại thể cứ thế mà bỏ đi, nếu chủ nhân bên trong gọi, bên ngoài lại chẳng có ai thì lớn chuyện mất. Hôm nay Hầu gia ở đây, cô ta không dám để có sơ xuất.

Muốn gọi một a hoàn bên ngoài vào trông giúp mình một lát, nhưng a hoàn bên ngoài đều còn nhỏ, không hiểu rõ những việc phải làm trong phòng nên cô ta không yên tâm. Cô ta kẹp chặt hai bên chân lại, đang cuống tới mức than trời thì thấy Hồng Hạnh đi ngang qua.

Liên Kiều nhìn thấy Hồng Hạnh cứ như nhìn thấy cứu tình, vội vàng gọi: "Hồng Hạnh tỷ tỷ!"

Hồng Hạnh quay đầu, đi tới, "Liên Kiều, gọi ta có chuyện gì không?"

"Hồng Hạnh tỷ tỷ, giúp muội với, muội muốn đi vệ sinh, sắp không nhịn được nữa rồi. Hoa Anh vào nhà xí giờ vẫn chưa quay lại, tỷ giúp bọn muội một lát được không?"

Hồng Hạnh do dự nói: "Không được đâu, giờ phu nhân không cho ta vào phòng hầu hạ nữa!"

"Phu nhân lúc này có lẽ sẽ không gọi đâu, nếu thật sự có việc gì thì cũng chỉ mình tỷ mới giúp được. Đám nha đầu bên ngoài còn nhỏ tuổi không hiểu chuyện, đến khi ấy muội sẽ nói rõ với phu nhân. Hồng Hạnh tỷ tỷ, xin tỷ đấy, thực sự muội không nhịn được nữa rồi!" Liên Kiều khẩn cầu.

Hồng Hạnh lúc này mới làm bộ miễn cưỡng nói: "Thôi được, nhưng ngộ nhỡ phu nhân trách phạt thì muội nhất định phải nói giúp ta đấy!"

"Được ạ! Được ạ!" Liên Kiều vội đáp hai tiếng rồi quay người bỏ chạy.

Hồng Hạnh nhìn theo bóng dáng cô ta, khóe miệng nhếch lên cười nhạt: "Hôm nay các ngươi cứ ở đó mà chờ đi ngồi trong nhà xí mà chờ."

Cô ta nhìn quanh thấy không có ai, bèn khe khẽ đi tới gần cửa, ghé tai áp sát, lén nghe nội dung nói chuyện trong phòng.

Trong phòng, Cận Thiệu Khang từ từ tiếp cận nàng, vuốt vuốt đuôi tóc nàng, dịu giọng nói: "Nhược Lan, ta hứa với nàng, sau này ta sẽ không lấy bất kỳ một người con gái nào nữa được không? Nhưng Thu Nguyệt, nàng ấy về Hầu phủ rồi, đã là người của Cận gia ta, ta không thể quá đáng quá."

Tưởng Nhược Nam hất cằm lên, nhìn hắn, chớp chớp mắt: "Hầu gia, tại sao chàng không hiểu, thiếp chưa bao giờ yêu cầu chàng điều gì cả, thiếp không yêu cầu chàng phải lạnh nhạt đối với Vu Thu Nguyệt, cũng không đòi hỏi chàng phải bỏ mặc hai a hoàn thông phòng kia, thiếp không muốn chàng làm những việc quá đáng!"

Cận Thiệu Khang chau mày: "Nếu đã như vậy thì tại sao nàng mãi vẫn chưa chịu…" Hắn dừng lại ngập ngừng chốc lát, giọng hạ thấp hơn: "Không chịu động phòng với ta, không phải nàng đang muốn chuyên sủng hay sao?"

Hồng Hạnh đứng ngoài thất kinh, cô ta trợn mắt bịt chặt miệng mình lại, mắt càng lúc càng mở to hơn, tiểu thư lại đòi chuyên sủng? Lẽ nào tiểu thư vẫn chưa chịu động phòng với Hầu gia ư?"

Trong phòng, Tưởng Nhược Nam nhìn hắn cười cười, ánh mắt mê hồn: "Hầu gia, tại sao chàng nhất định muốn động phòng với thiếp, chẳng phải chàng rất ghét thiếp ư? Chính thiếp đã khiến chàng phải chịu nỗi uất ức chưa bao giờ có, vào đêm động phòng hoa chúc, chàng đã không thèm để ý đến thiếp đấy thôi! Chàng có ba người phụ nữ rồi, thêm thiếp không nhiều mà thiếu thiếp cũng không ít đi, chàng cứ coi thiếp như đồ trang trí cho cái nhà này, diễn kịch cả đời với thiếp không được sao? Mặc dù chàng rất đẹp trai, mặc dù có lúc thiếp cũng ngây ngô vì chàng, nhưng thiếp biết, chàng tuyệt đối không phải kiểu đàn ông mà thiếp thích. Thiếp không muốn dùng chung một người đàn ông với người phụ nữ khác, hôm nay ôm thiếp, ngày mai lại ôm người ta…" Nói đến đây, Tưởng Nhược Nam vô thức rùng mình, khuôn mặt lộ vẻ chán ghét, hành động đó của nàng khiến hắn tổn thương sâu sắc, khiến trái tim hắn đau đớn vô hạn.

Hắn từ từ đứng thẳng người dậy, sắc mặt càng lúc càng trầm xuống.

"Chàng đã có rất nhiều rồi, hà tất phải ép thiếp nữa, cá và tay gấu không thể nấu với nhau, chẳng có lý do gì mà chàng lại được tất cả, cũng chẳng có lý do gì khiến thiếp phải xui xẻo như thế! Nếu chàng thật sự cảm thấy mình thiệt thòi, hay là chúng ta cùng nhau tới gặp Hoàng thượng, cầu xin người hãy hủy hôn ước của chúng ta đi. Chàng cưới một chính thất khác, hiền lương thục đức hơn, hoặc chàng cứ đưa Vu Thu Nguyệt lên làm chính thất, có được không?"

Bình thường những lời này nàng đều thận trọng giữ kín trong lòng, không dám nói ra, nhưng hôm nay nhờ men rượu, nàng bèn trút hết.

"Bộp!" Cận Thiệu Khang đập bàn, khiến nó rung lên bần bật, bát đĩa trên đó loảng xoảng rơi xuống đất, vỡ tan tành, cũng khiến Tưởng Nhược Nam ở trong và Hồng Hạnh ở ngoài sợ tới giật thót cả mình.

Tưởng Nhược Nam ngẩng đầu, kinh hoàng nhìn hắn, nhưng lại thấy khuôn mặt hắn đang xám ngoét, gân xanh trên trán giật giật, cả khuôn mặt hắn sa sầm đáng sợ, nàng gần như tỉnh hẳn.

Nàng… nàng vừa nói gì rồi?

"Tưởng Nhược Lan, nàng có biết mình vừa nói gì không?" Lời này hắn gần như là hét lên, giọng hắn to tới mức trần nhà muốn nứt ra, ánh mắt hắn hằm hằm đầy kinh hãi, dường như muốn ăn tươi nuốt sống nàng. Nàng chưa từng thấy hắn như vậy bao giờ, ngay cả buổi tối nàng xuyên không tới đây, mặc dù hắn giận, nhưng cũng không đáng sợ thế này.

Hồng Hạnh đứng bên ngoài sợ tới mức giật lùi về phía sau ba bước, không dám nghe tiếp nữa. Đúng lúc ấy, Hoa Anh và Liên Kiều cùng quay lại, hai người thấy khuôn mặt trắng bợt của Hồng Hạnh, vội hỏi: "Hồng Hạnh tỷ tỷ, sao thế?"

Hồng Hạnh chỉ vào trong phòng: "Hầu gia đang nổi giận! Hai người ở đây đi, ta… ta lui ra trước!" Nói xong quay người chạy mất.

Hoa Anh và Liên Kiều không hiểu có chuyện gì thì lại nghe thấy trong phòng vang lên tiếng quát: "Tưởng Nhược Lan, nếu nàng ghét ta như thế, tại sao trước lại nhất quyết đòi gả cho ta chứ?"

Hai người sợ tới mức mềm nhũn cả chân, mồ hôi túa ra, chuyện gì vậy, vừa rồi vẫn còn rất vui vẻ mà, mới chưa được bao lâu…

Trong phòng, Tưởng Nhược Nam nhìn khuôn mặt đang tức giận tới méo mó của Cận Thiệu Khang, lòng cũng run sợ: "Hầu gia… bình tĩnh một chút." Để người ta nghe được không hay đâu.

Nàng tiến lên phía trước, giật giật tay áo hắn.

77. Chương 77

Cận Thiệu Khang dùng sức hất nàng ra, hắn chưa bao giờ cảm thấy buồn bực như bây giờ, rốt cuộc trong lòng nàng hắn là cái gì? Tại sao nàng lại để lộ vẻ mặt ấy, vẻ mặt như nhìn thấy thứ bẩn thỉu nhất trên đời này vậy. Tại sao nàng lại có thể dễ dàng nói ra lời hủy bỏ hôn ước như thế. Lẽ nào, từ đầu tới cuối, hôn sự của họ, trong mắt nàng chỉ là một vở kịch hay sao?

Dù trên chiến trường từng nhận những vết thương chí mạng, cũng không thấy đau như lúc này, cảm giác đau đớn như xuất phát từ xương cốt, nhanh chóng lan khắp toàn thân, khiến hắn đau tới mức không thể tiếp tục hít thở được nữa.

Hắn bước lên phía trước một bước, túm chặt lấy nàng, cúi đầu, nhìn thẳng vào mặt nàng, sắc mặt hắn hết trắng lại xanh, ánh mắt để lộ sự đau đớn vô hạn.

Không biết tại sao, nhìn bộ dạng đó của hắn, trái tim nàng bỗng trầm hẳn xuống.

Hai người ở gần nhau như vậy, gần tới mức có thể ngửi thấy mùi rượu từ hơi thở của nhau.

Sau đó, hắn chầm chậm nói: "Nhược Lan…" Giọng hắn hạ xuống rất thấp rất thấp, cảm giác giống như đột nhiên bị đẩy xuống vực sâu, đang cố gắng đè nén sự buồn bã xuống.

"Nàng chưa từng thích ta. Trong tim nàng ta chưa từng tồn tại…" Hắn lắc lắc đầu, ánh mắt lấp loáng nước, rồi hắn lập tức nhìn chằm chặp vào nàng: "Không, nàng không có tim, cho dù là có, trái tim của nàng cũng rất lạnh…"

Một giọt nước theo khóe mắt hắn lăn xuống, hắn vội vàng quay đầu đi, không để nàng nhìn thấy bộ dạng khốn khổ đó của mình, sau đó, hắn đi qua người nàng, bước về phía cửa.

Khi sắp ra khỏi cửa, hắn đột nhiên đứng lại.

Tưởng Nhược Nam quay người, nhìn hắn.

"Như nàng muốn, từ nay về sau, ta sẽ coi như nàng không tồn tại." Hắn nói.

Sau đó, hắn ra khỏi phòng, bóng hắn lập tức bị màn đêm nuốt chửng.

Tưởng Nhược Nam quay người, vô thức đưa tay giữ chặt tim mình, lẩm bẩm: "Tim ta còn lâu mới lạnh… Tại sao lại nói như thế, khiến ta buồn vô hạn…"

Nàng từ từ ngồi xuống, nhìn ánh nến nhảy nhót trong phòng mà bần thần cả người.

Rượu làm hỏng việc mà…

***

Về phần Hồng Hạnh, sau khi từ chỗ Tưởng Nhược Nam ra, cô ta rời khỏi Thu Đường viện, đến thẳng Cẩm Tú viện tìm Vu Thu Nguyệt.

Vu Thu Nguyệt vốn đã đi ngủ, nghe Lệ Châu bẩm báo, biết Hồng Hạnh nhất định phải có chuyện mới tìm mình, vội vàng đứng dậy rồi ra khỏi Cẩm Tú viện.

Xung quanh Thiên Diệp đình, cây cối rậm rạp khiến ánh sáng hoàn toàn bị che lấp, xung quanh tĩnh mịch tối đen.

Vu Thu Nguyệt thận trọng đi tới, nheo mắt nhìn quanh tìm kiếm, vì muốn tránh tai mắt người khác nên cô ta không mang theo đèn lồng.

Cô ta chầm chậm đếnThiên Diệp đình, đột nhiên từ đằng sau cây cột to trong đình vang lên giọng nói: "Di nương."

Vu Thu Nguyệt đưa tay giữ ngực quay đầu lại, khi nhìn rõ là Hồng Hạnh rồi, cô ta mới khẽ oán trách: "Làm ta sợ quá!" Rồi hỏi: "Có chuyện gì mà tìm ta muộn thế này?"

Hồng Hạnh đi tới cạnh Vu Thu Nguyệt, ghé sát vào tai cô ta thì thầm kể lại những gì mình vừa nghe được ở Thu Đường viện.

Vu Thu Nguyệt càng nghe càng kinh ngạc, cuối cùng gần như há miệng trợn mắt đứng im.

"Cô ta lại dám đòi chuyên sủng! Cô ta điên rồi chắc? Vì Hầu gia không chuyên sủng một mình cô ta, nên cô ta mãi không chịu động phòng với Hầu gia ư?" Rõ ràng là Vu Thu Nguyệt không dám tin vào những gì mình vừa được nghe. Trên thế gian này lại có người phụ nữ điên cuồng như thế sao?

Nhưng sau khi cơn kinh hoàng qua đi, tâm trạng cô ta dần dần bình tĩnh trở lại. Cô ta nhớ lại sự khác thường trong thời gian này của Hầu gia, nghĩ đến việc đã lâu rồi Hầu gia không đến Cẩm Tú viên, nghĩ đến buổi tối hôm sinh nhật mình Hầu gia tới rồi lại đi, nghĩ đến những gì mà Lệ Châu nghe ngóng được, thời gian này Hầu gia không gọi Hoa Thanh và Nhược Lâm vào Sở Thiên các hầu hạ.

Cô ta càng lúc càng thấy nặng nề, càng lúc càng hoảng, càng lúc càng loạn.

Sự bất thường của Hầu gia chứng tỏ điều gì? Lẽ nào Hầu gia thật sự định chuyên sủng một mình Tưởng Nhược Lan? Chàng để tâm tới mụ đàn bà đanh đá ấy như vậy sao?

Cô ta cắn chặt môi dưới, trái tim thắt lại đớn đau.

"Hầu gia đã nhận lời chưa?" Cô ta hỏi Hồng Hạnh.

Hồng Hạnh lắc đầu: "Chưa, Hầu gia nói làm vậy thì quá đáng với di nương quá, không chịu nhận lời. Sau đó phu nhân còn nói rất nhiều những lời khó nghe khác, còn đòi hủy bỏ hôn ước với Hầu gia, khiến Hầu gia nổi giận đùng đùng, giờ có lẽ Hầu gia đã rời khỏi Thu Đường viện rồi!"

Nghe Hồng Hạnh nói thế, Vu Thu Nguyệt thấy dễ chịu hơn một chút, "Sao có thể không giận, lại có loại phụ nữ không biết trời cao đất dày như thế!" Vu Thu Nguyệt cười nhạt, "Cô ta tưởng mình là cái gì, tưởng rằng làm thế sẽ ép Hầu gia được chắc? Ta biết ngay mụ đàn bà ghê tởm đó trước sau gì cũng có vấn đề mà, nhưng không ngờ, cô ta lại tặng ta một món quà lớn đến vậy! Ta không lợi dụng triệt để thì thật có lỗi với bản thân!"

Hồng Hạnh nhìn khuôn mặt nham hiểm của Vu Thu Nguyệt mà trong lòng lạnh buốt, "Di nương muốn làm gì?"

"Thái phu nhân vẫn cho rằng cô ta và Hầu gia ân ái hòa hợp, mong chờ bế cháu, nếu giờ người biết tin này thì vở kịch sau đó sẽ vô cùng hấp dẫn!" Vừa nghĩ đến thời gian qua Hầu gia ra sức giúp bà la sát Tưởng Nhược Lan giấu giếm chân tướng, trái tim Vu Thu Nguyệt trào dâng cảm giác ghen tuông. Bà la sát đó thì có gì tốt chứ, có đáng để Hầu gia đối xử như vậy không? Cô ta có điểm nào sánh được với mình?

Mọi người đều tưởng Tưởng Nhược Lan đã thay đổi, đều nhìn cô ta bằng con mắt khác, Vu Thu Nguyệt này phải cho mọi người biết, mụ la sát đó xưa nay chưa từng thay đổi, vẫn ngang ngạnh ngông cuồng như xưa, mà còn ngày một lợi hại hơn, đến khi ấy, để xem Thái phu nhân còn tin tưởng Tưởng Nhược Lan nữa không? Mọi người có còn thích Tưởng Nhược Lan nữa không?

Ta phải mở to mắt để xem bộ dạng thê thảm của Tưởng Nhược Lan! Ta muốn xem xem cô ta còn có thể ngông cuồng trước mắt ta tới mức nào!

Hồng Hạnh nghe lời Vu Thu Nguyệt, hai tay vội giơ lên xua xua: "Không được, nô tỳ sẽ không tới chỗ Thái phu nhân tối cáo việc này, nếu như thế, nô tỳ sẽ là phản đồ của Thu Đường viện, chẳng có kết cục gì tốt

đẹp cả, mẹ nô tỳ sẽ là người đầu tiên không tha cho nô tỳ, chuyện này có đánh chết nô tỳ cũng không làm đâu!"

Vu Thu Nguyệt lạnh lùng hừ một tiếng, "Lẽ nào ngươi không phải là phản đồ của Thu Đường viện sao? Thật đúng là làm gái còn đòi lập bàn thờ trinh tiết!"

"Di nương, người…" Hồng Hạnh giận tới mức sắc mặt trắng bệch, nhưng không biết phải phản bác thế nào.

Vu Thu Nguyệt lại vội quay mặt đi, "Đùa với ngươi thôi, muốn để Thái phu nhân biết, ta có cách, ngươi yên tâm. Ta sẽ không đẩy ngươi vào đâu!" Nói xong, cô ta ghé sát tai Hồng Hạnh thì thầm dặn dò một hồi

Sáng sớm hôm sau, Tưởng Nhược Nam vì sau rượu nên vẫn chưa dậy được, Liên Kiều và Hoa Anh đợi trong tiểu viện bên ngoài phòng.

Hồng Hạnh đến cửa viện vẫy tay gọi họ ra, hai người thấy Hồng Hạnh thì thất thểu đi tới chỗ cô ta.

Hồng Hạnh nhìn họ hỏi: "Hai người làm sao thế, kẻ nào kẻ nấy mặt ủ mày chau, sắc mặt trắng như quỷ vậy."

Liên Kiều thở dài, cúi đầu buồn bã: "Đừng nói nữa, hôm qua, hai người bọn muội có lẽ ăn phải cơm hỏng, đau bụng suốt đêm, sáng sớm nay suýt thì không dậy được."

"Không sao chứ?"

Hoa Anh lắc đầu: "Sáng sớm Phương ma ma cho bọn muội uống thuốc, giờ đã khỏi rồi."

Hồng Hạnh đứng ngoài tường viện tử, quay mặt thấy Đỗ Quyên đang đi từ đằng kia lại, còn Liên Kiều và Hoa Anh lại đứng bên trong nên tầm nhìn bị bức tường cản mất, do đó không nhìn thấy Đỗ Quyên.

Hồng Hạnh đợi Đỗ Quyên đến gần thêm mấy bước, bèn mở miệng hỏi: "Tối qua Hầu gia tức giận bỏ đi phải không?"

Bên kia, Đỗ Quyên nghe thấy đề tài này, vội vàng nấp vào sau một cái cột, len lén lắng nghe.

Hồng Hạnh coi như không nhìn thấy, khóe miệng nhếch lên cười nhạt.

Liên Kiều chẳng hề hay biết âm mưu này, khẽ tiếng nói: "Đúng thế, tối qua không biết vì sao Hầu gia nổi giận đùng đùng, khiến bọn muội sợ chết khiếp."

Hồng Hạnh cố tỏ vẻ thần bí, cười: "Ta biết là chuyện gì, dù sao giờ cũng không có người ngoài, ta nói cho các ngươi nghe, tối qua ta đứng bên ngoài nghe thấy…" Sau đó kể lại chuyện tối qua một lượt.

Chuyện này nếu bị bại lộ, người đầu tiên mà phu nhân nghi ngờ sẽ là a hoàn hầu hạ bên cạnh, đến khi ấy, cô ta chắc chắn sẽ bị Liên Kiều và Hoa Anh khai ra. Giờ cô ta nói ra, vừa có thể kéo hai a hoàn này xuống nước cùng, giảm bớt sự nghi ngờ nghiêng về phía mình, lại để Đỗ Quyên nghe được về bẩm báo lại với Thái phu nhân, nhất cử lưỡng tiện. Cô ta bất giác thấy khâm phục sự tính toán đâu ra đấy của Vu di nương vô cùng.

Thấy Đỗ Quyên nấp sau cây cột người run lên bần bật từng hồi, sau đó quay người nhanh nhẹn rời đi, lúc này Hồng Hạnh mới trợn mắt nói với Hoa Anh và Liên Kiều: "Chuyện này vô cùng quan trọng, ta nói với hai ngươi, hai ngươi phải giữ kín, không được để lộ ra ngoài đâu đấy."

Hai người kai bịt chặt miệng, mặt trắng bệch đáp: "Đương nhiên bọn muội không dám nói ra rồi."

Hồng Hạnh cười cười: "Thế thì tốt, vậy ta đi trước đây." Nói xong quay người ra khỏi cổng nội viện.

Liên Kiều nhìn theo bóng Hồng Hạnh giậm chân bình bịch: "Chuyện bí mật như thế sao lại nói với chúng ta, đáng ghét!"

Trong phòng, sau khi Tưởng Nhược Nam tỉnh dậy, không giống như hàng ngày lập tức dậy ngay, mà nàng nhìn lên trần màn ngẩn ngơ.

Hồi tưởng lại bộ dạng tức giận của Cận Thiệu Khang tối hôm qua, Tưởng Nhược Nam có cảm giác, lần này hắn nghiêm túc, hắn sẽ không bao giờ bước chân vào Thu Đường viện nữa.

Đây chính là điều mà nàng luôn muốn đạt được, nhưng khi ngày ấy đến, trái tim nàng lại chẳng vui nổi. Thậm chí, kéo theo nó còn rất nhiều vấn đề nữa.

Đầu tiên, nàng phải giải thích với Thái phu nhân thế nào đây? Nếu Mười lăm và mùng Một mà Hầu gia không đến, Thái phu nhân chắc chắn sẽ không ngồi yên. Khi ấy, liệu Hầu gia có nói ra chân tướng sự việc? Nếu Thái phu nhân biết chân tướng rồi, sẽ có phản ứng thế nào?

Nàng thở dài thườn thượt, mày chau chặt lại, rất đau khổ.

Nhưng rồi ngay sau đó nàng lại ngồi phắt dậy, mím chặt môi.

Thời gian đầu, khi nàng kiên quyết giữ vững nguyên tắc của mình, chẳng phải sớm đã dự liệu tới hậu quả ngày hôm nay rồi sao? Nếu đã như thế thì dù phía trước có mưa to gió lớn, bản thân nàng đều phải cố gắng để đối mặt, lo lắng sợ hãi chẳng phải là thứ cảm xúc có ích gì.

Cố gắng lên, Tưởng Nhược Nam, từ nhỏ tới lớn, tất cả mọi vấn đề đều do một mình nàng đối mặt, nàng cũng đã vượt qua được. Lần này nàng cũng có thể làm tốt!

Ta không ức hiếp bắt nạt người khác, nhưng quyết không thể người khác tới tận cửa ức hiếp ta!

Nàng ngồi dậy ra khỏi giường, gọi Ánh Tuyết và Lan Kiều vào giúp mình rửa mặt chải đầu.

Sau khi trang điểm mặc y phục xong, đang chuẩn bị tới Tùng Hương viện để thỉnh an Thái phu nhân thì Trương ma ma – người hầu hạ bên cạnh Thái phu nhân đã đem theo mấy a hoàn đến Thu Đường viện.

Tưởng Nhược Nam nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của Trương ma ma, trong lòng bỗng có dự cảm xấu.

Ánh Tuyết thấy mẹ chồng, tưởng bà tới tìm mình, vội vàng bước lên: "Mẹ, có chuyện gì vậy ạ?"

Trương ma ma khẽ đẩy Ánh Tuyết ra, đầu tiên là hành lễ với Tưởng Nhược Nam, sau đó nói: "Phu nhân, Thái phu nhân mời phu nhân lập tức qua Tùng Hương viện. Còn cả a hoàn tối qua ở trong phòng hầu hạ phu nhân nữa, cũng qua luôn."

Trái tim Tưởng Nhược Nam lập tức trầm hẳn xuống, xem ra Thái phu nhân đã biết chuyện rồi.

"Được, giờ ta sẽ qua ngay."

Tưởng Nhược Nam đem theo bốn nha đầu trong phòng mình cùng đến Tùng Hương viện. Liên Kiều và Hoa Anh nghĩ đến chuyện Hồng Hạnh vừa nói với bọn họ, họ quay sang nhìn nhau, đều thấy sự căng thẳng, hoảng loạn trong mắt đối phương.

Thời gian này Ánh Tuyết cũng làm trong phòng, vì vậy đi theo phía sau, Trương ma ma kéo tay Ánh Tuyết, khẽ nói: "Đợi lát nữa Thái phu nhân hỏi con cái gì, con cũng hãy trả lời cho đúng sự thật, không có gì phải giấu cả."

Ánh Tuyết thấy bộ dạng trịnh trọng của mẹ chồng, bất giác hỏi: "Mẹ, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì rồi?"

Trương ma ma thở dài: "Rất lâu rồi ta chưa từng thấy Thái phu nhân nổi giận như thế. Con cứ làm theo lời ta là được!"

Ánh Tuyết hiểu, không nói thêm gì nữa.

Cả đoàn người đến Tùng Hương viện, vừa vào cửa đã cảm thấy không khí căng thẳng không giống mọi ngày. Bình thường cả một viện tử đầy a hoàn, hôm nay không thấy bóng dáng một ai, ngoài cửa chỉ có gia đinh cầm gậy đứng canh.

Liên Kiều và Hoa Anh thấy tình hình này thì sợ hãi tới mức hai chân run lẩy bẩy, họ dìu lẫn nhau mới có thể gắng gượng được.

Trương ma ma đặc biệt lưu ý tới thần sắc của Tưởng Nhược Nam, nom nàng vẫn bình tĩnh mặt không biến sắc trước tình hình này, bất giác thầm cảm thấy lạ.

Vào trong phòng đã thấy Thái phu nhân ngồi ở vị trí chủ nhân, sắc mặt âm trầm, bên cạnh ngoài Liễu Nguyệt ra còn có hai a hoàn khác, phía dưới có bốn gia đinh tay cầm gậy.

Còn chưa đợi Tưởng Nhược Nam thỉnh an, Thái phu nhân đã chỉ vào bốn a hoàn của nàng trong đó có Liên Kiều, Hoa Anh hét lớn: "Mau lôi mấy a hoàn này ra đánh phạt hai mươi trượng!"

Lời vừa dứt, bốn tên gia đinh đã xông tới, chỉ một đòn đã khiến đám a hoàn trước mặt nằm sấp xuống, cầm gậy lên, bồm bộp giáng, trong nháy mắt, tiếng la hét khóc lóc vang vọng tới từng ngóc ngách trong phòng.

Tưởng Nhược Nam quỳ xuống trước mặt Thái phu nhân, vội nói: "Mẫu thân, người đang làm gì vậy?"

Thái phu nhân nhìn nàng, sắc mặt nghiêm nghị: "Con thật không biết ta đang làm gì ư? Nhược Lan, từ đầu chí cuối trong mắt con còn có người mẹ chồng là ta không?"

Tưởng Nhược Nam quay đầu nhìn Hoa Anh tuổi còn nhỏ vì đau và sợ hãi đến ngất xỉu, vội vàng lao đến, chắn trước Hoa Anh, gia đinh nhất thời không kịp thu tay về, đã giáng một gậy lên đùi nàng. Tưởng Nhược Nam hét "á" lên một tiếng thảm thiết.

Thái phu nhân thất kinh, vội vàng quát: "Dừng tay!"

Theo lời dặn của Thái phu nhân, gia đinh dốc toàn sức lực mà giáng gậy, vì vậy khi cây gậy đó đập lên người Tưởng Nhược Nam, nàng đau tới xé gan xé phổi, thầm nghĩ, chẳng trách mấy a hoàn kia kẻ nào kẻ nấy bộ dạng đau như muốn chết đi sống lại.

Gậy dừng, đám a hoàn quỳ dưới đất thở hắt ra, bắt đầu khóc loc.

Tưởng Nhược Nam nhìn bọn chúng trong lòng bỗng có cảm giác tội lỗi, đều do nàng đã làm liên lụy tới chúng. Nàng từ từ đứng dậy, ngẩng đầu, nhìn Thái phu nhân nói: "Mẫu thân, người có chuyện gì cứ trực tiếp hỏi con là được, người có tức giận cũng hãy trút lên con, không liên quan gì tới chúng, chúng chẳng biết gì hết! Chúng còn nhỏ tuổi, cơ thể yếu đuối, không chịu được đòn roi!"

Thái phu nhân nhìn nàng lạnh lùng nói: "Chúng chịu trận đòn này cũng không oan uổng, chủ tử sai thì nô tài sai trước. Những việc con đã làm, cho dù ta có đánh chết chúng cũng không có gì quá đáng!"

Nói xong, bà hít một hơi thật sâu, quay sang Liễu Nguyệt: "Đưa chúng ra ngoài!"

Liễu Nguyệt vâng mệnh, ra ngoài gọi thêm mấy người, đưa bốn a hoàn đi bôi thuốc.

Sau khi họ lui ra cả rồi, Thái phu nhân đứng dậy, chầm chậm đi đến bên cạnh Tưởng Nhược Nam.

"Nhược Lan, từ khi con được gả vào Hầu phủ, người làm mẹ chồng này đã đối xử với con thế nào?"

Tưởng Nhược Nam cúi đầu: "Mẫu thân đối với Nhược Lan rất tốt."

78. Chương 78

"Rất tốt…" Thái phu nhân lạnh lùng cười một tiếng, "Nếu ta đối xử với con rất tốt, tại sao con lại làm ra chuyện như thế?" Bà nhìn Tưởng Nhược Nam, ánh mắt sắc lẹm: "Có phải từ trước đến nay con vẫn chưa chịu động phòng cùng Hầu gia?"

Tưởng Nhược Nam ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt bà, đáp: "Vâng." Những lúc thế này chỉ có thể nói sự thật, mấy lời hoa lá cành ủy mị đều vô ích.

Thái phu nhân sắc mặt càng xấu hơn, "Vậy chiếc khăn trinh tiết ngày trước là dùng để lừa ta phải không?"

"Con xin lỗi…"

"Thời gian này con cũng đang lừa ta?"

Tưởng Nhược Nam lòng ngập tràn cảm giác tội lỗi: "Mẫu thân, con…"

Thái phu nhân cao giọng: "Đừng gọi ta là mẫu thân, ta không dám! Hàng ngày, khi con uống hết bát thuốc bổ ta cho người mang đến, có phải trong lòng con đnag cười thầm bà mẹ chồng già này không?"

Tưởng Nhược Nam kéo tay bà: "Mẫu thân, người hãy nghe con nói trước đã…"

Thái phu nhân dùng sức hất tay nàng ra, rõ ràng là bà đang rất giận: "Cho đến bây giờ, con còn muốn nói gì nữa? Nhược Lan,cuộc hôn nhân này là do chính con cầu xin Hoàng thượng ban chỉ để bước vào cửa Hầu phủ! Chúng ta cũng không dễ dàng gì, mãi mới đón nhận được con. Hầu gia không thích con, ta thay con đứng ra làm chủ, ta dạy con cách quản gia, một lòng một dạ muốn giao Hầu phủ vào tay con. Con rõ ràng biết rằng ta rất mong chờ đích trưởng tôn, thế mà ở trước mặt ta con lời ngon lẽ ngọt, nhưng sau lưng lại dùng thủ đoạn với ta! Chuyên sủng? Con dựa vào cái gì chứ?"

"Mẫu thân, con biết việc mình lừa dối mẫu thân là con không đúng, nhưng con chưa bao giờ đòi được chuyên sủng!"

"Vậy được!" Thái phu nhân lập tức tiếp lời: "Tối nay con hãy động phòng với Hầu gia."

Tưởng Nhược Nam quay đầu đi, khẽ đáp: "Không được, con không làm được!"

"Không làm được?" Thái phu nhân tròn mắt nhìn nàng, "Nhược Lan, con là chính thê của Hầu gia, tại sao con không làm được?"

"Mẫu thân…" Tưởng Nhược Nam nhìn bà: "Trước kia con rất thích Hầu gia, thích tới mức bất chấp tất cả xin Hoàng thượng ban hôn, trở thành trò cười trong mắt thiên hạ, nhưng con không ngờ cùng vào cửa Hầu phủ với con ngày hôm ấy còn có một người con gái khác. Càng không ngờ, đêm động phòng hoa chúc, Hầu gia lại tới phòng của người con gái kia. Sau này, Vu Thu Nguyệt không chịu quỳ trước mặt con dâng trà, mọi người cũng không lên tiếng, khi ấy, chẳng phải mọi người định sẽ lạnh lùng với con cả đời sao? Tình hình bây giờ, có khác gì với cách nghĩ đó của mọi người đâu?"

Thái phu nhân cụp mắt, giọng điệu trở nên ôn hòa hơn: "Chúng ta không ngờ… Trước kia trong lòng Hầu gia có chút bực bội, con cũng nên hiểu. Nhưng sau này chẳng phải chúng ta đã đón nhận con rồi sao?"

"Con có thể hiểu được tâm trạng của Hầu gia, nhưng hiểu thì hiểu. Mẫu thân, người cũng là phụ nữ, lẽ nào người lại muốn phu quân của mình ôm ôm ấp ấp người phụ nữ khác trong lòng?"

Thái phu nhân quay người, đôi vai khẽ rung lên, "Không muốn thì sao? Đàn ông tam thê tứ thiếp là lẽ thường, chúng ta là phụ nữ, phải chấp nhận số mệnh thôi!"

"Không phải thế, phụ thân con chỉ có một người phụ nữ là mẫu thân con thôi!"

Thái phu nhân quay đầu lại trầm giọng nói: "Không phải ai cũng giống phụ thân con!"

"Nhưng con từng mong Hầu gia cũng sẽ giống như phụ thân mình, có điều chàng không thể. Con không yêu cầu chàng chuyên sủng, con chỉ không muốn động phòng với chàng."

Thái phu nhân tức tới mức mặt tái xanh cả lại, bà nhìn thẳng vào Tưởng Nhược Nam: "Nói như vậy, con đã quyết định rồi?"

Tưởng Nhược Nam đáp: "Mẫu thân, con không 'dùng chung' Hầu gia với người phụ nữ khác."

Thái phu nhân cười nhạt, "Con đừng trả lời nhẹ nhàng quá thế, con có biết hậu quả sau này không? Giờ Hầu phủ vẫn do ta làm chủ, nhưng sau này Hầu phủ thuộc về ai, ta sẽ là người quyết định! Có những chuyện Thái hậu cũng không giúp được con đâu!"

"Con hiểu." Tưởng Nhược Nam nhẹ nhàng gật đầu.

Thái phu nhân mím môi, lạnh lùng nhìn nàng một lúc lâu, sau đó, bà mới khẽ rít lên: "Được."

Lúc này, Liễu Nguyệt đột nhiên chạy vào, "Thái phu nhân, sáng sớm nay Vu di nương ngất xỉu, a hoàn trong viện đã mời lang trung tới khám, nói là… nói là…" Cô ta nhìn Tưởng Nhược Nam, ngập ngừng định nói lại thôi.

Thái phu nhân liếc Tưởng Nhược Nam một cái, "Có gì cứ nói thẳng ra."

Liễu Nguyệt đáp: "Lang trung nói, Vu di nương đã có tin vui rồi!"

"Cái gì?" Thái phu nhân ngẩn người ra, rồi sau đó mặt lộ sắc vui, "Mau đi mời Lưu thái y." Nói xong, bà quay đầu nhìn Tưởng Nhược Nam một cái, cười cười: "Nhược Lan, cùng đến đó đi."

***

Cẩm Tú viện.

Vu Thu Nguyệt nằm trên giường, Cận Yên Nhiên và Vương thị đứng bên cạnh nàng ta, hai người bọn họ sắc mặt tươi cười, rõ ràng là vô cùng vui vẻ.

Vu Thu Nguyệt cúi đầu không lên tiếng, thấy Thái phu nhân và Tưởng Nhược Nam bước vào liền ngẩng đầu lên, mặt lập tức để lộ thần sắc hoảng hốt.

"Thái phu nhân, con thật sự không biết là chuyện gì."

Thái phu nhân đi đến, vỗ vỗ tay nàng ta an ủi: "Giờ không cần phải nói nữa, đây là ý trời, là ông trời muốn con mang trong mình đứa con này!" Nói rồi, bà quay đầu lại nhìn Tưởng Nhược Nam một cái.

Dựa vào sự sủng ái của Thái hậu thích làm gì thì làm, không coi bà mẹ chồng này ra gì phải không? Hừ…

Nhưng Tưởng Nhược Nam lại nghĩ, sao mà trùng hợp thế, bước trước việc của nàng vừa bị bại lộ, bước sau Vu Thu Nguyệt đã phát hiện ra mình có tin vui, không biết giữa hai chuyện này có liên hệ gì không? Nhưng mặt nàng vẫn giữ vẻ điềm đạm, không để lộ bất kỳ tâm trạng gì.

Vu Thu Nguyệt đều để ý tới thần sắc của cả hai người, trong lòng vô cùng đắc ý, nàng ta đang không biết phải tiết lộ mình có tin vui này ra ngoài bằng cách nào, không ngờ bà la sát kia lại tặng cho nàng ta một cơ hội khéo như vậy!

Nàng ta không kìm được quay ra nhìn Tưởng Nhược Nam, ánh mắt lấp lánh, Tưởng Nhược Nam nhìn thấy, nhướn một bên mày lên, trừng mắt nhìn lại, ánh mắt liếc xuống bụng nàng ta, khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh lẽo.

Vu Thu Nguyệt vô thức đưa tay che bụng, trong lòng hoảng hốt vô cùng, không biết Tưởng Nhược Nam muốn giở trò gì?

Tưởng Nhược Nam thấy nàng ta như vậy, cười thầm, mẹ kiếp, chỉ dọa thôi cũng khiến ngươi sợ chết khiếp rồi!

Cận Yên Nhiên ngồi cạnh thấy Tưởng Nhược Nam, đoán trong lòng nàng không vui, bèn tới bên cạnh nắm tay nàng, hạ giọng an ủi: "Tẩu tẩu, tẩu tẩu đừng đau lòng, chẳng bao lâu nữa tẩu cũng sẽ có con thôi."

Tưởng Nhược Nam nhìn Cận Yên Nhiên cười cười.

Nụ cười còn chưa thu lại đã nghe Thái phu nhân đứng cạnh nói: "Còn chưa động phòng, sao có thể có con?"

Lời vừa thốt ra, mọi người đều thất kinh.

Cận Yên Nhiên lên tiếng hỏi đầu tiên: "Mẫu thân nói thế là có ý gì?"

Vương thị cũng đứng dậy, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, "Thế nào gọi là chưa động phòng, Hầu gia chẳng phải thường xuyên đến Thu Đường viện sao?"

Đám a hoàn trong phòng thì quay sang nhìn nhau.

Thái phu nhân nhìn Tưởng Nhược Nam, lạnh lùng đáp: "Mọi người hãy hỏi cô ta."

Tưởng Nhược Nam nhìn Thái phu nhân một cái, cúi thấp đầu. Thái phu nhân giận thật rồi, xem ra bà muốn làm lớn chuyện này. Bà định làm lớn chuyện tới mức nào? Muốn để Thái hậu cũng biết phải không?

Muốn làm lớn chuyện thì làm lớn chuyện, nói không chừng đây lại là cơ hội cho mình.

"Tẩu tẩu, những lời vừa rồi của mẹ là có ý gì?" Cận Yên Nhiên mở to mắt kinh ngạc hỏi nàng.

Tưởng Nhược Nam ngẩng đầu lên, nhìn Cận Yên Nhiên: "Xin lỗi, từ trước tới nay ta đã lừa gạt mọi người, ta chưa từng động phòng với Hầu gia."

Cận Yên Nhiên nhìn nàng kinh ngạc tới mức không thốt lên lời. Sắc mặt những người còn lại cũng chẳng tốt hơn là mấy. Vu Thu Nguyệt làm ra vẻ ngỡ ngàng như không dám tin, "Tỷ tỷ, thật vậy ư? Tại sao tỷ lại làm vậy, Hầu gia đối với tỷ tốt như thế."

Tưởng Nhược Nam nhìn nàng ta, cười điềm đạm: "Vu di nương, sao di nương lại khẳng định là ta không chịu? Sao không phải là Hầu gia không muốn? Cứ như di nương sớm đã biết gì đó rồi thì phải, nên mới dùng giọng điệu khẳng định như thế?" Mẹ kiếp, thì ra là ngươi giở trò! Tưởng Nhược Nam hận tới mức chỉ muốn cho nàng ta một cái bạt tai.

Sắc mặt Vu di nương trắng bệch, "Không phải… Muội chỉ đoán thôi… đoán…" Khóe mắt lại liếc về phía Thái phu nhân.

Đúng lúc này, Cận Thiệu Khang cùng Lưu Tử Căng đi vào.

Cận Thiệu Khang vừa bước vào đã nói: "Chuyện gì thế, sao lại vội vàng gọi ta từ phủ nha về, còn mời cả Lưu thái y, là ai bị bệnh?"

Thái phu nhân đi đến cạnh hắn, cười đáp: "Bệnh gì chứ, đừng có nói những lời xui xẻo ấy nữa. Hầu gia sắp được làm cha rồi!"

Làm cha?

Cận Thiệu Khang và Lưu Tử Căng quay sang nhìn nhau ngẩn người, không hẹn mà cùng hướng về phía Tưởng Nhược Nam.

Tưởng Nhược Nam ngẩng đầu đón ánh mắt của Cận Thiệu Khang, "Chúc mừng Hầu gia, Vu di nương hình như đã mang thai rồi."

Nhìn đôi mắt sáng rực của nàng, Cận Thiệu Khang như muốn ngạt thở, sắc mặt trắng bệch vội quay đầu đi, nhìn về phía Vu Thu Nguyệt. Còn Vu Thu Nguyệt lại yêu kiều ngượng ngùng xen lẫn hạnh phúc nhìn lại hắn: "Hầu gia…" Nàng ta đưa tay về phía Cận Thiệu Khang.

Nhưng Cận Thiệu Khang lại làm như không thấy, quay mặt đi nhìn Tưởng Nhược Nam, Tưởng Nhược Nam né tránh ánh mắt hắn, ngó sang chỗ khác.

Giờ, hắn đã là một người đàn ông có con rồi, càng không thể có quan hệ gì với nàng nữa. Nàng vẫn nên tìm cách mau mau xin ly hôn thôi.

Vu Thu Nguyệt ngượng ngùng thu tay về, cúi đầu, hai bàn tay túm chặt lấy chăn.

Thái phu nhân đứng bên cạnh bước tới chỗ Lưu Tử Căng nói với y: "Lưu thái y, sáng nay đã mời lang trung khám qua rồi nhưng lão thân không yên tâm, vẫn muốn mời thái y xem lại giúp!"

Lưu Tử Căng đáp lại một tiếng, hai mắt lại lén liếc về phía Tưởng Nhược Nam, trong lòng cũng có chút xót xa. Nàng thích Hầu gia như thế, giờ thiếp thất lại nhanh hơn nàng một bước, trong lòng nàng chắc chắn rất khó chịu…

Y thầm thở dài, đi đến bên giường bắt mạch cho Vu Thu Nguyệt, một lát sau quay đầu lại nói với Thái phu nhân, "Thái phu nhân, đúng là có tin vui."

Thái phu nhân nghe vậy thì cười tươi, lại nói: "Mong Lưu thái y hãy xem kỹ giúp, nên ăn gì và không nên ăn gì, xin hãy cho ta biết, bởi vì…" Bà ngẩng đầu, ánh mắt liếc về phía Tưởng Nhược Nam: "Bởi vì, đứa trẻ này có thể sẽ là người thừa kế tương lai của Hầu phủ ta!"

Lời của Thái phu nhân như tiếng sét nổ ngang tai mọi người trong phòng, khiến tất cả đều há miệng trợn mắt vì kinh ngạc.

Đầu tiên là chuyện Hầu gia và phu nhân nhìn ân ân ái ái nhưng thực ra lại chưa hề động phòng, ngay sau đó Thái phu nhân tuyên bố thứ tử[2] có khả năng trở thành thế tử. Hai chuyện này đều vô cùng chấn động, khiến mọi người mãi vẫn không sao đón nhận được.

[2] Thứ tử: Con của thiếp thất.

Vu Thu Nguyệt đã cố gắng hết sức nhưng không sao kìm nén được sự vui mừng hiện lên trên khuôn mặt. Rõ ràng là niềm vui quá bất ngờ! Nàng ta đã giành được mà không mất chút công sức nào! Chỉ cần nàng ta sinh con trai, con trai của nàng ta sẽ là thế tử, con trai của nàng ta sẽ trở thành thế tử. Thân là mẹ đẻ của thế tử, sao có thể chịu nhục dưới tay Tưởng Nhược Lan?

Chỉ cần nàng ta sinh con trai!

Đám a hoàn, hầu già trong phòng nhìn vẻ mặt tĩnh lặng của Tưởng Nhược Nam, rồi lại nhìn sắc mặt đắc ý của Vu Thu Nguyệt, len lén đưa mắt ra hiệu cho nhau.

Xem ra Hầu phủ sắp có biến động lớn rồi.

Tưởng Nhược Nam không phải không cảm nhận được ánh mắt của mọi người, họ càng liếc nhìn nàng, nàng càng bình tĩnh. Chỉ cần nàng còn ở trong phủ này một ngày, thì đừng hòng có ai dám mang nàng ra làm trò đùa, đừng ai mong trèo được lên đầu nàng!

Khi mọi người còn đang tiêu hóa hai tin này một cách vô cùng chậm chạp, đột nhiên Cận Thiệu Khang đứng bên cạnh lớn tiếng nói: "Mẫu thân, con của Thu Nguyệt là thứ tử, thứ tử sao có thể trở thành thế tử!"

Vu Thu Nguyệt nghe vậy thì nụ cười trên môi cứng lại, cúi đầu, mím chặt môi. Tưởng Nhược Nam đứng bên cũng thoáng kinh ngạc, tối qua hắn tức tới mức ấy, thế mà giờ vẫn còn ôm mớ lễ nghi phép tắc của mình nói đỡ cho nàng.

Thái phu nhân lạnh lùng nhìn Cận Thiệu Khang, nói từng từ từng từ hết sức rõ ràng: "Không sai, thường thì đích tử[3] mới có tư cách làm thế tử! Nhưng Hầu gia, con có đích tử không? Nếu Nhược Lan mãi không chịu động phòng với con, thì con đi đâu để có đích tử đây?"

[3] Đích tử: Con của chính thất.

Lưu Tử Căng đang kê đơn thuốc, nghe thấy câu nói ấy, bàn tay cầm bút của y run lên, một giọt mực lớn rớt trên giấy, rồi nhanh chóng thấm xuống lan rộng khắp bề mặt. Y lại dường như không hề để ý, toàn thân như cứng lại.

"Mẫu thân..." Cận Thiệu Khang nghẹn họng, thầm thất kinh trong lòng, mẫu thân đã biết chuyện này từ bao giờ?

"Hầu gia, con còn muốn giấu ta đến khi nào nữa? Con còn muốn tự mình chịu ấm ức đến khi nào nữa?" Thái phu nhân dần dần cao giọng, âm điệu cũng sắc bén hơn.

Bọn người dưới đứng xung quanh im thin thít.

Cận Thiệu Khang nhìn những kẻ dưới đó một lượt, còn Lưu Tử Căng lúc này vẫn đang cúi đầu kê đơn thuốc, hạ giọng nói: "Mẫu thân, lát nữa chúng ta hãy nói tới chuyện này!"

"Ở đây không có người ngoài, có gì mà không nói được! Mặc dù là chuyện xấu trong nhà, nhưng ta lại không sợ để người ngoài biết, vừa hay nhờ mọi người bất bình thay cho Cận gia chúng ta!" Thái phu nhân lớn tiếng nói át đi, ánh mắt nhìn Tưởng Nhược Nam lạnh hơn bao giờ hết.

Tưởng Nhược Nam đứng một bên, coi mình như người ngoài cuộc, nàng chẳng bận tâm tới những lời của Thái phu nhân. Nàng có thể hiểu được tâm trạng lúc này của bà, nhưng như thế không có nghĩa nàng thừa nhận việc mình làm là sai! Nếu nàng đã không sai, thì có lý do gì nàng phải tâm hoảng ý loạn, lo sợ hối hận chứ?

Nhưng cũng chính vì phản ứng này của nàng, càng khiến Thái phu nhân tức giận. Bà cho rằng Tưởng Nhược Nam có thái độ ấy là vì cậy có Thái hậu chống lưng.

"Mẫu thân, chuyện này không thể trách Nhược Lan!" Cận Thiệu Khang lên tiếng.

"Hầu gia!" Thái phu nhân quát, "Ta không nghe nhầm đấy chứ, thân là thê tử mà không tròn chức trách, thế mà con còn nói không thể trách cô ta?"

Vu Thu Nguyệt cúi đầu, trái tim nàng ta đau như bị kim đâm, bà la sát này có gì tốt, làm ra chuyện quá đáng như thế, Hầu gia không những giấu cho cô ta, giờ còn nói đỡ cho cô ta nữa.

Cận Yên Nhiên và Vương thị hoàn toàn bị chấn động tới mức không thốt lên lời trước cảnh tượng này.

Tưởng Nhược Nam lại vô cùng bất ngờ, tối qua rõ ràng hắn tức giận như thế, bộ dạng chỉ hận không thể ăn tươi nuốt sống nàng, còn nói từ nay về sau sẽ coi nàng như không tồn tại, giờ sao lại nói giúp nàng?

Nàng không kìm được mà nhìn Cận Thiệu Khang một cái, thấy hắn đang nhìn mình, trong ánh mắt để lộ sự lo lắng.

Hắn đang lo lắng cho nàng? Không phải vậy chứ?

79. Chương 79

"Rất tốt…" Thái phu nhân lạnh lùng cười một tiếng, "Nếu ta đối xử với con rất tốt, tại sao con lại làm ra chuyện như thế?" Bà nhìn Tưởng Nhược Nam, ánh mắt sắc lẹm: "Có phải từ trước đến nay con vẫn chưa chịu động phòng cùng Hầu gia?"

Tưởng Nhược Nam ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt bà, đáp: "Vâng." Những lúc thế này chỉ có thể nói sự thật, mấy lời hoa lá cành ủy mị đều vô ích.

Thái phu nhân sắc mặt càng xấu hơn, "Vậy chiếc khăn trinh tiết ngày trước là dùng để lừa ta phải không?"

"Con xin lỗi…"

"Thời gian này con cũng đang lừa ta?"

Tưởng Nhược Nam lòng ngập tràn cảm giác tội lỗi: "Mẫu thân, con…"

Thái phu nhân cao giọng: "Đừng gọi ta là mẫu thân, ta không dám! Hàng ngày, khi con uống hết bát thuốc bổ ta cho người mang đến, có phải trong lòng con đnag cười thầm bà mẹ chồng già này không?"

Tưởng Nhược Nam kéo tay bà: "Mẫu thân, người hãy nghe con nói trước đã…"

Thái phu nhân dùng sức hất tay nàng ra, rõ ràng là bà đang rất giận: "Cho đến bây giờ, con còn muốn nói gì nữa? Nhược Lan,cuộc hôn nhân này là do chính con cầu xin Hoàng thượng ban chỉ để bước vào cửa Hầu phủ! Chúng ta cũng không dễ dàng gì, mãi mới đón nhận được con. Hầu gia không thích con, ta thay con đứng ra làm chủ, ta dạy con cách quản gia, một lòng một dạ muốn giao Hầu phủ vào tay con. Con rõ ràng biết rằng ta rất mong chờ đích trưởng tôn, thế mà ở trước mặt ta con lời ngon lẽ ngọt, nhưng sau lưng lại dùng thủ đoạn với ta! Chuyên sủng? Con dựa vào cái gì chứ?"

"Mẫu thân, con biết việc mình lừa dối mẫu thân là con không đúng, nhưng con chưa bao giờ đòi được chuyên sủng!"

"Vậy được!" Thái phu nhân lập tức tiếp lời: "Tối nay con hãy động phòng với Hầu gia."

Tưởng Nhược Nam quay đầu đi, khẽ đáp: "Không được, con không làm được!"

"Không làm được?" Thái phu nhân tròn mắt nhìn nàng, "Nhược Lan, con là chính thê của Hầu gia, tại sao con không làm được?"

"Mẫu thân…" Tưởng Nhược Nam nhìn bà: "Trước kia con rất thích Hầu gia, thích tới mức bất chấp tất cả xin Hoàng thượng ban hôn, trở thành trò cười trong mắt thiên hạ, nhưng con không ngờ cùng vào cửa Hầu phủ với con ngày hôm ấy còn có một người con gái khác. Càng không ngờ, đêm động phòng hoa chúc, Hầu gia lại tới phòng của người con gái kia. Sau này, Vu Thu Nguyệt không chịu quỳ trước mặt con dâng trà, mọi người cũng không lên tiếng, khi ấy, chẳng phải mọi người định sẽ lạnh lùng với con cả đời sao? Tình hình bây giờ, có khác gì với cách nghĩ đó của mọi người đâu?"

Thái phu nhân cụp mắt, giọng điệu trở nên ôn hòa hơn: "Chúng ta không ngờ… Trước kia trong lòng Hầu gia có chút bực bội, con cũng nên hiểu. Nhưng sau này chẳng phải chúng ta đã đón nhận con rồi sao?"

"Con có thể hiểu được tâm trạng của Hầu gia, nhưng hiểu thì hiểu. Mẫu thân, người cũng là phụ nữ, lẽ nào người lại muốn phu quân của mình ôm ôm ấp ấp người phụ nữ khác trong lòng?"

Thái phu nhân quay người, đôi vai khẽ rung lên, "Không muốn thì sao? Đàn ông tam thê tứ thiếp là lẽ thường, chúng ta là phụ nữ, phải chấp nhận số mệnh thôi!"

"Không phải thế, phụ thân con chỉ có một người phụ nữ là mẫu thân con thôi!"

Thái phu nhân quay đầu lại trầm giọng nói: "Không phải ai cũng giống phụ thân con!"

"Nhưng con từng mong Hầu gia cũng sẽ giống như phụ thân mình, có điều chàng không thể. Con không yêu cầu chàng chuyên sủng, con chỉ không muốn động phòng với chàng."

Thái phu nhân tức tới mức mặt tái xanh cả lại, bà nhìn thẳng vào Tưởng Nhược Nam: "Nói như vậy, con đã quyết định rồi?"

Tưởng Nhược Nam đáp: "Mẫu thân, con không 'dùng chung' Hầu gia với người phụ nữ khác."

Thái phu nhân cười nhạt, "Con đừng trả lời nhẹ nhàng quá thế, con có biết hậu quả sau này không? Giờ Hầu phủ vẫn do ta làm chủ, nhưng sau này Hầu phủ thuộc về ai, ta sẽ là người quyết định! Có những chuyện Thái hậu cũng không giúp được con đâu!"

"Con hiểu." Tưởng Nhược Nam nhẹ nhàng gật đầu.

Thái phu nhân mím môi, lạnh lùng nhìn nàng một lúc lâu, sau đó, bà mới khẽ rít lên: "Được."

Lúc này, Liễu Nguyệt đột nhiên chạy vào, "Thái phu nhân, sáng sớm nay Vu di nương ngất xỉu, a hoàn trong viện đã mời lang trung tới khám, nói là… nói là…" Cô ta nhìn Tưởng Nhược Nam, ngập ngừng định nói lại thôi.

Thái phu nhân liếc Tưởng Nhược Nam một cái, "Có gì cứ nói thẳng ra."

Liễu Nguyệt đáp: "Lang trung nói, Vu di nương đã có tin vui rồi!"

"Cái gì?" Thái phu nhân ngẩn người ra, rồi sau đó mặt lộ sắc vui, "Mau đi mời Lưu thái y." Nói xong, bà quay đầu nhìn Tưởng Nhược Nam một cái, cười cười: "Nhược Lan, cùng đến đó đi."

***

Cẩm Tú viện.

Vu Thu Nguyệt nằm trên giường, Cận Yên Nhiên và Vương thị đứng bên cạnh nàng ta, hai người bọn họ sắc mặt tươi cười, rõ ràng là vô cùng vui vẻ.

Vu Thu Nguyệt cúi đầu không lên tiếng, thấy Thái phu nhân và Tưởng Nhược Nam bước vào liền ngẩng đầu lên, mặt lập tức để lộ thần sắc hoảng hốt.

"Thái phu nhân, con thật sự không biết là chuyện gì."

Thái phu nhân đi đến, vỗ vỗ tay nàng ta an ủi: "Giờ không cần phải nói nữa, đây là ý trời, là ông trời muốn con mang trong mình đứa con này!" Nói rồi, bà quay đầu lại nhìn Tưởng Nhược Nam một cái.

Dựa vào sự sủng ái của Thái hậu thích làm gì thì làm, không coi bà mẹ chồng này ra gì phải không? Hừ…

Nhưng Tưởng Nhược Nam lại nghĩ, sao mà trùng hợp thế, bước trước việc của nàng vừa bị bại lộ, bước sau Vu Thu Nguyệt đã phát hiện ra mình có tin vui, không biết giữa hai chuyện này có liên hệ gì không? Nhưng mặt nàng vẫn giữ vẻ điềm đạm, không để lộ bất kỳ tâm trạng gì.

Vu Thu Nguyệt đều để ý tới thần sắc của cả hai người, trong lòng vô cùng đắc ý, nàng ta đang không biết phải tiết lộ mình có tin vui này ra ngoài bằng cách nào, không ngờ bà la sát kia lại tặng cho nàng ta một cơ hội khéo như vậy!

Nàng ta không kìm được quay ra nhìn Tưởng Nhược Nam, ánh mắt lấp lánh, Tưởng Nhược Nam nhìn thấy, nhướn một bên mày lên, trừng mắt nhìn lại, ánh mắt liếc xuống bụng nàng ta, khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh lẽo.

Vu Thu Nguyệt vô thức đưa tay che bụng, trong lòng hoảng hốt vô cùng, không biết Tưởng Nhược Nam muốn giở trò gì?

Tưởng Nhược Nam thấy nàng ta như vậy, cười thầm, mẹ kiếp, chỉ dọa thôi cũng khiến ngươi sợ chết khiếp rồi!

Cận Yên Nhiên ngồi cạnh thấy Tưởng Nhược Nam, đoán trong lòng nàng không vui, bèn tới bên cạnh nắm tay nàng, hạ giọng an ủi: "Tẩu tẩu, tẩu tẩu đừng đau lòng, chẳng bao lâu nữa tẩu cũng sẽ có con thôi."

Tưởng Nhược Nam nhìn Cận Yên Nhiên cười cười.

Nụ cười còn chưa thu lại đã nghe Thái phu nhân đứng cạnh nói: "Còn chưa động phòng, sao có thể có con?"

Lời vừa thốt ra, mọi người đều thất kinh.

Cận Yên Nhiên lên tiếng hỏi đầu tiên: "Mẫu thân nói thế là có ý gì?"

Vương thị cũng đứng dậy, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, "Thế nào gọi là chưa động phòng, Hầu gia chẳng phải thường xuyên đến Thu Đường viện sao?"

Đám a hoàn trong phòng thì quay sang nhìn nhau.

Thái phu nhân nhìn Tưởng Nhược Nam, lạnh lùng đáp: "Mọi người hãy hỏi cô ta."

Tưởng Nhược Nam nhìn Thái phu nhân một cái, cúi thấp đầu. Thái phu nhân giận thật rồi, xem ra bà muốn làm lớn chuyện này. Bà định làm lớn chuyện tới mức nào? Muốn để Thái hậu cũng biết phải không?

Muốn làm lớn chuyện thì làm lớn chuyện, nói không chừng đây lại là cơ hội cho mình.

"Tẩu tẩu, những lời vừa rồi của mẹ là có ý gì?" Cận Yên Nhiên mở to mắt kinh ngạc hỏi nàng.

Tưởng Nhược Nam ngẩng đầu lên, nhìn Cận Yên Nhiên: "Xin lỗi, từ trước tới nay ta đã lừa gạt mọi người, ta chưa từng động phòng với Hầu gia."

Cận Yên Nhiên nhìn nàng kinh ngạc tới mức không thốt lên lời. Sắc mặt những người còn lại cũng chẳng tốt hơn là mấy. Vu Thu Nguyệt làm ra vẻ ngỡ ngàng như không dám tin, "Tỷ tỷ, thật vậy ư? Tại sao tỷ lại làm vậy, Hầu gia đối với tỷ tốt như thế."

Tưởng Nhược Nam nhìn nàng ta, cười điềm đạm: "Vu di nương, sao di nương lại khẳng định là ta không chịu? Sao không phải là Hầu gia không muốn? Cứ như di nương sớm đã biết gì đó rồi thì phải, nên mới dùng giọng điệu khẳng định như thế?" Mẹ kiếp, thì ra là ngươi giở trò! Tưởng Nhược Nam hận tới mức chỉ muốn cho nàng ta một cái bạt tai.

Sắc mặt Vu di nương trắng bệch, "Không phải… Muội chỉ đoán thôi… đoán…" Khóe mắt lại liếc về phía Thái phu nhân.

Đúng lúc này, Cận Thiệu Khang cùng Lưu Tử Căng đi vào.

Cận Thiệu Khang vừa bước vào đã nói: "Chuyện gì thế, sao lại vội vàng gọi ta từ phủ nha về, còn mời cả Lưu thái y, là ai bị bệnh?"

Thái phu nhân đi đến cạnh hắn, cười đáp: "Bệnh gì chứ, đừng có nói những lời xui xẻo ấy nữa. Hầu gia sắp được làm cha rồi!"

Làm cha?

Cận Thiệu Khang và Lưu Tử Căng quay sang nhìn nhau ngẩn người, không hẹn mà cùng hướng về phía Tưởng Nhược Nam.

Tưởng Nhược Nam ngẩng đầu đón ánh mắt của Cận Thiệu Khang, "Chúc mừng Hầu gia, Vu di nương hình như đã mang thai rồi."

Nhìn đôi mắt sáng rực của nàng, Cận Thiệu Khang như muốn ngạt thở, sắc mặt trắng bệch vội quay đầu đi, nhìn về phía Vu Thu Nguyệt. Còn Vu Thu Nguyệt lại yêu kiều ngượng ngùng xen lẫn hạnh phúc nhìn lại hắn: "Hầu gia…" Nàng ta đưa tay về phía Cận Thiệu Khang.

Nhưng Cận Thiệu Khang lại làm như không thấy, quay mặt đi nhìn Tưởng Nhược Nam, Tưởng Nhược Nam né tránh ánh mắt hắn, ngó sang chỗ khác.

Giờ, hắn đã là một người đàn ông có con rồi, càng không thể có quan hệ gì với nàng nữa. Nàng vẫn nên tìm cách mau mau xin ly hôn thôi.

Vu Thu Nguyệt ngượng ngùng thu tay về, cúi đầu, hai bàn tay túm chặt lấy chăn.

Thái phu nhân đứng bên cạnh bước tới chỗ Lưu Tử Căng nói với y: "Lưu thái y, sáng nay đã mời lang trung khám qua rồi nhưng lão thân không yên tâm, vẫn muốn mời thái y xem lại giúp!"

Lưu Tử Căng đáp lại một tiếng, hai mắt lại lén liếc về phía Tưởng Nhược Nam, trong lòng cũng có chút xót xa. Nàng thích Hầu gia như thế, giờ thiếp thất lại nhanh hơn nàng một bước, trong lòng nàng chắc chắn rất khó chịu…

Y thầm thở dài, đi đến bên giường bắt mạch cho Vu Thu Nguyệt, một lát sau quay đầu lại nói với Thái phu nhân, "Thái phu nhân, đúng là có tin vui."

Thái phu nhân nghe vậy thì cười tươi, lại nói: "Mong Lưu thái y hãy xem kỹ giúp, nên ăn gì và không nên ăn gì, xin hãy cho ta biết, bởi vì…" Bà ngẩng đầu, ánh mắt liếc về phía Tưởng Nhược Nam: "Bởi vì, đứa trẻ này có thể sẽ là người thừa kế tương lai của Hầu phủ ta!"

Lời của Thái phu nhân như tiếng sét nổ ngang tai mọi người trong phòng, khiến tất cả đều há miệng trợn mắt vì kinh ngạc.

Đầu tiên là chuyện Hầu gia và phu nhân nhìn ân ân ái ái nhưng thực ra lại chưa hề động phòng, ngay sau đó Thái phu nhân tuyên bố thứ tử[2] có khả năng trở thành thế tử. Hai chuyện này đều vô cùng chấn động, khiến mọi người mãi vẫn không sao đón nhận được.

[2] Thứ tử: Con của thiếp thất.

Vu Thu Nguyệt đã cố gắng hết sức nhưng không sao kìm nén được sự vui mừng hiện lên trên khuôn mặt. Rõ ràng là niềm vui quá bất ngờ! Nàng ta đã giành được mà không mất chút công sức nào! Chỉ cần nàng ta sinh con trai, con trai của nàng ta sẽ là thế tử, con trai của nàng ta sẽ trở thành thế tử. Thân là mẹ đẻ của thế tử, sao có thể chịu nhục dưới tay Tưởng Nhược Lan?

Chỉ cần nàng ta sinh con trai!

Đám a hoàn, hầu già trong phòng nhìn vẻ mặt tĩnh lặng của Tưởng Nhược Nam, rồi lại nhìn sắc mặt đắc ý của Vu Thu Nguyệt, len lén đưa mắt ra hiệu cho nhau.

Xem ra Hầu phủ sắp có biến động lớn rồi.

Tưởng Nhược Nam không phải không cảm nhận được ánh mắt của mọi người, họ càng liếc nhìn nàng, nàng càng bình tĩnh. Chỉ cần nàng còn ở trong phủ này một ngày, thì đừng hòng có ai dám mang nàng ra làm trò đùa, đừng ai mong trèo được lên đầu nàng!

Khi mọi người còn đang tiêu hóa hai tin này một cách vô cùng chậm chạp, đột nhiên Cận Thiệu Khang đứng bên cạnh lớn tiếng nói: "Mẫu thân, con của Thu Nguyệt là thứ tử, thứ tử sao có thể trở thành thế tử!"

Vu Thu Nguyệt nghe vậy thì nụ cười trên môi cứng lại, cúi đầu, mím chặt môi. Tưởng Nhược Nam đứng bên cũng thoáng kinh ngạc, tối qua hắn tức tới mức ấy, thế mà giờ vẫn còn ôm mớ lễ nghi phép tắc của mình nói đỡ cho nàng.

Thái phu nhân lạnh lùng nhìn Cận Thiệu Khang, nói từng từ từng từ hết sức rõ ràng: "Không sai, thường thì đích tử[3] mới có tư cách làm thế tử! Nhưng Hầu gia, con có đích tử không? Nếu Nhược Lan mãi không chịu động phòng với con, thì con đi đâu để có đích tử đây?"

[3] Đích tử: Con của chính thất.

Lưu Tử Căng đang kê đơn thuốc, nghe thấy câu nói ấy, bàn tay cầm bút của y run lên, một giọt mực lớn rớt trên giấy, rồi nhanh chóng thấm xuống lan rộng khắp bề mặt. Y lại dường như không hề để ý, toàn thân như cứng lại.

"Mẫu thân…" Cận Thiệu Khang nghẹn họng, thầm thất kinh trong lòng, mẫu thân đã biết chuyện này từ bao giờ?

"Hầu gia, con còn muốn giấu ta đến khi nào nữa? Con còn muốn tự mình chịu ấm ức đến khi nào nữa?" Thái phu nhân dần dần cao giọng, âm điệu cũng sắc bén hơn.

Bọn người dưới đứng xung quanh im thin thít.

Cận Thiệu Khang nhìn những kẻ dưới đó một lượt, còn Lưu Tử Căng lúc này vẫn đang cúi đầu kê đơn thuốc, hạ giọng nói: "Mẫu thân, lát nữa chúng ta hãy nói tới chuyện này!"

"Ở đây không có người ngoài, có gì mà không nói được! Mặc dù là chuyện xấu trong nhà, nhưng ta lại không sợ để người ngoài biết, vừa hay nhờ mọi người bất bình thay cho Cận gia chúng ta!" Thái phu nhân lớn tiếng nói át đi, ánh mắt nhìn Tưởng Nhược Nam lạnh hơn bao giờ hết.

Tưởng Nhược Nam đứng một bên, coi mình như người ngoài cuộc, nàng chẳng bận tâm tới những lời của Thái phu nhân. Nàng có thể hiểu được tâm trạng lúc này của bà, nhưng như thế không có nghĩa nàng thừa nhận việc mình làm là sai! Nếu nàng đã không sai, thì có lý do gì nàng phải tâm hoảng ý loạn, lo sợ hối hận chứ?

Nhưng cũng chính vì phản ứng này của nàng, càng khiến Thái phu nhân tức giận. Bà cho rằng Tưởng Nhược Nam có thái độ ấy là vì cậy có Thái hậu chống lưng.

"Mẫu thân, chuyện này không thể trách Nhược Lan!" Cận Thiệu Khang lên tiếng.

"Hầu gia!" Thái phu nhân quát, "Ta không nghe nhầm đấy chứ, thân là thê tử mà không tròn chức trách, thế mà con còn nói không thể trách cô ta?"

Vu Thu Nguyệt cúi đầu, trái tim nàng ta đau như bị kim đâm, bà la sát này có gì tốt, làm ra chuyện quá đáng như thế, Hầu gia không những giấu cho cô ta, giờ còn nói đỡ cho cô ta nữa.

Cận Yên Nhiên và Vương thị hoàn toàn bị chấn động tới mức không thốt lên lời trước cảnh tượng này.

Tưởng Nhược Nam lại vô cùng bất ngờ, tối qua rõ ràng hắn tức giận như thế, bộ dạng chỉ hận không thể ăn tươi nuốt sống nàng, còn nói từ nay về sau sẽ coi nàng như không tồn tại, giờ sao lại nói giúp nàng?

Nàng không kìm được mà nhìn Cận Thiệu Khang một cái, thấy hắn đang nhìn mình, trong ánh mắt để lộ sự lo lắng.

Hắn đang lo lắng cho nàng? Không phải vậy chứ?

80. Chương 80

"Mẫu thân, chuyện này không nghiêm trọng như thế đâu, chỉ là trước kia con đã làm những chuyện quá đáng, Nhược Lan giận con nên mới như vậy, sau này sẽ ổn thôi. Người làm thế này chẳng phải khiến Lưu thái y chê cười ư?" Cận Thiệu Khang cười đáp, ý muốn xuề xòa chuyện to hóa nhỏ.

Thái phu nhân có lòng giúp con trai giáo huấn thê thất, nhưng lại bị con trai hạ bệ, bà tức không biết xả đi đâu, bèn quay người bỏ đi. Cận Yên Nhiên thấy mẫu thân nổi giận cũng vội vàng đi theo.

Tưởng Nhược Nam nhìn Cận Thiệu Khang một cái, không thể diễn tả cảm giác trong lòng lúc này. Nàng bước lên phía trước hành lễ với hắn: "Hầu gia, thiếp xin lui trước." Sau đó quay sang chào Lưu Tử Căng một tiếng, ra khỏi phòng Vu Thu Nguyệt.

Vu Thu Nguyệt thấy mọi người đều đã đi cả, trong lòng vui mừng, muốn nhân cơ hội này nói vài lời ân ái với Hầu gia. Nàng ta ngẩng đầu, ánh mắt tình cảm quyến luyến gọi một tiếng: "Hầu gia…" Nhưng lại thấy Cận Thiệu Khang quay người, đuổi theo bóng Tưởng Nhược Nam.

"Hầu gia! Hầu gia!" Nàng ta giơ tay gọi liền hai tiếng những không thể níu kéo được bóng dáng cao lớn ấy. Bàn tay nàng ta từ từ buông xuống rồi nắm chặt thành đấm, nước mắt ầng ậc, hễ chớp một cái là sẽ rơi xuống ngay.

Vương thị đứng bên thấy vậy, vội vàng an ủi: "Biểu muội, đừng vội, đợi muội sinh được trưởng tử cho Hầu Phủ, tất cả sẽ tốt đẹp thôi. Vừa rồi muội không nghe thấy Thái phu nhân nói gì sao?"

Vu Thu Nguyệt ra sức gật đầu. Đúng, đợi nàng ta sinh được con trai, tất cả sẽ tốt đẹp thôi.

Lưu Tử Căng đứng bên cạnh nhìn tất cả những cảnh ấy, thở dài não nề, nhưng, y thì có thể làm gì chứ?

Tưởng Nhược Nam ra khỏi Cẩm Tú viện thì đi về phía Thu Đường viện, vừa rẽ đã nghe thấy giọng Cận Thiệu Khang vang lên phía sau.

"Nhược Lan, Nhược Lan."

Tưởng Nhược Nam dừng bước, quay người lại, thấy Cận Thiệu Khang đang đi nhanh về phía mình. Vừa đi đến gần, hắn đã cầm tay nàng, kéo nàng vào một góc khuất tĩnh lặng.

"Nhược Lan, là nàng nói hết với mẫu thân ư?" Hắn hỏi nàng.

Tưởng Nhược Nam cười cười, khẽ đáp: "Nếu thiếp có dũng khí ấy thì đã nói từ lâu rồi, còn phải đợi đến tận bây giờ sao?" Còn cần phải diễn kịch cùng chàng sao? Bị thiệt thòi bao lần về tay chàng như thế sao?

Rồi lại nói tiếp: "À phải, vừa rồi rất cảm ơn chàng đã nói giúp thiếp." Nói xong, nàng nhìn hắn cười cổ quái.

Cận Thiệu Khang biết nàng đang cười gì, tối qua hắn đã buông những lời như đinh đóng cột nhưng lại chẳng kiên trì được nổi một ngày. Nhưng nhìn nụ cười tươi tắn của nàng, trong lòng hắn lại rất vui, cảm giác đau đớn khó chịu tối hôm qua bỗng dưng biến mất. Thôi thôi, vì sự thoải mái dễ chịu của bản thân, hắn không muốn giận nàng nữa.

"Nàng cười gì, tiểu hồ ly vô lương tâm!" Hắn nhìn nàng.

"Tối qua chẳng phải chàng nói thiếp không tim sao?" Tưởng Nhược Nam bĩu môi, lại không kìm được bật cười.

Cận Thiệu Khang nhìn mãi nhìn mãi, không kìm được mà kéo nàng vào lòng, ôm nàng thật chặt. Tưởng Nhược Nam còn chưa kịp phản ứng, cả người đã rơi vào trong vòng tay của hắn. Vòng tay hắn vừa rộng rãi vừa vững chắc, trong ngực phát ra những tiếng đập thình thịch thình thịch, hơi đàn ông thân thuộc nhanh chóng bủa vây lấy nàng.

Tưởng Nhược Nam dựa vào lòng hắn, giây phút này, nàng quên cả phải giằng ra.

"Nhược Lan, nàng đừng cố chấp như thế được không, sinh cho ta một đứa con, được không?" Cằm hắn tì lên đỉnh đầu nàng day qua day lại, giọng hắn trầm ấm vang vọng bên tai nàng.

"Không được…" Tưởng Nhược Nam giằng ra khỏi vòng tay hắn, " Không được, Hầu gia, thiếp không làm được."

Nàng quay người bỏ đi.

"Nhược Lan, Thu Nguyệt sẽ sinh trưởng tử, đứa con đó sẽ kế thừa mọi thứ của ta. Nhược Lan, nếu nàng không có con, sau này nàng muốn thế nào?" Giọng hắn dường như nặng nề đau đớn. Hắn luôn muốn có con, nhưng vào giây phút hắn biết mình sắp có đứa con này, hắn lại chẳng hề thấy vui. Hắn vẫn luôn nghĩ nàng phải làm thế nào? Nàng phải làm thế nào…

Tưởng Nhược Nam dừng bước, "Trước kia thiếp rất sợ những chuyện này, nhưng giờ thiếp lại thấy những chuyện này không quan trọng đến thế." Nàng quay đầu lại nhìn hắn cười cười: "Nhưng thiếp là Tưởng Nhược Lan, thiếp sẽ có cách để sống tốt." Sau đó, nàng lại nói tiếp: "Hầu gia, những gì thiếp nói tối qua, chàng hãy suy nghĩ nghiêm túc một chút xem thế nào?"

"Chuyện gì?" Trái tim Cận Thiệu Khang khẽ run rẩy.

"Chúng ta tới gặp Hoàng thượng xin hủy bỏ hôn ước, có lẽ Hoàng thượng sẽ đồng ý." Hãy để mọi chuyện kết thúc ở đây.

Cận Thiệu Khang nhìn nàng, trái tim quằn quại đau đớn: "Nhược Lan, nàng hận ta lắm đúng không?"

Tưởng Nhược Nam lắc lắc đầu: "Không phải, thiếp chẳng hận Hầu gia chút nào hết, Hầu gia không làm sai điều gì, chỉ là thiếp không thể thích Hầu gia. Trước kia không thể, giờ lại càng không thể." Một khi thích hắn rồi thì sự đau khổ sẽ bắt đầu.

Mặt trời đột nhiên bị mây che khuất, cả bầu trời như tối lại, màu sắc u ám, giống hệt tâm trạng hắn lúc này.

Hắn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn dưới gốc cây ngô đồng kia, đôi mắt sáng như ngọc, đột nhiên hắn hiểu ra thế nào là đau lòng. Hắn cúi đầu, khóe miệng nhếch lên chua xót, trái tim và cổ họng như bị thứ gì đó đè xuống, nghèn nghẹn.

Nhìn bộ dạng của hắn, đôi mắt Tưởng Nhược Nam cũng tối đi.

Một lúc sau, hắn mới lên tiếng: "Nhược Lan, đây không phải chuyện đơn giản, đấy là thánh chỉ, nàng yêu cầu như thế chẳng phải nghi ngờ quyết định của Hoàng thượng ư? Làm trái thánh chỉ là tội chết. Nhược Lan, lẽ nào nàng thà phải chết cũng không muốn sống cùng ta?" Câu cuối cùng, hắn thốt ra một cách khó khăn.

Tưởng Nhược Nam xua xua tay: "Không phải không phải, thiếp rất sợ chết."

Tâm trạng dù khó chịu tới thế nào vẫn bị chọc cười bởi động tác đó của nàng, Cận Thiệu Khang đi đến vò vò tóc nàng. Hắn vò cho tóc nàng rối bung lên, sau đó lại kéo nàng ôm chặt vào lòng. "Nếu đã thế thì nàng hãy ở lại bên ta, ta sẽ không ép nàng, cả đời này ta sẽ bảo vệ nàng. Được không, Nhược Lan?"

Tưởng Nhược Nam dựa vào lòng hắn, suýt nữa thì buột miệng nói "vâng", nhưng nàng lại vội vàng nuốt xuống, nguyên nhân vì sao nàng nhất thời không hiểu.

Cuộc sống cứ thế trôi qua, mặc dù Cận Thiệu Khang nói đỡ cho Tưởng Nhược Nam trước mặt mọi người, nhưng trong lòng Thái phu nhân vẫn không thể bỏ qua cho Tưởng Nhược Nam được. Người con dâu này bỏ cũng không thể bỏ, đánh không thể đánh, bởi vì có liên quan tới Thái hậu, bà vẫn phải nể mặt. Nhưng cho dù là Thái hậu cũng không thể ngăn được quyết tâm thuần phục nàng dâu này của bà.

Bà vẫn cảm thấy muốn nàng dâu này hoàn toàn tâm phục khẩu phục, thì cần phải cho nàng hiểu về các nguy cơ. Vì vậy, thời gian này, bà ra sức đề cao Vu Thu Nguyệt, ví dụ bà tăng lượng bạc hàng tháng mà Vu Thu Nguyệt được nhận lên bằng với của Tưởng Nhược Nam, lý do, người ta mang thai, chi tiêu cũng sẽ nhiều hơn.

Miễn việc thỉnh an hàng ngày của Vu Thu Nguyệt, bất luận là tới Tùng Hương viện thỉnh an hay Thu Đường viện thỉnh an, lý do là, người ta đang mang thai, đi lại không tiện.

Những món ngon trong phủ đều chọn thứ tốt nhất đưa đến Cẩm Tú viện, sau đó mới tới lượt Tùng Hương viện và Thu Đường viện, lý do là, người đang mang thai, phải ăn nhiều thứ ngon thứ bổ.

Việc nàng hàng ngày phải tới chỗ Thái phu nhân học quản gia cũng bị Thái phu nhân hủy bỏ không tung tích, lần này Thái phu nhân chẳng buồn nêu lý do.

Những chuyện này, vì thời gian gần đây Cận Thiệu Khang bận rộn, mà Tưởng Nhược Nam cũng không tố khổ tới hắn, nên hắn hoàn toàn không biết chút gì.

Dần dần, đám kẻ dưới trong phủ cũng cảm thấy "hướng gió" đã đổi, các quản sự rồi kẻ ăn người ở hàng ngày phải tới thỉnh an nàng, dần dần cũng biến mất không tăm tích.

Người phụ nữ không có con sẽ không có tương lai, nếu đã như vậy, hà tất phải tới Thu Đường viện khiến người ở Cẩm Tú viện không vui?

Ánh Tuyết lén nói với Tưởng Nhược Nam: "Phu nhân, những người này chỉ coi trọng tiền tài và thế lực."

Tưởng Nhược Nam cười đáp: "Mặc kệ họ, giờ chúng ta vẫn không bị cắt đồ ăn, cái mặc, cũng chẳng bị cắt bạc hàng tháng, cần gì quan tâm tới việc họ coi trọng tiền tài hay thế lực."

Ánh Tuyết có chút lo lắng: "Nhưng phu nhân, sau này thì sao, ngộ nhỡ Vu di nương sinh con trai thật…"

Tưởng Nhược Nam lạnh lùng hừ một tiếng: "Cho dù cô ta có sinh một tá con trai, chỉ cần cô ta dám trèo lên đầu ta, thì lão nương ta cũng chẳng để cô ta yên!"

Phía bên kia, Trương ma ma cũng len lén hỏi Thái phu nhân: "Thái phu nhân, làm thế này nếu để Thái hậu biết, Thái hậu có…"

Thái phu nhân cũng lạnh lùng hừ môt tiếng: "Thái hậu dù có thương Nhược Lan tới đâu, nhưng không có quyền bắt Cận gia chúng ta phải tuyệt tử tuyệt tôn. Là Tưởng Nhược Nam không chịu động phòng với Hầu

gia, giờ ta hậu đãi quý thiếp đang mang thai, hậu đãi trưởng tôn của ta, Thái hậu có lý do gì mà trách mắng?"

Những lời này đều được bọn a hoàn hầu hạ bên cạnh Thái phu nhân chuyển đến tai Vu Thu Nguyệt, khiến Vu Thu Nguyệt nắm chắc phần thắng trong tay, từ đó về sau lại càng kiêu căng ngạo mạn.

Hôm nay, Vu Thu Nguyệt được Lệ Châu, Ngọc Liên đưa tới Hậu hoa viên đi dạo, gặp ngay Tưởng Nhược Nam đang đi tới.

Vu Thu Nguyệt vịn tay Lệ Châu, lặng lẽ nháy mắt với cô ta, sau đó đi thẳng về phía Tưởng Nhược Nam, nhưng lại làm như chẳng thấy nàng, vẻ mặt vô cùng khinh mạn.

Tưởng Nhược Nam nhìn nàng ta một cái, cũng chẳng thèm để ý, cùng Ánh Tuyết, Liên Kiều đi ngang qua người nàng ta.

Nhưng chính vào lúc đi ngang qua nhau ấy, Lệ Châu bên cạnh Vu Thu Nguyệt đẩy Liên Kiều một cái, khiến Liên Kiều không đứng vững, kêu "á" một tiếng rồi ngã ngửa ra đất.

Lệ Châu nhìn Liên Kiều cười nhạt, vẻ mặt cũng vô cùng khinh mạn, "Đi đường thì phải cẩn thận, không có mắt à? Ngộ nhỡ đụng vào di nương nhà chúng ta, đụng vào trưởng tôn trong bụng di nương, cẩn thận Thái phu nhân róc da ngươi đấy."

Liên Kiều không phục, lồm cồm bò dậy phản bác: "Bọn ta đi đường bọn ta, các ngươi đi đường các ngươi, con mắt nào của ngươi nhìn thấy ta đụng vào di nương?"

Lệ Châu trừng mắt: "Còn dám cãi!" Rồi giơ tay định tát vào mặt Liên Kiều.

Liên Kiều sợ hãi nhắm chặt mắt lại, bàn tay Lệ Châu mãi vẫn không thấy giáng xuống, Liên Kiều mở mắt nhìn, thấy cổ tay Lệ Châu đã bị phu nhân túm chặt, Lệ Châu đau đến trắng bệch cả mặt.

Ngay sau đó, Tưởng Nhược Nam buông tay, chẳng buồn chớp mắt, giang tay tát thẳng vào mặt Lệ Châu, khiến cô ta ngã lăn ra đất.

Lệ Châu lăn hai vòng trên đất rồi mới dừng lại được, sau đó òa lên khóc nức nở, lồm cồm bò dậy chạy đến bên Vu Thu Nguyệt, ôm lấy chân nàng ta: "Di nương, người phải thay nô tỳ làm chủ!"

Vu Thu Nguyệt giờ đang hung hăng kiêu ngạo, muốn tiêu diệt uy phong của Tưởng Nhược Nam, nhưng hôm nay không những chẳng diệt được uy phong của nàng, mà a hoàn hầu bên cạnh mình còn bị nàng đánh ngã lăn ra đất, nỗi uất ức đó sao nàng ta có thể nuốt được!

Ngay lập tức, nàng ta chỉ thẳng vào mặt Tưởng Nhược Nam, trừng mắt hét: "Ngươi dựa vào cái gì mà dám đánh a hoàn của ta?"

Tưởng Nhược Nam gạt tay cô ta ra, chau mày hỏi: "Ta ghét nhất là người khác chỉ vào mình!" Sau đó nhìn Lệ Châu đang ngồi dưới đất khóc nức nở, nước mắt nước mũi tèm lem, cười nhạt đáp:

"Ta dựa vào cái gì ấy hả? Chính là dựa vào con a hoàn ngu ngốc không não của ngươi gặp ta không những không hành lễ, mà còn dám gào thét trước mặt ta, còn dám đánh người của ta, cái tát đó là nó tự tìm!" Nói xong lại nhìn Vu Thu Nguyệt cười: "Sao nô tài với chủ nhân lại giống hệt nhau thế, đều thích chạy đến xin được ăn đòn?"

"Ngươi…" Vu Thu Nguyệt nhớ tới những chuyện trước kia nàng đã tát cô ta, tức tới toàn thân run lên bần bật, "Thái phu nhân đã nói…"

Tưởng Nhược Nam lập tức ngắt lời cô ta: "Không sai, Thái phu nhân đã nói ngươi không cần hành lễ với ta, nhưng không nói a hoàn của ngươi cũng không cần hành lễ. Giờ chúng lại dám thấy ta mà như không, sao, không coi trọng ta ra gì nữa hả?"

Vu Thu Nguyệt khoanh tay trước ngực, liếc xéo nàng một cái, cười nhạt hai tiếng, dường như muốn nói, ngươi dựa vào cái gì mà muốn ta coi trọng ngươi.

Tưởng Nhược Nam cũng chẳng giận, chỉ vào Lệ Châu và Ngọc Liên nói: "Bổn phu nhân phạt hai ngươi quỳ ở đây hai canh giờ."

Vu Thu Nguyệt lập tức gào lên: "Ngươi dựa vào cái gì…"

Tưởng Nhược Nam chẳng thèm để ý tới cô ta, chỉ nhìn Lệ Châu và Ngọc Liên lúc này vẫn đang hoang mang do dự, trầm giọng nói tiếp: "Các ngươi quỳ hay không quỳ?" Nói rồi nàng làm thế giơ tay lên.

Lệ Châu mặt vẫn còn đau rát, biết sự lợi hại của nàng, thấy nàng lại giơ tay lên, hai chân đã mềm nhũn quỳ sụp xuống. Ngọc Liên đứng bên thấy Lệ Châu quỳ, cũng sợ hãi trước uy phong của Tưởng Nhược Nam, bộp một tiếng quỳ ngay.

Vu Thu Nguyệt thấy hai a hoàn của mình vô dụng như vậy, tức tới tái xanh cả mặt. Tưởng Nhược Nam quay lại đám a hoàn của mình: "Liên Kiều, ngươi hãy đưa Vu di nương về Cẩm Tú viện, cẩn thận đừng để nàng ta ngã. Ánh Tuyết, ngươi ở đây trông bọn chúng, nếu chúng dám không quỳ đủ hai canh giờ, lập tức quay về bẩm báo cho ta biết."

Hai người cúi đầu vâng dạ, Liên Kiều đi đến bên cạnh Vu Thu Nguyệt, nói: "Di nương, xin mời!"

Vu Thu Nguyệt thấy Tưởng Nhược Nam quay người bỏ đi, không thể kìm được tức giận, gào lên sau lưng nàng: "Tưởng Nhược Lan, giờ ngươi dựa vào cái gì mà hống hách như vậy?"

Tưởng Nhược Nam nghe thấy câu đó chỉ cười nhạt một tiếng, quay đầu, đi đến bên cạnh cô ta, nhìn cô ta lạnh lùng đáp: "Vu Thu Nguyệt, ngươi dựa vào cái gì mà dám lớn tiếng với ta?" Nói rồi ánh mắt lướt xuống bụng cô ta, lại ngẩng đầu lên, nhướn mày nhìn cô ta hỏi: "Là vì đứa con này phải không?"

Vu Thu Nguyệt đột nhiên thấy sợ, tay ôm chặt bụng lùi lại phía sau hai bước, cảnh giác nói: "Ngươi muốn làm gì? Nếu ngươi dám làm gì con ta, Thái phu nhân và Hầu gia sẽ không tha cho ngươi!"

"Không đâu, không đâu…" Tưởng Nhược Nam giơ tay ra sờ bụng cô ta, khóe miệng nhếch lên cười kỳ dị, khiến Vu Thu Nguyệt sởn hết da gà.

Tưởng Nhược Nam nói, "Ngươi hãy nghỉ ngơi cho tốt, ăn nhiều một chút, ăn ngon một chút, ta đợi ngươi sinh ra một tiểu tử trắng mũm mĩm đáng yêu!"

Vu Thu Nguyệt bỗng thấy lạnh sống lưng, rồi lại giật lùi về phía sau một bước: "Ngươi… ngươi nói vậy là có ý gì?"

Sắc mặt Tưởng Nhược Nam sầm xuống, nhìn thẳng vào cô ta, nói từng từ từng chữ rõ ràng: "Vu Thu Nguyệt, ta đã cảnh cáo ngươi rồi phải không, đừng có tới gây sự với ta! Có ăn thì ăn, có mặc thì mặc, có con thì đẻ, ngươi cứ đẻ đi! Tại sao ngươi lại coi lời của ta như gió thoảng bên tai thế hả? Giờ ta không tới tìm ngươi gây rắc rối, ngươi nên đốt hương, đa tạ tổ tông phù hộ mới phải. Ngươi còn dám tới gây chuyện với ta? Không lẽ ngươi thật sự cho rằng, trong bụng ngươi có thêm một cục thịt thì ta sẽ sợ ngươi chắc! Tưởng Nhược Lan ta là ai, tại sao tới tận bây giờ ngươi vẫn chưa chịu hiểu?"

Nàng ép sát cô ta, giơ tay ra dí vào ngực cô ta, vừa dí vừa nói: "Giờ ta cảnh cáo ngươi lần cuối! Ngươi hãy sống cho tử tế an phận, giữ đúng bổn phận mà sinh đứa con này ra, thì có lẽ ta sẽ để nó được sống bên cạnh ngươi, nếu ngươi dám chọc tức ta, Vu Thu Nguyệt…"

Nàng nhìn chòng chọc vào cô ta, ánh mắt sắc như lưỡi dao, vừa lạnh vừa sắc: "Ngươi có tin không, đứa trẻ vừa ra đời, ta sẽ lấy danh nghĩa của ta, từ đó về sau, nó là con trai ta, ta dạy nó nói, dạy nó đi, dạy nó hận ngươi, dạy nó ghét ngươi, khiến nó cả đời này không nhận ngươi! Vu Thu Nguyệt, nếu không ngươi thử xem sao?"

Tưởng Nhược Nam cứ ép sát một bước, Vu Thu Nguyệt lại giật lùi một bước. Mỗi câu nàng nói, sắc mặt Vu Thu Nguyệt lại trắng bệch thêm vài phần, đến cuối cùng, cô ta đầu ướt mồ hôi, lưng cũng lạnh cóng.

Cô ta lắp ba lắp bắp đáp: "Ngươi… không… ngươi đừng có… dọa ta, ta… Ta là quý thiếp, ta có thể nuôi con của mình, Thái phu nhân… Thái phu nhân sẽ không cho phép ngươi!"

Tưởng Nhược Nam cười nhạt: "Được, nếu ngươi không tin, đến khi ấy ta sẽ khiến ngươi phải tin, ngươi đừng hối hận đấy!"

Vu Thu Nguyệt trong lòng thất kinh, chân mềm nhũn, cả người ngả ngửa ra sau, cũng may Tưởng Nhược Nam nhanh tay nhanh mắt kéo cô ta lại, cười nói: "Vu di nương, cẩn thận một chút, đừng làm ngã con trai

ta!"

Vu Thu Nguyệt sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, cả cơ thể khẽ run lên, nước mắt vòng quanh.

Nhìn thấy nước mắt của cô ta là Tưởng Nhược Nam đau đầu, nàng gọi Liên Kiều đỡ Vu Thu Nguyệt, cuối cùng ném lại một câu: "Muốn đấu với ta, thật không biết lượng sức mình!" Rồi quay người bỏ đi, không thèm nhìn cô ta thêm lần nào nữa.

Vu Thu Nguyệt nhìn theo bóng lưng Tưởng Nhược Nam rồi lại sờ lên bụng, đột nhiên cô ta mất hết sức lực, khuỵu xuống đất, may mà Liên Kiều và Ánh Tuyết kịp thời đỡ được.

Trong Tùng Hương viện, Thái phu nhân nghe xong những lời kể cùng khóc lóc của Vu Thu Nguyệt, bà thất kinh: "Nó thật nói như thế sao?"

81. Chương 81

Vu Thu Nguyệt ôm mặt khóc: "Thái phu nhân, những lời phu nhân nói có thật không? Lẽ nào con của con vừa sinh ra đã bị phu nhân cướp đi thật? Thái phu nhân, người phải thay con làm chủ chuyện này!"

Thái phu nhân ngực phập phồng vì tức giận, một lúc sau mới đáp: "Ngươi đừng lo, hãy yên tâm sinh con ra, ta tuyệt đối sẽ không để cô ta được như ý!" Nhưng lời nói của bà nghe chẳng vững vàng chút nào.

Vu Thu Nguyệt nhận ra điều đó, còn khóc to hơn.

Thái phu nhân bị tiếng khóc của cô ta làm cho phiền muộn, bất giác quát: "Nếu đã sợ cô ta như thế, đang yên đang lành chạy tới gây chuyện với cô ta làm gì?"

Vu Thu Nguyệt chẳng biết trả lời ra sao, chỉ khóc, trong lòng hận Tưởng Nhược Nam tới cực độ nhưng cũng phải nhẫn nhịn tới cực độ.

Tại sao, tại sao bản thân ta rõ ràng có chỗ dựa vững chắc thế này mà vẫn bị cô ta chèn ép không thể vùng lên? Lẽ nào Vu Thu Nguyệt ta cả đời này đều bị cô ta giẫm dưới chân hay sao?

Nghĩ đến đây, nước mắt tuôn ra như suối.

Ch ương 13

Những lời Tưởng Nhược Nam nói với Vu Thu Nguyệt ở Hậu hoa viên, vừa khéo bị mấy kẻ dưới đang quét dọn nghe thấy. Không lâu sau, tin này nhanh chóng lan truyền khắp Hầu phủ.

Buổi chiều hôm nay, mấy kẻ người dưới sau khi đã làm xong việc, bèn ngồi xổm dưới bóng một góc cây trò chuyện.

Một người phụ nữ lên tiếng trước: "Nghe nói gì chưa? Phu nhân hình như muốn cướp con của Vu di nương đấy."

"Có thể làm thế không?" Một người phụ nữ khác hỏi.

"Đương nhiên là có thể!" Một người với chất giọng the thé vung tay lên, thành công trong việc thu hút sự chú ý của mọi người: "Đứng sau phu nhân là ai chứ, là Thái hậu, là Hoàng hậu! Muốn cướp con của Vu di nương chẳng phải chỉ cần nói một câu thôi sao?"

"Nhưng cướp được rồi thì thế nào? Chỉ cần Vu di nương còn ở đây ngày nào thì đứa con cuối cùng cũng sẽ biết mẹ đẻ của nó là ai. Mẫu tử tình thâm, chỉ e đến khi ấy phu nhân lại trắng tay mà thôi."

Lời vừa dứt, những người còn lại đều gật đầu khen phải, nhưng lại có người nói: "Ngươi xem, giờ các quản sự trong phủ có ai không đến Cẩm Tú viện lấy lòng di nương, Thái phu nhân lại toàn tâm toàn lực bảo vệ người bên đó, có thể thấy sau này đó mới chính là chủ nhân thật sự của Hầu phủ."

"Đúng thế, nghe nói phu nhân vẫn chưa chịu động phòng với Hầu gia, để lâu sau này Hầu gia nguội lòng, dù phu nhân có cướp đứa con về nuôi bên mình, cũng chẳng có tác dụng gì với Thái phu nhân và Hầu gia, đứa con vẫn là do Vu di nương sinh."

"Đúng, lời này có lý, phụ nữ mà, cuối cùng vẫn phải có được trái tim của đàn ông mới an toàn. Sau này Vu di nương sinh con cho Hầu gia, chỉ e khi đó Hầu gia càng thương yêu, vốn di nương đã được sủng ái hơn phu nhân rồi mà…"

"Lưu Thái Gia, những lời này mà ngươi cũng dám nói, nếu để phu nhân nghe thấy cẩn thận người sẽ lột da ngươi!"

Lưu Thái Gia cười cười, "Ai dám khai ta ra, lão nương sẽ khai hết, chịu đòn thì tất cả cùng chịu!"

Mọi người cười rộ lên vui vẻ, đang cười, đột nhiên nghe tiếng quát từ phía sau: "Các ngươi đúng là lũ điêu nô, dám ngồi đây bàn tán linh tinh!"

Mọi người vô thức quay đầu lại, khi nhìn thấy người đứng sau mình thì như bị dội một gáo nước lạnh, hơi lạnh thấm tận vào trong xương.

Sau chỗ họ ngồi không xa. Hầu gia thân mặc triều phục hai tay chắp sau lưng uy nghiêm đứng đó, sắc mặt đen hơn đít nồi, ánh mắt sắc tới rợn người.

Đám hạ nhân sợ tới hồn bay phách lạc, lần lượt quỳ dưới đất, đập đầu cồm cộp, miệng xin tha mạng.

Cận Thiệu Khang tức tới toàn thân run rẩy, chỉ vào họ mà hét: "Các ngươi đúng là ác nô, lại dám điêu ngoa lén lút sau lưng chủ nhân, những lời như thế về phu nhân đến lượt nô tài các ngươi mở miệng chắc? Thật đáng chết! Ninh An, gọi người lại đây, mỗi kẻ đánh năm mươi trượng cho ta, phạt nửa năm bạc!"

Năm mươi trượng, chẳng phải muốn lấy mạng người ta hay sao? Đám hạ nhân đập đầu xin tha mạng, khóc lóc thảm thiết, nước mắt nước mũi tèm lem.

Cận Thiện Khang không buồn để tâm, quay đầu nói với Ninh An, "Ngươi ở đây canh, thiếu một trượng ta sẽ hỏi ngươi!"

"Vâng." Đã lâu Ninh An không thấy chủ tử nổi nóng như thế, ngay lập tức hắn không cả dám thở mạnh.

Cận Thiệu Khang quay người bỏ về Sở Thiên các, không lâu sau, Ninh An quay về bẩm báo.

Vừa bước vào thư phòng đã thấy Hầu gia đứng bên cửa sổ nhìn cảnh sắc bên ngoài ngẩn ngơ.

Ninh An hạ giọng thưa, thấy chủ nhân không có phản ứng gì, thời gian gần đây chủ nhân của hắn thường xuyên như thế, thường xuyên ngẩn ngơ, thỉnh thoảng còn cười ngây ngốc, đôi khi lại để lộ thần sắc u buồn, hoàn toàn không còn nghiêm túc lạnh lùng như trước nữa, khiến tên tùy tùng thân cận là hắn đây chẳng biết đường nào mà lần.

Đang định quay người đi ra, lại nghe vị chủ nhân đang nghệt mặt trước cửa sổ kia đột nhiên lên tiếng: "Ninh An, có lẽ ngươi cũng nghe được chút tin tức gì phải không?"

Ninh An quay người lại: "Không biết Hầu gia là hỏi…"

"Về phu nhân, thời gian này ta đi sớm về muộn, cũng không đến Thu Đường viện, rốt cuộc trong phủ đã xảy ra chuyện gì? Ta không rõ nhưng chắc chắn ngươi đã nghe thấy gì đó."

Ninh An cúi đầu khẽ đáp: "Về phu nhân, nô tài đúng là có nghe thấy một số chuyện…"

"Giờ hãy mau nói cho ta nghe, chi tiết."

Tối đó, Cận Thiệu Khang đến Thu Đường viện.

A hoàn trong viện thấy Cận Thiệu Khang đến thì vui mừng ra mặt. Thời gian này Thu Đường viện bị lạnh nhạt, mọi người đều hiểu, việc Hầu gia đến đây tối nay rất quan trọng. Đặc biệt là Liên Kiều và Hoa Anh đều biết hôm đó Hầu gia tức giận bỏ đi, nhìn thấy Hầu gia lại chịu đến vào lúc then chốt thế này, cảm động suýt rơi nước mắt.

Cận Thiệu Khang vào phòng, Tưởng Nhược Nam bước lên hành lễ. Cận Thiệu Khang nhìn nàng, thấy nàng vẫn vui vẻ hoạt bát, thần sắc tươi tắn, trái tim đang treo tít trên cao của hắn bỗng rơi về nơi xa xôi.

Hình như hắn quá lo lắng rồi thì phải, người con gái này, dù trong bất kỳ tình huống nào cũng đều có thể cười vui vẻ mà sống.

Thời gian đầu chính hắn cũng chú ý đến nàng vì sự đặc biệt đó, sao hắn lại quên rồi?

"Hầu gia, Hầu gia đã dùng cơm tối chưa?" Tưởng Nhược Nam cười hỏi hắn.

Cận Thiệu Khang cười không đáp, lẳng lặng nhìn nàng. Liên Kiều vốn mang nước vào, thấy thần sắc của Hầu gia như vậy, lại lặng lẽ lui ra.

"Trước khi tới đây ta đã chuẩn bị nghe nàng chế nhạo mình, nhưng nàng lại chẳng nhắc đến, thật khiến ta có chút thất vọng." Cận Thiệu Khang cười đáp.

Tưởng Nhược Nam nhớ đến câu chàng từng nói sẽ coi mình như không tồn tại, cũng cười cười, khẽ đáp: "Thiếp biết Hầu gia hôm nay đến đây vì muốn tốt cho thiếp, sao thiếp có thể cười Hầu gia được? Nhược Lan không phải người không biết tốt xấu như thế." Nói thật lòng, hoàn cảnh hiện giờ của nàng, có được sự ủng hộ chống đỡ của hắn đúng là chuyện tốt. Hắn chịu đến, đương nhiên nàng sẽ không đuổi hắn đi.

Cận Thiệu Khang bây giờ mới biết thì ra ý tốt của mình đối phương đã hiểu, đúng là một chuyện đáng mừng. Lòng hắn thấy ấm áp, hắn không kìm được bước lên trước một bước, kéo nàng vào lòng mình.

Tưởng Nhược Nam dựa vào lòng hắn trợn mắt, "con khỉ" chết tiệt này, càng ngày càng thành thạo trong việc "sờ mó" nàng, càng ngày càng tự nhiên. Định giơ tay đẩy hắn ra, nhưng khi chạm vào ngực hắn rồi, lại chẳng có chút sức nào!

Một lát sau, nàng buông tay, bĩu bĩu môi, thôi, nể tình chàng chấp nhận tới nghe thiếp chế nhạo cười cợt, cho chàng ôm một lát đấy!

Cận Thiệu Khang thấy nàng ngoan ngoãn chẳng giằng ra, trong lòng vui mừng, cánh tay siết càng chặt hơn.

Hai người cùng ăn cơm tối, tắm rửa, thấy không còn sớm nữa bèn lên giường nằm trò chuyện.

Không biết tại sao, Tưởng Nhược Nam không còn phòng bị hắn như thời gian đầu nữa, có lẽ nàng biết, hắn sẽ không làm tổn thương mình. Nàng nằm nghiêng xoay mặt về phía hắn, dùng tay chống đầu, Cận Thiệu Khang nằm đối diện cũng tư thế ấy, hai mái tóc dài thả xuống, lặng lẽ quấn lấy nhau.

"Thời gian này Hầu gia bận lắm phải không, rất ít khi gặp chàng."

"Nàng muốn gặp ta lắm sao?" Cận Thiệu Khang nhìn nàng cười, đôi mắt màu nâu lấp lánh.

Tưởng Nhược Nam khóe miệng giật giật, "Xì, Hầu gia chàng cũng thật yêu bản thân mình quá đấy!"

"Yêu bản thân?" Cận Thiệu Khang nghiêng đầu suy nghĩ, "Từ này mới mẻ quá!"

"Có phải dùng nó để mô tả về chàng quá thích hợp không?"

Cận Thiệu Khang chau mày, "Nàng nói như thế làm ta thấy nó chẳng phải từ gì tốt đẹp!"

"Ha ha." Tưởng Nhược Nam toét miệng cười, đôi môi đầy đặn cong lên thành một vòng cung đẹp gợi cảm, khiến hắn bất giác muốn hôn lên đó.

Nhưng, hắn lại không có động tĩnh gì, hai người nằm đối diện với nhau trò chuyện nhìn thì có vẻ nhẹ nhàng, thoải mái. Chỉ là trong lòng hắn rất nặng nề, có những chuyện hắn không muốn để ý, không buồn để ý, thế mà ở trước mặt nàng, những chuyện này vô thức lại biến thành một hòn đá đè nặng lên trái tim, khiến hắn không thể thoải mái nhẹ nhàng như vẻ ngoài thể hiện.

Ví dụ như thiếp thất của hắn, ví dụ như đứa con kia. Những chuyện này vốn trong mắt hắn là hết sức hiển nhiên, hết sức đương nhiên, nhưng nay lại biến thành cái gai trong lòng. Hắn thậm chí còn từng nghĩ, nếu như không có thì tốt, sao hắn lại thay đổi nhiều như vậy?

"Nhược Lan, những chuyện mà mẫu thân làm khiến nàng rất khó chịu phải không, tại sao nàng lại không nói với ta?" Hắn khẽ hỏi, nếu không phải hôm nay hắn về sớm nghe được những lời ấy, thì hắn sẽ không biết những chuyện này.

Tưởng Nhược Nam lắc lắc đầu: "Không buồn, không khó chịu, thiếp nghĩ trong lòng mẫu thân còn khó chịu hơn thiếp. Bà đối với thiếp rất tốt, nhưng thiếp lại giấu bà, lừa dối bà lâu như vậy, sao bà có thể không giận? Những gì bà làm thiếp đều hiểu được."

Thái phu nhân là một người phụ nữ phong kiến điển hình, bà coi đàn ông là trời, con cái vô cùng quan trọng. Bản thân nàng danh là chính thất, nhưng lại không sinh đích tử, không giận mới lạ.

Cận Thiệu Khang cười dịu dàng, bất giác giơ tay sờ sờ lên tóc mai của nàng, cảm nhận được sự kháng cự, lại rụt tay về.

Hắn nói tiếp: "Nàng muốn đưa con của Thu Nguyệt về viện tử nuôi sao? Đây cũng là một ý hay, sau này đứa bé sinh ra sẽ lớn lên bên nàng, có ta ở đây, chẳng ai dám nói gì đâu."

Tưởng Nhược Nam nhìn hắn: "Chàng không sợ Vu di nương đau lòng, buồn bã hay sao?" Chẳng giống hắn gì cả.

Cận Thiệu Khang cụp mắt, trầm mặc hồi lâu mới buồn buồn nói: "Nhược Lan, ta chẳng nghĩ được nhiều đến thế…"

Giọng nói nhẹ nhàng vang lên trong không gian tĩnh mịch, vang vọng trong đầu nàng, dư âm của nó còn vang mãi, vang mãi không thôi. Tưởng Nhược Nam chỉ cảm thấy như trái tim mình bị ai đó cắn một miếng, buồn buồn tê tê đau đau.

Giống như muốn che giấu tâm trạng lúc này, nàng bật cười, làm bộ thoải mái đáp: "Thiếp chẳng thèm nuôi con cô ta, thiếp chỉ dọa cô ta mà thôi, để tránh cô ta cứ tới tìm thiếp gây sự, thiếp không kiên nhẫn để đối phó với cô ta hết lần này tới lần khác! Mặc dù thiếp không ngại cho cô ta mấy cái bạt tai, nhưng đánh mãi, tay cũng đau đúng không? Dọa cô ta như thế, sau này cô ta thấy thiếp sẽ biết tránh đường khác mà đi, thiếp có được sự yên tĩnh mình cần!"

Nàng dừng lại, rồi nói tiếp: "Con cái phải do chính mẹ đẻ nuôi mới tốt được, không ai có thể thay thế được vị trí của người mẹ. Không phải ai cũng có phúc phận ấy đâu, rõ ràng đấy là phúc, rõ ràng có mẹ, nhưng lại không được lớn lên bên mẹ là một việc vô cùng tàn nhẫn. Thiếp chỉ là nói thế thôi, nói cho sướng miệng để lòng thoải mái. Mặc dù thiếp cũng chẳng phải người tốt đẹp gì, mặc dù đôi khi cũng vì bản thân mình mà làm tổn thương người khác, nhưng những chuyện giành con cướp cái thiếp không làm được." Không ai hiểu hơn nàng về nỗi bi ai của việc không có mẹ.

Cận Thiệu Khang lặng lẽ nhìn nàng, ánh nến phía sau lưng phủ lên người nàng một màu hồng nhạt, khiến nàng toát lên vẻ đẹp dịu dàng tĩnh lặng, mê hoặc vô cùng, "Nhược Lan, nếu đến nàng cũng không được coi là người tốt thì thế gian này không có người tốt nữa rồi." Cận Thiệu Khang vươn người tới, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên đôi mắt sáng ngời của nàng.

Ngay sau đó liền mấy ngày, Cận Thiệu Khang đều đến nghỉ ở Thu Đường viện, dùng hành động thực tế để cảnh cáo tất cả mọi người trong Hầu phủ về địa vị của Tưởng Nhược Nam trong lòng hắn. Chuyện hắn vì Tưởng Nhược Nam mà phạt đánh đòn những kẻ hạ nhân kia cũng được truyền ra. Như thế khiến tương lai của Hầu phủ càng thêm rối rắm, nhưng có một điểm mà mọi người đều nhận ra, lúc này trong lòng Hầu gia, phu nhân vẫn chiếm một vị trí vô cùng quan trọng. Bất luận sau này ra sao, thì giờ đây, đắc tội với người của Thu Đường viện không phải hành động sáng suốt.

Mặt khác, chuyện Tưởng Nhược Nam không chịu động phòng và Vu Thu Nguyệt mang thai đã lan khắp kinh thành, không lâu sau trong cung biết tin này. Thái hậu vừa kinh ngạc vừa tức giận cho truyền Tưởng Nhược Nam, Cận Thiệu Khang cùng Thái phu nhân vào cung.

Từ Ninh cung.

Thái hậu vận triều phục, ngồi trên ghế phượng, vẻ mặt âm trầm, sự uy nghi lộ rõ.

Tưởng Nhược Nam, Cận Thiệu Khang, Thái phu nhân cùng quỳ dưới đất.

"Cận môn Hoàng thị, ngươi bất mãn với thánh chỉ ban hôn của Hoàng thượng?" Thái hậu nhìn Thái phu nhân trầm giọng hỏi.

Thái phu nhân vội vàng dập đầu: "Thần phụ không dám."

"Nếu đã như vậy, tại sao Nhược Lan được đón về Hầu gia chưa đầy nửa năm, thiếp thất đã mang thai? Ngươi có biết rõ như thế là coi thường Hoàng gia?" Giọng Thái hậu càng lúc càng sắc.

Tưởng Nhược Nam thầm lặng tặc lưỡi, bình thường Thái hậu dịu dàng ôn hòa, nhưng một khi người nổi giận cũng thật đáng sợ. Không biết lát nữa khi người biết nàng không chịu động phòng với phu quân, người sẽ trừng phạt nàng thế nào?

Nói cho cùng, Tưởng Nhược Nam có thể ưỡn ngực thẳng lưng đường hoàng sống trong Hầu phủ cho tới bây giờ đều là nhờ vào Thái hậu. Ngộ nhỡ đến Thái hậu cũng không ủng hộ nàng nữa thì nàng thật không biết phải làm thế nào.

Thái phu nhân thái độ vẫn rất đúng mực: "Thái hậu, thần phụ tuyệt đối không có ý đó."

Sắc mặt Thái hậu cũng dịu xuống, "Nếu đã như vậy, ngươi hiểu nên làm thế nào rồi đấy." Nếu Vu thị không phải là quý thiếp do Hoàng thượng đích thân sắc phong thì cô ta sớm đã nhận được một ly rượu độc rồi chôn thân nuôi cỏ trong vườn của Hầu phủ rồi, cần gì phải phiền phức thế này?

Tưởng Nhược Nam giật thót, Thái hậu nói vậy là có ý gì? Lẽ nào người muốn Thái phu nhân bỏ đứa con trong bụng Vu Thu Nguyệt đi?

Thái phu nhân ngẩng đầu nhìn Thái hậu: "Thái hậu, thần phụ không thể làm như thế!"

Thái hậu đập mạnh vào tay vịn ghế phượng một cái: "To gan! Cận môn Hoàng thị, ngươi dám đối đầu với ai gia?"

"Thái hậu, thần phụ từ xưa tới nay đối xử ưu ái, thương yêu Nhược Lan, vẫn mong Nhược Lan sẽ sinh trưởng tử cho An Viễn Hầu. Nhưng vừa mới đây, thần phụ phát hiện ra rằng đứa con dâu mình thương yêu lại dám từ chối động phòng với An Viễn Hầu. Điều này cho thấy, Nhược Lan chưa từng coi mình là người Cận gia. Trong vòng sáu tháng khi chính thất về, thiếp thất không được có thai, điều này không sai, nhưng đây là nếu chính thất một lòng một dạ với nhà chồng, giờ thiếp thất vẫn đang trong thời kỳ uống thuốc tránh thai mà vẫn có thai, cho thấy đó là ý trời, Nhược Lan không coi mình là con dâu của Hầu phủ, thì tại sao thần phụ lại không thể giữ đứa bé mà ông trời ban cho Hầu phủ kia lại?"

Nói rồi, Thái phu nhân dập đầu, "Thái hậu là người nhân từ, xin hãy niệm tình con trai thần phụ tuổi còn nhỏ đã phải ra chiến trường, mấy năm nay lại một lòng một dạ sống chết vì triều đình, tận tâm tận lực, đến bây giờ vẫn chưa có mụn con nào. Xin Thái hậu rủ lòng từ bi, cho Cận gia giữ lại chút máu mủ đó để kế thừa hương hỏa."

Thái phu nhân nói những lời đó với ngữ điệu không nhanh không chậm, không cao cũng không thấp nhưng từ nào chữ nào cũng đanh thép, mạnh mẽ, khiến Thái hậu nhất thời im lặng, cũng khiến Tưởng Nhược Nam thầm phục trong lòng.

Có thể giữ được khí độ ấy trước mặt người cầm quyền, quả không hổ là chủ nhân Hầu phủ!

Dù là lão Hầu gia đã tạ thế hay An Viễn Hầu bây giờ, họ đều là những người có công lớn đối với triều đình. Hơn nữa Cận gia từ xưa tới nay luôn ở trong tình trạng độc đinh, điều này mọi người ai cũng biết, giờ lời nào của Thái phu nhân cũng nhắm vào việc giữ hương hỏa cho Cận gia, khiến Thái hậu chẳng có lý gì không niệm tình. Huống hồ, cách làm của Tưởng Nhược Nam là không thể chấp nhận được.

Nhưng dù thế nào, Thái hậu cũng quyết không thể để Nhược Lan chịu ấm ức ở Cận gia. Thiếp thất lại sinh thứ trưởng tử trước không thể ảnh hưởng đến thể diện, mà quan trọng hơn cả là sau này sẽ gây ra rất nhiều phiền phức. Sức khỏe Thái hậu lại không tốt, không biết sống được bao lâu nữa, vì vậy khi còn sống, bà quyết quét sạch mọi trở ngại ngáng đường Tưởng Nhược Nam.

"Hoàng thị, ngươi luôn miệng nói là Nhược Lan không chịu động phòng với An Viễn Hầu, nhưng theo những gì ai gia biết lại không phải thế." Thái hậu nhìn Tưởng Nhược Nam, hỏi rành rọt: "Nhược Lan, rốt cuộc là ngươi không chịu động phòng với An Viễn Hầu, hay An Viễn Hầu không muốn động phòng với ngươi? Ngươi hãy nói rõ cho ai gia nghe!"

82. Chương 82

Lời vừa dứt, Thái phu nhân trong lòng nổi giận. Thái hậu muốn đen trắng đảo lộn hay sao? Nhưng dù Thái hậu có muốn tráo đổi thì bà có thể làm được gì?

Thái phu nhân cúi đầu nén giận, hai tay nắm chặt lại thành đấm. Bà quay đầu sang nhìn Tưởng Nhược Nam, ánh mắt như bắn ra lửa. Có Thái hậu bảo vệ như thế, cô ta còn không mau nhân cơ hội này mà đổ tội lên Hầu gia ư? Lẽ nào sau này toàn bộ Hầu phủ từ trên xuống dưới còn phải nhìn sắc mặt cô ta mà sống hay sao? Lẽ nào cô ta muốn chuyên sủng thì cô ta sẽ được như ý nguyện?

Tâm trạng của Cận Thiệu Khang vô cùng phức tạp, ý của Thái hậu đã rất rõ ràng, người không chấp nhận đứa con trong bụng Vu Thu Nguyệt. Nếu hắn thừa nhận tất cả thì sẽ giúp Nhược Lan gánh được một phần tội lỗi, nhưng đứa con đó e rằng sẽ không thể giữ được…

Nó, dù sao cũng là cốt nhục của hắn…

Tất cả mọi người đều im lặng, đại điện bị bao trùm bởi một bầu không khí nặng nề.

Tưởng Nhược Nam ngẩng đầu nhìn Thái hậu, Thái hậu cũng nhìn nàng đăm đăm, trong ánh mắt rõ ràng là đang ra ám hiệu.

"Nhược Lan, hãy nói cho ai gia biết, là An Viễn Hầu không chịu động phòng cùng ngươi, đúng không?" Chỉ cần đổ hết tội lỗi lên đầu An Viễn Hầu thì Thái hậu có thể ngang nhiên tước đoạt quyền sống của đứa con trong bụng Vu Thu Nguyệt.

Câu nói này chẳng phải là một ám hiệu rất trần trụi rõ ràng hay sao?

Nhưng ai dám nói Thái hậu sai chứ?

"Thái hậu." Tưởng Nhược Nam dập đầu trước bà, "Không liên quan tới An Viễn Hầu, là Nhược Lan không chịu động phòng cùng chàng."

Mặc dù nàng rất ghét Vu Thu Nguyệt, nhưng nàng không có lý do gì để giết đứa con của cô ta. Bản thân nàng không chịu động phòng với Cận Thiệu Khang, lẽ nào cũng định loại bỏ cả con của chàng? Như thế thì ngang ngược quá!

Thái phu nhân nhìn nàng với ánh mắt ngỡ ngàng, còn Cận Thiệu Khang ngoài mặt không có biểu hiện gì đặc biệt, dường như hắn đã biết nàng sẽ nói như thế.

Thái hậu không ngờ Tưởng Nhược Nam trả lời thế này, bà chau mày, hít một hơi thật sâu, sau đó nhìn Tưởng Nhược Nam, nhấn mạnh thêm lần nữa: "Nhược Lan, ngươi đừng sợ, cứ nói thật với ai gia, tất cả đã có ai gia đứng ra thay ngươi làm chủ!"

Tưởng Nhược Nam lại dập đầu trước Thái hậu thêm lần nữa: "Thái hậu, Nhược Lan nói thật, là Nhược Lan không muốn động phòng với Hầu gia."

Thái phu nhân quay đi, vẻ mặt đã dịu xuống vài phần.

Lúc này, Cận Thiệu Khang quỳ bên cạnh bỗng lên tiếng: "Thái hậu, chuyện này đều do vi thần mà ra, là trước đó vi thần đã làm tổn thương Nhược Lan, Nhược Lan mới như thế, mong Thái hậu đừng trách phạt Nhược Lan, tất cả mọi tội lỗi, vi thần xin gánh chịu."

"Khang nhi, không được nói bừa!" Thái phu nhân vội ngăn cản.

Tưởng Nhược Nam cũng kéo kéo tay áo hắn, Cận Thiệu Khang quay sang nhìn nàng, cười dịu dàng an ủi, giống như đang nói, yên tâm đã có ta ở đây.

Thái hậu mím môi im lặng, ánh mắt lạnh lùng quét qua người bọn họ. Một lúc sau, bà ngẩng đầu lên, đập vào tai ghế, trầm giọng quát: "Hoàng thị, An Viễn Hầu, các ngươi tạm thời lui ra ngoài. Nhược Lan, ngươi ở lại, ai gia có chuyện muốn hỏi ngươi."

Hai người y lời lui ra. Tưởng Nhược Nam vẫn quỳ dưới đất.

Thái hậu bước khỏi ghế phượng, từ từ đi tới bên Tưởng Nhược Nam.

"Xem ra ai gia đã làm tiểu nhân uổng công rồi. Lẽ nào con không hiểu tâm ý của ta? Vừa rồi con chỉ cần phụ họa một câu, ta sẽ giúp con trừ bỏ đứa bé ấy!"

Tưởng Nhược Nam ngẩng đầu nhìn Thái hậu, dịu dàng đáp: "Thái hậu, Nhược Lan hiểu tấm lòng người muốn bảo vệ Nhược Lan, Nhược Lan biết Thái hậu làm vậy hoàn toàn là vì mình."

"Nếu đã biết, tại sao con không làm theo lời ta?"

Tưởng Nhược Nam dập đầu: "Thái hậu, nếu người thật sự muốn tốt cho Nhược Lan, xin người hãy hứa với con một chuyện."

Thái hậu khẽ thở dài: "Thời cơ tốt đã qua đi, giờ ai gia còn có thể làm gì cho con nữa?"

Tưởng Nhược Nam nhìn Thái hậu, nói rõ ràng từng chữ từng chữ: "Thái hậu, xin hãy giúp con hủy bỏ hôn ước giữa con và An Viễn Hầu. Con biết chúng con là do thánh chỉ ban hôn, muốn hủy hôn rất khó, nhưng, nhất định là có cách, đúng không ạ?" Sự đến nước này chính là cơ hội tốt để ly hôn.

"Con nói gì? Hủy hôn?" Thái hậu mở to mắt nhìn nàng, "Trước kia chẳng phải con một lòng một dạ muốn được gả cho hắn, giờ thánh chỉ đã ban, hôn sự đã xong, con lại muốn hủy hôn? Nhược Lan, đây không phải trò chơi, con không được gây chuyện!"

Tưởng Nhược Nam nắm chặt gấu váy của Thái hậu, vội vàng nói: "Thái hậu, con không gây chuyện. Trước kia Nhược Lan không suy nghĩ thấu đáo, do bốc đồng nhất thời nên mới cầu xin Hoàng thượng ban chỉ, nhưng sau khi gả về Hầu phủ đã biết rằng chuyện này khác xa với những gì mình tưởng tượng. Thái hậu, Nhược Lan muốn được giống như mẫu thân, tìm một người chồng toàn tâm toàn ý với mình, An Viễn Hầu giờ có vợ có con, Nhược Lan không muốn ở bên hắn nữa."

"Nhược Lan…" Thái hậu đột nhiên cúi xuống dỗ nàng dậy, giọng bà bỗng trở nên dịu dàng, "Trên thế giới này… trên thế giới này đâu được mấy nam tử giống cha con." Thái hậu quay mặt đi, khóe mắt ươn ướt.

"Thái hậu…" Tưởng Nhược Nam lấy lạ, sao mỗi lần nhắc đến cha nàng tâm trạng của Thái hậu lại kích động như vậy?

Phải một lúc lâu sau bà mới định thần được, quay đầu lại, kéo tay Tưởng Nhược Nam nói: "Nhược Lan, trước kia thánh chỉ là do con cầu xin Hoàng thượng trước mặt mọi người, giờ con lại muốn hủy bỏ. Con tưởng thánh chỉ ban ra chỉ là để vui thôi hay sao, nếu Hoàng thượng nhận lời, e rằng văn võ bá quan không chịu ngồi yên. Thánh chỉ đâu phải thứ con muốn xin là xin, muốn hủy là hủy. Hơn nữa, lý do của con không hợp tình hợp lý, đến khi ấy các văn võ bá quan sẽ xin Hoàng thượng trị tội con bất kính. Nhược Lan, chuyện này mà đồn ra ngoài, kết quả thế nào ta cũng khó lòng không chế!"

"Nghiêm trọng như vậy sao?" Tưởng Nhược Nam ngẩn người. Mặc dù nàng muốn hủy hôn, muốn tự do, nhưng không có ý định mang tính mạng mình ra để đổi.

"Đây là thánh chỉ, con tưởng nó chỉ là tờ giấy bình thường thích hủy là hủy? Chuyện này nói với ta thôi, không được nhắc tới trước mặt người khác!" Sắc mặt và giọng điệu của Thái hậu đều rất nghiêm túc.

"Lẽ nào cả đời này con đều phải ở lại Hầu phủ?" Tưởng Nhược Nam cúi đầu lẩm bẩm.

"Ta thấy An Viễn Hầu đối với con cũng không phải hoàn toàn vô tình vô nghĩa, nếu không đã không đỡ lời cho con. Còn về thiếp thất kia…"

Thái hậu vỗ vỗ vai nàng: "Dù là gả vào đâu cũng không tránh khỏi cảnh tam thê tứ thiếp, dù con hủy hôn rồi gả vào chỗ khác, lẽ nào con không phải đối mặt với vấn đề ấy nữa? Không chừng còn nghiêm trọng hơn."

Tưởng Nhược Nam ảo não, đã không còn sức mà trả lời Thái hậu nữa.

Thái hậu nói tiếp: "Ta thấy An Viễn Hầu chỗ nào cũng tốt, chỉ có đứa con sắp ra đời kia là phiền phức. Nhưng không sao, lần này không được, lần sau chúng ta sẽ lại nghĩ cách."

Tưởng Nhược Nam lắc đầu: "Không cần đâu, Thái hậu không phải lo đứa bé đó. Cho dù đứa trẻ đó không còn, ai dám đảm bảo sẽ không còn đứa tiếp theo? Đối với con mà nói, có trưởng tử hay không cũng chả khác nhau là mấy. Trẻ con vô tội, cứ để mặc nó đi ạ."

Thái hậu nhìn nhìn nàng, sau đó ôm nàng vào lòng, "Con gái, sao con lại giống hệt cha con thế, đều bướng bỉnh như vậy, đều dễ dàng mềm lòng như vậy, con bảo ta phải làm thế nào đây?" Bà ôm Tưởng Nhược Nam, đôi mắt thẫn thờ nhìn về phía trước, tâm trạng cũng trôi tới nơi xa xôi.

…

“Sai Di, dù kết quả thế nào, tình cảm ta dành cho nàng vĩnh viễn không thay đổi.”

“Sai Di, tại sao nàng lại làm vậy, nàng biết rõ trong lòng ta chỉ có nàng, nàng làm như vậy là đã hại Liễu Nhi.”

“Sai Di, nàng đừng khuyên ta nữa, nàng muốn Liễu Nhi thay nàng ở bên cạnh ta, giờ Liễu Nhi đã chết, trái tim của ta cũng chết rồi. Ta chỉ muốn sống yên ổn nuôi Nhược Lan lớn, thỉnh thoảng nhìn con bé, ta lại nghĩ, suýt chút nữa thì nó đã là con của chúng ta rồi…”

“Sai Di, cuộc đời này chỉ cần có những hồi ức về nàng là ta đã thỏa mãn, sau khi ta chết, hãy giúp ta chăm sóc cho Nhược Lan…”

Bá Viễn, Bá Viễn, chàng nhìn xem, Nhược Lan cũng si tình y như chàng vậy, ta có lỗi với chàng, nhưng ta nhất định sẽ bảo vệ được Nhược Lan…

Bá Viễn…

Thái hậu trong lòng đau khổ, không kìm được nước mắt lã chã rơi.

***

Ra khỏi Từ Ninh cung, Tưởng Nhược Nam thấy Cận Thiệu Khang đứng đợi bên ngoài, không trông thấy Thái phu nhân đâu nữa.

Tưởng Nhược Nam đi đến, hỏi: “Mẫu thân đâu?”

Cận Thiệu Khang đáp: “Người về trước rồi.” Lại hỏi: “Thái hậu không trách phạt nàng chứ?”

Tưởng Nhược Nam lắc đầu: “Không.”

Cận Thiệu Khang đáp: “Chuyện vừa rồi cảm ơn nàng.”

Tưởng Nhược Nam biết ý hắn muốn nhắc đến việc mình đã nói sự thật, bởi vì vậy nên đứa con trong bụng Vu Thu Nguyệt mới thoát nạn. Tưởng Nhược Nam nhìn hắn, thầm nghĩ, rốt cuộc thì máu mủ ruột rà, trong lòng hắn vẫn không thể không để tâm tới đứa bé kia.

Thực ra con người Cận Thiệu Khang không phải không có ưu điểm, nếu không phải hắn đã có thiếp thất, nàng cũng sẽ cùng hắn sống vui vẻ suốt cuộc đời. Nhưng giờ hắn không những có thiếp thất, mà còn có cả con rồi, giữa nàng và hắn căn bản không thể tiến thêm được nữa.

Chẳng có cách nào để hủy hôn, số nàng sao lại khổ thế này?

Nàng quay người cúi đầu đi về phía trước, “Không còn sớm nữa, chúng ta cũng về thôi.”

Cận Thiệu Khang bước nhanh tới bên nàng, sau đó bước chậm lại đi song song cùng nàng.

Hai người chầm chậm đi tới con đường nhỏ lát đá, do cây bên đường rủ bóng, nên nơi này rất mát mẻ. Ánh mặt trời vàng rực xuyên qua kẽ lá rót xuống người họ, ánh nắng nhảy nhót, loang dần loang dần.

Hai người cùng đi với nhau một quãng đường dài nhưng không ai lên tiếng, suốt dọc đường họ im lặng, thỉnh thoảng gió thổi qua tán lá khẽ tạo ra những âm thanh xao xác, không biết có tiếng cô gái nào đó cười từ nơi xa vọng lại.

Cuối cùng, Cận Thiệu Khang không kìm được lên tiếng phá vỡ sự im lặng: “Chuyện gì thế, sao không có chút tinh thần nào vậy?”

Tưởng Nhược Nam lắc lắc đầu, vốn định nói không sao, nhưng nghĩ thế nào lại ngẩng đầu lên nói với hắn: “Hầu gia, vừa rồi thiếp có nhắc tới việc hủy hôn của chúng ta với Thái hậu.”

“Hủy hôn?” Trái tim Cận Thiệu Khang nháy mắt vọt lên cao. Hai từ này hắn đã nghe nàng nhắc đến hai lần rồi, nhưng hắn vẫn cho rằng nàng chỉ nói thế thôi, sẽ không có gan để hành động, thật không ngờ, nàng lại nghiêm túc với chuyện đó như thế.

“Thái hậu nói thế nào?” Hắn dừng bước, quay người, nhìn nàng đăm đăm.

Tưởng Nhược Nam đang buồn phiền nên chẳng để ý tới tâm trạng của hắn: "Thái hậu nói không được, nói văn võ bá quan sẽ không tha cho thiếp, sẽ ghép thiếp vào tội bất kính. Chẳng phải chỉ hủy hôn thôi sao? Có nghiêm trọng như vậy không?" Tâm trạng càng lúc càng buồn phiền, không kìm được lẩm bẩm thêm, "Thánh chỉ thì có gì là ghê gớm chứ!"

Nghe đến đây, trái tim của Cận Thiệu Khang lẳng lặng rơi về chỗ cũ, hắn nhìn Tưởng Nhược Nam nghiêm túc nói: "Nhược Lan, nàng không được nói bừa, câu này nếu để người ngoài nghe thấy thì tội đại nghịch bất kính sẽ thành thật đấy." Sau đó ánh mắt hắn như sáng lên, "Nàng biết hậu quả sẽ nghiêm trọng thế nào không?"

"Nghiêm trọng thế nào?" Tưởng Nhược Nam đang tò mò chuyện này.

"Một khi nàng mang tội đại nghịch bất kính, nặng thì rơi đầu thậm chí tru di cửu tộc, nhẹ thì bị lưu đày, giáng xuống làm nô tài, cả đời đừng nghĩ ngoi lên được!" Cận Thiệu Khang nhìn nàng nói từng chữ một, nói đến những đoạn quan trọng còn cố ý nhấn mạnh. Thấy Tưởng Nhược Nam càng nghe sắc mặt càng tối, vẻ mặt thêm vài phần do dự, tâm trạng hắn lại trở nên vui vẻ lạ thường.

Tưởng Nhược Nam chán ghét tới mức gần như muốn ôm đầu hét tướng lên, mẹ kiếp, xã hội phong kiến này thật quá ức hiếp người khác!

Sau đó lại liếc xéo hắn một cái: "Chàng không lừa thiếp đấy chứ?"

Sắc mặt Cận Thiệu Khang vô cùng nghiêm túc: "Ta là loại người ấy sao?"

Hình như không phải… Tưởng Nhược Nam quay đầu, trong lòng buồn bã không vui, nàng giơ chân đá bay hòn đá trên đường, tức tối nói: "Sẽ có ngày thiếp nhất định tìm ra cách để hủy hôn." Nếu không, lẽ nào nàng phải làm góa phụ cả đời này hay sao? Hai người bọn họ còn chưa từng trải qua giai đoạn yêu đương, thật quá thiệt thòi!

Cận Thiệu Khang đi bên cạnh mặt sầm xuống: "Nàng ghét ta tới thế sao?"

Tưởng Nhược Nam quay đầu sang nhìn hắn: "Hầu gia, không phải chỉ riêng chàng, thiếp ghét tất cả những người đàn ông ba lòng hai dạ, tam thê tứ thiếp. Loại đàn ông đó, cho dù có phong độ đẹp trai, tôn quý tới đâu, thiếp cũng không thích được!"

Cận Thiệu Khang sầm mặt liếc nàng một cái, lạnh lùng hừ, đáp: "Giờ nàng ăn nói với ta càng ngày càng suồng sã rồi đấy!"

Tưởng Nhược Nam bịt miệng, ngượng ngùng cười cười. Trước kia nàng còn thận trọng trong lời ăn tiếng nói, nhưng không biết từ bao giờ, trước mặt hắn nàng lại dám to gan như thế.

"Thật đã quá dung túng nàng rồi!" Cận Thiệu Khang hạ giọng buông một câu, đi vượt qua người nàng, bước thẳng về phía trước.

Tưởng Nhược Nam đứng sau hắn nghiến nghiến răng, đang thì theo thì liếc mắt thấy ở góc xa xa phía bên trái thấp thoáng bóng áo màu vàng rực, nàng thất kinh, vội vàng chạy vọt tới bên Cận Thiệu Khang, níu cánh tay kéo hắn rảo bước nhanh hơn.

Cận Thiệu Khang lẩm bẩm một câu: "Vội gì chứ?" Nhưng lại rất thích bộ dạng thân thiết như thế của nàng, khóe miệng nhếch lên cười, cũng nhanh nhẹn theo nàng rời đi.

Tưởng Nhược Nam kéo hắn bước nhanh, cho tới khi biết chắc mình đã thoát khỏi tầm nhìn của Hoàng đế, nàng mới bước thong thả lại.

Phía bên kia, Cảnh Tuyên Đế dừng chân, nhìn bóng dáng Tưởng Nhược Nam và Cận Thiệu Khang vội vội vàng vàng phía trước, hỏi Hoàng công công bên cạnh: "Phía trước kia có phải vợ chồng An Viễn Hầu không?"

Hoàng công công đáp: "Hoàng thượng có muốn nô tài truyền An Viễn Hầu tới kiến giá không?"

Cảnh Tuyên Đế nhìn bóng dáng nhảy nhót phía trước đi xa dần, khóe miệng nhếch lên nụ cười điềm đạm.

"Không cần đâu."

Muốn tránh trẫm? Trẫm sẽ khiến ngươi không có chỗ nào để trốn!

Sau khi từ Hoàng cung trở về, thái độ của Thái phu nhân vẫn thờ ơ như thế, cũng không khôi phục lại việc học quản gia của nàng, có điều không còn trấn áp Thu Đường viện như trước kia nữa.

Còn Vu Thu Nguyệt, từ sau lần bị Tưởng Nhược Nam giáo huấn một trận đã ngoan ngoãn hiểu biết hơn nhiều, không những hằng ngày tới chỗ nàng thỉnh an mà cho dù cô gặp nàng ở bất kỳ đâu cũng đều cúi đầu cụp mắt. Xem ra cô ta rất sợ chọc giận Tưởng Nhược Nam, sợ Tưởng Nhược Nam sẽ cướp mất con của mình.

Cận Thiệu Khang giờ gần như đã coi Thu Đường viện thành nơi ăn ở chính của mình, hằng ngày đều ở lại, thỉnh thoảng còn mang cả việc công về đó giải quyết. Thư phòng của Tưởng Nhược Nam đã bị hắn chiếm mất phần lớn diện tích.

Nhưng cách mấy ngày hắn cũng đến Cẩm Tú viện thăm Vu Thu Nguyệt, cùng ăn cơm với cô ta, quan tâm tới sức khỏe cô ta. Vu Thu Nguyệt giờ không thể ân ái, đôi lúc cũng muốn giữ Cận Thiệu Khang ở lại với mình một tối nhưng Cận Thiệu Khang đều viện đủ mọi lý do để thoái thác, sau đó quay về Thu Đường viện.

Tưởng Nhược Nam cảm thấy ngày nào mình cũng chung chăn chung gối với hắn thế cũng không thỏa đáng lắm, nên trong thời gian ở cùng nhau nàng cũng ám thị với hắn rằng không cần phải ngày nào cũng đến đây.

Nhưng hắn lại nói rất oai phong rằng: "Trong Hầu phủ này có chỗ nào mà bổn Hầu không thể đến? Bổn Hầu muốn ở đâu thì sẽ ở đó!"

Được lắm, nàng còn có thể nói gì, không thể nói được, chàng không đi, thiếp đi!

Thôi bỏ qua, bỏ qua, có phải đang đóng phim đâu, hơn nữa, nàng có thể đi đâu được chứ?

83. Chương 83

Nhưng, nói đi cũng phải nói lại, khi ở bên hắn nàng không thấy khó chịu. Hắn rất quy củ, nếu trong thời gian ở bên nhau mà có hành động thân mật nào, chỉ cần nàng không đồng ý, hắn sẽ dừng lại ngay. Hơn nữa, khi đối mặt với nàng, bộ dạng hắn rất tự nhiên, sẽ không bày cái bộ mặt "quân bài" ra với nàng. Những lúc trò chuyện, hắn cũng rất hay nói, hắn kể cho nàng nghe những chuyện xảy ra ở biên cương khi hắn đi dẹp loạn, kể về phong tục tập quán nơi ấy, thường khiến nàng nghe rất nhập tâm.

Tối hôm nay, họ lại nằm trên giường trò chuyện.

Hắn nói: "Vùng biên cương phía Tây có một sa mạc vô cùng lớn, hạt cát nhỏ mịn trắng như tuyết, mỗi buổi hoàng hôn, cảnh sắc đẹp vô cùng, nhưng khi đi lạc vào trong sa mạc này thì cảnh tượng hùng vĩ tuyệt đẹp đó lập tức sẽ biến thành nỗi tuyệt vọng vô bờ bến, rất đáng sợ. Có lần, ta từng dẫn một đội quân cả người lẫn ngựa muốn đi xuyên qua sa mạc tấn công vào hậu doanh của kẻ địch. Khi đó đã có người cảnh cáo ta, nhưng tuổi trẻ hiếu thắng, lại muốn sốt sắng lập công, không buồn bận tâm tới lời của người ấy." Nói đến đây hắn dừng lại, giống như không muốn nói thêm nữa.

Nhưng Tưởng Nhược Nam đang nghe rất thích thú, bỗng dưng thấy hụt hẫng, "Sau đó thì sao, sau đó thế nào?"

Ánh mắt Cận Thiệu Khang trở nên âm trầm hơn: "Sau đó, bọn ta đã lạc đường trong sa mạc, lương thực và nước mang theo đều đã cạn, sau đó bọn ta giết ngựa, giết lạc đà, còn bị bầy sói hung ác trên sa mạc tấn công bao vây, ba trăm người chỉ còn lại mấy chục người. Bọn ta cứ luẩn quẩn trong sa mạc như thế, đến cuối cùng chỉ còn lại ta và một tùy tùng thoát khỏi sa mạc, đến được phía sau quân doanh của quân địch tiến hành tập kích. Khi ấy, sự hối hận và phẫn nộ gần như khiến ta ngạt thở tới mức muốn tự sát. Nếu không phải do thân mang quá nhiều trách nhiệm, có lẽ sau khi tấn công quân doanh của kẻ địch xong, ta đã lấy cái chết để tạ tội."

Tưởng Nhược Nam nhớ lại những lời mà Hoàng hậu từng nói, nàng bèn hỏi: "Mọi người kể chàng từng đơn thương độc mã xông vào hậu doanh phía quân địch đốt hết lương thảo của chúng, có phải lần đó không?"

Cận Thiệu Khang cười khổ, tâm trạng có phần sa sút: "Đúng vậy, mọi người đều phong ta là anh hùng vô địch, nhưng lại không biết rằng ta không thể không đơn thương độc mã, bởi vì những người khác đều vì sự ngông cuồng hiếu thắng của ta mà bỏ mạng nơi sa mạc hoang vu rồi…" Nói tới câu cuối cùng, giọng hắn càng lúc càng nhỏ, giống như không sao kìm nén được nỗi đau.

Tưởng Nhược Nam thấy vậy, nhất thời nắm lấy tay hắn nói: "Họ đều là chiến sĩ, ngay khi quyết định ra chiến trường họ cũng đã biết mình tất phải chết. Mặc dù quyết định của chàng có chút khinh suất, nhưng sau đó, một mình chàng liều mạng hoàn thành nhiệm vụ của mọi người, khiến sự hy sinh của họ không uổng phí, sinh mệnh của họ không mất đi một cách vô ích. Thiếp nghĩ họ sẽ không trách chàng đâu!"

Cận Thiệu Khang trầm mặc một lúc, sau đó ngước mắt lên nhìn nàng, đôi đồng tử màu nâu sáng như ngọc, lúm đồng tiền bên má trái lại lấp ló, "Nhược Lan, thực ra nàng cũng thích ta."

Tưởng Nhược Nam buông tay hắn ra, trừng mắt lườm hắn một cái: "Chàng nằm mơ à!"

Hắn dịch người áp sát vào nàng, không chịu buông tha: "Vậy tại sao nàng lại quan tâm tới ta như thế?" Nói rồi cánh tay vòng ôm lấy eo nàng, kéo nàng vào lòng, áp sát ngực hắn.

Khuôn mặt anh tuấn của hắn ở ngay trước mắt, chiếc mũi cao tì vào mũi nàng, đôi mắt hắn phản chiếu bóng hình nàng, khiến trái tim nàng loạn nhịp.

"Ai quan tâm chàng, chẳng qua thiếp chỉ tùy tiện nói mấy câu mà thôi." Nàng vùng vẫy, "Mau buông thiếp ra!"

"Không buông, hôm nay nàng có nói gì ta cũng không buông!" Hắn nhìn nàng mỉm cười, nụ cười sáng rực khiến nàng hoa mắt.

"Hầu gia, gần đây da mặt chàng càng ngày càng dày rồi đấy!" Tưởng Nhược Nam nhìn hắn nghiến răng nghiến lợi.

Cận Thiệu Khang tiếp tục cười rất vô sỉ: "Thỉnh thoảng ta thấy da mặt dày một chút cũng không tồi!"

"Thật phải để mọi người nhìn bộ dạng lúc này của chàng, An Viễn Hầu thì ra là một kẻ vô lại!"

"Ngoài nàng ra, không ai có thể nhìn thấy bộ dạng như thế của ta!"

Tưởng Nhược Nam tức giận, đột nhiên nảy ra sáng kiến, nàng nhìn hắn cười xấu xa: "Hầu gia, chàng có buông ra không?"

Cận Thiệu Khang siết chặt nàng hơn, kiên định đáp: "Không buông!"

Tưởng Nhược Nam nhướng một bên mày lên, đột nhiên giơ hai tay ra sờ vào sườn hắn mà hành động, ra sức cù cho hắn buồn.

Cận Thiệu Khang cứng người lại, ngay lập tức, chàng uốn éo như chiếc dây thừng, rồi ngửa cổ cười phá lên thành tiếng.

Trăng sáng như gương, ánh sao lấp lánh.

Liên Kiều và Hoa Anh đang ngồi trực ngoài viện tử, để tránh ngủ gật, Liên Kiều bèn kể chuyện ma cho Hoa Anh nghe.

Đang nói tới chỗ bí hiểm, Liên Kiều bỗng mở to mắt, từng từ từng từ một, nói rất chậm, không khí vô cùng căng thẳng.

"… Ánh nến vụt tắt, trong vòng vang lên một tiếng cười man dại…"

Giống như phụ họa cho câu kể vừa rồi, trong căn phòng sau lưng họ đột nhiên vang lên tiếng cười kinh thiên động địa.

Hai người họ sợ tới mềm nhũn cả chân, sắc mặt trắng bệch.

"Mẹ ơi, ma đến rồi hay sao?"

Một lúc sau, họ mới nhận ra tiếng cười ấy là của Hầu gia, vô cùng kinh ngạc, họ bất giác im lặng lắng nghe.

Tiếng cười đó cứ vang lên hết lần này tới lần khác, từng tràng một, không ngừng nghỉ, giống như vô cùng vui sướng nhưng cũng giống như đang hết sức đau khổ, lúc thì cố gắng kìm nén, lúc lại đột nhiên vỡ òa, lúc thâm trầm như biển, lúc lại cao vút như núi, kèm theo đó còn là những tiếng thì thầm lẩm nhẩm đứt quãng, uyển chuyển ám muội vô cùng, khiến người ta nghe mà trái tim muốn mềm ra.

Bọn họ lắng nghe một lúc, rồi như hiểu chuyện gì đang xảy ra, đỏ mặt bịt miệng nhìn nhau cười, lẳng lặng tránh xa một chút.

Trong phòng, Cận Thiệu Khang cười tới không thể thở được nữa, khuôn mặt anh tuấn đỏ bừng bừng. Vì không ngừng giãy dụa nên tóc tai rối bù, quần áo xộc xệch. Nhưng cho dù như thế, đôi tay hắn vẫn ôm chặt lấy nàng, không hề nơi lỏng.

"... Ha ha... Nhược Lan... Dừng tay... Khó chịu quá..." Hắn vừa cười vừa nói, giọng khản đặc, kìm nén, nhưng khi nghe lại chạm tới tận trái tim người ta.

"Vậy chàng còn chưa chịu buông tay!"

"Không buông... không buông... Nói gì cũng không buông..."

Tưởng Nhược Nam lại ra sức cù hắn, Cận Thiệu Khang không chịu được nữa, cười tới nghẹn thở, cuối cùng hắn nới lòng tay mình, lăn lộn trên giường, cuộn tròn người lại, cơ thể không ngừng run lên, trên mặt trên ngực đều ướt mồ hôi. Làn da hắn hồng hào thật vô cùng quyến rũ, đôi mắt nhắm hờ, lúm đồng tiền bên má trái như một đóa hoa, nở rộ không chút e dè.

Nhìn mãi nhìn mãi, Tưởng Nhược Nam vô thức dừng tay lại, trong đầu bỗng xuất hiện một từ - sexy, nàng chưa bao giờ nghĩ từ này áp dụng cho đàn ông, nhưng vào giây phút này, lại khiến người ta cảm thấy, dùng với hắn vô cùng thích hợp.

Yêu nghiệt, đúng là yêu nghiệt!

Tưởn Nhược Nam nhìn đắm đuối không rời được mắt, trái tim bỗng loạn nhịp không còn theo quy luật thông thường.

Phía Cận Thiệu Khang, sau khi thấy Tưởng Nhược Nam dừng tay, hắn cũng dần lấy lại bình tĩnh, nhưng vì phá lên cười một thời gian dài như thế, cơ thể hắn không chịu sự khống chế vẫn cứ run lên, ngực phập phồng, khe khẽ điều hòa hơi thở.

Một lát sau, hắn mới hoàn toàn bình tĩnh trở lại, hắn nhướn người lên, dùng tay vuốt mái tóc đang xòa trước mặt ra phía sau, để lộ vầng trán cao và rộng, ngũ quan vô cùng anh tuấn và cương nghị. Cổ áo do quá trình lăn lộn đã lệch hẳn sang một bên để lộ phần ngực trần, cơ thịt rắn chắc trơn bóng lồ lộ trước mắt nàng, đặc biệt là hai chấm đỏ thấp thoáng thoắt ẩn thoắt hiện trong vuông áo rộng, rõ ràng là khiến mắt nàng nhức nhối.

Dịu dàng nhưng cũng cương nghị, kiên cường nhưng cũng ma mị, hai thái cực đối lập hoàn toàn đó lại dung hòa trên cơ thể hắn, tạo thành vẻ đẹp khiến người ta hồn xiêu phách lạc, một ma lực hấp dẫn chết người!

Tưởng Nhược Nam nằm bò trên giường nhìn hắn, nhất thời đầu óc nàng trống rỗng.

Cận Thiệu Khang sau khi bình tĩnh lại cũng đã nhận ra sự bất thường của nàng. Hắn nằm nghiêng, tay chống đầu, hai mắt nhanh chóng khóa chặt nàng, sau đó giơ tay ra vuốt má nàng, đôi môi hắn cong lên thành một đường cong hoàn mỹ.

Giọng hắn khàn đặc: "Đây là si tình phải không?"

Đôi mày hắn nhướn cao đầy vẻ đắc ý, cũng đầy vẻ xuân tình.

Tưởng Nhược Nam tim đập thình thịch, bất giác nàng lắp ba lắp bắp: "Ai... ai... si tình chứ!"

Cận Thiệu Khang tiếp tục cười, lặng lẽ áp sát mặt gần nàng, lúm đồng tiền trên má lại hiện ra.

"Ta cười thế này, nàng sẽ mê mẩn phải không?"

Tưởng Nhược Nam nghe "bùng" một tiếng, mặt nàng nóng bừng, tức giận hét: "Thiếp đâu có mê mẩn! Thiếp chẳng thèm mê mẩn si tình gì hết! Chỉ là thiếp..."

Lời còn chưa nói xong, trước mắt đã tối sầm, đôi môi đã bị hắn ngậm chặt.

Toàn thân Tưởng Nhược Nam khẽ run lên, nàng ngay lập tức mở to mắt.

Sau khi cắn mút nhẹ nhàng, hắn lại ngẩng đầu lên, ánh mắt cứ quấn chặt lấy nàng, khẽ nói: "Không sao, nàng cứ việc si tình, ta thích nàng như thế!"

Hắn khẽ cười rồi lại sấn tới, ngậm chặt môi nàng, lần này, động tác không còn nhẹ nhàng, không còn đơn giản như lần trước.

Hai tay hắn ôm chặt lấy người nàng, dùng sức kéo, nàng đã lọt thỏm vào trong lòng hắn. Nàng đá hắn, hắn dùng chân kẹp chặt chân nàng; nàng muốn cù hắn buồn, nhưng tay nàng đã hoàn toàn bị tay hắn khống chế. Lúc này, mỗi một thớ thịt trên người hắn dường như đều toát ra một sức mạnh, kìm chặt lấy nàng, khiến nàng không thể cử động được.

Đến cuối cùng, nàng hoàn toàn chẳng còn chút sức nào nữa, người nàng mềm nhũn dựa vào lòng hắn, gần như mê loạn trong nụ hôn cuồng nhiệt kia, đầu óc nàng mơ hồ, quanh quẩn chỉ một suy nghĩ.

Sao có người miệng lại có lực hút như vậy…

Từng chút từng chút cuốn lấy nàng.

Cũng không biết bao lâu, trời đất đảo lộn, hắn buông môi nàng ra, đôi môi nóng rực trượt dần xuống, đến ngực nàng, hắn bắt đầu dùng môi nghịch đầu nhũ hoa nơi mẫn cảm nhất của nàng.

Tưởng Nhược Nam toàn thân run lên, ngay lập tức mở bừng mắt.

"Đừng…" Tiếng nói mềm mại và yếu ớt bật khỏi môi.

Cận Thiệu Khang lập tức dừng lại, bật dậy khỏi người nàng, cúi đầu, cố gắng kìm nén hơi thở dồn dập lại, mái tóc dài thõng xuống, trải lên khuôn ngực trần của nàng, đuôi tóc thỉnh thoảng lại quét lên làn da nàng theo mỗi nhịp thở của hắn, cảm giác tê tê buồn buồn khiến các ngón chân nàng đều quặp chặt lại.

Sau khi hắn hít một hơi sâu, bèn ngã sang bên cạnh, nằm sát nàng.

Nàng chỉnh đốn lại y phục gọn gàng, sau đó nằm im trên giường nhìn lên đỉnh màn thêu những con chữ màu trắng, đầu óc trống rỗng. Cảm nhận được hơi thở của Cận Thiệu Khang đang nằm cạnh mình đã dần dần bình tĩnh trở lại. Một lúc sau, hắn quay người, giữ chặt lấy eo nàng.

Nàng run lên, định giằng ra, nhưng bên tai đã vang lên tiếng hắn: "Đừng cử động, ta sẽ không làm gì cả, chỉ muốn ôm nàng, cứ thế này mà ôm nàng, một lát thôi, chỉ một lát thôi…" Giọng nói khàn đặc ấy nghe như cầu khẩn.

Tưởng Nhược Nam không giằng ra nữa, lẩm bẩm đáp: "Chỉ một lúc thôi đấy."

"Ừm." Giọng hắn trở nên vui vẻ, sau đó cứ nhích dần lại gần nàng, vùi đầu vào gáy nàng, ra sức hít hà hương thơm trên người nàng.

Nhưng, Tưởng Nhược Nam không ngờ là, chỉ một lát ấy kéo dài tới tận sáng hôm sau…

Ngày hôm sau, khi đám a hoàn vào hầu Cận Thiệu Khang mặc y phục, bọn chúng kinh ngạc khi phát hiện ra trên môi Hầu gia lúc nào cũng thấp thoáng ý cười, mặc dù ý cười đó rất khó phát hiện, nhưng so với khuôn mặt lạnh lùng khiến người ta luôn run rẩy sợ hãi trước kia, thì ý cười đó chả khác gì cơn gió xuân.

Bọn a hoàn kẻ nào kẻ nấy đỏ ửng mặt, cúi thấp đầu ngượng ngùng.

Tưởng Nhược Nam nhìn sang bên cạnh, thật là, mới sáng sớm ra đã ở đây "ăn vạ" người ta rồi.

Sau khi ăn mặc chỉnh tề và dùng xong bữa sáng, Cận Thiệu Khang lên triều, trước khi đi, còn quay đầu lại nhìn Tưởng Nhược Nam cười cười, nháy mắt nhướn mày một lúc rồi mới chịu đi.

Tưởng Nhược Nam nhìn theo bóng hắn mà ngẩn ngơ hồi lâu.

Đồ tồi này đang dùng mỹ nam kế phải không?

Thật quá bỉ ổi, quá vô sỉ!

Cận Thiệu Khang đi rồi, Tưởng Nhược Nam vẫn còn lần chần nằm thêm chút nữa, sau đó mới dậy đi tới thỉnh an Thái phu nhân. Nhìn Thái phu nhân cố ý lạnh nhạt với mình, cư xử dịu dàng ôn hòa với Vu Thu Nguyệt, lại thấy thái độ chẳng lạnh chẳng nóng của Cận Yên Nhiên và Vương thị, Tưởng Nhược Nam cảm thấy chán chường.

Có điều, mọi người chỉ lạnh nhạt với nàng chứ không quấy rối nàng.

Đang định cáo từ rời đi thì một thái giám được Trương ma ma dẫn đường bước ra.

Trương ma ma nói: "Thái phu nhân, trong cung cho người tới."

Mọi người không hẹn mà cùng nhìn về Tưởng Nhược Nam, tưởng rằng Thái hậu lại cho người đến, nhưng Tưởng Nhược Nam lại chẳng quen vị công công này, nhìn ông ta rất lạ.

Đang trong lúc nghi hoặc, vị công công đó phẩy phất trần, ngẩng đầu ưỡn ngực, hắng giọng nói: "Nô tài là phụng mệnh Hoàng thượng tới đây truyền khẩu dụ!"

Thái phu nhân vừa nghe là khẩu dụ của Hoàng thượng, vội vàng dẫn đầu đám người trong phòng quỳ xuống tiếp chỉ.

Vị công công đó cao giọng nói: "Hoàng thượng có chỉ, nghe nói Cận môn thị Nhược Lan y thuật bất phàm, đặc truyền Tưởng thị Nhược Lan lập tức vào cung thăm bệnh cho Từ quý phi, khâm thử!"

Từ quý phi? Chẳng phải là tỷ tỷ của Từ Uyển Thanh ư? Trong lòng Tưởng Nhược Nam bỗng có dự cảm xấu.

Thái phu nhân quỳ bên cạnh nhìn nàng một cái, sau đó bà cùng mọi người dập đầu: "Tạ chủ long ân."

Công công cười nói: "Hầu phu nhân, hãy chuẩn bị đi theo nô tài vào cung."

Thái phu nhân đứng dậy, gọi Trương ma ma đưa tiền "bồi dưỡng" cho công công, rồi cười nói với ông ta: "Xin công công chờ cho một lát, để ta có vài lời dặn dò con dâu."

Vị công công đó ước lượng số bạc trong tay mình, gật gật đầu, Thái phu nhân lại bảo Trương ma ma đưa công công ra ngoài nghỉ ngơi.

Công công đi rồi, cuối cùng Thái phu nhân cũng chịu nhìn thẳng vào Tưởng Nhược Nam, nghiêm túc hỏi: "Từ quý phi giờ đang mang long thai, không phải bình thường, con có chắc chắn không?"

Tưởng Nhược Nam cúi đầu đáp: "Con chưa thăm bệnh cho quý phi nên cũng không thể nói gì được."

Thái phu nhân lạnh lùng đáp: "Không cầu lập công, chỉ cầu bình an, phàm gặp chuyện gì cũng không nên miễn cưỡng. Giờ sự vinh nhục của con không chỉ là vấn đề của cá nhân con nữa, mà còn liên quan tới hơn trăm người nhà họ Cận chúng ta, ta không mong con lập công gì cho Cận gia, nhưng tuyệt đối không được làm chuyện gì để liên lụy tới Cận gia chúng ta!" Mặc dù thời gian gần đây, Cận Thiệu Khang luôn nghỉ tại Thu Đường viện, nhưng một khi Tưởng Nhược Nam vẫn chưa mang thai, Thái phu nhân sẽ không tin tưởng nàng.

Tưởng Nhược Nam gật đầu: "Con biết rồi, xin mẫu thân yên tâm."

Thái phu nhân ừm một tiếng, "Vậy con quay về chuẩn bị đi."

Tưởng Nhược Nam vừa ra khỏi Tùng Hương viện chưa được bao lâu, bèn nghe thấy có người gọi mình từ phía sau, nàng quay đầu lại, thì ra là Cận Yên Nhiên.

Chỉ thấy Cận Yên Nhiên bước lại phía nàng, thần sắc phức tạp, bề ngoài thì làm như lạnh lùng nhưng ánh mắt thì lộ vẻ quan tâm.

84. Chương 84

"Yên Nhiên, có chuyện gì thế?" Tưởng Nhược Nam hỏi.

Cận Yên Nhiên nhìn nàng một cái rồi quay đầu đi, vẻ mặt vẫn làm bộ lạnh lùng như thế.

"Từ quý phi là tỷ tỷ của Từ Uyển Thanh, Từ Uyển Thanh vì tỷ mà mất mặt trước bao người, lại bị cấm túc nửa năm, tỷ… tỷ phải cẩn thận!"

Tưởng Nhược Nam cười cười: "Yên Nhiên, cảm ơn muội. Muội yên tâm, ta sẽ thận trọng."

Cận Yên Nhiên đáp lại với vẻ bối rối: "Không phải muội quan tâm tới tỷ, tỷ đối với ca ca muội như vậy, đến giờ muội vẫn rất giận. Muội chỉ sợ tỷ làm liên lụy tới Cận gia!" Nói xong, bĩu bĩu môi, quay người bỏ đi.

Tưởng Nhược Nam nhìn theo bóng nàng ta, cười bất lực, huynh muội nhà này đều giống hệt nhau…

***

Nơi ở của Từ quý phi là Vĩnh Hòa cung.

Vĩnh Hòa cung được xây theo kiểu nhị viện, cửa chính nằm ở hướng Nam, phía trước có gian, lợp lưu li hai mái, trên các góc của mái nhà đều đặt tượng thủ, phía dưới mái nhà là xà ngang xà dọc, vẽ rồng vẽ phượng cùng những bức tranh màu sắc. Tinh xảo mà hoa lệ.

Sau khi đến Vĩnh Hòa cung, Tưởng Nhược Nam còn chưa vào nội điện đã nghe Lưu Tử Căng và một cung nữ mặc cung trang màu xanh nhạt, mắt thanh mày tú đang đứng ở hành lang. Thấy Tưởng Nhược Nam, hai người bèn vội vàng chạy lên đón.

Hai người bọn họ hành lễ với nàng, cung nữ kia nói: "Hầu phu nhân, nô tỳ là cung nữ hầu hạ bên cạnh Quý phi nương nương tên Thược Dược, phụng mệnh đứng ở đây đợi phu nhân."

Tưởng Nhược Nam cũng khách khí đáp lại mấy câu, rồi quay đầu nhìn Lưu Tử Căng: "Lưu thái y, thái y cũng ở đây sao?"

Lưu Tử Căng đáp: "Từ quý phi mang long thai, từ trước tới đây đều do đích thân Viện sử đại nhân phụ trách chăm sóc. Hạ quan và Vương thái y phụ trách công việc bắt mạch hằng ngày."

Tưởng Nhược Nam thầm tặc lưỡi, Từ quý phi này quả nhiên đang được ân sủng vô cùng, có tới ba thái y chuyên phục vụ riêng cho nàng ta cơ đấy.

"Nếu đã vậy tại sao còn gọi ta vào, mấy việc mang thai sinh con ta không hiểu lắm!"

Lưu Tử Căng đáp: "Đây cũng chính là nguyên nhân mà Hạ quan và Thược Dược đợi phu nhân…"

Sau đó Lưu thái y và Thược Dược kể lại cho nàng nghe tình trạng gần đây của Từ quý phi. Thì ra trong tháng này, tình trạng nghén ngẩm của Từ quý phi vô cùng nghiêm trọng, về cơ bản là ăn thứ gì nôn ra thứ đó, đến uống nước cũng nôn, thường xuyên nôn ra cả nước chua, người ta mang thai càng ngày càng mập mạp, còn Từ quý phi thì ngược lại càng ngày càng gầy đi, cơ thể mỗi lúc một suy nhược. Vốn thai phụ bị ốm nghén là việc hết sức bình thường, chỉ cần chống đỡ qua được giai đoạn ấy thì mọi thứ sẽ lại tốt dần lên, nhưng tình trạng của Từ quý phi có vẻ khá nghiêm trọng. Các vị thái y lo lắng, nếu cứ tiếp tục như thế sẽ ảnh hưởng tới sức khỏe của nương nương cùng thai nhi trong bụng.

Đây là vấn đề thuộc về cơ địa con người, các thái y cũng chẳng tìm ra cách nào khắc phục, nhưng áp lực từ phía Hoàng thượng ngày một lớn, Lưu viện sử sau khi suy nghĩ đắn đo, bèn bẩm lên Hoàng thượng: "An Viễn Hầu phu nhân tinh thông về thực liệu, có lẽ phu nhân sẽ có cách!"

"Nói như vậy thì Lưu viện sử muốn ta vào cung để điều dưỡng sức khỏe cho Quý phi nương nương?" Tưởng Nhược Nam hỏi.

Lưu Tử Căng và Thược Dược gật đầu bảo phải.

Tưởng Nhược Nam bây giờ mới yên tâm, thế thì tốt, ban đầu nàng còn lo Từ quý phi hoặc Hoàng thượng giở mưu ma chước quỷ, xem ra đúng là muốn mời nàng vào để thăm bệnh.

Chỉ là, nếu đã nghiêm trọng tới mức ấy, nàng cũng không dám chắc chắn mình có thể, ngộ nhỡ không trị được, không biết liệu có bị trừng phạt? Con rệp thối kia chẳng phải biến thái bình thường.

"Đưa ta tới gặp Từ quý phi trước đã." Tưởng Nhược Nam nói.

Dù thế nào cũng phải gặp rồi mới tính được.

Thược Dược đưa hai người vào nội điện.

Bài trí trong nội điện cũng chẳng kém Khôn Ninh cung là mấy, có thể thấy rõ địa vị của Từ quý phi trong lòng Hoàng thượng.

Chỉ có điều cửa sổ đóng chặt, không khí có mùi khó ngửi.

Từ quý phi nằm dựa trên chiếc giường lớn bằng gỗ tử đàn với hoa văn điêu khắc rườm ra, hai mắt nhắm hờ, làn da vốn trắng hồng căng mịn giờ trắng nhợt tiều tụy.

Trước giường, Lưu viện sử đang bắt mạch cho nàng ta, hai mày cau chặt, thần sắc vô cùng nghiêm nghị, một lát sau, ông nói với Từ quý phi: "Nương nương, giờ mạch tượng của Nương nương rất yếu, nếu còn không ăn được, e rằng không những ảnh hưởng tới sức khỏe của nương nương mà ngay cả thai nhi trong bụng nương nương sau này dù bình an ra đời thì cũng sẽ yếu ớt suy nhược!"

Yếu ớt suy nhược là chỉ cơ thể đứa trẻ suy nhược bẩm sinh, mà ở thế giới y thuật chưa phát triển này thì rất dễ chết yểu, gần như không có cơ hội trưởng thành.

Từ quý phi nghe vậy thì mở to hai mắt, mặt chau mày rủ nói: "Bổn cung không phải không muốn ăn, chỉ là không ăn nổi." Nói đến đây hai mắt lại đỏ hoe.

Lúc này, một cung nữ bưng bát thuốc vào đi đến bên Từ quý phi, nói: "Nương nương, hãy uống chút thuốc trước đã, đây là thuốc an thai, nhất định phải uống!"

Từ quý phi gật gật đầu, ngồi thẳng người dậy, đón lấy bát thuốc nóng trong tay cung nữ, vừa ghé vào miệng, mùi thuốc nồng nặc đã ập thẳng vào mũi, dạ dày Từ quý phi lại cuộn lên, tay buông lỏng, bát thuốc đổ vỡ dưới đất, nước thuốc nóng bắn khắp nơi, còn Từ quý phi thì gập người xuống, bắt đầu nôn thốc nôn tháo, nôn tới nước mắt nước mũi tèm lem, chẳng còn thấy sự duyên dáng cao quý thường ngày đâu nữa.

Tưởng Nhược Nam khẽ nói với Lưu Tử Căng đứng bên cạnh: "Đúng là rất nghiêm trọng."

Lưu Tử Căng đáp: "Nếu không cũng không dám phiền tới phu nhân! Không biết phu nhân có cách gì chăng?"

Tưởng Nhược Nam khẽ đáp: "Mặc dù ta biết một vài cách nhưng chưa bao giờ thử, cũng không biết có tác dụng gì không." Lại hỏi, "Ngộ nhỡ không hiệu quả, không biết có phải gánh hậu quả gì?"

Lưu Tử Căng ngẩn người, đang định trả lời thì Lưu viện sử đã gọi hắn tới, Lưu Tử Căng nói với Tưởng Nhược Nam một tiếng rồi đi đến cạnh cha

Lưu viện sử đặt một vật xuống dưới mũi Từ quý phi để nàng ta ngửi, rồi lại gọi một cung nữ vào vỗ lưng cho nàng ta, lúc ấy mới khiến nàng ta dừng việc nôn mửa.

Từ quý phi từ mặt cho đến đầu đều mướt mồ hôi, nàng ta thở dốc, từ từ ngẩng lên, đột nhiên òa một tiếng khóc nức nở.

"Chuyện này tới bao giờ mới kết thúc, ta khó chịu quá, khó chịu quá! Ta không muốn sinh con nữa, ta không bao giờ muốn sinh con nữa!" Nàng ta ra sức đấm vào thành giường, tiếng khóc xé gan xé phổi.

Cung nữ Thược Dược bước lên an ủi, thấy tâm trạng quý phi kích động như vậy, sợ xảy ra chuyện, bèn vội vàng sai người đi mời Hoàng thượng.

Không lâu sau, Cảnh Tuyên Đế cùng Hoàng hậu, Thái hậu đều đến, có thể thấy sự trọng thị của Hoàng gia dành cho cái thai trong bụng Từ quý phi đến mức nào.

Nội điện nhất loạt quỳ rạp dập đầu trước ba người, Hoàng đế đi qua đám người đang quỳ dưới đất vội vàng chạy tới bên Từ quý phi. Từ quý phi thấy Hoàng thượng, tâm trạng càng thêm kích động, ngã vào lòng hắn mà khóc.

Thái hậu xưa nay vẫn không thích Từ quý phi, thấy vậy bèn nói: "Thân là quý phi, sao có thể không biết kiềm chế như vậy, trước mặt mọi người lại có hành động buông thả thất lễ, còn ra thể thống gì nữa?" Từ quý phi lúc ấy mới rời lòng Hoàng thượng, thút tha thút thít ngừng bặt tiếng khóc.

Cảnh Tuyên Đế thấy ái phi khổ sở như vậy, không tránh khỏi xót xa, hỏi cung nữ đứng bên: "Hôm nay nương nương ăn được chút gì chưa?"

Đám cung nữ quay sang nhìn nhau, vẻ mặt sợ sệt, cuối cùng vẫn là Thược Dược đứng ra trả lời: "Bẩm Hoàng thượng, hôm nay nương nương vẫn ăn gì nôn đấy, cho tới giờ chưa có thức ăn nào vào bụng."

Hoàng hậu đứng bên cạnh đi tới, kéo tay Từ quý phi, vẻ mặt đầy sự quan tâm: "Muội muội, muội thân mang long thai, không ăn sao được, hay nghĩ cho con, dù phải cố gắng cũng ép mình ăn một chút, nhìn xem, mặt đã gầy tới mức này rồi!" nói xong cố ý quay người để Hoàng đế nhìn rõ sắc mặt của Từ quý phi.

Từ quý phi lúc này mới nhớ ra giờ mình không còn hương sắc như trước kia nữa, vội vàng cúi đầu xuống, không muốn để Hoàng thượng nhìn thấy mặt mình, nhưng từ khóe mắt, nàng ta vẫn thấy Hoàng đế khẽ chau mày, trong lòng lại càng đau buồn hơn, nước mắt trào ra như suối

Cảnh Tuyên Đế tâm trạng phiền muộn, bèn trút hết giận lên đám thái y, hắn chỉ vào cha con Lưu viện sử mà hét: "Đám thái y các ngươi rút cuộc là đang làm gì, tại sao đến chuyện đơn giản như vậy mà cũng không làm được, triều đình nuôi các ngươi còn có ích gì nữa? Trẫm cảnh cáo các ngươi, nếu tình trạng của Từ quý phi không có chuyển biến, hoặc thai nhi trong bụng có vấn đề gì, trẫm nhất định khiến các người phải đầu lìa khỏi cổ!"

Những lời lẽ đanh thép ấy không những khiến cha con Lưu viện sử run sợ, mà ngay cả Tưởng Nhược Nam đứng bên cạnh cũng toát mồ hôi.

Không trị được thì đầu lìa khỏi cổ? Thế thì cũng thật quá vô lý…

Cha con họ Lưu quỳ mọp dưới đất, liên tục dập đầu, Lưu viện sử nói: " Bẩm Hoàng thượng, không phải vì thần không tận lực, nhưng cơ địa Từ quý phi không giống người thường. Bây giờ ngay cả thuốc an thai nương nương cũng không uống được, thai phụ lại không thể châm cứu, vi thần nhất thời không nghĩ ra cách gì khác. Có điều giờ đã mời An Viễn Hầu phu nhân vào cung, có lẽ phương pháp thực liệu của Hầu phu nhân sẽ có tác dụng chăng?"

Một câu nói khiến mọi sự chú ý trong nội điện dồn cả vào Tưởng Nhược Lam.

Tưởng Nhược Nam hận không thể tung chân đá cho Lưu viện sử một cái, ông già này giảo hoạt, rõ ràng đang dùng kế đánh lạc hướng đây mà.

Thái hậu lập tức đi tới bên cạnh Tưởng Nhược Nam, dịu dàng hỏi: "Nhược Lan, con thật sự có cách chữa trị cho Từ quý phi ư?"

Còn chưa đợi Tưởng Nhược Nam trả lời, Cảnh Tuyên Đế đã bước tới nói: "Sớm đã nghe Hầu phu nhân y thuật cao minh, bệnh mãn tính của Thái hậu mà cũng chữa được, có lẽ chữa trị cho Từ quý phi chỉ là việc hết sức dễ dàng. Nếu ngươi có thể chữa được bệnh cho Từ quý phi, trẫm sẽ trọng thưởng!"

Trên đời này làm gì có bữa trưa nào miễn phí?

Tưởng Nhược Nam quỳ thụp xuống trước mặt Hoàng đế, thật thà đáp: "Bẩm Hoàng thượng, thần phụ không muốn lừa gạt Hoàng thượng, thần phụ không chắc có thể chữa được bệnh cho Từ quý phi. Vì vậy chuyện trọng thưởng, thần phụ không dám nhận."

Sắc mặt Cảnh Tuyên Đế trầm xuống: "Ngươi nói gì? Ngươi muốn kháng chỉ?"

Thái hậu thấy Hoàng đế nổi giận, vội vàng dàn hòa: "Hoàng thượng đừng nóng vội, nghe Nhược Lan nói xem thế nào đã."

Hoàng hậu cũng đứng bên cạnh xen vào: "Bổn cung thấy Hầu phu nhân không phải không muốn chữa bệnh cho Từ quý phi, có lẽ có nguyên nhân khác. Hầu phu nhân, ngươi nói xem có phải không?" Nói rồi liên tục nháy mắt với Tưởng Nhược Nam.

Được Thái hậu và Hoàng hậu nói giúp, Tưởng Nhược Nam vững dạ, bỗng dũng cảm hẳn lên.

"Thần phụ không dám kháng chỉ! Nhưng thần phụ chỉ biết chút ít về phương pháp thực liệu, không đáng gọi là cao minh, y thuật không thể sánh được với Lưu viện sử và Lưu thái y. Nếu đến họ cũng không có cách, thì thần phụ cũng không dám chắc mình có thể chữa khỏi được cho Từ quý phi. Trong dân gian có

một câu tục ngữ rằng 'những lời xui xẻo nên nói trước', mặc dù thô tục nhưng mà không phải không có lý, thần phụ sẽ tận tâm tận lực chữa trị cho quý phi nương nương, kết quả sẽ là năm được năm mất. Nếu thần phụ chữa khỏi, thần phụ không cần Hoàng thượng ban thưởng, nhưng ngộ nhỡ không chữa khỏi…" Tưởng Nhược Nam ngẩng đầu, liếc nhanh Cảnh Tuyên Đế một cái, rồi lại cúi đầu xuống, khẽ nói: "Ngộ nhỡ chữa không khỏi, Hoàng thượng không được trừng phạt thần phụ!"

Lời vừa thốt ra, tất cả mọi người trong nội điện đều kinh hãi, Hầu phu nhân này đang ra điều kiện với Hoàng thượng ư, thật to gan!

Thái hậu và Hoàng hậu cũng không kìm được toát mồ hôi lạnh thay cho Tưởng Nhược Nam.

Cảnh Tuyên Đế ngẩn ra mất một lúc, sau đó khẽ khom lưng, nhìn thẳng vào nàng lúc này đang quỳ trước mặt hắn, "Tưởng Nhược Lan, ngươi đang ra điều kiện với trẫm?"

Cảm nhận được khí thế và áp lực từ người Hoàng Thượng tỏa ra, Tưởng Nhược Nam chỉ thấy người mình nổi hết da gà, cơ thể bất giác ngửa ra phía sau, bộ dạng thì có vẻ sợ hãi nhưng ngoài miệng nàng vẫn không nhượng bộ: "Hoàng thượng, thần phụ nào dám ra điều kiện với người, chỉ là, không có đại phu nào dám nói mình chữ được bách bệnh, nếu không chữa được bệnh mà phải rơi đầu, Hoàng thượng, như thế thật không công bằng với thần phụ…"

Nội điện tĩnh lặng, mọi người đều nín thở chờ đợi cơn thịnh nộ của Hoàng đế giáng xuống. Thái hậu và Hoàng hậu cũng đang lo lắng không biết nên dàn hòa việc này thế nào.

Tưởng Nhược Nam cúi đầu, trái tim thấp thỏm phập phồng, nhưng nàng không hối hận vì đã làm như thế. Nhân lúc có Thái hậu và Hoàng hậu ở đây phải nói cho rõ ràng, ngộ nhỡ nàng không trị được bệnh cho Từ quý phi, con rệp thối này mặc dù không đến nỗi khiến nàng phải rơi đầu nhưng khó tránh việc hắn sẽ giở trò tồi tệ khác.

Từ quý phi nằm nghiêng trên ghế sau lưng mọi người, ánh mắt điềm đạm liếc về phía Tưởng Nhược Nam, khóe miệng nhếch lên cười nhạt.

Đúng lúc này, Hoàng đế từ nãy vẫn im lặng âm trầm đột nhiên đứng dậy, phá lên cười ha ha hai tiếng, sau đó giơ tay ra chỉ vào Tưởng Nhược Nam, làm như bất lực, nói: "Tưởng Nhược Lan, toàn Đại Lương này trừ Thái hậu ra, chỉ có ngươi dám nói với trẫm như vậy thôi!" Nói rồi lại cười cười, tiếp: "Được, trẫm hứa với ngươi, chỉ cần ngươi dốc toàn lực, dù có chữa được cho Từ quý phi hay không, trẫm cũng sẽ không trị tội ngươi! Nhưng đúng như ngươi vừa nói, cũng không có thưởng gì nữa!"

Lời vừa thốt ra, không khí trong nội điện bỗng dịu hẳn đi, Thái hậu và Hoàng hậu vẻ mặt tươi cười, phụ họa trêu chọc thêm vài câu.

Tưởng Nhược Nam có được lời hứa của Cảnh Tuyên Đế, lòng nhẹ nhõm, vội vàng dập đầu tạ ân.

Sau khi đứng dậy, ánh mắt vô tình bắt gặp ánh mắt của Cảnh Tuyên Đế, nhưng thấy đôi mắt đào hoa của hắn sáng lấp lánh, để lộ thứ tâm trạng khó hiểu thấy Tưởng Nhược Nam nhìn mình, khóe miệng Cảnh Tuyên Đế nhếch lên nụ cười quái dị, khiến lông mao Tưởng Nhược Nam dựng đứng, lập tức rời mắt nhìn đi chỗ khác.

Cảnh Tuyên Đế cười nói: "Giờ Hầu phu nhân hãy thể hiện y thuật cao minh của mình cho mọi người được mở mang tầm mắt!" Nói xong lui sang một bên, nhường đường cho nàng.

Tưởng Nhược Nam lại không đi đến bên giường Từ quý phi như hắn tưởng, mà quay người nói với một cung nữ: "Mở hết cửa sổ trong nội điện ra."

Ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào nàng, không biết nàng bán thuốc gì trong bình hồ lô của mình, lòng tò mò vô hạn. Riêng Cảnh Tuyên Đế vẫn giữ một nụ cười điềm đạm trên môi.

Thược Dược nghe thấy lời Tưởng Nhược Nam nói, vội vàng bước đến hạ giọng nói với nàng: "Hầu phu nhân, hôm nay có gió, vẫn không nên mở cửa sổ thì hơn, ngộ nhỡ nương nương bị cảm thì không hay chút nào!"

Tưởng Nhược Nam cười đáp: "Giờ tiết trời vừa vào thu, không khí vẫn chưa lạnh lắm, không bị cảm dễ dàng như thế đâu. Lẽ nào các ngươi không thấy không khí trong nội điện rất khó ngửi hay sao? Đến người bình thường như chúng ta mà còn thấy khó chịu, huống hồ là một thai phụ, cơ thể đang yếu như Từ quý

phi. Nương nương phải hít thở thứ không khí hỗn tạp như thế này, tình trạng sức khỏe sao có thể khá lên được?" Thấy đám cung nữ vẫn chưa tin, Tưởng Nhược Nam quay đầu lại hỏi Lưu viện sử: "Viện sử đại nhân, ngài thấy ta nói có đúng không?"

Lưu viện sử trầm ngâm suy tư rồi gật gật đầu: "Đúng thế."

Thược Dược nghe Lưu viện sử khẳng định như vậy, lúc ấy mới đi mở cửa sổ. Tưởng Nhược Nam lại nói, "Mấy cửa sổ gần giường của Từ quý phi không cần phải mở."

Cửa sổ mở xong, không khí trong phòng được lưu thông, dễ thở không ít, thứ mùi khó ngửi cũng dần dần biến mất, tất cả mọi người trong nội điện đều cảm thấy hít thở dễ dàng hơn, Từ quý phi cũng như dễ chịu hơn rất nhiều.

Hoàng hậu cười nói: "Giờ thì bổn cung càng lúc càng có niềm tin rằng, Nhược Lan có thể chữa khỏi cho Quý phi!" Thái hậu cũng cười gật đầu, ánh mắt ngập tràn niềm vui.

Tưởng Nhược Nam không chú ý tới những điều đó, nàng đi đến cạnh Từ quý phi, quay đầu sang nói với Thược Dược: "Mang một cốc nước, một quả táo và một ít mật ong vào đây!"

Thược Dược lẩm bẩm: "Những thứ này nương nương đều không ăn được…"

Cảnh Tuyên Đế trừng mắt, bực mình quát: "Hỗn xược, bảo ngươi đi thì lập tức đi, còn ở đó mà nhiều lời làm gì?"

Thược Dược vội vàng quỳ xuống dập đầu nhận tội.

Tưởng Nhược Nam nhìn Thược Dược đang quỳ, nói: "Hiện tại Quý phi nương nương không thể ăn bất cứ thứ gì, lẽ nào Quý phi không thể ăn thì không cho Quý phi ăn nữa sao? Việc mà chúng ta phải làm là nghĩ cách để nương nương ăn."

Thược Dược vội vàng dập đầu: "Nô tỳ biết tội!"

Cảnh Tuyên Đế lên tiếng: "Đứng dậy đi, Hầu phu nhân bảo ngươi làm gì thì ngươi làm nấy!"

85. Chương 85

Thược Dược vội vàng đứng dậy, không còn dám nói thêm lời nào nữa, quay người đi ra, không lâu sau, mang những thứ Tưởng Nhược Nam dặn vào.

Tưởng Nhược Nam đón lấy, đầu tiên là cắt trái táo thành những miếng nhỏ, đặt vào chiếc bát không, dầm nát lấy nước cốt, rót nước vào bát, rồi múc một thìa mật ong cho vào, dùng thìa khuấy đều, nàng bưng tới trước mặt Từ quý phi, nói: "Nương nương, người nôn nhiều lần như thế, nếu không bổ sung ít nước thì cơ thể sẽ không chịu được, người uống hết bát nước này trước đi đã!"

Từ quý phi vẫn luôn hận Tưởng Nhược Nam vì thân thiết với Hoàng hậu, không coi nàng ta ra gì, lại hại họ Từ nhà nàng ta mất mặt trước bao người, cho tới tận bây giờ vẫn là chuyện cười cho bao người lúc trà dư tửu hậu, nàng ta sao có thể để Tưởng Nhược Nam được mát mặt trước Hoàng thượng. Nàng ta đón lấy bát nước, quyết định dù thế nào, nhất định phải nôn ra, mà bây giờ đối với nàng ta mà nói đấy là chuyện dễ dàng không thể dễ dàng hơn.

Từ quý phi nhấp một ngụm nhỏ, đang chuẩn bị làm ra vẻ rất khó nuốt để nôn hết ra ngoài, nhưng nước vừa thấm vào miệng, mùi thơm thanh thanh của táo và mật ong hòa quyện, vị chua chua ngọt ngọt rất dễ chịu, trong nháy mắt kích thích dịch vị của nàng ta tiết ra. Cổ họng nàng ta nảy sinh sự thèm khát mãnh liệt, mỗi tế bào trong cơ thể dường như đang réo gọi.

Nàng ta thực sự đã chịu đói quá lâu rồi, cũng khát quá lâu, chẳng mấy khi có được thứ cơ thể nàng ta chịu tiếp nhận, bao nhiêu tính toán âm mưu cũng không thắng được bản năng của cơ thể. Vô thức, Từ quý phi nuốt miếng nước mà định nôn kia ra, rồi lại cầm bát lên uống nhiều nước hơn.

Đám cung nữ trong nội điện kích động tới mức phải đưa tay lên bịt chặt miệng, có vài người thậm chí quên cả thân phận mà bật kêu thành tiếng: "Nương nương uống nước rồi, nương nương uống nước thật rồi!"

Còn Cảnh Tuyên Đế, Thái hậu, Hoàng hậu cùng cha con Lưu thị thần sắc mặt đều lộ vẻ kinh ngạc vui mừng.

Nhưng người lẽ ra nên cảm thấy vui nhất là Tưởng Nhược Nam thì thần sắc lại rất nghiêm túc. Nàng cảnh giác chăm chú nhìn Từ quý phi, bộ dạng như lúc nào cũng chuẩn bị để đối phó với tình huống bất ngờ, khiến tâm trạng vừa mới nới lỏng của mọi người lại bắt đầu căng thẳng theo.

Đúng lúc ấy, Từ quý phi như sắp uống hết bát nước nàng đưa, động tác đột nhiên khựng lại, mắt trợn lên, rồi ngay sau đó, nàng ta phủ người xuống bắt đầu nôn thốc nôn tháo, bao nhiêu nước táo hòa mật ong vừa uống vào đều nôn ra bằng hết.

Hoàng đế, Hoàng hậu vừa đi tới bên cạnh nàng ta, còn cả vài cung nữ nữa, đều nhất loạt giật lùi về phía sau, bộ dạng như sợ không tránh kịp, đặc biệt là Cảnh Tuyên Đế, trên mặt vẫn còn để lộ sự phiền chán.

Chỉ có một người vội vàng chạy đến bên Từ quý phi với tốc độ nhanh nhất có thể, người đó chính là Tưởng Nhược Nam. Nàng khom lưng, cầm tay trái của nàng ta lên, nhanh chóng tìm tới huyệt nội quan, không ngừng xoa xoa vào đó, trong khi nàng làm như vậy, Từ quý phi vẫn đang nôn, những thứ nàng ta nôn ra bắn lên giầy nàng, váy nàng, người nàng, có vài giọt thậm chí còn bắn lên mặt nàng, tỏa ra thứ mùi chua chua khó ngửi.

Nhưng đối với tất cả những thứ ấy, Tưởng Nhược Nam dường như không để ý, mặt không chút biểu cảm như chẳng có chuyện gì xảy ra, động tác trên tay nàng vẫn không dừng lại.

Biểu hiện của mọi người từ kinh hãi bịt chặt miệng lại cho đến kinh ngạc mà bỏ tay ra, sau đó là sự kính phục không chút che giấu, tất cả những trạng thái tâm lý ấy diễn ra rất nhanh.

Thái hậu cười cười, lắc lắc đầu: "Con bé này…" Ngữ khí đầy nuông chiều và yêu thương. Còn Cảnh Tuyên Đế đứng cạnh nhìn mãi nhìn mãi, trên mặt hắn cũng xuất hiện một nụ cười đầy thành ý.

Nhờ sự massage của Tưởng Nhược Nam, tình trạng nôn mửa của quý phi nương nương dần dần thuyên giảm, sau đó thì ngừng hẳn. Làn nôn mửa này do Tưởng Nhược Nam kịp thời xử lý nên nhẹ nhàng và ít hơn tất cả những lần trước rất nhiều.

Lúc này, Tưởng Nhược Nam mới buông tay nàng ta, thở hắt ra một hơi dài, lau lau mồ hôi trên trán, nói: "Giờ lại làm theo cách vừa rồi của ta, rót một cốc nước cho Từ quý phi uống, lần này chắc sẽ không nôn nữa đâu, sau này cứ cách nửa canh giờ lại làm cho Từ quý phi một cốc nước như thế. Táo và mật ong có tác dụng bảo vệ dạ dày của nương nương, khi uống nhiều rồi thì tình trạng nôn mửa của nương nương sẽ thuyên giảm!"

Thược Dược đứng bên đã hoàn toàn tâm phục khẩu phục trước bản lĩnh của nàng, lần này tiếp nhận sự chỉ bảo một cách chân thành nhất.

"Buổi trưa thử cho nương nương ăn một ít bánh nướng, tức là cắt bánh thành từng miếng, không cho dầu và bất kỳ phụ liệu nào, cứ thế đem nướng, ăn được bao nhiêu thì ăn. Còn nữa, ăn ít và ăn thành nhiều bữa, một ngày ăn sáu đến tám bữa, mỗi lần ăn ít thôi, trừ những thứ không được phép ăn, nương nương muốn ăn gì thì cứ cho nương nương ăn, xong lên giường nằm nghỉ một khắc. Như thế có thể ngăn ngừa việc nôn mửa, mà nếu nương nương nôn, hãy làm theo cách ta vừa làm, xoa bóp huyệt nội quan, sẽ có thể hóa giải tình trạng nôn mửa của nương nương. Còn nữa, nhớ phải ăn nhiều táo. Tạm thế trước đã, qua hai ngày, tình trạng sức khỏe của nương nương khá hơn, ta sẽ kê thêm các loại thực phẩm khác."

Thược Dược rất cẩn thận ghi lại lời dặn của nàng.

Nói xong, Tưởng Nhược Nam đứng dậy, lúc này mới phá hiện ra trên người mình chỗ nào cũng bị bắn bẩn, thứ mùi chua loét đó xộc thẳng vào mũi, nàng nhắm tít mắt lại, "á" một tiếng kêu thét lên.

Cảnh Tuyên Đế nhìn bộ dạng đó của nàng không kìm được phá lên cười ha hả. Thái hậu và Hoàng hậu cũng mím môi cười, còn Lưu Tử Căng mặc dù cũng cười, nhưng ánh mắt đầy vẻ tán thưởng.

Tưởng Nhược Nam nhìn mọi người cười, lòng phẫn nộ muốn chết, đặc biệt là tiếng cười quá trớn của Cảnh Tuyên Đế, kiểu cười sung sướng trước cảnh người khác gặp nạn, khiến nàng chỉ hận không thể cho hắn một cái bạt tai. Nàng thầm giậm giậm chân, cúi đầu, nghiến răng nghiến lợi.

Đúng lúc bối rối đó, Thái hậu cười nói: "Nhược Lan đừng cuống, lát nữa tới Từ Ninh cung tắm rửa đi."

Hoàng hậu cũng cười, "Chỗ này gần Khôn Ninh cung hơn, tới Khôn Ninh cung tắm đi!"

Từ quý phi không thể không lên tiếng: "Đều do bổn cung hại cả, hãy tắm ở đây luôn đi!"

Thái hậu, Hoàng hậu, Từ quý phi đều nhiệt tình mời, Tưởng Nhược Nam cảm thấy mình được quan tâm, không kìm được cảm giác kiêu hãnh.

Nhưng lúc này, giọng nói đáng ghét của con rệp kia vang lên, "An Viễn Hầu phu nhân có công chữa bệnh cho Từ quý phi, trẫm thưởng tắm trong Ôn Bích trì!"

Nội điện bỗng lặng ngắt như tờ sau lời nói của Cảnh Tuyên Đế, trên mặt mọi người là vẻ kinh ngạc cực độ.

Ôn Bích trì, đó chính là dòng suối nước nóng trong nội cung, nơi tắm rửa của Hoàng đế. Bình thường, chỉ có Hoàng hậu và những phi tần được ân sủng hoặc công chúa mới có cơ hội được tắm trong Ôn Bích trì, chưa từng có trường hợp người ngoài cung được thưởng tắm ở đó, đây đúng là một vinh hạnh to lớn.

Thái hậu cười nói: "Hôm nay Hoàng thượng khai ân, Nhược Lan còn không mau tạ ân!"

Tưởng Nhược Nam bất đắc dĩ quỳ xuống tạ ân, nhưng trong lòng lại có dự cảm bất an.

Tắm trong "bồn tắm" của Hoàng đế, sao cảm giác như con cừu nhỏ tắm rửa sạch sẽ chuẩn bị dâng tới miệng sói xám nhỉ?

***

Có tài liệu cho thấy, tắm suối nước nóng không chỉ có thể khiến cơ bắp, đốt xương dễ chịu, giải trừ mệt mỏi, mà còn có thể giúp giãn mạch máu, tăng tuần hoàn máu, tăng sự trao đổi chất trong cơ thể. Nếu tắm suối nước nóng thường xuyên sẽ có hiệu quả giữ gìn sức khỏe và sắc đẹp.

Lúc này Tưởng Nhược Nam đang tắm trong Ôn Bích trì mà Cảnh Tuyên Đế ngự dùng, vừa tận hưởng cảm giác thoải mái vừa chửi rửa Hoàng đế tốt số.

Phải biết là cho dù ở hiện đại, cũng rất ít người tốt số tới mức được tắm trong suối nước nóng trường kỳ mà không bị gián đoạn như thế này, chứ đừng nói tới việc xây quây ngay suối nước nóng thành bồn tắm riêng trong nhà.

Nàng nghe nói suối nước nóng chỉ có ở những khu vực núi lửa phun trào, lẽ nào xung quanh Hoàng cung có núi lửa?

Thật không hiểu.

Tưởng Nhược Nam lắc lắc đầu, không nghĩ đến vấn đề này nữa, nàng nhanh nhẹn tắm rửa sạch sẽ. Nói thật là từ sau khi bước vào đây, nàng vẫn có dự cảm xấu, mặc dù biết là không thể, nhưng vẫn lo Hoàng đế sẽ đột nhiên sán tới từ góc nào đó.

Nàng luôn cảm thấy thái độ của con rệp ấy đối với mình rất lạ, nếu nói hắn có tâm tư gì đó với nàng, nhưng bản thân nàng hương sắc bình thường, bất kỳ bà vợ nào của hắn cũng đẹp hơn, không có lý gì hắn lại vì nàng mà mạo hiểm không cả sợ quan giám sát, trêu ghẹo vợ của thần tử. Một khi chuyện này đồn ra ngoài thì chẳng phải chuyện nhỏ, ai cũng sẽ mất mặt.

Nhưng nếu nói hắn chẳng có tâm tư gì với nàng thì hành động và lời nói đầy ám muội của hắn lần trước ở Ngự Hoa viên là thế nào?

Lẽ nào hắn thật sự cảm thấy mình bị lừa gạt, nên lòng tự tôn Hoàng đế bị tổn thương? Nhưng cũng có thể do hắn buồn chán quá…

Nàng tắm rửa xong, cầm chiếc khăn lớn mà cung nữ chuẩn bị cho ở bên cạnh quấn vào người, nước ra khỏi suốt nước nóng, mặc y phục vào.

Vốn có cung nữ hầu hạ trong phòng tắm, hầu nàng tắm rửa kỳ lưng, nhưng nàng không quen để những người con gái lạ đó tắm rửa cho mình, vì vậy vừa vào nàng đã yêu cầu họ đợi ngoài cửa.

Sau khi mặc xong y phục, Tưởng Nhược Nam ra khỏi phòng tắm. Đám cung nữ đứng đợi bên ngoài vội vàng hành lễ với nàng, nàng vươn vai, tinh thần sảng khoái, thở hắt ra đầy dễ chịu.

Từ đầu tới cuối Hoàng đế không xuất hiện, xem ra là bản thân nàng quá lo lắng, hắn là Hoàng đế, sự vô sỉ cũng phải có giới hạn chứ!

Tưởng Nhược Nam quay lại theo con đường cũ, chuẩn bị tới Từ Ninh cung chào Thái hậu một tiếng rồi ra về, ngày mai lại vào cung xem tình hình của Từ quý phi.

Khi đi ngang một con đường nhỏ, qua giả thạch lâm, đột nhiên một cánh tay thò ra từ trong hang đá giả nhanh chóng kéo nàng vào.

Tưởng Nhược Nam loạng choạng rồi ngã vào một vòng tay vững chắc, đôi mắt nàng nhất thời không thích ứng được với bóng tối trong hang nên không nhìn rõ được mặt người.

Sau khi nỗi kinh hãi qua đi, Tưởng Nhược Nam mấp máy môi kêu lên, "Là ai?" Nhưng lời vừa thốt ra, miệng đã bị ai đó lấy tay bịt chặt, ngay sau đó, một giọng nói trầm thấp vô cùng quen thuộc khẽ vang lên bên tai:

"Đừng lên tiếng, là trẫm!"

Tưởng Nhược Nam mở to mắt, lúc này đôi mắt đã dần thích ứng được với bóng tối, nhờ chút ánh sáng le lói hắt vào từ của hang, nàng đã nhìn rõ người đứng trước mặt mình chính là Cảnh Tuyên Đế.

Hắn vẫn mặc long bào, một tay ôm chặt eo nàng, một tay bịt miệng nàng, khóe miệng nhếch lên cười, đôi mắt đào hoa lấp lánh. Thấy Tưởng Nhược Nam đã bình tĩnh lại, hắn từ từ buông tay, sau đó xoay người nàng, đè nàng lên vách đá.

Hắn cúi đầu, lẳng lặng áp sát nàng, khẽ nói: "Sao không tắm thêm một lát, ra nhanh như vậy sao? Nàng phải biết rằng đây là cơ hội hiếm có, không phải ai cũng được trẫm ban tắm ở suối nước nóng đâu!"

Tưởng Nhược Nam hai tay chống lên ngực hắn, cố gắng giữ khoảng cách giữa hai người. Nhưng cơ thể Cảnh Tuyên Đế cao lớn, giống như thái sơn, nàng không đẩy được, mà trong lúc giãy giụa lại khiến hắn càng có lực để áp sát nàng hơn.

Tưởng Nhược Nam bị cảnh tưởng kỳ dị trước mắt dọa cho sợ chết khiếp, kinh hoàng vô cùng, lắp ba lắp bắp nói: "Ôn Bích… trì long khí… quá thịnh, thần phụ không có phúc hưởng thụ…"

Cảnh Tuyên Đế khẽ cười, "Nhược Lan, sao bất kỳ lời nào được thốt ra từ miệng nàng lại đều trở nên thú vị như thế chứ?"

Khi hắn nói câu này, hơi thở ấm nóng đã phả vào tai nàng, khiến nàng nổi hết cả da gà.

"Hoàng thượng, có gì từ từ nói, ở đây tối quá, chúng ta ra ngoài nói chuyện." Nói rồi, Tưởng Nhược Nam đột nhiên dùng lực đẩy, đẩy được một cánh tay của hắn, nhún chân định chạy ra ngoài, nhưng vừa chạy được một bước, lại bị Cảnh Tuyên Đế kéo lại, hắn vẫn ép nàng lên vách đá, lần này, cả người hắn đều áp sát nàng, khiến nàng không thể cử động.

Mùi Long Diên Hương nhè nhẹ lấp đầy khoang mũi của nàng.

"Nhược Lan, bên ngoài người qua kẻ lại nhiều, bị ai đó nhìn thấy không hay đâu."

Tưởng Nhược Nam đột nhiên nảy sinh ham muốn mãnh liệt muốn bóp chết hắn, "Hoàng thượng, nếu người đã biết là không hay, tại sao còn làm như thế này? Thần phụ là thê tử của An Viễn Hầu! Hoàng thượng không sợ hành động lúc này của mình khiến thiên hạ cười chê ư? Lẽ nào Hoàng thượng không sợ sử sách sau này chép lại hành vi ô nhục của mình?"

Cảnh Tuyên Đế gật gật đầu, nghiêm túc đáp: "Sợ chứ, mặc dù trẫm thân là bậc chí tôn thiên hạ, nhưng vẫn rất yêu quý danh dự của mình." Hắn nhìn nàng toét miệng cười, "Vì vậy mới chờ nàng ở đây, chỉ cần không để người khác nhìn thấy là được mà, phải không?"

Nếu như hai tay này không bị hắn khống chế, thì Tưởng Nhược Nam bị hắn là cho tức tới mức mất hết lý trí sớm đã giang tay cho hắn một cái tát rồi.

"Buông ta ra, buông ta ra!" Tưởng Nhược Nam trừng mắt lườm hắn, không ngừng giãy giụa. "Rốt cuộc người muốn làm gì? Lẽ nào thân là Hoàng thượng vẫn có thể thích gì làm nấy ư? Còn không buông ra, ta sẽ kêu to để mọi người tới đây mà nhìn vị Hoàng thượng tôn quý của họ hoang đường tới mức nào!"

Phẫn nộ và nhục nhã khiến Tưởng Nhược Nam mất bình tĩnh, lời nói cũng bắt đầu không còn khách khí nữa.

Cho dù là Cận Thiệu Khang cũng chưa từng dùng thủ đoạn cưỡng chế với nàng bao giờ. Đây là một sự sỉ nhục, một sự coi thường khinh miệt trắng trợn, cảm giác này khiến nàng vô cùng khó chịu, như con cừu đợi giết thịt, lại như con mồi bị người đi săn đùa bỡn.

"Nhược Lan, thân là Hoàng đế tuyệt đối vẫn có thể muốn gì làm nấy, chỉ cần thủ đoạn cao minh là được. Nếu nàng muốn kêu cứu thì kêu đi, một người nhìn thấy ta giết một người diệt khẩu, hai người nhìn thấy ta giết hai người giệt khẩu!"

Tưởng Nhược Nam lạnh lùng hừ một tiếng, "Nếu người nhìn thấy là Hoàng hậu hoặc phi tần, lẽ nào người cũng giết họ diệt khẩu ư?"

Cảnh Tuyên Đế khẽ cười, rồi nói rất đơn giản: "Nếu chuyện đó xảy ra thì đành phải giết nàng thôi, khi ấy ta sẽ đổ hết trách nhiệm lên người nàng là xong. Thân là phụ nữ có chồng lại dụ dỗ Hoàng đế, không biết hậu thế sau này sẽ đánh giá nàng thế nào?"

"Người…" Tưởng Nhược Nam trong lòng lạnh run, "Hoàng thượng, rốt cuộc tại sao người lại đối xử với thần phụ như thế? Mọi chuyện đều do người hiểu lầm mà ra, thần phụ chưa từng lừa gạt người, thần phụ có thể thề với trời!"

Lúc này, tiếng bước chân dồn dập vọng lại, từ xa tới gần, giống như đang đi về phía họ.

Cảnh Tuyên Đế cười khẽ, căn bản không tin lời nàng, hắn cúi đầu nói thầm vào tai nàng: "Nàng đoán xem, kẻ đang di đến kia là no tài hay chủ nhân? Chi bằng, nàng thử kêu lên xem sao?"

Nói rồi thè lưỡi ra, khẽ liếm vào tai nàng. Tưởng Nhược Nam toàn thân run rẩy, xém chút nữa là bật kêu lên thành tiếng, nhưng nàng đã vội vàng mím chặt môi lại, nuốt những âm thanh mình định phát ra vào bụng.

Bên tại lại vang lên tiếng cười khẽ của hắn, giọng hắn ám muội quấn quýt tới cực điểm, giống như giữa hai người đang yêu nhau, nhưng trái tim Tưởng Nhược Nam mỗi lúc mỗi căng thẳng.

Tiếng chân ngoài cửa hang mỗi lúc mỗi gần, thấp thoáng còn nghe thấy cả tiếng họ trò chuyện.

"Kêu đi, sao không kêu, xem ra bọn họ là nô tài." Cảnh Tuyên Đế tiếp tục cắn cắn tai nàng, hay tay từ từ ôm chặt nàng, đôi môi mơn trớn trên tóc nàng, cổ hắn khẽ lướt qua má nàng.

Tưởng Nhược Nam không dám kêu, sợ vì mình mà người bên ngoài kia sẽ mất mạng, không thể vì mình không muốn chịu nhục mà không màng tới tính mạng của người khác được. Nàng cắn chặt môi dưới, ra sức kìm nén, nhưng cảm giác nhục nhã mãnh liệt và sự phẫn nộ dâng trào khiến cơ thể nàng run lên từng chập.

Hơi thở của hắn càng lúc càng gấp gáp, vòng tay càng lúc càng siết chặt hơn, chặt tới mức nàng không thể cử động, chặt tới mức nàng gần như nghẹt thở. Nàng ra sức lắc đầu né tránh, nhưng không thể tránh được đôi môi nóng bỏng của hắn.

"Rất khó chịu đúng không? Nhược Lan." Hắn khẽ gọi tên nàng, "Nhưng làm thế nào đây? Nàng càng khó chịu, ta càng thích thú."

"Biến thái…" Tưởng Nhược Nam quay đầu lại tức tối nhìn thẳng vào mắt hắn, rít qua kẽ răng hai từ rủa xả đó.

"Nghe có vẻ như nàng đang mắng ta!" Hắn ngẩng đầu lên, nhìn nàng cười nhạt, "Tưởng Nhược Lan, nàng giận lắm phải không? Tất cả mọi chuyện đều do nàng gây ra, khi nàng bỡn cợt ta, nàng phải biết rằng ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nàng! Từ xưa tới nay chưa kẻ nào dám đối xử với ta như vậy. Nàng nhất định phải trả giá vì việc đó!"

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, không lâu sau, hai người bọn họ nhìn thấy hai vị thái giám đi song song lướt qua cửa hang, sau đó, tiếng bước chân xa dần rồi biến mất hoàn toàn.

Cảnh Tuyên Đế buông nàng ra, lùi lại phía sau một bước, khẽ cười: "Hai người này vẫn không hề biết rằng mình vừa đi qua quỷ môn quan rồi vòng trở lại!"

Tưởng Nhược Nam biết trước mặt kẻ tự phụ mà kiêu ngạo, bỉ ổi mà vô sỉ này, giải thích thế nào cũng chỉ vô ích. Nếu được, nàng ước gì có thể dùng tất cả những lời rủa xả độc ác nhất để mắng hắn một trận. Nhưng nàng biết, làm thế chỉ khiến hắn thêm giận, khiến hắn làm ra những việc quá đáng hơn. Nàng căm tức trừng mắt lườm hắn một cái, hai tay nắm chặt, cố gắng kìm chế bản thân. Sau đó nàng hít một hơi thật sau, không nói năng gì, quay người ra khỏi thạch động. Chính vào lúc nàng sắp rời đi thì từ phía sau vang lên giọng nói lạnh lùng của Cảnh Tuyên Đế.

"Bắt đầu từ ngày mai, ngày nào nàng cũng phải vào cung để chữa cho Từ quý phi, đến khi sức khỏe Từ quý phi hoàn toàn hồi phục mới thôi. Nhược Lan, nàng nên biết kháng chỉ sẽ phải lãnh hậu quả như thế nào?

Hắn đi đến bên cạnh nàng, cúi đầu, ghé sát tai nàng, thổi vào cổ nàng một hơi, nhìn nàng khe khẽ run lên, hắn đắc ý bật cười thành tiếng.

"Hình như càng ngày càng thú vị!"

Nói xong, hắn ngửa cổ lên cười vang mấy tiếng, lướt qua người nàng, cao ngạo bỏ đi.

Tưởng Nhược Nam nhìn theo bóng hắn, tức tới mức muốn chảy nước mắt.

Bị bậc chí tôn thiên hạ trêu đùa như trêu đùa một con khỉ, nhưng nàng không thể phản kháng, lẽ nào cứ để hắn muốn làm gì thì làm sao?

Hôm nay chỉ là ôm ôm ấp ấp, nhưng còn ngày mai thì sao, ngày kia nữa, lẽ nào nàng phải để mặc bản thân cho hắn sỉ nhục?

Tưởng Nhược Nam nắm chặt tay, nghiến rằng kèn kẹt!

Bất luận là ai cũng đừng hòng ức hiếp được nàng!

***

Buổi tối, Cận Thiệu Khang thấy nàng trùng trùng tâm sự, bèn hỏi: "Sao thế? Suốt buổi tối trong nàng rầu rĩ không vui? Việc chữa trị cho Từ quý phi có khó khăn ư?"

Tưởng Nhược Nam lắc đầu, đáp: "Chữa trị cho Từ quý phi mặc dù cũng gặp khó khăn, nhưng qua buổi hôm nay có thể thấy, phương pháp thực liệu của thiếp rất có hiệu quả với quý phi, có lẽ sẽ không sao đâu."

"Vậy nàng không vui vì chuyện gì?" Cận Thiệu Khang thấy lạ.

86. Chương 86

Thược Dược vội vàng đứng dậy, không còn dám nói thêm lời nào nữa, quay người đi ra, không lâu sau, mang những thứ Tưởng Nhược Nam dặn vào.

Tưởng Nhược Nam đón lấy, đầu tiên là cắt trái táo thành những miếng nhỏ, đặt vào chiếc bát không, dầm nát lấy nước cốt, rót nước vào bát, rồi múc một thìa mật ong cho vào, dùng thìa khuấy đều, nàng bưng tới trước mặt Từ quý phi, nói: "Nương nương, người nôn nhiều lần như thế, nếu không bổ sung ít nước thì cơ thể sẽ không chịu được, người uống hết bát nước này trước đi đã!"

Từ quý phi vẫn luôn hận Tưởng Nhược Nam vì thân thiết với Hoàng hậu, không coi nàng ta ra gì, lại hại họ Từ nhà nàng ta mất mặt trước bao người, cho tới tận bây giờ vẫn là chuyện cười cho bao người lúc trà dư tửu hậu, nàng ta sao có thể để Tưởng Nhược Nam được mát mặt trước Hoàng thượng. Nàng ta đón lấy bát nước, quyết định dù thế nào, nhất định phải nôn ra, mà bây giờ đối với nàng ta mà nói đấy là chuyện dễ dàng không thể dễ dàng hơn.

Từ quý phi nhấp một ngụm nhỏ, đang chuẩn bị làm ra vẻ rất khó nuốt để nôn hết ra ngoài, nhưng nước vừa thấm vào miệng, mùi thơm thanh thanh của táo và mật ong hòa quyện, vị chua chua ngọt ngọt rất dễ chịu, trong nháy mắt kích thích dịch vị của nàng ta tiết ra. Cổ họng nàng ta nảy sinh sự thèm khát mãnh liệt, mỗi tế bào trong cơ thể dường như đang réo gọi.

Nàng ta thực sự đã chịu đói quá lâu rồi, cũng khát quá lâu, chẳng mấy khi có được thứ cơ thể nàng ta chịu tiếp nhận, bao nhiêu tính toán âm mưu cũng không thắng được bản năng của cơ thể. Vô thức, Từ quý phi nuốt miếng nước mà định nôn kia ra, rồi lại cầm bát lên uống nhiều nước hơn.

Đám cung nữ trong nội điện kích động tới mức phải đưa tay lên bịt chặt miệng, có vài người thậm chí quên cả thân phận mà bật kêu thành tiếng: "Nương nương uống nước rồi, nương nương uống nước thật rồi!"

Còn Cảnh Tuyên Đế, Thái hậu, Hoàng hậu cùng cha con Lưu thị thần sắc mặt đều lộ vẻ kinh ngạc vui mừng.

Nhưng người lẽ ra nên cảm thấy vui nhất là Tưởng Nhược Nam thì thần sắc lại rất nghiêm túc. Nàng cảnh giác chăm chú nhìn Từ quý phi, bộ dạng như lúc nào cũng chuẩn bị để đối phó với tình huống bất ngờ, khiến tâm trạng vừa mới nới lỏng của mọi người lại bắt đầu căng thẳng theo.

Đúng lúc ấy, Từ quý phi như sắp uống hết bát nước nàng đưa, động tác đột nhiên khựng lại, mắt trợn lên, rồi ngay sau đó, nàng ta phủ người xuống bắt đầu nôn thốc nôn tháo, bao nhiêu nước táo hòa mật ong vừa uống vào đều nôn ra bằng hết.

Hoàng đế, Hoàng hậu vừa đi tới bên cạnh nàng ta, còn cả vài cung nữ nữa, đều nhất loạt giật lùi về phía sau, bộ dạng như sợ không tránh kịp, đặc biệt là Cảnh Tuyên Đế, trên mặt vẫn còn để lộ sự phiền chán.

Chỉ có một người vội vàng chạy đến bên Từ quý phi với tốc độ nhanh nhất có thể, người đó chính là Tưởng Nhược Nam. Nàng khom lưng, cầm tay trái của nàng ta lên, nhanh chóng tìm tới huyệt nội quan, không ngừng xoa xoa vào đó, trong khi nàng làm như vậy, Từ quý phi vẫn đang nôn, những thứ nàng ta nôn ra bắn lên giầy nàng, váy nàng, người nàng, có vài giọt thậm chí còn bắn lên mặt nàng, tỏa ra thứ mùi chua chua khó ngửi.

Nhưng đối với tất cả những thứ ấy, Tưởng Nhược Nam dường như không để ý, mặt không chút biểu cảm như chẳng có chuyện gì xảy ra, động tác trên tay nàng vẫn không dừng lại.

Biểu hiện của mọi người từ kinh hãi bịt chặt miệng lại cho đến kinh ngạc mà bỏ tay ra, sau đó là sự kính phục không chút che giấu, tất cả những trạng thái tâm lý ấy diễn ra rất nhanh.

Thái hậu cười cười, lắc lắc đầu: "Con bé này…" Ngữ khí đầy nuông chiều và yêu thương. Còn Cảnh Tuyên Đế đứng cạnh nhìn mãi nhìn mãi, trên mặt hắn cũng xuất hiện một nụ cười đầy thành ý.

Nhờ sự massage của Tưởng Nhược Nam, tình trạng nôn mửa của quý phi nương nương dần dần thuyên giảm, sau đó thì ngừng hẳn. Làn nôn mửa này do Tưởng Nhược Nam kịp thời xử lý nên nhẹ nhàng và ít hơn tất cả những lần trước rất nhiều.

Lúc này, Tưởng Nhược Nam mới buông tay nàng ta, thở hắt ra một hơi dài, lau lau mồ hôi trên trán, nói: "Giờ lại làm theo cách vừa rồi của ta, rót một cốc nước cho Từ quý phi uống, lần này chắc sẽ không nôn nữa đâu, sau này cứ cách nửa canh giờ lại làm cho Từ quý phi một cốc nước như thế. Táo và mật ong có tác dụng bảo vệ dạ dày của nương nương, khi uống nhiều rồi thì tình trạng nôn mửa của nương nương sẽ thuyên giảm!"

Thược Dược đứng bên đã hoàn toàn tâm phục khẩu phục trước bản lĩnh của nàng, lần này tiếp nhận sự chỉ bảo một cách chân thành nhất.

"Buổi trưa thử cho nương nương ăn một ít bánh nướng, tức là cắt bánh thành từng miếng, không cho dầu và bất kỳ phụ liệu nào, cứ thế đem nướng, ăn được bao nhiêu thì ăn. Còn nữa, ăn ít và ăn thành nhiều bữa, một ngày ăn sáu đến tám bữa, mỗi lần ăn ít thôi, trừ những thứ không được phép ăn, nương nương muốn ăn gì thì cứ cho nương nương ăn, xong lên giường nằm nghỉ một khắc. Như thế có thể ngăn ngừa việc nôn mửa, mà nếu nương nương nôn, hãy làm theo cách ta vừa làm, xoa bóp huyệt nội quan, sẽ có thể hóa giải tình trạng nôn mửa của nương nương. Còn nữa, nhớ phải ăn nhiều táo. Tạm thế trước đã, qua hai ngày, tình trạng sức khỏe của nương nương khá hơn, ta sẽ kê thêm các loại thực phẩm khác."

Thược Dược rất cẩn thận ghi lại lời dặn của nàng.

Nói xong, Tưởng Nhược Nam đứng dậy, lúc này mới phá hiện ra trên người mình chỗ nào cũng bị bắn bẩn, thứ mùi chua loét đó xộc thẳng vào mũi, nàng nhắm tít mắt lại, "á" một tiếng kêu thét lên.

Cảnh Tuyên Đế nhìn bộ dạng đó của nàng không kìm được phá lên cười ha hả. Thái hậu và Hoàng hậu cũng mím môi cười, còn Lưu Tử Căng mặc dù cũng cười, nhưng ánh mắt đầy vẻ tán thưởng.

Tưởng Nhược Nam nhìn mọi người cười, lòng phẫn nộ muốn chết, đặc biệt là tiếng cười quá trớn của Cảnh Tuyên Đế, kiểu cười sung sướng trước cảnh người khác gặp nạn, khiến nàng chỉ hận không thể cho hắn một cái bạt tai. Nàng thầm giậm giậm chân, cúi đầu, nghiến răng nghiến lợi.

Đúng lúc bối rối đó, Thái hậu cười nói: "Nhược Lan đừng cuống, lát nữa tới Từ Ninh cung tắm rửa đi."

Hoàng hậu cũng cười, "Chỗ này gần Khôn Ninh cung hơn, tới Khôn Ninh cung tắm đi!"

Từ quý phi không thể không lên tiếng: "Đều do bổn cung hại cả, hãy tắm ở đây luôn đi!"

Thái hậu, Hoàng hậu, Từ quý phi đều nhiệt tình mời, Tưởng Nhược Nam cảm thấy mình được quan tâm, không kìm được cảm giác kiêu hãnh.

Nhưng lúc này, giọng nói đáng ghét của con rệp kia vang lên, "An Viễn Hầu phu nhân có công chữa bệnh cho Từ quý phi, trẫm thưởng tắm trong Ôn Bích trì!"

Nội điện bỗng lặng ngắt như tờ sau lời nói của Cảnh Tuyên Đế, trên mặt mọi người là vẻ kinh ngạc cực độ.

Ôn Bích trì, đó chính là dòng suối nước nóng trong nội cung, nơi tắm rửa của Hoàng đế. Bình thường, chỉ có Hoàng hậu và những phi tần được ân sủng hoặc công chúa mới có cơ hội được tắm trong Ôn Bích trì, chưa từng có trường hợp người ngoài cung được thưởng tắm ở đó, đây đúng là một vinh hạnh to lớn.

Thái hậu cười nói: "Hôm nay Hoàng thượng khai ân, Nhược Lan còn không mau tạ ân!"

Tưởng Nhược Nam bất đắc dĩ quỳ xuống tạ ân, nhưng trong lòng lại có dự cảm bất an.

Tắm trong "bồn tắm" của Hoàng đế, sao cảm giác như con cừu nhỏ tắm rửa sạch sẽ chuẩn bị dâng tới miệng sói xám nhỉ?

***

Có tài liệu cho thấy, tắm suối nước nóng không chỉ có thể khiến cơ bắp, đốt xương dễ chịu, giải trừ mệt mỏi, mà còn có thể giúp giãn mạch máu, tăng tuần hoàn máu, tăng sự trao đổi chất trong cơ thể. Nếu tắm suối nước nóng thường xuyên sẽ có hiệu quả giữ gìn sức khỏe và sắc đẹp.

Lúc này Tưởng Nhược Nam đang tắm trong Ôn Bích trì mà Cảnh Tuyên Đế ngự dùng, vừa tận hưởng cảm giác thoải mái vừa chửi rửa Hoàng đế tốt số.

Phải biết là cho dù ở hiện đại, cũng rất ít người tốt số tới mức được tắm trong suối nước nóng trường kỳ mà không bị gián đoạn như thế này, chứ đừng nói tới việc xây quây ngay suối nước nóng thành bồn tắm riêng trong nhà.

Nàng nghe nói suối nước nóng chỉ có ở những khu vực núi lửa phun trào, lẽ nào xung quanh Hoàng cung có núi lửa?

Thật không hiểu.

Tưởng Nhược Nam lắc lắc đầu, không nghĩ đến vấn đề này nữa, nàng nhanh nhẹn tắm rửa sạch sẽ. Nói thật là từ sau khi bước vào đây, nàng vẫn có dự cảm xấu, mặc dù biết là không thể, nhưng vẫn lo Hoàng đế sẽ đột nhiên sán tới từ góc nào đó.

Nàng luôn cảm thấy thái độ của con rệp ấy đối với mình rất lạ, nếu nói hắn có tâm tư gì đó với nàng, nhưng bản thân nàng hương sắc bình thường, bất kỳ bà vợ nào của hắn cũng đẹp hơn, không có lý gì hắn lại vì nàng mà mạo hiểm không cả sợ quan giám sát, trêu ghẹo vợ của thần tử. Một khi chuyện này đồn ra ngoài thì chẳng phải chuyện nhỏ, ai cũng sẽ mất mặt.

Nhưng nếu nói hắn chẳng có tâm tư gì với nàng thì hành động và lời nói đầy ám muội của hắn lần trước ở Ngự Hoa viên là thế nào?

Lẽ nào hắn thật sự cảm thấy mình bị lừa gạt, nên lòng tự tôn Hoàng đế bị tổn thương? Nhưng cũng có thể do hắn buồn chán quá…

Nàng tắm rửa xong, cầm chiếc khăn lớn mà cung nữ chuẩn bị cho ở bên cạnh quấn vào người, nước ra khỏi suốt nước nóng, mặc y phục vào.

Vốn có cung nữ hầu hạ trong phòng tắm, hầu nàng tắm rửa kỳ lưng, nhưng nàng không quen để những người con gái lạ đó tắm rửa cho mình, vì vậy vừa vào nàng đã yêu cầu họ đợi ngoài cửa.

Sau khi mặc xong y phục, Tưởng Nhược Nam ra khỏi phòng tắm. Đám cung nữ đứng đợi bên ngoài vội vàng hành lễ với nàng, nàng vươn vai, tinh thần sảng khoái, thở hắt ra đầy dễ chịu.

Từ đầu tới cuối Hoàng đế không xuất hiện, xem ra là bản thân nàng quá lo lắng, hắn là Hoàng đế, sự vô sỉ cũng phải có giới hạn chứ!

Tưởng Nhược Nam quay lại theo con đường cũ, chuẩn bị tới Từ Ninh cung chào Thái hậu một tiếng rồi ra về, ngày mai lại vào cung xem tình hình của Từ quý phi.

Khi đi ngang một con đường nhỏ, qua giả thạch lâm, đột nhiên một cánh tay thò ra từ trong hang đá giả nhanh chóng kéo nàng vào.

Tưởng Nhược Nam loạng choạng rồi ngã vào một vòng tay vững chắc, đôi mắt nàng nhất thời không thích ứng được với bóng tối trong hang nên không nhìn rõ được mặt người.

Sau khi nỗi kinh hãi qua đi, Tưởng Nhược Nam mấp máy môi kêu lên, "Là ai?" Nhưng lời vừa thốt ra, miệng đã bị ai đó lấy tay bịt chặt, ngay sau đó, một giọng nói trầm thấp vô cùng quen thuộc khẽ vang lên bên tai:

"Đừng lên tiếng, là trẫm!"

Tưởng Nhược Nam mở to mắt, lúc này đôi mắt đã dần thích ứng được với bóng tối, nhờ chút ánh sáng le lói hắt vào từ của hang, nàng đã nhìn rõ người đứng trước mặt mình chính là Cảnh Tuyên Đế.

Hắn vẫn mặc long bào, một tay ôm chặt eo nàng, một tay bịt miệng nàng, khóe miệng nhếch lên cười, đôi mắt đào hoa lấp lánh. Thấy Tưởng Nhược Nam đã bình tĩnh lại, hắn từ từ buông tay, sau đó xoay người nàng, đè nàng lên vách đá.

Hắn cúi đầu, lẳng lặng áp sát nàng, khẽ nói: "Sao không tắm thêm một lát, ra nhanh như vậy sao? Nàng phải biết rằng đây là cơ hội hiếm có, không phải ai cũng được trẫm ban tắm ở suối nước nóng đâu!"

Tưởng Nhược Nam hai tay chống lên ngực hắn, cố gắng giữ khoảng cách giữa hai người. Nhưng cơ thể Cảnh Tuyên Đế cao lớn, giống như thái sơn, nàng không đẩy được, mà trong lúc giãy giụa lại khiến hắn càng có lực để áp sát nàng hơn.

Tưởng Nhược Nam bị cảnh tưởng kỳ dị trước mắt dọa cho sợ chết khiếp, kinh hoàng vô cùng, lắp ba lắp bắp nói: "Ôn Bích… trì long khí… quá thịnh, thần phụ không có phúc hưởng thụ…"

Cảnh Tuyên Đế khẽ cười, "Nhược Lan, sao bất kỳ lời nào được thốt ra từ miệng nàng lại đều trở nên thú vị như thế chứ?"

Khi hắn nói câu này, hơi thở ấm nóng đã phả vào tai nàng, khiến nàng nổi hết cả da gà.

"Hoàng thượng, có gì từ từ nói, ở đây tối quá, chúng ta ra ngoài nói chuyện." Nói rồi, Tưởng Nhược Nam đột nhiên dùng lực đẩy, đẩy được một cánh tay của hắn, nhún chân định chạy ra ngoài, nhưng vừa chạy được một bước, lại bị Cảnh Tuyên Đế kéo lại, hắn vẫn ép nàng lên vách đá, lần này, cả người hắn đều áp sát nàng, khiến nàng không thể cử động.

Mùi Long Diên Hương nhè nhẹ lấp đầy khoang mũi của nàng.

"Nhược Lan, bên ngoài người qua kẻ lại nhiều, bị ai đó nhìn thấy không hay đâu."

Tưởng Nhược Nam đột nhiên nảy sinh ham muốn mãnh liệt muốn bóp chết hắn, "Hoàng thượng, nếu người đã biết là không hay, tại sao còn làm như thế này? Thần phụ là thê tử của An Viễn Hầu! Hoàng thượng không sợ hành động lúc này của mình khiến thiên hạ cười chê ư? Lẽ nào Hoàng thượng không sợ sử sách sau này chép lại hành vi ô nhục của mình?"

Cảnh Tuyên Đế gật gật đầu, nghiêm túc đáp: "Sợ chứ, mặc dù trẫm thân là bậc chí tôn thiên hạ, nhưng vẫn rất yêu quý danh dự của mình." Hắn nhìn nàng toét miệng cười, "Vì vậy mới chờ nàng ở đây, chỉ cần không để người khác nhìn thấy là được mà, phải không?"

Nếu như hai tay này không bị hắn khống chế, thì Tưởng Nhược Nam bị hắn là cho tức tới mức mất hết lý trí sớm đã giang tay cho hắn một cái tát rồi.

"Buông ta ra, buông ta ra!" Tưởng Nhược Nam trừng mắt lườm hắn, không ngừng giãy giụa. "Rốt cuộc người muốn làm gì? Lẽ nào thân là Hoàng thượng vẫn có thể thích gì làm nấy ư? Còn không buông ra, ta sẽ kêu to để mọi người tới đây mà nhìn vị Hoàng thượng tôn quý của họ hoang đường tới mức nào!"

Phẫn nộ và nhục nhã khiến Tưởng Nhược Nam mất bình tĩnh, lời nói cũng bắt đầu không còn khách khí nữa.

Cho dù là Cận Thiệu Khang cũng chưa từng dùng thủ đoạn cưỡng chế với nàng bao giờ. Đây là một sự sỉ nhục, một sự coi thường khinh miệt trắng trợn, cảm giác này khiến nàng vô cùng khó chịu, như con cừu đợi giết thịt, lại như con mồi bị người đi săn đùa bỡn.

"Nhược Lan, thân là Hoàng đế tuyệt đối vẫn có thể muốn gì làm nấy, chỉ cần thủ đoạn cao minh là được. Nếu nàng muốn kêu cứu thì kêu đi, một người nhìn thấy ta giết một người diệt khẩu, hai người nhìn thấy ta giết hai người giệt khẩu!"

Tưởng Nhược Nam lạnh lùng hừ một tiếng, "Nếu người nhìn thấy là Hoàng hậu hoặc phi tần, lẽ nào người cũng giết họ diệt khẩu ư?"

Cảnh Tuyên Đế khẽ cười, rồi nói rất đơn giản: "Nếu chuyện đó xảy ra thì đành phải giết nàng thôi, khi ấy ta sẽ đổ hết trách nhiệm lên người nàng là xong. Thân là phụ nữ có chồng lại dụ dỗ Hoàng đế, không biết hậu thế sau này sẽ đánh giá nàng thế nào?"

"Người..." Tưởng Nhược Nam trong lòng lạnh run, "Hoàng thượng, rốt cuộc tại sao người lại đối xử với thần phụ như thế? Mọi chuyện đều do người hiểu lầm mà ra, thần phụ chưa từng lừa gạt người, thần phụ có thể thề với trời!"

Lúc này, tiếng bước chân dồn dập vọng lại, từ xa tới gần, giống như đang đi về phía họ.

Cảnh Tuyên Đế cười khẽ, căn bản không tin lời nàng, hắn cúi đầu nói thầm vào tai nàng: "Nàng đoán xem, kẻ đang di đến kia là no tài hay chủ nhân? Chi bằng, nàng thử kêu lên xem sao?"

Nói rồi thè lưỡi ra, khẽ liếm vào tai nàng. Tưởng Nhược Nam toàn thân run rẩy, xém chút nữa là bật kêu lên thành tiếng, nhưng nàng đã vội vàng mím chặt môi lại, nuốt những âm thanh mình định phát ra vào bụng.

Bên tại lại vang lên tiếng cười khẽ của hắn, giọng hắn ám muội quấn quýt tới cực điểm, giống như giữa hai người đang yêu nhau, nhưng trái tim Tưởng Nhược Nam mỗi lúc mỗi căng thẳng.

Tiếng chân ngoài cửa hang mỗi lúc mỗi gần, thấp thoáng còn nghe thấy cả tiếng họ trò chuyện.

"Kêu đi, sao không kêu, xem ra bọn họ là nô tài." Cảnh Tuyên Đế tiếp tục cắn cắn tai nàng, hay tay từ từ ôm chặt nàng, đôi môi mơn trớn trên tóc nàng, cổ hắn khẽ lướt qua má nàng.

Tưởng Nhược Nam không dám kêu, sợ vì mình mà người bên ngoài kia sẽ mất mạng, không thể vì mình không muốn chịu nhục mà không màng tới tính mạng của người khác được. Nàng cắn chặt môi dưới, ra sức kìm nén, nhưng cảm giác nhục nhã mãnh liệt và sự phẫn nộ dâng trào khiến cơ thể nàng run lên từng chập.

Hơi thở của hắn càng lúc càng gấp gáp, vòng tay càng lúc càng siết chặt hơn, chặt tới mức nàng không thể cử động, chặt tới mức nàng gần như nghẹt thở. Nàng ra sức lắc đầu né tránh, nhưng không thể tránh được đôi môi nóng bỏng của hắn.

"Rất khó chịu đúng không? Nhược Lan." Hắn khẽ gọi tên nàng, "Nhưng làm thế nào đây? Nàng càng khó chịu, ta càng thích thú."

"Biến thái…" Tưởng Nhược Nam quay đầu lại tức tối nhìn thẳng vào mắt hắn, rít qua kẽ răng hai từ rủa xả đó.

"Nghe có vẻ như nàng đang mắng ta!" Hắn ngẩng đầu lên, nhìn nàng cười nhạt, "Tưởng Nhược Lan, nàng giận lắm phải không? Tất cả mọi chuyện đều do nàng gây ra, khi nàng bỡn cợt ta, nàng phải biết rằng ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nàng! Từ xưa tới nay chưa kẻ nào dám đối xử với ta như vậy. Nàng nhất định phải trả giá vì việc đó!"

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, không lâu sau, hai người bọn họ nhìn thấy hai vị thái giám đi song song lướt qua cửa hang, sau đó, tiếng bước chân xa dần rồi biến mất hoàn toàn.

Cảnh Tuyên Đế buông nàng ra, lùi lại phía sau một bước, khẽ cười: "Hai người này vẫn không hề biết rằng mình vừa đi qua quỷ môn quan rồi vòng trở lại!"

Tưởng Nhược Nam biết trước mặt kẻ tự phụ mà kiêu ngạo, bỉ ổi mà vô sỉ này, giải thích thế nào cũng chỉ vô ích. Nếu được, nàng ước gì có thể dùng tất cả những lời rủa xả độc ác nhất để mắng hắn một trận. Nhưng nàng biết, làm thế chỉ khiến hắn thêm giận, khiến hắn làm ra những việc quá đáng hơn. Nàng căm tức trừng mắt lườm hắn một cái, hai tay nắm chặt, cố gắng kìm chế bản thân. Sau đó nàng hít một hơi thật sau, không nói năng gì, quay người ra khỏi thạch động. Chính vào lúc nàng sắp rời đi thì từ phía sau vang lên giọng nói lạnh lùng của Cảnh Tuyên Đế.

"Bắt đầu từ ngày mai, ngày nào nàng cũng phải vào cung để chữa cho Từ quý phi, đến khi sức khỏe Từ quý phi hoàn toàn hồi phục mới thôi. Nhược Lan, nàng nên biết kháng chỉ sẽ phải lãnh hậu quả như thế nào?

Hắn đi đến bên cạnh nàng, cúi đầu, ghé sát tai nàng, thổi vào cổ nàng một hơi, nhìn nàng khe khẽ run lên, hắn đắc ý bật cười thành tiếng.

"Hình như càng ngày càng thú vị!"

Nói xong, hắn ngửa cổ lên cười vang mấy tiếng, lướt qua người nàng, cao ngạo bỏ đi.

Tưởng Nhược Nam nhìn theo bóng hắn, tức tới mức muốn chảy nước mắt.

Bị bậc chí tôn thiên hạ trêu đùa như trêu đùa một con khỉ, nhưng nàng không thể phản kháng, lẽ nào cứ để hắn muốn làm gì thì làm sao?

Hôm nay chỉ là ôm ôm ấp ấp, nhưng còn ngày mai thì sao, ngày kia nữa, lẽ nào nàng phải để mặc bản thân cho hắn sỉ nhục?

Tưởng Nhược Nam nắm chặt tay, nghiến rằng kèn kẹt!

Bất luận là ai cũng đừng hòng ức hiếp được nàng!

***

Buổi tối, Cận Thiệu Khang thấy nàng trùng trùng tâm sự, bèn hỏi: "Sao thế? Suốt buổi tối trong nàng rầu rĩ không vui? Việc chữa trị cho Từ quý phi có khó khăn ư?"

Tưởng Nhược Nam lắc đầu, đáp: "Chữa trị cho Từ quý phi mặc dù cũng gặp khó khăn, nhưng qua buổi hôm nay có thể thấy, phương pháp thực liệu của thiếp rất có hiệu quả với quý phi, có lẽ sẽ không sao đâu."

"Vậy nàng không vui vì chuyện gì?" Cận Thiệu Khang thấy lạ.

87. Chương 87

"Thiếp…" Tưởng Nhược Nam quay sang nhìn hắn, ngập ngừng định nói lại thôi, cuối cùng, nàng vẫn không nói gì, quay người đi.

Mặc dù thời gian này giữa nàng và Cận Thiệu Khang duy trì được một mối quan hệ thân thiện, nhưng trong lòng Tưởng Nhược Nam, hắn vẫn không phải là mẫu người xứng đáng khiến nàng phải toàn tâm toàn ý tin

tưởng. Ai biết được sau khi hắn biết chuyện này rồi sẽ phản ứng thế nào? Cho dù hắn chịu tin nàng, nhưng hắn có thể làm gì được cho nàng chứ?

"Không sao, có lẽ do thay đổi thời tiết." Tưởng Nhược Nam xoay người, nằm quay lưng lại với hắn, buồn bã đáp một câu.

Nàng chắc chắn có chuyện gì đó giấu ta! Cận Thiệu Khang nhìn nàng, trong lòng bỗng thấy chua xót, cảm giác không được người khác tin tưởng này rất khó chịu. Tất cả những gì hắn làm vẫn không thể khiến nàng đón nhận hắn hay sao?

Còn phải làm thế nào nữa, rốt cuộc phải làm thế nào mới có được sự chấp nhận của nàng, khiến nàng hoàn toàn thừa nhận hắn, tin tưởng hắn?

Cận Thiệu Khang áp sát lưng vào nàng, khẽ ôm lấy người nàng, "Nhược Lan, cho dù thế nào, chỉ cần ta còn ở trên cõi đời này một ngày, ta cũng sẽ bảo vệ nàng!"

"Hầu gia, chàng còn phải bảo vệ Vu Thu Nguyệt, còn phải bảo vệ con của hai người, còn phải bảo vệ Hoa Thanh, Nhược Lâm. Chàng chỉ có một đôi tay, chàng làm thế nào để bảo vệ được tất cả đây?" Tưởng Nhược Nam khẽ đẩy tay hắn ra.

Cận Thiệu Khang sững lại, không có gì để phản biện, hắn nhìn bàn tay bị nàng đẩy ra của mình, long đau đớn vô hạn. Hắn quay người, xoay lưng lại phía nàng, thở dài.

Tưởng Nhược Nam cũng thở dài, bản thân nàng từ khi vượt thời gian tới đây, dường như chưa được sống một ngày thảnh thơi. Yêu cầu của nàng không cao, nàng không cầu phải ân ân ái ái, mặc dù biết ly hôn là rất khó, nàng cũng không bức thiết chuyện này như trước kia nữa, nàng chỉ muốn sống một cuộc đời bình an vô sự, không có sự sủng ái của phu quân cũng tốt, không có con cái hầu hạ bầu bạn lúc tuổi già cũng không sao, nàng không quan tâm, tại sao hết chuyện phiền phức này tới chuyện phiền phức khác vẫn xuất hiện rồi tìm tới nàng?

Lần này, nàng phải vượt qua kiếp nạn thế nào đây?

Không vào cung là kháng chỉ, tội chết!

Vào cung, nhất định sẽ bị tên Hoàng đế khốn kiếp kia tìm cách sỉ nhục, ngộ nhỡ ngày nào đó bị người ta phát hiện, hồng hạnh vượt tường, thì cũng sẽ chịu tội chết thôi.

Tưởng Nhược Nam càng nghĩ càng buồn rầu, trước kia cho dù gặp phải khó khăn gì nàng cũng chưa từng cảm thấy sợ hãi, luôn cho rằng nhất định mình sẽ vượt qua được, chiến thắng được, nhưng lần này, nàng thật sự không dám chắc.

Bởi vì đối thủ của nàng quá mạnh, hắn đứng ở nơi cao chót vót, nắm trong tay quyền sinh quyền sát tính mạng nàng, bản thân nàng trừ phi không sợ chết, nếu không, nàng chẳng biết lấy gì ra để chống đỡ lại hắn.

Nhưng, dù là kiếp trước hay kiếp này, dù có sống khó khăn vất vả thế nào, nàng cũng chưa từng nghĩ sẽ bỏ rơi tính mạng của mình, nàng yêu cái mạng này, nàng sợ chết, nàng chưa bao giờ nghĩ sợ chết là xấu, là mất mặt.

Tưởng Nhược Nam nghĩ đi nghĩ lại, nghĩ mãi vẫn không tim ra cách giải quyết, cuối cùng nàng quyết định nếu Hoàng đế quá đáng, nàng vẫn nên nói cho Thái hậu biết, phải giải quyết khó khăn trước mắt đã rồi tính sau. Còn Hoàng đế sẽ có phản ứng ra sao, đi bước nào thì tính bước ấy vậy!

Mãi cho tới tận nửa đêm, Tưởng Nhược Nam mới ngủ được.

Hôm sau, nàng mang theo Liên Kiều và Hoa Anh cùng vào cung.

Khi tới Vĩnh Hòa cung, cung nữ Thược Dược nói với nàng rằng, hôm qua Từ quý phi uống bốn bát nước táo hòa mật ong, buổi trưa ăn được một lát bánh nướng, sau đó lại nôn ra, nhưng buổi tối ăn được hai lát bánh nướng mà không nôn chút nào.

Thược Dược cười nói: "Hầu phu nhân quả thật y thuật cao minh, từ khi Quý phi nương nương ốm nghén tới nay, đây là lần đầu tiên ăn được bữa cơm nhẹ nhàng như thế!" Nói rồi, đưa Tưởng Nhược Nam vào nội điện.

Trong nội diện, Lưu Tử Căng đang bắt mạch cho Từ quý phi. Tưởng Nhược Nam đến thỉnh an Từ quý phi trước, sau đó hỏi Lưu Tử Căng: "Lưu Tử Căng, hôm nay mạch tượng của quý phi nương nương có khá hơn không?"

Lưu Tử Căng quay đầu lại nhìn nàng đáp: "So với hôm qua có chút khởi sắc, nhưng vẫn rất yếu."

"Nghe nói hôm qua đã ăn được chút đồ rồi, một sự khởi đầu thuận lợi, hôm nay có thể thử kê một ít thuốc chống nôn xem sao."

Lưu Tử Căng gật đầu khen phải, đứng dậy đi đến bên cạnh, bắt đầu kê đơn thuốc rồi giao cho kẻ hầu đi sắc.

Tưởng Nhược Nam tới bên giường, khẽ hỏi Từ quý phi: "Nương nương, hôm nay nương nương thấy thế nào, cảm giác buồn nôn vào buổi sáng còn nhiều không?"

Từ quý phi nằm nghiêng trên giường, ngước mắt lên đáp: "Vẫn còn hơi buồn nôn, không biết Hầu phu nhân đã có cách giải quyết chưa?"

"Buổi sáng nương nương đã ăn gì?"

Thược Dược đứng bên cạnh đáp thay: "Chưa ạ, buổi sáng nương nương thường hay buồn nôn nên không ăn được gì."

Tưởng Nhược Nam nói: "Nhưng nếu không ăn sẽ càng kích thích dạ dày, tình trạng nôn nghén càng ngày càng nghiêm trọng." Nàng ngẫm nghĩ rồi dặn Thược Dược, "Cho nước gừng vào sữa đun nóng lên, sau đó mang cho nương nương nếm thử. Sữa giúp điều hòa dạ dày, gừng chống nôn mửa, có lẽ sẽ giúp nương nương uống được sữa."

Thược Dược được lệnh, vội vàng lui ra chuẩn bị.

Lúc này, Từ quý phi nằm trên giường đột nhiên mở mắt nhìn Tưởng Nhược Nam: "Tắm trong suối nước nóng dễ chịu lắm phải không?"

Tưởng Nhược Nam thận trọng đáp: "Nước trong suối quá nóng, thần phụ không thấy dễ chịu lắm, so với được tắm ở đây, thần phụ vẫn thích tắm trong thùng gỗ nhà mình hơn!"

"Hừ." Từ quý phi lạnh lùng cười một tiếng, dùng giọng nói mà chỉ đủ để một mình Tưởng Nhược Nam nghe thấy: "Nói ngươi thô tục quả nhiên không sai. Ôn Bích trì có thể khiến huyết mạch lưu thông, còn được xưng là nước tiên, đến bổn cung mỗi tháng cũng chỉ được Hoàng đế ban thưởng một lần. Không ngờ Hoàng đế lại thưởng cho người ngoài như ngươi vào đấy tắm!" Nói xong, hai mắt quét qua quét lại trên mặt nàng.

Tưởng Nhược Nam kinh hãi.

Nàng đã quên béng mất chuyện này. Tối qua Hoàng thượng ban tắm cho nàng trước mặt bao nhiêu người như thế, không biết mọi người nhìn nhận việc này như thế nào? Ngộ nhỡ để lại lời đồn đại thì không còn là chuyện nhỏ nữa rồi!

Nghĩ đến đây, Tưởng Nhược Nam lưng rịn mồ hôi nhưng rồi lập tức lại nghĩ, có lẽ Hoàng thượng cố ý làm thế. Hắn cố ý muốn nàng khó xử.

Tưởng Nhược Nam hận tới mức nghiến răng nghiến lợi.

"Thực ra, thần phụ cũng là nhờ phúc của nương nương mới được như vậy, chính vì Hoàng thượng coi trọng nương nương, coi trọng long tử trong bụng nương nương nên khi thần phụ có thể giúp nương nương ăn được chút đồ, Hoàng thượng quá vui mừng nên mới ban thưởng cho thần phụ. Nói cho cùng, thần phụ vẫn phải tạ ơn nương nương, nếu không phải như thế, cả đời này thần phụ cũng đừng mong được bước chân vào đó."

Cũng may sự thực chính là như thế, bản thân nàng không phải mỹ nhân, nàng tin mọi người dù có nghi ngờ cũng sẽ không nghĩ xiên nghĩ xẹo.

Những lời này khiến Từ quý phi cảm thấy dễ chịu, nàng ta mỉm cười, nói: "Cũng coi như ngươi có phúc, ngươi tận tâm chữa trị cho bổn cung, chỉ cần bổn cung sinh được long tử khỏe mạnh mũm mĩm, bổn cung nhất định không để ngươi phải thiệt thòi!"

"Đương nhiên thần phụ sẽ tận tâm tận lực." Tưởng Nhược Nam nén giận đáp. Quả nhiên là tỷ tỷ của Từ Uyển Thanh, sự kiêu ngạo ngang ngược ngấm vào tận xương tận tủy này giống hệt nhau. Nhưng Từ quý phi đạo hạnh cao hơn, đương nhiên cũng sẽ biết cách che giấu tốt hơn, là loại người cười ra dao.

Lúc này, Thược Dược mang sữa nóng đến. Từ quý phi đón lấy, nhấp một ngụm nhỏ, cơn buồn nôn trào lên, Tưởng Nhược Nam vội vàng đón lấy bát sữa, Từ quý phi hít sau mấy hơi nhưng không nôn ra, cứ thế dưới sự giúp đỡ của Tưởng Nhược Nam, nàng ta từng ngụm nhỏ một uống hết bát sữa.

Uống sữa xong, Tưởng Nhược Nam để nàng ta nằm nghỉ một khắc, sau đó dặn dò Thược Dược, một khắc sau đỡ Từ quý phi ra ngoài đi dạo.

Thược Dược không kìm được băn khoăn bèn lên tiếng hỏi: "Nhưng cơ thể nương nương yếu đuối như thế..." Ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì, cô ta sao gánh được tội.

Tưởng Nhược Nam cười đáp: "Chỉ là đi dạo bộ, không sao đâu, sự vận động vừa phải thích hợp có lợi cho sức khỏe, cũng có thể giúp nương nương ăn ngon miệng hơn."

Lưu Tử Căng kê xong đơn thuốc đi tới, "Nghe theo lời Hầu phu nhân không sai đâu."

Thược Dược gật gật đầu, rồi lại hỏi Tưởng Nhược Nam hôm nay nên cho Quý phi ăn gì. Tưởng Nhược Nam sớm đã nghĩ tới việc này rồi: "Buổi sáng nướng khoai tây cho Quý phi nương nương ăn, nhất định phải bỏ phần đã mọc mầm màu xanh đi, cũng nướng thêm vài miếng bánh không cho bất kỳ gia vị nào." Quay lại thấy Lưu Tử Căng đang cầm bút ghi chép gì đó, nàng bèn cười hỏi: "Lưu thái y, ngài đang làm gì vậy?"

Lưu Tử Căng ngượng ngùng cười cười: "Hạ quan muốn ghi lại những phương pháp thực liệu của phu nhân rồi sắp xếp thành một quyển sách, tạo phúc cho đời sau!"

Thật đúng là một đại phu tốt, rất có trách nhiệm với nghề nghiệp của mình. Tưởng Nhược Nam cười cười, quay đầu lại tiếp tục nói với Thược Dược: "Còn buổi tối hấp một con cá chép, dùng nước lã để hấp, cho ít gừng, ngoài gừng ra đừng cho thêm bất kỳ thứ gì khác."

Thược Dược mở to mắt thắc mắc: "Không được cho dầu, cho muối sao?" Thế thì ăn sao được, chẳng phải sẽ rất tanh ư?

"Ngươi cảm thấy không ngon, nhưng đối với thai phụ lại là mỹ thực, nếu không tin, buổi tối ngươi cứ làm thử cho Quý phi ăn mà xem!" Tưởng Nhược Nam cười đáp.

Sau khi dặn dò xong, Tưởng Nhược Nam không muốn ở lại Vĩnh Hòa cung nữa, cảm nhận được sự lạnh lẽo từ ánh mắt của Từ quý phi mỗi khi liếc nhìn nàng rất đáng sợ. Lúc này, Lưu Tử Căng cũng kết thúc công việc chẩn mạch của mình, y thu dọn đồ đạc, chuẩn bị rời đi.

Tưởng Nhược Nam nhìn y, đột nhiên sáng mắt lên, nàng đợi Lưu Tử Căng đi rồi, lập tức cáo từ, sau đó chạy nhanh ra ngoài, đuổi theo Lưu Tử Căng.

Lưu Tử Căng quay đầu lại, nhìn Tưởng Nhược Nam vừa đi vừa thở, cười hỏi: "Hầu phu nhân, có chuyện gì phải không?"

Tưởng Nhược Nam vừa thở vừa gật đầu: "Đúng, muốn nói với ngài về việc thực liệu, chi bằng chúng ta vừa đi vừa nói!" Lưu Tử Căng về Thái y viện, thực ra Thái y viện cách cửa cung không xa, có Lưu Tử Căng ở bên, chắc Hoàng đế sẽ không dám giở trò vô sỉ gì, cũng sẽ không dám níu kéo nàng trước mặt thần tử.

Bản thân nàng cũng đem theo hai nha đầu, đi cùng Lưu Tử Căng bàn về bệnh tình của Quý phi có lẽ cũng không gây đồn đại thị phi gì.

Nghĩ đến đây, tâm trạng Tưởng Nhược Nam bỗng thoải mái hơn nhiều.

Lưu Tử Căng đi bên cạnh nhìn Tưởng Nhược Nam lúc thì chau mày, lúc lại thở dài, lúc lại nhoẻn miệng cười vui vẻ, trái tim cũng thấp thỏm theo những biểu hiện trên mặt nàng, nhưng nhìn nàng, trong lòng hắn cũng cảm thấy rất vui.

Lúc này, hắn chỉ mong con đường càng dài càng tốt.

Hai người cùng ra khỏi Vĩnh Hòa cung, chầm chậm men theo con đường nhỏ trước mắt, hai bên đường là tường vây cao, màu đỏ nhức mắt khiến người ta có cảm giác áp bức.

Tưởng Nhược Nam nói: "Thời gian này ta rảnh rỗi, sẽ ghi lại tất cả nhưng phương pháp thực liệu mà mình biết, hôm nào đưa cho Lưu thái y xem. Nếu Lưu thái y thích, có thể kiến nghị với triều đình, để bộ Lễ tập hợp thành sách, phát cho các tỉnh các huyện, chẳng phải đấy là cách tốt nhất tạo phúc cho đời sau sao?"

Tưởng Nhược Nam vừa nghĩ ra cách này khi nghe Lưu Tử Căng nói, đương nhiên nàng cũng không hoàn toàn có ý tốt muốn tạo phúc cho đời sau. Nàng chỉ ghi lại một vài phương pháp thực liệu có giá trị thấp và đơn giản cho Lưu thái y, thích hợp với bách tính thời nay sử dụng. An toàn và hiệu quả. Còn những phương pháp dưỡng sinh của những "bệnh nhiều tiền" dành riêng cho người giàu, không thể ghi chép quá chi tiết.

Đương nhiên, những quyển sách này phải đứng tên nàng, từ đó giúp nàng nổi tiếng. Chỉ cần các tỉnh các huyện đều biết danh nàng, thì sau này dù nàng phải rời hỏi Hầu phủ, có đi tới đâu cũng không cần lo lắng tới vấn đề thu nhập.

Nàng muốn mở cho mình một con đường lùi.

"Hầu phu nhân, phu nhân nói thật chứ, phu nhân thật sự muốn tặng lại những phương thức thực liệu của mình?" Lưu Tử Căng vừa kinh ngạc vừa vui mừng, có chút biểu hiện như không dám tin vào tai mình.

Phải biết rằng những phương thuốc của các dòng họ đặc biệt là những phương thuốc hay, luôn được giữ bí mật, đời đời tương truyền. Phương pháo thực liệu của Tưởng Nhược Nam mặc dù rất dễ bị bắt chước, phục chế, nhưng ưu điểm của nàng chính là sự hiểu biết toàn diện về các loại bệnh. Các phương diện khác, dường như chỉ cần nàng tự tin thể hiện, không những hiệu quả rất tốt mà quan trọng là, hầu như không có tác dụng phụ, cũng dễ dàng được cơ thể người bệnh chấp nhận. Nếu Tưởng Nhược Nam muốn kiếm tiền nhờ vào nghề thuốc, điều này hoàn toàn có thể.

Nhưng giờ nàng lại muốn tặng hết lại cho y, điều này khiến Lưu Tử Căng vô cùng kinh ngạc, đương nhiên y không hết biết những dự định trong lòng Tưởng Nhược Nam. Vì vậy trong mắt y, hành động này của Tưởng Nhược Nam hoàn toàn là vô tư, cao thượng, thời khắc này, hắn vô cùng khâm phục và tôn kính nàng.

Tưởng Nhược Nam cười đáp: "Vừa rồi nghe Lưu thái y nói ta mới nghĩ đến, thực ra những phương pháp thực liệu này ta cũng chỉ nghe người khác nói mà thôi, ta sợ để lâu mình cũng quên mất, vì vậy mới chép lại. Có điều ta hằng ngày chỉ quanh quẩn ở nhà, giữ những phương pháp thực liệu ấy cũng không có tác dụng gì nhiều, chi bằng giao cho Lưu thái y, tạo phúc cho bách tính, như thế mới không phụ tâm huyết của tiên nhân! Có điều…" Tưởng Nhược Nam thay đổi giọng điệu, ngượng ngùng cười cười.

"Sau khi những phương pháp này được in thành sách, nhất định phải ghi tên ta lên trang đầu tiên!"

"Đương nhiên rồi!" Lưu Tử Căng nhận lời ngay, không hề cho rằng yêu cầu này của nàng có gì là quá đáng. "Tấm lòng nhân hậu, chí công vô tư của phu nhân thực sự khiến hạ quan khâm phục, hạ quan vô cùng ngưỡng mộ!"

Tưởng Nhược Nam đỏ mặt, ngượng ngùng cúi đầu: "Lưu thái y quá khen rồi!"

Lưu Tử Căng nhìn điệu bộ xấu hổ của nàng, ngẩn người, trái tim cũng thấy nóng lên, y quay đầu đi, nhất thời quên mất mình đang nói gì.

Còn Tưởng Nhược Nam vì cũng lo sợ nên không nói gì nữa, không khí bỗng trở nên yên tĩnh lạ thường.

Con đường tĩnh mịch và sau hun hút, cứ như không có điểm cuối, không khí lại lắng xuống như thế, khiến hai người có chút gượng gạo bối rối.

Hai nha đầu vẫn đi theo sau họ, giữ một khoảng cách không xa không gần, vừa có thể kịp thời hầu hạ chủ nhân, lại không nghe được câu chuyện mà họ nói.

Tưởng Nhược Nam sau khi im lặng, bỗng dung lại nghĩ đến chuyện của Hoàng đế, càng nghĩ càng buồn phiền, bất giác thở dài. Lưu Tử Căng đi bên cạnh nàng, đương nhiên nghe thấy tiếng thở dài ấy, y nhớ tới những lời mà mình nghe thấy trong Hầu phủ mấy hôm trước, nhớ tới việc Vu thị đã có thai trước nàng, nhớ tới những lời lẽ lạnh nhạt của Thái phu nhân với nàng. Phụ thân y cũng có ba thiếp thất, đương nhiên hắn biết ưu thế của Vu thị, tưởng rằng nàng vì chuyện này mà buồn phiền, nên hắn bỗng thấy thương xót.

Một người con gái có cốt cách của hoa huệ, có trái tim của hoa lan, một người con gái nỗ lực thay đổi bản thân vì người mình yêu như thế, một người con gái lương thiện vô tư như thế, tại sao lại không có được tình cảm và sự thương yêu của An Viễn Hầu, khiến một thiếp thất có thai trước nàng, để nàng phải rơi vào cảnh tượng khó xử như vậy, khiến nàng phải đau lòng buồn bã.

Thật không biết trân trọng gì cả, nếu là y… nếu như là y…

Trái tim Lưu Tử Căng càng lúc càng nóng rực.

Nếu như là y, y sẽ không bao giờ để nàng phải chịu một chút ấm ức nào, quyết không để nàng phải cảm thấy đau lòng buồn bã.

Nhất thời lại tự làm khó cho mình, Lưu Tử Căng buột miệng hỏi: "Gần đây phu nhân có ổn không?"

Đột nhiên nghe thấy giọng y, Tưởng Nhược Nam khẽ sững lại, rồi sau đó trả lời: "Cũng chẳng có gì mà không ổn…" Cho dù là không ổn đi nữa thì chuyện này nàng cũng không thể nói ra, chỉ biết nín nhịn chịu đựng một mình.

"Chuyện gì phu nhân cũng nên nghĩ thoáng một chút, ông trời luôn thương xót người tốt bụng, sẽ không để phu nhân phải chịu quá nhiều đau khổ đâu." Lưu Tử Căng quay đầu sang nhìn nàng, khẽ nói ra câu đó, sự quan tâm trong lời nói khiến Tưởng Nhược Nam thấy cảm động.

Đây thật là một người dịu dàng, cho dù là với một người bình thường như nàng, y cũng không ngại ban tặng lòng thiện ý.

Tưởng Nhược Nam nhìn y, mỉm cười, "Cảm ơn ngài, Lưu thái y, ý tốt của ngài ta sẽ luôn ghi nhớ."

Ánh mắt thẳng thắn tự nhiên của nàng khiến Lưu Tử Căng có chút bối rối, hắn vội vàng quay đầu đi, miệng bỗng như đắng ngắt.

"Phải rồi, Lưu thái y, ngài đã có thê tử chưa?"

Đây là chuyện mà Tưởng Nhược Nam vẫn luôn thấy rất tò mò. Thời đại này luôn lấy sớm sinh con sớm, theo lý mà nói một người ở độ tuổi như y chắc phải có thê thất rồi mới đúng, hưng mấy lần tới Lưu phủ nàng không nhìn thấy thê tử của y, lẽ nào còn chưa lấy vợ?

Lưu Tử Căng trầm mặc hồi lâu, không lên tiếng.

Khi ấy Tưởng Nhược Nam mới nhớ ra, ở thời đại này không thể tùy tiện hỏi nhưng chuyện riêng tư của người khác, nàng thấy bối rối: "Là ta quá đường đột, Lưu thái y cứ coi như ta chưa hỏi câu đó."

Lưu Tử Căng lắc lắc đầu, thở dài một tiếng, sau đó mới khẽ đáp: "Năm hạ quan mười tám tuổi đã đính hôn, có điều sau khi đính hôn, mẫu thân của đối phương bệnh mất, phải chịu tang, nên chuyện hôn sự dùng dằng tới tận bây giờ, có lẽ cuối năm nay hoặc đầu năm sau là hoàn hôn."

Bản thân y là người đã có hôn ước, nàng lại là vợ của người khác, Lưu Tử Căng ơi là Lưu Tử Căng, rốt cuộc từ trước tới nay trong lòng ngươi nghĩ gì chứ? Suy nghĩ xấu xa như thế, ngươi không sợ xúc phạm tới nàng sao?

Lưu Tử Căng đột nhiên thấy rất căm hận bản thân mình.

Nhưng Tưởng Nhược Nam đâu biết những suy nghĩ ấy trong lòng hắn, nàng nghe vậy thì cười: "Thì ra là thế, vậy Nhược Lan xin được chúc mừng Lưu thái y trước, không biết ta có thể hỏi thăm thêm, đối phương là cô nương nhà nào không?" Tưởng Nhược Nam luôn thấy rất có thiện cảm với Lưu Tử Căng, nàng cũng mong y được hạnh phúc.

"Là Lí Minh Hoa, trưởng nữ của Lang trung Công bộ Lí đại nhân."

Tưởng Nhược Nam thấy cái tên này rất quen, nàng ngẫm nghĩ một lát, rồi nhớ ra đã từng nghe Cận Yên Nhiên và Lưu Tử Đồng nhắc tới trong lúc nói chuyện, hai người đó đánh giá rất cao Lí Minh Hoa, nói rằng đó là một nữ tử hiền thục, dịu dàng, lương thiện, lễ phép và khiêm tốn, thế chẳng phải là một đôi trời sinh với Lưu Tử Căng ư?

Tưởng Nhược Nam thấy mừng thay cho y, cười đáp: "Chúc mừng Lưu thái y có được một nương tử như vậy, Lí tiểu thư kia cũng là một cô gái có phúc."

Lưu Tử Căng thoáng kinh ngạc: "Có phúc?"

88. Chương 88

"Đương nhiên là có phúc rồi. Theo Nhược Lan thấy, Lưu thái y tuyệt đối là một người xứng đáng để bất kỳ cô gái nào gửi gắm cả cuộc đời." Tưởng Nhược Nam nói những lời này là xuất phát từ sự chân thành tự đáy lòng. Lưu Tử Căng tâm địa lương thiện, tính cách ôn hòa, nhất định sẽ đối xử tử tế với người phụ nữ của mình. Ở thời đại này, người đàn ông như Lưu Tử Căng tuyệt đối là sự lựa chọn hoàn hảo.

Lưu Tử Căng dừng bước, quay người nhìn nàng, hạ giọng nói: "Phu nhân nghĩ thế thật ư?" Giọng y có chút kích động.

Tưởng Nhược Nam cười cười gật đầu.

Lưu Tử Căng nhìn khuôn mặt tươi cười của nàng, trong lòng bỗng dấy lên một cảm giác chua xót, suýt nữa không kìm được tâm trạng của mình, y quay người đi, bước nhanh về phía trước.

Muộn rồi, nói gì giờ cũng muộn rồi, tại sao ba năm trước y lại không nhận ra ưu điểm của nàng? Tại sao ba năm trước y lại chẳng hề chú ý tới nàng? Nếu khi ấy y có thể nhìn thấy điểm tốt của nàng trong sự phiến diện của miệng lưỡi thế gian thì hôm nay nàng đã không cần phải chịu khổ sở như thế, y cũng không phải buồn bã tới mức này.

Nhưng, thời gian không bao giờ quay trở lại, giữa nàng và y, chẳng qua chỉ có được duyên phận đi lướt qua nhau mà thôi.

Thấy Lưu Tử Căng đột nhiên bước nhanh, Tưởng Nhược Nam tưởng những lời mình nói khiến y ngượng ngùng, thầm trách bản thân không biết ăn nói khéo léo, thấy y càng đi càng xa, đột nhiên nhớ ra mục đích của mình là phải đi cùng với y, nàng vội gọi liền mấy tiếng: "Lưu thái y, Lưu thái y, đợi ta với." Nói xong, nàng bước nhanh đuổi theo.

Sau đó, mặc dù đuổi kịp Lưu Tử Căng, nhưng y lại chẳng nói thêm lời nào nữa, hai người yên lặng như thế đi tới tận Thái y viện, Lưu Tử Căng hành lễ cáo từ, sau đó quay người vào trong.

Tưởng Nhược Nam đưa Liên Kiều, Hoa Anh ra khỏi cung, quả nhiên không gặp Hoàng đế, nàng thầm thở phào nhẹ nhõm, đúng là một cách hay. Sau này hằng ngày nàng đều có thể đi cùng Lưu Tử Căng thì tốt, cho đến khi Từ quý phi bình phục, cũng chẳng còn bao lâu nữa, có thể bớt vào cung sẽ bớt vào cung, có thể tránh bao lâu nàng sẽ tránh bấy lâu!

Đáng tiếc, sự suy tính vẹn toàn đó của nàng không được như ý.

Ngày hôm sau nàng đến Vĩnh Hòa cung lại thấy người đang bắt mạch cho Từ quý phi là một thái y lạ khác.

Tưởng Nhược Nam đi tới, hỏi Thược Dược bên cạnh, "Hôm nay sao không phải là Lưu thái y tới bắt mạch?"

Thược Dược đáp: "Cẩm phi bị ốm, Hoàng thượng chỉ định Lưu thái y chữa trị cho Cẩm phi."

Tưởng Nhược Nam mở to mắt: "Đến chuyện này Hoàng thượng cũng tự mình quyết định?" Bình thường thì thái y chẳng phải do Thái y viện phân bổ hay sao?

Vì thời gian gần đây thường theo Tưởng Nhược Nam nên Thược Dược cũng trở nên thân quen với nàng, không kìm được bàn tán một câu: "Theo lý thì Hoàng thượng không quản mấy việc này, có lẽ Hoàng thượng lại coi trọng Khải Tường cung rồi…"

Là thế ư? Trống ngực Tưởng Nhược Nam đập thình thịch.

Người tới chẩn mạch cho Từ quý phi là Vương thái y, y nói lại tình hình của Từ quý phi cho nàng biết, mặc dù có chuyển biến tốt nhưng vẫn rất yếu. Tưởng Nhược Nam lại kê những món ăn cho ngày hôm nay, khi cáo từ, Vương thái y đã rời khỏi Vĩnh Hòa cung từ lâu, mà cho dù y chưa đi, Tưởng Nhược Nam cũng không thể yêu cầu một người đàn ông hoàn toàn xa lạ đi cùng mình được.

Ra khỏi Vĩnh Hòa cung, nàng muốn đến Từ Ninh cung thỉnh an Thái hậu trước, nhưng lại nghĩ lúc này có lẽ cũng là lúc Hoàng thượng tới thỉnh an Thái hậu. Ngộ nhỡ chạm mặt hắn ở đấy chẳng phải càng phiền phức ư? Cũng may trước khi đến Vĩnh Hòa cung nàng đã thỉnh an Thái hậu rồi, cho dù không tới cáo từ người chắc cũng không phải vấn đề gì to tát.

Lúc này, Hoàng thượng tới thỉnh an Thá hậu, có lẽ sẽ không gây khó dễ cho nàng, nhưng vẫn nên đề phòng là hơn. Tưởng Nhược Nam quyết định đi vòng qua con đường có nhiều giả thạch, con đường mà hôm qua cùng đi với Lưu Tử Căng, con đường đó hai bên không cây cối, không có chỗ ẩn nấp, nàng tin Hoàng thượng không thể vô cớ xuất hiện.

Tưởng Nhược Nam men theo con đường nhỏ, sau khi ra khỏi con dường đó, lại nhìn thấy vạt rừng phía trước. Nàng ngẩn người, bất giác dừng chân.

Vạt rừng phía trước um tùm âm u, cây cối xen đặc, con đường lát đá ở giữa quanh co khúc khuỷu, hai bên giả thạch san sát, không nhìn thấy cảnh sắc của vạt rừng phía trước.

Tưởng Nhược Nam lưng toát mồ hôi lạnh, hôm qua nàng vừa đi vừa nói chuyện với Lưu Tử Căng nên không để ý còn có vạt rừng này, giờ phải làm thế nào? Quay lại, hay tiếp tục đi?

Nhưng nếu đi đường khác thì phải đi qua vườn giả thạch, nghĩ đến hang đá tối tăm đó, Tưởng Nhược Nam bất gác run rẩy.

Không sợ không sợ, Hoàng thượng đang ở chỗ Thái hậu, cho dù hắn không ở chỗ Thái hậu, thì lúc này hắn cũng đang bị kìm chân bởi rất nhiều chính sự, rốt cuộc thì hắn là vua một nước, đâu có thời gian để theo dõi bỡn cợt nàng mãi.

Đúng, chắc là mình quá đa nghi thôi.

Nàng không ngừng an ủi bản thân, nhưng trong lòng vẫn rất bất an.

Nàng thò chân ra nhưng rồi lại rụt về, thò ra lại rụt về lần nữa, do dự không dám quyết, vô cùng đau khổ.

Liên Kiều, Hoa Anh thấy lạ, hỏi: "Phu nhân, sao không đi ạ? Không còn sớm nữa!"

Tưởng Nhược Nam nghiến răng, bước lên con đường lát đá, chầm chậm tiến về phía trước, trên đường, nàng không ngừng đảo mắt nhìn xung quanh, lo lắng phập phồng, hoảng hốt vô cùng.

Nàng vừa tức giận vừa căm hận, từ khi sinh ra cho tới nay, nàng chưa bao giờ bị giày vò như thế này. Trái tim nàng căng thẳng tột bậc, đến thở cũng không thoải mái, tâm trạng lo lắng, sự giày vò này khiến nàng muốn nổ tung!

Hễ nghĩ tới cảnh hắn đang nấp ở một chỗ nào đó nhìn nàng với bộ dạng dương dương đắc ý là trái tim nàng lại trào dâng căm hận. Nhưng nàng không thể thả lỏng bản thân, nghĩ tới những việc hắn sẽ làm với mình, nàng sao có thể thả lỏng được?

Con đường nhỏ vô cùng yên tĩnh, cây hai bên đường rậm rạp âm u, liếc mắt nhìn sang không thấy kẽ hở. Chưa đi được mấy bước đã có một hòn giả thạch, to thì cao hơn đầu người, nhỏ thì cũng bằng nửa người, đủ mọi hình dạng, kì quái vô cùng.

Không biết do ảnh hưởng của tâm lý hay là gì, Tưởng Nhược Nam luôn cảm thấy ở nơi nào đó trong rừng cây kia có một đôi mắt đang nhìn theo mình, cảm giác ớn lạnh khiến nàng dựng ngược hết lông mao.

Khi đi trên hành lang, thỉnh thoảng còn có thái giám, cung nữ đi qua. Nhưng ở đây, ngoài ba người nàng ra, không thấy bóng bất kỳ ai. Hai nha đầu cũng cảm thấy lạ.

"Ở đây thật yên tĩnh, chẳng có lấy một bóng người."

Lời nói ấy khiến tâm trạng Tưởng Nhược Nam thêm căng thẳng. Nàng hạ quyết tâm, mặc kệ tình hình xung quanh, nàng dồn sức đi về phía trước, hi vọng nhanh chóng ra khỏi khoảng rừng này.

Hoa Anh và Liên Kiều theo sau không hiểu chuyện gì đang xảy ra, lớn tiếng gọi: "Phu nhân, đợi chúng nô tỳ với!"

Tưởng Nhược Nam không buồn quay đầu lại, đáp: "Các ngươi hãy nhanh lên một chút..." Lời còn chưa dứt, đột nhiên nghe thấy tiếng động nhẹ phía sau, Tưởng Nhược Nam quay đầu nhìn, thấy Hoa Anh và Liên Kiều ngã dưới đất, mắt nhắm chặt, đứng sau họ là những nam tử cao lớn, mặt không biểu cảm, thân mặc cẩm y. Tư thế cầm đao của một người trong số họ vẫn chưa buông xuống, có thể thấy hai a hoàn này đã bị họ đánh ngất.

Tưởng Nhược Nam thất kinh, chạy quay lại, hét lên: "Các ngươi là ai?" Nói rồi vung tay về phía một người trong số đó.

Nhưng Tưởng Nhược Lan chỉ giỏi vung roi, không phải giỏi trong việc đấm đá, chỉ mấy chiêu đã bị những người mặc cẩm y kia giữ chặt. Tưởng Nhược Nam giãy giụa, lớn tiếng hét: "Có thích khách!" Vừa hét được một tiếng, đã thấy từ sau hòn giả thạch lớn cách đó không xa, Cảnh Tuyên Đế thân mặc long bào vàng rực thong thả bước ra.

Tưởng Nhược Nam hiểu cả rồi, nàng trừng mắt nhìn hắn, ánh mắt nàng như có thể phóng lửa: "Hoàng thượng, là người đã sai bọn họ đánh ngất a hoàn của thần phụ?" Vừa rồi nàng hét lên như thế nhưng thị vệ không thấy đến, có thể thấy thị vệ quanh vạt rừng này đã sớm bị điều đi rồi.

Cảnh Tuyên Đế khoát tay về phía hai người mặc cẩm y. Những người đó buông tay Tưởng Nhược Nam ra, sau đó mỗi người vác một a hoàn lên vai nhanh nhẹn rời đi.

Tưởng Nhược Nam lo lắng: "Người định làm gì bọn họ?"

Cảnh Tuyên Đế bước tới bên nàng, cười đáp: "Nhược Lan, ta không làm như thế thì chỉ còn cách giết họ diệt khẩu, nàng muốn ta làm thế nào đây?"

"Người..." Tưởng Nhược Nam tức tối không thốt lên lời, nàng hít một hơi thật sau giúp tâm trạng bình tĩnh trở lại, sau đó quay đầu đi, không thèm quan tâm tới hắn.

Nàng bỗng trỗi dậy sự quyết tâm, hắn càng muốn nhìn thấy bộ dạng hoảng sợ kinh hãi của nàng, nàng càng không để hắn được như ý!

Nhưng nghĩ thì nghĩ vậy, khi Cảnh Tuyên Đế từng bước từng bước tiến về phía nàng, nàng vẫn không kìm được sợ hãi mà giật lùi về phía sau một bước.

Cảnh Tuyên Đế phá lên cười ha hả, đôi mắt đào hoa của hắn tràn ngập sự chế giễu: "Nhược Lan, dường như nàng rất thân thiết với Lưu thái y nhỉ?"

Tưởng Nhược Nam tức giận nhìn hắn, "Thì ra người cố ý điều Lưu thái y đi! Hoàng thượng, chỉ vì muốn đùa bỡn với thần phụ, người không cảm thấy mình hơi quá rồi sao?"

"Không đâu." Cảnh Tuyên Đế nhướn mày lên, cười đáp: "Ngày nào cũng phải ở trong cung, cuộc sống buồn chán vô vị, có người chơi đùa cùng cũng không tệ. Tưởng Nhược Lan, giờ nàng đã không chịu được nữa rồi sao? Chẳng qua ta mới chỉ bắt đầu thôi!"

Nói rồi, hắn đột nhiên kéo tay nàng đi vào trong rừng cây. Tưởng Nhược Nam thất kinh, sống chết giãy ra, trong lúc nguy cấp nàng cũng chẳng còn quan tâm tới việc hắn là Hoàng thượng, dùng chân đá hắn, dùng tay đánh hắn. Nhưng sự phản kháng của nàng đối với một người có sức mạnh như hắn chỉ như châu chấu đá voi, hắn cũng chẳng màng tới sự giãy giụa ấy, túm chặt cổ tay nàng, cứ thế kéo tuột nàng vào sâu trong rừng cây, sau đó hất nàng vào một gốc cây cổ thụ. Lưng Tưởng Nhược Nam đau nhói, nàng khẽ kêu lên một tiếng.

Cảnh Tuyên Đế lập tức áp tới, hai tay hắn chống lên thân cây, giam nàng trong lòng. Hắn cúi đầu, mái tóc dài đen mướt rơi xuống mặt nàng, cổ nàng, khiến nàng vừa ngứa vừa buồn, nàng giơ tay lên ra sức chống vào ngực hắn, không để hắn ép gần hơn nữa.

"Nhược Lan," Cảnh Tuyên Đế khẽ cười hai tiếng, "Trước mặt ta, dù có giãy giụa thế nào cũng vô ích, tại sao mãi nàng vẫn chưa hiểu điều này?"

Tưởng Nhược Nam mặc kệ hắn, lực ở tay vẫn không dám lơ là.

Cơ thể hắn nặng nề ép xuống, khiến tay nàng ép chặt xuống ngực của chính mình, không thể cử động. Tưởng Nhược Nam giơ chân ra định đá hắn, nhưng đôi chân dài và mạnh mẽ của hắn ép tới, trói chặt chân nàng. Tưởng Nhược Nam dùng hết sức cũng không thể đẩy hắn ra, nàng mệt mỏi chán chường, quyết định không chống cự nữa, quay đầu đi, không thèm nhìn hắn.

"Như thế mới đúng! Nàng sao đấu lại ta?" Hắn ép lại gần, môi sượt qua má nàng, từ từ trượt xuống tai nàng, sau đó ngậm chặt thùy tai, vừa khẽ mơn man cắn, vừa thì thầm: "Cơ thể nàng đang run rẩy, giận lắm phải không? Khó chịu lắm chứ gì? Thế thì đúng rồi, Nhược Lan, khi ta biết mình bị nàng đùa bỡn, sự tức giận của ta, sự khó chịu của ta cũng chẳng kém gì nàng lúc này đâu."

Tưởng Nhược Nam nhắm chặt mắt, cắn chặt môi dưới, nhẫn nhịn tất cả, chỉ mong hắn sẽ giống như lần trước, ôm ấp mấy cái cho hả giận, xong sẽ thả nàng đi.

Đôi môi nóng bỏng của hắn rời khỏi tai nàng, từ từ trượt xuống cổ nàng, hắn hít sâu mấy hơi: "Cơ thể nàng thơm quá, sau lần ở Ngự Hoa viên, ta vẫn luôn rất tò mò, không biết nàng dùng hương liệu gì, thanh thanh thơm mát, rất hấp dẫn người khác. Trong hậu cung không người con gái nào có mùi hương như của nàng…"

Môi hắn, mũi hắn lướt qua lướt lại ở cổ nàng, thỉnh thoảng lại thè lưỡi ra liếm nhẹ, hơi thở nóng rẫy phả vào da thịt khiến lông mao trên người nàng dựng đứng hết cả lên.

"Hoàng thượng, người đừng quá đáng quá!" Tưởng Nhược Nam nghiến răng đáp.

"Thơm thật… thơm thật… Nhược Lan, sớm biết nàng thơm thế này thì dù vì mùi thơm của nàng, ta cũng không cho nàng đi…" Cảnh Tuyên Đế hoàn toàn phớt lờ lời cảnh cáo của nàng.

Ban đầu, Cảnh Tuyên Đế cũng chỉ định ôm nàng một cái, đùa bỡn nàng cho hả giận, muốn nhìn thấy sự nhẫn nại của nàng, bộ dạng khó chịu bực tức của nàng mà thôi. Nhưng mùi cơ thể nàng thơm như thế, thanh mát như hương hoa lan tháng Ba, khiến hắn bỗng dưng như chìm đắm trong đó. Đôi môi hắn lưu luyến nơi cổ nàng, hôn rất nhẹ, rồi cắn rất nhẹ, rồi lại hít hà.

Hai tay hắn ôm nàng rất chặt, không ngừng rờ rẫm trên lưng nàng. Vòng tay hắn càng lúc càng nóng, nụ hôn của hắn càng lúc càng sâu, hơi thở càng lúc càng gấp gáp.

Tưởng Nhược Nam lúc này cho dù là người chưa tường chuyện nam nữ, nhưng đương nhiên nàng hiểu phản ứng của hắn có nghĩa là gì. Nàng bỗng cuống lên, chưa bao giờ thấy sợ hãi như lúc này.

Thứ mà nàng kiên trì gìn giữ, việc mà nàng luôn luôn coi trọng, không phải giữ tới lúc này để cho hắn mặc sức sỉ nhục!

"Hoàng thượng! Thần phụ nhẫn lỗi với người!" Nước mắt nàng vô thức rơi xuống, nàng thật sự sợ rồi: "Đều là thần phụ không tốt, là thần phụ sai, là thần phụ không biết tự lượng sức mình mà khiêu khích quyền uy của Hoàng thượng, là thần phụ không biết tốt xấu gì, thần phụ xin lỗi, xin lỗi…"

Nàng khóc, nàng nhớ tới cái lần Ánh Tuyết bất đắc dĩ vội vàng thừa nhận chuyện mà nàng ta không hề làm, thì ra cảm giác ấy, sự bất lực ấy, tuyệt vọng ấy, nỗi nhục nhã khắc cốt ghi tâm ấy là như thế này đây.

"Hoàng thượng, người là bề trên, người đại nhân đại lượng, hà tất phải tính toán với một phụ nữ học hành nông cạn như thần phụ? Người hãy tha cho thần phụ, thần phụ đã xuất giá rồi, người làm thế này là muốn ép thần phụ vào đường chết. Phải thế nào mới khiến người hả giận, thần phụ sẽ quỳ trước người, dập đầu trước người có được không?" Tưởng Nhược Nam vẫn khóc không ngừng, giọng bắt đầu run rẩy.

Có lẽ tiếng khóc của nàng ảnh hưởng tới tâm trạng hắn, hắn ngẩng đầu lên, nhìn người con gái nước mắt giàn giụa trong lòng mình, cười nhạt một tiếng: "Quỳ, dập đầu, nàng tưởng ta để ý mấy thứ đó sao? Hàng ngày những người quỳ lạy dập đầu trước ta còn ít sao, ta nhìn tới phát ngấy rồi!"

Hắn dừng lại, rồi nói tiếp: "Nhưng nàng đột nhiên xin tha thế này cũng chẳng còn thú vị gì nữa! Bộ dạng nghiến răng nghiến lợi quật cường của nàng hấp dẫn hơn! Đúng rồi…" Như nhớ ra điều gì, hắn cúi đầu nhìn nàng, ánh mắt đào hoa lóe sáng: "Suýt nữa quên mất một chuyện, nghe Hoàng hậu nói nàng vẫn chưa chịu động phòng với An Viễn Hầu?"

Nghe Cảnh Tuyên Đế đột nhiên nhắc tới chuyện này, Tưởng Nhược Nam căng thẳng, cảnh giác nhìn hắn, nhất thời quên cả khóc.

Hắn muốn làm gì?

Thấy bộ dạng căng thẳng của Tưởng Nhược Nam, khóe miệng hắn nhếch lên, cười gian tà: "Căng thẳng vậy ư?" Rồi nói, "Ta còn nghe Hoàng hậu nói, nàng từng nhắc đến việc hủy hôn?"

Toàn thân Tưởng Nhược Nam như rơi xuống hố băng, vô thức không ngừng run lên.

Cảnh Tuyên Đế rút một tay ra, nâng cằm nàng lên, chậm rãi nói: "Đột nhiên ta bỗng nảy ra một chủ ý vô cùng thú vị. Nếu nàng muốn hủy hôn như thế, chi bằng ta giúp nàng toại nguyện, tìm một lý do để hủy bỏ hôn ước giữa nàng và An Viễn Hầu, sau đó…" Hắn cúi đầu xuống, chóp mũi chạm vào chóp mũi nàng, sau đó lại ngẩng đầu lên, nói tiếp: "Sau đó, ta bẩm báo Thái hậu đưa nàng vào cung. Thái hậu vẫn muốn nàng được gả cho ta, ta tin người sẽ không phản đối, đến khi ấy, chúng ta có thể từ từ tiếp tục trò chơi của mình?"

Hắn chăm chú nhìn vẻ mặt nàng, khẽ cười, nhưng ánh mắt thì vô cùng lạnh lẽo.

Tưởng Nhược Nam lắc đầu lia lịa: "Không, thần phụ không muốn hủy hôn nữa, thần phụ chỉ nói thế thôi, không muốn hủy hôn nữa!" Đồ điên, đồ biến thái, đồ thần kinh! Tưởng Nhược Nam tức giận chửi rủa thầm trong lòng, tâm trạng nàng lúc này như muốn nổ tung.

Nếu bắt nàng phải vào cung chịu sự giày vò và sỉ nhục của hắn, nàng thà chết còn hơn!

Mà biết đâu chết đi nàng sẽ được quay về, quay về căn phòng trọ tồi tàn rách nát, quay về chiếc giường cũ kĩ mà nàng ngày đêm nhớ nhung, phía trên có chiếc điều hòa có thể mang đi bán sắt vụn với tiếng kêu ầm ầm như sấm. Sau đó thăng chức tăng lương, sống cuộc sống vui vẻ của mình.

"Giờ nói thế chẳng phải đã muộn rồi sao, bởi vì ta cảm thấy như thế này thú vị hơn!" Hắn nhìn nàng cười, "Ta đã nói rồi, trước mặt ta, nàng không có đường mà phản kháng đâu!"

Tay hắn trượt xuống môi nàng, bĩu bĩu môi, lẩm bẩm: "Hình dáng của đôi môi này nhìn không đẹp lắm nhưng lại rất hấp dẫn, chi bằng thử xem sao…"

Nói rồi, hắn cúi đầu, ép chặt môi nàng.

Tưởng Nhược Nam ra sức đẩy hắn đá hắn như một người điên, nhưng hắn dễ dàng khống chế nàng, khóa chặt nàng, rồi mạnh mẽ tách môi nàng ra, chiếc lưỡi dài lướt vào thăm dò trong miệng nàng, điên cuồng cắn mút.

Tưởng Nhược Nam chưa từng căm hận ai như căm hận hắn lúc này, cũng chưa từng bị ai sỉ nhục như thế này, sự phẫn nộ của nàng đã lên tới đỉnh điểm.

Nàng từ trước tới nay luôn là một người thức thời, khi cần lấy lòng, nàng sẽ mặt dày nịnh nọt; khi cần tranh giành, nàng cũng chiến đấu vứt bỏ cả tự tôn; nhưng, một khi ép nàng vào đường cùng, nàng cũng sẽ bất chấp tất cả để phản kháng.

Nàng tức giận cắn lưỡi hắn, Cảnh Tuyên Đế bị đau, vội vàng đẩy nàng ra, một giọt máu len qua mép hắn chảy xuống, đỏ tới nhức mắt.

Cảnh Tuyên Đế lau vệt máu ở môi, đưa tới trước mặt nhìn, đột nhiên nổi điên. Hắn trừng mắt nhìn nàng, sự giễu cợt trên khuôn mặt hắn đã biến mất, thay vào đó là sự phẫn nộ và kinh ngạc như không tin nổi, "Tưởng Nhược Lan, ngươi dám cắn trẫm! Ngươi có tin trẫm sẽ lấy mạng ngươi không?"

89. Chương 89

Cảnh Tuyên Đế - Lí Văn Chiêu vừa sinh ra đã là Hoàng tử, mười tuổi được lập làm Thái tử, hai mươi tuổi đăng cơ làm Thiên tử, từ nhỏ đã thông minh lanh lợi, được tiên đế vô cùng sủng ái. Từ khi lên làm Thái tử cho tới lúc đăng cơ đều thuận buồm xuôi gió, không phải trải qua trắc trở khó khăn gì. Trong cuộc đời hai mươi lăm năm qua của hắn, muốn gió có gió, muốn mưa có mưa, ngoài Tiên đế ra, hắn chưa từng biết sợ bất kỳ người nào, hắn vẫn luôn đứng trên cao nhìn xuống những gì đang xảy ra bên cạnh mình. Sự trung thành, tôn kính, sợ hãi, phục tùng, thậm chí là ái mộ, dựa dẫm của mọi người dành cho hắn, trong mắt hắn là chuyện đương nhiên, chưa từng có ai dám làm trái ý hắn, càng đừng nói tới việc đùa bỡn hắn.

Vì vậy, khi hắn nhận ra Tưởng Nhược Nam đã lừa dối mình, dùng trăm mưu ngàn kế để thoát khỏi mình, lúc ấy hắn mới tức giận thế này.

Tưởng Nhược Lan là cái gì, đòi tài không có tài, đòi sắc không có sắc, chẳng qua chỉ biết chút y thuật, thế mà dám coi thường hắn, trong mắt không có hắn? Được trở thành cung phi của hắn là việc bao người con gái mơ ước, thế mà nàng lại dám coi thường, tìm cách để được gả cho người đàn ông khác?

Xét trên góc độ tôn nghiêm của một Hoàng đế hay tôn nghiêm của một người đàn ông, đều khiến hắn không sao chấp nhận được chuyện này. Nếu đổi lại là một người con gái khác, có lẽ hắn đã tìm cách để xử lý dứt điểm cô ta. Với hắn mà nói, chuyện đó dễ như trở bàn tay, nhưng không biết tại sao, hắn lại không muốn dễ dàng xử lý nàng. Hắn muốn thế này, từ từ giày vò nàng, nhìn bộ dạng rõ ràng đã tức giận tới phát run nhưng vẫn nghiến răng nghiến lợi chịu đựng, như thế khiến hắn thấy thú vị, rất kích thích, giống như người đi săn truy đuổi con mồi, rồi từ từ hưởng thụ niềm vui trước cảnh con mồi giãy giụa phản kháng.

Trước khi Tiên đế băng hà, hắn vẫn luôn rất quy củ phép tắc, tuân thủ mọi lễ nghi, làm thế mặc dù có được sự sủng ái của tiên đế, nhưng những ngày như vậy rất vô vị. Nữ nhân trong cung mặc dù đẹp thì đẹp thật, có điều nhất cử nhất động thì sáo rỗng như được đúc từ cùng một khuôn ra. Trước kia hắn thích những người con gái đoan trang, nhưng lâu dần, thực sự là chán ghét. Giờ hàng ngày trêu đùa Tưởng Nhược Lan thế này, quả là một trải nghiệm mới vô cùng thú vị.

Vốn hắn cũng không định làm gì nàng, dù sao Tưởng Nhược Lan cũng là thê tử của thần tử, lại được Thái hậu vô cùng sủng ái, nếu thật sự muốn làm chuyện gì đó vượt khuôn phép, hắn vẫn lo lắng tới hậu quả sau này. Trêu đùa nàng, giúp giải tỏa sự tức giận trong lòng hắn, mà có lẽ nàng cũng không dám cho ai biết.

Nhưng, nàng lại dám phản kháng, nàng lại dám cắn hắn! Nàng dựa vào cái gì chứ?

Trong miệng Cảnh Tuyên Đế là vị tanh của máu, lưỡi đau tới tê liệt, hắn gần như bốc hỏa bừng bừng.

Hắn chỉ vào Tưởng Nhược Nam, tức giận hét lên: "Tưởng Nhược Lan, ngươi dám cắn trẫm! Ngươi có tin trẫm sẽ lấy mạng ngươi không?"

Giờ Tưởng Nhược Nam đã chẳng cần gì nữa rồi. Nàng sợ chết, vì không muốn chết nên nàng mới nhẫn nại cầu khẩn hắn, nhưng điều đó không có nghĩa nàng cứ phải nhẫn nại mãi, chịu đựng mãi, con người có giới hạn của mình. Hắn thật quá đáng, cho dù hắn mạnh tới mức không ai địch nổi, thiên hạ đều sợ hắn thì nàng cũng không muốn tiếp tục chịu đựng hắn nữa!

"Hoàng thượng, ngày nào người cũng trêu đùa thần phụ như vậy, cảm thấy rất thích đúng không? Người chẳng qua cậy vào thân phận của mình, thế nghĩa là gì, nghĩa là cậy mạnh hiếp yếu! Đây là việc một minh quân có thể làm? Hàng ngày người không có việc gì để làm sao? Chỉ có mỗi việc là nghĩ cách làm sao khiến thần phụ khó chịu, làm sao khiến thần phụ đau khổ? Hoàng thượng, người đúng là một minh quân thiên cổ hiếm thấy!" Tưởng Nhược Nam nhìn hắn cười khẽ, nụ cười đầy chế giễu.

Cảnh Tuyên Đế trừng mắt nhìn nàng, rõ ràng hắn đang không dám tin vào tai mình, "Hỗn xược! Ngươi... ngươi lại dám nói với trẫm những lời như thế! Ngươi thật sự cho rằng trẫm không dám giết ngươi ư?"

"Nếu đến cái chết thần phụ cũng không sợ thì thần phụ có gì mà không dám!" Tưởng Nhược Nam nói rõ ràng từng lời từng chữ một, nếu phải chết thì trước khi chết nàng phải nói cho hết những chán ghét trong lòng để có chết cũng thoải mái.

"Hoàng thượng, rốt cuộc thần phụ đã làm sai điều gì? Lúc nào người cũng nói thần phụ lừa dối người, nhưng có ai quy định thần phụ nhất định phải lấy người đâu? Thần phụ đã từng đính hôn với người hay người đã hạ chỉ thần phụ nhất định phải vào cung? Là thần phụ không muốn lấy người, tại sao thần phụ phải lấy người, người có bao nhiêu phụ nữ như thế, tam cung lục viện bảy mươi hai phi tử, tại sao thần phụ phải trở thành một người trong số họ? Tại sao thần phụ không thể tìm một phu quân một lòng một dạ với mình? Hơn nữa, lẽ nào người tình nguyện muốn lấy thần phụ? Ngay từ đầu người đã không thích thần phụ rồi. Năm mười tuổi khi thần phụ vào cung, sau khi tiên đế nói muốn người lấy thần phụ, người đã không thích thần phụ, lẽ nào từ năm mười tuổi đó thần phụ đã lừa gạt người rồi ư? Người không thích thần phụ không chỉ bởi thần phụ lỗ mãng, cũng không phải vì thần phụ thô tục, mà là vì thần phụ không đủ xinh đẹp, không đủ dịu dàng! Sau đó sự thô tục lỗ mãng của thần phụ đã trở thành lý do hợp lý nhất để người từ chối lấy thần phụ!

"Vì vậy, mãi người cũng không nạp thần phụ vào cung! Hoàng thượng, người không thích thần phụ, hà tất phải kêu oan đường hoàng như thế, hà tất phải đổ hết trách nhiệm lên người thần phụ như thế? Rõ ràng người không muốn, nếu không, người cũng biết hành vi cầu xin chỉ hôn của thần phụ là rất hoang đường, tại sao người còn làm bừa theo thần phụ? Người cũng không cần thần phụ, đây là lựa chọn của người, là quyết định của người. Nếu đã như thế, tại sao bây giờ còn làm những chuyện vô sỉ thế này?" Câu cuối cùng, Tưởng Nhược Nam gần như hét lên.

Nỗi sợ hãi trong lòng đã biến mất, Tưởng Nhược Nam lửa giận bốc ngùn ngụt, đương nhiên muốn nói gì thì sẽ nói thế ấy.

Cảnh Tuyên Đế cũng gầm lên: "Câm miệng! Trẫm phải giết ngươi!" Hắn trợn trừng mắt, tức tới phát run, đâu còn thần thái ung dung bình tĩnh nào nữa.

Tưởng Nhược Nam lạnh lùng nhìn hắn, mặt nàng chẳng chút sợ sệt.

Cảnh Tuyên Đế hít sâu mấy hơi, chắp tay sau lưng, đi đi lại lại trước mặt nàng, sắc mặt hắn lúc xanh lúc trắng, bằng từng này rồi đây là lần đầu tiên hắn bị người ta chỉ thẳng vào mũi mà chửi. Hắn cảm thấy mình nên lập tức bóp chặt lấy cổ nàng khiến nàng phải im miệng, nhưng không biết tại sao hắn vẫn chần chừ chưa chịu ra tay. Ngược lại từng lời từng chữ nàng nói hắn đều nghe hết, rất rõ, dù bị những lời của nàng làm cho tức tới phát điên, nhưng hắn vẫn kiên nhẫn nghe, thậm chí còn có một cảm giác rất lạ. Hắn muốn thử nghe xem, từ cái miệng kia của nàng còn có thể nói ra những lời như thế nào.

Tưởng Nhược Nam không hề sợ hãi trước sự uy hiếp của hắn, nàng nói tiếp: "Hoàng thượng, giờ Hoàng thượng đối với thần phụ như vậy rốt cuộc là tại sao chứ? Rốt cuộc Hoàng thượng muốn có được thứ gì từ thần phụ? Người muốn có được thân thể thần phụ ư, chỉ sỉ nhục thần phụ như vậy mới có thể thỏa mãn lòng tự tôn nực cười của người ư, được... được!"

Nàng tức tối nhìn hắn, tròng mắt đỏ hoe, nghiến răng nghiến lợi gật đầu, vẻ mặt quật cường mà kiên quyết, sau đó giang tay cởi bỏ chiếc áo ngoài màu xanh nhạt thêu hoa văn trắng của mình, nhưng vì tâm trạng quá mức kích động nên tay nàng cứ run lẩy bẩy, cởi mãi mà không được. Nàng nghiến răng, "xoẹt" một tiếng, dùng sức xé tan chiếc áo.

Cảnh Tuyên Đế đứng cạnh nhìn nàng chăm chăm, những lời vừa rồi của nàng khiến hắn vô cùng tức giận, mấy lần không kìm được định xông lên bóp cổ nàng, nhưng động tác đột ngột của nàng làm hắn kinh ngạc. Nhìn nàng cởi áo khoác ngoài ngay trước mặt mình, không biết tại sao, hắn đột nhiên thấy hoảng sợ.

Hắn giật lùi về phía sau hai bước: "Nàng... nàng định làm gì?"

Tưởng Nhược Nam chỉ vài động tác đã cởi xong chiếc áo ngoài, nàng cầm trên tay, giờ đã vào thu, bên trong nàng còn mặc một chiếc áo lót nữa, màu trắng của vải khiến khuôn mặt nàng càng nổi bật giống như một bông tuyết sen, thuần khiết thanh cao.

Cảnh Tuyên Đế ngẩn người, nhất thời quên cả tức giận.

Hắn nhìn thấy nàng ném chiếc áo về phía mình, hắn hoàn toàn có thể tránh được, nhưng không biết tại sao, toàn thân hắn cứng nhắc không thể cử động, đứng im nhìn chiếc áo lao vào mặt mình.

Chiếc áo mềm mại phủ lên mặt hắn, mang theo cả hương thơm thanh khiết của nàng, qua kẽ hở, hắn nhìn sắc mặt nàng trắng bệch, đang cố gắng kìm chế không để nước mắt rơi xuống. Đôi mắt tràn ngập thù hận ấy, đôi môi mím chặt quật cường ấy...

Trái tim hắn đột nhiên bị một thứ cảm xúc nào đó lấp đầy, nhưng khi hắn muốn phân tích kĩ càng, thì trái tim bỗng dưng trống rỗng.

Hắn từ từ lấy chiếc áo trên đầu xuống, ngẩn người nhìn nàng.

Tưởng Nhược Nam cũng nhìn hắn chằm chằm, lặng lẽ chờ đợi hắn lên tiếng quyết định số phận của mình. Nàng đã quyết tâm rồi, nếu hắn thật sự lao đến, nàng sẽ đập đầu vào gốc cây. Trước khi chết, được sỉ nhục hắn một lần sảng khoái cũng coi như hả giận rồi!

Ai ngờ Cảnh Tuyên Đế nhìn nàng, ngẩn ra một lúc, đột nhiên ném chiếc áo trên tay xuống, không nói không rằng quay người bỏ đi, càng đi càng nhanh, chẳng mấy chốc đã ra khỏi rừng cây.

Tưởng Nhược Nam nhìn theo bóng hắn, nhất thời không biết chuyện gì vừa xảy ra.

Hắn... cứ thế bỏ đi? Hay là, hắn đi gọi người tới giết nàng?

Tưởng Nhược Nam không hiểu suy nghĩ của hắn. Nhưng nàng không định bỏ chạy, bởi vì nàng biết, nếu hắn quyết tâm muốn giết nàng thì nàng có bỏ chạy tới đâu cũng vô ích, làm thế chỉ giày vò bản thân thêm mà thôi.

Nàng cứ đứng đợi, ngẩn người ra đó, cũng không biết bao lâu, bỗng một chú chim bên cạnh nàng hót vang một tiếng rồi bay vút lên trời cao, khiến nàng bừng tỉnh.

Lâu thế mà vẫn không thấy ai đến, hắn không giết nàng sao?

Vừa nghĩ tới đây, bao nhiêu sức lực trong cơ thể nàng bỗng như bị rút cạn, nàng mềm nhũn người đổ gục xuống đất, toàn thân không ngừng run lên bần bật.

Cho tới tận bây giờ nàng mới thấy sợ, vừa nãy suýt nữa nàng đã chết rồi! Không biết lúc ấy nàng lấy đâu ra can đảm mà lại nói những lời đại nghịch bất đạo như thế với hắn, tên cẩu Hoàng đế ấy sao có thể dễ dàng buông tha cho nàng?

Đúng, hắn nhất định sẽ nghĩ ra một cách độc ác nào đó để trừng trị nàng!

Nàng nên làm thế nào?

Mặc kệ hắn, giờ nàng không muốn nghĩ ngợi nhiều như thế, nàng cần được nghỉ ngơi, đợi nghỉ ngơi xong, nàng sẽ lại đối mặt với tất cả những chuyện này.

Nàng lập cập đứng lên, từ từ mặc áo vào, chỉnh lại đầu tóc, sau đó ra khỏi rừng cây, lại thấy Hoa Anh và Liên Bằng đang ngất nằm ngay trước mặt. Thấy bọn họ bình an vô sự, Tưởng Nhược Nam cuối cùng cũng yên tâm.

Nàng đi đến, gọi họ dậy. Hai tiểu nha đầu mơ mơ hồ hồ không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Tưởng Nhược Nam cố nặn ra một nụ cười: "Vừa rồi gặp thích khách, chúng đánh ngất hai ngươi, sau đó thị vệ tới, đã bắt được thích khách rồi. Làm ta sợ quá!"

Lúc này Tưởng Nhược Nam hai mắt đỏ hoe, đầu tóc hơi rối, nhưng nghe lời giải thích của nàng, hai nhà đầu kia chẳng chút hoài nghi.

Tưởng Nhược Nam lại dặn họ: "Đây là chuyện cơ mật trong Hoàng cung, không bao giờ được để lộ ra ngoài, nếu không sẽ gây họa sát thân. Hai ngươi phải coi như chuyện này chưa từng xảy ra, biết chưa?"

Hai ngươi bọn họ thất kinh, vội vàng gật đầu, thề rằng sẽ không tiết lộ dù chỉ nửa lời.

Tưởng Nhược Nam hồi phủ, cũng không tới thỉnh an Thái phu nhân mà về thẳng Thu Đường viện.

Vào phòng, nàng cho bọn người dưới lui xuống, đóng cửa lại, đứng trước gương tự kiểm tra mình. Trên đường về nhà, nàng phát hiện cổ tay mình đã bị Hoàng thượng túm tới thâm tím, còn ở phần cổ cũng thấy hơi đau, nhớ tên cẩu Hoàng thượng đó đã cắn mút cổ mình, trong lòng nàng bỗng có dự cảm xấu.

Lúc này, qua gương đồng, nàng thấy trên cổ có hai vết đỏ nhàn nhạt, vừa nhìn đã biết ngay là dấu hôn. Tưởng Nhược Nam tức điên người, lại lôi hết những lời tồi tệ xấu xa mà nàng biết ra thầm rủa tên cẩu Hoàng đế từ đầu tới chân một lượt.

Tức giận một hồi, nàng bèn gọi a hoàn mang nước vào, tắm rửa xong, nàng tìm một loại cao trị vết thương bị tụ máu ra bôi, rồi lại lấy áo có cổ ra thay, sau đó nằm lên giường, chuẩn bị ngủ một giấc lấy sức.

Nàng lăn qua lăn lại mãi không ngủ được, nhớ tới hành vi quỷ quái của tên cẩu Hoàng đế, rồi lại nghĩ sau này mình phải đối phó với hắn thế nào, rồi nàng nghĩ đến vấn đề quan trọng nhất bây giờ, là phải dùng cái cớ thế nào để thời gian này Cận Thiệu Khang không nghỉ ở Thu Đường viện nữa.

Hai người nằm trên cùng một chiếc giường, nếu như bị hắn phát hiện ra có vết hôn trên cổ, không bị hắn nghĩ là hồng hạnh vượt tường mới lạ! Theo nàng biết, ở thời này, những người phụ nữ dám chơi trò hồng

hạnh vượt tường sẽ bị nhốt vào lồng thả trôi sông, cho dù thoát chết thì danh dự cả đời này cũng đã bị hủy hoại.

Mặc dù khi đối mặt với Hoàng đế, trong lúc tức giận nàng cũng không màng tới mạng mình, nhưng sự việc qua đi, dũng khí cũng theo đó mà mất, nàng lại thấy vô cùng trân trọng cái mạng nhỏ này.

Vốn là như thế, có thể sống yên lành thì ai lại muốn chết chứ, chẳng phải đã bị tên cẩu Hoàng đế kia ép vào đường cùng không còn lựa chọn nào khác nữa hay sao?

Nghĩ mãi nghĩ mãi, nàng mới mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ.

Cũng không biết bao lâu, nàng mơ hồ nghe thấy bên ngoài vang vào giọng của Cận Thiệu Khang và Liên Kiều.

"Phu nhân có ở trong không?"

"Có ạ, vừa về phu nhân đã đi ngủ ngay, đến giờ vẫn chưa dậy."

"Sao sớm thế này mà đã ngủ rồi?"

Sau đó là tiếng đẩy cửa, Tưởng Nhược Nam lập tức tỉnh hẳn ngủ, phản ứng đầu tiên là kéo chăn giữ thật chặt, chỉ để thò nửa cái đầu ra ngoài.

Nghe tiếng bước chân vững chắc của hắn từ từ tiến tới, sau đó cảm giác hắn đến trước đầu giường, mùi hương đàn ông rất đặc trưng của riêng hắn thoang thoảng quanh phòng.

"Nhược Lan, Nhược Lan!" Hắn cúi đầu gọi khẽ, tay đập nhẹ lên chiếc chăn.

Tưởng Nhược Nam không thể vờ ngủ được nữa, đành mở mắt, vờ như vừa bị đánh thức: "Hầu gia, chàng đến rồi!"

Cận Thiệu Khang ngồi xuống bên giường nhìn nàng, quan tâm hỏi: "Nghe a hoàn nói, nàng vừa từ cung quay về đã ngủ rồi? Chuyện gì thế, không phải ốm đấy chứ?" Nói rồi giơ tay ra sờ sờ trán nàng.

Qua tên cẩu Hoàng đế nàng đã hiểu thế nào gọi là nham hiểm bỉ ổi, lúc này nghe những lời quan tâm của Cận Thiệu Khang, động tác dịu dàng của hắn, đột nhiên nàng bỗng thấy vô cùng ấm áp.

"Hầu gia, hình như thiếp ốm rồi, từ Hoàng cung trở về thiếp thấy rất khó chịu, đau đầu, đau người, tức thở." Tưởng Nhược Nam vờ làm bộ khó chịu.

Cận Thiệu Khang rất lo lắng: "Nghiêm trọng thế ư? Để ta gọi người mời thái y tới thăm bệnh cho nàng!" Nói xong bèn đứng dậy định gọi a hoàn.

Tưởng Nhược Nam cuống quýt túm lấy cánh tay hắn: "Không cần đâu, chàng quên à, thiếp cũng hiểu về y thuật, thiếp tự làm chút thuốc uống là khỏi ngay."

Cận Thiệu Khang quay đầu nhìn, thấy cánh tay đang bị nàng túm chặt bèn mỉm cười. Hắn ngồi xuống, nhẹ nhàng nắm tay nàng, những vết chai dày mà lớn ma xát trên da nàng, khiến lòng nàng bỗng dấy lên cảm giác rất lạ, muốn rụt tay về, nhưng bị hắn giữ chặt.

Cận Thiệu Khang nhìn nàng, ánh mắt dịu dàng, cười nói:

"Chẳng phải nàng thường nói mình không hiểu y thuật, chỉ biết một chút về các phương pháp thực liệu thôi sao? Ta không yên tâm, vẫn nên tìm đại phu tới thăm bệnh cho nàng thì tốt hơn, cùng lắm sau khi đã xác định được bệnh, nàng dùng các phương pháp thực liệu của mình để chữa trị."

Thấy hắn kiên quyết, Tưởng Nhược Nam cũng hơi cuống, nếu tìm đại phu tới thật thì chẳng phải lộ hết à?

"Chi bằng mời Lưu thái y tới thăm bệnh cho thiếp đi!" Tưởng Nhược Nam gợi ý.

Cận Thiệu Khang nghe thấy tên Lưu thái y thì chau mày, nhưng rồi ngay lập tức giãn ra, điềm đạm nói: "Y thuật của Lưu thái y đúng là rất cao minh..." Nói xong hắn lại nhìn nàng, "Hình như nàng rất thân với thái y?" Ngữ khí nghe "chua chua".

Tưởng Nhược Nam cười cười, không nói nữa.

Cận Thiệu Khang gọi Ninh An vào, rồi bảo hắn đi mời Lưu thái y tới.

Ninh An đi rồi, Tưởng Nhược Nam nói với Cận Thiệu Khang: "Không còn sớm nữa, chi bằng Hầu gia đi dùng bữa tối trước đi."

Cận Thiệu Khang gật gật đầu: "Vậy nàng gọi a hoàn vào thay áo cho ta."

"Thời gian này Hầu gia hãy về Sở Thiên các nghỉ ngơi, thiếp không khỏe, không những không thể hầu hạ Hầu gia chu đáo, mà không chừng còn lây bệnh cho Hầu gia nữa!" Tưởng Nhược Nam đáp.

Cận Thiệu Khang cười: "Nàng đã từng hầu hạ ta bao giờ? Huống hồ ta rất khỏe, sẽ không dễ dàng bị lây bệnh thế đâu." Nói rồi, hắn gạt những lọn tóc lòa xòa ở trán nàng ra, động tác thân mật này khiến Tưởng Nhược Nam có chút không quen, nàng lẳng lặng né tránh. Cận Thiệu Khang thu tay về, ánh mắt có phần thất vọng.

"Giờ nàng không khỏe, ta ở Sở Thiên các không yên tâm, ta cứ ở bên nàng thì hơn."

Hắn cụp mắt, giọng khe khẽ, tình cảm hắn để lộ ra trong lời nói khiến nàng nhất thời không biết phải đáp thế nào.

Sau đó, Cận Thiệu Khang tự mình gọi a hoàn vào thay y phục, trong lúc đợi Lưu Tử Căng, hắn dùng cơm tối. Tưởng Nhược Nam sợ ăn cơm trước mặt hắn sẽ lộ vết bầm tím nơi cổ tay và vết thương ở cổ, nói tránh là không muốn ăn, nhưng Cận Thiệu Khang vẫn bảo a hoàn đứng bên giường bón cho nàng từng miếng một.

Tưởng Nhược Nam mặc dù rất đói, nhưng vì để chứng tỏ lời nói dối của mình, sau khi ăn vài miếng, nàng nhăn nhó nói không thể ăn tiếp được nữa. Cận Thiệu Khang đứng bên nhìn, không ép nàng nữa, vẻ mặt hắn lo lắng khiến Tưởng Nhược Nam cảm thấy có chút hổ thẹn trong lòng.

Phía bên kia, Thái phu nhân nhanh chóng biết tin về nàng qua Đỗ Quyên.

"Ngươi muốn nói là phu nhân không khỏe, Hầu gia cho người mời Lưu thái y tới chẩn trị?" Thái phu nhân hỏi Đỗ Quyên.

90. Chương 90

Đỗ Quyên đáp: "Vâng ạ, nô tỳ nghe thấy rất rõ, nô tỳ cảm thấy nếu là bệnh bình thường sẽ không phải làm phiền tới Lưu thái y, vì vậy mới đặc biệt tới bẩm báo lại cho người."

Thái phu nhân khẽ chau mày, nghi hoặc hỏi Trương ma ma đứng bên: "Ngươi thấy thế nào?"

Trương ma ma ngẫm nghĩ rồi đột nhiên mặt mày hớn hở: "Thái phu nhân, gần đây Hầu gia vẫn luôn nghỉ lại Thu Đường viện, không lẽ..."

Mắt Thái phu nhân cũng sáng lên: "Ý ngươi là, Nhược Lan có tin vui rồi?"

"Lão nô chỉ là suy đoán vậy thôi!"

Thái phu nhân lập tức đứng dậy đi ra ngoài: "Tới Thu Đường viện xem sao."

Trong Cẩm Tú viện, Vu Thu Nguyệt cũng nhận được tin tức tương tự. Có điều, vẻ mặt của cô ta không phải mừng mà là lo, nghiến răng nói: "Phu nhân khó ở trong người, luận về lý ta phải tới thăm! Đi, tới Thu Đường viện!"

Thái phu nhân, Vu Thu Nguyệt, lại thêm cả Vương thị và Cận Yên Nhiên nghe tin cũng tìm tới, khi ba nhóm người đó cùng lúc vào Thu Đường viện thì Lưu Tử Căng cũng vừa đến nơi.

Tưởng Nhược Nam thấy đột nhiên bao nhiêu người cùng tới, có chút sợ hãi, nàng lại lẳng lặng giữ chặt chăn.

Cũng may, mọi người không biết Tưởng Nhược Nam mắc bệnh gì, sợ bị lây nên không dám đứng gần quá, đặc biệt là Vu Thu Nguyệt, gần như đứng sát tận ngoài cửa.

Lưu Tử Căng chẩn mạch cho nàng xong, một lát sau có chút kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn nàng.

Tưởng Nhược Nam biết hắn nhìn ra "vấn đề", vội vàng nói: "Lưu thái y, ta đau đầu, đau người, tức ngực, có phải bị phong hàn rồi không?" Lúc nói, nàng nhìn Lưu Tử Căng chằm chằm không chớp mắt, trong lòng chỉ mong hắn có thể hiểu được ý mình.

Đương nhiên, Lưu Tử Căng hiểu ngay, hắn gật đầu đồng tình: "Không sai, là bị phong hàn, nghỉ ngơi vài ngày uống vài thang thuốc là sẽ khỏi thôi." Nói rồi đứng lên đi kê đơn.

Cận Thiệu Khang nghe vậy thì thở phào, Thái phu nhân lại có chút thất vọng, bà không cam tâm còn hỏi Lưu thái y thêm một câu: "Chỉ là nhiễm phong hàn, không có dấu hiệu gì khác ư?"

Lưu thái y dừng bút, cười đáp: "Đúng là chỉ nhiễm phong hàn thôi."

Vu Thu Nguyệt đứng bên cạnh khẽ cười, sự căng thẳng lập tức trùng xuống.

Thái phu nhân vô cùng thất vọng, bất giác quay đầu lạnh giọng nói với Cận Thiệu Khang: "Chỉ là một chút bệnh vặt thế mà lại làm phiền tới cả Lưu thái y!"

Lưu thái y vội đỡ lời: "Dù là bệnh vặt hay bệnh nặng, đối với người thầy thuốc mà nói đều phải hết lòng."

Vì có mặt Lưu thái y, Thái phu nhân cũng không tiện nói thêm gì nữa, đang định rời đi thì đột nhiên nghe Tưởng Nhược Nam nói:

"Bệnh phong hàn này có phải rất dễ lây, thời gian này ta có cần chú ý, cách ly với người khác không?"

Lưu thái y vốn là muốn giúp đỡ nàng, lúc này nghe nàng nói thế, đương nhiên hiểu dụng ý, bèn chiều theo ý nàng mà đáp: "Không sai, thời gian này phải chú ý một chút!"

Thái phu nhân vội vàng quay người, đầu tiên là nói với Vu Thu Nguyệt đứng bên: "Con đang mang thai, đến đây làm gì, chẳng phải ta đã nói miễn lễ cho con rồi sao? Mau về viện tử của con đi." Rồi bảo Cận Yên Nhiên mau mau đứng xa một chút.

Vu Thu Nguyệt dịu dàng đáp: "Nghe tỷ tỷ không khỏe trong người, con thấy bất an nên muốn tới thăm."

Thái phu nhân gật gật đầu, sắc mặt dịu xuống: "Ta tin Hầu gia và phu nhân đã hiểu được tấm lòng của con rồi, con hãy về viện tử trước đi!"

Vu Thu Nguyệt cúi mặt "vâng" một tiếng, chân vừa bước, ánh mắt lập tức dừng lại trên người Cận Thiệu Khang, bộ dạng đăm đắm.

Thái phu nhân thấy thế, quay đầu nói với Cận Thiệu Khang: "Hầu gia, thời gian này con cũng không nên ở lại đây nữa, Hầu gia thân mang chức trách, không thể để bị ốm, đợi Nhược Lan bình phục rồi hẵng hay."

Cận Thiệu Khang vội đáp: "Chính vì Nhược Lan không khỏe, nên con mới muốn ở bên chăm sóc cho nàng."

Thái phu nhân đột nhiên cao giọng: "Hầu gia đừng quên, Thu Nguyệt mới là người Hầu gia nên chăm sóc lo lắng, Thu Nguyệt đang mang cốt nhục của Cận gia chúng ta! Hầu gia đã bao giờ tự hỏi, từ sau khi Thu Nguyệt mang thai, Hầu gia có nghỉ lại Cẩm Tú viện đêm nào chưa, đã từng thật lòng quan tâm tới Thu Nguyệt chưa? Hầu gia làm thế có công bằng với Thu Nguyệt không?"

Vu Thu Nguyệt tủi thân, quay đầu đi, nước mắt lã chã.

Cận Yên Nhiên và Vương thị thấy Thái phu nhân nổi giận, chỉ đứng im không nói, nhưng ánh mắt nhìn Vu Thu Nguyệt đầy vẻ đồng cảm.

Những lời này của Thái phu nhân khiến Cận Thiệu Khang cứng lưỡi, bất giác hắn nhìn sang Vu Thu Nguyệt. Cô ta cảm nhận được ánh mắt ấy, vội vàng quay đầu nhìn lại hắn, nước mắt ầng ậc chỉ chực rơi.

"Hầu gia..." Giọng cô ta nghẹn ngào, giống như không thể nói tiếp được nữa.

Cận Thiệu Khang nhìn cô ta, trong lòng bỗng thấy có chút hổ thẹn.

Tưởng Nhược Nam nhìn vẻ mặt hắn, ánh mắt nàng sẫm lại.

"Thái phu nhân, xin lượng thứ cho bi chức vì nói thẳng." Lưu Tử Căng đứng bên đột nhiên lên tiếng, mọi người không hẹn mà cùng nhìn về phía hắn, "Giờ Cận phu nhân mới là người bị ốm, mong mọi người đừng tranh cãi ở đây, tránh làm phiền tới sự nghỉ ngơi của người bệnh!"

Thái phu nhân hít một hơi thật sâu, hạ giọng nói: "Được, Lưu thái y nói đúng, chúng ta đi thôi!" Rồi bà cùng mọi người đi ra, Cận Thiệu Khang vẫn đứng ngẩn ở đó, vội giơ tay kéo hắn: "Còn đứng đấy làm gì, không nghe thấy Lưu thái y nói sao? Không được làm phiền Nhược Lan nghỉ ngơi, đi với ta!" Nói xong kéo hắn ra ngoài.

Cận Thiệu Khang không thắng được mẫu thân, đành theo bà ra ngoài, trước khi ra khỏi cửa còn quay lại nhìn Tưởng Nhược Nam một cái. Tưởng Nhược Nam mỉm cười với hắn, vẫy vẫy tay.

Rồi nàng nhìn theo bóng hắn, lặng lẽ thở dài.

Đây không phải lỗi của hắn, bởi vì đây là hiện thực, hiện thực không thể thay đổi, không thể tiêu tan.

Nếu nàng không thích ứng nổi thì nàng chỉ có thể nghĩ cách mà bỏ đi.

Nhưng vừa nghĩ tới hai từ "hủy hôn", trong đầu bất giác hiện lên khuôn mặt quỷ quyệt chế giễu của tên cẩu Hoàng đế và những lời sỉ nhục của hắn.

"... Sau khi hủy hôn rồi, ta sẽ đưa nàng vào cung... đến khi ấy chúng ta từ từ vui đùa tiếp..."

Tưởng Nhược Nam bất giác rùng mình, lập tức ném ngay hai từ "hủy hôn" lên tít chín tầng mây.

Nếu nói Hầu phủ là miệng sói, thì Hoàng cung chính là hang hùm, không thể vừa ra khỏi miệng sói lại lao vào hang hùm được.

Hiện tại Hầu phủ đối với nàng mà nói là một nơi tránh nạn.

Hiện thực thật tàn khốc.

Vẫn nên nói với Thái hậu thì hơn, không thể cứ bị động thế này để tên cẩu Hoàng đế khống chế được.

Sáng sớm hôm sau, Tưởng Nhược Nam cho người vào cung nói rõ tình trạng của mình, giờ nàng đã bị bệnh, đương nhiên không thể vào cung tiếp cận Quý phi, là trường hợp đặc biệt, nên không bị tính là kháng chỉ. Nàng cũng ghi lại thực đơn cho Từ quý phi trong vòng mấy ngày rồi cho người đưa vào cung.

Ít nhất cũng phải đợi đến khi những vết thương trên người nàng khỏi hẳn mới có thể tuyên bố bệnh đã lui, rồi lại vào cung. Nếu có thể, nàng chỉ mong cả đời này không cần phải vào cung, như vậy cũng tránh phải chịu sự giày vò của tên cẩu Hoàng đế kia. Nhưng rồi ngay lập tức nàng lại cảm thấy suy nghĩ của mình thật ấu trĩ, Hoàng đế nếu muốn đối phó nàng, vào hay không vào cung đâu có khác biệt gì nhau?

Nàng bèn gạt bỏ mọi thứ, không nghĩ gì nữa, thả lỏng bản thân nghỉ ngơi, đợi ngày đó đến sẽ nghĩ sau.

Tưởng Nhược Nam ban ngày ở lì trong phòng không ra ngoài, đối với a hoàn, trừ những việc cần thiết còn không nàng cũng không cho vào. Nàng ở trong phòng nghi chép lại những phương pháp thực liệu bình thường để sau này có dịp đưa cho Lưu thái y. Rồi nàng bổ sung thêm rất nhiều phương pháp và kiến thức về việc dưỡng sinh để trường thọ.

Nàng cứ thế bận rộn cả ngày trời.

Khi trời sắp tối, Cận Thiệu Khang đến Thu Đường viện. Tưởng Nhược Nam ngồi trong phòng nghe thấy tiếng hắn vội vàng trèo lên giường nằm. Mái tóc dài của nàng vốn vẫn để xõa, giờ lại thành thứ để che chắn rất tốt.

Không lâu sau, Cận Thiệu Khang đẩy cửa bước vào, Ninh An đằng sau hắn cũng đi theo, trên tay cầm một chiếc hộp đựng đồ màu đen.

Tưởng Nhược Nam lẳng lặng ngẩng đầu lên: "Hầu gia sao lại đến đây? Thời gian này, Hầu gia nên tránh đi thì hơn!"

Cận Thiệu Khang mình vận quan phục, bộ dạng phong trần, rõ ràng hắn vừa từ trong cung về đã tới thẳng đây.

"Ta đã nói, ta không kiêng kị mấy chuyện này!" Hắn cười cười, đi đến bên giường, nhìn sắc mặt nàng rồi lại sờ trán nàng, hỏi: "Nhược Lan, hôm nay khá hơn chưa?"

Tưởng Nhược Nam đáp: "Vẫn còn hơi khó chịu, nhưng khá hơn hôm qua một chút rồi." Lại nói: "Hầu gia vừa về ư?"

Cận Thiệu Khang gật gật đầu, rồi quay lại ra hiệu cho Ninh An. Ninh An bước tới, đặt chiếc hộp màu đen lên bàn, thận trọng mở lắp, hơi nóng bốc ra, mùi thơm của thức ăn lập tức lấp đầy căn phòng.

Từ góc này của Tưởng Nhược Nam có thể nhìn thấy trong hộp có hai bát bằng sứ trắng, có điều nhìn không rõ thứ trong bát là gì.

"Hầu gia, đây là cái gì?" Tưởng Nhược Nam hỏi.

Ninh An lấy một bát sứ màu trắng trong hộp bưng ra, đặt xuống bàn.

Cận Thiệu Khang cười đáp: "Đây là cháo ở Túy Nguyệt lầu, nổi tiếng nhất kinh thành. Ngay cả Tiên đế cũng từng khen ngợi không ngớt, hôm qua chẳng phải nàng nói ăn không thấy ngon miệng ư, ta nghĩ, loại cháo này nàng nhất định sẽ rất thích ăn, vì vậy hôm nay khi về ta đã mua một phần cho nàng." Nói xong quay người đi đến bên bàn bưng bát cháo lên, rồi lại nhìn bát còn lại trong hộp, dặn dò Ninh An: "Mang đến Cẩm Tú viện."

Ninh An đáp lại một tiếng rồi cầm hộp ra khỏi phòng.

Ninh An đi rồi, Cận Thiệu Khang bưng bát cháo ngồi xuống bên giường, dùng thìa đảo đảo, thổi cho bớt nóng, "Nhân lúc còn nóng ngồi dậy ăn đi."

Tưởng Nhược Nam đâu dám ngồi dậy, ngồi dậy thế này, dấu hôn trên cổ sẽ lộ ra ngay: "Giờ thiếp không muốn ăn, Hầu gia hẵng cứ để đấy đã, lát nữa thiếp sẽ ăn sau."

Cận Thiệu Khang cười cười, bưng bát cháo tới trước mặt nàng, dịu dàng nói: "Nghe lời, ăn một ít thôi, cứ không ăn gì mãi thế sao được, nha đầu nói trưa nay nàng cũng chẳng chịu ăn. Nào, thử một miếng đi, mùi vị đúng là rất ngon đấy."

Tưởng Nhược Nam sầm mặt, dỗ trẻ con hay sao? Lại còn "nghe lời"...

Nhưng lòng nàng cảm thấy rất ấm áp, nhớ lại kiếp trước khi mình bị ốm, làm gì có ai quan tâm tới việc mình có ăn hay không ăn chứ? Đừng nói có ai đó giống như hắn lúc này ra sức nghĩ cách để dỗ cho nàng ăn một miếng.

Không phải không cảm động, nhưng nàng không cách nào nhận tấm chân tình này của hắn.

"Hầu gia, thật sự là ăn không nổi." Tưởng Nhược Nam khẽ nói.

Cận Thiệu Khang cúi đầu, đặt chiếc bát trong tay xuống chiếc ghế dài bên cạnh, khẽ nói: "Nhược Lan, nàng giận ta vì khi mua cháo cho nàng còn nhớ đến Thu Nguyệt phải không?"

Vốn không muốn để nàng biết, nhưng lại cảm thấy giấu nàng không hay lắm, vì vậy mới bảo Ninh An mang cháo tới Cẩm Tú viện ngay trước mặt nàng.

Tưởng Nhược Nam nhìn hắn, nhất thời có chút ngẩn ra, ngay sau đó lại nhớ tới những lời hắn nói với Ninh An, lúc này nàng mới nhận ra hắn cùng lúc mua cháo cho cả nàng và Thu Nguyệt.

"Mẫu thân nói, thời gian này Thu Nguyệt bị nghén, không ăn được gì..." Cận Thiệu Khang khẽ khàng.

"Hầu gia, chàng không cần phải giải thích với thiếp chuyện đó, chàng muốn thế nào hãy làm thế ấy." Đây là những lời thật lòng của Tưởng Nhược Nam, nàng mãi không chịu động phòng với hắn thì có tư cách gì mà quản lý việc giữa hắn với thiếp thất chứ? Huống hồ, thiếp thất này lại còn đang có thai con hắn. Nhưng những lời nàng nói, Cận Thiệu Khang lại nghe thành ý khác.

Hắn nhìn nàng, "Nhược Lan, nàng giận phải không? Hay nàng thật sự không để ý?"

Tưởng Nhược Nam nhẹ nhàng mỉm cười, "Hầu gia, chàng hiểu thiếp mà, nếu thiếp để ý, hẽ nghĩ tới chuyện có người phụ nữ khác đang mang thai con của phu quân mình, thiếp sẽ rất đau lòng. Để tránh bản thân bị

tổn thương, thiếp chỉ còn cách không quan tâm, hơn nữa, nếu thiếp để ý thật thì liệu có thay đổi được tất cả không?"

Cận Thiệu Khang mấp máy môi, định nói gì đó, nhưng khi nhìn vào đôi mắt trong sáng của nàng, những lời lên tới môi lại lập tức biến mất, bởi vì hắn biết, nàng không phải người con gái dễ thay đổi, một khi nàng đã hạ quyết tâm thì nói gì cũng vô ích.

Lòng hắn nặng nề, cảm thấy hơi khó chịu, hắn muốn nổi giận, muốn giải tỏa, nhưng cứ nghĩ đến việc sau khi nổi giận với nàng lòng hắn lại đau khổ thế nào, hắn đành phải nén cơn giận trong lòng mình xuống.

91. Chương 91

Hắn cố làm vẻ thoải mái nói: "Thôi, không nói chuyện này nữa, nàng đúng là không có lương tâm!" Hắn đứng dậy, "Ta còn phải tới thỉnh an mẫu thân, nàng hãy nghỉ ngơi đi." Nói rồi quay người ra khỏi phòng, đi được hai bước lại quay đầu dặn: "Cháo hãy ăn lúc nóng, mùi vị sẽ rất ngon, để nguội thì không còn ngon nữa đâu!"

"Hầu gia!" Tưởng Nhược Nam đột nhiên gọi một tiếng, Cận Thiệu Khang dừng lại, quay đầu nhìn nàng chờ đợi.

"Cám ơn chàng." Tưởng Nhược Nam nhìn hắn, hai mắt sáng lấp lánh, nụ cười trên môi nàng dần dần hé ra như một bông hoa, thời khắc ấy, vẻ kiều diễm của nàng khó có thể dùng lời để diễn tả.

Hắn bỗng rạo rực trong lòng, không thể kìm nén được, nhanh nhẹn bước lại phía nàng. Tưởng Nhược Nam hốt hoảng trước bộ dạng đó của hắn, còn chưa kịp phản ứng, hắn đã cúi người xuống hôn lên môi nàng, nụ hôn cuồng nhiệt như lửa, tham lam triền miên, lưu luyến không rời, như muốn khảm sâu vào nàng vậy.

Tưởng Nhược Nam phải cố gắng lắm mới đẩy được hắn ra.

Hắn nhìn nàng, ánh mắt thâm trầm sâu lắng, khe khẽ thở dài: "Vô lương tâm..." Hắn khẽ khàng nói một câu, giọng ấm áp khàn đặc. Sau đó hắn đứng dậy, nhanh nhẹn ra khỏi phòng.

Tưởng Nhược Nam bịt chặt đôi môi sưng mọng của mình, nhìn theo bóng hắn, ngẩn ngơ.

Sau khi ra khỏi Thu Đường viện, hắn bèn tới Tùng Hương viện thỉnh an Thái phu nhân.

Hành lễ với Thái phu nhân xong, hắn bèn ngồi trò chuyện với bà một lúc, đang lúc nói rằng sau khi thời tiết vào thu sẽ có vài việc lớn phải làm thì Liễu Nguyệt đột nhiên dẫn a hoàn hầu bên cạnh Thu Nguyệt là Lệ Châu vào.

Lệ Châu vừa vào đã quỳ lạy Thái phu nhân, lo lắng bẩm báo: "Thái phu nhân, di nương nhà nô tỳ hôm nay khóc suốt từ trưa cho tới giờ, mặc bọn nô tỳ khuyên can thế nào, dỗ dành thế nào cũng vô ích, bọn nô tỳ không biết phải làm sao nữa rồi."

"Sao lại như thế?" Thái phu nhân chau mày, bả chỉ vào Lệ Châu: "Có phải bọn nô tài các ngươi đã làm di nương giận phải không?"

Lệ Châu vội vã xua tay, "Thái phu nhân, bọn nô tỳ sao dám làm di nương giận, nhưng khi di nương khóc cứ gọi... gọi..." Nói rồi mắt len lén liếc nhìn Hầu gia.

Thái phu nhân nhìn nhìn Hầu gia, hiểu ý của cô ta, "Thu Nguyệt đang mang thai, tâm trạng kích động như thế sẽ không có lợi cho đứa bé trong bụng!" Bà quay qua, nhìn Cận Thiệu Khang, trầm giọng nói: "Hầu gia, con hãy đi thăm Thu Nguyệt đi. Hãy an ủi nàng ta một chút."

Cận Thiệu Khang trầm mặc hồi lâu mới đáp: "Được ạ, mẫu thân."

Cận Thiệu Khang theo Lệ Châu tới Cẩm Tú viện, vừa bước vào phòng đã thấy Vu Thu Nguyệt nằm dựa trên giường, sắc mặt trắng bợt, tròng mắt đỏ hoe, tay cầm khăn mùi xoa, nước mắt không ngừng chảy.

Nghe động tĩnh, cô ta ngẩng đầu lên, thấy Cận Thiệu Khang, sắc mặt lộ vẻ vui mừng, lại thêm khuôn mặt lem nhem vì khóc, khiến bộ dạng cô ta lúc này trông rất đáng thương.

"Hầu gia." Cô ta khẽ gọi một tiếng, xuống giường, yểu điệu đi đến bên Cận Thiệu Khang, nhào vào lòng hắn, "Hầu gia, cuối cùng chàng cũng đến thăm Thu Nguyệt..." Nói rồi ôm chặt lấy eo hắn, bật khóc thành tiếng.

Cận Thiệu Khang nghe tiếng cô ta khóc, lặng lẽ thở dài, hắn nhẹ nhàng đẩy cô ta ra, sau đó nói: "Nàng đang mang thai, phải chăm sóc sức khỏe của bản thân, cứ khóc như thế không tốt đâu." Nói xong đỡ cô ta quay lại giường ngồi xuống, rồi lại lên tiếng: "Vừa rồi ta sai Ninh An mang cháo tới, nàng đã ăn chưa?"

"Ăn rồi ạ." Vu Thu Nguyệt vừa nói vừa lau nước mắt, "Rất ngon, đa tạ Hầu gia vẫn còn nhớ tới Thu Nguyệt."

Cận Thiệu Khang bỗng thấy hổ thẹn trong lòng, khi mua cháo hắn vốn không nghĩ tới cô ta, mà là do Ninh An nhắc nhở nên hắn mới mua thêm một phần.

"Nếu nàng thích, sau này ta sẽ bảo người của Túy Nguyệt lầu ngày nào cũng mang cho nàng một bát."

Vu Thu Nguyệt níu cánh tay hắn, dựa vào vai hắn, nở một nụ cười hạnh phúc, "Đa tạ Hầu gia!"

"Nghe a hoàn nói nàng khóc cả buổi chiều? Nếu nàng thấy buồn, hàng ngày hãy ra hoa viên chơi, đi dạo cho tâm trạng thoải mái."

Vu Thu Nguyệt ôm chặt cánh tay hắn, "Thu Nguyệt chỉ là quá nhớ Hầu gia thôi, ngay đến đứa con trong bụng Thu Nguyệt cũng nhớ Hầu gia nữa!" Nói rồi, cô ta cầm tay Cận Thiệu Khang đặt vào bụng dưới của mình.

Cô ta nhìn hắn, khe khẽ thì thầm: "Hàng ngày con đều nói với thiếp, con nhớ cha rồi!"

Ánh mắt Cận Thiệu Khang lướt xuống dưới tay mình, mỉm cười: "Giờ chẳng qua mới được hai tháng, con còn chưa thành hình mà!"

"Nhưng thiếp có thể cảm nhận được!" Vu Thu Nguyệt nhìn hắn, ý như nũng nịu.

"Nói linh tinh!" Cận Thiệu Khang rụt tay về, ánh mắt lập tức rời khỏi bụng cô ta.

"Hầu gia..." Vu Thu Nguyệt nhìn hắn chằm chằm, đột nhiên dịu giọng khẩn cầu: "Tối nay Hầu gia nghỉ lại đây được không?"

Cận Thiệu Khang ngẩn người, sau đó đứng dậy: "Ta còn chút việc phải giải quyết, ngày mai lại tới thăm nàng." Nói xong đi ra phía cửa.

Vu Thu Nguyệt lao tới như mũi tên, ôm chặt hắn từ phía sau, khẩn cầu: "Hầu gia, chàng đã ghét Thu Nguyệt rồi ư? Chàng có biết thời gian này thiếp khổ thế nào không, thiếp biết gần đây chàng nghỉ ở viện tử của tỷ tỷ, thiếp không dám đố kị ghen tuông, nhưng... tim thiếp rất đau, 'Lòng nhớ phu quân như nến sáng, lòng đau quặn thắt nước mắt rơi.' Trái tim thiếp như có ai dùng dao cứa vậy. Thiếp biết thiếp không tốt bằng tỷ tỷ, thiếp biết trong lòng chàng vị trí của thiếp không thể sánh được với vị trí của tỷ tỷ, nhưng chỉ hôm nay thôi, Hầu gia, chỉ ở lại với thiếp hôm nay thôi. Hầu gia, ở bên thiếp và con một đêm, để đứa con trong bụng có cơ hội ngủ cùng cha. Thiếp biết giờ tình trạng của thiếp không thể hầu hạ chàng, nhưng chỉ cần Hầu gia ở bên thiếp là thiếp yên tâm, thiếp thỏa mãn rồi. Hầu gia, chỉ hôm nay thôi được không?"

***

Vu Thu Nguyệt vui vẻ, thận trọng ngồi bên hầu Cận Thiệu Khang dùng bữa tối.

"Hầu gia, canh này do chính tay thiếp hầm, chàng nếm thử xem có ngon không?" Nói rồi múc một bát bưng tới trước mặt Cận Thiệu Khang.

Cận Thiệu Khang nhìn món canh trước mặt, đáp: "Giờ nàng đang mang thai, không cần phải làm những việc này."

Vu Thu Nguyệt e thẹn cúi đầu, cười nói: "Thiếp nhớ trước kia Hầu gia thích nhất món canh này, Thu Nguyệt chỉ muốn Hầu gia ăn ngon miệng, ăn vui vẻ thôi." Sau đó lại nhướn người qua, "Hầu gia thử xem sao, mùi vị thế nào, Thu Nguyệt hầm cả buổi chiều đấy."

Cận Thiệu Khang đang chuẩn bị uống canh bỗng sững lại, liếc cô ta một cái, điềm đạm hỏi: "Hầm cả buổi chiều? Nàng biết hôm nay bổn Hầu sẽ đến?"

Nụ cười của Vu Thu Nguyệt cứng lại, sau đó cười khan hai tiếng: "Thiếp cũng không biết hôm nào Hầu gia sẽ đến, nên ngày nào cũng chuẩn bị sẵn một nồi canh."

Cận Thiệu Khang cười cười, không nói thêm gì nữa. Sao hắn có thể không biết tâm tư của nàng ta, trò khóc lóc kể khổ của a hoàn kia trước mặt Thái phu nhân, chắc chắn do nàng ta sắp xếp! Hắn hiểu dụng ý của nàng ta, chẳng qua nàng ta cũng chỉ muốn hắn tới thăm mà thôi. Nhưng lòng hắn bỗng trống rỗng, những lúc ở bên Nhược Lan hắn không có cảm giác ấy. Mỗi nụ cười, mỗi câu nói của Nhược Lan đều khiến hắn vô cùng vui vẻ, khiến trái tim hắn ấm áp, thời gian thường trôi rất nhanh, chẳng mấy chốc đã hết một đêm.

Nhưng hắn lại không muốn ở lại đây, người con gái này là người mà hắn đã cầu xin Hoàng thượng hạ chỉ để rước về phủ, đứa con trong bụng nàng ta mang dòng máu của hắn, khi nàng ta ôm hắn và cầu xin hắn ở lại, thực sự hắn không nhẫn tâm đẩy nàng ta ra.

Chỉ ở bên nàng ta một tối, Nhược Lan cũng biết nàng ta đang mang thai nên không thể có chuyện gì kia với hắn, như vậy, liệu Nhược Lan có giận không?

Đột nhiên hắn lại thấy nực cười chính bản thân mình. Cận Thiệu Khang ơi là Cận Thiệu Khang, ngươi cũng thật quá coi trọng bản thân mình rồi, Nhược Lan sẽ không giận, bởi vì nàng vốn chẳng bận tâm.

Đã từng, nàng đã từng thích hắn như thế...

... Nhược Lan đã từng cảm thấy đời này kiếp này không thể không có Hầu gia hắn....

Tình cảm sâu sắc đến vậy, sao có thể nói thu về là thu về chứ? Không nhìn thấy sự nỗ lực của hắn sao? Không nhìn thấy sự hy sinh của hắn sao? Đúng là một cô nàng không có lương tâm...

Cận Thiệu Khang thấy chua xót vô cùng.

Bữa cơm trôi qua trong những lời độc thoại của Vu Thu Nguyệt và sự trầm tư của Cận Thiệu Khang.

Cơm nước xong, Vu Thu Nguyệt nói với Cận Thiệu Khang, "Hầu gia bận rộn cả ngày có lẽ cũng mệt rồi, chi bằng đi tắm rửa cho thoải mái. Thu Nguyệt sẽ cho người chuẩn bị nước nóng trong căn phòng nhỏ bên cạnh, Hầu gia có muốn tắm không?"

Cận Thiệu Khang chẳng còn cách nào: "Cũng được."

Vu Thu Nguyệt đưa Cận Thiệu Khang vào phòng. Căn phòng nhỏ này cách phòng chính không xa, bài trí hết sức đơn giản. Một chiếc giường lớn, một rương, một bàn, nhưng đồ đạc đều là loại gỗ đỏ thượng hạng, trên giường cũng trang trí hết sức tinh tế.

Vừa vào cửa đã ngửi thấy mùi hương thơm ngọt lịm, khiến xương cốt người ta mềm nhũn. Cận Thiệu Khang thoáng chau mày, ánh mắt lóe sáng.

Giữa phòng đặt một chiếc bình phong được điêu khắc tinh tế, sơn màu xanh sẫm, bên trong nước nóng bốc hơi mờ mịt.

Vu Thu Nguyệt cười nói: "Tất cả đã chuẩn bị xong rồi, Hầu gia vào đi, Thu Nguyệt xin lui ra trước." Nói rồi quay người đi ra, còn đóng cửa lại.

Cận Thiệu Khang bước vào trong, cởi y phục, rồi vào bồn tắm.

Bên kia, sau khi Vu Thu Nguyệt ra rồi, bèn gọi Ngọc Liên vào phòng.

Ngọc Liên cúi đầu, mặc một chiếc áo voan mỏng dính, làn da trắng hồng, bộ dạng vô cùng ngượng ngùng, nhìn yếu đuối động lòng.

Ánh mặt Vu Thu Nguyệt tức tối nhìn vào khuôn ngực đầy đặn của Ngọc Liên, sau đó hít một hơi thật sâu, cố gắng để tâm trạng của mình bình tĩnh trở lại.

"Chuyện mà ta dặn ngươi, ngươi đã nhớ cả chưa?"

Ngọc Liên đỏ mặt đáp: "Nô tỳ đã nhớ rồi."

Vu Thu Nguyệt nhìn chằm chằm vào Ngọc Liên, nói từng lời từng chữ rõ ràng: "Tối nay nếu ngươi có thể được ở bên Hầu gia thì sau này sẽ được tận hưởng vinh hoa phú quý; nếu thất bại, ta sẽ tìm cho ngươi một kẻ hạ tiện nhất để gả ngươi đi! Ngươi hãy thận trọng cho ta!"

Ngọc Liên rùng mình, vội đáp: "Di nương yên tâm, nô tỳ nhất định sẽ tận tâm tận lực."

Ngọc Liên đi ra rồi, Lệ Châu ghen tức lên tiếng: "Di nương, Ngọc Liên nhát gan như thế, chỉ sợ sẽ làm hỏng việc!"

Vu Thu Nguyệt quay đầu lại không khách khí đáp luôn: "Ta cũng biết nó nhát gan, nhưng ngươi nhìn lại mình xem, có được không?"

Lệ Châu nhìn lại cơ thể khô quắt phẳng lì của mình, không cam tâm bĩu bĩu môi.

Từ lúc Ngọc Liên đi ra, Vu Thu Nguyệt chờ đợi trong sốt sắng, lòng chỉ mong Ngọc Liên được Hầu gia thích, nhưng hễ nghĩ tới cảnh Ngọc Liên vui sướng nằm dưới Hầu gia thì lửa ghen lại phừng phừng bốc lên.

Cô ta không ngừng an ủi bản thân, không sao đâu, không sao đâu, chỉ cần cô ta qua được cái nạn trước mắt, chỉ cần giúp cô ta giữ lại Hầu gia ở lại Cẩm Tú viện. Với tính cách ghen tuông ghê gớm của Tưởng Nhược Lan chẳng phải cô ta sẽ lật tung cả Hầu phủ này lên ư? Khi ấy Hầu gia nhất định sẽ chán ghét cô ta! Đợi Vu Thu Nguyệt này sinh con xong, đương nhiên sẽ có cách giành lại sự say đắm của chàng, khi ấy Ngọc Liên sẽ do một tay Vu Thu Nguyệt này sắp xếp!

Nhẫn nhịn một chút, Vu Thu Nguyệt, chuyện nhỏ không nhịn sao có thể mưa cầu việc lớn! Cô ta nắm chặt bàn tay, các khớp xương trở nên trắng bệch.

Lệ Châu đứng bên cạnh thấy chủ nhân lúc lại lạnh lùng, lúc lại nghiến răng nghiến lợi, trong lòng bất giác cảm thấy lạnh buốt.

Lúc này, từ phòng nhỏ bên kia bỗng vang lên tiếng gầm thét của Cận Thiệu Khang, sau đó là tiếng khóc của Ngọc Liên.

Vu Thu Nguyệt "xoạt" một tiếng đứng dậy, sắc mặt trắng bệch, toàn thân mềm nhũn.

"Hỏng rồi... hỏng rồi, đồ vô dụng, đến chuyện nhỏ như vậy cũng làm không xong!" Vu Thu Nguyệt lập tức xông vào trong phòng nhỏ.

Mùi hương ngọt lịm trong căn phòng ấy vẫn rất nồng.

Mái tóc dài của Cận Thiệu Khang ướt rượt vắt trên vai, trên áo ngoài, dưới mặc quần dài, sắc mặt đanh lại, khiến người ta sợ hãi vô cùng!

Ngọc Liên y phục xộc xệch, bộ dạng nhếch nhác, nằm sấp trên thùng nước mà khóc mãi không thôi.

Vu Thu Nguyệt thấy sắc mặt của Cận Thiệu Khang thì giật nảy mình, kinh hãi cất tiếng hỏi: "Hầu gia, đã xảy ra chuyện gì thế, có phải Ngọc Liên hầu hạ chàng không chu đáo?"

Chuyện này ở nhà cô ta thường xuyên xảy ra, cô ta không cảm thấy có gì không thỏa đáng.

Cận Thiệu Khang trừng mắt nhìn Vu Thu Nguyệt, ánh mắt âm trầm cùng cực, hắn chỉ vào Ngọc Liên, giọng lạnh lùng: "Là nàng bảo cô ta vào phải không?"

Mặc dù Vu Thu Nguyệt không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng có một điều cô ta rất hiểu, đấy chính là lúc này Hầu gia vô cùng tức giận, cô ta vội vàng quỳ xuống, kinh hoàng đáp: "Hầu gia, Thu Nguyệt biết thân là thiếp thất không có tư cách sắp xếp người hầu hạ chàng, là Thu Nguyệt đã vượt quá khuôn phép. Nhưng Thu Nguyệt chỉ sợ mình không thể hầu hạ Hầu gia, sợ Hầu gia mất hứng, Thu Nguyệt toàn tâm toàn ý nghĩ cho Hầu gia!"

Trong lúc nói, cơ thể cô ta khẽ run lên, mắt mọng nước, bộ dạng yếu đuối vô tội.

Cận Thiệu Khang nhìn cô ta cười nhạt, sau đó khoát tay một cái khiến lư hương trên bàn đổ rơi xuống đất, "Choang" một tiếng, lư hương vỡ tan, tỏa ra một mùi thơm nồng nặc, "Hay cho từ toàn tâm toàn ý, hay cho câu nghĩ vì ta! Lại dám dùng thủ đoạn bỉ ổi đê tiện thế này, Vu Thu Nguyệt, rốt cuộc nàng đưa cô ta tới cạnh bổn Hầu trong tâm trạng thế nào hả?"

Từng tiếng hắn thốt ra đều rất nặng nề, cuối cùng, mỗi từ giống như quả cân nặng trĩu, nặng nề đập vào trái tim Vu Thu Nguyệt.

Nhìn lư hương dưới đất, sắc mặt Vu Thu Nguyệt trắng bệch như tờ giấy, môi run bần bật, cô ta đã thật sự hoảng sợ, Cận Thiệu Khang từ xưa tới nay vẫn nhất mực dịu dàng với cô ta, chưa bao giờ nói nặng nửa lời, cũng chưa từng có thứ thần sắc đáng sợ như thế.

Cô ta bò tới bên cạnh hắn, ôm lấy chân hắn, nước mắt lăn rơi, "Hầu gia, chàng đừng giận, Thu Nguyệt biết sai rồi, chàng có thể đánh Thu Nguyệt, mắng Thu Nguyệt, nhưng xin chàng đừng giận Thu Nguyệt, Thu Nguyệt thật lòng thích Hầu gia, Thu Nguyệt chỉ muốn chăm sóc phục vụ Hầu gia chu đáo nên mới làm như vậy. Hầu gia, Hầu gia, xin chàng hãy nể mặt đứa con của chúng ta, chàng đừng trách Thu Nguyệt!"

Cô ta vừa khóc vừa nói, như người hết hơi cạn sức, nhưng Hầu gia thường ngày vẫn rất mực dịu dàng lúc này vô cùng cương quyết, đến nhìn cũng chẳng buồn nhìn cô ta lấy một cái.

Vu Thu Nguyệt cảm thấy sợ hãi tột cùng, cô ta thực sự không hiểu, chuyện sao lại trở thành thế này?

Mỗi lần mẫu thân tìm cách để cho một a hoàn nào đó phục vụ phụ thân, phụ thân đều rất vui. Tại sao, tại sao phản ứng của Hầu gia lại không giống phụ thân?

Cận Thiệu Khang cúi đầu, lạnh lùng nhìn cô ta: "Vu Thu Nguyệt, nàng luôn nói thật lòng thích ta, nhưng giờ trong lòng nàng, ta là cái gì?" Hắn nhẹ nhàng đẩy cô ta ra, rồi rời khỏi phòng mà chẳng buồn ngoảnh đầu lại dù chỉ một lần.

"Hầu gia, Hầu gia!" Vu Thu Nguyệt khóc gào lên phía sau hắn, nhưng chỉ nhìn thấy bóng dáng kiên quyết của hắn xa dần xa dần. Cô ta khóc nấc lên, bởi vì cô ta có cảm giác rằng, Hầu gia giận thật rồi...

Cho tới khi bóng dáng Cận Thiệu Khang biến mất hoàn toàn. Vu Thu Nguyệt mới quay đầu lại, tức giận trừng mắt lườm Ngọc Liên dưới đất. Ngọc Liên run rẩy bò lên, nhìn sắc mặt âm trầm của Vu Thu Nguyệt, toàn thân run bắn không ngừng.

"Di... nương, nô... tỳ... nô tỳ cố gắng hết sức rồi... Nô tỳ vừa vào, còn chưa kịp nói gì... đã bị Hầu gia đẩy ngã."

"Câm mồm!" Vu Thu Nguyệt xông tới giáng thẳng một cái tát vào mặt Ngọc Liên, ánh mắt đầy căm hận, "Dám làm hỏng việc của ta, kẻ nô tỳ vô dụng như ngươi ta còn giữ lại làm gì nữa!" Nói xong, cô ta quay lại gọi Lệ Châu: "Mời tổng quản tới đây, nói Ngọc Liên phạm lỗi, gọi người tới bán cô ta đi!"

"Tiểu thư, tiểu thư, đừng mà tiểu thư, nô tỳ đã hầu hạ người từ nhỏ! Tiểu thư..." Ngọc Liên quỳ dưới đất không ngừng dập đầu.

"Kéo ra ngoài!" Vu Thu Nguyệt chẳng thèm nhìn Ngọc Liên, tức giận hét lên.

Chuyện này khá ồn ào, mặc dù Vu Thu Nguyệt muốn ém đi nhưng vẫn bị người ta tọc mạch, truyền khắp phủ. Không đến hai ngày, Thái phu nhân và Tưởng Nhược Nam đều biết chuyện.

92. Chương 92

Tưởng Nhược Nam cảm thấy kỳ lạ, Vu Thu Nguyệt chẳng phải rất yêu Hầu gia ư? Sao lại đưa một cô gái khác lên giường hắn? Lẽ nào vì lợi ích của bản thân mà tới người cô ta thương yêu nhất cô ta cũng quyết nhường nhịn, chia sẻ? Thật không thể hiểu nổi!

Lẽ nào đây là phương thức sinh tồn của phụ nữ thời cổ đại? Đúng là quá bi ai!

Thái phu nhân sau khi biết chuyện này đã vô cùng tức giận, thân là thiếp thất mà dám dùng mê hương để mê hoặc Hầu gia, nếu chuyện này đồn ra ngoài thì Hầu phủ chẳng phải sẽ trở thành chuyện cười cho thiên hạ? Với tính khí của Thái phu nhân, không nghiêm phạt không được, nhưng nghĩ tới việc cô ta đang mang thai bà cũng nín nhịn, chỉ gọi Vu Thu Nguyệt đến giáo huấn một hồi.

Ngay sau đó Thái phu nhân hạ nghiêm lệnh, bất kỳ người nào trong phủ cũng không được nhắc tới chuyện này nữa, nếu kẻ nào dám lắm điều, quyết không tha.

Chuyện này mặc dù cũng yên do lệnh của Thái phu nhân, nhưng có những thứ thay đổi thì cũng đã thay đổi. Từ ngày hôm ấy, một thời gian rất dài, dù Thái phu nhân có yêu cầu Cận Thiệu Khang tới thăm Vu Thu Nguyệt với lý do gì, hắn cũng không bước chân vào Cẩm Tú viện.

Năm ngày sau, thương tích trên người Tưởng Nhược Nam đã đỡ hơn rất nhiều, đúng lúc nàng chuẩn bị vào cung, trong cung đột nhiên cho truyền nàng vào. Sau khi hỏi rõ nguyên nhân, Tưởng Nhược Nam giật nảy mình sợ hãi.

Từ quý phi bị ra máu!

Hiện tượng ra máu tức là thai phụ đột nhiên bị chảy máu trong thời kỳ mang thai, nhiều khi đó chính là dấu hiệu của việc xảy thai. Ở thời hiện đại, khi bị ra máu thì tới bệnh viện tiêm vài mũi uống ít thuốc là có thể an thai, nhưng ở thời mà y thuật còn chưa phát triển này, một khi xuất hiện hiện tượng chảy máu, tám chín phần là sẽ xảy thai.

Từ quý phi đang mang long thai, giờ lại xuất hiện tình trạng chảy máu, chuyện này lớn rồi đây!

Tưởng Nhược Nam vội vội vàng vàng vào cung, khi tới Vĩnh Hòa cung, thấy Hoàng đế, Thái hậu, Hoàng hậu cùng một vài phi tần đều đã có mặt ở đó. Mấy thái y do Lưu thái y dẫn đầu đang bận rộn chẩn mạch cho Từ quý phi, Từ quý phi nằm trên giường, thầm khóc thút thít.

Sau khi vào, Tưởng Nhược Nam thỉnh an Hoàng đế và những người khác. Khi đối mặt với Hoàng đế, Tưởng Nhược Nam run rẩy, nhưng Cảnh Tuyên Đế có lẽ đang lo lắng cho Từ quý phi nên chỉ nhìn nàng một cái rồi điềm đạm nói: "Bình thân", không có bất kỳ biểu hiện đặc biệt nào khác.

Tưởng Nhược Nam lặng lẽ thở phào, đang chuẩn bị tìm cung nữ Thược Dược để hỏi rõ tình hình, thì Từ quý phi nằm trên giường nhìn thấy nàng, lập tức khóc, "Xoạt" một tiếng ngồi dậy, chỉ vào Tưởng Nhược Nam, giọng nói sắc như dao: "Là ngươi! Nhất định là ngươi! Ngươi đã ngầm ám hại bổn cung!"

Tất cả mọi người đều bị những lời nói của Từ quý phi làm cho sợ hãi giật nảy mình, không hẹn mà cùng nhìn về phía Tưởng Nhược Nam, vẻ mặt nghi hoặc không hiểu ra làm sao. Tưởng Nhược Nam có cảm giác như mình đang đi trên đường thì bị sét đánh trúng, quá bất ngờ, quá thần bí và cũng quá vô tội!

Hai mắt nàng cứ nhìn chằm chằm Từ quý phi, xua xua tay: "Không liên quan tới thần phụ, thời gian này thần phụ không vào cung!"

"Tưởng Nhược Lan, ngươi còn muốn phủ nhận!" Từ quý phi hét lên, "Trước đây bổn cung vốn đang rất tốt, cho dù nôn nhiều nhưng chưa từng xảy ra hiện tượng này. Lưu viện sử vẫn nói tình hình thai nhi ổn định, nhưng sau khi dùng các phương pháp thực liệu của ngươi lại đột nhiên bị chảy máu, ngươi còn dám nói không liên quan tới ngươi! Nhất định là ngươi đã giở trò khi dùng phương pháp thực liệu cho ta! Muốn mưu hại hoàng tự?"

Mưa hại hoàng tự! Bốn chữ này giống như tiếng sấm giữa trời quang, khiến tất cả mọi người đều ngẩn hết cả ra.

Mưa hại hoàng tự! Nhẹ thì rơi đầu, nặng thì lăng trì!

Thái hậu là người đầu tiên phản ứng lại, bà bước lên trước một bước, nhìn Từ quý phi trầm giọng nói: "Từ quý phi, mưu hại hoàng tự là tội nghiêm trọng tới mức nào, khi chuyện còn chưa được làm rõ, không được ăn nói hồ đồ! Thời gian này Nhược Lan không vào cung mọi người đều biết, không biết Từ quý phi dựa vào cái gì mà nói Nhược Lan ám hại mình? Nếu chỉ dựa vào sự suy đoán của ngươi mà muốn buộc tội cho Nhược Lan, ai gia là người đầu tiên phản đối!"

Từ quý phi khóc lóc đáp: "Thái hậu, thần thiếp mặc dù không có chứng cứ xác thực, nhưng từ sau khi thần thiếp dùng thực đơn do cô ta kê, bụng dưới luôn căng trướng, vì hàng ngày có thái y tới chẩn mạch nhưng lại không phát hiện ra điều gì khác thường nên thần thiếp vẫn cho rằng hiện tượng đó là bình thường. Nhưng không ngờ sự căng trướng này càng lúc càng nghiêm trọng, đến hôm qua thì đột nhiên chảy máu. Những chuyện này, tỳ nữ hầu hạ bên cạnh thần thiếp đều biết cả!"

Lúc này, cung nữ Thược Dược đi tới quỳ xuống trước mặt Hoàng đế, "Hoàng thượng, những gì nương nương nói đều là thật, thời gian này phần bụng dưới của nương nương luôn căng tức, có mấy lần buổi tối còn

đau không ngủ được. Do hàng ngày thái y chẩn mạch đều nói tình hình ổn định, không có hiện tượng bất thường, nên nương nương mới không để ý, giờ nghĩ lại, việc bị căng trướng bụng dưới đúng là rất đáng ngờ."

Những lời của Thược Dược như khơi gợi lại chuyện đau lòng của Từ quý phi, đột nhiên nàng ta òa ra khóc thành tiếng, những thái y đứng bên đầu mướt mồ hôi, "Mong nương nương đừng kích động, như thế này càng không có lợi cho việc nghỉ ngơi!"

Nhưng trong lúc kích động, Từ quý phi hoàn toàn không để tâm tới những lời nhắc nhở của thái y, nàng ta đột nhiên vùng vằng xuống giường, run rẩy đi tới trước mặt Cảnh Tuyên Đế, hai chân bỗng mềm nhũn, lao vào lòng hắn, Cảnh Tuyên Đế sợ nàng ta bị thương, vội vàng ôm lấy.

Từ quý phi ngẩng đầu nhìn Cảnh Tuyên Đế, nước mắt lã chã rơi, khóc rất bi thương: "Hoàng thượng, Hoàng thượng, thần thiếp mong ngày mong đêm, khó khăn lắm mới có được hoàng tự, mặc dù thời kỳ mang thai rất vất vả, nhưng thần thiếp vẫn vui mừng. Không ngờ đến giờ này ngày này, con của thần thiếp và Hoàng thượng lại bị kẻ gian hãm hại, người nhất định phải đứng ra đòi lại công bằng cho thần thiếp!" Nói rồi lại vùi mặt vào lòng Cảnh Tuyên Đế mà khóc.

Đột nhiên, Thược Dược đứng bên chỉ vào Từ quý phi mà hét: "Lại chảy máu, lại chảy máu rồi!"

Mọi người nghe thấy thế liền nhìn theo, chỉ thấy vạt váy trắng của Từ quý phi vẫn vện vết máu đỏ, nhìn thật khiếp sợ, ngay lập tức có một phi tần cũng kêu thét lên. Từ quý phi thấy máu ở vạt váy thì cũng kêu thét lên, sau đó là ngất đi.

Nội điện bỗng chốc trở nên hỗn loạn, Cảnh Tuyên Đế sầm mặt xuống, nghiêm giọng nói: "Ngoài Hoàng Hậu, Thái hậu và phu nhân An Viễn Hầu ra, những người còn lại lui cả đi!"

Đám phi tần lần lượt cáo lui.

Cảnh Tuyên Đế bế Từ quý phi lên giường, Lưu viện sử cùng mấy thái y khác, người thì bấm trung nhân, người thì châm cứu để cầm máu. Một lúc sau, Từ quý phi từ từ tỉnh lại. Khi tỉnh lại rồi, câu đầu tiên mà nàng nói là: "Đứa con yểu mệnh của ta..." Sau đó lại khóc.

Cảnh Tuyên Đế vội vàng hỏi Lưu viện sử: "Lưu viện sử, hoàng tự có giữ được không?"

Lưu viện sử bộ dạng khó xử: "Vi thần không dám chắc chắn!"

Vừa nghe xong lời này, tâm trạng Từ quý phi càng thêm kích động, bắt đầu khóc nấc thành tiếng rồi túm lấy Cảnh Tuyên Đế: "Hoàng thượng, chính là Tưởng Nhược Lan đã ám hại thần thiếp, Hoàng thượng, mau đưa cô ta ra ngoài, dùng nghiêm hình chắc chắn cô ta sẽ phải khai!"

Thái hậu tức giận quá: "Từ quý phi không được ăn nói hàm hồ, ngươi muốn dùng hình bức cung Nhược Lan ư?"

Hoàng hậu cũng đi đến bên Từ quý phi, hạ giọng an ủi: "Muội muội phải bình tĩnh, bổn cung có thể hiểu được tâm trạng lúc này của muội muội, nhưng nếu nói chuyện này do phu nhân An Viễn Hầu gây ra, bổn cung không tin. Hầu phu nhân có ý đồ gì mà phải mưu hại hoàng tự chứ?"

Từ quý phi nước mắt lưng tròng, ngước lên nhìn Hoàng hậu, nghiến răng đáp: "Ngoài cô ta ra thì còn ai nữa? Chỉ cô ta mới có những y thuật cao siêu mà không ai biết, nếu cô ta muốn ám hại thần thiếp, thì thần không biết quỷ không hay. Còn về lý do, thiếp cũng không chỉ ra được, có lẽ cô ta vẫn còn hận muội muội Từ Uyển Thanh, hoặc có thể..." Ánh mắt nàng ta bỗng lóe sáng: "Hoặc có thể bị người ta sai bảo không chừng... Tóm lại, phải giao cho Đại Lý tự điều tra kĩ càng!"

Hoàng hậu nghe vậy thì mặt thoáng biến sắc, nhưng Từ quý phi làm như không nhìn thấy, quay sang Lưu viện sử: "Lưu viện sử, sức khỏe bổn cung trước nay do Lưu viện sử Chăm sóc, ngài nói đi, từ xưa tới nay, tình trạng sức khỏe của bổn cung thế nào? Liệu có thể xảy ra hiện tượng như hôm nay không?"

Cảnh Tuyên Đế đầu tiên là quay sang nhìn Tưởng Nhược Nam từ nãy vẫn im lặng đứng một bên, sau đó nói với Lưu viện sử: "Lưu viện sử, hãy trả lời câu hỏi của Từ quý phi."

Lưu viện sử trầm ngâm hồi lâu, cúi đầu đáp: "Hoàng thượng, mạch tượng của quý phi nương ngương từ xưa tới nay bình ổn. Mặc dù trước kia do ốm nghén mà mạch tượng có phần suy yếu, nhưng tình trạng thai

nhi vẫn ổn định. Theo lý mà nói, ngoài chịu tác động của ngoại lực, có lẽ sẽ không thể xảy ra tình trạng như bây giờ."

Lời Lưu thái y vừa thốt ra, Từ quý phi cụp mắt, còn Tưởng Nhược Nam lại để ý thấy cơ thể Thược Dược đứng cạnh đó không xa bất giác khẽ run lên, nhưng ngay lập tức khôi phục lại bình tĩnh.

"Hoàng thượng nghe thấy rồi đấy, trong cung làm gì có ai dám bất kính với thần thiếp? Thần thiếp sao có thể chịu tác động của ngoại lực chứ? Thần thiếp một ngày ba bữa đều do Tưởng Nhược Lan sắp xếp, ngoài thuốc do thái y viện mang tới thì là ăn đồ ăn do Tưởng Nhược Lan chỉ định. Thuốc của thái y viện đương nhiên không thể có vấn đề rồi, vậy không phải Tưởng Nhược Lan thì là ai nữa?" Từ quý phi kéo Hoàng đế khóc lóc.

Thái hậu bất giác lên tiếng: "Đều là các phương pháp thực liệu, sao có thể có hại cho sức khỏe chứ?"

Từ quý phi đáp: "Những phương pháp thực liệu đó thần thiếp chưa từng nghe nói đến, chưa từng thấy bao giờ. Trước kia vì tin Hầu phu nhân nên mới không nghi ngờ gì, lập tức dùng ngay; nhưng giờ nghĩ lại, những phương pháp này ai biết có vấn đề gì không? Theo thần thiếp biết, trong thời kỳ mang thai có những thực phẩm không được ăn, Tưởng Nhược Lan hiểu biết hơn chúng ta về mặt này, có lẽ cô ta biết những thứ mà chúng ta không biết cũng nên!"

Nghe những lời này của Từ quý phi, cả Hoàng hậu và Thái hậu đều im lặng, muốn nói đỡ cho Tưởng Nhược Nam nhưng không tìm được câu phản bác nào có sức nặng. Nói thật thì, nếu người mà Từ quý phi nhắm vào không phải Tưởng Nhược Nam, không chừng ngay cả Hoàng Hậu và Thái hậu cũng sẽ đồng ý với lập luận của nàng ta.

Ở thời đại Hoàng quyền lên ngôi này, thà giết nhầm còn hơn bỏ sót, họ không cần chứng cứ xác thực, chỉ cần có chút hoài nghi với ai đó, là lập tức lấy mạng người ta ngay.

Nghe tới đây, Cảnh Tuyên Đế mới quay sang Tưởng Nhược Nam, hỏi: "Tưởng Nhược Lan, tại sao ngươi không chịu lên tiếng, lẽ nào, những gì Từ quý phi nói đều là sự thật sao?"

Từ quý phi đang khóc lóc cũng phải kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn Cảnh Tuyên Đế một cái, thầm nghĩ bản thân đã nói rõ ràng tới như vậy, theo lý thì dù Tưởng Nhược Lan có là nhất phẩm phu nhân, nhưng liên quan tới tội mưu hại hoàng tự cũng phải lôi ra ngoài giao cho Đại Lý tự điều tra trước. Một khi rơi vào Đại Lý tự rồi, dù Tưởng Nhược Lan có rửa sạch được hiềm nghi, lúc ấy, không chết cũng đã bị lột da!

Nhưng dường như Hoàng thượng đang cho cô ta cơ hội để giải thích? Câu này nếu là Thái hậu nói nghe còn có lý, nhưng tại sao lại là Hoàng thượng nói?

Từ quý phi đột nhiên nhớ ra quan hệ giữa Hoàng thượng va An Viễn Hầu, trong lòng thầm than mình thiếu sót. Sao lại quên An Viễn Hầu là người được Hoàng thượng trọng vọng hiện nay chứ? Hoàng thượng đương nhiên phải nể mặt hắn ta rồi!

Có điều Từ quý phi cũng không lo lắng, căn bản nàng ta không tin rằng Tưởng Nhược Lan có thể chứng minh được sự trong sạch của mình. Chuyện nàng ta bị chảy máu là sự thật, sắp không giữ được hoàng tự cũng là sự thật, Tưởng Nhược Lan có biện giải thế nào cũng không thể thay đổi được sự thật ấy.

Phía bên này, ban đầu Tưởng Nhược Nam cũng sợ hãi trước sự vu khống của Từ quý phi, mưu hại hoàng tự, đây không phải chuyện nói ra cho vui. Nhưng nghe mãi nghe mãi, nàng dần dần bình tĩnh, cẩn thận suy xét lại mọi việc.

Đầu tiên, những phương pháp thực liệu của nàng tuyệt đối không thể có vấn đề gì. Đấy là những thực đơn, món ăn mà các nhà dinh dưỡng chuyên dùng riêng cho thai phụ, sao có thể ăn vào khiến thai phụ ra máu chứ?

Nhưng những lời của Lưu viện sử lại chứng minh, sức khỏe của Từ quý phi không có vấn đề, xem ra hiện tượng chảy máu này không phải do tình trạng sức khỏe gây nên.

Khả năng duy nhất là ngoại lực, có lẽ hai ngày này Từ quý phi bị ngoại thương hoặc đụng vào đâu đấy. Vừa rồi khi Lưu viện sử nói, phản ứng của Thược Dược chẳng phải rất đáng ngờ ư?

Vì vậy Tưởng Nhược Nam bạo gan đoán, có lẽ Từ quý phi không cẩn thận để bị ngoại thương, dẫn đến chảy máu. Nàng ta sợ chọc giận Hoàng thượng nên đương nhiên phải tìm người chịu tội thay mình. Mà muội muội của nàng ta lại từng có khúc mắc với nàng, việc ăn uống của nàng ta do nàng chăm lo, đương nhiên nàng là người chịu tội thay thích hợp nhất, vừa giúp nàng ta hả giận, vừa có thể đẩy sạch trách nhiệm cho nàng, chẳng phải một mũi tên trúng hai đích ư?

Tưởng Nhược Nam nhìn Từ quý phi cười nhạt, nàng ta suy nghĩ rất thấu đáo, nhưng lại quên mất nguyên nhân khiến muội muội mình bị cấm túc?

Tưởng Nhược Nam nàng sao có thể dễ bị người khác bắt nạt như thế?

Nội điện tĩnh lặng, ánh mắt tất cả mọi người đều tập trung vào Tưởng Nhược Nam.

Thái hậu thấy Tưởng Nhược Nam chần chừ không đáp, bèn đi tới bên cạnh, vỗ nhẹ vào lưng nàng an ủi, "Nhược Lan, Hoàng thượng hỏi con đấy, đừng sợ, cứ từ từ nói!" Nói rồi cao giọng, "Chỉ cần ai gia còn sống một ngày, đừng hòng kẻ nào có thể đổ oan cho con!"

Từ quý phi dựa vào đầu giường, sắc mặt trắng bệch, chẳng còn chút sức lực nào nữa. Nghe vậy bèn ngẩng đầu lên nhìn Thái hậu: "Thái hậu, thần thiếp biết người rất thương Nhược Lan, nhưng long nhi trong bụng thần thiếp chẳng phải rất vô tội hay sao? Thần thiếp cũng không muốn đổ oan cho Hầu phu nhân, nhưng chuyện là thế, ngoài Hầu phu nhân thì ai có khả năng ấy? Ai có bản lĩnh ấy? Có thể làm chuyện này kín kẽ vậy, đến thái y cũng không phát hiện ra? Thái hậu, mong người hãy nể mặt thần thiếp vì sắp mất đi long nhi mà trả lại công bằng cho thần thiếp!"

Bị nàng ta nói vậy, nghe như Thái hậu đang thiên vị Nhược Lan rồi. Thái hậu tức tới mức đỏ cả mặt, nhưng nhất thời không tìm được lời nào để đối đáp.

Lưu viện sử và các thái y thấy Quý phi nhắc tới mình, bất giác nhìn nhau ra hiệu, không hẹn mà cung cúi gằm đầu muốn né tránh. Chuyện lần này lớn như thế, bọn họ không thể gánh vác nổi tránh nhiệm.

Hoàng hậu đứng bên điềm đạm lên tiếng: "Liệu có phải trong Vĩnh Hòa cung có kẻ đáng nghi không..."

Từ quý phi quả quyết đáp: "Hoàng hậu, nô tài trong cung của thần thiếp đều là những người đã theo thần thiếp nhiều năm rồi, rất đáng tin cậy. Chỉ có hai cung nữ được trực tiếp tiếp xúc với việc ăn uống của thần thiếp, là những người thần thiếp vô cùng tin tưởng, quyết không thể mưu hại thần thiếp được!"

Lúc này, Hoàng hậu cũng không biết nói gì nữa.

Tưởng Nhược Nam cười nhạt một tiếng, đúng là từng từ từng chữ đều như muốn ép nàng vào đường chết.

Cảnh Tuyên Đế nãy giờ vẫn đang chú ý tới Tưởng Nhược Nam, thấy nụ cười này của nàng, bất giác chau mày hỏi: "Tưởng Nhược Lan, ngươi cười gì thế? Trẫm đang hỏi ngươi, tại sao ngươi không trả lời, ngươi phải biết, đây là cơ hội duy nhất để ngươi giải thích!"

Tưởng Nhược Nam có chút bất ngờ quay sang nhìn hắn, chẳng phải hắn rất muốn lấy mạng nàng sao, đây không phải cơ hội rất tốt ư? Tại sao lại cho nàng cơ hội giải thích? Thật không thể hiểu được cấu tạo não của tên cẩu Hoàng đế này...

"Hoàng thượng, thần phụ cười chẳng có ý gì khác, thần phụ chỉ có một chuyện không thể lý giải nổi." Tưởng Nhược Nam đáp.

Cảnh Tuyên Đế ngồi xuống bên giường, nhìn nàng, giọng bỗng trở nên vô cùng dịu dàng: "Ồ, chuyện gì không thể lý giải?"

Tưởng Nhược Nam cười cười, chậm rãi nói: "Trước khi thần phụ vào cung còn tưởng Hoàng thượng triệu thần phụ vào để giúp Từ quý phi giải tỏa muộn phiền, nhưng tại sao lâu như vậy rồi, chẳng ai hỏi liệu thần phụ có thể giữ được long thai, mà ngược lại, luôn tìm cách giăng lưới để ghép tội cho thần phụ. Xin thứ cho thần phụ nói thẳng, thế này chẳng phải quy trình có phần đảo lộn ư?"

Những lời của Tưởng Nhược Nam giống như bom nổ trong điện, khiến mắt tất cả mọi người đều sáng rực lên.

Cảnh Tuyên Đế "xoạt" một tiếng đứng bật dậy, vui mừng hỏi: "Ý ngươi muốn nói, ngươi có thể giữ được long thai trong bụng Quý phi!"

Các thái y quay sang nhìn nhau, Hầu phu nhân này có phải đã lỡ lời không? Trong tình trạng như vậy, đến cả viện sử đại nhân còn không dám chắc chắn, mặc dù nàng ta biết một chút về các phương pháp thực liệu, nhưng liên quan đến hoàng tự đâu phải chuyện nhỏ!

Thái hậu mở miệng nở nụ cười, vội vàng nói: "Đúng, đúng, ai gia tại sao lại không nghĩ đến, Nhược Lan có lẽ có cách!"

Hoàng hậu đi đến bên cạnh Thái hậu, "Thái hậu, đừng nói là người, ngay cả thần thiếp cũng bị những lời của Từ quý phi làm cho rối bời, không nghĩ đến chuyện này nữa!" Sau đó lại nhìn Từ quý phi, cười nói: "Muội muội, nếu Nhược Lan có cách giữ được đứa con trong bụng muội, muội sẽ không nghi ngờ nàng ấy nữa đâu nhỉ?"

Tâm trạng Từ quý phi bỗng trở nên rất phức tạp, từ sau khi bị chảy máu, nàng ta đã biết đứa con này có lẽ không thể giữ được nữa. Sau đó đến Lưu viện sử cũng nói không dám chắc, nàng ta gần như đã hoàn toàn từ bỏ hi vọng, trong lúc đau khổ cùng cực đã nảy sinh ý định độc ác, nhân chuyện đứa con mà "xử lý" luôn kẻ chướng mắt kia. Con nàng ta không thể chết vô ích, chết oan uổng cũng được.

Nhưng đột nhiên Tưởng Nhược Nam lại cho nàng ta một tia hi vọng, đương nhiên, có thể giữ lại long thai là lựa chọn tốt nhất. Có con thì bản thân nàng ta mới có chỗ dựa để tranh giành vinh hoa phú quý! So với việc sinh được đứa con này ra thì việc bức hại Tưởng Nhược Nam đã không còn quan trọng như nàng ta nghĩ nữa!

Nàng ta nhìn Tưởng Nhược Nam, hỏi lại rõ ràng: "Ngươi thật sự có thể giữ lại long thai cho bổn cung?"

Thực ra nàng cũng không dám chắc cả mười phần, nhưng vì muốn chứng minh sự trong sạch của mình, cũng đành cố cứu ngựa chết thành ngựa sống mà thôi. Hiện giờ các thái y đã bó tay, có lẽ cách của nàng sẽ giúp được nàng ta.

Tưởng Nhược Nam nhìn Từ quý phi, mỉm cười: "Đúng là thần phụ có cách giúp Từ quý phi giữ long thai, nhưng trước khi bắt đầu vào việc, thần phụ phải làm rõ một chuyện!"

"Chuyện gì?" Từ quý phi vội vàng hỏi, những người còn lại cũng tò mò nhìn Tưởng Nhược Nam.

Tưởng Nhược Nam quyét mắt nhìn khắp lượt bọn họ, cuối cùng dừng lại nơi Từ quý phi, nhướng một bên mày lên, chậm rãi hỏi: "Trước khi thần phụ tiến hành giữ long thai cho Quý phi, thần phụ cần phải biết nguyên nhân thật sự khiến Quý phi bị chảy máu. Chỉ có biết được nguyên nhân chính xác, thần phụ mới có thể dựa vào đó để đưa ra phương pháp giữ thai; nếu nguyên nhân không rõ ràng, thần phụ cũng đành buông tay!"

--- ------ BỔ SUNG THÊM --- ------

Sắc mặt Từ quý phi thêm phần trắng bệch, khí thế bỗng chốc tiêu tan, nàng ta cúi đầu: "Nguyên nhân... nguyên nhân..."

Tưởng Nhược Nam ngắt lời nàng ta: "Nếu Từ quý phi vẫn muốn đổ tội cho thần phụ thì không cần nữa đâu, phương pháp thực liệu của thần phụ tuyệt đối không có vấn đề gì. Hàng ngay thần phụ đều xem kết quả chẩn mạch của thái y cho nương nương rồi mới lên thực đơn; còn về thực đơn của thần phụ, chắc chắn phải được thái y xem qua mới dám cho nương nương áp dụng. Nếu nương nương không tin, chúng ta có thể làm thử nghiệm, thần phụ sẽ dùng phương pháp thực liệu đã dùng cho nương nương thử nghiệm cho những thai phụ khác. Một người không đủ thì mười người, mười người vẫn chưa đủ thì một trăm người. Nếu một trong số họ vì dùng thực đơn của thần phụ mà xảy ra hiện tượng như nương nương, vậy Nhược Lan chẳng còn gì để nói nữa, cam tâm tình nguyện chịu tội!"

Những lời này nói rất có tình có lý, quan trọng là khi nàng nói thần thái vô cùng tự tin, khí thế chẳng khẳng khái ngạo nghễ, khiến người ta không thể không tin vào nàng.

Cảnh Tuyên Đế nhìn nàng lúc này, trong đầu bất giác nghĩ tới cảnh xảy ra trong rừng cây, nàng thân mặc áo trắng, nước mắt tèm lem, bộ dạng của nàng vô cùng thuần khiết thanh cao, nhất thời khiến hắn si mê.

Cho đến khi giọng nói lanh lảnh trong trẻo của Tưởng Nhược Nam lại vang lên lần nữa, mới khiến sự chú ý của hắn dồn cả vào nàng.

Tưởng Nhược Nam mỉm cười, đôi mắt xinh đẹp đảo quanh: "Thần phụ tin rằng không phải phương pháp thực liệu của thần phụ có vấn đề, mà Lưu viện sử cũng nói sức khỏe của nương nương không có vấn đề, vậy thì nguyên nhân có chút lẫn lộn khó phân biệt. Trong khi chưa làm rõ được nguyên nhân, thần phụ không thể đưa ra phương pháp chữa trị thích hợp với nương nương. Cho dù miễn cưỡng cũng không có hiệu quả! Vì vậy mong nương nương cung cấp một vài chi tiết liên quan, có lẽ từ đó thần phụ có thể tìm được nguyên nhân thật sự khiến nương nương bị ra máu."

Giờ nàng đã ngả bài, nếu nàng ta không chịu nói ra nguyên nhân thật sự thì nàng cũng không giữ thai cho nàng ta được, xem trong lòng Từ quý phi, tính mạng Tưởng Nhược Nam ta quan trọng hay là tính mệnh long thai của Quý phi quan trọng. Muốn hại ta, long tử trong bụng ngươi phải cùng theo bồi táng! Chọn cái nào, tùy ngươi quyết định.

"Hơn nữa, nương nương, Nhược Lan phải nhắc nhở người rằng, càng kéo dài thời gian thì hi vọng giữ thai càng nhỏ. Nếu mất máu quá nhiều, giữ lại thai nhi cũng chẳng có ý nghĩ gì nữa. Vì vậy, mong nương nương có thể nhanh chóng nghĩ ra chút manh mối!" Tưởng Nhược Nam nhìn nàng ta cười nói.

Nhìn bộ dạng cười tươi thắng lợi của Tưởng Nhược Nam, Từ quý phi hận tới mức nghiến răng nghiến lợi, nhưng nàng ta có thể chọn thế nào đây? Nếu nhờ chuyện này mà một mũi tên trúng hai đích, lật đổ được Hoàng hậu và Tưởng Nhược Nam, thì nàng ta cũng đành chấp nhận hi sinh long thai, con sau này sinh cũng chưa muộn. Nhưng vấn đề là, Tưởng Nhược Nam không dễ đối phó như nàng ta nghĩ, Hoàng hậu nhìn thì dịu dàng ôn hòa, nhưng lời nói hành động đều rất kín kẽ. Nếu còn tiếp tục kiên trì đóng kịch, e rằng sẽ tổn thất lớn, chi bằng giữ lại long tự trong bụng còn mưu sự về sau.

Nghĩ đến đây, Từ quý phi tay đỡ trán, vờ như đang nung nấu suy nghĩ, một lát sau bèn chau mày, chầm chậm nói: "Được Hầu phu nhân nhắc nhở, bổn cung bỗng nhớ ra một chuyện. Hôm qua khi bổn cung tắm, lúc bước ra khỏi thùng gỗ, trượt chân ngã, bụng dưới đập vào thành thùng, khi đó bổn cung thấy không đau lắm, cho là không sao, nên không để ý..." Thực ra sau khi đập vào thành thùng gỗ bụng có hơi đau, không lâu sau thì thấy ra máu, khi đó nàng ta rất hoảng, cho rằng không giữ được đứa con nữa, lại sợ Hoàng thượng vì chuyên này mà trách tội nàng ta không bảo vệ được hoàng tự, nên mới nghĩ ra âm mưu đổ tội cho Tưởng Nhược Nam.

Sau khi nói xong, nàng ta len lén liếc nhìn sắc mặt Cảnh Tuyên Đế, chỉ thấy mặt hắn không biểu cảm, không thể nhìn ra tâm trạng của hắn trên đó.

Tưởng Nhược Nam vỗ tay: "Thần phụ nghĩ có lẽ chính là nguyên nhân này! Vừa rồi Lưu viện sử chẳng phải cũng nói rằng có khả năng nguyên nhân là do tác động của ngoại lực ư? Viện sử đại nhân, có phải không?" Nàng nhìn Lưu viện sử hỏi.

Lưu viện sử gật đầu đáp: "Rất có khả năng là thế!"

Hoàng hậu đứng bên cạnh cười dịu dàng: "Từ quý phi, bổn cung không có ý gì, nhưng chuyện quan trọng như vậy sao có thể quên được chứ, suýt nữa khiến Nhược Lan phải hàm oan. Cũng may muội 'kịp thời' nhớ ra, nếu không Nhược Lan và long tự đều gặp..." Đột nhiên nhớ ra hai từ "tai ương" là hai từ không lành, vội vàng nuốt vào trong bụng.

Thái hậu cũng điềm đạm tiếp một câu: "Có thể nhớ ra thì tốt..."

Nghe những lời trào phúng lạnh sống lưng của họ, Từ quý phi không thốt nổi lên lời.

Lúc này, Cảnh Tuyên Đế đột nhiên đứng dậy, thản nhiên buông một câu: "Từ quý phi không tận lực bảo vệ hoàng tự, từ ngày hôm nay giáng xuống làm Thục phi!" Nói xong chắp tay sau lưng, cất bước ra khỏi nội điện.

Từ quý phi nghe vậy, sắc mặt trắng bệch, nàng ta giơ tay với: "Hoàng thượng, Hoàng thượng!"

Nhưng, thân hình cao lớn của Cảnh Tuyên Đế đã biến mất ngoài cửa.

Từ quý phi buông tay, cả người như tê dại.

Hoàng hậu đi đến bên nàng ta, cười cười: "Thục phi, muội hãy chịu khó nghỉ ngơi đi!" Hoàng hậu cố ý nhấn mạnh hai từ "Thục phi" khi nói.

Thục phi tức tới toàn thân run rẩy, nhung lại không dám lên tiếng.

Hoàng hậu và Thái hậu cùng rời đi. Lúc này, Tưởng Nhược Nam mới đến bên giường nàng ta, cười nói: "Thục phi nương nương, bây giờ bắt đầu quá trình giữ thai!"

***

Phương pháp giữ thai mà Tưởng Nhược Nam dùng cũng không có gì đặc biệt. Đầu tiên phải nằm tĩnh dưỡng trên giường, đến đại tiểu tiện cũng giải quyết trên giường luôn. Sau đó, thuốc giữ thai của thái y đương nhiên không thể thiếu, kết hợp với phương pháp giữ thai bằng thực liệu của Tưởng Nhược Nam.

Thời gian này, vì phải điều trị cho Thục phi nên ngày nào Tưởng Nhược Nam cũng vào cung. Ban đầu nàng còn rất lo lắng, sợ lại một lần nữa bị Hoàng đế quấy rối và trừng trị, dù sao lần trước nàng cũng bạo gan nói ra những lời đại nghịch bất đạo như vậy, kẻ nhỏ nhen như Hoàng đế sao có thể tha cho nàng chứ?

Nhưng kỳ lạ là, liên tiếp mấy ngày, Cảnh Tuyên Đế không thấy xuất hiện trước mặt nàng, sự lo lắng trong lòng Tưởng Nhược Nam cũng dần lắng xuống. Nàng bất giác nghĩ, lẽ nào bị nàng mắng tới mức lương tâm trỗi dậy rồi? Lại nghĩ, lần trước xảy ra chuyện Thục phi bị ra máu, biểu hiện của Cảnh Tuyên Đế cũng rất đáng ngờ...

Tưởng Nhược Nam nghĩ đi nghĩ lại nghĩ mãi không thông, nhưng con người nàng là thế, nghĩ không thông thì gạt phắt đi. Chỉ cần Hoàng đế không quấy rồi nàng nữa thì thế giới này thái bình rồi, tìm nguyên nhân làm gì chứ?

Hoàng đế không còn tìm nàng, nàng cũng không bẩm lại chuyện này với Thái hậu, thêm một chuyện chi bằng bới một chuyện vẫn hơn.

Nhưng gần đây Thái hậu lại rất hứng thú với chuyện của nàng, mỗi lần Tưởng Nhược Nam vào thỉnh an hoặc cạo gió cho bà, Thái hậu luôn hỏi chuyện Tưởng Nhược Nam và Cận Thiệu Khang, hơn nữa còn ra sức khuyên nàng nhanh chóng động phòng với hắn.

"Nhược Lan, con đừng cố chấp giống cha mình, con có biết vì cái tính cố chấp ấy mà cha con phải chịu bao nhiêu khổ cực không? Việc hủy hôn con cũng đừng nghĩ đến nữa, đấy là chuyện không thể, giờ việc duy nhất con phải làm là nhanh chóng động phòng cùng Hầu gia, sớm mang tử tự. Chỉ khi con có con rồi, thì đứa con trai mà Vu thị sinh ra mới không còn đáng sợ. Ai gia có cách khiến mẹ con cô ta mãi mãi không thể thành trở ngại ngáng đường con."

Tưởng Nhược Nam vâng vâng dạ dạ, nhưng không nhận lời cũng chẳng phản đối. Nàng biết Thái hậu quan tâm tới nàng, nhưng nàng cũng biết Thái hậu không thể hiểu và ủng hộ suy nghĩ của nàng. Có điều, may mà Thái hậu không ép, nên nàng cũng chẳng cảm thấy áp lực.

Thái hậu thấy bộ dạng ấy của nàng, biết nàng chẳng để tâm tới lời mình nói, nhớ lại năm đó người ấy cũng có bộ dạng thế này, cũng cố chấp thế này, bất giác người thở dài. Giống như hết cách với nàng, hiện giờ Thái hậu cũng không biết phải làm gì cho Tưởng Nhược Nam nữa.

Thái hậu hứng thú với việc riêng của Tưởng Nhược Nam, còn Hoàng hậu lại hứng thú với chuyện của Từ Thục phi hơn. Mỗi lần Tưởng Nhược Nam đến Khôn Ninh cung thỉnh an, Hoàng hậu sẽ hỏi đến vấn đề sức khỏe của Thục phi, mà chuyện này cũng chẳng có gì phải giấu, nên Tưởng Nhược Nam đều kể lại rất thật.

Hôm nay, sau khi Tưởng Nhược Nam đến Khôn Ninh cung, Hoàng hậu lại nhắc tới Thục phi.

"Mười sáu tuổi Thục phi đã vào cung, suốt ba năm nay đều được Hoàng thượng vô cùng ân sủng, từ Quý nhân lên thẳng Quý phi. Mặc dù giờ bị giáng xuống một cấp, nhưng theo bổn cung thấy, sau này cô ta sinh con trai, e là Hoàng thượng sẽ lại phong cô ta làm Hoàng quý phi."

Tưởng Nhược Nam ngồi bên cạnh Hoàng hậu, lẳng lặng lắng nghe.

Hoàng hậu cầm ly trà trước mặt lên, khẽ nhấp một ngụm, nói tiếp: "Nhược Lan có lẽ còn không hiểu Thục phi, người này giữ thù rất lâu. Bổn cung nhớ từng có một phi tần không thận trọng trong lời ăn tiếng nói

đã mạo phạm cô ta, khi đó cô ta không có biểu hiện gì, nhưng sau này phi tần kia bị một con mèo cào rách mặt, mà con mèo đó là do Thục phi nuôi dưỡng, súc sinh phạm lỗi, Hoàng thượng không thể trách phạt Thục phi, chỉ đánh chết con mèo ấy mà thôi. Còn phi tần đó vì bị hủy hoại dung nhan, nhất thời nghĩ quẩn, đã nhảy xuống hồ tự vẫn!"

Nói đến đây, Hoàng hậu nhìn Tưởng Nhược Nam một cái, điềm đạm nói tiếp: "Trước đây vì chuyện của Từ Uyển Thanh, Nhược Lan đã đắc tội với Thục phi trước, lần này lại vì ngươi mà hại cô ta bị giáng cấp. Với tính khí của Thục phi, e rằng cô ta sẽ nghĩ ra trăm mưu ngàn kế để gây khó khăn cho ngươi, chuyện lần này là một ví dụ điển hình. Nếu cô ta thật sự sinh được con trai, được phong Hoàng quý phi rồi, đến khi ấy, cô ta càng khó đối phó. Có lẽ ngay đến bổn cung cũng không thể bảo vệ cho ngươi chu toàn..."

Tưởng Nhược Nam vẫn cúi đầu, im lặng không nói.

Hoàng hậu cầm tay nàng, khẽ khàng: "Nhược Lan, giờ đã tra rõ nguyên nhân thật sự khiến Thục phi bị ra máu, vậy thì đứa con của Thục phi có giữ được hay không không còn là vấn đề của ngươi nữa!"

Tưởng Nhược Nam đáp: "Nhưng khi đó thần phụ đã từng nói, chắc chắn giữ được long thai, ngộ nhỡ không giữ được thì chẳng phải sẽ phạm tội khi quân ư?"

"Thực ra bổn cung lại cho rằng, đứa con đó có thể giữ được mới là kỳ tích! Đến các thái y cũng đều không dám chắc đó thôi. Thục phi kia không tận lực bảo vệ hoàng tự, để bị đập bụng nghiêm trọng như thế, lại không kịp thời nói ra nguyên nhân, làm vậy cô ta đã bỏ lỡ cơ hội cứu chữa tốt nhất, nếu ngươi không thể giữ được cũng không cần lo. Theo bổn cung thấy, trách nhiệm là ở cô ta, không phải tại ngươi. Đến khi đó, bổn cung và Thái hậu cũng sẽ ra mặt nói giúp!" Hoàng hậu nhìn Tưởng Nhược Nam, cười rất tươi, nụ cười đoan trang dịu dàng.

Tưởng Nhược Nam lòng bỗng lạnh run, ý của Hoàng hậu đã rất rõ ràng, muốn mượn tay nàng để ngăn không cho đứa con của Thục phi ra đời, bởi vì đây là cơ hội tốt nhất.

Nói thực, chuyện này đối với nàng mà nói dễ như trở bàn tay, nhưng...

Tưởng Nhược Nam vờ tỏ ra không hiểu, cười đáp: "Thần phụ biết Hoàng hậu quan tâm Nhược Lan, sợ Nhược Lan bị Hoàng thượng trách tội. Nhưng nương nương yên tâm, việc giữ thai cho Thục phi đã có một bước tiến triển lớn, Nhược Lan chắc chắn có thể giữ được long thai cho Thục phi."

Nụ cười của Hoàng hậu cứng lại trên khóe môi, người nhìn Tưởng Nhược Nam một lát, khẽ nói: "Ngươi không sợ mình sẽ giống như phi tần nhảy hồ tự vẫn kia sao?"

Tưởng Nhược Nam nhìn thẳng vào mắt Hoàng hậu, từ tốn đáp: "Hoàng hậu, Nhược Lan biết lòng người hiểm ác, nhưng Nhược Lan chưa bao giờ sợ hãi trước những điều này bởi vì Nhược Lan đi ngay ngồi thẳng, dù đối mặt với bất kỳ ai cũng hiên ngang không sợ hãi. Nhưng một khi thần phụ đã làm việc xấu, sau này mỗi lúc đối mặt với Thục phi, thần phụ không thể bình thản được nữa, bởi vì thần phụ sẽ lo sợ, đến khi ấy, Thục phi có thể đối phó với thần phụ rất dễ dàng. Đôi khi, con người không thua vào tay kẻ khác mà thua chính bản thân mình. Thần phụ phải luôn giữ tấm lòng trong sạch, không hổ thẹn, mới có dũng khí đối mặt với tất cả những chuyện ấy, mới có tự tin để ứng phó với mọi chuyện."

Hoàng hậu nghe vậy thì trầm mặc rất lâu, một lúc sau mới nói: "Bổn cung mệt rồi, ngươi lui ra trước đi."

Tưởng Nhược Nam lui ra rồi, cung nữ hầu hạ bên cạnh Hoàng hậu là Ninh Hinh tức giận nói: "Không ngờ Hầu phu nhân lại không biết phân biệt tốt xấu như thế. Nương nương đối với nàng ta tốt như vậy, chẳng qua chỉ bảo nàng ta làm chút việc nhỏ, nàng ta lại dám vờ hồ đồ với nương nương!"

Hoàng hậu đứng dậy, nhìn về phía Tưởng Nhược Nam vừa rời đi, khẽ đáp: "Không thể nói thế được, hôm nay nàng ta không vì bản thân mà hại Thục phi thì sau này cũng sẽ không vì bất kỳ ai mà đến hại bổn cung. Nếu hôm nay nàng ta nhận lời với bổn cung, có lẽ bổn cung sẽ vui mừng một lúc, nhưng sau này tuyệt đối không bao giờ tin tưởng nàng ta nữa. Nàng ta từ chối, lại khiến bổn cung cho rằng nàng ta là người có thể tin được, nắm trong tay y thuật cao siêu, sau này sức khỏe của bổn cung và Hoàng tử có thể yên tâm giao vào tay nàng ta rồi."

Hoàng hậu từ từ quay người, nhìn vào mình trong gương đồng: "Con người ta không thua vào tay kẻ khác, mà thua chính bản thân mình..." Hoàng hậu cười cười, lẩm bẩm: "Thật ngưỡng mộ, tới giờ mà nàng ta còn

giữ được trái tim thuần khiết như thế."

Tưởng Nhược Nam ra khỏi Khôn Ninh cung rồi mới có thể hít thở bình thường trở lại, gió lạnh thổi tới, nàng bất giác rùng mình, lúc này mới nhận ra, lưng đã ướt đẫm mồ hôi.

Người trong hoàng cung quả nhiên là không đơn giản, hại chết một người cứ dễ dàng như bóp chết con kiến vậy. Nàng không thể đạt được đến cảnh giới như thế. Nền giáo dục mà nàng được hưởng không cho phép nàng khinh rẻ mạng người, huống hồ lại còn là một sinh mệnh nhỏ vô tội. Nàng có ghét Thục phi tới đâu cũng không thể xuống tay với đứa trẻ trong bụng nàng ta. Còn Thục phi có ghi hận với nàng trong lòng hay không, nàng tự có cách để đối phó.

Nàng đưa tay lên lau mồ hôi, đang chuẩn bị rời đi, phía sau bỗng vang lên giọng nói.

"Tưởng Nhược Lan, da mặt nàng cũng thật dày đấy!"

Giọng nói quen thuộc tới mức khiến Tưởng Nhược Nam giật nảy mình. Vô thức, nàng nấp vội sau phiến đá.

"Nàng định trốn gì chứ, thấy trẫm còn không mau quỳ, phải chăng muốn trẫm trị tội bất kính!"

Tưởng Nhược Nam lúc này mới bước từ sau phiến đá ra, nhìn người trước mặt mình. Long bào màu vàng, trên cổ còn đeo một dây châu màu huyết dụ, trang nghiêm cao ngạo, khí thế bất phàm, chẳng phải là Cảnh Tuyên Đế thì là ai!

Gặp lại hắn lần nữa, nàng không còn dũng khí của lần lớn tiếng chửi mắng kia nữa, nghĩ tới sự bất kính của mình trước đó, Tưởng Nhược Nam thậm chí còn hơi lo sợ. Nàng bước khỏi phiến đá, hành lễ với hắn, nhưng vì muốn giữ thể diện cho mình, nàng không quỳ xuống, chỉ khuỵu gối hành lễ mà thôi.

Cảnh Tuyên Đế nhìn bộ dạng ngang bướng của nàng, khóe miệng không kìm được mà nhếch lên cười, sau đó quay đầu lại nháy mắt với Hoàng công công. Hoàng công công hiểu ý, lại giống như lần trước, đưa hai a hoàn của Tưởng Nhược Nam đi.

Tưởng Nhược Nam thấy vậy, lòng bỗng đánh một hồi chuông cảnh giác, giật lùi về phía sau hai bước, lên tiếng phủ đầu: "Hoàng thượng, nếu người còn có những hành vi không quy củ lễ nghi với thần phụ, thần phụ nhất định sẽ bẩm báo lại cho Thái hậu biết. Thần phụ sẽ làm lớn chuyện này, đến khi ấy, đừng trách thần phụ không nể mặt Hoàng thượng!"

Cảnh Tuyên Đế khẽ cười, đôi mắt đào hoa trở nên vô cùng mê hoặc đẹp đẽ dưới ánh mặt trời, hắn bước lên phía trước một bước: "Bẩm báo Thái hậu? Vậy có nói cho Thái hậu biết những lời đại nghịch bất đạo mà hôm đó nàng nói với trẫm không?" Nhìn bộ dạng á khẩu không thể đối đáp của Tưởng Nhược Nam, nụ cười trên môi Cảnh Tuyên Đế càng sâu hơn, "Còn nữa, nếu thật sự làm to chuyện này thì danh dự của nàng cũng bị hủy hoại. Đến khi ấy để bảo vệ thể diện của hoàng gia, chỉ còn cách ban chết cho nàng, sau đó mọi tội lỗi đều đổ hết lên người nàng, nàng thật sự muốn làm thế ư?"

"Hoàng thượng, con giun xéo mãi cũng phải quằn, cho dù là chết, thần phụ cũng phải khiến Hoàng thượng sứt đầu mẻ trán!" Tưởng Nhược Nam nhìn hắn, căm hận nói.

"Ha ha..." Cảnh Tuyên Đế phá lên cười lớn, vẻ mặt hắn vô cùng thoải mái, "Trẫm thật sự muốn biết nàng làm thế nào để khiến trẫm sứt đầu mẻ trán!" Nói rồi lại bước lên phía trước một bước.

Tưởng Nhược Nam thấy hắn mỗi lúc mỗi áp lại gần, sắc mặt trắng bệch, liên tục giật lùi về phía sau, nhất thời không để ý, trẹo chân một cái, ngã sang bên. Cảnh Tuyên Đế vội vàng bước lên, giơ tay ôm chặt lấy eo nàng, kéo nàng vào lòng mình.

Mùi Long Diên hương nhàn nhạt xộc vào mũi, Tưởng Nhược Nam bất giác nhớ lại sự sỉ nhục mà hắn đã từng làm với mình, còn cả nụ hôn thô lỗ kia nữa, sắc mặt càng trắng bệch hơn, hai mắt nhất loạt mở to, toàn thân run lẩy bẩy: "Buông ra, mau buông ra!" Giọng nàng cuống quýt và tràn ngập sự sợ hãi.

Đôi lông mày của Cảnh Tuyên Đế chau chặt, nhưng rồi ngay lập tức buông nàng. Tưởng Nhược Nam không ngờ hắn lại buông mình ra, nhất thời không giữ vững trọng tâm, loạng choạng mấy bước mới đứng được. Cảnh Tuyên Đế đứng bên cạnh giơ tay ra mấy lần định đỡ nàng, nhưng đều cố gắng kìm lại, cho đến khi nàng đứng vững, hắn mới thu tay về, lặng lẽ giật lùi lại phía sau hai bước.

"Nàng sợ trẫm thế sao?" Hắn nhìn khuôn mặt nàng.

Tưởng Nhược Nam sao dám chuyện phiếm với hắn, thấy hắn thả mình ra, nàng vội nói: "Nếu Hoàng thượng không còn chuyện gì khác, thần phụ xin cáo lui trước." Nói rồi vội vội vàng vàng hành lễ với hắn, quay người đi luôn.

Vừa đi được hai bước, phía sau đã vang lên tiếng hét giận dữ của Cảnh Tuyên Đế: "Đứng lại!"

Tưởng Nhược Nam thất kinh, bước chân chậm lại, nhưng ngay sau đó, nàng lại vội vã bước về phía trước như không thể khống chế được, hơn nữa còn càng bước càng nhanh, sải chân càng rộng hơn. Giờ nàng chẳng màng gì hết, chỉ muốn nhanh nhanh chóng chóng thoát khỏi tên yêu tinh bên cạnh.

Nhưng phía sau lại vang lên bước chân gấp gáp của Cảnh Tuyên Đế, lập tức, cổ tay nàng bị túm chặt.

"Trẫm bảo nàng đứng lại, nàng lại dám coi lời của trẫm như gió thoảng bên tai?" Cảnh Tuyên Đế nghiêm giọng nói.

Tưởng Nhược Nam hất ra mấy lần mà không được, nàng nhìn quanh, vội vàng nói: "Hoàng thượng, chỗ này cách Khôn Ninh cung rất gần, người không sợ bị người khác nhìn thấy sao?"

Cảnh Tuyên Đế không kìm được phá lên cười: "Vừa rồi chẳng phải nàng muốn làm to chuyện hay sao, vậy tại sao còn sợ người khác nhìn thấy?" Thấy nàng cuống quýt như sắp khóc tới nơi, Cảnh Tuyên Đế mềm lòng, hạ giọng nói: "Nàng đừng đi vội, ta có chuyện muốn nói với nàng, nàng nhận lời đi rồi ta buông."

Tưởng Nhược Nam sợ bị người khác nhìn thấy, đành phải nhận lời: "Vâng, được."

Cảnh Tuyên Đế buông tay, nhìn nàng xoa xoa cổ tay giật lùi về phía sau mấy bước, giống như vừa thoát kiếp nạn, đôi lông mày rậm của hắn cau lại, nhưng không áp sát nàng nữa.

"Chẳng phải nàng nói có dũng khí đối mặt với tất cả, tự tin rằng có cách đối phó với mọi chuyện sao? Nhìn bộ dạng này của nàng..." Hắn khẽ hừ một tiếng, trong lòng rất không vui.

Tưởng Nhược Nam ngẩn người, những lời hắn vừa nhắc lại nghe quen quá, chẳng phải là những lời nàng vừa nói với Hoàng hậu ư?

"Sao Hoàng thượng biết? Lẽ nào người vẫn đứng ở ngoài từ nãy tới giờ? Sao không thấy ai thông truyền?" Tưởng Nhược Nam run rẩy, vậy những lời Hoàng hậu nói với nàng chẳng phải đã bị Hoàng thượng nghe thấy rồi ư? Hoàng hậu vẫn luôn đối tốt với nàng, nàng không muốn Hoàng hậu gặp xui xẻo.

Cảnh Tuyên Đế lại hừ một tiếng, không trả lời. Hắn biết Tưởng Nhược Nam đang ở chỗ Hoàng hậu nên cố ý đến đó. Khi nô tài muốn truyền báo, hắn nhất thời nổi hứng, không cho lên tiếng, muốn xem xem khi đột ngột nhìn thấy hắn, Tưởng Nhược Nam sẽ có phản ứng thế nào; không ngờ mới đi tới nội điện, liền nghe thấy Hoàng hậu và Tưởng Nhược Nam đang nói chuyện.

93. Chương 93

Nói thật, suy nghĩ của Hoàng hậu không khiến hắn bất ngờ, nữ nhân trong hậu cung làm gì có ai đơn giản chứ? Ngay đến Thái hậu cũng chẳng phải vẫn đang sống thế ư? Điều khiến hắn bất ngờ chính là câu trả lời của Tưởng Nhược Nam. Bình thường thấy nàng cố ý muốn tiếp cận Hoàng hậu, mà quan hệ với Thục phi lại thành ra thế này. Theo lý, đề nghị của Hoàng hậu rất có lợi dù là với chính Hoàng hậu hay với bản thân nàng, hắn tưởng nàng sẽ đồng ý, nhưng không ngờ, nàng lại nói ra những lời như thế.

"... Thần phụ phải luôn giữ cho trái tim mình rõ ràng ngay thẳng mới có thể đối mặt với tất cả..."

Khi hắn nghe thấy câu này, phản ứng đầu tiên là cười, lại có người nói ra những lời nực cười như thế? Nhưng không biết tại sao, câu nói ấy tiến thẳng vào nơi sâu thẳng trái tim hắn, chần chừ ở mãi đó không chịu đi.

"Tưởng Nhược Lan, nàng không biết ngượng mà dám nói rằng mình đi ngay ngồi thẳng sao? Chưa gặp ai mặt dày như nàng!" Cảnh Tuyên Đế cười.

Tưởng Nhược Nam lúc này mới nhớ đến tính cách của Tưởng Nhược Lan, nhớ lại cảnh mình đứng trên mặt Hoàng hậu, mặt không đỏ tim không run mà nói những lời ấy, mặt nàng bỗng đỏ ửng lên.

Lần đầu tiên Cảnh Tuyên Đế thấy bộ dạng ngượng ngùng đỏ mặt của nàng, thấy rất kỳ lạ, hắn ghé người tới, cúi đầu nhìn vào mặt nàng: "Tưởng Nhược Lan, nàng còn biết xấu hổ nữa ư?" Nói xong phá lên cười thành tiếng.

Tưởng Nhược Nam nghe hắn cười lại càng thêm ngượng ngùng, chỉ hận không thể cho hắn một cái bạt tai.

"Nàng cũng không cần phải xấu hổ, trước kia mặc dù nàng ngông nghênh ngang bướng, nhưng cũng chưa thật sự làm tổn thương ai." Cảnh Tuyên Đế thu lại nụ cười, khẽ nói.

Tưởng Nhược Nam ngạc nhiên ngẩng đầu lên, thấy vẻ mặt hắn còn sót lại chút hồng hào sau khi cười, nhìn hắn như thế này không còn đáng sợ như thường ngày.

Những lời này nghe như hắn đang an ủi nàng? Nàng thầm nghĩ. Nhắc đến những người bị Tưởng Nhược Lan hại thì rất nhiều, Lưu Tử Đồng, Cận Thiệu Khang, thậm chí là Vu Thu Nguyệt, nhưng có lẽ "mức độ" đó đối với Hoàng đế mà nói không tính là làm tổn thương.

Cảm thấy Cảnh Tuyên Đế càng lúc càng tiến gần mình, Tưởng Nhược Nam giật lùi về phía sau một bước.

Cảnh Tuyên Đế có chút buồn phiền, không khách khí gì nói: "Sau này nàng không cần hễ nhìn thấy ta là như nhìn thấy ma thế, ta sẽ không truy cứu việc nàng lừa dối mình nữa!"

Tưởng Nhược Nam đang vô cùng căng thẳng, nghe thấy câu này của hắn suýt nữa thì phì cười thành tiếng, hắn có lẽ là vị Hoàng đế duy nhất tự ví mình là ma. "Hoàng thượng, người nói thật không?" Tưởng Nhược Nam nhìn hắn hỏi.

"Vua không nói chơi!" Cảnh Tuyên Đế lạnh lùng hừ một tiếng.

Lúc này Tưởng Nhược Nam thở phào nhẹ nhõm, lập tức cười tươi tắn, rồi lập tức lại nhớ đến một chuyện khác, thăm dò hỏi: "Vậy những lời thần phụ nói với Hoàng thượng lần trước?"

Cảnh Tuyên Đế cũng cười: "Sao, thì ra nàng cũng biết sợ? Ta còn tưởng nàng trời không sợ đất không sợ kia!"

Tưởng Nhược Nam cúi đầu, bĩu bĩu môi.

Cảnh Tuyên Đế ngẩng cao đầu, "Tội này tạm thời treo lại đấy đã, mạng của nàng ta cũng để lại đó, nếu sau này nàng mà dám ăn nói hàm hồ, ta sẽ cùng xử một thể!"

"Đa tạ ân điển của Hoàng thượng." Lần này Tưởng Nhược Nam cam tâm tình nguyện hành lễ với hắn. Mặc dù nàng thấy lạ trước sự thay đổi của Hoàng đế, nhưng giờ điều ấy không còn quan trọng nữa.

Nhìn đôi mắt đen rực rỡ của nàng, nhìn nụ cười của nàng, Cảnh Tuyên Đế đột nhiên thấy vui. Cảm giác vui vẻ xuất phát từ tận đáy lòng này chưa từng xảy ra khi hắn đối mặt với bất kỳ ngươi con gái nào, Cảnh Tuyên Đế nhất thời thấy hoang mang.

"Nếu Hoàng thượng không còn việc gì khác, thần phụ xin cáo từ trước." Đứng một mình với Hoàng đế, để người khác nhìn thấy sẽ không hay.

Lần này Cảnh Tuyên Đế không ngăn nàng nữa, khe khẽ "ừm" một tiếng.

Tưởng Nhược Nam quay người đi về phía cửa cung. Đi được hai bước, không kìm được quay đầu lại, thấy Cảnh Tuyên Đế vẫn đứng đó nhìn theo mình. Ánh mặt trời xuyên qua kẽ lá chiếu xuống người hắn, làm minh châu, chỉ vàng trên long bào phát sáng lấp lánh, khiến người ta có cảm giác vô cùng hoa lệ.

Thấy nàng đột nhiên quay đầu lại, Cảnh Tuyên Đế ngẩn người, sau đó quay mặt đi một cách thiếu tự nhiên, khẽ húng hắng hai tiếng.

"Hoàng thượng, Hoàng hậu..." Tưởng Nhược Nam do dự lên tiếng, nhưng còn chưa nói xong, Cảnh Tuyên Đế đã sầm mặt, lạnh lùng ngăn lại: "Những chuyện này nàng không cần quản!" Thấy nàng bị vẻ mặt của mình dọa cho sợ hãi, thần sắc hắn bỗng dịu xuống, mỉm cười: "Nàng chỉ cần giữ vững tấm lòng trong sạch không hổ thẹn của mình là được rồi, những chuyện khác nàng không phải quản, mà cũng không quản được!"

"Thần phụ hiểu rồi." Tưởng Nhược Nam quay người, trong lòng có chút buồn bã, sao những lời hắn nói nghe như có cảm giác trêu trọc nàng vậy?

Bị Hoàng đế trêu đùa thì biết làm sao chứ? Chỉ có thể nén giận, cùng lắm thì thầm rủa trong lòng mấy câu để tự hạ hỏa mà thôi.

Tưởng Nhược Nam buồn bực rời đi.

Cảnh Tuyên Đế đứng đó nhìn theo bóng nàng, khóe miệng nhếch lên cười, cho tới khi bóng nàng hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt hắn. Từ trước tới nay hắn không biết rằng, thì ra nhìn theo bóng dáng một người cũng là một việc vui vẻ như thế.

Từ sau khi nhận được lời hứa của Cảnh Tuyên Đế, Tưởng Nhược Nam không còn sợ vào cung nữa. Nàng bỗng có cảm giác nhẹ nhõm đi rất nhiều.

Thời gian này, tình trạng ra máu của Thục phi cũng bắt đầu có chuyển biến tốt. Tưởng Nhược Nam thấy yên tâm hơn, đứa trẻ này thế là đã giữ lại được rồi. Nếu còn tiếp tục bị ra máu, nàng cũng đành phải từ bỏ nó thôi, bởi vì dù có miễn cưỡng giữ lại được, sau này sinh ra cũng sẽ có vấn đề.

Khi mới bắt đầu, Thục phi vì muốn Tưởng Nhược Nam toàn tâm toàn ý giúp nàng ta giữ lại long thai nên trong lời nói cửa chỉ đều vô cùng khách khí, cũng rất phối hợp. Nhưng sau khi biết long thai đã hoàn toàn ổn định rồi, thái độ của nàng ta với Tưởng Nhược Nam bắt đầu khác đi, thường xuyên châm chọc cạnh khóe hoặc khiêu khích Tưởng Nhược Nam, dường như muốn gây sự với nàng.

Tưởng Nhược Nam biết, Thục phi vẫn luôn cho rằng nàng ta bị giáng cấp là lỗi của nàng nên ghi hận trong lòng, mặt nặng mày nhẹ với nàng cũng là chuyện bình thường. Nhưng nếu cứ tiếp tục dung túng cho nàng ta, sau này khi nàng ta sinh được con trai được phong làm Hoàng quý phi, e rằng lúc ấy nàng ta sẽ không tha cho nàng. Bị loại người này nhòm ngó chẳng phải chuyện dễ chịu gì, mặc dù bản thân nàng đã có Thái hậu đứng sau, nhưng có những lúc Thái hậu cũng không thể một tay che cả bầu trời, giống như chuyện hoàng tự lần trước vậy.

Phải làm sao mới có thể nhổ bỏ cái gai ở lưng này?

Hôm nay, Thục phi lại khơi chuyện: "Hầu phu nhân, dùng thực đơn của phu nhân, bổn cung lúc nào cũng bị trướng bụng. Phu nhân đừng có ý định giở trò gì, nếu hoàng tự của bổn cung lại xảy ra chuyện nữa thì phu nhân đừng mong dễ dàng qua được như lần trước."

Tưởng Nhược Nam đang xoa huyệt vị cho Thục phi, nghe vậy nàng dừng động tác đang làm, đứng thẳng người, nhìn nàng ta đáp: "Nếu Thục phi ương nương không tin thần phụ như vậy thì bắt đầu từ bây giờ, thần phụ sẽ xin Hoàng thượng hạ chỉ từ bỏ việc trị liệu cho nương nương. Sau này mọi việc liên quan tới nương nương, thần phụ sẽ không tham dự vào!"

Thục phi nghe vậy thì cả giận, "Hỗn xược, lại dám nói với bổn cung những lời như vậy! Phu nhân đang uy hiếp bổn cung phải không?"

Tưởng Nhược Nam mặt không biểu cảm, nhìn nàng ta, chậm rãi nói: "Nương nương, thần phụ tuyệt đối không phải muốn uy hiếp nương nương, thần phụ xưa nay là người thẳng thắn, có gì nói nấy. Nếu hôm nay đã nói tới chuyện này, thần phụ thực sự có những lời từ tâm can mình cần phải nói rõ với nương nương, mong nương nương cho tả hữu lui ra trước!"

Thục phi nhìn nàng một lúc, cười nhạt đáp: "Được, bổn cung xem ngươi có gì muốn nói." Nói xong, Thục phi cho cung nữ trong nội điện lui cả ra ngoài.

"Nương nương, thần phụ biết nương nương từ trước tới nay vẫn không thích thần phụ, chỉ hận không thể nhổ cái đinh là thần phụ này đi thôi." Tưởng Nhược Nam thẳng thắn

Thục phi sững lại, nàng không ngờ Tưởng Nhược Nam lại nói thẳng tới như thế, nhưng ngay lập tức trừng mắt lườm nàng: "Hỗn xược, lại dám vu khống cho bổn cung, bổn cung nhất định tâu rõ với Hoàng thượng, để Hoàng thượng trị tội ngươi!" Nói rồi định gọi người vào.

Tưởng Nhược Nam cũng chẳng cuống quýt vội vàng, "Thục phi nương nương hãy nghe thần phụ nói xong đã, sau đó quyết định xem có nên tâu rõ với Hoàng thượng không cũng chưa muộn!"

Thục phi nhìn nàng, khuôn mặt ngày một đầy đặn bỗng trở nên âm mưu nham hiểm, "Được, để ngươi nói hết!" Tưởng Nhược Nam nói càng nhiều những lời bất kính, thì càng có lợi cho nàng ta.

"Nương nương còn nhớ, lần nương nương bị ốm nghén, không ăn được bất cứ thứ gì, là ai đã giúp nương nương có thể ăn được? Là thần phụ! Lần này nương nương suýt nữa bị sảy thai, các thái y buông tay bất lực, là ai đã giúp nương nương giữ lại hoàng tự cho mình? Vẫn là thần phụ!"

Thục phi lạnh lùng hừ một tiếng, trừng mắt lườm nàng: "Hầu phu nhân đang kể công với bổn cung sao?"

"Không phải kể công!" Tưởng Nhược Nam nhìn nàng ta mỉm cười, "Thần phụ chỉ đang kể lại một sự thật. Đó chính là, Thục phi lúc nào cũng có việc để phải dùng tới thần phụ, không chỉ ốm nghén, không chỉ giữ thai, thời gian mang thai của Thục phi nương nương còn rất dài, sau này còn sinh nở, sinh nở xong, Thục phi nương nương có muốn lấy lại vóc dánh nhanh như Hoàng hậu không? Không chỉ thế thôi đâu, đứa trẻ sinh ra sau này ai có thể đảm bảo nó không ốm đau bệnh tật? Đối với trẻ con mà nói, những phương pháp thực liệu của thần phụ có tác dụng nhanh hơn nhiều so với thuốc của thái y. Chặng đường sau này còn rất dài, lẽ nào Thục phi nương nương có thể đảm bảo không bao giờ cần tới sự giúp đỡ của thần phụ sao?"

Ban đầu Thục phi nương nương còn tỏ ra phớt lờ chẳng thèm bận tâm, nhưng nghe mãi nghe mãi, sự khinh mạn trên nét mặt dần biến mất, mà thần sắc trở nên trịnh trọng hơn.

Tưởng Nhược Nam biết những lời của mình đã có tác dụng nhất định với Thục phi, nàng nói tiếp: "Thục phi muốn đối phó với thần phụ, đương nhiên dễ như trở bàn tay. Nhưng tới một ngày nào đó khi Thục phi cần đến thần phụ, người sẽ đi đâu để tìm thần phụ đây? Đối phó với thần phụ, nương nương sẽ đạt được những lợi ích gì? Còn khi nương nương không có được sự giúp đỡ của thần phụ thì sẽ giống như tình hình của hai lần vừa rồi, nương nương sẽ mất mát ra sao?"

Thục phi ngẩng đầu nhìn nàng, giống như mới quen biết Tưởng Nhược Nam lần đầu vậy, đánh giá quan sát nàng tỉ mỉ từ đầu tới chân một lượt, sau đó cười nhạt, đáp: "Trước đây bổn cung đã đánh giá thấp Hầu phu nhân rồi..."

Tưởng Nhược Nam cười cười, thể hiện sự thâm cao khó dò của mình: "Thực ra giữa nương nương và thần phụ cũng không phải có mối oán thù gì khó cởi. Chẳng qua vì tiểu thư Từ Uyển Thanh thôi. Nhưng nương nương, muội muội nhà nương nương tính cách thế nào nương nương đương nhiên hiểu hơn ai hết, việc cấm túc lần này của nàng ta lẽ nào là lỗi của thần phụ sao? Lượng thứ cho thần phụ nói thẳng, biết đâu lần cấm túc này lại là một việc tốt đối với Từ tiểu thư, ít nhất thì cũng giúp nàng ấy biết kiềm chế hơn, tránh sau này gây ra họa lớn cho Từ gia. Thần phụ là một người rất đơn giản, âm mưu quỷ kế từ xưa tới nay không phải là những thứ hợp với thần phụ, thần phụ cũng không thèm dùng những thủ đoạn ấy. Nếu thần phụ thật sự muốn làm những việc bất lợi cho nương nương, nói thật, thần phụ có cơ hội ấy, hơn nữa nương nương còn không thể điều tra được bất kỳ manh mối gì. Nhưng bây giờ nương nương chẳng phải đang rất khỏe mạnh sao? Ốm nghén khỏi rồi, hoàng tự cũng giữ lại được rồi, vì vậy, thần phụ thật sự không hiểu, tại sao nương nương lại bài xích thần phụ như thế? Thần phụ hoàn toàn là người vô hại đối với nương nương, nương nương cho dù không thích thần phụ, cũng không cần phải phòng bị thần phụ."

Nói một hơi xong, Tưởng Nhược Nam hít sâu một hơi, "Những gì thần phụ muốn nói đã nói xong rồi, nương nương muốn làm gì, thần phụ cũng không thể ngăn cản. Nhưng nương nương nên biết, thần phụ xưa nay không phải là người ngồi đợi chết!" Câu cuối cùng, nàng khẽ nhấn mạnh.

"Nương nương hãy nghỉ ngơi đi, thần phụ xin cáo lui." Tưởng Nhược Nam mỉm cười, hành lễ với Thục phi, quay người rời đi.

Khi nàng sắp ra tới cửa thì phía sau vang lên giọng nói ôn hòa của Thục phi.

"Bổn cung cùng đứa con trong bụng, sau này mong nhận được sự quan tâm của Hầu phu nhân!"

Tưởng Nhược Nam quay đầu, nhìn Thục phi cười khẽ, "Thục phi xin hãy yên tâm, thần phụ nhất định tận tâm, tận lực!" Có thể khiến Thục phi cởi bỏ được khúc mắc với mình, từ nay về sau nàng không cần phải đề phòng nàng ta nữa, Tưởng Nhược Nam cũng tình nguyện phục vụ nàng ta.

Từ sau buổi nói chuyện thẳng thắn với Thục phi nương nương, khi gặp mặt Tưởng Nhược Nam, thái độ của nàng ta không thể quay ngoắt một trăm tám mươi độ, nhưng ít nhất cũng không còn lầm lầm lì lì giận dỗi bực tức, cạnh khóe chế nhạo nữa, hai người họ tiếp xúc với nhau rất bình hòa.

Thời gian này có thể được coi là những ngày nhẹ nhàng thoải mái nhất của Tưởng Nhược Nam. Thái phu nhân trong phủ mặc dù vẫn lạnh nhạt, nhưng cũng không gây phiền phức khó khăn gì cho nàng, Vu Thu Nguyệt thì gần như không còn dám trêu ghẹo gì nàng nữa, trong Hoàng cung cũng bớt được quả bom hẹn giờ là Hoàng đế, ngay đến Thục phi nương nương cũng đã an phận rồi.

Thái hậu vẫn khỏe mạnh, Hoàng hậu vẫn thân thiện hiền hậu, quan hệ giữa nàng và Cận Thiệu Khang cũng bình thường như trước, cuộc sống yên bình thế này khiến Tưởng Nhược Nam có cảm giác thật dễ chịu, khiến này cảm thấy cứ sống mãi thế này cũng chẳng có gì là không tốt.

Vốn nàng vẫn luôn lo lắng chuyện của Hoàng hậu, lần trước Hoàng hậu ám thị để nàng làm hỏng đứa con của Thục phi, Hoàng đế sao có thể không nghe ra chứ? Nhưng, Khôn Ninh cung vẫn rất yên bình, Cảnh Tuyên Đế cũng không có động thái gì đặc biệt, cứ như chuyện đó chưa từng xảy ra vậy.

Chỉ là thỉnh thoảng Hoàng hậu có len lén nói với nàng, gần đây, số lần đến Khôn Ninh cung của Hoàng đế có ít hơn trước.

Tưởng Nhược Nam không biết có nên kể cho Hoàng hậu nghe rằng Hoàng đế đã biết mọi chuyện hay không, nhưng nghĩ tới những lời Hoàng đế đã từng nhắc nhở nàng, nàng đừng nhúng tay vào việc này, lại cảm thấy nếu để Hoàng hậu biết rồi, ngoài tăng thêm tâm bệnh ra, chẳng có lợi ích gì lớn, vì vậy nàng im lặng không lên tiếng.

Hoàng hậu khi nói với nàng chuyện này, vẻ mặt có chút buồn bã, "Dù sao cũng đã bao nhiêu năm rồi, cho dù bổn cung có chút thay đổi, nhưng trong mắt Hoàng thượng cũng vẫn là người cũ. Rất nhanh sẽ có người mới vào cung, trong hậu cung lại có biết bao người sắp ngủ không ngon giấc rồi!"

"Người mới?" Tưởng Nhược Nam tò mò hỏi.

Hoàng hậu uể oải liếc nàng một cái, điềm đạm đáp: "Nhược Lan còn không biết ư? Tháng sau chính là đại tuyển ba năm một lần rồi! Không biết sẽ có bao nhiêu cô nương xinh đẹp trẻ trung vào cung..."

Tháng sau, vậy chẳng phải chỉ còn vài ngày nữa thôi ư?"

Hoàng hậu cười khổ một tiếng, "Không thấy gần đây bổn cung rất bận à?"

Tưởng Nhược Nam nhìn Hoàng hậu, trong lòng bỗng có cảm giác đồng cảm. Ông xã tuyển một đám vợ bé, thân là thê tử còn phải bận rộn lo lắng, phải tận tâm tận lực, lại còn không được ghen tuông đố kị.

Vị trí Hoàng hậu này mặc dù oai phong vô hạn, nhưng cũng phải trả giá rất nhiều.

Bên này, Tưởng Nhược Nam sống rất thanh thản nhà nhã, bên kia, cuộc sống của Vu Thu Nguyệt khổ sở vô cùng.

Từ sau hôm Cận Thiệu Khang tức giận bỏ đi, suốt một thời gian hắn cũng không đến Cẩm Tú viện nữa. Trước kia, mặc dù Cận Thiệu Khang luôn nghỉ lại Thu Đường viện, nhưng cách hai ngày một lần lại tới Cẩm Tú viện thăm cô ta, hoặc cùng ăn bữa cơm, nhưng bây giờ, đến bóng hắn cũng chẳng thấy đâu.

Vu Thu Nguyệt không phải không nghĩ tới việc hàn gắn lại quan hệ giữa hai người. Cô ta tới Sở Thiên các cầu kiến, Cận Thiệu Khang không né tránh, có điều thái độ vô cùng lạnh nhạt, đợi Vu Thu Nguyệt khóc lóc nói những lời hối hận sâu sắc xong, Cận Thiệu Khang mới lạnh lùng đáp một câu: "Biết rồi, nàng về đi. Đang mang thai, phải chút ý chăm sóc bản thân."

Sự lạnh nhạt của Cận Thiệu Khang khiến cô ta càng thêm lo lắng, bất luận thế nào, cô ta cũng không thể để mất sự sủng ái của Hầu gia. Thế là cô ta tới xin Thái phu nhân giúp đỡ.

Vốn Thái phu nhân cũng rất giận cô ta, nhưng thấy cô ta đang mang thai, lại cả ngày khóc lóc sụt sùi, mặt ủ mày chau, bà lo lắng tâm trạng của cô ta sẽ không có lợi cho đứa trẻ trong bụng. Thế là một hôm, Thái phu nhân tìm cơ hội, khuyên con trai tới thăm Vu Thu Nguyệt.

"Ta biết lần này Thu Nguyệt làm việc có phần hoang đường, nhưng tấm lòng của nó ta có thể hiểu được, nếu không phải thời gian gần đây con thường xuyên nghỉ lại Thu Đường viện thì sao nó lại làm như thế? Nói cho cùng cũng là do sự chuyên sủng của con mà ra!"

Nói tới đây, sắc mặt Thái phu nhân rất xấu, "Nếu sự chuyên sủng của con có thể có kết quả, sủng ra một đích trưởng tử, ta cũng đành cho qua, nhưng..."

Bà tức tối hừ một tiếng, hỏi hắn: "Giờ hai con vẫn chưa động phòng phải không?"

Cận Thiệu Khang không muốn dối gạt mẫu thân thêm nữa, cúi đầu, im lặng.

Thái phu nhân tức giận mà không có chỗ xả, "Con nhìn xem, con nhìn xem, chuyện này là thế nào? Thôi, đợi hai tháng sau, đầy nửa năm sau khi đón chính thất về, ta sẽ nạp phòng cho Hoa Thanh, Nhược Lâm. Ta không tin Hầu phủ không có cô ta thì sẽ tuyệt hậu!"

Cận Thiệu Khang thất kinh, vội vàng phản đối: "Mẫu thân, chuyện này không thể được."

Thái phu nhân lạnh lùng nhìn hắn, cao giọng: "Có gì mà không được? Chỉ cần đầy nửa năm chính thất chưa có thai, đừng nói ta chỉ nạp thêm hai a hoàn thông phòng, mà ngay cả nạp thiếp thất cho con cũng chẳng ai dám nói Cận gia ta không đúng!"

Cận Thiệu Khang đứng dậy, trầm giọng đáp: "Mẫu thân, chuyện này người không cần phải bận tâm, cho dù người có phân phòng cho hai người đó con cũng không tới đâu!"

Thái phu nhân tức tới mức ném ly trà trong tay xuống đất: "Thiệu Khang, con bị ma ám rồi à? Con đang nói gì có biết không? Vì một đứa con gái không phân biệt phải trái tốt xấu, con lại dám bỏ mặc việc kế thừa hương hỏa của Cận gia không quan tâm? Khốn kiếp!"

Thái phu nhân chỉ vào con trai, tức tới mức đấm ngực liên tục.

Cận Thiệu Khang thấy mẫu thân tức tới mức này, trong lòng hổ then, vội vàng quỳ xuống. Liễu Nguyệt bên cạnh nhanh nhẹn giúp Thái phu nhân vuốt lưng, lúc ấy mới khiến bà bình tĩnh trở lại.

94. Chương 94

"Là nhi tử bất hiếu đã làm mẫu thân giận!" Cận Thiệu Khang ngẩng đầu nhìn mẫu thân, cười khổ một tiếng: "Nhưng, mẫu thân, nhi tử hình như bị ma ám thật rồi..."

Thái phu nhân nhìn con trai, tức tới không thốt lên lời. Một lúc lâu sau bà mới lên tiếng: "Chuyện khác tạm thời không nói, nhưng trước mặt Thu Nguyệt không màng ăn uống, ngày đêm không ngủ, như thế rất không có lợi cho đứa con trong bụng, bất luận thế nào con cũng phải đi thăm nó, để nó yên tâm, chịu ăn chút gì đó. Đứa con trong bụng nó là con của con, con không thể vì một người con gái không chịu động phòng với mình mà vứt bỏ cả cốt nhục!"

"Mẫu thân!"

"Ta đã nói xong, nếu con còn coi ta là mẹ thì hãy làm theo lời ta đi!" Thái phu nhân nghiêm giọng nói, sau đó xua xua tay, ý bảo hắn lui ra.

Sau khi rời khỏi Tùng Hương viện, Cận Thiệu Khang bèn tới Cẩm Tú viện. Khi đến nơi, hắn thấy Vu Thu Nguyệt đang gẩy đàn, sắc mặt nhợt nhạt, thần sắc u buồn, nhìn cô ta như gầy rộc hẳn đi.

A hoàn thông báo một tiếng, Vu Thu Nguyệt ngẩng đầu thấy Cận Thiệu Khang, nước mắt lã chã rơi, cô ta luống cuống đứng dậy, không cẩn thận làm đổ cây đàn xuống đất, nhưng mặc kệ, cứ thế lao vào lòng Cận Thiệu Khang, vừa vùi đầu vào ngực hắn, hai tay đã vòng ôm chặt lấy hắn.

"Hầu gia, cuối cùng chàng cũng chịu tới thăm Thu Nguyệt rồi, cuối cùng chàng đã chịu tha thứ cho Thu Nguyệt phải không? Thiếp biết mà, trong lòng Hầu gia vẫn có Thu Nguyệt. Hầu gia, xin chàng đừng bao giờ giận Thu Nguyệt nữa, sau này Thu Nguyệt nhất định sẽ không làm những việc ngu ngốc ấy!"

Giọng cô ta nũng nịu dịu dàng, đủ để khiến bất kỳ ai cũng có thể mềm lòng.

Nhưng Cận Thiệu Khang lại gỡ hai tay cô ta ra, nhẹ nhàng, nhưng vô cùng kiên quyết đẩy cô ta ra khỏi người mình.

Vu Thu Nguyệt ngẩng đầu, mắt ầng ậc nước, ngẩn người nhìn hắn: "Hầu gia..."

"Thu Nguyệt, nàng đang mang thai, nên chăm sóc tốt cho bản thân, ban đêm gió lạnh, nàng mặc ít áo như thế, chẳng phải rất dễ bị cảm sao?" Lời nói nghe rất quan tâm, nhưng giọng hắn đều đều, vẻ mặt cũng bình thản, như đang trần thuật một sự việc, hoàn toàn không có bất kỳ sự âu yếm nào trong đó.

Vu Thu Nguyệt nhất thời không hiểu ý hắn, "Hầu gia, chàng vẫn trách Thu Nguyệt? Thu Nguyệt biết không nên dùng thủ đoạn đó, nhưng Thu Nguyệt sợ thời gian mang thai không thể hầu hạ Hầu gia, Hầu gia dần dần sẽ quên Thu Nguyệt. Thu Nguyệt chỉ muốn giữ được chàng, muốn chàng thường xuyên đến Cẩm Tú viện hơn, tất cả đều là vì Thu Nguyệt quan tâm tới Hầu gia. Hầu gia, coi như nể tình con của chúng ta, chàng hãy tha thứ cho Thu Nguyệt, được không?" Cô ta quỳ xuống, túm lấy gấu áo hắn, khóc nấc không ngừng.

Cận Thiệu Khang đỡ cô ta đứng dậy, "Thu Nguyệt, ta không trách nàng, ta hiểu tại sao nàng lại làm vậy. Trong mắt nàng, ta chẳng qua chỉ là sự đảm bảo cho lợi ích tương lai của nàng, là một quân cờ giúp nàng có được địa vị mà thôi. Vì lợi ích của nàng, nàng có thể dùng mê hương để đưa người con gái khác tới bên ta, có thể thấy trong lòng nàng, ta mãi mãi không bì được với lợi ích của nàng. Vậy thì, nàng không cần phải làm bộ đau đớn tuyệt vọng nữa, hãy bảo vệ cho tốt quân cờ khác trong bụng nàng, ngoài ta ra, nó cũng là một sự đảm bảo cho tương lai của nàng đấy!"

Nói xong những lời này, Cận Thiệu Khang không ở lại thêm nữa, lập tức quay người bỏ đi.

Vu Thu Nguyệt kinh hãi hét lên một tiếng, chạy tới ôm chặt lấy hắn, hoảng hốt rối bời nói: "Hầu gia, không phải như thế, Thu Nguyệt thật lòng yêu chàng! Xin chàng hãy tin Thu Nguyệt!"

Cận Thiệu Khang không nói gì, tách hai tay cô ta ra, nhanh nhẹn rời khỏi Cẩm Tú viện.

Phía sau vang lên tiếng khóc gọi thê lương của Vu Thu Nguyệt: "Hầu gia, Hầu gia!" Nhưng giọng nói này không còn có thể khiến hắn dừng bước được nữa.

Ra khỏi Cẩm Tú viện, Cận Thiệu Khang không hề do dự, đến thẳng Thu Đường viện.

Trong Thu Đường viện, Tưởng Nhược Nam đang nằm trong phòng đọc sách, nghe a hoàn thông báo bèn đặt cuốn sách trên tay xuống, đứng dậy đón Cận Thiệu Khang.

Vừa đi ra đến cửa, thấy Cận Thiệu Khang vén rèm bước vào, Tưởng Nhược Nam còn chưa kịp thỉnh an, Cận Thiệu Khang đột nhiên lao tới, kéo nàng ôm chặt vào lòng.

Liên Kiều theo sau vốn định vào để giúp hắn thay y phục, nhìn cảnh đó, giật mình lè lưỡi, vội vàng quay đầu gọi mọi người rời đi.

Tưởng Nhược Nam thấy lạ, Cận Thiệu Khang xưa nay vẫn giữ lễ nghi phép tắc, chưa bao giờ có hành động thân mật nào với nàng trước mặt người ngoài, hôm nay làm sao thế này?

"Hầu gia, Hầu gia!" Tưởng Nhược Nam thử đẩy hắn ra, nhưng lại bị hắn ôm chặt hơn.

Tưởng Nhược Nam thở dài: "Hầu gia, chàng còn không buông tay, thiếp sẽ cù chàng đấy!" Giờ dường như hắn càng ngày càng tùy tiện rồi, muốn làm gì thì làm nấy, động chút là ôm ôm hôn hôn, không thể cứ dung túng cho hắn tiếp tục thế này được.

Lời uy hiếp này rất hữu dụng, Cận Thiệu Khang lưu luyến buông nàng ra, khẽ hừ một tiếng: "Đồ tinh quái, nàng cũng lắm chiêu trò thật!"

Tưởng Nhược Nam quay người gọi a hoàn vào thay y phục cho hắn.

Thay y phục xong, Cận Thiệu Khang nói muốn chơi cờ, hai người bèn ngồi xuống chiếc bàn tròn chơi cờ Ngũ Tử.

Trong lúc chơi cờ, Cận Thiệu Khang đột nhiên nói: "Việc của Cấm vệ quân đã xong rồi!"

Tưởng Nhược Nam "ồ" một tiếng, tiếp tục suy nghĩ xem nước cờ tiếp theo sẽ đi thế nào.

Cận Thiệu Khang nhìn nàng: "Nàng không muốn biết tình hình của đường huynh mình ư?"

"Đường huynh?" Tưởng Nhược Nam ngẩn người, nhớ lại nhị đường huynh ở nhà đại bá, chẳng trách thời gian này Tưởng Sính Đình đến Hầu phủ rất nhiều lần, thì ra là muốn thăm dò tin tức.

Cận Thiệu Khang cười cười, bộ dạng này của nàng rõ ràng là chẳng quan tâm tới chuyện ấy. Nói ra mới nhớ, nàng được gả về đây lâu như vậy, cũng chưa từng mưu lợi bất cứ thứ gì từ hắn.

Đây là việc tốt hay việc xấu? Cận Thiệu Khang đột nhiên không thể trả lời.

"Nhị đường huynh của nàng đã được thăng làm Bả tổng[1] trong quân doanh số năm."

[1] Bả tổng: Một chức quan.

Tưởng Nhược Nam nghiêng nghiêng đầu, không hiểu khái niệm này là gì.

Cận Thiệu Khang cười đáp: "Không lâu nữa, bên đại bá chắc chắn sẽ tới cảm tạ nàng."

"Cảm tạ thiếp chuyện gì..." Lời còn chưa nói xong, Tưởng Nhược Nam đã hiểu, nàng nhìn Cận Thiệu Khang một cái: "Thực ra chàng không cần phải làm những việc này." Làm rồi ta cũng không cảm ơn chàng...

Cận Thiệu Khang nhàn nhã đặt quân cờ màu đen trong tay xuống: "Ta chẳng làm gì cả, có điều nhị đường huynh của nàng rất thích hợp với vị trí đó. Cấm vệ quân phụ trách an nguy của Hoàng thành và Hoàng thượng, không phải chỉ bày ra cho vui!" Nói xong, hắn giơ ngón tay thon dài gõ gõ vào bàn cờ, "Nhắc nàng, nàng hết cờ rồi!"

"Á..."

Thời tiết dần chuyển lạnh, chăn và tấm phủ trải giường cũng đã thay, dùng ga giường thêu hoa dày, chăn đắp là chiếc chăn gấm lớn màu đỏ bên trên thêu đôi chim uyên ương quấn quýt.

Có điều Tưởng Nhược Nam cảm thấy nếu đắp cùng chăn với hắn trên một chiếc giường có chút nguy hiểm, vì vậy kiên quyết mỗi người đắp một chăn.

Hôm nay cũng vậy, Cận Thiệu Khang co ro trong chăn của mình, nhìn vào gáy nàng mà thấy buồn bực. Trước kia mùa hè, khi muốn ôm nàng còn có thể len lén ôm được một cái, nhưng giờ cách hai lớp chăn, bất tiện vô cùng.

Hắn lén thò tay ra, luồn vào trong chăn của nàng, nhưng vừa thò vào được một chút đã bị Tưởng Nhược Nam phát hiện ra. Nàng quay đầu lại, trừng mắt với hắn: "Làm gì thế?"

Cận Thiệu Khang nghiến răng, lật luôn chăn chui vào.

Tưởng Nhược Nam cuống lên, sống chết đẩy ra: "Hầu gia, chàng đừng giở võ lì, chúng ta đã thỏa thuận rồi, chàng từng nói sẽ không ép thiếp, đại trượng phu một khi đã buông lời hứa, tứ mã nan truy!"

Nhưng Cận Thiệu Khang muốn làm gì, sao nàng có thể ngăn được hắn? Không lâu sau, Cận Thiệu Khang đã hoàn toàn chui vào trong chăn của nàng, ôm nàng vào lòng, vùi đầu vào hõm vai nàng, hít một hơi thật sâu.

Thơm quá!

Khóe miệng của Cận Thiệu Khang bất giác nhướn lên cười, trong lòng ngập tràn cảm giác hạnh phúc.

Tưởng Nhược Nam ngẩng đầu, tức tới mức trợn tròn mắt, chẳng có cách nào, đành giở chiêu sát thủ ra: "Hầu gia, chàng còn không chịu buông thiếp ra, thiếp sẽ cù cho chàng buồn!"

Khó lắm mới có được hương ấm ngọc mềm trong lòng, Cận Thiệu Khang đâu chịu buông tay, nghe nàng nói vậy lại càng ôm chặt hơn, sau đó khống chế luôn tay nàng. Hắn ngẩng đầu, nhìn nàng cười nói: "Thân là thê tử đương nhiên có nghĩa vụ làm ấm giường cho phu quân. Chăn của ta lạnh lẽo thế ta ngủ không quen, hay là, nàng vào trong chăn của ta nằm một lát cho ấm lên đã?"

Tưởng Nhược Nam cũng không khách khí đáp luôn: "Một người đàn ông lớn từng này còn cần phải làm ấm chăn gì nữa, hơn nữa thời tiết cũng đã lạnh lắm đâu. Hầu gia, chàng coi thiếp là đứa trẻ lên ba chắc?"

"Nhưng ta lạnh thật, chân ta lạnh lắm, không tin nàng thử mà xem!" Nói rồi, Cận Thiệu Khang cố ý vận khí khiến huyết dịch ở hai chân không thể lưu thông, sau đó áp sát cọ cọ vào mu bàn chân của nàng.

"Đúng là lạnh thật..." Tưởng Nhược Nam lẩm bẩm một câu rồi nhìn hắn, "Mới chỉ đầu thu, chẳng phải chàng rất lợi hại ư, sao đến chân cũng không tự ủ ấm được thế?"

Cận Thiệu Khang tỏ vẻ trầm trọng, thở dài: "Sau khi trở về từ sa mạc, cũng không biết có phải do môi trường ở đó quá khắc nghiệt hay không mà cơ thể ta bỗng dưng mắc vài bệnh vặt. Hễ đến mùa đông là lạnh như băng, không có người làm ấm chăn cho thì không thể ngủ được."

Tưởng Nhược Nam nhớ tới những vất vả khó khăn ở sa mạc mà hắn đã từng kể với nàng, trong lòng bất giác xót thương. Ngay lập tức, nàng cảm thấy hai chân hắn quấn chặt lấy chân nàng, đôi chân to dài cứ chốc chốc lại cọ cọ vào chân nàng, những vết chai dày cộm trên chân dịu dàng chà xát lên làn da mềm mại của nàng, khiến nàng có cảm giác buồn buồn, khiến những ngón chân nàng bất giác quặp chặt vào.

Nàng rụt rụt chân lại, cười nói: "Đừng như thế, buồn lắm..."

Cận Thiệu Khang chỉ thấy chân nàng rất ấm, mịn mịn mềm mềm, giống như hoa vậy, áp sát vào cảm giác thật dễ chịu. Biết nàng tránh, hắn càng quấn chặt hơn, hai chân kẹp chặt chân nàng, khe khẽ cọ xát, làn da mịm màng, sự tiếp xúc mềm mại khiến hắn thấy thật sự đặc biệt, trái tim tê đi, "chỗ nào đó" nơi bụng dưới lại bắt đầu nóng rực.

Hắn ngẩng đầu lên nhìn vào mắt nàng, đôi mắt nàng đen láy sâu thẳm, in bóng hình hắn trong đó, hắn mỉm cười khẽ nói: "Đừng động đậy, chân ta lạnh, giúp ta sưởi ấm đi."

Giọng hắn trầm thấp, khản đặc, hơi thở vuốt ve cổ nàng, giống như một bàn tay vô hình vậy.

Nhìn đôi mắt sâu hút của hắn, nhìn nụ cười điềm đạm của hắn, mặt nàng bỗng dưng nóng bừng, tim đập thình thịch.

Còn ngón chân hắn lại cọ qua cọ lại nơi bàn chân nàng, từ từ trượt qua gót chân, rồi lần lên trên, lướt tới bọng chân, rồi mơn man ở đấy. Móng chân hắn rất cứng, nhưng không sắc nhọn, cảm giác lần chần ở trên da, rất dễ chịu...

Cảm giác toàn thân nàng đều vô tình tập trung ở các đầu ngón chân hắn, trái tim cũng theo đó mà thấp thỏm xuống lên.

Tưởng Nhược Nam đột nhiên cảm thấy nóng, nàng rất nóng, vòng tay hắn rất nóng, bàn tay đang từ từ lần lên trên lưng nàng rất nóng, còn hơi thở của hắn càng nóng hơn...

Chỉ có hai chân là vẫn lạnh lẽo, giống như hai viên đá, khiến nàng dễ chịu một chút.

Trong đầu nàng vang lên một giọng nói nhắc nhở, tiếp tục như thế này thì không được, cứ tiếp tục thế này không thỏa đáng!

Nàng khẽ cử động, tìm cách giằng chân khỏi sự khống chế của hắn.

"Vậy chàng ngủ... trong chăn của thiếp, thiếp ngủ... chăn của chàng." Không biết tại sao, nàng bỗng dưng lại lắp bắp.

"Không được, nàng mà đi, chăn chẳng mấy chốc sẽ lại lạnh!" Miệng hắn ghé sát môi nàng, khuôn ngực ấm nóng áp sát vào nàng.

Nhưng đột nhiên nàng ngẩng đầu lên, ánh mắt có chút lạnh lẽo, nhìn chàng khe khẽ hừ một tiếng: "Không lẽ trước kia mỗi tối chàng đều phải ôm phụ nữ mới ngủ được?" Là Hoa Thanh, Nhược Lâm sao?

Cận Thiệu Khang ngẩn ra, ngọn lửa trong người nguội bớt đi quá nửa, hỏng rồi, thế này chẳng phải tự đào hố chôn mình sao? Nghĩ thế bèn vội vàng bổ sung: "Không phải..." Nhưng nhất thời không tìm ra lý do gì để giải thích.

Tưởng Nhược Nam trừng mắt, nhân dịp hắn không chú ý, dùng sức đẩy hắn ra, sau đó nhanh nhẹn cuộn tròn chăn, khiến hắn không thể chui vào được nữa.

Hễ nghĩ đến trước kia hắn cũng từng ôm phụ nữ khác ngủ thế này, nàng không sao thoải mái cho được.

"Nhược Lan..." Cận Thiệu Khang nhìn Tưởng Nhược Nam đang cuốn chặt mình như chiếc bánh bao, vẻ mặt bất lực vô cùng.

Tưởng Nhược Nam chẳng thèm để ý tới hắn, nhắm mắt vờ ngủ.

Hắn vỗ vỗ vai nàng: "Nhược Lan..." Giọng mềm như nước, vô cùng bất lực, vô cùng yêu chiều.

"Đừng động vào thiếp!" Tưởng Nhược Nam so vai, cứng nhắc nói.

"Nhược Lan!" Giọng Cận Thiệu Khang trầm xuống, vừa định chau mày giáo huấn nàng vài câu, nhưng đột nhiên có một suy nghĩ vụt tới, hắn bất giác vui mừng ra mặt.

Hắn ghé sát lại gần, thì thầm bên tai nàng: "Nhược Lan, không phải nàng đang ghen đấy chứ?"

Câu nói này như mũi kim đâm vào da thịt nàng. Tưởng Nhược Nam lập tức dựng ngược lông mao, nàng "soạt" một tiếng quay người lại, mở to mắt nhìn hắn, bộ dạng giống như vừa nghe thấy một câu chuyện hết sức nực cười: "Thiếp ghen?" Nàng giơ một ngón tay chỉ về phía mình, "Thiếp ghen? Còn lâu thiếp mới ghen, giờ thiếp chẳng thích chàng, tại sao thiếp phải ghen? Thật là, quá nực cười!" Nói xong nàng lại mở ta mắt nhìn hắn, miệng lẩm bẩm gì đó rồi quay người đi.

Nhưng trên trán nàng lại lấm tấm mồ hôi, tim đập thình thịch.

Ghen? Nàng? Còn lâu nhé!

Còn lâu, còn lâu, rõ ràng nàng biết hắn có người phụ nữ khác, còn có con, não nàng đâu đã bị bò đá mất, sao có thể ghen vì hắn?

Không đâu, không đâu, ảo giác thôi, vừa rồi nhất định chỉ là ảo giác.

Bên này, Cận Thiệu Khang sau khi nghe câu "Giờ thiếp căn bản chẳng thích chàng", thì nhiệt tình trong lòng bỗng xụi lơ, trái tim như bị ai bóp chặt, vừa đau vừa chua xót, buồn bã tới cùng cực, khó chịu tới cùng cục.

Hắn chui vào chăn của mình, cuốn chăn thật chặt giống như đang giận dỗi, nằm xoay lưng về phía nàng, trong lòng vô cùng khó chịu. Mỗi lần sau khi cãi nhau với nàng xong hắn đều có cảm giác ấy, cảm giác ấm ức tới ngạt thở.

Tưởng Nhược Nam nghe thấy động tĩnh phía sau, hắn giận rồi ư? Nhưng ngay lập tức nàng lại nghĩ, giận thì giận, ai thèm quan tâm? Nàng nhắm mắt, ép mình không được nghĩ tới những chuyện ấy nữa.

--- ------ BỔ SUNG THÊM --- ------

Một lát sau, Cận Thiệu Khang thực sự không chịu được nữa, quay người lại.

"Chuyện của Thu Nguyệt nàng biết rồi phải không?" Hắn đột nhiên hỏi, giọng rất nhẹ.

Tưởng Nhược Nam mở mắt, không nói gì.

Cận Thiệu Khang biết nàng đang nghe, hắn nói tiếp: "Triệu di thái thái là a hoàn bồi giá của mẫu thân, trước kia, cũng chính mẫu thân đã tặng Triệu di thái thái cho phụ hầu."

Tưởng Nhược Nam cũng đã nghe chuyện này rồi, và nàng không bất ngờ, điều khiến nàng tò mò là, hắn muốn nói gì?

Nàng im lặng lắng nghe.

"Những chuyện thế này thật ra không mới và cũng rất phổ biến, thật sự là chuyện hết sức bình thường. Đối với Thu Nguyệt cũng thế, mà đối với mẫu thân cũng vậy, trước kia ta cũng từng cho là lẽ tất nhiên. Ta nghĩ, nếu ta chưa gặp nàng, có lẽ, tối đó ở Cẩm Tú viện, ta sẽ có lựa chọn khác..."

Trong căn phòng tĩnh lặng, nến hồng nhảy nhót, không khí thoang thoảng mùi gỗ đàn.

Giọng hắn rất khẽ, chậm rãi, nhẹ nhàng vang lên, khiến người ta nghe có một cảm giác vô cùng đặc biệt.

"Nhưng, đột nhiên ta lại thấy đấy là chuyện rất khó chấp nhận. Vô thức, dường như một vài quan niệm của nàng đã ăn sâu bám rễ trong ta, trở thành một phần của ta, ngay cả bản thân ta cũng khó có thể tin nổi. Nhược Lan, bắt đầu từ bao giờ, nàng lại có ảnh hưởng lớn với ta như thế?"

Tưởng Nhược Nam chỉ lặng lặng lắng nghe, không lên tiếng. Nhưng dần dần, ánh mắt nàng cũng dịu xuống.

"Giờ ta không có cách nào đối mặt được với Thu Nguyệt, khi đứng trước Hoa Thanh, Nhược Lâm cũng chẳng có tinh thần, hàng ngày tới Thu Đường viện dưỡng như đã trở thành thói quen của ta. Thời gian nàng bệnh, ta phải nghỉ ở Sở Thiên các, nhưng mỗi tối ta đều phải đến Thu Đường viện một lần, nhìn ánh đèn trong viện tử hắt ra rồi mới yên tâm quay về đi ngủ. Nhược Lan, nếu, nếu sau này ta không động vào những người con gái khác, thì, nàng liệu có thể chấp nhận ta không?"

Mắt Tưởng Nhược Nam đột ngột mở ta, nhìn ánh nến nhảy nhót trước mặt, ngẩn ngơ.

Cận Thiệu Khang đợi cả nửa ngày vẫn không thấy nàng trả lời, bèn quay người về phía nàng, Tưởng Nhược Nam cảm nhận được, vội vàng nhắm chặt mắt.

"Ngủ rồi à?" Cận Thiệu Khang có chút tức giận, rồi lại quay ngoắt người đi.

Khó khăn lắm mới có đủ dũng khí để nói... Những lời như thế, bảo hắn phải nói lần thứ hai thế nào đây?

Hôm sau khi dậy, Tưởng Nhược Nam vẫn chuẩn bị để Cận Thiệu Khang lên triều như không có chuyện gì xảy ra. Trong thời gian ấy, ánh mắt Cận Thiệu Khang mấy lần hướng về phía nàng, nàng bèn ngẩng đầu lên nhìn hắn mỉm cười, khiến hắn chẳng đoán định được điều gì. Cuối cùng hắn cũng tin rằng, những lời mình nói tối hôm qua, nàng đúng là không nghe thấy. Nếu không, một người con gái nghe thấy những lời ấy, sao có thể coi như không có việc gì xảy ra được?

Cận Thiệu Khang vô cùng buồn chán, suốt buổi sáng sa sầm sắc mặt, khiến bọn a hoàn sợ hãi so vai rụt cổ, thận trọng trong hành động lời nói.

Tưởng Nhược Nam vẫn bộ dạng hết sức thản nhiên ung dung đó tiễn Cận Thiệu Khang đi. Cho tới tận khi bóng dáng hắn khuất ngoài cửa viện, nàng mới thở dài một tiếng, đồng thời hai chân mềm nhũn ra.

Nàng cho a hoàn lui xuống, ngồi trước bàn trang điểm nhìn mình trong chiếc gương đồng, ngẩn ngơ thẫn thờ.

Sau mấy tháng nghỉ ngơi bảo dưỡng, da dẻ nàng đã dần dần trắng trở lại, cũng mịn màng hơn. Nhìn nàng lúc này không còn vẻ thô lỗ như ngày trước nữa, mà có phần tinh khiết, xinh đẹp.

Nhưng cho dù có là thế cũng chẳng được coi là mỹ nhân. Cận Thiệu Khang thích nàng ở điểm nào? Nàng vẫn luôn đối xử không tốt với hắn, thậm chí thường xuyên chọc giận hắn.

Lẽ nào đây là quy luật chung của những cô gái vượt thời gian về quá khứ ư?

Tưởng Nhược Nam cười khổ một tiếng, bên tai bất giác vang lên những lời của hắn, "... Nếu sau này ta không động vào những người con gái khác, như vậy, nàng có thể chấp nhận ta không?"

Sao có thể chứ? Bọn họ vẫn luôn ở đấy, có thể trong một khoảng thời gian hắn cảm thấy người con gái "vượt thời gian vượt không gian" tới đây như nàng mới mẻ, nhưng sau đó thì sao, một người đàn ông phong kiến truyền thống như hắn có thể đón nhận nàng không? Biết đâu hắn sẽ lại tìm đủ mọi cách để cải tạo nàng. Còn Vu Thu Nguyệt và đứa con của nàng ta, đúng, nàng có thể tự dối mình lừa người rằng họ đã ly hôn, nhưng làm gì có người phụ nữ nào đã ly hôn mà ngày ngày vẫn mang theo đứa con đi qua đi lại trước mặt nàng?

Đến khi ấy, đến khi nàng đã hoàn toàn lún sâu vào rồi, nàng phải làm thế nào đây?

Nếu nàng tin hắn, nàng tin vào khả năng ấy, thì thật quá mức nực cười!

Nhưng...

"Tưởng Nhược Nam ơi là Tưởng Nhược Nam, mày cứ ngồi đây mà suy nghĩ về chuyện này nghiêm túc như thế, có phải quá mức nực cười hay không?" Tưởng Nhược Nam nhìn khuôn mặt đang nhìn mình chế giễu qua gương, lẩm bẩm.

***

Một thời gian sau đó, Cận Thiệu Khang dần dần cảm nhận được sự thay đổi của Tưởng Nhược Nam. Trước kia mỗi lần ở bên hắn, mặc dù nàng vẫn luôn né tránh những hành động thân mật giữa hai người, nhưng vẫn thường xuyên chuyện trò, thường xuyên kể cho hắn nghe những việc xảy ra thường ngày trong phủ hoặc

trong cung. Hắn rất thích bộ dạng của nàng mỗi khi nói chuyện với hắn, cười đùa vui vẻ, ánh mắt lấp lánh linh động. Nhưng giờ nàng rất ít khi chủ động nói chuyện với hắn, buổi tối về cơ bản lên giường nằm chưa được bao lâu đã ngủ mất, thỉnh thoảng hắn nói chuyện với nàng, nàng cũng chỉ ậm ậm ờ ờ cho qua.

Bản thân một người đàn ông như Cận Thiệu Khang vốn không thể hiểu được tâm tư phức tạp của phụ nữ, huống hồ người phụ nữ trước mặt hắn lại là người khó nắm bắt nhất trong số những người hắn biết. Hắn đâu biết trong lòng nàng nghĩ gì. Một ngày hai ngày, hắn còn có thể nhẫn nại, nhưng liên tiếp mấy ngày đều như vậy, hắn cảm thấy không sao chịu đựng nổi.

Mỗi buổi sáng hắn đều ấm ức mà đi, hắn nghĩ, bắt đầu từ tối nay tuyệt đối sẽ không bước chân vào Thu Đường viện, phải trị nàng mới được. Giờ việc gì hắn cũng chiều theo nàng rồi, nàng còn muốn thế nào nữa? Còn muốn hắn cầu xin nàng chắc?

Nhưng hễ tới tối, vô thức, hai chân hắn lại cứ bước đến Thu Đường viện, trong lòng trào dâng cảm giác bất lực, bản thân hắn làm sao thế này? Nếu để người khác biết một "sát[2] Hầu" từng tung hoành ngang dọc như hắn lại bị một người phụ nữ trị tới mức không ngóc đầu lên nổi thế này, chẳng phải sẽ khiến người ta chê cười hay sao? Nhưng, hắn lại khó có thể cưỡng lại mong muốn được thấy nàng, được gặp nàng.

[2] Sát có nghĩa là hung dữ.

Người mặc dù vẫn tới Thu Đường viện, nhưng rốt cuộc thì vẫn cần thể diện, thái độ của hắn đối với Tưởng Nhược Nam cũng lạnh nhạt hơn, hai người thường xuyên ở trong tình trạng không ai nói với ai lời nào suốt buổi tối.

Thời gian này cuộc sống của Tưởng Nhược Nam cũng không dễ dàng gì, bởi vì nàng không biết phải làm thế nào. Những lời hắn nói tối hôm đó, mặc dù nàng vờ như mình không nghe thấy, nhưng lại không thể không để ý. Nàng càng ngày càng cảm thấy mình không thể đối mặt với hắn bằng tâm trạng bình lặng như trước nữa. Ánh mắt hắn, nụ cười hắn, một động tác nhỏ vô tình của hắn thường khiến tim nàng đập nhanh hơn, nàng cho rằng nếu tình trạng này cứ mãi tiếp diễn, kết quả sẽ không còn chịu sự khống chế của bản thân mình nữa.

Nàng cảm thấy bản thân đã rơi vào một hoàn cảnh rất khó khăn, khiến nàng không thể vô tư ở cùng hắn, tin tưởng hắn, dựa dẫm vào hắn, sinh con đẻ cái cho hắn. Thực sự nàng chẳng có tự tin, Vu Thu Nguyệt và đứa con của cô ta, còn Hoa Thanh, Nhược Lâm, nàng không thể coi họ như không tồn tại. Mặc dù hắn từng nói sẽ không động tới họ, nhưng họ vẫn sống sờ sờ ra đấy và đều là những người từng có quan hệ da thịt thân mật với hắn. Cuộc sống sau này còn dài, hắn có thể thật sự từ bỏ họ không?

Nếu đến khi ấy mà hắn không kiên trì giữ lời, nàng lại lấn sâu vào rồi, hoặc đã sinh con ra rồi thì phải làm sao? Ly hôn? Không cần phải nghĩ, khả năng này là không thể! Một mắt nhắm một mắt mở cho qua ngày? Làm thế chẳng phải tự ngược đãi mình sao?

Nàng cũng từng nghĩ đến việc tới trang trại của mình để sống, nhưng hỏi Phương ma ma mới biết, trang trại gần đây nhất cũng cách kinh thành cả một ngày đường. Giờ nàng thường xuyên phải vào cung, thực sự ra đó sống không tiện lắm.

Hay là khéo léo nói với Cận Thiệu Khang rằng đừng tới viện tử của nàng nữa? Làm thế chắc chắn hắn sẽ chết vì tức, chuyện lại càng thêm nghiêm trọng, dám đuổi phu quân đi, việc này quá mức kinh thiên động địa!

Nghĩ đi nghĩ lại, nàng cũng không tìm ra được cách nào tốt để giải quyết, cuối cùng đành quyết định tạm thời giữ khoảng cách với hắn, không thể thân mật như trước kia nữa.

Một người không biết nói gì, một người thì lại cảm thấy nàng vô cớ gây sợ, cảm thấy không thể dung túng cho nàng thêm nữa, cho dù trong lòng rất khó chịu song cũng không chịu hỏi, đợi nàng thay đổi. Thế là cả hai người bắt đầu cuộc chiến tranh lạnh kỳ lạ. Nhưng Cận Thiệu Khang dù mặt lúc nào cũng xám xịt đen như đít nồi song vẫn thường xuyên tới Thu Đường viện, khiến Tưởng Nhược Nam không biết phải làm thế nào.

Tưởng Nhược Nam buồn bã một thời gian, có điều không lâu sau đó, trong cung đã diễn ra một sự kiện lớn khiến nàng phải chú ý. Đó chính là kỳ tuyển tú nữ ba năm một lần.

Đối với việc tuyển tú thời cổ đại, Tưởng Nhược Nam sớm đã rất tò mò, không biết quá trình tuyển vợ bé cho Hoàng đế được diễn ra như thế nào? Lần này, nàng vừa khéo có cơ hội được tận mắt chứng kiến.

Các tú nữ của Đại Lương đều được tuyển từ trong đám thiếu nữ con cái quan viên, các địa phương trong cả nước sẽ lập danh sách những thiếu nữ con quan trong độ tuổi thích hợp cho bộ Hộ, trừ những người mắc bệnh nan y lâu ngày, tàn tật hoặc gia tộc đó đã có nữ tử ở trong hậu cung rồi, nếu không toàn bộ sẽ được tuyển vào cung.

Các tú nữ được tuyển từ khắp mọi nơi trên cả nước tiến cung vào ngày mùng Một. Cận Yên Nhiên, Lưu Tử Đồng và Tưởng Sính Đình đều có tên trong danh sách tú nữ đợi tuyển. Mấy trăm tú nữ đã được thái giám và nữ quan trong cung lựa chọn từ vài hôm trước, chỉ còn lại trên dưới trăm người. Sau đó, nữ quan sẽ dạy họ những quy tắc nghi lễ trong cung, rồi Hoàng hậu và Hoàng Thái hậu sẽ lựa chọn những người trở thành phi tần của hậu cung. Phần còn lại sẽ do Hoàng thượng ban hôn cho các tân vương tôn tộc. Còn những người không được chọn sẽ bị trả về.

Những tú nữ thông qua lần tuyển chọn đầu tiên sẽ được tập trung ở cả Trữ Tú cung. Sau khi Tưởng Nhược Nam biết được tin từ Hoàng hậu rằng họ đã vào ở trong Trữ Tú cung, nàng bèn tới để thăm bọn Cận Yên Nhiên.

Các tú nữ được bố trí bốn người một phòng. Cận Yên Nhiên, Lưu Tử Đồng và hai tú nữ khác ở cùng một phòng. Khi đến đấy, nàng thấy Cận Yên Nhiên và Lưu Tử Đồng ngồi bên giường nói chuyện, còn hai tú nữ kia nằm nghỉ ngơi trên giường của mình.

Nữ quan trong Trữ Tú cung thông báo một tiếng, Cận Yên Nhiên và Lưu Tử Đồng vội vàng tươi cười bước ra, hai tú nữ kia thấy người tới thăm là An Viễn Hầu phu nhân hiện đang được Thái hậu, Hoàng hậu vô cùng sủng ái cũng vội vàng bước tới hành lễ với nàng.

Một người thân hình yểu điệu, khuôn mặt thanh tú, "Tiểu nữ Vương Lệ Oánh bái kiến Hầu phu nhân."

Người kia mắt mày như họa, da trắng như tuyết, vô cùng kiều diễm, "Tiểu nữ Lâm Đan Phượng thỉnh an phu nhân." Giọng nàng ta vô cùng vui tai. Tưởng Nhược Nam bất giác nhìn cô ta thêm vài lần, cảm thấy cô gái này nhất định sẽ không thoát được bàn tay ma quỷ của con rệp thối kia!

Lưu Tử Đồng cười, đi đến: "Sao Hầu phu nhân lại tới đây?"

Tưởng Nhược Nam cũng cười đáp: "Ta tới thăm hai người."

Cận Yên Nhiên đứng bên cạnh chỉ cười cười, vẻ mặt có chút lạnh nhạt, nhưng Tưởng Nhược Nam biết nàng ta đang giận nàng chuyện ca ca của mình, nên cũng không trách. Đúng lúc này thì bên ngoài vọng vào một giọng nói: "Đường tỷ, sao tỷ lại tới đây?"

Lời vừa dứt, liền thấy Tưởng Sính Đình cười tươi rói bước vào, đầu tiên cô ta chào hỏi Cận Yên Nhiên và Lưu Tử Đồng, nhưng không để ý gì đến hai tú nữ còn lại trong phòng. Cô ta đi tới bên cạnh Tưởng Nhược Nam, khoác tay nàng, ra vẻ vô cùng thân thiết, "Nghe thấy giọng tỷ là muội qua ngay!"

Cận Yên Nhiên và Lưu Tử Đồng còn đỡ, nhưng ánh mắt của hai tú nữ kia thì nhìn chằm chằm vào tay của Tưởng Sính Đình.

Tưởng Nhược Nam khéo léo đẩy cô ta ra, nói: "Muội không đến, ta cũng định qua đó thăm muội đây."

Dù bị đẩy ra nhưng Tưởng Sính Đình vẫn giữ nụ cười thân thiện trên môi, "Đường tỷ, tỷ đến thật đúng lúc, muội có chuyện muốn nói với tỷ đây!" Nói xong, bèn kéo Tưởng Nhược Nam, "Chúng ta ra ngoài nói chuyện đi."

Tưởng Nhược Nam muốn nghe xem cô ta định nói gì, bèn quay đầu nói với Lưu Tử Đồng, "Ta đi một lúc rồi sẽ quay lại."

Tưởng Nhược Nam đi rồi, Lâm Đan Phượng nhìn theo bóng họ, khẽ hỏi Lưu Tử Đồng: "Hầu phu nhân là đường tỷ của Tưởng tiểu thư ư?"

Lưu Tử Đồng gật đầu đáp phải.

Lâm Đan Phượng cúi đầu, không nói thêm gì nữa.

Phía bên kia, Tưởng Sính Đình kéo Tưởng Nhược Nam đến một góc vắng vẻ yên tĩnh trong Trữ Tú các, sau khi nhìn quanh xác định là không có ai, mới nói: "Đường tỷ, trước kia tỷ từng hứa với muội một chuyện, tỷ còn nhớ không?"

Tưởng Nhược Nam nhìn cô ta cười cười: "Muội muốn ta làm gì cho muội?"

Tưởng Sính Đình nắm tay nàng cười vô cùng ngọt ngào: "Đường tỷ, tỷ tìm một thời gian thích hợp, đưa muội tới thỉnh an Thái hậu, được không?"

Tưởng Nhược Nam nhìn cô ta, thầm nghĩ, suy nghĩ hay thật. Đích thân nàng đưa đường muội của nhà mình tới để Thái hậu xem trước, Thái hậu đương nhiên sẽ có cái nhìn khác, giữ lại thẻ bài là việc không cần tốn sức suy nghĩ.

Chỉ là, tại sao nàng phải giúp cô ta?

Tưởng Nhược Nam cười cười, "Đường muội, có những chuyện không thể vội được đâu. Giờ muội mới vào đây, lại làm như thế, mọi người sẽ nhìn muội thế nào, sẽ nhìn Tưởng gia ta thế nào? Muội hãy yên tâm ở đây học lễ nghi phép tắc, chuyện này để sau hẵng nói."

Tưởng Sính Đình đương nhiên nhận ra ý muốn thoái thác của nàng trong câu nói ấy, ngay lập tức nụ cười trên mặt cô ta cứng lại, trầm mặc một lát, cô ta mới lúng túng lên tiếng: "Đường tỷ, chúng ta là người một nhà, muội vẫn luôn coi tỷ như tỷ tỷ ruột của mình, sau này muội vào cung, tuyệt đối sẽ không quên ân tình của đường tỷ đâu."

"Những chuyện này ta đều hiểu, tạm thời muội đừng nghĩ ngợi gì cả, hãy an tâm ở lại đây." Tưởng Nhược Nam cười nhạt, "Ta còn có chuyện muốn nói với Cận Yên Nhiên, ta vào trước đây." Nói rồi nàng quay người đi về hướng phòng của Cận Yên Nhiên.

Tưởng Sính Đình không dám ngăn nàng, đứng nhìn theo nàng giậm chân bình bịch, hạ giọng lẩm bẩm: "Đồ vong ân bội nghĩa!" Nhưng Tưởng Nhược Nam không chịu giúp cô ta, cô ta cũng không còn cách nào khác. Bất giác cô ta thấy lo lắng cho lần tuyển tú nữ này. Những tú nữ tham tuyển lần này tài mạo song toàn không phải là ít, cô ta có nhiều đối thủ mạnh hơn mình. Cuối cùng liệu có được Hoàng hậu, Hoàng thượng tuyển chọn hay không cô ta cũng không dám chắc chắn.

Cha cô ta là Sử quan ngũ phẩm, không cao không thấp. Đối với cô ta mà nói, được vào trong cung làm phi tần là một việc vô cùng vinh hạnh, có thể trở thành một nữ nhân được thiên hạ kính trọng, cao cao tại thượng, tôn quý vô hạn, chỉ có như thế mới là cái giá xứng đáng cho một người con gái. Đến khi ấy, ngay cả đường tỷ thường vênh vang mà gặp cô ta cũng phải hành lễ thỉnh an trước.

Trước kia, cô ta vẫn tưởng mình sẽ có được sự hậu thuẫn từ Tưởng Nhược Nam, nhưng không ngờ Tưởng Nhược Nam lại có thái độ như thế. Điều này thật khiến cô ta bất ngờ, cũng khiến cô ta tâm tư hỗn loạn, nhất thời, cô ta không biết phải bàn chuyện này với ai.

Nhưng cô ta hạ quyết tâm, nếu đã vào được cung, cô ta không muốn phải ra nữa. Cho dù thế nào, cô ta cũng nhất định phải trở thành một vương phi cao quý vô hạn!

Tưởng Nhược Nam quay lại chỗ Cận Yên Nhiên, lại trò chuyện với bọn họ vài câu, hỏi họ đã quen chưa, nếu cần gì có thể bảo cung nữ trong Trữ Tú cung này tới tìm nàng.

Đang nói chuyện, Tưởng Nhược Nam đột nhiên nghe thấy tiếng Lâm Đan Phượng và Vương Lệ Oánh nói.

Trước đó hình như Vương Lệ Oánh khen Lâm Đan Phượng xinh đẹp, Lâm Đan Phượng che miệng cười, dịu dạng đáp: "Tôi thì có xinh đẹp gì đâu, một biểu tỷ của tôi mới gọi là xinh đẹp!"

Vương Lệ Oánh hỏi: "Vậy biểu tỷ của cô lần này có vào cung không?"

Lâm Đan Phương nói: "Không, nhà biểu tỷ đó đã có một tỷ tỷ vào cung rồi, thế hệ này của nhà tỷ ấy không thể tham gia tuyển tú nữ nữa!"

Nghe đến đây, Tưởng Nhược Nam khẽ sững lại, rồi lặp tức hỏi Lưu Tử Đồng ngồi bên cạnh: "Sao, trong gia tộc nếu có một người đã vào cung, thì những cô gái khác trong họ sẽ không thể vào cung nữa ư?"

Lưu Tử Đồng có phần kinh ngạc khi nhìn nàng: "Sao thế, Hầu phu nhân lẽ nào không biết quy định này?"

Tưởng Nhược Nam cười nhạt một tiếng, giờ thì nàng hiểu cả rồi. Thì ra là thế, nhà họ Tưởng này thật đáng ghét, cả nhà từ trên xuống dưới tìm cách để đối phó hãm hại một cô gái côi cút như Tưởng Nhược Lan! Giờ lại còn mặt dày vô sỉ tới nhờ nàng giúp đỡ ư?

***

Khi Tưởng Nhược Nam rời khỏi Trữ Tú cung, tâm trạng nàng rất khó chịu.

Từ xưa tới nay, nàng vô cùng chán ghét người con gái tên Tưởng Nhược Lan mà nàng đang mược thân xác đây, cảm thấy nàng ta đã gây ra cho mình rất nhiều phiền phức. Nhưng cho tới lúc này nàng mới hiểu, Tưởng Nhược Lan là người đáng thương hơn ai hết.

Nàng ta xấu tính, tùy tiện, nàng ta thô lỗ, ngang ngược, nàng ta có vô vàn nhược điểm, nhưng có thể trách nàng ta sao? Cha mẹ mất sớm, người thân duy nhất lại có ý đồ xấu xa, có thể nói mọi bi kịch của Tưởng Nhược Lan, phần lớn là do gia đình đại bá phụ của nàng ta tạo ra. Kiều thị cố ý dung túng, Tưởng Sính Đình khuyến khích nàng giở trò mưu ma chước quỷ, từng bước từng bước đưa Tưởng Nhược Lan vào đường cùng.

Không chỉ thế, họ còn đường hoàng chiếm toàn bộ gia sản mà cha để lại cho Tưởng Nhược Lan, giờ còn mặt dày vô sỉ tới nói rằng là người một nhà với nàng, tỷ tỷ ruột?

95. Chương 95

Thật quá đáng hận, quá hận!

Muốn sớm lộ diện trước Thái hậu như vậy sao?

Được... được... ta sẽ thỏa mãn ngươi!

Tưởng Nhược Nam vừa đi vừa căm tức nghĩ.

Đột nhiên phía trước vang lên giọng nói chế giễu: "Tưởng Nhược Lan, làm gì mà tức tối như thế, ai đắc tội với nàng sao?"

Tưởng Nhược Nam ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy ở một nơi không xa phía trước mặt, Cảnh Tuyên Đế thân mặc long bào đang đứng dưới ánh mặt trời nhìn nàng toét miệng cười, đôi mắt đào hoa cong lên, hàm răng trắng tinh sáng lấp lánh. Gần đây, mỗi lần gặp hắn Tưởng Nhược Nam không còn thấy lạ nữa, hai ba ngày Cảnh Tuyên Đế lại xuất hiện trước mặt nàng, mỗi lần đều vọt ra từ một chỗ nào đấy mà nàng không ngờ tới, thỉnh thoảng Tưởng Nhược Nam còn không kìm được mà nghĩ, con rệp thối này lẽ nào biết phép chuyển dịch?

Tưởng Nhược Nam thầm thở dài trong lòng, đi lên hành lễ với hắn.

Không ngoài dự đoán, cái nắp miệng của Cảnh Tuyên Đế lại mở ra rồi. Không sai, bề ngoài nhìn hắn uy nghiêm lạnh lùng, là bậc chí tôn thiên hạ không ai với tới được, nhưng thực ra lại là kẻ mắc bệnh nói nhiều.

Không ngờ phải không, Tưởng Nhược Nam cũng thật sự không ngờ.

"Nhìn đường nàng đi, có lẽ vừa từ Trữ Tú cung ra, đã gặp các mỹ nhân của trẫm chưa? Bộ dạng tức tối vừa rồi của nàng liệu có phải nhất thời gặp nhiều mỹ nhân quá nên bị kích thích phải không? Nàng cũng không cần phải để ý làm gì, diện mạo là do trời ban, ngưỡng mộ cũng không làm được gì đâu!"

Cảnh Tuyên Đế nói một hơi, đầu mày cuối mắt đều vương ý cười.

Khóe miệng Tưởng Nhược Nam giật giật, nàng cảm thấy con rệp thối này không phải là Hoàng đế, có lẽ sớm đã bị người ta đè bẹp thành thủ lợn rồi, cái miệng hắn thật đáng ghét!

"Hoàng thượng, nếu không có chuyện gì thần phụ xin cáo lui trước!" Thèm vào ở đây điên điên dại dại với nhà ngươi!

Tưởng Nhược Nam hành lễ rồi đi vượt qua hắn.

Cảnh Tuyên Đế cũng vội quay người, "Trẫm còn chưa nói xong, Tưởng Nhược Lan, càng ngày nàng càng to gan rồi đấy!"

Tưởng Nhược Nam cúi đầu, quay lại nhìn hắn bất lực nói: "Hoàng thượng, người còn muốn nói gì nữa? Thần phụ xin rửa tai cung kính lắng nghe."

Cảnh Tuyên Đế bước hai bước tới gần nàng hơn, nhưng khi gần áp sát nàng thì dừng lại, đột nhiên thu nụ cười về, bộ dạng vô cùng nghiêm túc: "Nhược Lan, vừa rồi tại sao nàng lại tức giận, nói cho ta nghe xem."

Chuyện của Tưởng Sính Đình đương nhiên không thể nói cho Hoàng đế nghe, Tưởng Nhược Nam ngẩng đầu, đáp: "Vừa rồi Hoàng thượng chẳng đã nói đấy ư, vì thần phụ đột nhiên được gặp nhiều mỹ nhân như vậy nên bị choáng váng. Một sự đả kích không nhẹ!" Thế ngươi đã hài lòng chưa?

"Không cần phải cảm thấy bị đả kích. Nàng cũng rất đẹp!" Cảnh Tuyên Đế nhìn nàng, khẽ nói.

"Á..." Tưởng Nhược Nam nghi ngờ mình nghe nhầm.

Cảnh Tuyên Đế vẫn nhìn nàng, đôi mắt hoa đào đột nhiên không còn vẻ kiều diễm nữa, mà trở nên dịu dàng tĩnh lặng hơn, "Ta nói, nàng cũng rất đẹp."

Tưởng Nhược Nam nhìn hắn có chút ngẩn ngơ, một lát sau, nàng cười khan hai tiếng, "Thần phụ còn phải tới cạo gió cho Thái hậu, thần phụ xin cáo lui..."

Tưởng Nhược Nam không dùng dằng thêm nữa, quay người bước đi, cảm nhận được ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm theo mình từ phía sau, nàng bỗng thấy lạnh hết sống lưng.

Nhất định là nàng đã nghĩ lung tung rồi, nhất định thế, hắn là Hoàng thượng, phụ nữ muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, trong Trữ Tú cung chẳng phải còn tới hơn trăm cô gái xinh đẹp yêu kiều chờ hắn chọn hay sao, sao có thể có ý gì với nàng được?

Đừng tự đề cao bản thân quá, đây là hiện thực, không phải tiểu thuyết xuyên không!

Ba ngày sau là lần tuyển chọn tú nữ thứ hai. Lần tuyển này diễn ra ở Ngự hoa viên, do Thái hậu, Hoàng hậu và các phi tần cùng chọn.

Bốn tú nữ một tổ, chính là bốn người ở cùng phòng với nhau, lần lượt bước lên phía trước để Thái hậu, Hoàng hậu và các phi tần ngắm nghía. Họ sẽ lựa chọn tú nữ dựa vào cách ăn vận, tranh điểm, khí chất, phong thái và tướng mạo.

Sự náo nhiệt lần này, Tưởng Nhược Nam đương nhiên không thể bỏ qua. Suốt cả quá trình, nàng đều đứng bên cạnh Thái hậu, thỉnh thoảng cũng đưa ra một vài chủ ý. Trước đó, Lưu Tử Đồng từng nói với nàng, Lưu phu nhân đã sắp xếp hôn sự cho nàng ta, chỉ đợi sau khi bị rớt tuyển sẽ đính hôn.

Khi đến lượt Lưu Tử Đồng, Thái hậu nhìn bộ dạng thanh tú, trắng trẻo, thuần khiết của nàng ta thì rất thích, đang chuẩn bị giữ thẻ bài của nàng ta lại. Tưởng Nhược Nam nhìn thấy, khẽ nói với bà: "Thái hậu, trước kia chính con đã đẩy cô ta xuống nước, hại cô ta bị bệnh suốt một năm."

"Bệnh suốt một năm?" Thái hậu chau chau mày rồi lại khe khẽ lắc đầu, lướt qua thẻ bài của Lưu Tử Đồng.

Phía bên kia, Hoàng hậu và các phi tần giữ lại không ít thẻ bài, Cận Yên Nhiên, Tưởng Sính Đình, Lâm Đan Phượng đều được giữ lại.

Thái hậu hỏi Tưởng Nhược Nam: "Nghe nói đường muội nhà con cũng là tú nữ?"

Tưởng Nhược Nam nghe vậy, nhìn Tưởng Sính Đình một cái, Tưởng Sính Đình từ đầu tới cuối luôn để ý phía Thái hậu và Tưởng Nhược Nam, lập tức cảm nhận được ánh mắt của nàng, vội vàng nhìn qua. Thấy Tưởng Nhược Nam chỉ cho Thái hậu nhìn về phía mình, trên mặt Thái hậu còn nở nụ cười, Tưởng Sính Đình bỗng thấy như mở cờ trong bụng.

Thái hậu nhìn Tưởng Sính Đình một cái, quay đầu lại nói với Tưởng Nhược Nam: "Khá xinh đẹp đấy, lát nữa đưa tới Từ Ninh cung ngồi một lát."

Tưởng Nhược Nam đáp: "Vâng."

Nửa canh giờ sau, cuộc tuyển chọn kết thúc, hơn một trăm tú nữ giờ chỉ giữ lại hơn năm mươi người, những người còn lại một số sẽ được ban hôn với các thân vương quý tộc, một số sẽ bị trả về.

Hơn năm mươi tú nữ được giữ lại sẽ tiến hành "ngự tuyển" vào mười ngày sau đó, tức là đích thân Hoàng thượng, Hoàng hậu, Thái hậu sẽ lựa chọn, đây cũng là thời khắc lựa chọn phi tần cho hậu cung.

Sau khi việc tuyển chọn kết thúc, Tưởng Nhược Nam cho người gọi Tưởng Sính Đình đến.

"Đường tỷ." Tưởng Sính Đình gặp nàng liền cười, nụ cười ngọt tới nỗi lông mao của Tưởng Nhược Nam dựng hết cả lên.

Tưởng Nhược Nam nhìn cô cười điềm đạm: "Chẳng phải muội muốn ta đưa muội tới thỉnh an Thái hậu sao? Giờ chúng ta qua đó."

"Đa tạ đường tỷ, đa tạ đường tỷ!" Tưởng Sính Đình mặt mày hớn hở, lòng như nở hoa.

Tưởng Nhược Nam quay người cười nhạt, Tưởng Sính Đình vội vàng đi theo.

"Đường tỷ, Thái hậu nhân từ không? Có dễ tiếp xúc không? Hôm nay người có hài lòng với muội không? Muội nên làm thế nào mới có thể khiến người thích muội?" Tưởng Sính Đình vì quá kích động nên đưa ra một loạt các câu hỏi.

Sao có thể không kích động, được gặp mặt Thái hậu thì việc vào cung của cô ta mười phần chắn chín rồi, hơn nữa vị trí chắc chắn sẽ không thấp.

Tưởng Nhược Lan này vẫn dễ bị giật dây như thế.

Tưởng Nhược Nam bị cô ta hỏi tới phát chán, dừng chân lại, đầu nhìn cô ta, lạnh lùng đáp: "Muội nên nói ít thôi, Thái hậu sẽ thích muội hơn." Nói xong đi thẳng.

Tưởng Sính Đình nhìn theo bóng nàng nghiến răng, tạm thời ta sẽ cho ngươi được đắc ý, rồi sẽ có ngày ngươi phải quỳ dưới chân ta!

Sau đó lại thay bằng bộ mặt tươi cười, vội vàng đuổi theo.

Trong Từ Ninh cung, Tưởng Sính Đình đoan trang hành lễ với Thái hậu. Thái hậu vì có quan hệ với Tưởng Nhược Nam nên vô cùng khách khí với Tưởng Sính Đình, đầu tiên là ban ngồi, rồi lại tặng một chuỗi trân châu làm quà gặp mặt.

Tưởng Sính Đình ghi nhớ lời Tưởng Nhược Nam, trầm mặc ít nói, chỉ mỉm cười, càng thể hiện được sự ôn hòa dịu dàng, lại thêm tướng mạo vô cùng xuất chúng, vì vậy Thái hậu rất hài lòng.

"Tưởng cô nương có những tài nghệ gì?" Thái hậu cười hỏi.

Tưởng Sính Đình tim đập thình thịch, Thái hậu hỏi tới chuyện này, xem ra đã vô cùng hài lòng với cô ta rồi.

"Tiểu nữ cầm kỳ thi họa, ca hát nhảy múa, thêu thùa, mỗi thứ đều biết một ít." Tưởng Sính Đình cúi đầu, mặt ửng hồng.

Thái hậu cười càng tươi hơn, Tưởng Nhược Nam cũng hơi kinh ngạc, dám ăn nói như thế trước mặt Thái hậu, đương nhiên là vô cùng chắc chắn, tuyệt đối không phải "chỉ biết một ít". Xem ra từ nhỏ tới lớn, Tưởng Sính Đình này vì muốn vào cung mà đã hao tâm khổ tứ không ít rồi.

Nhưng, ngươi muốn vào cung là có thể đẩy người khác vào lò lửa hay sao?

"Hay lắm, hay lắm." Thái hậu cầm tay Tưởng Nhược Nam cười, "Đường muội của con là một cô nương vừa nhìn đã khiến người ta yêu thích, con ở trong Tưởng phủ mấy năm, chắc tình cảm với đường muội tốt lắm phải không?"

Tưởng Nhược Nam thấy Tưởng Sính Đình đang định lên tiếng thể hiện, nàng bèn đáp ngay: "Vẫn nên để tự đường muội nói thì hơn."

Thái hậu cười nhìn Tưởng Sính Đình, Tưởng Sính Đình ngượng ngùng cúi đầu: "Trong lòng tiểu nữ luôn coi đường tỷ như tỷ tỷ ruột của mình, đường tỷ là người mà tiểu nữ quý nhất."

Những lời này càng khiến Thái hậu vui vẻ, cũng thấy có thiện cảm với Tưởng Sính Đình hơn.

Lúc này Tưởng Nhược Nam đột nhiên lên tiếng: "Thái hậu, đường muội nói không sai, khi ấy chính con cũng coi đường muội như muội muội ruột của mình, có chuyện gì cũng kể cho đường muội nghe!"

"Thế ư, hai cô nương nhỏ chẳng có bí mật gì, tốt chứ sao." Thái hậu tiếp tục cười, Tưởng Sính Đình cũng cười rất vui vẻ, thầm nghĩ, Tưởng Nhược Lan này đúng là đang giúp mình thật.

Tưởng Nhược Nam cũng cười, nhìn Tưởng Sính Đình, ánh mắt bỗng dưng lạnh lẽo.

"Thái hậu, khi ấy con không muốn vào cung, muốn được gả cho An Viễn Hầu nhưng chẳng có cách nào khác. Đúng lúc chuẩn bị từ bỏ, nếu không phải nhờ đường muội đưa ra một chủ ý hay, dạy con dùng cách đánh cược để ép Hoàng thượng ban hôn, thì hôm nay sao con có thể được toại nguyện thế này?"

Lời vừa thốt ra, nụ cười trên môi Tưởng Sính Đình và Thái hậu đều cứng lại, sắc mặt của Tưởng Sính Đình trắng bệch, cơ thể bắt đầu run lên không ngừng, cô ta ngẩng đầu nhìn Tưởng Nhược Nam, ánh mắt tràn đầy sự căm phẫn.

Sắc mặt hiền từ của Thái hậu cũng dần trở nên lạnh lẽo, bà nhìn Tưởng Sính Đình cười điềm đạm: "Tưởng cô nương có thể nghĩ ra cách ấy, quả là thông tuệ!"

Tưởng Sính Đình "bộp" một tiếng quỳ xuống trước mặt Thái hậu, run rẩy lắp bắp nói: "Thái hậu... không phải thế... không phải thế... Khi ấy tiểu nữ chỉ nói đùa, không ngờ đường tỷ lại cho là thật..."

Thái hậu cười nhạt đáp: "Tưởng cô nương làm gì thế này? Ai gia có trách cô nương đâu, sao phải sợ tới mức ấy? Mau đứng lên, mau đứng lên!"

Tưởng Sính Đình nào dám đứng lên, quỳ mãi dưới đất run rẩy không thôi. Thái hậu quay đầu nói với Tưởng Nhược Nam: "Nhược Lan, mau đỡ đường muội con đứng dậy, xem ra làm cô nương sợ rồi!"

Tưởng Nhược Nam đi đến bên cô ta, cúi xuống nhìn, khẽ mỉm cười nói: "Đường muội, đứng dậy đi, chẳng phải chỉ là đang kể lại mấy chuyện trước kia hay sao, sao muội lại sợ tới mức này, lẽ nào muội đang lo lắng? Nhưng rõ ràng muội đã giúp ta, tại sao lại lo lắng? Ta thật sự không hiểu!"

Tưởng Sính Đình quỳ dưới đất, sợ tới mức toàn thân lạnh toát. Sao cô ta có thể không sợ chứ, ai mà chẳng biết, Thái hậu từ lâu vẫn muốn đưa Tưởng Nhược Lan vào cung làm phi, giờ để bà biết chính cô ta đã ngáng chân làm hỏng việc ấy, không biết bà sẽ trừng phạt cô ta thế nào, nhưng ít nhất thì, việc vào cung lần này là không thể nữa rồi.

Vì muốn được vào cung cô ta đã chuẩn bị lâu như thế, phải chịu bao nhiêu cực khổ, khó khăn lắm mới chờ được tới ngày hôm nay thì lại bị vài câu giống như vô tình của Tưởng Nhược Lan phá hỏng! Trong lòng cô ta bỗng cảm thấy vô cùng căm hận, nếu có thể, cô ta chỉ muốn xông tới bóp chết Tưởng Nhược Lan thôi.

"Thái hậu, khi ấy tiểu nữ thấy đường tỷ vì chuyện này mà chẳng màng ăn uống, sầu não u uất, tiểu nữ lo lắng cho đường tỷ, muốn làm đường tỷ vui, nên mới buột miệng nói thế, không ngờ đường tỷ lại làm thật. Tiểu nữ biết tội rồi, mong Thái hậu trách phạt!"

Thái hậu xưa nay vốn uy quyền quen rồi, Tưởng tướng quân giao Nhược Lan cho Tiên đế, Tiên đế và bà đều có ý muốn gả Nhược Lan vào Hoàng thất, mặc dù không phải với thân phận Hoàng hậu, nhưng có sự quan tâm của bà, Nhược Lan chắc chắn sẽ không phải chịu khổ chịu thiệt. Nhưng nhà họ Tưởng rõ ràng biết chuyện này còn dám giở thủ đoạn sau lưng, chẳng khác gì muốn khiêu khích với quyền uy của bà! Mà mục đích của họ cũng rất thâm sâu, Thái hậu vốn là người trong cung, trải qua không ít sóng gió phong ba, sao lại không nhìn ra chứ?

Bà cười nhạt một tiếng trong lòng, sau đó nhìn Tưởng Sính Đình đang quỳ dưới đất, điềm đạm cười, đáp: "Tưởng cô nương không cần căng thẳng, việc Hoàng thượng hạ chỉ giờ đã là sự thật không thể thay đổi. Nhược Lan được gả cho An Viễn Hầu cũng là sự thật, dù có truy cứu chuyện này cũng chẳng còn ý nghĩ gì nữa. Tưởng cô nương sắc mặt rất xấu, chi bằng lui về nghỉ ngơi đi."

Tưởng Sính Đình nhìn bộ dạng điềm tĩnh của Thái hậu, không đoán được dụng ý của bà, đành dập đầu tạ ân, lui ra ngoài.

Thái hậu đã bắt đầu nảy sinh nghi ngờ với nhà họ Tưởng, đợi Tưởng Sính Đình lui ra rồi, bà lại hỏi Tưởng Nhược Lan về cuộc sống trước kia của nàng khi còn ở nhà họ.

Tưởng Nhược Nam cũng không giấu, nàng đáp: "Bá phụ bá mẫu luôn đối với con rất tốt, đặc biệt là bá mẫu. Biết con không thích học lễ nghi phép tắc, cũng không ép con, thỉnh thoảng con ra ngoài gây chuyện, bá mẫu sợ con bị Tiên đế trách phạt, còn giúp con giấu nhẹm đi..."

Thái hậu càng nghe, sắc mặt càng trầm xuống, cuối cùng bà khẽ thở dài, nắm chặt tay Tưởng Nhược Nam, nói: "Đều tại sức khỏe của ai gia không tốt, nếu không cũng chẳng đưa con tới nhà họ Tưởng, và như thế..." Cũng không biến nàng thành ra thế này, khiến Hoàng nhi chán ghét. Hơn nữa Nhược Lan sớm đã là con dâu của bà rồi...

Tưởng Nhược Nam không ngờ những lời của mình lại khiến Thái hậu nảy sinh cảm giác tội lỗi tự trách bản thân như thế, trong lòng bỗng cảm thấy hối hận. Nhưng nàng làm thế này cũng giúp Nhược Lan hả giận, cũng muốn Thái hậu giúp nàng hả giận.

Nàng nắm chặt tay Thái hậu, "Thái hậu, giờ chẳng phải con đang sống rất tốt ư?"

Thái hậu lại thở dài, "Nếu con sống tốt thật thì tại sao lại không chịu động phòng với An Viễn Hầu?"

Tưởng Nhược Nam chẳng biết phải trả lời thế nào, chuyện này không tiện giải thích, nhưng rõ ràng Thái hậu đã cho rằng Tưởng Nhược Lan hiện tại không hạnh phúc, và hiển nhiên, bà đổ tội lỗi đó lên người nhà họ Tưởng.

"Ai gia mệt rồi, hôm nay con hãy lui về trước đi!" Thái hậu nói.

Ra khỏi Từ Ninh cung, nàng đã thấy Tưởng Sính Đình đang đứng đợi mình bên ngoài.

Tưởng Nhược Nam lúc này chẳng muốn để tâm tới cô ta nữa, cô ta muốn vào cung, nàng cứ không cho cô ta vào đấy. Mà nàng tin rằng bắt đầu từ lúc này, Thái hậu cũng sẽ không cho phép cô ta vào cung nữa.

Tưởng Nhược Nam làm như không nhìn thấy Tưởng Sính Đình, đi lướt qua người cô ta.

Tưởng Sính Đình không ngờ nàng lại phớt lờ mình như thế, tức tới mức giậm chân bình bịch, chỉ vào nàng tức giận hét lên: "Tưởng Nhược Lan, ngươi lại dám đối với ta như vậy."

Tưởng Nhược Nam quay đầu lại, lạnh lùng nhìn cô ta một cái: "Ở đây có không ít con mắt nhòm ngó, cô dám gào lên như thế, không phải đã quên thân phận của mình rồi chứ?"

Tưởng Sính Đình bình tĩnh hơn một chút, nhìn trái ngó phải, thấy không có ai để ý tới họ mới hạ giọng nói: "Tưởng Nhược Lan, khi ấy rõ ràng chúng ta đã nói với nhau, ngươi không bao giờ được nói chuyện này ra, hôm nay tại sao ngươi lại phản bội lời thề?" Cô ta nghiến răng nghiến lợi, giống như hận không thể nuốt chửng nàng vào bụng.

Tưởng Nhược Nam cười đáp: "Ngươi tức giận gì chứ, ta có làm sai gì đâu? Thái hậu có trách phạt ngươi đâu? Ngươi 'quan tâm' ta như thế, 'lo lắng' cho ta như thế, Thái hậu sẽ càng quan tâm tới ngươi hơn!"

Tưởng Sính Đình tức tới mức sắc mặt trắng bệch, cô ta chỉ vào nàng: "Ngươi đừng có đứng ở đây mà vờ vịt, rõ ràng là ngươi cố ý, Thái hậu biết chuyện này sao có thể không giận chứ, ngươi cố ý! Ngươi đố kị việc ta được vào cung!"

Tưởng Nhược Nam túm chặn ngón tay của cô ta, rồi dùng sức hất ra: "Đừng có chỉ vào ta, ta không thích!"

Tưởng Sính Đình ôm lấy bàn tay bị nàng hất đau nhói kia, nước mắt lưng tròng: "Tưởng Nhược Lan, ngươi vong ân bội nghĩa, là nhà họ Tưởng chúng ta đã nuôi lớn ngươi! Mẹ ta cha ta một lòng coi ngươi như con đẻ, thế mà ngươi lại đối xử với chúng ta như thế! Lương tâm ngươi không áy náy ư?"

96. Chương 96

Tưởng Nhược Nam thấy cô ta lúc này rồi mà vẫn còn nói được những lời vô sỉ như vậy, bất giác sắc mặt sầm xuống, "Các ngươi có ân nghĩa với ta? Trước kia ta còn nhỏ, không hiểu, lại tưởng cả nhà các ngươi quan tâm ta thật, đối với ta tốt thật, nhưng các ngươi cho rằng cả đời này ta sẽ không hiểu ra sao?"

Tưởng Sính Đình tức tới mức nghẹt thở, khẽ giật lùi lại phía sau một bước: "Ngươi nói vậy... là có ý gì, những lời không có lương tâm ấy, ngươi... ngươi cũng nói ra được sao?"

"Thế ư, là ta không có lương tâm ư?" Tưởng Nhược Nam ép sát một bước, hai mắt nhìn thẳng vào cô ta, nhả từng câu từng chữ, "Tưởng Sính Đình, khi ấy ngươi đưa chủ ý này ra có thật là vì muốn tốt cho ta không? Lẽ nào ngươi không biết làm như vậy rất nguy hiểm, lẽ nào ngươi không biết cho dù có thành công, An Viễn Hầu cũng sẽ không đối tốt với ta sao? Đương nhiên, ngươi chưa từng nghĩ cho hoàn cảnh mà ta sẽ rơi vào, ngươi chỉ nghĩ, chỉ cần ta không vào được cung, thì ngươi có thể vào cung! Còn ta sống hay chết, sau này ta sống thế nào, ngươi cần gì phải quan tâm!"

Sắc mặt Tưởng Sính Đình càng lúc càng trắng bệch, cô ta lắp ba lắp bắp phân bua: "Không... Không phải như thế, ngươi ngậm máu phun người! Khi đó ta muốn chia sẻ ưu phiền với ngươi, ta đâu có nghĩ được nhiều như thế!"

"Ngươi có thể không thừa nhận, giờ ngươi có thừa nhận hay không đã không còn quan trọng nữa! Nhưng, ngươi cần phải trả giá cho những gì mà ngươi đã làm, ngươi muốn vào cung, ta sẽ khiến ngươi không được toại nguyện!" Nói xong, Tưởng Nhược Nam muốn quay người bỏ đi.

Tưởng Sính Đình vội vội vàng vàng kéo nàng lại: "Không nói về những chuyện ấy thì nhà ta đối với ngươi cũng coi như có ơn dưỡng dục, vì vậy, ngươi cũng không thể đối xử với ta thế này được!"

Tưởng Nhược Nam quay đầu lại cười nhạt, "Nhà ngươi đã nuôi không ta ư? Hàng tháng triều đình đều phát bạc cho gia đình ngươi, tài sản của cha ta gia đình ngươi cũng có một phần. Các ngươi mặt không biến sắc nhận bạc nhận tiền, nhưng đã từng thật lòng quan tâm tới ta bao giờ chưa? Mẫu thân ngươi đã thật lòng dạy dỗ ta bao giờ chưa? Những chuyện đấy thôi cũng bỏ qua, dù sao ta cũng không phải người của nhà ngươi, các ngươi không tận tình với ta, ta có thể hiểu. Nhưng các ngươi lại bỉ ổi cướp không tài sản cha ta để lại, đây là ơn dưỡng dục của gia đình ngươi sao?"

Tưởng Sính Đình lo lắng buông tay, ánh mắt hoảng loạn: "Cái gì mà cướp không tài sản, chuyện không có, ngươi đừng nói bừa!"

"Điền thổ, trang viên, nhà cửa mà cha ta để lại đều có ghi chép, chỉ cần điều tra sẽ biết cha ta đã để lại không ít tài sản, rốt cuộc các ngươi đã bòn rút của ta bao nhiêu? Ngươi tưởng các ngươi có thể nuốt trôi được sao?"

"Ngươi..." Tưởng Sính Đình chẳng còn gì để nói. Khi đó cha mẹ cô ta dám làm như thế là vì ức hiếp Tưởng Nhược Lan ngu ngơ chẳng hiểu chuyện, nhưng không ngờ bây giờ chuyện gì nàng ta cũng biết.

"Không nói được gì nữa phải không?" Tưởng Nhược Nam trừng mắt lườm cô ta, "Không bao lâu nữa, thẻ bài của ngươi sẽ bị loại, bị đuổi ra khỏi cung. Sau khi về, hãy nói với cha mẹ ngươi, mau nhả những thứ không thuộc về họ ra, nếu không, đừng trách ta không nể mặt các người!" Nói xong quay người bỏ đi, không thèm quay đầu lại nữa.

Tưởng Sính Đình nhìn theo bóng nàng tức tối giậm chân, nhưng chẳng thể làm gì được.

Sau chuyện này, Tưởng Nhược Nam cho rằng việc Tưởng Sính Đình bị loại là việc chắc như đinh đóng cột, ngay cả đến bản thân Tưởng Sính Đình cũng nghĩ như thế. Mấy ngày tiếp theo cô ta chẳng có tâm trạng làm bất kỳ việc gì, chỉ đợi kết quả mà mình đã biết sẵn. Nhưng mấy ngày liền qua đi, chẳng có chút động tĩnh nào, thái độ của các nữ quan đối với cô ta vẫn như trước, khi sắp xếp lại phòng, cũng vẫn tính tên cô ta trong đó, không hề có bất kỳ điều gì khác thường, khiến Tưởng Sính Đình thấy rất lạ.

Người nữa cũng cảm thấy lạ là Tưởng Nhược Nam, sao Thái hậu vẫn chưa chịu gạt bỏ thẻ bài của Tưởng Sính Đình chứ? Lẽ nào chuyện trước đó xảy ra với nàng, bà không còn quan tâm nữa? Nhưng không giống thế, khi ấy nghe xong hình như Thái hậu đã rất giận mà.

Chuyện này nàng không tiện thăm dò từ phía Thái hậu, dù gì Thái hậu cũng đã biết, nên làm thế nào người tự có chủ kiến của mình, bản thân nàng nếu tỏ ra quá mức quan tâm thì sẽ lại càng khiến người nghi ngờ nàng có dụng tâm khác. Tưởng Nhược Nam quyết định không nghĩ đến chuyện ấy nữa, để mặc Thái hậu xử lý.

Cứ thế, cho tới trước hôm ngự tuyển chính thức, Tưởng Sính Đình mới hoàn toàn yên tâm, xem ra, Thái hậu đúng là không hề trách tội gì cô ta! Nghĩ thế, cô ta không kìm được mà cảm thấy đắc ý, chỉ cần hôm nay biểu hiện thật tốt trước mặt Hoàng thượng, được Hoàng thượng yêu thích thì sau này căn bản không cần phải nhìn sắc mặt Tưởng Nhược Lan nữa!

Buổi ngự tuyển lần này do Hoàng thượng, Hoàng hậu và Thái hậu đích thân lựa chọn. Bốn người một tổ, lần lượt bước lên trước Hoàng thượng giới thiệu về bản thân, thể hiện tài nghệ của mình, đồng thời trả lời những câu hỏi của Hoàng hậu, Hoàng thượng. Nếu Hoàng thượng thích, người sẽ rút thẻ bài, sau đó giữ lại trong cung thị sát, qua được vòng thị sát này mới được sắc phong, chính thức trở thành phi tần của Hậu cung, đón nhận sự sủng hạnh của Hoàng thượng. Đương nhiên cũng có những người chưa hết thời gian thị sát đã được Hoàng thượng sủng hạnh. Ba năm trước, Thục phi chính là người đó, ngay đêm ngự tuyển đã được Hoàng thượng sủng hạnh và sắc phong làm phi.

Tưởng Sính Đình và Lâm Đan Phượng cùng hai tú nữ khác trong cùng một tổ. Trong tổ này, Tưởng Sính Đình và Lâm Đan Phượng là hai người có nhan sắc nổi trội hơn cả. Ngày ngự tuyển, Tưởng Sính Đình tự dưng lại bị sốt cao, không thể tham dự được lần ngự tuyển này. Kết quả tổ của cô ta, vì vắng cô ta mà Lâm Đan Phượng đã hoàn toàn thu hút sự chú ý của Hoàng thượng, được Hoàng thượng giữ lại thẻ bài. Còn thẻ của Cận Yên Nhiên lại bị gạt ra ngoài, sau đó Tưởng Nhược Nam mới biết, thì ra Ninh Vương ngắm trúng Yên Nhiên nên đã sớm cầu xin Hoàng đế ban cho nàng ấy. Ninh Vương là đệ đệ cùng cha khác mẹ với Cảnh Tuyên Đế nhưng vốn có quan hệ rất tốt với hắn, Cảnh Tuyên Đế đương nhiên không tiếc gì đệ đệ một mỹ nữ.

Tưởng Nhược Nam nghe tin Tưởng Sính Đình bị bệnh không thể tham gia ngự tuyển, ban đầu nàng còn tưởng Thái hậu hành động, nhưng sau hôm ngự tuyển, Thái hậu lại cười nói với nàng: "Xem ra đường muội này của con chắc chắn phải gặp kiếp nạn ấy, cũng tốt, đỡ cho ta phải bận tâm." Vẻ mặt Thái hậu khi nói thần thần bí bí, chẳng rõ ràng, nhưng có thể khẳng định là, việc Tưởng Sính Đình bị ốm không liên quan tới Thái hậu. Hơn nữa hình nhưThái hậu còn có dự định nào đó phía sau, Tưởng Nhược Nam không hỏi, lặng lẽ đợi xem sự việc tiến triển thế nào.

Không lâu sau, Cận Yên Nhiên chính thức được chỉ hôn cho Ninh Vương, phong làm Vương phi. Sau khi có sắc phong, cũng là lúc Yên Nhiên rời cung.

Hôm ấy, Tưởng Nhược Nam đến Trữ Tú cung từ biệt Cận Yên Nhiên, khi trở ra có ngang qua phòng của Tưởng Sính Đình, đột nhiên nghe thấy bên trong tiếng cô ta gào thét.

"Nhất định là ngươi, buổi tối trước hôm ngự tuyển, nhất định là ngươi đã gạt chăn của ta xuống, rồi lại mở cửa sổ ở mé giường của ta ra, khiến ta bị cảm lạnh không thể tham gia ngự tuyển, để ngươi có thể thu hút được sự chú ý của Hoàng thượng!"

Một giọng nói khác, dịu dàng nhỏ nhẹ, vô cùng dễ nghe vang lên, Tưởng Nhược Nam nhận ngay ra đây là giọng của Lâm Đan Phượng. Nhưng lúc này, giọng nói ấy lại hết sức lạnh lùng.

"Tỷ tỷ có chứng cứ không, không có chứng cứ thì đừng nói bừa, cẩn thận lại chuốc thêm phiền phức cho mình."

"Không cần chứng cứ ta cũng biết là ngươi, Tú Hà nói với ta rằng buổi tối thấy ngươi dậy đi đến bên giường của ta!" Tú Hà đương nhiên cũng là một tú nữ khác trong phòng.

"Cô ta nói vậy là tỷ tỷ tin ngay, thế nếu muội nói muội nhìn thấy cô ta dậy thì sao? Tỷ cũng chạy tới trước mặt cô ta mà gây sự vô cớ ư?"

Tưởng Sính Đình hình như vô cùng tức giận, giọng nói cũng bắt đầu run lên, "Ngươi hãy cứ đợi đấy, ta sẽ nói với đường tỷ của ta bẩm báo lại Thái hậu và Hoàng hậu, để họ biết rằng ngươi là một đứa con gái nham hiểm!"

Lâm Đan Phượng cười cười, "Tưởng tiểu thư, nếu đường tỷ của tiểu thư thật sự chịu giúp, thì tiểu thư có cần phải ở đây nhe nanh múa vuốt với ta không? Nếu đường tỷ nhà tiểu thư quan tâm tới tiểu thư thì cứ bảo đường tỷ tới gặp Thái hậu nói một tiếng là xong, lập tức sẽ được sắc phong, hà tất phải khổ sở ở đây gây phiền phức cho ta?"

Ngay sau đó là tiếng bước chân, hình như có ai đó định ra khỏi phòng, Tưởng Nhược Nam vội vàng nấp sang một bên. Không lâu sau, Lâm Đan Phượng đẩy cửa bước ra.

Trong phòng vang lên tiếng khóc lóc của Tưởng Sính Đình cùng tiếng đồ đạc bị ném xuống đất.

Tưởng Nhược Nam bước vào phòng, nàng tức giận hét lên với cô ta: "Đang ở trong cung, ngươi đừng làm nhà họ Tưởng mất mặt thêm nữa!"

Mặc dù nàng rất không muốn thừa nhận những người họ hàng này, nhưng trong mắt mọi người, Tưởng Sính Đình chính là họ hàng của nàng.

Tưởng Sính Đình đang tức giận, đâu còn hơi sức mà để ý tới nàng, chỉ tiếp tục đập phá đồ đạc.

Tưởng Nhược Nam cười nhạt: "Đập đi, tiếp tục đập đi, để tất cả mọi người đều biết thì ra Tưởng Sính Đình là một cô gái không được giáo dục. Giờ cùng lắm ngươi mới chỉ bị gạt thẻ bài, nhưng nếu những lời đồn đại này truyền ra ngoài, thì liệu sau này có ai dám tới hỏi ngươi làm vợ nữa không?" Nói xong, nàng lườm cô ta một cái, quay người bỏ đi.

Tưởng Sính Đình ngẩn người, dừng động tác trên tay lại, nằm bò ra giường mà khóc lóc thảm thiết, khóc một hồi, đột nhiên ngẩng phắt đầu lên.

Giờ chỉ mình Tưởng Nhược Lan mới có thể cứu cô ta thôi, chỉ cần một câu của Tưởng Nhược Lan, cô ta lập tức sẽ được giữ lại. Cô ta phải tới cầu xin tỷ tỷ, biết đâu khi cô ta tới cầu xin, nhận sai, tỷ tỷ sẽ giúp, dù gì trước kia cô ta cũng đã từng thân thiết với tỷ tỷ mà!

Nghĩ tới đây, cô ta vội vàng lau nước mắt trên mặt, chạy đuổi theo Tưởng Nhược Nam.

Ra khỏi Trữ Tú cung, nàng đi thẳng tới cửa cung. Khi đi đến một rừng giả thạch, Cảnh Tuyên Đế bỗng dưng xuất hiện sau một tảng đá.

Tưởng Nhược Nam thực sự thấy rất lạ, tại sao lần nào Cảnh Tuyên Đế cũng đứng đợi nàng ở phía trước, cứ như hắn nắm rất rõ lịch trình của nàng vậy. Trước kia nàng còn tưởng là trùng hợp, nhưng đâu thể lần nào cũng trùng hợp thế này?

Tưởng Nhược Nam đi qua hành lễ với hắn.

"Chúc mừng Hoàng thượng đã tuyển được những mỹ nữ như hoa như ngọc." Tưởng Nhược Nam cười, nói.

Câu này Hoàng hậu cũng đã nói, Thục phi cũng đã nói, rất nhiều phi tần cũng đã nói, mà bọn họ khi nói câu ấy, mỗi người một vẻ, nhưng không hẹn mà cùng có chút ngấm ngầm ghen tức bên trong, hắn còn chê họ không đủ bao dung hiền thục. Nhưng lúc này, Tưởng Nhược Nam tươi cười vui vẻ rạng rỡ nói với hắn câu ấy, lời chúc mừng xuất phát tự tận đáy lòng kia lại khiến hắn thấy khó chịu.

Hắn thoáng sầm mặt xuống, khẽ hừ một tiếng: "Nếu nàng không được gả cho An Viễn Hầu thì hôm nay cũng đã là một trong số các tú nữ kia, cũng sẽ được sắc phong trở thành phi tần của trẫm. Hơn nữa, nhất định còn là người được sắc phong một vị trí cao nhất trong số họ!"

Tưởng Nhược Nam cúi đầu: "Hoàng thượng chẳng phải đã hứa sẽ không truy cứu thần phụ chuyện này nữa sao? Sao lại nói những lời như thế?"

Cảnh Tuyên Đế cũng không biết tại sao mình lại nói vậy. Trong lần ngự tuyển ba năm trước, hắn vô cùng hưng phấn. Những mỹ nhân đang chờ hắn tuyển chọn dưới kia khiến hắn vui sướng khôn cùng, hắn cũng rất chăm chú quan sát họ. Nhưng lần này, hắn chẳng có mấy tinh thần, không phải tú nữ lần này không đẹp, thậm chí có vài nàng nhan sắc còn hơn cả Thục phi, tuy vậy lại chẳng ai khiến mắt hắn sáng rực lên, cũng chẳng ai khiến hắn kích động hào hứng. Chỉ duy nhất có một người khiến hắn hứng thú, đó là một tú nữ mặc bộ y phục màu trắng như tuyết nhảy múa, hắn không nhìn khuôn mặt, không nhìn tư thế nhảy múa, thậm chí không chú ý tới cơ thể của tú nữ ấy, những gì hắn để ý chính là bộ y phục màu trắng kia, đột nhiên ma xui quỷ khiến, hắn đã giữ lại thẻ bài của nàng ta.

Sau khi giữ lại thẻ bài rồi hắn mới nhận ra nhan sắc tú nữ này chẳng mấy xuất chúng, Hoàng hậu còn tò mò nhìn hắn mấy lần.

"Nhược Lan..." Cảnh Tuyên Đế nhìn nàng, ánh mắt chăm chú, giọng nói dịu dàng. Thời gian này hắn thường xuyên nói với nàng như thế, khiến Tưởng Nhược Nam trong lòng thất kinh.

"Nàng hối hận rồi phải không?"

Một câu không đầu không cuối khiến Tưởng Nhược Nam chẳng hiểu gì, "Hối hận điều gì thưa Hoàng thượng?"

"Hối hận vì đã lấy An Viễn Hầu. Nghe nói nàng vẫn chưa chịu động phòng với hắn?" Cảnh Tuyên Đế nói tiếp.

Đang lúc này, Tưởng Sính Đình chạy ra từ một vạt rừng cạnh đấy. Cô ta biết lúc này nàng chuẩn bị ra khỏi cung, cũng biết chắc chắn nàng sẽ đi qua con đường này, vì vậy mới chọn đường tắt, hi vọng có thể đuổi kịp nàng. Chỗ này gần Trữ Tú cung nên cô ta rất thuộc đường thuộc lối.

Tưởng Sính Đình vừa ra khỏi vạt rừng thì thấy Tưởng Nhược Nam và Hoàng đế, đồng thời nghe được câu mà Hoàng đế hỏi Nhược Lan với giọng hết sức dịu dàng kia: "Nàng hối hận rồi phải không..."

Vô thức, Tưởng Sính Đình vội nấp vào sau một phiến đá.

Tưởng Nhược Nam cảm thấy lúc này mà nói chuyện đó với Hoàng đế thì thật là kỳ lạ, nên nàng ngẩng đầu đáp: "Hoàng thượng, đây là chuyện riêng của thần phụ."

"Trả lời trẫm, có phải nàng đã hối hận rồi không?" Cảnh Tuyên Đế rất cố chấp, giọng nói có sự uy nghiêm khiến nàng không thể không trả lời.

"Hoàng thượng, không còn sớm nữa, thần phụ xin cáo từ..." Tưởng Nhược Nam đột nhiên rất muốn rời khỏi đây.

Tưởng Sính Đình đứng cách đó không xa, vô cùng kinh ngạc, Tưởng Nhược Lan lại dám có thái độ như thế với Hoàng thượng? Hơn nữa thái độ của Hoàng thượng với cô ta cũng rất lạ, lại hỏi vợ của thần tử một câu như thế được sao?

Cô ta len lén thò đầu ra, liếc nhìn về phía hai người.

Tưởng Nhược Nam đi qua Cảnh Tuyên Đế, đột nhiên Cảnh Tuyên Đế giơ tay nắm lấy tay nàng. Tưởng Nhược Nam thất kinh quay đầu lại, vội vàng giẳng khỏi tay hắn: "Hoàng thượng, xin người đừng làm như thế!"

Tưởng Sình Đình nấp sau phiến đá kinh ngạc tới mức suýt kêu bật lên thành tiếng. Cô ta mở to mắt, sống chết bịt chặt miệng mình.

"Vậy nàng hãy trả lời trẫm đi!" Cảnh Tuyên Đế nhìn nàng, ánh mắt đắm đuối.

"Thần phụ không hối hận!" Ánh mắt của hắn khiến nàng hơi sợ, nên vô thức buộc miệng trả lời như thế.

"Vậy tại sao nàng còn chưa chịu động phòng?"

Tưởng Nhược Nam miễn cưỡng nở một nụ cười: "Đấy là chuyện trước kia, giờ thần phụ đã động phòng với An Viễn Hầu rồi."

Sắc mặt Cảnh Tuyên Đế sầm xuống, giọng nói cũng nặng hơn, lúc này hắn tỏ rõ khí thế của một bậc quân vương.

"Nhược Lan, đừng lừa dối trẫm, chuyện này trẫm có thể dễ dàng điều tra ra. Lẽ nào muốn trẫm gọi người đến kiểm tra thân thể nàng?"

Tưởng Nhược Nam ngẩng đầu nhìn hắn, nàng bất giác cao giọng: "Hoàng thượng, rốt cuộc người định làm gì? Tại sao người lại hỏi thần phụ những chuyện này? Mặc dù người là Hoàng thượng, nhưng cũng không có lý do gì để quản lý cả chuyện riêng tư của nhà người khác cả!" Nàng hít sâu mấy hơi, nhìn trái ngó phải, rồi lại hạ giọng nói tiếp: "Thần phụ xin cáo lui." Đoạn quay người bỏ đi.

Tưởng Sính Đình đứng ở bên kia rõ ràng là đang không dám tin vào tai mình nữa. Tưởng Nhược Lan lại dám nói những lời như thế với Hoàng thượng, điều khiến cô ta càng không dám tin nữa là, Hoàng thượng có vẻ như chẳng hề tức giận.

"Nàng tưởng ta rảnh rỗi không có việc gì làm chắc?" Cảnh Tuyên Đế hét lên sau lưng nàng, hắn rất buồn bực, nhưng chẳng thể phát tiết ra ngoài, "Ta muốn nói là, nếu nàng hối hận, ta có thể giúp nàng!"

"Ta?" Hoàng thượng khi nói với Tưởng Nhược Lan lại xưng hô là "ta" mà không phải "trẫm", họ... rốt cuộc họ có quan hệ gì? Tưởng Sính Đình càng nghe càng kinh hãi.

Tưởng Nhược Nam dừng bước, từ từ quay lại, đáp: "Giúp thần phụ? Hoàng thượng muốn giúp thần phụ việc gì?"

"Chẳng phải nàng từng nói muốn hủy hôn ư?" Cảnh Tuyên Đế bước gần lại phía nàng, hạ giọng, giọng điệu toát ra cảm giác rất thần bí, hắn nói từng từ từng chữ rõ ràng: "Trẫm có thể giúp nàng!"

Tưởng Nhược Nam ngẩn người, nhất thời không biết nói gì. Ly hôn, việc mà nàng từng nghĩ tới hàng nghìn hàng vạn lần, cho tới tận ngày hôm qua, nàng vẫn còn nghĩ đến khả năng của việc này, nhưng giờ nàng biết việc ấy thật sự không thể nữa. Không biết tại sao, trong lòng nàng không cảm thấy vui như nàng vẫn nghĩ.

Còn Tưởng Sính Đình lại bị những lời của Hoàng thượng làm cho kinh hãi tới toàn thân lạnh run.

Hôn sự của Tưởng Nhược Lan là do đích thân Hoàng thượng ban, đấy là thánh chỉ, cho dù có là Hoàng thượng cũng không thể dễ dàng hủy bỏ thánh chỉ như vậy! Những lời này mà để đám văn võ bá quan nghe thấy nhất định sẽ gây chuyện khiến Hoàng thượng không được yên.

Hoàng thượng biết rõ điều đó mà vẫn nói ra những lời như thế, rốt cuộc giữa họ có quan hệ gì?

Một suy nghĩ lập tức vụt lên khiến chân tay cô ta lạnh toát, toàn thân run rẩy, ngay sau đó cô ta nhận ra rằng mình đang nghe lén một chuyện vô cùng nguy hiểm.

Hai chân cô ta mềm nhũn, muốn len lén rời khỏi chỗ nấp, trong lòng hoang mang cực độ. Nhưng càng hoang mang càng dễ xảy ra sai sót, đột nhiên chân trái vừa cử động đã đạp lên một cành cây, khiến tiếng "cạch" vang lên khô khốc.

Sắc mặt Tưởng Sính Đình trắng nhợt, đồng thời cô ta nghe thấy tiếng hét của Cảnh Tuyên Đế: "Ai đang ở đó? Mau cút ra đây!"

Tưởng Sính Đình sợ tới mức toàn thân bất động, loạng choạng, ngã nhoài ra đất.

"Tưởng Sính Đình! Sao ngươi lại ở đây?" Tưởng Nhược Nam nhìn Tưởng Sính Đình đang nằm dưới đất sợ tới mức cơ thể không ngừng run rẩy, hỏi.

Tưởng Sính Đình chẳng còn tâm trạng đâu mà quan tâm tới Tưởng Nhược Nam nữa, hai mắt cô ta mở to nhìn Cảnh Tuyên Đế, trong ánh mắt ngập tràn sự sợ hãi. Cô ta run lẩy bẩy muốn bò dậy, nhưng tay chân không chịu sự điều khiển của bộ não nữa, cách nào cũng chẳng bò được lên, giống như con thú bị thương cố gắng lăn lộn dưới đất.

"Hoàng... thượng, Hoàng... Hoàng thượng, tiểu nữ chẳng... chẳng nghe thấy gì hết... không nghe thấy gì hết!" Nói rồi nước mắt cứ thế trào ra.

Cảnh Tuyên Đế nhìn cô ta, sắc mặt trầm xuống, ánh mắt thì sắc lẹm, "Người đâu!"

Hoàng công công mang theo mấy thái giám chạy lại. Cảnh Tuyên Đế nhìn lão hét lên: "Đồ nô tài vô dụng, chẳng phải bảo ngươi để ý xung quanh, sao vẫn lọt vào được một người?"

Hoàng công công liếc nhìn Tưởng Sính Đình đang run cầm cập dưới đất, sắc mặt lão trắng bệch, cộp một tiếng quỳ xuống, không ngừng dập đầu: "Bọn nô tài đứng cảnh giới trên đường, không nhìn thấy ai đi qua!"

Cảnh Tuyên Đế hít một hơi thật sâu: "Không nói tới chuyện này vội!" Hắn lạnh lùng nhìn Tưởng Sính Đình một cái, ánh mắt đầy sát khí: "Đưa cô ta ra!"

Tưởng Nhược Nam vẫn đứng bên cạnh quan sát tất cả, nhất thời có chút lo lắng, nghe Cảnh Tuyên Đế nói, lại nhìn hai thái giám lao tới thô lỗ kéo Tưởng Sính Đình lui ra. Tưởng Sính Đình gào khóc, xin tha mạng, Hoàng công công lại đi tới nhét giẻ vào mồm cô ta.

Tưởng Sính Đình giãy giụa, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, ánh mắt sợ hãi tuyệt vọng, nước mắt nước mũi nhòe nhoẹt.

Tưởng Nhược Nam thấy cô ta lúc này rồi mà vẫn còn nói được những lời vô sỉ như vậy, bất giác sắc mặt sầm xuống, "Các ngươi có ân nghĩa với ta? Trước kia ta còn nhỏ, không hiểu, lại tưởng cả nhà các ngươi quan tâm ta thật, đối với ta tốt thật, nhưng các ngươi cho rằng cả đời này ta sẽ không hiểu ra sao?"

Tưởng Sính Đình tức tới mức nghẹt thở, khẽ giật lùi lại phía sau một bước: "Ngươi nói vậy... là có ý gì, những lời không có lương tâm ấy, ngươi... ngươi cũng nói ra được sao?"

"Thế ư, là ta không có lương tâm ư?" Tưởng Nhược Nam ép sát một bước, hai mắt nhìn thẳng vào cô ta, nhả từng câu từng chữ, "Tưởng Sính Đình, khi ấy ngươi đưa chủ ý này ra có thật là vì muốn tốt cho ta không? Lẽ nào ngươi không biết làm như vậy rất nguy hiểm, lẽ nào ngươi không biết cho dù có thành công, An Viễn Hầu cũng sẽ không đối tốt với ta sao? Đương nhiên, ngươi chưa từng nghĩ cho hoàn cảnh mà ta sẽ rơi vào, ngươi chỉ nghĩ, chỉ cần ta không vào được cung, thì ngươi có thể vào cung! Còn ta sống hay chết, sau này ta sống thế nào, ngươi cần gì phải quan tâm!"

Sắc mặt Tưởng Sính Đình càng lúc càng trắng bệch, cô ta lắp ba lắp bắp phân bua: "Không... Không phải như thế, ngươi ngậm máu phun người! Khi đó ta muốn chia sẻ ưu phiền với ngươi, ta đâu có nghĩ được nhiều như thế!"

"Ngươi có thể không thừa nhận, giờ ngươi có thừa nhận hay không đã không còn quan trọng nữa! Nhưng, ngươi cần phải trả giá cho những gì mà ngươi đã làm, ngươi muốn vào cung, ta sẽ khiến ngươi không được toại nguyện!" Nói xong, Tưởng Nhược Nam muốn quay người bỏ đi.

Tưởng Sính Đình vội vội vàng vàng kéo nàng lại: "Không nói về những chuyện ấy thì nhà ta đối với ngươi cũng coi như có ơn dưỡng dục, vì vậy, ngươi cũng không thể đối xử với ta thế này được!"

Tưởng Nhược Nam quay đầu lại cười nhạt, "Nhà ngươi đã nuôi không ta ư? Hàng tháng triều đình đều phát bạc cho gia đình ngươi, tài sản của cha ta gia đình ngươi cũng có một phần. Các ngươi mặt không biến sắc nhận bạc nhận tiền, nhưng đã từng thật lòng quan tâm tới ta bao giờ chưa? Mẫu thân ngươi đã thật lòng dạy dỗ ta bao giờ chưa? Những chuyện đấy thôi cũng bỏ qua, dù sao ta cũng không phải người của nhà ngươi, các ngươi không tận tình với ta, ta có thể hiểu. Nhưng các ngươi lại bỉ ổi cướp không tài sản cha ta để lại, đây là ơn dưỡng dục của gia đình ngươi sao?"

Tưởng Sính Đình lo lắng buông tay, ánh mắt hoảng loạn: "Cái gì mà cướp không tài sản, chuyện không có, ngươi đừng nói bừa!"

"Điền thổ, trang viên, nhà cửa mà cha ta để lại đều có ghi chép, chỉ cần điều tra sẽ biết cha ta đã để lại không ít tài sản, rốt cuộc các ngươi đã bòn rút của ta bao nhiêu? Ngươi tưởng các ngươi có thể nuốt trôi được sao?"

"Ngươi..." Tưởng Sính Đình chẳng còn gì để nói. Khi đó cha mẹ cô ta dám làm như thế là vì ức hiếp Tưởng Nhược Lan ngu ngơ chẳng hiểu chuyện, nhưng không ngờ bây giờ chuyện gì nàng ta cũng biết.

"Không nói được gì nữa phải không?" Tưởng Nhược Nam trừng mắt lườm cô ta, "Không bao lâu nữa, thẻ bài của ngươi sẽ bị loại, bị đuổi ra khỏi cung. Sau khi về, hãy nói với cha mẹ ngươi, mau nhả những thứ không thuộc về họ ra, nếu không, đừng trách ta không nể mặt các người!" Nói xong quay người bỏ đi, không thèm quay đầu lại nữa.

Tưởng Sính Đình nhìn theo bóng nàng tức tối giậm chân, nhưng chẳng thể làm gì được.

Sau chuyện này, Tưởng Nhược Nam cho rằng việc Tưởng Sính Đình bị loại là việc chắc như đinh đóng cột, ngay cả đến bản thân Tưởng Sính Đình cũng nghĩ như thế. Mấy ngày tiếp theo cô ta chẳng có tâm trạng làm bất kỳ việc gì, chỉ đợi kết quả mà mình đã biết sẵn. Nhưng mấy ngày liền qua đi, chẳng có chút động tĩnh nào, thái độ của các nữ quan đối với cô ta vẫn như trước, khi sắp xếp lại phòng, cũng vẫn tính tên cô ta trong đó, không hề có bất kỳ điều gì khác thường, khiến Tưởng Sính Đình thấy rất lạ.

Người nữa cũng cảm thấy lạ là Tưởng Nhược Nam, sao Thái hậu vẫn chưa chịu gạt bỏ thẻ bài của Tưởng Sính Đình chứ? Lẽ nào chuyện trước đó xảy ra với nàng, bà không còn quan tâm nữa? Nhưng không giống thế, khi ấy nghe xong hình như Thái hậu đã rất giận mà.

Chuyện này nàng không tiện thăm dò từ phía Thái hậu, dù gì Thái hậu cũng đã biết, nên làm thế nào người tự có chủ kiến của mình, bản thân nàng nếu tỏ ra quá mức quan tâm thì sẽ lại càng khiến người nghi ngờ nàng có dụng tâm khác. Tưởng Nhược Nam quyết định không nghĩ đến chuyện ấy nữa, để mặc Thái hậu xử lý.

Cứ thế, cho tới trước hôm ngự tuyển chính thức, Tưởng Sính Đình mới hoàn toàn yên tâm, xem ra, Thái hậu đúng là không hề trách tội gì cô ta! Nghĩ thế, cô ta không kìm được mà cảm thấy đắc ý, chỉ cần hôm nay biểu hiện thật tốt trước mặt Hoàng thượng, được Hoàng thượng yêu thích thì sau này căn bản không cần phải nhìn sắc mặt Tưởng Nhược Lan nữa!

Buổi ngự tuyển lần này do Hoàng thượng, Hoàng hậu và Thái hậu đích thân lựa chọn. Bốn người một tổ, lần lượt bước lên trước Hoàng thượng giới thiệu về bản thân, thể hiện tài nghệ của mình, đồng thời trả lời những câu hỏi của Hoàng hậu, Hoàng thượng. Nếu Hoàng thượng thích, người sẽ rút thẻ bài, sau đó giữ lại trong cung thị sát, qua được vòng thị sát này mới được sắc phong, chính thức trở thành phi tần của Hậu cung, đón nhận sự sủng hạnh của Hoàng thượng. Đương nhiên cũng có những người chưa hết thời gian thị sát đã được Hoàng thượng sủng hạnh. Ba năm trước, Thục phi chính là người đó, ngay đêm ngự tuyển đã được Hoàng thượng sủng hạnh và sắc phong làm phi.

Tưởng Sính Đình và Lâm Đan Phượng cùng hai tú nữ khác trong cùng một tổ. Trong tổ này, Tưởng Sính Đình và Lâm Đan Phượng là hai người có nhan sắc nổi trội hơn cả. Ngày ngự tuyển, Tưởng Sính Đình tự dưng lại bị sốt cao, không thể tham dự được lần ngự tuyển này. Kết quả tổ của cô ta, vì vắng cô ta mà Lâm Đan Phượng đã hoàn toàn thu hút sự chú ý của Hoàng thượng, được Hoàng thượng giữ lại thẻ bài. Còn thẻ của Cận Yên Nhiên lại bị gạt ra ngoài, sau đó Tưởng Nhược Nam mới biết, thì ra Ninh Vương ngắm trúng Yên Nhiên nên đã sớm cầu xin Hoàng đế ban cho nàng ấy. Ninh Vương là đệ đệ cùng cha khác mẹ với Cảnh Tuyên Đế nhưng vốn có quan hệ rất tốt với hắn, Cảnh Tuyên Đế đương nhiên không tiếc gì đệ đệ một mỹ nữ.

Tưởng Nhược Nam nghe tin Tưởng Sính Đình bị bệnh không thể tham gia ngự tuyển, ban đầu nàng còn tưởng Thái hậu hành động, nhưng sau hôm ngự tuyển, Thái hậu lại cười nói với nàng: "Xem ra đường muội này của con chắc chắn phải gặp kiếp nạn ấy, cũng tốt, đỡ cho ta phải bận tâm." Vẻ mặt Thái hậu khi nói thần thần bí bí, chẳng rõ ràng, nhưng có thể khẳng định là, việc Tưởng Sính Đình bị ốm không liên quan tới Thái hậu. Hơn nữa hình nhưThái hậu còn có dự định nào đó phía sau, Tưởng Nhược Nam không hỏi, lặng lẽ đợi xem sự việc tiến triển thế nào.

Không lâu sau, Cận Yên Nhiên chính thức được chỉ hôn cho Ninh Vương, phong làm Vương phi. Sau khi có sắc phong, cũng là lúc Yên Nhiên rời cung.

Hôm ấy, Tưởng Nhược Nam đến Trữ Tú cung từ biệt Cận Yên Nhiên, khi trở ra có ngang qua phòng của Tưởng Sính Đình, đột nhiên nghe thấy bên trong tiếng cô ta gào thét.

"Nhất định là ngươi, buổi tối trước hôm ngự tuyển, nhất định là ngươi đã gạt chăn của ta xuống, rồi lại mở cửa sổ ở mé giường của ta ra, khiến ta bị cảm lạnh không thể tham gia ngự tuyển, để ngươi có thể thu hút được sự chú ý của Hoàng thượng!"

Một giọng nói khác, dịu dàng nhỏ nhẹ, vô cùng dễ nghe vang lên, Tưởng Nhược Nam nhận ngay ra đây là giọng của Lâm Đan Phượng. Nhưng lúc này, giọng nói ấy lại hết sức lạnh lùng.

"Tỷ tỷ có chứng cứ không, không có chứng cứ thì đừng nói bừa, cẩn thận lại chuốc thêm phiền phức cho mình."

"Không cần chứng cứ ta cũng biết là ngươi, Tú Hà nói với ta rằng buổi tối thấy ngươi dậy đi đến bên giường của ta!" Tú Hà đương nhiên cũng là một tú nữ khác trong phòng.

"Cô ta nói vậy là tỷ tỷ tin ngay, thế nếu muội nói muội nhìn thấy cô ta dậy thì sao? Tỷ cũng chạy tới trước mặt cô ta mà gây sự vô cớ ư?"

Tưởng Sính Đình hình như vô cùng tức giận, giọng nói cũng bắt đầu run lên, "Ngươi hãy cứ đợi đấy, ta sẽ nói với đường tỷ của ta bẩm báo lại Thái hậu và Hoàng hậu, để họ biết rằng ngươi là một đứa con gái nham hiểm!"

Lâm Đan Phượng cười cười, "Tưởng tiểu thư, nếu đường tỷ của tiểu thư thật sự chịu giúp, thì tiểu thư có cần phải ở đây nhe nanh múa vuốt với ta không? Nếu đường tỷ nhà tiểu thư quan tâm tới tiểu thư thì cứ bảo đường tỷ tới gặp Thái hậu nói một tiếng là xong, lập tức sẽ được sắc phong, hà tất phải khổ sở ở đây gây phiền phức cho ta?"

Ngay sau đó là tiếng bước chân, hình như có ai đó định ra khỏi phòng, Tưởng Nhược Nam vội vàng nấp sang một bên. Không lâu sau, Lâm Đan Phượng đẩy cửa bước ra.

Trong phòng vang lên tiếng khóc lóc của Tưởng Sính Đình cùng tiếng đồ đạc bị ném xuống đất.

Tưởng Nhược Nam bước vào phòng, nàng tức giận hét lên với cô ta: "Đang ở trong cung, ngươi đừng làm nhà họ Tưởng mất mặt thêm nữa!"

Mặc dù nàng rất không muốn thừa nhận những người họ hàng này, nhưng trong mắt mọi người, Tưởng Sính Đình chính là họ hàng của nàng.

Tưởng Sính Đình đang tức giận, đâu còn hơi sức mà để ý tới nàng, chỉ tiếp tục đập phá đồ đạc.

Tưởng Nhược Nam cười nhạt: "Đập đi, tiếp tục đập đi, để tất cả mọi người đều biết thì ra Tưởng Sính Đình là một cô gái không được giáo dục. Giờ cùng lắm ngươi mới chỉ bị gạt thẻ bài, nhưng nếu những lời đồn đại này truyền ra ngoài, thì liệu sau này có ai dám tới hỏi ngươi làm vợ nữa không?" Nói xong, nàng lườm cô ta một cái, quay người bỏ đi.

Tưởng Sính Đình ngẩn người, dừng động tác trên tay lại, nằm bò ra giường mà khóc lóc thảm thiết, khóc một hồi, đột nhiên ngẩng phắt đầu lên.

Giờ chỉ mình Tưởng Nhược Lan mới có thể cứu cô ta thôi, chỉ cần một câu của Tưởng Nhược Lan, cô ta lập tức sẽ được giữ lại. Cô ta phải tới cầu xin tỷ tỷ, biết đâu khi cô ta tới cầu xin, nhận sai, tỷ tỷ sẽ giúp, dù gì trước kia cô ta cũng đã từng thân thiết với tỷ tỷ mà!

Nghĩ tới đây, cô ta vội vàng lau nước mắt trên mặt, chạy đuổi theo Tưởng Nhược Nam.

Ra khỏi Trữ Tú cung, nàng đi thẳng tới cửa cung. Khi đi đến một rừng giả thạch, Cảnh Tuyên Đế bỗng dưng xuất hiện sau một tảng đá.

Tưởng Nhược Nam thực sự thấy rất lạ, tại sao lần nào Cảnh Tuyên Đế cũng đứng đợi nàng ở phía trước, cứ như hắn nắm rất rõ lịch trình của nàng vậy. Trước kia nàng còn tưởng là trùng hợp, nhưng đâu thể lần nào cũng trùng hợp thế này?

Tưởng Nhược Nam đi qua hành lễ với hắn.

"Chúc mừng Hoàng thượng đã tuyển được những mỹ nữ như hoa như ngọc." Tưởng Nhược Nam cười, nói.

Câu này Hoàng hậu cũng đã nói, Thục phi cũng đã nói, rất nhiều phi tần cũng đã nói, mà bọn họ khi nói câu ấy, mỗi người một vẻ, nhưng không hẹn mà cùng có chút ngấm ngầm ghen tức bên trong, hắn còn chê họ không đủ bao dung hiền thục. Nhưng lúc này, Tưởng Nhược Nam tươi cười vui vẻ rạng rỡ nói với hắn câu ấy, lời chúc mừng xuất phát tự tận đáy lòng kia lại khiến hắn thấy khó chịu.

Hắn thoáng sầm mặt xuống, khẽ hừ một tiếng: "Nếu nàng không được gả cho An Viễn Hầu thì hôm nay cũng đã là một trong số các tú nữ kia, cũng sẽ được sắc phong trở thành phi tần của trẫm. Hơn nữa, nhất định còn là người được sắc phong một vị trí cao nhất trong số họ!"

Tưởng Nhược Nam cúi đầu: "Hoàng thượng chẳng phải đã hứa sẽ không truy cứu thần phụ chuyện này nữa sao? Sao lại nói những lời như thế?"

Cảnh Tuyên Đế cũng không biết tại sao mình lại nói vậy. Trong lần ngự tuyển ba năm trước, hắn vô cùng hưng phấn. Những mỹ nhân đang chờ hắn tuyển chọn dưới kia khiến hắn vui sướng khôn cùng, hắn cũng rất chăm chú quan sát họ. Nhưng lần này, hắn chẳng có mấy tinh thần, không phải tú nữ lần này không đẹp, thậm chí có vài nàng nhan sắc còn hơn cả Thục phi, tuy vậy lại chẳng ai khiến mắt hắn sáng rực lên,

cũng chẳng ai khiến hắn kích động hào hứng. Chỉ duy nhất có một người khiến hắn hứng thú, đó là một tú nữ mặc bộ y phục màu trắng như tuyết nhảy múa, hắn không nhìn khuôn mặt, không nhìn tư thế nhảy múa, thậm chí không chú ý tới cơ thể của tú nữ ấy, những gì hắn để ý chính là bộ y phục màu trắng kia, đột nhiên ma xui quỷ khiến, hắn đã giữ lại thẻ bài của nàng ta.

Sau khi giữ lại thẻ bài rồi hắn mới nhận ra nhan sắc tú nữ này chẳng mấy xuất chúng, Hoàng hậu còn tò mò nhìn hắn mấy lần.

"Nhược Lan..." Cảnh Tuyên Đế nhìn nàng, ánh mắt chăm chú, giọng nói dịu dàng. Thời gian này hắn thường xuyên nói với nàng như thế, khiến Tưởng Nhược Nam trong lòng thất kinh.

"Nàng hối hận rồi phải không?"

Một câu không đầu không cuối khiến Tưởng Nhược Nam chẳng hiểu gì, "Hối hận điều gì thưa Hoàng thượng?"

"Hối hận vì đã lấy An Viễn Hầu. Nghe nói nàng vẫn chưa chịu động phòng với hắn?" Cảnh Tuyên Đế nói tiếp.

Đang lúc này, Tưởng Sính Đình chạy ra từ một vạt rừng cạnh đấy. Cô ta biết lúc này nàng chuẩn bị ra khỏi cung, cũng biết chắc chắn nàng sẽ đi qua con đường này, vì vậy mới chọn đường tắt, hi vọng có thể đuổi kịp nàng. Chỗ này gần Trữ Tú cung nên cô ta rất thuộc đường thuộc lối.

Tưởng Sính Đình vừa ra khỏi vạt rừng thì thấy Tưởng Nhược Nam và Hoàng đế, đồng thời nghe được câu mà Hoàng đế hỏi Nhược Lan với giọng hết sức dịu dàng kia: "Nàng hối hận rồi phải không..."

Vô thức, Tưởng Sính Đình vội nấp vào sau một phiến đá.

Tưởng Nhược Nam cảm thấy lúc này mà nói chuyện đó với Hoàng đế thì thật là kỳ lạ, nên nàng ngẩng đầu đáp: "Hoàng thượng, đây là chuyện riêng của thần phụ."

"Trả lời trẫm, có phải nàng đã hối hận rồi không?" Cảnh Tuyên Đế rất cố chấp, giọng nói có sự uy nghiêm khiến nàng không thể không trả lời.

"Hoàng thượng, không còn sớm nữa, thần phụ xin cáo từ..." Tưởng Nhược Nam đột nhiên rất muốn rời khỏi đây.

Tưởng Sính Đình đứng cách đó không xa, vô cùng kinh ngạc, Tưởng Nhược Lan lại dám có thái độ như thế với Hoàng thượng? Hơn nữa thái độ của Hoàng thượng với cô ta cũng rất lạ, lại hỏi vợ của thần tử một câu như thế được sao?

Cô ta len lén thò đầu ra, liếc nhìn về phía hai người.

Tưởng Nhược Nam đi qua Cảnh Tuyên Đế, đột nhiên Cảnh Tuyên Đế giơ tay nắm lấy tay nàng. Tưởng Nhược Nam thất kinh quay đầu lại, vội vàng giẳng khỏi tay hắn: "Hoàng thượng, xin người đừng làm như thế!"

Tưởng Sình Đình nấp sau phiến đá kinh ngạc tới mức suýt kêu bật lên thành tiếng. Cô ta mở to mắt, sống chết bịt chặt miệng mình.

"Vậy nàng hãy trả lời trẫm đi!" Cảnh Tuyên Đế nhìn nàng, ánh mắt đắm đuối.

"Thần phụ không hối hận!" Ánh mắt của hắn khiến nàng hơi sợ, nên vô thức buộc miệng trả lời như thế.

"Vậy tại sao nàng còn chưa chịu động phòng?"

Tưởng Nhược Nam miễn cưỡng nở một nụ cười: "Đấy là chuyện trước kia, giờ thần phụ đã động phòng với An Viễn Hầu rồi."

Sắc mặt Cảnh Tuyên Đế sầm xuống, giọng nói cũng nặng hơn, lúc này hắn tỏ rõ khí thế của một bậc quân vương.

"Nhược Lan, đừng lừa dối trẫm, chuyện này trẫm có thể dễ dàng điều tra ra. Lẽ nào muốn trẫm gọi người đến kiểm tra thân thể nàng?"

Tưởng Nhược Nam ngẩng đầu nhìn hắn, nàng bất giác cao giọng: "Hoàng thượng, rốt cuộc người định làm gì? Tại sao người lại hỏi thần phụ những chuyện này? Mặc dù người là Hoàng thượng, nhưng cũng không có lý do gì để quản lý cả chuyện riêng tư của nhà người khác cả!" Nàng hít sâu mấy hơi, nhìn trái ngó phải, rồi lại hạ giọng nói tiếp: "Thần phụ xin cáo lui." Đoạn quay người bỏ đi.

Tưởng Sính Đình đứng ở bên kia rõ ràng là đang không dám tin vào tai mình nữa. Tưởng Nhược Lan lại dám nói những lời như thế với Hoàng thượng, điều khiến cô ta càng không dám tin nữa là, Hoàng thượng có vẻ như chẳng hề tức giận.

"Nàng tưởng ta rảnh rỗi không có việc gì làm chắc?" Cảnh Tuyên Đế hét lên sau lưng nàng, hắn rất buồn bực, nhưng chẳng thể phát tiết ra ngoài, "Ta muốn nói là, nếu nàng hối hận, ta có thể giúp nàng!"

"Ta?" Hoàng thượng khi nói với Tưởng Nhược Lan lại xưng hô là "ta" mà không phải "trẫm", họ... rốt cuộc họ có quan hệ gì? Tưởng Sính Đình càng nghe càng kinh hãi.

Tưởng Nhược Nam dừng bước, từ từ quay lại, đáp: "Giúp thần phụ? Hoàng thượng muốn giúp thần phụ việc gì?"

"Chẳng phải nàng từng nói muốn hủy hôn ư?" Cảnh Tuyên Đế bước gần lại phía nàng, hạ giọng, giọng điệu toát ra cảm giác rất thần bí, hắn nói từng từ từng chữ rõ ràng: "Trẫm có thể giúp nàng!"

Tưởng Nhược Nam ngẩn người, nhất thời không biết nói gì. Ly hôn, việc mà nàng từng nghĩ tới hàng nghìn hàng vạn lần, cho tới tận ngày hôm qua, nàng vẫn còn nghĩ đến khả năng của việc này, nhưng giờ nàng biết việc ấy thật sự không thể nữa. Không biết tại sao, trong lòng nàng không cảm thấy vui như nàng vẫn nghĩ.

Còn Tưởng Sính Đình lại bị những lời của Hoàng thượng làm cho kinh hãi tới toàn thân lạnh run.

Hôn sự của Tưởng Nhược Lan là do đích thân Hoàng thượng ban, đấy là thánh chỉ, cho dù có là Hoàng thượng cũng không thể dễ dàng hủy bỏ thánh chỉ như vậy! Những lời này mà để đám văn võ bá quan nghe thấy nhất định sẽ gây chuyện khiến Hoàng thượng không được yên.

Hoàng thượng biết rõ điều đó mà vẫn nói ra những lời như thế, rốt cuộc giữa họ có quan hệ gì?

Một suy nghĩ lập tức vụt lên khiến chân tay cô ta lạnh toát, toàn thân run rẩy, ngay sau đó cô ta nhận ra rằng mình đang nghe lén một chuyện vô cùng nguy hiểm.

Hai chân cô ta mềm nhũn, muốn len lén rời khỏi chỗ nấp, trong lòng hoang mang cực độ. Nhưng càng hoang mang càng dễ xảy ra sai sót, đột nhiên chân trái vừa cử động đã đạp lên một cành cây, khiến tiếng "cạch" vang lên khô khốc.

Sắc mặt Tưởng Sính Đình trắng nhợt, đồng thời cô ta nghe thấy tiếng hét của Cảnh Tuyên Đế: "Ai đang ở đó? Mau cút ra đây!"

Tưởng Sính Đình sợ tới mức toàn thân bất động, loạng choạng, ngã nhoài ra đất.

"Tưởng Sính Đình! Sao ngươi lại ở đây?" Tưởng Nhược Nam nhìn Tưởng Sính Đình đang nằm dưới đất sợ tới mức cơ thể không ngừng run rẩy, hỏi.

Tưởng Sính Đình chẳng còn tâm trạng đâu mà quan tâm tới Tưởng Nhược Nam nữa, hai mắt cô ta mở to nhìn Cảnh Tuyên Đế, trong ánh mắt ngập tràn sự sợ hãi. Cô ta run lẩy bẩy muốn bò dậy, nhưng tay chân không chịu sự điều khiển của bộ não nữa, cách nào cũng chẳng bò được lên, giống như con thú bị thương cố gắng lăn lộn dưới đất.

"Hoàng... thượng, Hoàng... Hoàng thượng, tiểu nữ chẳng... chẳng nghe thấy gì hết... không nghe thấy gì hết!" Nói rồi nước mắt cứ thế trào ra.

Cảnh Tuyên Đế nhìn cô ta, sắc mặt trầm xuống, ánh mắt thì sắc lẹm, "Người đâu!"

Hoàng công công mang theo mấy thái giám chạy lại. Cảnh Tuyên Đế nhìn lão hét lên: "Đồ nô tài vô dụng, chẳng phải bảo ngươi để ý xung quanh, sao vẫn lọt vào được một người?"

Hoàng công công liếc nhìn Tưởng Sính Đình đang run cầm cập dưới đất, sắc mặt lão trắng bệch, cộp một tiếng quỳ xuống, không ngừng dập đầu: "Bọn nô tài đứng cảnh giới trên đường, không nhìn thấy ai đi qua!"

Cảnh Tuyên Đế hít một hơi thật sâu: "Không nói tới chuyện này vội!" Hắn lạnh lùng nhìn Tưởng Sính Đình một cái, ánh mắt đầy sát khí: "Đưa cô ta ra!"

Tưởng Nhược Nam vẫn đứng bên cạnh quan sát tất cả, nhất thời có chút lo lắng, nghe Cảnh Tuyên Đế nói, lại nhìn hai thái giám lao tới thô lỗ kéo Tưởng Sính Đình lui ra. Tưởng Sính Đình gào khóc, xin tha mạng, Hoàng công công lại đi tới nhét giẻ vào mồm cô ta.

Tưởng Sính Đình giãy giụa, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, ánh mắt sợ hãi tuyệt vọng, nước mắt nước mũi nhòe nhoẹt.

HOÀN TẬP 2

97. Chương 97

Tập 3

Khu giả sơn xung quanh tĩnh mịch, chỉ nghe thấy tiếng Hoàng công công quát đám thái giám mau bịt miệng Tưởng Sính Đình lại và những tiếng "ưm ưm" phát ra từ cái miệng đã bị nhét giẻ của cô ta.

Còn Cảnh Tuyên Đế đứng cạnh Tưởng Nhược Nam, lại trầm mặc tới đáng sợ.

Tưởng Sính Đình ra sức chống chọi, hai chân không ngừng giãy giụa, hai thái giám túm chặt lấy cô ta, chẳng buồn quan tâm nhiều mà xềnh xệch kéo đi. Dường như trong mắt họ, Tưởng Sính Đình không còn là con người nữa, đó chỉ là một thứ đồ vật vô giá trị.

Tưởng Sính Đình thấy giằng co không hiệu quả, cuối cùng bèn đưa mắt về phía Tưởng Nhược Nam. Cô ta mở to mắt, nhìn nàng chằm chằm, lắc đầu, nước mắt lã chã rơi xuống, không ngừng nức nở nghẹn ngào, ánh mắt bộ dạng đều thể hiện sự cầu khẩn.

Tưởng Nhược Nam bị ánh mắt ấy làm cho giật cả mình, sắc mặt nàng nhợt đi, quay đầu lại nhìn Cảnh Tuyên Đế: "Hoàng thượng, người định đưa cô ta đi đâu?"

Cảnh Tuyên Đế chắp tay sau lưng, vẻ mặt vô cảm nhìn Tưởng Sính Đình đang giãy giụa, điềm đạm đáp: "Nhược Lan, có nhớ tới những lời mà ta từng nói với nàng không?"

Hắn quay đầu lại nhìn nàng, sắc mặt lạnh lẽo, toàn thân toát ra vẻ nguy hiểm: "Kẻ nào nhìn thấy ta giết kẻ ấy diệt khẩu! Cô ta đã thấy cái không nên thấy, nghe điều không nên nghe, chẳng có lý do gì để sống tiếp cả!"

"Diệt… diệt khẩu…" Sắc mặt Tưởng Nhược Nam càng trắng bệch. Từ ngày đầu tiên xuyên không về đây, nàng đã biết chốn này là một thế giới lạnh lùng không giống với thời hiện đại. Nơi này, quyền lực của Hoàng đế là tối cao, vô nhân quyền, pháp chế yếu, lúc nào cũng có thể mang họa sát thân. Nhưng từ xưa tới nay, mặc dù gặp khá nhiều trắc trở, thần chết vẫn chưa tìm tới nàng.

Hiện tại, sắp có một người vì nàng mà mất mạng, nàng đã ngửi thấy mùi máu tanh thoang thoảng rồi! Tuy rất ghét Tưởng Sính Đình, chỉ một khắc trước, nàng còn đang tính xem làm cách nào để cô ta bị đuổi ra khỏi cung, còn đang vui sướng trước sự xui xẻo của cô ta, nhưng điều đó không có nghĩa là nàng có thể đứng nhìn cô ta chết!

Hơn nữa, nguyên nhân lại chỉ là đã nhìn thấy nàng và Cảnh Tuyên Đế đứng với nhau, chính bởi vậy… Nàng sao có thể bình tĩnh đứng nhìn cô ta bị diệt khẩu?

"Khoan đã." Tưởng Nhược Nam buột miệng kêu lên. Hoàng Quý nghe thấy, ngẩng đầu nhìn Cảnh Tuyên Đế, thấy hắn không có động tĩnh gì nên im lặng, hai thái giám kia vẫn tiếp tục làm việc.

Tưởng Nhược Nam quay người nhìn Cảnh Tuyên Đế: "Hoàng thượng, cô ấy là đường muội của thần phụ, nhất định là cô ấy tới tìm thần phụ chứ không phải cố ý nghe lén. Lẽ nào chỉ vì như thế mà Hoàng thượng muốn giết cô ấy?"

Cảnh Tuyên Đế giơ tay lên, Hoàng Quý vội vàng bảo hai thái giám dừng tay. Hai thái giám buông Tưởng Sính Đình ra, cô ta lập tức ngã nhào xuống đất, rồi lại cố gắng bò dậy, quỳ xuống, nức nở nghẹn ngào, dập đầu liên tục, không lâu sau trán bắt đầu rỉ máu.

Cảnh Tuyên Đế chẳng thèm liếc cô ta lấy một cái, hắn sầm mặt lại nói với Tưởng Nhược Nam: "Nhược Lan, nàng có biết những lời chúng ta vừa nói nếu bị truyền ra ngoài thì sẽ có hậu quả thế nào không? Nàng sẽ bị chụp lên người tội danh không giữ đạo làm vợ, cho dù không chết cũng sẽ bị ép xuất gia, cả đời này đừng mong hoàn tục!"

"Nhưng rõ ràng chúng ta không…" Tưởng Nhược Nam lẩm bẩm, mặc dù nói thế nhưng trong lòng nàng hiểu, ở thời đại mà thân phận của người phụ nữ thấp kém hơn tất thảy này, cho dù chỉ là những chuyện vu vơ đồn thổi cũng khiến danh dự của người ấy bị nhuốm bẩn. Cho dù nàng có chứng minh được sự trong sạch của bản thân, nhưng chỉ dựa vào những lời Hoàng thượng thốt ra, rằng sẽ giúp nàng ly hôn, đã khiến nàng trăm miệng khó biện giải. Người phụ nữ đã có chồng mà còn qua lại với người đàn ông khác, hơn nữa đối tượng lại là Hoàng thượng, đủ để văn võ bá quan trong triều kích động.

Tưởng Sính Đình quỳ dưới đất nghe tới đây chẳng thiết gì nữa, giật phắt miếng vải nhét trong miệng, bò về phía Hoàng đế mà gào khóc: "Hoàng thượng, tiểu nữ… tiểu nữ sẽ không nói một lời nào đâu, tiểu nữ không nhìn thấy gì cả, không nghe thấy gì cả, tiểu nữ sẽ không nói gì hết! Hoàng thượng, xin hãy tha cho cái mạng nhỏ này của tiểu nữ, hãy nể mặt đường tỷ, xin hãy tha mạng cho tiểu nữ!"

Cảnh Tuyên Đế nghe thế sắc mặt càng thêm nham hiểm: "Tại sao trẫm phải nể mặt đường tỷ ngươi mà tha cho ngươi! Ai cũng biết kẻ sắp chết luôn hứa bừa để giữ mạng sống. Giữ lại cái mạng của ngươi, không chừng tới ngày nào đó ngươi lại gây họa!" Dứt lời bèn khoát tay: "Hoàng Quý, còn không mau lôi ra!"

"Hoàng thượng, xin tha mạng! Hoàng thượng, tiểu nữ sẽ không nói gì cả!" Tưởng Sính Đình vừa khóc vừa gào, thấy Cảnh Tuyên Đế không có phản ứng gì lại nhìn sang Tưởng Nhược Nam, nước mắt nước mũi tèm lem, "Đường tỷ, đường tỷ, xin hãy cứu mạng! Dù thế nào chúng ta cũng đều là tỷ muội thân thích, cho dù trong lòng tỷ có oán hận gia đình muội thì tỷ cũng đã lớn lên ở đó. Đường tỷ, chúng ta đã cùng nhau lớn lên, cùng nhau vui đùa, có đồ gì ngon muội cũng để dành cho tỷ một phần! Đường tỷ, hãy cứu muội…"

"Hoàng Quý, ngươi chết rồi hả? Còn không mau bịt miệng ả cho ta!" Cảnh Tuyên Đế tức giận hét lên.

Hoàng Quý vội nhét giẻ vào miệng cô ta, các thái giám lại lôi cô ta đi. Tưởng Sính Đình sống chết lắc đầu, hai tay khua loạn, hai chân đá đạp, giày cũng văng mất từ lâu, tất trên chân thì rách bươm, máu rỉ ra. Hoàng Quý sợ Hoàng thượng không đủ kiên nhẫn để nhìn cảnh ấy, vội vàng chạy đến đánh ngất cô ta. Tưởng Sính Đình gục đầu, không còn gào khóc nữa, tay chân kéo lê trên đất, để lại hai vệt máu.

"Nhược Lan, nàng không cần phải lo lắng, đường muội của nàng không thận trọng bị ngã xuống nước chết đuối, đến khi ấy ta sẽ truy phong cho cô ta làm phi, hậu táng cô ta. Như vậy, cô ta chết cũng không quá thiệt thòi. Nàng không cần phải bất an vì chuyện này!" Cảnh Tuyên Đế thản nhiên, giống như đang nói chuyện thời tiết bữa nay vậy thôi.

Tưởng Nhược Nam nhìn Cảnh Tuyên Đế, rồi lại nhìn Tưởng Sính Đình đã ngất đi kia. Như thế này nàng có thể thật sự yên tâm hay sao, thật sự có thể lừa mình gạt người mà nói rằng đó là do bản thân cô ta xui xẻo, chẳng liên quan gì tới nàng? Không thể, nàng không máu lạnh được như thế. Nếu không làm gì mà để mặc chuyện này xảy ra thì cả đời nàng sẽ không bao giờ quên được ánh mắt hoảng sợ tuyệt vọng kia, cả đời sẽ không quên được hai vệt máu kéo lê trên đất ấy.

Tưởng Nhược Nam lao lên trước, đẩy hai thái giám ra, rồi giằng Tưởng Sính Đình từ tay họ.

"Nàng đang làm gì thế?" Cảnh Tuyên Đế khẽ gầm lên sau lưng nàng.

Tưởng Nhược Nam đỡ Tưởng Sính Đình nằm xuống, quay người lại, quỳ trước mặt Cảnh Tuyên Đế: "Hoàng thượng, thần phụ cầu xin người hãy tha cho đường muội! Thần phụ đảm bảo, đường muội tuyệt đối không tiết lộ dù chỉ một lời, tuyệt đối không làm tổn hại đến sự uy nghiêm của người. Hoàng thượng nhìn xem giờ đường muội đã sợ tới mức này rồi, sao còn có gan làm mấy việc đó nữa!"

Cảnh Tuyên Đế cúi đầu nhìn nàng: "Nhược Lan, nàng tưởng ta sợ cô ta sẽ làm gì ta sao? Trẫm là thiên tử, văn võ bá quan cùng lắm cũng chỉ có thể khiển trách trẫm vài câu, làm gì được trẫm chứ? Người phải

hứng chịu mọi búa rìu chỉ trích chính là nàng. Vừa rồi ta đã nói, nàng không chết cũng bị ép phải xuất gia. Chuyện bung ra, trẫm không thể bỏ mặc thể diện Hoàng gia để bảo vệ nàng được!"

"Nếu đã như vậy, tại sao Hoàng thượng phải làm thế?" Tưởng Nhược Nam ngẩng đầu nhìn hắn, đột nhiên hét lên.

Hoàng Quý đứng phía sau chỉ tay, đanh giọng: "To gan, dám vô lễ với Hoàng thượng!"

Cảnh Tuyên Đế siết chặt nắm tay, nghiêm mặt quát Hoàng Quý: "Hỗn xược! Mau cút đi cho trẫm!"

Hoàng Quý cúi đầu, vội vàng mang theo đám thái giám rời đi.

Bàn tay nắm chặt của Cảnh Tuyên Đế nới lỏng, hắn cúi đầu nhìn nàng, trầm giọng: "Chuyện này nàng đừng quản nữa, lui ra đi."

Tưởng Nhược Nam vẫn quỳ nguyên dưới đất, nàng giơ tay ra, chỉ vào Tưởng Sính Đình ở sau mình: "Hoàng thượng, đường muội mới mười lăm tuổi, tại sao lại muốn một cô gái còn trẻ như thế phải lấy tính mạng của mình ra trả giá cho sai lầm của người?"

"Sai lầm của trẫm?" Cảnh Tuyên Đế mím chặt môi, lửa giận bừng bừng trong mắt.

Tưởng Nhược Nam làm như không nhìn thấy, nàng từ từ đứng dậy, bình tĩnh nhìn hắn, hai mắt đỏ hoe: "Lẽ nào không phải ư? Nếu không phải Hoàng thượng hết lần này tới lần khác có những hành động vượt khuôn phép với thần phụ thì đường muội có bắt gặp cảnh ấy không? Sao đường muội có thể bị Hoàng thượng giết người diệt khẩu? Lần này là đường muội của thần phụ, lần sau, lần sau sẽ là ai đây? Nếu Hoàng thượng không dừng những hành động ấy lại, cuối cùng rồi cũng sẽ có người phát hiện ra! Hoàng thượng định giết thêm bao nhiêu người? Tại sao thần phụ phải gánh chịu những chuyện này cùng Hoàng thượng? Xin người đừng bao giờ tới tìm thần phụ, cũng đừng bao giờ hỏi thăm chuyện của thần phụ nữa. Lần này, mong Hoàng thượng hãy tha cho đường muội, đường muội sẽ không dám nói lời nào đâu!"

Cảnh Tuyên Đế chỉ vào Tưởng Nhược Nam đang quỳ dưới đất: "Nàng nhất thời mềm lòng mà tha cho cô ta, cho dù cô ta không dám mở miệng, nhưng ngày nào đó cô ta uống say hoặc nói mơ, những lúc như thế, rất có thể cô ta sẽ tiết lộ chuyện này. Khi ấy nàng sẽ phải trả giá cho sự nhân từ của mình hôm nay!"

"Hoàng thượng, đây là một mạng người. Cho dù thế nào thì tội của cô ấy cũng không đến mức phải chết, càng không thể chết chỉ vì muốn đảm bảo sự an toàn cho thần phụ. Hoàng thượng, hãy cứ coi như thần phụ mềm lòng đi, kết quả ra sao cũng là chuyện của thần phụ. Nếu thật sự có ngày như người nói, thì kẻ tạo ra bi kịch cho thần phụ tuyệt đối không phải là cô ấy!"

"Nàng..." Cảnh Tuyên Đế trừng mắt, gân xanh trên trán nổi lên.

Tưởng Nhược Nam thất kinh, cảm thấy mình đã quá kích động, nói năng thiếu thận trọng. Nhưng nghĩ đến việc hắn biết rõ hậu quả mà vẫn phớt lờ, hết lần này tới lần khác tìm nàng gây phiền phức, nàng cũng chẳng quản nổi cái miệng của mình nữa.

"Hoàng thượng, thần phụ không thể ngăn được quyết định của người. Nếu Hoàng thượng nhất định muốn dùng tính mạng của đường muội hòng lấp liếm sai lầm của mình, thần phụ cũng chẳng còn cách nào..."

"Nhưng trong lòng nàng sẽ coi thường ta, sẽ hận ta, đúng không?" Cảnh Tuyên Đế lạnh lùng.

Tưởng Nhược Nam cúi đầu: "Thần phụ không dám."

Cảnh Tuyên Đế quay đầu đi, khẽ hừ một tiếng, "Miệng thì nàng nói là không dám, nhưng trong lòng chắc chắn nghĩ như thế."

Tưởng Nhược Nam cúi đầu thấp hơn, không tiếp lời.

Cảnh Tuyên Đế lại hừ thêm một tiếng, "Nàng lui trước đi."

Tưởng Nhược Nam quay lại nhìn Tưởng Sính Đình một cái rồi hành lễ với Cảnh Tuyên Đế, lui xuống.

Những gì có thể làm nàng đã làm cả rồi, Tưởng Sính Đình chết hay sống, đành trông cậy vào quyết định của Cảnh Tuyên Đế thôi.

Tưởng Nhược Nam đi rồi, Cảnh Tuyên Đế đứng đó ngẩn ngơ mất một lúc.

Hắn lớn lên trong cung, quen thấy những cảnh nghi ngờ lừa bịp lẫn nhau, ngươi chết ta sống, vì lợi ích cá nhân, đừng nói là một tính mạng, cho dù nhiều hơn thì đối với người trong cung thì đó cũng chỉ là cái chớp mắt. Giống như chuyện ngày hôm nay, đổi lại là bất kỳ ai cũng chẳng cần suy nghĩ nhiều, diệt khẩu là việc đương nhiên, mà diệt khẩu rồi vẫn còn sợ chưa được sạch sẽ gọn gàng ấy chứ!

Nhưng Tưởng Nhược Lan, rõ ràng biết hậu quả lại chẳng thể nhẫn tâm hại một mạng người vô tội. Đây rốt cục là sự ngu xuẩn, ngây thơ hay nhân từ? Cảnh Tuyên Đế không thể phân biệt được.

Hoàng công công đứng từ xa thấy Tưởng Nhược Nam đã lui đi bèn bước tới, nhìn Tưởng Sính Đình nằm dưới đất một cái, khẽ lên tiếng hỏi: "Hoàng thượng, cô nương này phải xử lý thế nào?"

"Lôi đi!" Cảnh Tuyên Đế lạnh giọng.

Hoàng Quý hiểu ý, gọi thái giám tới, Tưởng Sính Đình bị lôi đi. Mới được vài bước thì giọng Cảnh Tuyên Đế lại vang lên: "Khoan!"

Hoàng Quý quay đầu, thấy sắc mặt Cảnh Tuyên Đế lộ vẻ do dự. Một lát sau, hắn như bất lực mà xua xua tay: "Giam cô ta vào lãnh cung đã, cho người quản chặt vào, đừng để cô ta tiếp xúc với bất kỳ ai!"

Hoàng Quý có chút bất ngờ nhìn hắn, sau đó cúi đầu đáp vâng, rồi nhận lệnh lui đi.

Cảnh Tuyên Đế dõi theo hướng Tưởng Nhược Nam vừa đi, cười khổ.

"… Thần phụ chỉ muốn giữ cho mình một trái tim thanh thản, không hổ thẹn…"

Không phải ngu ngốc, không phải ngây thơ, cũng không phải nhân từ. Chỉ là một sự kiên định, một sự kiên định đầy nguyên tắc.

***

Về đến Hầu phủ, nàng phát hiện ra trong phủ treo đèn kết hoa rất náo nhiệt. Tưởng Nhược Nam biết, nhất định là tin tức Cận Yên Nhiên được chỉ hôn cho Ninh Vương đã truyền về phủ rồi. Khi nàng đến Tùng Hương viện, Thái phu nhân đang tươi cười phát hồng bao cho đám người dưới. Có lẽ do tâm trạng bà đang rất vui, nên hôm nay khi Tưởng Nhược Nam thỉnh an, bà còn phá lệ mỉm cười và nói với nàng vài câu.

Do ảnh hưởng bởi chuyện ở trong cung, tâm trạng nàng nặng nề nên cũng không ở lại lâu, ngồi một lát rồi cáo từ về Thu Đường viện.

Sau khi về, nàng bèn ngồi trước cửa sổ mà ngẩn ngơ, nhìn mặt trời từ từ lặn về phía Tây, cả khu viện chìm dần trong một màu vàng cam.

Đầu óc nàng vẫn rất hỗn loạn.

Lúc này Tưởng Sính Đình sống hay chết? Đối với Hoàng đế, giết một người thật hết sức dễ dàng, như giết chết một con kiến vậy.

Hắn nói sẽ giúp nàng ly hôn, nhìn thì giống như một cơ hội, nhưng nàng lại luôn có cảm giác không thực tế, không an toàn, luôn cảm thấy hắn không đơn giản chỉ vì muốn giúp mình. Thời gian này, thái độ của hắn đối với nàng, những lời nói, ánh mắt luôn khiến nàng bất an. Trái tim nàng bỗng có một suy đoán, mặc dù chẳng thể tin nổi, nhưng suy nghĩ ấy càng lúc càng mãnh liệt. Nếu suy đoán của nàng là thật thì việc để Hoàng thượng giúp đỡ tuyệt đối không phải lựa chọn hay.

Hơn nữa, bản thân nàng có thật sự muốn ly hôn không? Nghĩ lại, lúc đầu nàng đúng là rất nỗ lực để tìm cách ly hôn, chỉ có điều thời gian này nàng mới nghĩ thôi chứ chưa hề hành động, thật chẳng giống tính cách của nàng gì cả. Nếu nàng thật sự quyết tâm ly hôn, chắc chắn nàng sẽ tìm mọi cách để thực hiện! Tưởng Nhược Nam thở dài, lắc lắc đầu, tạm thời không muốn nghĩ đến những chuyện ấy nữa.

Sắc trời tối dần, Liên Kiều bước vào, hỏi nàng đã có thể bày cơm canh chưa, "Phu nhân, không còn sớm nữa…" Liên Kiều nhìn nàng khẽ nói.

"Dọn cơm đi." Tưởng Nhược Nam cười đáp.

Tối nay hắn sẽ không tới đâu…

Vì sự lạnh nhạt của nàng, đã năm ngày nay Cận Thiệu Khang không đến Thu Đường viện rồi. Cũng đúng, hắn là ai chứ, sao có thể hết lần này tới lần khác dung túng cho nàng được. Thời gian đầu, nàng biết hắn vẫn đang nhẫn nại chờ đợi, đợi nàng thay đổi, đợi nàng đón nhận hắn, nhưng sự kiên nhẫn của đàn ông có giới hạn. Bản thân nàng không phải quốc sắc thiên hương, khuynh quốc khuynh thành gì, vì đâu hắn lại phải dung túng cho nàng mãi? Có thể chịu đựng lâu như thế cũng đã quá tốt rồi.

Cơm canh được dọn lên, Tưởng Nhược Nam lại thấy chẳng muốn ăn, chỉ cầm đũa gảy gảy. Nàng thích ăn thịt bò, bữa nào nhà bếp cũng làm một món có thịt bò đưa tới.

Nàng vừa gắp một miếng, bên tai bỗng vang lên giọng nói: "Ngày nào nàng cũng ăn thịt bò, cẩn thận có ngày cũng sẽ kêu như bò đấy."

Nàng cười: "Hầu gia cũng ăn có ít đâu, đến khi ấy chàng chẳng thoát được…" Lời vừa dứt, nàng giật mình. Nàng đang làm gì thế này? Tự nói chuyện với chính mình ư?

Nàng buông đũa, miếng thịt bò trên đũa rơi xuống bàn.

"Phu nhân…" Ánh Tuyết đứng bên cạnh khẽ lên tiếng. Tưởng Nhược Nam ngẩng đầu nhìn, thấy ánh mắt cô ta đầy lo lắng, bèn cười cười, "Ta không sao."

"Phu nhân, người hà tất phải khổ thế, để nô tỳ tới mời Hầu gia, được không?"

"Không cần…" Tưởng Nhược Nam lại cười cười, nhưng cảm thấy miệng mình đắng ngắt.

Nàng vẫn luôn muốn hắn coi mình như không tồn tại, đây chẳng phải chính là ý muốn của nàng hay sao? Tốt quá rồi, nào cần lo lắng bị người khác lợi dụng, cũng chẳng cần lo lắng tìm cách kháng cự từ chối hắn nữa.

Tốt quá rồi, nàng cần gì phải mời hắn đến.

"Phu nhân…" Ánh Tuyết nhìn nàng thăm dò, "Mấy hôm nay Hầu gia không đến Cẩm Tú viện, cũng không gọi Thanh Hoa, Nhược Lâm hầu hạ. Nghe Mặc Hương nói thời gian này tính khí Hầu gia rất tệ, thường xuyên nổi nóng vô cớ."

"Ánh Tuyết, ta có hỏi ngươi những chuyện ấy không?" Nhưng khi nghe hắn không gọi người vào hầu hạ, trái tim nàng khẽ đập nhanh hơn bình thường.

Sau bữa tối, Tưởng Nhược Nam ngồi đọc sách, ánh nến nhảy nhót khiến trái tim nàng càng phiền muộn. Nàng úp sách xuống bàn, ngẩng đầu nhìn căn phòng trống vắng, lạnh lẽo.

"Nhược Lan, không sớm nữa, còn không đi nghỉ đi?"

Tưởng Nhược Nam cười quay đầu lại, "Đến rồi…" Nhưng vẫn nhìn thấy chiếc giường trống, chẳng thấy người đâu.

Nàng đứng dậy, đến bên giường, ngồi xuống, cúi đầu.

Thật vô dụng… Tưởng Nhược Nam, mày thật vô dụng! Những ngày như thế sau này còn dài lắm, mày phải thích ứng dần đi thôi.

Tưởng Nhược Nam nằm xuống, lấy chăn đắp kín mít, nhưng vẫn cảm thấy rất lạnh. Nàng ngồi dậy, kéo cả chăn của hắn lại, đắp hết lên người mình. Chiếc chăn vẫn còn lưu lại chút hơi ấm của hắn, trái tim nàng bỗng thấy bình tĩnh hơn.

Sẽ qua thôi, tất cả sẽ qua thôi, dẫu sao nàng ở cùng hắn lâu như vậy, đã thích ứng với sự tồn tại của hắn rồi, giờ hắn đột nhiên bỏ đi, đương nhiên nàng thấy không quen. Nhưng yên tâm, tất cả rồi sẽ qua thôi. Nàng phải giữ thật chặt trái tim mình, như vậy mới không bị tổn thương.

Nàng nhắm mắt, từ từ chìm vào mộng mị.

Nàng thấy mình đi giữa một biển hoa, đỏ có, vàng có, trắng có, tím có… đủ màu sắc. Rất nhiều loài hoa mà nàng không biết tên, những cánh hoa nhiều màu sắc ấy nhảy múa trong không trung, xa xa là cầu vồng bảy màu, đẹp như tiên cảnh.

Nàng vui vẻ xoay người trong biển hoa, những cánh hoa sắc màu đó cũng nhảy múa bên nàng. Nhưng dần dần, khi nàng dừng lại, xung quanh tĩnh lặng, ngoài hoa ra cũng vẫn chỉ có hoa. Ngoài nàng ra thì không có bất kỳ ai khác.

Nàng cảm thấy rất cô đơn.

98. Chương 98

Lúc này, ở đầu bên kia biển hoa, một bóng người bước tới, cao lớn, chững chạc, ống tay áo phấp phới, mái tóc dài bay bay.

Nhìn mãi nhìn mãi, khóe miệng nàng nhoẻn cười, vẫy tay với hắn, "Thiếp ở đây! Thiếp ở đây!"

Bóng người dừng lại, đi về phía nàng, càng lúc càng gần, khuôn mặt anh tuấn cũng dần rõ nét.

Vầng trán rộng, chiếc mũi cao, gương mặt cương nghị, đôi mắt sâu thăm thẳm; khi hắn cười, những đường nét đó mềm mại và dịu dàng hơn rất nhiều.

"Nhược Lan, nàng ở đây à, ta tìm nàng rất lâu rồi."

Hắn cười rồi bước tới, ôm lấy nàng, cầu vồng bảy sắc in trong đôi mắt màu nâu hun hút, tạo ra một cảnh sắc vô cùng đẹp đẽ.

Hắn nhìn nàng, cười hỏi: "Sao, lại si mê rồi à?"

Nàng cũng nhìn hắn cười, hắn ôm nàng chặt hơn, nói tiếp: "Nhược Lan, ta rất nhớ nàng, nàng có nhớ ta không?"

Nàng dựa vào lòng hắn, "Có, khi bình tâm lại, lúc nào thiếp cũng nhớ chàng."

"Vậy tại sao nàng không đến tìm ta?"

"Bởi vì thiếp sợ, thiếp sợ khi thiếp tới tìm chàng, thiếp sẽ không bao giờ từ bỏ được nữa."

"Vậy thì hãy ở cùng ta."

"Những chuyện khiến thiếp lo sợ quá nhiều, thiếp không sao an tâm được."

Đột nhiên hắn buông nàng ra, "Nhược Lan, nàng còn không chịu lựa chọn, ta sẽ rời bỏ nàng." Dứt lời, hắn bỗng quay người, rồi nhanh chóng biến mất trong biển hoa.

Tưởng Nhược Nam thất kinh tỉnh dậy, trước mặt một màu u ám, nào có biển hoa… thì ra là nàng mơ.

Trái tim trong ngực vẫn đang đập rất nhanh. Nàng dựa vào đầu giường, ôm chăn ngồi ngẩn ngơ. Tận tới khi trời sáng.

***

Hôm sau, Kiều thị bỗng dưng tìm tới Thu Đường viện.

Bà ta tìm Tưởng Nhược Nam, thần sắc tiều tụy. Tưởng Nhược Nam nhìn sắc mặt bà mà giật thót, lẽ nào Hoàng thượng đã giết Tưởng Sính Đình rồi ư?

Kiều thị kéo tay nàng, lo lắng muốn khóc, "Nhược Lan, hãy giúp bá mẫu một việc, giúp bá mẫu vào cung nghe ngóng xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi?"

"Chuyện gì là chuyện gì?"

Kiều thị đáp: "Sính Đình không tham gia ngự tuyển, lẽ ra thẻ bài của nó phải bị gạt bỏ, nhưng tối hôm qua, trong cung có người tới nói, Sính Đình do sức khỏe không tốt, thái y bảo không được ra gió, vì vậy

phải ở lại trong cung một thời gian. Như thế cũng không sao, nhưng thẻ bài của Sính Đình vẫn bị người ta giữ lại."

Tưởng Nhược Nam cũng thấy lạ: "Thẻ bài của Sính Đình bị giữ lại?"

"Nhược Lan, con cũng biết đấy, Sính Đình năm nay mười lăm tuổi rồi, nếu bị ghi tên như thế sẽ không thể bàn tới chuyện hôn nhân. Ba năm sau Sính Đình mười tám, cũng qua tuổi tuyển tú nữ, không thể được tái tuyển, như vậy chẳng phải cố ý muốn Sính Đình cả đời này không được xuất giá ư?" Nói tới đây, Kiều thị lau khóe mắt, rồi lại nắm chặt tay Tưởng Nhược Nam: "Ta chỉ lo Sính Đình không hiểu phép tắc, đã đắc tội với quý nhân nào đó trong cung nên mới gặp phải cảnh này. Nhược Lan, con hãy giúp bá mẫu vào cung nghe ngóng xem nào, để chúng ta còn biết đường lo liệu."

Tưởng Nhược Nam vừa nghe đã biết ngay là hành động của Thái hậu. Vốn nàng chỉ muốn Thái hậu gạt thẻ bài của Tưởng Sính Đình để cô ta hết mơ mộng chuyện vào cung, không ngờ Thái hậu lại tuyệt tình như thế, muốn cô ta cả đời không thể xuất giá!

Thật là… Người trong cung quả nhiên không ai đơn giản.

Nhưng, giờ điều nàng quan tâm nhất vẫn là sự an nguy của Tưởng Sính Đình. Nàng nói với Kiều thị: "Bá mẫu đừng lo, để con vào cung xem sao."

Đầu tiên nàng tới Từ Ninh cung, Thái hậu thấy nàng bèn cười: "Hôm nay sao đến sớm thế, có phải nghe thấy tin gì rồi không?"

Tưởng Nhược Nam ngồi xuống cạnh Thái hậu, vừa xoa bóp vai cho bà vừa đáp: "Thái hậu biết con muốn hỏi gì rồi ạ?"

Thái hậu cười đáp: "Đương nhiên là hỏi việc Tưởng Sính Đình bị giữ thẻ bài rồi." Nói xong, bà không cười nữa, "Chuyện này là chủ ý của ta, con không phải quan tâm. Ta làm như vậy đương nhiên là có lý do, ta chỉ muốn con gái họ cả đời này không thể xuất giá thôi!"

Tưởng Nhược Nam lén lè lưỡi sau lưng Thái hậu, rồi lại nghe bà tiếp tục: "Nếu họ tới cầu xin con, con không được mềm lòng, cứ nói không biết gì là được!"

Tưởng Nhược Nam gật đầu nhận lời.

Ra khỏi Từ Ninh cung, Tưởng Nhược Nam vốn định tới chỗ Hoàng hậu để nghe ngóng chuyện của Tưởng Sính Đình, nhưng vừa được hai bước nàng đã từ bỏ ý định đó. Những gì phải nói nàng đã nói, những gì cần làm nàng đã làm, giờ nàng không thể quản được số mệnh của cô ta nữa, có đi nghe ngóng cũng được ích lợi gì? Hơn nữa, sau này vẫn nên ít tiếp xúc với Hoàng hậu thì hơn.

Đúng lúc Tưởng Nhược Nam quyết định từ bỏ việc này thì sự việc lại quay ngoắt một trăm tám mươi độ, vượt ngoài dự tính của tất cả mọi người.

Ba ngày sau, Tưởng Sính Đình không qua ngự tuyển, không qua thời kỳ thị sát, nhưng lại được Cảnh Tuyên Đế sắc phong là quý nhân! Phong hiệu "Lệ", là tú nữ được sắc phong sớm nhất trong đợt tuyển tú lần này.

Tưởng Nhược Nam cảm thấy rất lạ, hôm ấy có thấy Hoàng thượng để ý tới cô ta đâu, lẽ nào chỉ trong hai ngày Hoàng thượng lại thấy cô ta thuận mắt? Nhớ lại diện mạo yểu điệu kiều diễm của Tưởng Sính Đình, Tưởng Nhược Nam cảm thấy cũng không thể không có khả năng ấy.

Cuối cùng cô ta vẫn được thỏa nguyện, nhưng việc cô ta vào cung đối với nàng cũng là một chuyện tốt. Ở bên cạnh Hoàng thượng, cô ta tuyệt đối không dám ăn nói linh tinh. Bản thân nàng cũng yên tâm mà sống.

Sau việc đó, Thái hậu có nhắc tới chuyện này với nàng, "Tưởng Sính Đình cũng thật may mắn, không ngự tuyển mà chỉ gặp Hoàng thượng bên ngoài Trữ Tú cung, Hoàng thượng đã nói với ai gia muốn sắc phong cho cô ta, ai gia tức tới mức không còn gì để nói. Nhưng thái độ của Hoàng thượng rất kiên quyết, ai gia chẳng còn cách nào." Nói xong bà còn hừ một tiếng, "Không ngờ Tưởng Sính Đình kia lại thủ đoạn đến thế, ai gia đã thật sự coi thường cô ta rồi! Cũng tốt, vào cung, cuộc đời còn dài. Ai gia phải xem xem, cô ta có thể đi được đến đâu!"

***

Trong cung đều đồn đại rằng Lệ quý nhân mới sắc phong rất được sủng ái, không những được Hoàng thượng ban tặng cung điện riêng, mà đến thái giám cung nữ hầu hạ bên cạnh nàng ta cũng do Hoàng công công đích thân điều chọn. Ngay cả Thục quý phi từng được sủng ái nhất cũng chưa bao giờ được Hoàng thượng chăm sóc chu đáo tới như vậy.

Đám phi tần trong cung hễ nhắc tới Lệ quý nhân là vừa đố kị vừa ngưỡng mộ.

Nhưng, Lệ quý nhân Tưởng Sính Đình, thân mặc áo gấm, trang điểm diễm lệ rực rỡ, ở trong Trường Xuân cung được vạn người ngưỡng mộ, lúc này lại đang run lẩy bẩy quỳ dưới đất. Cách đó không xa, bóng người cao lớn mặc triều phục màu vàng đang đứng xoay lưng lại với nàng ta, toàn thân người ấy toát ra một thứ không khí lạnh lẽo chết người, khiến nàng ta phải run sợ.

"Hoàng… Hoàng thượng…" Tưởng Sính Đình run lẩy bẩy dập đầu, từ sau ngày hôm ấy cho tới giờ, hễ nhìn thấy hắn, Tưởng Sính Đình lại không kìm được mà run lên như thế.

Cảnh Tuyên Đế quay người lại nhìn Tưởng Sính Đình đang quỳ dưới đất, sắc mặt hắn âm trầm, lạnh lùng cất tiếng: "Lệ quý nhân, nay trẫm tha mạng cho nàng, chỉ cần nàng biết giữ bổn phận thì nàng vĩnh viễn sẽ là phi tần của trẫm, những thứ thuộc về nàng, quyết không thiếu dù chỉ một phân!"

Trở thành cung phi của Hoàng thượng là việc mà Tưởng Sính Đình đến nằm mơ cũng muốn, nhưng khi mộng đẹp trở thành hiện thực, trong lòng nàng ta lại không thấy vui sướng gì, chỉ có sự sợ hãi vô hạn.

"Đa… đa tạ ân điển của Hoàng thượng, thần thiếp… thần thiếp biết nên làm thế nào." Tưởng Sính Đình rất muốn ép mình phải bình tĩnh, nhưng ngay đến cả răng nàng ta cũng không khống chế được mà run lên lập cập.

"Nàng hiểu được thì tốt!" Cảnh Tuyên Đế cười nhạt, "Nhưng trẫm vẫn phải nhắc nhở nàng, đừng vọng tưởng giở bất kỳ trò gì, tốt hơn cả là nàng nên cầu trời khấn phật để chuyện đó không bị truyền ra ngoài. Nếu có ngày đó thật, thì dù liên quan tới nàng hay không…" Hắn khẽ cúi đầu xuống, giọng sắc như lưỡi dao: "Người đầu tiên trẫm lấy mạng vẫn là nàng!"

Tưởng Sính Đình sợ tới mức toát mồ hôi hột, liên tục dập đầu thề thốt: "Sẽ không đâu, thần thiếp sẽ không hé môi dù chỉ một từ!"

"Cả đời này nàng nên cảnh giác, đừng uống say, cũng đừng nói mớ, bằng không trong lúc hồ đồ nàng sẽ khiến bản thân mất mạng!"

Tưởng Sính Đình lại dập đầu bồm bộp: "Thần thiếp hiểu, thần thiếp nhất định sẽ ngày đêm tự nhắc nhở mình!"

Cảnh Tuyên Đế "ừm" một tiếng, khoát tay áo, quay người rời khỏi Trường Xuân cung.

Cho đến tận khi bóng áo màu vàng biến mất hoàn toàn khỏi tầm mắt, Tưởng Sính Đình mới thở phào nhẹ nhõm, khuỵu xuống mà nước mắt tuôn như suối. Nàng ta cắn chặt môi dưới, đến khóc cũng không dám lớn tiếng, vì nàng ta biết xung quanh đều là người của Hoàng thượng. Nàng ta ngẩng đầu nhìn cung điện hoa lệ, nước mắt chảy càng nhiều hơn.

***

Lần tuyển tú nữ náo nhiệt này cuối cùng cũng đã kết thúc. Chẳng mấy chốc lại tới mùng Một Tết, trời dần chuyển lạnh, sáng sớm và tối muộn còn có cảm giác thấu xương.

Bệnh của Thái phu nhân lại tái phát, những hôm thời tiết như thế này đặc biệt khó chịu.

Trước hôm thời tiết có biến đổi, Thái phu nhân bị nhiễm lạnh, cơ thể bắt đầu đau nhức. Trước kia bà đều được Tưởng Nhược Nam xoa bóp, sau này nàng có dạy lại phương pháp đó cho Liễu Nguyệt, để Liễu Nguyệt thường xuyên giúp Thái phu nhân khai thông các huyệt đạo. Nhưng lần này Thái phu nhân lại rất đau, Liễu Nguyệt xoa đi xoa lại vẫn không thấy có hiệu quả. Thái phu nhân phải chịu đau cả buổi tối, uống xong thuốc do Lưu thái y kê cũng chẳng đỡ bao nhiêu.

Liễu Nguyệt thấy vậy, bèn đề nghị: "Thái phu nhân, hãy mời phu nhân đến đi, có lẽ phu nhân sẽ có cách giúp người."

Thái phu nhân nằm trên giường, đau tới mức khẽ tiếng rên rỉ, nhưng vẫn nghiến răng đáp: "Không được gọi! Bao nhiêu năm nay ta đều chịu đựng được. Ta không tin lần này mình lại bất lực, cứ gì nhất định phải cầu cứu nó!"

Quan hệ với con dâu giờ căng thẳng tới mức này, Thái phu nhân ưa thể diện, đương nhiên sẽ không chịu xuống nước.

Huynh muội Cận Thiệu Khang ngồi bên giường rất lo lắng, chỉ hận không thể chịu đựng thay mẫu thân. Cận Yên Nhiên ngồi bên, lau nước mắt khuyên: "Mẹ, việc gì mẹ phải cố chấp như thế, khiến mình phải chịu khổ. Tẩu tẩu là con dâu của mẹ, có nhờ tẩu ấy làm chút việc cũng là bình thường. Để con cho người qua mời tẩu ấy!"

Nói rồi quay lại định bảo a hoàn của mình tới gọi Tưởng Nhược Nam, nhưng Thái phu nhân đã vội vã kéo nàng ta lại: "Thôi thôi, đừng gọi tẩu tẩu con, làm vậy chẳng phải càng khiến tẩu tẩu con tự mãn, cho rằng Cận gia ta không có nàng không được. Con xem thái độ huênh hoang gần đây của nàng đã khiến đại ca con thành ra bộ dạng thế nào rồi…"

Cận Yên Nhiên quay đầu lại nhìn Cận Thiệu Khang một cái, chỉ thấy vẻ mặt hắn tiều tụy, mắt quầng thâm, người gầy rộc hẳn đi, lòng bỗng dưng khó chịu: "Sao mọi việc lại thành ra thế này, trước kia rõ ràng tẩu ấy đòi được gả vào Cận gia, giờ lại giày vò hành hạ ca ca."

Cận Thiệu Khang không kìm được phải lên tiếng: "Yên Nhiên, đừng nói như thế, thời gian này ta bận công vụ…"

Còn chưa nói xong, Thái phu nhân đã tức tới mức cầm gối ném con trai: "Con nghe xem, con nghe xem! Hầu gia, con thật sự là con trai ta sao? Đến giờ còn nói đỡ cho người phụ nữ ấy? Cô ta có hậu thuẫn vững vàng, ta không thể làm gì cô ta. Nhưng Hầu gia, con hãy tỉnh táo cho ta được không hả? Lần này hai đứa không ai được tới cầu cạnh cô ta, cho dù ta đau đến chết cũng sẽ không cúi đầu trước người phụ nữ ấy!"

Tính cách của Thái phu nhân mọi người đều biết, một khi bà đã tức giận thì không ai có thể khuyên nhủ được. Đúng lúc mọi người còn đang bối rối không biết làm gì thì ngoài cửa đột nhiên vang lên một giọng nói trong trẻo:

"Mẫu thân, người có giận con tới thế nào cũng không nên để mình phải chịu ấm ức chứ!"

Cận Thiệu Khang nghe thấy giọng nói này, tim bỗng giật thót một cái, vội vàng quay đầu lại. Ở cửa, Tưởng Nhược Nam khoác chiếc áo ngoài màu hoa tường vi, tay cầm hộp gỗ, đứng đó rất sống động.

Tính ra đã mười ngày rồi chưa gặp, nhìn nàng như gầy đi nhiều, bọn a hoàn hầu hạ nàng kiểu gì thế này? Cận Thiệu Khang khẽ chau mày.

Giống như cảm nhận được ánh mắt hắn, Tưởng Nhược Nam cũng nhìn lại, đôi mắt vẫn sáng ngời trong veo, ánh mắt nàng còn chứa đựng một tâm tư không thể nói rõ bằng lời, khiến trái tim hắn thắt lại.

Bên này, Thái phu nhân thấy Tưởng Nhược Nam bèn quay sang, lạnh lùng hỏi: "Con đến đây làm gì?"

Cận Yên Nhiên đứng lên, do dự một lát rồi cúi đầu chào: "Tẩu tẩu."

Tưởng Nhược Nam đi đến hành lễ với Thái phu nhân, sau đó nói: "Nghe tin mẫu thân không khỏe, con đến để thăm người, xem có thể giúp được gì không."

Thái phu nhân hừ khẽ một cái, vẫn lạnh giọng: "Không cần đâu, con về đi, ta không sao."

Đổi lại là người khác, Tưởng Nhược Nam nhất định sẽ quay đầu bỏ đi, cần gì phải mặt dày tới tận đây lấy lòng người ta. Nhưng nàng biết, Thái phu nhân vẫn đang giận mình. Đứng trên lập trường của bà mà xét, thì bà hoàn toàn có lý do, hiện giờ bà đang đau đớn tới mức này, nàng sao có thể phủi áo bỏ đi?

Huống hồ, trước kia Thái phu nhân đối với nàng vẫn rất tốt, hơn nữa, bà còn là mẫu thân của hắn…

Tưởng Nhược Nam bước lên phía trước, đặt hộp gỗ trong tay lên giường, cũng chẳng màng tới sắc mặt của Thái phu nhân, quay sang sai Liễu Nguyệt: "Đốt thêm một lò sưởi trong phòng đi, đợi lát nữa ta sẽ cởi áo cho Thái phu nhân, chắc sẽ lạnh đấy." Liễu Nguyệt biết bản lĩnh của nàng nên lập tức lĩnh mệnh làm ngay.

Thái phu nhân đáp: "Ta đã nói con không cần phải lo, con ra ngoài đi!"

Tưởng Nhược Nam coi như không nghe thấy, lại đi đến bên cạnh Hầu gia.

Thấy người mình ngày nhớ đêm mong ở ngay trước mắt, trái tim Cận Thiệu Khang đập nhanh tới mức không thể khống chế. Những ngày này, hắn không phải không giận, không phải không oán trách. Thậm chí hắn còn thề không bao giờ bước chân tới Thu Đường viện nữa, nhất quyết phải cho nàng vào quên lãng, không để nàng kiểm soát. Nhưng giờ phút này đây, nhìn đôi mắt đen láy như hắc ngọc của nàng, tất cả mọi oán giận đều chạy biến đi đâu mất.

Có điều, những tâm tư ấy bị hắn vùi sâu trong lòng, ngoài mặt không để lộ bất kỳ biểu cảm gì.

Trái tim Tưởng Nhược Nam cũng chẳng bình tĩnh hơn hắn là bao. Mười ngày không gặp, dường như hắn đã bỏ cuộc hoàn toàn, ánh mắt lạnh lẽo khôn cùng.

Giọng nàng có chút khô khốc: "Hầu gia, lát nữa khi thiếp trị liệu cho mẫu thân, cần phải thay áo rộng cho người, Hầu gia hãy tránh mặt một lát."

Cận Thiệu Khang nhìn nàng, trong ngực như có thứ gì án ngữ, căng tức tới khó chịu. Hắn gật gật đầu, quay người rời đi.

Bên này, Thái phu nhân do cơ thể đau nhức, tức tới mức muốn nổ tung cả lồng ngực, bà tiếp tục hét lên: "Liễu Nguyệt, ngươi là a hoàn của ta hay của phu nhân, tại sao lại nghe lời cô ta như thế? Ngươi có cần tận tụy vậy không?"

Liễu Nguyệt nước mắt tuôn rơi, nhưng vẫn làm theo lời của Tưởng Nhược Nam đốt thêm một lò sưởi nữa.

Nhiệt độ trong phòng dần tăng cao.

Tưởng Nhược Nam đứng rửa tay chuẩn bị, dù Thái phu nhân có nói gì nàng cũng mặc kệ, cũng không giận.

Rửa tay xong, Tưởng Nhược Nam đi đến bên giường, sai Liễu Nguyệt cùng mình giúp Thái phu nhân cởi áo. Thái phu nhân ngang bướng như trẻ con hờn dỗi, nói thế nào cũng không chịu phối hợp.

"Ta đã nói không cần ngươi lo, không cần ngươi phải vờ vịt! Nếu ngươi thật sự coi trọng ta thì sao lại làm ra những việc như thế, khiến Hầu gia hết lần này tới lần khác trở thành trò cười cho thiên hạ!"

Sau đó vung tay cho Liễu Nguyệt một cái tát, chỉ vào nàng ta mà mắng: "Nô tài đáng chết, ngươi còn không nhìn rõ ai là chủ nhân của mình, ngay ngày mai ta sẽ đuổi ngươi đi!"

Cận Yên Nhiên chưa từng thấy mẫu thân nổi giận như vậy, vội quỳ xuống bên giường mà khóc.

Tưởng Nhược Nam không thể nhẫn nhịn thêm được nữa, nàng dừng tay, nhìn Thái phu nhân lạnh lùng nói: "Mẫu thân, giờ người làm như vậy là vì sao chứ? Vì muốn bản thân phải khổ sở, khiến Yên Nhiên khổ sở, khiến Hầu gia khổ sở hay là muốn con phải khổ sở? Con cho người hay, dù con có khổ sở tới thế nào cũng không thể bằng Yên Nhiên, bằng Hầu gia. Người nhìn Yên Nhiên đi, Thái phu nhân, vì muốn trút giận lên con mà người không còn quan tâm tới cảm nhận của các con mình sao? Nếu người thật sự không cần con nữa, con sẽ đi ngay! Đến khi đấy xem người lo lắng đau buồn là ai!"

Thái phu nhân chỉ vào nàng, tức tới ngón tay cũng run run: "Hỗn xược, ngươi dám nói với trưởng bối những lời như thế?"

Cận Yên Nhiên kéo Tưởng Nhược Nam, khóc: "Tẩu tẩu, tẩu tẩu bớt lời đi." Rồi lại quỳ thụp xuống cạnh Thái phu nhân, khóc lóc: "Mẫu thân, Yên Nhiên còn ở nhà được bao lâu chứ? Yên Nhiên chỉ muốn thấy mẫu thân mạnh khỏe, mẫu thân, người hãy để tẩu tẩu trị liệu đi, để Yên Nhiên trước khi rời phủ được thấy mẫu thân khỏe mạnh, như thế Yên Nhiên mới yên tâm!"

99. Chương 99

Thái phu nhân không kìm được nước mắt, bà xoa đầu con gái rồi khe khẽ gật đầu.

Lúc này Tưởng Nhược Nam mới cùng Liễu Nguyệt tiến đến thay y phục cho Thái phu nhân. Tưởng Nhược Nam bôi dầu thuốc lên người bà, xoa hai tay vào nhau cho lòng bàn tay nóng lên, bắt đầu xoa bóp cho Thái phu nhân. Liễu Nguyệt đứng bên cạnh nói: "Nô tỳ cũng vẫn thường làm vậy cho Thái phu nhân nhưng hoàn toàn chẳng có tác dụng."

Tưởng Nhược Nam vừa làm vừa đáp: "Đầu tiên phải xác định chính xác huyệt vị, nếu không đúng thì đương nhiên sẽ không có tác dụng. Tiếp đến, lực phải thích hợp, mạnh quá cũng không được mà nhẹ quá cũng không được. Có điều, lần này cơn đau của Thái phu nhân khá nghiêm trọng, chỉ riêng xoa bóp thôi chắc khó khỏi, cũng không thể trách ngươi."

Nghe tới đây, Thái phu nhân lạnh lùng hừ một tiếng, "Để ta xem xem ngươi còn có bản lĩnh gì nữa!"

***

Cận Thiệu Khang vì lo lắng cho mẫu thân, cũng vì Tưởng Nhược Nam nên không bỏ đi ngay. Hắn đứng ngoài cửa, từng đợt gió lạnh quất vào người, nhưng lại như không còn cảm giác, im lặng bất động.

Trong phòng, lửa lò sưởi càng lúc càng cháy mạnh, nhiệt độ cũng ngày một cao hơn.

Tưởng Nhược Nam massage cho Thái phu nhân liền một canh giờ, làm đến mức đầu nàng mướt mồ hôi.

Thủ pháp của Tưởng Nhược Nam, Liễu Nguyệt sao có thể so bì, Thái phu nhân dễ chịu hơn rất nhiều. Nhưng cho dù là thế, nỗi oán hận của bà dành cho Tưởng Nhược Nam cũng không vì vậy mà giảm bớt.

Cận Yên Nhiên thấy sắc mặt mẫu thân đã khá hơn cũng dần dần ngừng khóc, lẳng lặng đứng một bên nhìn.

Massage xong, Tưởng Nhược Nam ngồi thẳng người, cảm thấy lưng và tay mỏi vô cùng, nàng thở hắt ra một hơi dài.

Liễu Nguyệt đứng bên cạnh đưa cho nàng một chiếc khăn mặt: "Phu nhân lau mồ hôi đi!"

Tưởng Nhược Nam đón lấy, lau lau mồ hôi, Cận Yên Nhiên đứng bên nhìn thấy, bước lên khẽ nói: "Tẩu tẩu, thật vất vả cho tẩu quá."

Thái phu nhân nghe vậy lạnh lùng hừ một tiếng rồi quay đầu lại, đang định thốt ra mấy câu chế giễu nhưng lại thấy hai bên trán Tưởng Nhược Nam mồ hôi bết tóc, sắc mặt trắng nhợt, khẽ mở miệng ra để thở. Rõ ràng việc massage vừa rồi đã tiêu hao không ít sức lực của nàng, môi bà khẽ mấp máy nhưng không nói gì cả, quay đầu trở lại.

Liễu Nguyệt hỏi: "Phu nhân, bây giờ đã có thể mặc y phục cho Thái phu nhân chưa?"

Tưởng Nhược Nam lắc đầu: "Nếu xoa bóp không thôi thì cũng chỉ đỡ đau được một lúc, tối nay e rằng vẫn không thể ngủ ngon!"

Cận Yên Nhiên nghe vậy bèn hỏi: "Vậy phải làm thế nào? Có cạo gió được không?" Trong mắt nàng ta, cạo gió là món mà Tưởng Nhược Nam giỏi nhất.

Tưởng Nhược Nam không nhịn được cười, "Bệnh phong hàn, giác hơi tốt hơn cạo gió nhiều."

"Giác hơi?" Cận Yên Nhiên không hiểu. Thái phu nhân cũng tò mò quay đầu lại.

Tưởng Nhược Nam cười cười, cầm chiếc hộp gỗ bên cạnh lên, rồi lấy từ đó ra mấy chiếc ống giác bằng trúc mà nàng đã nhờ Phương ma ma làm trước đó.

Cận Yên Nhiên và Thái phu nhân đều tò mò nhìn nàng.

Tưởng Nhược Nam bảo Thái phu nhân nằm sấp, một tay cầm ống giác, một tay cầm mồi lửa, ném mồi lửa vào trong ống giác, rồi nhanh chóng úp ống giác vào lưng, vai, eo Thái phu nhân, làm liên tiếp tám ống giác như thế.

Lửa trong ống giác tắt, ống giác hút chặt vào da thịt Thái phu nhân, khiến Thái phu nhân có cảm giác da mình bị kẹp chặt. Bà chưa từng nhìn thấy người ta giác hơi bao giờ nên cũng có chút hoảng hốt, lập tức kêu lên: "Đau quá, Nhược Lan, ngươi cố ý làm như vậy, ngươi muốn hành hạ bà mẹ chồng già này phải không?"

Cận Thiệu Khang đứng ngoài cửa nghe thấy tiếng hét của mẫu thân vốn định chạy vào, nhưng rồi lại lập tức dừng bước, bởi hắn biết Tưởng Nhược Nam quyết không phải loại người ấy. Mặc dù trong quá khứ nàng có rất nhiều nhược điểm, nhưng hiện tại, nàng tuyệt đối sẽ không làm ra những việc như thế.

Trong phòng, Cận Yên Nhiên nghe thấy tiếng kêu của mẫu thân thì cũng lo lắng, nàng ta sờ sờ vào ống giác, cảm thấy những ống giác đó như đang bám chặt lên da mẫu thân, chạm vào cũng không thấy động đậy, bất giác hốt hoảng.

"Tẩu tẩu, tẩu đang làm gì thế, những cái này rốt cuộc là gì, mẫu thân tại sao lại kêu đau?"

Tưởng Nhược Nam thấy mẹ con Thái phu nhân lo lắng, nàng khẽ đáp: "Mẫu thân, Yên Nhiên, con biết thời gian này trong lòng hai người rất ghét con, nhưng mọi người thử nghĩ xem, con vào phủ lâu như vậy, đã từng thật sự làm tổn thương đến ai chưa? Tưởng Nhược Lan con dù có ngang tàng bướng bỉnh thế nào cũng quyết không làm những việc bất hiếu như hành hạ giày vò mẫu thân đâu!" Nàng dừng lại rồi nói tiếp: "Lực hút này chính là nét đặc sắc của việc giác hơi, như thế mới hút hết được hàn khí trong cơ thể ra. Mẫu thân hãy tin con, tối nay người sẽ nhận thấy ngay hiệu quả của nó."

Những lời này khiến Cận Yên Nhiên ngượng ngùng cúi đầu, nhưng một lúc sau lại ngẩng đầu lên nhìn Tưởng Nhược Nam, "Tẩu tẩu, lẽ nào tẩu không cảm thấy mình đã làm tổn thương ca ca ư?"

Tưởng Nhược Nam im lặng, trong mắt họ đương nhiên là nàng sai. Ngay từ đầu nàng đã lựa chọn con đường này, hậu quả của nó nằm trong dự liệu của nàng, nên chẳng có gì phải oán thán cả. Nàng ngồi xuống giường, vờ như chăm chú quan sát tình trạng giác hơi của Thái phu nhân.

Có lẽ do sự đau đớn đã được giảm bớt rất nhiều, mà cũng có thể vì những lời mà vừa rồi Tưởng Nhược Nam nói, tâm trạng của Thái phu nhân cũng bình tĩnh trở lại. Bà nằm sấp trên giường, không quay đầu nhìn nàng, chỉ khẽ hỏi: "Nhược Lan, con còn định tùy tiện tới khi nào nữa? Ta cũng là phụ nữ, không phải ta không hiểu suy nghĩ của con. Nhưng chúng ta là phụ nữ, phụ nữ thì phải chấp nhận. Ta có thể nhận ra Hầu gia đã quan tâm tới con, mà đối với một người phụ nữ thì còn yêu cầu gì hơn thế nữa? Con nhìn Thiệu Đường đi, Quế Cầm[1] còn phải chiều theo mà cung phụng nó hơn bảo bối. Hầu gia đâu chỉ tốt hơn Thiệu Đường một vài điểm, đúng không? Con xem, Hầu gia đã từng đầu mày cuối mắt với a hoàn trong phủ chưa, Thanh Hoa và Nhược Lâm đều là ta sắp xếp. Nhược Lan, con cứ tiếp tục thế này sẽ khiến Hầu gia nguội lạnh thôi. Tính cách của Hầu gia ta hiểu, một khi lòng đã lạnh rồi thì con không thể tìm lại được sự quan tâm của nó. Đến khi ấy, con hối hận thì đã muộn!"

[1] Quế Cầm: Tên của Vương thị.

Tưởng Nhược Nam lẳng lặng lắng nghe, không nói bất kỳ điều gì.

Cận Yên Nhiên cũng lên tiếng: "Tẩu tẩu, trước kia nếu không phải do tẩu cầu xin Hoàng thượng ra thánh chỉ, có lẽ bây giờ ca ca và Thu Nguyệt tẩu tẩu đã đang sống rất vui vẻ. Nhưng tẩu lại nhất định đòi gả cho ca ca, giờ tẩu còn gây chuyện tới mức này. Độc sủng? Thân là phụ nữ ai chẳng muốn độc sủng, nhưng ai dám kỳ vọng vào điều ấy? Cũng giống như Ninh Vương, giờ đã có ba trắc phi, bốn thị thiếp rồi, nếu muội cũng nghĩ như tẩu thì chỉ còn nước chết mà thôi." Nói đến đây, Cận Yên Nhiên buồn bã cúi đầu, "Nếu Ninh Vương có thể đối với muội tốt bằng một nửa ca ca đối với tẩu, muội cũng rất thỏa mãn rồi, sao nỡ để huynh ấy buồn bã đau khổ. Tẩu tẩu, tẩu còn thế này nữa thì muội thật sự không thể tha thứ cho tẩu."

Sau khi làm xong mọi việc cần làm cho Thái phu nhân, Tưởng Nhược Nam ra khỏi Tùng Hương viện, đi về phía Thu Đường viện của mình.

Liên Kiều cầm đèn lồng đi trước, chút ánh sáng lập lòe trên đường mờ mờ ảo ảo như không biết đang đi về hướng nào.

Tưởng Nhược Nam đi mãi đi mãi, đột nhiên có cảm giác hoang mang. Con đường nàng đi sẽ dẫn đến đâu?

Đây là thời cổ đại, suy nghĩ của Thái phu nhân và Cận Yên Nhiên mới là đúng đắn, phải luôn tâm niệm như vậy mới có thể sinh tồn được. Kể ra, bản thân nàng vẫn được coi là may mắn, gặp được Cận Thiệu Khang, lại có Thái hậu làm hậu thuẫn, nên mới có thể kiên trì được tới tận hôm nay. Nếu nàng gặp phải những người như Cận Thiệu Đường thì nhất định đã sứt đầu mẻ trán rồi.

Nàng cứ nghĩ mãi đến việc ly hôn, nhưng chưa từng nghĩ tới tình cảnh sau ly hôn. Ở thế giới trọng nam khinh nữ này, nếu nàng không thể tin Cận Thiệu Khang thì còn có thể tin ai nữa đây? Ai sẽ là người trong mộng của nàng? Nam tử ở thế giới này đều tảo hôn, bản thân nàng sau khi ly hôn rồi, những người đàn ông cùng tuổi mấy ai chưa có thiếp thất, thông phòng. Lẽ nào lại chấp nhận gả cho một đứa trẻ mười hai mười ba tuổi?

Tưởng Nhược Nam nghĩ tới đây, bất giác rùng mình ớn lạnh. Thái hậu quyết không cho phép nàng đi tìm những người dân đen bình thường không lấy nổi vợ kia. Lẽ nào cả đời này nàng sẽ không lấy chồng? Nếu như vậy chẳng thà ở lại Hầu phủ sống đời quả phụ còn hơn. Ít ra cũng không phải đối mặt với áp lực dư luận, mà dù thế nào đi nữa, Hầu gia cũng sẽ không làm tổn thương nàng.

Thế thì còn ly hôn gì nữa?

Tưởng Nhược Nam buồn bã lắc đầu, nghĩ đi nghĩ lại vẫn quay về điểm xuất phát.

"Nhược Lan." Từ phía sau bỗng vang lên giọng nói quen thuộc.

Tưởng Nhược Nam dừng bước quay đầu lại, thấy bóng dáng cao lớn của Cận Thiệu Khang đang đứng trong bóng đêm mịt mùng.

"Hầu gia."

Nghe tiếng Tưởng Nhược Nam, Cận Thiệu Khang chầm chậm đi về phía nàng, cho tới tận khi đến gần, Tưởng Nhược Nam mới nhìn rõ gương mặt hắn.

"Vừa rồi ta tới thăm mẫu thân, mẫu thân đã ngủ rồi. Mấy hôm nay người chẳng được ngủ yên giấc hôm nào, thật khổ cho nàng." Cận Thiệu Khang nói, giọng hắn điềm đạm, không nhận ra có tâm sự gì trong đó.

Tưởng Nhược Nam cúi đầu: "Hầu gia không cần khách khí với thiếp, đây là việc Nhược Lan nên làm." Hắn vội vàng đuổi theo chỉ vì muốn cảm ơn nàng thôi ư?

Hai người bỗng dưng chẳng còn gì để nói, cả hai đều không biết phải làm sao cho phải.

Liên Kiều cầm đèn lồng đứng từ xa thấy sốt ruột thay.

Xung quanh tĩnh mịch, đúng lúc này ngay cả gió cũng ngừng thổi, tĩnh lặng đến đáng sợ, tĩnh lặng tới gượng gạo.

"Hầu gia, không có chuyện gì nữa, thiếp về trước đây." Tưởng Nhược Nam quay người đi trước, nàng đã đọc được trong một quyển sách nào đó rằng, nhìn theo bóng lưng người thì thà để người nhìn theo ta, người quay đầu đi trước mới là người thắng cuộc.

Nhưng giờ nàng là người thắng cuộc ư, tại sao nàng không cảm thấy thế?

Lòng hắn đã nguội lạnh rồi? Hay giống như lời Thái phu nhân, hắn đã từ bỏ? Vì vậy hắn mới nói với nàng bằng giọng điệu bình thản thế.

Tưởng Nhược Nam bỗng cảm thấy buồn bã.

Đột nhiên, phía sau vang lên tiếng bước chân, ngay sau đó, hắn đã áp sát nàng, kéo cánh tay nàng, rất chặt, giống như dồn toàn bộ sức mạnh vậy.

Nhưng nàng lại không cảm thấy đau.

"Nhược Lan, nàng ghét ta như vậy, không muốn nói với ta dù chỉ một lời ư?" Hắn hạ giọng hỏi, cánh tay đang túm lấy tay nàng khẽ run lên.

Cách đó không xa, Liên Kiều tay cầm đèn lồng còn vẻ mặt thì bối rối không biết phải làm gì, Cận Thiệu Khang nhìn cô ta nói lớn: "Còn không mau lui đi."

Liên Kiều như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, vội vàng rời đi, mang theo cả đèn lồng.

Xung quanh bỗng dưng sập tối, hai người chìm vào màn đêm. Bóng cây trùng điệp, gió thổi lao xao.

Giọng hắn trầm ấm vang lên: "Nàng thật sự ghét ta? Nàng chỉ cần nói một câu, sau này…" Hắn gần như hạ quyết tâm: "Sau này ta sẽ không tới làm phiền nàng nữa!"

"Không, thiếp chưa bao giờ ghét Hầu gia!" Tưởng Nhược Nam cuống lên, buột miệng đáp.

Tay hắn siết chặt, kéo nàng lại gần hơn, giọng nói cũng trở nên gấp gáp: "Thật không?" Rồi lại như không dám tin vào tai mình, "Vậy tại sao thời gian này nàng lại như thế?"

Sắc đêm tĩnh lặng tựa chiếc ô bảo vệ tốt nhất. Đúng lúc này, Tưởng Nhược Nam đột nhiên không còn thấy do dự nữa, bỗng có quyết tâm phá bỏ tất cả.

"Hầu gia, bởi vì thiếp luôn thấy mâu thuẫn. Những lời chàng nói tối hôm đó, thực ra thiếp đều nghe cả…"

"Vậy tại sao…" Cận Thiệu Khang ngẫm nghĩ, đột nhiên hiểu ra: "Thì ra tối đó nàng vờ ngủ, nhưng nàng mâu thuẫn điều gì?"

"Trước kia Hầu gia từng nói trái tim của Nhược Lan băng giá, rất lạnh lùng. Thỉnh thoảng thiếp nghĩ, nếu trái tim thiếp lạnh thật thì tốt biết bao. Thiếp có thể coi như không thấy tất cả những việc mà Hầu gia từng làm, giờ thiếp cũng chẳng cần phải buồn bã nữa."

Cận Thiệu Khang có cảm giác trái tim như ngừng đập, toàn tâm toàn ý để chờ đợi điều mà hắn vẫn chờ đợi, sự chờ đợi ấy khiến trái tim hắn đau đớn. Giọng hắn run run: "Nhược Lan… Nàng… nói gì, ta chưa hiểu…"

Trời rất tối, tất cả đều bị che phủ, nhưng lại không giấu được tâm trạng đang trào dâng của hai người.

Đêm rất lặng, mọi tiếng động dù là nhỏ nhất cũng trở nên rõ ràng, rõ tới mức như có thể nghe được cả tiếng đập của trái tim đối phương.

Tưởng Nhược Nam cử động nhè nhẹ cánh tay, nói nhỏ: "Hầu gia, buông thiếp ra trước được không, chàng nắm tay thiếp đau quá."

Cận Thiệu Khang vội vàng buông tay, giọng hối lỗi: "Ta không cố ý."

"Thiếp biết, sống cùng Hầu gia lâu như vậy còn không hiểu cách cư xử của Hầu gia?" Tưởng Nhược Nam cười cười.

Câu này khiến Cận Thiệu Khang cảm thấy rất gần gũi thân thiết, hắn không kìm được giơ tay ra, tìm tay nàng nắm lấy.

Lần này, Tưởng Nhược Nam không giằng ra nữa. Nàng nhìn tay hắn, "Hầu gia, từ nhỏ Nhược Lan luôn sống một mình, thiếp vẫn chỉ mong sau này lớn lên, tìm được ai đó dắt tay mình đi hết cuộc đời. Ừm… giống như cha mẹ thiếp vậy." Nàng ngẩng đầu lên, nói tiếp: "Lần đầu tiên khi nhìn thấy Hầu gia, Nhược Lan đã rất thích chàng, thiếp tưởng Hầu gia chính là người ấy, vì vậy mới ngang ngược cầu xin thánh chỉ, ép Hầu gia lấy thiếp. Nhưng sau này, xảy ra một số chuyện… Nhược Lan nhận ra, Hầu gia còn có những người phụ nữ khác, Hầu gia như vậy không phải là người mà trái tim Nhược Lan chờ đợi, vì vậy Nhược Lan quyết định không thích Hầu gia nữa. Mà đã quyết định thế rồi, Nhược Lan sẽ không còn có bất kỳ hy vọng gì ở Hầu gia."

Cận Thiệu Khang nắm tay nàng chặt hơn, vội vàng nói: "Nhược Lan, ta đã nói, sau này sẽ không…"

Tưởng Nhược Nam khẽ khàng cắt ngang lời hắn: "Hầu gia, hãy nghe thiếp nói xong trước đã, Nhược Lan không muốn cứ tiếp tục không rõ ràng như thế này, Nhược Lan muốn nói cho hết những lời trong lòng."

"Nàng nói đi, ta đều nghe cả."

Tưởng Nhược Nam nhìn hắn, chầm chậm cất lời: "Nhưng Hầu gia, tại sao Hầu gia vẫn cứ ở bên Nhược Lan? Khi thiếp nói với Hầu gia, muốn chàng coi thiếp như không tồn tại, chàng nên mặc kệ thiếp, đừng quan tâm tới thiếp, mặc cho thiếp vấp phải chông gai, mặc cho thiếp gây tội lỗi, dù sao thiếp cũng chuẩn bị để đối mặt với những tình huống ấy rồi. Khi Thái phu nhân muốn thiếp động phòng với chàng, chàng cứ nói thẳng với Thái phu nhân, nói rằng thiếp không biết tốt xấu, không muốn động phòng với chàng là xong, tại sao còn giúp thiếp che giấu tất cả? Tại sao còn muốn đóng kịch cùng thiếp? Khi Từ Uyển Thanh sỉ nhục thiếp, chàng chỉ cần đứng bên lặng lẽ xem trò vui, nhìn thiếp tự tìm xui xẻo là được, tại sao lại còn đứng ra giúp thiếp gánh vác? Khi Thái phu nhân trừng phạt thiếp, khi bọn người dưới coi thường thiếp, chàng

có thể khoanh tay đứng nhìn để thiếp chịu khổ, hà tất phải đứng ra nói đỡ cho thiếp, lập lại uy nghiêm cho thiếp làm gì? Khi thiếp nóng nảy với chàng, làm chàng giận, khiến chàng khó chịu, chàng khoát tay bỏ đi là xong, bên chàng còn bao nhiêu ngọc ấm hương mềm, chàng hoàn toàn có thể vứt bỏ thiếp, để người trong phủ cười nhạo thiếp. Nhưng tại sao lần nào chàng cũng phải chạy đến nhìn sắc mặt thiếp làm gì? Hầu gia, tại sao chàng lại làm nhiều như thế? Nếu chàng không làm những việc ấy, có phải tốt hơn rất nhiều không?"

Cận Thiệu Khang nghe một loạt các câu hỏi của nàng, trầm mặc hồi lâu, sau đó mới cười khổ một tiếng: "Nhược Lan, người nàng đang nói là ta ư? Ta là An Viễn Hầu, sao có thể vì một người con gái mà làm tới mức ấy? Nếu phụ hầu còn sống, thấy ta vì một người phụ nữ mà phá bỏ mọi phép tắc, nhất định sẽ đánh gẫy chân ta…" Tay hắn bỗng siết mạnh, kéo nàng vào lòng, ôm thật chặt, lẩm bẩm: "Chuyện gì đang xảy ra thế này?"

Tưởng Nhược Nam dựa vào lòng hắn, nhịp tim quen thuộc, sức mạnh quen thuộc, hơi thở quen thuộc, trái tim nàng dần bình tâm trở lại.

"Nếu ta có thể đứng nhìn nàng chịu tội, nhìn nàng chịu khổ, nhìn nàng buồn bã, thì hôm nay ta đâu tới mức…" Hắn đột nhiên dừng lại, không nói thêm nữa.

Tưởng Nhược Nam bỗng thấy lòng ấm áp, trái tim như có gì đó cuộn sôi sùng sục, như muốn trào lên, như muốn thoát khỏi cơ thể.

"Hầu gia, thời gian này thiếp rất buồn, ngày nào thiếp cũng nhớ chàng." Nàng khẽ thổ lộ.

Cận Thiệu Khang ngẩn người, cúi đầu nhìn nàng, giống như muốn nhìn rõ vẻ mặt nàng qua màn đêm dày đặc: "Nhược Lan… Nàng đang nói gì thế?"

Tưởng Nhược Nam ngẩng đầu lên nhìn hắn: "Hầu gia, trái tim Nhược Lan không lạnh, tấm lòng Hầu gia dành cho Nhược Lan, sao Nhược Lan có thể không biết chứ. Trước kia thiếp còn cho rằng thiếp nhất định sẽ giữ được trái tim mình, nhưng tới gần đây thiếp mới hiểu, thì ra trong vô thức, Nhược Lan đã thích Hầu gia rồi…"

"Nhược Lan…" Cận Thiệu Khang ngẩn ngơ, không biết nên phản ứng thế nào. Nhưng ngay lập tức lòng hắn vui rộn ràng, sự kích động mãnh liệt ấy suýt nữa khiến hắn mất bình tĩnh.

"Nhưng Hầu gia, chính vì như thế Nhược Lan mới buồn bã khó chịu…" Tưởng Nhược Nam quay người đi, xoay lưng về phía hắn khẽ nói: "Nhược Lan cho dù có thích Hầu gia cũng không cách nào chấp nhận được việc Hầu gia còn có những người phụ nữ khác. Mặc dù Hầu gia nói sau này sẽ không động vào họ, nhưng thiếp không biết có nên tin chàng không. Đặc biệt là Vu Thu Nguyệt, nàng ta mang thai con của chàng, cuộc sống sau này còn dài, làm sao thiếp biết liệu Hầu gia còn giữ lời hứa hay không? Thiếp không biết nên làm thế nào, vì vậy mới cố tình phớt lờ, không quan tâm tới chàng."

Cận Thiệu Khang xoay nàng lại, có chút khẩn thiết: "Nhược Lan, phải làm thế nào thì nàng mới tin ta?"

Tưởng Nhược Nam nhìn hắn mỉm cười: "Hầu gia, ngay vừa rồi Nhược Lan đã hiểu, thích Hầu gia là lựa chọn của Nhược Lan, nếu Nhược Lan không thể từ bỏ chàng thì phải có dũng khí để đối mặt với tất cả những chuyện sau đó. Nếu không, dù Hầu gia có hứa thế nào Nhược Lan cũng không thể yên tâm."

Trước mắt có hai con đường, hoặc là tìm cách để ly hôn, cắt đứt tơ tình, rời khỏi Hầu phủ; hoặc tin hắn, chấp nhận hắn, nỗ lực sống những ngày sau này.

100. Chương 100

Bất luận con đường nào cũng không đơn giản. Bất luận chọn con đường nào đều sẽ không thuận buồm xuôi gió. Bất luận là con đường nào, nàng cũng không thể trông chờ vào người khác.

Nhưng trái tim nàng muốn ở lại. Nàng cũng hy vọng có được người thật lòng với mình, nàng hy vọng có được một cuộc sống ổn định. Nếu bên cạnh đã có một người đàn ông chịu thật lòng với nàng, tại sao nàng còn phải bỏ thời gian ra để tìm kiếm, hoang mang?

Sau này, có thể sẽ gặp rắc rối, cũng có thể Vu Thu Nguyệt sẽ gây chuyện, nhưng nàng đã có niềm tin với bản thân, nàng cũng dành niềm tin cho hắn. Nếu nàng đặt niềm tin nhầm người, nàng cũng sẽ dũng cảm mà đối mặt với tất cả. Cho dù ở bất kỳ thời đại nào thì lòng người vẫn là thứ khó đảm bảo nhất, ai cũng thế thôi.

Vì vậy, khi nàng đưa ra quyết định này, bản thân đã có sự chuẩn bị để gánh chịu hậu quả của nó. Nhưng nàng nhất định sẽ toàn tâm toàn lực sống tốt cuộc sống của mình.

Hạnh phúc của nàng phải đến từ sự tự tin của chính nàng, chứ không phải đến từ lời hứa của hắn.

Cận Thiệu Khang chỉ cảm thấy đầu óc hỗn loạn, các loại tâm trạng phức tạp cùng trào dâng, đắng cay chua ngọt, năm vị bảy mùi, muốn nói gì đó, nhưng cổ họng như bị chặn lại, không thể thốt nên lời. Đến cuối cùng, hắn khẽ "ừm" một tiếng, ôm nàng vào lòng, cúi đầu, hôn lên môi nàng.

Nụ hôn này giống như núi lửa phun trào, giải phóng tất cả nhiệt tình trong người hắn. Hắn ôm chặt nàng, giữa hai người gần như không có một khe hở. Môi và lưỡi hắn quấn chặt lấy nàng, quyến luyến tham lam, như muốn nuốt lấy tất cả.

Tưởng Nhược Nam như đứng trong biển lửa, hơi thở của hắn, cơ thể của hắn đều hừng hực cháy, châm ngòi cảm xúc, thiêu đốt nàng, khiến huyết mạch toàn thân nàng cũng sôi lên. Lần này nàng không giãy giụa, không kháng cự nữa, để mặc cho mình tan vào nhiệt tình của hắn.

Cũng không biết bao lâu đã trôi qua, đôi môi của Cận Thiệu Khang mới lưu luyến rời khỏi môi nàng, còn nàng giống như đã bị hắn hút cạn, toàn thân không chút sức lực nào nữa, phải dựa hẳn vào người hắn mới có thể đứng vững.

Nàng níu cổ hắn, lúc này đây nàng rất vui, rất thoải mái. Nàng biết, lựa chọn của mình không sai.

***

Thu Đường viện.

Trong phòng, ánh nến hồng nhảy nhót, ánh sáng yếu ớt đó lặng lẽ chiếu rọi khắp căn phòng.

Hai người co ro trong chăn, nằm đối mặt với nhau, Tưởng Nhược Nam mãi không nhịn được cười.

Cận Thiệu Khang khẽ thở dài một tiếng, "Được rồi, đừng cười nữa." Nàng không cười hắn cũng đủ thấy thảm rồi.

"Lần này không trách thiếp được, là do chàng xui thôi!"

Hai người về đến Thu Đường viện, Cận Thiệu Khang đâu còn kiềm chế được nữa, đương nhiên là hắn muốn… này kia, nhưng Tưởng Nhược Nam lại xấu xa nói với hắn rằng, hôm nay nàng đến tháng.

Cảm giác đó giống như bị người ta đấm vào mặt, bực tức không sao tả được.

Cận Thiệu Khang giơ tay ra, kéo nàng ôm vào lòng, nghiêm túc nói: "Ta không trách nàng, Nhược Lan, ta chưa bao giờ trách nàng. Trước kia là ta không tốt với nàng nên nàng từ chối cũng là đương nhiên. Tốt thôi, chúng ta sẽ cùng qua một đêm động phòng hoa chúc nữa, được không?"

"Một lần nữa? Không hợp quy củ, mẫu thân sẽ không đồng ý đâu."

Cận Thiệu Khang thơm lên má nàng, cười đáp: "Không sao, ta sẽ tới gặp và nói chuyện với mẫu thân. Những chuyện không hợp lễ nghi phép tắc đủ nhiều rồi, thêm chuyện này nữa cũng không hơn là bao đâu!"

Tưởng Nhược Nam cười: "Thiếp thật không dám tin đây là lời mà An Viễn Hầu nói. Nhớ lại thời gian đầu, là ai luôn miệng nhắc tới lễ nghi phép tắc chứ?"

Cận Thiệu Khang nhìn nàng, ánh mắt sâu thẳm dịu dàng, miệng cười, lúm đồng tiền bên má trái lại thoắt ẩn thoắt hiện, "Nhược Lan, những lúc ở bên nàng, ta cảm thấy mọi quy tắc trên đời đều không còn quan trọng nữa, chỉ cần nàng vui là được."

Cận Thiệu Khang siết chặt, mũi hít ngửi hương thơm từ người nàng, bất giác thỏa mãn thở hắt một tiếng.

“Có thể được ôm nàng như thế này thật tốt!” Nói rồi, lại vờ tức giận cắn nhẹ vào mũi nàng một cái, khiến nàng kêu lên oai oái.

“Sao chàng lại cắn thiếp?” Tưởng Nhược Nam trách móc.

“Đây là trừng phạt, ai bảo trước kia nàng không chịu để ta ôm, còn bắt ta ngủ riêng một chăn. Dưới gầm trời này cũng chỉ có mình nàng đối xử với phu quân như vậy!”

Tưởng Nhược Nam cọ cọ chân mình vào bàn chân ấm nóng của hắn, bực bội đáp lời: “Chẳng phải chàng cũng lừa thiếp, nói gì mà bị bệnh mãn tính, khiến thiếp cứ lo sợ mãi.”

Cận Thiệu Khang vội vàng giơ chân, kẹp chặt chân nàng, cười: “Khi ấy nàng thương ta lắm phải không?”

“Còn lâu thiếp mới thương.” Tưởng Nhược Nam bĩu môi.

Cận Thiệu Khang cười đắc ý, “Ta nhận ra mà, khi đó nàng rất xót thương ta, lúc đó đã thích ta rồi phải không?”

“Đừng mơ, ai thích chàng!”

“Lại còn dám không thừa nhận, bổn hầu phải trừng phạt nàng mới được!” Nói rồi, hắn lại phủ lên người nàng, hôn nàng, hôn cho tới lúc y phục của cả hai đều xộc xệch, suýt không thể kiềm chế nổi, lúc ấy Cận Thiệu Khang mới nghiến răng đẩy nàng ra.

Hai người họ nằm ngửa trên giường, thở dốc, không dám ôm ấp quấn quýt.

Một lúc sau, Tưởng Nhược Nam vì muốn đánh lạc hướng sự chú ý của hắn nên tìm đề tài để nói.

“Hầu gia, không, sau này thiếp không gọi chàng là Hầu gia nữa được chứ? Xưng hô như thế nghe xa lạ lắm.”

“Vậy nàng muốn gọi ta là gì?”

Tưởng Nhược Nam mắt lấp lánh, “Khi ở bên nhau, thiếp gọi chàng là Thiệu Khang nhé?”

“Thiệu Khang?” Cận Thiệu Khang ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên mắt nàng: “Được, vậy gọi Thiệu Khang.”

“Thiệu Khang.”

“Ừm.”

“Thiệu Khang.”

“Ừm.”

…

***

Sáng sớm hôm sau, khi Ninh An đứng ngoài gọi Cận Thiệu Khang dậy, trời còn chưa sáng hẳn.

Tưởng Nhược Nam bỗng cảm thấy quan lại thời cổ đại cũng thật đáng thương, cả năm chẳng được ngủ một giấc đầy đủ.

Nàng nhúc nhích người, nhưng thấy mình đang nằm gọn trong lòng Cận Thiệu Khang, không thể cử động được.

Có lẽ thời gian này Cận Thiệu Khang không được nghỉ ngơi đủ, tối hôm qua tâm trạng thả lỏng nên mới ngủ ngon và sâu như vậy, Ninh An gọi mấy tiếng cũng không thấy hắn dậy.

Nàng ngẩng đầu lên, thận trọng luồn khỏi vòng tay hắn. Lúc này nàng mới nhận ra, vòm ngực hắn rất rộng, hai cánh tay vô cùng rắn rỏi, ôm như thế khiến nàng không sao cử động được.

Nàng giơ tay dí dí vào ngực hắn, cảm giác vòm ngực rất săn chắc, khiến Tưởng Nhược Nam rất muốn cởi y phục của hắn ra để nhìn rõ hơn.

Vừa mới sáng sớm nàng đã nghĩ gì thế này? Tưởng Nhược Nam nhìn hắn mà mặt nóng bừng.

"Thiệu Khang, Thiệu Khang, sâu lười, dậy đi thôi, không nhanh Hoàng thượng sẽ đánh đòn chàng đấy!"

Cận Thiệu Khang "ừm" một tiếng, nhưng lại đổi sang tư thế khác thoải mái hơn, ngủ tiếp. Tưởng Nhược Nam bắt đầu lo lắng, lên triều không phải chuyện đùa, đến muộn sẽ bị đánh đòn thật.

Nàng đảo đảo mắt cười xấu xa, sau đó thò tay xuống eo hắn, cù hai cái.

Cận Thiệu Khang cuộn người, phì cười thành tiếng, ngay sau đó hắn nhanh chóng khống chế tay nàng.

"Xấu xa, vừa mới sáng sớm đã không ngoan rồi, nàng xem nàng đã gây họa gì…" Nói rồi, hắn cầm tay nàng đặt vào giữa hai đùi mình.

Tay vừa chạm phải, một vật cứng rắn đã ngóc cao ngạo nghễ…

Toàn thân nàng như nổ ầm một tiếng, lửa bốc bừng bừng, tay bật ra như chạm phải điện.

"Chàng mới xấu!" Tưởng Nhược Nam đỏ mặt mắng.

Cận Thiệu Khang phá lên cười ha hả, lật người đè nàng xuống dưới, cúi đầu hôn ngấu lấy nàng. Lần này, nụ hôn của hắn không chỉ dừng lại ở đôi môi, mà trượt dần trượt dần, rồi quyến luyến dừng lại ở ngực nàng, mơn trớn đôi gò bồng đào khá lâu, thỉnh thoảng lại cắn, lại mút, khiến nàng thở gấp, toàn thân run lên.

"Thiệu Khang… Thiệu Khang… không còn sớm nữa, đừng vậy…"

Cận Thiệu Khang hít một hơi thật sâu rồi gục xuống ngực nàng, sau đó tức giận mút chặt môi khiến nàng không thể thở được, cuối cùng mới ngẩng đầu lên.

Mái tóc dài của hắn đổ xuống ngực nàng, có vài sợi còn vừa khéo vắt ngang nơi mẫn cảm, khiến nàng không kìm được mà khẽ rên lên. Tiếng rên ấy càng khiến hắn hôn nàng cuồng nhiệt hơn…

Rất lâu sau, hắn mới dừng lại.

"Nàng thật xấu xa vô lương tâm…" Cận Thiệu Khang thì thầm bên tai Nhược Nam, "Thật không nỡ rời xa nàng."

"Thiệu Khang, sắp sáng rồi, chàng còn không mau lên!" Tưởng Nhược Nam cũng cười khẽ.

"Buổi tối đợi ta về cùng ăn cơm."

"Chàng muốn ăn gì?"

Cận Thiệu Khang cúi đầu ghé tai nàng thì thầm câu gì đó, Tưởng Nhược Nam xấu hổ đấm hắn một cái, mắng: "Xấu xa!"

Cận Thiệu Khang cười lớn, bật người đứng dậy. Tưởng Nhược Nam cũng đứng dậy theo, gọi a hoàn vào hầu hắn rửa mặt.

Hoa Anh hầu Tưởng Nhược Nam mặc y phục, Liên Kiều và một nha đầu khác hầu Cận Thiệu Khang. Hai người lúc thì chàng nhìn thiếp cười, lúc lại thiếp nhìn chàng cười, bọn a hoàn xung quanh đều thấy hết, muốn cười nhưng không dám, thấy chủ nhân ân ái như thế cũng mừng thay cho họ.

Cận Thiệu Khang và Tưởng Nhược Nam cùng dùng bữa sáng. Trước khi đi, Cận Thiệu Khang còn tới bên nàng dặn dò: "Mấy hôm nay nàng không khỏe, đừng có chạy linh tinh nữa." Tưởng Nhược Nam cười cười đồng ý.

Cận Thiệu Khang đi rồi, Tưởng Nhược Nam tới thỉnh an Thái phu nhân. Thái phu nhân vì chuyện giác hơi tối qua, lại được nghỉ ngơi một đêm dễ chịu, sự đau đớn cũng giảm quá nửa, tinh thần hồi phục không ít. Có lẽ chính vì nguyên nhân ấy, thái độ của bà với Tưởng Nhược Nam cũng dịu đi nhiều, còn sai Liễu Nguyệt mang ghế cho nàng ngồi.

Giờ Vu Thu Nguyệt đã mang thai được ba tháng, nhìn vẫn chưa rõ lắm, cô ta được a hoàn dìu vào hành lễ với Thái phu nhân. Thái phu nhân nói: "Chẳng phải đã miễn lễ cho con rồi sao? Con đang mang thai, đi lại không tiện, không cần phải tới thỉnh an nữa."

Vu Thu Nguyệt dịu dàng đáp lại: "Đây là bổn phận của Thu Nguyệt, huống hồ hiện giờ thai nhi còn nhỏ, cũng không bất tiện lắm."

Thái phu nhân nói tiếp: "Quả mơ xanh lần trước con có thích ăn không?"

Vu Thu Nguyệt cười: "Nói ra chỉ sợ Thái phu nhân cười, quả mơ xanh con đã ăn hết từ lâu rồi, giờ cứ nghĩ đến lại thèm!"

Nghén chua là con trai, nghén cay là con gái, Thái phu nhân cười vui vẻ, thần sắc của bà đối với Vu Thu Nguyệt cũng thân thiện hơn vài phần: "Nếu con thích ăn thì ở chỗ ta còn một ít, lát nữa con mang về mà dùng."

Vu Thu Nguyệt tỏ ra vui mừng, "Đa tạ Thái phu nhân."

Tưởng Nhược Nam mỉm cười ngồi lắng nghe. Người phụ nữ trước mặt đang mang thai con của chồng nàng. Trước kia nàng còn có thể không để ý, nhưng bây giờ nói không để ý là giả. Chỉ có điều, nàng không ngừng nhắc nhở bản thân: nếu đã lựa chọn con đường này, có những việc phải học cách phớt lờ, nếu không sẽ khiến bản thân thêm buồn nản.

Chỉ cần Cận Thiệu Khang không quan tâm tới cô ta nữa, nàng cũng chẳng bận tâm việc Hầu phủ nuôi thêm hai người. Còn con cái, sau này họ cũng sẽ có.

Thái phu nhân nói chuyện một lát liền cảm thấy mệt, hai cô con dâu cùng đứng lên cáo từ. Trước khi đi, Vu Thu Nguyệt còn nói với Thái phu nhân: "Lần này Thu Nguyệt có chuyện muốn thỉnh cầu Thái phu nhân."

"Là chuyện gì?"

"Giờ Thu Nguyệt đã mang thai ba tháng, Thu Nguyệt muốn nhân lúc người chưa nặng nề về thăm nhà, báo với cha mẹ một tiếng."

Thái phu nhân cười: "Cũng nên như thế, lát nữa hãy mang thêm người cùng đi, xe của ta rộng rãi dễ chịu hơn, ngồi xe của ta mà về."

"Đa tạ Thái phu nhân!"

Cả hai người bọn họ rời khỏi Tùng Hương viện cùng lúc.

Thời gian này, việc Cận Thiệu Khang thường xuyên nghỉ lại Sở Thiên các ồn ào khắp phủ. Nhưng chuyện tối qua hắn nghỉ lại Thu Đường viện thì chưa được truyền ra, nên đám người dưới vẫn lén lút thì thầm với nhau rằng Tưởng Nhược Nam đã thất sủng. Chỉ có điều vẫn còn sợ do lần trước lắm mồm mà có kẻ bị đòn, nên không ai dám nói ra mà thôi.

Vu Thu Nguyệt đi trước, Tưởng Nhược Nam đi sau, Vu Thu Nguyệt bỗng dừng bước chậm lại, không lâu sau hai người họ đi song song.

Vu Thu Nguyệt lấy mơ xanh được Thái phu nhân ban ra, nhón lấy một quả bỏ vào miệng, rồi lại giơ chỗ mơ xanh tới trước mặt Tưởng Nhược Nam, cười hỏi: "Tỷ tỷ, có muốn ăn một quả không?"

Tưởng Nhược Nam liếc mắt một cái, cười đáp: "Di nương thích ăn, hãy ăn thêm đi."

Vu Thu Nguyệt thu tay về, cười đáp: "Cũng phải, món này chua quá, chỉ thích hợp với thai phụ thôi."

Tưởng Nhược Nam đột nhiên chỉ tay về phía trước: "Cẩn thận, trước mặt có hố!"

Vu Thu Nguyệt sợ hãi giật nảy mình, vội vàng dừng chân, suýt nữa bị nghẹn quả mơ đang ngậm trong họng, phải cố gắng lắm mới nhổ được ra.

Khi ngẩng đầu lên, sắc mặt cô ta đã trắng bệch.

Tưởng Nhược Nam đi tới bên Vu Thu Nguyệt, cười nhạt: "Di nương đang mang thai, phải chú ý chăm sóc bản thân mình, đừng quan tâm tới những việc không liên quan. Đến lúc ấy có hối hận cũng muộn rồi!" Dứt lời, nàng đi lướt qua người cô ta.

Đi được một quãng, Ánh Tuyết khẽ nói với nàng: "Phu nhân hà tất phải nhắc nhở cô ta, để cô ta vấp ngã, không chừng đứa con sẽ không còn nữa…"

Tưởng Nhược Nam lắc lắc đầu: "Giờ Thái phu nhân đang rất coi trọng đứa trẻ trong bụng kia, vừa rồi chúng ta và cô ta lại cùng đi, nếu đứa bé có chuyện, chúng ta cũng không tránh khỏi liên lụy." Còn một điểm Tưởng Nhược Nam không nói ra, sau này cô ta cũng sẽ không được can dự vào chuyện giữa nàng và Cận Thiệu Khang nữa. Đứa trẻ này, để cô ta giữ đi.

Tưởng Nhược Nam đi rồi, Vu Thu Nguyệt vẫn còn thất kinh, nhưng rồi lại thấy tức giận vì bị Tưởng Nhược Nam chỉ trích. Cô ta vung tay cho Lệ Châu một cái bạt tai, gào lên: "Đồ vô dụng, nếu đứa con trong bụng ta có chuyện gì, ta nhất định sẽ lột da đám nô tài ngu ngốc các ngươi!"

***

Buổi chiều, Vu Thu Nguyệt về tới Vu phủ. Vào phủ xong, cô ta len lén kéo tay mẫu thân là Vu phu nhân, "Mẹ, việc con nhờ mẹ đã làm xong chưa?"

Vu phu nhân gật đầu đáp: "Người đã mời tới rồi, đang ở trong nội đường."

Hai người vào nội đường, một ông lão râu tóc bạc phơ hành lễ với họ, sau đó bèn ngồi xuống chẩn mạch cho Vu Thu Nguyệt. Một lát sau, ông lão buông tay cô ta ra.

Vu Thu Nguyệt vội hỏi ngay: "Đại phu, là trai hay gái?"

101. Chương 101

Đại phu vuốt chòm râu bạc, "Phu nhân, lão phu đã xem mạch rất kỹ rồi, qua mạch tượng thì có lẽ phu nhân đang mang thai thiên kim!"

Sắc mặt Vu Thu Nguyệt lập tức trắng bệch, "Đại phu, đại phu hãy xem kĩ giúp ta, đại phu không nhầm đấy chứ?"

Ông cụ râu trắng lập tức đứng dậy cúi người: "Lão phu bắt mạch đã nhiều năm, rất ít khi có sai sót, nếu phu nhân không tin có thể mời cao minh khác!"

Vu phu nhân đưa bạc cho ông ta, rồi lại dặn dò mấy câu, sau đó cho gia đinh đưa ông ta về. Đại phu vừa đi, tâm trạng Vu Thu Nguyệt bỗng trở nên tuyệt vọng, cô ta nhào vào lòng mẹ, "òa" một tiếng khóc nức nở, "Con đã biết mà, con biết ngay mà, người ta thường nói thích ăn chua là trai thích ăn cay là gái, con không thích ăn chua chỉ thích ăn cay, đã biết nhất định mình mang thai con gái. Thái phu nhân cho con mơ xanh, chua tới mức toàn thân run lên bần bật, con vẫn phải giả vờ là thích ăn… Mẹ, sao số con lại khổ thế này, tại sao lần này ông trời lại không giúp con! Đang yên đang lành, từ chính thê biến thành thiếp thất, giờ ngay cả cơ hội để vùng lên cũng không có. Mẹ, con nhất định phải sinh được con trai, con nhất định phải sinh con trai!"

Vu phu nhân cũng lau nước mắt. Bản thân bà bỏ không ít tâm tư công sức cho con gái, khó khăn lắm mới nuôi được đứa con tài mạo song toàn, sắp được gả vào Hầu phủ làm chính thất lại bị người ta chen ngang. Con gái không cam lòng, thà về làm thiếp thất trong Hầu phủ chứ quyết không buông tay. Chẳng ngờ, An Viễn Hầu kia như bị ma đưa lối quỷ dẫn đường, lại thích một ả đàn bà đanh đá chua ngoa chứ không thèm ngó ngàng tới con gái bà. Mãi mới có thai, lại mang thai một đứa con gái vô dụng.

Nhưng bà vẫn phải an ủi con gái: "Thu Nguyệt, đừng lo lắng, giờ mới ba tháng, có lẽ chưa chính xác đâu. Mà nhỡ đại phu nhầm thì sao, chúng ta hãy tìm đại phu khác để bắt mạch."

Vu Thu Nguyệt tuyệt vọng lắc đầu: "Vô ích thôi, vô ích thôi… Con thích ăn cay như thế, nhất định là con gái. Không bao lâu nữa Thái phu nhân nhất định sẽ triệu Lưu thái y đến bắt mạch cho con, khi ấy thì hết thật rồi!"

Cô ta vừa khóc, vừa đấm vào bụng mình: "Đồ vô dụng, đồ vô dụng!"

Vu phu nhân cũng vừa khóc vừa kéo tay con gái: "Con đang làm gì thế này, cho dù là con gái cũng là cốt nhục của Hầu gia!"

"Con gái thì có ích gì, con gái thì có ích gì…" Vu Thu Nguyệt gào lên như người điên, "Con gái có thể kế thừa tước vị không? Con gái có thể kế thừa tài sản không? Nó chỉ là thứ nữ, sau này gán thêm ít nữ trang

hồi môn rồi gả phắt đi! Nó có thể giúp được gì!" Cô ta khóc như xé gan xé phổi, "Toàn bộ hy vọng của con, hết rồi, hết rồi… Con còn giữ nó lại làm gì, sinh ra cũng chỉ là trò cười thôi! Không muốn sinh, không muốn sinh nữa!" Nói rồi lại điên cuồng đấm vào bụng.

Vu phu nhân giữ chặt tay con gái, hai mẹ con khóc thút thít.

Đúng lúc ấy, Vương ma ma đứng hầu bên cạnh bỗng bước lên trước, "Tiểu thư đừng lo, lão nô có một cách có lẽ sẽ giúp được tiểu thư!"

Vương ma ma là bồi phòng của Vu phu nhân, bao năm nay vẫn theo hầu bên cạnh, có thể nói là tâm phúc của bà, nên mới có cơ hội để lên tiếng vào lúc này.

Vu Thu Nguyệt đang đau buồn tuyệt vọng, nghe thấy vậy thì ngẩng phắt lên, nhanh nhẹn bước tới cạnh Vương ma ma, "Ma ma, ma ma có cách gì, mau nói đi. Chỉ cần giúp ta sinh được con trai, ta nhất định sẽ trọng thưởng!"

Vu phu nhân cũng mang vẻ mặt tràn đầy hy vọng đến bên Vương ma ma.

Vương ma ma vội đáp: "Lão nô luôn nhận được đại ân của phu nhân, cũng chứng kiến tiểu thư trưởng thành, đương nhiên lão nô hy vọng tiểu thư được hạnh phúc, hoàn toàn không phải vì muốn được trọng thưởng!"

Vu Thu Nguyệt thấy bà ta nhiều lời thì rất sốt ruột, nhưng vì việc chính vẫn phải nhẫn nại, "Thu Nguyệt biết ma ma thương Thu Nguyệt, Thu Nguyệt sẽ ghi nhớ những gì ma ma làm cho Thu Nguyệt, ma ma hãy nói mau đi!"

Lúc này Vương ma ma mới lên tiếng: "Năm ngoái lão nô về thăm nhà, nghe nói ở quê lão nô có một pháp sư vô cùng lợi hại, bắt ma trừ yêu đối với ông ta là chuyện hết sức đơn giản. Nhưng điều khiến thiên hạ kinh ngạc hơn cả là ông ta có thể giúp người ta muốn sinh con trai sẽ sinh được con trai, muốn có con gái sẽ sinh được con gái. Chỉ cần làm theo lời chỉ bảo của ông ta, hàng ngày tham bái trước tượng thần, sau đó uống nước thần ông ta cho, khi khai hoa nở nhụy nhất định được như ý nguyện!"

Vu phu nhân nghe xong bất giác chau mày: "Có chuyện đó sao? Nghe quá tà dị… Không phải lừa đảo đấy chứ?"

Hai mắt Vu Thu Nguyệt sáng rực, nhìn chằm chằm Vương ma ma.

Vương ma ma vội vã xua xua tay, quả quyết vô cùng: "Phu nhân, có việc thần kỳ như thế đấy! Nghe họ hàng nhà nô tỳ kể, ở quê rất nhiều người nhờ uống nước thần của pháp sư mà sinh được con trai. Đương nhiên không phải là ai cũng linh nghiệm, pháp sư giải thích, những người không linh nghiệm là những người kiếp trước nghiệp chướng đa đoan, vì vậy kiếp này phải bị trừng phạt. Nhưng cho dù là thế thì khy sinh con thứ hai chắc chắn sẽ là trai! Rất linh! Năm nào cũng có rất nhiều người đến chỗ pháp sư để lễ tạ."

Vu Thu Nguyệt nghe xong mà tim đập thình thịch, cô ta động lòng rồi, quay đầu lại nắm tay mẫu thân, kích động nói: "Mẹ, mẹ cho người đưa Vương ma ma về quê nghe ngóng xem sao, nếu thật như thế, con sẽ thử!"

Vu phu nhân vẫn không yên tâm, "Chỉ nghe thôi mẹ cũng thấy mơ hồ rồi, không biết có nguy hiểm gì không. Ngộ nhỡ bị Hầu phủ phát hiện…"

Sự lo lắng của Vu phu nhân không phải vô lý, việc thay đổi giới tính của thai nhi chỉ nghe thôi cũng thấy làm trái đạo trời, lại thuộc diện mê tín dị đoan. Nhỡ đâu để Hầu phủ phát hiện, đây sẽ không còn là chuyện nhỏ nữa!

Vu Thu Nguyệt ngẩn người, do dự một lát, nhưng ngay sau đó nghiến chặt răng như đã hạ quyết tâm: "Mẹ, giờ con đã không còn sự lựa chọn nào khác nữa rồi! Dù thế nào con cũng phải sinh được con trai, dẫu chỉ có một tia hy vọng con cũng không thể bỏ qua! Nếu là con gái, sinh ra cũng vô dụng, chi bằng chịu mạo hiểm, đặt cược một lần!"

Vu phu nhân thấy con gái nói cũng có lí, bèn gật đầu: "Lát nữa ta sẽ cho người đi điều tra!"

Hai mẹ con chuyện trò thêm một lúc, Vu Thu Nguyệt có kể việc thời gian gần đây phải chịu lạnh nhạt, nước mắt lại tuôn rơi. Vu phu nhân thở dài: "Đều tại cha con địa vị thấp kém, lời nói không có trọng lượng nên

mới bị người ta coi thường…" Nói tới đây, bỗng bà đổi giọng: "Nhắc mới nhớ, suýt nữa quên không hỏi con chuyện này." Bà gọi a hoàn vào, lấy một chiếc hộp gỗ nhỏ trong rương ra.

Vu Thu Nguyệt nhìn chiếc rương trước mặt: "Đây là gì thế ạ?"

Vu phu nhân đáp: "Đây là tạ lễ của cậu con. Lần trước việc nhờ con thủ thỉ cầu xin An Viễn Hầu đã thành rồi. Lệnh điều chuyển cậu con đã có, giờ cậu con được vào trong cấm vệ quân của Hoàng thượng, có điều chỉ là một chức quan không lớn không nhỏ. Nhưng cậu con có nói, trong triều đình phải có người nâng đỡ mới làm quan được, tâm nguyện bao năm của cậu thành hiện thực nhờ một lời của An Viễn Hầu! Cậu con rất cảm kích!"

Vu Thu Nguyệt liếc nhìn tạ lễ của cậu mấy cái, khẽ hừ một tiếng, "Thế này đã là gì, đợi khi con sinh được con trai, không những cậu, mà huynh đệ tỷ muội con cũng sẽ sắp xếp cho thỏa đáng!" Như thế, sau này họ mới trở thành hậu thuẫn vững chắc cho cô ta được, giúp cô ta không bao giờ bị lật đổ!

***

Buổi tối, Tưởng Nhược Nam vẫn đợi Cận Thiệu Khang về cùng dùng bữa, rõ ràng đã nói sẽ về sớm mà cho tới tận khi trời tối mịt mới về.

Tưởng Nhược Nam vừa giúp hắn thay y phục rửa mặt, vừa hỏi: "Sao hôm nay Hầu gia về muộn thế?"

Cận Thiệu Khang đón lấy chiếc khăn đã được a hoàn vắt kiệt, vừa lau mặt vừa cười đáp: "Hôm nay trên triều có chút chuyện nên mới về muộn. Phải rồi, lát nữa còn một tin tốt lành muốn báo cho nàng, nghe xong chắc chắn nàng sẽ vui!"

"Tin tốt lành gì?" Tưởng Nhược Nam bỗng thấy tò mò trước lời úp mở của hắn. Thấy lúc hắn rửa mặt, phía dưới tai còn vết bẩn nhỏ mà không lau đến được, nàng bèn bước tới, đón lấy chiếc khăn trong tay hắn, cười nói: "Đến rửa mặt cũng không sạch." Dứt lời, nàng nhón chân, giơ tay giúp hắn lau sạch vết bẩn.

Cận Thiệu Khang nhìn nàng đứng gần ngay trước mắt, hình như đây là lần đầu tiên nàng chủ động tiếp cận hắn mà không hề phòng bị, không hề kháng cự. Nàng thận trọng, động tác rất nhẹ nhàng giúp hắn lau mặt, thỉnh thoảng lại ngước mắt nhìn vào hắn, đôi mắt đen như hắc ngọc tràn ngập sự dịu dàng. Nàng mỉm cười, đôi môi đầy đặn cong lên thành một đường tuyệt đẹp, vô cùng quyến rũ…

Hắn nhìn nàng chăm chăm với đôi mắt màu nâu sâu như biển, lúm đồng tiền trên má như đóa hoa đêm, chầm chậm hé mở.

Hắn không kìm được mà vươn tay ôm lấy eo nàng, rồi kéo thân hình mềm mại của nàng áp sát vào mình.

Tưởng Nhược Nam đỏ mặt, dịu giọng: "Hầu gia, trong phòng còn a hoàn mà."

Khi nàng quay đầu lại nhìn mới phát hiện đám a hoàn làm bộ như không thấy gì, lần lượt tự giác lui ra ngoài. Chỉ có Hoa Anh nhỏ tuổi nhất là lén che miệng cười trước khi bước ra khỏi cửa, bắt gặp ánh mắt của Tưởng Nhược Nam, vội vàng rụt cổ, lè lưỡi, rồi nhanh nhẹn rút đi.

"Giờ đã không còn nữa rồi!" Cận Thiệu Khang cúi đầu, chiếc mũi cao khẽ cọ cọ vào mũi nàng, thì thầm.

"Vừa về đã chẳng nghiêm túc gì cả…" Tưởng Nhược Nam dùng chiếc khăn chặn giữa mình và hắn. Hắn kéo khăn mặt ra, chẳng buồn nhìn mà ném luôn ra phía sau. Chiếc khăn thuận theo đường ném, rơi chính xác vào chậu rửa mặt, không lệch không chệch, cứ như hắn có mắt phía sau lưng vậy.

"Thật lợi hại!" Tưởng Nhược Nam bất giác tán thưởng.

Được người mình thích cất lời khen, Cận Thiệu Khang đắc ý nhướn mày, nụ cười mở rộng, lúm đồng tiền cũng sâu hơn ma mị hơn. Khuôn mặt anh tuấn sáng hồng dưới nến bỗng như có vài phần không thực.

Tưởng Nhược Nam nhìn tới quên cả chớp mắt.

"Nhược Lan, nàng có biết không, bộ dạng này của nàng…" Khuôn mặt Cận Thiệu Khang bỗng trầm hẳn xuống, đôi mắt sâu thẳm như cơn lốc, như muốn hút nàng vào trong. Hắn cúi đầu, ôm nàng chặt hơn, thân nhiệt cao hơn, đôi vai rắn chắc siết lại, tựa muốn khảm nàng vào cơ thể hắn.

Vứt bỏ sự cảnh giác trong lòng, đối mặt với sức hấp dẫn đầy nam tính này, nàng hoàn toàn không còn sức phản kháng.

"Nàng lại si mê rồi…" Hắn nhìn nàng, khẽ cười, nụ cười dịu dàng khiến toàn thân nàng mềm nhũn. Giọng nói của hắn khàn khàn đầy quyến rũ, làm trái tim nàng ngứa ngáy như bị mèo cào.

Nàng cũng cười, hai mắt sáng như hai vì sao, đôi môi đầy đặn hé mở, hình ảnh đó vô cùng hấp dẫn.

"Thiếp si mê tướng công của mình, không được sao?" Ba từ cuối, nàng thay đổi ngữ điệu, tựa chiếc lưỡi câu nhỏ móc chặt lấy trái tim hắn.

"Được, tiểu yêu tinh… Ta thích… Nàng biết không, nhìn nàng lúc này rất quyến rũ, khiến ta muốn…"

Hắn mỉm cười, lúm đồng tiền hiện ra, đôi môi cũng ép xuống, đặt lên môi nàng. Nụ hôn nóng bỏng nồng nàn khiến trời điên đất đảo, sự dịu dàng tràn ngập căn phòng…

Hai cơ thể áp chặt lấy nhau, nụ hôn dài miên man, sự toàn tâm toàn ý của họ đổi lại niềm hạnh phúc cùng vui sướng cực độ. Hai người quấn quýt mãi không nỡ rời, hắn vẫn quấn chặt eo nàng, nàng vòng tay ôm cổ hắn, trán tì trán, lặng lẽ cười.

"Thiệu Khang, không còn sớm nữa, chúng ta mau ăn cơm, rồi còn phải đi thỉnh an mẫu thân."

"Thật không muốn rời xa nàng…"

"Đừng gây chuyện nữa, ngoan."

Cận Thiệu Khang khóc không được cười không xong, "Tiểu yêu tinh!" Mắng xong, hắn mới lưu luyến buông nàng ra.

Tưởng Nhược Nam đứng trước gương chỉnh lại y phục và đầu tóc, sau đó giúp Cận Thiệu Khang, trong lúc đó còn bị hắn thơm trộm mấy lần. Một lát sau, Tưởng Nhược Nam mới gọi a hoàn mang cơm vào.

Khi ăn cơm, Tưởng Nhược Nam hỏi chuyện: "Chẳng phải chàng nói có tin tốt lành cho thiếp ư, là chuyện gì thế?"

Cận Thiệu Khang chọn mấy miếng thịt bò ngon mà nàng thích, gắp vào bát nàng rồi mới đáp: "Nhược Lan, có muốn đi săn không?"

"Săn?" Mắt Tưởng Nhược Nam sáng lên. Trong ký ức của nàng, Tưởng Nhược Lan không phải là một thục nữ yếu ớt, cưỡi ngựa bắn cung đều rất giỏi. Đến thời cổ đại lâu như vậy mà nàng chưa một lần đi chơi thật sự, nghe hắn nói được đi săn, đương nhiên nàng rất vui!

"Bao giờ đi, chỉ hai chúng ta sao?"

Cận Thiệu Khang cười đáp: "Nàng vội gì chứ, cứ từ từ đã nào. Vào buổi chầu sớm sáng nay, mọi người bàn tán một tin, họ nói rằng phát hiện một con cáo tuyết ở bãi săn!"

"Cáo tuyết?"

"Đúng, loại cáo tuyết này rất hiếm, rất linh, toàn thân một màu trắng như tuyết, không có sợi lông tạp nào, bản tính gian xảo, động tác lại nhanh nhẹn. Đối với người thợ săn mà nói, cả đời chỉ cần bắt được một con cáo tuyết thì đã đạt được một thành tích lớn. Hoàng thượng rất thích săn bắn, vừa nghe thấy tin này đã vô cùng vui sướng, lập tức quyết định năm ngày nữa sẽ đến bãi săn!"

Tưởng Nhược Nam tò mò hỏi: "Năm ngày? Hoàng thượng xuất hành không phải chuyện nhỏ, chỉ chút thời gian thế làm sao mà kịp?"

"Vốn là không kịp, nhưng cáo tuyết thường không ở một nơi lâu, nếu đến muộn, nó sẽ chạy tới nơi khác! Hoàng thượng đã hạ lệnh, không kịp cũng phải kịp! Thời gian này bộ Lễ bận lắm. Hôm nay bộ Binh phải bố trí cấm vệ quân tùy hành hộ giá nên ta mới về muộn."

Tưởng Nhược Nam càng nghe càng thấy lạ: "Hoàng đế xuất hành đi săn, thiếp cũng có thể theo ư?" Hoàng đế đương nhiên có thể mang theo nữ quyến, nhưng lẽ nào quan viên tùy hành cũng được phép?

Nói đến đây, Cận Thiệu Khang cũng lộ vẻ thắc mắc: "Lần này có lẽ do tâm trạng Hoàng thượng khá tốt, nên đặc biệt khai ân, cho phép quan viên tùy hành mang theo nữ quyến. Nói là cáo tuyết là con vật chẳng mấy khi xuất hiện, muốn trên dưới cùng vui." Rồi hắn cười, "Khi ấy ta đã nghĩ ngay, nhất định nàng sẽ thích."

Nghe tới bốn chữ "đặc biệt khai ân", Tưởng Nhược Nam có chút khó chịu, nhưng nàng lại phủ nhận ngay, cho rằng mình quá đa nghi. Bao nhiêu người như thế, Hoàng thượng có thể làm gì? Có lẽ hắn muốn trên dưới vua tôi cùng vui thật.

"Sao thế Nhược Lan, nàng không thích à?" Cận Thiệu Khang thấy sắc mặt nàng thoáng trầm xuống thì lấy làm lạ.

Tưởng Nhược Nam vội cười: "Không, đương nhiên thiếp rất vui, lâu lắm rồi không được ra ngoài chơi! Khi ấy chúng ta hãy cùng tỷ thí, xem ai săn được nhiều thú hơn nhé!"

Cận Thiệu Khang cười "ha ha" hai tiếng, chẳng coi là thật, trên mặt hắn như viết rõ ràng rằng, nàng muốn tỷ thí với hắn chẳng phải không biết tự lượng sức mình?

***

Dùng xong bữa tối, hai người cùng tới Tùng Hương viện thỉnh an Thái phu nhân.

Họ bước chầm chậm, song song với nhau trên đường.

Mặc dù mỗi khi ở trong phòng riêng, Cận Thiệu Khang thường có biểu hiện rất giống... lưu manh, nhưng chỉ cần bước chân ra khỏi phòng, nơi có những người ngoài, hắn sẽ lại biến thành một quân tử, vô cùng thủ lễ, đến ngón tay cũng không chạm vào nàng. Chỉ những lúc ở trước mặt Tưởng Nhược Nam, hắn mới không giữ bộ mặt lạnh lùng ấy nữa, luôn nở nụ cười dịu dàng. Điều này khiến Tưởng Nhược Nam có cảm giác, phải cùng hắn đi như thế này tới tận chân trời góc bể cũng là một chuyện hết sức hạnh phúc.

"Lát nữa ta sẽ nói với mẫu thân về chuyện động phòng hoa chúc." Nhân lúc không có ai, Cận Thiệu Khang cúi đầu nói với nàng.

Tưởng Nhược Nam nhìn ngó xung quanh, ngượng ngùng: "Hầu gia, không cần vội như thế đâu!"

Cận Thiệu Khang cười đáp: "Cũng phải bắt đầu chuẩn bị chứ, đợi khi chúng ta đi săn về, có lẽ mọi thứ đã sẵn sàng!"

Lúc này, a hoàn đi đến từ phía đối diện, Cận Thiệu Khang thôi không tiếp tục đề tài này nữa, chỉ khẽ nói: "Tất cả cứ giao cho ta, ta sẽ sắp xếp thỏa đáng, nàng yên tâm."

Tưởng Nhược Nam cũng cười, trong lòng bỗng cảm thấy rất vui, rất yên tâm.

Đến Tùng Hương viện, Vu Thu Nguyệt đã ngồi ở đó. Cô ta vừa từ nhà mẹ đẻ quay về chưa lâu, đang trò chuyện với Thái phu nhân, đem lễ vật mà mẫu thân cô ta gửi tặng cho Thái phu nhân.

Đứng bên cạnh là Vương thị và Cận Yên Nhiên.

Nàng nghe Thái phu nhân cười đáp: "Vu phu nhân cũng thật khách khí, mỗi lần con về nhà đều gửi rất nhiều đồ."

Vu Thu Nguyệt cười nói, "Dạ, có nhiều nhặn gì đâu ạ" mà thoáng chạnh lòng. Thái phu nhân gọi mẫu thân cô ta là Vu phu nhân, nhưng cô ta lại nghe bà xưng hô với bá mẫu của Tưởng Nhược Nam là thông gia. Cô ta là thiếp, không phải là chính thê.

Bọn a hoàn thông báo Hầu gia tới, mắt Vu Thu Nguyệt sáng ngời lên, quay đầu lại. Thấy Hầu gia và Tưởng Nhược Nam cùng bước vào, dù người trước kẻ sau, nhưng Vu Thu Nguyệt dấy lên cảm giác, giữa họ có gì đó khác thường.

Thái phu nhân và những người có mặt trong phòng cũng có cùng cảm giác như vậy. Họ quay sang nhìn nhau, ánh mắt lộ vẻ tò mò. Theo như họ biết, hai người hình như đã gây sự tới mức tuyệt giao rồi mà...

Thái phu nhân dựa vào đầu giường, ngạc nhiên hỏi: "Sao hai con lại cùng đến thế này?"

Liễu Nguyệt đứng bên cúi người thì thầm vào tai Thái phu nhân câu gì đó, sắc mặt Thái phu nhân bỗng giãn ra, quay đầu khẽ trách: "Sao không nói sớm?"

Liễu Nguyệt cười đáp: "Nô tỳ cũng vừa nghe được tin này, còn chưa kịp hồi báo." Đương nhiên là tin tối qua Cận Thiệu Khang nghỉ lại Thu Đường viện.

Thái phu nhân quay lại nhìn hai người cười cười, Tưởng Nhược Nam có chút ngượng ngùng, đỏ mặt cúi đầu, Cận Thiệu Khang nhìn nàng, vẻ mặt vô cùng dịu dàng.

Vương thị và Cận Yên Nhiên cũng biết được tin từ Liễu Nguyệt, đương nhiên hiểu chuyện. Cận Yên Nhiên mỉm cười, Vương thị lại không kìm được mà liếc Vu Thu Nguyệt một cái.

102. Chương 102

Vu Thu Nguyệt đứng bên hết nhìn Thái phu nhân lại nhìn Cận Thiệu Khang lúc này đang hoàn toàn chẳng quan tâm tới sự tồn tại của mình, trái tim cô ta lạnh dần lạnh dần, rồi cứ thế rớt xuống.

Cô ta gắng giữ bình tĩnh, bước lên hành lễ với hai người họ: "Hầu gia, phu nhân!"

Cận Thiệu Khang nghe thấy giọng cô ta, vẻ dịu dàng trên mặt dần dần biến mất, quay đầu lại, nhìn cô ta, điềm đạm hỏi: "Có khỏe không?"

"Thu Nguyệt vẫn khỏe, con cũng rất khỏe, đa tạ Hầu gia quan tâm." Vu Thu Nguyệt chầm chậm ngẩng lên, hai mắt long lanh, đầy sự ai oán và khẩn cầu.

Cận Thiệu Khang bất giác thầm thở dài. Nhờ Tưởng Nhược Nam, hắn biết thế nào là thích, là yêu. Đấy là thứ tình cảm ngọt ngào chảy vào tận trong tim, thứ tình cảm hắn chưa bao giờ cảm nhận được ở Vu Thu Nguyệt. Vu Thu Nguyệt gả cho hắn với trái tim nhiều tính toán vụ lợi, nhưng hắn vẫn có thể hiểu cho nàng ta. Có điều giữa nàng ta và Tưởng Nhược Lan, nếu buộc phải lựa chọn, không còn cách nào, hắn chọn Nhược Lan. Sự đau lòng của Thu Nguyệt sẽ khiến hắn thấy hổ thẹn, nhưng nếu làm Nhược Lan đau lòng, trái tim hắn cũng đau.

Dù sao Vu Thu Nguyệt cũng chỉ là thiếp thất, xét về địa vị hay tình cảm cũng không thể bì với Nhược Lan được.

Nhưng nói thế nào thì Vu Thu Nguyệt cũng đã được gả cho hắn với thân phận của một đích nữ. Cả đời này, hắn sẽ không bạc đãi nàng ta, sẽ cho nàng ta một cuộc sống đầy đủ, an nhàn. Sau này đứa trẻ ra đời, dù là nam hay nữ, hắn cũng sẽ cố gắng hết sức để cho nó một tiền đồ tốt đẹp. Ngoài những việc ấy ra, hắn không thể cho Vu Thu Nguyệt nhiều hơn. Cũng may, những thứ nàng ta cần chỉ có vậy mà thôi.

"Cố gắng giữ gìn sức khỏe. Cần gì cứ nói." Cận Thiệu Khang dặn.

"Đa tạ Hầu gia." Giọng Vu Thu Nguyệt nghẹn ngào.

Tưởng Nhược Nam đứng một bên nhìn, đương nhiên không vì mấy lời quan tâm của Cận Thiệu Khang mà nổi cơn ghen. Dù gì Vu Thu Nguyệt cũng đang mang thai con của hắn, tất hắn không thể bỏ mặc, thiếu quan tâm. Mức độ này nàng vẫn có thể nhẫn nhịn được.

Vu Thu Nguyệt ngẩng đầu lên, muốn nói thêm với Cận Thiệu Khang mấy câu nhưng hắn đã đi qua, cùng Tưởng Nhược Nam tới chỗ Thái phu nhân.

Vu Thu Nguyệt nhìn theo mà lòng dậy lên cảm giác oán hận, tức giận.

Bên này, hai người hành lễ xong, hỏi thăm Thái phu nhân một lúc. Sau đó, Cận Thiệu Khang nói với Thái phu nhân về chuyện năm ngày nữa mình sẽ tháp tùng Hoàng thượng tới bãi săn, "Con đi khoảng một thời gian, Hoàng thượng cho phép mang theo nữ quyến. Nhược Lan sẽ đi cùng con, chuyện trong phủ nhờ mẫu thân chăm lo."

Cận Yên Nhiên nghe thấy thế cũng rộn ràng đòi đi, Thái phu nhân vội vàng nạt con gái, chỉ một câu "ngoan ngoãn ở nhà đợi gả" đã khiến nàng ta mặt đỏ ửng, không dám lên tiếng nữa.

Thái phu nhân dặn dò Cận Thiệu Khang phải cẩn thận, Tưởng Nhược Nam không được gây họa, không được khiến Cận gia mất mặt, đại loại là những lời như thế.

Thái phu nhân nói xong, Cận Thiệu Khang đột nhiên quỳ xuống trước mặt Thái phu nhân, "Xin mẫu thân hãy cho phép nhi tử làm một việc."

Tưởng Nhược Nam không ngờ hắn trịnh trọng như thế, lại còn đề cập tới việc này trước mặt bao nhiêu là người, nàng bỗng thấy ngượng, khẽ giật giật áo hắn: "Hầu gia…" Mặt nàng đỏ rực, lộ rõ vẻ ngượng ngùng nữ nhi.

Mọi người chưa từng thấy bộ dạng này của Tưởng Nhược Nam, bất giác liếc mắt nhìn nàng không ngớt.

Thái phu nhân càng tò mò hơn: "Hầu gia muốn nói chuyện gì?"

Cận Thiệu Khang quay đầu nhìn Tưởng Nhược Nam mỉm cười trấn an nàng, mặt Tưởng Nhược Nam càng đỏ hơn, nhưng nàng không ngăn hắn nữa. Động tác rất nhỏ giữa hai vợ chồng khiến mọi người có mặt trong phòng đều ngẩn ra, còn Vu Thu Nguyệt bất giác đứng dậy, sắc mặt tái dần.

Cận Thiệu Khang quay đầu nhìn Thái phu nhân, nghiêm túc nói: "Mẫu thân, xin hãy cho phép con và Nhược Lan được động phòng hoa chúc lại."

Chỉ một câu nói hết sức nhẹ nhàng ấy thôi mà như tiếng sấm giữa trời quang, khiến mọi người kinh động ngẩn hết cả ra.

Một lúc sau, Cận Yên Nhiên chẳng giữ được phong thái của thục nữ, hét lên: "Động phòng hoa chúc? Hai người… hai người muốn động phòng ư?"

Tưởng Nhược Nam có cảm giác mặt mình đang bốc cháy. Nhưng, nàng lại ngẩng đầu, nhìn Thái phu nhân khẽ gật đầu xác nhận.

Thái phu nhân lập tức mỉm cười, Cận Yên Nhiên vui tới mức chạy lại nắm tay Tưởng Nhược Nam, liến thoắng: "Tốt quá, tốt quá rồi!"

Vương thị khẽ quay đầu nhìn sắc mặt trắng nhợt của Vu Thu Nguyệt, thầm thở dài.

Thái phu nhân giơ tay kéo Tưởng Nhược Nam, cười nói: "Nghĩ thông rồi là tốt, con hãy ngoan ngoãn sinh con đẻ cái, nối dõi tông đường cho Cận gia. Làm thêm một lần động phòng hoa chúc nữa mặc dù không đúng phép tắc, nhưng ta cũng không phản đối, chỉ là không thể mở tiệc thiết khách như lần trước. Dù sao chuyện này mà truyền ra ngoài cũng sẽ khiến người ta chê cười.

Chỉ cần Tưởng Nhược Nam chịu thay đổi thì một đêm động phòng hoa chúc có là gì? Nói cho cùng, nàng dâu này, dù xét về nhân thế hay cách đối nhân xử thế, bà cũng vô cùng hài lòng.

Cận Thiệu Khang không ngờ lại thuận lợi như vậy, lập tức dập đầu: "Nhi tử biết, đa tạ mẫu thân tác thành."

Tưởng Nhược Nam mặc dù không thoải mái với câu "nối dõi tông đường" chút nào, nhưng cũng hiểu việc này vô cùng quan trọng ở thời cổ đại. Nàng quỳ xuống dập đầu tạ ơn theo Cận Thiệu Khang.

Thời gian còn lại, mọi người đều vui vẻ nói về chuyện này, Vương thị mặc dù rất thông cảm cho hoàn cảnh mà biểu muội đang rơi vào, nhưng tình hình bây giờ thế nào chứ? Tưởng Nhược Nam nếu thật sự động phòng với Hầu gia rồi thì vương quyền của Cận gia hiển nhiên thuộc về nàng. Biểu muội cho dù có sinh được thứ trưởng tử đi nữa, thế lực đứng sau Tưởng Nhược Nam mạnh mẽ như vậy, rồi sẽ sinh đích tử, lúc ấy thứ trưởng tử cũng chẳng là gì. Sau này bản thân cô ta phải ăn cháo hay được ăn cơm đều phải nhìn sắc mặt Tưởng Nhược Nam. Vì vậy Vương thị cũng tỏ ra vui mừng phấn khởi, không còn quan tâm tới biểu muội của mình nữa.

Vu Thu Nguyệt biết, lúc này cô ta nên tỏ ra vui mừng, nhưng cô ta thật sự không thể nào cười nổi.

Tưởng Nhược Nam chịu động phòng, cũng có nghĩa là không lâu nữa nàng sẽ sinh đích tử! Cô ta sẽ bị coi là gì đây? Con của cô ta sẽ thế nào? Cho dù cô ta hao tâm tổn trí nghĩ cách sinh con trai, nhưng rồi cũng vô ích thôi.

Cô ta cúi đầu, hai tay nắm chặt, bất giác không kiềm chế được mà run lên. Vu Thu Nguyệt nghiến chặt răng, cố gắng hết sức mới không để nước mắt rơi xuống.

***

Ra khỏi Tùng Hương viện, Tưởng Nhược Nam nói với Cận Thiệu Khang: "Sao chàng lại nói chuyện đó trước mặt bao nhiêu người vậy?" Hơn nữa, lại còn có cả Vu Thu Nguyệt.

Cận Thiệu Khang hiểu ý nàng, cười đáp: "Cho dù ta không nói thì không lâu nữa họ cũng sẽ biết. Hơn nữa ta với vợ ta động phòng, có gì mà không nói được? Hà tất phải che giấu kiêng kị."

Cũng đúng. Nàng thân là chính thất, nàng động phòng với hắn cũng là việc hết sức bình thường, Vu Thu Nguyệt là thiếp thất, có gì phải bất mãn đây. Cái ngày cô ta tình nguyện gả cho Cận Thiệu Khang làm thiếp, chẳng phải cô ta đã hiểu rõ mọi chuyện rồi sao?

Tưởng Nhược Nam mỉm cười, không bàn luận gì thêm nữa, hai người cùng đi về phía Thu Đường viện.

Ngày hôm sau, tin Tưởng Nhược Nam và Cận Thiệu Khang sắp động phòng đã lan truyền khắp Hầu phủ. Thái phu nhân cũng bắt đầu chuẩn bị các thủ tục cho đêm động phòng hoa chúc. Chuyện này nói đi nói lại vẫn thấy hơi hoang đường. Nào ai đã thành thân rồi mà còn làm động phòng hoa chúc lần hai? Thái phu nhân sợ chuyện truyền ra ngoài sẽ làm trò cười cho thiên hạ nên hạ nghiêm lệnh cho khắp trên dưới trong phủ, không ai được lan truyền tin này ra, chuyện động phòng chỉ tiến hành âm thầm là được.

Thời gian này, Cận Thiệu Khang bận chuyện cấm vệ quân, mấy ngày liền đều đi sớm về muộn. Hôm nay, hắn khó khăn lắm mới về sớm hơn mọi ngày một chút, hai vợ chồng cùng ăn tối, Tưởng Nhược Nam thấy trăng đẹp, bèn đề nghị cùng đi dạo.

Cận Thiệu Khang đương nhiên không phản đối, hai người ra khỏi Thu Đường viện, đi về phía Hậu hoa viên.

Cùng lúc này, Vu Thu Nguyệt vì lòng buồn bã, cũng một mình dạo đến Hậu hoa viên.

Không khí ban đêm mát lành như nước, trăng sáng như gương, ngàn sao lấp lánh.

Vì đêm đã khuya, trong Hậu hoa viên ít người qua lại, Cận Thiệu Khang phóng túng hơn bình thường một chút. Hắn nắm tay nàng, chầm chậm bước đi trên con đường nhỏ. Ánh trăng lẳng lặng rót lên người họ, tạo ra bầu không khí vô cùng lãng mạn, nhẹ nhàng.

Hai người vừa đi dạo vừa trò chuyện, nghĩ gì nói nấy, thời gian dường như trôi rất nhanh. Chẳng mấy chốc, họ đã đi được một vòng quanh Hậu hoa viên.

Cận Thiệu Khang sợ nàng mệt, bèn đề nghị: "Trước mặt có một cái đình nghỉ chân, chúng ta qua đó ngồi nghỉ một lát rồi quay về nhé."

Tưởng Nhược Nam cũng hơi mệt thật, bèn gật đầu nhận lời, hai người cười nói đi về phía đình nghỉ chân trước mặt.

Ở một chỗ cách đình không xa, Vu Thu Nguyệt đang đứng trước một khóm hoa, buổi tối tâm trạng buồn chán nên cô ta cùng a hoàn Lệ Châu đi dạo hít thở không khí trong lành. Lúc dừng ở đình, thấy khóm hoa đang nở rộ bên cạnh, nghĩ đến thân mình vạn sự không thuận, trong lúc tức giận bỗng nảy ý phá hoại, cô ta bước ra ngoài, giật từng khóm hoa rồi ném xuống đất chà giẫm. Lệ Châu đứng bên nhìn hành vi điên cuồng đó mà sợ sệt, nhưng biết tính khí chủ nhân nên không dám khuyên can.

Đúng lúc này, hai chủ tớ họ nghe thấy tiếng Tưởng Nhược Nam và Cận Thiệu Khang trò chuyện từ xa vọng lại. Vu Thu Nguyệt giật mình, nhìn đống hoa cỏ dập nát xung quanh, chẳng nghĩ ngợi gì, giật lấy chiếc đèn lồng trên tay Lệ Châu thổi tắt, sau đó nhanh nhẹn kéo tay Lệ Châu nấp sau hòn giả thạch.

Không lâu sau đã nghe thấy tiếng bước chân hai người đi ngang qua vào đình nghỉ chân.

Tưởng Nhược Nam và Cận Thiệu Khang ngồi xuống ghế đá, lúc quay đầu lại thấy đống hoa cỏ dập nát dưới đất. Tưởng Nhược Nam vội vàng chỉ cho Cận Thiệu Khang xem: "Liệu có phải chó hoang vào vườn?"

Cận Thiệu Khang đáp: "Nô tài trong phủ càng ngày càng chẳng ra sao."

Tưởng Nhược Nam tiếc nuối: "Hoa đẹp thế mà, thật đáng tiếc…"

“Nếu nàng thích, ngày mai ta cho người trồng lại.”

Tưởng Nhược Nam dựa vào lòng hắn, Cận Thiệu Khang ôm lấy nàng: “Có lạnh không?”

Tưởng Nhược Nam lắc đầu: “Không lạnh.” Rồi lại chỉ lên trăng: “Thiệu Khang, chàng xem trăng càng ngày càng tròn rồi, đợi khi chúng ta đi săn về, có lẽ cũng chuẩn bị tới tết Trung Thu.”

Cận Thiệu Khang siết chặt vòng tay, tì cằm lên đầu nàng: “Nàng sai rồi, đợi khi quay về chính là đêm động phòng hoa chúc của hai ta!”

“Háo sắc!” Tưởng Nhược Nam cười mắng, “Chỉ nghĩ đến động phòng.”

Cận Thiệu Khang cúi xuống thơm lên má nàng một cái, “Nhược Lan, nàng nói thế thật oan uổng cho ta quá. Ta muốn động phòng là bởi vì sau khi động phòng nàng mới chính thức trở thành vợ ta, nàng không biết ta đã đợi ngày này từ rất lâu rồi.”

Vu Thu Nguyệt nấp sau hòn giả thạch, sắc mặt trắng bệch. Cô ta không biết rằng, thì ra hắn cũng có thể nói những lời tình ý nồng nàn bằng thứ giọng dịu dàng như vậy. Trước kia, những lúc hai người bên nhau, họ không nói nhiều, cách thể hiện cũng chẳng thân mật nhiệt tình lắm. Cô ta vẫn tưởng đó là điều bình thường, ai chẳng biết An Viễn Hầu nổi tiếng thủ lễ? Nhưng bây giờ mới biết, thì ra hắn cũng có lúc buông lơi bản thân, chỉ có điều, đối tượng không phải là cô ta mà thôi.

Tưởng Nhược Nam khẽ ngẩng đầu lên: “Thiệu Khang, thực ra có một chuyện thiếp mãi vẫn chưa hiểu.”

Cận Thiệu Khang cười, dịu giọng: “Chuyện gì?”

“Thiệu Khang”? Vu Thu Nguyệt run rẩy, hai mắt mở to. Tiện nhân, ngươi dựa vào cái gì, dựa vào cái gì?

“Rốt cuộc chàng thích thiếp ở điểm gì?” Tưởng Nhược Nam khẽ hỏi. Thực ra, bây giờ câu hỏi này đã không còn quan trọng nữa, nhưng nàng vẫn không kìm được tò mò. Bản thân nàng không xinh đẹp, cũng không dịu dàng, chẳng có tài năng khí chất gì, hắn thích nàng ở điểm nào chứ?

“Nhược Lan, tự dưng nàng hỏi thế, ta chẳng biết phải nói thế nào. Cũng có thể vì nàng đẹp, nàng lương thiện, hiếu thuận, nỗ lực, dũng cảm, thông minh, lanh lợi…” Cận Thiệu Khang chầm chậm đáp, giọng điệu khẳng định, dường như hắn cho rằng dùng mọi từ ngữ tốt đẹp nhất trên đời này dành cho nàng cũng không có gì là quá đáng. Trong lòng hắn, nàng cái gì cũng tốt.

Nhưng nói mãi nói mãi, hắn bỗng hoang mang: “Hình như không chỉ có thế, như thế vẫn chưa đủ, để ta nghĩ thêm…”

“Đủ rồi, không cần nói nữa…” Nàng quay người, bỗng thấy hối hận vì mình đã hỏi câu ngốc nghếch kia. Nàng nhìn hắn, “Vớ vẩn, thiếp đâu tốt như vậy, chỉ riêng khoản chàng nói thiếp đẹp… Thiếp đâu có đẹp.”

Cận Thiệu Khang áp tay lên khuôn mặt nàng, “Ai bảo vậy? Trong mắt ta, chẳng ai đẹp bằng nàng.”

Tưởng Nhược Nam nghe mà thấy vô cùng ngọt ngào, nàng cười cười ngả hẳn vào lòng hắn. Hai tay vòng qua ôm lấy eo hắn, rất thỏa mãn, rất hạnh phúc.

Một lát sau, Cận Thiệu Khang lên tiếng: “Không sớm nữa, chúng ta về thôi.”

Tưởng Nhược Nam “ừm” một tiếng, rồi hai người tay cầm tay rời khỏi đình.

Cho tới khi chắc chắn họ đã đi xa, Vu Thu Nguyệt mới ra khỏi hòn giả thạch, sắc mặt cô ta trắng như mặt quỷ, âm trầm đáng sợ. Cô ta nhìn theo hướng họ đi, đột nhiên bật ra tiếng cười sắc lạnh.

Hay cho một đôi tình chàng ý thiếp, hay cho mối tình sâu như biển. Tưởng Nhược Lan, ngươi đã cướp đi của ta tất cả, giờ ngươi đắc ý lắm phải không? Những thứ này lẽ ra phải thuộc về ta, tình cảm của Hầu gia, vị trí chủ mẫu, vinh quang của Hầu phu nhân, đều là của ta! Ta sẽ không buông tay chịu thua đâu! Ta quyết không ngồi chờ chết!

Lệ Châu đứng bên cạnh nhìn gương mặt cô ta mà bất giác rùng mình.

Cả tối, Vu Thu Nguyệt không ngủ được.

Nay trái tim Hầu gia đã dành hết cho tiện nữ kia, việc tiện nữ đó sinh đích tử chỉ là chuyện sớm muộn! Cho dù bản thân có sinh được thứ trưởng tử cũng chẳng thể thay đổi được tất cả. Lẽ nào sau này, cứ như thế bị tiện nữ đó đè đầu cưỡi cổ? Lẽ nào cô ta phải đứng nhìn tiện nữ Tưởng Nhược Lan chiếm hết mọi vinh quang của mình? Vu Thu Nguyệt ta tài mạo song toàn, nếu có thể cam tâm chịu để người khác áp đặt, cam tâm sống đời nhu nhược thì đã không tủi nhục bước vào Hầu phủ với thân phận thiếp thất!

Nhưng bây giờ còn cách nào, phải làm sao mới vùng lên được? Phải làm thế nào mới giành lại tất cả những thứ thuộc về mình?

Ánh mắt Vu Thu Nguyệt sắc như dao, khóe miệng dần nhếch lên thành nụ cười nhạt.

***

Sáng hôm sau, khi Tưởng Nhược Nam đi dạo ở Hậu hoa viên lại gặp Vu Thu Nguyệt cũng đang tản bộ ở đó. Tưởng Nhược Nam không muốn để ý tới cô ta nên quay người bỏ đi.

Vu Thu Nguyệt nhìn thấy, nhớ lại những lời nghe được tối qua, lửa giận bốc lên, cô ta không kìm nén được mà buột miệng khiêu khích: "Tỷ tỷ, tại sao nhìn thấy muội lại bỏ đi, lẽ nào tỷ chột dạ ư?"

Tưởng Nhược Nam cười nhạt một tiếng, dừng bước, quay lại nhìn cô ta, đáp: "Di nương nói vậy cũng thật kỳ lạ, tại sao ta lại chột dạ?"

Tưởng Nhược Nam bỗng phát hiện ra, Vu Thu Nguyệt hôm nay có chút khác lạ. Bình thường khi gặp nàng, dù không cam tâm tình nguyện thế nào thì bề ngoài cô ta vẫn vờ cung kính. Nhưng hôm nay, dường như cô ta đã bị thứ gì đó kích thích, hoàn toàn vứt bỏ mặt nạ của mình, để lộ bộ mặt thật vốn có.

Vu Thu Nguyệt từ từ bước về phía nàng, khóe miệng nhếch lên cười khó hiểu, "Đầu tiên, xin chúc mừng tỷ tỷ, chẳng bao lâu nữa sẽ động phòng cùng Hầu gia, và cũng chẳng bao lâu nữa sẽ sinh đích tử. Sau đó tiếp quản gia quyền từ tay Thái phu nhân, trở thành chủ mẫu thực sự của Hầu phủ, uy phong lẫm liệt một đời!"

Tưởng Nhược Nam lạnh lùng nhìn cô ta, "Ta là chính thất, tất cả những việc đó là đương nhiên thôi! Cũng chẳng có gì phải chúc mừng cả."

Nụ cười của Vu Thu Nguyệt vụt tắt, hai tay nắm chặt, trừng mắt nhìn nàng, nghiến răng nghiến lợi đáp trả: "Nhưng ngươi đừng quên, cái danh 'chính thất' ấy ngươi đã cướp từ tay ta. Nếu không phải vì ngươi thì ta mới là chính thất, ta mới là chủ mẫu của Hầu phủ! Giờ ngươi đã cướp của ta tất cả, còn không cho phép Hầu gia tới thăm ta. Tưởng Nhược Lan, ngươi không cảm thấy hổ thẹn, cảm thấy tội lỗi khi đứng trước ta? Sao ngươi có thể đường hoàng, nghiễm nhiên như thế, ngươi thật quá vô sỉ!"

"Vu Thu Nguyệt, tại sao ta lại phải cảm thấy có lỗi, cảm thấy hổ thẹn với ngươi?" Tưởng Nhược Nam cũng nhìn thẳng vào mắt cô ta, nói từng câu từng chữ rõ ràng, rất điềm đạm: "Ngươi có thể thích Hầu gia, muốn được gả cho Hầu gia, tại sao ta không thể? Khi ấy ngươi còn chưa được gả về Hầu phủ cơ mà. Nếu như vậy, tại sao ta không thể lấy Hầu gia chứ?"

Thế giới này vốn là thế giới đặt quyền lợi lên hàng đầu, quyền lợi quyết định tất cả. Cách làm của Tưởng Nhược Lan là ngang ngược, nhưng đối với thế giới mà Tưởng Nhược Lan sống, cách làm đó không hề sai! Chỉ là Nhược Lan đã lựa chọn con đường này, hậu quả Nhược Lan cũng có thể gánh chịu. Nhược Lan đã phải trả giá vì sự lựa chọn của mình rồi.

Tưởng Nhược Nam nói tiếp: "Ngay khi bắt đầu cạnh tranh, ngươi hơn ta về diện mạo tài năng, nhưng gia thế của ta lại mạnh hơn ngươi nên ta thắng! Ngươi không nhận thua, được! Ngươi hạ thấp thân phận đích nữ của mình, tình nguyện vào Hầu phủ làm thiếp, bắt đầu vòng cạnh tranh thứ hai. Ngươi dùng đủ mọi cách để nhận được sự ủng hộ và thương xót của tất cả mọi người trong Hầu phủ, còn ta bị mọi người cười nhạo và khinh thường vì hành động ép hôn của mình. Do đó Hầu gia vô cùng căm ghét ta, hận ta. Ta là chính thất, nhưng chàng đã bỏ mặc ta vào đêm tân hôn mà chạy đến với ngươi, cùng ngươi động phòng hoa chúc, còn đánh ta bị thương. Trận chiến thứ hai này, ngươi đã thắng!"

Nghĩ đến chiến thắng lẫy lừng của mình vào đêm động phòng hoa chúc, Vu Thu Nguyệt bất giác hất cằm tự đắc: "Những điều đó đều do ngươi tự chuốc lấy!"

Tưởng Nhược Nam cười lạnh, tiếp tục nói: "Ngươi nói vậy cũng không sai, mỗi người đều phải chịu trách nhiệm với sự lựa chọn của mình. Vì vậy ta đã thua và ta thừa nhận. Suốt một thời gian dài sau đấy, ta thất sủng, bị người đời cười chê, bị người ta lườm nguýt. Mà thế thôi cũng chưa đủ, ngươi còn không ngừng giở thủ đoạn, nhằm đạp ta xuống bùn đen, vĩnh viễn không có ngày vùng lên."

Vu Thu Nguyệt nhìn trái ngó phải, thấy không có ai, bèn đáp: "Không sai, chính ta đã giở trò với ngươi, nhưng cũng chỉ là vì ta muốn lấy lại những thứ vốn thuộc về mình. Chẳng phải ngươi đã nói chúng ta đang cạnh tranh sao? Nếu đã như vậy, tại sao ta không thể làm thế?"

103. Chương 103

"Vu Thu Nguyệt, ngươi phải hiểu cho rõ, thế nào là thứ vốn thuộc về ngươi? Bắt đầu từ ngày ta được gả về Hầu phủ, ta đã là thê tử của Hầu gia, dù cho khi ấy Hầu gia có thích ta hay không cũng không thể thay đổi được sự thật: Ta mới là thê tử của chàng, là thê tử duy nhất! Còn ngươi…" Tưởng Nhược Nam giơ tay lên, chỉ thẳng vào ngực cô ta: "Ngươi mới là người tranh cướp! Ngươi hạ thấp bản thân để giành lấy cơ hội tranh cướp thứ thuộc về ta, tạo ra sự cạnh tranh lần này, ngươi có lý do để làm vậy, nhưng…" Tưởng Nhược Nam trừng mắt, đột nhiên cao giọng: "Chỉ ngươi mới được giở thủ đoạn ư? Ngươi định không cho ta trả đũa?"

"Ta và Hầu gia có ngày hôm nay, không phải nhờ vào những trò nham hiểm. Để có ngày hôm nay, chúng ta đã phải nỗ lực rất nhiều. Bây giờ người Hầu gia thích là ta, ta cũng thích chàng. Chàng là phu quân của ta, còn ta là thê tử của chàng, tại sao ta không thể đàng hoàng, nghiễm nhiên thể hiện điều đó? Tại sao ta lại phải cảm thấy tội lỗi, hổ thẹn với kẻ thua cuộc là ngươi?"

Nếu nàng có chút cảm giác tội lỗi hổ thẹn thì sẽ không đi được tới tận hôm nay. Con người Vu Thu Nguyệt dựa vào cái gì mà cho rằng mọi thứ đều thuộc về cô ta?

Tưởng Nhược Nam nói mỗi lúc một cao giọng, từng bước từng bước áp sát Vu Thu Nguyệt. Sự đắc ý và huênh hoang ban đầu của cô ta dần tiêu tan, sắc mặt trở nên trắng bợt.

"Vu Thu Nguyệt, ngươi có gì mà không cam tâm chứ? Vào giây phút ngươi quyết định về Hầu phủ làm thiếp, ngươi phải nghĩ tới ngày mình sẽ bị thất sủng. Thiếp thất không thể bì được với chính thất, chính thất thất sủng thì vẫn là chính thất, thiếp thất thất sủng thì chẳng còn là gì nữa. Ngươi đã từng nghĩ tới việc này chưa? Ngươi đã có sự chuẩn bị cho mình chưa? Ngươi không có. Ngươi chỉ nghĩ rằng Hầu gia ghét ta, ngươi chỉ nghĩ dung mạo của mình xinh đẹp hơn ta, ngươi cho rằng ta thô bỉ, ngu xuẩn, ngang ngược, độc ác, ta không phải là đối thủ của ngươi, sẽ có ngày ngươi lật đổ ta mà bước vào vị trí ta đang đứng! Ngươi chưa từng nghĩ mình sẽ thua, ngươi tiến thẳng về phía trước, không hề giữ lại cho mình một con đường lùi. Ngươi đánh cược cuộc đời mình vào lần cạnh tranh này. Sao, giờ thua rồi lại oán trời trách người? Vu Thu Nguyệt, người vô liêm sỉ chính là ngươi!"

Sắc mặt Vu Thu Nguyệt trắng bệch như tờ giấy, cả cơ thể run lên: "Ta không thua, ta không thua…"

Tưởng Nhược Nam khẽ cười một tiếng, "Ngươi có thể không nhận, nhưng Hầu gia vẫn ở đấy. Ngươi nói ta không cho chàng tới gặp ngươi? Lời đó thật nực cười. Ta có trói chàng không, có nhốt chàng không? Nếu cảm thấy không cam tâm thì ngươi cứ thử một lần nữa đi. Nhưng tâm ngươi không sạch, thủ đoạn bỉ ổi; người thua, mãi mãi vẫn là ngươi thôi!"

"Hãy cố gắng mà giữ gìn sức khỏe, sau này ta và Hầu gia tuyệt đối không đối xử tệ bạc với mẹ con ngươi." Nói đến đây, Tưởng Nhược Nam khẽ hừ một tiếng, "Nếu giờ đổi vị trí cho nhau, liệu ngươi có nói với ta những lời như ta vừa nói với ngươi không? Chỉ e ngươi lại tìm đủ mọi cách để giết chết đứa con trong bụng ta ấy chứ!" Dứt lời, Tưởng Nhược Nam nhìn cô ta thêm lần nữa rồi quay người bỏ đi.

Vu Thu Nguyệt nhìn theo bóng nàng, tức tới mặt mày méo mó, hận đến mức toàn thân run rẩy. Cô ta nghiến chặt răng, thốt từng từ từng chữ một bằng cái giọng mà chỉ mình cô ta nghe được: "Không sai, ta đã dốc cạn vốn liếng rồi, chẳng còn đường lui nữa, nhưng ta chưa thua, Tưởng Nhược Lan, ta chưa thua. Chỉ cần ngươi không tồn tại nữa, tất cả sẽ lại là của ta!"

Chỉ cần Tưởng Nhược Lan chết thì với đứa bé trong bụng, cô ta sẽ được lên làm chính thất. Đến khi ấy, đương nhiên cô ta có thể giành lại được trái tim của Hầu gia! Tất cả sẽ lại trở về trong vòng tay của Vu Thu Nguyệt này mà thôi.

Chỉ cần ngươi chết!

Tưởng Nhược Nam bản lĩnh cao cường, trước kia cô ta không thể làm gì được nàng. Nhưng bây giờ, có một cơ hội lớn đang bày ngay ra trước mắt.

Buổi tối, Vu Thu Nguyệt mua chuộc mấy kẻ canh cửa, len lén quay về Vu phủ gặp mẫu thân.

Vừa gặp Vu phu nhân, Vu Thu Nguyệt đã quỳ sụp xuống: "Mẹ, lần này nhất định mẹ phải giúp con. Chỉ cần mẹ chịu giúp con lần này, con sẽ có cơ hội giành lại được tất cả!"

Vu phu nhân bị vẻ mặt điên cuồng của cô ta dọa, vội vàng đỡ con dậy: "Thu Nguyệt, từ từ hẵng nói. Rốt cuộc là chuyện gì, con làm mẹ sợ quá!"

Vu Thu Nguyệt túm chặt lấy cánh tay của Vu phu nhân, sắc mặt trắng nhợt, hai mắt sáng tới mức khiến người khác phải giật mình: "Mẹ, mau đưa con đi gặp cậu, ngay bây giờ hãy đưa con đi gặp cậu!"

***

Trong một tiểu viện nhỏ ba gian ở phía Bắc hoàng thành, đột nhiên vọng ra tiếng kêu kinh hãi: "Cái gì?"

Ngay sau đó là giọng của một nữ tử: "Đại ca, nói nhỏ một chút, cẩn thận tai vách mạch rừng!"

Trong phòng, một người đàn ông với khuôn mặt đăm chiêu suy nghĩ đang chắp tay đi đi lại lại. Lát sau, ông ta đứng im, nhìn người con gái sắc mặt trắng bợt nhưng vẫn không mất đi vẻ thanh tú trước mắt, "Thu Nguyệt, không phải cậu không chịu giúp cháu, nhưng chuyện này quá mạo hiểm!"

Vu Thu Nguyệt ngẩng đầu lên, nhìn ông cậu Vương Quang, lạnh lùng nói: "Cậu, đây không chỉ là giúp cháu mà cũng là để cậu giúp mình. Săn bắn bao giờ cũng là một thú vui nguy hiểm, lần nào chẳng có kẻ bị trúng tên lạc, lần nào chẳng có người bị dã thú cắn chết. Năm nay đương nhiên cũng không phải ngoại lệ. Cậu là cận vệ của Hoàng thượng, việc đó đối với cậu đâu phải việc khó."

Vương Quang liên tục lắc lắc đầu: "Không được, chuyện này nguy hiểm lắm. Ngộ nhỡ bại lộ thì cả nhà ta từ bé đến lớn đều sẽ mất mạng!"

Vu Thu Nguyệt đáp: "Cậu giúp cháu lần này, chỉ cần cháu trở thành phu nhân An Viễn Hầu, nhất định sẽ không quên đại ân đại đức của cậu. Từ xưa tới nay phải mạo hiểm mới nên phú quý. Cậu cũng nên biết, là ai đã giúp cậu trong lần thăng tiến này. Lẽ nào cậu không muốn leo lên vị trí cao hơn? Dựa vào khả năng của mình thì cậu không thể được điều về hoàng thành, nhưng cháu có thể dễ dàng giúp cậu toại nguyện. Cháu chỉ là thiếp thất thôi mà còn làm được tới bước ấy, nếu cháu trở thành chính thất, nhất định cậu sẽ không dừng lại ở vị trí hiện tại..." Cô ta liếc mắt nhìn quanh căn phòng được bài trí sơ sài, khẽ hừ một tiếng, "Cũng không phải ở cái nơi rách nát thế này nữa!"

Vương Quang bị thuyết phục có chút động lòng, đối với đàn ông, làm gì có thứ gì hấp dẫn hơn công danh lợi lộc? Ông ta nhìn Vu phu nhân nãy giờ vẫn ngồi im, "Nhị muội, chuyện này muội thấy thế nào?"

Vu phu nhân nhìn ông ta, đáp rất rành rọt: "Không độc ác không phải trượng phu. Thu Nguyệt là quý thiếp, lại đang mang thai, chỉ cần chính thất chết, Thu Nguyệt sẽ thuận lợi kế vị. Chẳng qua chỉ là một Hầu phu nhân thôi mà, cái chết của cô ta đâu có thể gây ra sóng to gió lớn gì? Đại ca không cần phải lo lắng như thế."

Vương Quang lại chắp tay sau lưng đi đi lại lại trong phòng mấy vòng nữa. Đột nhiên ông ta dừng bước, sắc mặt trầm hẳn xuống: "Được, cậu sẽ tùy cơ ứng biến. Nếu thời cơ không đến, Nhị muội cũng đừng trách ta!"

Vu Thu Nguyệt vui mừng bước tới, quỳ xuống trước mặt Vương Quang, lạy một lạy: "Cậu, cháu tin cậu, cậu nhất định sẽ không khiến cháu phải thất vọng. Sau này cháu cũng sẽ không khiến cậu phải thất vọng!"

***

Bãi săn của Hoàng gia ở phía Bắc hoàng thành, cách hoàng thành tầm mười ngày đi đường.

Mặc dù Hoàng thượng hạ chỉ khai ân, cho phép quan viên tùy hành mang theo gia quyến. Nhưng quan viên bình thường đều biết, cuộc đi săn lần này Hoàng thượng mới là nhân vật chính, họ chỉ tháp tùng, phụ trách việc đảm bảo an toàn và giúp Hoàng thượng được tận hứng, chứ đi theo không phải để chơi. Vì vậy những quan viên tùy hành bình thường hoặc không mang theo gia quyến, hoặc có mang theo thì cũng là những người khỏe mạnh, gan dạ, tránh đến khi vào cuộc lại run run rẩy rẩy, loạng chà loạng choạng khiến Hoàng thượng mất hứng.

Bản thân Hoàng thượng mang theo rất nhiều phi tần, Hoàng hậu ở lại hậu cung, Thục phi đang có thai đương nhiên cũng không thể đi theo. Trong đoàn phi tần tùy giá lần này có Đức phi, Hiền phi, cả vài phi tần khác tương đối được sủng ái nữa. Những phi tần vừa mới được tấn phong có Lệ quý nhân Tưởng Sính Đình, Hòa Dung quý nhân Lâm Đan Phượng, có thể thấy hai người này là hai người được sủng ái nhất trong số tú nữ được tuyển chọn vào cung lần đó.

Quan viên tùy hành đa phần là võ tướng, nếu là quan văn thì cũng là những người có khả năng cưỡi ngựa bắn tên, sau đó là ba nghìn cấm vệ quân, năm trăm cận vệ. Thêm cả thái y, cung tỳ, mã phu tạp dịch… tổng cộng cũng gần năm nghìn người.

Tưởng Nhược Nam bị thanh thế trước mặt làm cho chấn động, không ngờ Hoàng thượng xuất hành đi săn lại ồn ào đến thế.

Lúc này, nàng đang ngồi trong xe dành cho gia quyến của quan viên tùy hành. Bên ngoài, đoàn người rầm rộ cờ quạt phấp phới hút mắt, khung cảnh thành trấn giờ chuyển thành vùng ngoại ô thoáng đãng, núi non trùng điệp, lúa chín vàng hai bên đường, thỉnh thoảng còn gặp nông dân đang gặt, các chú bé chăn trâu. Trời thu trong lành, tạo nên một bức tranh đồng quê tuyệt đẹp.

Nhưng cảnh sắc có đẹp tới đâu mà phải ngắm suốt cả bốn ngày ròng thì cũng chán.

Tưởng Nhược Nam vừa phải chịu đựng sự rung lắc của xe ngựa vừa nhớ nhung các phương tiện thời hiện đại như xe hơi, tàu hỏa.

"Nghe nói Hầu phu nhân rất có tài săn bắn, lần này được tận mắt chứng kiến tài năng của phu nhân, thật vinh hạnh cho ta."

Tưởng Nhược Nam thôi không nhìn ra ngoài cửa xe nữa, quay lại nhìn Tống phu nhân đang ngồi cùng xe với mình. Tống phu nhân chỉ tầm hai mươi tuổi, hai má đỏ hồng, nhìn rất khỏe mạnh. Tống phu nhân là thê tử của Hình bộ Lang trung Tống đại nhân.

Tưởng Nhược Nam cũng biết mình có tài bắn cung cưỡi ngựa, nhưng lúc này vẫn phải khiêm tốn đáp: "Tài bắn cung cưỡi ngựa của ta có là gì đâu, sao bì được với phu nhân. Nghe nói phu nhân từng săn được một con sói?"

Lời nói trúng việc đắc ý nhất của Tống phu nhân, khiến Tống phu nhân bắt đầu mặt mày tươi rói kể về trải nghiệm của mình.

Cuộc hành trình kéo dài vô vị, được nghe câu chuyện của Tống phu nhân cũng giúp không khí bớt buồn chán hơn.

Đang nghe, bên ngoài cửa sổ vọng lại tiếng vó ngựa, sau đó là giọng Cận Thiệu Khang gấp gáp: "Nhược Lan, Nhược Lan."

Tưởng Nhược Nam thò đầu ra ngoài, cười đáp: "Hầu gia."

Cận Thiệu Khang cúi đầu xuống để nhìn rõ khuôn mặt nàng, miệng hấn cười rất tươi: "Có mệt không?"

"Không mệt lắm, rung lắc nhiều quá nên thiếp hơi đau đầu thôi." Tưởng Nhược Nam khẽ oán thán.

"Chỗ này đường mấp mô nên hơi xóc, nàng cố chịu đựng một lát. Vừa rồi Hoàng thượng đã hạ chỉ, nửa canh giờ nữa sẽ dừng lại cắm trại bên bờ sông, sắp được nghỉ ngơi rồi."

Tưởng Nhược Nam cười gật đầu.

Cận Thiệu Khang khom lưng xuống thấp hơn nữa, hạ giọng tới mức thấp nhất: "Bên con sông nhỏ có một vạt rừng, cảnh sắc rất đẹp, lát nữa sau khi hạ trại ta sẽ đưa nàng đi dạo."

Tưởng Nhược Nam mắt sáng lên, gật đầu như gà mổ thóc. Cận Thiệu Khang cười, ánh mắt tràn ngập sự yêu chiều. Hắn vẫy vẫy tay với nàng rồi thúc ngựa đi lên trước. Những ngày này, hắn phải thường xuyên túc trực bên Hoàng đế.

Tưởng Nhược Nam quay vào, gặp ngay ánh mắt ngưỡng mộ của Tống phu nhân: "Hầu phu nhân thật có phúc, An Viễn Hầu quan tâm tới phu nhân như vậy, đâu giống tướng công nhà ta, từ sáng đến tối cũng chẳng thấy hỏi han ta xem có mệt hay không." Nói rồi thở dài.

Tưởng Nhược Nam cười đáp: "Tống đại nhân chắc da mặt không dày như phu quân nhà ta, không chừng lúc này Tống đại nhân đang nhớ nhung phu nhân đấy, chỉ là ngượng ngùng không tới hỏi thăm mà thôi."

Những lời nàng nói khiến Tống phu nhân dễ chịu, nét mặt lại giãn ra tươi cười.

Nửa canh giờ sau, đại đội hùng dũng dừng xe lại, vang lên những tiếng hò ngựa. Các nữ quyến lần lượt xuống xe, đứng lui sang một bên. Bọn cung tỳ, nô tài bắt đầu dựng lều trại. Tạp dịch nổi lửa nấu cơm.

Tưởng Nhược Nam và các nữ gia quyến khác ngẩn người đứng đó nhìn đám người bận rộn, những nóc lều được dựng lên. Nóc lều màu vàng rực ở giữa, thêu rồng vàng ngũ trảo nhe nanh múa vuốt, chính là lều trướng của Cảnh Tuyên Đế.

Tưởng Nhược Nam nhìn quanh, tìm kiếm bóng dáng Cận Thiệu Khang, thấy hắn đang cưỡi ngựa đi đi lại lại như con thoi kiểm tra tình hình của cấm vệ quân. Khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng nghiêm khắc, lời nói động tác đều đầy khí thế, nhìn hắn thế này thật không giống với bộ dạng dịu dàng, nho nhã thường ngày, khiến nàng có cảm giác là lạ.

Cận Thiệu Khang quay đầu lại bắt gặp ánh mắt Tưởng Nhược Nam, khóe miệng thoáng cong lên, lúm đồng tiền bên má lại thấp thoáng, sau đó hắn lập tức quay đi, tiếp tục công việc của mình.

Tưởng Nhược Nam không kìm được nụ cười.

Cho tới tận nửa canh giờ sau, công tác chuẩn bị mới kết thúc. Lúc này, Cảnh Tuyên Đế mới xuất hiện cùng những cận vệ tháp tùng xung quanh. Những người có mặt đều quỳ cả xuống, tiếng thỉnh an vang lên rộn rã. Cảnh Tuyên Đế đi qua họ, tiến thẳng về phía lều trướng của mình, trước khi bước vào lều, đột nhiên quay đầu lại như đang tìm kiếm gì đó.

Ánh mắt Cảnh Tuyên Đế từ từ quét qua đám người, cuối cùng dừng lại chỗ tập trung nữ gia quyến một lát, sau rồi mới quay đầu bước vào trong lều trướng.

Một lúc sau, đám cung tì lại dẫn các nữ gia quyến đi về lều trướng được dựng cho họ.

Sắp xếp mọi việc xong xuôi, Cận Thiệu Khang cho một cung tì gọi Tưởng Nhược Nam ra. Nàng biết hắn muốn đưa mình đi chơi, nên vui vẻ đi theo cung tì ra ngoài.

Cận Thiệu Khang đợi nàng ở một chiếc lều cách đó không xa. Tưởng Nhược Nam đi tới, cười hỏi: "Đi bây giờ ư?"

Cận Thiệu Khang đáp: "Đúng, bây giờ đi, lát nữa mới về kịp giờ cơm tối." Nói rồi chỉ tay về phía trước, ra hiệu cho Tưởng Nhược Nam nhìn theo: "Chính là bên đó. Trước kia mỗi lần tới bãi săn cũng đều nghỉ ngơi dựng trại tại đây, ta đã phát hiện ra một khung cảnh rất đẹp. Ở đó có một con suối, trong vắt thấy cả đáy, thời trẻ khi Hoàng thượng vẫn còn là Thái tử, bọn ta thường qua đó bắt cá." Dứt lời, hắn kéo tay Tưởng Nhược Nam đi vào vạt rừng nhỏ.

Trong rừng chỗ nào cũng thấy rất nhiều những loại cây mà nàng không biết tên. Cây nào cũng cao to lừng lững, chẳng biết đã bao nhiêu tuổi. Trên mặt đất lá rụng thành lớp, rất dày. Khi bước lên, tấm thảm lá đó kêu lạo xạo thật vui tai.

Trong rừng rất yên tĩnh, chẳng có ai khác ngoài họ, Cận Thiệu Khang nắm tay nàng, dắt nàng đi về phía trước, vừa đi vừa dịu dàng dặn dò: "Cẩn thận một chút, dưới lớp lá cây có nhiều hố nhỏ, đừng để vấp ngã…" Lời còn chưa dứt, Tưởng Nhược Nam đã hụt chân, cả người ngã nhào sang một bên. Cận Thiệu Khang

nhanh tay nhanh mắt kéo nàng vào lòng. Tưởng Nhược Nam còn chưa hết kinh hãi, ngẩng đầu nhìn Cận Thiệu Khang một lúc lâu mới hoàn hồn.

Cận Thiệu Khang ôm nàng cười: "Ta đã nói là nàng phải cẩn thận rồi mà." Lại hỏi: "Có bị thương ở đâu không?"

Tưởng Nhược Nam cười đáp: "Thiếp không sao, chỉ giật mình thôi."

"Để ta đỡ nàng đi tiếp." Hắn vòng tay ôm lấy eo nàng.

"Bị người khác nhìn thấy thì không hay…"

"Không sao, lúc này chẳng có ai vào đây đâu."

Cận Thiệu Khang ôm nàng đi tiếp về phía trước, gặp phải chỗ đất lồi lõm, hắn bèn xốc nàng lên, nhảy qua. Không lâu sau, không gian trước mắt được mở rộng, con suối trong vắt xanh như màu ngọc lóng lánh dưới ánh nắng mặt trời hiện ra.

Bốn bề hoa cỏ vô danh ngào ngạt, sương đọng trên cánh hoa ngọn cỏ theo gió lay động, đón được ánh nắng mặt trời thì lấp lánh như những viên trân châu.

Tưởng Nhược Nam ngẩn người trước cảnh đẹp trước mắt: "Nơi này đẹp quá!"

Cận Thiệu Khang kéo nàng tới một phiến đá to ngồi xuống, "Mấy hôm nữa là sẽ tới bãi săn. Lúc săn bắn nàng đừng có chạy lung tung, trong bãi săn có rất nhiều thú dữ, ngộ nhỡ nàng gặp chúng sẽ rất nguy hiểm. Tốt nhất nàng nên ở bên cạnh ta."

Mặc dù Tưởng Nhược Lan biết săn bắn, nhưng Tưởng Nhược Nam vẫn vô cùng sợ hãi đám mãnh thú mà hắn nhắc tới, đương nhiên nàng chẳng dám tự ý di chuyển. Nghe Cận Thiệu Khang dặn dò như thế, nàng vội nhận lời ngay. Trước đó Cận Thiệu Khang còn e nàng nổi tính ngang bướng, sợ nàng sẽ gặp nguy hiểm, giờ lại thấy nàng chịu nghe lời, hắn bỗng thấy yên tâm hơn.

Trong lòng thoải mái, Cận Thiệu Khang chỉ cho nàng xem đám cá nhỏ bơi tung tăng trong suối.

Con suối nhỏ nước trong vắt thấu đáy, nàng thấy hết mọi thứ trong đó. Cận Thiệu Khang chỉ hai con cá đang đuổi nhau, "Nàng xem, hai con cá kia nhất định là một cặp vợ chồng."

Tưởng Nhược Nam phì cười: "Làm sao chàng biết?"

Cận Thiệu Khang nghiêm túc đáp: "Nàng xem chúng cứ dính lấy nhau thế kia…" Nói rồi, hắn đột nhiên vòng tay ôm lấy nàng kéo nàng áp sát vào người hắn, rồi nhìn nàng cười: "Giống như chúng ta vậy, nhất định là vợ chồng."

Tưởng Nhược Nam đẩy hắn ra, đứng dậy, chạy được hai bước, cười đáp: "Ai dính chặt lấy chàng, thật không biết xấu hổ."

Cận Thiệu Khang cũng đứng dậy, vừa xắn tay áo vừa cười: "Nàng lại dám mắng phu quân không biết xấu hổ, xem ta trị nàng!" Dứt lời hắn chạy về phía nàng, Tưởng Nhược Nam phá lên cười, chạy về phía trước, chẳng được mấy bước đã bị hắn túm được nhấc bổng lên, rồi nhanh chóng quay nàng mấy vòng, khiến nàng kinh hãi cuống quýt.

Cận Thiệu Khang xoay nàng lại, để mặt nàng đối diện với mình, nhìn hai má đỏ bừng, đôi mắt trong veo lóng lánh của nàng, trái tim hắn reo vui.

"Nhược Lan, được nhìn nàng thế này, được ôm nàng thế này, ta rất hạnh phúc."

Tưởng Nhược Nam cũng thấy ngọt ngào ngây ngất, vòng tay ôm eo hắn, ép sát vào lòng hắn.

Tiếng suối róc rách, gió thổi lá cây lao xao. Vào lúc này, những âm thanh ấy dường như đều biến thành những nốt nhạc lay động lòng người. Đúng lúc đó, trong rừng bỗng vang lên một âm thanh kỳ lạ, hai người vội buông nhau ra. Cận Thiệu Khang quay đầu nhìn, rồi lập tức quỳ xuống hành lễ:

"Vi thần khấu kiến Hoàng thượng."

Tưởng Nhược Nam thất kinh, ngẩng đầu thấy Cảnh Tuyên Đế mình mặc áo gấm, đang chắp tay sau lưng, chầm chậm tiến về phía họ.

Sắc mặt hắn trầm tĩnh, ánh mắt lạnh lẽo, khóe miệng nhếch lên như cười như không. Vẻ mặt gây cho người ta một áp lực vô hình.

Tưởng Nhược Nam cũng hành lễ thỉnh an hắn.

104. Chương 104

"Bình thân." Cảnh Tuyên Đế điềm đạm lên tiếng.

Cận Thiệu Khang đứng dậy, nhìn về phía sau Cảnh Tuyên Đế, rồi mới nói: "Sao Hoàng thượng lại tới đây một mình?"

Cảnh Tuyên Đế nhìn hắn, vẫn trả lời bằng giọng điệu nhàn nhạt: "Xung quanh có tới ba nghìn cấm vệ quân, lẽ nào trẫm còn nguy hiểm? An Viễn Hầu lo lắng quá rồi." Nói xong, mắt liếc Tưởng Nhược Nam rồi mới nói tiếp: "Nhưng phải nói An Viễn Hầu cũng hứng trí thật đấy."

Tưởng Nhược Nam nhìn Cảnh Tuyên Đế, vô thức giật lùi về phía sau một bước, đứng sau lưng Cận Thiệu Khang.

Hai mắt Cảnh Tuyên Đế khẽ nheo lại. Cận Thiệu Khang lại nghĩ Tưởng Nhược Nam xấu hổ nên không để ý, hắn cười đáp: "Trước kia khi tới đây, vi thần phát hiện ra chỗ này cảnh sắc đẹp đẽ nên lần này có cơ hội, bèn đưa thê tử tới thưởng ngoạn."

Hai chữ "thê tử" này nghe thật nhức tai, nhức tới mức Cảnh Tuyên Đế thấy khó chịu. Nhưng ngoài mặt hắn vẫn không để lộ bất kỳ biểu cảm nào, vẫn điềm đạm cười đáp: "Nhắc ra mới nhớ, chỗ này do trẫm và An Viễn Hầu cùng phát hiện."

Cận Thiệu Khang cũng cười: "Không ngờ Hoàng thượng còn nhớ."

Cảnh Tuyên Đế di chuyển, ánh mắt lại quét về phía Tưởng Nhược Nam một cái: "Có những việc, đương nhiên sẽ không thể quên."

Sau đó, hắn quay người, nói với Tưởng Nhược Nam: "Mời Hầu phu nhân hãy tạm lui đi, trẫm có chuyện muốn bàn với An Viễn Hầu."

Tưởng Nhược Nam cầu còn không được, từ sau khi Hoàng thượng xuất hiện, ánh mắt hắn, vẻ mặt hắn, giọng nói hắn… tất cả đều như tảng đá lớn đè lên ngực nàng, khiến nàng nghẹt thở, chỉ mong được tránh thật xa. Nghe lệnh, nàng bèn hành lễ, rồi lui đi.

Trước khi nàng đi, Cận Thiệu Khang khẽ nói với nàng: "Khi ra khỏi rừng phải cẩn thận đấy, không ai đỡ nàng nữa đâu."

Những lời quan tâm này chợt khiến Tưởng Nhược Nam tủi thân. Nàng ngẩng đầu nhìn hắn cười, khẽ "vâng". Cảnh Tuyên Đế nhìn nụ cười của nàng, sắc mặt lập tức sầm hẳn xuống.

Tưởng Nhược Nam đi rồi, Cảnh Tuyên Đế khôi phục lại vẻ mặt điềm tĩnh trước đó, đi tới bên dòng suối nhỏ, nhìn nước suối trong vắt, rồi lại nhìn lũ cá đang bơi lội tung tăng vui vẻ, khẽ cười, "Trẫm còn nhớ, đó là khi theo phụ hoàng đi săn, cùng ngươi tới nơi này bắt cá, kết quả bị ngã xuống nước, ướt như chuột lột. Ngươi bèn cởi y phục của mình cho trẫm mặc, nhưng lại không dám mặc y phục đã ướt sũng của trẫm, đành phải để trần ngồi hong khô y phục cho trẫm, rồi mới đưa cho trẫm thay. Kết quả trẫm chẳng sao, còn ngươi lại ốm mất mấy ngày."

Cận Thiệu Khang cảm thấy kỳ lạ, sao Cảnh Tuyên Đế đột nhiên lại có hứng ôn lại chuyện cũ việc xưa, nhưng không thể hiện gì, chỉ đáp: "Vi thần chỉ làm bổn phận của mình thôi."

Cảnh Tuyên Đế quay đầu lại nhìn hắn cười: "Trẫm biết, ngươi thật lòng quan tâm trẫm. Vì vậy trong lòng trẫm, ngươi không giống những người khác. Trong lòng trẫm, ngươi là bạn trẫm!"

Cận Thiệu Khang cúi đầu nghiêm giọng: "Thần không dám."

Cảnh Tuyên Đế đi đến bên hắn, vỗ vỗ vai hắn, cười: "Thiệu Khang đừng căng thẳng, chúng ta chỉ ôn lại chuyện cũ thôi mà, không cần phải thận trọng thế." Nói rồi, Cảnh Tuyên Đế thở dài: "Thực ra trẫm cũng có chút hổ thẹn với ngươi. Gần đây, trẫm nghe được vài lời bàn ra tán vào, mới biết vì sự sơ suất của mình, mà ngươi phải chịu khổ!"

Cận Thiệu Khang vội phủ nhận: "Thần vạn phần không dám, chỉ là không biết Hoàng thượng đang nói tới việc gì…"

Cảnh Tuyên Đế quay người đi, chậm rãi đáp: "Trẫm biết khi xưa trẫm hạ chỉ ban hôn cho ngươi là quá vội vàng. Nghe nói trước đó ngươi đã tìm được cô nương tâm đầu ý hợp, trẫm lại ép ban Tưởng Nhược Lan cho ngươi làm chính thất, khiến người con gái ngươi yêu thương phải tủi nhục làm thiếp thất. Chắc ngươi buồn phiền lắm."

Cận Thiệu Khang nhớ lại cảm giác của mình khi ấy, vào thời khắc hắn tiếp nhận thánh chỉ, trong lòng ngoài sự tức giận còn là cảm giác ấm ức bất lực. Nếu không phải sau đó Vu Thu Nguyệt tới tìm hắn khóc lóc sụt sùi, nói rằng tình nguyện về làm thiếp, hắn cũng sẽ không đưa ra đề nghị lấy nàng ta làm bình thê. Quyết định này phần lớn là do giận dỗi, phần còn lại có lẽ hắn cũng muốn bù đắp cho Vu Thu Nguyệt.

"Hoàng thượng, đã là chuyện quá khứ rồi, giờ thần sống rất tốt, Hoàng thượng không cần phải lo lắng cho thần."

"Nhưng trong lòng trẫm không sao yên được. Trẫm nghe nói Tưởng Nhược Lan gây chuyện khiến nhà cửa náo động, trẫm mới biết rằng, khi ấy trẫm đã đưa ra một quyết định sai lầm biết bao."

Hắn đột nhiên quay lại nhìn Cận Thiệu Khang, ánh mắt sắc lẹm: "Nay, trẫm muốn bù đắp cho ngươi. Lần đi săn bắn này trẫm sẽ tạo cơ hội cho ngươi lập công. Khi ấy, ngươi hãy thừa cơ nói rằng muốn bỏ vợ, hành động của Tưởng Nhược Lan đã phạm một trong thất xuất, trẫm hoàn toàn có lý do để chuẩn tấu. Sau khi chuyện này qua đi, ngươi muốn đưa thiếp thất mà ngươi yêu thương lên làm chính thất hay muốn cưới một thục nữ danh môn nào khác về làm chính thất cũng được, trẫm nhất định sẽ thỏa mãn tất cả các yêu cầu của ngươi."

Mặc dù là thánh chỉ, nhưng nếu người con gái phạm vào "thất xuất", chỉ cần người đàn ông có gan đưa ra, thì dù Hoàng thượng có phải chịu mất mặt tới đâu vẫn phải nhận lời cho hắn bỏ vợ. Đương nhiên, từ xưa tới nay, trong các cuộc hôn nhân được ban, dù người con gái có không ổn tới đâu thì người đàn ông cũng không dám đưa ra yêu cầu, làm vậy chẳng khác nào tát vào mặt Hoàng thượng, chỉ trích rằng Hoàng thượng đã phạm sai lầm. Hoàng thượng ngoài mặt thì đồng ý, ngộ nhỡ lại ghi hận trong lòng thì cái mạng nhỏ của người yêu cầu bỏ vợ khó giữ. Cùng lắm cưới thêm vài tiểu thiếp nữa rồi lạnh nhạt người con gái được thánh chỉ ban cho là xong.

Về phần Hoàng thượng mà nói, thánh chỉ do mình ban ra tất không thể ngang nhiên thu về, trừ phi người trong cuộc có yêu cầu. Đương nhiên, quyền yêu cầu thường giới hạn ở bên nam, xin được bỏ vợ là cách làm đơn giản nhất, trực tiếp nhất. Nhưng nếu Tưởng Nhược Nam đòi bỏ chồng thì e rằng sẽ sóng gió và khó khăn sẽ nhiều hơn.

Lúc này, Cảnh Tuyên Đế lại đưa ra một kiến nghị làm chính bản thân mình phải mất mặt như vậy khiến Cận Thiệu Khang rất băn khoăn. Hắn có nghĩ thế nào đi nữa cũng không ngờ rằng Hoàng đế trong tay có vô số mỹ nhân ấy lại đang nhắm vào vợ mình, mà người con gái đó lại còn là người mà Hoàng thượng từng chán ghét không cần. Hắn lại tưởng Hoàng thượng thật sự hối hận vì hành vi của mình nên sống chết đòi bồi thường, bù đắp cho hắn, trong lòng vô cùng cảm động.

Hắn quỳ xuống, dập đầu trước Cảnh Tuyên Đế, đáp: "Đa tạ thánh ân của Hoàng thượng. Chỉ là những lời Hoàng thượng nghe được đều là những lời bịa đặt. Thời gian đầu, vi thần chưa rõ thê tử nên đã hiểu lầm nàng. Sau một thời gian tiếp xúc, vi thần đã nhận ra thê tử hoàn toàn không phải là người như vi thần nghĩ. Nàng là một người con gái tốt hiếm có, vi thần không hề ấm ức, không hề hối hận. Ngược lại…" Cận Thiệu Khang ngẩng đầu, nhìn Cảnh Tuyên Đế, nở nụ cười tràn trề hạnh phúc: "Ngược lại, vi thần còn vô cùng tạ ân thánh chỉ ban hôn của Hoàng thượng. Nếu không nhờ Hoàng thượng, e rằng vi thần và thê tử chỉ có thể đi lướt qua nhau mà thôi."

Chứ sao được vui vẻ và hạnh phúc như bây giờ?

Dưới ánh nắng mặt trời, nụ cười hạnh phúc thỏa mãn của Cận Thiệu Khang khiến Cảnh Tuyên Đế nhức mắt. Đôi tay đang chắp sau lưng của hắn nắm lại rất chặt, gân xanh trên mu bàn tay nổi rần rật. Nhưng ngoài mặt hắn vẫn không thể hiện bất kỳ điều gì.

Hắn nhìn Cận Thiệu Khang, giọng vẫn đều đều: "Những lời trẫm nghe thấy thật sự đều là những lời đồn đại thôi ư? Nghe nói, vì chuyện này, Thái hậu đã từng triệu ngươi và mẫu thân ngươi vào cung, cuối cùng cũng không có kết quả." Ngữ điệu mặc dù điềm đạm, nhưng trong đó toát ra sự uy nghiêm khó cưỡng.

Cận Thiệu Khang lén giật mình, vội vàng đáp: "Hoàng thượng, chuyện đó đã là quá khứ rồi. Ban đầu, quan hệ giữa vi thần và thê tử đúng là có chút hiểu lầm, không vui vẻ, nhưng giờ đã ổn, giữa vi thần và thê tử không còn vướng mắc gì nữa."

"Không còn vướng mắc gì nữa?" Cảnh Tuyên Đế nặng nề nhắc lại, nhớ tới cảnh ôm ấp thân mật trước đó nhìn thấy trong rừng, ghen tuông nổi lên. Hắn không kịp nghĩ ngợi gì nhiều, buột miệng nói: "Nghe nói hai người còn chưa động phòng, vậy mà ngươi dám khẳng định không có bất kỳ vướng mắc vào nữa?"

Cận Thiệu Khang ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Cảnh Tuyên Đế. Sao Hoàng thượng lại hỏi tới chuyện này?

Cảnh Tuyên Đế cũng nhận ra mình đã lỡ lời, sắc mặt dịu xuống, giọng cũng dịu hơn: "Thiệu Khang, ta luôn coi ngươi như bạn, nghe được chuyện đó nên mới không kìm được mà muốn can thiệp, lại càng thêm hối hận vì quyết định vội vã ban đầu của mình, cho nên hôm nay ta mới nói với ngươi những lời như thế."

Cận Thiệu Khang hiểu, "Hoàng thượng không cần lo lắng cho vi thần, bây giờ..." Phải nhắc đến chuyện này trước mặt một người ngoài, quả thật không phải là phong cách của người luôn thủ lễ như Cận Thiệu Khang. Nhưng, nó liên quan đến hôn sự của hắn và Tưởng Nhược Lan, đương nhiên hắn phải nói ra sự thật, phải gạt bỏ suy nghĩ đó trong đầu Hoàng thượng.

Hắn cúi đầu, khẽ nói: "Trước kia giữa thê tử và vi thần có chút không vui, nhưng giờ thê tử đã tiếp nhận vi thần, sau khi chuyến đi săn này kết thúc, chúng thần sẽ... sẽ động phòng. Vì vậy mong Hoàng thượng yên tâm, quyết định trước kia của Hoàng thượng không sai, vi thần cũng không có ý định bỏ vợ."

Nếu lúc này Cận Thiệu Khang ngẩng đầu lên, sẽ nhìn thấy phản ứng bất thường và sắc mặt trắng bợt của Cảnh Tuyên Đế.

Vừa nghe tin họ chuẩn bị động phòng, Cảnh Tuyên Đế hoàn toàn không thể khống chế được tâm trạng của mình nữa.

Quyết định ban đầu của hắn không sai? Cảnh Tuyên Đế thật muốn ngửa cổ lên trời mà cười lớn. Sai rồi, đã sai lại càng sai!

Chính tay hắn đã đẩy nàng vào lòng một người đàn ông khác!

Sai rồi! Sai rồi!

Cảnh Tuyên Đế bỗng nhiên có cảm giác như trái tim mình bị ai đó chích cho một cái, nhói lên đau đớn. Hắn quay người đi, cố khống chế tâm tư, gắng giữ giọng điệu bình thản nhất: "Xem ra trẫm đã hiểu lầm thật, nếu đã như vậy thì những lời vừa rồi cứ coi như trẫm chưa từng nói. Ngươi hãy lui trước đi."

Cận Thiệu Khang hành lễ, rời đi, không để tâm tới chuyện này nhiều.

Sau khi Cận Thiệu Khang đi rồi, Cảnh Tuyên Đế vẫn đứng mãi bên bờ suối, hai mắt nhìn chằm chằm vào một điểm phía trước, như đang nhìn gì đó, lại như chẳng nhìn gì cả. Sắc mặt hắn lúc trắng lúc xanh, cho tới tận khi Hoàng Quý đến tìm hắn mới rời đi.

Về phần Tưởng Nhược Nam, sau khi thận trọng ra khỏi vạt rừng, chưa đi được bao lâu đã gặp Tưởng Sính Đình từ trong lều ra ngoài hóng mát.

Tưởng Sính Đình ăn mặc hoa lệ, dung mạo vẫn xinh đẹp trang nhã như thế, nhưng vẻ mặt lại chẳng chút tươi vui, thần sắc còn có phần tiều tụy.

Lẽ nào thời gian này đi đường liên tục nên cô ta mệt? Theo lí mà nói, được như nguyện rồi thì cô ta phải vui mới đúng, Tưởng Nhược Nam thầm nghĩ. Nhưng đối với việc của cô ta, nàng không hứng thú.

Giờ Tưởng Sính Đình đã là cung phi, có điều chỉ là quý nhân, cấp bậc không cao; còn Tưởng Nhược Nam là nhất phẩm phu nhân, vì vậy khi gặp mặt Tưởng Sính Đình, Tưởng Nhược Nam chỉ cần nhún gối hành lễ mà thôi.

Suốt quá trình đó, Tưởng Sính Đình vẫn lạnh lùng nhìn nàng.

Tưởng Nhược Nam hành lễ xong bèn rời đi, hoàn toàn không muốn trò chuyện. Chỉ là vừa quay người, Tưởng Sính Đình bèn lên tiếng gọi giật nàng lại: "Đường tỷ."

Tưởng Nhược Nam quay đầu nhìn cô ta: "Quý nhân có việc gì cần dặn dò thần phụ ư?"

Tưởng Sính Đình nhìn nàng, nói rõ ràng từng câu từng chữ, "Đường tỷ, mọi thứ muội có được ngày hôm nay đều nhờ tỷ ban tặng, đại ân đại đức của tỷ, muội xin khắc cốt ghi tâm."

Nhờ nàng ban tặng? Cô ta muốn ám chỉ điều gì? Tưởng Nhược Nam thầm thắc mắc, vừa định hỏi cho rõ thì Tưởng Sính Đình đã quay người bỏ đi mất.

Lẽ nào cô ta cho rằng nàng đã cứu cô ta nên bản thân mới có cơ hội được vào cung? Tưởng Nhược Nam cảm thấy khó hiểu, nhưng lại lắc đầu, cô ta mà nghĩ như thế mới lạ!

Nàng nhún nhún vai, không muốn băn khoăn thêm về chuyện này nữa, bước về phía lều mình.

Một lát sau cung tì đưa cơm đến. Sau đó Cận Thiệu Khang cho người đến chuyển lời, hỏi nàng có được bình an khi quay về không. Tưởng Nhược Nam biết hắn lo cho mình, bèn sai cung tì chuyển lời lại rằng nàng đã an toàn ra khỏi rừng, không bị thương tích gì.

Nhìn theo bóng cung tì rời đi, trái tim Tưởng Nhược Nam bỗng thấy ấm áp, cảm giác có người quan tâm thật là tốt.

Sau bữa cơm tối, lửa được đốt lên trên khu đất trống, đám quan viên tùy hành đều tập trung quanh đó uống rượu tán chuyện, vài quan võ còn cởi áo bào đòi tỉ thí với nhau. Lửa cháy bập bùng khiến khuôn mặt họ sáng hồng, tiếng nói nụ cười khiến không khí bỗng trở nên náo nhiệt, những âm thanh vui vẻ ấy lan truyền đi rất xa.

Nữ quyến đi theo không tiện lại gần, nhưng cũng không muốn bỏ qua không khí vui vẻ ấy, bèn đứng túm năm tụm ba bên ngoài lều trướng, nhìn về phía họ với vẻ mặt hào hứng, nụ cười đọng trên môi, vừa trò chuyện vừa tìm bóng dáng người thân lẫn trong đám đông.

Tưởng Nhược Nam cũng đứng trong đó, bên cạnh là vài vị phu nhân nữa, Vương phu nhân đang kéo tay Tưởng Nhược Nam nói lời cảm ơn.

"Hầu phu nhân, thật sự rất cảm tạ phu nhân, từ sau lần phu nhân giúp mẹ chồng ta chữa bệnh, căn bệnh đau lưng mười mấy năm nay của mẹ chồng ta đã đỡ rất nhiều. Nay cứ cách mấy hôm ta lại dùng phương pháp xoa bóp mà phu nhân chỉ dạy để xoa bóp cho bà, bà cũng đối xử với ta tốt hơn, không còn nhắc đến việc cưới thêm thiếp cho phu quân ta nữa. Hầu phu nhân, phu nhân không những cứu mẹ chồng ta, mà còn cứu cả ta! Ta thật không biết phải làm thế nào mới có thể cảm tạ phu nhân đây."

Tưởng Nhược Nam hào phóng đáp: "Chỉ là chuyện nhỏ thôi, Vương phu nhân không cần bận tâm, sau này có việc gì cứ tới tìm ta."

Lần tới thăm bệnh đấy của nàng cũng không hoàn toàn miễn phí. Tạ lễ của Vương phủ là một chiếc vòng tay bằng ngọc phỉ thúy nạm vàng sáng lấp lánh, tính ra không biết bao nhiêu là bạc.

Nghe Tưởng Nhược Nam nói vậy, Vương phu nhân lòng càng thêm cảm kích, "Sau này Hầu phu nhân cần giúp đỡ cứ tới tìm ta."

Tưởng Nhược Nam cười cười, nói thêm vài lời khách sáo nữa. Mấy hôm nay, những lời cảm kích giống như thế này nàng được nghe không ít.

Đang trò chuyện, đột nhiên một cung tì bước tới, mời Tưởng Nhược Nam đứng riêng sang một bên rồi ghé tai nàng thì thầm, "Mời người đến con suối nhỏ trong rừng cây."

Tưởng Nhược Nam nghe vậy bèn cười, tưởng Cận Thiệu Khang tìm mình bèn quay đầu lại nói vài câu với các vị phu nhân khác, sau đó đi về phía vạt rừng nhỏ kia.

Cầm đèn lồng, nàng thận trọng đi xuyên qua rừng cây. Lạ nhỉ, theo lí thì muộn thế này rồi, Cận Thiệu Khang chắc chắn sẽ không yên tâm để nàng đi một mình vào rừng mới phải. Nhưng con suối nhỏ gần ngay trước mắt, lại nghĩ bên ngoài bao nhiêu người thế kia, ngộ nhỡ gặp nguy hiểm thì nàng chỉ cần kêu một tiếng sẽ lập tức có người tới ứng cứu ngay, hơn nữa nàng cũng không phải hạng nữ tử trói gà không chặt. Nghĩ đến đây, lòng nàng bỗng thấy yên tâm hơn, đi một lát đã tới chỗ hẹn.

Đêm nay trăng vừa tròn vừa sáng, soi bóng dưới nước như có hai vầng trăng vậy, khiến quang cảnh xung quanh được chiếu sáng lung linh. Con suối nhỏ trở nên đặc biệt yên tĩnh, thanh bình vào buổi tối, vì vậy mà đẹp hơn so với ban ngày.

Tưởng Nhược Nam nhìn quanh, không thấy bóng dáng Cận Thiệu Khang đâu. Nàng khẽ gọi: "Thiệu Khang, Thiệu Khang."

Một giọng nói dày, trầm ấm vang lên từ phía sau: "Sao, nàng tưởng An Viễn Hầu gọi nàng ra đây ư?"

Tưởng Nhược Nam thất kinh, vội vàng quay lại, đứng sau lưng là thân hình cao lớn của Cảnh Tuyên Đế. Hắn mặc áo bào bằng gấm, những sợi chỉ vàng trên chiếc áo sáng lấp lánh dưới trăng, vừa tôn quý vừa anh tuấn.

Tưởng Nhược Nam run rẩy, chiếc đèn lồng trên tay rơi xuống đất, lấp lóe vài lần rồi tắt hẳn. Xung quanh chìm vào màn đêm, mà thân hình cao lớn của Cảnh Tuyên Đế bỗng lại mang tới cho người khác cảm giác bức bách hơn trong bóng tối thế này.

Tưởng Nhược Nam giật lùi về phía sau một bước: "Hoàng thượng, sao lại là người?"

Dần dần, khi ánh mắt quen với bóng tối, khuôn mặt anh tuấn của Cảnh Tuyên Đế trở nên rõ ràng hơn dưới ánh trăng. Đôi mắt hắn chầm chầm dõi vào nàng, và đang chầm chậm lại gần nàng hơn.

"Là ta gọi nàng ra thì đương nhiên người nàng gặp sẽ là ta rồi."

Tưởng Nhược Nam lại giật lùi thêm một bước, trong lòng cảm thấy vô cùng hối hận, sao nàng không nghĩ đến hắn cơ chứ? Nàng sớm phải nghĩ đến khả năng này mới phải! Nhưng ai mà ngờ, Hoàng đế lại dám gọi nàng ra ngoài trước con mắt của bao người.

"Hoàng thượng, đã muộn thế này rồi, có chuyện gì để sáng mai hãy nói." Dứt lời, Tưởng Nhược Nam muốn vòng sang đường khác, rời khỏi nơi này.

Bất chợt, Cảnh Tuyên Đế lao tới trước mặt nàng nhanh như một mũi tên, đứng chặn giữa đường. Tưởng Nhược Nam sợ hãi, lại vội vàng giật lùi, không ngờ phía sau chính là dòng suối. Thấy nàng chỉ cần bước hẫng một bước sẽ ngã xuống suối ngay, Cảnh Tuyên Đế đột nhiên vươn tay ra, ôm lấy eo nàng, kéo nàng quay lại, khiến nàng nép sát vào ngực hắn.

Mùi Long Diên hương nhàn nhạt bao quanh.

"Cẩn thận." Cảnh Tuyên Đế toét miệng cười, hàm răng trắng bóng dưới ánh trăng màu bạc, "Biến thành con gà bị nhúng nước thì không đẹp lắm đâu."

"Hoàng thượng, mau buông thần phụ ra!" Tưởng Nhược Nam cuống lên. Hắn điên rồi ư? Đây là đâu chứ, đây là nơi nào chứ, sao hắn dám nổi điên lên ở chỗ như thế này?

"Nhược Lan, nàng đừng sợ. Chỉ cần nàng không lên tiếng sẽ không có ai đến đây đâu. Nhưng nếu nàng lên tiếng thì sẽ gây chú ý cho người khác, kết quả thế nào nàng biết rồi đấy." Cảnh Tuyên Đế nhìn nàng, khẽ nói.

Tưởng Nhược Nam cố hết sức cũng không sao thoát khỏi sự khống chế của hắn. Nàng kiệt sức, trong cơn khủng hoảng cực độ, mũi bất giác thấy cay cay, "Hoàng thượng, người đang làm gì thế này? Rốt cuộc người muốn làm gì? Tại sao không chịu buông tha cho thần phụ? Người làm thế này thấy thích thú lắm sao? Nhìn thần phụ hoảng loạn đau khổ, người vui lắm sao? Rõ ràng là người đã nhận lời với thần phụ không như thế nữa, vua không nói chơi, nhưng sao giờ người lại thế này?"

Những lời của nàng không những khiến Cảnh Tuyên Đế buông tay, ngược lại còn khiến hắn ôm nàng chặt hơn, ép nàng áp sát vào mình hơn.

Hắn cúi đầu nhìn nàng, khoảng cách giữa họ thật gần, chỉ cần hắn cúi đầu thêm chút nữa là có thể chạm vào môi nàng. Tưởng Nhược Nam quay ngoắt đầu đi, nhưng hắn giơ tay kéo nàng lại, khiến nàng không thể không nhìn vào mắt hắn.

Đôi mắt hắn in rõ khuôn mặt tức giận của nàng.

105. Chương 105

Suốt buổi tối, mặc dù Cận Thiệu Khang rất muốn đi gặp Tưởng Nhược Nam nhưng lại bị đám đồng liêu xung quanh giữ lại uống rượu tán chuyện, hắn không nghĩ được cách nào để thoát thân.

Có mấy kẻ uống say muốn qua vạt rừng tiểu tiện, nhưng vừa đến gần đã có thái giám ngăn lại: "Hoàng thượng có chỉ, tối nay dù là bất cứ ai cũng không được vào đây!"

Đám quan viên này sao không hiểu chứ, nhất định là Hoàng thượng và mỹ nhân nào đó đang ở trong rừng, đương nhiên không muốn bị người khác làm phiền. Họ lập tức quay về, còn bàn tán cảnh cáo nhau, đừng tới gần vạt rừng kia.

Trong rừng cây, Cảnh Tuyên Đế đang ôm chặt Tưởng Nhược Nam, chèn ép mọi phản kháng của nàng.

Tưởng Nhược Nam không thể cử động, tức giận trừng trừng hắn nhằm thể hiện sự phẫn nộ.

"Nhược Lan, tại sao lại nhìn ta như thế? Ta khiến nàng chán ghét tới vậy sao?" Ánh mắt của Tưởng Nhược Nam khiến hắn muốn nổi điên. Tại sao khi đối diện với Cận Thiệu Khang nàng lại cười ngọt ngào đến vậy?

Tưởng Nhược Nam cười nhạt một tiếng, còn phải hỏi nữa ư? Chẳng phải nàng đã tỏ thái độ rất rõ ràng rồi? Khi bị người khác coi thường khinh bạc, ai còn có thể tươi cười cho nổi? Nàng không nói gì, vẫn lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn.

Cảnh Tuyên Đế có chút luống cuống. Vào buổi chiều, sau khi Cận Thiệu Khang nói cho hắn biết rằng họ sắp động phòng, trái tim hắn không sao bình thản được. Lúc nào hắn cũng như ngồi trên đống lửa, đống lửa ấy khiến hắn bất an, khiến hắn tức giận bực bội.

Nay đối diện với vẻ mặt lạnh lẽo của Tưởng Nhược Nam, hắn càng không thể khống chế nổi tâm trạng. Đây là lần đầu tiên từ khy sinh ra, hắn không thể khống chế nổi bản thân.

"Nàng có biết tại sao ta lại cho phép quan viên mang theo gia quyến không?" Hắn nhìn nàng, hai mắt như hai bó đuốc, sáng đến rợn người, "Bởi vì thời gian này nàng không vào cung. Bởi vì ta muốn gặp nàng. Bởi vì ta mong có thể nhìn thấy nàng từng phút từng giây trong chuyến đi săn lần này!"

Tưởng Nhược Nam trợn tròn mắt. Tâm tư của Cảnh Tuyên Đế đối với mình, mặc dù nàng cũng loáng thoáng đoán ra, song không ngờ hắn lại dám mạnh miệng như vậy.

"Hoàng thượng!" Tưởng Nhược Nam bất giác cao giọng, "Người có biết người đang nói gì không? Sao người lại nói với thần phụ những lời như thế? Người là Hoàng thượng, còn thần phụ là thê tử của thần tử. Người đang làm gì thế này! Rốt cuộc là người muốn thế nào?"

"Muốn nàng quay về bên ta!" Hắn nhìn nàng, hạ giọng đáp, "Khi muốn nhìn thấy nàng, ta có thể thấy nàng ngay. Ta muốn thấy nàng cười với ta, muốn nàng nói chuyện với ta. Ta muốn ôm nàng, muốn nàng sinh con đẻ cái cho ta!"

"Điên rồi, điên rồi!" Tưởng Nhược Nam run lên, ra sức giãy giụa. Nàng dồn hết sức, cuối cùng cũng thoát khỏi vòng tay hắn. Vừa thoát được, nàng lập tức chạy ra khỏi vạt rừng.

Cảnh Tuyên Đế như phát điên chạy đuổi theo nàng, chỉ mấy bước chân đã đuổi kịp, hắn ôm nàng từ phía sau. Tưởng Nhược Nam điên cuồng chống trả, tay đấm chân đạp, hai người cùng ngã lăn ra đất. Cảnh Tuyên Đế nhân cơ hội ấy mà ép nàng xuống, khống chế chân tay nàng, sau đó cúi đầu xuống, điên cuồng tìm kiếm môi nàng.

Tưởng Nhược Nam hễ mở miệng là cắn, nhưng đầu lưỡi của hắn vẫn sống chết tách miệng nàng ra, khiến nàng không thể được như ý nguyện. Tay hắn bắt đầu cởi dây lưng của nàng, áo ngoài nhanh chóng bung ra, để lộ chiếc áo trong màu trắng. Dưới ánh trăng bàng bạc nó càng trở nên tinh khiết.

Tưởng Nhược Nam không thể cử động chân tay, miệng lại không thể kêu. Sự nhục nhã, phẫn nộ và khủng hoảng trong lòng nàng đã dâng lên cực độ, nước mắt trào ra.

Cảnh Tuyên Đế đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn nàng dưới ánh trăng, thân mặc áo trắng đẹp như một tiên tử. Đây là cảnh tượng thường xuyên xuất hiện trong những giấc mơ của hắn.

Tối nay hắn vốn chỉ định gặp nàng một lúc, sự lo lắng bồn chồn trong lòng khiến hắn không thể không gặp nàng. Hắn không định đẩy sự việc đi tới tận bước này. Nhưng chuyện đã phát triển tới đây, hắn đột nhiên cảm thấy như thế này cũng rất tuyệt. Trước khi bọn họ động phòng, hắn muốn biến nàng thành người phụ nữ của mình. Khi nàng đã thành người của hắn rồi thì trái tim nàng đương nhiên cũng sẽ thuộc về hắn. Đến khi ấy hắn sẽ cho phép nàng hủy hôn, mặc dù hơi phiền phức. Có điều hắn là thiên tử, chẳng gì làm khó được hắn.

Trái tim Cảnh Tuyên Đế bất giác trở nên dịu dàng hơn, hắn lau nước mắt cho nàng, khẽ an ủi: "Đừng sợ, Nhược Lan, qua tối nay ta sẽ bố trí mọi thứ, ta sẽ giải quyết hôn sự của nàng và An Viễn Hầu, ta sẽ đón nàng vào cung. Sau này ta sẽ đối xử tốt với nàng, không ai có thể bì được nàng. Ta sẽ khiến nàng trở thành người phụ nữ khiến thiên hạ phải ngưỡng mộ!"

Biết bao nhiêu người phụ nữ vì muốn có được sự sủng ái của hắn mà tranh nhau tới sứt đầu mẻ trán? Thứ mà hắn có thể cho nàng chính là thứ mà tất cả nữ tử trên thế gian này có nằm mơ cũng không được. Nàng có lý do gì để từ chối chứ?

Chỉ cần qua được đêm nay, nàng sẽ là người phụ nữ của hắn!

Tay hắn từ từ trượt xuống, định cởi nút chiếc áo trong của nàng. Nhưng còn chưa chạm vào, đã nghe nàng lạnh lùng lên tiếng: "Nếu người chạm vào, thần phụ sẽ kêu to lên!"

Tay hắn dừng lại, đồng thời hắn cũng ngước mắt lên. Nàng cũng đang nhìn hắn chằm chằm, vẻ mặt rất quyết liệt.

Cảnh Tuyên Đế chau mày: "Nàng mà kêu sẽ có người xông vào. Nhìn thấy tình cảnh này của chúng ta, nàng biết hậu quả sẽ thế nào rồi đấy. Ta là thiên tử, ta không sai, người sai chính là nàng!"

Tưởng Nhược Nam lạnh lùng hừ một tiếng: "Thần phụ biết, cùng lắm là chết thôi mà, đúng không? Nhưng sau khi thần phụ chết, dù ngoài mặt mọi người không dám nói gì, nhưng trong lòng đều sẽ khinh bỉ coi thường người. Người có thể chặn được miệng của thế gian, nhưng không khống chế được suy nghĩ của họ."

"Nhược Lan, ta rất nghiêm túc. Ta thật sự thích nàng, không phải đùa cợt, không phải trừng phạt, lẽ nào nàng thà chết cũng không muốn ở bên ta?" Sắc mặt Cảnh Tuyên Đế dần trắng bợt.

Tưởng Nhược Nam nhìn hắn, nói rõ ràng từng từ một: "Nhưng thần phụ không thích người. Trước kia không thích, bây giờ càng không thích, sau này cũng không thể thích được!" Nói với hắn về lễ nghi đạo đức đều vô ích, nếu hắn thật sự quan tâm tới những chuyện tầm phào ấy thì tối nay đã không gây ra chuyện này.

Cảnh Tuyên Đế nổi giận, đứng phắt dậy, chỉ tay vào nàng, quát: "Dù nàng có thích hay không, trẫm là thiên tử, từ xưa tới nay, thứ mà trẫm muốn không bao giờ là không có được! Tưởng Nhược Lan, nàng vốn thuộc về trẫm. Trẫm chỉ lấy lại thứ đồ của mình mà thôi. Không ai có thể trách cứ trẫm!"

Tưởng Nhược Nam cũng từ từ bò dậy, mặc lại y phục, sau đó nhìn hắn, nói rành mạch: "Nếu ngày nào đó Hoàng thượng thật sự có được thần phụ, thì khi ấy thần phụ chỉ còn là một xác chết mà thôi. Nếu không tin, Hoàng thượng có thể thử."

"Tưởng Nhược Lan!" Cảnh Tuyên Đế trừng mắt nhìn nàng, nghiến răng nghiến lợi.

Tưởng Nhược Nam chẳng hề sợ hãi, tiếp tục: "Nếu từ nay về sau Hoàng thượng còn có bất kỳ hành động thất lễ nào nữa với thần phụ, thần phụ sẽ không chịu đựng. Ngay cái chết thần phụ đã không sợ nữa thì

thần phụ còn cần sợ gì đây?" Tưởng Nhược Nam nhìn hắn, đưa tay lên cài lại tóc, sau đó quay người bỏ ra khỏi rừng ngay trước mắt hắn.

Cảnh Tuyên Đế cuống lên, giơ tay kéo nàng lại. Sao hắn có thể để nàng rời khỏi mình như thế, để mặc nàng và Cận Thiệu Khang chàng chàng thiếp thiếp, để mặc nàng trở thành người phụ nữ của một người đàn ông khác!

Tưởng Nhược Nam dừng bước, quay lại nhìn hắn, lạnh lùng thốt ra hai từ: "Buông tay!"

Cảnh Tuyên Đế cười nhạt: "Từ xưa tới nay trẫm không biết thế nào là buông tay…"

Lời còn chưa dứt, đã thấy Tưởng Nhược Nam mấp máy môi kêu: "Người…" Vừa được một từ, Cảnh Tuyên Đế nhanh tay nhanh mắt bịt chặt miệng nàng lại.

Cảnh Tuyên Đế vừa tức vừa hận: "Nàng dám kêu thật? Nàng không thiết sống nữa?"

Tưởng Nhược Nam lạnh lùng nhìn hắn, mím chặt môi không nói gì, nhưng vẻ mặt nàng đã tỏ rõ tất cả.

Khó khăn lắm nàng mới gạt bỏ mọi khúc mắc trong lòng, bắt đầu cuộc sống mới của mình ở thời cổ đại, bắt đầu cuộc sống mới với người mà nàng thích, dù là ai đi nữa cũng đừng nghĩ tới việc phá hoại! Ở thời cổ đại, trinh tiết đối với phụ nữ có nghĩa gì, sao nàng lại không hiểu chứ. Nếu nàng để mặc mọi chuyện xảy ra và để Hoàng đế đưa vào cung, sau này phải đối mặt với thứ gì nàng càng hiểu hơn ai hết. Nàng không thể để bản thân rơi vào tình cảnh ấy!

Hơn nữa, tên cẩu Hoàng đế này có thật lòng thích nàng không? Không hề, nếu hắn thật sự thích nàng, hắn tuyệt đối không làm cái việc khiến nàng rơi vào tình thế nguy hiểm như vậy! Chẳng qua chỉ là tâm lý chiếm hữu mà thôi. Nếu hắn dám cưỡng bức nàng, nàng sẽ làm cho việc này bung bét, thà chết chứ không để hắn được như ý nguyện.

Cảnh Tuyên Đế nhìn nàng, không thể nói được cảm giác lúc này trong lòng. Lớn bằng từng này rồi, đây là lần đầu tiên hắn gặp được người con gái mà đến nằm mơ cũng nghĩ tới. Lúc nào hắn cũng khắc ghi hình ảnh nàng trong tim. Nhưng giờ người con gái ấy lại vô cảm nói với hắn rằng, nàng thà chết cũng không muốn ở bên hắn.

Hắn rất khó chịu, chưa bao giờ hắn thấy khó chịu như thế này. Ngực hắn như có thứ gì đó chặn lên, đến hít thở cũng vô cùng khó khăn.

Hắn là thiên tử, hắn luôn đứng ở vị trí độc tôn, cao nhất, chưa bao giờ phải hao tâm tổn trí để nghĩ cách lấy lòng một người con gái như thế. Những người con gái mà hắn biết đều tự động dâng trái tim lên cầu xin hắn thương hại, chỉ mong hắn được vui.

Nhưng, nếu đối phương hoàn toàn không quan tâm tới thân phận cao quý của hắn thì hắn thực sự không hiểu, thứ gì mới có thể khiến người con gái đứng trước mặt mình đây nở nụ cười. Hắn không biết phải làm thế nào mới có được nàng.

Tưởng Nhược Nam hất tay hắn ra, quay người bỏ đi. Cảnh Tuyên Đế muốn ngăn nàng lại, nhưng tay giơ ra nửa chừng lại buông xuống.

Không thể ép nàng, nàng thật sự dám làm mọi việc.

Có lẽ nàng không tin, hắn còn quan tâm tới an toàn tính mạng của nàng hơn chính bản thân nàng.

Hắn đứng đó, nhìn mãi theo bóng nàng, cho đến khi bóng dáng yêu kiều mất hút trong rừng cây.

Hắn quay người, chầm chậm bước tới bên bờ suối. Dòng nước như dải lụa lấp lánh ánh bạc, mặt nước in bóng dáng cô độc của hắn.

Hắn nhìn bóng mình, cười cười, nụ cười chua xót. Hắn lẩm bẩm tự nói với chính mình: "Lý Văn Chiêu ơi là Lý Văn Chiêu, thì ra trên thế giới này cũng có thứ mà ngươi không thể có được…"

Tưởng Nhược Nam bước vào rừng, gió lạnh xuyên qua lớp y phục trên người khiến toàn thân nàng run lên. Thì ra không biết tự lúc nào, y phục bên trong đã ướt đẫm mồ hôi. Nàng bất giác run rẩy, không biết là vì

lạnh hay vì sợ hãi. Bỗng nàng hẫng chân, cơ thể nghiêng ngả, cũng may kịp thời dựa được vào một thân cây nên mới không ngã.

Rõ ràng cơ thể nàng không đau, nhưng không biết tại sao lệ lại tuôn rơi như mưa. Một lát sau, nàng lau khô nước mắt, nói với chính mình: Tưởng Nhược Nam, không được yếu đuối, chỉ có kiên cường mới đối mặt được với mọi chuyện, như trước kia mỗi lần gặp khó khăn vậy. Tưởng Nhược Nam, ngươi chưa bao giờ là người yếu ớt!

Khi sắp ra khỏi rừng, không biết Hoàng Quý bỗng từ đâu xuất hiện cạnh nàng, dẫn nàng vào một con đường bí mật. Ra ngoài rồi, Tưởng Nhược Nam mò mẫm trong bóng tối đi về phía lều của mình. Tắm rửa xong nàng đi nghỉ. Lúc này, nàng thật không muốn gặp Cận Thiệu Khang nữa, bởi vì nàng sợ mình không kìm được mà nói hớ ra điều gì đó. Nhưng nàng hiểu, dù Cận Thiệu Khang biết chuyện thì hắn cũng có cách nào chứ? Chỉ khiến hắn thêm phiền muộn mà thôi. Ngộ nhỡ hắn nhất thời xúc động mà làm Hoàng thượng nổi giận, kết quả thật khó dự liệu.

Tưởng Nhược Nam nghĩ lại chuyện xảy ra buổi tối, cuối cùng Cảnh Tuyên Đế vẫn cứ buông nàng ra, có thể thấy hắn không phải là kẻ ngông cuồng, bỏ mặc tất cả. Giống như nàng sợ chết vậy, hắn cũng sợ mất thể diện mất uy nghiêm. Sau này còn gặp phải tình huống tương tự, nàng nhất định phải mang thái độ cứng rắn, quyết không để hắn dắt mũi nữa. Đương nhiên, vẫn nên tránh hắn càng xa càng tốt, không được để xảy ra sơ suất như tối nay.

Nghĩ miên man hồi lâu, nàng dần chìm vào giấc ngủ.

Mấy ngày liền sau đó, Tưởng Nhược Nam luôn tỏ ra thận trọng, không bao giờ đi đâu một mình, cũng không dễ dàng nghe theo lời của người tới đưa tin nữa. Nhưng đột nhiên thời gian này Cận Thiệu Khang rất bận rộn, thỉnh thoảng cả ngày trời nàng cũng không gặp được hắn lần nào. Buổi tối sau khi dựng lều, hắn cũng chẳng rảnh rỗi, lúc thì bị Hoàng thượng triệu tới nói chuyện, khi lại bị Hoàng thượng sai đi làm việc gì đó, khiến những quan viên tùy hành khác rất ngưỡng mộ, ai cũng tưởng Cận Thiệu Khang được thánh sủng vô biên.

Chỉ mình Tưởng Nhược Nam biết chuyện gì đang xảy ra. Nàng bực tức nghĩ, "ngươi" không thể bá chiếm thời gian cả đời Cận Thiệu Khang được!

Cũng may là Hoàng đế không có bất kỳ động tĩnh nào khác, thời gian này, tối nào hắn cũng triệu phi tần thị tẩm. Nghe đám cung tì hầu hạ bên cạnh mấy phi tần xì xào, vào hầu Hoàng thượng, người đều yêu cầu mặc y phục trắng, chỉ cần phi tần nào mặc y phục trắng là sẽ khiến Hoàng thượng vui. Một buổi tối, Dung quý nhân to gan chỉ mặc độc chiếc áo trong màu trắng đi vào lều Hoàng thượng, kết quả nhận được sự sủng ái của hắn, ba ngày liền hắn đều vời nàng ta vào thị tẩm, ban thưởng vô số ngọc ngà châu báu, khiến các phi tần kia tức đỏ mắt, lần lượt bắt chước Dung quý nhân.

Còn Lệ quý nhân Tưởng Sính Đình thì dường như vô cùng đắc sủng, có lúc trên đường đi còn được gọi vào ngồi cùng xe, khiến đám phi tần kia vô cùng ghen tị, nói bóng nói gió không ít. Chỉ có Tưởng Sính Đình mang nỗi khổ mà không được tố cùng ai. Nào biết khi Hoàng thượng triệu cô ta tới, thứ người muốn hỏi, thứ người muốn nghe đều là chuyện hồi Tưởng Nhược Lan khi còn ở nhà. Trước mặt cô ta, Hoàng đế hoàn toàn không che giấu tình cảm của mình dành cho Tưởng Nhược Lan, hỏi rõ ngọn ngành mọi sở thích thói quen của nàng. Khi nghe kể tới những chuyện thú vị, hắn còn cười rất tươi, thỉnh thoảng bình luận: "Thì ra nàng không chỉ đeo mặt nạ với một mình ta…"

Chỉ duy nhất một lần họ nói chuyện liên quan đến Tưởng Sính Đình, đó là sau khi hoan lạc xong, hắn nói với cô ta rằng: "Chỉ cần nàng ngoan ngoãn nghe lời, thận trọng trong lời nói và hành động, với thân phận là đường muội của Tưởng Nhược Lan, trẫm cũng sẽ không bạc đãi nàng. Sau này nàng mang thai cốt nhục của trẫm, trẫm sẽ tấn phong nàng làm phi. Vinh hoa phú quý sẽ không thiếu phần nàng. Nhưng nếu nàng dám tiết lộ dù chỉ một chút manh mối thì đừng trách trẫm trở mặt vô tình!"

Nghe đến câu này, tâm trạng của Tưởng Sính Đình thật không biết phải diễn tả thế nào.

Bảy ngày sau, cả đoàn người ngựa rầm rộ đến đích, bãi săn Hoàng gia.

Bãi săn của Hoàng gia rất rộng, bên trong cỏ cây rậm rạp, chim muông mãnh thú, loại nào cũng có.

Vừa tới bãi săn, Cảnh Tuyên Đế lập tức thay y phục, mang người đi săn cáo tuyết.

Hoàng đế đi săn, cảnh tượng thật hoành tráng. Đầu tiên là cấm vệ quân chia nhau ra, đuổi đám chim muông cầm thú xung quanh về hết trước mặt hắn, mặc hắn bắn giết. Quanh Hoàng đế không chỉ có quan viên tùy tùng mà còn cận vệ đi theo bảo vệ và mỹ nhân đi theo cổ vũ.

Dung quý nhân, Lệ quý nhân, cùng Đức phi, Thục phi đều mặc đồ cưỡi ngựa, tư thế oai phong bên cạnh Cảnh Tuyên Đế. Mỗi lần Hoàng đế săn được con vật gì đó, xung quanh sẽ vang dậy những tiếng vỗ tay hoan hô. Có những mỹ nhân này làm nền, uy vũ của Hoàng đế càng được tôn lên hơn.

Tưởng Nhược Nam cũng mặc đồ kỵ mã màu xanh, cưỡi ngựa màu đỏ tía, đứng phía sau đám người đó. Khi mới bắt đầu lên ngựa, nàng vẫn hơi run sợ, nhưng khi ngồi trên lưng ngựa rồi, cảm giác thân thuộc bỗng ào đến, tự nhiên nàng trở nên vô cùng thành thạo.

Mặc dù Tưởng Nhược Lan là một tay săn bắn giỏi, nhưng Tưởng Nhược Nam nhìn đám thỏ, hươu, nai, chồn, hoẵng xung quanh mà không nỡ buông tên. Đi săn lâu như vậy, chỉ mình nàng không săn được bất kỳ con mồi nào.

Vài nữ quyến trêu nàng: "Sao, Hầu phu nhân lấy chồng rồi thì không kéo nổi cung nữa à?"

Tưởng Nhược Nam cười đáp: "Săn mấy con thú nhỏ này thì có gì thú vị. Muốn săn phải săn thú lớn." Nàng nói với giọng hào khí ngất trời, khiến đám người xung quanh ngẩn ra, còn Tưởng Nhược Nam lại thầm cười lăn cười lộn trong lòng.

Lúc này, Cận Thiệu Khang mới rảnh rang để tới bên nàng, nói với nàng: "Thế nào, có vui không?"

Tưởng Nhược Nam bĩu môi: "Chúng ta nhất định phải đi theo bao nhiêu người thế này ư?"

Cận Thiệu Khang cười đáp: "Một là, ta còn phải đi theo Hoàng thượng, không thể tách riêng; hai là, đi cùng mọi người an toàn hơn." Sau đó hắn vẫn cười, "Chẳng phải nàng muốn tỷ thí với ta sao? Thế nào mà giờ vẫn tay không thế kia, nàng xem ta…" Nói xong chỉ lên chiếc xe kéo ở đằng xa, bên trên đã có hai con hươu, bốn con nai, còn cả một con ưng trọc đầu. "Nàng thua thảm rồi."

Tưởng Nhược Nam cười đáp: "Thế đã là gì, lát nữa thiếp sẽ bắn một con sói cho chàng xem!"

Cận Thiệu Khang cũng cười, tỏ vẻ không tin, sau đó dong ngựa sát nàng hơn, cúi người khẽ nói: "Buổi tối có tiệc nướng, đến khi ấy ta sẽ tới tìm nàng. Bao nhiêu ngày rồi chẳng có thời gian ở bên nàng, nhớ ta phải không?"

Tưởng Nhược Nam ngẩng đầu nhìn hắn, cười: "Ai thèm nhớ chàng, nằm mơ!"

Cận Thiệu Khang thở dài, lắc lắc đầu, "Nếu đã vậy, buổi tối ta không tới nữa, ngồi uống rượu trò chuyện với đồng liêu thôi." Nói xong định thúc ngựa vung roi bỏ đi, Tưởng Nhược Nam vội túm lấy áo hắn, cúi đầu: "Buổi tối thiếp đợi chàng."

Bên tai vọng đến tiếng cười trầm ấm của hắn, Tưởng Nhược Nam đỏ mặt, ngẩng đầu nhìn hắn một cái, khẽ nói: "Còn cười, thiếp sẽ mặc kệ chàng!" Bộ dạng thì thào vui sướng đó khiến Cận Thiệu Khang cứ nhìn mãi không rời mắt được, chỉ muốn ôm riết nàng vào lòng. Hắn còn muốn trò chuyện thêm với nàng vài câu nữa, nhưng có người tới báo, Hoàng thượng triệu hắn. Bất đắc dĩ, Cận Thiệu Khang đành từ bỏ ý định của mình, lưu luyến không nỡ rời khỏi Tưởng Nhược Nam. Vốn định bảo nàng đi cùng, nhưng nàng muốn tránh Hoàng thượng, không muốn đến gần quá nên không nhận lời, chỉ đáp: "Phía trước sát khí quá nặng, thiếp nhìn mà rất buồn phiền."

Cận Thiệu Khang cười cười, thầm nghĩ, chẳng phải nàng từng rất thích những cảnh săn bắn như thế sao? Lẽ nào phụ nữ lấy chồng rồi đều sẽ thay đổi tính cách? Có điều hắn cũng chẳng để ý, thấy nàng ở lại phía sau càng an toàn hơn. Hắn dặn dò nàng vài câu, sau đó ruổi ngựa đi lên phía trước.

Tưởng Nhược Nam thầm nguyền rủa Cảnh Tuyên Đế không biết bao nhiêu lần.

***

Cho tới tận khi mặt trời khuất núi, mọi người mới lục tục quay về nơi lán trại nghỉ ngơi.

106. Chương 106

Suốt cả ngày trời không phát hiện thấy bóng dáng của cáo tuyết, Hoàng đế rất bực bội, buổi tối lại gọi không ít cấm vệ quân đi thăm dò tìm kiếm dấu vết của con cáo tuyết đó.

Có điều, mặc dù không săn được cáo tuyết nhưng cũng săn được không ít động vật khác. Ngoài Tưởng Nhược Nam ra, hầu như ai cũng có thu hoạch, kém cỏi nhất cũng săn được con thỏ. May là từ xưa tới nay Tưởng Nhược Nam vẫn được tiếng mặt dày, nàng chẳng thấy làm sao trước ánh mắt kì dị của những người xung quanh.

Ánh nắng tắt hẳn, mọi người nổi lửa, bắt đầu nướng thịt săn được hôm nay. Trên mỗi giàn lửa đều nướng dê núi, hươu nai… Không lâu sau, mùi thịt nướng bay khắp nơi cùng những tiếng mỡ động vật nhỏ xuống lửa tí tách.

Cảnh Tuyên Đế và các phi tần ngồi ở vị trí bắt mắt nhất, đống lửa trước mặt khiến má họ hồng rực. Các phi tần ngồi quanh Hoàng đế, đang ở bên ngoài nên không bị nhiều lễ nghi ràng buộc, chúng phi tranh nhau chúc rượu và nói những lời nịnh nọt tâng bốc hắn. Cảnh Tuyên Đế uống không ít, vẻ mặt như ngà ngà say.

Tưởng Nhược Nam đứng bên cạnh nhìn, thầm nghĩ, uống đi, uống nhiều nữa đi, tốt nhất là say bất tỉnh nhân sự luôn, buổi tối đừng có làm phiền bọn ta nữa!

Cận Thiệu Khang lặng lẽ đến bên Tưởng Nhược Nam từ phía sau, thủ thỉ rủ nàng: "Đi theo ta."

Tưởng Nhược Nam còn cảnh giác liếc Cảnh Tuyên Đế một cái, thấy hắn không để ý tới phía này bèn rất lặng lẽ, lén lút đi theo Cận Thiệu Khang.

Cận Thiệu Khang kéo nàng tới một thảm cỏ.

Cỏ khá dày nên khi nằm xuống thật êm, thỉnh thoảng chạm vào người cũng không làm xây xước được ai.

Hai người nằm song song trên cỏ, ngửa mặt ngắm trăng.

Bóng đêm vô tận, không gian mênh mông khiến Tưởng Nhược Nam có cảm giác mình thật nhỏ bé.

Đột nhiên vành tai thấy buồn buồn, Tưởng Nhược Nam quay đầu nhìn, thấy Cận Thiệu Khang đang nghiêng người, trong tay cầm một cọng cỏ đuôi gà chọc chọc vào tai nàng.

Tưởng Nhược Nam bật cười, nàng cũng nghiêng người, giật cọng cỏ từ tay hắn, chọc vào cổ hắn, khiến Cận Thiệu Khang bật cười ha hả, bị nhột tới lăn lộn trên đất. Hắn lăn tới bên nàng, ôm nàng vào lòng cùng lăn trên cỏ hai vòng. Cuối cùng, hắn để nàng nằm bò trên người mình.

Hai tay hắn vòng ôm eo nàng, nhìn nàng mỉm cười: "Vốn ta định đưa nàng đi chơi, kết quả là chẳng có thời gian để ở bên nàng nữa."

Tưởng Nhược Nam nằm trên người hắn, nhìn hắn, đôi mắt sâu hút của hắn vô cùng dịu dàng dưới ánh trăng, khiến người ta không tự chủ được mà chìm đắm trong đó.

"Không sao, vẫn còn tốt hơn ở nhà."

"Nàng đừng vội, đợi Hoàng thượng săn được cáo tuyết rồi, nhất định sẽ được nghỉ một ngày. Khi ấy ta sẽ ở bên nàng, cùng nàng đi săn, lúc đó chúng ta cùng thi. Hôm nay không tính."

Tưởng Nhược Nam cười, gật đầu, "Hôm nay không thấy bóng dáng cáo tuyết đâu, có phải cáo tuyết sớm đã bỏ đi nơi khác rồi không?"

"Lý đại nhân quản lý bãi săn nói hôm qua còn nghe thấy tiếng kêu của cáo tuyết, có lẽ nó vẫn ở bãi săn thôi."

"Hy vọng Hoàng thượng nhanh chóng săn được cáo tuyết." Tưởng Nhược Nam nói, rồi nằm bò xuống ngực hắn, lắng nghe tiếng trái tim hắn đập nhẹ nhàng. Không khí xung quanh ngập mùi hương cỏ thanh mát, và cả mùi đàn ông toát ra từ người hắn nữa. Nàng cười cười, trái tim bỗng thấy vô cùng bình yên, bao nhiêu buồn phiền và lo lắng những ngày nay dần dần tan biến trong giờ phút này.

"Thiệu Khang." Nàng khe khẽ gọi, "Được ở bên chàng thật tốt."

Câu nói này khiến tâm tình Cận Thiệu Khang dâng trào. Hắn lật người, đè nàng xuống, cúi đầu ngậm chặt môi nàng. Dịu dàng, chậm rãi mơn man từng cánh môi kia. Tưởng Nhược Nam vô thức ôm chặt hắn, phối hợp với hắn, khiến cảm xúc của hắn trào dâng, càng ôm chặt nàng. Nụ hôn thật sâu, thật điên cuồng, nhiệt tình của họ khiến không khí xung quanh như bị đốt cháy.

Rất lâu sau đó hắn mới thở dốc buông nàng ra, giọng khàn đặc, "Ta đưa nàng về nhé, ta không muốn động phòng ở đây."

***

Sáng sớm hôm sau, có người tới báo, phát hiện dấu vết của cáo tuyết ở phía Bắc bãi săn. Cảnh Tuyên Đế vô cùng hứng thú, bèn thu xếp rồi đưa đoàn người ngựa hùng dũng tiến về phía Bắc.

Tưởng Nhược Nam và các nữ gia quyến theo phía sau. Mọi người cứ nhắc đến cáo tuyết là hào hứng, rì rầm bàn tán không ngớt.

"Cáo tuyết không dễ bắt đâu, nó bé xíu, lại rất tinh quái, tai thính, dùng bẫy hay vây bắt đều vô ích. Tốc độ của nó lại nhanh, chỉ cần có một tiếng động nhỏ nó cũng lập tức biến mất. Cả đời đi săn mà săn được một con cáo tuyết thì đã là rất bản lĩnh rồi!"

Tưởng Nhược Nam nghe xong liền cười, "Nghe nói cáo tuyết khó bắt như vậy, đã ai bắt được nó bao giờ chưa?"

"Tiên đế từng săn được một lần, nhưng khi bắt được thì nó đã chết. Tiên đế vì vậy mà tiếc nuối hồi lâu. Phải hiểu rằng, nếu thuần phục được một con cáo tuyết thì con cáo tuyết ấy còn trung thành hơn bất kỳ loại động vật nào. Cả đời nó chỉ đi theo chủ nhân của mình mà thôi."

"Để xem lần này Hoàng thượng có thể bắt sống được một con cáo tuyết hay không. Cho dù không có được cáo tuyết, nhưng nếu được nhìn một lần để mở rộng tầm mắt cũng tốt lắm rồi." Một cô nương cười nói.

Mọi người cũng gật gù, lần lượt phụ họa.

Đang trò chuyện, đột nhiên phía trước có động tĩnh, không biết là ai kêu lên: "Cáo tuyết! Cáo tuyết!"

Tâm trạng hào hứng và kích động nhanh chóng lan khắp đoàn người hùng dũng giống như một cơn sóng thần. Mọi người lập tức ồn ào hẳn lên, tất cả đều vung roi thúc ngựa điên cuồng lao về phía trước, muốn được tận mắt chứng kiến vẻ đẹp của cáo tuyết. Đi sau đội quân hùng hậu phía trước, các nữ gia quyến cũng phấn khích tới đỏ cả mặt, những tiếng hoan hô vang dậy, rồi lần lượt thúc ngựa đuổi theo. Tưởng Nhược Nam đương nhiên cũng không bỏ qua cơ hội hiếm có này, nàng vung roi cho ngựa lao về phía trước.

Nhất thời, tiếng vó ngựa dồn dập vang dội, bụi đất mù mịt, mấy trăm người đột nhiên cùng ùn ùn lao lên, cảnh tượng vô cùng hoành tráng.

Tưởng Nhược Nam lao vun vút trong đoàn người, hai chân kẹp chặt bụng ngựa. Tiếng gió vùn vụt bên tai, tốc độ mang đến cho người cưỡi cảm thấy sảng khoái vô cùng.

Chỉ chút nữa thôi là nàng đã thành người dẫn đầu. Đột nhiên, không biết là con ngựa nào, trong lúc chạy đã hất tung một viên đá nhỏ, mà viên đá nhỏ ấy lại bắn trúng vào mắt con ngựa mà Tưởng Nhược Nam cưỡi. Con ngựa thất kinh, nhấc cao hai chân trước lên, hí vang một tiếng dài. Chỉ giây lát ấy thôi mà cả đoàn người vùn vụt lao qua nàng, xông về phía trước.

Tưởng Nhược Nam sợ hãi, túm chặt dây cương, nhưng có lẽ con ngựa bị đá bắn vào mắt rất đau nên miệng không ngừng hí. Tưởng Nhược Nam không thể khống chế được nó. Nó như phát điên, quay ngoắt vó điên cuồng lao về một hướng khác. Chẳng bao lâu đã biến mất khỏi đoàn người.

Những người khác chỉ mải tung roi thúc ngựa lao về phía trước, chẳng ai để ý đến tình trạng của Tưởng Nhược Nam.

Người duy nhất chú ý tới nàng lại chính là Vương Quang thuộc cận vệ quân vẫn luôn đi sau cùng.

Vương Quang nhận lời ủy thác của cháu gái Vu Thu Nguyệt, từ sau khi đoàn người đến bãi săn vẫn luôn tìm kiếm cơ hội để lặng lẽ, lén lút trừ khử Tưởng Nhược Nam. Nhưng nàng đâu phải người bình thường,

dù là lúc nghỉ ngơi hay săn bắn, bên cạnh luôn có cấm vệ quân bảo vệ. Vu Thu Nguyệt nói nghe thực dễ, nhưng nếu thật sự định ra tay thì cũng chẳng phải việc đơn giản.

Đầu tiên, Vương Quang định dùng đòn tên lạc, nhưng Tưởng Nhược Nam luôn ở giữa đoàn người, dù tên có bay lạc thế nào cũng không thể bắn tới chỗ nàng. Nếu nàng bị trúng tên mà chết, nhất định sẽ khiến người ta nghi ngờ. Còn về mãnh thú lại càng không có khả năng. Mà cho dù có mãnh thú, e rằng mãnh thú đó sẽ trở thành vật săn chết dưới cung tên của Hoàng thượng và đám quan viên tùy hành, sao có thể để mãnh thú tùy tiện đả thương người đi săn?

Vương Quang mặc dù coi trọng công danh sự nghiệp bổng lộc, nhưng cũng không thể quá mức mạo hiểm vì những thứ ấy. Hắn thấy mãi chẳng có cơ hội nào để ra tay nên bắt đầu có ý muốn từ bỏ việc này, định sau khi quay về sẽ nói lại sự tình với cháu gái là xong. Nhưng không ngờ, vô tình, tình trạng lúc này của Tưởng Nhược Nam lại khiến hắn nảy sinh dã ý.

Vì vậy, khi tất cả mọi người đều để ý tới cáo tuyết, bỏ mặc Tưởng Nhược Nam, chỉ có một mình Vương Quang là nhìn thấy cảnh con ngựa của nàng bị kinh sợ, rời bỏ đội ngũ, chạy vào trong rừng sâu.

Nháy mắt, Vương Quang quyết định lén lút rời khỏi đội cận vệ, lẳng lặng bám theo Tưởng Nhược Nam.

Cận vệ quân vốn phụ trách bảo vệ Hoàng thượng, đi theo đại đội. Chính vì thế, sự tách riêng của Vương Quang không khiến người khác chú ý.

Phía bên này, con ngựa của Tưởng Nhược Nam điên cuồng lao vào rừng sâu, trong cơn đau đớn nó chẳng chọn đường mà cứ nhằm tới khu rừng. Vô thức, càng đi càng rời xa đoàn người, Tưởng Nhược Nam sợ hãi kêu lớn cứu mạng, nhưng giọng nàng chìm nghỉm trong tiếng vó ngựa và những tiếng reo hò hào hứng.

Tốc độ của con ngựa quá nhanh, Tưởng Nhược Nam chỉ cảm thấy cảnh vật xung quanh lao qua vùn vụt. Con ngựa phát điên không ngừng lồng lên, đến cả trái tim nàng cũng bị nó làm cho xóc nảy điên cuồng. Xung quanh toàn cây là cây, nếu nhảy xuống lúc này chỉ e không chết cũng trọng thương. Hoảng sợ, Tưởng Nhược Nam chẳng có cách nào khác, đành ôm chặt cổ ngựa, nhắm mắt cầu trời khấn phật, mong nó nhanh chóng dừng lại, đừng hất nàng xuống.

Trong lúc ngựa chạy, những cành cây xung quanh móc rách hết y phục nàng, hai chân cũng bị cào chảy máu. Tưởng Nhược Nam nhịn đau, không dám cử động, chỉ sợ khiến con ngựa lại thêm phần kinh sợ, khi ấy nó nhất định sẽ hất nàng xuống.

Không biết bao nhiêu lâu trôi qua, ngựa đỏ đột nhiên hí vang thảm thiết, khuỵu xuống đất. Tưởng Nhược Nam bị văng ra, lăn mấy vòng trên mặt đất, cuối cùng đụng vào một gốc cây nên mới dừng lại.

Nàng đau tới mức nghiến chặt răng, kêu rên một hồi, mãi lâu sau mới có thể cử động. Nàng quay đầu lại nhìn, thấy con ngựa nằm cách chỗ nàng không xa, miệng sùi bọt trắng, tứ chi co rút, có lẽ đã chết rồi. Chỗ mắt nó có một hố nhỏ đen ngòm, máu đang rỉ ra. Hẳn viên đá đã ghim vào não nên mới khiến nó phát điên lên như thế.

Tưởng Nhược Nam kêu lên bi ai.

Lát sau, khi những vết đau trên người dịu hẳn, nàng mới gắng gượng vịn vào thân cây bò dậy, ngồi dựa vào thân cây thở dốc. Hai chân vì phải quặp chặt mình ngựa trong một thời gian dài nên gân cốt co rút, đang run lên lẩy bẩy.

Nàng nhìn xung quanh, ngoài cây ra chỉ có cây, không phân biệt được Đông Tây Nam Bắc. Tuyến đường con ngựa đi rẽ phải rẽ trái, giờ nàng không thể xác định được đường để quay ra nữa.

Bốn bề yên ắng, tiếng hò reo của đoàn người vọng lại từ một nơi nghe như rất xa. Tưởng Nhược Nam không biết mình đang ở đâu, nhưng nàng biết đây là bãi săn, trong này có rất nhiều mãnh thú. Nàng phải nhanh chóng tìm cách quay về mới được.

Tưởng Nhược Nam không dám lên tiếng, sợ thu hút sự chú ý của mãnh thú, chỉ dám nhích từng bước, chầm chậm đi về phía trước, xem xem có gặp được ai đi tìm mình không.

Cận Thiệu Khang sẽ nhanh chóng nhận ra sự biến mất của nàng, hắn nhất định sẽ đi tìm nàng.

Vương Quang đi theo sau, chẳng bao lâu đã tìm thấy Tưởng Nhược Nam. Hắn nấp một bên, lên cung tên, nhắm chuẩn vào nàng, nhưng ngay sau đó lại buông cung xuống.

Không được, nếu bắn "cô ta" chết ở đây, trên người lại có mũi tên, chỉ nhìn thôi đã nhận ra đó là hành vi của con người. Hầu phu nhân này được Thái hậu yêu thương bao bọc, Hoàng thượng nhất định sẽ hạ lệnh điều tra, ngộ nhỡ tra ra hắn…

Vương Quang nghĩ quanh nghĩ quẩn, mãi vẫn không dám ra tay. Thấy Tưởng Nhược Nam đi ngược hướng với đoàn người, hắn lặng lẽ theo sát, chờ đợi thời cơ.

Năm nay hắn đã bốn mươi, hơn mười tuổi đã đi lính trấn thủ biên cương, vì thân thế gia đình không đủ mạnh, lại thêm bản thân chẳng có bản lĩnh gì đặc biệt, mãi vẫn chỉ là một tên lính quèn. Quanh năm xa nhà, đến nằm mơ cũng muốn được điều về hoàng thành, nhưng vì không có đủ bạc, gia thế lại hèn kém, hắn chẳng cách nào được toại nguyện.

Tâm nguyện mấy chục năm được cháu gái khéo léo giải quyết, không những được điều về hoàng thành làm cận vệ còn thăng một cấp, hắn cho rằng đây tất cả đều là công lao của cháu gái hắn. Nếu cháu gái hắn có thể làm chính thất thì bản thân sau này sẽ còn được những lợi lộc gì đây? Có được Thị lang Bộ binh An Viễn Hầu làm hậu thuẫn, thăng quan phát tài chẳng phải chuyện vô cùng đơn giản ư?

Càng nghĩ càng hưng phấn, hắn nhìn chằm chằm vào Tưởng Nhược Nam lúc này đang lạc đường phía trước, sát ý trong ánh mắt càng lúc càng dày.

Đi được một lúc, Tưởng Nhược Nam thấy mệt, bèn ngồi xuống dựa lưng vào gốc cây nghỉ ngơi. Nàng lau mồ hôi trên trán, nhìn khung cảnh chỗ nào cũng tựa tựa như nhau, càng nhìn càng hoang mang. Có phải nàng đã lạc đường rồi không?

Hay là ngồi đây đợi Cận Thiệu Khang đến? Nhưng ngộ nhỡ Cận Thiệu Khang chưa kịp đến mà mãnh thú đã tìm tới rồi thì phải làm thế nào? Không được, vẫn nên tìm cách ra khỏi rừng trước khi trời tối thì hơn.

Vương Quang nấp một chỗ, đang đăm chiêu suy nghĩ phải làm thế nào mới tạo được hiện trường giả cho cái chết của nàng. Thực ra cho dù hắn có giết nàng, người ta cũng chưa chắc đã điều tra ra. Ở đây nhiều người như thế, sao có thể dễ dàng đổ nghi ngờ về phía hắn được?

Mặc dù nghĩ vậy nhưng hắn vẫn không dám mạo hiểm.

Đang do dự, đột nhiên Vương Quang cảm thấy có thứ gì đó chuyển động bên cạnh mình. Làm lính mấy chục năm, tính cảnh giác của hắn rất cao. Hắn quay qua nhìn, cách chỗ Tưởng Nhược Nam ngồi tầm mười mấy trượng, cỏ cây lay động. Vương Quang giật thót, lẳng lặng bò sang gốc cây to bên cạnh. Một con gấu đen to lừng lững đang đi tìm mồi. Lúc này, Tưởng Nhược Nam đang ngồi nghỉ, không phát ra bất kỳ tiếng động nào, con gấu đen vẫn chưa phát hiện ra nàng.

Vương Quang nhìn con gấu, bất giác nhếch mép cười. Đây chẳng phải là cơ hội trời ban ư?

Hắn lặng lẽ kéo cung, nhắm chuẩn về hướng Tưởng Nhược Nam, "xoạt" một tiếng, mũi tên mang theo tiếng gió rít lao về phía nàng. Mũi tên thế mà lại không trúng nàng mà sượt qua, rơi vào đám cỏ cây bên cạnh. Cây cung biến mất trong đám cỏ.

Tưởng Nhược Nam lập tức cảnh giác đứng lên, nàng nhìn quanh, "Ai? Ai ở đây? Có người không? Ta lạc đường rồi! Này, có người không?"

Vương Quang đương nhiên không lên tiếng, hắn nhìn về phía con gấu đen. Con gấu nghe thấy tiếng Tưởng Nhược Nam, dừng lại không đi về phía trước nữa. Quay người, nó lao về hướng phát ra tiếng nói.

Vương Quang cười cười, thu cây cung lại, nhẹ nhàng trèo xuống, đi theo đường cũ ra chỗ để ngựa, lặng lẽ rời đi. Cho tới tận khi chắc chắn mình đã đi xa khỏi chỗ con gấu đen, hắn mới thúc ngựa lao khỏi rừng.

Phía sau, vọng lại tiếng kêu thê thảm của Tưởng Nhược Nam.

Khóe miệng Vương Quang nhếch lên cười nhạt. An Viễn Hầu phu nhân lạc đường, gặp phải gấu đen, bị gấu đen cắn chết, chẳng liên quan gì tới hắn.

Chẳng bao lâu nữa, hắn có thể thăng quan rồi!

Về phần Cảnh Tuyên Đế, sau khi nhìn thấy cáo tuyết, đương nhiên thúc ngựa đuổi theo. Nhưng cáo tuyết vô cùng giảo hoạt, chỉ mấy bước nhảy đã biến mất trong rừng, không còn xuất hiện nữa.

Không riêng gì Cảnh Tuyên Đế, những người còn lại cũng vô cùng thất vọng.

Săn được cáo tuyết vẫn là nguyện vọng từ nhỏ tới lớn của Cảnh Tuyên Đế, giờ khó khăn lắm mới tìm thấy dấu vết của nó, hắn sao dễ dàng bỏ qua, lập tức hạ lệnh, "Trẫm muốn một mình vào rừng săn cáo tuyết, tất cả không ai được đi theo!"

Cận Thiệu Khang bên cạnh lập tức lên tiếng phản đối: "Hoàng thượng, làm vậy quá nguy hiểm, nên mang theo người cùng đi vào rừng thì hơn!"

"Người đông sẽ đánh động cáo tuyết, nó sẽ không xuất hiện nữa. Trẫm tự biết bảo vệ mình, không cần ai đi theo!"

Một quan viên khác lên tiếng: "Nếu Hoàng thượng gặp mãnh thú trong rừng…" Rồi ngay sau đó vài quan viên nữa lại lên tiếng khuyên can, Cảnh Tuyên Đế không muốn lằng nhằng lỡ thời cơ nên đành phải đồng ý mang theo ba tùy tùng.

Cận Thiệu Khang vốn muốn đi theo, nhưng không được sự cho phép của Cảnh Tuyên Đế. Hoàng đế thấy Cận Thiệu Khang bản lĩnh phi phàm, sợ săn được cáo tuyết rồi, cáo tuyết sẽ bị Cận Thiệu Khang thuần phục. Cáo tuyết bản tính cố chấp, đã nhận chủ nhân rồi là không thay đổi, chẳng vì hắn là Hoàng đế mà nhìn hắn với con mắt khác. Vì vậy, Cảnh Tuyên Đế chỉ chọn ba quan viên có bản lĩnh bình thường đi theo làm tùy tùng.

Mọi người nhìn theo Cảnh Tuyên Đế cho đến khi hắn vào hẳn trong rừng, thủ lĩnh cấm vệ quân dặn dò mọi người đợi ở bên ngoài, nếu thấy trong rừng có bất kỳ động tĩnh nào sẽ xông vào cứu giá.

Lúc này, tất cả đều trở nên nhàn nhã, bắt đầu ngồi suy đoán xem Hoàng thượng có săn được cáo tuyết hay không.

Cận Thiệu Khang ruổi ngựa đi tìm Tưởng Nhược Nam. Hắn đi đi lại lại quanh đoàn người tới mấy vòng vẫn không thấy bóng dáng nàng đâu. Lòng vô cùng lo lắng, hắn bèn tới hỏi Tống phu nhân, người vẫn luôn đi cùng nàng.

Ai ngờ Tống phu nhân cũng nhìn quanh quất, vẻ mặt hoang mang: "Hầu phu nhân? Trước đó vẫn còn thấy phu nhân, khi phát hiện ra cáo tuyết, phu nhân nhất thời xúc động thúc ngựa lao về phía trước. Sao, Hầu phu nhân không ở bên Hầu gia?"

107. Chương 107

Không có, hắn chưa gặp nàng, hắn có thể khẳng định. Trong đám người ngựa đi hàng đầu, từ đầu tới cuối hắn không thấy bóng dáng nàng đâu. Hắn vẫn tưởng Nhược Lan ở phía sau.

Lưng hắn lập tức rịn mồ hôi!

Có lẽ nàng đang đùa với hắn, Cận Thiệu Khang tự an ủi mình. Nhược Lan xưa nay rất tinh nghịch, có lẽ nàng chỉ là đang trêu hắn thôi…

Lúc này hắn chẳng còn tâm trí mà để ý đến việc khác nữa, thúc ngựa đi quanh tìm nàng, vừa đi vừa gọi lớn tên Tưởng Nhược Lan, nhưng chẳng ai trả lời. Giọng nói trong vắt ấy không vang lên, cũng không thấy đôi mắt đen láy của nàng.

Mọi người thấy bộ dạng lo lắng của Cận Thiệu Khang thì đều yên lặng trở lại, giúp hắn tìm kiếm, hỏi thăm lẫn nhau, nhưng đáp án họ nhận được đều là một. Khi phát hiện cáo tuyết thì vẫn thấy nàng, nhưng sau đó, dường như không nhìn thấy nàng nữa.

Một người nói: "An Viễn Hầu, ngài đừng lo lắng quá, có lẽ Hầu phu nhân tụt lại phía sau thôi."

Lời vừa dứt, Cận Thiệu Khang đã thúc ngựa điên cuồng chạy về phía sau tìm.

Hắn vừa thúc ngựa, vừa vận khí hét gọi tên Tưởng Nhược Lan, chỉ là đi mãi đi mãi vẫn không thấy bóng dáng nàng.

Cận Thiệu Khang cưỡi trên lưng ngựa, chạy loạn lên, sắc mặt mỗi lúc mỗi trắng bệch. Sự khủng hoảng ngày một tăng, nhưng dù hắn có gọi thế nào, xung quanh vẫn lặng như tờ, chẳng có hồi đáp.

Hắn đứng đó, tay nắm dây cương không ngừng run lên.

Thủ lĩnh cấm vệ quân thúc ngựa tới bên hắn, "Hầu gia, hạ quan đã sai người tìm kiếm xung quanh, tin rằng không lâu nữa sẽ tìm thấy Hầu phu nhân. Hầu gia xin hãy yên tâm, mãnh thú quanh đây hai ngày nay đã bị săn tương đối, những con còn sống có lẽ đã chạy đến nơi khác rồi. Hầu phu nhân sẽ không gặp nguy hiểm đâu."

Cận Thiệu Khang quay đầu ngựa, hỏi: "Lần cuối cùng mọi người nhìn thấy phu nhân của ta là ở chỗ nào?"

"Cách đây không xa."

"Đưa ta tới đó."

Thủ lĩnh cấm vệ quân đưa hắn tới vị trí mà họ áng chừng là nơi Tưởng Nhược Nam mất tích. Cận Thiệu Khang xuống ngựa, vừa đi chầm chậm, vừa lần theo dấu chân ngựa, đột nhiên phát hiện đám cỏ bên bìa rừng như bị thứ gì đó giẫm nát.

Cận Thiệu Khang lập tức suy đoán, lật người leo lên ngựa, lao thẳng vào rừng sâu nơi vạt cỏ bị xéo nát kia! Thủ lĩnh cận vệ quân vội điều thêm vài người nữa theo sau hắn.

Về phần Tưởng Nhược Nam, khi nghe thấy bên cạnh có tiếng động thì vội lên tiếng hỏi dò, nhưng mãi không thấy ai đáp lại, đang tìm kiếm xung quanh thì đột nhiên thấy cây cỏ phía trước lay động. Ngay sau đó, một con vật to lừng lững đen xì từ đám cây cỏ đi ra, lao bổ về phía nàng!

Tưởng Nhược Nam sợ hãi thét lên. Nhanh chân, nàng nấp sau gốc cây. Con vật đó vồ không khí, hai chân trước cào điên cuồng lên thân cây, những móng vuốt sắc nhọn bóc từng mảng vỏ cây rơi xuống đất.

Tưởng Nhược Nam đứng sau thân cây nhìn con vật cao bằng gần hai người, lớn gấp đôi mình kia, toàn thân đen sì, ngực có một túm lông trắng. Tay nó còn to hơn cả mặt nàng, móng vuốt của nó có khi còn dài hơn cả ngón tay nàng.

Đó là một con gấu.

Tưởng Nhược Nam sợ tái xanh cả mặt, mồ hôi tuôn như tắm! Nếu có thời gian, nàng thật muốn chỉ tay lên mà mắng chửi ông trời. Ông trời thật biết cách chăm sóc nàng!

Lúc này, đôi mắt tròn xoe của con gấu đen bắn ra đầy sát khí. Miệng nó há to, để lộ hàm răng sắc nhọn, nước miếng chảy ròng ròng xuống đất, phát ra những tiếng gừ gừ, lông đen trên người nó rung rung.

Con gấu đen vồ không khí nhưng chưa chịu từ bỏ, nó quay người, lao về phía Tưởng Nhược Nam. Cơ thể nó mặc dù to lớn nhưng hành động lại nhanh nhẹn vô cùng.

Tưởng Nhược Nam không kịp tránh, nàng bèn lăn xuống đất, thoát khỏi cú vồ của con gấu trong gang tấc. Có điều chưa đợi nàng đứng dậy, con gấu đã lại nhào tới, hai chân trước lại chuẩn bị vồ xuống người nàng.

Trong lúc nguy cấp, Tưởng Nhược Nam rút chiếc roi ở thắt lưng ra, nhằm vào đầu con gấu mà quất. Con gấu đen đau đớn kêu lên, lăn sang bên cạnh tránh đòn. Nhân cơ hội đó, Tưởng Nhược Nam bò dậy, chạy về phía một thân cây lớn. Muốn thoát khỏi loài động vật này, cách tốt nhất là trèo lên cây.

Nhưng còn chưa chạy được hai bước, con gấu đen lại đuổi theo, Tưởng Nhược Nam quay người vung roi.

Hai roi đập bồm bộp vào người con gấu nhưng không làm nó bị thương, ngược lại còn kích thích thú tính trong người nó. Ánh mắt nó hoang dại hung tợn, con gấu rống lên điên cuồng, phản kích càng nhanh và hung mãnh hơn.

Tưởng Nhược Nam tung sở trường, chiếc roi dài trong tay vung lên nhanh như điện, tấn công con gấu từ mọi vị trí. Con gấu đen lao về phía trước, nàng sẽ nhắm trúng đầu nó mà quật. Nó muốn tiến lại gần nàng, nàng sẽ luồn ra sau lưng nó, nhằm vào đó mà nhả roi. Gấu đen quay người, Tưởng Nhược Nam lại tung

roi, tiếng vun vút như mưa rơi trên người gấu, nàng đánh cho nó rống lên thê thảm, rõ ràng có răng nhọn móng sắc nhưng lại không thể làm gì được Tưởng Nhược Nam.

Có điều, Tưởng Nhược Nam chẳng thấy vui. Nàng càng đánh càng sợ. Gấu đen lông dày thịt thô, đòn roi mặc dù khiến nó đau nhưng không thể đả thương được nó. Nó càng chiến đấu càng hung hãn, nhưng nàng càng đánh càng mệt mỏi, vì nàng không ngừng né tránh và chuyển động, hai chân đã mềm nhũn. Bởi nàng không ngừng vung roi lên nên cánh tay bắt đầu tê dại. Sắc mặt nàng càng lúc càng tái, động tác cũng chậm chạp hơn, cơ thể bắt đầu đuối sức.

Ngược lại với nàng, gấu đen càng chiến đấu càng hung hãn, càng lúc càng điên cuồng. Tiếng rống của nó vang và xa hơn, giống như không tát chết Tưởng Nhược Nam nó sẽ không bao giờ ngừng lại.

Tưởng Nhược Nam than khổ không ngớt, nàng vừa vung roi, vừa đi về phía cái cây. Sau khi dốc sức tung ra một roi, nàng quay người chạy thục mạng định trèo lên cây, nhưng con gấu đen bổ nhào tới. Tưởng Nhược Nam đành từ bỏ ý định đó, lần ra sau cây nấp. Cú vồ vừa rồi của con gấu khiến gẫy một cành cây lớn và mảng vỏ cây bị bóc toạc.

Tưởng Nhược Nam hoàn toàn có thể tưởng tượng được, nếu cái tát đó dành cho mình thì hậu quả sẽ thế nào!

Nhưng nàng chẳng còn thời gian để sợ nữa, bởi vì sau cú tát vừa rồi, con gấu lại rống lên và lao về phía nàng.

Tưởng Nhược Nam kinh hãi giật lùi, không cẩn thận bị vấp vào một rễ cây, nàng ngã ngửa về phía sau. Gấu đen lao về phía nàng như núi thái sơn chuẩn bị sập, nước miếng chảy ròng ròng trên mặt nàng. Tưởng Nhược Nam lật người để tránh, nhưng con gấu liên tiếp ra đòn, khiến nàng chẳng còn sức lực mà né tránh nữa.

Nàng thầm rên lên ai oán, xong rồi.

Mắt nhắm chặt, đợi cái chết nhào tới.

Đúng lúc đó, trong không trung vang lên tiếng gió rít, một mũi tên xé gió lao đến, bắn trúng vào cánh tay con gấu đang chuẩn bị tấn công nàng. Gấu đen đau đớn kêu lên, bàn tay to bè rụt lại. Tưởng Nhược Nam thoát chết trong gang tấc!

Cách đó không xa vang lên giọng nói quen thuộc: “Nhược Lan, là nàng sao?”

Tưởng Nhược Nam bò dậy, ngẩng đầu ngước nhìn. Cảnh Tuyên Đế mình mặc quần áo cưỡi ngựa màu xanh thêu chỉ vàng đang đứng cách chỗ nàng không xa, khoác áo choàng dài màu đen, hắn cưỡi trên mình một con ngựa trắng như tuyết. Tay cầm đại cung, xem ra mũi tên cứu mạng vừa rồi là do hắn bắn!

Bên hắn còn có ba thị vệ nữa, người nào người nấy cung tên sẵn sàng, nhằm thẳng vào con gấu kia.

Còn chưa kịp đáp lời, gấu đen bên cạnh đã lại lao về phía nàng, Cảnh Tuyên Đế lớn tiếng hét: “Bắn!”

Đồng thời thúc ngựa chạy về phía Tưởng Nhược Nam.

Ba mũi tên lao tới như chớp, đáng tiếc lại không được chuẩn xác. Một mũi rơi vào không khí, hai mũi còn lại một mũi cắm vào đùi gấu, mũi còn lại cắm vào eo gấu. Gấu đen rống lên giận dữ, bỏ mặc Tưởng Nhược Nam mà điên cuồng chạy về phía ba người kia.

Ba người đó hoảng loạn, cung tên trong tay càng bắn càng lệch tâm, lượt bắn thứ hai hoàn toàn chẳng trúng đích. Khi họ đang lắp tên cho lượt tiếp theo, gấu đen đã lao tới, lũ ngựa sợ hãi, phóng vó bỏ chạy. Gấu đen nổi điên, giơ tay tát vào ngựa, bóc một mảng thịt lớn trên mình ngựa. Ngựa hí vang trời rồi ngã vật ra đất, thị vệ trên ngựa lăn như bóng, còn chưa kịp bò dậy đã bị gấu đen tát ngất xỉu.

Hai con ngựa còn lại cũng chẳng may mắn hơn, chỉ mấy bước chân gấu đen đã đuổi kịp và tát chết, thị vệ trên ngựa một người thì bị móng vuốt của nó làm cho thủng bụng, người còn lại mất nửa bên mặt!

Tưởng Nhược Nam chứng kiến cảnh ấy mà muốn ngất xỉu. Khi nàng đối mặt với gấu đen, mặc dù nguy hiểm vạn phần nhưng chưa từng để xảy ra cảnh tượng máu me be bét như thế.

Cảnh Tuyên Đế đã phi ngựa tới bên nàng, hắn giơ tay, gọi: "Nhược Lan, nắm lấy tay ta!"

Vào lúc sống chết thế này, Tưởng Nhược Nam không hề do dự túm lấy tay hắn. Cảnh Tuyên Đế kéo nàng lên ngựa, lao như bay về một hướng khác. Gấu đen phía sau họ giải quyết xong ba thị vệ, mắt đỏ rực vì tức giận nhằm theo hướng ngựa phi mà đuổi theo. Rõ ràng nó đã rơi vào trạng thái phát điên.

Gấu đen chạy bằng cả bốn chân. Khi chạy, nó chẳng thua kém gì ngựa tốt, không bao lâu sau đã rút ngắn khoảng cách với họ. Tưởng Nhược Nam ngồi sau lưng Cảnh Tuyên Đế, không ngừng quay đầu lại nhìn, bị bộ dạng hung hăng nhe nanh múa vuốt của gấu đen làm cho sợ hãi tới mức run lẩy bẩy.

"Nhược Lan, mau bắn tên!" Cảnh Tuyên Đế nhắc nàng.

Tưởng Nhược Nam bừng tỉnh, vội vàng rút cung tên phía sau ra. Trước đó nàng vẫn chưa có cơ hội được thể hiện tài cưỡi ngựa bắn tên của mình; giờ có cơ hội rồi, Tưởng Nhược Nam lại nhận ra nàng không còn sức mà căng cung tên nữa. Nàng dùng hết sức cũng không kéo nổi cung.

"Hoàng thượng, thần phụ không bắn nổi!" Tưởng Nhược Nam kêu lên.

Cảnh Tuyên Đế lớn tiếng hét: "Ôm chặt lấy ta, ta nhất định sẽ đưa nàng ra khỏi đây!"

Lúc này, gấu đen lao tới từ phía sau, móng vuốt dài và sắc nhọn của nó vồ vào đùi ngựa, con ngựa trắng ngã lăn ra đất, hai người trên ngựa cũng văng theo, lại ngã đúng trên một sườn dốc, họ cứ thế lăn xuống mãi. Cảnh Tuyên Đế giơ tay, kéo Tưởng Nhược Nam vào lòng nhằm tránh cho đầu nàng bị va đập, cứ như thế lăn xuống tận chân dốc. Họ đập người vào những tảng đá phía cuối dốc. Lưng Cảnh Tuyên Đế bị thương, hắn phun ra một ngụm máu rồi ngất xỉu tại chỗ. Tưởng Nhược Nam cũng u u mê mê, hai mắt tối sầm, sau đó bất tỉnh nhân sự chẳng còn biết gì nữa.

***

Khi Tưởng Nhược Nam tỉnh dậy, trời đã tối hẳn, gió lạnh luồn vào người, lạnh run cầm cập.

Nhất thời nàng không biết hiện giờ mình đang ở đâu. Một lúc sau, những cảnh tượng hãi hùng nguy hiểm lần lượt xuất hiện trong đầu. Nhớ tới sự hung hãn của con gấu, Tưởng Nhược Nam run sợ, gắng gượng bò dậy. Vừa cử động, bên tai đã vang lên tiếng rên khe khẽ.

Tưởng Nhược Nam cúi đầu nhìn, thấy mình đang nằm trong lòng Cảnh Tuyên Đế. Lưng hắn đập vào tảng đá lớn, nhờ ánh trăng nàng có thể nhận ra đầu mày của hắn đang chau lại, hai mắt nhắm chặt, khóe miệng còn dính máu. Rõ ràng là khi lăn xuống đây, lưng hắn đập vào đá và đã bị thương. Còn nàng, nhờ có sự bảo vệ của hắn, lại chẳng hề hấn gì.

Tưởng Nhược Nam không biết phải nói thế nào, nàng vỗ vỗ vào cánh tay hắn: "Hoàng thượng, Hoàng thượng…"

Gọi liền mấy tiếng, Cảnh Tuyên Đế mới từ từ mở mắt, nhìn nàng, ánh mắt vô hồn, giọng nói yếu ớt: "Nhược Lan… nàng… không sao chứ?"

"Thần phụ… thần phụ không sao, Hoàng thượng, người vẫn ổn phải không?"

Cảnh Tuyên Đế thử bò dậy, nhưng rồi lại nằm xuống, "Lưng ta hơi đau."

Tưởng Nhược Nam quay đầu nhìn con dốc vừa dài vừa cao, nói: "Chúng ta lăn từ đỉnh dốc xuống, lưng Hoàng thượng lại đập vào đá, vì vậy nên bị thương rồi."

"Gấu đen đâu? Còn ở đấy không?"

"Không thấy nữa, có lẽ tưởng chúng ta chết nên nó bỏ đi rồi." Tưởng Nhược Nam khẽ cười, cố tỏ ra nhẹ nhõm, "Nghe nói gấu không ăn thịt người chết."

Cảnh Tuyên Đế cũng khẽ cười một tiếng, "Vậy nó đánh chết người ta là để làm gì, chắc không phải để cho vui chứ!"

Tưởng Nhược Nam cười, đáp: "Có lẽ thế."

Cảnh Tuyên Đế lại hỏi: "Có thấy người tới tìm chúng ta không?"

Tưởng Nhược Nam lắng nghe, lắc lắc đầu: "Con dốc này vừa cao vừa dài, cho dù có cũng không thấy chúng ta. Để thần phụ kêu lên mấy tiếng xem sao."

Nói rồi, Tưởng Nhược Nam hét lớn mấy tiếng. Nhưng, một là nàng đã kiệt sức, giọng chẳng to được bao nhiêu; hai là, nàng ngồi ở chân dốc, tiếng hét của nàng không thể vượt cả đoạn dốc dài mà vọng lên trên. Họ đợi rất lâu cũng chẳng thấy động tĩnh gì. Ngược lại, còn thấy có tiếng sói hú đáp lại không biết từ chỗ nào.

Tưởng Nhược Nam giật mình, không dám lớn tiếng gọi nữa. Họ ngồi ở đó, nhất thời không biết nên làm thế nào mới phải.

Một cơn gió lạnh thổi qua, Cảnh Tuyên Đế rùng mình. Tưởng Nhược Nam bỗng lo lắng, Hoàng đế giờ đang bị thương, chắc chắn không thể để hắn nhiễm lạnh nữa, nếu không sẽ lớn chuyện. Mặc dù trước kia hắn làm nhiều điều không phải với nàng, nhưng lần này nếu không có hắn, có lẽ nàng đã mất mạng rồi. Cho dù thế nào cũng không thể ngồi nhìn hắn xảy ra chuyện được.

Tưởng Nhược Nam đứng dậy, Cảnh Tuyên Đế nhìn thấy, vội vàng kéo tay nàng: "Nàng định đi đâu?"

"Hoàng thượng, thần phụ đi tìm xem có chỗ nào có thể tránh gió tạm thời không. Người đang bị thương, không thể nhiễm lạnh nữa."

Cảnh Tuyên Đế mỉm cười, dịu giọng nói: "Nhược Lan, nàng đang lo cho ta sao?"

Tưởng Nhược Nam khẽ giằng khỏi tay hắn, "Người vì thần phụ mà bị thương, nếu thần phụ không lo cho người thì thần phụ có là người nữa không? Hoàng thượng, người hãy đợi ở đây một lát, thần phụ đi rồi về ngay."

Tưởng Nhược Nam tìm thấy một cái động nhỏ ở gần đấy. Nàng quay lại, dìu Cảnh Tuyên Đế vào trong động, trải chiếc áo bào của hắn ra đất, đỡ hắn nằm xuống, rồi lại ra ngoài tìm cành cây, nổi lửa. Chẳng mấy chốc mà họ đã cảm thấy ấm áp hơn.

Hai người vừa đói vừa mệt, đặc biệt là Tưởng Nhược Nam. Sau trận chiến với gấu đen nàng đã tiêu hao toàn bộ sức lực. Nàng biết mình cần phải bổ sung năng lượng ngay, ngày mai khi trời sáng mới có thể trèo lên được con dốc này, đi tìm cứu binh.

Nàng nói với Cảnh Tuyên Đế một tiếng rồi ra ngoài đi tìm gà rừng. Lúc đói bụng cũng chẳng còn tâm trạng đâu mà nghĩ ngợi nhiều, tìm cách để có thứ gì đó vào bụng quan trọng hơn. Gần đây có nguồn nước, nàng làm sạch gà, bỏ đi nội tạng, rồi xiên vào cành cây để nướng.

Trong lúc nướng gà, Tưởng Nhược Nam hỏi Cảnh Tuyên Đế: "Hoàng thượng, sao người lại kịp thời cứu được thần phụ?"

Cảnh Tuyên Đế nhìn nửa khuôn mặt đỏ hồng vì ánh lửa của nàng, khẽ đáp: "Là nàng mệnh lớn. Lúc đó ta đang theo dấu cáo tuyết ở ngay gần đó, nghe thấy tiếng gấu rống mà tìm đến."

"Cáo tuyết?" Tưởng Nhược Nam quay đầu hỏi: "Hoàng thượng săn được cáo tuyết chưa?"

"Tên nhóc đó vô cùng tinh quái, cố ý chơi trò trốn tìm với ta, chỉ lộ diện một chút rồi sau đó mất tăm mất hút, khiến ta phải đi tìm. Đợi ta tìm chán định rút lui, nó lại loăng quăng xuất hiện, cứ thế dẫn ta tới tận đây. Có lúc ta thật sự nghĩ nó đang đùa bỡn ta." Cảnh Tuyên Đế tức tối nói.

Tưởng Nhược Nam cười ha hả hai tiếng, "Thú vị thế sao, có cơ hội thần phụ cũng muốn thấy nó."

Trong lúc hai người nói chuyện, gà cũng đã nướng gần chín, mùi thơm ngào ngạt khiến người ta phải chảy nước miếng. Tưởng Nhược Nam xé đùi gà đưa cho Cảnh Tuyên Đế, còn mình xé chiếc đùi còn lại. Nàng đói quá rồi, chẳng màng gì đến hình tượng, cứ thế ngồi hăm hở gặm gà.

Dù không có bất kỳ thứ gia vị nào nhưng cũng rất ngon.

Lúc này, ngoài cửa động có một cái đầu nhỏ thò vào, hai con mắt đen láy tròn xoe đảo quanh, nhìn chằm chằm vào con gà nướng trên tay Tưởng Nhược Nam. Cái mũi dài khịt khịt, chiếc lưỡi màu hồng thỉnh thoảng lại thè ra liếm nước miếng quanh miệng.

Ban đầu Tưởng Nhược Nam không nhìn rõ đó là vật gì, còn Cảnh Tuyên Đế đang nho nhã lịch lãm ăn chiếc đùi gà trong tay cũng chẳng có thời gian bận tâm. Tưởng Nhược Nam thấy con vật thật đáng yêu, bèn xé một cái cánh gà ném cho nó. Con vật đó thò cổ vào, há miệng đón lấy, vui mừng cười tít mắt. Không phải Tưởng Nhược Nam bị thần kinh, mà đúng là nàng có cảm giác biểu hiện của nó giống như đang cười.

108. Chương 108

Sau khi đón được cái cánh gà, nó quay người, chiếc đuôi lớn màu trắng như tuyết cong lên lộ ra ngoài. Tưởng Nhược Nam giật mình, khẽ giật giật gấu áo Cảnh Tuyên Đế, ra hiệu cho hắn nhìn theo tay nàng. Cảnh Tuyên Đế vừa nhìn đã ngồi bật dậy, suýt thì bật kêu thành tiếng.

"Cáo tuyết!" Hắn khẽ nói, giọng đầy kích động, bộ dạng như chỉ chực nhổm lên lao tới vồ con cáo.

Cáo tuyết nhồm nhoàm vài miếng là giải quyết xong cái cánh gà, nó lại quay đầu vào, nhìn con gà trong tay Tưởng Nhược Nam chảy nước miếng.

Hai mắt Cảnh Tuyên Đế phát sáng, hắn giật con gà trong tay nàng, lắc lắc, khẽ nói với cáo tuyết: "Lại đây, cho ngươi hết đấy!"

Nhưng con cáo tuyết đột nhiên để lộ ánh mắt cảnh giác. Quay người chạy biến.

Tưởng Nhược Nam giật lại con gà của Cảnh Tuyên Đế, tức giận nói: "Người xem, người làm nó sợ chạy mất rồi! Đang yên đang lành, sao cứ phải bắt nó cho bằng được? Nó không phải động vật bình thường, để nó tự do tự tại chẳng phải tốt hơn ư?"

Nói xong, nàng cầm con gà đi ra cửa động, nhìn quanh. Đã không thấy bóng dáng con cáo tuyết đâu nữa, nàng hơi cao giọng gọi: "Này, ta biết ngươi đang ở gần đây, ta mời ngươi ăn gà, đừng sợ, ta sẽ không bắt ngươi đâu." Nói rồi, nàng đặt con gà xuống đất, quay người đi vào động.

Giờ đã ăn no, cơn buồn ngủ kéo tới, Tưởng Nhược Nam nằm xuống bên cạnh đống lửa, đang chuẩn bị ngủ thì lại thấy Cảnh Tuyên Đế chầm chậm dịch về phía mình. Nàng lập tức cảnh giác: "Làm gì thế?"

Khẩu khí của nàng khiến Cảnh Tuyên Đế rất không vui: "Giờ ta còn có thể làm gì? Ta chỉ muốn nói chuyện với nàng thôi!"

Nhớ ra hắn đang bị thương, Tưởng Nhược Nam bỗng yên tâm hơn. Giờ hắn thế này, có lẽ cũng chẳng đánh nổi nàng!

"Lưng người còn đau lắm không?"

"Nếu cử động vẫn thấy rất đau."

Cảnh Tuyên Đế nhìn nàng một cái, "Hiếm khi có cơ hội được ở riêng với nàng, lại ngồi cách xa như thế, đến nói chuyện cũng phải cao giọng…" Vấn đề là không thể nhìn thấy mặt nàng.

Hắn nằm xuống chỗ bên cạnh nàng, dựa đầu vào đầu nàng, mùi hương trên người nàng thoang thoảng trong không khí, khiến trái tim hắn bỗng yên tâm hơn.

"Nhược Lan, về bên ta không được ư? Những thứ mà An Viễn Hầu có thể cho nàng, ta cũng có thể cho nàng, thứ mà An Viễn Hầu không thể cho nàng, ta lại có thể cho nàng. Ta nhất định sẽ đối rất rất tốt với nàng…"

Nếu đổi lại là ngày hôm qua, khi nghe những lời này Tưởng Nhược Nam sẽ thấy vô cùng phản cảm, tuyệt đối không tử tế với hắn. Nhưng trải qua chuyện vừa rồi, Tưởng Nhược Nam cảm thấy, bản thân nàng nên nói chuyện đàng hoàng với hắn. Nếu có thể giải tỏa được khúc mắc trong lòng hắn thì với nàng hay với hắn đều là chuyện tốt.

Nàng ngồi dậy, đối mặt với hắn, ánh lửa làm mặt nàng hồng rực, khiến nàng bỗng trở nên vô cùng kiều diễm, đôi mắt nàng đen láy, sáng rực, dường như có những đốm lửa nhỏ đang nhảy nhót trong đó.

"Hoàng thượng, thực ra người không thích thần phụ, người chỉ đang đi vào ngõ cụt nên người ngộ nhận rằng người thích thần phụ mà thôi. Người giống như một đứa trẻ, còn thần phụ lại giống như thứ đồ chơi trong

rất nhiều đồ chơi của người, hoàn toàn chẳng bắt mắt, có cũng được không có cũng chẳng sao. Sự tồn tại của món đồ chơi đó thậm chí còn khiến người chướng mắt. Thế là tới một ngày, khi món đồ chơi kia biến mất, người cảm thấy rất vui, bố cáo thiên hạ, món đồ chơi đó đã không còn là của người nữa. Nhưng sau đó đến một ngày, người phát hiện ra món đồ chơi cũ của mình đang ở chỗ người khác, không những không bị người ta ghét bỏ, mà còn được người ta trọng thị, và món đồ chơi ấy khiến người kia rất vui. Thế là trong mắt người, món đồ chơi là thiếp đây bỗng không giống trước nữa. Trái tim người cũng bất an, người cho rằng đó là đồ của người, sao lại để người khác được vui vẻ đến thế chứ?"

"Vì vậy, người tìm mọi cách để giành lại món đồ chơi ấy. Thực ra, sau khi người giành lại được rồi, người sẽ nhận ra, món đồ chơi nhạt nhẽo đó vẫn là món đồ chơi nhạt nhẽo, chẳng có gì khác với trước kia, cũng chẳng xuất chúng hơn những thứ trong tay người. Người sẽ cho rằng, sự hao tâm tổn trí của mình là không xứng đáng. Đến khi ấy, người sẽ hối hận. Hoàng thượng, người xem, đây chẳng qua là tính chiếm hữu nhất thời nổi lên mà thôi, hoàn toàn không có ý nghĩa gì cả. Người hà tất phải vì niềm vui chốc lát mà tốn thời gian như vậy? Hà tất phải làm một việc mà người sau này nhất định sẽ hối hận? Hoàng thượng xin hãy từ bỏ đi, đừng cố chấp nữa, người sẽ thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Người sẽ thấy, thực ra đấy cũng chẳng phải là chuyện gì ghê gớm, không chừng người còn cảm thấy suy nghĩ của mình trong thời gian vừa qua thật nực cười ấy chứ."

Cảnh Tuyên Đế trầm mặc một lát, sau đó cười nhạt, lên tiếng: "Nhược Lan, nàng còn định tự lừa mình gạt người đến khi nào? Ta sẽ liều mạng vì một món đồ chơi có cũng được mà không có cũng xong ư? Nghĩ như thế nàng sẽ thấy yên tâm hơn phải không?"

Tưởng Nhược Nam cứng lưỡi trước lời chất vấn của hắn. Đúng là, trong tình huống nguy hiểm như thế, hắn lại mang theo rất ít người, hắn biết rõ là sẽ nguy hiểm, nhưng không hề do dự mà lao vào cứu nàng… Này là tinh thần của Lôi Phong[1]?

[1] Lôi Phong: Một chiến sĩ của Quân giải phóng Nhân dân Trung Quốc, anh được miêu tả là người vị tha, khiêm tốn, hết lòng vì Đảng và chủ tịch Mao Trạch Đông, anh còn trở thành đề tài cho cuộc vận động toàn quốc có tên "Noi theo tấm gương đồng chí Lôi Phong".

"Hoàng thượng…" Một lát sau, nàng thở dài, "Thần phụ thật sự không hiểu…"

"Ta cũng không hiểu…" Cảnh Tuyên Đế cụp mắt, khẽ đáp. Một nửa người hắn như chìm vào trong ánh lửa, những sợi chỉ vàng trên bộ đồ cưỡi ngựa sáng lấp lánh, càng làm nổi bật khí thế vương giả trên người hắn.

Cảnh Tuyên Đế cười khẽ như thể tự trào, "Luận về sắc, nàng còn không bì được với cung nữ hầu bên cạnh Thục phi. Luận về tài, nàng giỏi dùng roi, nhưng bảo nàng làm thơ gảy đàn nàng có biết không? Luận về sự dịu dàng quan tâm, thấu hiểu lòng người, nàng xem thái độ nàng nói chuyện với ta, mắt lúc nào cũng trừng lên, còn dám đánh ta, cắn ta, uy hiếp ta. Tùy tiện nhón lấy một tội cũng đủ để ta trừng trị nàng rồi." Hắn lắc lắc đầu, bộ dạng đầy bất lực, "Nhưng ta lại vẫn muốn gặp nàng, vẫn thích được ở bên nàng. Cho dù nàng mắng ta, đánh ta, uy hiếp ta, dù lúc ấy ta cũng tức phát điên, nhưng sau đó ta thường ngồi hồi tưởng lại từng sự việc một, trong lòng vui sướng vô hạn, đến nằm mơ cũng chỉ mơ thấy nàng. Ta cũng muốn từ bỏ, nhòm ngó thê tử của thần tử là việc vẻ vang lắm hay sao? Cho dù ta không được văn thao võ lược như phụ hoàng, nhưng cũng không muốn làm một hôn quân khiến người đời phỉ nhổ. Chỉ là… Mấy ngày không gặp nàng ta sẽ buồn bực, trong lòng lo lắng bất an, làm gì cũng chẳng có tinh thần, ta phải làm thế nào đây? Nhược Lan…"

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn nàng, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc và chân thành, ánh mắt chăm chú kiên định, tạo ra một luồng khí thế bức người, "Ta không thể từ bỏ nàng, cho dù có bao nhiêu phụ nữ ở bên, trong lòng ta vẫn cứ nhớ tới nàng. Ta mặc kệ chiếm hữu hay không chiếm hữu, mặc kệ cố chấp hay không cố chấp, cũng chẳng màng hậu quả về sau. Ta chỉ biết, ta không muốn để nàng dựa vào lòng một người đàn ông khác. Ta muốn nàng là người phụ nữ của ta. Ta muốn nàng chỉ nhìn ta, chỉ cười với ta, mặc kệ người khác nhìn ta bằng ánh mắt thế nào. Trẫm là thiên tử, thứ mà trẫm hạ quyết tâm để có được, ai có thể ngăn cản? Ai dám ngăn cản?"

Hắn nắm tay nàng, "Tấm lòng của trẫm dành cho nàng, lẽ nào nàng còn chưa hiểu? Từ xưa tới nay trẫm chưa từng nói những lời như thế với người con gái khác, cũng chưa từng muốn một người con gái nào như nàng. Nàng vẫn còn kháng cự ư? Nàng còn điều gì chưa thỏa mãn? Chuyện sau này, trẫm cũng sẽ tìm cách

an bài thỏa đáng, không để nàng phải chịu sự chỉ trích của người đời. Chỉ cần nàng tin trẫm, ở bên cạnh trẫm, trẫm nhất định sẽ khiến nàng trở thành người phụ nữ được ngưỡng mộ nhất trên thế gian này."

Tay hắn dùng lực, siết chặt, kéo nàng vào lòng, nhưng nàng lại giằng ra.

Cảnh Tuyên Đế cảm thấy hơi giận, "Trẫm nói nhiều như vậy, nàng vẫn còn không chịu tin trẫm sao?"

Tưởng Nhược Nam nhìn hắn, khẽ đáp: "Hoàng thượng, người luôn đứng trên cao, cao hơn tất cả mọi người quen rồi, nên người cho rằng, chỉ cần là thứ người thích, không có gì không thuộc về người. Có điều, tình cảm không thể như thế, không giống như thế, không phải cứ người thích thì sẽ là của người. Thần phụ rất cảm kích việc Hoàng thượng xả thân cứu tính mạng thần phụ hôm nay, cũng cảm kích tấm lòng Hoàng thượng dành cho thần phụ. Nhưng, cảm kích là cảm kích, thần phụ vẫn không thích Hoàng thượng."

"Trẫm có điểm nào không bằng An Viễn Hầu?" Sắc mặt Cảnh Tuyên Đế sa sầm.

"Hoàng thượng, mặc dù chàng không có nhiều thứ như Hoàng thượng, nhưng chàng có thể cho thần phụ thứ thần phụ cần."

"Nàng cần gì, nàng muốn gì, nàng nói đi, dù là cái gì, trẫm cũng sẽ cho nàng!" Cảnh Tuyên Đế ngang ngạnh.

Tưởng Nhược Nam nhìn hắn cười cười, "Hoàng thượng, thần phụ chẳng hề muốn trở thành người phụ nữ được người trong thiên hạ ngưỡng mộ chút nào. Thần phụ chỉ muốn sống vui vẻ hạnh phúc. Chàng có thể toàn tâm toàn ý với thần phụ, toàn tâm toàn ý quan tâm thần phụ, trong mắt trong lòng chàng chỉ có một mình thần phụ mà thôi. Chàng có thể cho thần phụ cuộc sống bình an ổn định mà thần phụ muốn."

Tưởng Nhược Nam ghen tuông, việc nàng đòi độc sủng Cảnh Tuyên Đế đã được nghe, vì vậy lúc này hắn hoàn toàn không thấy lạ. Nhưng hắn có thể cho nàng tất cả mọi thứ, chỉ riêng việc đó, hắn không thể làm được.

Tưởng Nhược Nam nhìn hắn khẽ nói: "Hoàng thượng sao có thể toàn tâm toàn ý đối với thần phụ đây? Nếu Hoàng thượng làm được thế thật, thì chắc ngày chết của thần phụ cũng chẳng còn xa nữa. Trong hậu cung, người khó sống nhất chính là người có được mọi quan tâm yêu thương của Hoàng thượng."

Môi Cảnh Tuyên Đế mấp máy, cuối cùng chẳng nói được gì. Bởi vì, những điều Tưởng Nhược Nam vừa nói đều là sự thật!

"Hơn nữa, cho dù Hoàng thượng có làm được, Nhược Lan cũng không thích Hoàng thượng. Bởi vì một khi Nhược Lan đã thích ai, sẽ toàn tâm toàn ý với người đó, sẽ không thể dung nạp bất kỳ ai khác nữa." Nói tới đây, khóe miệng nàng vô thức nhếch lên cười nhẹ, nụ cười ấm áp, dịu dàng, là niềm hạnh phúc và thỏa mãn xuất phát từ tận trái tim.

Nhưng nụ cười của nàng lại khiến Cảnh Tuyên Đế vô cùng khó chịu, hắn lạnh lùng nói: "Nàng tin hắn như thế, vậy còn thiếp thất kia của hắn thì sao? Làm sao nàng biết hắn sẽ toàn tâm toàn ý với nàng? Nhược Lan, lẽ nào nàng làm như vậy không phải là cố chấp? Đàn ông sao có thể cả đời chỉ yêu một người phụ nữ."

"Ít nhất thì chàng cũng hứa như thế, ít nhất thì chàng cũng chịu thử, vì vậy thần phụ tình nguyện tin tưởng chàng."

Tưởng Nhược Nam đột nhiên đứng dậy, quỳ xuống trước mặt hắn, dập đầu với hắn, "Hoàng thượng, hôm nay đa tạ ơn cứu mạng của Hoàng thượng. Thần phụ không có gì để báo đáp, nhưng nhất định sẽ ghi nhớ trong lòng."

Cảnh Tuyên Đế lạnh lùng nhìn nàng, không lên tiếng nữa.

Nàng ngẩng đầu, nhìn hắn, vẻ mặt dịu dàng: "Nhưng, Hoàng thượng, sau này xin hãy tha cho Nhược Lan, để Nhược Lan có thể sống cuộc sống mà mình muốn, được không? Nhược Lan không muốn rơi vào cảnh tranh đấu giằng giật chốn hậu cung. Nếu Hoàng thượng thật lòng quan tâm tới thần phụ thì hãy để thần phụ được yên ổn sống cuộc đời của mình. Bên cạnh Hoàng thượng cũng có những người phụ nữ thật lòng quan tâm tới người, thật lòng thích người. Thứ người không có được chưa chắc đã phải là thứ tốt nhất, hãy biết trân trọng những gì mình đang có, Hoàng thượng mới có thể vui vẻ. Hoàng thượng cũng biết tính cách của thần phụ rồi, nếu người ép buộc thì thứ mà người có được không phải sự khuất phục của thần phụ, mà đến khi ấy, ngoài việc tổn hại thể diện ra, Hoàng thượng còn có được gì nữa?"

Cảnh Tuyên Đế nhìn nàng, thần sắc nàng điềm tĩnh, ánh mắt dịu dàng, nhưng trên đó lại thể hiện sự quyết tâm không thể lay chuyển. Nàng chính là như thế. Những lúc cần kiên quyết, nàng không bao giờ thỏa hiệp, dù người trước mặt nàng là ai, dù phải đối mặt với hậu quả thế nào. Hắn vô cùng bực tức trước tính cách này, nhưng không thể phủ nhận rằng, từ xưa tới nay điều thu hút hắn nhất, hấp dẫn hắn nhất ở nàng chính là điểm này.

Buông tha cho nàng, hắn sẽ vui vẻ thật sao? Nhìn nàng và người đàn ông khác sống yên ổn suốt đời, hắn sẽ vui? Không đâu, không thể, chỉ cần nghĩ đến khả năng ấy, trái tim hắn đã như bị ai bóp chặt rồi.

Cảnh Tuyên Đế im lặng, lạnh lùng đứng dậy, quay người đi về vị trí cũ, nằm xuống chiếc áo bào, quay lưng lại với nàng, không nói thêm gì nữa.

Tưởng Nhược Nam nhìn lưng hắn, cảm thấy mơ hồ khó hiểu, hắn làm vậy là có ý gì? Là đồng ý hay không đồng ý? Người ta quỳ thì cũng quỳ rồi, dập đầu cũng dập đầu rồi, tốt xấu cũng phải nói một câu chứ.

Tưởng Nhược Nam bĩu môi, rồi cũng nằm xuống bên đống lửa, không lâu sau thì chìm vào mộng mị.

Họ hoàn toàn không biết rằng, bên ngoài kia, mọi người đang đốt đuốc đi tìm họ. Cấm vệ quân phát hiện ra thi thể của ba người cận vệ trong rừng, vừa nhìn đã biết họ bị gấu tấn công, còn Hoàng thượng vẫn chưa rõ tung tích.

Nhìn cảnh ấy, thủ lĩnh cấm vệ quân phụ trách việc hộ vệ lần này và người quản lý bãi săn đều toát mồ hôi hột. Nếu Hoàng thượng có mệnh hệ nào thì chắc chắn cả nhà họ sẽ phải rơi đầu.

Thủ lĩnh cấm vệ quân phái người đi tìm khắp rừng sâu, lớn tiếng hét gọi, đuốc thắp sáng cả khu rừng. Nhưng khi ấy, Tưởng Nhược Nam và Hoàng thượng đang hôn mê, hoàn toàn không nghe thấy tiếng mọi người đang gọi mình.

Sau khi họ tỉnh lại, cấm vệ quân đã đi lên phía trước để tìm. Con ngựa trắng đã bị gấu đen bắt đi. Trời tối, vì vậy mọi người không ai chú ý đến sườn dốc kia.

Trong khi tất cả đang mải miết tìm kiếm tung tích của Hoàng thượng, chỉ có một mình Cận Thiệu Khang là lo lắng cho sự sống còn của Tưởng Nhược Nam. Sau khi vào rừng, dọc đường hắn cũng phát hiện ra được một vài dấu vết, ví dụ như mảnh áo của Tưởng Nhược Nam và vết máu ngựa. Tìm kiếm gần hai canh giờ, xới tung cả khu rừng mới phát hiện ra con ngựa đã chết. Tới lúc này, hắn phải cố gắng trấn an bản thân, cố gắng giữ bình tĩnh, chỉ cần hắn bình tĩnh mới có thể tìm được những đầu mối liên quan tới nàng. Nhưng khi hắn đến được nơi Tưởng Nhược Nam đã gặp con gấu đen, sự khủng hoảng trong lòng hắn như bùng nổ.

Dưới đất, trên thân cây vẫn còn để lại rất nhiều vết roi quất, cành cây tán lá tan tác, không chỗ nào không có vết tát của gấu. Vỏ cây bị bóc toạc và lá rụng tả tơi, dấu chân gấu giẫm nát cả một khoảnh đất. Tất cả những điều này đều cho thấy rằng, Tưởng Nhược Nam từng trải qua sự truy sát hồn bay phách lạc tới mức nào.

Còn bây giờ, nàng đang ở đâu?

"Nhược Lan, Nhược Lan!" Cận Thiệu Khang ngửa cổ lên, ra sức hét gọi, nhưng đáp lại hắn chỉ có tiếng u u mà thôi.

Lúc này, hắn cảm thấy trời chao đất đảo, trong đầu dội lên ầm ầm, toàn thân lạnh ngắt.

Cấm vệ binh từ nãy vẫn đi theo sau hắn bỗng chạy lên nói: "Hầu gia, ngài đừng lo lắng quá, vừa rồi bỉ chức nhận được tin tức, Hoàng thượng cũng mất tích gần chỗ gặp gấu đen. Có thể, Hầu phu nhân đã được Hoàng thượng cứu rồi, mọi người đang tìm Hoàng thượng, chỉ cần tìm được Hoàng thượng, không chừng cũng sẽ tìm được Hầu phu nhân."

"Hoàng thượng cũng mất tích rồi?" Cận Thiệu Khang kinh ngạc.

"Mất tích hai canh giờ, ba tùy tùng đi theo Hoàng thượng đã bị gấu tát chết."

"Ba thị vệ chết ở chỗ nào, đưa ta tới đó."

Cấm vệ binh đưa Cận Thiệu Khang tới chỗ các thị vệ xảy ra chuyện. Hắn sai họ đi tìm khắp nơi, xem có dấu vết gì không. Chẳng bao lâu sau, một cấm vệ binh cầm mấy chiếc mũi tên quay lại. Còn Cận Thiệu Khang cũng phát hiện ra mũi tên của Vương Quang ở trong bụi cỏ.

Cấm vệ binh giao mũi tên cho hắn nói: "Đây là tên của ba tùy tùng kia bắn ra." Cận Thiệu Khang cầm mũi tên ngắm nghía, rồi lại nhìn mũi tên nhặt được trong bụi cỏ, lập tức nhận ra sự khác biệt.

Ngoài mũi tên mà hắn nhặt được, ba mũi tên kia đều là của cấm vệ quân, còn mũi tên này là của cận binh. Bộ binh cũng có trách nhiệm bổ sung và điều phối vũ khí, nên đương nhiên hắn có thể nhận ra.

"Trong ba tùy tùng đó có ai là cận binh không?" Cận Thiệu Khang trầm giọng hỏi.

"Không có, đều là cấm vệ quân của chúng ta."

Vậy mũi tên của cận binh này từ đâu mà ra?

Một cấm vệ binh nói lên sự nghi hoặc của mình, "Liệu có phải là mũi tên từ ngày xưa?"

Cận Thiệu Khang lắc đầu: "Không đâu, đây là loại tên năm nay mới chế tạo."

Một cấm vệ binh khác lên tiếng: "Hay là mũi tên được bắn ra từ lần đi săn hai hôm trước?"

"Từ lúc đi săn Hoàng thượng chưa vào rừng lần nào. Thân là tùy tùng cận vệ, sao có thể chạy tới tận đây?"

Cận Thiệu Khang tay nắm chặt mũi tên, ánh mắt lạnh lẽo, trực giác của một tướng soái cho hắn biết rằng, mũi tên này nhất định có liên quan tới việc Nhược Lan gặp nguy hiểm. Hắn thu mũi tên cất đi, tạm thời dừng điều tra việc này, lại tập trung tìm kiếm tung tích của Nhược Lan.

Không lâu sau lại phát hiện ra rất nhiều dấu chân gấu hỗn loạn, trong đó còn có cả dấu chân ngựa, chỉ có điều những dấu vết này rất mờ, không nhìn kĩ tuyệt đối không nhận ra. Cận Thiệu Khang lần theo dấu vết đó, dấu vết bị đứt đoạn mấy lần, thỉnh thoảng có chỗ còn lẫn cả dấu chân người. Nhưng từng có thể thoát khỏi sa mạc, với khả năng quan sát, sự nhạy bén cùng sự kiên trì và nhẫn nại hơn người thường, hắn giơ cao bó đuốc trong tay, lần mò từng chút từng chút để lần theo dấu vết, tới tận gần sáng mới phát hiện địa điểm mà Tưởng Nhược Nam và Cảnh Tuyên Đế ngã ngựa, cũng phát hiện ra sườn dốc rất đứng kia.

Trực giác cho hắn biết, Nhược Lan nhất định ở phía dưới. Cận Thiệu Khang vô cùng kích động, quay người sai một cấm vệ binh đi gọi thêm người tới, còn mình thì không thể chờ đợi thêm.

Cấm vệ binh vội vàng khuyên can: "Hầu gia, phía dưới rất tối, cũng không biết ở đó như thế nào. Đợi người thông thuộc địa hình tới rồi chúng ta cùng xuống sẽ an toàn hơn."

Nhưng Cận Thiệu Khang đâu đợi được nữa, nếu phía dưới rất nguy hiểm, chẳng phải Nhược Lan càng nguy hiểm hơn sao? Đợi thêm phút nào, tình hình của nàng sẽ nguy cấp hơn phút ấy, hắn đợi được ư? Cận Thiệu Khang bèn trượt xuống dốc.

109. Chương 109

Trời lờ mờ sáng, mơ mơ hồ hồ, Tưởng Nhược Nam thấp thoáng nghe thấy có tiếng ai gọi nàng.

"Nhược Lan, Nhược Lan!"

Giọng này nghe vô cùng quen thuộc, quen thuộc như đã khảm vào trái tim nàng.

"Nhược Lan, Nhược Lan!"

Hai tiếng gọi này mỗi lúc mỗi rõ ràng hơn, Tưởng Nhược Nam mở bừng hai mắt, nàng bật dậy nhanh chóng.

"Hoàng thượng, Hoàng thượng." Tưởng Nhược Nam quay đầu lại gọi Cảnh Tuyên Đế, "Thiệu Khang tới tìm chúng ta!" Nói xong, cũng không đợi Cảnh Tuyên Đế trả lời, vội bò dậy, lần đi theo về phía phát ra giọng nói: "Thiệu Khang, Thiệu Khang, thiếp ở đây!" Nàng gọi mà không giấu được sự kinh ngạc vui mừng sung sướng trong đó.

Cảnh Tuyên Đế bất giác mím chặt môi. Hắn đứng dậy, từ từ đi ra khỏi động.

Tưởng Nhược Nam đã ra trước, thấy cách mình không xa là bóng ai kia đang lần tìm luẩn quẩn như rắn mất đầu. Thân hình cao lớn nhưng vững vàng như núi, rất đáng tin cậy. Vào giây phút ấy, trái tim đang treo lơ lửng của nàng dường như rơi trở lại vị trí ổn định hơn.

Mũi nàng cay cay, nước mắt tự nhiên lăn xuống.

Cận Thiệu Khang quay đầu lại, ngay lập tức tìm được vị trí của nàng. Trong ánh nắng mai, cả người nàng gần như chìm trong nắng. Cận Thiệu Khang bất giác thở phào, tim nhói đau, ngay sau đó hắn chạy như bay về phía nàng.

Cận Thiệu Khang nhanh nhẹn tìm đến, lặng lẽ kéo nàng ôm vào lòng. Bao lo lắng, bao hoảng hốt, bao nhớ nhung của hắn cùng niềm vui sướng như tìm lại được thứ mình tưởng đã đánh mất, đều dồn cả vào cái ôm truyền sang người nàng.

Giọng hắn trầm ấm, nghẹn ngào: "Nhược Lan, nàng chạy đi đâu thế, để ta tìm mãi. Nàng có biết ta lo lắng sợ hãi thế nào không?"

Bao trấn tĩnh và kiên định của Tưởng Nhược Nam bỗng dưng bị hóa giải hết vì câu nói dịu dàng đầy tình cảm ấy của hắn. Bao sợ hãi và kinh hoàng trong thời gian qua bỗng hóa thành bão lũ tuôn trào thành nước mắt. Nàng ôm chặt lấy Cận Thiệu Khang, vùi mặt vào ngực hắn, bật khóc.

Trên thế giới này, sẽ luôn có người khiến bạn hoàn toàn thả lỏng tâm trạng, khiến bạn chẳng cần phải che giấu tâm tư cảm xúc, bạn có thể mặc sức kể lể và giải phóng ấm ức, người đó sẽ chia sẻ niềm vui nỗi buồn với bạn. Có như vậy, cuộc sống mới hoàn chỉnh, mới hạnh phúc. Tưởng Nhược Nam cảm thấy, thứ duy nhất và lớn nhất nàng nhận được chính là tìm thấy người đàn ông này.

"Thiếp sợ chết mất, tay con gấu đó còn to hơn cả mặt thiếp nữa. Nó nhe nanh múa vuốt, bộ dạng hung hăng như không đánh chết thiếp thì sẽ không thôi! Roi của thiếp quất lên người nó giống như gãi ngứa cho nó vậy, thiếp trút mọi sức lực mà nó chẳng hề hấn gì! Thiếp còn tưởng không bao giờ được gặp lại chàng nữa!" Tưởng Nhược Nam vừa cười vừa khóc, nước mắt nước mũi dây hết lên người hắn.

Cận Thiệu Khang vốn đang rất đau lòng, nghe những lời của nàng khóc không được cười chẳng xong. Hắn cúi đầu xuống, dịu dàng lau nước mắt cho nàng, cười nói: "Nhìn nàng khóc tới mức này, chẳng giống nhất phẩm phu nhân gì cả, để người khác nhìn thấy họ sẽ cười cho đấy."

"Giờ ở đây đâu có người ngoài! Hơn nữa đấy là một con gấu, thiếp lớn bằng từng này mà lần đầu tiên được đánh nhau với gấu, cánh tay nó còn to hơn cả người thiếp, giờ nghĩ lại chân thiếp vẫn run đây này."

"Được rồi, Nhược Lan của ta lợi hại nhất, nàng xem, nàng còn đánh đuổi được con gấu đi kìa." Cận Thiệu Khang vỗ vỗ lưng nàng, khẽ khàng an ủi, giọng nói của hắn tràn ngập sự yêu chiều.

Còn được nghe thấy giọng nói đầy sức sống của nàng, thật tốt biết bao.

Cách đó xa xa, Cảnh Tuyên Đế ra khỏi động, nhìn Tưởng Nhược Nam ngả hẳn vào lòng Cẩn Thiệu Khang thì thầm. Khi ở cùng hắn, nàng điềm tĩnh, kiên định, lúc nào cũng đầy sự đề phòng. Không ngờ, khi ở trước mặt Cận Thiệu Khang nàng lại nũng nịu, lại nữ tính như vậy.

Bởi vì nàng thích hắn ư?

Cảnh Tuyên Đế nhìn bàn tay ôm chặt Cận Thiệu Khang của nàng, nhìn ánh mắt vui sướng của nàng khi nhìn hắn, lòng đau đớn.

"Đúng rồi, Hoàng thượng có ở cùng nàng không?" Lúc này Cận Thiệu Khang mới nhớ ra chuyện chính.

Tưởng Nhược Nam rời khỏi vòng tay hắn, quay người lại, chỉ vào Cảnh Tuyên Đế đang đứng trước cửa động.

"Hoàng thượng ở kia, hôm qua may mà có Hoàng thượng cứu mạng. Nếu không, thiếp chắc chắn đã mất mạng dưới tay con gấu ấy rồi."

Cận Thiệu Khang nhìn thấy Cảnh Tuyên Đế, vội vàng bước tới quỳ xuống hành lễ, "Vi thần tham kiến Hoàng thượng, vi thần hộ giá không tận lực, mong Hoàng thượng trách tội!"

Cảnh Tuyên Đế ra hiệu cho hắn đứng dậy, "Là trẫm quá sơ suất, không liên quan tới khanh."

"Đa tạ Hoàng thượng cứu mạng thê tử!" Nói rồi, Cận Thiệu Khang lại dập đầu trước Cảnh Tuyên Đế.

"Trẫm vô tình bắt gặp, đương nhiên không thể thấy chết mà không cứu." Cảnh Tuyên Đế lại hỏi, "Chỉ có một mình khanh đến đây ư?"

"Cận vệ quân sẽ tới ngay."

Cảnh Tuyên Đế nhìn Tưởng Nhược Nam một cái, rồi lại nói với Cận Thiệu Khang, "Khanh hãy đưa Hầu phu nhân rời khỏi đây trước, coi như hai người không gặp trẫm."

Tưởng Nhược Nam và Cận Thiệu Khang đều sững lại. Tưởng Nhược Nam đột nhiên nhớ ra những phép tắc lễ nghi thời cổ đại, cô nam quả nữ ở bên nhau suốt đêm, cho dù không xảy ra chuyện gì, cho dù trong tình huống đặc biệt thế này cũng sẽ khiến người ta dị nghị. Hắn thân là Hoàng đế, đương nhiên không cần phải lo những chuyện thế này. Cảnh Tuyên Đế nói vậy hoàn toàn là vì nghĩ cho nàng. Tới đây, Tưởng Nhược Nam bất giác nhìn hắn, lại thấy hắn cũng đang nhìn mình, ánh mắt sâu thẳm. Nàng vội rời mắt nhìn đi chỗ khác.

Cận Thiệu Khang cũng đang có ý đó, không ngờ Hoàng thượng lại chu đáo tới vậy, lập tức tạ ân, đưa Tưởng Nhược Nam đi.

Trên đường, Tưởng Nhược Nam thấp thỏm bất an, không biết khi thấy mình và người đàn ông khác ở cùng nhau trong động suốt một đêm, "ông già Khốt-ta-bít" này có giận không đây? Nàng đã hạ quyết tâm sống yên ổn cùng hắn cả đời, không muốn vì những chuyện thế này xen vào tình cảm của hai người.

"Thiệu Khang." Nàng đi sau hắn, khẽ gọi, "Tối qua thiếp cùng Hoàng thượng rơi xuống, Hoàng thượng bị thương, người đã cứu thiếp. Thiếp không thể bỏ mặc người, vì vậy mới dìu người vào trong động tránh gió, bọn thiếp không hề…"

Cận Thiệu Khang quay đầu lại, nắm chặt tay nàng, mỉm cười: "Nhược Lan, nàng có thể bình an trở về bên ta, ta đã rất cảm kích ông trời rồi. Ta tin Hoàng thượng, cũng tin nàng. Nàng yên tâm, mặc dù ta xem trọng lễ nghĩa quy tắc, nhưng tuyệt đối không mù quáng. Ta phân biệt được đúng sai nặng nhẹ. Nàng hành xử đúng lắm, dù là đối với Hoàng thượng hay đối với ân nhân, làm vậy cũng đều không sai."

"Thiệu Khang…" Tưởng Nhược Nam nhìn hắn, trong lòng vô cùng cảm động. Có được sự tin tưởng hoàn toàn của người mình yêu, cảm giác thật tuyệt.

Hai người đến sườn dốc, Cận Thiệu Khang biết tối qua nàng đã hao tổn rất nhiều sức lực, sợ nàng không đủ tỉnh táo, bèn cõng nàng. Tưởng Nhược Nam ngả đầu vào tấm lưng vững chắc của hắn, đột nhiên cảm thấy vô cùng hạnh phúc, vô cùng thỏa mãn.

Sau đó, cận vệ tìm thấy Hoàng thượng, đưa Hoàng thượng về lán nghỉ ngơi rồi lại gọi thái y tới cứu chữa. Cảnh Tuyên Đế bị nội thương, vết thương không nhẹ. Cũng may Hoàng gia là nơi cần thầy có thầy, cần thuốc có thuốc. Thái y nói, chỉ cần tĩnh tâm nghỉ ngơi một thời gian sẽ dần hồi phục.

Hoàng thượng bị thương, đương nhiên không thể ở lại bãi săn nữa. Hai ngày sau, tinh thần của Hoàng thượng khá lên, bèn hạ lệnh nhổ trại quay về hoàng thành.

Hai ngày này, Cận Thiệu Khang đưa Tưởng Nhược Nam đi thăm thú khắp nơi, để nàng thả lỏng tâm trạng, không còn bị làm phiền bởi nỗi kinh sợ vừa trải qua nữa. Thời gian ấy, Tưởng Nhược Nam đã kể lại tường tận mọi chuyện cho Cận Thiệu Khang nghe. Đương nhiên, việc Cảnh Tuyên Đế vì cứu nàng mà bị thương, cùng những lời hắn nói trong động, nàng tuyệt nhiên không nhắc đến.

Qua lần này, nàng đã nói rõ ý mình, tin rằng Cảnh Tuyên Đế cũng sẽ không làm phiền nàng nữa. Nếu đã như thế thì nàng nên chôn vùi chuyện này đi cho xong, hà tất phải để hắn biết, khiến hắn khó chịu không vui?

Cận Thiệu Khang hoàn toàn không nghi ngờ gì lời nàng, nhưng rất chú ý đến một chi tiết trong câu chuyện.

"Nàng nói, trước khi gặp con gấu, bên cạnh nàng hình như có người?"

Tưởng Nhược Nam gật đầu, khẳng định: "Đúng, thiếp đang ngồi dựa vào gốc cây để nghỉ, đột nhiên có thứ gì đó lao xẹt qua người thiếp. Thiếp lập tức đứng dậy lên tiếng hỏi, nhưng không ai trả lời. Ngay sau đó

thì con gấu đen lao ra."

Cận Thiệu Khang lấy mũi tên nhặt được trước đó đưa cho nàng, "Nàng xem có phải mũi tên này không?"

Tưởng Nhược Nam nhớ lại chuyện cũ, "Rất giống, tốc độ rất nhanh, chắc là mũi tên này rồi." Nói đến đây, Tưởng Nhược Nam ngẩng đầu, hai mắt sáng long lanh nhìn hắn: "Ý chàng là khi đó có người bên cạnh thiếp?" Rồi ngay sau đó ánh mắt lộ vẻ nghi hoặc, "Vậy tại sao hắn không ra gặp thiếp, làm thế cứ như cố ý trốn vậy. Mà nghĩ kỹ lại, mũi tên này được bắn ra hết sức kỳ lạ, chắc chắn không phải nhằm vào thiếp. Cái bia to như thiếp hẳn không thể bắn chệch nhiều như vậy, chắc là cố tình dẫn dụ sự chú ý của thiếp. Nhưng, hắn làm vậy để làm gì?"

Cận Thiệu Khang ngắm nghía mũi tên trong tay, hai mắt lạnh lẽo, giọng nói nặng nề, hắn nói từng chữ một, "Hắn muốn dụ nàng lên tiếng, muốn nàng dụ con gấu đen ra. Hắn muốn mượn đao giết người."

"Mượn đao giết người?" Tưởng Nhược Nam kêu lên, "Giết thiếp? Tại sao? Ai muốn giết thiếp?"

Hễ nghĩ đến việc hôm qua luôn có người ở bên cạnh chăm chú quan sát nhất cử nhất động của mình, Tưởng Nhược Nam dựng tóc gáy.

Cận Thiệu Khang nhìn khuôn mặt trắng nhợt của nàng, vội vàng an ủi: "Đừng sợ, có ta ở bên nàng, từ nay về sau sẽ không để ai làm tổn thương nàng nữa. Ta sẽ không cho hắn cơ hội thứ hai."

Hắn quay người, nhìn mũi tên trong tay, lặng lẽ ngồi ngẩn ra đó, các đường nét trên mặt dần cứng lại lạnh lùng.

Người này là ai? Hắn nhất định phải tìm ra bằng được?

***

Buổi tối trước hôm nhổ trại, Tưởng Nhược Nam ở trong trại của mình, đang chuẩn bị nằm xuống, đột nhiên, có chiếc đầu nhỏ thò vào trong rèm cửa.

Hai chân vểnh lên, chiếc mũi cong cong, đôi mắt đen láy.

Tưởng Nhược Nam vừa nhìn thấy liền vui mừng reo lên: "Nhóc con, đến tìm ta à? Gà lần trước có ngon không?" Hôm đó trước khi đi, Tưởng Nhược Nam cố tình nhìn ra ngoài cửa động, con gà nàng bỏ ở đó không còn nữa. Không cần hỏi, nhất định là vào bụng nhóc con kia rồi.

Cáo tuyết nhìn nàng một hồi, sau đó quay người, gặm thứ gì đó bước vào. Sau đó, ném xuống bên chân nàng.

Tưởng Nhược Nam định thần nhìn lại, là một con gà rừng, chân còn đang giật giật, rõ ràng vừa bị bắt về.

Cáo tuyết đi quanh con gà rừng một vòng, chiếc đuôi trắng muốt lúc lắc lúc lắc, đôi mắt dài nheo lại, bộ dạng đó, giống như đang cười.

Tưởng Nhược Nam nhìn nó, có vẻ không hiểu, cáo tuyết giống như biết nàng đang thắc mắc, dùng cái chân nhỏ xíu trắng trẻo của mình đẩy đẩy con gà rừng về phía nàng, "ý cười" trên mặt càng rõ hơn. Tưởng Nhược Nam cứ có cảm giác, nó cười vì muốn lấy lòng nàng.

Tưởng Nhược Nam nhìn con gà rừng, rồi lại nhìn bộ dạng thân thiết nịnh nọt của cáo tuyết, ngay lập tức nàng hiểu ra. Nàng đột nhiên ngồi thụp xuống, cáo tuyết giật nảy mình, "vụt" một tiếng chạy khỏi lều. Nhưng một lúc sau lại thò đầu vào nhìn nàng.

Tưởng Nhược Nam vui mừng, vẫy vẫy tay gọi nó: "Đừng sợ, ta sẽ không bắt ngươi đâu. Ngươi tới đây tìm ta, lẽ nào còn không tin ta?"

Cáo tuyết như nghe hiểu lời nàng, chầm chậm đi vào, có điều không dám đứng gần nàng quá. Nó nhìn nàng chớp mắt mấy cái, mấy sợi râu trên mũi cong lên, bộ dạng rất buồn cười.

Tưởng Nhược Nam nhìn nó cười: "Ngươi muốn ta nướng gà cho ngươi phải không?"

Chiếc đuôi của cáo tuyết lập tức vẫy loạn lên, đôi mắt dài nheo lại, trông giống như đang cười.

Tưởng Nhược Nam lại cười, "Được, dù sao ngày mai ta cũng đi rồi, coi như có thêm một người bạn là ngươi, sẽ nướng gà cho ngươi ăn một lần nữa." Nàng nhặt con gà lên, nói với nó: "Bên ngoài rất nhiều người, nếu ngươi không muốn bị bắt thì đợi ta ở đây. Ta nướng gà xong sẽ mang vào cho ngươi ăn."

Cáo tuyết lại vẫy vẫy đuôi, quay mòng mòng trên đất mấy lần như rất vui mừng,

Tưởng Nhược Nam ra ngoài làm sạch con gà, sau khi nướng chín nàng mang vào lều, đưa hết cả con gà cho cáo tuyết. Nó gặm lấy, lôi con gà vào một góc bắt đầu hí hửng ăn, trong lúc ăn, thỉnh thoảng còn quay đầu lại nhìn nàng, ban đầu vẫn còn chút e dè cảnh giác, nhưng thấy Tưởng Nhược Nam chỉ ngồi đó nhìn nó cười, bộ dạng của nó dần thả lỏng, không còn căng thẳng.

"Lần trước không có gia vị, lần này thêm gia vị và hương liệu, mùi vị ngon hơn đúng không?"

Cáo tuyết vẫy vẫy đuôi, giống như đang đáp lại lời nàng.

Tưởng Nhược Nam càng lúc càng kinh ngạc, "Ngươi có thể nghe hiểu lời ta thật ư? Ngươi thông minh lắm!" Nàng nhìn bộ lông trắng muốt của cáo tuyết, chỉ ước được sờ vào nó một cái, nhưng lại sợ làm nó sợ, nên nàng đành ngồi im, thỉnh thoảng mới trò chuyện cùng nó vài câu. Cáo tuyết cũng sẽ vẫy đuôi đáp lời nàng.

"Ngày mai ta phải về rồi, không thể nướng gà cho ngươi ăn nữa."

Cái đuôi của cáo tuyết miễn cưỡng lúc lắc, giống như có vẻ không vui.

"Lần này bọn ta bao người như thế cũng không bắt được ngươi, ngươi đắc ý lắm phải không?"

110. Chương 110

Cái đuôi lập tức cong lên, vẫy rất mạnh.

Tưởng Nhược Nam càng nhìn càng thấy thú vị. Cuối cùng nàng đã hiểu ra, tại sao bao người đều muốn bắt nó, bởi vì nó thật sự rất đáng yêu. Nhưng càng là những động vật có linh tính thì càng khó chấp nhận sự trói buộc. Cáo tuyết phải sống ở những nơi rộng lớn bao la, không nên bị nhốt trong hoàng cung gò bó, mua vui cho con người.

Không lâu sau, cáo tuyết ăn sạch con gà, bụng nó tròn ung ủng, nó dùng đuôi để lau miệng, rồi lại dùng lưỡi liếm sạch đuôi. Sau khi "lau" sạch người, nó bèn ra khỏi lều. Trước khi ra khỏi cửa, nó quay đầu lại nhìn Tưởng Nhược Nam, mắt nheo lại, đuôi vẫy vẫy, giống như cảm ơn nàng.

Tưởng Nhược Nam nhìn nó cười, vẫy tay, dặn: "Đi ra nhớ cẩn thận, đừng để họ bắt được. Sang năm nếu ta lại đến bãi săn, nhất định sẽ nướng gà cho ngươi ăn."

Cáo tuyết lúc lắc cái đầu nhỏ, quay đầu đi, lách ra ngoài còn nhanh hơn điện xẹt.

Tưởng Nhược Nam lập tức bước ra ngoài lều nhưng không còn nhìn thấy thân hình trắng muốt của tiểu tử đó đâu nữa. Nàng cười cười, trong lòng thoáng chút đắc ý. Người khác hao tâm tổn trí mà không được nhìn thấy cáo tuyết, thế mà nó lại tới tìm nàng, hơn nữa còn ở bên nàng rất lâu.

Không lẽ đây cũng là ưu thế của người xuyên không tới đây?

***

Ngày hôm sau, đoàn người nhổ trại, quay về kinh thành. Mười ngày sau, thuận lợi về đến hoàng thành. Trong mười ngày đi đường ấy, không biết Cảnh Tuyên Đế đã nghĩ thông hay là đang bị thương mà không còn bá chiếm Cận Thiệu Khang nữa. Do vậy, mỗi tối khi hạ trại, Cận Thiệu Khang liền đưa nàng đi dạo xung quanh, hai người thường xuyên bên nhau, tình cảm ngày càng nồng nhiệt, suýt nữa mấy lần thì động phòng sớm. Cũng may, Cận Thiệu Khang luôn ghi nhớ lời nàng từng nói: "Đời người con gái chỉ có một lần động phòng." Hắn hạ quyết tâm sẽ bù đắp cho nàng một đêm động phòng hoa chúc, vì vậy phải cố gắng kiềm chế.

Quay về Hầu phủ, Thái phu nhân làm cơm, cả gia đình cùng ăn một bữa đoàn tụ, cũng coi như tẩy trần cho họ.

Vu Thu Nguyệt vẫn đang chờ đợi tin tốt lành từ cậu mình, không ngờ lại thấy Tưởng Nhược Nam vẫn sống trở về. Chẳng những thế, tình cảm với Hầu gia còn nồng thắm hơn. Điều đó khiến cô ta hận tới mức suýt thì không giữ được nụ cười trên môi.

Nhưng một khi ác ý đã nảy sinh thì giống như thủy triều, không thể rút về được nữa. Lần này chưa thành công, Vu Thu Nguyệt không vì thế mà định từ bỏ. Cô ta chờ đợi cơ hội lần sau, chờ cơ hội để hành động.

Trên bàn ăn, Thái phu nhân và Cận Yên Nhiên luôn tươi cười, Vu Thu Nguyệt cũng cố gắng giữ vẻ mặt vui vẻ nhẹ nhõm, nhưng điều khiến Tưởng Nhược Nam thấy lạ chính là bộ dạng của Vương thị, cứ như đang giận dỗi ai, hoàn toàn khác hẳn bộ dạng thận trọng hàng ngày. Có điều, Cận gia vẫn giữ thói quen không trò chuyện trong bữa ăn, nên Tưởng Nhược Nam cũng chẳng tiện hỏi.

Sau bữa cơm, mọi người ngồi lại Tùng Hương viện, Cận Thiệu Khang và Tưởng Nhược Nam kể những chuyện thú vị xảy ra ở bãi săn. Cận Yên Nhiên nghe mà thích thú vô cùng, đồng thời khiến Vu Thu Nguyệt nảy lòng ghen tị. Thân là thiếp thất, những cơ hội như thế không bao giờ tới lượt cô ta. Sau đó, Tưởng Nhược Nam có kể sơ qua việc nàng bị gấu đen tấn công và giao chiến với nó, câu chuyện của nàng không chỉ khiến Thái phu nhân và những người còn lại kinh hãi mà ngay bọn a hoàn đứng hầu xung quanh cũng phải nể phục nàng. Chỉ có Vương thị, từ đầu chí cuối, sắc mặt vẫn có chút không tự nhiên.

Chuyện phiếm một lúc, Thái phu nhân đi vào việc chính, bà nhìn Tưởng Nhược Nam và Cận Thiệu Khang cười nói: "Ngày đã chọn xong rồi, chính là Mười hai tháng này."

"Mười hai?" Cận Thiệu Khang ngẩn người, như thế hắn sẽ phải đợi thêm sáu ngày nữa ư?

Triệu di thái thái ngồi đối diện, cười: "Xem ra Hầu gia đợi lâu sốt ruột rồi?"

Cận Yên Nhiên che miệng cười, bọn a hoàn đứng bên cạnh cũng cười khúc khích, Tưởng Nhược Nam nhìn bọn họ mà ngượng ngùng, bất giác quay đầu lại, oán trách nhìn Cận Thiệu Khang một cái. Cận Thiệu Khang cũng quay đầu nhìn nàng cười, ánh mắt vô cùng chiều chuộng.

Thái phu nhân nhìn cảnh đó, thấy con trai và con dâu ân ái yêu thương, trong lòng cũng thấy vui lây, bà nhìn con trai cười, "Không đợi được cũng phải đợi, là đêm động phòng hoa chúc thì đương nhiên phải chọn ngày lành, không thể qua quýt cho xong được!"

Cận Thiệu Khang quay đầu lại nhìn mẫu thân: "Mẫu thân nói phải! Tất cả xin nghe theo sự sắp xếp của mẫu thân!"

Sau đó, hắn quay sang hỏi Vu Thu Nguyệt: "Thời gian này có khỏe không?"

Vu Thu Nguyệt nghe Cận Thiệu Khang hỏi, cố ý ngồi thẳng lưng, để lộ cái bụng hơi nhô lên, dịu dàng đáp: "Hầu gia, Thu Nguyệt vẫn khỏe, chỉ có điều thời gian này, bụng đã bắt đầu to, nên hơi đau lưng thôi."

Nói xong, cô ta xoa xoa bụng, vô tình hữu ý liếc Tưởng Nhược Nam một cái, sau đó lại nhìn Cận Thiệu Khang cười: "Hai hôm trước, mẫu thân đã cho mời Lưu thái y tới bắt mạch cho Thu Nguyệt, Lưu thái y nói theo như mạch tượng, thì chắc đến tám phần đứa trẻ là con trai rồi."

Thái phu nhân nghe nhắc tới chuyện này, trong lòng càng vui hơn, "Chẳng bao lâu nữa, Hầu phủ sẽ có thêm đinh, chúc mừng Hầu gia."

Cận Thiệu Khang cười cười, sau đó dặn dò cô ta phải chú ý giữ gìn sức khỏe, nhưng vẻ mặt hắn không thể hiện sự vui mừng như Vu Thu Nguyệt nghĩ, mà Tưởng Nhược Nam cũng chẳng tỏ vẻ ghen tuông đố kị như cô ta mong muốn. Vu Thu Nguyệt càng thêm ai oán, cô ta cúi đầu, liếc mắt nhìn Tưởng Nhược Nam một cái, thầm nghĩ, chỉ cần Tưởng Nhược Nam còn sống, thì cô ta mãi mãi không bao giờ có được sự coi trọng của Hầu gia! Haiz, cậu đúng là vô dụng!

Thực ra, Tưởng Nhược Nam cũng không phải hoàn toàn không quan tâm. Người phụ nữ khác sinh con cho chồng nàng, nàng làm sao thấy thoải mái cho được, nhưng khi nàng quyết định sẽ ở lại bên hắn, nàng cũng biết bản thân phải đối mặt với đứa trẻ này! Chỉ cần hắn thật lòng thật dạ với nàng, thì hà tất nàng phải bực bội với quá khứ?

Hơn nữa, đây là thời cổ đại chứ không phải hiện đại, hôn nhân thời hiện đại có thể rất lằng nhằng khi đã có con. Nhưng ở đây, chính thất còn phải quản lý gia đình, trợ giúp phu quân; nhiệm vụ của thiếp thất chính

là sinh con. Hơn nữa, thứ tử dù luận về địa vị hay tình cảm cũng không thể bì được với đích tử, nên đứa trẻ này không thể trở thành rào cản trong tình cảm của họ. Đợi nó lớn lên, cho nó chút tài sản, giúp nó thành gia lập thất, cũng coi như tận trách nhiệm của người làm cha.

Do đó, Tưởng Nhược Nam vẫn giữ được vẻ bình tĩnh như không.

Trò chuyện một lúc, sắc mặt Thái phu nhân có phần mệt mỏi, mọi người lần lượt cáo lui, trước khi đi, Thái phu nhân nói với Cận Thiệu Khang: "Hầu gia, thời gian này theo quy tắc, Hầu gia không được nghỉ lại Thu Đường viện nữa."

Cận Thiệu Khang mặc dù không muốn, nhưng vẫn phải nhận lời. Thái phu nhân giữ Tưởng Nhược Nam lại, nói là có việc muốn hỏi nàng, Cận Thiệu Khang bèn về Sở Thiên các trước. Vu Thu Nguyệt vội theo gót hắn.

Tưởng Nhược Nam nhìn thấy xong cũng chẳng để ý, nếu đến việc này mà nàng còn không tin hắn, cứ đề phòng canh chừng hắn từ tối đến sáng, thì sau này chẳng phải nàng sẽ mệt chết ư?

Thái phu nhân kéo nàng vào phòng trong. Tưởng Nhược Nam biết chắc chắn bà có chuyện quan trọng muốn nói với mình.

Tưởng Nhược Nam ngồi xuống chiếc ghế mà Liễu Nguyệt chuẩn bị cho nàng, hỏi Thái phu nhân: "Thời gian này mẫu thân còn đau người nữa không?"

Thái phu nhân cười đáp: "Từ sau lần con giúp ta giác hơi, đã rất lâu rồi không đau lại. Thỉnh thoảng cũng bị nhiễm lạnh nhưng không đau lắm, Liễu Nguyệt xoa bóp cho ta một lúc là đỡ." Bà nhìn Tưởng Nhược Nam đón lấy ly trà từ tay Liễu Nguyệt, lại nói tiếp: "Thực ra, ta giữ con lại là vì muốn nói với con chuyện đứa bé trong bụng Thu Nguyệt."

Tưởng Nhược Nam nhìn bà: "Mẫu thân muốn nói với con điều gì?"

Thái phu nhân cười cười, điềm đạm đáp: "Ta muốn biết ý kiến của con trong việc này?"

Tưởng Nhược Nam lập tức hiểu ngay, Thái phu nhân lo lắng nàng không chấp nhận đứa con trong bụng Thu Nguyệt. Đương nhiên, bà không sợ nàng, mà sợ Thái hậu đứng sau nàng. Trước kia nàng không chịu động phòng, Cận gia lấy lý do lo không có người nối dõi tông đường nên Thái hậu chẳng thể nói gì. Nhưng giờ tình hình không như trước kia nữa, dù thế nào, việc thiếp thất có thai trước chính thất là không thể chấp nhận được. Thái phu nhân sợ nàng mượn tay Thái hậu để giải quyết đứa con trong bụng Vu Thu Nguyệt.

Thực ra, sao nàng lại làm thế được cơ chứ? Dù thế nào đi nữa, nàng cũng không thể vì lợi ích của bản thân mà ra tay sát hại con người khác. Hơn nữa, đứa con Vu Thu Nguyệt sinh ra chỉ là thứ tử, Cận Thiệu Khang sẽ không dành tình cảm quá nhiều cho nó. Nhưng nếu nó chết vì nàng thì đứa trẻ sẽ chiếm một vị trí vô cùng đặc biệt trong lòng hắn, cả đời này hắn không bao giờ quên được chuyện này, cả đời này hắn không bao giờ quên được đứa con ấy. Cuối cùng, sẽ khiến quan hệ của họ bị ảnh hưởng.

Vì vậy, dù là xét về mặt lương tâm hay hiện thực, nàng cũng không bao giờ có ý định gì với đứa bé.

Đối với Thái phu nhân mà nói, cho dù đứa trẻ do chính thất hay thiếp thất sinh ra, thì cũng đều là cốt nhục của con trai bà. Dù thế nào bà cũng không thể từ bỏ. Huống hồ, giờ đứa trẻ mà Vu Thu Nguyệt đang mang trong bụng lại là một đứa cháu trai.

"Nhược Lan, ta biết con lo lắng những gì, nhưng con yên tâm, thứ trưởng tử thì vẫn là thứ tử. Ở Cận gia chưa từng có việc thứ tử vượt mặt đích tử, sau này chỉ cần con sinh được đích tử, thì tương lai con trai con chính là chủ nhân đời kế tiếp của Cận gia. Ngộ nhỡ, ta nói là ngộ nhỡ, con không sinh được con trai, thì đứa trẻ này cũng sẽ được đặt dưới danh nghĩa của con, trở thành con của con. 'Con trai' con vẫn cứ là chủ nhân của Cận gia." Nói rồi, Thái phu nhân nhìn Tưởng Nhược Nam cười cười: "Nhược Lan, ta nói những điều ấy, con có hiểu ý của ta không?"

Dù sao nàng cũng đã xác định rõ ràng, Tưởng Nhược Nam định nói rõ để Thái phu nhân khỏi phiền lòng bởi việc này, rồi vì thế mà xa cách nàng. Trước kia, Tưởng Nhược Nam lấy lòng bà là vì muốn có được một cuộc sống tốt hơn ở Hầu phủ. Còn bây giờ, bà là mẫu thân của người nàng yêu, nàng hy vọng có thể duy trì được mối quan hệ tốt đẹp với bà. Mà muốn duy trì được mối quan hệ tốt đẹp ấy, thì điều quan trọng

nhất là phải thẳng thắn, thành thật. Dốc hết những tâm tư trong lòng ra để đối phương hiểu mình, không còn hiểu lầm nữa.

"Mẫu thân, con hoàn toàn không có ý định gì với đứa con của Vu Thu Nguyệt cả. Con không thích nó nhưng cũng không ghét nó, sau này cho dù đứa trẻ được sinh ra, con cũng vẫn giữ thái độ ấy. Về phần Thái hậu, con sẽ nói với người, vì vậy mẫu thân hãy yên tâm."

Thái phu nhân không ngờ Tưởng Nhược Nam lại thẳng thắn nói hết ra như thế, câu "con không thích nó nhưng cũng không ghét nó" nghe thì có vẻ không thuận tai, nhưng lại khiến người ta thấy rất thật. Cũng đúng, làm gì có ai thích đứa con của người phụ nữ khác với chồng mình đâu? Ít ra thì, cả đời bà chưa bao giờ thích Cận Thiệu Đường.

Thái phu nhân thấy yên tâm, bà vươn người tới, nắm tay nàng, chân thành nói: "Nhược Lan, không ngờ con lại hiểu chuyện như vậy. Mẫu thân là người từng trải, không phải không hiểu tâm tư của con, nhưng Hầu gia hiếm muộn, bụng Thu Nguyệt lại to như thế rồi, mẫu thân thật sự không nỡ."

Tưởng Nhược Nam cũng nắm tay bà, cười cười: "Con hiểu, thưa mẫu thân."

Mẹ chồng nàng dâu trò chuyện một lúc, Tưởng Nhược Nam thấy bà đã mệt nên xin cáo lui. Trước khi đi, Thái phu nhân bỗng gọi giật nàng lại.

"Đúng rồi, có chuyện này quên nói với con. Trong viện tử của con có một nha đầu tên là Hồng Hạnh, giờ đã thành người của Thiệu Đường rồi." Thái phu nhân báo đơn giản.

Tưởng Nhược Nam nhất thời vẫn chưa phản ứng lại được. Hồng Hạnh? Sao giờ lại liên quan tới Cận Thiệu Đường?

Thái phu nhân nói tiếp: "Nếu là a hoàn của người khác, để xảy ra việc thế này thì ta nhất định đã đuổi đi rồi. Có điều, cô ta là a hoàn bồi giá của con, ta mở cho cô ta một con đường sống, để cô ta làm a hoàn thông phòng của Thiệu Đường. Con có ý kiến gì không?"

Giờ Hồng Hạnh đã thành người của Cận Thiệu Đường rồi, nàng còn có thể có ý kiến gì nữa?

"Tất cả tùy mẫu thân quyết định."

Về đến Thu Đường viện, Tưởng Nhược Nam cho gọi Phương ma ma tới, nàng muốn hỏi thăm bà về chuyện này.

Phương ma ma quỳ thụp xuống trước mặt Tưởng Nhược Nam, tròng mắt đỏ hoe: "Tiểu thư, lão nô không còn mặt mũi nào nhìn tiểu thư nữa. Hồng Hạnh gây ra chuyện đó, không chỉ nó mất mặt mà còn khiến tiểu thư cũng mất mặt! Do lão nô quản giáo không nghiêm nên nó mới gây ra chuyện vô sỉ như thế! Tiểu thư, tiểu thư hãy trừng phạt lão nô đi!" Nói rồi, khóc lóc dập đầu mấy cái trước Tưởng Nhược Nam.

Tưởng Nhược Nam đỡ Phương ma ma dậy: "Ma ma, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi, con còn chưa hiểu. Ma ma có thể kể cho con nghe không?" Đoạn, nàng đỡ Phương ma ma ra ngồi xuống ghế.

Lúc này, Phương ma ma mới lau nước mắt nước mũi kể lại mọi chuyện.

Thì ra, sau khi Tưởng Nhược Nam theo Cận Thiệu Khang đi không lâu, chẳng biết Hồng Hạnh đã dùng cách gì mà có thể thu hút được sự chú ý của Cận Thiệu Đường. Một đêm, hai người họ đã làm cái việc xấu xa kia ngay trong thư phòng. Không ngờ, đúng lúc lại bị Vương thị và Vu Thu Nguyệt bắt gặp. Chuyện vỡ lở, Vương thị khóc lóc tố cáo lên Thái phu nhân, muốn Thái phu nhân trừng phạt tiện tì vô sỉ Hồng Hạnh. Hồng Hạnh quỳ xuống trước mặt Thái phu nhân, khóc lóc cầu xin, hễ mở miệng ra là nhắc tới phu nhân, kéo Tưởng Nhược Nam vào cuộc. Thái phu nhân nể mặt nàng nên đã ban Hồng Hạnh cho Cận Thiệu Đường làm thông phòng. Giờ, Hồng Hạnh đã là người của Triệu di thái thái.

Phương ma ma vừa khóc vừa nói: "Nha đầu chết dẫm Hồng Hạnh, lúc nào cũng thích trèo cao mà không nghĩ xem thân phận của mình thế nào, trèo cao thì ngã đau thôi. Trước kia tiểu thư muốn gả nó cho Trương quản sự, một mối hôn sự tốt như thế thì nó không chịu, giờ lại chen chân về với Cận Thiệu Đường. Mà nhị thiếu gia Cận Thiệu Đường riêng thiếp thất cũng đã có tới bốn người rồi, Hồng Hạnh chẳng qua chỉ là một a hoàn, nhị thiếu gia nhất thời ham của lạ chứ sao có thể thật lòng đối tốt với nó đây? Nha đầu này, sao chẳng chịu nghe lời mẹ?"

Tưởng Nhược Nam thở dài, mỗi người đều có sự lựa chọn riêng. Hồng Hạnh muốn trèo cao, suy nghĩ ấy không sai, chỉ mong cô ta có thể gánh được hậu quả việc mình đã làm.

Lại nhớ đến vẻ mặt tức giận của Vương thị, không lâu trước đó Cận Thiệu Đường đã làm cho một a hoàn mang thai, nay lại lằng nhằng tới a hoàn của phòng khác, bảo cô ta làm sao vui vẻ ôn hòa cho nổi. Bộ dạng đó của cô ta… Không phải cũng trách sang nàng rồi đấy chứ?

"Tiểu thư." Phương ma ma lại quỳ xuống, "Tiểu thư, nhị phu nhân giờ rất hận Hồng Hạnh, sau này nhất định sẽ chẳng đối xử tử tế với nó đâu, xin hãy nể tình Hồng Hạnh đã cùng lớn lên với tiểu thư mà chăm sóc để mắt đến nó giúp ma ma. Ma ma không cầu nó được vinh hoa phú quý, ma ma chỉ muốn nó sống bình an!"

Tưởng Nhược Nam ngồi xuống trước mặt bà, cúi đầu, khẽ nói: "Ma ma, ma ma mau đứng dậy đi. Giờ Hồng Hạnh đã là người của nhị phòng, chuyện của Hồng Hạnh con cũng không tiện can thiệp quá nhiều. Nhưng ma ma yên tâm, Cận gia là gia đình danh giá, chỉ cần Hồng Hạnh giữ đúng bổn phận, an phận thủ thường, nhị phòng sẽ không đối xử tệ với Hồng Hạnh đâu."

Cô ta dám dụ dỗ Cận Thiệu Đường, Vương thị nhất định sẽ không để cô ta yên, điều này là chắc chắn. Ban đầu khi Hồng Hạnh làm như thế, ắt phải nghĩ tới hậu quả. Cô ta dựa vào cái gì mà cho rằng nàng sẽ giúp cô ta đè đầu cưỡi cổ chính thất Vương thị? Việc ai làm người nấy phải chịu trách nhiệm.

Tưởng Nhược Nam nói vậy, về tình về lý đều rất thỏa đáng, Phương ma ma không tiện thêm lời, thút tha thút thít đứng dậy, quay người lui ra ngoài.

Tưởng Nhược Nam đến bên cửa sổ, nhìn vầng trăng sáng trên trời, hồi tưởng lại quãng thời gian vui vẻ được ở bên nhau của hai vợ chồng khi ở bãi săn. Giờ quay lại Hầu phủ, họ có muốn cũng không thể sống đơn giản thoải mái như vậy nữa.

111. Chương 111

Có điều, cuộc sống vốn là thế, đâu thể chuyện gì cũng thuận theo ý mình. Dùng thái độ tích cực để đối mặt với hiện thực, luôn giữ cho trái tim lạc quan mới có thể vui vẻ trong cuộc sống nhiều phiền muộn này.

Đột nhiên trước mắt lóe lên, một con vật lông lá nhảy từ cành quế trong viện tử đến thềm cửa sổ. Lông trên người nó trắng toát, đôi mắt dài hẹp, cái mũi cong cong. Chẳng phải cáo tuyết ư? Lúc này, miệng nó đang cắn một con gà, sung sướng vui vẻ ném vào tay Tưởng Nhược Nam.

Nàng tức giận ném con gà xuống đất, sau đó túm lấy cái đuôi to của nó mà xách ngược lên: "Tiểu Bạch, người tưởng ta là đầu bếp của ngươi chắc! Dăm ngày ba bữa lại đến sai ta nướng gà cho ngươi ăn! Còn nữa, con gà này ngươi bắt ở đâu hả?"

Con cáo tuyết dùng hai chân trước ôm lấy đầu, cơ thể đung đưa, khóc ư ư thành tiếng, giống như đang rất tủi thân.

"Ngươi đừng tưởng làm bộ làm tịch như vậy ta sẽ mềm lòng. Ta cho ngươi biết, ngươi mau quay về đi, ở đây rất nhiều người, cẩn thận không bị người ta bắt được đấy!" Tưởng Nhược Nam chỉ vào nó giáo huấn, bộ dạng cáo tuyết trông càng tội nghiệp hơn.

Nhắc tới con cáo tuyết này, Tưởng Nhược Nam thật muốn khóc. Không biết có phải nó ăn gà nàng nướng tới phát nghiện hay không mà theo nàng từ bãi săn về tận đây. Cứ cách hai ngày lại tới gặp mặt nàng một lần, bắt một con gà tới cho nàng nướng, nhưng không phải lần nào Tưởng Nhược Nam cũng nướng cho nó được. Nó lại rất khôn miệng, chỉ ăn gà nàng nướng. Có lần nàng sai cung tì nướng, nó bèn ném con gà xuống đất! Nếu không thỏa mãn nó, nó sẽ giở trò với nàng, lén lấy trộm y phục và trang sức của nàng; hoặc mang rắn, chuột cùng vài loại côn trùng bỏ vào phòng nàng. Nhìn nàng sợ hãi nhảy dựng lên la hét, nó cũng nhảy lên vui mừng thích thú.

Tưởng Nhược Nam tức tới nghiến răng nghiến lợi, nhưng không thể chạy thoát khỏi nó, cũng không bắt được nó, nàng chẳng biết phải đối phó với cáo tuyết thế nào, cuối cùng đành khuất phục, ngoan ngoãn nướng gà cho nó. Cứ thế, hai "người" dần trở nên thân thiết. Sau khi quen thân rồi, cáo tuyết bắt đầu thích gần gũi

nàng, thỉnh thoảng còn nằm trong lòng nàng. Những lúc Tưởng Nhược Nam nổi giận, nó đều giả bộ đáng thương. Nàng còn đặt tên cho nó, gọi nó là Tiểu Bạch.

Có điều, Tiểu Bạch chỉ tiếp cận gần gũi với một mình nàng, chỉ tin một mình nàng. Khi có người ngoài, nó tuyệt đối không xuất hiện, đợi khi nàng ở một mình mới nhảy ra từ một góc khuất nào đó.

Tưởng Nhược Nam mắng thì mắng nhưng trong lòng vẫn rất thương cáo tuyết. Nàng đích thân xuống bếp nướng gà, rồi mang lên phòng cho nó.

Tiểu Bạch ăn rất ngon lành, Tưởng Nhược Nam ngồi xuống bên cạnh vuốt ve cáo tuyết, "Tiểu Bạch, ở đây rất nguy hiểm, nếu bị người ta phát hiện ra, họ sẽ bắt nhốt ngươi lại, ngươi hãy mau quay về đi."

"Tiểu Bạch, đây là nơi ta ở. Rất rộng rất đẹp phải không? Nhưng ở đây rất nhiều người, mỗi lần xuất hiện phải cẩn thận đấy."

"Tiểu Bạch, vài hôm nữa, nơi này sẽ thật sự trở thành nhà của ta, ta sẽ sống cả đời với người ta yêu ở đây. Từ nhỏ ta đã muốn có một gia đình, có người luôn kề cận thương yêu mình. Bây giờ, dường như ta đã tìm được nó rồi. Sau này, ta sẽ trân trọng, sẽ khiến nhà cửa yên bình gia đình hòa thuận, ấm áp."

Tay nàng chống cằm, khóe miệng nở nụ cười hạnh phúc.

***

Sáng sớm hôm sau, Tưởng Nhược Nam vào cung thỉnh an Thái hậu.

Thái hậu kéo tay nàng, nhìn ngắm kĩ càng, "Nghe nói con gặp gấu, mau để ai gia xem xem có mất miếng thịt nào không?"

Tưởng Nhược Nam cười đáp: "Suýt nữa thì bị gấu tát chết, cũng may Hoàng thượng kịp thời xuất hiện cứu được con!"

Thái hậu nói: "Cũng may Hoàng thượng cứu được con, nếu con có chuyện gì, ta sẽ không tha cho Hoàng thượng!"

Diệp cô cô mang trà cho nàng, quay đầu nói với Thái hậu: "Thái hậu yên tâm, tiểu thư Nhược Lan rất lợi hại, trong cung đang lan truyền chuyện tiểu thư dùng roi đấu tay đôi với con gấu đấy."

Thái hậu cười: "Chuyện này ta cũng nghe rồi, nhưng ta muốn nghe Nhược Lan kể, Nhược Lan nhất định kể sẽ hấp dẫn hơn."

Tưởng Nhược Nam thấy Thái hậu hào hứng, bèn thêm mắm dặm muối, khoa chân múa tay kể lại những gì mình nhìn thấy, khiến Thái hậu và Diệp cô cô nghe chăm chú.

Kể xong câu chuyện, Tưởng Nhược Nam cạo gió cho Thái hậu, khi cạo gió nàng có nói với người về chuyện động phòng.

Trong thế giới lạ lẫm này, người luôn dành cho nàng sự ấm áp, luôn đối tốt với nàng vô điều kiện chính là Thái hậu. Trong lòng nàng, Thái hậu giống như người thân. Động phòng là việc quan trọng, đương nhiên nàng phải nói cho Thái hậu biết, để người không cần phải lo lắng vì chuyện của nàng nữa.

Thái hậu lặng lẽ nghe hết, sau đó ngồi dậy, Diệp cô cô bước tới chỉnh lại y phục cho người. Thái hậu đợi Nhược Lan đi rửa tay quay lại, vẫy nàng lại gần, bảo: "Ngồi xuống cạnh ta."

Tưởng Nhược Nam ngồi xuống bên dưới, Thái hậu nắm tay nàng, khẽ nói: "Giờ hãy cho ta hay, tại sao đột nhiên con lại thay đổi ý định? Trước kia dù ta có khuyên con thế nào con cũng không đồng ý cơ mà."

Tưởng Nhược Nam cúi đầu, chậm rãi đáp: "Thái hậu, Thiệu Khang nói từ nay về sau chàng sẽ một lòng một dạ với con, con muốn cho chàng cơ hội, cũng là cho chính bản thân một cơ hội. Từ nhỏ con đã không có mẹ, cha lại thường xuyên ở ngoài chiến trường, mặc dù vú nuôi đối với con rất tốt nhưng trong mắt bà, dù sao con vẫn là chủ nhân. Con rất cô đơn, cho dù sau đó được gả về một gia đình danh giá như thế, con vẫn không có cảm giác gia đình…"

Nàng là trẻ mồ côi, lớn lên trong cô nhi viện, bọn trẻ con thường xuyên cãi vã tranh giành từ quả táo cho đến cái áo. Dù sau này nàng có lấy được lòng của viện trưởng, được đối đãi khác, nhưng trong mắt viện trưởng, nàng chẳng qua cũng chỉ là một đứa trẻ mánh lới, ranh ma mà thôi.

Không ai tốt với nàng, quan tâm tới nàng mà không cần điều kiện, dần dần nàng cũng quen với điều đó, thậm chí còn cảm thấy đó là điều hết sức hiển nhiên.

"Trước mặt Thiệu Khang con luôn rất ngang ngược, cậy có Thái hậu đứng sau mà cự tuyệt chàng. Nhưng dù chàng có tức giận tới mức nào, có không hiểu con tới đâu, cũng chưa bao giờ tìm cách làm tổn thương con, luôn nghĩ cho con. Chàng khiến lòng con ấm áp, khi ở bên chàng con rất vui vẻ, rất yên tâm, giống như được bảo vệ bao bọc. Thái hậu, người cũng hiểu với tính cách của chàng, có thể hứa hẹn thề bồi với con như thế cũng không phải việc dễ dàng gì. Không phải chàng buột miệng nói chơi, nên con nguyện tin chàng lần này."

Thái hậu khe khẽ thở dài, "Nhược Lan, đàn ông năm thê bảy thiếp là chuyện hết sức bình thường, cho dù bây giờ hắn hứa với con, nhưng cuộc sống sau này còn dài, trong phủ còn có thiếp thất, e là hắn khó mà giữ lời hứa được. Đàn ông, cho dù bên cạnh hắn có bao nhiêu phụ nữ, chỉ cần người hắn coi trọng nhất là con, thế cũng là được rồi. Nếu lòng con không thoải mái, luôn ghen tuông đố kị, sau này nếu hắn không giữ lời hứa mà vào phòng người phụ nữ khác, con sẽ làm thế nào đây? Nhược Lan, hãy nghe ai gia, đừng cố chấp những việc như thế nữa, nhân cơ hội này, mau mau sinh đích tử, sau này dù hắn có lòng dạ khác thì người hắn phải xem trọng nhất vẫn là con."

Tưởng Nhược Nam ngẩng đầu lên, nhìn Thái hậu, vẻ mặt nàng điềm tĩnh, ánh mắt kiên định: "Thái hậu, từ nay về sau, con sẽ cố gắng duy trì tốt mối quan hệ của chúng con. Nhưng nếu chỉ một mình con cố gắng mà chàng không chịu cho đi… Nếu có ngày chàng phản bội lời thề thật, con sẽ từ bỏ."

Một khi trái tim đã chịu từ bỏ, sẽ không bao giờ quay đầu nữa, cũng sẽ không có cơ hội làm lại nữa.

Thái hậu thấy ý nàng đã quyết, biết khuyên nữa cũng vô ích, thầm thở dài, im lặng. Nhưng bà vẫn cho rằng, chỉ cần Nhược Lan sinh con xong, sau này tâm ý sẽ thay đổi, rồi nàng cũng sẽ chịu thỏa hiệp thôi. Mặc dù rất thương Nhược Lan, nhưng Thái hậu vẫn cho rằng sự kiên định của nàng thật vô lý, cuối cùng người bị tổn thương vẫn là nàng.

Giống hệt như cha nàng vậy.

Tưởng Nhược Nam thấy sắc mặt Thái hậu nặng nề, vội vàng đổi đề tài, hỏi về vết thương của Hoàng đế. Thái hậu đáp: "Thái y nói vết thương lần này không nhẹ, phải chịu khó điều dưỡng, nếu không sau này sẽ để lại di chứng!"

Tưởng Nhược Nam bỗng cảm thấy có lỗi, nàng biết vết thương của hắn là do bị đập vào đá khi lăn xuống sườn dốc, nếu không phải hắn một lòng một dạ bảo vệ nàng thì cũng không đến nỗi nghiêm trọng như thế. Theo lí, nàng nên tới thăm hắn, nhưng hiện hắn đang ở trong cung, nàng thân là ngoại quyến, không thể tùy tiện vào đó. Hơn nữa, nàng cũng không muốn đến gần hắn.

Nàng lấy ra phương pháp thực liệu đã chuẩn bị từ trước, "Đây là phương pháp điều trị bằng thực liệu giúp điều dưỡng nội thương, có lẽ sẽ giúp ích ít nhiều cho Hoàng thượng, mong Thái hậu hãy đưa cho ngự y xem qua."

Thái hậu gật đầu, giao lại cho Diệp cô cô.

Tưởng Nhược Nam ngồi trò chuyện với người thêm lúc nữa, sau đó tới Khôn Ninh cung thăm Hoàng hậu.

Gần tối, Thái hậu đến chỗ Hoàng đế. Hàng ngày, người đều đến thăm, xem bệnh tình tiến triển tới đâu rồi.

Sau khi hỏi Lưu viện sử về tình hình vết thương của Hoàng thượng, bà lại giao phương pháp thực liệu của Tưởng Nhược Nam cho Thái y. Đợi Thái y lui ra, Cảnh Tuyên Đế mới ngồi dậy.

Thái hậu vội vàng đi đến: "Con đang không khỏe, hãy nằm xuống thì hơn."

Cảnh Tuyên Đế cười, đáp: "Sau khi bị thương, con vẫn nằm suốt, nằm đã mười mấy ngày rồi, đến xương cốt cũng tê dại cả."

Thái hậu thấy vẻ mặt tiều tụy của Cảnh Tuyên Đế, đau lòng tới đỏ hoe cả mắt, "Sau này đừng tùy tiện như thế nữa, chỉ mang theo có ba tùy tùng bình thường mà dám xông vào rừng rậm. Cũng may lần này không gặp họa lớn, nếu như… Con bảo mẫu hậu phải làm thế nào?" Nói rồi người đưa tay lên lau nước mắt.

Cảnh Tuyên Đế vội vàng trấn an: "Nhi thần sai rồi, khiến mẫu hậu phải lo lắng." Thái hậu nắm tay hắn, gật đầu.

Cảnh Tuyên Đế lại nói tiếp: "Vừa rồi có phải Nhược Lan gửi thực đơn cho con không?"

Thái hậu đáp: "Hôm nay Nhược Lan đã vào cung đưa cho ta." Thái hậu nhìn Cảnh Tuyên Đế một cái, "Hoàng thượng, giờ Nhược Lan đã xuất giá, Hoàng thượng không nên gọi thẳng tên ra như thế!"

Cảnh Tuyên Đế cúi đầu im lặng. Giờ đến cả gọi tên nàng cũng không được nữa sao?

Bên tai lại vang lên giọng mẫu hậu: "Có điều, hôm nay Nhược Lan vào cung đã cho ta biết một tin tốt lành. Ngày Mười hai tháng này, Nhược Lan và An Viễn Hầu sẽ động phòng, cuối cùng Nhược Lan cũng đã quyết định, giúp ta bớt lo lắng hơn."

"Mười hai!" Cảnh Tuyên Đế ngẩng phắt đầu lên, nắm chặt tay Thái hậu: "Ngày Mười hai Nhược Lan sẽ động phòng ư?" Vẻ mặt Hoàng đế vô cùng kinh hãi.

Bàn tay Thái hậu bị nắm tới phát đau, trong lòng vô cùng kinh ngạc: "Hoàng thượng, Nhược Lan và An Viễn Hầu động phòng là việc hết sức đương nhiên, Hoàng thượng sao lại phản ứng như thế?"

Mặc dù sớm biết họ sẽ động phòng, nhưng hắn luôn cho rằng đấy là chuyện mơ hồ xa xôi, hắn không dám nhìn thẳng vào hiện thực. Nhưng hôm nay mọi chuyện phơi bày trước mắt, khiến hắn không thể khống chế được bản thân mình.

Nàng sắp hoàn toàn, hoàn toàn thuộc về người đàn ông khác rồi!

"Không được, mẫu hậu, trẫm phải ngăn cản việc này!" Cảnh Tuyên Đế hất chăn ra, định đứng dậy, nhưng nằm trên giường bao nhiêu lâu như thế, lại thêm tâm trạng kích động, hai chân mềm nhũn, ngã khuỵu dưới đất.

Thái hậu kinh hãi kêu lên một tiếng. Vội vàng gọi người vào dìu hắn lên giường, sau đó lại bảo họ lui ra.

Trong nội điện chỉ còn lại hai mẹ con.

Cảnh Tuyên Đế giống như phát điên vậy, kiên quyết ngồi dậy, "Trẫm phải hạ chỉ! Trẫm muốn hủy bỏ hôn sự của bọn họ! Trẫm phải lập tức hạ chỉ!" Sắc mặt hắn trắng bệch, tinh thần kích động.

Thái hậu cũng vô cùng chấn động, người giữ chặt vai Cảnh Tuyên Đế, cao giọng nói: "Hoàng thượng, rốt cuộc là người đang nói gì vậy? Người có biết mình đang nói gì không?"

Cảnh Tuyên Đế ngẩng đầu lên nhìn Thái hậu, ánh mắt như đang bốc cháy.

"Mẫu hậu, Nhược Lan vốn là tiên đế ban cho nhi thần, mẫu hậu chẳng phải vẫn luôn có ý đó sao? Nhược Lan vốn là của nhi thần! Nhược Lan quyết không thể động phòng với người đàn ông khác!"

"Hoàng thượng!" Thái hậu quát lạc cả giọng, tỏ rõ uy nghi, lúc này Cảnh Tuyên Đế mới có chút bình tĩnh trở lại.

Thái hậu trợn tròn mắt, ngực phập phồng vì tức giận, "Hoàng thượng, trước đây khi tiên đế muốn ban Nhược Lan cho người, nhưng người cứ lần lữa mãi không chịu đưa Nhược Lan vào cung! Sau khi tiên đế băng hà, ai gia không chỉ một lần nhắc tới việc này, nhưng người tự ý giao Nhược Lan cho An Viễn Hầu! Giờ thánh chỉ đã ban, Nhược Lan đã là Hầu phu nhân, việc này mọi người đều biết! Nay người lại nói những lời hôn quân vô đạo như vậy được ư?"

"Thái hậu, trẫm biết là trẫm sai rồi, trẫm không nên đánh giá con người ta qua diện mạo…" Cảnh Tuyên Đế ngồi thẳng dậy, nắm chặt hai tay Thái hậu, "Nhưng bây giờ trẫm đã biết được ưu điểm của Nhược Lan, trẫm rất thích Nhược Lan, trẫm chưa từng thích người con gái nào như thế, trẫm không thể không có nàng! Thái hậu, xin hãy ủng hộ trẫm! Nhi thần rất cần sự ủng hộ của mẫu hậu!" Hắn nhìn Thái hậu, vẻ mặt gấp gáp, ánh mắt khẩn cầu, hoàn toàn không còn vẻ điềm tĩnh ngày thường nữa.

Thái hậu cũng chưa từng thấy cảnh Hoàng thượng mất bình tĩnh như vậy bao giờ, bà hiểu con trai mình, những lời hắn nói lúc này chắc chắn là thật.

Sự việc sao lại trở nên thế này? Trước kia hắn ghét Nhược Lan như vậy, đến nhắc tới tên Nhược Lan trước mặt hắn, hắn cũng khó chịu, nhưng bây giờ, sao hắn lại…

Thái hậu nhớ lại những việc làm lời nói của Nhược Lan trong thời gian này, bất giác thở dài. Nhược Lan bây giờ quả thật khiến người khác rất yêu quý.

"Con à, con nhận ra ưu điểm của Nhược Lan, nhưng con có biết, Nhược Lan thay đổi là vì ai không? Trong mắt trong lòng Nhược Lan, chỉ có một mình An Viễn Hầu, con hà tất phải khổ như vậy?" Thái hậu thấy con trai cố chấp vô vọng, vô cùng đau lòng.

"Trẫm mặc kệ, trẫm là thiên tử! Trẫm muốn Nhược Lan quay về bên trẫm, trong mắt trong tim nàng chỉ có trẫm!" Cảnh Tuyên Đế giọng điệu kiên cường, nhưng sắc mặt càng lúc càng trắng bệch.

"Hoàng thượng!" Thái hậu nhấn mạnh, "Thiên tử cũng không thể muốn làm gì làm nấy! Thánh chỉ do chính tay con viết, giờ con hối hận, muốn cướp vợ của thần tử ư? Con sẽ làm gì để bịt miệng thiên hạ đây? Con phải làm sao để đối mặt với sự chỉ trích của văn võ bá quan đây? Phụ hoàng dạy con thế nào, người tin tưởng con, kỳ vọng vào con, giao lại giang sơn người vất vả mới giành được vào tay con, lẽ nào vì một người phụ nữ mà con định hủy hoại danh tiếng của mình?" Thái hậu hất tay hắn ra, đứng dậy, kiên quyết nói: "Chuyện này không cho phép con tự ý làm bừa! Ai gia sẽ không đứng về phía con!"

Cảnh Tuyên Đế vứt bỏ cả thể diện mà hét lên: "Trẫm là thiên tử, lẽ nào đến người phụ nữ mình thích cũng không thể có được ư? Ai dám nói động đến trẫm nửa câu, trẫm sẽ giết kẻ ấy!"

112. Chương 112

Thái hậu tức giận: "Vậy người đầu tiên mà Hoàng thượng nên giết là ai gia đây! Ai gia tuyệt đối không để mặc Hoàng thượng làm bừa!"

"Mẫu hậu!" Cảnh Tuyên Đế quỳ xuống giường, quỳ xuống bên cạnh Thái hậu, "Mẫu hậu bớt giận, nhi thần sao dám làm cái việc đại nghịch bất đạo ấy!"

Thái hậu nghĩ tới việc hắn đang bị thương, trong lòng không nỡ, bà ngồi xuống, đỡ vai hắn, nói với giọng chân thành: "Hoàng thượng, nhận được bao nhiêu phải cho đi bấy nhiêu, người có được sự tôn sùng của thiên hạ, có được giang sơn, mỗi lời nói mỗi hành động của người phải xứng đáng với kỳ vọng của bách tính muôn dân. Rất nhiều chuyện không thể làm theo ý mình. Nếu không, đến khi ấy, người sẽ mất đi nhiều thứ hơn người nghĩ!"

"Mẫu hậu, nhi thần không phải là không hiểu điều đó, nhưng nhi thần… nhi thần…" Cảnh Tuyên Đế cầm tay Thái hậu, không nói nên lời.

"Hơn nữa, người đã từng nghĩ đến điều này chưa, người làm như vậy, không những không có được Nhược Lan, mà còn làm hại Nhược Lan. Người còn không hiểu hậu quả của chuyện này sao? Đến khi ấy, liệu người có bảo vệ được Nhược Lan tới cùng không?"

Cảnh Tuyên Đế nắm chặt tay Thái hậu, bàn tay hắn khẽ run lên, nói không nên lời.

"Hãy từ bỏ đi, con…" Thái hậu giơ tay ra, vuốt khuôn mặt tiều tụy trắng bợt của hắn, dịu dàng nói tiếp: "Có những người, có những việc, đã lỡ rồi sẽ lỡ mãi mãi, không thể cứu vãn được. Con là Hoàng đế, tất cả những người con gái trong thiên hạ này con cứ mặc lòng lựa chọn, người tốt hơn Nhược Lan còn rất nhiều."

Cảnh Tuyên Đế đột nhiên bật dậy, hắn cúi đầu, mái tóc dài xõa rối tung trên vai, nhìn không còn một chút sinh khí.

Hắn lẩm bẩm: "Trong thiên hạ này có rất nhiều nữ tử tốt, nhưng không ai giống Nhược Lan cả…"

***

Trong Từ Ninh cung, hương khói mịt mờ, không khí vô cùng tĩnh lặng.

Đột nhiên, trong nội cung vang lên những tiếng bước chân khe khẽ phá vỡ bầu không khí ấy.

"A Diệp, là ngươi phải không?" Thái hậu ngồi dựa trên chiếc gối màu đen thêu chỉ vàng ở đầu giường, cất tiếng hỏi.

Đầu tiên, Diệp cô cô thêm dầu cho những cây đèn, sau đó quay lại nói: "Thái hậu, muộn thế này rồi sao người còn chưa đi nghỉ?"

"Buồn bực, đau đầu." Thái hậu thở dài, "Oan nghiệt, oan nghiệt quá!"

"Chi bằng, ngày mai Thái hậu truyền tiểu thư Nhược Lan vào cung hỏi chuyện này xem sao?" A Diệp là cung nữ thân cận bên cạnh Thái hậu, khi ấy đứng ngoài cửa nội điện, đương nhiên cũng nghe được những lời mẹ con họ nói với nhau, sau đó Thái hậu cũng kể cho A Diệp nghe, hoàn toàn không giấu điều gì.

Thái hậu xua tay: "Chuyện này chắc là không có liên quan gì tới Nhược Lan, bao tâm tư tình cảm của Nhược Lan đã dành cả cho An Viễn Hầu rồi, là tình cảm của một mình Hoàng thượng mà thôi. Chẳng bao lâu nữa Nhược Lan sẽ động phòng, hà tất phải để chuyện này làm rối loạn tâm trí con bé? Những ngày này, ai gia phải để mắt tới Hoàng thượng, tránh để Hoàng thượng nhất thời xúc động mà làm ra việc sẽ phải ân hận cả đời."

A Diệp đi đến bên cạnh Thái hậu, bóp vai cho người, "Thái hậu cứ thả lỏng mình ra. Nô tỳ thấy, Hoàng thượng chỉ là cố chấp nhất thời thôi, thời gian này có lẽ không xảy ra chuyện gì đâu."

Thái hậu gật đầu: "Hy vọng như vậy."

***

Tưởng Nhược Nam ngồi trong phòng, dỗ cáo tuyết Tiểu Bạch ăn thịt kho.

"Tiểu Bạch, món này ngon lắm, còn ngon hơn cả thịt gà nướng, không tin ngươi hãy thử xem." Cứ xuống bếp nướng gà mãi, lâu dần sẽ khiến người ta nghi ngờ. Phải huấn luyện cho nó tập ăn những món khác mới được.

Tiểu Bạch ghé mũi vào hít hít ngửi ngửi, rồi lập tức quay phắt đầu đi, cái đuôi vổng cao, vẻ mặt phớt lờ.

Tưởng Nhược Nam cười ngất, tên tiểu tử này chắc chắn là không ngửi thấy mùi của thịt gà đây mà.

"Đây không phải là gà, nhưng còn ngon hơn gà đấy." Tưởng Nhược Nam có cảm giác giống như mình đang dỗ trẻ con ăn cơm vậy. Phải dỗ dành mấy câu, lại tâng bốc một tràng, Tiểu Bạch mới không cam tâm tình nguyện cắn một miếng.

Sau khi nuốt xuống, mắt nó lập tức sáng lên, đuôi lắc điên cuồng, mắt nheo tít lại như cười.

Tưởng Nhược Nam phá lên cười trước bộ dạng đó của nó, "Không lừa ngươi đấy chứ, ngon phải không, cả bát này cho ngươi hết đấy." Nói rồi đẩy cả bát thịt kho tới trước mặt nó. Tiểu Bạch vui vẻ kêu lên một tiếng, rồi lập tức vùi đầu vào ăn.

Đang thích thú nhìn nó ăn, đột nhiên nghe thấy tiếng nô tỳ thỉnh an Cận Thiệu Khang vang lên ngoài cửa. Đôi tai hồ ly lập tức vểnh lên, quay người lại, bỏ mặc bát thịt kho, chỉ vài bước chân đã nhảy lên bậc cửa sổ, rồi nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Sau đó, Cận Thiệu Khang đẩy cửa bước vào.

"Thiệu Khang." Tưởng Nhược Nam tươi cười đi ra đón, "Chẳng phải mẫu thân đã nói thời gian này chàng không được nghỉ tại Thu Đường viện sao?"

Cận Thiệu Khang đóng cửa, quay người ôm chặt lấy nàng, đôi môi lần tìm môi nàng, ngấu nghiến một lúc rồi mới cười đáp: "Ta đâu có nói sẽ nghỉ tại đây, chỉ một ngày không gặp ta đã thấy nhớ nàng rồi, muốn đến thăm nàng."

"Một ngày không gặp tựa ba thu ư?" Tưởng Nhược Nam vòng tay ôm cổ hắn, nghịch ngợm chớp chớp mắt.

"Một ngày không gặp tựa ba thu." Mắt Cận Thiệu Khang thoáng sáng lên, "Lời này lột tả được hết mọi tâm tư của ta. Tiểu nương tử của ta quả nhiên là một tài nữ!"

Tưởng Nhược Nam lắc lắc đầu, "Thiếp từ xưa đến nay vẫn luôn khiêm nhường, phu quân đừng ca ngợi thiếp, không khéo ai ai cũng biết thiếp là tài nữ đấy!"

Cận Thiệu Khang bật cười trước vẻ mặt của nàng, hé miệng cắn nhẹ vào mũi nàng một cái, "Xem nàng đắc ý kìa, tiểu nha đầu nghịch ngợm!"

Quay đầu lại nhìn thấy bát thịt kho trên bàn, bèn hỏi: "Giờ mới ăn cơm ư? Đã muộn thế này rồi, quả nhiên không có ta ở bên cạnh là nàng thiếu quy củ ngay! Không biết tự chăm sóc bản thân gì cả!"

Tưởng Nhược Nam nhìn bát thịt kho, ngoảnh lại nhìn hắn cười đáp: "Không phải thiếp ăn, thiếp muốn chàng gặp một người bạn mới."

Chuyện về Tiểu Bạch có thể giấu bất kỳ ai, nhưng nàng lại không muốn giấu hắn.

Nói rồi Tưởng Nhược Nam thoát khỏi vòng tay hắn, đi đến bên cửa sổ, huýt sáo mấy tiếng. Cận Thiệu Khang đi tới cạnh nàng, vòng tay ôm lấy eo nàng, tò mò nhìn ra ngoài, không biết nàng đang làm trò gì.

Tưởng Nhược Nam thấy không có động tĩnh gì, biết là Tiểu Bạch sợ, nàng quay đầu nhìn Cận Thiệu Khang cười: "Người bạn này của thiếp xấu hổ, chàng đợi thêm lát nữa." Nàng đi đến bên bàn, cầm bát thịt kho lên, đứng trước cửa sổ ngó ra ngoài gọi: "Tiểu Bạch, đừng sợ, người này sẽ không bắt ngươi đâu, mau tới ăn thịt kho đi."

Cách đó không xa, Tiểu Bạch thò cái đầu nhỏ xinh của mình ra từ một góc tường.

Tưởng Nhược Nam phải hứa đi hứa lại với nó bao nhiêu lần, nó mới nửa tin nửa ngờ, chầm chậm tiến gần lại phía nàng.

Cận Thiệu Khang thấy nó thì kinh ngạc tới há hốc cả miệng, "Cáo tuyết? Nàng bắt được cáo tuyết rồi ư?" Nhìn con cáo tuyết nhảy vào lòng Tưởng Nhược Nam, tròng mắt của hắn suýt thì rớt cả ra ngoài.

Theo như hắn biết, trong lịch sử, đúng là có người bắt được cáo tuyết, nhưng có thể thuần phục được nó, có được sự tín nhiệm của nó thì chẳng được mấy ai.

"Tiểu Bạch không phải do thiếp bắt, nó là bạn thiếp. Thời gian này nó làm khách ở nhà chúng ta."

"Bạn? Làm khách?" Cận Thiệu Khang thoáng sững sờ.

"Tiểu Bạch, người này ngươi nhất định phải làm quen, đây là tướng công của ta. Chàng là người ta thường xuyên nhắc tới với ngươi đấy, là một người tốt, ngươi hãy yên tâm." Tưởng Nhược Nam giới thiệu Cận Thiệu Khang với Tiểu Bạch, bộ dạng trịnh trọng nghiêm túc của nàng khiến Cận Thiệu Khang có cảm giác đứng trước mặt hắn không phải một con cáo, mà là một con người.

Đôi mắt đen láy của Tiểu Bạch nhìn Cận Thiệu Khang từ trên xuống dưới mấy lần, Tưởng Nhược Nam đứng bên cạnh đá cho hắn một cái, "Cười đi, đừng dọa nó sợ."

Cận Thiệu Khang nhoẻn miệng cười thật, lúm đồng tiền trên má lại lấp ló xuất hiện.

Tiểu Bạch phấn chấn, cái đuôi vẫy rất nhiệt tình.

Tưởng Nhược Nam thấy vậy thì khẽ vỗ nhẹ vào đầu nó rồi xì một tiếng, "Đồ ngốc này, không ngờ ngươi cũng háo sắc như thế. Ngươi là một con cáo cái đúng không?" Nói xong nàng lập tức băn khoăn, tại sao nàng lại thêm chữ "cũng" vào làm gì?

Cận Thiệu Khang khóc không được cười cũng chẳng xong.

Tưởng Nhược Nam để Tiểu Bạch sang bên cạnh cho nó tiếp tục ăn thịt kho, còn mình thì ngồi xuống trò chuyện với Cận Thiệu Khang. Hắn hỏi nàng gặp cáo tuyết như thế nào, Tưởng Nhược Nam cũng kể lại cho hắn nghe. Cận Thiệu Khang thấy nàng chẳng hao tâm tổn sức mà dễ dàng có được cáo tuyết thì cảm thấy có chút kỳ lạ.

"Nếu như Hoàng thượng biết, người tốn bao nhiêu công sức, suýt nữa mất cả tính mệnh mà còn không có được cáo tuyết nhưng nàng lại dễ dàng có được, nhất định sẽ tức giận tới mức chẳng ngủ nổi đâu."

Tưởng Nhược Nam cười, đáp: "Ai bảo là thiếp có được cáo tuyết? Thiếp đã nói rồi, cáo tuyết là bạn của thiếp, nó tự do, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi."

Cận Thiệu Khang nghe vậy thì trầm mặc hồi lâu, sau đó bèn cười cười.

"Chàng cười gì thế?"

Cận Thiệu Khang kéo nàng vào lòng, tì cằm trên trán nàng dịu dàng cọ qua cọ lại, "Chúng ta đều biết cáo tuyết là loài động vật có linh tính, ai cũng muốn có được nó, nhưng lại quên mất rằng, càng là động vật có linh tính thì càng có tính cách. Nàng đã dùng sự tôn trọng của nàng đổi lấy sự tin tưởng của nó." Hắn lại cười, "Nhược Lan, nàng luôn khiến ta rất ngạc nhiên."

Tưởng Nhược Nam ngẩng đầu nhìn hắn, "Khi đó thiếp chẳng nghĩ nhiều như thế."

"Chính vì điều đó xuất phát từ trái tim nàng nên mới đáng quý."

"Chàng khen thiếp đỏ cả mặt đây này."

"Bộ dạng đỏ mặt của nàng, ta thích!"

"Hầu gia, càng ngày miệng chàng càng trơn như bôi mỡ."

"Miệng trơn như bôi mỡ? Ta bảo không phải, nếu không tin, nàng thử mà xem." Nói rồi, hắn cúi đầu xuống, tìm đến môi nàng.

Một nụ hôn nóng bỏng cuồng nhiệt, khiến Tiểu Bạch đang mải miết ăn thịt kho ở bên cạnh cũng ngượng ngùng dùng đuôi che mắt.

Rất lâu sau, hai người mới thở dốc buông nhau ra, Cận Thiệu Khang lưu luyến không muốn rời, cứ nấn ná nơi môi nàng, má nàng, tóc nàng, rồi cất giọng khản đặc: "Chỉ bốn ngày nữa thôi, nàng sẽ chính thức trở thành thê tử của Cận Thiệu Khang ta. Nhược Lan, ta thật sự cảm tạ nàng vì nàng đã xin Hoàng thượng ban cho đôi ta tờ thánh chỉ ấy."

Tưởng Nhược Nam ngẩng đầu nhìn hắn, "Nếu thiếp không xin Hoàng thượng hạ chỉ thì có lẽ giờ chàng và Vu Thu Nguyệt đang sống rất vui vẻ bên nhau rồi."

"Không đâu." Cận Thiệu Khang khẳng định, "Ta vẫn sẽ lấy Thu Nguyệt, sau đó cùng nàng ấy tương kính như tân, sống những ngày tháng bình lặng giống như những người khác, dưới sự sắp xếp của mẫu thân, nạp thêm vài người thiếp nữa, sủng ái như nhau, cả đời như vậy. Tuyệt đối sẽ không được vui vẻ như bây giờ. Nhược Lan, bây giờ ta mới biết, thì ra còn có một thứ cảm giác như thế trên đời. Nhất cử nhất động của nàng, mỗi ánh mắt nụ cười của nàng, đều tác động tới trái tim ta. Nàng vui, ta còn vui hơn nàng; nàng buồn, ta còn buồn hơn nàng. Ta không nỡ thấy nàng phải chịu khổ, chỉ hận không thể dâng tặng nàng những thứ tốt nhất mà mình có. Bởi vì sợ nàng sẽ buồn, nên ngay cả việc cãi cọ với nàng ta cũng không muốn. Khi biết nàng xảy ra chuyện, ta gần như phát điên lên." Hắn cúi đầu, nhìn nàng, khẽ nói: "Ngoài nàng, không ai có thể mang lại cho ta thứ cảm giác ấy."

Ai nói An Viễn Hầu cứng nhắc không biết thế nào là phong tình? Thì ra bộ mặt cứng đơ như "quân bài" của hắn khi nói những lời tình tứ cũng mê hoặc lòng người như vậy.

Tưởng Nhược Nam xúc động, nàng khẽ ngẩng đầu lên, lần đầu tiên, nàng chủ động đi tìm môi hắn.

***

Mặc dù mỗi ngày kéo dài như cả năm, nhưng bốn ngày mà họ chờ đợi cuối cùng cũng qua.

Đến ngày Mười hai, Hầu phủ chăng đèn kết hoa, bọn người dưới đều mặc quần áo mới. Mặc dù không mời quan khách, nhưng khắp phủ từ trên xuống dưới đều tràn ngập không khí của ngày đại hỉ.

Vương thị rốt cuộc vẫn quan tâm tới biểu muội Vu Thu Nguyệt, buổi tối hôm đó đặc biệt tới thăm cô ta.

Vương thị thấy Vu Thu Nguyệt nước mắt mịt mờ, sắc mặt tiều tụy, bèn lên tiếng khuyên giải: "Biểu muội, muội hãy nhìn thoáng đi một tí. Nói ra thì, với thân phận của muội mà được làm quý thiếp trong Hầu phủ cũng là không tệ. Con người Hầu gia thẳng thắn, khoan dung, cho dù Hầu gia không thích muội, nhưng sau này chắc chắn sẽ không bạc đãi mẹ con muội đâu! Trái tim người đàn ông là thứ không đáng tin nhất trên

đời này, bây giờ Hầu gia đang trân trọng yêu quý cô ta như bảo bối, nhưng không chừng, chỉ một thời gian nữa là nhạt. Đến khi ấy, muội sinh con ra, vẫn còn cơ hội để giành lại trái tim của Hầu gia mà."

Vu Thu Nguyệt lau khô nước mắt, nhìn Vương thị, buồn bã nói: "Biểu tỷ, lúc này mà tỷ vẫn còn tâm trạng để quan tâm đến muội, muội vô cùng cảm kích."

113. Chương 113

"Ta?" Vương thị ngẩn người, rồi ngay lập tức hiểu ra, "Muội muốn nói tới con tiện tì vô liêm sỉ Hồng Hạnh phải không?" Nhắc đến Hồng Hạnh, Vương thị lập tức bốc hỏa, mặt đỏ phừng phừng, "Con ăn mày liếm gót ấy, tưởng rằng trèo được lên giường của nhị gia thì sẽ biến thành phượng hoàng chắc? Ta nhổ vào! Không soi gương nhìn xem mình là thứ gì, lão nương ta ắt có cách để xử lý con tiện tì ấy!"

Vu Thu Nguyệt nhìn Vương thị, thâm hiểm nói: "Biểu tỷ, bình thường thấy tỷ rất thông minh, sao lúc này lại ngu như muội vậy?"

Vương thị chau mày: "Muội có ý gì?"

"Vì nể tỷ là biểu tỷ của muội, nên mới nói cho tỷ biết, nếu là người khác thì muội cũng chẳng hơi đâu lắm chuyện. Nhưng biểu tỷ đối tốt với muội, muội không thể đứng nhìn tỷ chịu thiệt thòi, biểu tỷ là người trong cuộc nên bối rối, nhưng muội là người ngoài cuộc muội nhìn mọi việc thấu đáo hơn. Biểu tỷ, lẽ nào tỷ cho rằng chuyện của Hồng Hạnh lần này, chỉ đơn giản như vậy thôi ư?"

Vương thị ngồi thẳng người dậy: "Biểu muội nói thế là có ý gì?"

Vu Thu Nguyệt cười nhạt, "Hồng Hạnh chẳng qua chỉ là một con a hoàn hạng ba, làm gì có gan lớn như thế? Nó muốn quyến rũ Hầu gia thì cũng thôi, nhưng lại dám nhòm ngó người của nhị phòng, thật quá đáng! Nếu không có người sai khiến, không có người gợi ý, không ai đứng ra chống lưng cho nó, lẽ nào nó không sợ bị Thái phu nhân bán đi sao?"

Vương thị nghe vậy thì thất kinh, "Ý của muội là, Hồng Hạnh làm vậy do phu nhân sai bảo?" Rồi ngay lập tức lắc đầu, "Khi chuyện này xảy ra, phu nhân không có trong phủ, hơn nữa tại sao phu nhân phải làm như thế?"

Vu Thu Nguyệt quay đầu sang nhìn Vương thị, nói từng từ từng chữ rõ ràng: "Biểu tỷ, tỷ còn không hiểu ư? Gài được Hồng Hạnh vào chỗ tỷ, sau này nhị phòng bên tỷ có động tĩnh gì, chẳng phải cô ta là người hiểu rõ nhất? Sau này cô ta nắm quyền trong Hầu phủ, đương nhiên phải khống chế tất cả rồi! Hơn nữa, cô ta muốn Hồng Hạnh làm việc ấy nhân lúc cô ta không có mặt trong phủ, nếu không Thái phu nhân sẽ hỏi ý kiến của cô ta, cô ta làm sao có thể trả lời người được? Cô ta biết chắc Thái phu nhân sẽ nể mặt mình mà không làm gì Hồng Hạnh. Khi cô ta quay về, tất cả đã xong xuôi, cô ta vờ vịt ra vẻ mình vô tội, khiến tỷ hoàn toàn chẳng đề phòng gì. Biểu tỷ, tỷ tiếp xúc với cô ta bao nhiêu lâu như vậy rồi, tỷ phải hiểu cô ta là người thế nào chứ? Tỷ nhìn muội thì biết. Cô ta lợi hại lắm! Đừng để những lời đồn đại trước kia che mắt. Chỉ cần tỷ lơ là, không cẩn thận sẽ bị bên chính thất đè nén tới mức không thở nổi ấy chứ. Thứ không phải là của nhị phòng bọn tỷ thì đương nhiên không có được, thứ nên là của nhị phòng bọn tỷ cũng sẽ không có được đâu."

Sắc mặt Vương thị biến hóa không ngừng, nhớ lại mọi hành động thể hiện của Tưởng Nhược Nam sau khi về Hầu phủ, hoàn toàn không giống người con gái thô tục lỗ mãng trong những lời đồn đại, lẽ nào là Hồng Hạnh, đúng là "gian tế" do Tưởng Nhược Nam cố ý gài vào?

Vu Thu Nguyệt ngồi bên liếc nhìn sắc mặt của biểu tỷ, thầm cười nhạt. Gây chuyện đi, âm thầm gây chuyện đi, cứ làm cho cái nhà này thất điên bát đảo lên, làm cho Tưởng Nhược Lan sống không được yên đi. Khiến Tưởng Nhược Lan phải bối rối, mất bình tĩnh, như thế cô ta mới có cơ hội ra tay!

Vương thị đập bàn đứng dậy, "Dựa vào một con tiện tì vô liêm sỉ mà muốn theo dõi động tĩnh trong nhị phòng bọn ta ư? Xem lão nương xử lý nó như thế nào!"

Nói xong, nàng ta hất khăn, tức tối bỏ đi.

Vương thị đi rồi, Vu Thu Nguyệt bước vào phòng, đóng chặt cửa lại, lấy từ trong chiếc rương lớn ra một bức tượng thần cao tầm một thước, đặt lên bàn, âm thanh vang lên khiến người ta phải trợn mắt nghiến răng, nghe rất đáng sợ. Vu Thu Nguyệt vội quỳ xuống thành khẩn dập đầu thắp hương, sau đó lấy ra tờ bùa chú do pháp sư cho, đốt thành tro, hòa vào nước, chau mày ngửa cổ uống cạn.

Làm xong tất cả việc ấy, Vu Thu Nguyệt chầm chậm bước ra bên cửa sổ, cúi đầu, khe khẽ xoa bụng, thì thầm: "Con ơi, nước bùa của pháp sư đã có tác dụng thật rồi, mới chỉ uống hơn mười ngày, con đã từ nữ biến thành nam…"

Khi Lưu thái y tới bắt mạch, cô ta đã lo lắng biết nhường nào, tới khi nghe Lưu thái y nói tám phần là con trai, trái tim thấp thỏm của cô ta mới đập bình thường trở lại.

"Nếu đã có tác dụng như thế, mẹ sẽ tiếp tục uống, chỉ cần không biến lại từ trai thành gái là được."

Ánh trăng hắt lên mặt cô ta, sắc mặt trắng bệch, trông có vẻ thâm trầm đáng sợ.

***

Phía bên này, trong Thu Đường viện, đèn lồng giăng khắp chốn, vải điều màu đỏ được buộc mọi nơi, không khí của ngày vui tràn ngập.

Tưởng Nhược Nam đội mũ phượng, đầu phủ vải đỏ ngồi trên giường.

Chiếc giường được trải một chiếc chăn lớn màu đỏ thêu đôi uyên ương đang quấn quýt, dưới chiếc chăn là táo tàu, lạc, nhãn, hạt sen, với ngụ ý chúc cho đôi tân lang tân nương "sớm sinh quý tử".

Trên chiếc bàn đối diện là hai cây nến màu đỏ, ánh nến nhảy nhót hắt lên chữ Đại Hỷ dán trên tường khiến nó bóng lấp lánh.

Cả căn phòng được bao trùm trong màu đỏ nhàn nhạt, mờ mờ ảo ảo, càng làm không khí trở nên mờ ám và quyến rũ.

Tưởng Nhược Nam căng thẳng, hai tay túm chặt y phục của mình, trái tim đập thình thịch. Nói không lo lắng là giả, hai kiếp làm người, nhưng đây là lần đầu tiên của nàng.

Nàng nhớ lại những cảnh thân mật với hắn trước kia, khuôn mặt bỗng dưng đỏ bừng cả lên.

Cửa "cạch" một tiếng, sau đó là tiếng bước chân quen thuộc ngày một tới gần, rồi dừng lại trước mặt nàng.

Qua khe hở dưới khăn trùm mặt, nàng nhìn thấy đôi giày màu đen thêu chỉ vàng của hắn. Giây phút ấy, nàng như ngừng thở.

Khăn trùm mặt được hắn từ từ vén lên, khuôn mặt kiều diễm của nàng dần hiện ra trước mắt, làn da trắng ửng hồng, hai mắt cụp xuống, đôi mi dài ngượng ngùng run rẩy, đôi môi đầy đặn mơn mởn như cánh hoa.

Nàng ngẩng đầu lên nhìn hắn, đôi mắt đen như hắc ngọc, dịu dàng long lanh.

Trái tim hắn bỗng trở nên mềm nhũn.

"Nhược Lan." Hắn khẽ gọi tên nàng, giọng nói trầm thấp để lộ thật nhiều tình cảm.

"Thiệu Khang." Nàng mỉm cười, nụ cười như đóa hoa đang kỳ nở rộ.

Cận Thiệu Khang ngồi xuống cạnh nàng, nắm chặt tay nàng, kéo nàng vào lòng, khẽ thở dài một tiếng, "Tốt quá rồi, bây giờ, nàng đã thật sự là thê tử của ta."

Tưởng Nhược Nam rút tay ra gí vào ngực hắn hai cái, "Chàng đừng tưởng thiếp chịu động phòng với chàng rồi thì mọi việc sẽ theo ý chàng nhé. Nếu thiếp phát hiện chàng không giữ lời hứa, thiếp sẽ không bao giờ tha thứ cho chàng!"

Cận Thiệu Khang nắm chặt tay nàng, đưa lên miệng khẽ thơm một cái, cúi đầu nhìn nàng cười, "Sau này ta sẽ chuyển hắn tới Thu Đường viện, hàng ngày đều ở bên nàng, nàng yên tâm chưa?"

Tưởng Nhược Nam cười cười, ôm chặt hắn, dựa sát vào ngực lắng nghe tiếng trái tim hắn đập rộn ràng, tiếng hắn vẫn vang bên tai nàng: "Nàng tưởng phu quân của nàng không có phụ nữ thì không chịu được

hay sao? Cho dù cả đời này không chạm vào bất kỳ người phụ nữ nào, cho dù có làm hòa thượng, thì phu quân của nàng cũng làm được."

Câu này của hắn khiến Tưởng Nhược Nam rất vui. Mỗi lần đối diện với nàng hắn đều tỏ ra vô cùng háo sắc, thế mà lại dám hiên ngang nói như vậy.

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn hắn cười nói: "Vậy được, sau này chàng hãy làm hòa thượng đi!"

Cận Thiệu Khang nhướn một bên mày lên, khóe miệng cong cong, lúm đồng tiền trên má lại thoắt ẩn thoắt hiện, vẻ mặt hắn lúc này gọi là xuân ý miên man, khiến trái tim Tưởng Nhược Nam như bị một sợi lông vũ khẽ cọ vào.

"Thế sao được, nương tử của ta mỗi lần nhìn thấy ta đều si mê như vậy, ta đi làm hòa thượng, chẳng phải sẽ làm khổ nương tử hay sao?"

Những lời ám muội như thế khiến mặt Tưởng Nhược Nam đỏ bừng, nàng nắm tay đấm vào ngực hắn, khẽ nói: "Xấu xa, xấu xa, ai si mê chàng? Chàng đi làm hòa thượng, thiếp chẳng tiếc đâu!"

Cận Thiệu Khang siết chặt hai tay, áp sát nàng vào người mình, "Giờ ta đã có nàng rồi, sao ta phải đi làm hòa thượng chứ? Ta có thể không động lòng với bất kỳ người phụ nữ nào trên thế giới này, chỉ riêng với nàng, dù có lập ta thành Phật ta cũng không muốn."

"Háo sắc, mồm mép dẻo quẹo…" Mặc dù nàng nói thế, nhưng trong lòng vô cùng ngọt ngào.

Sóng mắt Cận Thiệu Khang đầy tình ý, "Nàng đã nói ta háo sắc, được, vậy ta phải háo sắc cho nàng xem!" Nói xong, hắn cúi đầu, hôn lên môi nàng.

Ban đầu là mơn trớn cánh môi, nhưng dần dần, hơi thở của hắn nóng rực, mỗi lúc mỗi nặng hơn, một nụ hôn rất sâu. Trong lúc môi lưỡi quấn quýt, hắn như hút cạn không khí trong ngực nàng, đầu óc Tưởng Nhược Nam mơ màng, toàn thân run rẩy, chỉ còn biết vòng tay vít chặt cổ hắn để thân mình không trượt xuống.

Rất lâu sau, hắn mới buông nàng ra, mặt đỏ bừng, sóng mắt lóng lánh, hắn nhìn nàng, nói bằng giọng khản đặc: "Xem nàng còn dám mắng ta là háo sắc nữa không?"

"Mắng thì không dám mắng, nhưng…" Tưởng Nhược Nam đột nhiên thò tay cù vào eo hắn một cái, sau đó phá lên cười: "Thiếp có cách trừng phạt tên quỷ háo sắc như chàng!"

Cận Thiệu Khang không đề phòng chiêu này của nàng, nên vội buông tay. Tưởng Nhược Nam bị mất điểm tựa, bất giác ngã xuống giường, quay đầu lại còn chuẩn bị cười hắn, nhưng bắt gặp ánh sáng dị thường trong mắt hắn. Ngay sau đó, thân hình cao lớn của hắn đã ập xuống người nàng.

Tưởng Nhược Nam nằm dưới Cận Thiệu Khang, không thể cử động, muốn thò tay ra để cù hắn lại không được. Hắn cúi xuống, đầu tiên là ngậm vành tai nàng, sau đó dùng thứ giọng khàn đặc mê muội nói với nàng: "Có một chuyện ta vẫn rất tò mò, lần nào cũng là nàng cù ta, rút cuộc thì nàng có buồn hay không? Hôm nay ta phải thử xem mới được."

Tưởng Nhược Nam nghe vậy thì vội bật cười xin tha. Nhưng Cận Thiệu Khang đâu có chịu, hắn rà môi, bắt đầu di chuyển khắp cổ nàng, thỉnh thoảng còn mút chặt, khiến nàng buồn buồn, tê tê, khiến nàng cười mãi không ngớt.

Những tiếng cười lanh lảnh của nàng lại giống như thuốc kích thích đối với hắn. Nàng càng vặn vẹo, càng xin tha, thì lửa dục trong mắt hắn càng hừng hực, toàn thân như bốc cháy. Nhiệt lượng từ hơi thở của hắn, từ môi lưỡi của hắn, từ ánh mắt của hắn tỏa ra, khiến nàng muốn tan chảy.

"Đừng, đừng!" Tưởng Nhược Nam bị hắn cù cho không chịu nổi, cảm giác nhột nhạt xuất phát từ sâu trong trái tim, rồi lập tức truyền tới tứ chi, da thịt xương cốt, truyền đến mỗi phân mỗi tấc trên người nàng, đến mỗi lỗ chân lông của nàng, mỗi tế bào cảm giác của nàng, khiến nàng vừa khó chịu lại vừa ham muốn. Mà ham muốn cái gì? Nàng cũng không rõ nữa.

"Đừng gì? Đừng cù cổ nàng nữa phải không?" Giọng Cận Thiệu Khang đầy quyến rũ.

Tưởng Nhược Nam bị hắn giày vò tới mức đầu óc hỗn loạn, hoàn toàn phó mặc cho hắn dẫn dắt.

“Đừng, đừng cù cổ thiếp nữa…”

Hắn khẽ cười hai tiếng, lúm đồng tiền bên má bung nở như một bông hoa.

“Được, ta nghe lời nàng, không cù cổ nàng nữa…”

Môi hắn trượt xuống dưới, dùng miệng cởi đai áo nàng, rồi từng chút từng chút tách nó ra khỏi cơ thể nàng, để lộ phần da lưng trắng muốt, mềm mại. Trên lưng nàng vẫn còn vướng sợi dây nhỏ của chiếc yếm, khiến làn da trắng như tuyết càng nổi bật đầy ma mị, thu hút toàn bộ sự tập trung của hắn.

Hắn khẽ thở dài, cúi đầu xuống, môi lưỡi bắt đầu chu du khắp lưng nàng, khuấy đảo một chút, mút mát, cắn day… Chẳng bao lâu, khắp lưng nàng đã xuất hiện từng mảng đỏ hồng, Tưởng Nhược Nam bị hắn trêu ghẹo tới toàn thân nóng bừng bừng, như tê như dại mà lại không phải. Cảm giác dễ chịu lan truyền vào tận trong tim, tới từng dây thần kinh cảm giác ở mỗi đầu ngón chân, không khó chịu nhưng cũng không dễ chịu, khiến nàng vừa muốn kháng cự vừa chờ đợi.

“Cũng đừng cù ở đây…” Giọng nàng yếu ớt, nghe như tiếng rên thỏa mãn.

“Được, ta nghe lời nàng…”

Môi lưỡi của hắn lại tiếp tục trượt xuống, du ngoạn trên eo nàng, bắt đầu cởi dần chiếc dây yếm trên đó. Hắn đảo qua đảo lại rồi lại chầm chậm trượt xuống dưới, trượt hẳn xuống phần eo, khuấy đảo ở đó một lúc. Tưởng Nhược Nam tê buốt tới không chịu nổi, bật cười khe khẽ rồi cựa mình lẩn tránh. Cận Thiệu Khang vô cùng thích thú trước hành động đó, môi lưỡi hắn dùng lực nhiều hơn. Toàn thân Tưởng Nhược Nam run lên, cười tới không thở được nữa.

“Cũng đừng cù chỗ đấy…”

Nhân lúc hắn đang lơ là, nàng lật người nằm ngửa ra.

Bốn mắt nhìn nhau, trong mắt họ đều phản chiếu khuôn mặt đỏ bừng của người kia.

Cận Thiệu Khang nhìn nàng mỉm cười, ma lực của lúm đồng tiền đó quả thật khiến người ta không thể thoát được.

Chiếc yếm rơi khỏi người nàng, bộ ngực trắng như tuyết lấp ló nửa hở nửa kín, nàng lúc này khiến hắn mê muội tới hồn xiêu phách lạc.

Ánh nến hồng nhảy nhót, không gian tràn ngập một màu đỏ ma mị.

Tưởng Nhược Nam có cảm giác như mình đang bị nướng trên một giàn lửa, nóng bức khó chịu. Ánh mắt Cận Thiệu Khang nhìn nàng giống như một bó đuốc, khiến nàng bốc cháy.

Khuôn mặt anh tuấn của hắn rất dịu dàng. Trên trán, trên mũi đều rịn mồ hôi, những giọt nước lóng lánh như trân châu dưới ánh nến. Mái tóc đen bóng xõa xuống trán hắn, từng sợi từng sợi, vấn vít nơi ngực nàng, khiến nàng tê dại vào tận tâm.

“Thì ra không chỉ mình ta sợ bị cù…” Hắn khẽ cười.

Tưởng Nhược Nam lẩm bẩm: “Xấu xa.” Mặt nàng đỏ rực.

“Lại còn dám mắng phu quân, xem ra ta trừng phạt nàng chưa đủ, tiếp tục…”

Hắn cúi đầu, ngậm chặt môi nàng, vừa dịu dàng hôn vừa cởi bộ y phục trên người mình. Tưởng Nhược Nam bị hắn hôn tới tình mê ý loạn, đầu óc mơ màng.

Rất nhanh, hắn đã cởi xong y phục, sau đó rời bỏ môi nàng, bắt đầu di chuyển xuống dưới, luẩn quẩn ở cổ nàng. Môi và lưỡi của hắn giống như có một loại ma lực, rõ ràng khiến nàng nhột nhạt khó chịu, nhưng lại khao khát muốn được nhiều hơn nữa.

114. Chương 114

"Thiệu Khang, được rồi, tha cho thiếp đi…" Tưởng Nhược Nam vừa cười khẽ, vừa lẩm bẩm xin tha, giọng nói vỡ vụn của nàng có một sức mạnh kì dị, khiến nhiệt tình của hắn lên đến đỉnh điểm.

"Tiểu yêu tinh…" Toàn thân hắn lấm tấm mồ hôi, da thịt căng cứng, khiến các đường nét trên đó nổi bật. Một vẻ đẹp nam tính, quyến rũ vô cùng.

Tưởng Nhược Nam nhìn mãi nhìn mãi, đột nhiên cảm thấy miệng lưỡi khô khốc.

Môi hắn càng lúc càng nóng bỏng hơn, hơi thở của hắn nóng rực phả vào da thịt nàng, lưỡi hắn bắt đầu trêu chọc nàng, từ mơn trớn dần dần thành mút cắn, rồi hôn điên cuồng. Cảm giác này khiến cơ thể nàng không thể chống cự được, âm thanh rên rỉ đứt quãng phát ra từ miệng nàng, vẻ mặt như đau khổ lại như vô cùng sung sướng.

Tất cả cảnh tượng ấy càng kích thích dục vọng của hắn, sự nhiệt tình của hắn. Nụ hôn bắt đầu trượt xuống phần xương quai xanh, rồi dừng lại ở trên ngực nàng, đầu lưỡi như ngòi bút vẽ hình trên đó, một vòng rồi lại một vòng. Nụ hôn ấy kéo dài như vô tận, triền miên tựa muốn rải khắp da thịt nàng.

Nàng không kìm được mà uốn éo, tay vít chặt cổ hắn, những ngón tay thon dài lùa vào tóc hắn, cào cào đầy vô thức.

"Tiểu yêu tinh…" Cận Thiệu Khang hít một hơi thật sâu, ngay sau đó, hắn cúi đầu, ngậm chặt lấy nhũ hoa đang vươn mình ngạo nghễ kia, sự trống rỗng phút chốc được lấp đầy, tiếng rên rỉ thỏa mãn vang lên…

"Thiệu Khang… Thiệu Khang…"

Cận Thiệu Khang có cảm giác chỗ nào đó trên cơ thể bỗng nóng rẫy lên, hắn khẽ run rẩy nhưng vẫn cố kiềm chế. Hắn biết đây là lần đầu tiên của nàng, mình tuyệt đối không thể vội vàng.

Hắn chưa bao giờ đánh mất ý chí của mình, dù từng sống trong hoàn cảnh khắc nghiệt nơi sa mạc. Nhưng lúc này đây, hắn đang khổ sở nhẫn nại, miễn cưỡng kéo lại ý chí đang trượt dần khỏi tầm kiểm soát.

Đây đúng là sự giày vò, một sự giày vò cực độ, thế nhưng lại khiến hắn cảm thấy vô cùng ngọt ngào, cam tâm tình nguyện.

Nụ hôn của hắn cứ thế trượt dần xuống, loanh quanh nấn ná nơi bụng dưới phẳng lì của nàng. Hết nụ hôn nóng bỏng này tới nụ hôn nóng bỏng khác, khiến nàng không kìm được mà run lên, hai tay túm chặt tóc hắn. Dường như chỉ có như vậy mới không khiến bản thân nàng chìm xuống.

Đúng vào lúc Tưởng Nhược Nam có cảm giác mình đang lơ lửng ở giữa các tầng mây, thì đột nhiên sự đau đớn cùng cực xuất hiện.

"Á…" Nàng kêu lên, trán bắt đầu rịn mồ hôi. Nàng biết sẽ rất đau, nhưng không ngờ lại đau như thế.

Hắn phủ phục trên người nàng không dám cử động, thở ngắt quãng từng hồi: "Nhược Lan, đừng sợ, lát nữa sẽ không đau, cố gắng chịu đựng một chút…"

Nước mắt Tưởng Nhược Nam bắt đầu trào ra, "Đau như vậy, phải nhịn thế nào, đồ xấu xa…!" Nàng muốn đẩy hắn ra, nhưng ngược lại, hắn còn ôm nàng chặt hơn.

Hắn hôn lên môi nàng, tay hắn bắt đầu di chuyển trên cơ thể ấm nóng của nàng. Từ từ, sự phản kháng dịu xuống, rồi biến mất trước hành động dịu dàng ấy.

Lúc này, hắn bắt đầu chầm chậm giải phóng sự nhiệt tình của mình, từng chút từng chút một, thận trọng, chỉ sợ làm nàng đau. Sự ẩn nhẫn đó khiến các cơ thịt trên người hắn căng hết cả ra.

"Nhược Lan… Nhược Lan…" Hắn khẽ gọi tên nàng, mồ hôi trên người nhỏ xuống người nàng, trộn lẫn với mồ hôi của nàng. Da thịt nàng ửng hồng, mùi hương tỏa ra từ người nàng cứ vấn vít quấn chặt lấy họ, những tiếng rên khe khẽ của nàng trở thành thứ âm nhạc tuyệt diệu nhất trên thế giới này. Tất cả đều khiến hắn không kìm được mà muốn phát điên lên.

Động tác của hắn mạnh dần, kịch liệt dần, nhưng sự kịch liệt ấy vẫn có chút kiềm chế, chỉ cần sắc mặt của Tưởng Nhược Nam biến đổi, hắn sẽ lập tức chậm lại.

Cứ nhanh nhanh chậm chậm như thế không biết bao nhiêu lâu, Tưởng Nhược Nam dần thả lỏng cơ thể, cơ thể nàng trở nên mềm mại hơn, tay nàng đặt trên lưng hắn, các thớ thịt trên đó rắn chắc và căng cứng. Phần lưng cũng mỗi lúc mỗi mạnh mẽ hơn, cường tráng hơn theo từng động tác, hắn lúc này như một con báo, mãnh liệt vô cùng.

Tưởng Nhược Nam chỉ cảm thấy mình bị đưa đi đưa lại giữa những đợt sóng biển, lúc thì lên tới đỉnh sóng, lúc lại trượt xuống. Nàng ôm chặt hắn, để mặc hắn đưa nàng lênh đênh khắp nơi, mỗi lần hắn đột kích đều mang lại cho nàng nỗi khoái cảm khó diễn tả bằng lời.

Đột nhiên, bụng dưới co thắt, sau đó, dường như nàng nhìn thấy hàng ngàn hàng vạn đóa hoa bừng nở trước mắt mình, rực rỡ muôn hình vạn trạng, lung linh lạ thường. Một cảnh tượng đẹp đẽ tới cực điểm, niềm vui sướng ngấm sâu vào tận xương cốt.

Nàng nằm trong lòng hắn run lên nhè nhẹ.

Thì ra, ái tình lại ngọt ngào đẹp đẽ tới vậy.

Nàng mệt mỏi ôm hắn, ngủ thiếp đi.

***

Hoàng cung.

Cung thành bị màn đêm bao thủ thành một mảng tối vô cùng tĩnh lặng.

Trong Từ Ninh cung, Thái hậu đang chuẩn bị đi nghỉ, đột nhiên từ bên ngoài vang lên giọng nói the thé, gấp gáp, "Nô tài phải gặp Thái hậu, nô tài phải gặp Thái hậu!"

Thái hậu chau mày, hỏi A Diệp đứng bên cạnh, "Đi xem xem, là ai mà lớn tiếng kêu la như vậy?"

A Diệp ra ngoài, sau đó đi vào, bên cạnh là Hoàng Quý.

Hoàng Quý sắc mặt lo lắng, bộ dạng này thật hiếm thấy ở người luôn điềm tĩnh như hắn. Trong lòng Thái hậu bỗng có dự cảm xấu: "Hoàng Quý, đã xảy ra chuyện gì rồi?"

Hoàng Quý cộp một tiếng quỳ xuống trước mặt Thái hậu, dập đầu liền ba cái: "Thái hậu, người mau tới xem Hoàng thượng đi, giờ chỉ có Thái hậu mới ngăn được Hoàng thượng thôi!"

Thái hậu thất kinh, vội vàng lật chăn bước xuống giường, nhanh chóng tới cạnh hắn, "Ngươi mau nói, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Ngày hôm nay, tâm trạng Hoàng thượng cực kỳ xấu, sắc mặt không vui, hiện giờ, người đã bắt đầu uống rượu."

"Uống rượu!" Thái hậu và A Diệp cùng tỏ vẻ kinh ngạc, Thái hậu cao giọng: "Kẻ nô tài như ngươi hầu hạ chủ nhân thế nào mà lại tới mức này? Hoàng thượng đang bị thương, thái y đã dặn đi dặn lại, tuyệt đối không được uống rượu! Sao ngươi còn để Hoàng thượng uống?"

Hoàng Quý lại vội vàng dập đầu lia lịa, trán đã rớm máu, "Nô tài đáng chết, nô tài đáng chết, nô tài cũng không biết kẻ đáng băm vằm nào đưa rượu cho Hoàng thượng! Nô tài không thể ngăn được, mời Thái hậu hãy mau tới đó xem sao!"

Thái hậu quay lại, vẫy tay gọi A Diệp, bàn tay không khống chế được cứ run lên: "A Diệp, mau, mau chuẩn bị cho ai gia!"

A Diệp giúp Thái hậu mặc thêm áo, rồi vội vội vàng vàng cùng Hoàng Quý tới Càn Thanh cung, trên đường đi vì vội vã, Thái hậu suýt nữa thì vấp ngã mấy lần, cũng may lần nào cũng có A Diệp giữ chặt lấy người.

Đến Càn Thanh cung, Thái hậu nói với Hoàng Quý, "Chuyện này ngàn vạn lần không được để truyền ra ngoài!" Ngộ nhỡ đến tai văn võ bá quan thì chắc lại loạn lên một trận. Hoàng đế không màng tới sức khỏe của mình mà buông thả, trong mắt văn võ bá quan, đấy không phải chuyện nhỏ.

"Nô tài biết nên làm thế nào!"

Thái hậu đi đến gần Càn Thanh cung, vừa vào nội điện đã ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, Thái hậu vừa lo vừa giận, lao vào trong, thấy Cảnh Tuyên Đế đang ôm một vò rượu bằng bạch ngọc, ngồi dựa vào long sàng, đầu tóc rối bù, y phục xộc xệch, chẳng còn chút uy nghiêm nào của một vị Hoàng đế.

Thái hậu bước tới, giật bình rượu trong tay hắn, rồi ném xuống đất. "Choang" một tiếng, bình ngọc vỡ thành trăm mảnh, rượu bắn tung tóe.

Mùi rượu trong nội điện càng nồng.

Cảnh Tuyên Đế ngồi dưới đất như một đống bùn, chẳng có chút phản ứng nào.

Thái hậu tức giận tới nghẹt thở, chỉ vào hắn mà quát: "Hoàng thượng, người nhìn lại người đi! Giờ người có giống vua một nước không hả? Chuyện gì có thể khiến người vứt bỏ cả hình thượng của mình đi như thế?"

Thái hậu ngồi xuống, nhìn sắc mặt trắng bệch của con trai, đột nhiên lại thấy bi ai: "Hoàng thượng, người không thương xót bản thân mình, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì, người bảo mẫu hậu phải làm thế nào đây?"

Cảnh Tuyên Đế từ từ quay đầu, nhìn mẫu thân, sắc mặt trắng như tờ giấy, đôi mắt thâm quầng, hắn kéo tay Thái hậu, môi run run, giọng yếu ớt, "Mẫu hậu… mẫu hậu… trong lòng nhi thần rất khó chịu, rất đau…"

Nói rồi, nước mắt lăn xuống, "Suốt cả đêm nhi thần đã nghĩ… nghĩ đến cảnh nàng nằm trong lòng người đàn ông khác… Nhi thần… nhi thần…."

Hắn giống như đang làm khó chính mình, người run lên từng chập, sau đó mặt nhợt nhạt, tay ôm ngực, thổ ra một ngụm máu tươi, đầu ngả sang một bên ngất đi.

Thái hậu thấy màu đỏ nhức mắt trên y phục hắn, sợ tới chẳng còn hồn phách nữa. Người lao tới, ôm chặt con trai vào lòng, rồi quay đầu hét gọi: "Truyền thái y, mau truyền thái y!"

Được Lưu viện sử cứu chữa, Cảnh Tuyên Đế dần tỉnh lại.

Thái hậu đi lên hỏi: "Lưu viện sử, tình hình của Hoàng thượng thế nào?"

Lưu viện sử chau mày: "Hoàng thượng vốn đang bị thương, chỉ cần nghỉ ngơi điều dưỡng một thời gian, bệnh tất sẽ thuyên giảm. Nhưng Hoàng thượng lại uống rượu, hình như có chuyện gì đó khúc mắc trong lòng, khiến tâm mạch bị tổn thương, chỉ e sau này sẽ để lại di chứng." Còn một vài điều nữa mà Lưu viện sử không dám nói, chuyện lần này e rằng sẽ khiến Hoàng thượng tổn mười năm tuổi thọ.

"Cái gì?" Sắc mặt Thái hậu tái nhợt, "Lưu viện sử y thuật cao minh, nhất định phải cứu Hoàng thượng!"

Lưu viện sử thở dài, "Thần sẽ tận lực!"

Thái hậu vội lùi về phía sau hai bước, như bị đả kích lớn, A Diệp vội vàng bước tới đỡ lấy người: "Thái hậu xin hãy yên lòng, Hoàng thượng là chân long thiên tử, nhất định sẽ không sao đâu!"

Sắc mặt Thái hậu càng nhợt nhạt hơn, xua xua tay: "Các ngươi lui ra trước đi, ai gia có lời muốn nói với Hoàng thượng."

Cảnh Tuyên Đế nằm trên giường, sắc mặt nhợt nhạt, hai mắt nhắm hờ, mày nhau chặt giống như đang nén đau đớn.

Thái hậu bước tới, ngồi xuống cạnh hắn, giơ tay dém chăn giúp hắn. Đôi mắt Cảnh Tuyên Đế khẽ động đậy, nhưng không mở ra.

"Hoàng thượng, ai gia biết người đã tỉnh, những lời ai gia nói, có thể người không nghe lọt tai, cũng có thể sẽ thấy chán ghét, nhưng hôm nay người nhất định phải nghe."

Thái hậu nhìn hắn, chầm chậm nói tiếp: "Hoàng thượng, người trong thiên hạ này ai cũng có thể tùy tiện, chỉ riêng Hoàng thượng là không thể. Bởi vì Hoàng thượng vai mang trọng trách, trên vai người gánh cả hy vọng của lê dân bách tính. Hoàng thượng buồn bã tới đâu, không vui tới thế nào, cũng không thể hủy hoại sức khỏe của mình. Người phải biết, nếu người xảy ra chuyện thì triều đình sẽ loạn như thế nào. Các hoàng tử, lớn nhất cũng chưa đến mười tuổi, chúng ta già có trẻ có, người bảo chúng ta phải làm thế nào

đây? Người có biết vừa rồi ai gia lo lắng tới mức nào không?" Nói đến đây, giọng Thái hậu nghẹn lại, mắt đỏ hoe.

Cảnh Tuyên Đế mở mắt, quay đầu lại, nắm chặt tay Thái hậu, yếu ớt đáp: "Mẫu hậu, nhi thần bất hiếu, khiến mẫu hậu phải lo lắng."

Thái hậu nắm lại tay Cảnh Tuyên Đế, khẽ nói: "Chỉ cần từ nay về sau Hoàng thượng đừng để việc này lặp lại nữa, hãy cố gắng nghỉ ngơi giữ gìn sức khỏe là mẫu hậu yên tâm rồi."

"Mẫu hậu, trước kia nhi thần tưởng rằng mọi việc trong thiên hạ đều nằm trong lòng bàn tay mình, nhưng không ngờ, khi nhi thần thật sự muốn một thứ gì đó lại không thể có được, chỉ biết mở to mắt nhìn nàng lao vào vòng tay người đàn ông khác. Mẫu hậu..." Cảnh Tuyên Đế cười khổ một tiếng, "Đến người mà mình thích cũng không giữ được, thì làm Hoàng đế còn có ý nghĩa gì nữa đây?"

"Con đang nói linh tinh gì vậy?" Thái hậu hét lên giận dữ, nhưng ngay sau đó lại nhớ ra hắn đang bị thương, giọng điệu dịu lại, "Hoàng thượng, nếu Tiên đế nghe thấy những lời này của người, hẳn sẽ đánh người một trận thật đau. Tiên đế bỏ bao tâm sức mới thống nhất được giang sơn, lẽ nào trong lòng người, giang sơn này còn không bằng một người con gái? Người làm vậy sao xứng với kỳ vọng của Tiên đế? Hơn nữa, trên thế gian này bất luận là ai, cũng không thể có được thứ mà mình muốn..." Nói tới đây, nước mắt Thái hậu từ từ lăn xuống, giọng nói có phần thê lương.

"Người tưởng rằng Tiên đế chưa từng từ bỏ ta ư? Người tưởng rằng mẫu hậu chưa từng phải từ bỏ ư? Nhưng cuộc sống là như thế, phải đau lòng phải rơi nước mắt trước vô số các lựa chọn. Việc này không ai tránh khỏi. Nhưng người là Hoàng thượng, những thứ người có được luôn nhiều hơn người khác. Người có được giang sơn, có được sự ủng hộ của khắp thiên hạ, người luôn cao cao tại thượng, áo gấm ngọc thực đủ đầy, mỹ nữ trong hậu cung nhiều như mây, người nào người nấy xinh đẹp không ai sánh bằng. Người đã có được rất nhiều rất nhiều rồi. Con người ta không thể quá tham lam, nếu người không muốn từ bỏ bất cứ thứ gì, cái gì cũng muốn nắm trong tay, thì kết cục cuối cùng chính là, người chẳng có gì cả, người sẽ mất đi mọi thứ."

Cảnh Tuyên Đế nắm chặt tay Thái hậu, hơi rướn người lên: "Nhưng mẫu hậu, nhi thần không tham lam, nhi thần chỉ muốn có được nàng mà thôi! Sau này, nhi thần sẽ làm một Hoàng đế vĩ đại trong lòng bách tính! Chỉ lần này thôi, chỉ lần này mà thôi, Thái hậu, xin hãy giúp nhi thần!"

Thái hậu lắc đầu, ánh mắt đau đớn: "Hoàng thượng, tại sao người lại cố chấp như vậy? Người thích Nhược Lan, nhưng người có bao giờ nghĩ rằng Nhược Lan không thích người chưa? Ta hiểu Nhược Lan, thứ mà Nhược Lan muốn có người không bao giờ có thể cho nó được. Nếu người thật sự muốn Nhược Lan được sống vui vẻ, muốn tốt cho Nhược Lan, thì nên để Nhược Lan được sống cuộc sống mà nó muốn!"

Cảnh Tuyên Đế bật cười thành tiếng, nước mắt lấp lánh nước: "Thứ mà nàng muốn ta không cho được, nhưng An Viễn Hầu nhất định sẽ cho được sao? Nàng dựa vào cái gì mà tin tưởng hắn như thế?"

Lòng Thái hậu đau như cắt, "Chiêu Nhi, việc này con còn không hiểu ư? Bởi vì Nhược Lan thích hắn, con bé mới tình nguyện tin hắn! Chiêu Nhi, con đừng nghĩ tới Nhược Lan nữa, mẫu hậu quyết không giúp con làm cái chuyện cướp thê đoạt thiếp này đâu. Làm vậy chỉ khiến thiên hạ khinh bỉ cười chê mà thôi!"

115. Chương 115

Cảnh Tuyên Đế cười nhạt mấy tiếng, rồi đột nhiên thả mình nằm xuống, quay đầu sang chỗ khác, nước mắt cứ thế lăn dài.

Nàng tin tưởng Cận Thiệu Khang như vậy ư? Được, hắn sẽ cho nàng thấy, thứ mà nàng muốn, An Viễn Hầu cũng không thể cho nàng.

***

Sáng sớm, giọng Ninh An vang lên ngoài cửa: "Hầu gia, đến giờ chầu sáng rồi!"

Tưởng Nhược Nam nghe thấy tiếng gọi thì cử động, ngay lập tức cảm thấy lưng đau như bị gãy đôi. Trong đầu lập tức hiện lên cảnh hai người quấn quýt đêm qua, hồi tưởng lại những động tác lúc thì điên cuồng lúc

lại dịu dàng của hắn, mặt bắt đầu nóng ran. Nàng quay đầu lại, thấy Cận Thiệu Khang vẫn đang ngủ rất say. Trong bóng tối, khuôn mặt anh tuấn của hắn bình lặng, nhìn hắn lúc này khiến nàng vô cùng yên tâm và hạnh phúc.

Nàng khẽ thò ngón tay trỏ ra, nhè nhẹ lướt trên ngũ quan sắc nét như điêu khắc của hắn, đôi mày rậm, đôi mắt sâu, cái mũi thẳng, khóe miệng góc cạnh, ngón tay nàng trượt đến vị trí của lúm đồng tiền trên má, khẽ nhấn xuống.

Giống như thiết bị cảm ứng, lúm đồng tiền dưới ngón tay nàng từ từ hiện ra, sau đó, tay nàng bị hắn túm chặt. Hắn đưa tay nàng lên miệng cắn nhẹ, cảm giác tê tê buồn buồn lan từ ngón tay ra toàn thân.

Tưởng Nhược Nam vội thu tay về, lẩm bẩm: "Thì ra chàng đã tỉnh rồi."

Cận Thiệu Khang mở mắt, trong đôi mắt đen có thứ ánh sáng mãnh liệt: "Ta muốn xem nàng định giở trò quỷ gì thôi. Quả nhiên đúng như ta dự liệu, mới sáng sớm tinh mơ đã nhìn ta đến si mê rồi." Hắn toét miệng cười, để lộ hàm răng trắng, nụ cười vừa đáng ghét vừa đáng yêu.

Tưởng Nhược Nam nghe hắn nói vậy thì ngượng ngùng, xoay người ngồi quay lưng về phía hắn, "Ai thèm si mê ngắm nhìn chàng!"

Vòm ngực rộng của hắn áp tới, dính chặt vào lưng nàng, nhiệt độ nóng rẫy từ người hắn truyền sang người nàng như muốn làm nàng tan chảy.

"Đừng giận nữa, là ta nói sai rồi, ta mới là người sáng sớm ngày ra đã si mê nàng, được chưa?" Hắn cười yêu chiều, vòng tay ôm lấy nàng, bắt đầu du ngoạn trên bộ ngực đầy đặn của nàng, khẽ khàng xoa nắn khiến toàn thân nàng mềm nhũn.

"Xấu xa… không còn sớm nữa… Đừng… đừng…"

"Đừng gì?" Hắn xoay người nàng lại, vùi đầu vào ngực nàng, đầu tiên là những nụ hôn nóng bỏng, sau đó hắn ngậm chặt lấy nhũ hoa. Không biết tại sao, mỗi lần ở bên nàng, hắn đều không thể kiềm chế được bản thân, trước kia hắn vốn rất tự hào về khả năng kiềm chế dục vọng của mình, nhưng lại không chống đỡ nổi một ánh mắt, một nụ cười của nàng. Những cảm xúc tối qua là những cảm xúc hắn chưa từng được biết đến, sự kết hợp giữa tâm hồn và dục vọng. Cảm giác sung sướng lan tới tận xương tủy, hắn chưa từng cảm nhận được với bất kỳ người con gái nào. Tới tận bây giờ hắn mới nhận ra, thì ra giữa nam và nữ cũng có được cảm giác sung sướng tới vậy.

Tưởng Nhược Nam dưới sự khiêu khích của hắn thì run lên từng chặp, hơi thở đứt quãng. Đột nhiên, phía bụng dưới lại cảm nhận được sự cương cứng của hắn, Tưởng Nhược Nam bỗng mở bừng mắt, lòng ai oán, lại thế rồi? Tối qua đã lâu như vậy… Nàng gần như đã bị hắn hủy hoại hoàn toàn…

Nàng vội vàng xin tha: "Đừng, thiếp còn đau lắm."

Động tác của Cận Thiệu Khang dừng lại, hắn vùi đầu vào hõm cổ nàng, hít một hơi thật sâu. Một lát sau mới nghe giọng hắn khản đặc cất lên: "Tiểu yêu tinh, thật biết cách giày vò người khác… Tha cho nàng lần này. Hai ngày nữa xem nàng có thể chạy đi đâu."

Tưởng Nhược Nam cười: "Thiếp chạy tới chân trời góc bể."

"Vậy ta cũng sẽ đuổi đến chân trời góc bể. Nàng lên trời xuống đất, ta cũng sẽ theo nàng tới cùng."

Tưởng Nhược Nam tiếp tục cười: "Thiếp đã từng nghe người ta nói, đừng tin những lời đàn ông nói khi ở trên giường."

Hắn bỗng dưng trở nên rất nghiêm túc: "Nhưng lời ta nói nàng không thể không tin."

Tưởng Nhược Nam khẽ vỗ vào vai hắn một cái: "Được rồi, thiếp tin chàng. Nhìn chàng căng thẳng kìa, mau dậy đi, không còn sớm nữa đâu."

Cận Thiệu Khang chống tay ngồi lên, cơ thể cường tráng bật dậy nhanh nhẹn, khuôn ngực vồng lên, cơ bụng đủ sáu múi…

Tưởng Nhược Nam đỏ mặt quay đi, cảm thấy mình còn tiếp tục nhìn thì sẽ thành quỷ nữ háo sắc mất.

Bên tai vang lên tiếng cười khe khẽ, nhưng lại trở nên vô cùng gợi cảm trong không gian tĩnh lặng, tối mờ thế này.

"Nhược Lan, sao nàng lại đáng yêu tới thế?" Nói rồi hắn cúi xuống ngậm lấy môi nàng hôn một chặp. Hôn tới mức hai người suýt lại quấn chặt lấy nhau. Cũng may hắn còn lo cho sức khỏe của nàng mới không tiếp tục nữa.

Hắn ôm chặt nàng, thì thầm bên tai nàng: "Nhược Lan, ta thật sự rất vui, chưa bao giờ ta vui thế này."

Nàng dịu dàng như nước, vòng tay ôm lấy cổ hắn: "Thiếp cũng vậy."

Cận Thiệu Khang ôm nàng chặt hơn.

Sau một hồi dùng dằng, hai người mặc xong y phục, Tưởng Nhược Nam mới gọi a hoàn vào. Bọn a hoàn thắp nến, hầu Cận Thiệu Khang mặc áo chải đầu, sau đó Tưởng Nhược Nam cùng ăn sáng với hắn, tiễn hắn ra tận cửa.

Không lâu sau, Trương ma ma đến lấy khăn trinh tiết. Khi tới Tùng Hương viện thỉnh an Thái phu nhân, Thái phu nhân cười trêu nàng: "Lần này thì không phải là giả nữa chứ?" khiến Tưởng Nhược Nam xấu hổ tới mức chỉ muốn tìm cái lỗ nào mà chui xuống cho xong.

Vu Thu Nguyệt và Vương thị ngồi bên cạnh, nhìn bộ dạng ngượng nghịu hạnh phúc của nàng, người trước nghiến răng trèo trẹo, kẻ sau lạnh lùng "hừ" một tiếng.

Ngay sau đó, Thái phu nhân nói vào việc chính: "Hai hôm nữa là tết Trung thu rồi. Hàng năm, đại tiểu thư và nhị tiểu thư đều đưa rể về chơi. Đến khi ấy Nhược Lan với tư cách là nữ chủ nhân của Hầu phủ, phải tiếp đãi họ chu đáo."

Triệu di thái thái và Vương thị lén đưa mắt nhìn nhau, trong lòng đều hiểu, Thái phu nhân đã bắt đầu giao dần quyền cho nàng rồi.

Thấy địa vị của Tưởng Nhược Nam ngày một vững chắc, Vu Thu Nguyệt hận tới mức nắm chặt tay thành nắm đấm.

"Mẫu thân xin hãy yên tâm, con nhất định sẽ tận tâm chuẩn bị mọi thứ."

Đại tiểu thư là con gái của Chu di thái thái đã mất, xuất giá mấy năm rồi; nhị tiểu thư là con gái của Triệu di thái thái, vừa xuất giá năm ngoái. Hàng năm mỗi dịp lễ tết, hai người họ đều về thăm nhà, Thái phu nhân cũng vui vẻ tận tâm tiếp đón. Chuyện này đối với Tưởng Nhược Nam mà nói hoàn toàn chẳng khó khăn gì, mọi việc sắp xếp theo như các năm trước là được. Vì vậy, Tưởng Nhược Nam nhận lời một cách thoải mái.

Thái phu nhân dặn dò thêm vài câu nữa, sau đó cho tất cả lui ra.

Tưởng Nhược Nam đi thẳng về viện tử của mình tìm Ánh Tuyết bàn bạc. Vu Thu Nguyệt lại bị Hồng Hạnh đứng đợi trước cổng Cẩm Tú viện.

Vu Thu Nguyệt vội nhìn trái ngó phải, thấy không có ai mới thở phào nhẹ nhõm, vội vàng bảo Hồng Hạnh theo cô ta vào trong. Hai người vào phòng, Vu Thu Nguyệt ngồi xuống bàn xong, lườm Hồng Hạnh một cái, nghiêm giọng mắng: "Ngươi điên rồi à? Sao dám tới tìm ta? Ngươi muốn mọi người biết quan hệ bí mật của chúng ta lắm phải không?"

Hồng Hạnh quỳ sụp xuống, khóc lóc đáp: "Di nương, người phải cứu nô tỳ, nếu đến người cũng bỏ mặc nô tỳ thì nô tỳ thật không muốn sống nữa!"

Vu Thu Nguyệt lạnh lùng nhìn cô ta, thấy cô ta ăn mặc xoàng xĩnh, còn không bằng cái thời làm a hoàn trong Thu Đường viện, người gầy rộc đi, sắc mặt tiều tụy, vẻ thanh xuân phơi phới đã biến mất quá nửa.

Hồng Hạnh bật khóc hu hu: "Di nương, người không biết nô tỳ phải sống những ngày như thế nào ở nhị phòng đâu. Nhị phu nhân căn bản không coi nô tỳ là người. Giờ tốt xấu gì nô tỳ cũng là thông phòng của nhị gia, nhưng trong mắt nhị phu nhân thì nô tỳ còn không bằng cả a hoàn của họ. Nhị phu nhân dung túng cho bọn a hoàn sai bảo quát mắng nô tỳ, hàng ngày từ sáng đến tối đều làm không hết việc, người xem

tay của nô tỳ…" Nói rồi, cô ta chìa hai bàn tay trước mặt Vu Thu Nguyệt, chúng đã trở nên thô kệch, ngón tay đầy vết chai, móng tay ám vàng, vừa nhìn đã biết là thường xuyên bị ngâm trong nước lạnh.

"Từ sau khi chuyển hẳn về nhị phòng, nhị phu nhân sai nô tỳ giặt quần áo, không những giặt quần áo của nhị gia, nhị phu nhân, mà đến quần áo của bọn a hoàn, ma ma cũng đều sai nô tỳ giặt. Có lần nô tỳ mới khẽ kháng cự vài câu, đã bị nhị phu nhân vả vào miệng, còn mắng chửi nô tỳ bằng những từ ngữ rất khó nghe…"

Vu Thu Nguyệt hào hứng hỏi: "Nhị phu nhân đã nói những gì?"

Hồng Hạnh đỏ mặt, thút thít đáp: "Nói rằng: Đừng tưởng nghĩ cách trèo được lên giường của nhị gia là thành phượng hoàng, giờ chỉ là một thông phòng, mà thông phòng thì vẫn là nô tỳ, là nô tỳ thì phải làm việc! Nói rằng nếu nô tỳ không làm, sẽ không cho nô tỳ ăn cơm!"

Đến đây, cô ta hét lên, rồi chồm tới gần Vu Thu Nguyệt. Vu Thu Nguyệt chán ghét né tránh, Hồng Hạnh quá đà ngã lăn ra đất. Cô ta ngẩng đầu lên nhìn Vu Thu Nguyệt, ấm ức nói: "Di nương, trước kia người nói chỉ cần đi theo nhị gia sẽ có một cuộc sống no đủ, sẽ được làm chủ nhân. Nhưng bây giờ người xem, nô tỳ sống cuộc sống như thế nào, còn không bằng trước kia làm a hoàn nữa. Trước kia khi còn ở Thu Đường viện, chỉ có người khác phải nhìn sắc mặt của nô tỳ, chứ nô tỳ chưa bao giờ phải nhìn sắc mặt bọn a hoàn khác! Giờ đây, nô tỳ còn không bằng cả a hoàn nữa, người xem bộ dạng này của nô tỳ, nhị gia nói tay nô tỳ còn thô ráp hơn cả vỏ cây, sờ vào người nhị gia khiến nhị gia gai hết cả lên, còn bảo nô tỳ chẳng có da có thịt, giống như cành cây khô, đã không còn để nô tỳ hầu hạ nữa! Di nương, trong nhị phòng, nô tỳ còn không bằng chó lợn, ai cũng có thể sai bảo nô tỳ, mắng chửi nô tỳ!"

Hồng Hạnh bò dậy, ôm chặt lấy chân Vu Thu Nguyệt, gào lên: "Di nương, nô tỳ nghe lời di nương nên mới ra nông nỗi này, di nương không thể bỏ mặc nô tỳ được! Còn tiếp tục như vậy, nô tỳ sẽ bị giày vò tới chết, di nương không thể nhìn thấy nô tỳ chết mà không cứu! Xin di nương nể tình nô tỳ đã toàn tâm toàn sức vì người, ngay cả tiểu thư cũng dám phản bội, người nhất định phải giúp nô tỳ lần này!"

Vu Thu Nguyệt cúi xuống nhìn thân hình không ngừng run lên bần bật của Hồng Hạnh, cười nhạt, thầm nghĩ, ngươi có ngày hôm nay đều do ngươi tự gây ra, ta nói vậy mà ngươi cũng tin, lại dám dụ dỗ nhị gia thật? Không mở to mắt mà nhìn thùng dấm chua nhị phu nhân là người thế nào ư?

Mặc dù trong lòng nghĩ vậy, nhưng ngoài mặt vẫn không để lộ ra bất kỳ tâm tư nào, Vu Thu Nguyệt nhấc chân khẽ hất Hồng Hạnh ra, chậm rãi cất lời: "Hồng Hạnh, chuyện này ta không giúp được ngươi."

Hồng Hạnh ngẩng phắt đầu lên, ánh mắt nhìn Vu Thu Nguyệt sắc như dao: "Di nương, người thật sự bỏ mặc nô tỳ?" Giọng nói âm trầm.

Vu Thu Nguyệt thất kinh, vội vàng cười, đỡ lời: "Hồng Hạnh, ai bảo ta không giúp ngươi chứ, nhưng chuyện này ta thật sự không giúp nổi. Ngươi nhìn ta đi, giờ ta không quyền không thế lại thất sủng, ta dựa vào cái gì để giúp ngươi?"

"Nhưng nhị phu nhân là biểu tỷ của di nương, nếu di nương chịu nói giúp nô tỳ vài câu thì nhị phu nhân nhất định sẽ nể mặt người!" Nói tới đây, Hồng Hạnh nham hiểm nén giọng: "Di nương, đừng thách thức nô tỳ, nô tỳ có ngày hôm nay đều do di nương gây ra cả, nô tỳ sống dở chết dở, di nương cũng đừng mong yên ổn!"

Vu Thu Nguyệt căm hận vô cùng, nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười, cô ta bước tới đỡ Hồng Hạnh đứng dậy, chậm rãi nói: "Hồng Hạnh, ngươi hà tất phải nói những lời như thế, chúng ta là người trên cùng một con thuyền, ta sao có thể bỏ mặc không quan tâm tới ngươi? Nhưng ngươi hãy nghĩ thử xem, đây là việc dùng tình cảm có thể giải quyết được ư? Hơn nữa, cho dù ta có tới nói đỡ cho ngươi, thì người ta sẽ nghĩ thế nào? Đến khi ấy, e rằng cuộc sống của ngươi còn khốn khổ hơn!"

Hồng Hạnh sắc mặt tái nhợt, "Vậy… vậy nô tỳ phải làm thế nào? Lẽ nào để mặc nhị phu nhân giày vò tới chết?"

"Ngươi đừng cuống, ta sẽ không để ngươi chết đâu, ta sẽ chỉ cách cho ngươi. Chỉ cần ngươi nghe theo lời ta, nhất định có thể giải quyết được khó khăn trước mắt!" Nói rồi, Vu Thu Nguyệt ghé sát vào tai Hồng Hạnh, thì thầm một hồi.

Hồng Hạnh do dự: "Như vậy có được không? Ngộ nhỡ Thái phu nhân trừng phạt nô tỳ thì làm thế nào?"

Vu Thu Nguyệt cười, "Ngươi yên tâm, phu nhân nhà ngươi sẽ không thấy chết mà không cứu đâu. Hơn nữa, mẫu thân ngươi cũng sẽ không đứng nhìn ngươi chết, ngươi cứ yên tâm mà làm theo lời ta. Không sai đâu!" Sau đó còn bổ sung thêm một câu: "Huống hồ bây giờ, ngươi có lựa chọn khác sao? Cũng chỉ là đặt cược cả vào canh bạc này mà thôi."

Hồng Hạnh thoáng dao động, phải một lúc sau mới hạ quyết tâm: "Được, nô tỳ nghe lời người!"

Vu Thu Nguyệt cười tươi tắn: "Chỗ ta không tiện ở lâu, ngươi hãy về đi đã, khi đi ra thì cẩn thận một chút."

Hồng Hạnh gật đầu lui ra, Vu Thu Nguyệt nhìn theo bóng Hồng Hạnh, cười nhạt. Hai ngày nữa có kịch hay để xem rồi.

***

Gần tối, Cận Thiệu Khang hồi phủ, đầu tiên tới thỉnh an Thái phu nhân, sau đó đến Thu Đường viện ăn tối cùng Tưởng Nhược Nam.

Vừa vào phòng, hắn vội đóng cửa, kéo tay Tưởng Nhược Nam đến trước bàn trang điểm, bộ dạng thần bí.

Tưởng Nhược Nam cười hỏi: "Chàng làm gì vậy?"

Cận Thiệu Khang nhìn nàng trong gương, mỉm cười nhưng không đáp, sau đó, hắn rút từ trong tay áo ra một cái trâm.

Tưởng Nhược Nam quay đầu nhìn thì thấy là một cái trâm vàng hình con bướm, bên trên khảm đá hồng ngọc, chạm khắc tinh xảo. Nàng kinh ngạc vô cùng, đưa tay đón lấy: "Tặng cho thiếp sao?"

Cận Thiệu Khang cười: "Trên đường từ phủ nha về nhà ta đi ngang qua một cửa hàng bán châu báu. Bình thường ta chưa bao giờ vào đấy, nhưng hôm nay không biết tại sao lại muốn vào xem, sau đó vừa nhìn đã thích ngay cây trâm này. Lúc đó ta nghĩ, nàng nhất định cũng sẽ thích."

Tưởng Nhược Nam vui sướng ôm lấy eo hắn: "Thiếp rất thích, cảm ơn chàng!"

Không phải vui vì có được chiếc trâm, mà vui vì tâm ý của hắn dành cho nàng. Người khô khan như hắn mà giờ còn tặng trang sức cho nàng, có thể thấy trong lòng hắn lúc nào cũng nhớ tới nàng!

Cận Thiệu Khang thấy nàng vui như vậy, thì cũng rất hạnh phúc.

Vì sao trên thế gian này lại có nhiều người thích tặng quà như vậy, có lẽ là vì muốn nhìn thấy vẻ mặt vui mừng của người được tặng.

Cận Thiệu Khang đón lấy cây trâm trong tay nàng: "Nào, để ta cài giúp nàng."

116. Chương 116

Tưởng Nhược Nam quay đầu, nhìn thẳng vào gương đồng, Cận Thiệu Khang cẩn thận cài cây trâm vào tóc nàng. Nhưng dù sao hắn chưa từng làm việc này bao giờ nên không thành thục, trâm cài xong lại bị rơi xuống.

Cận Thiệu Khang sờ sờ mũi, ngượng nghịu cười cười.

Tưởng Nhược Nam ngồi im, mỉm cười nói với hắn: "Làm lại đi, hôm nay thiếp nhất định phải đòi chàng cài cho bằng được trâm cho thiếp!"

Cận Thiệu Khang được nàng khích lệ, lại cài lại, lần này, chiếc trâm hình bươm bướm đã chịu ở yên trên tóc. Hắn vui sướng toét miệng cười, giống như làm được một việc hết sức phức tạp.

Tưởng Nhược Nam nhìn hắn trong gương, lúc lắc cái đầu: "Đẹp không?"

Cận Thiệu Khang nhìn nụ cười của nàng, ngọt ngào lan tỏa vào tận trong tim: "Đẹp, rất đẹp."

Nói rồi hắn bế nàng lên, hôn lên môi nàng, họ trao nhau nụ hôn nồng cháy và ngọt ngào nhất.

Khi ăn cơm, Cận Thiệu Khang có nói một chuyện với nàng.

"Hai ngày nữa đến tết Trung thu, buổi tối ta sẽ đưa nàng vào cung."

"Vào cung, tại sao?" Tưởng Nhược Nam tò mò.

Cận Thiệu Khang đáp: "Khâm thiên giám nói, tết Trung thu năm nay là ngày 'ngũ tinh liên châu'[1], trăm năm mới có một lần, nên sẽ tổ chức đại yến trong cung, tập trung dương khí để đuổi tà khí. Vì vậy, tất cả những quan viên có phẩm vị từ ngũ phẩm trở lên đều phải mang theo nữ quyến vào dự yến.

[1] Tức năm hành tinh: Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ xếp thẳng hàng. Hay còn gọi là ngũ tinh tụ.

"Đuổi tà khí?" Tưởng Nhược Nam cười cười, "Nghe cũng có vẻ thần kỳ rồi."

"Nhưng Thái hậu lại rất tin, vì vậy buổi tối hôm Trung thu chúng ta phải vào cung."

"Nhưng mẫu thân nói, tết Trung thu, đại tiểu thư và nhị tiểu thư đều về thăm nhà."

"Đổi sang ăn cơm buổi trưa là được. Vừa rồi ta đã nói với mẫu thân rồi."

Tưởng Nhược Nam gật đầu: "Cũng chỉ còn cách ấy."

Nói rồi, Tưởng Nhược Nam múc cho hắn một bát canh, "Đây là canh chim bồ câu, rất bổ, thiếp hầm cả buổi chiều, chàng uống thử xem có ngon không?"

Cận Thiệu Khang uống một hớp, mắt sáng lên: "Món canh này ngon quá!"

Tưởng Nhược Nam cười tít mắt: "Thích thì ăn thêm nhiều vào."

Từng nghe người ta nói, muốn đến được trái tim của người đàn ông thì phải đi qua dạ dày của họ. Tài nghệ nấu ăn của nàng không tồi, những món nàng nấu bao giờ cũng mới mẻ hấp dẫn, nàng muốn nắm chắc dạ dày của hắn, khiến hắn mỗi lần ăn cơm đều nhớ tới các món nàng làm, sau đó mỗi ngày tới bữa đều ngoan ngoãn quay về.

Tình yêu chỉ là một phần của hôn nhân, muốn duy trì mối quan hệ hôn nhân lâu dài chỉ dựa vào tình yêu thôi không đủ, thỉnh thoảng cũng phải dựa vào thói quen. Khiến hắn quen với những ưu điểm của nàng, quen với sự tồn tại của nàng, quen rồi thì không thể không có nàng.

Khi đối phương không thể thiếu bạn, có những chuyện đương nhiên sẽ phải thỏa hiệp với bạn, đương nhiên sẽ nghĩ tới bạn. Mà đương nhiên, tạo được thói quen này cũng cần phải có sự hy sinh nhất định.

Cận Thiệu Khang ngẩng đầu nhìn nàng cười: "Nhược Lan, có được nàng đúng là phúc khí của ta."

"Chàng thật dẻo miệng." Tưởng Nhược Nam cười ngọt ngào.

Ăn tối xong, hai người cùng đi dạo trong Hậu hoa viên. Tưởng Nhược Nam kể cho hắn nghe những việc nàng chuẩn bị cho tết Trung thu.

"Thiếp còn tưởng chỉ là việc đơn giản, bắt tay vào làm mới thấy rất phức tạp. Cũng may đa phần mọi việc mẫu thân đã sắp xếp ổn thỏa cả rồi, thiếp chỉ phải phụ trách đón tiếp hai vị tiểu thư thôi, nếu không có lẽ sẽ rối như canh hẹ."

Cận Thiệu Khang nắm tay nàng, an ủi: "Cứ từ từ, trước kia nàng chưa từng làm những việc này, nhất thời không thích ứng được cũng là điều tự nhiên, nàng không cần căng thẳng. Đều là người một nhà cả, cho dù có chỗ không thỏa đáng cũng không sao."

Lời này nghe thật thoải mái, Tưởng Nhược Nam dừng bước, nhìn hắn: "Thiệu Khang, thiếp sẽ cố gắng, thiếp sẽ cố gắng làm tốt bổn phận của một thê tử."

Cận Thiệu Khang nắm chặt tay nàng, mỉm cười. Hai người chầm chậm đi về phía trước, ánh trăng rủ xuống người họ, tạo nên một bức tranh đẹp dịu dàng.

Chẳng bao lâu đã đến tết Trung thu, từ sáng sớm Tưởng Nhược Nam đã dậy chuẩn bị mọi thứ. Hôm nay, nàng cố tình trang điểm thật kĩ. Có khách đến, là nữ chủ nhân nàng không thể sơ sài, thất lễ.

Trong phủ treo đèn kết hoa, không khí ngày tết rộn ràng. Thái phu nhân cũng mặc quần áo mới, mặt mày rạng rỡ. Triệu di thái thái vì sắp được gặp con gái cũng rất vui. Không lâu sau, Cận Thiệu Khang tan triều quay về nhà. Cả gia đình sum họp, đợi đón khách.

Một lát sau, có kẻ dưới vào báo, xe ngựa của hai vị tiểu thư đã đến.

Bên ngoài cổng lớn, Tưởng Nhược Nam đã sớm bố trí người đứng đón. Không lâu sau, gia đinh đưa hai vị tiểu thư cùng phu quân, người nhà vào phòng khách.

Thái phu nhân ngồi ở vị trí chủ nhân, nhận lạy bái kiến của hai vị tiểu thư cùng rể.

Sau đó hai vị Cận tiểu thư lại làm lễ với Triệu di thái thái. Xong, Thái phu nhân giới thiệu Tưởng Nhược Nam với họ, "Đây chính là tẩu tẩu của các con. Các con mới gặp lần đầu phải không?"

Hai vị tiểu thư hành lễ với Tưởng Nhược Nam. Bên kia, phu quân của họ cũng hành lễ với Cận Thiệu Khang.

Tưởng Nhược Nam lặng lẽ quan sát hai cô gái, người có thân hình cao ráo chính là con của Chu di thái thái, tên Cận Yên Hồng, diện mạo thanh thoát, da dẻ trắng trẻo, trầm mặc kiệm lời, nhìn có vẻ rất dịu dàng hòa nhã. Phu quân của nàng ta họ Lý, tổ tiên cũng từng là danh gia vọng tộc, nhưng mấy đời nay dần lụi bại. Hắn là đích tử trong nhà, nếu không phải nhắm vào gia thế của Cận gia thì có lẽ hắn cũng không lấy một thứ nữ làm vợ. Mấy năm trước, hắn thi đỗ, giờ đang làm huyện lệnh, muốn nhanh chóng thăng quan tiến chức đương nhiên phải dựa vào sự nâng đỡ của gia đình vợ. Lại thêm Cận Yên Hồng đã sinh cho Lý gia một trai một gái, vì vậy tới nay vẫn có được sự trọng thị của phu quân.

Cận Yên Hồng mặc dù nhìn dịu dàng nhu mì, nhưng vẫn vừa đỏ mặt vừa cố gắng tìm cách lấy lòng Tưởng Nhược Nam.

Còn nhị tiểu thư là Cận Yên Vân, con gái của Triệu di thái thái, xinh đẹp yêu kiều. Có lẽ nhờ mẹ chăm sóc nên Cận Yên Vân được gả vào một gia đình khá tốt, mặc dù cũng là thứ nữ nhưng nhà chồng là nhân sĩ trong kinh thành, con nhà dòng dõi thư hương, hiện phu quân đang là biên tu[2] trong Hàn Lâm viện. Hơn nữa Cận Yên Vân đã có một con trai, được phu quân vô cùng sủng ái, nên trên mặt không tránh khỏi có phần đắc ý, cũng nhiều lời bạo dạn hơn Cận Yên Hồng.

[2] Biên tu: Là một chức quan.

Lúc này, Cận Yên Vân đang hành lễ với Tưởng Nhược Nam, sau đó cười nói: "Từ ngày Hầu gia thành thân cho tới nay, đi đi về về vội vàng chưa được chính thức gặp mặt phu nhân, giờ gặp rồi mới biết phu nhân lại là một người phụ nữ khiến người ta phải kính phục như thế, thật là chỉ hận gặp nhau quá muộn."

Thái phu nhân cười đáp: "Tính tình Yên Vân sau khi làm mẹ chưa thay đổi nhỉ, vẫn khiến người ta yêu thích như xưa."

Triệu di thái thái tươi cười, Vương thị cũng cười, đỡ lời: "Chỉ cần Yên Vân trở về là nhà cửa lại náo nhiệt vui vẻ, với cái miệng này của muội ấy, đến chim trên cây cũng bị dụ xuống được."

Cận Yên Vân đi đến bên cạnh Vương thị, cười: "Tẩu tẩu, muội vừa về tẩu đã chán ghét muội rồi phải không?"

Vương thị nắm tay nàng ta cười đáp: "Ta chỉ mong ngày nào muội cũng ở nhà với ta thôi."

Cận Yên Vân chẳng mấy lời đã khiến không khí trở nên vui vẻ. So với nàng ta, Cận Yên Hồng hơi vụng về khoản này.

Cận Yên Hồng cũng không ngốc, thấy tình hình ấy, vội vàng kéo hai con của mình ra, đứa con trai bốn tuổi, đứa con gái ba tuổi, chúng làm theo lời mẫu thân dặn dò, cứ quấn lấy Thái phu nhân mà nói rất nhiều lời ngon ngọt lấy lòng bà. Thái phu nhân vốn thích trẻ con, lại thêm bọn trẻ cũng rất đáng yêu, thỉnh thoảng bật cười vui vẻ, thưởng cho mỗi đứa một chiếc vòng cổ vàng.

Náo nhiệt một lúc, Tưởng Nhược Nam đích thân đưa họ đi xem nơi nghỉ ngơi mà mình sắp xếp. Mỗi lần quay về, hai vị tiểu thư đều ở lại Hầu phủ vài ngày.

Tưởng Nhược Nam chuẩn bị cho hai tiểu viện ở gần nhau, đây cũng là nơi họ thường ở mỗi khi về nhà.

Tưởng Nhược Nam cười nói với họ: "Đây là lần đầu tiên ta làm những việc này, không biết có hợp ý hai muội không. Nếu có chỗ nào chưa hài lòng thì cứ nói, hai muội chẳng mấy khi về nhà một lần, nhất định phải khiến hai muội thật thoải mái dễ chịu."

Cận Yên Hồng còn chưa kịp đáp lời, Cận Yên Vân đã giành nói trước: "Bọn muội rất thích, thật làm phiền phu nhân quá, khiến phu nhân phải lo lắng cả những chuyện thế này..." Nàng ta quan sát viện tử, chẳng khác so với những lần về trước là bao nhiêu, "Tốt quá, phu nhân thật chu đáo."

Tưởng Nhược Nam cười, đáp: "Hai muội thích là được. Hãy nghỉ ngơi một lát đi." Nói xong quay ra khỏi viện tử.

Tưởng Nhược Nam đi rồi, hai vị tiểu thư chia nhau đi về viện tử của mình, trong viện tử được quét dọn sạch sẽ, tất cả mọi thứ đều đầy đủ, nhanh chóng có người hầu mang nước vào hầu họ rửa mặt, sau đó còn mang dược hoàn cho họ uống giúp tinh thần tỉnh táo. Đúng lúc Cận Yên Hồng vì ngồi thuyền ngồi xe nhiều nên hơi đau đầu, số dược hoàn này rất hợp ý nàng ta. Nàng ta nói với phu quân của mình: "Trước nay nghe tính cách phu nhân ngang ngược thô tục, nhưng hôm nay biểu hiện tiến bộ rất nhiều, cư xử thân thiện, chẳng chút làm bộ làm tịch. Hơn nữa còn rất quan tâm, chu đáo."

Phu quân của Cận Yên Hồng đã trả lời nàng ta như thế này: "Cho dù phu nhân là người thế nào, nàng vẫn phải cố gắng mà lấy lòng người ta. Nàng nhìn muội muội của mình mà xem, đâu có vụng về chẳng biết ăn nói như nàng, nàng nhìn mà học."

Cận Yên Hồng thấy tủi thân, quay người đi lén lau nước mắt.

Về phần Cận Yên Vân, nàng ta lại nói với phu quân mình rằng: "Trước khi tới đây mẹ đã gửi thư cho thiếp, nói rằng bây giờ phu nhân rất được Hầu gia sủng ái, còn Vu di nương giờ đã bị Hầu gia lạnh nhạt. Lần này thiếp phải cố gắng dành nhiều thời gian bên phu nhân mới được."

Phu quân Hàn Dật cười đáp: "Chỉ về ăn bữa cơm, nàng nghĩ nhiều thế làm gì?"

Cận Yên Vân quay đầu lại liếc hắn một cái: "Chẳng phải là vì chàng hay sao? Nếu lấy được lòng phu nhân cũng tức là lấy được lòng Hầu gia, phu quân đã làm chức biên tu này lâu như thế rồi, muốn đưa chàng lên chẳng phải việc dễ như trở bàn tay đối với Hầu gia ư?"

Hàn Dật đi tới ôm Cận Yên Vân vào lòng, cười đáp: "Biết là nương tử một lòng vì ta, ta thật vô cùng biết ơn nương tử."

Cận Yên Vân cười rạng rỡ: "Thế còn nghe được!"

Hai vị tiểu thư nghỉ ngơi một lát. Tới giờ cơm, Tưởng Nhược Nam cho người đến mời họ.

Cả nhà ngồi quây quần ăn bữa cơm trưa thịnh soạn, hai đứa trẻ con Cận Yên Hồng cùng con trai Vương thị nhốn nháo, khiến không khí náo nhiệt vui vẻ.

Sau bữa cơm, Cận Thiệu Khang mời Hàn Dật và Lý Văn Tu tới thư phòng ngồi chơi, hai vị tiểu thư và bọn trẻ cùng mọi người đến Tùng Hương viện trò chuyện với Thái phu nhân.

Tất cả đều nói cười rất vui vẻ, nhưng đề tài của Cận Yên Vân không tập trung vào Thái phu nhân mà lại tập trung vào Tưởng Nhược Nam. Trong lúc nói chuyện, nàng ta đã khiến cả Thái phu nhân và Tưởng Nhược Nam phải bật cười vui vẻ; Cận Yên Hồng ngồi bên cạnh lại chẳng có cơ hội nói xen vào; Vu Thu Nguyệt thì hoàn toàn bị bỏ quên.

Vu Thu Nguyệt như ngồi trên đống lửa, nhưng vẫn phải cố gắng giữ nụ cười trên môi, nhẫn nại chịu đựng.

Nói cười một lúc, Cận Yên Vân đột nhiên đề nghị: "Mẫu thân, hôm nay trời rất đẹp, chi bằng bọn con đưa người ra Hậu hoa viên đi dạo, người thấy thế nào?"

Triệu di thái thái chỉ nàng ta cười: "Rõ ràng nha đầu này muốn đi chơi, thế mà dám kéo Thái phu nhân vào."

Cận Yên Vân quay lại nũng nịu với Triệu di thái thái: "Di nương, con biết người cũng muốn đi mà, cùng đi là được chứ gì!"

Thái phu nhân vừa đứng dậy vừa cười: "Yên Hồng vẫn ngoan ngoãn nhất, nhẹ nhàng ít lời, đâu ồn ào giống Yên Vân, vừa về được buổi sáng mà đầu ta sắp vỡ ra đây này!"

Yên Vân cười: "Con biết mẫu thân thương Yên Hồng, ghét con mà. Nhưng làm thế nào đây, con lại thích về để cho mẫu thân chán ghét đấy!"

Thái phu nhân nghe câu nói của nàng ta mà bật cười vui vẻ, giơ tay chỉ nàng ta: "Nào, nào, đừng có nói là ta ghét con."

Cận Yên Vân cười đi tới, đỡ Thái phu nhân dậy, vẻ mặt vô cùng thân thiết.

Triệu di thái thái và Vương thị đứng sau thấy cảnh ấy, quay sang nhìn nhau cười. Cận Yên Vân biết cách lấy lòng khiến Thái phu nhân vui vẻ như thế, đối với họ mà nói cũng rất có lợi.

Cận Yên Hồng thấy Cận Yên Vân khiến Thái phu nhân vui vẻ như thế, còn bản thân lại giống như người tàng hình, trong lòng buồn bã không vui, đem theo hai đứa con cúi đầu ủ rũ đi tít phía sau.

Tưởng Nhược Nam lại rất thông cảm với nàng ta. Thân là thứ nữ, mẹ lại mất sớm, cuộc sống của nàng ta khi còn ở Hầu phủ chắc chắn không thể dễ chịu như Cận Yên Vân. Khi lấy chồng lại bị gả vào một gia đình danh giá đã thất thời, con cháu trong những gia đình như vậy không còn quyền thế nhưng vẫn còn kiêu ngạo. Cận Yên Hồng chỉ là thứ nữ, lại ở cách xa nhà mẹ đẻ, có lẽ cuộc sống của nàng ta ở nhà chồng cũng chẳng dễ chịu mấy, may mà Hầu phủ vẫn hưng thịnh, chứ nếu không với tính cách ấy sẽ khó mà đứng vững trong gia đình đó.

Tưởng Nhược Nam bước chậm lại chờ Cận Yên Hồng, nàng ngồi xổm xuống, bế bé gái ba tuổi lên, rồi cười nói với Yên Hồng: "Con của tỷ tỷ đáng yêu quá!" Sau đó hỏi con bé: "Nói cho cô cô nghe, con tên là gì?"

117. Chương 117

Cận Yên Hồng thấy vậy thì giật mình, vội vàng giơ tay ra định bế lại con: "Sao dám làm phiền phu nhân, mau đưa nó cho ta, đừng để nó làm bẩn y phục của phu nhân."

Tưởng Nhược Nam không buông tay: "Không sao đâu, đứa bé rất đáng yêu, ta cũng thích bế mà."

Cận Yên Hồng thấy vẻ mặt chân thành của nàng thì không kiên quyết nữa. Nàng ta nhìn Tưởng Nhược Nam nói chuyện với con gái.

"Con tên là gì?"

"Con là Bảo Châu."

"Bảo Châu à, thật là một cái tên hay. Bảo Châu đáng yêu quá!"

Cận Yên Hồng nhìn mãi nhìn mãi, cười nói: "Phu nhân, không ngờ phu nhân lại hòa nhã gần gũi như thế."

Tưởng Nhược Nam nhìn nàng ta cười: "Trước kia nghe không ít điều xấu về ta phải không?"

Cận Yên Hồng đỏ mặt, biết mình đã lỡ lời, vội vàng lấp liếm: "Không phải..." Có lẽ cảm thấy giờ mình mà lên tiếng phủ nhận thì giả dối quá, nên đành thừa nhận, "Đúng, chỉ là giờ mới phát hiện, phu nhân hoàn toàn không giống với những lời đồn đại. Đa tạ dược hoàn của phu nhân, ta cảm thấy dễ chịu nhiều."

"Có thể giúp được tỷ tỷ là tốt rồi." Tưởng Nhược Nam cười, trong lòng rất thích sự thẳng thắn của nàng ta.

Mọi người nhanh chóng tới Hậu hoa viên, trời đang vào thu nên nơi này vàng rực một góc trời, hoa cúc nở rộ, lá cây chuyển màu, mang một vẻ đẹp khác hẳn so với tiết trời mùa hạ.

Cận Yên Nhiên đi sau cùng với Vu Thu Nguyệt. Bụng Vu Thu Nguyệt đã nhô cao, Cận Yên Nhiên lo lắng nói: "Thu Nguyệt tẩu tẩu, nếu tẩu mệt thì quay về viện tử nghỉ ngơi trước đi, muội tin hai tỷ tỷ cũng sẽ không để tâm đâu."

Vu Thu Nguyệt cười, đáp: "Ta không mệt, hơn nữa chẳng mấy khi hai vị cô nương này mới về phủ một lần, một mình ta ngồi trong viện tử cũng chẳng thích thú gì." Hơn nữa, sắp có kịch hay để xem rồi, sao cô ta có thể bỏ qua chứ?

"Vậy tẩu hãy cẩn thận một chút, đi chậm thôi."

"Yên Nhiên, trong nhà này chỉ có muội là thật sự quan tâm đến ta." Vu Thu Nguyệt thở dài.

Cận Yên Nhiên an ủi: "Ai bảo thế, mẫu thân này, tẩu tẩu này, ca ca nữa cũng đều quan tâm đến tẩu, có gì ngon, có gì tốt cũng đều không quên để dành cho tẩu một phần. Thu Nguyệt tẩu tẩu, hãy nghĩ thoáng một chút."

Vu Thu Nguyệt thầm hừ một tiếng, như thế mà tốt với ta ư? Nhưng trên mặt lại nở một nụ cười dịu dàng: "Ta hiểu mà."

Phía trước, Cận Yên Vân giống như một chú chim nhỏ ríu ra ríu rít liên miệng nói chuyện với Thái phu nhân, ngay sau đấy thấy Triệu di thái thái và Vương thị cũng tham gia, Tưởng Nhược Nam và Cận Yên Hồng ham vui cũng chuẩn bị gia nhập cùng bọn họ.

Nhưng đúng lúc này, một bóng người gầy gò đột nhiên lao vụt tới quỳ sụp xuống trước mặt Tưởng Nhược Nam, lớn tiếng gào khóc: "Phu nhân, người phải thay nô tỳ làm chủ việc này!"

Mọi người đều hết sức kinh ngạc trước cảnh tượng ấy, đang yên đang lành, sao lại ầm ỹ thế này? Ngày lễ ngày tết, khóc lóc chạy tới trước mặt khách khứa, nhìn cách ăn vận chắc là kẻ hầu người ở, nhưng Hầu phủ sao lại có loại kẻ dưới không hiểu quy tắc lễ nghi như vậy?

Nhất thời, mọi người không biết chuyện gì đang xảy ra nên quay sang nhìn nhau, đặc biệt là hai vị tiểu thư, vẻ mặt họ vô cùng thắc mắc khó hiểu.

Tưởng Nhược Nam định thần nhìn lại, thấy người con gái sắc mặt tiều tụy quỳ trước mặt mình kia chính là Hồng Hạnh, lập tức kinh ngạc kêu lên: "Hồng Hạnh, ngươi làm gì thế này, giờ đang có khách, có chuyện gì lát nữa hãy nói!"

Thái phu nhân vừa nghe thấy tên Hồng Hạnh thì biết ngay đó chính là a hoàn đã dụ dỗ Thiệu Đường, sắc mặt lập tức tối lại. Nếu không phải nể mặt Tưởng Nhược Nam, chỉ e bà đã lập tức cho người giam Hồng Hạnh vào.

Hồng Hạnh ngẩng đầu, nhìn Tưởng Nhược Nam, bên tai bỗng như vang lên giọng nói của Vu Thu Nguyệt.

"Nếu ngươi len lén tới cầu xin phu nhân thì e rằng vô ích, con người phu nhân ngươi hiểu đấy. Sao phu nhân có thể vì ngươi mà để xảy ra xung đột đối với nhị phu nhân? Chỉ cần phu nhân nói: 'Ngươi giờ đã là người của nhị phòng' là ngươi chẳng thể nói được gì nữa rồi!"

"Ngươi chỉ còn cách là phải ép phu nhân đứng ra làm chủ cho ngươi. Vào tết Trung thu, hai tiểu thư sẽ về thăm nhà, ngươi hãy tới trước mặt phu nhân mà tố cáo sự bất công và ngược đãi của nhị phu nhân với ngươi, phu nhân có thể không quản được sao? Đến khi ấy, phu nhân phải lấy lại công bằng cho ngươi! Dù sao, ngươi là thông phòng mà còn bị ngược đãi tới mức này cũng không phải là chuyện gì tốt đẹp. Thái phu nhân là người lễ Phật, không thể khoanh tay ngồi im. Chỉ cần họ giúp ngươi làm chủ, sau này, ngươi sẽ có cuộc sống tốt đẹp hơn, đúng không hả?"

"Nhưng nếu làm vậy, chẳng phải sẽ khiến cho Hầu phủ mất mặt trước hai vị tiểu thư ư, Thái phu nhân sao có thể tha cho nô tỳ?"

"Hai tiểu thư nói cho cùng vẫn là người của Hầu phủ, cho dù biết chuyện cũng sẽ không dám ra ngoài nói lung tung, mà đã như vậy thì họ cũng sẽ không trách tội ngươi nặng đâu, cùng lắm thì chỉ trách ngươi vì đã làm phiền lòng khách thôi! Chuyện nhỏ này, nếu ngươi không chịu đánh cược một phen thì hậu quả thế nào ngươi rõ hơn ai hết!"

Đúng, ta cần phải đặt cược lần này. Nếu phu nhân bỏ mặc ta thì sẽ chẳng ai quan tâm tới ta nữa. Lẽ nào ta lại để mặc cho nhị phu nhân hành hạ tới chết đi sống lại thế này? Chỉ cần phu nhân chịu nói giúp ta, ta nhất định sẽ bồi bổ cơ thể, lấy lại sự sủng ái của nhị gia, chỉ cần ta mang thai là có thể được nạp phòng, từ nay về sau ta sẽ là chủ nhân!

Nghĩ đến đây, Hồng Hạnh sao chịu bỏ qua cơ hội hiếm có ấy. Cô ta dập đầu lia lịa trước mặt Tưởng Nhược Nam, khóc lóc nói: "Phu nhân, nếu bây giờ nô tỳ không nói, không biết còn giữ được cái mạng này mà tới

gặp phu nhân nữa không, xin hãy nể tình Hồng Hạnh đã cùng phu nhân lớn lên, khẩn cầu phu nhân hãy nghe Hồng Hạnh lần này, dù Hồng Hạnh có chết cũng yên lòng!"

Về phần Vương thị, thấy Hồng Hạnh lao ra, sắc mặt cô ta đã tức tới đỏ phừng phừng, nay lại nghe những lời của Hồng Hạnh, không thể nhịn được nữa, chỉ thẳng vào mặt Hồng Hạnh mà quát: "Tiện tỳ, ngươi đang ăn nói linh tinh gì thế? Còn không mau cút ra!"

Hồng Hạnh toàn thân run lên, vội vàng lao tới ôm chặt chân Tưởng Nhược Nam, "Phu nhân, từ sau khi nô tỳ trở thành người của nhị gia, nhị phu nhân luôn ngược đãi nô tỳ. Phu nhân, người nhìn bộ dạng của nô tỳ mà xem, còn là nô tỳ của ngày xưa nữa không? Không những hàng ngày làm không hết việc, mà còn bị đánh, không được ăn no! Phu nhân, người phải làm chủ cho nô tỳ!"

Nói xong, bật khóc hu hu.

Vương thị lao tới cho Hồng Hạnh một cái bạt tai, tức giận quát: "Ngươi đúng là đồ tiện tì, dám dụ dỗ nhị gia còn dám vô sỉ chạy đến khóc lóc kể lể. Ngươi còn nói thêm câu nữa, ta sẽ xé rách miệng ngươi ra!"

Hồng Hạnh vội vàng nấp sau lưng Tưởng Nhược Nam, "Phu nhân người xem, nhị phu nhân còn dám đánh nô tỳ trước mặt người, có thể thấy bình thường nhị phu nhân đã ngược đãi nô tỳ như thế nào rồi đấy!"

Vương thị tức tới cơ thể run lên bần bật, lại định xông lên đánh Hồng Hạnh, nhưng Triệu di thái thái vội kéo cô ta lại, nghiêm giọng quát: "Quế Cầm, con đang làm gì thế?! Sao con lại đôi co với một a hoàn, sao phải hạ thấp thân phận của mình như vậy!"

Vương thị lúc này mới nhận ra tình hình hiện tại, cố gắng nén giận, cùng Triệu di thái thái lui về phía sau.

Cận Yên Vân nghe thấy chuyện xấu của nhà mình, lập tức tái mặt, thầm trách ca ca chẳng ra gì. Cận Yên Hồng từ khi quay về luôn bị Cận Yên Vân át vía, giờ được xem trò cười của nhị phòng, đương nhiên cũng chẳng khách sáo, đứng bên xem với bộ dạng thích thú.

Còn Triệu di thái thái và Vương thị thấy chuyện nhà mình bị phơi bày ra trước bao nhiêu người, vô cùng mất mặt. Hôm nay không những có hai tiểu thư đã xuất giá, mà còn cả a hoàn ma ma theo hầu họ, nếu để chuyện này lọt vào tai phu quân họ thì nhị thiếu gia nhà họ chẳng phải sẽ bị người ta cười chê hay sao?

Triệu di thái thái quay đầu sang tức giận trừng mắt với Vương thị, trách cô ta xử lý công việc không chu toàn nên mới để xảy ra chuyện này! Nếu đổi lại là bà, muốn hành hạ một con a hoàn, cần gì phải cờ giong trống mở!

Trong Hầu phủ, nhị phòng vốn đã chẳng có địa vị gì, giờ thì hay rồi, lại càng trở thành trò cười của đám người hầu.

Mặc dù là chuyện xấu hổ của nhị phòng, nhưng sắc mặt Thái phu nhân cũng rất khó coi, chuyện này bị phơi bày trước mặt hai vị tiểu thư như thế, làm sao sắc mặt bà dễ chịu cho được?

Vu Thu Nguyệt đứng bên cạnh suýt nữa thì bật cười thành tiếng. Sắc mặt những người này mỗi lúc mỗi thú vị, khiến tâm trạng cô ta vô cùng thoải mái, dễ chịu. Cãi nhau đi, gây sự đi, phần thú vị hơn còn ở phía sau cơ!

Tưởng Nhược Nam chỉ hận không thể đá cho Hồng Hạnh hai cái, chưa từng gặp nha đầu nào ngu xuẩn như cô ta! Hôm nay là ngày gì mà dám chạy tới trước mặt Thái phu nhân để gây chuyện? Ai giúp nổi cô ta đây?!

"Người đâu, lôi Hồng Hạnh xuống, nhốt trong phòng để củi!" Tưởng Nhược Nam gọi người.

Thái phu nhân thầm tán đồng, giờ đây là cách tốt nhất để giải quyết chuyện này!

Lập tức có người tiến lên kéo Hồng Hạnh xuống, Hồng Hạnh không chịu, cô ta hét tới lạc cả giọng: "Tiểu thư, tiểu thư, người thật sự bỏ mặc nô tỳ sao? Tiểu thư, từ nhỏ nô tỳ đã hầu hạ người, luôn vâng mệnh người, giờ người thật sự bỏ mặc sự sống chết của Hồng Hạnh sao? Tiểu thư!"

Những lời này của Hồng Hạnh khiến Vương thị thất kinh, nha đầu này lấy đâu ra lá gan lớn vậy chứ, trừ phi cô ta đã bị ai đó sai bảo. Đúng rồi, nhất định là do mình vẫn luôn kèm cặp Hồng Hạnh, khiến cô ta

không có được sự sủng ái của nhị gia, thế là có người sợ quân cờ của mình đã thí vô ích, nên giờ mới giở chiêu này! Muốn ép ta phải thua!

Vương thị nhớ tới bộ dạng dâm đãng của Hồng Hạnh khi không mảnh vải che thân nằm dưới phu quân mình, lửa giận trong lòng lại bốc lên phừng phừng.

Không được, chuyện hôm nay không thể nhẫn nhịn được, không làm rõ chuyện này trước mặt hai vị tiểu thư, chỉ e mọi người sẽ nghĩ mình là loại người ấy thật. Hồng Hạnh chẳng qua chỉ là một nô tỳ, sai cô ta làm chút chuyện thì có gì mà không được? Cho dù Tưởng Nhược Nam có là phu nhân Hầu gia cũng không thể muốn làm gì thì làm trước mặt bao nhiêu người thế này!

Nghe đến đây, Vương thị hất tay Triệu di thái thái ra lao lên phía trước, chỉ vào mặt Hồng Hạnh mà hét: "Đồ nô tỳ ti tiện, mở miệng ra là nói ta ngược đãi ngươi, nếu hôm nay không để ngươi nói cho rõ chuyện này thì mọi người lại tưởng ta là loại người tâm địa độc ác thật!"

Tưởng Nhược Nam thấy Vương thị lại còn thêm dầu vào lửa, vội vàng lên tiếng: "Vương muội, muội hà tất phải hạ thấp mình đôi co với cô ta? Hôm nay là tết Trung thu, hai tiểu thư về thăm nhà, mọi người đang vui vẻ, đừng vì chuyện này mà làm ảnh hưởng tới tâm trạng của mọi người. Giờ cứ lôi cô ta xuống trước đã, đến lúc thích hợp Thái phu nhân nhất định sẽ hỏi rõ chuyện này để lấy lại công bằng cho muội."

Thái phu nhân? Vương thị khẽ hừ một tiếng, thầm nghĩ, Thái phu nhân chẳng phải cũng hống hách như ngươi, bà ta đâu coi nhị phòng bọn ta ra gì?

"Không được!" Vương thị quả quyết, cô ta quay sang nhìn Tưởng Nhược Nam, lạnh lùng nói: "Phu nhân, Hồng Hạnh là a hoàn bồi giá của phu nhân, là người của phu nhân, giờ cô ta làm chuyện xấu xa thế này, không chỉ mất mặt muội, mà còn mất mặt phu nhân nữa. Nếu không làm rõ mọi chuyện, hôm nay ở đây có rất nhiều người, chỉ e sau này đồn đại ra ngoài không biết người ta sẽ nghĩ gì thôi?"

Nói đến đây, mắt của hai cô nương kia lập tức hướng về phía Tưởng Nhược Nam, a hoàn bồi giá của nàng lại dám dụ dỗ chủ nhân của nhị phòng, thực sự dù có nói thế nào cũng khó mà chấp nhận nổi!

Thái phu nhân thở dài, chuyện này, nói cho cùng vẫn là do Nhược Lan trị dưới không nghiêm! Ngay cả a hoàn bồi giá mà còn không quản lý được thì sau này Hầu phủ còn rất nhiều việc, nàng làm sao có thể ứng phó nổi? Ngộ nhỡ để xảy ra sai sót thì chẳng phải sẽ loạn hết lên ư? Trong lòng bà bỗng thấy thấp thỏm không yên.

Tưởng Nhược Nam để ý thấy sắc mặt của Thái phu nhân, hiểu rằng Thái phu nhân bắt đầu hoài nghi năng lực của mình. Nàng biết, nếu hôm nay bản thân không xử lý tốt, e rằng Thái phu nhân sẽ không yên tâm giao Hầu phủ cho nàng, phải tìm một người ở cạnh để hỗ trợ nàng, mà người đó vừa hay lại là Vu Thu Nguyệt. Nếu thế, cuộc sống sau này của nàng sẽ chẳng được yên!

Nghĩ đến đây, Tưởng Nhược Nam đi đến bên cạnh Thái phu nhân, nói với bà: "Mẫu thân, Hồng Hạnh trước kia là người của con, gây ra chuyện này, con cũng không tránh khỏi liên lụy. Hôm nay nhị phu nhân cũng muốn làm sáng tỏ, con cũng không tiện bỏ qua ý kiến đó của nhị phu nhân, chi bằng hãy làm cho rõ chuyện này ngay trước mặt mọi người."

Chuyện đã tới mức này rồi, cũng chẳng có cách nào giải quyết tốt hơn, không thể làm mất mặt Vương thị trước mặt cả nhà, để họ nghĩ rằng bà cậy thế chính thất mà ức hiếp thiếp thất. Thái phu nhân đành phải gật đầu.

Tưởng Nhược Nam đi tới trước mặt hai vị tiểu thư, trầm giọng nói: "Chẳng mấy khi hai muội về nhà chơi, lại gặp phải chuyện khiến hai người mất hứng, là ta đã không chu đáo. Lát nữa, ta sẽ chuẩn bị một phần lễ vật để thể hiện sự hối lỗi của mình."

Cận Yên Vân vội đáp lời: "Phu nhân đừng nói thế, nhà ai chẳng có một vài nô tài ti tiện chứ? Mọi người đều là người một nhà, nói gì mà hối lỗi với không hối lỗi."

Cận Yên Hồng cũng nói: "Đang ngày tết, thật làm khó cho hai vị phu nhân rồi. Chúng ta đều là người nhà cả, phu nhân không cần khách sáo."

Tưởng Nhược Nam gật đầu, quay lại nói với Hồng Hạnh: "Hồng Hạnh, cho dù những lời ngươi nói có phải là sự thật hay không, nhưng hôm nay tội làm kinh động tới khách quý ngươi khó mà tránh khỏi. Nếu hôm nay ta điều tra ra ngươi nói dối, hai tội gộp một, ngươi sẽ không thể ở lại Hầu phủ được nữa, như thế, ngươi có còn muốn tiếp tục nữa hay không? Nếu giờ ngươi chịu dập đầu nhận sai trước mặt nhị phu nhân, có lẽ ta sẽ cầu xin Thái phu nhân, xử nhẹ tội cho ngươi."

Nay Hồng Hạnh đã chẳng còn đường lui, cho dù dập đầu nhận sai, cũng vẫn khiến nhị phu nhân ghi hận, không chừng chẳng bao lâu nữa sẽ bị nhị phu nhân hành hạ tới chết! Đành phải liều thôi, chỉ cần phu nhân can thiệp vào việc này, nhị phu nhân sau này tất phải nể mặt phu nhân, không dám làm khó cô ta nữa!

"Phu nhân, xin phu nhân hãy đứng ra làm chủ cho Hồng Hạnh, sau này, Hồng Hạnh cam tâm tình nguyện nhận tội làm kinh động tới khách quý."

Vu Thu Nguyệt đứng bên lạnh lùng quan sát, cười thầm trong lòng mãi không thôi, chuyện càng ngày càng thú vị. Sau đây, cô ta muốn xem xem, Tưởng Nhược Lan xử lý mọi chuyện thế nào?

Biểu tỷ ngược đãi Hồng Hạnh là sự thật. Tới khi ấy, nếu Nhược Lan giúp Hồng Hạnh sẽ khó tránh người khác nghi ngờ tính chân thực của sự việc, nhìn thế nào cũng giống như Nhược Lan giúp a hoàn bồi giá của mình làm mất mặt nhị phu nhân. Nhưng, nếu Nhược Lan e ngại, bỏ mặc Hồng Hạnh, sẽ khiến người ta có cảm giác Nhược Lan xử lý không công bằng, khiến bọn người dưới không còn tin tưởng vào nàng nữa. Sau này, ai còn dám tin vào một chủ tử hoàn toàn không coi tính mạng của kẻ hầu người hạ ra gì như thế?

Tưởng Nhược Lan, hôm nay ngươi chắc chắn khó xử lắm phải không?

118. Chương 118

Trong Tùng Hương viện, Thái phu nhân ngồi ở vị trí chính giữa, Tưởng Nhược Nam đứng bên cạnh bà, hai vị tiểu thư họ Cận ngồi ở vị trí cho khách, Cận Yên Nhiên, Vu Thu Nguyệt, Vương thị và Triệu di thái thái lần lượt ngồi vào vị trí của mình.

Hồng Hạnh quỳ phía dưới, ánh mắt của những người có mặt trong phòng nhìn cô ta hoặc khinh bỉ hoặc chê cười, hoặc ai oán căm hận, những ánh mắt này giống như tảng đá lớn đè xuống, khiến cô ta không thể ngẩng nổi đầu lên.

Phương ma ma nhận được tin cũng vội vàng chạy tới, rúm ró trong đám kẻ dưới, nước mắt lưng tròng nhìn con gái mình nhưng không dám khóc thành tiếng mà phải cố gắng nhẫn nhịn.

Những mâu thuẫn kiểu này, Thái phu nhân không cho phép được kinh động tới Cận Thiệu Khang. Hơn nữa, Cận Thiệu Khang vẫn đang ngồi cùng hai vị cô gia, Thái phu nhân rất không muốn chuyện xấu nhà mình bị hai vị cô gia kia tận mắt chứng kiến.

Thái phu nhân lên tiếng trước: "Nhược Lan, Hồng Hạnh trước kia là người của con, chuyện hôm nay ta giao cho con xử lý."

Bà rất muốn biết, Tưởng Nhược Nam rút cuộc sẽ xử lý chuyện này thế nào, liệu nàng có khả năng trở thành chủ nhân tương lai của Hầu phủ hay không. Nếu không, bà thật sự phải suy nghĩ kĩ việc giao quyền hành cho nàng. Dù sao Hầu phủ cũng rất rộng lớn, những chuyện xảy ra hàng ngày nhiều không đếm xuể, nếu nàng không có khả năng, để Hầu phủ rơi vào tay nàng sớm muộn gì cũng trở thành trò cười cho thiên hạ, mất mặt Hầu gia, mất mặt Cận gia!

Tưởng Nhược Nam rất hiểu tâm tư của Thái phu nhân, nàng hít một hơi thật sâu, giúp mình bình tĩnh trở lại, sau đó nàng bắt đầu tính toán xem nên bắt đầu từ đâu trước. Trước tiên, có lẽ cần phải làm rõ xem những lời Hồng Hạnh nói có phải là sự thật hay không?

"Hồng Hạnh, ngươi dựa vào cái gì mà nói nhị phu nhân ngược đãi ngươi?" Tưởng Nhược Nam nhìn Hồng Hạnh đang quỳ dưới đất, hỏi.

Hồng Hạnh ngẩng đầu lên, đầu tiên là quay sang nhìn Vương thị đang ngồi trên ghế một cái, bị Vương thị trừng mắt lườm lại, Hồng Hạnh sợ tới mức rụt cả cổ lại, quay đầu lại nói với Tưởng Nhược Nam: "Phu nhân, từ sau khi Hồng Hạnh trở thành người của nhị gia..." Sau đó, cô ta mang hết những chuyện như bị

sai giặt quần áo, bị đánh, bị bỏ đói, bị chế nhạo sỉ nhục kể ra. Nói xong, đã khóc nấc không thành tiếng, giống như đã hứng chịu tận cùng nỗi đau khổ trên nhân gian vậy.

Trước kia, khi Hồng Hạnh còn theo hầu Tưởng Nhược Lan, cô ta được hưởng những đãi ngộ như một tiểu thư. Tưởng Nhược Lan chết rồi, mặc dù Tưởng Nhược Nam không đối tốt với Hồng Hạnh như Nhược Lan nhưng cũng chưa từng làm khó cô ta. Những nỗi khổ mà cô ta vừa kể, nếu đổi lại là a hoàn khác có lẽ vẫn cắn răng cắn lợi mà chịu đựng, nhưng cô ta thì không. Cô ta giống như đột nhiên bị rớt từ trên chín tầng mây xuống đất, bất luận là về mặt thể chất hay tâm lý đều không thể thích ứng nổi.

"Phu nhân, trước kia nô tỳ cũng là a hoàn trong phủ, nô tỳ biết Hầu phủ đối xử với người dưới rất nhân hậu. Thái phu nhân và phu nhân đều là những người rộng lượng, thưởng phạt phân minh, tuyệt đối không bao giờ ngược đãi bọn nô tỳ! Nhưng phu nhân, khi Hồng Hạnh sang bên nhị phòng chưa đầy một tháng, người xem bộ dạng của nô tỳ bây giờ, nhìn xem tay nô tỳ, cho dù là những kẻ phải làm công việc tay chân nặng nhọc cũng không đến nỗi này! Từ đó có thể thấy được sự ngược đãi mà nô tỳ phải chịu! Đây là chứng cứ rõ ràng nhất!"

Nói xong lại bắt đầu khóc rấm rứt.

Vương thị ngồi bên cạnh càng nghe càng tức giận, nhấc chân lên đá Hồng Hạnh một cái rồi hét: "Tiện tì, ngươi tưởng ngươi là cái thá gì chứ? Ngươi chẳng qua chỉ là một thông phòng dùng hành vi bỉ ổi dụ dỗ nhị gia lên giường, còn tưởng mình là chủ nhân chắc? Ngươi là người hầu, người hầu trong phủ có kẻ nào không phải làm việc, kẻ nào làm sai không bị trừng phạt? Giờ ngươi như thế này là muốn cậy uy của ai?"

Vương thị càng nói càng giận, cô ta đứng phắt lên, đi đến trước mặt Thái phu nhân, quỳ thụp xuống, tròng mắt đỏ hoe: "Thái phu nhân, lẽ nào a hoàn của phu nhân thì phải đối xử đặc biệt, a hoàn của phu nhân thì có thể hỗn xược trong nhà con ư?"

Sắc mặt của Thái phu nhân và Tưởng Nhược Nam thoáng biến đổi. Hai vị cô nương cũng khẽ chau mày.

Triệu di thái thái vội vàng quát át đi: "Quế Cầm, không được nói linh tinh!"

Sau đó lại quay sang Thái phu nhân và Tưởng Nhược Nam nhẹ nhàng nói: "Thái phu nhân, phu nhân, hai người đừng chấp Quế Cầm. Tính cách Quế Cầm không phải mọi người không biết, miệng xà tâm phật, chẳng có ý đồ gì đâu." Nói mãi nói mãi, lại lau nước mắt: "Cho cùng thì đều tại Đường Nhi vô dụng, bên cạnh nó bao nhiêu a hoàn như thế, làm sao cứ phải dây vào Hồng Hạnh… A hoàn trong nhà chúng tôi không bì được với… bên cạnh phu nhân… Giờ chuyện tới mức này, khiến phu nhân khó xử cũng đều là lỗi của Đường Nhi cả!"

Cận Yên Vân vội vàng cúi đầu che giấu nụ cười trên khóe môi, lời này của di nương thật thâm hiểm.

A hoàn của ngươi đi dụ dỗ chủ nhân của nhị phòng, trở thành thông phòng, lẽ nào lại còn muốn được đối đãi đặc biệt hay sao? Giờ mới chịu khổ tí chút đã chạy tới trước mặt ngươi khóc lóc tố cáo, làm vậy chẳng phải muốn ức hiếp người của nhị phòng bọn ta không có địa vị?

Vương thị ngẩng đầu lên nhìn Tưởng Nhược Nam, ánh mắt như muốn chất vấn nàng.

Sắc mặt Thái phu nhân có phần không tự nhiên, bà lẳng lặng quay đầu đi, đập mạnh một cái xuống tay vịn của ghế.

Cái đập đó, giống như đập vào trái tim của Tưởng Nhược Nam.

Tưởng Nhược Nam ngẩng đầu nhìn Triệu di thái thái cười, đáp: "Di nương thật quá khách khí rồi, cho dù là kẻ dưới trong viện tử của ta hay là của nhị phu nhân thì cũng đều là kẻ dưới của Hầu phủ. Ta nghĩ, có lẽ trong lòng nhị gia cũng cho là như thế, di nương không cần phải trách cứ nhị gia."

Thật là, Hồng Hạnh quyến rũ Cận Thiệu Đường, có sai. Nhưng, Cận Thiệu Đường tùy tiện động vào a hoàn của phòng khác lẽ nào lại trong sạch vô tội? Đạo lý gì thế?

Triệu di thái thái nghe Tưởng Nhược Nam nói thế, bàn tay đang lau nước mắt bỗng khựng lại. Không còn biết phải nói gì nữa. Vương thị ngồi bên cạnh vội vàng cúi gằm mặt xuống.

Tưởng Nhược Nam chầm chậm đi ra giữa phòng, tiếp tục lên tiếng: "Cho dù là ở trong viện tử nào, thì kẻ dưới cũng đều phân cấp bậc, cấp bậc nào phụ trách công việc của cấp bậc ấy, Hầu phủ đã có quy định việc này, tuyệt đối không thể để người dưới phải làm việc quá sức." Nói xong cao giọng: "Ánh Tuyết, trong Hầu phủ, thông phòng phụ trách làm những việc gì?"

Ánh Tuyết đứng ra, giọng sang sảng đọc: "Thông phòng thường là hầu hạ bên cạnh chủ nhân, Hồng Hạnh thân là thông phòng vốn phụ trách việc ngủ nghỉ của nhị gia, gần gũi hầu hạ nhị gia."

Hồng Hạnh hai mắt sáng lên, vẻ mặt không che giấu được sự vui sướng, phu nhân quả nhiên đã đứng ra thay cô ta đòi lại công bằng! Vu di nương nói quả không sai!

Còn sắc mặt Vương thị đột nhiên trắng bệch, gần gũi hầu hạ? Quả nhiên không ngoài dự liệu, Tưởng Nhược Nam này đúng là định nhét một quân cờ vào viện tử của cô ta!

Vu Thu Nguyệt ngồi cạnh cười nhạt. Rất hay, cứ tiếp tục như vậy thì nhị phòng sẽ hận đại phòng, sau này càng náo nhiệt!

Hai vị tiểu thư đều có cảm giác, phu nhân đang nghiêng về a hoàn của mình. Mọi người đều là phụ nữ, gặp loại nô tỳ vô sỉ như Hồng Hạnh, ai mà cư xử tử tế cho nổi? Không ép cô ta vào con đường chết, làm sao khiến nỗi oán hận trong lòng được giải tỏa?

Thái phu nhân cau chặt mày lại.

Nhưng Tưởng Nhược Nam như không nhìn thấy tất cả những cảnh tượng ấy, nàng nói tiếp: "Vậy những việc như giặt quần áo, quét dọn viện tử, nhổ cỏ… có phải là công việc của thông phòng không?"

Ánh Tuyết đáp: "Những việc này thuộc bổn phận của a hoàn cấp ba, còn giặt quần áo là việc của nô bộc."

Giống như nỗi oan khuất vừa được xá, Hồng Hạnh khóc nấc lên đầy đau lòng.

Vương thị phải nín nhịn nỗi tức giận, mặt ngày một trắng hơn.

Tưởng Nhược Nam từ nào câu nào cũng "theo quy tắc", cô ta đâu có lý do phản biện? Nhưng trong lòng vẫn không phục, ngẩng đầu lên cao giọng nói: "Tình hình trong mỗi viện tử mỗi khác, thỉnh thoảng vì muốn trừng phạt những a hoàn không chịu nghe lời, sai họ làm thêm những việc khác cũng chẳng có gì là không được! Chẳng qua chỉ là kẻ hầu người hạ mà thôi!"

Tưởng Nhược Nam quay lại cười, nói: "Những lời này của nhị phu nhân nói ở đây thì được, nếu để người ngoài nghe thấy, họ lại tưởng Hầu phủ chúng ta thường xuyên hành hạ giày vò người hầu đấy. Hơn nữa, không biết Hồng Hạnh đã làm sai điều gì mà khiến nhị phu nhân phải trừng phạt nặng tay như thế?"

Chuyện mà Hồng Hạnh sai chính là quyến rũ nhị gia, nhưng, giờ cô ta đã là người của nhị gia rồi, chuyện này cũng chẳng còn là sai trái nữa. Nhị phu nhân vì chuyện này mà trừng phạt Hồng Hạnh, căn bản không đủ lí lẽ để cãi.

"Phu nhân…" Vương thị tức tới mức không thốt được lên lời.

Hồng Hạnh thấy Vương thị bị Tưởng Nhược Nam dồn ép tới mức không còn đường phản biện, trong lòng rất hả hê. Khi Vương thị quay đầu trừng mắt lườm cô ta, cô ta cũng len lén nhìn Vương thị cười đắc ý, khiến Vương thị tức đến suýt thì ngất xỉu.

Lúc này, Triệu di thái thái mới lên tiếng: "Là lỗi của chúng ta, phu nhân yên tâm, sau này chúng ta sẽ đối xử tử tế với Hồng Hạnh, sẽ không bao giờ để chuyện như thế này xảy ra nữa!" Ngữ khí có cả sự ấm ức tủi hờn vô hạn.

Sắc mặt Thái phu nhân càng lúc càng khó coi, xử lý như thế, thì chỉ khiến người ta bàn ra tán vào mà thôi. Nhược Lan giải quyết chuyện này không chu đáo cho lắm.

Thái phu nhân thầm thở dài trong lòng.

Vu Thu Nguyệt vẫn để ý sắc mặt Thái phu nhân, cô ta bắt đầu vui sướng. Có lẽ đây là cơ hội của cô ta, mặc dù không được Hầu gia sủng ái, nhưng cũng không có nghĩa là không thể có được quyền cai quản Hầu phủ. Dù gì thì thân phận của cô ta cũng là đích nữ, hơn nữa cô ta còn có con trai! Chỉ cần sau này chịu

khó thể hiện khả năng của mình trước mặt Thái phu nhân thì dù không được giao toàn quyền cũng được giao một phần.

Nhất thời, có người đắc ý, có người oán hận, có người thở dài, chính vào lúc mọi người đều cho rằng sự việc đã được giải quyết xong, Tưởng Nhược Nam mới đột nhiên lên tiếng: "Triệu di nương, ta còn chưa nói xong, di nương không cần tỏ thái độ sớm như vậy."

Tất cả đều sững người.

Tưởng Nhược Nam đi đến bên cạnh Hồng Hạnh, Hồng Hạnh ngẩng đầu nhìn nàng, vẻ mặt thắc mắc.

Tưởng Nhược Nam lạnh lùng nhìn Hồng Hạnh, chầm chậm nói: "Hồng Hạnh, ngươi phải chịu bất công ấm ức ở nhị phòng, nhưng vì cách xử sự của ngươi không đúng, thì ngươi từ có lý lại biến thành vô lý. Gặp phải những chuyện thế này, ngươi có thể tới Thái phu nhân hoặc nói với ta, nhưng ngươi lại chọn cách tố cáo như thế này. Cho dù thế nào, ngươi vẫn là kẻ hầu, còn nhị phu nhân mới là chủ nhân. Trước mặt bao nhiêu người, ngươi khiến chủ nhân mất mặt là ngươi sai. Hồng Hạnh, ta nói như thế, ngươi có phục hay không?"

Hồng Hạnh nhìn nàng, có lẽ muốn tìm kiếm chút manh mối nào đó qua sắc mặt của Tưởng Nhược Nam, nhưng vẻ mặt nàng hết sức điềm đạm, chẳng để lộ bất kỳ tâm tư gì, Hồng Hạnh do dự đáp: "Phu nhân nói đúng, nô tỳ… nô tỳ tâm phục khẩu phục…"

Vương thị và Triệu di thái thái thấy Tưởng Nhược Nam bỗng dưng quay ngoắt như vậy, không biết nàng định giở trò gì. Nhưng đều chăm chú nhìn nàng không rời mắt.

Sắc mặt Thái phu nhân đã để lộ ra vài phần kinh ngạc. Còn Vu Thu Nguyệt thoáng vẻ nghi ngờ, ánh mắt long lên, những người còn lại thì đều rất chăm chú lắng nghe.

Tưởng Nhược Nam nhìn Hồng Hạnh, nói tiếp: "Hồng Hạnh, đầu tiên có tội đã làm kinh động tới khách quý, sau là tội bất kính với phu nhân. Mặc dù ngươi là a hoàn bồi giá của ta, nhưng ta cũng không thể thiên vị ngươi được." Nói xong, nàng quay người lại, hành lễ với Thái phu nhân: "Mẫu thân, chuyện này giao cho con xử lý, con có thể đưa ra hình phạt cho Hồng Hạnh và Nhị phu nhân hay không?"

Làm gì có âm mưu quỷ kế gì? Tất cả đều phải được thưởng phạt công bằng, không thiên vị bất kỳ ai, đấy là cách giải quyết tốt nhất.

Thái phu nhân mỉm cười, đáp: "Chuyện này đã giao cho con, đương nhiên con được toàn quyền xử lý." Trong ánh mắt bà thoáng hiện lên vẻ kỳ vọng.

Tưởng Nhược Nam cũng cười. "Vâng, con nhất định sẽ khiến mẫu thân không phải thất vọng.

Nói xong quay người xuống dưới, ánh mắt lướt qua từng người từng người một, cuối cùng dừng lại ở chỗ Phương ma ma, thấy vẻ mặt lo lắng của bà, ánh mắt ma ma nhìn nàng đầy khẩn cầu.

Tưởng Nhược Nam thu ánh mắt về.

Sự chú ý của mọi người đều tập trung vào nàng, rất muốn biết nàng sẽ xử lý việc này thế nào. Đặc biệt là hai vị tiểu thư kia, đang muốn nhân cơ hội này chứng kiến thủ đoạn của chủ mẫu Hầu phủ tương lai.

"Hồng Hạnh," Tưởng Nhược Nam lớn tiếng, "Ngươi trước bất kính với phu nhân, sau lại kinh động tới khách quý, hai tội gộp một, ta niệm tình ngươi cơ thể suy nhược, nên không trừng phạt về mặt thể chất nữa, nhưng kẻ hầu mà không hiểu quy tắc như ngươi, ta không thể giữ lại trong Hầu phủ…"

Còn chưa nói xong, Hồng Hạnh bèn thảng thốt kêu lên: "Phu nhân, người đừng đuổi nô tỳ đi!"

Phương ma ma đứng đó cũng không kìm được mà bật kêu thành tiếng.

Tưởng Nhược Nam nhìn bà thở dài: "Hồng Hạnh, ta còn chưa nói xong, ngươi lại dám cắt ngang, thật vô lễ. Ta sớm đã nói với ngươi rằng, muốn ở lại Hầu phủ thì phải tuân thủ quy tắc lễ nghi, đáng tiếc ngươi chẳng bao giờ để tâm tới lời của ta, nên mới rơi vào tình cảnh này…"

Vương thị và Triệu di thái thái quay sang nhìn nhau, không biết Tưởng Nhược Nam định giở trò gì?

Sắc mặt Hồng Hạnh trắng bệch như giấy, cô ta ôm chân Tưởng Nhược Nam, nước mắt ròng ròng: "Phu nhân, nô tỳ biết nô tỳ không tốt, nhưng giờ nô tỳ đã là người của nhị gia rồi, người đừng đuổi nô tỳ đi. Nếu không, nô tỳ chỉ còn đường chết mà thôi!" Nói xong òa khóc nức nở.

Phương ma ma không chịu đựng thêm được nữa cũng quỳ xuống, khóc không thành tiếng: "Phu nhân, cầu xin người…"

Trên mặt đám người dưới lộ ra vẻ thương xót, không nỡ.

Cũng là kẻ hầu người hạ, số mệnh nằm trong tay chủ nhân, sống chết vinh nhục chỉ cần một lời của chủ nhân quyết định. Giờ thấy Hồng Hạnh sắp bị đuổi khỏi phủ không còn đường sống, trong lòng họ cũng thấy xót xa.

Nói cho cùng, nô tài là nô tài, dù thế nào cũng vẫn là nô tài sai! Chuyện này, rõ ràng nhị phu nhân ngược đãi Hồng Hạnh, nhưng tội thì một mình Hồng Hạnh phải chịu, giờ lại muốn giúp nhị phu nhân không phải bận lòng, còn định đuổi Hồng Hạnh đi! Những chủ nhân này chỉ nghĩ đến thể diện của bản thân, chẳng coi tính mạng của nô tài ra gì!

Rất nhiều người đều cúi đầu xuống.

Thái phu nhân lại chau mày.

Tưởng Nhược Nam cúi người, khẽ đẩy Hồng Hạnh ra, trầm giọng nói tiếp: "Hồng Hạnh, ngươi không phải lo, ta không nói sẽ đuổi ngươi đi!"

Hồng Hạnh ngừng khóc, nước mắt ầng ậc nhìn nàng, "Vậy phu nhân có ý gì?"

"Ngươi không có lễ nghi quy củ như thế, không thể giữ ngươi ở Hầu phủ. Sáng sớm ngày mai, ta sẽ cho người đưa ngươi về biệt viện. Mọi chế độ vẫn áp dụng cho mọi thông phòng, hy vọng ngươi hãy chịu khó ở lại biệt viện tu tâm dưỡng tính, bao giờ học được cách giữ phép tắc lễ nghi thì ta sẽ cho ngươi quay lại."

Vương thị nghe vậy thì mắt sáng lên, đuổi được Hồng Hạnh đi thì cô ta không còn cảm thấy chướng mắt nữa rồi, thật quá tốt! Quay lại? Bên cạnh nhị gia có bao nhiêu là phụ nữ như thế, chỉ cần rời khỏi đây một thời gian, nhị gia làm sao có thể nhớ được Hồng Hạnh mày ngang mũi dọc thế nào nữa? Hồng Hạnh là người của nhị phòng, chỉ cần nhị phòng không lên tiếng thì đừng mong ngày quay lại.

Cứ để cô ta cả đời này ở lại biệt viện mà hối hận đi!

Đạo lí đó đương nhiên Hồng Hạnh cũng hiểu, mặt cô ta biến sắc, lập tức dập đầu cồm cộp trước Tưởng Nhược Nam: "Phu nhân, đừng đuổi nô tỳ đi! Phu nhân hãy nể tình nô tỳ đã từng hầu hạ người, đừng đưa nô tỳ đi!" Rời khỏi Hầu phủ thì bao nhiêu nỗ lực trước đó của cô ta chẳng phải đổ sông đổ biển hay sao? Lẽ nào phải sống cả đời ở một nơi hẻo lánh như biệt viện mà chờ chết? Biết vậy thì cô ta đã đồng ý gả cho tên quản sự họ Trương kia rồi!

119. Chương 119

Tưởng Nhược Nam không muốn nói nhiều, nàng đứng thẳng người dậy, nói tiếp: "Lôi Hồng Hạnh ra ngoài, giam lại, sáng sớm ngày mai đưa tới biệt viện."

Lập tức có gia đinh tiến lên kéo Hồng Hạnh ra ngoài, Hồng Hạnh vừa khóc vừa gào, bất chấp tất cả mà lớn tiếng thét: "Tiểu thư, lẽ nào người lại tuyệt tình như vậy?"

Phương ma ma vội nhào tới bịt chặt miệng Hồng Hạnh lại, khóc lóc nói: "Hồng Hạnh, được rồi, phu nhân làm đủ vì con rồi! Con đừng không biết tốt xấu như thế!" Nói xong vội vàng gọi gia đinh mau kéo cô ta ra.

Trên mặt Thái phu nhân và các phu nhân trong phòng đều lộ rõ vẻ chán ghét.

Vu Thu Nguyệt nhìn theo hướng Hồng Hạnh bị kéo đi, thầm nghiến răng trèo trẹo.

Đợi Hồng Hạnh bị lôi ra ngoài, Vương thị nhìn Tưởng Nhược Nam cười, "Phu nhân xử lý việc này, cũng gọi là có phần công bằng."

Tưởng Nhược Nam cũng cười, điềm đạm đáp: "Công bằng hay không, đợi ta xử lý xong hẵng hay."

Vương thị kinh ngạc: "Còn chưa xử lý xong? Chẳng phải đã quyết định đưa Hồng Hạnh tới biệt viện rồi ư?"

Tưởng Nhược Nam cười cười: "Đấy là hình phạt dành cho Hồng Hạnh, còn hình phạt dành cho nhị phu nhân, ta vẫn chưa nói."

"Ta?" Vương thị đột nhiên biến sắc, thất kinh. Triệu di thái thái vội vàng ấn cô ta xuống.

Thái phu nhân hứng thú nhìn nàng, "Nhược Lan, nói tiếp đi."

Thái phu nhân đã lên tiếng, Vương thị không dám nhiều lời, quay đầu đi, vẻ mặt tức giận.

"Nhị phu nhân bất công với Hồng Hạnh, đấy là sự thật, chuyện này làm tổn hại tới thanh danh của Hầu phủ ta, không thể không xử lý. Ta đề nghị phạt hai tháng tiền tiêu vặt của nhị phu nhân." Hình phạt này không nghiêm trọng, nhưng cũng coi như là lời nhắc nhở đối với những a hoàn muốn trèo lên giường chủ nhân.

Thái phu nhân gật gật đầu: "Nhược Lan nói có lý."

Vương thị có chút xót xa, nhưng lại nghĩ hành vi của mình trước đó cũng thật quá to gan chướng mắt, khiến Thái phu nhân không vui, nên cô ta đành chấp nhận, không nói thêm gì nữa.

Sắc mặt đám người dưới lúc này mới giãn ra, cũng coi như là cho Hồng Hạnh một con đường sống. Trong lòng họ đều nghĩ, xem ra chủ mẫu tương lai của Hầu phủ thưởng phạt phân minh, hoàn toàn không phải loại người lòng lang dạ sói, bất giác họ thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Thái phu nhân đứng dậy, cười nói: "Được rồi, ồn ào lâu như vậy, chuyện không vui cũng đã qua!" Sau đó nhìn Tưởng Nhược Nam, cất lời khen ngợi: "Nhược Lan, chuyện này con xử lý rất tốt! Ta rất hài lòng, sau này ta có thể yên tâm giao Hầu phủ cho con rồi."

Mọi người nghe vậy, trong lòng tự có tính toán.

Tưởng Nhược Nam cười đáp: "Nhược Lan còn có rất nhiều điều cần nhờ mẫu thân chỉ dạy."

Lúc này, có tên hầu tới bẩm bảo: "Hầu gia cho mời phu nhân, nói đã đến giờ vào cung rồi, muốn phu nhân về viện tử chuẩn bị."

Thái phu nhân nói với Tưởng Nhược Nam: "Đây là chuyện chính, Nhược Lan mau đi đi."

Tưởng Nhược Nam hành lễ với Thái phu nhân, rồi chào tạm biệt hai vị tiểu thư, sau đó rời khỏi Tùng Hương viện.

Tưởng Nhược Nam đi rồi, Cận Yên Vân tươi cười níu tay Thái phu nhân, "Mẫu thân, chúc mừng người có được một nàng dâu đầy bản lĩnh."

Cận Yên Hồng cùng cười, nói tiếp: "Không những có bản lĩnh, mà còn rất chu đáo tận tình, biết con ngồi xe ngựa mệt mỏi, còn đặc biệt chuẩn bị dược hoàn."

Cận Yên Vân che miệng cười: "Đại tỷ tỷ nói như vậy là muốn trách Thái phu nhân không chu đáo bằng phu nhân ư?"

Cận Yên Hồng mặt biến sắc, quên mất rằng trước kia những chuyện này đều do Thái phu nhân lo liệu.

Thái phu nhân khẽ vỗ nhẹ vào tay Cận Yên Vân, cười đáp: "Được rồi, đừng bắt nạt tỷ tỷ thật thà của con nữa, trước kia đều do Trương ma ma chuẩn bị, bà ấy nhiều việc nên quên cũng là bình thường."

"Phải, phải." Cận Yên Hồng vội nói.

Thái phu nhân cười cười, nhớ lại thời gian đầu khi tiếp nhận thánh chỉ, trong lòng bà cảm thấy vô cùng chán ghét Tưởng Nhược Nam. Nào ngờ hôm nay lại có được một nàng dâu đắc lực và giỏi giang như thế.

Đúng là thế sự khó lường.

Mọi người lục tục kéo ra cửa, tiếp tục đến Hậu hoa viên đi dạo.

Vương thị cố ý tụt lại đi sau cùng, đi song song với Vu Thu Nguyệt, hạ giọng nói với cô ta: "Xem ra chúng ta đã hiểu lầm phu nhân rồi, nếu phu nhân rắp tâm gài Hồng Hạnh vào viện tử của ta thì sao lại dễ dàng đưa cô ta tới biệt viện như thế?"

Vu Thu Nguyệt thấy chuyện mình tính toán bao lâu bỗng dưng biến thành mây khói, trong lòng vô cùng căm hận, giờ nghe những lời của Vương thị, đành phải cười khan hai tiếng: "Phải, phải."

Nhưng không thể thừa nhận, Tưởng Nhược Nam xử lý việc này rất tốt. Cũng chính vì thế, khiến cô ta lại càng hận, hai tay suýt thì xé nát chiếc khăn.

Con đường phía trước còn dài, cô ta sẽ còn có cơ hội. Cô ta không tin Tưởng Nhược Nam sẽ luôn may mắn như thế.

***

Tưởng Nhược Nam quay về Thu Đường viện, vừa vào phòng, Phương ma ma đã theo vào, thụp một tiếng quỳ xuống, liên tục dập đầu trước nàng ba cái.

"Đa tạ tiểu thư đã tha cho Hồng Hạnh, đa tạ đại ân đại đức của tiểu thư!"

Thật đáng thương cho tấm lòng người làm cha làm mẹ, nếu nàng có cha mẹ, nàng tuyệt đối sẽ không để cha mẹ phải phiền lòng vì mình. Tưởng Nhược Nam thầm thở dài một tiếng, cúi người, đỡ Phương ma ma dậy.

"Ma ma, Hồng Hạnh rời khỏi nhị phòng chưa chắc đã là chuyện dở, nhị phu nhân là người hay ghen tuông, Hồng Hạnh tính cách lại tùy tiện, sớm muộn gì cũng có chuyện. Rời khỏi Hầu phủ, có lẽ Hồng Hạnh sẽ được sống bình an."

Phương ma ma hai mắt đỏ hoe, nói: "Lão nô hiểu tấm lòng của tiểu thư, là Hồng Hạnh không hiểu chuyện nên mới hiểu lầm tiểu thư. Đều tại ma ma quản giáo không nghiêm. Nay lão nô có chuyện này khẩn cầu tiểu thư, mong tiểu thư cho phép lão nô cùng đến biệt viện để lão nô được trông nom Hồng Hạnh, tránh nó lại tìm cách gây họa."

Tưởng Nhược Nam suy tư một lúc, rồi đồng ý, "Chuyện này ta sẽ thương lượng với Thái phu nhân." Phương ma ma vội vàng dập đầu tạ ơn.

Tưởng Nhược Nam gọi Liên Kiều, Ánh Tuyết vào chải tóc trang điểm cho mình, rồi khoác triều phục lên người.

Không lâu sau, Cận Thiệu Khang đến.

Cận Thiệu Khang đã ăn mặc chỉnh tề, bộ triều phục màu đen khoác trên người hắn càng làm nổi bật vẻ anh vũ bất phàm.

Ánh Tuyết và Liên Kiều biết ý lui ra.

Cận Thiệu Khang bước tới ôm eo nàng, thấy nàng chỉ đánh phấn rất nhạt, ăn mặc đơn giản, trông càng kiều diễm thanh tao, không kìm được mà đặt một nụ hôn lên môi nàng, cười nói: "Nhược Lan, nàng thật đẹp!"

Tưởng Nhược Nam cười: "Cẩn thận, đừng làm hỏng tóc của thiếp, mất rất nhiều thời gian đấy." Nhưng nhìn bộ dạng anh tuấn của hắn, chính nàng không kìm được mà vòng tay níu cổ hắn, nhón chân, hôn lên môi hắn một cái.

Cận Thiệu Khang cười xấu xa, cúi đầu say đắm hôn nàng, hai người cứ quấn quýt lấy nhau mãi không rời được.

Một lúc sau, Cận Thiệu Khang thở dốc buông nàng ra, vội vàng đổi đề tài, "Vừa rồi có phải đã xảy ra chuyện gì không? Tên hầu quay lại báo, các nàng đều tập trung ở Tùng Hương viện."

Tưởng Nhược Nam kể lại một lượt chuyện vừa xảy ra.

Cận Thiệu Khang cười cười, khen ngợi: "Nhược Lan, làm tốt lắm!" Thực ra từ xưa tới nay, hắn chẳng ôm nhiều hy vọng với khả năng tề gia của nàng. Có điều mọi người sống trong Hầu phủ cũng không quá phức

tạp, sau này tìm thời cơ thích hợp chọn cho nàng một quản gia giỏi là xong, có loạn cũng chẳng loạn được đi đâu, cho nàng thời gian, nàng sẽ làm tốt mọi việc.

Nhưng hôm nay nàng lại cho hắn một bất ngờ như thế. Rất thỏa đáng, chẳng thiên vị ai, lại thể hiện rõ sự nhân hậu của mình.

Tưởng Nhược Nam ngẩng đầu cười: "Thiếp đã nói rồi, sẽ toàn tâm toàn ý làm thê tử tốt của chàng."

Cận Thiệu Khang dịu dàng ôm nàng, trong lòng vô cùng thỏa mãn.

***

Yến tiệc buổi tối được tổ chức trong Thái Hòa điện.

Cận Thiệu Khang và Tưởng Nhược Nam vừa vào cung bèn được đưa ngay đến điện Thái Hòa. Cận Thiệu Khang bận rộn chào hỏi các công khanh đại thần, còn Tưởng Nhược Nam cũng phải tiếp chuyện nữ quyến của họ.

Nay Tưởng Nhược Nam đã rất thành thạo những lễ nghi trong cung đình, nên việc chuyện trò chào hỏi với các vị phu nhân không còn là vấn đề gì ghê gớm nữa. Từng lời nói hành động của nàng đều rất đúng mực, thi thoảng còn thể hiện được sự dí dỏm hoạt bát. Trong các vị phu nhân tới dự yến tiệc hôm nay, rất nhiều người từng được nàng giúp đỡ nên Tưởng Nhược Nam đều được họ tôn trọng và quý mến.

Bởi vì yến tiệc lần này chỉ có các quan từ ngũ phẩm trở lên mới đủ tư cách tham dự nên rất nhiều khuôn mặt quen thuộc không thấy xuất hiện, ví dụ như gia đình Lưu phu nhân, những người từng đứng ra bênh vực bảo vệ nàng trước rất nhiều người.

Ở phòng mé điện một lúc, bèn có thái giám truyền họ vào điện.

Họ chia làm hai hàng đi vào nội điện. Tất cả mọi người đều cúi đầu, im lặng.

Khác với yến tiệc mừng sinh nhật Hoàng hậu lần trước, yến tiệc lần này, hai dãy bàn nhỏ được bày ở hai bên điện, mỗi chiếc bàn có thể ngồi hai người. Ở giữa là khoảng trống rất rộng, Tưởng Nhược Nam đoán có lẽ phần trống đó dành cho các tiết mục ca múa.

Tất cả mọi người theo sự dẫn dắt của các vị thái giám đến ngồi ở vị trí của mình. Tưởng Nhược Nam và Cận Thiệu Khang ngồi ở chiếc bàn thứ tư bên phải, chiếc bàn thứ ba chính là "sếp" của Cận Thiệu Khang, Binh bộ Thượng thư Hoàng đại nhân. Còn chiếc bàn thứ năm bên cạnh lại là Lễ bộ Thị lang Vương đại nhân.

Tưởng Nhược Nam và Cận Thiệu Khang lần lượt chia nhau ra để tiến hành chào hỏi các vị quan viên bên trái bên phải, phía trước phía sau. Cận Thiệu Khang thấy Tưởng Nhược Nam tự nhiên thoải mái, ăn nói chừng mực, nhớ tới việc nàng đã vì mình mà nỗ lực thay đổi, trong lòng cảm thấy rất vui, rất cảm kích, càng thêm trân trọng tấm chân tình của nàng.

Sau khi ngồi xuống không lâu, nghe thái giám hô vang: "Hoàng thượng giá đáo, Thái hậu giá đáo, Hoàng hậu giá đáo!"

Quần thần lập tức đứng dậy. Cảnh Tuyên Đế đi trước, Hoàng hậu đỡ Thái hậu, ba người cùng bước lên vị trí của mình.

Cảnh Tuyên Đế ngồi trên ngai vàng, Thái hậu và Hoàng hậu lần lượt ngồi vào hai chiếc bàn ở hai bên.

Đợi cả ba người ngồi xong, quần thần liền quỳ xuống hô vang ba tiếng vạn tuế, thiên tuế.

Cảnh Tuyên Đế hất tay: "Chúng khanh gia bình thân." Giọng nói không được uy nghiêm như mọi ngày.

Tưởng Nhược Nam khẽ sững lại, đã lâu như vậy rồi, lẽ nào vết thương của Hoàng thượng còn chưa khỏi hẳn? Dù sao hắn cũng là vì nàng mới bị thương, bất giác nàng ngẩng đầu lên nhìn Cảnh Tuyên Đế một cái, thấy hắn mặc dù ngồi rất ngay ngắn, toàn thân long bào thêu chỉ vàng lấp lánh, vô cùng khí thế, nhưng không thể che giấu được sắc mặt tiều tụy. Trông hắn có vẻ gầy hơn trước khá nhiều. Nàng có phần lo lắng, vết thương của hắn lẽ nào rất nghiêm trọng?

Giống như cảm nhận được ánh mắt của Tưởng Nhược Nam, Cảnh Tuyên Đế khẽ quay mặt, nhìn về phía nàng, ánh mắt phức tạp như có điều gì đó muốn nói, khiến nàng thấy rất kỳ quái. Nhưng chỉ một lúc, hắn đã quay đầu đi.

Quần thần lục tục ngồi xuống, Cảnh Tuyên Đế nói những lời dạo đầu xong, bèn có thái giám cung nữ tay bê những chiếc hộp đựng thức ăn sơn đen khóa vàng, các bàn bắt đầu được bày đầy.

Tưởng Nhược Nam nhìn lên bàn, mười chiếc đĩa nhỏ bằng ngọc hoa mai, bên trong là các món ăn tinh tế đẹp mắt, vừa nhìn đã khiến người ta phải thèm thuồng. Bên cạnh lại có thái giám dâng mỹ tửu.

Cảnh Tuyên Đế nâng cao chén, nói: "Sức khỏe của trẫm vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, nên dùng trà thay rượu để mời các khanh một chén."

Quần thần đứng dậy tạ ân, kính ngược lại Hoàng thượng.

Cảnh Tuyên Đế nói: "Tối nay là yến tiệc vui vẻ, chúng khanh không cần quá giữ lễ."

Quần thần liên tiếp đứng lên kính rượu Hoàng thượng, Hoàng hậu, Thái hậu, sau đó mới ngồi xuống, bắt đầu vừa dùng bữa vừa trò chuyện với người ngồi bàn bên cạnh.

Không khí bữa tiệc bắt đầu náo nhiệt dần lên.

Cận Thiệu Khang gắp một miếng thịt bò bỏ vào bát thê tử, khẽ nói: "Thịt bò trong cung đều là loại thượng hạng nuôi bằng cỏ ngon, thịt vô cùng tươi và ngọt, nàng nếm thử đi."

Tưởng Nhược Nam gắp lên nếm thử, ngẩng đầu cười với hắn: "Quả nhiên là rất ngon." Nói rồi, lẳng lặng gắp một món hắn thích ăn bỏ vào bát hắn, Cận Thiệu Khang cười cười, gắp đưa lên miệng.

Hai người ngồi cùng nhau, mặc dù không có những hành động và lời nói thân mật, nhưng một ánh mắt, một nụ cười đã đủ nói thay tất cả.

Và "tất cả" đó Cảnh Tuyên Đế đều nhìn thấy, hắn nhìn khuôn mặt trắng trẻo ửng hồng của Tưởng Nhược Nam, đôi mắt long lanh của nàng, lúc này nàng thật sự quyến rũ. Người có trong tay vô số cung phi như Cảnh Tuyên Đế đương nhiên hiểu sự quyến rũ của nàng do đâu.

Ánh mắt nàng nhìn Cận Thiệu Khang dịu dàng như nước, đầu mày cuối mắt không giấu nổi sự ngọt ngào. Còn Cận Thiệu Khang từ xưa tới nay vốn lạnh trầm như băng, lúc này cũng để lộ ý cười hiếm thấy, và nụ cười đó khiến thần sắc của nàng càng thêm dịu dàng hơn.

Nàng đã bao giờ dùng ánh mắt dịu dàng như thế nhìn ta chưa?

Tay của Cảnh Tuyên Đế bất giác nắm chặt chiếc chén, sự đố kị ghen tuông như con rắn độc cắn nát tim hắn.

Thái hậu ngồi bên cạnh vẫn luôn để ý Cảnh Tuyên Đế, lúc này thấy hắn nhìn Tưởng Nhược Nam đăm đăm, sợ mọi người nhận ra, vội vàng lên tiếng nhắc nhở, "Hoàng thượng, món canh hôm nay rất ngon, Hoàng thượng uống một chút đi, rất có lợi cho sức khỏe." Nói xong bèn bảo Hoàng Quý tới múc một bát canh nóng cho hắn.

Lúc này Cảnh Tuyên Đế mới thu lại ánh mắt, hắn giơ tay đón bát canh từ tay Hoàng Quý.

Hoàng hậu ngồi bên kia đột nhiên bỗng cười nói: "Thái hậu, người nhìn Nhược Lan và An Viễn Hầu kìa, hai người bọn họ trông rất ân ái. Thái hậu, xem ra người không cần phải lo lắng cho Nhược Lan nữa…"

120. Chương 120

Lời còn chưa dứt, đã nghe "choang" một tiếng, bát canh trong tay Cảnh Tuyên Đế rơi xuống đất, canh nóng bắn khắp nơi.

Cả đại sảnh trong nội điện đang náo nhiệt ồn ào bỗng chốc im lặng như tờ. Mọi người không hẹn mà cùng hướng về phía Hoàng thượng, lại thấy sắc mặt Cảnh Tuyên Đế âm trầm, tâm trạng của chúng thần cũng

bỗng chốc lặng theo. Tưởng Nhược Nam và Cận Thiệu Khang cùng nhìn về phía Cảnh Tuyên Đế, đột nhiên Cận Thiệu Khang có cảm giác ánh mắt Cảnh Tuyên Đế nhìn mình sắc như lưỡi dao, lòng hắn thất kinh.

"Rơi vỡ điềm lành, phú quý vinh hoa! Chúng khanh gia không cần phải căng thẳng, tiếp tục, tiếp tục đi!" Thái hậu cười nói, sau đó quay sang mắng Hoàng Quý: "Đồ nô tài vô dụng, đến cái bát cũng cầm không vững, còn không mau gọi người vào thu dọn!"

Hoàng Quý quỳ xuống dập đầu: "Nô tài đáng chết, nô tài đáng chết!"

Thái hậu cười mắng: "Ngươi cũng quá câu nệ rồi, gì mà chết với không chết, còn không mau ra kia đi!"

"Vâng, vâng, nô tài lỡ lời!" Nói xong, lồm cồm bò lên, gọi mấy thái giám nhanh nhẹn vào thu dọn sạch sẽ.

Sắc mặt Cảnh Tuyên Đế lúc này mới dịu xuống.

Chúng thần thở phào nhẹ nhõm, thì ra là do một tên nô tài bất cẩn đánh vỡ bát.

Tưởng Nhược Nam khẽ giật giật gấu áo Cận Thiệu Khang dưới gầm bàn, khẽ cười nói: "Làm thiếp sợ giật nảy cả mình."

Cận Thiệu Khang lén thò tay xuống nắm tay nàng, hạ giọng an ủi: "Không sao." Nhưng trong đầu chỉ hiện ra ánh mắt vừa rồi của Cảnh Tuyên Đế.

Trên ngai vàng, Cảnh Tuyên Đế hít sâu một hơi, ngửa cổ uống cạn ly trà, sau đó ra hiệu cho Hoàng Quý.

Hoàng Quý hiểu ý, giơ tay vỗ lên ba cái.

Không lâu sau, tiếng nhạc nhẹ nhàng vang lên, ngay sau đó, một đám vũ nữ mặc áo sa trắng lướt vào nhẹ như mây, rồi bắt đầu tung mình múa theo tiếng nhạc. Cánh tay áo dài bay phấp phới, tà váy quay quay, giống hệt tiên nữ hạ phàm, khiến người ta nhìn không rời mắt.

Tưởng Nhược Nam lần đầu tiên được xem ca múa trong cung đình, nàng xem rất chăm chú.

Vũ điệu của các mỹ nữ khiến hơi rượu thêm nồng, chúng thần bắt đầu náo nhiệt, tiếng kính rượu vang lên rộn ràng, nhưng vì có mặt Hoàng đế, nên không ai dám tham quá chén, sợ uống say lại thất lễ.

Các vũ nữ sau khi hất tay áo, đột nhiên lại lui về cửa điện, im lặng bất động.

Mọi người biết sắp có trò hay để xem, nên tất cả các ánh mắt đều tập trung về phía ấy.

Đột nhiên, tiếng nhạc ngừng bặt, sau đó một tiếng huýt sáo lanh lảnh trong vắt vang lên, giống như âm thanh của gió thổi trong khu rừng yên tĩnh.

Ngay sau đó, một giọng ca tuyệt đỉnh vang lên ngoài cửa điện.

"Thanh khê nhất diệp chu, Phù dung lưỡng an thu[1]."

[1] Hai câu đầu trong Hậu đình hoa (Hoa nở sân sau) của Triệu Mãnh (Đời Nguyên). Nghĩa là: Một chiếc thuyền lá trên khe suối, bên bờ phù dung nở rộ.

Tiếng ca nhẹ nhàng vang lên, như mộng như ảo, dịu dàng róc rách như suối chảy, lại vui vẻ như ngàn tiếng chim ca. Đó là một giọng hát thuần khiết, trong trẻo, ngây thơ và vô cùng đẹp. Tiếng ca đó như những sợi dây mảnh, quấn chặt lấy trái tim người nghe, khiến nó phải thấp thỏm lên xuống, không thể khống chế được.

Lúc này, mọi người đều có cùng một suy nghĩ, đều muốn xem xem, người con gái sở hữu một giọng hát tuyệt vời như thế là người thế nào?

Tưởng Nhược Nam cũng vậy, nàng vô thức vươn cổ nhìn về phía cửa điện.

Cận Thiệu Khang bật cười: "Đừng vội, lần chần lâu như vậy cuối cùng vẫn phải đi vào thôi."

Tưởng Nhược Nam chớp mắt, quay đầu lại: "Hầu gia, chàng thật biết cách làm người khác mất hứng." Bị hắn nói như thế nàng chẳng còn hứng thú nào nữa.

Cận Thiệu Khang cười yêu chiều.

Phía ngoài cửa điện, đám vũ nữ bắt đầu tung áo chầm chậm lướt vào, sau đó quay người, dần tản ra hai bên, một thiếu nữ mặc y phục màu xanh nhạt đứng giữa, thân hình thướt tha kiều diễm.

Lúc này, người con gái đang dùng tay áo che mặt, những âm thanh tuyệt vời đó vẫn vang ra từ phía dưới ống tay áo của nàng.

"Thái lăng thùy gia nữ, ca thanh khởi mộ âu."

Cùng với tiếng ca uyển chuyển lên xuống, cơ thể người con gái khẽ cử động, chiếc eo thon thả uốn nhẹ, những đường cong thanh thoát, giữ chặt ánh mắt của tất cả đàn ông trong nội điện.

Sau đó cô gái xoay người, tà váy cũng xoay tròn như những tán mây, khiến nàng không khác gì một chú chim đang sải cánh trên trời xanh. Hai ống tay áo của nàng chính là đôi cánh.

Lại một lần xoay nữa, dung mạo thanh tú của cô gái hiện hẳn ra trước mặt mọi người.

Không phải tuyệt sắc khuynh thành, nhưng mắt thanh mày tú, mắt trong như nước hồ thu, trong lúc lúng liếng đưa qua liếc lại có sự phong lưu khó nói thành lời, tóc thướt tha như mây, da trắng như tuyết, cơ thể mềm mại như dương liễu. Nhất cử nhất động đều cho người ta cảm giác phiêu diêu.

Đúng là một mỹ nhân!

Tất cả đại thần có mặt trong nội điện đều lộ rõ vẻ thèm muốn sắc đẹp ấy.

Tưởng Nhược Nam vội quay đầu lại nhìn Cận Thiệu Khang, thấy hắn đang uống rượu, ăn thức ăn, chẳng hề chú ý gì tới mỹ nữ kia. Nàng cười cười, khẽ nắm chặt tay hắn dưới gầm bàn.

Cận Thiệu Khang chẳng tỏ thái độ gì, cũng thò một ngón tay ngoắc ngón tay nàng. Tưởng Nhược Nam định rụt về mấy lần mà không rụt được, vẻ mặt khẽ ửng hồng.

Cảnh Tuyên Đế vẫn luôn quan sát họ, nhìn thấy ngay cảnh này, mặt lập tức sa sầm.

Thái hậu lai say sưa xem ca vũ, nói với Hoàng hậu: "Trong cung lại có một nữ tử ca vũ song toàn như thế này ư, sao trước kia ta chưa từng gặp?"

Hoàng hậu cười cười thiếu tự nhiên, "Thần thiếp cũng chưa từng gặp." Nói xong, liếc về phía Cảnh Tuyên Đế một cái, thấy ánh mắt hắn đang đăm đăm nhìn nàng ca nữ kia thì thầm thở dài trong lòng.

Các nữ tử trong điện vừa hát vừa múa, tiếng ca uyển chuyển, mỗi bước chân đều lanh lẹ thanh thoát, quay người lắc hông, tà áo phấp phới, tay áo như mây, giống hệt các tiên nữ giáng phàm. Những âm thanh du dương ấy vang vọng tới từng ngõ ngách sâu nhất của nội điện, khiến tất cả mọi người có mặt trong bữa tiệc này đều như si như say, như sống trong mộng mị.

Hết khúc hát, xiêm áo của người con gái từ từ lặng xuống. Nàng đứng nguyên tại chỗ, tư thế yêu kiều. Nàng cúi đầu cụp mắt, làn da trắng như tuyết phớt hồng, khuôn ngực khẽ phập phồng, nhìn nàng lúc này như mang vài phần tiên khí, lại thêm vài phần ma mị, chân thực.

Đột nhiên, có đại thần vỗ tay tán thưởng: "Hát hay, múa đẹp!" Chỉ thiếu điều không nói người đẹp nữa thôi.

Người con gái đó dịu dàng quỳ xuống: "Nô tỳ khấu kiến Hoàng thượng. Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!"

Tưởng Nhược Nam thấy lạ, một mỹ nhân như vậy mà không phải là cung phi? Nhưng… Nàng liếc mắt nhìn Cảnh Tuyên Đế ngồi trên ngai vàng, thấy hắn cũng đang nhìn ca nữ kia chăm chăm.

Có lẽ sắp rồi!

Làm Hoàng đế thật tốt, mỹ nữ trong thiên hạ đều ưu tiên cho hắn chọn trước. Có điều, người như hắn sao lại để mắt tới nàng chứ?

Lẽ nào vì sơn hào hải vị ăn chán rồi, nên muốn ăn những món nhẹ nhàng thanh đạm?

Xì, ai là món nhẹ nhàng thanh đạm của hắn? Trong mắt tướng công ta, ta chính là sơn hào hải vị!

Đang nghĩ ngợi lung tung, đột nhiên nghe thấy tiếng cười lanh lảnh của Cảnh Tuyên Đế: "Hay, hay, hát hay, múa cũng đẹp, chúng ái khanh nói có phải không?"

Chúng thần đồng thanh phụ họa: "Phải phải."

"Vi thần chưa từng nghe giọng hát nào tuyệt vời như thế."

"Điệu múa này quả là hiếm thấy, so với vũ tiên Liễu Y Y thời tiên đế còn sống cũng chẳng kém cạnh là bao!"

Tiếng khen ngợi vang lên không ngớt. Nhưng chẳng ai dám để ý tới người con gái ấy nữa, bởi vì ai cũng có thể nhận ra, cô gái này đã được Hoàng thượng chú ý.

Cảnh Tuyên Đế cười hỏi nàng: "Nàng tên là gì?"

Giọng người con gái vang lên trong như nước suối: "Nô tỳ tên gọi Thanh Đại."

"Thanh Đại? 'Đinh nguyệt hàm thanh đại, khê mai thí đạm trang[2]', người giống như tên, người giống như tên!" Cảnh Tuyên Đế tươi cười.

[2] Đây là một câu đối với ý là: "Ánh trăng trên mặt nước khiến màn đêm trở nên đẹp lung linh, hoa mai bên suối như được trang điểm nhẹ nhàng."

Lúc này, Hoàng Quý bước lên phía trước, giải thích: "Bẩm Hoàng thượng, người con gái này là mỹ nhân do Việt Quốc mang cống năm nay, nghe nói là con gái của tông thất."

Việt Quốc? Tưởng Nhược Nam lục tìm trong kí ức của Nhược Lan, cố gắng thì cũng tìm ra được những tài liệu về Việt Quốc. Việt Quốc là láng giềng của Lương Quốc, vô cùng nhỏ, nếu không phải Lương Quốc e dè Tề Quốc, một láng giềng lớn mạnh bên cạnh, thì e sớm đã nuốt gọn Việt Quốc rồi. Hàng năm Việt Quốc đều cống lễ vật và mỹ nữ cho hai nước Tề và Lương.

Cảnh Tuyên Đế cười đáp: "Ai cũng nói Việt Quốc nổi tiếng vì mỹ nữ, quả nhiên không sai. Chỉ là không ngờ, không những người đẹp, đến ca vũ cũng không tầm thường! Thật hiếm thấy hiếm thấy!"

Thanh Đại dịu dàng đáp: "Đa tạ Hoàng thượng đã tán thưởng!"

Cảnh Tuyên Đế tiếp tục cười: "Đâu phải chỉ mình trẫm tán thưởng, đúng rồi…" Hắn bỗng đổi giọng, quay đầu sang hỏi Cận Thiệu Khang: "Còn chưa nghe thấy ý kiến của An Viễn Hầu."

Cận Thiệu Khang ngẩng đầu lên, nhìn Cảnh Tuyên Đế.

Cảnh Tuyên Đế nhìn hắn, sắc mặt vẫn hòa nhã như thường, "An Viễn Hầu, giọng ca điệu múa mà Thanh Đại vừa thể hiện An Viễn Hầu thấy thế nào?"

Tưởng Nhược Nam liếc Cảnh Tuyên Đế một cái, không hiểu hắn định làm gì.

Thấy Cảnh Tuyên Đế vui như vậy, Cận Thiệu Khang thân là thần tử, đương nhiên không thể để hắn cụt hứng, Cận Thiệu Khang gật đầu, cười đáp: "Rất hay!"

Thanh Đại thoáng ngẩng đầu nhìn về phía Cận Thiệu Khang, thấy người vừa nói là một chàng trai trẻ khí phách hiên ngang, dung nhan tuấn mỹ, bất giác đỏ mặt, xấu hổ cúi gằm đầu.

Tưởng Nhược Nam nhìn thấy, bèn trề môi, ngươi xấu hổ gì chứ? Ngươi đỏ mặt làm gì?

Cảnh Tuyên Đế đột nhiên phá lên cười, hắn nói với chúng thần: "Hiếm khi thấy An Viễn Hầu buông lời khen người con gái nào như thế! Chúng ái khanh thấy trẫm nói có phải không?"

Chúng thần ngẩn ra một lúc, rồi vội vàng lên tiếng phụ họa.

Thái hậu đột nhiên chau mày, nhìn Cảnh Tuyên Đế, khẽ gọi một tiếng: "Hoàng thượng…"

Cảnh Tuyên Đế lại làm như không nghe thấy, đứng dậy, sắc mặt bỗng đỏ hồng lên một cách thiếu tự nhiên, hai mắt lấp lánh, tay vịn vào tay ghế vàng, không thể phát hiện ra bàn tay hắn đang khẽ run lên, giống như rất kích động.

"Nhắc ra mới nhớ, trong lần đi săn này trẫm xảy ra chuyện, nếu không nhờ An Viễn Hầu lần theo dấu vết tìm tới nơi, hậu quả thế nào thật khó nói. Một công lao lớn như thế, trẫm vì dưỡng thương nằm bệnh lâu ngày đã quên mất, hôm nay là một cơ hội hiếm, trẫm muốn luận công ban thưởng."

Cận Thiệu Khang chau mày, sắc mặt trầm hẳn xuống. Tưởng Nhược Nam bỗng có dự cảm xấu. Nàng nhìn Cảnh Tuyên Đế, thấy Cảnh Tuyên Đế cũng nhìn nàng, trên mặt hắn lộ rõ vẻ cố chấp.

"Chẳng mấy khi được nghe An Viễn Hầu tán thưởng một nữ tử, nếu Thanh Đại đã được An Viễn Hầu yêu thích như thế, vậy thì trẫm sẽ hạ chỉ…"

Lời còn chưa dứt, Thái hậu và Cận Thiệu Khang cùng đứng bật dậy: "Hoàng thượng!"

Nhưng Cảnh Tuyên Đế cũng chẳng quan tâm, tiếp tục nói nốt, giọng hắn khẽ run, ánh mắt sáng đáng sợ.

"Vậy trẫm hạ chỉ, An Viễn Hầu có công hộ giá, đáng ban Việt nữ Thanh Đại cho An Viễn Hầu làm thiếp thất."

Sắc mặt Tưởng Nhược Nam lập tức trắng bệch, bất giác cũng đứng bật dậy, Thái hậu ngồi lại xuống, liên tục thở dài lắc đầu. Hoàng hậu thấy Hoàng thượng ban Thanh Đại cho An Viễn Hầu, vẻ mặt thoáng vui, nhưng thấy sắc mặt của Tưởng Nhược Nam, cũng lại lặng lẽ thở dài. Cơ thể như dương liễu trước gió của Thanh Đại khẽ run lên, cúi đầu càng thấp hơn.

Chúng thần ai ai cũng lộ vẻ ghen tị và ngưỡng mộ, còn các nữ quyến trong yến tiệc đều thấy thông cảm với Tưởng Nhược Nam.

Một vài đại thần lên tiếng chúc mừng: "Chúc mừng An Viễn Hầu có được người đẹp như hoa như ngọc."

Nhưng không ngờ, Cận Thiệu Khang đột nhiên bước ra, đi tới giữa nội điện, quỳ xuống, cao giọng: "Mong Hoàng thượng thu lại thánh mệnh."

Cảnh Tuyên Đế lạnh lùng hừ một tiếng: "Tại sao? Là mỹ nhân trẫm ban cho không đủ yêu kiều, không đủ đẹp, không đủ tài nghệ song toàn sao?"

Cận Thiệu Khang ngẩng đầu nhìn Cảnh Tuyên Đế, ánh mắt kiên định: "Không phải như thế, chỉ là thần đã quyết định, cả đời này không nạp thiếp nữa, mong Hoàng thượng hãy hiểu cho vi thần."

Cảnh Tuyên Đế cúi đầu nhìn hắn, giọng lạnh như băng: "Nhưng thánh chỉ đã hạ, ngươi muốn kháng chỉ sao?"

"Thần không dám! Nhưng…"

Cảnh Tuyên Đế khoát tay áo, "Trẫm có ý tốt, ngươi lại chê bai, ngươi đang coi thường trẫm." Ngữ khí càng lúc càng nặng nề, ý trách móc cũng nặng dần lên.

Đám đại thần vừa rồi vẫn còn ham vui vẻ náo nhiệt, tới lúc này thì không thể cười được nữa, một vài đại thần thậm chí còn lên tiếng khuyên can: "An Viễn Hầu, người đẹp như thế, ngài còn kháng cự gì nữa? Còn không mau dập đầu tạ ân!"

Tưởng Nhược Nam ngồi như dính vào chỗ, hai tay không chịu nghe theo điều khiển của đại não cứ run lên từng hồi.

Hắn không muốn nàng được sống yên ổn, hắn chính là không chịu được khi thấy nàng hạnh phúc. Thế nghĩa là gì? Nàng đã nợ hắn sao? Nàng đã gây sự với hắn sao? Tại sao hắn lại cứ nhằm vào nàng như thế?

121. Chương 121

Khó khăn lắm Tưởng Nhược Nam mới kìm được nước mắt.

Nàng nhìn Thanh Đại giữa nội điện, người con gái này quỳ ở đó, xinh đẹp tươi mới như đóa hoa lan, tiếng hát của nàng ta, điệu múa của nàng ta, phong thái độc đáo của nàng ta, đều là những thứ vũ khí sắc bén!

Một người con gái như vậy được ban cho Cận Thiệu Khang, lâu dài, Cận Thiệu Khang sao có thể không động lòng?

Nhưng ngay lập tức, nàng cúi đầu, thầm tự trách bản thân. Tưởng Nhược Nam, ngươi đang nghĩ gì thế? Sao ngươi lại không có chút lòng tin nào với chàng như thế, sao ngươi có thể không có niềm tin với bản thân mình như thế? Cuộc đời phía trước còn dài, Cận Thiệu Khang lại giữ chức vụ cao, sau này chàng sẽ gặp không biết bao nhiêu mỹ nữ dung mạo tuyệt vời. Nếu gặp mỹ nữ nào ngươi cũng hoang mang lo sợ, thì hà tất ngươi phải quyết định ở lại bên chàng, hà tất phải tự ngược đãi bản thân?

Nàng rất muốn bước lên phía trước khẩn cầu Cảnh Tuyên Đế thu lại thánh mệnh, nhưng nàng biết, làm vậy cũng vô ích. Việc này hắn đã bố trí từ trước cả rồi, hắn hạ chỉ trước mặt chúng thần chính là để họ không thể có cách nào kháng chỉ. Cho dù nàng có mạo hiểm cả tính mạng của mình cũng không thể thay đổi được sự thật này.

Giữa nội điện, Cận Thiệu Khang vẫn còn định khẩn cầu, nhưng sắc mặt Hoàng thượng mỗi lúc mỗi tối lại, đã thấp thoáng ý giận.

Cận Thiệu Khang trong lòng có phần kinh hãi, đành dập đầu tạ ân.

Cảnh Tuyên Đế cười hào sảng, lúc đó mới nói: "Thế mới phải chứ, làm người không phong lưu thì phí hoài tuổi trẻ, trẫm cũng là có ý tốt, ái khanh có thể hiểu là được rồi!" Nói xong, ánh mắt vô tình liếc nhìn Tưởng Nhược Nam, thấy sắc mặt nàng mặc dù nhợt nhạt nhưng không thể hiện điều gì quá đáng, thần sắc vẫn bình tĩnh.

Cảnh Tuyên Đế khẽ hừ một tiếng, thầm nghĩ, rất nhanh thôi nàng sẽ hiểu, thứ mà nàng muốn, hắn cũng không thể cho nàng được.

"Tiếp tục uống rượu, tiếp tục uống rượu! Tấu nhạc lên!" Cảnh Tuyên Đế nói.

Đại điện lại khôi phục không khí náo nhiệt trước đó.

Thanh Đại đứng dậy, lẳng lặng lui xuống, trước khi đi, còn quay đầu nhìn Cận Thiệu Khang vẫn quỳ dưới điện, miệng nở nụ cười.

Cận Thiệu Khang chẳng nhìn nàng ta, đứng lên quay về ngồi bên Tưởng Nhược Nam.

"Nhược Lan…"

Tưởng Nhược Nam cầm ly rượu, rượu sánh ra ngoài, Tưởng Nhược Nam ngửa cổ uống cạn.

"Nhược Lan…" Giọng Cận Thiệu Khang càng dịu dàng hơn, hắn vô cùng lo lắng, hắn thò tay xuống gầm bàn nắm chặt tay kia của nàng.

Tay nàng rất lạnh. Cận Thiệu Khang xót xa vô cùng.

"Hầu gia, thiếp hiểu chàng là bất đắc dĩ, thiếp hiểu." Tưởng Nhược Nam khẽ nói.

"Chuyện ta hứa với nàng ta tuyệt đối sẽ không thay đổi." Hắn nắm chặt tay nàng hơn.

Tưởng Nhược Nam quay sang nhìn hắn, đôi mắt nàng như hắc ngọc sâu không thấy đáy, nàng nhẹ nhàng đáp: "Thiếp tin chàng!"

Sau đó, hai người mặc dù vẫn tươi cười trò chuyện, nhưng tâm trạng đã không còn vui vẻ như trước nữa.

Cảnh Tuyên Đế ngược lại rất vui, sau đó hắn đều nói nói cười cười với chúng thần, nói rất nhiều. Tưởng Nhược Nam không thèm nhìn hắn lần nào nữa.

Hắn biết rõ suy nghĩ của nàng, nhưng vẫn cố ý dùng chiêu này, sự cảm kích và những tình cảm tốt đẹp dành cho hắn lúc trước, vì chuyện này mà dần dần tan biến.

Tan tiệc, Tưởng Nhược Nam vẫn tươi cười cáo biệt những nữ quyến khác. Cho dù trong lòng nàng có không vui tới đâu, nàng cũng sẽ không để người khác biết. Sự thông cảm và xót thương của họ nàng không cần, hoàn toàn chẳng ích lợi gì.

Lúc này, một thái giám đến bên Tưởng Nhược Nam, nói: "Hầu phu nhân, Thái hậu cho mời."

Cận Thiệu Khang nói với nàng: "Ta đợi nàng ở đây."

Tưởng Nhược Nam gật đầu, quay người đi theo thái giám kia.

Thái giám mời nàng lên kiệu, cung kiệu màu đỏ đung đưa đi trong đêm tối.

Một lát sau, Tưởng Nhược Nam vén rèm cửa sổ, nhìn ra ngoài, lập tức chau mày: "Hình như không phải đường tới Từ Ninh cung."

Thái giám đi hầu theo kiệu đáp: "Đến Ngự hoa viên, có người đang đợi Hầu phu nhân."

Tưởng Nhược Nam lập tức hiểu ngay có chuyện gì, sau một lúc hoảng loạn, nàng đã bình tĩnh trở lại. Rất tốt, nàng thật sự muốn biết, hắn còn muốn gì nữa?

Ngự hoa viên chìm trong bóng tối, hoa cỏ trùng trùng, bóng cây san sát, đình đài lầu các giống như những quái thú đứng sừng sững trong đêm.

Tưởng Nhược Nam xuống kiệu, lập tức nhìn thấy Cảnh Tuyên Đế đang đứng giữa đình hóng mát.

Thân mặc long bào mặc dù đứng trong bóng tối nhưng vẫn thấp thoáng phát sáng, vô cùng bắt mắt, dường như long bào khi được khoác trên người hắn trở lên đặc biệt hơn.

Thái giám và phu kiệu lặng lẽ lui xuống, xung quanh tĩnh lặng.

Tưởng Nhược Nam cười nhạt: "Từ bao giờ, Hoàng thượng cũng bắt đầu giả truyền ý chỉ?"

Cảnh Tuyên Đế thở dài, đi ra khỏi đình, khuôn mặt anh tuấn dần hiện ra dưới ánh trăng.

"Nếu ta không làm thế, nàng sao chịu tới gặp ta?"

Vầng trăng sáng tròn như chiếc đĩa bạc, ánh trăng tinh khiết phủ lên mặt đất một màu trắng xóa.

Tưởng Nhược Nam cúi đầu, không nhìn hắn, "Không biết Hoàng thượng truyền thần phụ tới đây là có việc gì? Nếu không có việc gì, thần phụ xin cáo lui trước!" Nói xong, nàng khẽ nhún mình quay người định đi.

Cảnh Tuyên Đế bước lên phía trước, kéo tay nàng lại.

Tưởng Nhược Nam vội hất ra giống như hất đi thứ gì đó rất bẩn thỉu. Vì dùng lực mạnh, khiến Cảnh Tuyên Đế vốn chưa khỏe hẳn loạng choạng một phen.

Cảnh Tuyên Đế không ngờ Tưởng Nhược Nam lại phản ứng mạnh như thế, điều khiến hắn càng không thể chịu đựng được đó là ánh mắt của nàng, ánh mắt chán ghét và căm hận. Nhớ lại màn ân ái dịu dàng giữa nàng và Cận Thiệu Khang, trong lòng Cảnh Tuyên Đế dậy nỗi ghen tuông.

Hắn cười nhạt hai tiếng: "Nhược Lan, hôm nay trẫm ban Việt nữ cho An Viễn Hầu, nàng thấy thế nào?"

Hắn bước lên phía trước hai bước, đứng gần nàng, sắc mặt trắng nhợt dưới ánh trăng.

"Người con gái này hát hay múa giỏi, người đẹp giọng ngọt, nàng nói xem An Viễn Hầu có thể khống chế được dục vọng của bản thân trong bao lâu? Giờ nàng còn tin hắn như lúc đầu nữa không?"

Tưởng Nhược Nam bỗng thấy nổi giận, nàng ngẩng phắt đầu lên, nhìn thẳng vào mắt hắn: "Quả nhiên Hoàng thượng cố ý! Làm chuyện như thế, Hoàng thượng đắc ý lắm sao? Khiến thần phụ đau khổ khó chịu, Hoàng thượng vui lắm sao?"

Cảnh Tuyên Đế cười nhạt, "Nhược Lan, bây giờ nàng hận ta lắm chứ gì? Sao, nàng sợ rồi à? Nàng sợ mỹ nhân này sẽ cướp mất trái tim của tướng công nàng?"

Tưởng Nhược Nam khẽ cười: "Hoàng thượng, cho dù như thế thì đổi lại người sẽ được gì?"

Các đường nét trên khuôn mặt Cảnh Tuyên Đế bỗng căng ra, ánh mắt bốc lửa.

"Ta chỉ muốn cho nàng biết, hắn vốn không tốt đẹp như nàng nghĩ đâu! Thứ ta không thể cho nàng, hắn cũng không thể! Thứ nàng muốn, không ai có thể cho!"

"Người sai rồi!" Tưởng Nhược Nam nhìn thẳng vào mặt hắn, nói từng chữ rõ ràng: "Người làm thế cũng chẳng ích gì! Thần phụ tin chàng, thần phụ tin vào lời hứa của chàng, thần phụ sẽ cố gắng để giữ tình cảm

của mình, thần phụ tin hai chúng thần có thể vượt qua mọi thử thách. Cho dù là ai, cũng chẳng làm ảnh hưởng tới tình cảm giữa phu thê thần phụ!"

Hai mắt nàng sáng rực như sao, trong đó lộ rõ vẻ kiên định và tự tin, khiến nàng lúc này trông lại càng đẹp.

Nhưng, sự kiên định và tự tin đó không dành cho hắn, vẻ đẹp của nàng cũng không phải dành cho hắn…

Cảnh Tuyên Đế ghen tuông tới đớn đau.

Hắn ngửa cổ cười lớn, tim càng đau, tiếng cười của hắn càng vang, tiếng cười đó phá vỡ màn đêm, mang cảm giác tiêu điều.

Đột nhiên, tiếng cười ngừng bặt, hắn dùng lực bóp cổ tay nàng, rít qua kẽ răng: "Được, hay lắm! Thật ngưỡng mộ niềm tin nàng dành cho hắn, Nhược Lan, nàng có muốn đánh cược với trẫm không? Không quá nửa năm, hắn nhất định sẽ không chịu đựng nổi sự quyến rũ của Việt nữ kia!"

Tưởng Nhược Nam nắm chặt nắm tay lại, lập tức đáp lời: "Được, nếu Hoàng thượng thua, thì Hoàng thượng phải thu nàng Việt nữ đó về, đồng thời từ nay về sau, không được can thiệp vào cuộc sống của thần phụ nữa!"

"Còn nếu nàng thua?" Cảnh Tuyên Đế nhìn nàng chằm chằm, ánh mắt sáng như mắt báo.

Nếu ta thua… thì có nghĩa là chàng đã phản bội lại lòng tin của ta…

Vừa nghĩ tới khả năng này, trái tim Tưởng Nhược Nam như bị dao đâm.

Nàng nghiến răng nghiến lợi đáp: "Nếu thần phụ thua, nhất định sẽ xin chỉ hủy hôn với hắn! Dù hậu quả thế nào cũng không đắn đo! Nhưng, thần phụ tuyệt đối không thua!"

"Được!" Cảnh Tuyên Đế buông tay nàng ra, "Nửa năm sau, nàng sẽ biết, từ đầu tới cuối, nàng đã tin nhầm người!"

Cảnh Tuyên Đế quay người, dặn dò bọn kẻ dưới: "Người đâu, đưa Hầu phu nhân đi!"

Tưởng Nhược Nam quyết liệt quay đầu, không nhìn hắn thêm lần nào nữa.

Cung kiệu lại đưa nàng rời khỏi Ngự Hoa viên.

Cảnh Tuyên Đế đứng nguyên tại chỗ nhìn cung kiệu biến mất trong màn đêm, khuôn mặt âm trầm trước đó của hắn dần dịu xuống.

Chỉ cần đợi thêm nửa năm nữa, nàng hoàn toàn mất niềm tin ở Cận Thiệu Khang rồi, chỉ cần nàng hủy hôn với hắn, nàng có thể trở thành người phụ nữ của ta. Đến khi ấy, còn lý do gì có thể ngăn cản ta?

Đàn ông làm gì có ai không háo sắc, kiểu mỹ nhân tâm tư quá lộ liễu như thế, ai có thể không động lòng tới tận nửa năm? Nhược Lan, nàng thật chẳng hiểu gì về đàn ông! Trên thế giới này, làm gì có người phụ nữ nào có thể làm đàn ông thỏa mãn cả đời?

Cung kiệu đi theo đường cũ quay về, đưa Tưởng Nhược Nam đến điện Thái Hòa.

Tưởng Nhược Nam xuống kiệu, thấy Cận Thiệu Khang đứng sừng sững trong bóng tối, thân hình cao lớn vững chắc như núi.

Nước mắt nàng dâng lên nhòe mi.

Nàng sẽ không tin nhầm người, tuyệt đối không! Phải nhìn thoáng một chút, coi như đây là thử nghiệm đầu tiên cho tình yêu của họ. Không chỉ cho hắn mà cả nàng nữa, bởi vì hôn nhân là việc của hai người.

Hắn phải đối phó với sự công kích từ phía ngoài, còn nàng phải tận tâm tận lực để khiến hắn yêu nàng hơn.

Nàng lau khô nước mắt, đi về phía hắn.

"Thiệu Khang."

Cận Thiệu Khang quay người, nhìn nàng mỉm cười, nụ cười vô cùng ấm áp, sau đó, hắn giơ tay về phía nàng: "Chúng ta về nhà thôi."

Tưởng Nhược Nam nắm tay hắn, bàn tay to rộng hữu lực, khiến nàng bỗng thấy yên lòng hơn. Nàng nhìn hắn khẽ cười, hai người cứ thế cầm tay nhau đi.

Về tới Hầu phủ đã rất muộn, họ đoán chừng Thái phu nhân đã đi nghỉ nên không tới thỉnh an, về thẳng Thu Đường viện.

Vào trong phòng, a hoàn hầu hạ hai người rửa mặt rửa tay, họ lên giường, lặng lẽ ôm nhau trong chăn.

Cận Thiệu Khang nói: "Việt nữ đó có lẽ không lâu nữa sẽ vào phủ, nàng hãy bố trí cho nàng ta, dù sao cũng là nữ tử do Hoàng thượng ban, không thể lơ là."

Tưởng Nhược Nam dựa vào lòng hắn, khẽ gật đầu: "Thiếp biết, thiếp sẽ sắp xếp mọi thứ, chàng yên tâm."

Cho dù trong lòng không ngừng khuyên nhủ mình phải nhìn thoáng hơn, nhưng vừa nghĩ đến cảnh một mỹ nữ ngày đêm quấn lấy phu quân của mình, nước mắt lại tuôn rơi, làm ướt cả áo trong của hắn,

Cận Thiệu Khang cảm nhận được, thở dài, cúi đầu, hôn cạn nước mắt trên mắt nàng: "Nhược Lan, đừng lo lắng, chẳng có gì ghê gớm cả, nàng cứ coi như trong nhà thêm một người hầu là được."

Tưởng Nhược Nam vùi đầu vào lòng hắn, "Nhưng làm gì có người hầu nào lại đẹp như thế, múa hát rung động lòng người như thế." Sự dịu dàng của hắn, khiến nước mắt nàng chảy càng nhiều hơn.

Từng giọt từng giọt nước mắt của nàng, khiến trái tim hắn đớn đau.

Hắn vuốt mái tóc đen dài của nàng, từng chút từng chút một, "Nàng tưởng phu quân của nàng chưa từng nhìn thấy mỹ nữ ư? Nàng ta hát có hay tới đâu cũng không thể sánh được với tiếng cười của nàng, nàng ta có múa đẹp tới đâu cũng không thể sánh được với tư thế vung roi của nàng. Nhược Lan, trong lòng ta đã có nàng, thì người khác dù có đẹp thì ta cũng vẫn chỉ yêu nàng!"

Giọng hắn trầm ấm vang lên trong căn phòng tĩnh lặng, từng chút từng chút lọt vào tim nàng.

Tưởng Nhược Nam ôm chặt hắn bắt đầu bật khóc hu hu, trong lòng trào dâng bao tâm trạng. Đó là những cảm xúc khiến nàng thấy ghen tuông cùng cực và cũng yếu đuối tới cùng cực, không rõ là cảm kích hay vui mừng, nhưng những lời của hắn khiến nàng hạnh phúc.

"Thiệu Khang…" Nàng càng ôm chặt hắn hơn, sau đó ngẩng đầu lên, hôn vào môi hắn. Nàng dùng đôi môi đầu lưỡi của mình, muốn trút bỏ tâm trạng của mình cho hắn.

Sự nhiệt tình của nàng khiến hắn như bốc cháy, rất nhanh, hắn từ thế bị động chuyển thành chủ động, lật người, nằm lên trên nàng.

Chiếc rèm lớn màu đỏ từ từ rủ xuống, ánh nến nhảy nhót, soi rõ hai cơ thể xuân tình đang quấn quýt lấy nhau.

122. Chương 122

***

Sáng sớm hôm sau, Cận Thiệu Khang lên triều, Tưởng Nhược Nam tới Tùng Hương viện. Trước mặt mọi người, nàng kể lại chuyện Cảnh Tuyên Đế ban Việt nữ cho Cận Thiệu Khang.

Cũng chẳng có gì phải giấu, dù sao không lâu nữa, người cũng sẽ được đưa tới.

"Có lẽ khoảng hai hôm nữa, trong cung sẽ đưa người tới. Mong mẫu thân hãy chuẩn bị một chút." Tưởng Nhược Nam điềm tĩnh nói.

Tất cả mọi người đều sững lại. Sao chỉ tham dự một bữa tiệc lại mang một người con gái về?

Hai tiểu thư họ Cận chẳng để lộ thần sắc gì đặc biệt, bởi trong mắt họ, với địa vị của Cận Thiệu Khang, thêm một người con gái nữa cũng không quá đáng. Nhưng với Vương thị, Cận Yên Nhiên và Vu Thu Nguyệt thì khác, họ đều mang những tâm trạng khác nhau.

Vương thị và Cận Yên Nhiên biết Tưởng Nhược Nam rất ghen, thầm nghĩ, sau này Hầu phủ lại náo nhiệt rồi!

Nhưng Vu Thu Nguyệt khẽ chau mày lại, trong lòng thầm hận, một người đã đủ khó đối phó rồi, giờ sao lại thêm một người nữa? Nhưng lại lập tức nghĩ, tình hình hiện tại đối với cô ta là tình hình chết, không chừng người mới sẽ mang lại cơ hội mới! Phải xem diễn biến thế nào đã…

Thái phu nhân trầm mặc hồi lâu mới mở miệng: "Chuyện này là chuyện vui, Hầu gia hiếm muộn, thêm một người nữa hầu hạ là thêm một người giúp Cận gia sinh người nối dõi." Chỉ là người ở trong cung, đừng quá nhiều tâm tư là được, nếu không lại thêm phiền phức.

Rồi quay đầu dặn dò Trương ma ma, "Hãy thu dọn Nghênh Hương viện còn trống cho người mới đi."

Mọi người đều nể mặt Tưởng Nhược Nam nên không nói gì. Một lúc sau, Thái phu nhân cho họ lui ra, nhưng giữ Tưởng Nhược Nam ở lại.

Những người khác đi rồi, đều châu đầu lại bàn tán.

Hai vị tiểu thư chẳng mấy khi về thăm nhà, lần này về lại ở mấy ngày mới đi. Lúc này, Cận Yên Vân đang đi theo Triệu di thái thái và Vương thị về viện tử của họ; Cận Yên Hồng không thân với bên nhị phòng nên về nơi ở của mình.

Cận Yên Nhiên đỡ Vu Thu Nguyệt về Cẩm Tú viện.

"Người con gái được Hoàng thượng ban chắc chắn không thể tầm thường." Vu Thu Nguyệt lên tiếng.

Cận Yên Nhiên gật đầu: "Tỷ có để ý sắc mặt của tẩu tẩu không, muội có thể cảm nhận được tẩu ấy rất không vui, nhưng đây là chuyện không thể không nhận. Giờ chỉ hy vọng người mới là người biết lễ nghi phép tắc, đừng gây chuyện là được."

Vu Thu Nguyệt vỗ vỗ tay Cận Yên Nhiên cười: "Giờ muội vẫn còn tâm tư lo những việc này sao? Ta biết, hôn sự của muội và Ninh Vương đã định ngày rồi, chính là vào tháng Mười. Cũng may Thái phu nhân đã chuẩn bị hồi môn từ sớm nên cũng không gấp gáp lắm. Muội nên lo cho hôn sự của mình đi."

Cận Yên Nhiên đỏ mặt: "Tiểu tẩu tử thật xấu, chỉ biết cười muội muội thôi. Không thèm chơi với tẩu tẩu nữa!" Nói xong, dậm chân dậm tay chạy đi.

Vu Thu Nguyệt nhìn theo bóng Cận Yên Nhiên, nụ cười dần tắt.

Cô ta lại mong người mới sẽ là kẻ quậy phá không lễ nghi phép tắc, tìm đủ mọi cách để chiếm lấy trái tim Hầu gia, khi ấy xem Tưởng Nhược Nam còn dám huênh hoang không?

Nói thế nào thì nói, người mới chắc chắn dễ đối phó hơn nhiều so với Tưởng Nhược Nam.

Một Việt nữ, một vũ nữ mà thôi.

***

Thái phu nhân gọi Tưởng Nhược Nam vào phòng trong, sai Liễu Nguyệt dâng trà.

"Nhược Lan, ta biết trong lòng con không vui, nhưng Hầu gia thân là quan tam phẩm, chuyện này khó tránh. Sau này có lẽ còn có nữa, con cũng nên nhìn thoáng một chút."

Tưởng Nhược Nam biết, Thái phu nhân chịu hiểu cho tâm tư của nàng, chịu nói những lời an ủi này đã là rất tốt rồi, đương nhiên nàng không thể yêu cầu bà chỉ nghĩ tới nàng. Trong lòng bà, người quan trọng nhất chính là Hầu gia, là Cận gia, điều này rất bình thường.

"Con hiểu, thưa mẫu thân. Người không cần lo lắng cho con."

Quan trọng nhất là cách cư xử của Cận Thiệu Khang, mà những chuyện ấy không cần thiết phải nói với Thái phu nhân.

"Hiểu được thì tốt." Thái phu nhân hài lòng gật đầu.

Đúng lúc này, Liễu Nguyệt vào báo: "Thái phu nhân, trong cung có người tới."

Nhanh như vậy ư? Cả Thái phu nhân và Tưởng Nhược Nam đều sững lại mất một lúc. Nhưng nàng lập tức rõ ràng ngay, Hoàng thượng đã cố ý làm vậy. Trong thời hạn nửa năm, hắn không nỡ để phí dù chỉ một chút thời gian nào.

Tưởng Nhược Nam thầm cười nhạt trong lòng.

Nàng cùng Thái phu nhân ra đón.

Người trong cung chính là Hoàng Quý hầu cận bên cạnh Hoàng thượng, y hất phất trần nhìn Thái phu nhân cười rất tươi: "Cận lão phu nhân, chúc mừng chúc mừng, chuẩn bị tiếp chỉ."

Thái phu nhân vội vàng sai người đi gọi những người khác lại, bố trí đâu vào đấy.

Mọi người cùng quỳ xuống, Hoàng Quý cao giọng đọc thánh chỉ, đại ý là ban Việt nữ Thanh Đại cho Cận Thiệu Khang làm thiếp.

Thái phu nhân cũng cảm thấy rất kỳ lạ, bà vốn tưởng rằng trong cung sẽ cho người đưa cô gái đó tới là xong, không ngờ Hoàng thượng còn vì chuyện này mà hạ thánh chỉ.

Có thể thấy Hoàng thượng rất xem trọng Hầu gia, nên bà cũng mừng thầm trong lòng, người mới Thanh Đại cũng có thể coi là sự ân sủng của Hoàng thượng dành cho Hầu gia. Mặc dù còn chưa gặp mặt, nhưng bà bỗng thấy có thiện cảm với người con gái này.

Thái phu nhân cùng mọi người trong Cận gia dập đầu tạ ân. Hai tay dâng lên đón lấy thánh chỉ từ tay Hoàng Quý.

Hoàng Quý cười nói: "Kiệu của người mới đang chờ ngoài cổng phủ."

Thái phu nhân vội vàng sai kẻ dưới: "Mau đưa cô nương đó vào đây."

Mọi người đều ngóng cổ đợi chờ, rất muốn biết mỹ nhân mà Hoàng thượng ban tặng đẹp tới mức nào.

Không lâu sau, mấy a hoàn đỡ một người con gái thân hình thướt tha kiều diễm đi vào.

Cô gái có vẻ thanh tú trời sinh, mặc một chiếc áo gấm thêu hình hoa sen màu xanh nhạt, bước đi nhẹ nhàng như cành liễu đung đưa trước gió, khiến người ta có cảm giác rất gần gũi, hòa nhã.

Thái phu nhân tươi cười, thể hiện sự hài lòng của mình. Những người còn lại nhìn thần sắc của Thái phu nhân, thì cũng đều mỉm cười.

Tưởng Nhược Nam đứng một bên, giữ vẻ mặt bình tĩnh.

Thanh Đại bước vào phòng, quỳ xuống, cúi lạy: "Nô tỳ Thanh Đại bái kiến Thái phu nhân, bái kiến các vị phu nhân, tiểu thư."

Thái phu nhân vội lên tiếng: "Đứng dậy đi, sau này đều là người một nhà cả, không cần tự xưng là nô tỳ nữa."

"Vâng." Thanh Đại đứng dậy, lùi sang một bên, cúi đầu đứng đó.

Hoàng Quý cười: "Cận lão phu nhân, người cũng đã tới rồi, ở đây không còn việc của ta nữa, ta phải về cung bẩm báo với Hoàng thượng."

Thái phu nhân vội sai người mang bạc lên, cung tiễn ra tận cửa.

Hoàng Quý đi rồi, Trương ma ma đến cạnh Thanh Đại, giới thiệu cho nàng ta biết danh tính của từng người có mặt trong phòng.

"Đây là phu nhân."

Thanh Đại vội quỳ xuống, bái kiến Tưởng Nhược Nam. Cúi đầu cụp mắt, vô cùng cung kính.

Khi giới thiệu tới Vu Thu Nguyệt là quý thiếp, Thanh Đại cũng quỳ xuống, gọi tỷ tỷ. Bộ dạng khiêm tốn dịu dàng như thế, khiến Vu Thu Nguyệt có phần bất ngờ. Phải hiểu rằng, Vu Thu Nguyệt mặc dù là quý thiếp, nhưng Thanh Đại cũng là thiếp do Hoàng thượng ngự ban, cho dù không quỳ lạy Vu Thu Nguyệt cũng chẳng ai nói được gì.

Đến lượt Cận Yên Nhiên, Vương thị, Triệu di thái thái, hai vị tiểu thư họ Cận, Thanh Đại cũng hành lễ tương xứng với địa vị của họ.

Thái phu nhân thấy nàng ta thần sắc cung kính, cử chỉ lễ phép, chừng mực, không giống loại người huênh hoang, nên thiện cảm trong lòng bỗng nhiên thêm vài phần.

Tưởng Nhược Nam vẫn đứng im quan sát, mặc dù nàng biết Thanh Đại cũng chỉ là người bị liên lụy vô tội, nhưng đối với kẻ hòng mong chiếm lấy trái tim của chồng mình, nàng chẳng thể thích nổi. Chỉ mong mọi việc sẽ bình an suôn sẻ trong nửa năm tới, rồi Hoàng thượng sẽ phải nghĩ cách đón nàng ta về cung. Sau này nàng ta được phong làm phi hay được ban tặng cho người khác làm thiếp làm phu nhân, nàng cũng chẳng quan tâm.

Sau khi bái kiến từng người trong nhà họ Cận, Thái phu nhân gọi Thanh Đại lại, nắm tay nàng ta, đứng ngắm nghía một lát, cười nói: "Đúng thật là vô cùng xinh đẹp, năm nay bao nhiêu tuổi rồi?"

Thanh Đại mặt thoáng ửng hồng, cúi đầu đáp: "Thanh Đại năm nay mười sáu."

"Nghe nói con là con gái của tông thất Việt quốc, về phủ ta làm thiếp, thật thiệt thòi cho con."

Thanh Đại dịu dàng đáp lại: "Không thiệt thòi, gia phủ thuộc chi khác trong hoàng thất, hơn nữa Thanh Đại cũng chỉ là con thiếp thất, từ nhỏ luyện ca tập múa, vốn là vì sau này đem cống cho Lương triều, chẳng phải cao quý gì."

Nàng ta nói xong, tất cả mọi người, bao gồm cả Tưởng Nhược Nam cũng đều thấy bất ngờ, lần đầu tiên vào phủ đã để lộ điểm yếu của mình, lẽ nào không sợ mọi người coi thường hay sao?

Đây là tính cách nàng ta ngây thơ không toan tính hay là cố ý làm vậy để mong có được sự thương hại cảm thông? Cho dù là thế nào, nàng ta cũng đã thành công trong việc lấy lòng Thái phu nhân.

Thái phu nhân cười càng tươi hơn, "Xa nhà xa quê, thật khó cho con quá, Thanh Đại yên tâm, sau này ở trong Hầu phủ, chỉ cần con giữ đúng lễ nghi phép tắc, Hầu phủ tuyệt đối không bạc đãi con.

Thanh Đại vội nói: "Đa tạ Thái phu nhân thương xót, Thanh Đại nhất định sẽ không khiến Thái phu nhân thất vọng." Nói xong ngẩng đầu nhìn Tưởng Nhược Nam và Vu Thu Nguyệt: "Cũng sẽ không làm hai vị tỷ tỷ thất vọng."

Tưởng Nhược Nam chăm chú nhìn nàng ta, chỉ thấy ánh mắt nàng ta thuần khiết, rất chân thành, ngây thơ, không giống như giả vờ.

Có lẽ đây là một cô nương đơn thuần thật sự?

Nhưng dù nàng ta đơn thuần hay giảo hoạt ranh ma, tốt cũng vậy mà xấu cũng thế, đều là người nàng phải đề phòng.

Cận Yên Vân thấy Thái phu nhân thích thú với người mới, bèn đứng bên cạnh trêu chọc vài câu, chẳng mấy chốc đã khiến Thanh Đại mặt đỏ ửng vì ngượng ngùng.

Vu Thu Nguyệt đột nhiên lên tiếng: "Nghênh Hương viện của Thanh Đại muội muội không thể thu dọn xong trong ngày một ngày hai, chi bằng mấy ngày sắp tới đến ở tạm trong Cẩm Tú viện của ta, tỷ muội chúng ta cũng có cơ hội làm quen với nhau nhiều hơn."

Nhân cơ hội này xác định xem nàng ta ngây thơ thật hay giả. Biết đâu có thể lôi kéo bè phái, mà không thể lôi kéo thì mua chuộc, nói tóm lại là Vu Thu Nguyệt ta sẽ không để lãng phí quân cờ mơn mởn thế này.

Tưởng Nhược Nam liếc cô ta một cái, thầm cười nhạt một tiếng, hình như hơi vội quá thì phải. Nhưng nàng không lên tiếng, nàng sợ nếu nàng lên tiếng Vu Thu Nguyệt sẽ nắm được đuôi của mình, nhân cơ hội đó mà đẩy Thanh Đại sang Thu Đường viện, mà nếu thế thật, đẩy qua đẩy lại cũng phiền phức.

Thái phu nhân cười nói: "Con đang mang thai, không thể làm phiền con được, thế này đi, mấy hôm tới tạm thời ở Tùng Hương viện, đợi Nghênh Hương viện thu xếp xong sẽ chuyển qua đó." Nói xong nhìn Thanh Đại: "Con thấy thế nào?"

Thanh Đại được sủng thì thất kinh, vội vàng đáp: "Thanh Đại sao dám ở lại viện tử của Thái phu nhân, tùy tiện sắp xếp cho Thanh Đại một căn phòng nào đó ở tạm vài ngày cũng được." Bộ dạng thảng thốt sợ hãi khiến người ta thương xót.

"Xem con kìa, con là thiếp thất do Hoàng thượng ngự ban, sao có thể tùy tiện được? Cứ thế đi, con ở lại đây kể cho ta nghe về con người và phong cảnh của Việt quốc, cũng giúp ta đỡ buồn hơn."

Thanh Đại vội nhận lời: "Vâng."

Thái phu nhân quay sang sai Liễu Nguyệt thu dọn phòng nhỏ trong viện

Người trong cung đưa tới, ít nhiều gì Thái phu nhân vẫn có chút đề phòng, nhân mấy ngày tới, phải tìm hiểu tính cách thật sự của cô nương này mới được.

Lại nói thêm vài câu nữa, rồi ai về nhà nấy.

Sau khi ra khỏi Tùng Hương viện, Cận Yên Nhiên đi tới bên cạnh Tưởng Nhược Nam, nói: "Tẩu tẩu, Thanh Đại có vẻ là một cô nương thật thà. Hy vọng tính cách thật sự của nàng ta đúng là như thế."

Tưởng Nhược Nam không nói gì, chẳng qua mới chỉ gặp mặt có một lần, sao có thể hiểu hết được chứ?

Cận Yên Nhiên thấy nàng im lặng, biết trong lòng nàng đang vì chuyện này mà không vui, cũng không tiện nói thêm gì nữa, tìm cớ rời đi.

Buổi tối, Cận Thiệu Khang về, biết chuyện, cũng có chút kinh ngạc. "Sao nhanh thế đã đưa người tới rồi, đến thời gian chuẩn bị cũng không có." Rồi sau đó nói: "Sớm hay muộn cũng chẳng có nhiều khác biệt.

Tưởng Nhược Nam và Liên Kiều cùng giúp hắn thay triều phục.

Cận Thiệu Khang cười hỏi: "Hôm nay ở nhà nàng làm những gì?"

Tưởng Nhược Nam đỏ mặt, không đáp, Liên Kiều đứng bên cười đáp thay: "Phu nhân nói muốn giúp Hầu gia may khăn tay, nô tỳ muốn giúp, nhưng phu nhân không đồng ý, nói là muốn tự tay làm, cả buổi chiều hôm nay đã thêu được một mặt của khăn rồi."

Cận Thiệu Khang vừa kinh ngạc vừa vui mừng: "Nhược Lan, nàng còn biết thêu nữa sao?"

Nói thật, hắn không thể tưởng tượng được hình dáng nàng khi cầm kim thêu. Hơn nữa, theo những gì hắn biết, Nhược Lan không giỏi việc nữ công gia chánh.

Tưởng Nhược Nam vỗ nhẹ vào đầu Liên Kiều một cái, mắng: "Nha đầu, đúng là lắm mồm, còn không mau lui ra."

Liên Kiều lè lè lưỡi: "Hầu gia vừa về, phu nhân đã đuổi nô tỳ ngay."

123. Chương 123

"Ngươi còn muốn nói, muốn ăn đòn phải không?" Tưởng Nhược Nam giơ tay giả vờ đánh, Liên Kiều vội ôm đầu chạy mất. Trước khi ra khỏi cửa, còn không quên cài cửa giúp họ.

Cận Thiệu Khang ôm nàng từ phía sau, sau đó cúi đầu hôn một cái thật sâu trên cổ nàng, "Ta muốn xem chiếc khăn mà Nhược Lan thêu cho ta."

Tưởng Nhược Nam khẽ nói: "Không được, bao giờ làm xong thiếp sẽ cho chàng xem." Thực tình thì, thứ đó nàng làm không giỏi, Tưởng Nhược Lan vốn kém trong việc thêu thùa may vá, còn Tưởng Nhược Nam nàng, bảo rằng đính nút vá quần áo còn không xong, nói gì đến thêu hoa? Haiz… Thật không phải việc đơn giản.

Nàng muốn thêu liền mấy cái để luyện dần, làm mãi chắc cũng sẽ quen tay thôi.

Cận Thiệu Khang quay người nàng lại, nắm tay nàng, Tưởng Nhược Nam bỗng rụt phắt tay về.

Cận Thiệu Khang chau mày: "Sao thế?" Nói rồi cầm tay nàng xem kĩ, thấy trên ngón tay nàng có rất nhiều vết kim châm, nhiều chỗ còn có rướm máu.

Tim hắn nhói đau: "Đây đều là do thêu khăn mà ra phải không?" Tưởng Nhược Nam cúi đầu buồn bã, "Hồi nhỏ thiếp chỉ mải chơi, căn bản không động vào kim chỉ, bị kim châm là đáng đời."

"Thôi đừng thêu nữa, trong phủ còn không có người biết may vá thêu khăn ư? Sau này, nàng cứ làm những gì mình thích." Hắn cầm tay nàng lên, liếm khô những vết máu trên đó. Đầu lưỡi mềm mềm ấm ấm sượt qua ngón tay nàng, khiến các dây thần kinh trong người nàng như tê dại đi.

"Đừng..." Tưởng Nhược Nam cố chấp lắc đầu, "Thê tử nhà người ta may y phục, may giày cho tướng công, những việc ấy thiếp không có khả năng làm, nhưng..." Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt chan chứa tình cảm, "Thiếp muốn trên người chàng luôn mang một thứ do chính tay thiếp làm, cho dù thiếp không biết thêu, nhưng thiếp sẽ học, trước kia thiếp không hiểu lễ nghi, nhưng chẳng phải thiếp cũng đã học được sao? Thiệu Khang, chàng hãy tin thiếp, thiếp nhất định sẽ may cho chàng một chiếc khăn thật đẹp."

Cận Thiệu Khang nhìn nàng, một lúc lâu không nói gì, sau đó hắn cúi đầu, cụng trán vào trán nàng, khẽ nói: "Hãy cẩn thận một chút, đừng có để kim đâm vào tay nữa, mỗi mũi kim đâm vào tay nàng đều khiến ta rất đau lòng."

"Ừm." Tưởng Nhược Nam chớp chớp mắt, lòng ngọt ngào vô tận.

Cận Thiệu Khang rửa tay rửa mặt xong, hai người cùng đến Tùng Hương viện thỉnh an Thái phu nhân. Vừa tới gần Tùng Hương viện, đã nghe tiếng đàn róc rách như tiếng suối, sau đó, tiếng ca của Thanh Đại vang lên.

"Hoa tàn được ong nấu thành mật, mưa xuân bay bay được chim én nhào thành bùn đắp tổ. Cảnh xuân say ngủ đến muộn. Là ai đang gọi? Là đôi uyên ương kia."

Tiếng đàn du dương, tiếng ca trong vắt, hai thứ hòa quện quấn quýt vào nhau, giống như sự kết hợp đẹp nhất giữa trời đất, nhất thời khiến vạn vật yên lặng, trời đất chỉ còn tiếng đàn thánh thót vang lên, tiếng ca trầm bổng bay xa.

Hai người dừng bước, vô thức chìm đắm trong tiếng đàn tiếng ca của Thanh Đại.

Cho đến khi tiếng hát dừng, Tưởng Nhược Nam mới nói: "Tiếng ca này, nếu nói là âm thanh của thiên nhiên cũng không quá lời."

Cận Thiệu Khang nắm tay nàng, cười đáp: "Thế chẳng phải rất hay ư, những lúc rảnh rỗi có thể nghe nàng ta hát, nhìn nàng ta múa, cũng giúp nàng giải sầu." Nói rồi, kéo nàng đi vào trong.

Vừa vào, đã nghe Thái phu nhân nhiệt tình khen ngợi.

"Ta sống bao nhiêu năm như thế, đây là lần đầu tiên được nghe một giọng hát hay như vậy, nghe tới mức là linh hồn ta như muốn bay lên."

Sau đó lại là giọng của Cận Yên Vân tâng bốc góp vui: "Mẫu thân, thật quá ngưỡng mộ người, Hoàng thượng ban cho người một bảo bối. Sau này người sẽ thường xuyên được nghe âm thanh của thiên nhiên này, cuộc sống sẽ rất vui vẻ."

Ngay sau đấy là tiếng cười của những người khác, Tưởng Nhược Nam và Cận Thiệu Khang bước vào trong phòng, vừa hay thấy Thanh Đại cúi đầu, đỏ mặt khiêm tốn đáp: "Thái phu nhân và các vị phu nhân đã quá khen Thanh Đại rồi, thực ra khúc ca vừa rồi của Thanh Đại vô cùng bình thường."

Vu Thu Nguyệt đi tới bên cạnh nàng ta cười nói: "Muội muội không cần khiêm tốn, bình thường ta còn tưởng cầm nghệ của ta đã là không tệ, nhưng hôm nay mới biết núi cao còn có núi cao hơn, người tài còn có người tài hơn. Hầu gia những lúc rảnh rỗi cũng rất thích nghe đàn, sau này sẽ có cơ hội cho muội muội thể hiện."

Thanh Đại nghe cô ta nhắc đến Hầu gia, mặt đỏ ửng, mà như thế trông nàng ta càng kiều diễm hơn.

Tiểu nha đầu đứng bên cạnh quay đầu nhìn Tưởng Nhược Nam và Cận Thiệu Khang, vội cười nói: "Hầu gia và phu nhân đến rồi."

Mọi người đều vội đứng dậy thỉnh an Cận Thiệu Khang.

Hai người tới hành lễ với Thái phu nhân trước, Vu Thu Nguyệt đến bên Thanh Đại đẩy nàng ta một cái: "Còn không mau bái kiến Hầu gia."

Ánh mắt Tưởng Nhược Nam lạnh lùng lướt qua người Vu Thu Nguyệt, sau đó dừng lại trên người Thanh Đại.

Lúc này, Thanh Đại đã thay một bộ y phục mặc ở nhà bằng lụa màu mật ong thêu hình hoa mai, trên người chẳng có thứ trang sức nào đáng giá, đầu chỉ cài một cây trâm bạc, rất giản dị. Nàng ta bị Vu Thu Nguyệt đẩy lên phía trước một bước, sau đó dừng chân lại, hít một hơi thật sâu, cúi đầu, đi về phía Cận Thiệu Khang, cho tới lúc đi đến chỗ Cận Thiệu Khang tầm ba thước thì đứng lại, nhún mình hành lễ, đầu cúi gằm, để lộ chiếc cổ cao trắng ngần.

"Thiếp thân bái kiến Hầu gia." Giọng nói dịu dàng uyển chuyển.

Cận Thiệu Khang nhìn nàng ta, điềm đạm cười đáp: "Đứng dậy đi."

Thanh Đại đứng dậy, lùi sang một bên, từ đầu tới cuối vẫn không ngẩng đầu, và cũng không giống như mọi người nghĩ, nhân cơ hội này quyến rũ mê hoặc Hầu gia.

Thái phu nhân ngồi đó khẽ mỉm cười, Tưởng Nhược Nam nhìn nàng ta mà trong lòng mờ mịt khó hiểu.

Khi vừa xuyên không tới đây, mặc dù Vu Thu Nguyệt cũng làm ra bộ hiền thục đức độ, nhưng nàng vẫn còn có thể cảm nhận được sự khinh miệt và cố ý của cô ta dành cho mình, cả dã tâm của cô ta nữa. Điều này rất bình thường, giữa thê thiếp không bao giờ có thể sống hòa thuận với nhau thật sự.

Còn Thanh Đại, một người con gái của Việt quốc, rời xa quê hương, không quyền không gia thế, điều duy nhất có thể hy vọng đó chính là sự sủng ái của Hầu gia. Bình thường đa phần thời gian của Hầu gia đều ở phủ nha, hiếm lắm mới có cơ hội gặp mặt, nếu xét về hoàn cảnh của nàng ta mà nói, thì phải ra sức thể hiện bản thân mình để thu hút sự chú ý của Hầu gia mới phải, sao trước mặt Hầu gia lại thể hiện hết sức bình thường như vậy?

Có lẽ tiếng ca vừa rồi chính là thủ đoạn của nàng ta? Nhưng, Cận Thiệu Khang có phải lần đầu nghe nàng ta hát đâu, hiệu ứng tất nhiên sẽ không bằng được việc đến bên cạnh thu hút sự chú ý của hắn, chẳng hành động nào thiết thực hơn là việc đánh mắt đưa tình cả.

Nhưng nàng ta tới đầu cũng chẳng ngẩng lên lấy một lần.

Tưởng Nhược Nam bắt đầu thấy Thanh Đại có chút khó hiểu. Mà từ xưa tới nay, càng là người không nhìn thấu, càng khó đối phó. So với việc hao tâm tổn trí suy đoán tâm ý của nàng ta thì thà dùng thời gian để bồi đắp tình cảm phu thê giữa hai người họ còn hơn. Cận Thiệu Khang không phải là loại người háo sắc, cứ nhìn việc hắn chỉ mới có hai thông phòng khi đã hai tư tuổi thì biết. Ruồi không đậu vào quả trứng lành, chỉ cần không để quả trứng bị nứt thì cho dù con ruồi có lợi hại tới đâu, giỏi giang tới đâu cũng chẳng thể làm gì được.

Cận Thiệu Khang ngồi xuống trước mặt Thái phu nhân, chuyện trò với bà, ánh mắt không hề nhìn về phía Thanh Đại lần nào. Còn Thanh Đại cũng ngoan ngoãn đứng yên, không lên tiếng, khiến người ta có cảm giác nàng ấy không tồn tại.

Vu Thu Nguyệt len lén trừng mắt lườm Thanh Đại một cái, lòng rủa thầm, đồ xướng phụ vô dụng chỉ biết mỗi việc gân cổ hát ca.

Lúc này, Thái phu nhân mới gọi Tưởng Nhược Nam: "Hôn sự của Yên Nhiên cũng sắp đến rồi, ta rất nhiều việc. Mà thời gian qua Nhược Lan cũng đã theo ta học cách quản gia, ta thấy đã đến lúc để Nhược Lan độc lập xử lý công việc. Bắt đầu từ ngày mai, ta sẽ giao mọi việc trong phủ lại cho Nhược Lan, để Nhược Lan luyện tập."

Tưởng Nhược Nam cười đáp: "Nhược Lan còn rất nhiều việc không hiểu, sau này mong mẫu thân hãy chỉ giáo thêm."

"Vừa tiếp quản nên sẽ không thể thích ứng ngay, có điều theo ta thấy, mấy quản sự trong nhà cũng rất được việc, con cũng là người giỏi giang, ta tin con." Thái phu nhân kéo tay Tưởng Nhược Nam cười.

"Nhược Lan nhất định sẽ toàn tâm toàn ý, không để mẫu thân phải thất vọng."

Thái phu nhân dặn dò thêm vài câu, mọi người thấy sắc mặt bà có phần mệt mỏi thì lần lượt cáo lui.

Khi đi, Thanh Đại cũng chỉ hành lễ như bình thường, không có vẻ mặt ánh mắt nào đặc biệt.

Cận Thiệu Khang và Tưởng Nhược Nam cùng về Thu Đường viện, Vu Thu Nguyệt nhìn theo bóng họ mà tức giận nghiến răng nghiến lợi. Vương thị đi đến bên cô ta, "Không ngờ người mới này lại là một kẻ ngốc như thế, thật phí công ta chưa kịp ăn no đã chạy tới đây xem kịch vui, không ngờ lại vô vị như vậy." Mặc dù chuyện của Hồng Hạnh, Tưởng Nhược Nam giải quyết rất vừa ý nàng ta, nhưng xuất phát từ sự đố kị với người và việc của đại phòng, nàng ta vẫn mong đại phòng hỗn loạn, càng loạn càng vui.

Vu Thu Nguyệt lạnh lùng "hừ" một tiếng, "Muội thấy cô ta chỉ được cái mẽ, chứ tâm tư quá đơn thuần, không khác cọng cỏ dại. Nếu cô ta đã không nhìn thấu đáo tình hình mà sớm tìm cho mình một cơ hội thì chúng ta phải nhắc nhở cô ta mới được."

Vương thị nhớ tới những lời dặn dò của mẹ chồng, vội cười khan đáp: "Chuyện của đại phòng ta không can thiệp, nếu để mẹ chồng ta biết, chắc chắn sẽ lại bực tức với ta."

Vu Thu Nguyệt cũng cười, nói: "Biểu tỷ, muội rất thông cảm với tỷ, mặc dù là một phu nhân nhưng lúc nào cũng bị đại phòng đè ép, chuyện gì cũng chẳng có quyền tự chủ quyết định. Chỉ mong nhị gia sớm có ngày đỗ cao, khi ấy mọi người có thể đường hoàng chuyển ra ngoài, sẽ nhận được phần tài sản của mình, mặc dù tiếng tăm hơi nhỏ một chút nhưng cuộc sống dễ chịu hơn nhiều."

Vu Thu Nguyệt nói đúng vào tâm tư của Vương thị, khiến nàng ta động lòng, nhưng rồi lại lập tức thở dài: "Nhưng nhị gia nhà ta đã liên tiếp thi mấy lần mà không đậu, lần này không biết có làm nên cơm cháo gì không. Nếu nhị gia không có công danh, không làm được chức quan nhỏ, thì chút ít tài sản chia cho tử thứ đó trụ được bao lâu? Như thế thà ở lại Hầu phủ còn hơn."

Vu Thu Nguyệt thở dài: "Nói cho cùng cũng tại muội xui xẻo, nếu hôn sự của muội không bị cô ta ngáng chân thì muội đã thành chủ mẫu của Hầu phủ rồi, quyết không để biểu tỷ phải khổ sở thế này."

"Chuyện đã tới nước này, biểu muội cũng đừng suy nghĩ nhiều nữa." Vương thị thở hắt ra. Khi nàng ta giới thiệu biểu muội cho Hầu gia, nào ngờ mọi việc sẽ thành ra thế này.

Vu Thu Nguyệt cười cười, không nói thêm nữa, cáo từ Vương thị rồi về Cẩm Tú viện.

Sáng sớm hôm sau, Tưởng Nhược Nam dậy cùng a hoàn giúp Cận Thiệu Khang mặc y phục. Khi giúp hắn, Tưởng Nhược Nam hỏi: "Hầu gia, giờ thời tiết cũng dần chuyển lạnh, có phải chàng cũng nên mặc thêm áo không?" Nàng biết hắn tập võ, cơ thể cường tráng, nhưng thấy hắn mặc ít như vậy, nàng vẫn lo lắng.

Cận Thiệu Khang nhìn nàng đang chuyên tâm giúp mình chỉnh sửa y phục, cười đáp: "Không sao, dù là mùa đông ta cũng chỉ mặc rất ít." Nhưng sự quan tâm của nàng khiến hắn thấy rất ấm áp.

Tưởng Nhược Nam ngẩng đầu cười: "Thiếp biết chàng lợi hại rồi, xem chàng đắc ý kìa."

"Nghịch ngợm." Cận Thiệu Khang bẹo bẹo mũi nàng.

"Tóc chàng hơi rối, để thiếp giúp chàng chải đầu." Nói xong, Tưởng Nhược Nam kéo hắn đến ngồi trước bàn trang điểm.

Tháo mái tóc dài của hắn ra, nàng đưa lược, giúp hắn chải đầu, "Mỗi ngày chải năm mươi cái, có thể giúp tóc khỏe mạnh không bị rụng, mà cũng rất tốt cho sức khỏe."

Cận Thiệu Khang nhắm mắt hưởng thụ, Tưởng Nhược Nam thấy hắn thích, bèn giúp hắn massage đầu luôn, sau đó lại giúp hắn búi tóc gọn vào, cài một chiếc trâm bằng bạch ngọc lên cố định tóc.

Cận Thiệu Khang đứng dậy, đột nhiên thấy tinh thần sảng khoái, đầu óc tỉnh táo.

"Hầu gia, có dễ chịu không, hài lòng không?" Tưởng Nhược Nam cười hỏi.

"Dễ chịu lắm, bản lĩnh của Nhược Lan không nhỏ."

Tưởng Nhược Nam chìa tay, nghịch ngợm chớp mắt, "Vậy phải thưởng cho thiếp."

"Tiểu nha đầu này, càng ngày càng nghịch ngợm rồi." Đoạn cũng thò tay cù vào eo nàng, Tưởng Nhược Nam cười nghiêng ngả rồi ngã vào lòng hắn, không ngừng xin tha, hai mắt ướt nước, khiến Cận Thiệu Khang nhìn mà thật khó kìm lòng. Nếu không phải lỡ giờ chầu sớm, e là hắn đã bế nàng lên giường rồi.

Hắn cúi đầu xuống hôn nàng ngấu nghiến một hồi, sau đó khàn giọng cười: "Muốn thưởng phải không? Buổi tối đợi ta về, ta sẽ thưởng nàng thật hậu."

Sự mờ ám trong lời nói đã quá rõ ràng, Tưởng Nhược Nam đỏ mặt, đấm nhẹ vào ngực hắn một cái, mắng: "Xấu xa."

Sau khi tiễn Cận Thiệu Khang đi rồi, Tưởng Nhược Nam tới thỉnh an Thái phu nhân. Lúc đến, thấy Thanh Đại đang đấm lưng cho Thái phu nhân, khẽ giọng thì thầm nói chuyện, nhìn họ vô cùng thân thiết. Nàng ta ngẩng đầu thấy Tưởng Nhược Nam, lại vội vàng tới hành lễ với nàng.

Bắt đầu từ ngày hôm nay, Tưởng Nhược Nam phải cai quản Hầu phủ, Thái phu nhân dặn nàng vài câu rồi gọi Trương ma ma tới dặn, tất cả mọi việc trong Hầu phủ, tới Thu Đường viện tìm phu nhân, nghe theo lời của phu nhân. Tưởng Nhược Nam cáo từ Thái phu nhân, quay về viện tử của mình.

Không lâu sau, quản sự các phòng, rồi quản sự nhân lực đều đến Thu Đường viện lĩnh thẻ bài, hỏi ý kiến nàng hay báo cáo kết quả công việc cho nàng. Tưởng Nhược Nam theo học Thái phu nhân đã một thời gian, những việc này cũng không phức tạp lắm nên nàng bắt tay vào làm rất thành thạo, đâu ra đấy.

Quản sự ngoại viện nói: "Phu nhân, thời gian trước một người thợ làm việc trong phủ bị ngã gãy chân, khi ấy đã bồi thường cho hắn một trăm lượng bạc rồi, hôm nay lại tới gây sự. Hắn nói, đại phu bảo chân hắn không khỏi được, cả đời cũng không thể làm việc nữa, một trăm lượng quá ít, còn nói nếu chúng ta không bồi thường thêm bạc thì hắn sẽ làm ầm lên cho toàn thành đều biết. Phu nhân, gọi người đến cho hắn một trận, để hắn không dám ăn nói linh tinh nữa hay là…"

"Không được, cho hắn thêm một trăm lượng nữa, để hắn có vốn buôn bán làm ăn, nhưng trước khi giao bạc nhất định phải viết giấy cam kết, khiến hắn vĩnh viễn không được tới tìm chúng ta gây chuyện."

Quản sự nhân lực trong nội viện nói: "Phu nhân, Thanh di nương khi đến đây không mang theo a hoàn, nha đầu của Nghênh Hương viện phải bố trí thế nào cho hợp lí?"

"Tìm trong số con cái của các a hoàn, chọn một người thông minh lanh lợi nhất đưa qua đó. Chọn người thế nào tự ngươi quyết định."

Việc lớn việc nhỏ, hết việc này tới việc khác, sau khi giải quyết xong, một canh giờ đã qua từ lúc nào mà nàng không hay.

Đợi các quản sự lui ra hết, Ánh Tuyết bước vào, ghé tai nàng nói nhỏ: "Phu nhân, Thanh di nương đã đến được nửa canh giờ rồi, thấy người bận rộn nên không cho bọn nô tỳ vào báo."

"Thanh di nương?" Tưởng Nhược Nam bỗng thấy hoài nghi, nàng ta sao lại tới đây? Mà còn đợi những nửa canh giờ rồi? Có chuyện gì ư?

Ánh Tuyết đưa Thanh Đại vào.

Thanh Đại mặc một chiếc áo bằng lụa hoa nền xanh nhạt, vẫn cách trang điểm mộc mạc đơn giản đó, nhưng vì nàng ta có một mái tóc dài đen mướt cùng làn da trắng như tuyết, nên vẫn vô cùng kiều diễm nổi bật.

Thanh Đại tươi cười khi nhìn thấy Tưởng Nhược Nam.

Tưởng Nhược Nam hỏi: "Muội tới tìm ta có việc gì? Cần gì sao?"

"Thanh Đại đến thỉnh an phu nhân." Nói xong, bèn quỳ xuống trước mặt Tưởng Nhược Nam, dập đầu một cái.

124. Chương 124

Tưởng Nhược Nam bảo nàng ta đứng dậy, thấy nàng ta vẫn đứng im, không có ý rời đi, đành bảo Ánh Tuyết dâng trà mời ngồi.

Thanh Đại ngồi xuống phía đối diện với Tưởng Nhược Nam, cách nàng một chiếc bàn bằng gỗ tử đàn.

Tưởng Nhược Nam tiếp tục xem sổ sách, không muốn đón tiếp, nghĩ chắc nàng ta ngồi một lát, cảm thấy buồn chán sẽ cáo từ ra về.

Ai ngờ Thanh Đại lại phá vỡ không khí im lặng, mở miệng nói trước: "Vừa rồi ở trong viện tử nghe phu nhân xử lý công việc, nhanh nhẹn dứt khoát, có tình có lý, khiến Thanh Đại rất khâm phục. Nhìn phu nhân có thể thấy phu nhân cũng chẳng nhiều tuổi hơn Thanh Đại là bao mà lại giỏi giang như thế, Thanh Đại chỉ biết hát múa mà thôi, hoàn toàn không hiểu những chuyện ấy."

Tưởng Nhược Nam ngẩng đầu nhìn nàng ta một cái: "Muội múa hát giỏi như thế, không biết có bao nhiêu người ngưỡng mộ."

Việc Tưởng Nhược Nam chịu đáp lời nàng ta khiến nàng ta vô cùng kích động, Thanh Đại đỏ mặt, thân thiết nói: "Phu nhân cũng thích Thanh Đại múa hát sao? Nếu phu nhân thích, sau này Thanh Đại sẽ thường xuyên hát cho phu nhân nghe." Bộ dạng của nàng ta giống như đứa trẻ sốt sắng muốn thể hiện bản thân trước mặt người lớn vậy.

Tưởng Nhược Nam chăm chú nhìn vào mắt nàng ta, thấy đôi mắt ấy trong veo, không giống như đang vờ vịt, giả tạo.

Thấy Tưởng Nhược Nam không nói gì, Thanh Đại cúi đầu xuống, "Những thứ mà Thanh Đại biết chỉ có thế. Hồi còn nhỏ phụ thân chỉ cho người dạy Thanh Đại như vậy, chưa từng dạy Thanh Đại những việc khác, chứ đừng nói gì tới chuyện quản gia này. Chẳng cần nghĩ cũng biết, sau này muội không phải dùng tới." Ngữ khí vô cùng buồn bã.

Số phận của họ chính là làm mỹ nhân để mang đi tiến cống, dù thế nào cũng không thể làm chính thất, đương nhiên không cần phải tốn thời gian công sức học những thứ ấy. Nghe tới đây, Tưởng Nhược Nam thầm thở dài, nhưng rồi ngay sau đó lập tức nhắc nhở bản thân, đây là người được cử tới để tranh giành tướng công với ngươi, không được mềm lòng. Hơn nữa, nhân phẩm của người ta thế nào đâu thể đánh giá được qua vài ba lời nói.

Tưởng Nhược Nam im lặng. Bỗng nhiên nàng ngửi thấy mùi hương lạ, thanh đạm nhưng khá nồng, khiến người ta có cảm giác vô cùng thoải mái.

Nàng không kìm được bèn cất tiếng hỏi: "Đây là mùi hương gì thế?"

Thanh Đại thấy nàng hỏi tới, lại tỏ ra vô cùng vui mừng, nàng ta lấy túi thơm buộc ở eo ra, đưa tới trước mặt Tưởng Nhược Nam như dâng ngọc, "Đây là mùi hoa lan, loại hương phổ biến nhất ở Việt quốc bọn muội. Hoa này rất thơm, các cô nương thích ngắt hoa xuống phơi khô rồi bỏ vào túi thơm đeo bên mình, phu nhân có thích không? Muội tặng cho phu nhân nhé!"

Tưởng Nhược Nam nào dám tùy tiện nhận đồ của nàng ta, vội vàng nói: "Ta chỉ tiện miệng hỏi thế thôi, đây là đồ muội mang từ quốc thổ sang, sao ta có thể lấy của muội được, muội cầm lại đi."

Thanh Đại mỉm cười, vẻ mặt ngây thơ vô tội: "Không sao, muội còn mấy cái nữa."

Tưởng Nhược Nam cũng không tiện từ chối nữa, đành nhận lấy, đặt sang một bên: "Cảm ơn."

"Thanh Đại cũng chẳng có thứ gì đáng giá để tặng phu nhân, may mà phu nhân lại thích chiếc túi thơm này. Túi thơm là do chính tay muội làm, nếu kiểu dáng phu nhân không thích, để hôm nào Thanh Đại may tặng phu nhân chiếc khác." Thanh Đại rất nhiệt tình.

Tưởng Nhược Nam nhìn nhìn chiếc túi thơm, thấy bên trên có thêu một loại hoa, cánh hoa màu trắng, trông vô cùng đẹp, không thể không khen khả năng thêu thùa của nàng ta rất tốt. Nhớ tới chiếc khăn mình vẫn chưa làm xong, Tưởng Nhược Nam bất giác trề môi.

"Không cần phiền muội nữa, cái này cũng rất đẹp rồi." Tưởng Nhược Nam điềm đạm đáp.

Thanh Đại vỗ tay, tỏ ra vui mừng lẫn kinh ngạc: "Phu nhân cũng thích loại hoa này sao? Hoa này gọi là hoa cỏ lan, rất đẹp phải không ạ, nếu như vào mùa của cỏ lan, thì khắp mọi nơi trong núi ngoài đồng, trước

nhà sau nhà đều toàn là loại hoa này, giống như một biển tuyết, chỉ riêng mùi thơm của nó thôi cũng khiến người ta ngất ngây."

Khi Thanh Đại cười cũng khiến người khác ngất ngây, đáng tiếc Tưởng Nhược Nam không phải là đàn ông. Vì vậy Tưởng Nhược Nam rất buồn bực. Bất cứ ai khi đối mặt với một tình địch dung mạo như hoa thế này cũng đều buồn bực.

Hơn nữa, điều khiến người ta càng buồn bực hơn là kẻ tình địch như hoa như mộng ấy lại không phải là người xấu, làm người ta không thể hận nổi.

Haiz… Không muốn đối mặt với nàng ta nữa, Tưởng Nhược Nam đứng dậy, bưng ly trà lên, ra hiệu tiễn khách. Thanh Đại ủ rũ, đứng dậy, hành lễ cáo từ.

Trước khi ra khỏi cửa, Thanh Đại còn quay đầu khẽ nói với Tưởng Nhược Nam: "Phu nhân, Thanh Đại không phải là người xấu, phu nhân đừng ghét Thanh Đại. Hai hôm nay, mặc dù phu nhân chẳng quan tâm tới Thanh Đại nhiều, nhưng Thanh Đại biết, phu nhân cũng không phải người xấu."

Nói xong, nàng ta quay người, cúi đầu rời đi.

Tưởng Nhược Nam khép sổ sách trong tay lại, nhìn theo bóng nàng ngẩn ngơ.

Thật là, nàng ta nói với nàng những điều đó để làm gì? Không thể mềm lòng được, không thể mềm lòng… Người con gái này nhất định nàng phải kiên trì tìm cách ngăn nàng ta khỏi thế giới của mình. Nếu không, chẳng phải sẽ tạo cơ hội cho nàng ta thường xuyên tiếp cận với Cận Thiệu Khang?

Nàng không thể dùng một người con gái như thế để thử trái tim người đàn ông của mình.

Thanh Đại đi rồi, Tưởng Nhược Nam gọi Ánh Tuyết mang một con dao vào, thận trọng rạch cái túi thơm ra, thấy bên trong đúng như Thanh Đại nói, chỉ là vài cánh hoa khô, bèn yên tâm, sai Ánh Tuyết khâu lại, tiện tay bỏ vào ngăn kéo ở đầu giường.

Ba hôm sau, Nghênh Hương viện thu dọn xong, Thanh Đại liền chuyển tới đó.

Trong ba ngày này, Thanh Đại dường như rất được lòng Thái phu nhân. Khi nàng ta chuyển đi, Thái phu nhân còn chọn một a hoàn trong số các a hoàn của mình tặng cho nàng ta. Ai cũng biết, a hoàn hầu hạ trong phòng của Thái phu nhân đều rất hợp ý bà, bà đem tặng cho Thanh Đại, hẳn là rất yêu quý nàng ta.

Tưởng Nhược Nam có cảm giác Thanh Đại hơi giống với mình, nhớ lại thời gian đầu, khi nàng vừa xuyên không tới đây, chẳng phải cũng dựa vào việc lấy lòng Thái phu nhân mới đứng vững chân trong Hầu phủ hay sao? Chỉ có điều, nàng cố ý làm thế, còn nàng ta… nhìn thì có vẻ như tính cách là thế.

Khi Thái phu nhân đề cập nàng ta với nàng, bà đã nói thế này: "Ta để ý kỹ cô nương đó mấy hôm nay, rất đơn thuần, không có tâm địa gì, hy vọng ta không nhìn lầm người. Bằng không tâm tư của cô ta cũng quá đáng sợ."

Tưởng Nhược Nam cũng nghĩ như thế.

Mấy hôm nay, Thanh Đại đều tới thỉnh an nàng, lần nào cũng ở lại trò chuyện với nàng một lúc. Mặc kệ nàng có quan tâm hay không, nhưng nàng ta đều tìm chuyện để nói, từ bài trí trong phòng, đến y phục trang sức, tới các loại trà các món ăn, rồi phong cảnh con người… Bộ dạng tươi cười, rất chân thật, khiến Tưởng Nhược Nam cũng không tiện đón tiếp lạnh nhạt, lần nào nàng cũng phải cầm ly trà đứng dậy, Thanh Đại mới ủ rũ rời đi, nhưng tới hôm sau lại vui vẻ đến.

Có lần, Thanh Đại hỏi tới Hầu gia, Tưởng Nhược Nam thoáng sầm mặt, Thanh Đại vội vàng im bặt, từ đó trong lời ăn tiếng nói, không còn dám nhắc đến Hầu gia nữa, khiến Tưởng Nhược Nam có cảm giác khóc không được cười cũng chẳng xong. Nhưng dần dần, nàng cũng đã quen với việc Thanh Đại tới gặp và trò chuyện.

Hơn nữa, Thanh Đại đến vào buổi sáng, buổi tối sau khi Cận Thiệu Khang về, tuyệt đối không thấy nàng ta xuất hiện trước mặt họ.

Những hành động ấy khiến Tưởng Nhược Nam thấy có chút kỳ lạ. Nàng ta thật sự do Hoàng thượng phái tới? Không biết nàng ta có biết chuyện họ đánh cược nửa năm hay không? Hay nàng ta vốn vô tội, vì xinh đẹp, lại hát hay múa giỏi nên mới được Hoàng thượng chọn?

Tưởng Nhược Nam không hiểu. Đương nhiên nàng sẽ không nhắc tới những nghi ngờ này trước mặt Cận Thiệu Khang. Lúc nào cũng nhắc tới nàng ta trước mặt hắn, chẳng phải sẽ khiến hắn chú ý hay sao?

Từ sau khi Thanh Đại đến Nghênh Hương viện, người trong phủ bắt đầu rì rầm bàn tán xem bao giờ thì Hầu gia sẽ đến viện tử của Thanh di nương, nhưng tới tận cuối tháng, Hầu gia chưa từng bước chân lên con đường dẫn đến Nghênh Hương viện.

Cận Yên Vân cùng Vương thị và Triệu di thái thái bàn tán, "Con đến đây nửa tháng nay, suốt nửa tháng chỉ thấy Hầu gia nghỉ ở Thu Đường viện. Vu di nương đang mang thai thì cũng thôi, nhưng Thanh di nương là một đóa hoa xinh đẹp lại mới mẻ như thế, Hầu gia lẽ nào nhìn mà không thấy. Thật là kỳ lạ, con chẳng thấy phu nhân có gì hấp dẫn hay đặc biệt khác người để thu hút Hầu gia như thế?"

Vương thị cười nhạt: "Chỗ lợi hại nhất của phu nhân chính là có thể giữ chặt được trái tim của Hầu gia, đến biểu muội của ta tài sắc như vậy mà còn đấu không lại phu nhân, chẳng cần nghĩ cũng biết."

Triệu di thái thái nói với con gái: "Được rồi, đừng quan tâm tới mấy việc ấy nữa. Các con ở Hầu phủ cũng gần nửa tháng nay, đã có kết quả gì chưa?"

Cận Yên Vân cười đắc ý, "Phu quân nói với con rằng, Hầu gia rất mến mộ tài năng của chàng, có lẽ chuyện này có cơ hội."

Lúc này Triệu di thái thái mới cười: "Coi như con biết nắm bắt."

Vương thị đứng bên cạnh nói với giọng ghen tị: "Sau này nếu muội phu thăng tiến thì đừng quên đại ca của muội đấy."

Cận Yên Vân cười đáp: "Chúng ta là người một nhà, muội mà tốt thì tỷ cũng tốt, đại tẩu tỷ cứ yên tâm."

Vương thị thầm cười nhạt trong lòng, miệng thì nói hay ho thế mà chưa thấy muội giúp gì cho nhà mẹ đẻ.

***

Tối hôm ấy, Cận Thiệu Khang về nói với Tưởng Nhược Nam: "Ta sắp có ba ngày nghỉ, mẫu thân sớm đã muốn đến Vân Khai tự để dâng hương. Thời gian này thời tiết rất đẹp, chúng ta có thể đi dạo luôn. Nàng thấy thế nào?"

Theo chế độ của Lương triều, mỗi tháng quan viên đều được nghỉ ba ngày, có thể nghỉ liền.

Được ra ngoài với hắn, giải tỏa tâm trạng, Tưởng Nhược Nam sao lại không thích chứ, vội vàng đồng ý.

Cận Thiệu Khang cười: "Nhìn nàng vui chưa kìa, chắc thời gian này nàng buồn chán lắm phải không?"

Hai người tới Tùng Hương viện, đem chuyện này bàn với Thái phu nhân. Bà cũng rất vui, vội gọi Liễu Nguyệt tới xem ngày, Liễu Nguyệt xem rồi đáp: "Thái phu nhân, ngày kia là ngày đẹp để đi dâng hương."

Thái phu nhân cười: "Vậy thì chọn ngày kia đi, gọi Thu Nguyệt, Yên Nhiên, Thanh Đại và bên phòng Triệu di thái thái cùng đi luôn, báo cả cho Yên Hồng, Yên Vân. Càng đông càng vui."

Tưởng Nhược Nam đáp: "Vu di nương đang mang thai…"

"Chính vì đang mang thai nên mới phải cầu Bồ Tát phù hộ độ trì cho nó được sinh nở thuận lợi, mẹ tròn con vuông." Thái phu nhân cũng cười đáp lại.

Thái phu nhân đã nói thế, Cận Thiệu Khang đương nhiên không thể phản đối. Sau đó, hắn nói với Tưởng Nhược Nam: "Đợi đến Khai Vân tự rồi, chúng ta sẽ đi dạo quanh đấy." Tưởng Nhược Nam cười gật đầu.

Tin tức nhanh chóng được truyền ra, khiến cả nhà đều vui vẻ.

Ngày hôm sau, Cận Thiệu Khang vẫn lên chầu sớm. Chuyện chầu buổi sớm này, dù là mưa nắng hay bão bùng, hay năm hết Tết đến, chỉ cần sức khỏe của Hoàng thượng không có vấn đề thì buổi chầu sớm tất phải tiến hành.

Tưởng Nhược Nam xử lý công việc của mấy ngày, Thanh Đại lại tới thỉnh an nàng, sau đó tiếp tục ở lại trò chuyện với nàng như thường.

"Phu nhân, nghe nói ngày mai sẽ lên chùa dâng hương, đúng không ạ?"

"Đúng." Tưởng Nhược Nam vẫn trả lời rất ngắn gọn.

"Đa tạ phu nhân đã cho muội được đi cùng, mọi người đều đối với muội tốt như thế, muội không thân không thích, chẳng có gì, phu nhân chưa từng ghét bỏ muội. Đồ ăn đồ dùng đều là thứ tốt, muội biết, phu nhân là người tốt."

Tưởng Nhược Nam nhìn nàng ta một cái, cố gắng nhịn cười.

"Hồi muội còn ở trong cung có nghe vài người nói, chính thất đều ngược đãi thiếp thất, động tí là đánh là chửi. Ban đầu muội rất sợ, nhưng muội vừa gặp đã biết phu nhân không phải loại người ấy."

"Tại sao?" Tưởng Nhược Nam tò mò, lẽ nào Hoàng thượng cho nàng ta hay?

Thanh Đại cười cười, thật thà đáp: "Ánh mắt của phu nhân luôn nhìn thẳng, vừa nhìn đã biết là người tốt rồi."

Ngươi xem tướng được sao? Tưởng Nhược Nam không nhịn được cười nữa.

Đúng lúc này, Liên Kiều vào báo: "Hầu gia về rồi ạ."

Tưởng Nhược Nam mặt thoáng biến sắc, mải nói quên cả giờ giấc.

Thôi, cứ đề phòng mãi cũng chẳng phải cách hay, thời gian nửa năm dài như thế, có thể phòng được tới bao giờ? Cứ để xem thế nào vậy.

Tưởng Nhược Nam rất để ý đến sắc mặt của Thanh Đại, thấy trên mặt nàng ta không để lộ sự kinh ngạc hay mong chờ, ngược lại có phần căng thẳng, đôi mắt len lén liếc về phía nàng, thể hiện sự thấp thỏm bất an.

Nếu những biểu hiện này cũng là do nàng ta vờ vịt mà ra, Tưởng Nhược Nam thật sự phải tặng nàng một từ: "phục".

Đúng lúc này, Liên Kiều đứng ngoài cửa vén chiếc rèm hoa màu xanh lên, Cận Thiệu Khang vừa bước vào vừa nói: "Vừa tan triều là ta vội về nhà ngay, hôm nay có thời gian rảnh để bên nàng rồi…" Lời còn chưa dứt, liền nhìn thấy Thanh Đại trong phòng, bất giác sững lại.

Thanh Đại mặt đỏ bừng, cúi đầu sát tận ngực, nàng ta quay mình nhún người hành lễ với Cận Thiệu Khang: "Thiếp thân… thiếp thân bái kiến Hầu gia." Giọng nhỏ như muỗi kêu.

Cận Thiệu Khang không ngờ lại gặp nàng ta ở đây, sau lúc sững người, bất giác hỏi: "Sao nàng lại ở đây?"

Thanh Đại rõ ràng rất lúng túng: "Thiếp… đến thỉnh an phu nhân, phu nhân ôn hòa, đối xử với thiếp thân rất tốt, thiếp thường xuyên tới trò chuyện cùng người."

"Ồ?" Cận Thiệu Khang có chút bất ngờ, nhìn Tưởng Nhược Nam một cái. Tưởng Nhược Nam gật gật đầu.

"Thanh Đại không làm phiền Hầu gia và phu nhân nữa, Thanh Đại cáo lui." Nói xong, lại hành lễ với hai người, quay người ra khỏi phòng, từ đầu tới cuối không ngẩng đầu lên nhìn Cận Thiệu Khang lần nào.

Cận Thiệu Khang nhìn ra cửa, lẩm bẩm: "Xem ra cũng là người biết lễ nghi phép tắc."

Tưởng Nhược Nam bước lên, khoác tay hắn, dựa vào hắn, kéo hắn khỏi sự chú ý dành cho Thanh Đại: "Hầu gia đã đói chưa, có muốn ăn chút gì không? Sáng nay thiếp ăn món bánh ngọt rất ngon, màu đỏ, ngọt ngọt. Thiếp nghĩ chắc Hầu gia cũng thích nên đã ủ ấm phần chàng." Mỗi từ của nàng đều không nhắc đến Thanh Đại.

Cận Thiệu Khang lập tức quay đầu sang, tập trung sự chú ý của mình vào Tưởng Nhược Nam, cười đáp: "Nghe nàng nói thế ta cũng thấy đói rồi."

Tưởng Nhược Nam gọi Ánh Tuyết mang điểm tâm lên, sau đó đích thân múc cho hắn một bát cháo, bưng tới đưa trước mặt hắn: "Bánh khá ngọt, dùng ít cháo trước sẽ khiến chàng ngon miệng hơn."

Sự quan tâm chăm sóc của Tưởng Nhược Nam khiến hắn ấm lòng, hắn kéo tay nàng: "Nàng cũng ăn cùng đi."

Tưởng Nhược Nam cười đáp: "Thiếp không đói, thiếp nhìn chàng ăn thôi." Nói rồi dùng đũa gắp một miếng bánh, đưa lên miệng hắn, "Há miệng, a…"

125. Chương 125

Cận Thiệu Khang mỉm cười, nghe lời nàng há miệng ra, sau đó cũng múc một thìa cháo, đưa lên miệng Tưởng Nhược Nam, cũng học cách của nàng, nói: "A…"

Tưởng Nhược Nam cũng đón lấy, hai người ngồi đối diện, mỉm cười nhìn nhau, trong lòng cảm giác còn ngọt hơn cả bánh.

Bữa điểm tâm được họ kết thúc trong không khí vô cùng ngọt ngào như thế.

Ăn xong, Tưởng Nhược Nam lại sai người dâng trà Vũ Tiền Long Tỉnh, loại hắn thích nhất lên.

Trước khi kết hôn, người đàn ông sẽ tìm mọi cách để lấy lòng người phụ nữ, lúc nào cũng dịu dàng chăm sóc. Khi ấy, người phụ nữ có thể làm mình làm mẩy. Nhưng sau khi kết hôn, nếu người phụ nữ vẫn giữ thái độ ấy thì quan hệ giữa hai người chắc chắn sẽ có vấn đề.

Bất kể người đàn ông nào cũng muốn tìm được một nửa dịu dàng, biết quan tâm chăm sóc chứ không phải muốn tìm một trưởng bối để mình hiếu kính, hoặc tìm một vãn bối để mình phải chăm sóc. Trước kia, nàng chẳng quan tâm tới hắn, luôn đối đầu với hắn, khi ấy tình cảm của hắn dành cho nàng đang nồng thắm, đương nhiên hắn sẽ hạ mình, bao dung tha thứ cho mọi trò mình mẩy của nàng. Nhưng nàng hiểu, tình cảm không phải bất biến, nó cũng sẽ nhạt dần theo năm tháng. Nếu nàng vẫn giữ thái độ như trước kia thì chỉ khiến tình cảm của hắn nhạt nhanh hơn mà thôi. Muốn tên đàn ông đại phong kiến này một lòng một dạ với mình, chỉ dựa vào lời hứa của hắn thôi thì không đủ. Vì vậy Tưởng Nhược Nam cố gắng làm tròn bổn phận của mình, tận tâm tận lực cai quản gia đình, hiếu kính với Thái phu nhân, lại quan tâm chu đáo tới hắn trong cuộc sống, khiến hắn hiểu được điểm tốt của nàng, từ đó càng tôn trọng nàng hơn.

Trên thế gian này làm gì có người đàn ông nào không yêu cái đẹp, Cận Thiệu Khang có thật là không vướng bận chút tâm tư nào với Thanh Đại không? Một mỹ nhân lung linh kiều diễm như thế… Vấn đề này, nàng không dám suy nghĩ sâu xa, nhưng nếu hắn thật sự quan tâm tới nàng, tôn trọng nàng, thì sẽ vì sợ mất nàng mà không dám nảy sinh chút tâm tư kia, chỉ cần hắn làm được như thế là được rồi. Nàng không hy vọng Cận Thiệu Khang vì tấm chân tình với nàng mà coi các mỹ nhân khác như rơm như cỏ.

Cận Thiệu Khang tay cầm chiếc chén Tử Sa vẽ hoa văn hình cây trúc có nắp đậy trên tay, cười nói: "Khi tới thỉnh an mẫu thân, mẫu thân khen nàng rất giỏi giang, mọi việc trong phủ xử lý đâu ra đấy, rất hợp tình hợp lí. Thậm chí, có những việc nàng còn chu đáo hơn cả mẫu thân, khi ấy ta đã cảm thấy rất lạ, mẫu thân đang nói về Nhược Lan đấy ư? Sau mới hiểu, thì ra từ trước tới nay ta vẫn luôn đánh giá thấp Nhược Lan rồi."

Tưởng Nhược Nam cười đáp: "Chàng không đánh giá thấp thiếp đâu, trước kia đúng là thiếp chẳng hiểu gì cả, nếu không nhờ mẫu thân một lòng quan tâm chỉ bảo, thì thiếp cũng không được thuận lợi như vậy. mẫu thân thường nói, nếu giải quyết mọi việc trong nhà đâu vào đấy, Hầu gia sẽ chuyên tâm vào việc quan trường, không để người ta bàn tán lời ra tiếng vào, những lời mẫu thân thiếp đều ghi nhớ."

Cận Thiệu Khang cầm tay nàng lên, nhìn nàng khẽ nói: "Nhược Lan, thật vất vả cho nàng rồi." Từ một người con gái hống hách, ngang ngược, tùy tiện, thiếu hiểu biết, nay nàng đã trở thành một nhất phẩm phu nhân đoan trang giỏi giang, những nỗ lực cố gắng mà nàng bỏ ra hắn đều hiểu được, mà những nỗ lực ấy, đều là vì hắn cả.

Có được người vợ như vậy, kẻ làm chồng như hắn còn mong gì hơn.

Cận Thiệu Khang thấy lòng thật yên bình. Hắn siết tay, kéo Tưởng Nhược Nam vào lòng, sau đó lại là những dịu dàng ngọt ngào triền miên. Cũng may Cận Thiệu Khang là một quân tử thủ lễ, nên không tới nỗi ban ngày ban mặt mà bế nàng lên giường.

Buổi trưa hai người ăn xong cơm, thấy thời tiết đẹp, Cận Thiệu Khang bèn nói muốn cùng nàng đến Hậu hoa viên đi dạo. Đương nhiên, Tưởng Nhược Nam rất vui, thu dọn rồi vui vẻ cùng hắn đi về phía Hậu hoa viên.

Lúc này, Vu Thu Nguyệt cũng vừa dùng xong bữa trưa, cùng a hoàn đến Hậu hoa viên tản bộ tắm nắng.

Đến Hậu hoa viên, rẽ vào một con đường nhỏ, thấy Thanh Đại đang ngồi trên chiếc ghế tròn trong rừng cây, không thấy mang theo a hoàn. Xung quanh cây cối um tùm, giả thạch san sát, đúng là một nơi khá hẻo lánh và bí mật.

Vu Thu Nguyệt nhìn quanh thấy không có ai, khóe miệng nhếch lên một nụ cười nhạt, đi về phía Thanh Đại.

"Thanh di nương, ngồi một mình à? Sao không bảo a hoàn theo hầu?" Vu Thu Nguyệt tươi cười bắt chuyện.

Thanh Đại thấy cô ta, vội đứng dậy nhường chỗ ngồi, rồi lại hành lễ với Vu Thu Nguyệt.

Vu Thu Nguyệt bế bụng ngồi xuống vị trí mà Thanh Đại vừa ngồi, rất tán thưởng vì sự cung kính của nàng ta.

Thanh Đại cười đáp: "Chỉ là đi dạo trong Hậu hoa viên thôi ạ, muội không cho a hoàn theo hầu để họ có thời gian nghỉ ngơi."

Vu Thu Nguyệt cười: "Muội thật đúng là một chủ nhân biết quan tâm chăm sóc người khác." Nói rồi chỉ vào chiếc ghế đá bên cạnh, "Muội cũng ngồi đi, chúng ta là tỷ muội, là người một nhà, không cần giữ lễ quá."

Lúc đó Thanh Đại mới ngồi xuống cạnh cô ta.

"Kể ra thì, muội đã vào phủ lâu như thế rồi, hàng ngày đều tới viện tử của ta thăm ta, nhưng lần nào cũng vội vội vàng vàng, chẳng có thời gian trò chuyện với muội." Vu Thu Nguyệt tỏ ra thân thiết.

"Muội thấy tỷ tỷ ngày một nặng nề, sợ làm phiền tỷ tỷ nghỉ ngơi nên không dám ở lại lâu." Thanh Đại cúi đầu, mặt thoáng ửng hồng.

Vu Thu Nguyệt ngoài mặt thì cười, nhưng trong lòng thì khinh miệt, đúng là một nha đầu ngốc.

"Xem muội nói kìa, chỉ ngồi chuyện phiếm sao có thể làm phiền ta nghỉ ngơi chứ, muội muội khách sáo rồi."

Thanh Đại ngượng ngùng cười.

Vu Thu Nguyệt quan sát nàng ta kĩ lưỡng, thấy hôm nay nàng ta mặc một chiếc áo ngoài bằng gấm, nền xanh thêu hình hoa mai, mái tóc đen mượt chỉ dùng chiếc trâm bằng bạch ngọc định hình, ăn vận trang điểm nhìn rất giản dị nhưng vẫn không làm mất đi vẻ xinh đẹp trời ban. Vu Thu Nguyệt trong lòng đố kị, ngoài mặt lại vờ vịt thở dài thườn thượt: "Muội muội sao lại trang điểm ăn vận giản dị như vậy? Muội xinh đẹp như thế, không chịu dùng trang sức thì thật đáng tiếc."

Thanh Đại vội vàng buông lời khiêm tốn: "Muội dung mạo rất bình thường, sao sánh được với vẻ đẹp như hoa như nguyệt của tỷ tỷ?"

Vu Thu Nguyệt cười cười: "Giờ bụng ta to thế này, còn nói gì như hoa như nguyệt nữa, muội muội đừng có cười tỷ tỷ."

"Những lời muội nói là xuất phát từ đáy lòng." Thanh Đại vội bày tỏ.

"Được rồi, ta tin muội là được chứ gì." Nói đến đây, Vu Thu Nguyệt lại thở dài một tiếng, vẻ mặt vô cùng thê lương. "Cho dù có xinh đẹp yêu kiều thì cũng ích gì, đâu có ai thèm ngắm." Nói xong liếc mắt nhìn Thanh Đại, "Ta cũng có thể hiểu được tâm trạng của muội muội. Muội vào phủ đã lâu như vậy rồi mà Hầu gia chưa từng nhìn thẳng muội một lần, đổi lại là ta cũng chẳng còn tâm trạng đâu mà trang điểm ăn diện.

Nhưng muội muội à, tỷ tỷ thật lòng nghĩ cho muội nên mới muốn nhắc nhở muội một câu, không biết muội muội có chê tỷ tỷ lắm lời, rảnh rỗi quản việc của người khác hay không?"

Thanh Đại đáp: "Tỷ tỷ có gì muốn nói với muội sao?"

***

Về phần Tưởng Nhược Nam và Cận Thiệu Khang, hai người cũng đang đi về phía Hậu hoa viên.

Họ vừa đi vừa trò chuyện, Tưởng Nhược Nam chọn những chuyện vui xảy ra trong phủ để kể, kể tới những chỗ thú vị đều khiến Cận Thiệu Khang phá lên cười ha hả. Nếu không phải vì đang ở bên ngoài, không chừng hắn đã ôm chặt lấy nàng và thơm một cái rồi.

Sau đó, Cận Thiệu Khang có nhắc tới một chuyện với nàng: "Nàng còn nhớ khi ở bãi săn, ta đã nói với nàng rằng mình tìm được một mũi tên của cận vệ ở nơi nàng bị gấu tấn công không?"

Tưởng Nhược Nam thu lại nụ cười trên môi, "Nhớ chứ, khi ấy chàng nói, có người ở bên cạnh thiếp."

"Đúng." Cận Thiệu Khang gật đầu, nói tiếp: "Sau khi hồi kinh, ta vẫn luôn điều tra việc này."

Tưởng Nhược Nam hỏi: "Có manh mối gì không?"

"Cận vệ rất đông, khi điều tra rất phiền phức. Đầu tiên ra gặp thủ lĩnh phụ trách đội cận vệ, yêu cầu hắn cung cấp cho ta danh sách chi tiết những người có mặt ở bãi săn, nhưng số lượng cận vệ tham dự đi săn ấy cũng hơn hai trăm người, thế là ta lần lượt triệu kiến hai trăm người ấy, bảo họ cho ta biết trong thời gian xảy ra sự việc, họ đã nhìn thấy những ai."

Tưởng Nhược Nam cười: "Đấy là một cách hay, chỉ cần có người không được ai nhắc đến, thì chắc chắn khi ấy kẻ đó không có mặt tại hiện trường, và có khả năng là vẫn luôn bám sát thiếp."

Ánh mắt Cận Thiệu Khang thoáng lóe lên những tia tán thưởng, "Đúng thế. Nhưng, cũng không đơn giản như nàng nói, khi ấy vì nhìn thấy cáo tuyết nên ai ai cũng kích động, người ngựa hỗn loạn, rất nhiều người không chú ý tới việc xảy ra bên cạnh mình. Vì vậy có đến một nửa số người ta triệu kiến không nhớ nổi tình hình lúc bấy giờ."

Tưởng Nhược Nam nhớ lại sự hỗn loạn ngày đấy, khẽ gật đầu.

"Có điều, vẫn loại trừ được tên của rất nhiều người. Như vậy, chỉ còn sáu mươi bảy người là không có ai nhắc đến tên, hoặc có rất ít người nhìn thấy. Ta nghĩ, một người trong số họ chính là cận vệ vẫn bám theo nàng. Như thế, phạm vi điều tra cũng đã thu hẹp được rất nhiều, ta sẽ có cách để lôi hắn ra ngoài ánh sáng." Hơn nữa, có một cái tên trong số sáu mươi bảy cái tên thu hút sự chú ý của hắn. Nhưng trước khi sự việc được điều tra rõ ràng, hắn vẫn chưa muốn nói ra.

"Hầu gia thật lợi hại, khi ấy có thể tìm thấy thiếp và Hoàng thượng chỉ với chút manh mối mơ hồ, lần này nhất định sẽ lôi được kẻ ném đá giấu tay kia ra." Nàng nói vậy không phải để lấy lòng hắn, mà khả năng quan sát và nhạy bén với tình hình của Cận Thiệu Khang khiến nàng không khỏi khâm phục.

Người đàn ông nào chẳng có tính hư vinh, Cận Thiệu Khang cũng không ngoại lệ. Được người con gái mình yêu thương tán thưởng một cách sùng bái như vậy, hắn nắm chặt tay nàng, lúm đồng tiền trên má lại lấp ló, rõ ràng tâm trạng đang rất vui vẻ.

Hai người chầm chậm bước về phía trước, hướng họ đi tới chính là nơi mà Vu Thu Nguyệt và Thanh Đại đang ngồi.

Bên này, Vu Thu Nguyệt thấy Thanh Đại hoang mang, bèn cười: "Nếu muội muội đã không chê ta lắm lời, vậy thì tỷ tỷ ta cũng chẳng ngại nói nhiều hơn một chút."

Dứt lời, cô ta nhích gần hơn về phía Thanh Đại, hạ giọng: "Muội muội, không phải tỷ tỷ ta có ý chê bai gì muội, nhưng muội cũng chẳng chịu quan sát gì cả. Với cách làm hiện giờ của muội, không bao lâu nữa sẽ chẳng có ai coi muội ra gì, đến khi ấy thì muội sẽ hiểu thế nào là khổ."

Ánh mắt Thanh Đại thoáng lay động: "Muội thật không hiểu những lời này của tỷ tỷ, muội không chịu quan sát gì cơ?"

Vu Thu Nguyệt cười cười, thể hiện sự thâm sâu khó dò, lại hạ giọng nói tiếp: "Muội muội, những lời sau đây của tỷ tỷ có lẽ sẽ đắc tội với muội, nhưng tỷ tỷ coi muội như muội muội của mình, muốn tốt cho muội nên mới nói như thế. Có gì không phải, muội muội đừng trách nhé."

Thanh Đại cũng khẽ đáp lại: "Muội hiểu tấm lòng của tỷ tỷ, có gì xin tỷ nói thẳng."

Lúc này, hai người họ đang ở trong một rừng cây, phía trước có giả thạch che chắn, xung quanh lại không ai qua lại, họ nói rất khẽ, vì vậy Vu Thu Nguyệt hoàn toàn không sợ nội dung cuộc nói chuyện này sẽ bị người ngoài nghe thấy.

Vu Thu Nguyệt không cười nữa, nghiêm giọng: "Nếu muội muội đã nói như thế, tỷ tỷ sẽ thẳng thắn. Muội muội, không phải ta phán xét gì muội, nhưng muội thật chẳng biết nghĩ cho bản thân. Thân phận hiện nay của muội thế nào chứ? Muội là một Việt nữ, ở nơi này muội không thân không thích, không người nương tựa, nói một câu khó nghe thì là muội chẳng có gì, tay không vào phủ. Đến người hầu thân cận cũng không có, đại a hoàn trong viện tử còn là người do Thái phu nhân ban cho. Bọn kẻ dưới trong phủ đều rất thực dụng, thấy muội như thế, trong lòng rất coi thường muội. Lúc này thấy muội xinh đẹp yêu kiều, đàn hay múa giỏi, cho rằng muội nhất định sẽ giành được sự sủng ái của Hầu gia nên mới kính trọng coi muội muội như chủ nhân. Còn muội thì sao? Muội xem thời gian này rốt cuộc là muội đã làm được những gì rồi…"

Nói đến đây, Vu Thu Nguyệt lắc đầu quầy quậy, bộ dạng thất vọng.

"Nói thực, trong Hầu phủ này muội có thể trông cậy vào ai? Chỉ có thể trông cậy vào Hầu gia. Chỉ khi được Hầu gia sủng ái thương yêu, muội mới có thể đứng vững trong phủ. Nhưng muội lại luôn đứng cách Hầu gia rất xa. Ta đã sớm nhắc muội rằng, Hầu gia thích nghe đàn, muội vừa đàn vừa hát rất hay, muội phải tìm cơ hội hát cho Hầu gia nghe, múa cho Hầu gia xem. Muội phải tìm mọi cách để xuất hiện trước mặt Hầu gia chứ, đằng này đến ngẩng đầu lên nhìn Hầu gia muội còn không có gan. Chỉ e đến bây giờ hình dạng dung mạo muội ra sao Hầu gia cũng chưa nhìn rõ thôi. Như thế làm sao muội có thể giành được sự sủng ái của Hầu gia, làm sao có được trái tim của Hầu gia?" Vu Thu Nguyệt kích động tới mức đỏ bừng cả mặt.

Thanh Đại cúi đầu, khuôn mặt nàng ta cũng đỏ ửng: "Nhưng… nhưng… muội cũng không phải là kẻ ngốc, người Hầu gia yêu là phu nhân. Hơn nữa phu nhân, Thái phu nhân đều rất tốt với muội…"

Vu Thu Nguyệt "ha" lên tiếng một, cười nhạt liên hồi, rồi tiếp tục hạ giọng: "Muội nghĩ thế nào? Muội không trông cậy vào Hầu gia mà lại định trông cậy vào Thái phu nhân? Trông cậy vào phu nhân? Nói tới Thái phu nhân trước, Thái phu nhân tại sao lại tốt với muội? Vì bà cho rằng muội có thể hầu hạ Hầu gia thật tốt, có thể giúp Cận gia sinh con đẻ cái nối dõi tông đường. Nhưng nếu muội không có được sự sủng ái của Hầu gia, không thể sinh con trai con gái, đến khi ấy xem bà đối xử với muội thế nào. Còn về phu nhân…"

Vu Thu Nguyệt ánh mắt thoáng hiện vẻ oán hận, giọng nói cũng âm trầm vô cùng: "Muội muội ngốc nghếch của ta, biết người biết mặt không biết lòng, ta khuyên muội đừng nên quá tin tưởng vào phu nhân. Muội tìm mọi cách lấy lòng phu nhân, nhưng phu nhân đã cho muội được cái gì tốt đẹp chưa? Phu nhân có để muội gặp Hầu gia không? Con người phu nhân thế nào, ta hiểu hơn muội. Có lẽ chuyện của ta muội cũng biết được đôi chút rồi, vì sao ta lại thành ra như thế này? Giờ ta đang mang thai, nhưng Hầu gia chẳng quan tâm hỏi han thì muội biết thủ đoạn của phu nhân cao siêu thế nào rồi đấy. Ta nói cho muội hay, lúc này muội đừng để bị phu nhân dối gạt, muội vừa vào phủ, phu nhân có lẽ còn nể mặt Hoàng thượng, không tiện thể hiện thái độ gì. Nhưng những ngày sau còn dài, phu nhân thấy muội xinh đẹp, lại có tài nghệ, mà phu nhân là người rất ghen tuông đố kị, lẽ nào phu nhân có thể dung nạp muội? Ta chính là một ví dụ sống, tốt xấu gì ta còn có đứa con làm lá chắn, nhưng muội muội chẳng có gì, đến khi ấy kêu trời không thưa, gọi đất không linh, đến người hầu trong phủ cũng muốn đè đầu cưỡi cổ muội, lẽ nào muội muốn sống những ngày như thế?"

Thanh Đại vốn đang cúi đầu, giống như đang nghiêm túc nghiền ngẫm những lời cô ta nói, nhưng đột nhiên nàng ta đứng phắt dậy, cao giọng đáp lại: "Tỷ tỷ, muội biết tỷ một lòng muốn tốt cho muội, nhưng muội không cho phép tỷ nói phu nhân như thế."

Tiếng hét sắc lẹm như thế, khiến chim trong rừng cây cũng kinh hãi vỗ cánh bay đi.

Vu Thu Nguyệt bị nàng ta làm cho giật nảy mình, ngẩng đầu nhìn Thanh Đại, vỗ vỗ ngực tức giận nói: "Muốn chết à? Sao đột nhiên lại quát lên như thế? Ta chẳng qua là có ý tốt…"

Còn chưa nói xong, Thanh Đại đã rất quyết đoán ngắt lời cô ta, vẫn lớn tiếng như thế: "Tỷ tỷ, muội biết tỷ nói những lời ấy với dụng ý gì, nhưng muội cho tỷ hay: Muội tin con người phu nhân. Từ khi muội vào phủ cho tới nay, phu nhân lúc nào cũng quan tâm chăm sóc cho muội. Tỷ hãy đến viện tử của muội mà xem, rất nhiều đồ đều do đích thân phu nhân chuẩn bị cho muội, phu nhân tuyệt đối không phải là người tâm tư khó dò như tỷ nói đâu. Không cần tỷ phải nhắc, muội cũng biết, muội thân phận thấp kém, không nơi nương tựa, muội cũng biết có được sự sủng ái của Hầu gia muội sẽ có thể đứng vững trong phủ. Nhưng tình cảm Hầu gia dành cho phu nhân muội cũng nhìn thấy, Hầu gia không thích muội, không phải vì muội không tìm cách lấy lòng Hầu gia mà vì Hầu gia đã dành tình cảm sâu sắc cho phu nhân rồi. Muội rất ngưỡng mộ, muội cũng không muốn phá hoại tình cảm giữa họ. Từ nhỏ muội đã biết số mệnh của mình, muội chưa bao giờ nghĩ rằng muội còn có thể sống những ngày yên ổn thanh thản như bây giờ. Muội rất hài lòng, rất trân trọng, muội chỉ muốn yên ổn sống tiếp thôi. Còn Hầu gia, Hầu gia thích muội, đương nhiên muội sẽ cảm kích; nhưng nếu Hầu gia không thích muội, muội cũng chẳng lấy làm phiền lòng. Muội tin phu nhân, phu nhân nhất định sẽ không làm hại muội. Tỷ tỷ, vì vậy nếu tỷ còn dám nói xấu phu nhân trước mặt muội, nói những lời khiêu khích như thế nữa, muội sẽ không chơi với tỷ nữa."

Vu Thu Nguyệt tức tới mức tím cả mặt, cô ta đứng phắt dậy, chỉ thẳng vào mũi Thanh Đại, gào lên mà rủa: "Được lắm, đồ xướng phụ ngu xuẩn không phân biệt tốt xấu…"

Nhưng khi ánh mắt nhìn về phía sau Thanh Đại, khuôn mặt vốn đang đỏ phừng phừng, lập tức trắng bệch như tờ giấy.

Toàn thân cô ta bất giác run lên bần bật: "Hầu… Hầu gia…"

Thanh Đại nghe vậy, cơ thể run lên, quay đầu lại, thấy Cận Thiệu Khang và Tưởng Nhược Nam đang đứng cách chỗ họ không xa.

Lúc này, vẻ mặt Tưởng Nhược Nam lạnh lùng, còn hai mắt Cận Thiệu Khang thì như dính chặt lấy Vu Thu Nguyệt, sắc mặt đanh lại.

Vu Thu Nguyệt vẫn đang run rẩy, Thanh Đại lại quỳ sụp xuống, dập đầu liên tục, hoảng sợ nói: "Thanh Đại nói năng bừa bãi, Hầu gia tha mạng, Hầu gia tha mạng."

Tưởng Nhược Nam nhìn Thanh Đại, cảm thấy càng ngày mình càng không thể nhìn thấu nàng ta, những lời vừa rồi là thật lòng hay cố ý nói cho họ nghe?

126. Chương 126

Nếu nói nàng ta cố ý thì cũng không có căn cứ, bởi vì hai người đang ở trong rừng cây, còn nàng và Cận Thiệu Khang ban đầu cũng không phát hiện ra họ. Nếu không phải đột nhiên nghe thấy tiếng Thanh Đại và những gì nàng ta nói có liên quan tới hai người thì họ cũng không đi vào rừng cây làm gì.

Nhưng Thanh Đại làm sao biết là họ đang ở gần đấy? Nàng ta vẫn ngồi xoay lưng về phía họ, không thể nhìn thấy họ đang đi tới, trừ phi nàng ta có mắt ở sau gáy.

Lẽ nào nàng ta nói thật lòng, nhưng sao nàng cứ có cảm giác chuyện này thật kì bí, khiến nàng có chút thấp thỏm không yên?

Cận Thiệu Khang tức giận nhìn Vu Thu Nguyệt, nghiêm giọng quát: "Vu Thu Nguyệt, nàng nay đã mang thai, thế mà còn không chịu an phận mà dám âm thầm giở thủ đoạn vô liêm sỉ như vậy sao? Nàng dựa vào cái gì mà oán trách phu nhân? Nàng đừng quên, nàng là một thiếp thất, cái ăn cái mặc và đồ dùng hiện giờ của nàng, phu nhân đã từng để nàng phải chịu thiếu thốn chưa? Có gì ngon có gì tốt, phu nhân đều nghĩ tới người mang thai như nàng, đều cho người mang tới tận viện tử của nàng. Biết nàng đi lại bất tiện, còn miễn cho nàng việc thỉnh an, nàng còn muốn thế nào nữa? Nàng không biết cảm ơn thì thôi, còn dám giở trò thị phi trước mặt người khác, nói xấu phu nhân. Nàng thật đáng ghét. Ta thấy có lẽ do ta từ xưa tới nay vẫn đối xử quá tử tế với nàng, khiến nàng không còn nhận biết được thân phận của mình nữa. Từ hôm

nay trở đi, nàng hãy ở trong viện tử, không được ra ngoài, tránh chuyện lại đi quạt gió nhóm lửa khắp nơi, gây chuyện xấu xa."

Vu Thu Nguyệt lúc này cũng quỳ mọp xuống đất, khóc lóc: "Hầu gia, Hầu gia, thiếp biết sai rồi! Hầu gia, coi như nể mặt đứa con trong bụng, Hầu gia hãy tha thứ cho thiếp lần này."

Tưởng Nhược Nam lạnh lùng đứng nhìn, không nói gì. Vu Thu Nguyệt nói những lời như vừa rồi, nàng chẳng bất ngờ chút nào; điều khiến nàng bất ngờ là những lời Thanh Đại nói.

Những lời ấy thật khiến người ta có thiện cảm…

Cận Thiệu Khang cười nhạt, "Vu Thu Nguyệt, đây là lần thứ mấy nàng nói với ta là nàng biết sai rồi? Ta không phải chưa từng cho nàng cơ hội, nhưng nàng không những không thay đổi mà còn càng ngày càng tác oai tác quái khiến người ta phát chán, phát phiền. Ta nói cho nàng hay, nếu không phải nể tình nàng đang mang cốt nhục nhà họ Cận ta trong bụng, nàng tưởng ta còn để nàng ở lại trong phủ sao?"

Vu Thu Nguyệt ngẩng phắt đầu lên, nhìn Cận Thiệu Khang như không thể tin nổi, nhất thời quên cả khóc lóc, ngã ngồi xuống đất, thút thít: "Hầu gia… Hầu gia…"

Cận Thiệu Khang không thèm nhìn cô ta nữa, đảo mắt nhìn Thanh Đại vẫn đang quỳ dưới đất, giọng bỗng dịu xuống: "Nàng đứng dậy, chuyện lần này, nàng không sai gì cả."

"Đa tạ Hầu gia, đa tạ phu nhân." Thanh Đại đứng lên, vẫn cúi gằm đầu, bộ dạng co ro cúm rúm khiến người ta phải thương xót.

Cận Thiệu Khang nhìn nàng ta một cái, sau đó quay người, cầm tay Tưởng Nhược Nam kéo đi.

Cho đến tận khi bóng họ hoàn toàn biến mất, Vu Thu Nguyệt mới lập cập bò dậy.

Cô ta đầu tóc rối bù, y phục xộc xệch, nước mắt nước mũi tèm lem, cơ thể vẫn không ngừng run lên bần bật, nhìn vô cùng nhếch nhác.

Cô ta quay sang Thanh Đại, từ từ ngẩng đầu, ánh mắt đầy vẻ thù hận rồi gào lên như phát điên: "Ngươi là đồ xướng phụ đáng chết!" Sau đó dùng hết sức giơ tay lên giáng về phía Thanh Đại.

Nhưng Thanh Đại đột nhiên cũng giơ tay, nhanh chóng túm lấy cổ tay Vu Thu Nguyệt, vẻ mặt nhu mì ngây thơ bỗng lạnh như băng. Bộ dạng này khiến nàng ta trông có vẻ đáng sợ khó nói thành lời.

Vu Thu Nguyệt kinh hãi, mở to mắt nhìn Thanh Đại, cô ta muốn rụt tay về, nhưng nhận ra rằng lực siết của Thanh Đại cũng không nhẹ, cô ta không thể cử động được, đau tới thấu xương thấu cốt.

"Ngươi… làm gì… Mau buông ta ra…" Vu Thu Nguyệt vừa kinh ngạc vừa sợ hãi.

Đột nhiên, vẻ mặt lạnh lẽo trên mặt Thanh Đại biến mất, khôi phục lại vẻ ngây thơ vô hại của mình, nàng ta buông tay: "Tỷ tỷ, muội cũng không biết Hầu gia đến từ bao giờ. Nếu muội biết, muội quyết không nói những lời như thế, làm liên lụy tới tỷ tỷ, khiến tỷ bị Hầu gia trách mắng."

Vẻ mặt Thanh Đại thoáng hối hận, nếu không phải Vu Thu Nguyệt vẫn còn cảm thấy cổ tay mình đau như bị lửa đốt, thì nhất định sẽ cho rằng vừa rồi mình hoa mắt.

Vu Thu Nguyệt nắm chặt cổ tay, giật lùi về phía sau hai bước, cô ta nhìn Thanh Đại trước mặt, bộ dạng vừa kinh ngạc, vừa căm hận lại vừa sợ hãi.

Cô ta cười nhạt một tiếng: "Ngươi đừng tưởng ta không biết ngươi cố ý. Ngươi biết Hầu gia ở phía sau nên mới nói như thế. Nếu không đang yên đang lành, đột nhiên ngươi cao giọng để làm gì? Ngươi muốn thu hút sự chú ý, muốn dẫn họ tới đây?"

Thanh Đại vẻ mặt rất ấm ức: "Tỷ tỷ, tỷ nói vậy thật oan uổng cho muội. Muội ngồi quay lưng với đường đi, sao biết là Hầu gia đến? Muội thật sự không có ý đồ gì cả, tỷ tỷ đừng giận, Thanh Đại xin dập đầu tạ tội với tỷ."

Nói rồi bèn quỳ xuống. Vu Thu Nguyệt cười nhạt rồi vội ngăn lại: "Ngươi đừng có vờ vịt nữa, ta không biết ngươi dùng chiêu trò gì. Nhưng ngươi cho rằng thể hiện như thế trước mặt Hầu gia thì sẽ được Hầu gia

nhìn bằng con mắt khác ư? Không sai, kế này của ngươi cao thật, nhưng ngươi sẽ không bao giờ được như ý đâu. Tới khi ấy, ngươi sẽ chẳng tốt đẹp hơn ta bao nhiêu, thậm chí sẽ còn thê thảm hơn ta ấy chứ."

Thanh Đại bước lên phía trước một bước, định kéo tay cô ta, "Tỷ tỷ, tỷ thật sự đã hiểu lầm muội rồi."

Vu Thu Nguyệt sợ hãi, vội vàng giật lùi về phía sau: "Ngươi đừng lại đây." Trong giọng nói lộ rõ vẻ sợ sệt, sau đó mới cố gắng để bình tĩnh trở lại, ném ra một câu: "Chuyện này, ta sẽ không bỏ qua đâu." Dứt lời, quay người rời đi.

Ngươi được lắm Thanh Đại, ta có lòng nhắc nhở ngươi, vậy mà ngươi lại dám coi ta như hòn đá lót đường. Ta thật sự đã xem thường ngươi rồi, chúng ta cứ chờ đấy mà xem.

Buổi tối, khi Cận Thiệu Khang tới thỉnh an Thái phu nhân, hắn cũng đem chuyện của Vu Thu Nguyệt ra kể.

"Không làm như thế, ngộ nhỡ sau này nàng ta gây ra họa gì, làm mất mặt Hầu phủ là chuyện nhỏ, mà nhỡ nàng ta thật sự làm tổn hại tới ai thì sẽ hối hận không kịp." Có những việc hắn đã chắc chắn trong lòng, nhưng vì những hệ lụy của nó mà hắn chưa dám đoán định. Nhưng qua việc ngày hôm nay thì nghi ngờ trong lòng hắn càng tăng thêm.

Cận Yên Nhiên nghe xong, rõ ràng là không dám tin vào tai mình, "Thật không dám tin tẩu ấy lại là loại người như thế…" Nhớ lại trước kia mình từng thiên vị giúp đỡ Vu Thu Nguyệt, Cận Yên Nhiên bỗng hối hận. Nàng ta cúi đầu, ngại ngùng không dám ngẩng lên nhìn Tưởng Nhược Nam.

Thái phu nhân thở dài: "Đứa trẻ này… Trước kia đã cho nó quá nhiều hy vọng nên đến giờ nó mới không cam tâm tình nguyện. Nhưng nó không hiểu rằng, mọi chuyện trên đời đều đã được định sẵn rồi, cái gì là của mình sẽ thuộc về mình; không phải của mình, có miễn cưỡng giành giật cũng không được. Nó không biết trân trọng những gì đang sở hữu nên mới vấp phải hết sai lầm này tới sai lầm khác. Cũng tốt, cho nó một thời gian để nó bình tĩnh lại, hy vọng nó sẽ biết sai mà quay đầu."

Nói mãi nói mãi bà lại nhìn Tưởng Nhược Nam, dịu giọng: "Thật làm khó cho con, chu đáo như vậy mà vẫn không làm hài lòng được tất cả."

Tưởng Nhược Nam điềm đạm đáp: "Con chỉ làm những gì mình nên làm, còn cô ta nghĩ về con thế nào, con chẳng quan tâm." Đứa trẻ trong bụng cô ta dù sao cũng là con của Cận Thiệu Khang, nàng không thể ngược đãi hoặc bỏ mặc Vu Thu Nguyệt. Nếu Thái phu nhân biết, chắc chắn bà cũng không chịu ngồi yên. Đã như vậy thì nàng hào phóng hơn hẳn cho bọn họ thấy.

Thái phu nhân gật đầu, cười đáp: "Cũng may là con nghĩ được như thế. Thu Nguyệt không hiểu, để có được ngày hôm nay cũng chẳng phải việc dễ dàng với con. Tất cả những gì con làm, nó không nhìn thấy nhưng chúng ta đều nghe thấy cả."

Cận Thiệu Khang nghe tới đây cũng quay đầu lại nhìn Tưởng Nhược Nam mỉm cười.

"Có điều, cô nương Thanh Đại cũng khiến ta bất ngờ, nhìn thì rón rén rụt rè nhưng không ngờ lại hiểu chuyện như thế. Biết thế nào là đủ, sau này nhất định sẽ là người hạnh phúc. Hầu gia…" Thái phu nhân vốn định nói gì, nhìn Tưởng Nhược Nam một cái xong, bà đành nuốt những lời định nói vào trong.

Con trai và con dâu động phòng chưa được bao lâu, lúc này nghe thế biết thế thôi, có những việc bà không tiện tham gia quá nhiều.

Nhưng những lời lấp lửng của Thái phu nhân, mọi người đều hiểu. Cận Thiệu Khang cúi đầu, không nói gì. Tưởng Nhược Nam nhìn hắn một cái, rồi quay đầu đi.

Hôm nay Thanh Đại quả nhiên thể hiện rất xuất sắc. Một người con gái lung linh xinh đẹp như thế, nếu tâm tư đơn thuần như những gì nàng ta đang thể hiện thì sao không khiến người khác thương xót?

Tưởng Nhược Nam bỗng thấy thấp thỏm bất an.

Có điều, những gì cần nói nàng cũng đã nói rồi, cần nàng làm nàng cũng đã làm rồi, giờ đành phải chờ xem Cận Thiệu Khang có thật sự quan tâm tới nàng không mà thôi. Thái phu nhân nói đúng, có những việc không thể cưỡng ép.

Về tới Thu Đường viện, Tưởng Nhược Nam vẫn luôn im lặng trầm tư. Cận Thiệu Khang đương nhiên cảm nhận được tâm trạng khác lạ đó của nàng. Hắn đi tới bên nàng, vòng tay ôm lấy nàng khẽ nói: "Nhược Lan, có những việc nhiều lời cũng vô ích, nàng phải tin ta."

Đúng vậy, chuyện tương lai ai dám nói chắc. Vì những việc chưa xảy ra mà lo lắng, căng thẳng, thật sự không cần thiết. Ít nhất thì bây giờ hắn cũng một lòng một dạ với nàng, vậy thì cần gì phải để thứ tâm trạng tiêu cực ấy ảnh hưởng tới tình cảm của cả hai.

Nghĩ vậy nàng cũng thấy nhẹ nhõm hơn.

Tưởng Nhược Nam vòng tay ôm lấy cổ hắn, nở một nụ cười mê hoặc, "Ai nói gì chứ? Người đàn ông đa nghi."

Cận Thiệu Khang ôm nàng chặt hơn, cười đáp: "Nàng giỏi lắm, giờ ta lại thành người đa nghi. Xem ta trừng phạt nàng thế nào." Nói xong bèn cù nàng, khiến nàng cười tới mức suýt thì ngã ra đất. Cận Thiệu Khang vội vàng dừng tay, ôm nàng lên thì thầm vào tai nàng: "Gọi a hoàn mang nước tới đi, tối nay ta muốn tắm."

Tưởng Nhược Nam ra ngoài gọi Liên Kiều mang nước vào. Rồi nàng giúp hắn chuẩn bị y phục để thay. Cận Thiệu Khang cởi áo ngoài, chỉ mặc áo trong bước vào sau bình phong. Không lâu sau, nghe hắn gọi: "Nhược Lan, vào kỳ lưng giúp ta."

Tưởng Nhược Nam bất giác nhớ đến cảnh phong tình khi giúp hắn kỳ lưng lần trước, mặt bất giác đỏ hồng.

"Thiếp tới đây." Nàng đáp lại một tiếng, rồi từ từ bước ra sau bình phong.

Sau bình phong, hơi nước bốc nghi ngút khắp không gian, phải một lúc Tưởng Nhược Nam mới nhìn rõ mọi thứ.

Nàng thấy Cận Thiệu Khang đang ngồi trong thùng tắm. Mái tóc dài đen mượt thả hờ hững trên bờ vai trần, hơi nước quấn quýt quanh hắn, tóc hắn ướt trông càng đen, càng sáng hơn. Làn da săn chắc, khuôn mặt anh tuấn, khiến hắn có vài phần ma mị.

Hắn nhìn nàng mỉm cười, đôi mắt sâu hút lấp lánh, lúm đồng tiền thoắt ẩn thoắt hiện, khiến hắn lúc này có sức hấp dẫn kinh hồn bạt vía.

Hắn từ từ đứng dậy, các cơ thịt rắn chắc cường tráng bắt đầu lộ ra, bờ ngực lấp ló trong nước, trông càng quyến rũ chết người.

Tim Tưởng Nhược Nam đập thình thịch, đột nhiên nàng thấy mồm miệng khô khốc.

Hai cánh tay hắn chống lên thành thùng tắm, hơi nhướn người, cơ thể từ từ trồi lên, hai điểm bắt mắt kia hoàn toàn lộ ra ngoài, trên một điểm ấy còn giọt nước trong như thủy tinh, từ từ trượt xuống… Ánh mắt nàng bất giác đưa theo giọt nước, trái tim cũng như theo nó mà trượt dần xuống dưới. Mà hai điểm ấy lại lớn dần lớn dần trong mắt nàng.

Lúc này, nàng cảm thấy mình như đã ngừng thở.

Giọt nước vì sự thay đổi nhỏ ấy mà cuối cùng đã rời khỏi cơ thể hắn, rời khỏi da hắn, cuối cùng hòa vào trong thùng nước, biến mất hoàn toàn.

Tới tận khi đó, nàng mới thở hắt ra một hơi.

Khóe miệng hắn cong lên, cười khan hai tiếng, khuôn ngực rắn chắc khẽ phập phồng, trông thật gợi cảm.

Sau đó hắn tiếp tục ngoi lên, để lộ cơ ngực tuyệt đẹp, các cơ bắp trơn bóng, vô số những giọt nước lăn dài trên làn da màu đồng của hắn, để lại rất nhiều dấu vết, khiến làn da lấp loáng trong ánh nến.

Cơ thể tráng kiện khỏe mạnh hình chữ V, hoàn hảo vô khuyết, quyến rũ vô cùng…

Tưởng Nhược Nam hít một hơi thật sâu, cảm thấy nếu mình còn tiếp tục nhìn nữa thì máu mũi sẽ chảy ra mất.

Mặt đỏ bừng, nàng vội đi vòng ra sau hắn, "Chẳng phải nói muốn kỳ lưng sao? Còn ngẩn ra đấy làm gì?"

Ông Trời ơi, cứu mạng với, có thể đừng yêu nghiệt như vậy không?

Tưởng Nhược Nam bắt đầu dùng sức ấn hắn xuống, nàng muốn ấn hắn vào hẳn trong nước, bực bội nói: "Khi tắm phải ngoan ngoãn một chút, nếu không thiếp sẽ không kỳ lưng cho chàng."

Nhưng Cận Thiệu Khang lại đột nhiên quay người lại, rướn tay đã bế được Tưởng Nhược Nam vào trong thùng tắm, khẽ cười: "Vậy chúng ta cùng làm chút chuyện khác nhé?" Giọng hắn mờ ám chết người.

Ngay lập tức y phục của nàng ướt hết, Tưởng Nhược Nam kêu lên: "Xấu xa, quần áo của thiếp ướt hết rồi."

Cận Thiệu Khang nhướn một bên mày lên, nụ cười đắc ý xuất hiện: "Vậy thì cởi hẳn ra." Nói rồi nhanh nhẹn ra tay, chỉ một vài động tác đã lột sạch quần áo của nàng. Trong lúc hành động, hai tay hắn cũng không ngoan ngoãn gì, khiến cơ thể nàng mềm nhũn cả ra.

"Đừng ồn nữa…" Giọng nàng van nài mà như rên rỉ khiến hắn càng kích thích.

Hắn ôm nàng vào lòng, để bộ ngực đầy đặn của nàng áp sát ngực hắn, nàng chỉ cần khẽ cử động là sẽ gây ra sự ma sát nóng bỏng, kích thích, kèm theo đó là cảm giác tuyệt vời không thể miêu tả bằng lời, khiến cơ thể của cả hai không ngừng run rẩy.

Bàn tay to lớn đầy vết chai của hắn vuốt ve cơ thể nàng, sau đó hắn cúi đầu, thì thầm bên tai nàng bằng thứ giọng khàn đặc: "Bình thường đều là nàng hầu hạ ta, hôm nay để ta phục vụ nàng, ta tắm cho nàng."

Tưởng Nhược Nam cảm thấy người mình càng nóng thêm, "Đừng…" Nhưng cơ thể đã mềm nhũn không xương, hoàn toàn dựa hẳn vào ngực hắn.

Hắn cứ thế phớt lờ lời nàng, miệng cong lên cười gian xảo, với tay lấy bồ kết thoa khắp thân nàng, đôi tay bắt đầu chu du trên cơ thể nàng, đương nhiên cũng có những chỗ được hắn chăm sóc đặc biệt. Đôi bàn tay lướt qua bộ ngực đầy đặn, chà qua chà lại, vẽ hình, nhào nặn, khiến nàng thở dốc liên tục. Sau đó tay hắn trượt xuống phía bụng dưới, khẽ áp vào đó, khiến cơ thể nàng không ngừng run lên, rồi tiếp tục lại xuống dưới nữa… Chỉ vài động tác đã khiến hai chân nàng đã mềm nhũn, khuỵu trong nước.

Nàng cảm thấy toàn thân mình như đang bị lửa thiêu, vài nơi nào đấy đang gào thét, đầu óc mơ hồ nhưng cũng lại sung sướng vô cùng.

Ngay sau đó, hắn bế nàng từ dưới nước lên, cúi đầu hôn khắp người nàng. Nụ hôn của hắn nóng bỏng, mỗi lần môi hắn tiếp xúc với da thịt nàng đều khiến nàng khẽ run rẩy, cảm giác tê dại tấn công đại não nàng hết lần này tới lần khác.

Đôi môi ướt át trượt xuống dưới, trượt mãi, trượt mãi… Trong nháy mắt một luồng điện truyền thẳng từ môi hắn tới toàn thân nàng, truyền đến khắp xương cốt da thịt nàng, truyền đến từng tế bào cảm quan của nàng.

Thời khắc ấy, nàng khẽ nhắm mắt lại, toàn thân nóng rực, rịn ra những giọt mồ hôi. Thời khắc ấy, tất cả mọi thứ xung quanh dường như không còn tồn tại nữa, thế giới của nàng trống rỗng, nàng từng bước từng bước đi về phía thiên đàng…

127. Chương 127

Sáng sớm hôm sau, từ trên xuống dưới Hầu phủ đều chuẩn bị để tới chùa Vân Khai dâng hương lễ Phật.

Thái phu nhân, Cận Thiệu Khang, Tưởng Nhược Nam, Cận Yên Nhiên, Thanh Đại, và người bên phòng của Triệu di thái thái cùng hai vị tiểu thư họ Cận. Phu quân Cận Yên Hồng vì không thể vắng mặt ở huyện nha quá lâu nên đã rời Hầu phủ từ năm hôm trước. Còn phu quân của Cận Yên Vân là quan ở kinh thành nên đã nghỉ phép, cùng cả nhà Cận Thiệu Khang đi dâng hương.

Vu Thu Nguyệt bởi chuyện ngày hôm qua, bị Cận Thiệu Khang cấm túc, nên cuộc xuất hành hôm nay không được tham dự. Vì vậy, cô ta căm hận trong lòng, không muốn cầu xin Bồ Tát phù hộ. Hiện giờ cô ta đang sùng bái một vị tôn thần khác, cho dù có đến Vân Khai tự cũng sẽ không thành tâm thành ý. Chỉ là có dịp được đi ra ngoài cùng với Hầu gia, có lẽ cô ta sẽ tìm được cơ hội để ở riêng với hắn, ngâm thơ làm

đối, nhớ lại quá khứ trước đây, biết đâu lại níu kéo được trái tim hắn quay về. Nhưng tất cả đều bị tiện nhân kia phá hỏng.

Nhớ tới chuyện ấy, Vu Thu Nguyệt hận tới mức chỉ muốn lột da Thanh Đại.

Cả đoàn người, năm chiếc xe phủ lụa đỏ, đi bên cạnh là rất nhiều a hoàn, ma ma theo hầu, rầm rập tiến về phía Vân Khai tự ở ngoại thành. Dọc đường thu hút sự chú ý của người dân, mọi người thấy dấu hiệu trên xe ngựa liền biết đấy là người của Hầu gia, ánh mắt đầy ngưỡng mộ.

Tưởng Nhược Nam, Thanh Đại và Cận Yên Nhiên cùng ngồi với Thái phu nhân trong một chiếc xe ngựa. Cận Thiệu Khang và Cận Thiệu Đường cùng phu quân của Cận Yên Vân ngồi cùng một xe. Triệu di thái thái, Vương thị và hai vị tiểu thư họ Cận ngồi trên một chiếc xe khác. Vài ma ma có tuổi, có tí chức sắc trong Hầu gia cùng các a hoàn mang theo con nhỏ, lần lượt chia nhau ra ngồi ở hai chiếc xe còn lại.

Dọc đường, hình như Thanh Đại rất vui, ngồi bên cạnh Thái phu nhân nói những câu khiến bà vui lòng, Cận Yên Nhiên cũng ríu ra ríu rít không ngừng. Còn Tưởng Nhược Nam ngồi bên cạnh chỉ thỉnh thoảng thêm một hai câu, thời gian còn lại nàng thỉnh thoảng lại chú ý quan sát Thanh Đại.

Thanh Đại lại làm như không hay biết gì, thường xuyên quay đầu hào hứng gọi nàng, chỉ trỏ cho nàng xem cái này cái kia, bộ dạng kích động như đứa trẻ con đã lâu không được ra ngoài chơi.

Xe ngựa đi gần một tiếng đồng hồ, xương cốt Tưởng Nhược Nam ê ẩm, cuối cùng cũng đến Vân Khai tự.

Vân Khai tự là một miếu cổ linh thiêng gần kinh thành, thường xuyên khói hương nghi ngút. Diện tích rộng lớn, trang nghiêm trật tự.

Khi xe ngựa đến Vân Khai tự, trụ trì đã sớm ra đón, đưa cả đoàn khách quý vào căn phòng được chuẩn bị sẵn từ trước để nghỉ ngơi. Buổi trưa, chùa còn dâng cơm chay thượng hạng; tới buổi chiều, lại dọn dẹp thu xếp Phật đường để khi những quý nhân này đến dâng hương không bị người ngoài quấy rầy.

Trước kia Tưởng Nhược Nam vốn không tin vào mấy chuyện thần phật này, nàng là người theo chủ nghĩa duy vật điển hình, nhưng sau lần xuyên không, có những việc nàng không sao lý giải nổi. Vì vậy, lần lên chùa dâng hương lễ Phật này, nàng vô cùng thành tâm.

Đầu tiên, Thái phu nhân bước lên phía trước quỳ xuống, Tưởng Nhược Nam quỳ bên cạnh bà nghe bà lẩm nhẩm cầu khấn rất trơn tru: "Cầu Bồ Tát phù hộ cho Hầu gia vạn sự thuận lợi nơi quan trường, gia đình bình an; phù hộ cho phu thê Yên Nhiên tương kính thuận hòa, ân ái khăng khít; phù hộ cho con dâu sớm sinh đích tử cho Hầu gia; phù hộ thiếp thất Vu thị được mẹ tròn con vuông." Tưởng Nhược Nam bất giác thở dài trong lòng, Thái phu nhân quả thật có rất nhiều việc phải lo lắng phiền muộn.

Đến lượt Tưởng Nhược Nam, nàng cung kính quỳ trên chiếc nệm, khấn: "Phật tổ trên cao, xin hãy phù hộ cho Thái hậu và Thái phu nhân luôn được khỏe mạnh, phù hộ cho Hoàng thượng có thể từ bỏ được những suy nghĩ cố chấp của mình, phù hộ cho những người quan tâm yêu thương con được bình an. Phù hộ cho con có thể cùng phu quân sống tới đầu bạc răng long." Nàng khấn thầm trong lòng, sau đó cung kính dập đầu ba lần.

Sau đó đến lượt Triệu di thái thái và Vương thị, họ đều khấn thầm, nhưng trong lòng họ cầu xin điều gì thì không cần đoán cũng biết.

Tiếp theo đến lượt Thanh Đại, nàng ta quỳ trên nệm, hai tay chắp lại, thần sắc trang trọng, nhìn nàng ta lúc này có vẻ đẹp của sự yên tĩnh.

Khóe miệng nàng ta khẽ cử động, lẩm nhẩm đọc, nhưng tiếng nàng ta quá nhỏ, người bên cạnh không thể nghe được. Chỉ riêng Cận Thiệu Khang là người luyện võ từ nhỏ nên tai mắt thính hơn người bình thường. Những lời cầu nguyện của Thanh Đại, phần lớn hắn đều nghe thấy.

"Cầu xin Bồ Tát hãy phù hộ cho Thái phu nhân, phu nhân, Hầu gia được khỏe mạnh; phù hộ cho cha mẹ nơi Việt quốc xa xôi được vạn sự như ý; phù hộ cho Hầu gia, phu nhân cả đời ân ái, phù hộ cho Vu tỷ tỷ mẹ tròn con vuông, phù hộ… phù hộ Hầu gia chịu liếc mắt nhìn con một cái…" Nói xong bèn dập đầu ba lần.

Cận Thiệu Khang liếc mắt nhìn nàng ta, cúi đầu xuống.

Tất cả mọi người đều cầu xin Phật tổ phù hộ xong lần lượt ra khỏi Phật đường.

Đã là buổi chiều, giờ này nếu quay về thì quá gấp gáp, sợ sức khỏe của Thái phu nhân không chịu được nên họ quyết định nghỉ lại Vân Khai tự một đêm, đợi tinh thần sảng khoái, sáng sớm hôm sau sẽ khởi hành.

Mọi người đều đồng ý, chỉ mình Cận Thiệu Đường là lải nhải vài câu trên đường về phòng, chê tự viện chán ngắt, lại chê cơm canh trong tự viện khó ăn. Cuối cùng kết luận, "Thắp hương dâng lộc bao nhiêu như vậy mà lại dùng những thứ ấy để đón tiếp chúng ta, đám hòa thượng này cũng quá tham lam rồi."

Sắc mặt Thái phu nhân lập tức tỏ vẻ không vui.

Triệu di thái thái vội vàng đẩy hắn một cái, khẽ giọng trách: "Ăn một hai bữa cũng không gầy được đâu."

Cận Thiệu Đường vẫn lẩm bẩm, nhưng không dám nói thành tiếng nữa.

Tưởng Nhược Nam đứng bên nhìn vậy thì chỉ lắc đầu. Không chịu được khổ, không chịu được mệt, học hành thì chẳng đâu vào đâu, ham mê nữ sắc. Một kiểu con ông cháu cha điển hình, nhưng vừa sinh ra đã chẳng có địa vị gì, thật đúng là bi kịch…

Ngược lại, tướng công của Cận Yên Vân luôn theo sát bên Cận Thiệu Khang, thì thầm nói gì đó, bộ dạng cung kính nhưng không khúm núm, không khiến người ta thấy phản cảm. Nhìn vẻ mặt Cận Thiệu Khang thì hình như có ấn tượng rất tốt về người em rể này.

Thanh Đại và Cận Yên Hồng lại đi sau cùng, Thanh Đại còn bế con giúp Cận Yên Hồng.

Cận Yên Nhiên nhìn nhìn Thanh Đại chịu thương chịu khó, hạ giọng thì thầm với Tưởng Nhược Nam: "Thanh di nương này tính cách cũng khá tốt, hai đứa trẻ đó rất nghịch, thế mà tỷ ấy lại trông được."

Tưởng Nhược Nam quay đầu lại nhìn hai đứa trẻ đang rất vui vẻ đi cùng Thanh Đại, trong lòng thầm nghĩ, bình thường sao nàng không có cảm giác nàng ta thích trẻ con, lúc này đột nhiên lại nhiệt tình như thế.

Nhưng rồi ngay sau đó nàng lại khinh miệt suy nghĩ ấy của bản thân. Tưởng Nhược Nam à Tưởng Nhược Nam, có phải ngươi không thể chịu được khi thấy người ta đẹp người lại đẹp nết không? Tiểu thiếp hễ có dung mạo xinh đẹp thì tâm địa phải hẹp hòi độc ác, có đúng không? Tưởng Nhược Nam bĩu bĩu môi.

Đưa Thái phu nhân về phòng rồi, Cận Thiệu Khang nói với Tưởng Nhược Nam: "Ta đưa nàng ra sau núi đi dạo. Ta đã hỏi chú tiểu rồi, chú tiểu nói sau núi có rừng phong, cảnh sắc rất đẹp."

Tưởng Nhược Nam vừa nghe đã thấy hứng thú. Quay lại nhìn Thanh Đại đang đứng bên cạnh, vẻ mặt chờ đợi, rõ ràng là đã nghe thấy họ nói chuyện với nhau. Đôi mắt ấy giống như đôi mắt của con nai nhỏ, dường như cầu xin: "Đưa muội theo đi, đưa muội theo nhé?"

Theo lý mà nói, tối qua nghe nàng ta tố cáo Vu Thu Nguyệt, lại khen ngợi mình hết lời như thế, đổi lại là chủ mẫu khác có lẽ đã đưa nàng thiếp thất này cùng đi.

Nhưng, Tưởng Nhược Nam chẳng rộng lượng được như thế, cho dù nàng ta có tâng bốc nàng lên tận trời xanh thì nàng vẫn sẽ không thích nàng ta. Tưởng Nhược Nam kéo Cận Thiệu Khang đi, không để hắn nhìn về phía Thanh Đại: "Giờ đi luôn nhé? Nghe chàng nói vậy, thiếp chỉ hận không thể bay ngay đến đó."

Cận Thiệu Khang thấy đôi mắt lấp lánh đầy hứng thú của nàng, trong lòng rất vui, bèn đưa nàng ra sau núi đi dạo.

Hai người đi khoảng một khắc thì đến phía sau núi. Nơi này chỗ nào cũng là cây phong, mùa này lá phong đang chuyển sang sắc đỏ, từ xa nhìn lại giống như một bó đuốc đang cháy rừng rực, khiến cảnh thu tiêu điều cũng thêm phần sống động.

Cận Thiệu Khang kéo tay Tưởng Nhược Nam đi dạo trong rừng phong, trời cao mây thoáng cảnh sắc tuyệt đẹp, quay đầu sang bên cạnh lại bắt gặp nụ cười kiều diễm của người mình yêu thương, lòng hắn bỗng thấy thư thái thoải mái lạ thường, vô cùng thỏa mãn.

"Nhược Lan, sau này mỗi tháng chúng ta đều ra ngoài đi chơi nhé? Trước kia lúc nào ta cũng lo lắng việc ở phủ nha, đã lơ là không quan tâm tới nàng, khiến nàng hàng ngày bận rộn với những việc lặt vặt trong phủ, lòng ta cảm thấy hổ thẹn."

Tưởng Nhược Nam cười hắn: "Đang yên đang lành, sao đột nhiên chàng lại trở nên như thế? Nhưng, sau này nếu chàng có thể thường xuyên cùng thiếp đi nơi này nơi kia, thiếp đương nhiên sẽ rất vui."

Cận Thiệu Khang nắm chặt tay nàng, "Giờ chúng ta chỉ có hai người, không bao lâu nữa sẽ là ba người rồi."

"Ba người?" Nụ cười trên môi Tưởng Nhược Nam biến mất.

Cận Thiệu Khang dùng ngón tay mơn trớn má nàng, cười: "Nàng cũng phải thêm cho ta một tiểu Thiệu Khang hoặc tiểu Nhược Lan gì đấy, khi đó chẳng phải là ba người sao? Hoặc có thể chẳng bao lâu nữa sẽ là bốn người, năm người, sáu người…"

Tưởng Nhược Nam thấy yên lòng hơn, lại mỉm cười: "Chàng tưởng thiếp là heo nái hay sao?"

Cận Thiệu Khang nghiêm túc đáp: "Nàng làm sao mà giỏi như heo nái được. Heo nái mỗi lần mang thai là hơn mười đứa con đấy."

Tưởng Nhược Nam tức giận giậm chân, "Dám mắng thiếp, xem thiếp xử lý chàng thế nào." Dứt lời giơ tay đánh.

"Là nàng tự nói, sao lại trách ta?" Cận Thiệu Khang vừa cười vừa chạy, không quên thỉnh thoảng quay đầu lại trêu nàng, khiến nàng tức giận đuổi theo hắn đòi tính sổ. Sau cùng Cận Thiệu Khang đột nhiên dừng bước, Tưởng Nhược Nam theo quán tính nhào vào lòng hắn. Cận Thiệu Khang ôm chặt nàng, nhìn hai gò má đỏ hây hây kia mà chỉ muốn siết lấy nàng mà hôn ngấu nghiến một phen.

"Thiệu Khang, ở chỗ này không chừng lại có người đấy…" Tưởng Nhược Nam giương đôi mắt long lanh nhìn hắn, khẽ nhắc nhở.

"Ta biết, nàng tưởng ta định làm gì?" Cận Thiệu Khang cong môi lên, cười xấu xa.

Tưởng Nhược Nam vừa xấu hổ vừa tức giận đấm hắn một cái: "Xấu xa, lúc nào cũng chỉ bắt nạt người ta."

"Đời này kiếp này, ta chỉ bắt nạt một mình nàng thôi." Nói rồi nhanh chóng đặt một nụ hôn lên môi nàng, sau đó mới chịu buông nàng ra.

Tưởng Nhược Nam nhìn nụ cười của hắn, môi miệng nóng ran, ngọt ngào lan tỏa vào tận tim.

Cho tới gần giờ cơm tối hai người mới quay về.

Khi về, gặp Cận Yên Nhiên, nàng ta chặn họ lại hỏi: "Cả buổi chiều hai người đi đâu thế?"

Tưởng Nhược Nam cười đáp: "Bọn ta ra sau núi ngắm cảnh, ở đó có một rừng phong, cảnh sắc rất tuyệt."

Cận Yên Nhiên cũng cười: "Muội với hai vị tỷ tỷ vốn cũng định ra sau núi ngắm cảnh, nhưng Thanh di nương lại kéo bọn muội lại nói sau núi chẳng có gì đáng nhìn đâu, lại đưa bọn muội tới tiền viện ngắm cây cảnh, giữ bọn muội ở tiền viện cả buổi chiều. Giờ thì muội hiểu rồi, thì ra tỷ ấy không muốn bọn muội tới đó làm phiền hai người. Thật là một người tử tế."

Tưởng Nhược Nam quay đầu lại nhìn Cận Thiệu Khang một cái, bao nhiêu hứng thú bỗng nhiên tiêu tan mất một nửa.

Lúc ăn cơm tối, mọi người tụ tập, tự viện còn đặc biệt chuẩn bị phòng ăn cho họ.

Hai mươi mấy món ăn chay, khi ăn mùi vị thanh đạm rất lạ miệng, rất ngon. Mới bắt đầu, Thanh Đại luôn đứng bên cạnh Tưởng Nhược Nam để hầu nàng dùng cơm, giống như Triệu di thái thái luôn đứng bên Thái phu nhân vậy.

Thái phu nhân mở lời: "Chẳng mấy khi ra ngoài, không cần phải giữ lễ nghi này nữa. Hai người ngồi xuống ăn đi, lấy lại tinh thần để sáng sớm mai còn kịp lên đường." Thanh Đại lần lữa mãi, cuối cùng cũng chịu ngồi xuống vị trí cuối cùng, chỉ cúi đầu ăn những món trước mặt, không dám ngẩng lên nữa.

Cận Yên Vân nhìn một lúc, bèn cười nói với Tưởng Nhược Nam: "Phu nhân, muội thật ngưỡng mộ phu nhân, cái gì phu nhân cũng có cả. Thái phu nhân thương người, phu quân thì yêu người, ngay cả đến thiếp thất cũng cung kính với người như thế, hôm nào muội phải tới thỉnh giáo phu nhân mới được."

Tưởng Nhược Nam cũng cười đáp: "Sao, muội định theo học ta, khi quay về nạp thêm mấy thiếp thất cho phu quân muội ư?"

Hàn Dật ngồi bên cạnh hai mắt lập tức phát sáng.

Nụ cười trên môi Cận Yên Vân cứng lại, không dám nói thêm lời nào nữa. Thái phu nhân cười: "Yên Vân, nay cũng có thể coi là tìm được người trị con rồi."

Mọi người cùng ồ lên cười vui vẻ, rồi tiếp tục ăn cơm.

Ăn cơm xong, Tưởng Nhược Nam thấy mệt, quay về phòng. Tự viện là nơi linh thiêng nên đương nhiên nam nữ ở riêng. Mà phòng trong tự viện lại không nhiều, nên đều bố trí mấy người chung một phòng.

Thái phu nhân ở cùng Triệu di thái thái, Tưởng Nhược Nam và Cận Yên Nhiên. Vương thị, Thanh Đại ở cùng hai vị tiểu thư; Cận Thiệu Khang, Hàn Dật và Cận Thiệu Đường.

Tưởng Nhược Nam và Cận Yên Nhiên đều mệt, nói chuyện một lúc rồi đi ngủ.

Cận Thiệu Khang không quen ngủ sớm nên nói với Hàn Dật một tiếng rồi ra khỏi phòng. Hàn Dật vốn định đi theo, nhân cơ hội này tăng thêm sự thân thiết trong tình cảm, nhưng lại bị Cận Thiệu Đường giữ lại, nói chuyện phong hoa tuyết nguyệt. Hàn Dật đành nể mặt ông anh vợ, ngồi lại mà lòng đầy ấm ức.

Cận Thiệu Khang ra khỏi phòng, đi theo hành lang về phía trước, vốn định gọi Tưởng Nhược Nam ra đứng với mình một lúc, nhưng khi ngang qua phòng nàng thấy đèn nến đã tắt, biết nàng đã đi ngủ bèn quay người, tiếp tục đi về phía trước.

Đột nhiên nhớ ra lúc chiều Cận Yên Nhiên có nhắc tới những chậu cây cảnh ở tiền viện, tối nay trăng rất đẹp, dù sao cũng chẳng có việc gì làm, thế là hắn quyết định ra đó ngó xem sao.

Đi qua đại điện, rẽ mấy lần là đã tới tiền viện. Diện tích nơi tiền viện không lớn lắm, có hai cái cây to với vỏ cây xù xì cùng vô số giả thạch, một vài chậu cảnh được uốn với hình dạng quái thú hoặc đặt dưới đất, hoặc đặt trên giả thạch để khách tới dâng hương ngắm chơi.

Cận Thiệu Khang bước tới, đang định mượn ánh trăng ngắm nghía chậu cây cảnh tùng bách cao bằng nửa người phía trước. Đột nhiên đằng sau hòn giả thạch thấp thoáng bóng người yêu kiều.

"Là ai? Mờ ám đứng đó làm gì?" Cận Thiệu Khang nghiêm giọng quát.

Thân hình đó khẽ run lên, giống như bị dọa giật mình, rồi sau đó quay lại, thì ra là Thanh Đại.

"Hầu gia…" Bộ dạng nàng ta sợ hãi, giọng nói cũng run run.

Cận Thiệu Khang nhìn rõ là ai, bèn chau mày: "Muộn thế này rồi, nàng không đi nghỉ còn ở đây làm gì?"

Thanh Đại chầm chậm đi về phía hắn, dừng lại cách hắn tầm ba thước, hành lễ, sau đó cúi đầu đáp: "Buổi chiều khi thiếp thân tới đây chơi đã đánh mất một cây trâm, nghĩ có thể là rơi ở đây nên mới tới tìm."

Cận Thiệu Khang cúi đầu nhìn nàng ta: "Giờ muộn thế này, sao có thể tìm thấy? Sáng sớm mai đến tìm đi."

"Nhưng sáng sớm mai mọi người phải dậy thu dọn để khởi hành, thiếp sợ khi ấy không có thời gian tới tìm…"

"Chẳng qua chỉ là một cây trâm thôi, về nói với phu nhân cho nàng cây khác."

"Cây trâm đó là của Thái phu nhân tặng thiếp thân…" Giọng Thanh Đại lộ vẻ luyến tiếc.

Cận Thiệu Khang không muốn đứng lâu cùng nàng ta, sợ Tưởng Nhược Nam biết sẽ không vui, bèn nói: "Vậy nàng từ từ tìm." Nói xong quay người, chuẩn bị tới chỗ khác giết thời gian.

Nhưng Thanh Đại đột nhiên gọi giật hắn từ phía sau: "Hầu gia…"

"Chuyện gì?" Cận Thiệu Khang chau mày, không quay đầu lại.

128. Chương 128

Thanh Đại bước lên hai bước nữa, cúi đầu nói: "Thiếp biết mình đã khiến Hầu gia mất hứng. Hầu gia ở lại đi, thiếp sẽ lui về." Giọng nói lộ rõ vẻ thất vọng.

Cận Thiệu Khang bất ngờ quay đầu lại, "Chẳng phải nàng nói muốn tìm trâm sao?"

Thanh Đại ngẩng đầu, đôi mắt đẹp lướt qua khuôn mặt hắn, giống như ẩn chứa ngàn vạn lời muốn nói: "Thiếp đợi Hầu gia đi rồi sẽ tới tìm sau." Nói xong lại cúi đầu xuống.

Nàng ta nói như thế, khiến Cận Thiệu Khang lại có chút ngại ngùng. Từ sau khi vào phủ, Thanh Đại luôn hành xử thận trọng rón rén, ăn mặc trang điểm đơn giản nhẹ nhàng, thị phi phân minh, chưa từng làm việc gì quá bổn phận, cách đối nhân xử thế, chỗ nào cũng thể hiện được sự dịu dàng lương thiện.

Một người con gái như vậy, cho dù trở thành thiếp thất của nhà nào thì cũng đều sẽ có được sự sủng ái nhất định. Nhưng vào Cận gia, điều đó có nghĩa cả đời này nàng ta phải xác định mình là một cái bóng. Thực ra nàng ta cũng là một người con gái đáng thương, bản thân hắn mặc dù không thể đáp lại tình cảm của nàng ta nhưng cũng không cần phải đối xử quá lạnh lùng.

Đối với Thanh Đại, vì Tưởng Nhược Nam biết Hoàng đế ban cho Cận Thiệu Khang với ý định chẳng tốt đẹp gì, lại có cái cược hạn nửa năm, hơn nữa thân phận của nàng ta là thiếp thất, vì vậy mới luôn thấp thỏm bất an, thận trọng đề phòng. Nhưng Cận Thiệu Khang không như thế, mặc dù hắn không thích nàng ta, nhưng vì nàng ta là do Hoàng thượng ngự ban, hắn cũng chẳng hay biết tâm tư của Hoàng đế cùng việc Hoàng đế đánh cược với Tưởng Nhược Nam, vì vậy hắn luôn coi nàng ta như ca kỹ bình thường, chẳng có ý đề phòng đặc biệt. Chỉ cần hắn quản chặt bản thân, không tới tìm nàng ta, không làm Tưởng Nhược Nam giận là ổn.

Nghĩ đến đây, Cận Thiệu Khang nói, "Thế này đi, giờ ta cũng đang rảnh, ta giúp nàng cùng tìm trâm, sớm tìm thấy nàng cũng có thể về phòng nghỉ sớm."

Thanh Đại vừa vui mừng vừa kinh ngạc ngẩng đầu lên: "Thật không? Thiếp đa tạ Hầu gia."

"Chiếc trâm có hình dạng như thế nào?" Cận Thiệu Khang cúi người về phía trước, chầm chậm bước tìm.

"Là một chiếc trâm bạch ngọc hình đám mây khảm vàng. Rất đẹp, mặc dù kiểu cách đơn giản, nhưng thiếp rất thích." Thanh Đại cười nói, chất giọng trong sáng dịu dàng như nước suối chảy róc rách, khiến người nghe có cảm giác vô cùng dễ chịu.

"Sao không gọi a hoàn ra cùng tìm?"

Thanh Đại có chút e ngại: "Họ đều mệt cả rồi, thiếp thực sự thấy ngại khi phải làm phiền họ, hơn nữa làm vậy sẽ kinh động Thái phu nhân, làm phiền Thái phu nhân nghỉ ngơi. Như vậy chẳng phải thiếp sẽ tội lại thêm tội ư?"

"Nàng suy nghĩ cũng thật chu đáo." Giọng Cận Thiệu Khang có vài phần tán thưởng.

Thanh Đại ngượng ngùng cúi đầu, "Nhưng giờ lại làm phiền Hầu gia."

Cận Thiệu Khang điềm đạm đáp: "Không sao, dù gì thì ta cũng không ngủ được." Nói rồi, hắn phát hiện cây trâm trong một chậu cây cảnh. Hắn nhặt lên, lập tức quay người lại: "Có phải là chiếc này…"

Nhưng đúng lúc đó Thanh Đại cũng áp tới, không ngờ hắn lại đột ngột quay người, mà tay cầm cây trâm lại đưa ra, vừa khéo chạm vào ngực nàng ta.

"Á." Thanh Đại khẽ kêu lên một tiếng, xấu hổ mặt đỏ bừng bừng, hai tay ôm ngực bước giật lùi về phía sau hai bước, cúi đầu giống như tìm lỗ để chui xuống.

Cận Thiệu Khang cũng bối rối vô cùng, thật không ngờ chuyện lại thành ra thế này, "Xin lỗi, ta không cố ý…"

Giọng Thanh Đại lí nhí như muỗi kêu, "Hầu gia không cần xin lỗi, Thanh Đại… Thanh Đại vốn là người của Hầu gia."

Cận Thiệu Khang không muốn nói tiếp nữa, hắn đặt cây trâm lên hòn giả thạch, "Đây có lẽ là cây trâm nàng muốn tìm. Ta về phòng trước, nàng cũng nghỉ sớm đi." Nói xong, quay người, đi thẳng.

Thanh Đại hai tay ôm ngực, mặt đỏ hồng nhìn theo bóng hắn cho tới tận khi bóng dáng ấy hoàn toàn biến mất, bàn tay ôm trên ngực nàng buông xuống, sắc hồng trên mặt cũng dần dần tiêu tan. Dưới ánh trăng, nhìn nàng ta có vài phần lạnh lùng.

Cầm cây trâm bạch ngọc trên hòn giả thạch cài lên đầu, nhìn theo hướng Cận Thiệu Khang rời đi, khóe miệng để lộ ý cười.

***

Hôm sau, trời còn chưa sáng, a hoàn kẻ hầu, các ma ma đã lần lượt thức dậy thu dọn đồ đạc, chuẩn bị khởi hành. Chẳng bao lâu, các chủ tử cũng dậy, rửa mặt chải đầu, sau đó qua quýt dùng bữa sáng, rồi lên đường.

Mọi người rời khỏi Vân Khai tự, bọn người hầu đã dắt xe ngựa ra đợi ở cổng, Thanh Đại cuối cùng cũng xuất hiện, trên tay là con của Cận Yên Hồng. Cận Yên Vân đợi lâu phát chán, thấy Thanh Đại ra thì nói bóng nói gió.

"Thanh di nương này, rõ ràng biết hôm nay mọi người sẽ phải dậy sớm, tại sao tối qua lại về muộn như thế? Bản thân ngươi ngủ không đủ giấc thì cũng thôi, còn khiến bọn ta cũng chẳng được yên."

Thanh Đại yếu ớt đáp: "Xin lỗi, xin lỗi, tối qua ta có chút việc, vì vậy nên mới về muộn, là lỗi của ta."

A hoàn đón lấy đứa bé từ tay nàng ta.

Tưởng Nhược Nam nhìn Thanh Đại một cái, không để ý lắm.

Nhưng Cận Thiệu Đường lúc này đang đứng cạnh Cận Thiệu Khang và Hàn Dật, nghe họ nói thế thì vẻ mặt đột nhiên hào hứng hẳn lên, sau đó cười nói: "Thật là thú vị, tối qua Hầu gia cũng về rất muộn, không lẽ hai người đợi trăng treo đỉnh đầu, hò hẹn sau hoàng hôn?" Nói xong quay đầu nhìn Cận Thiệu Khang cười, "Đại ca, không ngờ huynh cũng có lúc thú vị như vậy."

Lời vừa thốt ra, sắc mặt mọi người lập tức có biến đổi. Ngực Tưởng Nhược Nam nặng trịch, lại thấy Thanh Đại xấu hổ liếc về phía Cận Thiệu Khang một cái, mặt đỏ bừng.

Còn sắc mặt Cận Thiệu Khang cũng có vài phần thiếu tự nhiên.

Giữa hai người họ nhất định là đã xảy ra chuyện gì mà nàng không biết. Vừa nghĩ đến khả năng ấy, trái tim Tưởng Nhược Nam như bị chích một cái.

Nhưng ngay sau đó, Cận Thiệu Khang lập tức nhìn về phía nàng, vẻ mặt vô cùng thành khẩn. Trước mặt bao nhiêu người, hắn sao tiện giải thích hay nói gì đó.

Tưởng Nhược Nam có cảm giác ánh mắt của họ đang tập trung vào mình. Có những ánh mắt tràn đầy hứng thú như đợi xem kịch vui. Nàng hít một hơi thật sâu, nhắc nhở bản thân rằng, giờ mọi việc còn chưa rõ ràng, không được suy nghĩ lung tung. Nàng lấy lại tinh thần, quyết không để cho bọn họ được như ý.

Mọi chuyện đợi quay về rồi nói.

Nghĩ tới đây, sắc mặt Tưởng Nhược Nam lập tức khôi phục lại vẻ bình thường, vẫy gọi mọi người lên xe, lại dặn dò bọn người dưới không được để quên bỏ sót đồ. Giống như không có việc gì xảy ra vậy.

Phía những người ở phòng Triệu di thái thái, biết rằng Tưởng Nhược Nam rất ghen, vốn đã chuẩn bị tâm lý để xem kịch, nhưng không ngờ nàng lại bỏ qua chuyện này dễ dàng như vậy, không lộ bất cứ tâm tư gì, trong lòng thầm than kỳ lạ. Nhưng trước mặt Thái phu nhân cũng không dám gây sự, đành ấm ức bước lên xe.

Về phần Cận Thiệu Đường, thấy túm được sơ hở của Cận Thiệu Khang, vốn định trêu đùa, không hề có ý dừng lại, vẫn nói: "Đại ca, chi bằng cho bọn đệ biết tối qua hai người đi đâu?"

Cận Thiệu Khang quay ngoắt đầu lại, tức giận trừng mắt nhìn hắn, sắc mặt đen như đáy nồi: "Im miệng."

Hàn Dật đứng bên vội kéo Cận Thiệu Đường lên xe: "Nhị ca, mau lên xe đi, không còn sớm nữa."

Cận Thiệu Đường lép vế trước uy nghiêm của Cận Thiệu Khang nên đành im miệng, ủ rũ lên xe.

Tất cả mọi người đã lên xe xong, xe ngựa từ từ chuyển bánh.

Tưởng Nhược Nam vẫn ngồi cùng xe với Thái phu nhân, Thanh Đại và Cận Yên Nhiên.

Sau khi lên xe, Tưởng Nhược Nam ngồi bên cạnh Thái phu nhân trò chuyện với bà về việc dâng hương lễ Phật ngày hôm qua, cùng bài giảng kinh của trụ trì đại sư, cố gắng ép mình không được nghĩ đến chuyện vừa rồi.

Nói một lúc, Thái phu nhân đột nhiên nhìn về phía Thanh Đại, khẽ hỏi: "Yên Vân nói hôm qua con về rất muộn, tối qua đi đâu?"

Tưởng Nhược Nam ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn Thanh Đại.

Bình thường, Thái phu nhân vốn rất ghét những người trong ngoài bất nhất, có bản lĩnh thì hãy vờ vịt tới cùng, đừng để bà phát hiện ra dấu vết gì. Giống Vu Thu Nguyệt, trước kia thì tỏ ra hiền lành cung kính, nhưng dần dần chẳng phải đã lộ rõ sự tham lam cùng tâm địa xấu xa đấy hay sao? Có điều, vì nghĩ cô ta đang mang trong mình cốt nhục của Cận gia, lại chưa phạm lỗi gì quá đáng nên bà mới không truy xét tới cùng.

Thanh Đại lại không giống như vậy, từ trước tới nay nàng ta vẫn luôn thể hiện sự bàng quan của mình, nhẹ nhàng, tao nhã mà ngoan ngoãn, rất được lòng bà. Nhưng, căn cứ vào những lời Cận Thiệu Đường nói sáng nay, tối qua nàng ta và Hầu gia đã làm những việc khó nói rõ trước mặt người khác.

Nếu bề ngoài thể hiện mình là người ngây thơ không tranh giành sự đời, nhưng lại âm thầm làm những việc mê hoặc lôi kéo Hầu gia, tâm cơ của người con gái này thật sự quá đáng sợ, tuyệt đối không phải loại người an phận.

Thái phu nhân nhìn Thanh Đại, điềm đạm cười, đợi nàng ta trả lời.

Thanh Đại mặt thoáng ửng hồng, nhưng trông không quá bối rối, nàng ta cúi đầu thuật lại chuyện tìm trâm tối qua.

Sau đó ngẩng đầu lên, nhìn Thái phu nhân nói: "Thái phu nhân, nếu là cây trâm khác thì con cũng không tìm, nhưng đây là cây trâm bạch ngọc mà Thái phu nhân tặng, sao con có thể để mất được?" Nói xong, rút cây trâm bạch ngọc trên đầu xuống, đưa cho Thái phu nhân xem. Thái phu nhân xem kĩ, đúng là của bà tặng cho nàng ta.

"Vì vậy, ăn tối xong, con bèn đến tiền viện để tìm." Thanh Đại nói tiếp, "Tối đen như mực, tìm rất lâu không thấy, sau đó Hầu gia đến, Hầu gia nói không ngủ được, cũng rảnh nên giúp con cùng tìm, không lâu sau thì tìm thấy." Nói tới đây, Thanh Đại lại cúi đầu xuống, mặt đỏ bừng tới cả mang tai.

"Sau khi tìm được trâm rồi, Hầu gia quay về, con cũng về phòng, có lẽ sau khi quay về gây tiếng động nên mới làm phiền tiểu cô nghỉ ngơi."

Thanh Đại kể lại ngắn gọn, nghe giống như một việc bình thường, nhưng sắc mặt đỏ bừng của nàng ta kiến Tưởng Nhược Nam khó chịu trong lòng, luôn cảm thấy có chuyện gì đấy mà nàng ta không nói ra.

"Chỉ thế thôi?" Thái phu nhân hỏi.

Thanh Đại ngẩng đầu, mở to mắt, vẻ mặt chân thật: "Đúng ạ, nếu không có Hầu gia giúp, không biết con còn phải tìm bao lâu."

Thái phu nhân nhìn chằm chằm vào khuôn mặt thuần khiết của nàng ta hồi lâu.

Lúc này, Thanh Đại lại đỏ mặt nói tiếp: "Trước kia nô tỳ cho rằng Hầu gia rất uy nghiêm, nghiêm túc, đến nhìn người một cái cũng không dám. Nhưng tối qua mới phát hiện, thì ra Hầu gia rất ôn hòa, mặc dù kiệm lời nhưng là một người tốt." Nói rồi mím môi cười.

Bộ dạng giống như những cô nương nhỏ ngượng ngùng khi nói về người trong lòng, sự bày tỏ thẳng thắn của nàng ta khiến Thái phu nhân cũng yên tâm. Xem ra chuyện tối qua đúng là trùng hợp, tóm lại nàng

ta không phải loại người không trung thực. Nếu con trai bà có để ý tới nàng ta, bà cũng chẳng can thiệp. Thái phu nhân cười cười, đáp: "Sau này phải cẩn thận hơn."

Cận Yên nhiên nghe nàng ta khen ngợi ca ca của mình thì không kìm được bèn góp một câu: "Ca ca muội đương nhiên là người tốt, nhất định là vì sợ tẩu tẩu ở ngoài muộn quá nên mới giúp. Sau này, nếu nhìn thấy ca ca muội, tẩu cũng không cần phải run rẩy đến nói cũng không dám như thế nữa."

Thanh Đại cúi đầu ngượng ngùng nói: "Cô nương chê cười ta rồi."

Tưởng Nhược Nam ngồi bên cạnh nhìn vẻ mặt e thẹn xuân sắc của nàng ta, trong lòng vô cùng khó chịu, nhưng có thể trách nàng ta sao? Nàng ta vốn là tiểu thiếp của Cận Thiệu Khang, nàng ta thích Cận Thiệu Khang thì có gì là sai?

Nàng có thể yêu cầu Cận Thiệu Khang, nhưng lý do gì để ngăn cấm nàng ta?

Về đến Hầu phủ, các quản sự bắt đầu dỡ đồ xuống và bố trí mọi việc, Tưởng Nhược Nam đỡ Thái phu nhân về Tùng Hương viện, rót trà dâng nước hầu hạ một lúc, từ đầu tới cuối không nhìn thẳng vào Cận Thiệu Khang lần nào. Đợi Thái phu nhân ngủ rồi, nàng cùng Cận Thiệu Khang về Thu Đường viện.

Vừa vào phòng, Cận Thiệu Khang bèn đóng cửa lại, vội vàng muốn giải thích. Rõ ràng, sự lạnh nhạt vừa rồi của Tưởng Nhược Nam khiến hắn thấy hoảng.

"Nhược Lan, đừng nghe Thiệu Đường ăn nói lung tung, chuyện vốn không phải như thế. Nàng cũng biết ta không có thói quen ngủ sớm, tối qua ta bèn đến tiền viện đi dạo nhằm giết thời gian, thư giãn tinh thần. Khi đến đó, ta thấy một mình Thanh Đại đang tìm trâm nên tiện thể tìm giúp. Bọn ta tuyệt đối không làm bất cứ chuyện gì, thậm chí chỉ trò chuyện vài câu…" Về chuyện bối rối kia, đương nhiên hắn không nói được.

Tưởng Nhược Nam quay đầu nhìn hắn: "Chàng không cần nói nữa, Thanh Đại đã nói khi ngồi trên xe rồi."

"Vậy tại sao nàng còn giận?"

Tưởng Nhược Nam ngồi xuống mép giường, cúi đầu, khẽ nói: "Thiếp biết hai người vô tình gặp nhau ở đó, thiếp cũng biết hai người chẳng làm gì cả. Nhưng chỉ cần nghĩ đến cảnh hai người ở cùng nhau, trong lòng thiếp đã vô cùng khó chịu rồi. Hầu gia, người con gái đó không phải là ai khác mà là thiếp thất của chàng, chàng và nàng ta ở riêng bên nhau, sao thiếp có thể không quan tâm?"

Cận Thiệu Khang ngồi xuống bên cạnh nàng, vòng tay ôm lấy nàng, kéo nàng vào lòng.

"Ta cũng vì thấy nàng ta ở xa quê hương, hoàn cảnh đáng thương… Tối qua, một mình nàng ta đi tìm trâm, sợ làm phiền mọi người mà không cả dám kinh động tới a hoàn. Ta lại đang rảnh nên mới giúp một tay. Nàng yên tâm, sau này ta sẽ tránh những tình huống như thế, không để nàng phải khó chịu nữa."

Tưởng Nhược Nam dựa vào lòng hắn, vòng tay ôm lấy hắn, "Thiệu Khang, chàng sẽ không cho rằng thiếp vô lý, sẽ không cảm thấy thiếp quá ghen tuông chứ?"

Nhưng còn chưa đợi Cận Thiệu Khang trả lời, Tưởng Nhược Nam lại quả quyết: "Đúng, đúng là thiếp ghen, nhưng thiếp thà mang tiếng xấu là hay ghen cũng không muốn nhìn cảnh phu quân của mình chàng chàng thiếp thiếp với người con gái khác mà còn phải giả vờ rộng lượng. Chồng không phải là đồ vật, thiếp tuyệt đối không muốn chia sẻ với ai, hoặc đều là của thiếp…" Nói tới đây, nàng ngẩng đầu lên nhìn hắn, vẻ mặt kiên quyết: "Hoặc không, thiếp quyết không thèm."

Cận Thiệu Khang nhìn nàng cười: "Ta sao nỡ để nàng mang tiếng hay ghen chứ? Sau này ta sẽ cho mọi người biết, không phải vợ ta hay ghen mà Cận Thiệu Khang ta chỉ yêu vợ mà thôi, không thích những người con gái khác."

Nếu ngày nào đó Tưởng Nhược Nam cũng giống như Vu Thu Nguyệt, tận tay đưa người con gái khác lên giường hắn, hắn chắc sẽ không chịu đựng nổi.

Lúc này Tưởng Nhược Nam mới cười: "Chàng đừng bây giờ thì nói hay như thế, nhưng lúc sau lại giúp người ta tìm khăn, tìm quạt."

Cận Thiệu Khang vờ giận: "Phu quân nàng từ xưa tới nay nói một là một, nói hai là hai, nói là sau này sẽ tránh thì sẽ tránh."

Tưởng Nhược Nam thân thiết ép sát vào lòng hắn, "Được rồi, thiếp tin chàng." Bộ dạng nũng nịu của nàng khiến hắn rất vui.

Hai người ngồi dựa vào nhau, lòng thật ngọt ngào. Một lúc sau, Tưởng Nhược Nam nói với hắn về chuyện nàng băn khoăn đã hai hôm nay.

"Thiệu Khang, chàng thấy Thanh Đại có phải là người biết võ không?"

Cận Thiệu Khang ngẩn người, "Nàng đang nghi ngờ cái gì?"

"Ngày hôm ấy trong rừng cây, cuộc đối thoại giữa Thanh Đại và Vu Thu Nguyệt thiếp thấy rất đáng nghi. Theo lý mà nói với tính tình của Thanh Đại, dù Vu Thu Nguyệt có nói với nàng ta những lời như thế, nhưng kiểu người một sự nhịn là chín sự lành như nàng ta quyết sẽ không lớn tiếng như vậy. Nàng ta làm thế cứ như sợ người khác không biết ấy. Nàng ta ngồi quay lưng về phía chúng ta, không thể nhìn thấy chúng ta đến. Vì vậy thiếp nghĩ, không biết có phải nàng ta là người biết võ công hay không, tai thính mắt tinh, nghe thấy động tĩnh của chúng ta nên mới cố ý lớn tiếng?"

129. Chương 129

Cận Thiệu Khang ngẫm nghĩ: "Có điều với tình hình khi ấy, nàng ta nghe thấy những lời như vậy, tâm trạng cũng có thể bị kích động. Nàng ta là mỹ nữ do Việt quốc tiến cống, sao có thể là người biết võ công. Trừ phi là gián điệp. Nhưng Việt quốc là một tiểu quốc, không có thế lực, lại phải thận trọng trong quan hệ với Đại Lương ta và Đại Tề, sao dám dùng thủ đoạn ấy? Hơn nữa, nếu Hoàng thượng đã giữ nàng ta lại, còn ngự ban cho ta, đương nhiên đã cho người điều tra và kết luận nàng ta không có vấn đề gì. Hoàng thượng không thể ban cho ta một người đáng nghi được, ta là Binh bộ Thị lang."

Chính vì Hoàng thượng ban nên nàng mới không yên tâm, nhưng những lời này nàng không thể nói với hắn.

Cận Thiệu Khang cười cười: "Nàng đừng nghĩ nhiều nữa. Nếu nàng thật sự không yên tâm thì hôm nào đó ta sẽ thử nàng ta. Người học võ, phản ứng nhanh nhẹn, trong lúc nguy cấp sẽ vô thức để lộ bản thân, đây là một kiểu thói quen, không thể giấu được." Mặc dù nói thế nhưng hắn vẫn cho rằng Tưởng Nhược Nam đa nghi.

Nếu thật sự Thanh Đại là gián điệp, có lẽ đã phải tìm mọi cách để quấn lấy hắn mới phải, sao có thể lâu như vậy vẫn án binh bất động? Hơn nữa, nếu Thanh Đại có ý đồ gì thì làm sao qua mắt nổi hắn?

Tưởng Nhược Nam vội nói: "Cho dù là thế cũng không cần chàng hao tâm tổn trí cho việc này." Để hắn thử, chẳng phải lại tạo cơ hội cho họ gặp nhau sao? Nàng tin Cận Thiệu Khang, nhưng không tin Thanh Đại. Nhìn bộ dạng xuân sắc ngời ngời của nàng ta, có lẽ sau này sẽ không ngoan ngoãn như trước đó thể hiện nữa. Cứ để họ gặp nhau lần này rồi lần khác, ai biết sẽ xảy ra chuyện gì?

Lại nhớ đến tên gây họa Cảnh Tuyên Đế, Tưởng Nhược Nam hận tới nghiến răng nghiến lợi.

Ba ngày nhanh chóng trôi qua, Cận Thiệu Khang lại khôi phục cuộc sống đi sớm về muộn trước kia. Tan triều về cũng chỉ đi một tuyến đường: hoặc là tới Tùng Hương viện hoặc là tới Thu Đường viện, hoặc cùng Tưởng Nhược Nam đi dạo ngoài Hậu hoa viên. Ngoài những lúc gặp Thanh Đại ở Tùng Hương viện khi tới thỉnh an Thái phu nhân ra, thời gian còn lại đúng là hắn không gặp Thanh Đại nữa.

Còn Thanh Đại cũng lại giống trước kia, có điều bây giờ khi thỉnh an Cận Thiệu Khang, nàng ta không còn rụt rè run sợ nữa, nhưng cũng không quá thoải mái, chỉ là thỉnh thoảng đỏ mặt liếc Cận Thiệu Khang một cái, vẫn bộ dạng cam chịu chân chất ấy.

Hàng ngày nàng ta vẫn tới thỉnh an Tưởng Nhược Nam, trò chuyện với nàng, thấy túi hương đem tặng cho nàng trước đó mùi đã nhạt, lại tặng cái mới.

Tưởng Nhược Nam thắc mắc: "Túi hương này của ta mùi đã nhạt, sao cái của muội mùi vẫn nồng như thế?"

Thanh Đại cười đáp: "Muội mang hạt giống từ quê hương sang đây, đã trồng được rồi, thời gian này hoa nở rất nhiều."

Nhưng Tưởng Nhược Nam vẫn băn khoăn về việc liệu nàng ta có phải là người biết võ công hay không, nghĩ đi nghĩ lại, quyết định thử nàng ta một lần. Hôm nay, Thanh Đại như thường ngày lại tới Thu Đường viện, Tưởng Nhược Nam gọi Ánh Tuyết dâng trà.

Ánh Tuyết làm theo lời Tưởng Nhược Nam dặn, khi đưa trà cho Thanh Đại, giống như bất cẩn, làm đổ ly trà, cả ly trà nóng bốc khói nghi ngút đổ lên người Thanh Đại.

Theo những gì Cận Thiệu Khang phân tích, người luyện võ sẽ vô tình để lộ phản ứng nhanh nhẹn của mình trong những tình huống đột ngột bất ngờ, trước đó Tưởng Nhược Nam đã thử rồi, Cận Thiệu Khang phản ứng nhanh như chớp giơ tay bắt gọn ly trà.

Nếu Thanh Đại thật sự là người biết võ công, thì cho dù không thể bắt được ly trà như Cận Thiệu Khang, thì việc né tránh đối với nàng ta không phải việc khó.

Nhưng Thanh Đại lại hoảng hốt thất thanh kêu lên một tiếng, căn bản chẳng phản ứng kịp, thấy nước trà nóng đổ lên đùi mình cũng chẳng biết đường mà né tránh.

Toàn bộ ly trà đổ lên đùi nàng ta rồi, nàng ta mới đột ngột nhảy dựng lên, vừa nhảy vừa kêu: "Nóng quá, nóng quá!" Hoàn toàn giống như phản ứng của người bình thường.

Thấy nàng ta đau tới chảy cả nước mắt, Tưởng Nhược Nam vừa có cảm giác tội lỗi lại vừa thoáng thất vọng, vội vàng sai Ánh Tuyết đưa nàng ta đi thay y phục. Sau đó Ánh Tuyết quay về nói với nàng: "Trên đùi Thanh di nương bị bỏng một mảng lớn."

Bản năng con người không thể che dấu, lần này Tưởng Nhược Nam chẳng còn gì để nghi ngờ nữa. Xem ra, chuyện trong rừng cây hôm đó đúng là do tâm trạng kích động nên mới lớn tiếng như vậy.

***

Khi vào cung thỉnh an Thái hậu, Thái hậu hỏi thăm tình hình gần đây của nàng.

Tưởng Nhược Nam đáp: "Hầu gia chẳng quan tâm tới nàng ta, nhưng con vẫn có cảm giác không yên tâm."

Thái hậu gật đầu: "Cũng đúng, có một người con gái dịu dàng ngoan ngoãn như vậy ở bên cạnh, khó trách con không yên tâm." Thái hậu đã được nghe Tưởng Nhược Nam kể về Thanh Đại.

Cho dù Tưởng Nhược Nam không thích nàng ta, đề phòng nàng ta, nhưng bảo nàng kể tội Thanh Đại thì quả thật nàng không biết phải kể thế nào. Có thể thấy Thanh Đại đã cư xử hành động rất hợp tình hợp lý khi ở Hầu phủ.

"Nói cho cùng cũng đều tại Hoàng thượng..." Thái hậu kéo tay nàng, dịu giọng nói: "Nhưng con cũng đừng trách Hoàng thượng, từ nhỏ vạn sự thuận lợi quen rồi, chưa từng gặp trắc trở như thế bao giờ, lần đầu tiên phải nếm cảm giác muốn mà không có được nên mới không thể từ bỏ như vậy. Đợi thêm một thời gian nữa Hoàng thượng sẽ hiểu thôi."

Tưởng Nhược Nam nhìn Thái hậu, lòng vô cùng cảm kích. Từ sau khi Thái hậu biết Cảnh Tuyên Đế thích nàng, chưa bao giờ người trách nàng một câu, cũng chưa từng nghi ngờ nàng. Việc này đối với một người luôn cao cao tại thượng như Thái hậu mà nói, thật hiếm thấy.

"Thái hậu..." Tưởng Nhược Nam dựa đầu vào vai người, "Cũng may còn có Thái hậu để tâm sự, giờ người trong Hầu phủ đều khen ngợi Thanh Đại không ngớt lời, con chẳng thể nói gì. Đành phải vào cung nói với Thái hậu."

Thái hậu khẽ nói: "Con à, con cũng thật quá cố chấp, vì vậy nên mới luôn phiền não."

"Thật vậy sao?" Tưởng Nhược Nam cười nhẹ, "Nhưng chẳng có cách nào, con không thể nghĩ khác đi được."

"Con thật là." Thái hậu cười, "Có điều giờ đã tháng Chín, thời gian nửa năm sẽ chẳng mấy chốc mà qua thôi."

***

Đến giữa tháng Chín, tiết trời bỗng chuyển lạnh, gió Bắc tràn về, người già trẻ con đều mặc áo ấm, hai tiểu thư kia cũng rời đi.

Trước khi đi, Cận Yên Hồng cầm tay Tưởng Nhược Nam hết lòng cảm tạ. Cảm tạ nàng thời gian nàng ta ở đây đã quan tâm chăm sóc, trong thời gian ấy hai đứa trẻ có bị ốm một trận, khám đại phu rồi nhưng không chịu uống thuốc, cũng may nhờ có phương pháp thực liệu của Tưởng Nhược Nam mà bệnh tình của chúng thuyên giảm.

Tưởng Nhược Nam viết vài phương pháp trị liệu dành cho trẻ con mỗi khi chúng sốt, ho hoặc cảm mạo, đưa cho Yên Hồng.

Cận Yên Vân cũng cầm tay nàng nhiệt tình mời nàng sau này có thời gian thì tới nhà nàng ta chơi, đồng thời cũng mời cả Thanh Đại, khiến Thanh Đại rất cảm kích.

Thái phu nhân cũng gửi rất nhiều lễ vật để họ mang về biếu thông gia, Hầu phủ xưa nay vốn chu đáo rộng rãi, hai vị tiểu thư họ Cận coi như cũng được mát mặt khi quay về nhà chồng.

Hai vị cô cô đi rồi, Hầu phủ yên tĩnh được mấy ngày, lại có chuyện.

Mà người gây chuyện vẫn là Vu Thu Nguyệt đang bị cấm túc.

Vu Thu Nguyệt vì sợ uy nghiêm của Cận Thiệu Khang nên ngoan ngoãn ở trong viện tử một thời gian, nhưng bảo cô ta phải ở lỳ trong Cẩm Tú viện mãi, cô ta sao cam tâm? Nghe bọn a hoàn về nói, Thanh Đại đắc sủng thế nào, được Thái phu nhân và phu nhân yêu quý thế nào, cô ta hận tới mức suýt nữa thì nghiến vỡ cả răng.

Sau đó, cô ta bắt đầu giả vờ ốm, rồi bọn a hoàn thông báo cho Thái phu nhân, báo rằng Vu Thu Nguyệt tâm trạng buồn phiền, không ăn không uống, đêm ngủ cũng không yên giấc.

A hoàn Lệ Châu khóc ròng, nói: "Thái phu nhân, từ sau khi Vu di nương nhà nô tỳ bị cấm túc, tâm trạng ủ rũ, ăn uống không được như trước nữa, mấy hôm nay rồi chẳng chịu ăn gì, còn luôn kêu đau bụng. Nô tỳ sợ xảy ra chuyện nên mới bẩm báo với Thái phu nhân, mong Thái phu nhân nể tình di nương đang mang thai, hãy đến thăm di nương một lần."

Đầu tiên, Thái phu nhân nghe Lệ Châu khóc lóc kể khổ đã biết Vu Thu Nguyệt lại gây chuyện, trong lòng rất không vui. Nhưng khi nghe a hoàn nhắc đến đứa con trong bụng Vu Thu Nguyệt, bà vội vàng gọi Trương ma ma: "Mau đi mời Lưu thái y." Rồi đem theo bọn a hoàn tới Cẩm Tú viện xem tình hình thế nào.

Khi đến Cẩm Tú viện, thấy bên trong tối om, không khí đặc quánh, còn Vu Thu Nguyệt đang nằm trên giường, sắc mặt trắng nhợt, hai mắt vô hồn. Thấy Thái phu nhân, cô ta bèn được a hoàn đỡ ngồi dậy, quỳ xuống trước mặt Thái phu nhân, khóc nói: "Thái phu nhân, hàng ngày con bị nhốt trong này, con biết mọi người đều đang chê cười con, đến buổi tối con ngủ cũng gặp ác mộng. Thái phu nhân, cho dù người không quan tâm tới con, nhưng xin người hãy nghĩ đến đứa bé. Nó là cốt nhục của Cận gia, con không vui thì nó làm sao mà vui được? Thái phu nhân, sau này con nhất định sẽ ngoan ngoãn thủ lễ, xin Thái phu nhân hãy nói với Hầu gia, đừng cấm túc con nữa."

Nói xong bắt đầu khóc nấc lên, khóc tới không thể thở được. Thái phu nhân thấy bộ dạng nàng ta như vậy, lòng rất lo lắng.

Lúc này, Tưởng Nhược Nam biết tin thì vội tới. Không lâu sau, Lưu Tử Căng cũng đến, y giúp Vu Thu Nguyệt bắt mạch, rồi nói với Thái phu nhân: "Thai phụ tâm trạng u uất, không tốt cho đứa bé trong bụng."

Vì câu nói này mà ngay tối đó Thái phu nhân thông báo cho Cận Thiệu Khang, rồi tha bổng Vu Thu Nguyệt.

Việc đầu tiên Vu Thu Nguyệt làm sau khi biết tin là sai a hoàn Lệ Châu thân cận bên mình: "Sau này ngươi hãy giúp ta theo dõi Nghênh Hương viện, thấy tiểu xướng phụ đó có gì bất thường thì về báo lại cho ta biết." Muốn vờ vịt hả? Xem lão nương sẽ lột mặt nạ của ngươi thế nào.

Cứ như thế, Vu Thu Nguyệt lại bắt đầu xuất hiện trước mặt mọi người, nhưng bề ngoài có vẻ tỏ ra thận trọng sợ sệt, đối với Tưởng Nhược Nam cũng rất cung kính, có điều mỗi khi gặp Thanh Đại, ánh mắt đều tối lại.

Sáng nay, mọi người tới Tùng Hương viện thỉnh an Thái phu nhân, vừa ngồi xuống trò chuyện mấy câu, không lâu sau, Vu Thu Nguyệt được a hoàn dìu, lệt bệt đi vào.

Vu Thu Nguyệt giờ đã mang thai năm tháng, đi lại không tiện nữa.

Mọi người thấy cô ta không hẹn mà cùng im bặt, Cận Yên Nhiên quay đầu đi, không thèm để ý tới cô ta nữa. Vương thị cũng không dám thân thiết với cô ta như trước.

Nhưng cô ta lại làm như không nhìn thấy tất cả những cảnh ấy, lễ phép tới hành lễ với Thái phu nhân và Tưởng Nhược Nam, sau đó ngồi vào chiếc ghế phía trên Thanh Đại. Thanh Đại vội vàng đứng dậy hành lễ với cô ta.

Vu Thu Nguyệt ngước mắt nhìn Thanh Đại một cái, sau đó cười: "Muội muội lễ nghi chu đáo, chẳng trách được mọi người thương."

"Lễ nghi chu đáo vốn là bổn phận của Thanh Đại."

Vu Thu Nguyệt cười khẽ, vẻ mặt khinh miệt.

Tưởng Nhược Nam tay cầm ly trà ngồi yên lặng một bên không nói, ánh mắt nhìn về phía hai người bọn họ, hai vị này xem ra sắp "cắn" nhau rồi.

A dì đà phật, Phật tổ phù hộ, xin hãy tha thứ nàng vì tâm trạng háo hức muốn xem kịch vui lúc này.

Sự hiếu chiến của Vu Thu Nguyệt nàng rất hiểu, loại người miệng nam mô bụng bồ dao găm này, nếu bản thân nàng không chiếm ưu thế về mặt thân phận thì cũng khó đối phó. Chỉ không biết khả năng chiến đấu của Thanh Đại thế nào, vừa hay nhân cơ hội này phải quan sát xem sao.

Vu Thu Nguyệt liếc Thanh Đại một cái, rồi lại nhìn Thái phu nhân, nói: "Phu nhân, hôm nay Thu Nguyệt đến là để thỉnh an Thái phu nhân, ngoài ra cũng muốn nhận lỗi với phu nhân vì những lời hỗn hào trong rừng ngày hôm đó."

Thái phu nhân gật đầu, vẻ mặt dịu xuống: "Ngươi hãy xin lỗi phu nhân, phu nhân từ xưa tới nay đối xử với ngươi không bạc, những lời như thế đúng là không nên."

Vu Thu Nguyệt vẻ mặt rất hối hận, "Khi ấy Thu Nguyệt mất trí nên mới nói ra những lời vô lương tâm như vậy. Thời gian vừa rồi, Thu Nguyệt vẫn luôn hối hận, càng nghĩ, càng hổ thẹn. Hôm nay không thể không dập đầu trước tỷ tỷ nhận lỗi." Nói rồi đứng dậy, định quỳ xuống trước mặt Tưởng Nhược Nam.

Tưởng Nhược Nam đặt ly trà bằng sứ trắng với hoa văn ngũ sắc xuống, kéo cô ta lại, nhìn Vu Thu Nguyệt điềm đạm đáp: "Vu di nương giờ cơ thể nặng nề rồi, không cần phải giữ lễ nữa. Nếu đã biết sai, sau này đừng tái phạm, con người ta không thể tha thứ cho người khác hết lần này tới lần khác được. Nếu còn có lần sau, cho dù di nương có dập đầu cũng vô ích."

Vu Thu Nguyệt trong lòng rất hận, nhưng cô ta biết, địa vị của Tưởng Nhược Nam vững chắc, lại được Hầu gia sủng ái, nhất thời không thể lật đổ nàng. Bây giờ quan trọng nhất là phải tìm cách giúp mình hả giận. Cô ta không đối phó được với Tưởng Nhược Nam, nhưng không có lý gì đến một vũ nữ nhỏ bé cũng không đối phó nổi.

Vu Thu Nguyệt nén giận, cố nặn ra một nụ cười: "Phu nhân dạy phải." Nói xong lại ngồi xuống, rồi lại bắt đầu nói chuyện như không có việc gì xảy ra.

Cô ta quay đầu hỏi Tưởng Nhược Nam: "Phu nhân, mấy hôm nay có phải Hầu gia về hơi muộn không?"

Tưởng Nhược Nam nhìn cô ta một cái, đáp: "Đúng thế, hai hôm nay Hầu gia bận việc công, nên về hơi muộn." Sau đó lại hỏi: "Vu di nương tự dưng lại hỏi vậy là có ý gì?"

Vu Thu Nguyệt liếc về phía Thanh Đại, điềm đạm cười: "Thực ra muội hỏi thay Thanh di nương thôi. Muội thấy Thanh di nương không biết chính xác thời gian hồi phủ của Hầu gia, lần nào cũng đứng trên con đường Hầu gia sẽ đi qua từ rất sớm mà hóng gió bắc, thực quá đáng thương nên mới có lòng hỏi hộ. Muội sợ muội ấy hóng gió lâu nhiễm lạnh, lại ốm thì nguy."

A hoàn Lệ Châu nhận được lệnh của cô ta, ngày nào cũng theo dõi Thanh Đại. Mặc dù nhiều lúc đi theo mãi bỗng dưng không thấy người đâu nữa, nhưng có lần vô tình bắt gặp Thanh Đại đang đứng trên con đường vào Thu Đường viện, nơi mà Hầu gia sẽ đi qua khi từ phủ nha về. Sau đó bèn vờ vịt như vô tình gặp Hầu gia.

Lời vừa dứt, ánh mắt mọi người đồng loạt hướng về phía Thanh Đại, bình thường gặp Hầu gia đến nói cũng không dám nói, thế mà lại giở trò đó?

Có điều cũng phải thôi, làm gì có thiếp thất nào không muốn tranh sủng, chỉ là bình thường đâu cần phải vờ vịt thanh cao như nước thế?

Ánh mắt Thái phu nhân khẽ động, bưng ly trà lên, khẽ nhấp một ngụm.

Tưởng Nhược Nam nhìn Thanh Đại, thầm nghĩ, cuối cùng cũng không kìm được mà phải ra tay rồi đấy? Kế sách rất hay, đầu tiên là thể hiện mình bình thản chẳng màng tranh giành, che mắt mọi người, lại có được thiện cảm của Cận Thiệu Khang. Nếu vừa vào phủ đã có ý định quyến rũ Cận Thiệu Khang, không khiến hắn chán ghét mới lạ. Giờ lại len lén tìm cách tiếp cận, đương nhiên sẽ không khiến Cận Thiệu Khang phản cảm. Đáng tiếc, bị Vu Thu Nguyệt phát hiện.

Cổ nhân có câu rất đúng: Thà đắc tội với người quân tử, chứ đừng đắc tội với kẻ tiểu nhân.

Bị Vu Thu Nguyệt theo dõi thì không dễ chịu chút nào cả.

Tưởng Nhược Nam cảm thấy rất không phải trước tâm trạng sung sướng khi thấy người khác gặp nạn của mình.

Vu Thu Nguyệt nhìn Thanh Đại, khóe miệng nhếch lên cười nhạt, vốn tưởng sẽ thấy bộ dạng hoảng hốt thất kinh của nàng ta.

Nhưng không ngờ, Thanh Đại mặc dù mặt thoáng biến sắc nhưng không hề kinh sợ, nàng ta mím chặt môi, nhìn thẳng vào Vu Thu Nguyệt, nói: "Tỷ tỷ, tỷ tỷ đang chê cười muội ư? Tại sao? Thanh Đại đã làm gì sai chứ?"

Vu Thu Nguyệt cười nhạt một tiếng, "Ngươi còn không biết ngượng mà hỏi ta ngươi đã làm gì sai? Hôm đó ai đã hùng hồn đầy chính nghĩa mà nói với ta rằng: Chỉ cần được sống bình yên trong Hầu phủ, cho dù Hầu gia không thích ngươi, ngươi cũng không mong mỏi gì hơn? Nhưng, mới qua vài hôm ngươi đã làm cái trò lén lút vô sỉ ấy, nếu người không mong mỏi thì hà tất phải lén gặp Hầu gia? Thật giả tạo." Cô ta nhấn mạnh vào hai từ giả tạo, giống như trút mọi bực dọc vào đó.

Thanh Đại nghe xong những lời chất vấn của Vu Thu Nguyệt, khuôn mặt lập tức trắng bệch, làm nền cho mái tóc đen nhánh của nàng ta, nhìn vô cùng đáng thương. Nàng ta không nhìn bất kỳ ai, khẽ quay đầu sang bên cạnh, ánh mắt nhìn xa xăm, nước mắt chạy quanh, bộ dạng vô cùng thê lương.

130. Chương 130

"Tỷ tỷ nói không sai, đúng là muội muốn sống một cuộc sống bình yên, mặc dù muội là con gái trong tông thất, nhưng không giống với những người là con của chính thất, từ nhỏ muội đã được nuôi dưỡng để trở thành một ca vũ. Tỷ tỷ thân là đích nữ, sẽ không biết những vất vả mà muội phải chịu đựng từ nhỏ đến lớn, vì vậy từ sau khi đến Lương triều, muội hy vọng có được một cuộc sống bình yên. Đây hoàn toàn là những lời tận đáy lòng muội."

Giọng nàng ta bỗng trở nên dịu dàng nhẹ nhàng, nói những lời thê lương như thế khiến lòng người vô cùng lay động. Nhất thời, bao gồm cả Tưởng Nhược Nam trong đó, đều không khỏi cảm thán một tiếng.

Vu Thu Nguyệt vốn là cao thủ chuyên làm bộ làm tịch, vờ vịt đáng thương. Trong những lần tranh đấu với Tưởng Nhược Nam, nàng luôn khinh miệt chiêu này của cô ta, lần nào cũng dùng cương khắc nhu, khiến cô ta không ngóc đầu lên được. Nhưng không ngờ Thanh Đại không có bản lĩnh của "cương" mà mang thủ đoạn "nhu" ra dùng. Thậm chí còn cao thủ tới mức khiến sắc mặt mọi người đều lộ vẻ thông cảm, bất giác Vu Thu Nguyệt thấy cuống, bắt đầu không giữ được bình tĩnh.

"Nếu đã như thế, thì ngươi cần gì phải giấu phu nhân, lén lút dụ dỗ Hầu gia? Ngươi đừng có đứng đây mà vờ vịt đáng thương, hòng được mọi người cảm thông. Nói thẳng ra, đây chẳng qua cũng chỉ là thủ đoạn mong nhận được sự sủng ái của Hầu gia mà thôi, ngươi tưởng có thể giấu được ai chứ?"

Nghe những lời như vậy, Thái phu nhân và Cận Yên Nhiên không hẹn mà cùng chau mày, bởi vì trước kia họ đều cảm thấy Thanh Đại đáng thương.

Thanh Đại ngẩng phắt đầu lên, nhìn Vu Thu Nguyệt, mắt nhòe nước, nhưng vẻ mặt bình tĩnh, "Muội không muốn tranh giành cái gì cả, cũng không yêu cầu gì hết, chỉ là… muội chỉ là…" Nói tới đây, đôi mi dài khẽ chớp, từng giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống, hai bên má nàng ta ửng hồng, "Muội chỉ muốn gặp Hầu gia một chút mà thôi, chỉ muốn nhìn Hầu gia nói với chàng một hai câu, nếu phu nhân không tin thì có thể hỏi Hầu gia. Thanh Đại chẳng làm điều gì đáng để hổ thẹn, có một hai lần muội chỉ len lén nấp ở một bên nhìn Hầu gia mà thôi, cho tới lần trước mới lấy hết dũng khí bước ra thỉnh an chàng. Muội không muốn đạt được điều gì, nhưng muội muốn gặp phu quân của mình, tại sao lại là hành vi vô liêm sỉ chứ?"

Mọi người đều biết từ sau khi nàng ta vào phủ, Hầu gia chưa từng để mắt tới nàng ta. Nếu những lúc tới thỉnh an Thái phu nhân mà không gặp thì một ngày cũng chẳng thể gặp Hầu gia lấy một lần. Nàng ta là một Việt nữ không nơi nương tựa, thời gian đầu có lẽ còn có chút sợ sệt nhưng lâu dần tự nhiên sẽ muốn được Hầu gia để ý. Nghĩ kỹ lại thì cũng là chuyện thường tình, so với những thiếp thất thích giở trò dụ dỗ quyến rũ ra, nàng ta chỉ đứng trên đường Hầu gia sẽ đi qua nhìn một cái, chẳng phải là chuyện gì không chấp nhận được. Dù sao, nàng ta cũng là thiếp thất của Hầu gia.

Nhưng những lời của Thanh Đại lại khiến Tưởng Nhược Nam rất không vui, đang chuẩn bị nói mấy câu thì Vu Thu Nguyệt đã giành lên tiếng trước: "Thanh Đại, sao ta nghe những lời ngươi nói có gì đó không đúng nhỉ? Ngươi muốn gặp mặt Hầu gia, nhưng lại chỉ có thể gặp lén lén lút lút như thế, ý của ngươi là, có ai đó ngăn không cho ngươi gặp Hầu gia? Khiến ngươi phải ấm ức như vậy, khổ sở đứng đợi trong làn gió Bắc mới gặp được Hầu gia một lần." Nói xong mắt vô thức liếc về phía Tưởng Nhược Nam, khóe miệng nhếch lên cười.

Lời vừa dứt, những người còn lại đều thoáng chau mày, ai không biết Tưởng Nhược Nam rất ghen chứ. Đương nhiên là Tưởng Nhược Nam không cho Hầu gia tới gần thiếp thất, Thanh Đại thật thà, không dám phản kháng phu nhân, nhưng lại muốn gặp Hầu gia, vì vậy mới phải lén lút.

Tưởng Nhược Nam tức giận. Vu Thu Nguyệt này, đối phó với Thanh Đại còn không quên kéo nàng vào. Nhưng thấy sắc mặt của mọi người, nàng cũng biết chuyện hôm nay mình nhất định phải nói cho rõ ràng, nếu không sẽ khiến Thanh Đại càng được mọi người thương cảm đồng tình. Mà điều này đối với nàng mà nói, hoàn toàn không có lợi.

Nàng khẽ cười hai tiếng, rồi nói: "Những lời này càng nghe càng thú vị. Trong nhà, Hầu gia là chủ; ở ngoài, Hầu gia là đại tướng quân bình định phản loạn phía Tây, nay cũng đang là Binh bộ Thị lang tam phẩm. Với khả năng và nhân phẩm của Hầu gia, ai dám giám sát chàng? Chàng muốn gặp ai, không muốn gặp ai, không có người nào có thể điều khiển được. Vu di nương, những lời của di nương thật nực cười, không cẩn thận để tin này lọt ra ngoài, không biết người ta sẽ nghĩ về Hầu gia thế nào. Còn Thanh di nương…"

Tưởng Nhược Nam nhìn Thanh Đại, còn chưa nói hết, Thanh Đại đã quỳ sụp xuống trước mặt nàng, dập đầu "cộp" một cái, sau đó ngẩng lên, nhìn Tưởng Nhược Nam, nói: "Phu nhân, Thanh Đại biết ngắt lời phu nhân là điều không nên, nhưng có những chuyện Thanh Đại không thể không nói. Từ sau khi vào Hầu phủ tới nay, Thanh Đại được phu nhân chăm sóc, trong lòng Thanh Đại vô cùng cảm kích. Vì vậy, trong lòng Thanh Đại hoàn toàn không dám có nửa câu khiến phu nhân không hài lòng và cũng không oán trách suy nghĩ của Vu di nương. Thanh Đại dù có nằm mơ cũng không dám làm những việc ấy, chỉ là vì Thanh Đại rất muốn gặp Hầu gia mà thôi, vốn tưởng chuyện chẳng có gì to tát, nhưng không ngờ lại bị Vu di nương mắng là vô liêm sỉ. Nếu đến phu nhân cũng nghĩ như thế thì sau này Thanh Đại sẽ không bao giờ gặp Hầu gia nữa. Thanh Đại dù thế nào cũng không muốn làm phu nhân buồn, không muốn phu nhân giận Thanh Đại."

Nàng ta ngẩng đầu lên, bộ dạng thành khẩn nhìn Tưởng Nhược Nam. Bộ dạng đó như muốn nói, dù Tưởng Nhược Nam bảo nàng ta chết, nàng ta cũng sẽ làm theo lời nàng.

Tưởng Nhược Nam có thể nói gì chứ? Nàng đương nhiên không muốn Thanh di nương xuất hiện trước mặt Hầu gia, nhưng nàng có thể nói những lời ấy ra không? Nàng nhìn khuôn mặt thanh khiết đơn thuần lại xinh đẹp như hoa như ngọc của Thanh Đại, tâm trạng nặng nề.

Lúc này, Vu Thu Nguyệt cười nhạt: "Thanh di nương, có phải ngươi đang ép phu nhân cho phép ngươi gặp Hầu gia không?"

Thanh di nương quay ngoắt đầu lại, dường như đã thực sự tức giận, "Tỷ tỷ, muội biết chuyện lần trước Thanh Đại đã đắc tội với tỷ tỷ, nhưng nếu tỷ tỷ có giận thì cứ trút lên một mình Thanh Đại là được rồi, hà tất phải cố ý hết lần này tới lần khác khiêu khích muội và phu nhân. Tỷ làm vậy là có ý gì? Trước đó tỷ nói việc muội lén gặp Hầu gia là hành động không biết liêm sỉ, nay muội đường hoàng xin minh xét, tại sao lại thành ép phu nhân? Chuyện này đương nhiên do phu nhân và Thái phu nhân xem xét, Thanh Đại lẽ nào lại làm sai rồi ư?"

Vu Thu Nguyệt thấy nàng ta lại dám chỉ trích mình trước mặt Thái phu nhân, bất giác cũng hét lên: "Ngươi đúng là đồ tiện nhân mồm mép." Rồi sau đó vội quay sang biện giải với Thái phu nhân, "Thái phu nhân đừng nghe kẻ tiện nhân ấy nói linh tinh, Thu Nguyệt tuyệt đối không có ý đó."

Thái phu nhân sắc mặt trầm xuống, nặng nề đặt cạch ly trà trên tay xuống bàn, khiến Vu Thu Nguyệt giật bắn cả mình.

"Được rồi, Vu di nương, ngươi ăn nói tiết chế một chút. Thanh di nương là do Hoàng thượng ngự ban, không phải người ngươi có thể tùy tiện sỉ nhục. Ngươi xem ngươi, vừa được tha đã gây chuyện khiến gia đình bất hòa. Xem ra Hầu gia đã đúng, với tính cách của ngươi, phải cấm túc ngươi cả đời ngươi mới chịu yên phận. Lần này đích thân ta hạ lệnh cấm túc ngươi, ngươi đừng mong được thả ra nữa."

Vu Thu Nguyệt vội vàng quỳ xuống, dập đầu xin tha: "Thái phu nhân đừng giận, Thu Nguyệt không cố ý gây chuyện, chỉ là thấy Thanh di nương nói một đằng làm một nẻo nên mới không kìm được mà lên tiếng. Thu Nguyệt biết sai rồi, Thái phu nhân xin hãy tha cho Thu Nguyệt."

Thái phu nhân hừ lạnh một tiếng: "Thanh di nương cũng giống ngươi, cũng là thiếp thất của Hầu gia. Sao chỉ có ngươi được nghĩ cách để gặp Hầu gia, lấy lòng Hầu gia? Giờ Thanh di nương đến gặp Hầu gia cũng không được phép? Phu nhân nói đúng, Hầu gia muốn gặp ai thì gặp, chẳng ai can thiệp được. Hầu gia nếu thật sự không muốn gặp Thanh di nương, dù Thanh di nương có chạy đuổi theo cũng vô ích. Vu di nương, nay ngươi chỉ cần ngoan ngoãn dưỡng thai, an phận đợi sinh con, đừng có quản mấy việc này nữa. Lẽ nào chỉ có mình ngươi là sáng suốt, còn chúng ta đều là người ngu xuẩn hoa mắt hết hay sao?"

Vu Thu Nguyệt thất kinh, vội vàng dập đầu, không dám mở miệng giải thích nữa.

Thái phu nhân nhìn Tưởng Nhược Nam: "Nhược Lan, giờ con đã nắm quyền xử lý mọi việc trong nhà, con có gì muốn nói không?" Bà nhìn Tưởng Nhược Nam, vẻ mặt điềm đạm.

Bà biết con trai mình thích Nhược Lan, nhưng Hầu gia con cái hiếm muộn, chỉ dựa vào một mình Nhược Lan thì không được. Nay có Thanh Đại dịu dàng hiểu biết, lại xinh đẹp như hoa như ngọc, mà Hầu gia cũng chẳng ghét nàng ta. Đã thế, đương nhiên không thể dung túng cho Nhược Lan chuyên sủng lâu dài.

Tưởng Nhược Nam nhìn Thanh Đại đang quỳ trước mặt mình một cái, quả là một người con gái khá lợi hại, chỉ dăm câu ba điều đã rửa sạch tội lỗi cũng như nghi kị của mọi người, còn giành được cục diện thắng lợi về phía mình. Sau này cho dù nàng ta có tìm cách tiếp cận Hầu gia, cũng chẳng ai trách mắng gì nàng ta.

Nhưng điều khiến nàng bội phục chính là lời nói hành động hết sức tự nhiên, chẳng tìm thấy sơ hở của sự giả dối, ngay bản thân nàng cũng không biết rốt cục có phải nàng ta cố ý hay không.

Con người Thanh Đại, làm chuyện gì cũng hết sức kín kẽ, tự nhiên tới mức giống như thật, khiến nàng có cảm giác không thể trở tay.

Nhưng cho dù ngươi mưu kế có hiểm, thủ đoạn có cao, ta cũng quyết không để ngươi phá vỡ hạnh phúc của mình.

"Mẫu thân nói rất có lý, Nhược Lan không có ý kiến khác."

Nàng không tranh luận với Thái phu nhân, nhưng nàng sẽ quản chặt Cận Thiệu Khang, không cho hắn tới viện tử của Thanh Đại. Thái phu nhân có bản lĩnh thì hãy thuyết phục con trai mình.

Thái phu nhân hài lòng gật gật đầu, giáo huấn Vu Thu Nguyệt thêm vài câu, sau đó cho mọi người lui.

Cận Yên Nhiên ở lại với Thái phu nhân, đợi mọi người đi cả rồi mới hỏi Thái phu nhân: "Mẫu thân, người thấy Thanh Đại có thật sự tốt giống như những gì cô ta thể hiện không?"

Thái phu nhân cười cười, vẻ mặt hài lòng: "Con có thể hỏi câu đó, chứng tỏ bao năm nay ta dạy dỗ con không uổng công."

Cận Yên Nhiên ngượng ngùng cúi đầu: "Từ sau khi con gái tin nhầm Vu di nương, giờ không còn dám dễ dàng tin ai nữa."

Thái phu nhân trầm mặc hồi lâu, mới đáp: "Từ nhỏ đã bị nuôi dạy thành ca kỹ, nói không có tâm kế thì ta không tin. Nhưng, con người Thanh Đại rất biết nặng nhẹ, không giống loại người tùy tiện ngang ngược như Vu Thu Nguyệt. Cho dù sau này nàng ta đắc sủng, có lẽ cũng sẽ chẳng gây ra chuyện gì lớn đâu." Nói xong thở dài, có phần lo lắng nhìn Cận Yên Nhiên: "Con ta, trước kia ta luôn muốn gả con vào một gia đình bình thường, không cầu nhà cao cửa rộng, không cầu vinh hoa phú quý, chỉ mong con rể sống tình cảm, những thứ khác đủ dùng là được. Nhưng không ngờ Hoàng thượng lại chỉ hôn con cho Ninh Vương. Phủ Ninh Vương đông người nhiều việc, giờ mẹ thật hối hận vì trước đó bảo vệ con quá kỹ nên mới khiến con không hiểu biết sự đời, mẹ rất lo lắng."

Cận Yên Nhiên dựa vào lòng Thái phu nhân, "Mẹ không cần lo cho con. Con gái cũng sẽ kiên cường đối mặt với mọi chuyện, giống tẩu tẩu vậy. Cho dù có chỗ không hiểu, quay về hỏi mẫu thân là được mà."

Thái phu nhân cười: "Làm gì có con gái nhà ai xuất giá rồi còn thường xuyên về nhà mẹ đẻ. Nhưng… tẩu tẩu con thật là người hiếm thấy, cục diện khó xoay sở như thế mà từng bước từng bước trụ vững."

Vu Thu Nguyệt ôm một cục tức quay về Cẩm Tú viện.

Lệ Châu thấy sắc mặt đen như đáy nồi của cô ta, thận trọng dâng nước nóng lên, hỏi: "Di nương, sau này nô tỳ còn phải đi theo Thanh di nương nữa không?"

Vu Thu Nguyệt ném chiếc bát nước bằng sứ trắng vẽ hoa văn trên tay xuống đất, quát: "Theo dõi vẫn phải theo dõi! Ta không tin cô ả sẽ không để lộ điều gì đó." Người như cô ta mà lại thua trong tay một vũ nữ, nỗi hận này sao nuốt cho nổi.

Lệ Châu chớp chớp mắt, hạ giọng khuyên nhủ: "Di nương… Nô tỳ thấy nên thôi đi… Hôm nay Thái phu nhân giận như vậy, hơn nữa thái độ cũng đã rất rõ ràng. Cho dù sau này có bắt gặp cô ta và Hầu gia ở bên nhau, chúng ta có thể làm gì được chứ?"

Vu Thu Nguyệt tức tối: "Hôm nay ta đã quá sơ suất, chuyện này căn bản không nên nói trước mặt Thái phu nhân. Tưởng Nhược Nam ghen tuông như vậy, chuyện này chỉ cần để cô ta biết là được. Sau này, ngươi phát hiện được bất kỳ điều gì cũng đừng lên tiếng vội, chỉ cần báo lại cho ta biết, sau đó ta sẽ đưa phu nhân tới xem màn biểu diễn tinh xảo đó. Ta không tin với tính cách của phu nhân mà vẫn dung túng được Thanh Đại. Đến khi ấy để cho bọn họ tự đấu đá nhau, còn ta làm ngư ông đắc lợi."

Nghĩ đến đây cứ như nhìn thấy thắng lợi đã ở ngay trước mắt, cô ta đắc ý cười.

Lệ Châu nhìn nụ cười của cô ta, trong lòng rất không đồng tình, hai người đó đâu phải những chủ tử yếu đuối, sao có thể để Vu di nương tùy ý thao túng được?

Nhắc ra mới nhớ, từ sau khi Vu di nương mang thai, tính cách thay đổi rất nhiều. Dễ cáu, dễ giận, làm việc cũng manh động hơn trước nhiều…

Nhưng Lệ Châu là kẻ dưới, ngoài nghe lệnh chủ nhân ra còn có cách gì chứ?

***

Tưởng Nhược Nam quay về Thu Đường viện, nhớ đến việc Cận Thiệu Khang đã gặp mặt Thanh Đại mấy lần nhưng không nói gì với nàng, trong lòng cũng thấy nổi giận. Thầm nghĩ, giờ thì giấu mình gặp mặt, một thời gian nữa không biết sẽ giấu mình làm những gì đây?

Nhưng khi thời gian dần trôi đi, nàng cũng bình tâm trở lại.

Kể ra thì cũng không thể hoàn toàn trách Cận Thiệu Khang. Thanh Đại đợi trên đường hắn về, hắn làm sao biết được? Gặp rồi, Thanh Đại lại lễ phép hành lễ với hắn, lẽ nào còn có thể không nhìn nàng ta? Việc hắn không cho nàng biết, có lẽ hắn cho rằng không cần thiết và chắc cũng sợ nàng thêm suy nghĩ.

Hắn từ phủ nha về vốn đã rất mệt rồi, nếu nàng còn vì việc này mà gây sự với hắn, bắt hắn giải thích rồi dỗ dành nàng, thì cho dù tình cảm hắn dành cho nàng có sâu đậm tới đâu cũng sẽ có lúc thấy chán ghét. Như thế chẳng phải rất hợp ý của Hoàng đế ư? Nói cho cùng, Hoàng đế đưa Thanh Đại đến, mục đích chính là khiến nàng và Cận Thiệu Khang không được sống yên vui bên nhau mà thôi.

Nghĩ đến đây, Tưởng Nhược Nam quyết định, tạm thời không nhắc tới chuyện này.

Vì vậy, khi Cận Thiệu Khang quay về, Tưởng Nhược Nam vẫn đối đãi với hắn như thường, thăm hỏi ân cần, rót trà dâng nước, giúp hắn rũ bỏ mệt mỏi ưu phiền của cả một ngày dài, và cũng để hắn cảm nhận được sự dịu dàng chu đáo của nàng.

Nhưng sau đó, lúc tới Tùng Hương viện thỉnh an Thái phu nhân, Cận Yên Nhiên nhân lúc có mặt Cận Thiệu Khang đã trêu Thanh di nương: "Thanh di nương, giờ có ca ca của muội ở đây, di nương hãy ngắm cho kỹ đi, đừng đợi tới lúc phải đứng trong gió lạnh chờ nhìn ca ca."

Thấy Cận Thiệu Khang có vẻ không hiểu, Thái phu nhân vừa cười vừa giải thích: "Hầu gia có lẽ không biết, mấy hôm nay nha đầu ngốc nghếch Thanh Đại ngày nào cũng đứng trong gió lạnh chờ Hầu gia về, nói là vì muốn nhìn Hầu gia một cái thôi."

Thanh Đại lí nhí: "Thái phu nhân, người đừng nói nữa." Nàng ta xấu hổ đỏ bừng cả mặt, hai mắt lại lén liếc về phía Cận Thiệu Khang.

Cận Thiệu Khang vội vàng nhìn sắc mặt Tưởng Nhược Nam. Hành động ấy khiến Thái phu nhân rất không vui, bắt đầu từ bao giờ, con trai lại phải nhìn sắc mặt con dâu chứ? Nếu cứ tiếp tục thế này, con trai bà chẳng phải sẽ bị con dâu nắm thóp hay sao?

Thái phu nhân sầm mặt, không nói gì nữa, một lúc sau thì kêu mệt, bảo mọi người lui cả ra.

Về Thu Đường viện, Cận Thiệu Khang bèn muốn giải thích với nàng, Tưởng Nhược Nam vội vàng lên tiếng ngăn hắn: "Thiệu Khang, chàng không cần nói, thiếp tin chàng. Thanh Đại dù sao cũng là thiếp thất do Hoàng thượng ngự ban. Chúng ta không thể đuổi nàng ấy đi, nàng ấy sẽ mãi mãi ở đây, thiếp không thể lần nào nghe chuyện cũng tức giận với chàng được, cho dù chàng không mệt thiếp cũng sẽ mệt. Nhưng, thiếp chỉ nói với chàng một câu, thiếp rất không thích chàng ở riêng với nàng ta, chuyện sau này chàng tự giải quyết. Thiếp tin chàng, thiếp tin chàng tuyệt đối sẽ không khiến thiếp phải đau lòng."

Tưởng Nhược Nam dựa vào lòng hắn, ngẩng đầu nhìn, ánh mắt dịu dàng như muốn đốt cháy hắn.

Hắn ôm nàng thật chặt, khẽ nói: "Nhược Lan, ta nhất định sẽ không khiến nàng phải thất vọng."

Tưởng Nhược Nam mỉm cười, vùi đầu vào khuôn ngực rộng của hắn, chỉ cần bình an trải qua sáu tháng, sau này họ sẽ không gặp sóng gió gì nữa.

Nghĩ tới đây, Tưởng Nhược Nam lại nhớ ra một việc, nàng kéo Cận Thiệu Khang ngồi xuống giường, "Thiệu Khang, thiếp muốn bàn với chàng một chuyện."

Cận Thiệu Khang thấy nàng trịnh trọng như thế, cũng nghiêm túc hỏi: "Chuyện gì vậy?"

"Từ khi thiếp gả về Hầu phủ tới nay đã nửa năm rồi, thiếp thấy chẳng bao lâu nữa, mẫu thân sẽ muốn cất nhắc Hoa Thanh và Nhược Lâm, Hầu gia chàng nghĩ thế nào?"

"Mẫu thân muốn chính thức nạp họ làm thiếp thì cứ để người làm. Hai nha đầu ấy theo ta đã nhiều năm, cho họ thân phận thiếp thất để họ được sống cuộc sống tử tế, sau này ta cũng sẽ không tới viện tử của họ nữa."

Lại thêm hai người nữa? Chẳng phải sẽ khiến nàng thêm đau đầu ư? Thiếp thất không giống thông phòng. Nếu hai người này lại không chịu an phận thì nàng lại thêm phiền.

Đương nhiên, những lời như thế nàng không thể nói ra.

"Thiệu Khang, vì chàng nghĩ tới việc họ đã theo chàng nhiều năm nên muốn họ sống được tốt hơn. Đã vậy, thiếp có cách để giải quyết việc này được song toàn."

Cận Thiệu Khang vội vàng hỏi: "Cách gì?"

"Họ vẫn còn nhỏ tuổi, chi bằng tìm cho họ một người đàn ông thật thà rồi gả đi, Hầu phủ chúng ta sẽ chuẩn bị hồi môn, cho dù có lấy một người đàn ông nghèo khổ họ vẫn có thể sống tốt. Hơn nữa sau này còn có thể sinh con đẻ cái, hưởng thụ niềm vui con cái đầy nhà. Như vậy vừa giúp họ được sống vui vẻ, lại cũng không khiến họ phải cả đời cô độc chờ đợi. Chẳng phải một công đôi việc ư?"

Thông phòng mà bị gả đi thực ra là chuyện vô cùng thê thảm, bởi vì trong xã hội này người đàn ông rất coi trọng trinh tiết của phụ nữ. Phàm những người có chút năng lực đều sẽ không cần những người phụ nữ đã thất thân. Vì vậy thông thường, nếu tìm được người để gả những nô tỳ thông phòng thì sẽ là những người có gia cảnh bần hàn, thậm chí là những người đàn ông thuộc tầng lớp tận cùng của xã hội. Cuộc sống sau này sẽ vô cùng vất vả.

131. Chương 131

Tưởng Nhược Nam muốn tìm những người đàn ông thật thà trung hậu cho họ, dù nghèo tới mức cùng đinh cũng không sao. Hầu phủ có thể cho họ của hồi môn thật hậu hĩnh, họ dùng tiền đó để mua đất dựng nhà, đương nhiên trong nhà họ sẽ trở thành người có địa vị. Người đàn ông không thể ức hiếp bắt nạt họ, sau này sinh con đẻ cái, hưởng cuộc sống vui vầy, chẳng phải tốt hơn nhiều so với việc ở lại Hầu phủ lạnh lẽo cả đời ư? Đầu tiên phải nói rõ, Tưởng Nhược Nam dù thông cảm với họ tới đâu cũng tuyệt đối không để Cận Thiệu Khang bước vào phòng họ một bước. Nếu họ ở lại Hầu phủ sẽ phải sống cô độc cả dời.

"Thiếp nghĩ như thế, đương nhiên thiếp sẽ hỏi ý kiến của họ trước, nếu họ tình nguyện ở lại Hầu phủ…"

Cận Thiệu Khang cười cười: "Nhược Lan, nàng thật thú vị, còn hỏi ý kiến của họ làm gì? Nàng cứ quyết định là được, ta tin nàng, đương nhiên nàng sẽ không bạc đãi họ."

Khóe miệng Tưởng Nhược Nam giật giật, thôi được, quả nhiên là đàn ông phong kiến. Trong mắt hắn, thông phòng căn bản không có nhân quyền…

Tưởng Nhược Nam nhìn hắn chớp chớp mắt: "Ngộ nhỡ mẫu thân nhắc đến chuyện cất nhắc…"

Cận Thiệu Khang nhướn mày: "Nha đầu xảo quyệt, nói đi nói lại vẫn muốn đẩy tướng công ra làm bia đỡ tên phải không?"

Tưởng Nhược Nam vuốt vuốt mặt hắn, cười đáp: "Chuyện này chàng mà đứng ra nói thì không hay, đến khi ấy chàng nói đỡ thiếp vài câu là được, không phải bia đỡ tên nữa chứ?"

Cận Thiệu Khang đảo mắt, lúm đồng tiền lại lấp ló: "Đã phải cầu tới tướng công thì nàng định dùng gì để báo đáp?"

Tưởng Nhược Nam rướn người, khẽ hôn lên môi hắn một cái: "Thơm một cái là được chứ gì."

"Thế chẳng phải ta rất thiệt thòi ư?" Cận Thiệu Khang lật người đè lên người nàng.

Không biết một cơn gió từ đâu thổi tới, khiến ngọn nến chao qua đảo lại vài lần rồi tắt hẳn. Trong căn phòng tối đen như mực, dần dần vang lên những tiếng thở gấp gáp…

***

Quả nhiên, đúng như những gì Tưởng Nhược Nam dự liệu, năm ngày sau, Thái phu nhân nhắc tới việc cất nhắc hai nô tỳ thông phòng kia với nàng.

Thái phu nhân đợi mọi người lui cả mới nói riêng việc này cùng Tưởng Nhược Nam.

"Vốn phải là thông phòng đã mang thai mới được cất nhắc thành thiếp thất. Nhưng hai nha đầu này là do chính tay ta chọn cho Hầu gia, không danh không phận theo Hầu gia đã bao nhiêu năm nay. Giờ Hầu gia cũng không thường xuyên đến chỗ chúng nữa, ta đang nghĩ, chi bằng nạp chúng thành thiếp thất, còn con cái chỉ cần ngưng dùng thuốc sau này sẽ có thôi." Nhân lúc quyền uy còn trong tay, bà phải sớm sắp xếp

thỏa đáng việc này, nếu không đợi đến khi con dâu dần dần nắm quyền, lúc ấy Tưởng Nhược Nam muốn thế nào bà cũng không tiện can thiệp.

Tưởng Nhược Nam cười cười, cung kính đáp: "Mẫu thân, thực ra chuyện của hai nha đầu này, con cũng đang định bàn với người." Dứt lời bèn nói với Thái phu nhân về ý định tìm người để gả hai thông phòng này đi.

"Hầu gia nói, thực ra từ trước tới nay cũng chẳng có cảm giác gì đặc biệt với hai thông phòng này, có lẽ về sau sẽ không tới phòng họ nữa. Vì vậy con nghĩ, chi bằng gả họ đi cũng là giúp họ có được tướng công thương yêu, có thể sinh con đẻ cái."

Nghe xong những lời Tưởng Nhược Nam nói, sắc mặt Thái phu nhân sầm xuống: "Đây là ý của con hay ý của Hầu gia?"

Có những việc cần phải kiên quyết thì nên kiên quyết tới cùng, một khi phục tùng thì sẽ chỉ khiến bản thân khó chịu, nàng khó chịu thì hai nha đầu đó cũng chẳng dễ sống.

Tưởng Nhược Nam nhìn Thái phu nhân, giọng dịu dàng, nhưng giọng điệu kiên quyết: "Mẫu thân, đây vừa là ý của con vừa là ý của Hầu gia."

Thái phu nhân nhìn nàng, cười nhạt một tiếng: "Nhược Lan, ta biết đây là ý của con. Ta cũng biết con đang nghĩ gì. Nhưng sao con không nghĩ xem, có thể làm thế được không? Con nhìn Hầu gia đi, sắp hai mươi lăm tuổi rồi, ngoài đứa trẻ trong bụng Vu Thu Nguyệt thì chẳng có đứa con nào nữa. Ở tuổi của Hầu gia, con cái người ta đã lớn cả rồi. Con là con dâu của Cận gia, không những không thay Hầu gia lo việc này mà chỉ vì bản thân, còn muốn gả phắt hai thông phòng hầu hạ bao năm bên Hầu gia đi. Như thế nghe có được không? Bên cạnh Hầu gia có được mấy người? Có đếm hết trên một bàn tay không? Trong số ấy, Vu Thu Nguyệt đã thất sủng rồi, Thanh Đại đến giờ còn chưa được gặp Hầu gia mấy lần. Ngày nào Hầu gia cũng chỉ nghỉ ở Thu Đường viện, con còn không biết đủ, đến hai nha đầu đó cũng không tha sao?"

Tưởng Nhược Nam có thể hiểu được sự giận dữ của mẹ chồng. Nói thực, với thân phận của Cận Thiệu Khang thì quả thật những người phụ nữ bên cạnh hắn bây giờ không được coi là nhiều. Việc cất nhắc hai thông phòng đã theo hắn bao năm nay là chuyện hoàn toàn có thể hiểu được. Huống hồ, Cận Thiệu Khang thực sự cũng hiếm con, Thái phu nhân đương nhiên mong con trai mình đông con nhiều cái, tốt nhất là mỗi một thê thiếp đều mang thai.

Nhưng, mặc dù nàng hiểu nhưng lại không thể chấp nhận được. Chẳng có cách nào, quan niệm tư tưởng bất đồng, nàng không thể thay đổi được suy nghĩ của Thái phu nhân, nhưng Thái phu nhân cũng đừng hòng bắt nàng phải chấp nhận tất cả.

Có điều, dù thế nào nàng cũng không thể giận bà, trong thế giới này rất xem trọng hiếu đạo, nếu vì chuyện này mà có tranh cãi với Thái phu nhân thì mọi việc sẽ lại thành ra là nàng sai. Muốn gả hai thông phòng đi cũng khó.

Vì vậy, sắc mặt Tưởng Nhược Nam vẫn cung kính, giọng nói vẫn dịu dàng: "Mẫu thân, chuyện này không phải ý kiến của một mình con, nếu mẫu thân không tin, buổi tối đợi Hầu gia về cứ hỏi thì biết."

Cận Thiệu Khang và Thái phu nhân là mẹ con, chuyện này để hắn đứng ra giải quyết là hợp lý nhất. Con trai bà cũng có ý như thế, bà chẳng có lý do gì để phản đối nữa chứ?

Thái phu nhân cười nhạt: "Ý của con là, chỉ cần Hầu gia đồng ý, con cũng sẽ không có ý kiến nữa?"

Tưởng Nhược Nam mỉm cười đáp: "Chính là như thế."

"Được." Thái phu nhân nhướn cao một bên mày, khẽ gật đầu. Bà không tin, đứa con do một tay bà nuôi lớn lại không nghe lời bà.

Buổi tối, khi Cận Thiệu Khang về, lúc hắn định tới Tùng Hương viện thỉnh an Thái phu nhân, Tưởng Nhược Nam không đi cùng.

"Hôm nay, mẫu thân đã nói với thiếp về việc cất nhắc hai a hoàn thông phòng rồi. Thiếp cũng nhân cơ hội đó mà nói ra suy nghĩ của mình, mẫu thân rất không vui, nói muốn hỏi ý kiến chàng, thiếp mà đến lại làm phiền hai người bàn bạc, thiếp sẽ đến sau."

Tưởng Nhược Nam vừa giúp hắn sửa sang y phục, vừa dịu giọng nói: "Chàng đến xem thế nào trước đi, nếu mẫu thân thực sự kiên quyết thì chàng cứ nhận lời người, chỉ khổ cho hai nha đầu đó, dù sao cũng đã theo chàng bao năm như thế…"

Ý của Tưởng Nhược Nam đã rất rõ ràng, nếu hắn mềm lòng nhận lời Thái phu nhân thì sau này hai nha đầu đó sẽ phải sống đời quả phụ. Nếu hắn thật sự quan tâm họ thì đừng có mềm lòng.

Cận Thiệu Khang khẽ nói: "Mẫu thân là người nhân từ, chỉ cần giải thích cho người rõ, người nhất định sẽ hiểu."

Tưởng Nhược Nam dựa vào lòng hắn, dịu giọng: "Thiệu Khang, thiếp biết bảo chàng phản đối ý kiến của mẫu thân là làm khó chàng, nhưng chuyện này chàng không ra mặt không được. Dù thiếp có nói thế nào, mẫu thân cũng sẽ cho rằng thiếp đố kị ghen tuông, nói gì người cũng sẽ không nghe vào. Chỉ có chàng đích thân lên tiếng, có lẽ người sẽ hiểu được ý của thiếp. Thiệu Khang, chàng không trách thiếp chứ?"

Cận Thiệu Khang vòng tay ôm nàng, khẽ vỗ nhè nhẹ lên lưng nàng, từng chút từng chút một: "Ta biết nàng không muốn tranh cãi với mẫu thân, không muốn ta khó xử, sao ta lại không hiểu nỗi khổ trong lòng nàng chứ? Hơn nữa, những gì nàng làm đều là vì nghĩ cho hai nha đầu kia, ta là phu quân của nàng, có những chuyện ta không thể khoanh tay đứng nhìn, lúc cần ra mặt, ta đâu thể do dự?"

Thật ra với thế lực đứng sau hiện giờ của mình, nếu Tưởng Nhược Nam cứng rắn kiên quyết, cuối cùng mẫu thân cũng sẽ phải thỏa hiệp. Nàng làm vậy, đương nhiên là vì không muốn phá hỏng quan hệ với mẫu thân, không muốn hắn bị kẹt ở giữa mà khó xử.

Cận Thiệu Khang khe khẽ thở dài, trước kia đây là một người con gái ngông cuồng hống hách, chỉ cần một lời không lọt tai có thể quất roi thị uy, mặc dù khiến người ta căm hận nhưng không thể không thừa nhận, trước đó nàng sống rất vui vẻ thoải mái. Nhưng từ khi gả cho hắn, vì hắn, nàng phải nhẫn nhịn chịu đựng, tìm đủ mọi cách để lấy lòng mọi người, cố ép mình phải trở thành một người cư xử chu đáo vạn sự chu toàn. Mà tất cả những việc nàng làm, những hy sinh của nàng, chẳng qua cũng chỉ muốn có được trái tim một lòng một dạ của hắn. Bản thân hắn không thể khiến người con gái mình yêu được sống vui vẻ thoải mái, lẽ nào đến tâm nguyện nhỏ này của nàng cũng không thỏa mãn được?

"Nàng ở đây đợi tin tốt lành của ta. Ta sẽ không để nàng thất vọng." Nói xong, hắn cúi đầu hôn lên môi nàng. Rất nhẹ.

Tưởng Nhược Nam ngẩng lên nhìn vào đôi mắt đầy thành ý và dịu dàng của hắn, mỉm cười, lòng ngọt ngào vô cùng.

***

Cận Thiệu Khang đến Tùng Hương viện, hành lễ với Thái phu nhân.

Thái phu nhân ngồi trên sập, trên sập có đốt một lò hương thơm, khói hương bay lên, vẻ mặt Thái phu nhân chìm trong làn khói mờ ảo đó có phần lạnh lẽo.

"Hầu gia ngồi đi." Thái phu nhân chỉ vào vị trí đối diện với sập. Liễu Nguyệt vội vàng mang cho hắn cái gối để tựa lưng.

Thái phu nhân đón lấy ly trà từ tay Liễu Nguyệt, khe khẽ gạt lá trà bằng nắp, uống một hớp, sau đó đặt ly trà xuống, lên tiếng: "Hầu gia, hôm nay Nhược Lan không đến cùng con, có lẽ cũng biết ta sắp nói với con những gì rồi, đã như vậy ta cũng không vòng vo nữa."

Cận Thiệu Khang ngồi đối diện với bà, cúi đầu, bộ dạng cung kính: "Mong mẫu thân chỉ dạy."

Thái phu nhân nhìn Cận Thiệu Khang một cái, khẽ nói: "Vi nương chỉ muốn hỏi con một câu, vi nương muốn cất nhắc Hoa Thanh, Nhược Lâm lên thiếp thất, con có đồng ý hay không?"

Cận Thiệu Khang cúi đầu, nhưng vẫn cảm nhận được ánh mắt nặng như núi của mẫu thân. Bao nhiêu năm nay, bất luận mẫu thân có nói gì hắn cũng chưa từng phản đối, nay những lời định nói ra cứ nghẹn trong họng mãi, không thể bật ra được.

Nhưng cứ nghĩ đến kỳ vọng của Tưởng Nhược Nam, hắn lại thận trọng lựa lời.

"Mẫu thân, thực ra con nghĩ, những gì Nhược Lan nói cũng là một cách song toàn."

Lời vừa dứt, Thái phu nhân tức giận đập tay xuống sập, khiến nắp ly trà rung lên bần bật.

"Song toàn? Vậy người được lợi là ai? Chẳng qua cô ta chỉ muốn thỏa mãn trái tim ghen tuông của mình mà thôi. Hầu gia, con làm sao thế? Con có còn là con trai ta không? Tại sao con lại để một người phụ nữ điều khiển sai khiến? Cất nhắc hai nha đầu đó lên thì có sao? Hai nha đầu đó đã theo con bao nhiêu năm nay, không có công lao cũng có khổ lao, cho dù cô ta mang chuyện này tới gặp Thái hậu cũng chẳng đủ lý lẽ." Thái phu nhân thấy đứa con trai vẫn luôn hiếu thuận nghe lời giờ lại nghiêng về phía con dâu, nên càng giận.

"Mẫu thân, Nhược Lan đâu có ý đưa việc này tới tận Thái hậu. Nàng muốn bàn bạc với người, sợ người giận nên mới để con tới nói với người."

Thái phu nhân cười nhạt một tiếng: "Nếu đã là bàn bạc, thì ý của ta là lập tức cất nhắc hai a hoàn đó. Hơn nữa, đợi Nhược Lan và Hầu gia động phòng tròn sáu tháng, Hầu gia cũng không được chuyên sủng một mình cô ta nữa. Hầu gia ít con hiếm cái, không thể chỉ nghĩ tới tình cảm nam nữ, còn phải nghĩ đến việc thừa kế hương hỏa của Cận gia."

Cận Thiệu Khang ngẩng đầu lên, nhìn mẫu thân, khẽ nói: "Mẫu thân, những việc khác con đều có thể làm theo lời người, nhưng chỉ riêng việc này… Mẫu thân, sau này con chỉ có một thê tử là Nhược Lan, ngoài Thu Đường viện, con không đi đâu hết."

"Thiệu Khang, con đang nói gì?" Thái phu nhân đột ngột cao giọng.

Cận Thiệu Khang biết mẫu thân đã nổi giận, vội vàng quỳ xuống: "Chính vì như thế nên Nhược Lan mới sợ thiệt thòi cho hai nha đầu ấy, nên mới muốn tìm người tốt để gả họ đi. Vu Thu Nguyệt và Thanh Đại, một người đang mang thai, một người là do Hoàng thượng ngự ban, đã không thể làm gì nữa. Đối với họ, con sẽ làm những gì có thể làm, đó là cho họ cuộc sống đầy đủ, cơm no áo ấm, sống một cuộc đời nhàn nhã yên ổn. Ngoài những thứ ấy ra, con không thể cho họ gì nữa."

Thái phu nhân chỉ hắn, tức tới mức phát run: "Hầu gia, sao con có thể nói những lời chẳng còn khí chất như thế? Cả đời này con chỉ sống với cô ta, ngộ nhỡ cô ta không có con thì làm thế nào? Mà nói khó nghe hơn cả là ngộ nhỡ cô ta không sinh được con trai thì sao? Phụ hầu con khi xưa có năm thiếp thất, chỉ sinh được sáu người con trai, bốn người con gái, nhưng nay chỉ còn lại hai con trai, ba con gái. Con có thể không nghĩ đến hương hỏa Cận gia, nhưng ta quyết không để con làm bừa làm bậy."

"Mẫu thân, Nhược Lan khỏe mạnh, không bệnh không tật, sau này đương nhiên có thể sinh con đẻ cái cho Cận gia chúng ta. Hơn nữa, nàng tinh thông y thuật, nhất định có thể chăm sóc tốt cho con cái. Chúng ta đâu phải nông phu, mong sinh đông con nhiều cái để chăm lo ruộng vườn? Con cái chỉ cần hai đứa thành tài là đủ." Cận Thiệu Khang ngẩng đầu nhìn mẫu thân, vẻ mặt kiên định, giọng điệu thành khẩn, "Mẫu thân, năm xưa khi phụ hầu thê thiếp đầy nhà, người đã phải chịu biết bao nhiêu khổ sở, đã rơi không biết bao nhiêu nước mắt. Người cũng mắc bệnh từ khi đó, Yên Nhiên còn nhỏ có lẽ không biết, nhưng con thì rất rõ. Sau này hai huynh đệ chết chẳng rõ ràng, đứa lớn lúc chết mới mười tuổi, đứa nhỏ mới tám tháng. Sự khổ sở mà người phải chịu, hai đứa con chết yểu là do đâu? Xét cho cùng chẳng phải do lòng người hiểm ác ư? Những người phụ nữ ấy vì lợi ích của mình mà thủ đoạn tàn nhẫn tới đâu cũng ra tay được."

Thái phu nhân nghe con trai nhắc lại chuyện xưa, nhớ lại những đau khổ mà mình phải chịu, sắc mặt cũng dần dịu xuống. Một lát sau, bà mới yếu ớt nói: "Nhưng, Thanh Đại và hai nha đầu ấy, ta thấy đều là người tốt…"

Cận Thiệu Khang lắc đầu: "Có lẽ bây giờ họ đều là người tốt, nhưng lâu dần, ai có thể đảm bảo họ không bao giờ thay đổi? Thu Nguyệt là ví dụ tốt nhất, lẽ nào mẫu thân muốn Nhược Lan cũng phải chịu khổ như người, cũng phải khóc như người? Còn con cái nhiều, ai nói nhất định sẽ có phúc. Mẫu thân nhìn Hướng Dương hầu, ông ta có tám người con, nhưng giờ ốm liệt giường, những đứa con của ông ta ngấm ngầm tranh giành gia sản tới mức sắp đánh nhau tới nơi rồi, tới tận khi Ngự sử phải tham gia vào, bị Hoàng đế giáo huấn một trận mới thôi."

Thái phu nhân vốn qua lại thân thiết với phu nhân Hướng Dương hầu, phu nhân Hướng Dương hầu cũng từng khóc lóc kể lể với bà chuyện này. Khi ấy lòng bà còn nghĩ, cũng may con cái lão Hầu gia không nhiều…

Thái phu nhân thở dài, lông mày giãn ra đôi chút.

Cận Thiệu Khang nhìn thấy, biết những lời mình nói đã có hiệu quả, lại tiếp: "Mẫu thân, con biết chuyện này Nhược Lan làm không thuận ý người, nhưng người nghĩ mà xem, ngoài việc này ra, nàng còn có gì đáng trách nữa đâu. Trước kia nàng là người thế nào, bây giờ nàng ra sao? Ai mà không nói nàng như hoàn toàn biến thành người khác, khen mẫu thân có công lao chỉ bảo dạy dỗ nàng? Nàng muốn gả hai nha đầu đó đi cũng vì một lòng muốn họ được sống tốt, chủ mẫu về phủ gả thông phòng cho người khác là chuyện thường tình, nhưng làm gì có ai vì thông phòng mà phải hao tâm tổn trí tới thế? Làm gì có ai sắp xếp thỏa đáng cho cuộc sống của họ sau này đến thế? Mẫu thân, hai nha đầu đó cũng từng là a hoàn của người, từng hầu hạ bên cạnh người. Nếu người thật sự thương họ thì nên hiểu sự sắp xếp của Nhược Lan mới là tốt nhất."

Thái phu nhân nhớ tới những việc Nhược Lan đã làm, mỗi lần bà không khỏe, dù mưa gió bão bùng hay trong bất kỳ tình huống nào, nàng cũng nhanh chóng đến giúp bà giảm bớt đau đớn. Biết mình không hiểu lễ nghi, biết mình không biết quản gia, nên dù khổ dù mệt tới đâu nàng cũng nghiến răng để học, tìm cách trở thành một An Viễn Hầu phu nhân ai ai cũng phải khen ngợi, khiến bà nở mày nở mặt. Nàng đối xử với Hầu gia cũng quan tâm chăm sóc, đối xử với đám thiếp thất chu đáo không có chỗ nào để oán trách, đối đãi với người dưới thưởng phạt phân minh, tình cảm nhưng nghiêm nghị. Một người con dâu như thế, thực sự chẳng có gì để chê, cũng không lạ khi nàng được con trai bà yêu thích như vậy.

Thôi thôi, hai đứa đang ân ân ái ái, vốn là phúc của Cận gia, bà hà tất phải làm người ác?

Nhưng…

Thái phu nhân cúi đầu nhìn Cận Thiệu Khang, sắc mặt kiên quyết, bà nói rõ từng chữ một: "Hầu gia, ta thừa nhận những gì con nói là có lý…"

Cận Thiệu Khang vui mừng, tưởng rằng mẫu thân đã đồng ý, đang định dập đầu tạ ân, nhưng Thái phu nhân lại giơ tay ra ngăn lại.

"Gượm đã, vi nương có thể đồng ý để các con gả hai thông phòng đi, sau này chuyện của các con vi nương sẽ không can thiệp. Nhưng Hầu gia cũng phải hứa với vi nương một chuyện, nếu chuyện này Hầu gia không nhận lời, sau này Hầu gia cũng không cần gọi ta là mẹ nữa."

***

Sau khi nói chuyện xong với Thái phu nhân, Cận Thiệu Khang quay về Thu Đường viện. Thấy hắn về, Tưởng Nhược Nam lập tức ra đón, hỏi: "Thiệu Khang, chuyện thế nào rồi? Mẫu thân có đồng ý không?"

Cận Thiệu Khang cười cười, đáp: "Mẫu thân đã đồng ý rồi, người nói, chuyện này toàn quyền giao cho nàng xử lý."

Tưởng Nhược Nam lập tức thở phào nhẹ nhõm, nàng vòng tay ôm lấy cổ Cận Thiệu Khang, vui mừng thơm lên má hắn một cái, cười tươi như đóa hoa: "Phu quân thiếp thật giỏi, thiếp biết mà, chuyện này giao cho chàng là đúng, quả nhiên thiếp đã không phải thất vọng."

132. Chương 132

Cận Thiệu Khang cười, Tưởng Nhược Nam thấy sắc mặt hắn có vẻ gì đó khác thường, lại hỏi: "Sao thế? Việc đã được giải quyết rồi, sao chàng còn không vui?" Ngẫm nghĩ rồi như hiểu ra, "Có phải mẫu thân đã nói gì chàng không?" Nàng có thể tưởng tượng được Thái phu nhân sẽ nói những lời như thế nào, khó trách hắn lại không vui như thế.

Tưởng Nhược Nam cầm tay hắn lắc lắc, nhìn thì có vẻ như an ủi nhưng thực chất là đang nũng nịu.

"Được rồi, đừng ủ rũ nữa, cùng lắm thì…" Tưởng Nhược Nam chớp chớp mắt, đôi mắt nàng sáng long lanh, "Cùng lắm thì buổi tối thiếp xoa bóp cho chàng…"

Hai má nàng bỗng dưng đỏ rực.

Bộ dạng nàng yêu kiều như thế, khiến Cận Thiệu Khang nhìn không rời mắt, hắn kéo nàng vào lòng, cúi đầu hôn lên môi nàng. Sau một hồi triền miên quấn quýt, hắn mới từ từ buông nàng ra, nhìn nàng khẽ nói: "Nhược Lan, cả đời này ta sẽ không để nàng phải đau lòng, buồn bã. Hãy tin ta."

"Thiếp tin chàng." Tưởng Nhược Nam nhìn hắn, mỉm cười.

Ánh nến nhảy nhót, một thứ ánh sáng mơ màng phủ lên người họ, tạo ra hai cái bóng mờ ảo, vô cùng đẹp đẽ và ấm áp.

Buổi tối, Tưởng Nhược Nam y lời massage cho hắn, nhưng không biết thế nào, cuối cùng lại biến thành hắn massage cho nàng. Cuối cùng lại không biết thế nào, Tưởng Nhược Nam dần dần bị hắn lột sạch quần áo, cùng chui vào chăn, sau đó họ làm gì chắc không cần phải nói nhiều nữa.

Nhưng có một điểm cần phải nhắc tới, Tưởng Nhược Nam có cảm giác, tối nay Cận Thiệu Khang có vẻ khá hăng. Trước kia nàng thấy hắn không có nhiều phụ nữ, tưởng rằng về mặt này chắc hắn không nhiệt tình, nhưng sau mới biết mình đã nhầm to. Người đàn ông này, mỗi khi bên nàng, hắn dũng mãnh như thể sức lực không bao giờ cạn, lần nào cũng khiến nàng mệt mỏi vô cùng. Hơn nữa tần suất lại rất dày, cứ cách một hai ngày lại một lần, đây còn là kết quả mà nàng đã phải nỗ lực đấu tranh để giành được. Nửa tháng đầu sau ngày động phòng, gần như ngày nào hắn cũng quấn lấy nàng, thỉnh thoảng không chỉ ngày một lần…

Có điều nói thật thì… cảm giác ấy cũng thật tuyệt.

Nhưng đến tận tối nay mới biết, thì ra trước đó hắn vẫn chưa dùng hết sức…

Hắn ôm chặt nàng, lúc thì thế này, lúc lại thế kia, không biết đổi tư thế bao nhiêu lần, tấn công vô cùng mạnh mẽ. Mỗi lần Tưởng Nhược Nam không chịu nổi, hắn lại ôm nàng, hôn nàng, dùng những lời ngọt ngào, tình cảm để dỗ dành nàng, khiến nàng choáng váng, rồi lại tiếp tục đợt tấn công mới. Chẳng biết bao lâu sau mới gõ trống thu quân.

Sau chuyện ấy, Tưởng Nhược Nam mệt tới mức không thể cử động nổi. Cận Thiệu Khang gọi a hoàn mang nước vào, bình thường đều tự Tưởng Nhược Nam dậy rửa ráy dọn dẹp, nhưng lần này thấy nàng không muốn cử động, biết nàng ngại không muốn để bọn a hoàn làm những việc này nên hắn đích thân rửa ráy cho nàng. Cuối cùng, hắn gọi nàng dậy nằm vào trong ngủ.

Trong lúc mơ mơ màng màng, Tưởng Nhược Nam hỏi một câu: "Chẳng phải chỉ có đàn ông mới được ngủ ở trong thôi sao?" Đây là phá lệ, mùa hè còn được, nhưng hễ đến mùa đông thì nằm ngoài sẽ lạnh chết người.

Cận Thiệu Khang đắp chăn cho nàng, dịu giọng nói: "Nàng ấy, lạnh cũng không biết đường nói, cả buổi tối để chân lạnh ngủ sẽ không ngon đâu. Sau này hễ trời trở lạnh, nàng ngủ trong, bên trong ấm hơn." Những lời của hắn giống như ánh mặt trời tháng Ba, khiến người nàng ấm lên. Nàng ôm eo hắn, vùi mình trong lòng hắn. Miệng mỉm cười rồi nhắm mắt lại, chìm vào giấc mộng hạnh phúc.

Cận Thiệu Khang ôm chặt nàng nhưng không làm sao ngủ được, hắn nhìn khuôn mặt kiều diễm của nàng mà bên tai vang vọng những lời của Thái phu nhân.

"Hầu gia, nếu trong vòng nửa năm mà Nhược Lan mang thai thì người làm mẹ như ta, từ nay về sau sẽ không can thiệp vào việc của hai con nữa. Nhưng nếu trong vòng nửa năm mà không có tin tức gì, Hầu gia cần phải đến phòng Thanh Đại. Nếu đến khi ấy Hầu gia vẫn còn lần lữa đẩy đưa thì không cần phải nhớ tới người làm mẹ này. Hầu gia chỉ cần sống với vợ mình thôi, cũng không cần tới gặp bà mẹ già ta đây."

Cận Thiệu Khang thở dài. Chuyện này, hắn nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng vẫn quyết định không kể cho Tưởng Nhược Nam. Hắn sợ nếu nàng biết, nàng sẽ có áp lực.

Có lẽ không sao đâu, Nhược Lan khỏe mạnh, không bệnh không tật, bản thân hắn chỉ cần nỗ lực một chút, nhất định sẽ khiến nàng mang thai.

Thời gian sau, Tưởng Nhược Nam bắt tay vào lo liệu việc chung thân đại sự cho hai nha đầu kia. Thái phu nhân đã chịu gật đầu, cũng muốn gả hai nha đầu đó cho những người đàn ông tốt. Bà quan hệ rộng hơn Tưởng Nhược Nam nên yêu cầu Trương ma ma giúp Tưởng Nhược Nam một tay.

Sau một thời gian bận rộn, đã tìm được ứng cử viên sáng giá cho hai nha đầu kia. Đều là những nông dân của huyện bên cạnh. Mặc dù gia cảnh bần hàn, nhưng đều là những người có tính cách thật thà trung hậu.

Vì gia cảnh quá nghèo không dám nghĩ tới việc lấy vợ, có người tới làm mối, của hồi môn lại hậu hĩnh, mặc dù nữ tử đã thất thân nhưng họ cũng chẳng chê bôi.

Tưởng Nhược Nam thấy Thái phu nhân quan tâm chuyện này, bèn kể rõ tình hình của hai người đàn ông kia cho bà biết.

"Con định mua đất dựng nhà cho họ ở nơi khác, rời khỏi quê cũ."

Thái phu nhân kỳ lạ hỏi: "Tại sao?"

Tưởng Nhược Nam đáp: "Cho dù người đàn ông có nghèo đến đâu thì vẫn cần thể diện, chuyện như thế này có lẽ không giấu được bao lâu. Những người quen biết bọn họ, đột nhiên thấy họ mua đất dựng nhà chắc chắn sẽ nảy lòng ghen tuông đố kị, tới khi ấy lại lời ra tiếng vào. Đàn ông phải chịu ấm ức bên ngoài, về nhà đương nhiên sẽ trút lên vợ, lâu dần ảnh hưởng tới tình cảm vợ chồng. Vì vậy con nghĩ, đổi hẳn chỗ ở, người khác không biết gốc rễ, bọn họ sống sẽ yên vui hơn."

Thái phu nhân nghe xong thì gật đầu liên tục, "Nhược Lan, con rất kỹ càng, suy nghĩ thật chu đáo." Giọng đầy vẻ tán thưởng.

Tưởng Nhược Nam cúi đầu, không nói gì. Thực ra cũng chẳng phải nàng đặc biệt tốt đẹp, nhưng nếu hai nha đầu đó sống tốt thì nàng cũng đỡ áy náy phần nào.

Trước chuyện này, Thanh Đại thì khen Tưởng Nhược Nam tốt bụng, lại khen nàng đích thân lo lắng cho hai thông phòng là phúc khí của họ. Còn Vu Thu Nguyệt ngoài mặt tỏ ra cung kính, nhưng trong lòng cười nhạt, chẳng qua là do ghen tuông, vờ vịt tử tế chứ gì? Cũng may cô ta đã có thai, nếu không, không biết "phu nhân" sẽ làm gì cô ta nữa.

Đến ngày xuất giá, hai nha đầu tới dập đầu tạ ân Tưởng Nhược Nam.

Với sự sắp xếp của nàng, ban đầu, hai người bọn họ chẳng mấy thật sự cảm kích. Có điều thân phận thấp kém không thể phản đối nên dập đầu tạ ân cũng chỉ cho có lệ. Từ nhỏ họ đã sống trong Hầu phủ, sớm quen cuộc sống ở đây, đột nhiên lại gả họ đuổi đi, trong lòng họ đương nhiên không muốn. Mặc dù Trương ma ma có nói nghìn hay vạn tốt, nhưng họ đều không tin. Tưởng Nhược Nam lại tốt bụng như thế?

Nhưng sau này, hai người họ xuất giá rồi, nhìn thấy nhà của mình, ruộng đất của mình, của hồi môn hậu hĩnh của mình, bên cạnh lại có được người chồng biết điều hết lòng yêu thương. Hai nha đầu đó vốn là người giỏi giang, nếu không sẽ không thể được chọn làm thông phòng cho Cận Thiệu Khang. Có được nền tảng như thế đương nhiên sẽ biết cách để làm cuộc sống của mình ngày một tốt đẹp hơn. Và phu quân của họ, do trước kia phải sống quá khổ sở, đột nhiên có cơm ăn áo mặc, nương tử lại xinh đẹp như hoa, nên vô cùng trân trọng, yêu thương họ gấp bội.

Hai nha đầu lúc này mới biết, so với cuộc sống ngày ngày phòng không chờ đợi ở Hầu phủ trước kia thì bây giờ mình hạnh phúc hơn rất nhiều.

Trong Hầu phủ, họ cùng lắm cũng chỉ có thể làm di nương, lại còn lúc nào cũng rón rén quan sát sắc mặt của chủ mẫu và quý thiếp. May mắn sinh được con trai còn mong có chút ưu đãi; nếu không may, cả đời này sẽ sống tẻ nhạt như thế. Đâu có thể tiêu dao như bây giờ.

Lúc này mới biết được tấm lòng của Tưởng Nhược Nam. Hối hận khi ấy không thành tâm dập đầu tạ ân nàng. Đương nhiên, đấy là chuyện về sau rồi.

***

Chẳng bao lâu lại tới cuối tháng, lại đến ngày Cận Thiệu Khang được nghỉ. Thái phu nhân thấy Cận Yên Nhiên sắp xuất giá, trong lòng không nỡ, bèn nhân dịp Cận Thiệu Khang được ở nhà mấy ngày, mọi người cùng tổ chức trò gì đó vui vẻ.

Vui chơi giải trí ở thời cổ đại chẳng có mấy trò, phổ biến nhất là xem kịch. Tưởng Nhược Nam biết Thái phu nhân muốn làm náo nhiệt nên mời gánh hát nổi tiếng nhất trong hoàng thành đến.

Gánh hát dựng sân khấu ở Hậu hoa viên.

Tưởng Nhược Nam bố trí để bọn a hoàn chuẩn bị bàn ghế, sợ gió to Thái phu nhân không chịu được, lại gọi người khiêng mấy tấm bình phong bằng gỗ ra, xung quanh đặt rất nhiều lò sưởi, bên trong đốt than hoa ấm áp, chẳng có chút lạnh lẽo nào.

Khi mọi người đều đã ngồi xuống ghế của mình, trên trà kỷ sơn đen bên cạnh là ly trà bốc khói nghi ngút, đủ mọi thứ điểm tâm, hạt dưa rồi hoa quả. Dưới ghế được đặt nệm dày, sau lưng cũng có gối kê, dưới chân trải thảm màu đỏ hoa văn bắt mắt với từ "cát tường phúc lộc", khi ngồi cho người ta cảm giác vô cùng dễ chịu. Đến người khó tính như Thái phu nhân cũng không thể không thừa nhận, Tưởng Nhược Nam rất tỉ mỉ chu đáo.

Bà khe khẽ nói với Cận Yên Nhiên: "Chịu khó nhìn mà học, nếu con được như tẩu tẩu thì gả về phủ Ninh Vương ta cũng thấy vui."

Cận Yên Nhiên bĩu bĩu môi: "Nói không chừng con còn làm tốt hơn tẩu ấy."

Thái phu nhân cười ngất, lắc lắc đầu.

Lúc này, Thái phu nhân đang ngồi ở vị trí chính giữa, hàng trên cùng. Bên trái là Cận Thiệu Khang, bên cạnh Cận Thiệu Khang là Tưởng Nhược Nam, bên phải là Cận Yên Nhiên, kế bên là Triệu di thái thái và Cận Thiệu Đường.

Hàng sau có Vu Thu Nguyệt, Thanh Đại và Vương thị. Hàng sau nữa thì là các ma ma có chức sắc đã hầu hạ trong Hầu phủ nhiều năm. Bọn a hoàn và kẻ hầu thì đứng xung quanh đợi hầu, một vài tiểu nha đầu còn ngồi xổm trong góc khuất đợi xem náo nhiệt.

Lúc này, chủ gánh hát đưa thẻ cho Thái phu nhân chọn, Thái phu nhân chọn vở kịch vui "Lý Đạt gả con gái", rồi đưa cho Triệu di thái thái, Triệu di thái thái chọn "Quý phi say rượu", Cận Thiệu Khang không chọn mà đưa cho Tưởng Nhược Nam, Tưởng Nhược Nam chẳng có hứng thú với thể loại kịch ỉ ôi này, thấy Thái phu nhân thích vui vẻ, nàng cũng chọn vở kịch vui. Tiếp đến là Vương thị, Vu Thu Nguyệt chọn kịch, đến lượt Thanh Đại, Thanh Đại nói: "Mọi người đều chọn cả rồi, muội vở nào cũng thích xem."

Sau đó Thái phu nhân ép nàng ta chọn, nàng ta mới chịu lật bài.

Trên sân khấu các diễn viên bắt đầu hát, vốn sẽ là một buổi tối hết sức vui vẻ, không ngờ lại xảy ra chuyện không vui.

Sân khấu được ghép lại bằng cây trúc và gỗ, rồi dùng dây thừng để cố định, bên trên trải vải hoặc dùng các vật trang trí khác.

Gánh hát đang hát được một nửa, phía trên sân khấu đúng lúc í í a a, đánh qua gạt lại, phía dưới Thái phu nhân cùng mọi người xem rất say sưa.

Lúc này, Thanh Đại đột nhiên đứng dậy, nói Vu Thu Nguyệt nhường đường cho mình qua. Vu Thu Nguyệt chau mày tức giận: "Không thể ngồi yên được à? Đi đi lại lại để làm gì? Không thấy ta cử động khó nhọc hay ssao?"

Thanh Đại không giận, chỉ khẽ xin lỗi, rồi nói rằng mình cần đi vệ sinh, lúc này Vu Thu Nguyệt mới lườm nàng ta một cái, dịch dịch chân.

Thanh Đại đi ra, định vòng qua sân khấu, tìm tới nhà vệ sinh ở phía sau. Nhưng vừa đi tới trước mặt Thái phu nhân và Cận Thiệu Khang thì đột nhiên một cột cờ rất lớn đổ ập xuống, đè lên lò đồng trên liên hoa đài bên cạnh. Cây cột này thân khá lớn, nên khi đổ xuống làm lò đồng cũng bị đổ, gần như lăn về phía Thái phu nhân và Cận Thiệu Khang.

Thái phu nhân thấy cái lò đồng rơi về phía mình thì nhất thời ngồi ngẩn ra không biết làm gì, Tưởng Nhược Nam ngồi cách bà khá xa nên cũng không cứu kịp, còn Cận Thiệu Khang ngồi bên cạnh Thái phu nhân lại nhanh trí, lập tức quay người bảo vệ Thái phu nhân, nhưng đã không kịp thoát thân, nhìn như sẽ bị lò đồng rơi vào người. Tưởng Nhược Nam thấy vậy, không kịp hét lên cầu cứu, xung quanh mọi người cũng chỉ biết ngồi ngẩn ra chứng kiến cảnh đó.

Nhưng đúng lúc ấy, một bóng người mảnh dẻ đột nhiên xông tới sau lưng Cận Thiệu Khang, sau đó nghe "bộp" một tiếng, chiếc lò đồng cao bằng nửa người đập thẳng vào lưng Thanh Đại. Thanh Đại phun ra một

búng máu, rồi đổ ập vào lưng Cận Thiệu Khang. Sau đó thấy lò đồng lăn qua, cơ thể Thanh Đại cũng từ từ trượt xuống.

Mọi người ngồi im, không khí tĩnh mịch chết chóc, lúc này mới như bừng tỉnh, sau đó khung cảnh vô cùng hỗn loạn.

Đám a hoàn ma ma chạy ào tới bên Thái phu nhân, kiểm tra xem Thái phu nhân có làm sao không. Cận Yên Nhiên sợ tới mức nước mắt ròng ròng, cầm tay mẫu thân, nhìn trái ngó phải, Triệu di thái thái và Vương thị cũng chạy đến, làm ra bộ quan tâm. Còn Tưởng Nhược Nam lại chạy ra phía sau Cận Thiệu Khang kiểm tra xem hắn có bị thương không. Vu Thu Nguyệt lại đỡ bụng đi giật lùi về phía sau, sợ mọi người trong lúc luống cuống sẽ va vào mình.

Thái phu nhân sợ tới mức toát mồ hôi lạnh, sau khi hồi tỉnh lại, đầu tiên là nghĩ đến Cận Thiệu Khang đã giơ thân ra che cho mình. Bà quay người kéo tay con trai, miệng lẩm bẩm: "Hầu gia, con không sao chứ?"

Cận Thiệu Khang thấy mẫu thân bình an mới yên tâm, rồi sau đó lại nhớ ra Thanh Đại đã đứng bảo vệ cho mình, vội vàng nói: "Vừa rồi là Thanh Đại lao lên, che cho con…"

Thái phu nhân nghe vậy thì hét: "Thanh Đại? Vậy con bé sao rồi?"

Lúc này mọi người mới nhớ ra công thần của việc này, lần lượt nhìn về phía Thanh Đại, nhưng nghe một nha đầu hét lên thất thanh: "Trời ơi, di nương thổ huyết rồi."

Thái phu nhân thất kinh, vội vàng vỗ vỗ tay Cận Thiệu Khang: "Mau ra xem đi, con bé tình nghĩa như vậy, đừng để nó xảy ra chuyện gì."

Cận Thiệu Khang lao đi như một mũi tên xuất hiện bên cạnh Thanh Đại, thấy sắc mặt nàng ta trắng bệch, lông mày khẽ chau lại, lông mi run run, đôi môi bợt bạt vẫn còn dính máu.

Hôm nay nàng ta mặc một chiếc váy dài màu xanh nhạt thêu cành mai, trước ngực vẫn còn dính mấy giọt máu bắn, làm hoa mai thêm đỏ, giống như đang kỳ nở rộ, nhìn vô cùng nhức mắt.

Cận Thiệu Khang bỗng thấy nặng nề, ngồi xuống, thận trọng đỡ đầu nàng ta lên.

Thái phu nhân, Tưởng Nhược Nam và Vu Thu Nguyệt đều vây lại.

Tưởng Nhược Nam thấy Cận Thiệu Khang ôm Thanh Đại, cẩm bào màu trắng thêu cây tùng xanh trên người hắn phối với chiếc váy thêu hoa sen xanh của nàng ta, nam tài nữ sắc, một bức họa vô cùng đẹp mắt.

Tưởng Nhược Nam bĩu môi, nhắc nhở mình đây là tình huống đặc biệt, không được nhỏ nhen.

"Thanh Đại, Thanh Đại." Cận Thiệu Khang khẽ gọi.

Thanh Đại từ từ mở mắt, ánh nhìn yếu ớt lướt qua khuôn mặt của từng người, sau đó dừng lại ở chỗ Thái phu nhân, môi khẽ hé, giọng nói lí nhí: "Thái… phu nhân… Người không sao chứ?"

Thái phu nhân thấy câu đầu tiên sau khi nàng ta tỉnh lại là hỏi tới tình hình của mình thì vô cùng cảm động. Thấy nàng ta yếu như thế nên giọng bà bỗng nghẹn ngào: "Ta không sao… đừng lo. Đã đi mời đại phu rồi, ngươi sẽ không sao đâu."

Thanh Đại khẽ khẽ quay đầu, nhìn Cận Thiệu Khang, đôi mắt vốn lờ mờ ảm đạm bỗng dưng lóe lên tia sáng dị thường, lại thêm khuôn mặt nàng ta trắng bệch, khiến nàng ta lúc này vẫn vô cùng xinh đẹp.

"Hầu gia… Hầu gia…" Giọng nói dịu dàng, vô cùng ướt át, để lộ tấm chân tình sâu thẳm, "Hầu gia… Chàng có sao không…"

Cận Thiệu Khang nhìn bộ dạng này của nàng ta, trong lòng lại nhớ đến những lời nàng ta cầu khẩn trước tượng Phật.

Cầu mong Hầu gia có thể nhìn con một lần…

Hắn khe khẽ thở dài: "Nàng hà tất phải làm thế, cơ thể ta khỏe mạnh, cho dù có bị lò đồng đập vào một cái cũng không sao."

Thanh Đại ngây người nhìn hắn, giống như cả thế giới này chỉ mình hắn tồn tại, chăm chú như thế, say mê như thế, sau đó khóe môi nàng ta cong lên, để lộ nụ cười dịu dàng.

"Hầu gia, thấy chàng gặp nguy hiểm, thiếp chẳng nghĩ được gì nhiều, đã thấy mình lao lên đấy rồi… Chỉ cần Hầu gia không sao, Thanh Đại… Thanh Đại yên tâm rồi." Nói xong nghẹo đầu, há miệng thổ ra một búng máu tươi.

133. Chương 133

Thái phu nhân sợ hãi cao giọng gọi: "Mau, mau đưa di nương về phòng. Đã cho mời đại phu chưa?"

Cận Thiệu Khang cũng không đợi bọn người dưới tới bế, hắn ôm nàng ta lên, đi thẳng về Nghênh Hương viện.

Thái phu nhân và Cận Yên Nhiên vội vã đi theo.

Tưởng Nhược Nam nhìn theo bóng họ ngẩn ra một lúc, đang chuẩn bị đi theo thì nghe Vu Thu Nguyệt đứng bên nói với giọng ghen tuông: "Hay cho màn khổ nhục kế, sao trước đó ta lại không nghĩ ra nhỉ?"

Tưởng Nhược Nam quay đầu lại lạnh lùng lên tiếng: "Ngươi nói ít đi một câu, cẩn thận để Thái phu nhân nghe thấy thì sẽ lãnh đủ đó."

Vu Thu Nguyệt cũng "hừ" một tiếng: "Khi ấy mọi người đều sợ tới không dám cử động, chỉ mình cô ta lao lên trên đó, chẳng phải khổ nhục kế thì là gì?"

"Đấy cũng là vì cô ấy có gan lao lên, đổi lại là ngươi, ngươi có dám không?"

Vu Thu Nguyệt lại "hừ" lạnh tiếng nữa, nhưng không nói gì thêm. Tưởng Nhược Nam ngừng việc đôi co với cô ta, đi về phía Nghênh Hương viện của Thanh Đại.

Cho dù Thanh Đại có dùng khổ nhục kế hay không, lúc này, trong lòng Thái phu nhân và Cận Thiệu Khang, nàng ta đã không màng cả tính mạng để cứu họ. Nếu họ biết nàng và Vu Thu Nguyệt đứng đây nói nhăng nói cuội, không hiểu họ sẽ nghĩ gì nữa.

Vừa vào Nghênh Hương viện liền ngửi thấy mùi hương quen thuộc, trong viện tử xếp một hàng hoa nhỏ màu trắng, trong thời tiết này mà vẫn nở rất đẹp. Tưởng Nhược Nam chú ý nhìn một lúc, rất giống như mùi hương trong túi thơm, có lẽ là loài hoa lan mà Thanh Đại từng nói.

Nhưng so với hoa tươi, mùi hương trong túi thơm nồng hơn một chút, chắc là vì được phơi khô.

Bước vào phòng, thấy Thái phu nhân và Cận Yên Nhiên đang đứng ở đầu giường, Thanh Đại nằm trên giường, mắt nhắm chặt, vẻ mặt đau đớn, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Thái phu nhân cầm tay nàng ta, nói với Cận Yên Nhiên: "Con bé gầy yếu như thế mà lại có dũng khí để hứng trọn cái lò đồng thay Hầu gia…"

Cận Yên Nhiên đáp: "Có thể thấy tấm lòng của tẩu ấy dành cho ca ca…"

Thái phu nhân dường như nhớ tới việc Thanh Đại không được sủng ái, bất giác thở dài, "Đứa bé đáng thương…"

Tưởng Nhược Nam coi như không nghe thấy gì, nàng bước vào, ánh mắt khẽ đảo quan sát căn phòng của Thanh Đại. Đại thể thì không có gì thay đổi nhiều, nhưng nhìn đâu cũng thấy tâm tư tỉ mỉ của Thanh Đại. Ở cửa treo rèm thêu hoa mẫu đơn và bươm bướm bằng chỉ vàng. Gối tựa trên ghế thêu hoa phù dung bằng chỉ bạc, trên cửa sổ là rèm cửa thêu bức họa bách điểu, phía dưới là những dây tua rua rất đẹp, trên giường treo rất nhiều loại túi thơm, chỗ nào cũng thể hiện rõ tâm tư của người con gái.

Còn Cận Thiệu Khang đang đứng bên cạnh chiếc bàn bằng sơn mài hình vuông có khắc hoa hải đường, chăm chú nhìn mặt bàn.

Tưởng Nhược Nam bước tới bên cạnh hắn, thấy hắn đang nhìn bức họa trải trên đó. Bức tranh vẽ một người đàn ông, các đường nét trên khuôn mặt rắn rỏi, ngũ quan cương nghị, thần thái ánh mắt đều sống động như thật, chính là Cận Thiệu Khang.

Nhìn thấy bức họa người con gái khác vẽ phu quân của mình giống như truyền thần, trong lòng Tưởng Nhược Nam không vui, nàng cầm bức họa lên, khẽ nói: "Không ngờ nàng ta lại vẽ đẹp như thế…"

Cận Thiệu Khang quay sang nhìn nàng, rồi lại nhìn về phía Thanh Đại đang nằm hôn mê trên giường, khẽ thở dài, "Bị gả về phủ chúng ta thật tủi cho nàng ấy…"

Tưởng Nhược Nam đặt bức họa trên tay xuống, vốn định nói gì đó, nhưng kìm lại. Bởi vì nàng biết, lúc này không phải lúc ghen tuông.

Cận Thiệu Khang nhận ra nàng không vui, hắn cầm tay nàng, đang định nói gì đó thì a hoàn đưa đại phu vào.

Cận Thiệu Khang buông tay nàng ra, nói: "Ta qua đó xem sao đã."

Tưởng Nhược Nam nhìn bàn tay bị hắn buông của nàng, trong lòng nặng như đeo đá. Nàng nắm chặt tay, thầm nhắc nhở bản thân: Đừng nghĩ ngợi linh tinh, Thanh Đại vì hắn mà bị thương nặng như thế, phàm là người có chút lương tâm đều sẽ lo lắng.

Đừng nghĩ ngợi lung tung.

Tưởng Nhược Nam tự nói với mình mấy lần rồi mới bước tới bên giường Thanh Đại, nghe xem đại phu nói gì.

Đại phu là một ông lão râu tóc bạc phơ, họ Trương, bình thường trong nhà có người ốm, đa phần sẽ mời ông ta tới. Chỉ khi những người quan trọng như Thái phu nhân, Tưởng Nhược Nam, Hầu gia lâm trọng bệnh mới mời Lưu thái y. Vu Thu Nguyệt vì mang thai đứa con đầu tiên của Cận Thiệu Khang nên Thái phu nhân rất căng thẳng, vì vậy mới mời Lưu Thái y tới khám cho cô ta.

Trương đại phu bắt mạch, sau đó mới nói với Thái phu nhân đang rất sốt ruột đứng bên cạnh: "Cô nương này bị thương rất nặng, có điều may là cơ thể khỏe mạnh, mặc dù bị nội thương nhưng không tới nỗi ảnh hưởng tới tính mạng. Chỉ cần tĩnh dưỡng một thời gian sẽ dần bình phục."

Thái phu nhân nghe Trương đại phu nói vậy mới coi như yên tâm, bà gật đầu: "Nhất định là do từ nhỏ Thanh Đại đã tập múa nên cơ thể mới dẻo dai khỏe mạnh."

Cận Thiệu Khang cũng thở phào nhẹ nhõm, hắn không muốn Thanh Đại vì hắn mà bỏ mạng.

Trương đại phu đi ra bàn ngồi kê đơn thuốc, dặn dò kỹ càng một hồi. Thái phu nhân cho người tặng bạc, lại gọi kẻ hầu đi theo bốc thuốc.

Tưởng Nhược Nam thoáng lóe lên một suy nghĩ, nàng lẳng lặng đi theo sau đại phu.

Vu Thu Nguyệt nói một câu rất đúng. Khi ấy, rất nhiều người có mặt tại hiện trường, tất cả bao gồm cả nàng đều không biết nên phản ứng như thế nào, tại sao Thanh Đại lại phản ứng nhanh nhẹn như thế? Lẽ nào chỉ có mình nàng ta có tình cảm sâu nặng với Hầu gia? Hơn nữa, bản thân nàng cũng là người từng luyện võ, mà khi ấy còn không kịp phản ứng…

Tưởng Nhược Nam nhanh chân đuổi kịp Trương đại phu, tìm cách tách tên hầu đi theo đại phu ra. Trương đại phu thường xuyên đi lại chữa bệnh cho những nhà danh gia quyền thế nên thấy nàng làm như vậy, hiểu ngay là nàng có chuyện muốn nói với mình.

"Phu nhân có gì cần dặn dò?" Trương đại phu khẽ nói.

Tưởng Nhược Nam nhìn trái ngó phải, sau đó đưa Trương đại phu đến một góc khuất, rồi mới hạ giọng nói: "Trương đại phu, ngài hành nghề y lâu năm như vậy, chỉ cần bắt mạch, chắc sẽ biết được rất nhiều chuyện phải không?"

"Phu nhân quá khen lão phu rồi, có điều đúng là thông qua bắt mạch, có thể biết được rất nhiều chuyện của đối phương."

Tưởng Nhược Nam mắt sáng lên: "Trương đại phu, vậy vừa rồi khi ông bắt mạch cho di nương nhà chúng tôi, có phát hiện ra điều gì bất thường không?"

Trương đại phu khẽ ngẩn người: "Không biết phu nhân có ý gì?"

Tưởng Nhược Nam nhìn hắn, nói từng lời từng chữ rõ ràng: "Di nương có phải người biết biết võ công không?"

Tưởng Nhược Nam đã từng thử nàng ta, nhưng qua việc vừa rồi lại bất giác nảy sinh nghi ngờ. Đối với người con gái được Hoàng thượng ban tặng này, nàng không sao cảm thấy yên tâm cho được.

Trương đại phu lắc lắc đầu, "Lão phu hành nghề bao nhiêu năm như thế, từng khám cho không ít người bệnh, không hiếm những người biết võ công giang hồ. Người con gái này mặc dù cơ thể rắn chắc khỏe mạnh, nhưng mạch tượng của nàng ta hoàn toàn không giống mạch tượng của người biết võ. Theo lão phu, người con gái này không biết võ đâu."

"Không biết sao?" Tưởng Nhược Nam lẩm bẩm, trong lòng trào lên cảm giác ghen tuông. Vậy hành vi vừa rồi của nàng ta, hoàn toàn xuất phát từ tận đáy lòng sao?

Cho dù là khổ nhục kế, cho dù nàng ta là vì muốn có được trái tim Cận Thiệu Khang, thì hành động đó cũng phải xuất phát từ tận đáy lòng bởi vì nàng ta sẽ phải mạo hiểm tính mạng.

Vì Cận Thiệu Khang mà đến tính mạng cũng không cần nữa ư?

Trương đại phu thấy nàng vẫn đang ngẩn ngơ đứng đó, bèn cáo từ một tiếng rồi đưa tên hầu nhỏ vẫn đang lấp ló cách đấy không xa lui đi.

Không lâu sau, Ánh Tuyết bèn tới tìm Tưởng Nhược Nam: "Phu nhân, chủ gánh hát đang quỳ trong phòng khách."

Tưởng Nhược Nam bỗng dưng thấy nổi giận, những người này làm ăn kiểu gì thế không biết? Cũng may là hôm nay không nguy hiểm đến tính mạng con người, nếu Thái phu nhân xảy ra chuyện gì thì đâu phải chỉ quỳ xuống là xong việc.

Tưởng Nhược Nam cùng Ánh Tuyết đi vào phòng khách.

Giữa phòng, chủ gánh hát cùng mấy người nữa trong gánh đang quỳ, vẻ mặt thành khẩn và lo sợ, vừa nghe thấy tiếng động sau bình phong, họ bèn không ngừng dập đầu.

Tưởng Nhược Nam ngồi xuống ghế, chủ gánh hát thấy gấu váy của nàng thì biết ngay chính là chủ nhân.

Hắn vừa dập đầu vừa nói: "Phu nhân tha mạng, phu nhân tha mạng."

Tưởng Nhược Nam trong lòng rất giận nên giọng điệu cũng không hòa nhã bao nhiêu: "Các ngươi là gánh hát nổi tiếng nhất trong kinh thành, sao lại có thể để xảy ra chuyện này? Đến sự an toàn tối thiểu mà còn không đảm bảo được thì cho dù các ngươi hát hay diễn tốt đến đâu cũng có ích gì chứ? Qua hôm nay, sau này các người đừng mong có chỗ đứng trong hoàng thành, đấy cũng coi như là sự trừng phạt thích đáng đối với các ngươi rồi."

Chuyện này mà truyền ra ngoài thì còn ai dám mời họ tới hát?

Tưởng Nhược Nam vốn tưởng họ sẽ xin tha, ai ngờ gánh chủ lại lớn tiếng kêu oan: "Phu nhân, đúng như phu nhân vừa nói, bọn nô tài cũng phải bôn ba bao nhiêu năm mới có được chút danh tiếng, giờ danh tiếng bị hủy trong tay bọn nô tài, bọn nô tài cũng đành chấp nhận. Nhưng phu nhân, chuyện hôm nay thật sự rất đáng ngờ, sư phụ dựng sân khấu của bọn nô tài đã làm nghề này trên mười năm rồi, tuyệt đối không bao giờ để xảy ra sai sót như vậy. Tối qua đích thân nô tài còn kiểm tra một lượt, mỗi chỗ buộc, mỗi mối nối đều vô cùng chắc chắn, không thể xảy ra chuyện như hôm nay. Nô tài thật không biết tại sao lại như vậy."

Ánh Tuyết đứng bên cạnh cao giọng nói: "Mấy người các ngươi, chuyện đến nước này mà vẫn còn giảo biện?"

Gánh chủ đó vẫn cương quyết: "Phu nhân, nô tài cũng biết sau chuyện này, bọn nô tài khó có chỗ đứng trong kinh thành nữa. Nô tài cũng không mong phu nhân tin nô tài, nhưng sự thật thế nào, nô tài phải

nói rõ ràng. Hiện nay, nô tài không có chứng cứ để chứng minh sự trong sạch của gánh hát, nên bọn nô tài cam tâm chịu phạt, nhưng nô tài tin sư phụ dựng sân khấu của gánh hát tuyệt đối không bao giờ để xảy ra những sơ suất đáng tiếc như thế."

Tưởng Nhược Nam trầm ngâm hồi lâu, rồi nói: "Các ngươi hãy đợi ở đây một lát."

Nói rồi cùng Ánh Tuyết đi ra chỗ sân khấu được dựng ở Hậu hoa viên. Cây cột gỗ đó vẫn đang nằm đổ dưới đất, bên cạnh là đoạn dây thừng to bằng ngón tay cái. Tưởng Nhược Nam nhặt lên xem kỹ, đoạn dây bị đứt ở giữa, miệng chỗ đứt lởm chởm không giống như bị vật sắc cắt mà do bị ma sát tạo thành.

Ánh Tuyết nhìn thấy, bèn kêu lên: "Đây rõ ràng là dây thừng vì ma sát mới đứt, nhất định do kịch viện tiết kiệm tiền không chịu mua dây thừng mới, nên mới gây ra chuyện ngày hôm nay. Vậy mà họ còn dám quỳ trước phu nhân lớn tiếng."

Những lời Ánh Tuyết vừa dứt, thì một người phụ nữ tầm hơn ba mươi tuổi đứng bên cạnh cũng lên tiếng: "Đại cô nương, gánh hát chúng tôi không bao giờ dùng dây thừng cũ. Nếu phát hiện có chỗ sứt sẹo sẽ lập tức thay mới ngay, đây là chuyện có liên quan đến tính mạng con người, chúng tôi có tiết kiệm tới đâu cũng không tiết kiệm loại tiền ấy."

Ánh Tuyết định nói gì đó, Tưởng Nhược Nam giơ tay ra ngăn lại, khẽ nói: "Để họ đi đi, có điều số tiền công lần này sẽ không có, coi như tiền thuốc."

"Không đưa họ tới quan phủ sao?" Ánh Tuyết hỏi.

Tưởng Nhược Nam lắc đầu: "Thôi, để họ đi. Sau này họ cũng không thể làm ăn ở kinh thành nữa, đây là sự trừng phạt lớn nhất với họ rồi."

Đưa tới quan phủ? Quan phủ biết chuyện này liên quan đến Hầu phủ lại chẳng tìm cách lấy lòng? Những người trong gánh hát không chết cũng bị lột da, họ mặc dù đã phạm sai lầm nhưng cũng chưa gây tổn thất tới tính mạng, nàng không muốn họ phải lấy mạng mình ra đền.

Người trong kịch viện nghe Tưởng Nhược Nam nói vậy thì thở phào nhẹ nhõm, vội vàng quỳ xuống dập đầu tạ ân. Còn về số bạc đó, đương nhiên họ cũng chẳng dám mong gì.

Tưởng Nhược Nam xử lý việc với gánh hát xong lại tới Nghênh Hương viện.

Từ ngoài cửa đã nghe thấy tiếng Thanh Đại thì thào, xem ra đã tỉnh lại rồi.

"Hầu gia, Thái phu nhân, khiến hai người phải lo lắng, Thanh Đại thật sơ suất."

Giọng Thái phu nhân nhân từ cất lên: "Đứa trẻ này, xem con nói kìa, vì mẹ con ta mà con đến tính mạng của mình cũng không cần, tình cảm đó ta mãi mãi ghi nhớ trong lòng."

"Thanh Đại sống là người nhà họ Cận, chết là ma nhà họ Cận. Vì tính mạng của Thái phu nhân và Hầu gia, cho dù phải hy sinh tính mạng này, Thanh Đại thấy cũng xứng đáng."

"Thanh Đại tẩu tẩu, tẩu đối với mẹ, với ca ca của muội như thế, sau này trong mắt muội, trong lòng muội, tẩu chính là người nhà họ Cận rồi. Nhà họ Cận tuyệt đối sẽ không để tẩu phải chịu tủi thân ấm ức."

"Tiểu thư…" Giọng Thanh Đại đầy cảm kích.

"Còn tiểu thư gì chứ, sau này tẩu cứ gọi muội là Yên Nhiên. Nói thật, muội rất thích nghe tẩu hát nhưng tẩu chỉ hát có lần đó rồi không hát nữa."

Thái phu nhân cười: "Đương nhiên là vì người mà Thanh Đại muốn hát cho nghe nhất lại không cho nó cơ hội, nên nó chẳng còn hứng thú mà hát nữa."

"Thái phu nhân đừng nói như thế, Thái phu nhân muốn nghe, Thanh Đại lập tức hát ngay." Giọng Thanh Đại nghe rất nũng nịu, Tưởng Nhược Nam thậm chí còn có thể tưởng tượng ra bộ dạng ngượng ngùng và khuôn mặt đỏ hồng như cánh hoa đào của nàng ta.

"Thôi, giờ con đang bị thương, chờ con khỏi rồi hãy hát… Hầu gia, tấm lòng của Thanh Đại dành cho Hầu gia, có lẽ Hầu gia cũng đã nhìn thấy rồi. Những chuyện khác mẹ có thể không quản nhưng Thanh Đại vì con mà bị thương. Thời gian này con hãy dành chút thời gian mà tới thăm nom Thanh Đại."

Tay Cận Thiệu Khang bất chợt nắm chặt lại.

Giọng Cận Thiệu Khang trầm ấm vang lên: "Thanh Đại, hãy nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, thời gian này… thời gian này, khi rảnh ta sẽ tới thăm nàng."

"Không sao đâu, thiếp biết Hầu gia bận rộn việc công, Hầu gia không đến thăm Thanh Đại cũng không sao." Mặc dù nói như thế nhưng giọng nàng ta vẫn ngập tràn hy vọng, đồng thời đôi mắt cũng lấp lánh chờ đợi.

Tưởng Nhược Nam không muốn nghe tiếp nữa. Đột nhiên nàng cảm thấy bản thân như người ngoài, thế giới bên trong kia hoàn toàn không cần đến mình. Nàng cúi đầu xuống, lặng lẽ quay người, chầm chậm rời khỏi Nghênh Hương viện.

Một canh giờ sau Cận Thiệu Khang cũng quay về, hắn bước vào phòng, bảo a hoàn chuẩn bị nước, phía sau gáy hắn vẫn còn dính máu của Thanh Đại.

"Nhược Lan, nàng giúp ta lau một chút." Hắn nói với Tưởng Nhược Nam.

Tưởng Nhược Nam bước tới, vắt khô chiếc khăn, vén tóc của hắn sang một bên, vết máu dính sau gáy đã khô.

Tưởng Nhược Nam không nói gì, lặng lẽ lau sạch.

Cận Thiệu Khang cúi đầu nhớ lại cảm giác của mình khi búng máu ấy phun ra dính vào gáy, một người con gái yếu đuối như vậy mà lại có thứ dũng khí ngất trời…

"Nhược Lan…" Cận Thiệu Khang nhẹ nhàng nói, giọng điệu có vài phần do dự, "Nhược Lan, lần này Thanh Đại vì ta mà bị thương, trong thời gian nàng ấy dưỡng thương, ta cũng không thể vờ như không biết…"

"Hầu gia muốn thế nào?" Tưởng Nhược Nam cũng nhẹ nhàng hỏi.

Cận Thiệu Khang quay người lại, cầm lấy chiếc khăn trong tay nàng, ném vào chậu đồng, sau đó nắm chặt hai tay nàng, nhìn nàng nói: "Thời gian này, ta phải tới đó thăm…"

Không sai, Thanh Đại vì Cận Thiệu Khang mới bị thương, hắn tới thăm nàng ta cũng là việc nên làm. Nhưng rõ ràng chuyện hợp tình hợp lý như thế, tại sao trong lòng nàng vẫn thấy không vui, khó chịu?

Bởi vì người con gái đó có ý đồ với phu quân nàng.

Tưởng Nhược Nam ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt hắn, đôi mắt nàng đen như hắc ngọc sâu không thấy đáy, "Thiệu Khang, thiếp sẽ bố trí cho nàng ta thêm vài a hoàn, thiếp có thể điều Ánh Tuyết sang đó phục vụ nàng ta một thời gian, cho tới khi nàng ta khỏi hẳn…"

134. Chương 134

Cận Thiệu Khang nắm chặt tay nàng, khẽ ngắt lời nàng: "Nàng và ta cùng đi…"

"Gì cơ?" Tưởng Nhược Nam ngẩn người.

Cận Thiệu Khang cũng mỉm cười, "Ta nói, mỗi lần ta tới thăm Thanh Đại, nàng đi cùng ta. Nàng là chủ mẫu Cận gia, đương nhiên cũng không thể không quan tâm tới việc này, đúng không nào?"

Cách này không phải là Tưởng Nhược Nam chưa từng nghĩ đến, nhưng nếu nàng đưa ra yêu cầu như thế thì một là sẽ thể hiện sự nhỏ nhen ích kỷ của nàng; hai là, lẽ nào nàng luôn phải đề phòng theo dõi họ, như thế tình cảm giữa nàng và Cận Thiệu Khang còn có ý nghĩa gì nữa?

Nhưng nếu là do hắn đề nghị thì lại khác. Điều đó cho thấy, lúc nào hắn cũng quan tâm tới cảm nhận của nàng.

Tưởng Nhược Nam ngả vào lòng hắn, vòng tay ôm lấy eo hắn, giọng nói có chút nghẹn ngào, "Được, sau này thiếp sẽ đi cùng chàng."

Hắn ôm nàng, khẽ nói: "Ngốc ạ, nàng đã quên rồi ư? Ta từng nói, cho dù thế nào ta cũng sẽ không bao giờ làm những việc khiến nàng đau lòng, buồn bã."

***

Sáng hôm sau, Tưởng Nhược Nam và Cận Thiệu Khang cùng tới thỉnh an Thái phu nhân. Trong lúc đó, mọi người đều đang bàn luận về sự trung nghĩa của Thanh Đại.

Thái phu nhân vẫn luôn có thiện cảm với Thanh Đại, qua chuyện này thì càng thêm yêu quý. Mặc dù bà và con trai đã có thỏa thuận, nếu trong vòng nửa năm mà Tưởng Nhược Nam mang thai, bà sẽ không can thiệp vào chuyện giữa phu thê họ nữa. Nhưng đấy là vì con trai bà quá kiên quyết, chứ thực lòng bà rất bất mãn với đòi hỏi chuyên sủng của Tưởng Nhược Nam. So với Tưởng Nhược Nam, Thái phu nhân thích sự ngoan ngoãn và phục tùng của Thanh Đại hơn.

Bà khen ngợi Thanh Đại trước mặt Tưởng Nhược Nam, thực ra là cố ý để Tưởng Nhược Nam nghe. Tưởng Nhược Nam không phải là không hiểu ý bà, nhưng nàng vẫn một mực giả ngây giả ngốc, chẳng nói chẳng rằng, coi như không nghe thấy gì.

Vu Thu Nguyệt ngồi bên cạnh, liếc mắt nhìn Tưởng Nhược Nam nãy giờ vẫn đang trầm ngâm một cái, cười nói: "Trong tình huống như thế, đừng nói là người đang mang thai như con không phản ứng lại được, mà ngay cả người từng luyện võ như phu nhân cũng chẳng phản ứng kịp. Thế mà Thanh Đại chẳng màng tới sự an toàn của bản thân, lập tức lao lên che chắn cho Hầu gia, có thể thấy tấm lòng của nàng ấy dành cho Hầu gia nhiều như thế nào." Cô ta cố tình nhấn mạnh mấy chữ "từng luyện võ".

Giờ Thanh Đại đang chiếm ưu thế, cô ta không dám nói nửa lời khó nghe về Thanh Đại trước mặt Thái phu nhân, nhưng với Tưởng Nhược Nam, hễ có cơ hội là cô ta sẽ không bỏ qua.

Tưởng Nhược Nam nghe cô ta nói vậy, biết cô ta đang ám chỉ rằng mình là người có võ nghệ mà lại không dũng cảm bằng Thanh Đại. Tưởng Nhược Nam thấy Thái phu nhân ngồi trên ghế sắc mặt thoáng sa sầm xuống, rõ ràng là bà rất không vui, những người còn lại trong phòng đều liếc nhìn nàng. Tưởng Nhược Nam lập tức quay sang Vu Thu Nguyệt, khẽ trách: "Vu di nương, sao di nương lại nói những lời như thế? Hôm qua di nương nói Thanh Đại dùng khổ nhục kế ta cũng nhắc nhở di nương rồi, không ngờ hôm nay di nương vẫn cố chấp mang những lời ấy nói ra trước mặt mọi người. Ta không biết phải nói gì với di nương nữa."

Tưởng Nhược Nam lắc lắc đầu, vẻ mặt bất lực.

Câu nói của Vu Thu Nguyệt vốn mang ý nghĩa rất mơ hồ nay bị Tưởng Nhược Nam nói thế thì mọi người gần như đều hiểu ngay ý của cô ta.

Vu Thu Nguyệt tức tới đỏ cả mặt, nhưng hôm qua đúng là cô ta đã nói những lời như vậy, nên nhất thời chẳng biết phản bác thế nào, tức tối hồi lâu mới thốt lên: "Ta không phải có ý đó…"

"Vậy nàng có ý gì?" Cận Thiệu Khang lạnh lùng lên tiếng.

Vu Thu Nguyệt thấy sắc mặt âm trầm của Cận Thiệu Khang, mặt cô ta trắng bệch, cúi thấp đầu: "Thiếp… thiếp…"

Thái phu nhân không kiên nhẫn được nữa: "Được rồi Vu di nương, những lời như thế mà ngươi cũng nói ra được. Ta từng chứng kiến khổ nhục kế, nhưng ta chưa từng thấy người nào hy sinh cả tính mạng của mình để dùng khổ nhục kế cả. Một ngày ngươi không gây chuyện thị phi thì cảm thấy rất khó chịu hay sao? Ta thấy ngươi là nhàn rỗi quá mức, phạt ngươi chép một trăm lần 'Nữ tắc', chưa chép xong chưa được bước chân ra khỏi Cẩm Tú viện một bước."

Tưởng Nhược Nam đá quả bóng, nên Thái phu nhân lại quay sang tức giận Vu Thu Nguyệt, quên mất ý tứ trước đó mà Vu Thu Nguyệt muốn nhắm vào.

Vu Thu Nguyệt mặt trắng bệch, nghiến răng nghiến lợi nhận lỗi với Thái phu nhân, sau đó được a hoàn dìu ra khỏi Tùng Hương viện.

Thái phu nhân nhìn theo bóng lưng nàng ta chau mày: "Vừa sáng sớm đã bị cô ta phá hỏng tâm trạng… Thôi, mọi người cũng lui đi."

Cận Thiệu Khang và Tưởng Nhược Nam đang định rời đi lại bị Thái phu nhân gọi: "Hầu gia, Thanh Đại vì Hầu gia mà bị thương, Hầu gia đừng quên dành chút thời gian tới thăm nom con bé."

Cận Thiệu Khang đáp: "Lát nữa bọn con sẽ qua đó."

"Bọn con?" Thái phu nhân lập tức nhìn về phía Tưởng Nhược Nam.

Triệu di thái thái và Vương thị vốn cũng đang định rời đi, nghe Cận Thiệu Khang nói vậy thì bỗng dừng bước, không hẹn mà cùng có suy nghĩ, Hầu gia đi thăm Thanh Đại, phu nhân cũng muốn theo sao? Cứ đề phòng như thế, hình như hơi quá đáng…

Tưởng Nhược Nam làm như không thấy ánh mắt đó của mọi người. Kim chưa đâm vào thịt thì chưa biết đau, nàng hà tất phải quan tâm tới suy nghĩ của họ.

Nàng đang chuẩn bị đáp, thì Cận Thiệu Khang đứng bên đã lên tiếng nói trước: "Con cho rằng Nhược Lan là chủ mẫu của Cận gia, Thanh Đại vì con mà bị thương, về lý nàng cũng tới đó thăm nom mới phải đạo. Là con bảo Nhược Lan cùng đi."

Tưởng Nhược Nam thấy Cận Thiệu Khang chịu giúp mình như thế, trong lòng rất vui. Nàng đứng bên mỉm cười điềm đạm, bộ dạng hiền lành thuần phục.

Thái phu nhân lại nhìn Cận Thiệu Khang một lúc, nhìn cho tới khi hắn phải cúi đầu xuống, ánh mắt đó như đang nói, sao ta lại có một thằng con trai vô dụng như con chứ? Một lát sau, bà nặng nề nói: "Các con đi đi."

Lúc ấy Cận Thiệu Khang và Tưởng Nhược Nam mới hành lễ rồi lui đi.

Triệu di thái thái và Vương thị cũng lui ra.

Vương thị nhìn trái ngó phải, khẽ tiếng nói: "Tưởng Nhược Nam này thủ đoạn thật quá lợi hại, có thể nắm chặt được Hầu gia như vậy. Thanh Đại vì Hầu gia mà bị thương nặng như thế mà vẫn không cho phép Hầu gia quan tâm riêng."

Triệu di thái thái cười nhạt đáp: "Cứ đợi đấy mà xem, ta thấy chuyện không đơn giản như thế đâu. Thanh Đại lợi hại hơn biểu muội của con nhiều. Con xem, cô ta vào phủ chưa được bao lâu mà khiến Thái phu nhân hài lòng tới vậy, toàn phủ này từ trên xuống dưới chẳng ai dám nói nửa lời không hay về cô ta, đủ biết thủ đoạn và tâm địa thâm sâu hơn biểu muội của con nhiều. Nhưng thủ đoạn quá lộ liễu nên mới bị Tưởng Nhược Nam tìm mọi cách đàn áp. Có điều Thanh Đại này cũng không cho phu nhân có cơ hội đàn áp mình, ngoài việc giữ chặt Hầu gia ra, phu nhân đâu thể làm gì cô ta. Đàn ông có kẻ nào chịu để bị nắm thóp chứ, càng giám sát càng phòng bị thì hắn sẽ càng thấy khó chịu ngứa ngáy. Con xem, việc Thanh Đại đắc sủng chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi."

Vương thị thất kinh: "Ý của người là, Thanh Đại làm tất cả đều có mục đích? Sao con không nhận ra, Thái phu nhân cũng rất tin tưởng cô ta mà."

"Thái phu nhân…" Triệu di thái thái tiếp tục cười nhạt, "Nếu đổi lại là thời lão Hầu gia còn sống, bà ấy nhất định cũng sẽ phòng Thanh Đại như phòng trộm. Nhưng giờ Thanh Đại là di nương của con trai bà ấy chứ không phải di nương của phu quân bà ấy, bà ấy chỉ muốn sớm được bế cháu, đương nhiên là không nhận ra rồi. Từ xưa tới nay, tranh đấu với di nương chỉ có chính thê, ta chưa từng nghe nói có nhà nào mà mẹ chồng lại tranh chấp với di nương của con trai. Còn con…" Triệu di thái thái trừng mắt nhìn Vương thị một cái, "Nếu con lợi hại giỏi giang được như thế thì Thiệu Đường cũng không nạp hết kẻ này tới kẻ khác. Không những sức khỏe suy yếu mà còn khiến nó phân tâm, chẳng có công danh lợi lộc gì. Nói ra cũng đều tại con quản gia không nghiêm, nhắc đến là ta thấy giận. Nếu Thiệu Đường sớm đỗ đạt thì ta có đến nỗi từng này tuổi rồi còn phải nhìn sắc mặt bà ta mà sống không?"

Nói xong bà ta lại trừng mắt nhìn Vương thị thêm cái nữa, lẩm bẩm bỏ đi.

Vương thị ấm ức trề môi, chầm chậm đi theo Triệu di thái thái.

Về phần Cận Thiệu Khang và Tưởng Nhược Nam, sau khi rời khỏi Tùng Hương viện. Đến chỗ vắng vẻ, Tưởng Nhược Nam nói với Cận Thiệu Khang: "Thiệu Khang, chàng nói đỡ thiếp trước mặt mẫu thân, mặc dù thiếp rất vui, nhưng mẫu thân liệu có giận không? Sau này chàng đừng làm như vậy nữa."

Tưởng Nhược Nam thấy vẻ mặt hắn buồn buồn thì hiểu ngay rằng hắn đang lo lắng vì chuyện vừa rồi, nên nàng mới nói như thế khiến hắn cảm thấy dễ chịu hơn.

Quả nhiên Cận Thiệu Khang nghe được những lời quan tâm chu đáo của nàng, bao phiền muộn trong lòng tiêu tan, hắn nắm chặt tay nàng, dịu giọng nói: "Không sao, mẫu thân sẽ không giận ta thật đâu. Mà vốn đúng là do ta bảo nàng cùng đi, sao có thể để nàng bị mẫu thân nghi ngờ." Rồi hắn nói tiếp, "Đi thôi, tới thăm Thanh Đại xong, ta cùng nàng ra Hậu hoa viên đi dạo."

Hai người bèn tới Nghênh Hương viện.

Cách bài trí của Nghênh Hương viện vẫn giống như trước, chỉ có điều bức tranh trên bàn đã được thu lại, khiến người ta có cảm giác là trước đó chủ nhân chỉ vô tình để đấy khiến Cận Thiệu Khang nhìn thấy mà thôi.

Thanh Đại nằm trên sập, đắp một chiếc chăn nhẹ màu hồng thêu hoa phù dung, màu sắc tươi tắn của chăn càng làm nổi bật khuôn mặt nhợt nhạt của nàng ta.

Hai mắt nàng ta nhắm hờ, mái tóc dài thả tung, phủ trên gối, những sợi tóc đen nhánh làm nổi bật sự dịu dàng yếu đuối của chủ nhân.

Đại a hoàn của Thanh Đại là Liễu Hồng vội vàng dâng trà mời họ, khẽ nói: "Vừa rồi đại phu mới tới khám, di nương uống xong thuốc đã ngủ rồi, nô tỳ sẽ gọi di nương dậy."

Liễu Hồng chính là đại a hoàn được Thái phu nhân ban cho Thanh Đại.

Cận Thiệu Khang nói: "Không cần gọi nàng dậy. Chúng ta cũng chỉ tới thăm xem nàng đã đỡ chưa thôi, đại phu nói thế nào?"

Liễu Hồng nhìn Thanh Đại một cái, sau đó hạ giọng: "Đại phu nói, vết thương của di nương mặc dù không nguy hiểm tới tính mạng nhưng xét cho cùng vẫn là bị nội thương, phải điều dưỡng một thời gian dài."

Cận Thiệu Khang không ngờ vết thương của nàng ta lại nghiêm trọng như vậy, hắn nhìn sắc mặt nhợt nhạt của Thanh Đại một cái, trong lòng bỗng thấy xót thương.

Tưởng Nhược Nam nhìn hắn, rồi dặn Liễu Hồng: "Cần gì thì cứ nói với ta." Sau đó quay sang Cận Thiệu Khang: "Thanh Đại đang nghỉ, chúng ta đừng làm phiền nàng ấy nữa."

Cận Thiệu Khang gật gật đầu, hai người chuẩn bị rời đi, thì Thanh Đại đang nằm trên sập đột nhiên phát ra tiếng nói yếu ớt: "Liễu Hồng, là ai tới thế?"

Liễu Hồng vội vàng đi đến, "Di nương, là Hầu gia…"

Còn chưa nói hết câu, Thanh Đại đã vui mừng reo lên: "Là Hầu gia đến ư?"

Liễu Hồng nhích người ra, khuôn mặt trắng bệch của Thanh Đại xuất hiện trong tầm mắt của Cận Thiệu Khang, Cận Thiệu Khang có thể thấy rõ những tia sáng kỳ lạ trong đôi mắt ấy, "Hầu gia…" Giọng nói vô cùng vui mừng.

Nhưng ngay sau đó, Thanh Đại nhìn thấy Tưởng Nhược Nam bên cạnh Cận Thiệu Khang, ánh sáng trong mắt dần dần biến mất, sự thất vọng rất rõ ràng: "Phu nhân…" Giọng nói nhỏ hẳn đi.

Tưởng Nhược Nam thấy thần sắc đó của nàng ta thì biết nàng ta hy vọng chỉ có mình Cận Thiệu Khang tới thăm. Nhưng như thế cũng đúng thôi, nàng ta có thể hy sinh tính mạng mình vì Cận Thiệu Khang, đương nhiên phải dành rất nhiều tình cảm cho hắn, và cũng muốn được hắn tới thăm riêng.

Tưởng Nhược Nam nghĩ được như thế, Cận Thiệu Khang ắt cũng nhìn ra. Nàng đưa mắt sang Cận Thiệu Khang, thấy ánh mắt hắn đang nhìn về phía Thanh Đại, trái tim nàng bỗng như thắt lại.

Liễu Hồng đỡ Thanh Đại ngồi dậy, nhét chiếc gối dựa thêu hình hoa mai vào sau lưng nàng ta. Chỉ một động tác hết sức nhẹ nhàng như thế mà trán Thanh Đại đã lấm tấm mồ hôi, sắc môi thêm nhợt nhạt, khiến người ta không khỏi xót thương.

Cận Thiệu Khang lên tiếng: "Vẫn chưa khỏe thì đừng cử động, nàng cứ nằm nghỉ, bọn ta đi đã."

Giọng hắn rất nhẹ nhàng.

Thanh Đại nhìn Cận Thiệu Khang, ánh mắt dịu dàng như nước, "Hầu gia và phu nhân đã có lòng tới thăm Thanh Đại, Thanh Đại không thể bái kiến hai người đã là thất lễ rồi, sao có thể để hai người không kịp uống trà mà đi như thế." Vừa nói vừa sai Liễu Hồng mời họ ngồi xuống, hai người đành ngồi thêm một lát.

Đợi hai người ngồi xong, Thanh Đại nói với Tưởng Nhược Nam trước: "Phu nhân, Liễu Hồng nói phu nhân đặc biệt kê mấy đơn thuốc điều trị bằng thực liệu cho Thanh Đại, Thanh Đại đa tạ phu nhân."

"Chỉ là việc nhỏ thôi mà, hy vọng có ích cho muội muội." Tưởng Nhược Nam đáp.

Thanh Đại cười nói: "Mọi người ai cũng khen phu nhân y thuật cao siêu, phương thuốc phu nhân kê nhất định sẽ có tác dụng."

Ánh mắt của Thanh Đại lại chuyển sang nhìn Cận Thiệu Khang: "Vết thương của Thanh Đại chắc chắn sẽ mau khỏi thôi, Hầu gia không cần phải quá lo lắng."

Dịu dàng quan tâm như vậy, thấu tình đạt lý như vậy, lại thêm bộ mặt ngây ngốc đáng thương, giọng nói khẽ khàng, sao có thể khiến người ta không xót?

Cận Thiệu Khang trầm mặc hồi lâu, sau đó mới nói: "Nàng hãy yên tâm nghỉ ngơi, chịu khó dưỡng thương. Sau khi nàng khỏi rồi, bọn ta đương nhiên cũng sẽ không lo lắng nữa."

Thanh Đại thoáng đỏ mặt, cúi đầu: "Đa tạ sự quan tâm của Hầu gia và… phu nhân."

Tưởng Nhược Nam nhìn họ, đột nhiên cảm thấy mình có mặt ở đây cũng như không mà thôi.

Nhất cử nhất động của Thanh Đại không có gì là quá đáng, bản thân nàng ta là người con gái của thời đại này, là một thiếp thất, muốn có được sự thương xót của người đàn ông thì chẳng có gì là sai cả, nàng ta không giống Vu Thu Nguyệt, giở mọi thủ đoạn để tìm cách chiếm lấy trái tim Cận Thiệu Khang, cũng không tìm mọi cách để đề phòng làm tổn thương tới nàng, ngoài việc nàng ta là người của Hoàng thượng khiến nàng nảy sinh nghi ngờ ra, chẳng có lý do gì để hận nàng ta cả.

Nếu là ở thời hiện đại, Thanh Đại danh chính ngôn thuận là kẻ thứ ba, nàng có thể mắng chửi nàng ta, cho nàng ta một cái bạt tai. Nhưng ở thế giới này, Tưởng Nhược Nam chỉ cảm thấy bất lực mà thôi.

Từ nhỏ tới lớn Tưởng Nhược Nam luôn như vậy, ai dám bắt nạt nàng, nàng sẽ lấy oán trả oán, tuyệt đối không nương tay, nhưng bảo nàng vô duyên vô cớ giở trò với người khác, chuyện như thế nàng không làm nổi.

Phần Vu Thu Nguyệt, nàng có thể rất thoải mái đánh cô ta, chỉ vào mặt cô ta mà chửi mà mắng. Nhưng đối với Thanh Đại, ngoài đề phòng ra, nàng chưa từng nghĩ sẽ âm thầm dùng thủ đoạn để đối phó.

Có điều nghĩ thì nghĩ thế thôi, nếu vì duy trì tình cảm của Cận Thiệu Khang mà nàng phải hao tâm tổn trí để nghĩ kế thì có đuổi được Thanh Đại đi thì sau này vẫn sẽ có người khác. Lẽ nào bản thân nàng cứ phải sống trong tính toán đố kị cả đời? Như thế cuộc sống còn ý nghĩa gì nữa…

Nghĩ đến đây, Tưởng Nhược Nam thầm thở dài một tiếng, nàng nói: "Hầu gia, sắc mặt của Thanh Đại không tốt lắm, thiếp thấy muội ấy cần được nghỉ ngơi, chúng ta đi thôi."

Cận Thiệu Khang gật gật đầu, hai người đứng dậy, dặn dò nàng ta thêm vài câu nữa, rồi mới rời đi.

Sau khi ra khỏi Nghênh Hương viện, họ đi dạo ở Hậu hoa viên. Trong thời gian đi dạo ấy, có lẽ Cận Thiệu Khang đã nhận thấy nàng không vui nên hắn dịu dàng nói rất nhiều, kể những câu chuyện mà hắn từng trải qua trên chiến trường, thậm chí còn kể những chuyện hồi hắn còn nhỏ. Tưởng Nhược Nam hiểu tâm tư hắn, nên tâm trạng nàng cũng dần khá lên..

Thời gian chầm chậm trôi qua, chẳng mấy chốc là tới ngày Mười hai tháng Mười, không khí ngày một lạnh, trong phòng đã bắt đầu đốt lò sưởi và hệ thống sưởi dưới đất. Ngồi trong phòng sẽ không có cảm giác lạnh lẽo.

Thanh Đại tĩnh dưỡng một thời gian đã khá hơn rất nhiều, bắt đầu xuống giường đi lại nhưng vẫn phải cần có người dìu, đi được mấy bước sắc mặt đã trắng bệch. Thái phu nhân ban cho nàng ta loại nhân sâm nghìn năm mà bà cất giữ đã lâu, có thể thấy bà thương yêu nàng ta tới thế nào.

Trong thời gian này, Cận Thiệu Khang tới thăm nàng ta rất nhiều lần. Lần nào hắn cũng kéo Tưởng Nhược Nam cùng đi, mỗi lần như thế, ngoài có chút thất vọng khi thấy hai người bọn họ cùng đến thì vẻ mặt sau đó của Thanh Đại đều hết sức thản nhiên. Thái độ của nàng ta khi đối mặt với Cận Thiệu Khang tự nhiên hơn, không cố ý giữ khoảng cách. Nàng ta cũng lễ phép thân thiết với Tưởng Nhược Nam, hoàn toàn không phải vì nàng cùng Cận Thiệu Khang đến mà tỏ vẻ không vui với nàng, ngược lại còn thể hiện sự cảm kích vì nàng đã quan tâm.

Nàng ta như thế càng khiến người khác quý mến. Thỉnh thoảng khi Cận Thiệu Khang tới thỉnh an Thái phu nhân, Thái phu nhân có dành cho Thanh Đại những lời khen ngợi trước mặt hắn, hắn cũng phụ họa vào mấy câu. Nhưng quý mến là quý mến, Cận Thiệu Khang không vì thế mà đối xử đặc biệt hơn với Thanh Đại.

135. Chương 135

Vu Thu Nguyệt mang thai đã gần sáu tháng, thời gian này, cô ta hoàn toàn bị lạnh nhạt. Cận Thiệu Khang vốn đã bắt đầu thấy chán ghét, lại thêm gần đây việc hắn điều tra cho thấy có dính dáng tới cô ta, nên càng không muốn gặp mặt. Trước kia, Thái phu nhân vì cô ta mang thai cốt nhục của Cận gia mà còn thường xuyên quan tâm. Nhưng thời gian này Thái phu nhân vì bận tâm tới vết thương của Thanh Đại mà bỏ quên cô ta, chỉ có Tưởng Nhược Nam, trong phủ có gì ngon có gì tốt vẫn ban cho cô ta một phần.

Tâm trạng của thai phụ vốn không giống người bình thường, lại thêm bản tính hay nghĩ ngợi, giờ cô ta thiếu sự quan tâm chăm sóc của mọi người, càng buồn phiền, thường xuyên ngồi trong phòng oán trách người này, chỉ trích người kia. Thấy một vũ nữ như Thanh Đại mà còn được mọi người quan tâm chăm sóc hơn một quý thiếp như mình, trong lòng vừa giận vừa đố kị, nghe thấy tên Thanh Đại là đã bực tức dậm chân, càng nóng vội muốn nắm được sơ hở của Thanh Đại. Nhưng Lệ Châu đã theo dõi Thanh Đại lâu như vậy rồi mà không phát hiện được điều gì, Vu Thu Nguyệt chỉ còn cách trút mọi tức giận lên Lệ Châu.

"Ngươi đúng là nô tỳ đáng chết, nhất định là ngươi lười biếng chứ làm sao lại không thể điều tra ra được việc gì như thế. Ta không tin Thanh Đại thật sự tốt đẹp như vậy. Ta nói cho ngươi nghe, ngươi còn lười biếng nữa thì cẩn thận đấy. Chọc giận ta, ta sẽ gả ngươi cho lão già tàn tật ngoài kia."

Lệ Châu sợ hãi quỳ xuống trước mặt nàng ta, khóc lóc: "Di nương, người cứ đánh cứ mắng, đừng gả nô tỳ cho lão già tàn phế, nô tỳ nhất định sẽ làm tốt, nhất định sẽ không lười biếng, cho dù cả đêm không ngủ cũng sẽ canh chừng Nghênh Hương viện."

Cứ thế, liền mấy hôm Lệ Châu không dám ngủ, đứng nấp ngoài Nghênh Hương viện, ban ngày những lúc rảnh rỗi đều ngủ gà ngủ gật. Mỗi tối nấp trong một góc nào đó ngoài Nghênh Hương viện, tay ôm lò sưởi nhỏ mà người run lên bần bật. Nhưng cứ nghĩ tới việc không có được thông tin gì thì sẽ bị gả cho một lão già tàn tật, liền không dám có suy nghĩ lười nhác.

Tối hôm nay, Lệ Châu như thường lệ ngồi nấp ở góc khuất, cho tới tận giờ Sửu.

Khi cô ta sắp ngủ gật, đột nhiên nghe thấy có chút động tĩnh.

Lúc này xung quanh vắng lặng như tờ, chỉ có tiếng gió rít vù vù, chút động tĩnh nhỏ xíu đó rất dễ khiến người ta để ý. Lệ Châu lấy lại tinh thần, thận trọng giấu mình, nhìn về phía cửa lớn của Nghênh Hương viện.

Góc khuất mà cô ta nấp là ở phía đối diện, xéo với cửa chính của Nghênh Hương viện, phía sau một lùm cây thấp. Lại thêm sắc trời tối đen, mà cô ta lại nín thở, nên căn bản không thể có ai phát hiện ra.

Lúc này, cổng Nghênh Hương viện "kẹt" một tiếng rồi hé ra, sau đó, bóng người mảnh mai nhanh chóng lẻn ra ngoài. Người đó mặc y phục màu đen, mái tóc dài quấn trên đỉnh đầu, hành động nhanh nhẹn. Lệ Châu mở to mắt nhìn về phía bóng người ấy, mượn ánh sáng lờ mờ của trăng, khi nhìn rõ mặt người ấy rồi…

Lệ Châu bịt miệng, suýt nữa thì bật kêu thành tiếng.

Người đó chính là Thanh Đại.

Là Thanh Đại thì cũng không khiến cô ta phải kinh ngạc như thế. Điều khiến cô ta kinh ngạc là hành động của Thanh Đại nhanh nhẹn lạ thường. Nàng ta lách ra ngoài, quay mình đóng cửa, nhìn trái ngó phải, sau đó men theo bờ tường tới bên con đường lát đá xanh. Phía trước có một hòn giả thạch cao tầm đầu người chắn đường nàng ta, nàng ta nhún mình nhảy lên, như con chim lớn bay qua hòn đá ấy.

Lệ Châu không kìm được khẽ kêu lên "á" một tiếng. Lớn bằng từng này rồi, đây là lần đầu tiên cô ta thấy cảnh này, quá kì dị.

Càng kì dị hơn là Thanh di nương chẳng phải nên nằm trên giường dưỡng thương hay sao? Ban ngày khi gặp Thanh di nương ở chỗ Thái phu nhân, di nương vẫn còn thở rất nặng nhọc, bộ dạng như chết đi sống lại, sao lúc này cứ như biến thành một người khác vậy?

Di nương nhà mình nói quả không sai, Thanh di nương này đúng là có vấn đề.

Lệ Châu nhìn về phía hòn giả thạch, nhưng đã không thấy bóng dáng Thanh Đại đâu.

Trong lòng Lệ Châu vui sướng, có lẽ đây là một tin tức vô cùng hữu ích, chỉ cần kể lại với di nương, di nương được như ý nguyện, sẽ không gả cô ta cho lão tàn tật nữa.

Cô ta thận trọng bò ra khỏi chỗ nấp, vừa quay người, không kìm được hét tướng lên, ngã ngồi dưới đất. Mặt cô ta trắng bệch nhìn Thanh Đại đang đứng ngay trước mắt mình.

Thanh Đại mặt lạnh như băng, hoàn toàn không có bộ dạng dịu dàng thuần phục lúc ban ngày nữa. Khuôn mặt đó như được điêu khắc bằng gỗ, bình tĩnh chẳng hề có biểu hiện gì. Mà càng đáng sợ hơn, chính là ánh mắt của nàng ta, lạnh lẽo, đầy sát khí, khiến người ta không lạnh mà run.

"Thanh… Thanh di nương…" Giọng Lệ Châu run lên bần bật.

Thanh Đại mặt không biểu cảm, đến giọng điệu cũng đều đều, lạnh thê lương: "Ngươi là nha đầu hầu hạ bên Vu Thu Nguyệt phải không? Ngươi ở đây làm gì?"

Lệ Châu lưng đổ mồ hôi lạnh, cố gắng nặn ra một nụ cười, "Nô tỳ… nô tỳ đi tiểu…"

Thanh Đại cười nhạt, "Là Vu Thu Nguyệt sai ngươi tới. Từ trước tới nay ngươi đã theo dõi ta, ngươi tưởng ta không biết?"

Lệ Châu bị nụ cười của Thanh Đại dọa cho sợ mất mật, giật lùi về phía sau mấy bước.

"Ta biết vừa rồi ngươi đều đã nhìn thấy cả, người đừng trách ta, có trách thì hãy trách di nương nhà ngươi lắm chuyện." Nói xong, Thanh Đại sa sầm sắc mặt ép sát Lệ Châu.

Lệ Châu đột nhiên cảm nhận được nguy hiểm, há miệng định kêu, nhưng Thanh Đại đã nhanh hơn, giơ tay đánh ngất Lệ Châu.

Phía Tây hoàng thành có một căn nhà cũ nát tối như mực, căn nhà này vốn là của một vị quan lục phẩm. Vì quan viên phạm tội nên căn nhà này cũng bị niêm phong, tiêu điều hoang tàn, chẳng có bóng người.

Lúc này, một bóng đen nhỏ bé nhảy vài bước trên nóc nhà rồi nhảy vào trong sân.

Trong phòng khách hoang tàn, đồ đạc đều bị đổ dưới đất, xung quanh bẩn thỉu luộm thuộm. Trong cái đống đổ nát ấy, một người đàn ông tay cầm phất trần, thân mặc áo gấm đang đứng sừng sững, dáng vẻ uy nghiêm.

Người đàn ông này khoảng năm mươi tuổi, tóc hoa râm, mặt trắng nhẵn nhụi không có râu. Chẳng bao lâu, một bóng dáng yêu kiều nhẹ nhàng đáp xuống ngoài phòng khách, nhanh nhẹn đi tới trước mặt người đàn ông, quỳ xuống, hai tay chắp cao ngang lông mày.

Người đàn ông lạnh lùng hừ một tiếng, rồi trách: "Sao muộn thế, để ta phải đợi lâu." âm thanh nhọn hoắc, khác với người thường.

Người con gái ngẩng đầu, dung mạo xinh đẹp, vẻ mặt trầm lạnh, người đó chính là Thanh Đại.

"Bẩm công công, không phải Thanh Đại cố ý tới muộn, mà trước khi ra khỏi phủ Thanh Đại bị một việc ngáng chân, không muốn thân phận bị bại lộ nên mới phải nán lại để xử lý, vì vậy tới muộn, xin công công trách phạt."

Người đàn ông lại lạnh lùng hừ một tiếng: "Chuyện đã xử lý xong chưa?"

Thanh Đại cười nhạt, "Công công, Thanh Đại làm việc cho công công bao nhiêu năm nay, đã từng để xảy ra sai sót gì chưa?"

Nghe tới câu này, người đàn ông lộ ra nụ cười hài lòng, giơ tay đỡ Thanh Đại dậy: "Tốt lắm, ngươi đúng là gián khách tốt nhất trong tay ta, nói ngươi là gián khách giỏi nhất Đại Lương cũng không quá lời. Mấy năm trước, điều ngươi tới Liệt quốc, ngươi cũng chưa từng làm ta thất vọng. Hy vọng lần này ngươi cũng sẽ mang về tin tốt. Phải biết rằng lần này do đích thân Hoàng thượng ra lệnh, khi Hoàng đế hỏi ta nên chọn ai, ta đã lập tức tiến cử 'Yêu Hồ' Thanh Đại ngươi. Ngươi đừng để ta phải khó ăn khó nói trước mặt Hoàng thượng."

Thanh Đại hơi hất cằm lên, "Công công yên tâm, trước kia nô tỳ chưa từng làm công công thất vọng, lần này cũng thế."

Người đàn ông gật gật đầu, "Giờ hãy báo cáo tình hình hai tháng vừa rồi. Hoàng thượng đang nóng lòng muốn biết."

Cái gọi là gián khách, thực ra chính là gián điệp. Thực chất là một cơ quan có mô hình tương tự như Đông xưởng thời nhà Minh[1], cơ quan này do thái giám được Hoàng đế tín nhiệm nhất quản lý, trực thuộc Hoàng đế. Nhưng nó có đặc điểm khác với Đông xưởng là, Cẩm y vệ của Đông xưởng nhằm vào các thế lực phản động trong nước, còn cơ quan bí mật này của Lương triều chủ yếu đi thăm dò các tin tức tình báo ở nước khác, những "thám tử" trong cơ quan ấy gọi là gián khách.

[1] Đông xưởng là một trong bốn cơ quan giám sát được Hoàng đế thời nhà Minh thành lập nhằm giám sát hành vi, cử chỉ của các quan lại thuộc mọi cấp. Bốn cơ quan đó gồm: Cẩm y vệ, Đông xưởng, Tây xưởng và Nội hành xưởng. Danh từ chung để gọi bốn cơ quan đó là Xưởng vệ.

Gián khách có nam có nữ, đa phần đều là những cô nhi, tướng mạo xuất chúng được các thái giám lượm nhặt từ khắp mọi nơi trong nước từ khi còn rất nhỏ, chưa có ký ức. Sau khi có hiểu biết đã trải qua các khóa huấn luyện tàn khốc như võ công, dùng độc, cầm kỳ thi họa, thăm dò, thích sát… lại trải qua vô số những lần tuyển chọn tàn khốc, những người cuối cùng sống sót mới được trở thành gián khách. Mà những kẻ sống sót được thì đều là những kẻ máu lạnh, tâm trí kiên cường, thủ đoạn tàn độc, thông minh tuyệt đỉnh.

Thanh Đại với biệt danh "Yêu Hồ", là một gián khách có biểu hiện vô cùng xuất sắc. Mấy năm nay nàng ta đều trà trộn vào trong giới quyền quý của nước khác, dùng mọi loại thân phận nhằm có được rất nhiều tin tức tình báo đáng giá. Hành động nhanh gọn sạch sẽ, không để lại bất kỳ dấu vết nào nên được xưng danh Đại Lương đệ nhất gián khách.

Vì vậy khi Hoàng đế yêu cầu Trương công công chọn cho hắn một nữ tử thủ đoạn cao siêu để giúp hắn làm việc, chỉ được phép thành công mà không được thất bại, Trương công công chẳng hề do dự mà tiến cử Thanh Đại vừa hoàn thành nhiệm vụ ở Liệt quốc trở về.

Chẳng thể trách Tưởng Nhược Nam hoàn toàn không thể phát hiện được Thanh Đại, có nằm mơ nàng cũng không thể ngờ Hoàng đế lại sai gián điệp xuất sắc nhất Đại Lương tới đối phó với nàng.

Nhưng đối với Thanh Đại mà nói, khi vừa nhận nhiệm vụ này, trong lòng rất không vui, sao lại điều nàng đi dụ dỗ một người đàn ông? Làm vậy chẳng phải "dùng dao mổ trâu để giết gà" hay sao? Nhưng nguyên tắc đầu tiên của gián khách chính là trung thành tuyệt đối, chỉ có nghĩa vụ nghe lệnh mà không có quyền được nói "không". Cho dù phía trước là biển đao biển lửa, chỉ cần cấp trên hạ lệnh thì họ cũng không hề do dự mà nhảy vào. Nếu không, hậu quả về sau chính họ cũng không thể gánh chịu nổi.

Thanh Đại là một cô gái có dung mạo xinh đẹp, vì muốn có được những tin tức tình báo, chuyện gì mà chưa từng làm? Hơn nữa trước kia, vì nhiệm vụ nàng ta cũng đã từng làm kỹ nữ ở lầu xanh, lại thêm tư chất thông minh nên đối với đủ loại đàn ông, nàng ta đều rất hiểu.

Với những người đàn ông háo sắc thì nàng ta sẽ biến thành một người phụ nữ phóng đãng, khiến đám đàn ông ấy chỉ hận không thể gục ngay trên người nàng ta. Còn đối với những văn nhân mặc khách, nàng ta bèn biến thành một tài nữ tinh khiết, mỗi hành động mỗi lời nói đều mang tình thơ ý họa. Đối với các võ tướng cứng rắn, nàng ta bèn biến thành người hào sảng, tư thế hiên ngang, cao ngạo khó thuần phục, khiến người ta nảy sinh ham muốn chinh phục mãnh liệt. Chính vào lúc đối phương đã say mê nàng ta không dứt ra được, thì đấy cũng là thời cơ tốt nhất để nàng ta ra tay.

Cho tới nay, chưa có người đàn ông nào mà Thanh Đại chưa chinh phục được.

Thanh Đại dịch người đứng sang bên cạnh Trương công công, khẽ cúi đầu, bắt đầu dùng một thứ giọng rất bình tĩnh để báo cáo công việc trong suốt hai tháng nay của mình.

"Công công, Thanh Đại sớm đã điều tra được tính cách thói quen của An Viễn Hầu. Người này trên chiến trường thì dũng cảm gan dạ, nhưng đối với người nhà và thê tử lại vô cùng yêu thương bảo vệ, thuộc loại người ngoài cứng trong mềm. Năm nay hắn đã gần hai mươi lăm tuổi, nhưng bên cạnh chẳng có mấy thiếp thất, có thể thấy hắn không phải loại háo sắc. Tuổi còn trẻ, chức cao quyền lớn, nhưng hắn làm việc rất chu đáo, luôn khiến Hoàng thượng hài lòng, cho thấy hắn là người thận trọng tỉ mỉ."

"Còn những người khác trong Cận gia, đa phần đều rất lương thiện. Phu nhân nhà đó trước kia cũng mang nhiều tiếng xấu nhưng từ khi được gả vào Cận gia thì đã thay đổi không ít, hơn nữa là người cũng hay mềm lòng, chỉ cần nhìn cách nàng ta nhẫn nhịn quý thiếp sinh thứ trưởng tử trước mình cũng có thể hiểu được cách đối nhân xử thế của nàng ta. Về mặt y thuật cũng hiểu biết ít nhiều."

"Vì vậy, nô tỳ mới nhờ công công bố trí cho nô tỳ màn thân phận của một Việt nữ, một vũ nữ tha hương, chẳng nơi nương tựa, chẳng có gì đáng giá trong tay. Một thân phận như thế khiến người khác phải đoái thương, cũng rất dễ khiến người ta nới lỏng cảnh giác. Đến Hầu phủ một thời gian rồi, nô tỳ vẫn cố gắng không có bất kỳ tiếp xúc nào với An Viễn Hầu…"

Trương công công nghe tới đây, bất giác chau mày, "Không có bất kỳ tiếp xúc nào? Thế chẳng phải không có tiến triển gì ư?"

Thanh Đại đáp: "Công công đã từng nói rằng, An Viễn Hầu độc sủng Hầu phu nhân, có thể thấy tình cảm An Viễn Hầu dành cho phu nhân sâu nặng tới mức nào. Nếu lẳng lơ dụ dỗ quá lộ liễu, chỉ e sẽ khiến Hầu phu nhân phòng bị nô tỳ, An Viễn Hầu lại không háo sắc, hành động như thế sẽ khiến hắn coi thường nô tỳ, đánh đồng nô tỳ vào với đám vũ nữ ti tiện hạ lưu. Mà như vậy thì sẽ không có kết quả. Đối với kiểu đàn ông này, cần phải tự nhiên, không được quá chủ động, để hắn từ từ phát hiện ra điểm tốt của nô tỳ, từ từ chấp nhận nô tỳ, như thế mới là thủ đoạn giành chiến thắng toàn vẹn tốt nhất."

Trương công công "ừm" một tiếng, hai lông mày giãn ra, "Ngươi suy nghĩ rất khá, vậy tiếp theo, ngươi định làm thế nào?"

Thanh Đại mặt vẫn không biểu cảm, "Nô tỳ đã dùng khổ nhục kế khiến từ trên xuống dưới khắp Hầu phủ không còn đề phòng nô tỳ nữa. Hầu phu nhân trước kia có chút nghi ngờ nô tỳ, đã từng năm lần bảy lượt thăm dò, có điều nếu Thanh Đại dễ dàng bị người ta thăm dò tung tích như vậy thì cũng không thể sống được tới ngày hôm nay. Về phần An Viễn Hầu…" Nói đến đây, khóe miệng Thanh Đại nhếch lên cười nhạt, "Mặc dù hắn vẫn chưa đón nhận nô tỳ, nhưng nô tỳ có thể cảm nhận được, lòng hắn không còn bài trừ nô tỳ nữa. Đáng tiếc hiện giờ phu nhân hoàn toàn không cho nô tỳ có cơ hội tiếp cận hắn, chỉ cần nô tỳ tìm được cơ hội được ở riêng với Hầu gia, nô tỳ nhất định sẽ có được trái tim Hầu gia." Giọng Thanh Đại tràn ngập sự tự tin.

"Vậy chuyện mà Hoàng thượng sai ngươi làm, ngươi có làm được không?"

"Công công yên tâm, ngay hôm đầu tiên vào Hầu phủ nô tài đã làm xong, phu nhân không nghi ngờ gì cả." Thanh Đại cười nhạt, "Cho dù nghi ngờ, phu nhân cũng không thể phát hiện ra manh mối gì, huống hồ nô tỳ còn có chiêu dự phòng."

Trương công công lẳng lặng cười gian hai tiếng, lớp phấn trắng ởn trát trên mặt rung rung bay xuống, "Thanh Đại, ta sẽ chuyển những lời ngươi vừa nói về cho Hoàng thượng. Ta cũng tin, ngươi nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ một cách tốt đẹp như trước kia. Nếu không… hi hi hi…" Tiếng cười cổ quái đó khiến người ta phải dựng hết lông mao, "Nếu không, hậu quả thế nào ngươi cũng biết rồi đấy."

Thanh Đại từ nãy tới giờ vẫn rất bình tĩnh, nghe đến câu này, sắc mặt bất giác trắng bệch, nhưng ngay lập tức đã khôi phục lại vẻ mặt bình thường.

Trương công công uể oải liếc nàng ta một cái, rồi từ trong người moi ra một bình sứ trắng rất nhỏ, ném cho nàng ta, Thanh Đại lập tức đón lấy, nhìn bình sứ trắng, trong lòng khẽ thở phào.

"Đây là thuốc giải cho bốn tháng. Bốn tháng sau, ngươi có lấy được thuốc giải hay không thì phải xem ngươi thể hiện thế nào đã."

Thanh Đại quỳ một gối xuống, "Thanh Đại sẽ cố gắng hết sức để không phụ sự kỳ vọng của công công."

"Vậy thì tốt." Trương công công lại cười hai tiếng, hất phất trần ra khỏi phòng.

***

Hai hôm sau, Vu Thu Nguyệt tới chỗ Tưởng Nhược Nam báo, Lệ Châu mất tích rồi.

"Mất tích?" Tưởng Nhược Nam nhìn Vu Thu Nguyệt, "Đang yên đang lành tại sao lại mất tích, có phải bị phòng nào đó mượn dùng không?"

Vu Thu Nguyệt đáp: "Đã hai ngày rồi không thấy bóng dáng cô ta đâu, cho dù bị phòng nào đó mượn dùng thì cũng phải về rồi chứ."

Cô ta không dám nói rằng mình sai Lệ Châu giám sát Thanh Đại, nếu để Thái phu nhân và Hầu gia biết sẽ trách cô ta gây sự, nhưng Lệ Châu mất tích rất đáng ngờ, a hoàn đắc lực của cô ta cũng chỉ có mình Lệ Châu mà thôi.

Hai người đang nói, đột nhiên Ánh Tuyết sắc mặt kinh hoàng chạy vào, thấy Vu Thu Nguyệt thì thoáng sững lại, sau đó quay sang Tưởng Nhược Nam, khom người thì thầm vào tai nàng một hồi.

"Sao?" Tưởng Nhược Nam thất kinh, nhìn Ánh Tuyết: "Có thật là Lệ Châu không?"

Ánh Tuyết gật đầu.

Vu Thu Nguyệt nghe đến tên Lệ Châu thì vội hỏi: "Có phải tìm thấy Lệ Châu rồi?"

Tưởng Nhược Nam quay sang nhìn Vu Thu Nguyệt, sắc mặt nặng nề, "Vừa rồi phát hiện thi thể Lệ Châu ở bên hồ."

"Thi thể?" Vu Thu Nguyệt kinh hãi kêu lên rồi đứng bật dậy, xem ra cô ta vô cùng hoảng sợ.

Tưởng Nhược Nam vội vàng gọi Ánh Tuyết đỡ cô ta, sợ cô ta xảy ra chuyện, cho người đưa cô ta về viện tử.

Vu Thu Nguyệt sắc mặt trắng bệch, hai mắt nhìn trừng trừng, thân hình run lẩy bẩy.

Ra khỏi Thu Đường viện chưa được bao lâu, đã gặp ngay Thanh Đại đang được a hoàn dìu tới thỉnh an Tưởng Nhược Nam.

Vu Thu Nguyệt vừa nhìn thấy nàng ta, mắt lập tức trợn tròn, cô ta giằng khỏi tay a hoàn đang đỡ, lao thẳng về phía Thanh Đại, giơ tay tát Thanh Đại. Thanh Đại thét lên thảm thiết, bị cô ta đánh ngã lăn dưới đất.

Nàng ta cố gắng để đứng dậy, quay đầu nhìn Vu Thu Nguyệt với ánh mắt vô tội, nước mắt lưng tròng, sắc mặt nhợt nhạt, khóe miệng rỉ máu.

Đại a hoàn hầu bên cạnh Thanh Đại là Liễu Hồng vội vàng chạy lại đỡ chủ nhân dậy, quay đầu nói với Vu Thu Nguyệt: "Vu di nương, di nương nhà nô tỳ sức khỏe yếu ớt, sao người lại nỡ giang tay đánh?"

"Là ngươi, nhất định là ngươi." Vu Thu Nguyệt chỉ vào Thanh Đại đang ngã ngồi dưới đất mà gào lên, "Lệ Châu nhất định là bị ngươi hại chết."

"Lệ Châu? Lệ Châu chết rồi?" Thanh Đại ôm lấy khuôn mặt bị đánh cho đỏ rực, vẻ mặt ngơ ngác: "Tỷ tỷ đang nói gì thế, việc này có liên quan gì tới muội?"

136. Chương 136

"Ta rõ ràng…" Vu Thu Nguyệt nhìn nhìn a hoàn bên cạnh, rồi kìm lại, cô ta nhìn Thanh Đại, nắm chặt tay vào: "Ngươi giấu được người khác, nhưng không giấu được ta đâu. Ngươi cứ đợi đấy, ta nhất định sẽ lột được mặt nạ của ngươi." Nói xong, bèn tức tối đi qua Thanh Đại, xông về phía trước, a hoàn vội vàng chạy đuổi theo.

Liễu Hồng đỡ Thanh Đại: "Di nương, lát nữa chúng ta hãy nói chuyện này cho phu nhân biết, phu nhân nhất định sẽ lấy lại công bằng cho di nương."

Thanh Đại chầm chậm lắc đầu: "Thôi, ta nghĩ Vu di nương cũng chỉ là nhất thời hồ đồ, khi nào di nương nghĩ thông sẽ hối hận vì những việc mình đã làm. Di nương đang mang thai, đừng để di nương bị phu nhân trừng phạt."

Liễu Hồng nhìn sắc mặt trắng bợt của chủ nhân nhà mình, khẽ thở dài: "Di nương, di nương thật dễ bị bắt nạt, vì vậy nên mới thế này đây."

"Đừng nói linh tinh, giờ ta đang rất tốt, Thái phu nhân và phu nhân đều rất tốt với ta."

Liễu Hồng định nói gì đó, nhưng lại nhẫn nhịn.

Hai người tới Thu Đường viện, thấy Tưởng Nhược Nam mang theo hai ba người cùng đi ra.

Tưởng Nhược Nam nhìn năm ngón tay đỏ hằn trên má Thanh Đại, lập tức hỏi: "Chuyện gì thế này?"

Liễu Hồng đau lòng vì chủ nhân bị đánh, bèn phớt lờ sắc mặt chủ nhân, kể hết chuyện vừa rồi cho Tưởng Nhược Nam nghe.

"Vu di nương cũng thật là, a hoàn của mình chết sao lại trách di nương nhà nô tỳ? Cũng chẳng chịu suy nghĩ xem, di nương nhà nô tỳ giờ yếu thế này, hàng ngày ngoài nằm bẹp trên giường thì cũng chỉ đến thỉnh an Thái phu nhân và phu nhân thôi. Vu di nương còn nói di nương nhà nô tỳ hại chết Lệ Châu, thật hoang đường. Nô tỳ biết bình thường Vu di nương đố kị với Thanh di nương, nhưng cũng không thể vì thế mà ăn nói hàm hồ, còn ra tay đánh người." Liễu Hồng rất bất bình.

Tưởng Nhược Nam nhìn Thanh Đại một cái, thầm nghĩ, tại sao Vu Thu Nguyệt lại nói như thế? Có điều khi nghĩ đến Vu Thu Nguyệt, con người cô ta lắm mưu nhiều kế, phải chăng gần đây thấy Thanh Đại được mọi người quan tâm nên nảy lòng ghen tức, cố ý đổ mọi tội lỗi lên đầu Thanh Đại?

Thanh Đại thấy sắc mặt Tưởng Nhược Nam, biết nàng đang sinh lòng nghi ngờ việc này, bèn nói đỡ Vu Thu Nguyệt vài câu, đồng thời thể hiện sự tủi thân vì bị đánh.

Tưởng Nhược Nam nhìn nàng ta: "Hôm nay đã khỏe hơn chưa? Giờ ta phải ra hồ xem sao, muội có muốn đi cùng không?"

***

Hậu hoa viên.

Một cơn gió lạnh thổi lướt qua mặt hồ.

Tưởng Nhược Nam mặc một chiếc áo màu xanh sẫm, chiếc váy màu trắng bạc thêu chỉ hồng, bên ngoài khoác áo choàng màu lông chồn. Phía sau nàng là Thanh Đại với sắc mặt trắng bệch. Thanh Đại mặc một chiếc áo gấm màu xanh nhạt, phía dưới váy xếp ly màu vỏ quế, bên ngoài khoác áo lông màu đen do Tưởng Nhược Nam sai người mang tới. Liễu Hồng đỡ nàng ta, những a hoàn khác đứng sau nàng.

Ánh Tuyết đến bên cạnh Tưởng Nhược Nam chỉ vào nơi mọi người đang tập trung rất đông, "Phu nhân, thi thể của Lệ Châu ở kia."

"Ta bảo ngươi sai người đi mời ngỗ tác[2] của nha môn đến, ngươi đã làm chưa?" Vừa nói nàng vừa đi về phía Ánh Tuyết chỉ.

[2] Ngỗ tác: Tên một chức lại để xét nghiệm tử thi.

"Ngỗ tác đã đến rồi. Trời ơi phu nhân…" Ánh Tuyết kéo nàng lại, "Đừng đến gần quá, nghe nói thi thể của Lệ Châu đã trương phềnh hết cả lên, rất đáng sợ, mùi cũng rất kinh khủng."

Tưởng Nhược Nam tưởng tượng ra cảnh Lệ Châu căng phồng lên như cái bao tải thì trong lòng thấy sợ, nàng dừng chân, "Vậy lát nữa ngươi mời ngỗ tác tới chỗ ta." Nàng muốn biết vì sao Lệ Châu lại chết.

Không lâu sau, Ánh Tuyết đưa ngỗ tác đến.

Tưởng Nhược Nam quay đầu nhìn Thanh Đại một cái, thấy nàng ta rụt cổ như đang sợ, ngoài hành động ấy ra, không có biểu hiện gì đặc biệt.

Tưởng Nhược Nam hỏi tới nguyên nhân cái chết của Lệ Châu, ngỗ tác đáp: "Là chết đuối."

Tưởng Nhược Nam nhớ những cảnh quay trong phim về phá án mà nàng từng xem ở thời hiện đại, lại hỏi: "Có phải chết rồi mới bị người ta ném xuống hồ không?"

Ngỗ tác lắc đầu: "Không phải, phổi của người chết trữ nước, là bị chết đuối. Hơn nữa trên người cũng chẳng có thương tích gì, bên hồ có dấu chân bị trượt, có lẽ do không cẩn thận mà trượt chân ngã xuống hồ thôi."

Nghe thì chẳng có gì phải nghi ngờ. Tưởng Nhược Nam nhìn về phía Thanh Đại, chỉ thấy nàng ta đang nhìn về phía đặt thi thể của Lệ Châu, vẻ mặt đầy thương xót: "Thật đáng thương…"

Tưởng Nhược Nam thầm thở dài, xem ra chẳng liên quan gì tới nàng ta cả. Cho dù là có liên quan thì bản thân nàng cũng chẳng nhận ra. Đột nhiên Tưởng Nhược Nam hy vọng, giá như thời này cũng có Tống Từ[3] thì tốt.

[3] Tống Từ (tiếng Trung:) (1186 - 1249), tự Huệ Phủ, người huyện Kiến Dương, tỉnh Phúc Kiến thời Tống. Ông là nhà pháp y học trứ danh thời cổ xưa của Trung Quốc và cũng là của thế giới. Ông viết quyển "Tẩy Oan Tập Lục" ( ), một quyển sách chuyên môn về pháp y học sớm nhất trên toàn thế giới.

Lúc này Thanh Đại bỗng hắt xì hơi một cái, Tưởng Nhược Nam đành bảo Liễu Hồng dìu nàng ta về viện tử.

Hôm đó Tưởng Nhược Nam đã bẩm báo lại việc này cho Thái phu nhân. Bà niệm thầm mấy câu a di đà phật rồi nhắc nhở Tưởng Nhược Nam hãy sắp xếp ổn thỏa, đừng để lớn chuyện, dù sao trong phủ có a hoàn chết, để truyền ra ngoài cũng không phải tin hay. Huống hồ hôn kỳ của Cận Yên Nhiên cũng sắp đến. Sau đó bà lại nói: "Chỉ có viện tử của cô ta là nhiều chuyện, năm ngày ba tật, giờ lại còn liên quan tới mạng người, không biết có phải đã động chạm tới thần thánh nào rồi không. Yên Nhiên sắp xuất giá rồi." Giọng nói bà đầy chán ghét.

Ngày hôm sau, Tưởng Nhược Nam bèn sai người lo hậu sự cho Lệ Châu, sau đó bố trí một a hoàn khác đến cho Vu Thu Nguyệt thay Lệ Châu.

Còn Vu Thu Nguyệt lại khẳng định việc này có liên quan tới Thanh Đại, cô ta cho rằng nhất định là Lệ Châu đã thăm dò được tin gì đó, bị Thanh Đại phát hiện nên mới đẩy Lệ Châu xuống hồ. Nói như vậy, Thanh Đại chắc chắn có vấn đề, đáng hận là người biết được chút manh mối thì đã chết, cô ta thầm mắng Lệ Châu vô dụng.

Nhưng bản thân cô ta không có chứng cứ, nếu nói với Thái phu nhân và phu nhân, không chừng họ còn cho rằng cô ta gây sự lại trừng phạt cô ta cũng nên. Lại nghĩ, nếu Thanh Đại có vấn đề, chỉ cần tiếp tục tìm người theo dõi, không sợ không nắm được cái đuôi hồ ly.

Như thế, Vu Thu Nguyệt lại sai một a hoàn bồi giá của mình theo dõi Nghênh Hương viện, đương nhiên chẳng bao lâu sau cũng bị Thanh Đại phát hiện.

Thanh Đại rất tức giận, ta không gây sự với ngươi mà ngươi lại cứ nhằm vào ta, ngươi cứ chọc ta hết lần này tới lần khác phải không? Ngươi tưởng tất cả mọi phụ nữ trên đời này ai cũng tử tế như Tưởng Nhược Lan chắc, hết lần này tới lần khác nhẫn nhịn ngươi? Ngươi tự tìm tới chỗ chết, đừng trách ta.

Ba ngày sau, là ngày Cận Yên Nhiên xuất giá. Sáng sớm nay, Tưởng Nhược Nam nhận thấy mình lại đến tháng.

Nhìn vết máu trên giường, trong lòng Tưởng Nhược Nam hơi thất vọng. Kể ra thì hơn hai tháng nay, Cận Thiệu Khang đã rất nỗ lực, bản thân nàng cũng khỏe mạnh mà tại sao vẫn không có thai? Vu Thu Nguyệt chỉ trong một thời gian ngắn đã mang thai, nghĩ tới điều đó Tưởng Nhược Nam lại thấy giận.

Hôm nay muội muội xuất giá nên Cận Thiệu Khang được nghỉ phép, khi ngồi dậy hắn cũng phát hiện ra vết máu, sự thất vọng của hắn còn nhiều hơn Tưởng Nhược Nam. Nhớ lại cái hẹn nửa năm với mẫu thân, áp lực chỉ tăng mà không giảm.

Chỉ còn bốn tháng nữa…

Nhìn sắc mặt thất thần của Tưởng Nhược Nam, hắn bèn ngồi xuống cạnh nàng, ôm nàng rồi khẽ an ủi: "Không sao, còn nhiều thời gian mà, cả hai chúng ta đều khỏe mạnh, nhất định sẽ có con."

Tưởng Nhược Nam dựa vào lòng hắn khẽ gật đầu. Nhưng trong lòng nàng lập tức nghĩ, nói thế cũng không sai, nhưng ở thời đại này họ rất coi trọng việc con trai nối dõi tông đường. Nếu một năm liền mà họ không có con, Thái phu nhân không cổ vũ hắn vào phòng Thanh Đại mới lạ, đến khi ấy Cận Thiệu Khang làm sao có thể phản đối Thái phu nhân?

Theo lý, cơ thể của Tưởng Nhược Lan là cơ thể của một cô gái mười bảy mười tám tuổi, lẽ ra phải rất dễ dàng mang thai mới phải, bình thường nàng cũng chịu khó bồi bổ, sao lại thế này?

Đương nhiên, trong đầu nàng lập tức có suy nghĩ, nhưng rồi lại gạt phắt đi.

Cận Thiệu Khang y phục chỉnh tề, đứng bên cạnh nhìn Tưởng Nhược Nam, thấy nàng hôm nay mặc một chiếc áo màu bạc thêu chỉ vàng, phía dưới là chiếc váy dài màu trắng, tóc vấn gọn gàng, trên đầu cài trâm vàng. Đột nhiên nàng quay đầu lại, nhìn hắn mỉm cười, những hạt châu trên chiếc trâm vàng đung đưa, phản chiếu đôi mắt đen như hắc ngọc của nàng, khiến hắn nhìn ngất ngây.

Nàng xinh đẹp tươi tắn như nắng tháng Ba thế kia, khiến người ta thấy lòng thật ấm áp.

Cận Thiệu Khang đi tới, chọn một chiếc vòng trong hộp đựng đồ trang sức sơn đen trên bàn, khẽ ướm vào cổ nàng. Hai người nhìn vào gương đồng, trong gương là khuôn mặt kiều diễm của nàng, cùng đôi mắt tràn ngập tình cảm của hắn. Trong gương họ đang nhìn nhau, lặng lẽ cười.

Sau đó, cả ngày hôm ấy trong ấn tượng của Tưởng Nhược Nam chỉ có một chữ: Loạn.

Khắp phòng toàn các phu nhân quần là áo lượt, châu ngọc khắp người, bên ngoài là tiếng pháo giòn giã kinh thiên động địa và những tiếng í ới hỗn tạp, lại thêm vô số a hoàn bổ dịch đi đi lại lại làm việc. Tưởng Nhược Nam rất phục bản thân, từ đầu tới cuối không gọi nhầm tên họ của bất kỳ vị phu nhân nào, hơn nữa trên mặt còn luôn nở nụ cười…

Đến tối, bên tai Tưởng Nhược Nam dường như vẫn còn vang vọng tiếng cười nói và tiếng pháo lúc ban ngày.

"Mệt rồi phải không?" Cận Thiệu Khang nhìn sắc mặt mệt mỏi của nàng mà xót xa, hắn biết hôm nay nàng không khỏe.

"Cũng ổn, chỉ là vai mỏi lưng đau thôi." Tưởng Nhược Nam đấm đấm lưng.

Cận Thiệu Khang nghe vậy, bèn đỡ nàng tới ngồi bên giường, rồi lại giúp nàng cởi giày. Tưởng Nhược Nam co chân lại, đỏ mặt, "Thiếp tự làm được rồi." Nói thật, nhìn hắn khom lưng cởi giày cho mình nàng thấy không quen.

Cận Thiệu Khang làm như không nghe thấy lời nàng, giữ chặt chân nàng, cố chấp giúp nàng cởi giày, lại ấn nàng nằm xuống.

Tưởng Nhược Nam sờ sờ trán, cười hỏi: "Chàng làm gì thế?"

Cận Thiệu Khang để nàng nằm sấp, sau đó khe khẽ đấm lưng cho nàng, từng chút từng chút một, hắn đấm khá mạnh, đủ biết bình thường hắn chưa từng làm việc này.

"Nhược Lan, thời gian này nàng bận hết việc này tới việc kia, thật vất vả cho nàng quá." Giọng nói vô cùng dịu dàng.

Tưởng Nhược Nam nằm sấp trên giường, không dám cử động, nhưng trái tim mềm như muốn nhũn ra.

E là hắn cũng chưa từng làm việc này cho Thái phu nhân…

"Thiệu Khang, nếu có thể được sống với chàng như thế này mãi, thiếp thấy dù phải làm gì cũng đáng." Tưởng Nhược Nam khẽ nói.

Cận Thiệu Khang cúi đầu, khẽ thơm lên má nàng một cái.

Ngày hôm sau, Cận Thiệu Khang đến phủ nha như thường lệ, Tưởng Nhược Nam đến thỉnh an Thái phu nhân, rồi quay về viện tử xử lý việc trong phủ. Chẳng bao lâu, thì Hoàng công công đến mời Tưởng Nhược Nam vào cung.

Thì ra người con gái mới sáu tuổi của Hoàng đế là Trường Lạc Công chúa sốt cao mãi không hạ, lại không chịu uống thuốc, không chịu châm cứu, cả đám ngự y không biết phải làm sao. Hoàng hậu Hoàng thượng càng chẳng có cách nào, lúc này họ bèn nghĩ đến Tưởng Nhược Nam, cho người tới mời nàng vào.

Tưởng Nhược Nam thấy một đứa trẻ nhỏ bị ốm nên cũng không dám lừng chừng, bèn bẩm lại với Thái phu nhân, sau đó thu dọn vài thứ, theo Hoàng công công vào cung.

Trường Lạc Công chúa là do Hoàng hậu sinh thành, lanh lợi thông minh, vẫn luôn được Hoàng thượng yêu thương.

Tưởng Nhược Nam đến Trường Xuân cung nơi Trường Lạc Công chúa ở, vừa vào đã nghe tiếng hét của Cảnh Tuyên Đế: "Các ngươi đúng là một lũ vô dụng, hưởng bao nhiêu bổng lộc của triều đình, sao chữa mãi mà Công chúa vẫn không hạ sốt?"

Sau đó là tiếng run rẩy của các thái y: "Hoàng thượng bớt giận, Hoàng thượng bớt giận."

"Bớt giận, bớt giận, nếu các ngươi giúp Công chúa hạ sốt, thì bớt giận cũng đồng nghĩa với vô tội." Giọng nói của hắn nghe như muốn bục cả trần nhà.

Tưởng Nhược Nam rụt cổ, cúi đầu, bước vào.

"Thần phụ tham kiến Hoàng thượng, tham kiến Hoàng hậu."

Hoàng hậu thấy nàng thì vội ra đón. Lúc này, sắc mặt Hoàng hậu tiều tụy, tóc tai rối bời, đã không còn sự uy nghi như hàng ngày nữa. Hoàng hậu bước tới trước mặt nàng, đỡ nàng dậy, hai tay nắm chặt cổ tay nàng, giọng nói nghẹn ngào: "Nhược Lan, giờ bổn cung chỉ còn biết trông cậy vào ngươi thôi, Trường Lạc không chịu uống thuốc, cũng không chịu châm cứu, sốt cao đã hai ngày nay, mãi không giảm, thế này là thế nào?" Ngộ nhỡ sốt cao thành kẻ ngốc thì biết phải làm sao?

Tưởng Nhược Nam khẽ tiếng an ủi, "Nương nương, người đừng lo lắng, để thần phụ xem xem đã."

Hoàng hậu lúc này mới chịu buông tay nàng, cùng nàng đi đến trước giường của Trường Lạc.

Cảnh Tuyên Đế đang mặc long bào màu vàng, ngồi bên giường, cầm tay Trường Lạc Công chúa, so với tiếng hét chói tai vừa rồi thì khi nói chuyện với Công chúa giọng hắn lại dịu dàng như nước.

Trường Lạc Công chúa đang nằm nghiêng trên giường, dung mạo giống Cảnh Tuyên Đế tới sáu phần, đôi mắt to, cái mũi cao, nhưng lúc này đôi mắt Công chúa thất thần, mắt hõm sâu, sắc mặt đỏ vì sốt cao, hai tay cầm chặt tay Cảnh Tuyên Đế, nhìn hắn, yếu ớt nói: "Phụ hoàng, nhi thần không châm cứu, châm cứu rất đau."

Cảnh Tuyên Đế nhìn con, trong đôi mắt đào hoa của hắn ngập tràn sự thương yêu: "Trường Lạc, không châm cứu sẽ không khỏi bệnh được, không khỏi bệnh thì sau này làm sao phụ hoàng có thể đưa con đi câu cá, đi thả diều đây?" Giọng nói hắn dịu dàng như một cơn gió nhẹ.

"Nhi thần muốn đi câu cá, thả diều với phụ hoàng, nhưng nhi thần không muốn châm cứu. Cái kim của thái y rất dài, châm vào người Trường Lạc đau lắm, Trường Lạc sợ."

Hoàng hậu đứng bên nghe vậy thì rơi nước mắt.

"Phụ hoàng đã mời một vị phu nhân đến, phu nhân không cần châm cứu sẽ chữa được bệnh cho con."

Tưởng Nhược Nam nghe vậy, đứng bên thầm lẩm bẩm, ta có nói thế bao giờ đâu…

Nhưng ngay lập tức nàng đến bên cạnh Cảnh Tuyên Đế, nhìn Trường Lạc Công chúa nói: "Công chúa, để thần phụ bắt mạch cho Công chúa được không?"

Trường Lạc Công chúa từ từ nhìn về phía nàng, mỉm cười, mệt mỏi nói: "Ngươi sẽ không châm cứu thật chứ?"

Tưởng Nhược Nam giơ tay lên: "Thần phụ hứa." Bảo nàng châm cứu nàng cũng không biết.

Trường Lạc Công chúa bị bộ dạng này của nàng làm cho buồn cười, bèn buông tay Cảnh Tuyên Đế, vẫy vẫy nàng: "Được, bổn Công chúa ân chuẩn cho ngươi khám bệnh. Nếu chữa được bệnh cho bổn Công chúa, bổn Công chúa sẽ nói phụ hoàng thưởng hậu cho ngươi."

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hết sức nghiêm túc của Trường Lạc Công chúa, Tưởng Nhược Nam thầm cười trong lòng, đúng là con gái của kẻ nào đó, đến cách ăn nói cũng giống hệt nhau.

Tưởng Nhược Nam liếc mắt nhìn Cảnh Tuyên Đế một cái, thấy hắn cũng đang nhìn mình, ánh mắt thâm sâu khó dò. Tưởng Nhược Nam vội ngoảnh đầu đi, khóe mắt liếc thấy Cảnh Tuyên Đế đứng dậy, đi tới phía sau nàng.

Tưởng Nhược Nam thầm thở phào nhẹ nhõm, cũng may hắn còn chưa tới mức hoàn toàn mất kiểm soát… Phải thôi, hắn còn rõ hơn nàng nhiều về tính nghiêm trọng của sự việc mà.

Tưởng Nhược Nam quay người, cúi xuống, giơ tay sờ sờ vào trán Công chúa, khi chạm vào cảm giác tay nàng như nóng rực lên, ít nhất cũng phải sốt hơn 39 độ. Trẻ con ở cô nhi viện đông, đứa lớn trông đứa bé, từ năm mười hai tuổi Tưởng Nhược Nam đã phải trông những đứa trẻ nhỏ tuổi hơn khi chúng ốm, vì vậy nàng cũng có một chút ít kinh nghiệm. Sau này học các liệu pháp dưỡng sinh, nàng bèn học những kiến thức có liên quan tới việc trị bệnh cho trẻ con, đôi khi hữu ích hơn nhiều so với việc uống hay tiêm.

Công chúa ngoài bị sốt, thì còn có ho khan, thở nông và nhanh, cánh mũi, xung quanh miệng và móng tay hơi thâm tím. Tưởng Nhược Nam quan sát mãi, bỗng thấy có chút kinh ngạc, sao càng nhìn càng thấy giống như Công chúa bị viêm phổi vậy?

Ở cái thời chưa có thuốc kháng sinh này, mắc bệnh viêm phổi chẳng phải đã bước một chân vào cửa tử rồi hay sao? Chân còn lại đành phải chờ vào bàn tay sắp xếp của ông trời mà thôi.

137. Chương 137

Tưởng Nhược Nam thấy lòng bàn tay rịn mồ hôi.

Công chúa Trường Lạc đang thấy rất vui vì không phải châm cứu, nàng nhìn Tưởng Nhược Nam khẽ nói: "Phu nhân hãy giúp bổn Công chúa chữa bệnh đi. Phụ hoàng nói khi nào ta khỏi bệnh, sẽ ban cho ta tới tắm ở suối nước nóng. Nếu phu nhân chữa khỏi bệnh cho bổn Công chúa, bổn Công chúa sẽ tặng cho phu nhân viên minh châu mà ta thích nhất."

Chỉ mới nói hai câu mà Trường Lạc Công chúa đã thở hồng hộc. Cung nữ đứng bên vội vàng bước lên dùng khăn tay lau mồ hôi cho Công chúa, rồi lại vắt một chiếc khăn lạnh chườm lên trán cho nàng.

Trường Lạc Công chúa mệt tới mức bắt đầu mê man ngủ mất.

Hoàng hậu thấy sắc mặt hết sức trịnh trọng của Tưởng Nhược Nam, thì hỏi nàng với giọng đầy kỳ vọng: "Nhược Lan, ngươi có thể chữa được bệnh cho Trường Lạc không?"

Tưởng Nhược Nam đâu dám chắc chắn, nhưng thấy sự tiều tụy của Hoàng hậu, đủ hiểu tâm trạng của người lúc này, bèn an ủi: "Hoàng hậu xin hãy yên tâm, Nhược Lan nhất định sẽ tận tâm tận lực, Nhược Lan phải hỏi qua thái y chuyện này."

Tưởng Nhược Nam an ủi Hoàng hậu xong, quay người đi, thấy ngoài cha con Lưu viện sử còn có hai vị thái y đứng hầu bên cạnh. Tưởng Nhược Nam nhìn Lưu Tử Căng một cái, khẽ gật đầu, coi như thay lời chào, sau đó đi đến bên cạnh Lưu viện sử.

"Viện sử đại nhân, theo ngài thì, Trường Lạc Công chúa mắc bệnh gì?"

Lưu viện sử sắc mặt nghiêm trọng, khẽ đáp: "Công chúa sốt cao, không ra mồ hôi, ho nhiều, đờm trắng mà loãng, ra nhiều nước bọt; miệng không khô; lưỡi bị tưa có màu trắng bệch, trắng đục; lưỡi bợt màu hồng nhạt; mạch phù căng; ở phong quan[4] vân tay màu bầm. Đây chính là bệnh phong hàn tắc phổi. Bệnh tình của Công chúa mới đầu không nghiêm trọng lắm, chỉ cần uống thuốc một thời gian, kết hợp với vài lần châm cứu là sẽ khỏi. Chỉ hiềm nỗi Công chúa không chịu uống thuốc, cũng không chịu châm cứu nên cứ chần chừ thế này hai ngày rồi, sốt cao liên tục không hạ, bệnh tình mới ngày càng nghiêm trọng…" Nói đến đây, Lưu viện sử chẳng biết phải nói thêm gì nữa.

[4] Phong quan: là vân ngang nằm giữa đốt thứ nhất và đốt thứ hai của ngón cái trong lòng bàn tay.

Thái y không phải là thần thánh, bệnh nhân không chịu phối hợp, họ còn cách nào chứ? Nếu là bách tính bình thường thì còn có thể cưỡng chế, nhưng vấn đề đây là lá ngọc cành vàng, Hoàng thượng không hạ lệnh, sao họ dám?

Tưởng Nhược Nam đột nhiên hiểu ra, nhất định là do Hoàng thượng và Hoàng hậu thương xót con gái, không chịu được khi thấy con gái bị đau đớn nên mới ép các thái y tìm cách khác, khiến họ lỡ mất thời kỳ thích hợp nhất để trị bệnh.

Lưu Tử Căng đứng bên cạnh bổ sung thêm, "Hai hôm nay bọn ta thường xuyên dùng nước lạnh để giúp Công chúa hạ nhiệt, lại sai các cung nữ dùng rượu mạnh lau mấy đại huyệt đạo cho Công chúa, nhưng nhiệt độ cứ lên lên xuống xuống, xuống được một lúc lại lên. Thấy thời gian ngủ mê man của Công chúa ngày càng dài, phu nhân, tình hình này của Công chúa, vẫn phải uống thuốc và châm cứu. Nếu còn chần chừ… chỉ e…" Lưu Tử Căng mặc dù không nói tiếp, nhưng ý nghĩa thì rất rõ ràng.

Không cần Lưu Tử Căng nói, Tưởng Nhược Nam cũng biết, bệnh tình của Công chúa không thể chỉ dùng phương thức thực liệu mà mong chữa khỏi, cần phải dùng thuốc và châm cứu mới được, hơn nữa còn phải nhanh chóng dùng thuốc.

Tưởng Nhược Nam đi đến bên cạnh Hoàng hậu, nói kết luận của mình cho Hoàng hậu nghe. Hoàng hậu nhìn Công chúa đang ngủ mê man trên giường một cái, khó khăn nói: "Nhưng Trường Lạc không thích uống thuốc, cho dù ép nó uống, nó cũng sẽ nôn ra. Châm cứu càng không phải nói, đã từng thử châm khi nó ngủ, nhưng nó lập tức bị sự đau đớn đánh thức, không ngừng giãy dụa, thái y suýt nữa châm nhầm huyệt đạo nên mới không châm cứu cho nó nữa."

Tưởng Nhược Nam nghe những lời này, thì chợt nhớ tới câu nói "mẹ hiền thì con hư".

"Nhưng thưa Hoàng hậu, người thương xót Công chúa, không muốn Công chúa chịu khổ thì sẽ càng khiến Công chúa phải chịu nhiều đau khổ mà thôi. Hiện giờ bệnh tình của Công chúa không thể dùng thực liệu để chữa trị, không uống thuốc châm cứu thì không được, mà còn phải nhanh chóng thực hiện nữa."

Hoàng hậu thất kinh, vô thức cầm lấy cổ tay nàng: "Có… nghiêm trọng như vậy không?"

Tưởng Nhược Nam nhìn Hoàng hậu, nói từng chữ rõ ràng: "Hoàng hậu, nói thật với người rằng, không thể chần chừ được nữa."

Những lời này, thái y có thể không dám nói, chỉ nhìn bệnh tình Công chúa ngày một thêm nghiêm trọng mà lo lắng. Nhưng Tưởng Nhược Nam chẳng đắn đo được nhiều như vậy, nàng phải nói thẳng vào vấn đề cho Hoàng hậu và Hoàng thượng biết.

Sắc mặt Hoàng hậu trắng bợt, giật lùi về phía sau hai bước, người không ngờ bệnh tình của con gái lại nghiêm trọng như vậy, còn Cảnh Tuyên Đế thì trút giận lên các thái y: "Các ngươi đúng là một lũ vô dụng, bệnh tình của Công chúa nghiêm trọng như thế, tại sao không nói cho trẫm biết sớm. Nói cho các ngươi hay, nếu Công chúa có mệnh hệ gì, trẫm sẽ chôn các ngươi theo bồi táng."

Thái y nhất loạt quỳ xuống dập đầu, lòng đầy oan ức. Thực ra họ đã sớm nói từ lâu, chỉ là bọn họ dùng từ ngữ thận trọng chứ không nói thẳng ra như Tưởng Nhược Nam. Mà giờ dù có nói gì, cũng đều là bọn họ sai cả.

"Hoàng thượng, xin hãy nghe một lời này của thần phụ." Tưởng Nhược Nam ngắt lời Cảnh Tuyên Đế.

Đám thái y bị Hoàng thượng mắng cho run lẩy bẩy, lúc này thấy Tưởng Nhược Nam chịu đứng ra nói đỡ thì đều thở phào, chỉ có Lưu Tử Căng là âm thầm lo lắng cho nàng. Giờ Hoàng thượng đang trong cơn tức giận, nếu nàng nhận hết trách nhiệm về mình, ngộ nhỡ tình hình của Công chúa xấu đi…

Y ngẩng đầu, vẻ mặt lo lắng nhìn Tưởng Nhược Nam, thấy nàng bước tới trước mặt Hoàng đế, cúi đầu, trầm giọng nói: "Hoàng thượng, giờ không phải lúc nổi giận, bệnh tình của Công chúa không thể kéo dài hơn được nữa, việc châm cứu dùng thuốc phải thực hiện ngay. Mời Hoàng thượng, Hoàng hậu di giá ra ngoài cung, bất luận nghe thấy động tĩnh gì cũng không được vào."

Nàng chỉ cần nói một câu rằng, chuyện này nàng bất lực là có thể hoàn toàn thoát thân, tạm thời bảo toàn tính mạng. Cho dù có kết cục thế nào cũng chẳng liên quan tới nàng.

Nhưng chỉ cần nàng bỏ đi, Hoàng thượng Hoàng hậu không chịu được khi thấy ái nữ phải chịu đau đớn, các thái y chưa có lệnh của Hoàng thượng sẽ không dám làm gì. Mà kéo dài thêm hai ngày nữa thì bệnh của Công chúa đến thần tiên cũng chẳng cứu được.

Trẻ con sợ đau là chuyện thường tình, trẻ con thời hiện đại còn sợ tiêm nữa. Nhưng không thể vì thế mà mặc cho đứa trẻ sợ hãi để nguy hại tới tính mệnh của chúng. Đây là cháu nội của Thái hậu, vì Thái hậu, nàng phải cố gắng hết sức.

Câu này nếu đổi lại là người khác nói, Cảnh Tuyên Đế sẽ nhấc chân đá bay ngay, thế nào là dù nghe thấy bất cứ động tĩnh gì cũng không được vào? Đang ra lệnh cho hắn chắc?

Nhưng người này là Tưởng Nhược Lan, Cảnh Tuyên Đế dù có tức giận tới đâu cũng không thể phát tác. Ngực hắn phập phồng lên xuống, hai mắt trừng trừng nhìn nàng.

Hoàng hậu nghe vậy thì cũng có chút không vui: "Nhược Lan, ngươi định làm gì Công chúa?"

Tưởng Nhược Nam cúi đầu, nói rành rọt từng từ: "Thân thể Công chúa đáng giá ngàn vàng, thần phụ không dám làm gì cả. Thần phụ chỉ muốn Công chúa uống thuốc và châm cứu, nhanh chóng trị khỏi bệnh cho Công chúa. Châm cứu mặc dù hơi đau, nhưng không phải là không thể chịu đựng được. Đứa trẻ nào bị ốm mà không phải uống thuốc, không phải châm cứu? Công chúa có phản ứng mạnh mẽ như thế, xin thứ lỗi cho thần phụ nói thẳng, chính là vì Hoàng hậu và Hoàng thượng đứng sau dung túng. Lát nữa khi thần phụ khuyên Công chúa uống thuốc và châm cứu, Công chúa nhất định sẽ gào khóc, nhưng chỉ cần Hoàng thượng và Hoàng hậu không xuất hiện, Công chúa sẽ không có cách nào, thần phụ và các thái y sẽ tận tâm cứu chữa cho Công chúa. Mong Hoàng thượng và Hoàng hậu hết lòng ủng hộ chúng thần."

Hoàng thượng trừng mắt nhìn Tưởng Nhược Nam, "Hầu phu nhân, gan ngươi cũng thật lớn đấy."

Hoàng hậu hai mắt ngấn lệ, nhìn Trường Lạc đang ngủ mê mệt trên giường một cái, hỏi Tưởng Nhược Nam: "Chỉ cần uống thuốc và châm cứu là có thể chữa khỏi bệnh cho Trường Lạc phải không?"

Tưởng Nhược Nam lắc đầu, nói thật: "Uống thuốc, châm cứu thì còn có được một phần hy vọng, không uống thuốc châm cứu thì chẳng có tia hy vọng nào hết." Nàng lại nhìn về phía Cảnh Tuyên Đế, chậm rãi nói: "Hoàng thượng, thực ra gan thần phụ rất nhỏ, thần phụ chỉ muốn chữa trị cho Công chúa mà thôi, chắc chắn Hoàng thượng còn muốn Công chúa nhanh khỏi bệnh hơn thần phụ nhiều. Vậy thì xin hãy tin thần phụ lần này."

Cảnh Tuyên Đế nhìn nàng, đôi mắt đen láy của nàng bình tĩnh và điềm đạm, nghiêm túc mà chân thành. Mỗi lần nàng nhìn hắn như thế, hắn hoàn toàn chẳng còn sức mà ra oai, hắn sẽ cam tâm tình nguyện mà giơ cờ trắng đầu hàng.

Hắn quay người, ra khỏi nội điện trước. Hoàng hậu đi tới bên Tưởng Nhược Nam, nắm tay nàng, nước mắt giàn giụa nói: "Nhược Lan, Trường Lạc giao cho ngươi đấy. Thực ra nó rất ngoan, rất nghe lời, chỉ là sợ đau, sợ đắng, ngươi đừng dọa nó."

"Nương nương yên tâm."

Hoàng hậu nhìn con gái lần nữa, sau đó mới lưu luyến đi theo Cảnh Tuyên Đế.

Đợi hai vị đại thần đi rồi, Tưởng Nhược Nam sai cung nữ bắt đầu đi sắc thuốc theo đơn thái y kê.

Sau đó gọi Công chúa dậy, Công chúa mơ màng mở mắt, nhìn nàng, mắt có phần đờ đẫn.

Tưởng Nhược Nam dịu giọng nói: "Công chúa có muốn nhanh khỏi bệnh để đến suối nước nóng tắm không?"

Công chúa gật đầu.

"Thần phụ đã thăm bệnh cho Công chúa rồi, Công chúa phải uống thuốc phải châm cứu, nếu không không những không thể tắm ở suối nước nóng, mà e là sang năm cũng không thể đi câu cá thả diều với Hoàng thượng nữa."

"Nhưng chẳng phải ngươi đã hứa sẽ không châm cứu cơ mà?"

Tưởng Nhược Nam có chút ngượng ngùng, vừa rồi nàng đã nói quá chắc chắn, nhưng dù sao da mặt nàng cũng dày, "Thần phụ hứa sẽ không châm cứu cho Công chúa, nhưng không hứa là các thái y không châm cứu mà."

"Không, ngươi ra ngoài đi, ta không châm cứu." Tiểu Công chúa bắt đầu ra lệnh.

Tưởng Nhược Nam đã có được cái gật đầu của Hoàng thượng, nàng sao có thể sợ một đứa trẻ sáu tuổi. Nàng lập tức sa sầm mặt xuống: "Không được, hôm nay nhất định phải châm cứu, phải uống thuốc." Ngày trước, mỗi lần gặp những đứa trẻ không chịu uống thuốc không chịu tiêm ở cô nhi viện, nàng cũng phải cương trước nhu sau.

Có điều, rất rõ ràng rằng, Công chúa không sợ chiêu này của nàng. Công chúa ngồi dậy, cao giọng: "To gan, lại dám nói như vậy trước mặt bổn Công chúa, người đâu, đưa..." Nói đến đây, còn chưa kịp thở, đã bắt đầu ho sù sụ, vừa ho vừa lắp bắp nói hết câu: "Đưa... khụ khụ... đưa cô ta ra ngoài... khụ khụ, đánh hai mươi... khụ khụ... trượng..."

Có điều người trong nội điện đều biết Tưởng Nhược Nam được sự đồng ý của Hoàng thượng, nên đương nhiên không nghe theo lệnh Công chúa.

Tưởng Nhược Nam vỗ lưng cho Công chúa, "Công chúa người xem, giờ người ốm đến mức hạ lệnh còn không nổi. Không châm cứu, đến lúc đó cả nói cũng không nổi nữa. Hoàng thượng đã cho phép thần phụ được toàn quyền chăm lo cho bệnh tình của Công chúa, họ sẽ không nghe lời Công chúa đâu."

Công chúa thấy nô tài trong nội điện đứng im, lại không thấy phụ hoàng và mẫu hậu đâu, Tưởng Nhược Nam thì đang sầm mặt, còn đáng sợ hơn cả ma ma phụ trách dạy dỗ lễ nghĩa, khiến Công chúa cảm thấy sợ hãi, òa một tiếng khóc thút thít: "Mẫu hậu, phụ hoàng." Vừa khóc vừa ho vừa gọi.

Hoàng hậu và Cảnh Tuyên Đế thực ra đang đứng bên ngoài, nghe tiếng khóc và tiếng ho của Công chúa thấy vô cùng xót xa. Hoàng hậu định xông vào, nhưng vừa nhúc nhích đã bị Cảnh Tuyên Đế ngăn lại.

Các thái y cũng cuống cả lên, nhưng dỗ dành trẻ con không phải sở trường của họ nên nhất thời họ chẳng biết phải làm thế nào. Các cung nữ đứng bên vì sợ Tưởng Nhược Nam nên cũng không dám tới dỗ.

Còn Tưởng Nhược Nam thì trưng ra bộ mặt của một bà mẹ kế, lạnh lùng nhìn Công chúa khóc.

Không có sự bảo vệ của Hoàng thượng, Công chúa chẳng qua vẫn chỉ là một đứa trẻ, làm gì có khả năng phản kháng. Công chúa khóc một lúc, thấy khóc mãi mà phụ hoàng và mẫu hậu vẫn không vào, còn Tưởng Nhược Nam cũng chẳng chịu dỗ dành, nên nhất thời không biết làm gì tiếp. Chẳng bao lâu sau thì mệt.

Nhưng thực ra Công chúa vẫn vô cùng quật cường, chỉ cần Tưởng Nhược Nam động vào người, Công chúa sẽ lập tức gào lên, sống chết giãy giụa. Với kiểu không phối hợp đó, các thái y không dám châm cứu.

Tưởng Nhược Nam trừng mắt với Công chúa, Công chúa cũng trừng mắt nhìn lại nàng, hai người lườm qua nguýt lại, chẳng ai chịu yếu thế. Tưởng Nhược Nam biết giờ mà nói đạo lý thì Công chúa cũng nghe chẳng lọt tai. Cương không được thì nhu vậy.

Nhu tức là dụ dỗ, mà đã dụ dỗ một đứa trẻ con thì không thể dùng vàng bạc châu báu.

Tưởng Nhược Nam bắt đầu kể chuyện như nói một mình, nàng kể chuyện "Na Tra đại náo thủy cung". Tưởng Nhược Nam bắt đầu kể từ khi Na Tra còn là một cục thịt, rồi kể chuyện hắn bái sư học nghệ, kể hắn thần thông quảng đại ra sao, kể về Phong Hỏa Chân, Càn Khôn Quyển và dải lụa Hỗn Thiên Lăng của hắn.

Ban đầu Công chúa còn chẳng thèm để ý, nhưng cuối cùng bị câu chyện hấp dẫn của nàng thu hút, sau hoàn toàn như chìm đắm vào đó, cuối cùng thậm chí còn không ngừng giật tay áo nàng, giục nàng kể cho mau.

Nhưng đúng vào lúc quan trọng Na Tra và Long Thái tử đại chiến, Tưởng Nhược Nam đột nhiên dừng lại, không kể nữa.

Công chúa đang nghe hào hứng, thấy nàng dừng lại, bèn nói: "Sau đó thì sao, mau kể đi."

Tưởng Nhược Nam quay đầu nhìn Công chúa, dịu giọng nói: "Công chúa, câu chuyện Na Tra đại náo thủy cung còn rất dài, nếu Công chúa không chịu châm cứu không chịu uống thuốc, thì có thể đến ngày mai ngày kia chẳng còn sức mà nghe nữa đâu."

Công chúa không phải ngốc, mới sáu tuổi nhưng đã rất hiểu biết, Công chúa cúi đầu nói: "Ý ngươi là ta sẽ giống Nhị tỷ tỷ, ốm mãi ốm mãi không dậy nữa phải không?"

Nhị tỷ tỷ mà Công chúa nói chính là người con gái do Khánh tần sinh ra, năm ngoái cũng mắc bệnh phong hàn, ốm liệt giường một tháng rồi mất, khi mất mới bảy tuổi.

Hoàng hậu đứng ngoài nghe xong thì nổi giận: "Sao nàng ta có thể nói với Trường Lạc những điều này?" Nói xong lại định xông vào. Cảnh Tuyên Đế kéo Hoàng hậu lại, "Đợi xem thế nào đã, Hầu phu nhân không phải người không biết nặng nhẹ. Hơn nữa Trường Lạc cũng không phải đứa trẻ chưa biết gì."

Tưởng Nhược Nam nhìn khuôn mặt đỏ lạ thường của Công chúa, trong lòng rất xót thương, giọng dịu dàng hơn: "Công chúa, thần phụ không giấu Công chúa. Nếu Công chúa còn không uống thuốc không châm cứu, thì sẽ giống Nhị Công chúa vậy." Tưởng Nhược Nam cho rằng, đứa trẻ đã lớn bằng từng này không thể chẳng hiểu gì được, thỉnh thoảng nên phân tích lợi hại cho nó nghe, còn có ích hơn là cứ lừa gạt dỗ dành.

Hoàng hậu đứng ngoài nghe xong thì nước mắt giàn giụa.

Đám thái y sợ tới toát mồ hôi, còn Lưu Tử Căng lại lặng lẽ đứng bên cạnh nhìn nàng, ánh mắt y rất dịu dàng. Cũng chỉ có nàng mới hoàn toàn không hề lo lắng cho sự an nguy của bản thân mà nói ra được những lời như thế.

"Nhưng Nhị tỷ tỷ cũng đã uống thuốc mà có ích gì đâu." Tâm trạng của tiểu Công chúa rất sa sút.

Tưởng Nhược Nam nắm lấy bàn tay mềm mại nhỏ nhắn của Công chúa, khẽ nói: "Công chúa không giống thế, bệnh của Công chúa không nghiêm trọng như Nhị Công chúa. Công chúa uống thuốc châm cứu rồi sẽ khỏi, hơn nữa Công chúa còn có Na Tra phù hộ nữa."

"Tiểu Na Tra sẽ phù hộ ta thật chứ?"

"Thật chứ, tiểu Na Tra thích những đứa trẻ dũng cảm." Tưởng Nhược Nam tiếp tục dụ dỗ, "Chỉ cần Công chúa ngoan ngoãn nghe lời, uống thuốc châm cứu, mấy hôm nữa ngày nào thần phụ cũng kể chuyện cho Công chúa nghe, kể hết câu chuyện Na Tra được sinh ra từ cục thịt, còn kể câu chuyện về những người được sinh ra từ trứng, và cả Tôn hầu tử nhảy ra từ một phiến đá đại náo thiên cung." Tưởng Nhược Nam ra sức thả mồi.

Trẻ con xét cho cùng vẫn là trẻ con, Trường Lạc mặc dù là Công chúa nhưng chưa bao giờ được nghe những câu chuyện hấp dẫn như thế. Hoặc cũng có thể do sự sợ hãi trước cái chết, hoặc có lẽ do những lời dụ dỗ hấp dẫn của Tưởng Nhược Nam, Công chúa đã đồng ý uống thuốc và châm cứu.

Tưởng Nhược Nam cùng Hoàng thượng Hoàng hậu đang đứng ngoài điện và các thái y cung nữ đều nhất loạt thở phào nhẹ nhõm. Rèn thép nhân lúc còn nóng, Tưởng Nhược Nam vội gọi thái y tới châm cứu cho Công chúa.

Tiến hành châm cứu là Lý thái y, người có kinh nghiệm về nhi khoa nhất, nhưng vừa mới châm được một kim, Công chúa với mức độ căng thẳng cao độ đã òa khóc nức nở: "Đau quá, ta không châm nữa, đau quá, phụ hoàng, mẫu hậu, hoàng nãi nãi…" Khóc tới mức nghẹn cả lại và bắt đầu ho. Cứ nấc lên nấc xuống giống như sắp chết tới nơi vậy.

Đứa trẻ là khúc ruột đầu của người mẹ, Hoàng hậu nước mắt ròng ròng, định xông vào, Hoàng thượng lại giữ chặt.

"Hoàng thượng, Trường Lạc ho tới mức ấy rồi, Hoàng thượng không đau lòng ư?"

Cảnh Tuyên Đế quay lại nhìn Hoàng hậu: "Không làm vậy thì còn có cách nào? Lẽ nào nàng muốn Trường Lạc giống An Ninh[5] sao?"

[5] Nhị Công chúa An Ninh.

Lúc đó Hoàng hậu mới kìm xúc động, bịt chặt miệng, lẳng lặng rơi nước mắt.

Tưởng Nhược Nam giữ chặt tay Công chúa, không dỗ dành khuyên nhủ. Nàng rất bình tĩnh bắt đầu kể tiếp chuyện Na Tra đại náo thủy cung, có lẽ sự bình tĩnh của Tưởng Nhược Nam đã truyền sang Công chúa, mà cũng có thể là do câu chuyện quá hấp dẫn nên thu hút sự chú ý của Công chúa. Trường Lạc Công chúa dần dần nín khóc, có điều mỗi lần thái y châm kim, Công chúa lại níu chặt tay Tưởng Nhược Nam. Có lúc móng tay Công chúa cắm chặt vào lòng bàn tay nàng, nhưng Tưởng Nhược Nam như người mất tri giác, nàng chẳng cả chau mày, chỉ sợ sự lên xuống của tâm trạng mình sẽ ảnh hưởng đến Công chúa.

Qua một tuần hương, việc châm cứu hoàn thành. Trường Lạc Công chúa thở hắt ra, buông tay Tưởng Nhược Nam, lúc này mới phát hiện mình đã bấm nàng chảy máu.

138. Chương 138

"Ái da, ngươi chảy máu rồi, là bổn Công chúa bấm móng tay vào ngươi sao?" Trường Lạc Công chúa có chút ngượng ngùng.

Tưởng Nhược Nam cười đáp: "Chỉ cần Công chúa chịu uống thuốc châm cứu, cho dù mỗi lần thần phụ đều bị Công chúa bấm chảy máu cũng đáng."

"Còn phải châm cứu nữa ư?" Cái miệng nhỏ của Công chúa cong lên.

"Công chúa đã lớn rồi, nên biết rằng nếu Công chúa không khỏe lại thì ai là người đau lòng nhất? Là phụ hoàng, là mẫu hậu, là hoàng nãi nãi của người đó…"

Trường Lạc Công chúa suy nghĩ một lát, mới nói: "Vậy mỗi lần châm cứu, ngươi hãy kể cho bổn Công chúa nghe một câu chuyện."

Giọng như ra lệnh, nhưng ánh mắt lại đầy hy vọng, rất đáng yêu.

"Được." Tưởng Nhược Nam cười gật đầu.

Trường Lạc Công chúa nghĩ một lát rồi gọi cung nữ thân cận bên mình mang chiếc hộp bằng gỗ Tử Đàn chạm hoa, nạm vàng tới. Công chúa mở hộp, lấy từ trong đó ra tám hạt thủy tinh, ngẫm nghĩ, rồi lấy ra hai hạt, đặt vào tay Tưởng Nhược Nam. Do dự một hồi, lại lấy ra thêm hai hạt nữa, nhưng vẫn không nỡ cho nàng, nhìn cả nửa ngày, mới lưu luyến đưa cho nàng, rồi bỏ bốn hạt còn lại vào trong hộp.

"Phụ hoàng cho ta tổng cộng tám hạt, ngươi rất tốt, kể chyện rất hay, thưởng cho ngươi bốn hạt…" Khi nói, mắt vẫn không ngừng nhìn bốn hạt kia, vừa nhìn đã biết đấy là thứ đồ chơi yêu thích của Công chúa.

Tưởng Nhược Nam đương nhiên chẳng thích gì thứ đồ của trẻ con này, nhưng thấy Công chúa chịu thưởng cho mình thứ mà bản thân yêu quý nhất, trong lòng nàng bỗng thấy vui. Đột nhiên có cảm giác như khi còn nhỏ có được người bạn tốt.

"Đa tạ Công chúa ban thưởng, thần phụ nhất định sẽ giữ gìn." Tưởng Nhược Nam thành tâm thành ý nói.

Trường Lạc Công chúa nhìn nàng cười ngọt ngào, khi cười hai mắt sáng long lanh, sống động giống như phiên bản nữ của Cảnh Tuyên Đế.

Không lâu sau, thuốc đã được cung nữ sắc xong mang vào, lần này không cần Tưởng Nhược Nam thuyết phục, Công chúa ngoan ngoãn uống ngay. Vì trước đó khóc lóc giãy giụa nhiều nên Công chúa hơi mệt, uống xong thuốc liền ngủ mất.

Lúc này Hoàng hậu và Cảnh Tuyên Đế mới bước vào, Hoàng hậu cầm tay Tưởng Nhược Nam, nói vài câu tán thưởng. Cảnh Tuyên Đế không nói gì, nhưng ánh mắt luôn dính chặt lấy nàng, khiến nàng thấy nhột nhột.

Trước lúc nàng rời cung, Cảnh Tuyên Đế hạ chỉ, trong thời gian tới khi Công chúa còn đang trong tình trạng nguy kịch, rất cần có sự chăm sóc của Tưởng Nhược Nam, Hầu phu nhân phải ở lại trong cung cho đến khi bệnh tình của Công chúa có biến chuyển. Hoàng hậu lập tức đồng ý: "Cũng chỉ có Nhược Lan mới khiến Trường Lạc ngoan ngoãn châm cứu uống thuốc mà thôi."

Tưởng Nhược Nam còn có thể nói gì, đành dập đầu tạ ân, nhưng trong lòng lại nghĩ, nàng không có ở nhà, Cận Thiệu Khang và Thanh Đại…

Ngay lập tức lắc lắc đầu, nghĩ gì thế này? Nàng nên tin Cận Thiệu Khang mới phải. Rồi nàng lại nghĩ ngay, liệu có phải Hoàng đế cố ý không?

Nhưng việc hắn yêu cầu nàng ở lại cũng chẳng có chỗ nào không hợp lý.

Đang lúc nghĩ ngợi lung tung, Hoàng hậu và Hoàng đế không muốn quấy rầy con gái nghỉ ngơi, đã rời cung Trường Xuân. Thái y giúp Công chúa bắt mạch xong, cũng lục tục rời đi.

Trước khi Lưu Tử Căng đi, Tưởng Nhược Nam lặng lẽ ra hiệu cho hắn. Đợi các thái y đi cả rồi, Tưởng Nhược Nam mới rời cung, nàng bèn tới gặp Lưu Tử Căng đang đứng đợi bên ngoài.

Tưởng Nhược Nam cười nói: "Ta còn sợ ngài không hiểu ý ta."

Lưu Tử Căng cúi người hành lễ: "Không biết phu nhân tìm hạ quan có việc gì?"

Sao lại không hiểu? Y còn hiểu nàng hơn nhiều so với nàng tưởng tượng… Có điều, nàng vĩnh viễn sẽ không bao giờ biết được điều đó…

Tưởng Nhược Nam nhìn quanh, dẫn Lưu Tử Căng ra một góc khuất, sau đó lấy từ trong người ra một chiếc túi thơm màu đỏ có thêu hoa, đưa cho y.

Túi thơm này chính là của Thanh Đại tặng nàng.

Thực ra ở thời đại này, túi thơm là vật rất phổ biến, nữ nhân trong phủ ai cũng mang theo trên mình một cái và để trong phòng hai ba cái. Việc tặng túi thơm cho nhau cũng là việc hết sức bình thường. Chỉ có điều, ở kiếp trước, Tưởng Nhược Nam đã từng đọc rất nhiều tiểu thuyết cung đấu, túi thơm là một vũ khí giết người vô hình, có thể khiến người ta không mang thai được hoặc bị sảy thai. Vì vậy khi Thanh Đại tặng túi thơm cho nàng, nàng đã bắt đầu nghi ngờ, còn cố ý rạch ra xem. Thế nhưng thấy bên trong chỉ có cánh hoa khô nên nàng mới yên tâm. Vì ở thời hiện đại thì việc làm khô cánh hoa cũng là việc thường thấy, chưa từng nghe nói có loại hoa khô nào có thể hại người.

Khi ấy, nàng còn trách mình quá đa nghi, lại thêm mùi hương của túi thơm khiến nàng rất thích, còn là lễ vật do chính tay người ta làm nên nàng mới để trong phòng. Chỉ có điều lâu như vậy rồi nàng chẳng có thai, lại vô tình nghĩ đến cái túi thơm này, thực sự bắt đầu không thể yên tâm. Nhân cơ hội lần này vào cung, nàng muốn mang cho Lưu Tử Căng xem. Y là thái y, kiến thức rộng và sâu hơn nàng nhiều, biết đâu lại có loại hoa khô nào hại được người thật cũng nên. Nếu đúng thế, nàng sẽ dùng chứng cứ này ép Hoàng đế thu lại Thanh Đại. Người con gái mà Hoàng đế ban cho phu quân nàng đám giở thủ đoạn độc ác như vậy, nếu truyền ra ngoài, hắn sẽ vô cùng mất mặt.

"Lưu thái y, chuyện này ta không tiện hỏi người khác, nhưng ta biết thái y là người cẩn trọng, nên ta đành mặt dày tới thỉnh giáo ngài. Ngài có thể giúp ta xem xem trong túi thơm này có gì bất thường không?"

Lưu Tử Căng nhận lấy chiếc túi thơm, nhìn nhìn, nhất thời chưa hiểu: "Phu nhân… Đây là…"

Tưởng Nhược Nam cúi đầu, đỏ mặt, giọng lí nhí như muỗi kêu, "Ta muốn Lưu thái y xem giúp ta xem, trong túi thơm này có phải bị người ta bỏ… thành phần khiến người khác không thể mang thai được…"

Thật là, sao lại phải hỏi rõ ràng như vậy? Lẽ nào một thái y như hắn lại không biết "túi thơm kế" là một trong những phương thức lợi hại nhất trong cung đấu sao?

Lưu Tử Căng không ngờ câu hỏi của y lại nhận về một câu trả lời như thế. Làn da mịn màng như ngọc của hắn bỗng đỏ hồng, khiến Tưởng Nhược Nam nhìn mà còn sinh lòng đố kị, lại một lần nữa thở dài ai oán, nàng là con gái mà làn da còn không bằng cả một người đàn ông…

Lưu Tử Căng nhét túi thơm vào trong túi, nửa ngày sau cũng chẳng dám ngẩng đầu lên, "Được, hạ quan mang về xem xem, ngày mai sẽ trả lời phu nhân."

"Đa tạ…" Tưởng Nhược Nam lại nói, "Ngày mai nếu tiện, không biết Lưu thái y có thể giúp ta bắt mạch, hai tháng nay ta… hai tháng nay rồi vẫn…"

Tưởng Nhược Nam ấp a ấp úng, thực ra nếu ở thời hiện đại thì sẽ tới phòng khám phụ khoa. Nhưng nhìn khuôn mặt ngày càng đỏ rực lên của y, Tưởng Nhược Nam cũng thấy ngại, càng nói càng lắp bắp.

Trong thời đại này bác sỹ nữ ít tới đáng thương, bản thân nàng muốn khám bệnh có phải yêu cầu gì quá đáng đâu. Muốn tìm một bác sỹ mà mình thân quen cũng không quá đáng chứ? Y là đại phu, chẳng phải chưa từng khám bệnh cho phụ nữ, sao da mặt lại mỏng toẹt thế nhỉ? Cảm giác như nàng đang trêu ghẹo người ta vậy… Ông trời soi xét, nàng chỉ là một phụ nữ hiền lành, chẳng có tâm tư thế đâu.

"Hạ quan… Ngày mai khi hạ quan tới bắt mạch cho Công chúa sẽ xem giúp phu nhân. Hạ quan xin cáo lui trước." Nói xong lại hành lễ, khi quay người, một chùm nắng ấm áp từ trên chiếu thẳng vào người y, khiến khuôn mặt đỏ bừng của y lại trở nên trong suốt như ngọc, đường nét càng thêm dịu dàng tuấn tú. Trong khoảnh khắc ấy, Tưởng Nhược Nam chỉ muốn có máy ảnh để chụp lại.

Tưởng Nhược Nam nhìn y rời đi, thầm thở dài. Con người này, tướng mạo đẹp, tính cách tốt, lại là một nhân sĩ chuyên nghiệp. Nếu ở thời hiện đại chắc chắn sẽ được tôn trọng, được đàn bà con gái si mê. Đáng tiếc sinh nhầm thời, cứ rúm ró ở đây, ngày nào cũng lo lắng phập phồng, hễ không cẩn thận là mắc họa rơi đầu, đáng tiếc, đáng tiếc…

Tưởng Nhược Nam thở dài thườn thượt rồi quay vào nội điện.

Trường Lạc Công chúa được châm cứu và uống thuốc xong bắt đầu hạ sốt nhưng cứ đến đêm lại nóng rực lên.

Châm cứu liên tục đối với trẻ con không phải là tốt, Lý thái y nhất thời chẳng nghĩ ra được cách gì, đành bảo bọn cung nữ dùng khăn lạnh chườm đầu. Nhiệt độ trên trán giảm, nhưng người thì nóng như quả cầu lửa.

Tưởng Nhược Nam thức cùng thái y, nghĩ cách để hạ sốt cho Công chúa. Nàng biết, bệnh tình ở thời cổ đại, một nửa phụ thuộc vào cách chữa trị, một nửa phải dựa vào ý chí của chính người bệnh. Nếu gắng gượng được thì dần dần sẽ khỏi; nếu không gắng được, kéo dài một thời gian sẽ chết.

Thái y không dám châm cứu, Tưởng Nhược Nam sai cung nữ thỉnh thoảng lại bón nước trắng cho Công chúa, còn nàng rửa sạch tay, bắt đầu massage cho Trường Lạc.

Tưởng Nhược Nam biết một cách massage giúp hạ sốt, chẳng hay có tác dụng đối với Công chúa hay không. Nhưng giờ cũng đâu còn cách nào khác, đành phải "có bệnh thì vái tứ phương" vậy.

Tưởng Nhược Nam bấm huyệt Thiên Đột tới Kiếm Đột cùng hai bên, sau đó ấn huyệt Đại Chùy đến đốt sống lưng số một và hai bên sườn. Lặp đi lặp lại cho tới khi dưới lớp da đã có dấu hiệu tụ máu, làm xong thao tác massage giảm sốt, lại làm massage trị liệu bệnh viêm phổi, xoa bóp lòng bàn tay, huyệt Thanh Phế Kinh, Thanh Can Kinh, nhằm nghịch chuyển những huyệt đạo trong đó.

Làm xong, lại cho uống nước, uống thuốc, chườm khăn ấm, bận rộn tới tận khi trời gần sáng, cuối cùng Công chúa cũng hạ sốt.

Tưởng Nhược Nam và những người trong nội điện đều thở phào nhẹ nhõm. Nhìn hơi thở của Công chúa dần dần bình thường trở lại, sắc mặt cũng dần hồng hào như thường, Tưởng Nhược Nam nắm bàn tay nhỏ bé của Công chúa, khẽ mỉm cười.

Lý thái y nói với nàng, "Tình hình tối qua vô cùng nguy cấp, cũng may có phu nhân ở đó nên mới hóa nguy thành an." Nếu không, ngộ nhỡ Công chúa có mệnh hệ gì, hắn thân là đại phu chủ trị, chẳng cần phải bồi táng nhưng chắc chắn sẽ phải chịu trừng phạt.

Tưởng Nhược Nam cười đáp, "Cũng may có Lý thái y đứng bên chỉ bảo, không phải công lao của một mình ta." Rồi lại hỏi: "Lý thái y xem, bệnh của Công chúa đã ổn chưa?" Thực ra nàng rất thích đứa trẻ đáng yêu này, thật không muốn nó có mệnh hệ gì.

Lý thái y thấy nàng chẳng cầu lập công, trong lòng bỗng dưng có thiện cảm, lập tức cười đáp: "Tối qua nguy hiểm như thế mà Công chúa cũng đã chống đỡ được, ta nghĩ chỉ cần tiếp tục uống thuốc và tĩnh dưỡng là sẽ không có trở ngại gì lớn nữa."

"Vậy thì tốt quá!" Tưởng Nhược Nam bỗng dưng thấy vui.

Sau buổi chầu sáng, Cảnh Tuyên Đế cùng Hoàng hậu, Thái hậu đến thăm Công chúa. Công chúa đã tỉnh, đã uống xong thuốc trong sự khuyên bảo của Tưởng Nhược Nam, vừa nghe Tưởng Nhược Nam kể chuyện, vừa ăn cháo do nàng đút.

Hoàng hậu thấy tinh thần con gái đã tỉnh táo, còn có thể ăn được cháo, vui mừng đi tới nói với Công chúa vài câu, rồi lại cảm ơn Tưởng Nhược Nam hết lời. Tưởng Nhược Nam không dám nhận công một mình, nàng nhắc tới Lý thái y, Hoàng đế rất vui, lập tức thưởng cho Lý thái y một trăm lượng bạc.

"Về phần Hầu phu nhân, sau này sẽ thưởng."

Bổn phận của thái y là chữa bệnh, nhưng Tưởng Nhược Nam thân là Nhất phẩm phu nhân, nên phần thưởng đương nhiên cũng không thể giống với thái y được. Tưởng Nhược Nam bỗng nghĩ, tốt xấu gì mình cũng cứu mạng Công chúa, không biết có được coi là đại công lao không?

Thái hậu đi đến nói chuyện một lúc với Công chúa, nhìn nhìn bát cháo trong tay Tưởng Nhược Nam, cười hỏi: "Cháo này không phải loại cháo bình thường đúng không?"

"Thái hậu quả là tinh mắt, đây là cháo hạnh nhân, nếu thường xuyên ăn trong một thời gian dài sẽ rất tốt cho sức khỏe của Công chúa."

Thái hậu nhìn Hoàng hậu cười: "Ta biết ngay mà, chỉ cần nha đầu Nhược Lan ra tay, nhất định sẽ chữa khỏi bệnh cho Trường Lạc."

Hiện giờ Hoàng hậu vô cùng cảm kích tấm lòng của Tưởng Nhược Nam, sớm đã coi nàng như thần y, đương nhiên là cũng vội lên tiếng phụ họa. Thực ra Tưởng Nhược Nam biết, chuyện lần này nàng cũng gặp may thôi, bệnh của Công chúa là viêm phổi thời kỳ đầu, hơn nữa bình thường ăn uống dinh dưỡng phong phú, thể chất khá tốt, mà cũng là mệnh của Công chúa chưa đến lúc tận.

Buổi chiều, Lưu Tử Căng theo phụ thân tới bắt mạch cho Công chúa, Tưởng Nhược Nam tìm cơ hội mời Lưu Tử Căng ra chỗ vắng để hỏi chuyện chiếc túi thơm.

Lưu Tử Căng nói: "Ta đã xem xét kỹ rồi, trong túi thơm này chẳng có loại hương liệu nào dùng để tránh thai cả. Những cánh hoa đó là hoa lan, ta còn đặc biệt hỏi qua đồng liêu ở Việt quốc. Ở Việt quốc, hoa chi lan là loài hoa rất phổ biến, người Việt quốc thích dùng những cánh hoa nơi này phơi khô cho vào túi thơm, chẳng có chỗ nào đáng nghi cả."

Tưởng Nhược Nam nghe xong, thầm nghĩ, lẽ nào đúng là ta đã đa nghi rồi? Không có thai được là vấn đề ở ta ư?

Tưởng Nhược Nam vội giơ tay ra, để Lưu thái y bắt mạch giúp, "Vậy thái y hãy xem giúp ta, sức khỏe của ta có vấn đề gì không?"

Lưu Tử Căng nhìn tay nàng, mặt lại đỏ hồng, nhưng vẫn làm ra vẻ trấn tĩnh bắt mạch giúp nàng.

"Mạch tượng của phu nhân không có vấn đề gì." Lưu Tử Căng ho khan một tiếng, "Phu nhân còn trẻ, có những việc không cần phải vội…"

Cũng đúng, mới hai tháng, nàng hình như hơi nóng vội quá. Tưởng Nhược Nam ngượng ngùng cười cười.

"Nói vậy thì, túi thơm này ta mang bên mình cũng không sao chứ?"

Lưu Tử Căng trầm mặc hồi lâu, mới đáp: "Sự vật trên thế gian này luôn thiên biến vạn hóa, hạ quan không thể biết hết được, biết đâu có điều gì đó mà hạ quan không phát hiện ra. Xin thứ lỗi cho hạ quan nói thẳng,

nếu phu nhân đã không yên tâm thì đừng mang theo bên mình nữa." Lưu Tử Căng thấy nàng lo lắng về cái túi thơm như vậy, đương nhiên biết nguồn gốc của cái túi thơm này chính là nỗi nhức nhối trong lòng nàng.

"Lưu thái y nói có lý." Không thể giữ cái túi thơm này bên mình được. Chỉ thật tiếc, nó lại không thể trở thành chứng cứ.

"Muội muội của ta nhờ ta chuyển lời hỏi thăm tới phu nhân." Lưu Tử Căng nói.

"Hôn sự của lệnh muội đã định ngày chưa?"

"Đã định rồi, đợi Tử Đồng cập kê sẽ tiến hành hoàn hôn." Khi nhắc đến những việc này, thần thái của Lưu Tử Căng lại khôi phục vẻ dịu dàng hòa nhã như thường, "Phu nhân gần đây có khỏe không?" Lưu Tử Căng nhìn nàng, thấy nàng nghe xong câu hỏi của y thì nụ cười trên môi như cứng lại, mặc dù rất nhanh lại khôi phục vẻ tự nhiên, nhưng sự bối rối đó không qua được mắt y.

Chuyện Hoàng thượng ban thiếp cho Hầu gia đương nhiên y cũng biết, mà việc Tưởng Nhược Nam rất ghen hấn cũng được nghe, lúc này tâm trạng của nàng chắc chắn rất tệ.

"Ta vẫn khỏe... Đúng rồi, bao giờ thì Lưu thái y hoàn hôn?" Cho dù nàng có gì đó không ổn, cũng sẽ không nói với y.

Lưu Tử Căng mắt tối lại, "Tháng Hai năm sau hạ quan sẽ hoàn hôn."

***

Suốt cả ngày hôm nay, tinh thần của Công chúa được coi là khá tốt, ăn được một chút, không còn sốt nữa, nhưng vẫn hơi ho. Tưởng Nhược Nam cho Công chúa uống nhiều nước, trong phòng đốt lò sưởi nên không khí khô nóng, Tưởng Nhược Nam bèn sai người mang những chậu nước lớn để ở bên giường, duy trì độ ẩm trong phòng, giúp Công chúa dễ chịu hơn.

Ngoài ngủ ra, những khi Công chúa tỉnh đều đòi nàng kể chuyện, Tưởng Nhược Nam thích sự hào phóng đáng yêu của cô bé này. Công chúa cũng thích sự thẳng thắn lưu loát của nàng, đương nhiên càng thích những câu chuyện nàng kể hơn, không giống những người khác, đến nói thừa một câu cũng không dám. Giữa hai người bắt đầu nảy sinh tình bạn thân thiết.

Buổi tối, Tưởng Nhược Nam massage cho Công chúa, sợ đến đêm Công chúa sốt lại nên massage xong bèn dỗ dành Công chúa ngủ. Lúc này có thái giám vào, thì thầm bên tai nàng câu gì đó.

Sắc mặt Tưởng Nhược Nam biến đổi, nhưng không tiện thể hiện trước mặt bao nhiêu nô tài thế này, làm vậy sẽ khiến người ta nảy sinh nghi ngờ, ngẫm nghĩ, đành theo thái giám ra ngoài.

Đi tới cửa, Tưởng Nhược Nam hạ giọng nói với thái giám: "Ngươi đi bẩm lại với Hoàng thượng, cứ nói rằng đêm đã khuya, ta không đến được." Nàng không muốn gặp riêng hắn.

Nhưng thái giám như đã đoán biết nàng sẽ nói như thế, chẳng hề kinh ngạc, chỉ bình tĩnh đáp: "Hoàng thượng nói, nếu phu nhân không tới, sẽ giữ phu nhân lại thêm vài ngày nữa."

Tưởng Nhược Nam vô cùng tức giận, vốn nàng thấy bệnh tình của Công chúa đã dần có chuyển biến tốt, ngày mai định xin Hoàng thượng cho về nhà, nhưng tên vô lại đó định giữ nàng ở lại thêm vài ngày, nàng làm gì có lý do để phản đối?

Đã hai đêm rồi không ở nhà, nói nàng không lo là nói dối.

Cái tên biến thái đáng chết này, chuyện gì cũng tính toán rất chi li.

"Phu nhân, hãy mau theo nô tài qua bên này."

139. Chương 139

Không còn cách nào, Tưởng Nhược Nam đành phải đi theo thái giám.

Thái giám tay cầm đèn lồng, đưa nàng đi về phía trước, Tưởng Nhược Nam nhận ra mình đang đi đến Ngự hoa viên.

Không lâu sau, thái giám bèn đưa Tưởng Nhược Nam đến trước một tiểu đình, bốn mặt của tiểu đình này đều có cửa sổ, cửa lớn rèm buông hờ, bên trong có ánh sáng yếu ớt hắt ra.

"Phu nhân, Hoàng thượng đang ở trong đình, mời phu nhân vào, bên ngoài gió to sẽ nhiễm lạnh."

Thái giám nói xong câu đó, hành lễ rồi quay người bỏ đi.

Tưởng Nhược Nam nhìn tiểu đình, không gian khép kín thế này, nàng sao dám vào?

Đêm mùa đông không khí vô cùng lạnh, Tưởng Nhược Nam mặc dù tay cầm lò sưởi nhỏ, khoác áo choàng, nhưng đứng ở ngoài này một lúc vẫn lạnh tới mức không kìm được mà khẽ run lên. Cho dù là thế, Tưởng Nhược Nam cũng không muốn vào trong không gian chỉ có mình nàng với Cảnh Tuyên Đế.

"Nếu đã đến rồi thì sao còn không vào? Bên ngoài gió lớn, đừng để bệnh của Công chúa còn chưa khỏi, nàng cũng lại đổ bệnh theo. Mà như thế thì ta thật ngại, không dám để nàng rời cung, dù gì cũng phải đợi nàng khỏi bệnh mới được."

Giọng nói trầm ấm của Cảnh Tuyên Đế vọng ra từ trong đình tử. Trong màn đêm tĩnh mịch thế này, giọng nói ấy có sức mạnh khiến người ta phải rung động.

"Có chuyện gì xin người hãy nói, nói xong, để thần phụ sớm quay về là được." Tưởng Nhược Nam tức giận đáp.

Cửa "kẹt" một tiếng mở ra, thân hình cao lớn của Cảnh Tuyên Đế xuất hiện ở cửa đình. Ánh nến khiến những sợi chỉ vàng thêu trên long bào của hắn lấp lánh, khuôn mặt hắn vì đứng quay lưng lại với ánh đèn nên nàng không nhìn rõ biểu hiện trên đó.

Hắn lạnh lùng hừ một tiếng, "Nàng sợ gì? Ở bãi săn ta còn chẳng làm gì nàng, trong cung ta có thể làm gì chứ?" Giọng hắn rất không vui.

Tưởng Nhược Nam không dám tin hắn, "Có gì xin Hoàng thượng hãy cứ thế này mà nói."

Cảnh Tuyên Đế trầm mặc, khí lạnh toát ra từ cơ thể hắn. Tưởng Nhược Nam chỉ cảm thấy sống lưng mình đông cứng vì sợ, bất giác lùi về phía sau một bước.

Đúng lúc này, Cảnh Tuyên Đế lại tiến về phía trước, bước những bước rộng tới bên nàng, cầm cổ tay nàng, nhanh nhẹn kéo nàng vào trong đình rồi tiện tay đóng cửa, quay người một cái đã ép nàng vào cửa, hai tay chống lên, khiến nàng bị kẹt ở giữa. Cơ thể hắn lừng lững ép sát cơ thể nàng.

Một loạt các động tác ấy dường như chỉ diễn ra trong nháy mắt, khi nàng phản ứng lại được, mặt hắn đã kề ngay trước mặt.

Mùi Long Diên hương quen thuộc lại bao vây lấy nàng.

Khuôn mặt hắn ẩn hiện trong bóng tối, khiến các đường nét càng sâu càng rõ. Đôi mắt hắn đen như màn đêm, lặng lẽ quan sát nàng. Ánh mắt đó không có ý trêu đùa, không có dục vọng, chỉ có tình cảm đong đầy và sự nặng nề vô bờ bến.

Tưởng Nhược Nam vốn định mắng chửi nhưng cũng phải ngẩn ra.

Bên tai vang lên giọng nói trầm thấp của hắn.

"Nhược Lan, ta rất nhớ nàng."

Tưởng Nhược Nam hít một hơi thật sâu, nhìn hắn, nói rõ ràng từng từ từng chữ một: "Nhưng thần phụ chưa bao giờ nhớ Hoàng thượng." Có những việc, quyết không được để đối phương hy vọng.

Ánh mắt Cảnh Tuyên Đế tối lại, lạnh lùng cười hai tiếng, "Tưởng Nhược Lan, nàng dám hỗn xược như thế, chẳng qua vì nghĩ ta thích nàng mà thôi." Nói xong, hắn bèn thả nàng ra.

Nhưng Tưởng Nhược Nam lại bị câu nói đó của hắn làm cho chấn động. Thật vậy ư? Nàng dám phản kháng hắn hết lần này tới lần khác là vì nàng sớm đã biết hắn sẽ không bao giờ làm tổn thương nàng?

Cảnh Tuyên Đế quay người, đi tới đứng trước một chiếc đèn lồng được làm bằng gỗ lê màu đen khắc hoa văn hình bướm. Bóng dáng cao lớn của hắn dường như che hết tất cả ánh sáng của ngọn đèn.

"Gần đây sống có ổn không?" Ngón tay hắn vô tình lướt trên những hoa văn được chạm khắc ở thân đèn.

Tưởng Nhược Nam cố gắng nhịn cười, quả nhiên có rất nhiều người quan tâm tới cuộc sống của nàng.

"Hoàng thượng muốn nghe thần phụ nói sống tốt hay không tốt đây?" Giọng nói của Tưởng Nhược Nam bất giác đầy trào phúng.

Hắn cố ý tặng cho phu quân của nàng một người con gái, lại còn dám hỏi nàng sống có tốt không? Giả tạo.

Cảnh Tuyên Đế quay người, tay đặt lên chiếc đèn, những sợi chỉ vàng trên long bào sáng lấp lánh, con rồng nhe nanh múa vuốt thêu trên áo như sống dậy, khiến hắn càng thêm uy phong.

Khóe miệng hắn cong lên cười: "Ta thật sự mong thời gian này nàng sống thật khổ sở."

Tưởng Nhược Nam sầm mặt xuống, lạnh lùng nhìn hắn.

"Nhưng..." Hắn cụp mắt, ánh đèn chiếu sáng một nửa khuôn mặt, khiến ngũ quan của hắn càng thêm rõ ràng, "Ta lại rất không muốn thấy bộ dạng đau lòng của nàng, thật sự rất mâu thuẫn."

Tưởng Nhược Nam nhướn mày, "Hoàng thượng không cần phải lo, người sẽ không nhìn thấy bộ dạng đau lòng của thần phụ đâu."

"Vậy sao?" Cảnh Tuyên Đế cười nhạt, rồi lập tức vờ như vô tình nói: "Nàng đoán xem trong hai ngày này giữa An Viễn Hầu và nàng Việt nữ đó xảy ra chuyện gì? Không có nàng bên cạnh, hắn liệu có chống đỡ nổi sự quyến rũ của cô gái đó không? Trong thiên hạ này không có người đàn ông nào từ chối được một người con gái vừa có sắc lại vừa phong tình như thế."

Trái tim Tưởng Nhược Nam như bị ai bóp chặt, "Hoàng thượng quả nhiên là cố ý giữ thần phụ lại trong cung." Nàng trừng mắt lườm hắn, ánh mắt sắc lẹm như một lưỡi dao.

"Thiệu Khang tốt xấu gì cũng là thần tử của người, chàng đã vì người vào sinh ra tử, bình định phản loạn, toàn tâm toàn ý trung thành với người, tin tưởng người. Nhưng còn Hoàng thượng thì sao, giờ người đang làm gì thế này, tìm mọi cách để phá hoại gia đình của chàng. Hoàng thượng, người không sợ thần phụ sẽ kể chuyện này cho chàng nghe, không sợ hành động của mình sẽ khiến trái tim chàng lạnh giá, không sợ sẽ mất đi một thần tử luôn trung thành với người ư?"

"Nhược Lan, nàng sẽ không nói cho hắn biết..." Cảnh Tuyên Đế khẽ cười, lắc lắc đầu, sau đó rời khỏi chỗ cái đèn, từ từ bước tới bên nàng, "Bởi vì nàng biết, lúc này nếu để hắn biết thì hắn còn bị tổn thương trầm trọng hơn trẫm. Hắn không thể phản kháng trẫm, nếu hắn còn muốn giữ tất cả những gì hắn có lúc này, hắn chỉ còn cách nhẫn nhịn, không dám nói gì, lại còn phải tìm mọi cách để giấu giếm không cho người khác biết. Nếu thật sự yêu nàng, hắn sẽ buồn, hắn sẽ bắt đầu nghi ngờ tất cả, nghi ngờ những lúc không có hắn ở bên, nàng và ta sẽ làm gì? Giống như bây giờ nàng đang nghi ngờ hắn vậy."

Cảnh Tuyên Đế cúi đầu nhìn nàng, cười đầy tự tin và cao ngạo, "Nhược Lan, vì vậy cho dù nàng tận mắt chứng kiến người con gái ấy từng bước từng bước chiếm trọn trái tim hắn, nàng cũng không dám nói. Bởi vì nàng biết rằng, cho dù nói ra tình hình cũng chẳng khá khẩm hơn là bao."

Tưởng Nhược Nam nhìn hắn chòng chọc, tức tới mức toàn thân phát run: "Bỉ ổi!" Nghiến răng nghiến lợi thốt ra được hai từ.

Cảnh Tuyên Đế tiếp tục cười, "Nhược Lan, đừng tức giận, ta hoàn toàn không phạm vào mười tội ác không thể tha thứ được. Chẳng qua ta cũng giống như những quân vương khác mà thôi, ban một người con gái cho thần tử mà ta yêu mến, đây là sự ân sủng của trẫm dành cho hắn chứ sao lại bảo phá hoại gia đình hắn? Ta chỉ làm cái việc ban cô gái đó cho hắn, còn thích hay không là ở hắn, việc này ta không quản được, đừng có đẩy hết trách nhiệm lên đầu ta."

"Hơn nữa, bệnh tình của Trường Lạc không phải là việc ta có thể khống chế, ta có thích nàng tới đâu cũng sẽ không mang tính mạng con gái mình ra đùa, chỉ có thể nói là..." Hắn nhìn nàng, cười vô cùng đắc ý, "Chỉ có thể nói là, đến ông trời cũng không giúp nàng mà thôi."

Tưởng Nhược Nam cắn chặt răng, nắm chặt nắm đấm, phải cố gắng lắm mới không khiến bản thân xúc động mà cho hắn một cái bạt tai.

"Hoàng thượng, thời gian của người đều dùng vào việc tìm cách để cướp thê tử của thần tử? Thần phụ có nên cảm thấy vinh hạnh? Người đường đường là Hoàng đế Đại Lương mà lại chịu hao tâm tổn trí vì một người con gái bình thường như thần phụ. Người cũng không còn nhỏ tuổi nữa, người định tùy tiện tới khi nào đây?"

"Tới khi ta không còn muốn nàng nữa. Đến khi ta không còn mơ thấy nàng nữa. Đến khi ta nhìn thấy nàng ở bên cạnh người đàn ông khác mà không cảm thấy buồn nữa, đến khi ta không còn muốn tìm mọi cách để có cơ hội gặp mặt nàng nữa." Hắn ôm chặt nàng vào lòng, ép sát nàng vào ngực hắn, "Trước lúc ấy, trẫm tuyệt đối không buông tay."

"Người có thể dựa vào thân phận của mình để thao túng tất cả, nhưng người không thể thao túng được trái tim của thần phụ. Người sẽ không được như ý muốn đâu." Tưởng Nhược Nam đón ánh mắt hắn, nói từng từ một.

"Chúng ta hãy cứ đợi mà xem." Hắn cũng nhìn nàng đắm đuối, sóng mắt cuồn cuộn, sau đó hắn đột nhiên buông nàng ra, bỏ đi thẳng. "Tin là lần sau khi gặp mặt, thắng thua đã phân định rõ ràng, khi ấy, xem nàng còn có thể nói ra những lời như vậy nữa không."

Hắn đi ra khỏi đình, bên ngoài vang lên giọng nói uy phong lẫm liệt của hắn.

"Hoàng Quý, cho người đưa Hầu phu nhân về Trường Xuân cung."

Tưởng Nhược Nam nhìn theo bóng dáng hắn biến mất dần trong bóng tối, mím chặt môi, sống lưng thẳng đứng.

Ngày hôm sau, sau khi được Lưu viện sử, Lý thái y cùng hai vị thái y khác hội chẩn, cuối cùng cũng xác định rằng bệnh tình của Công chúa đã ổn định, thời gian sau này chỉ cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng là sẽ khỏi.

Cảnh Tuyên Đế, Hoàng hậu và Thái hậu rất vui, Cảnh Tuyên Đế thưởng cho các thái y ngay tại chỗ, sau đó nói với Tưởng Nhược Nam: "Hầu phu nhân, lần này công của ngươi rất lớn, trẫm nên thưởng ngươi cái gì cho phải đây?"

Thái hậu đứng bên cười đáp: "Hoàng thượng, lần này người phải thưởng cho Nhược Lan thật hậu hĩnh, không được tỏ ra keo kiệt."

Hoàng hậu và những phi tần khác cũng cười phụ họa theo.

Cảnh Tuyên Đế gật gật đầu, "Để trẫm nghĩ xem..."

Lúc này, Tưởng Nhược Nam bỗng quỳ xuống, nói với Cảnh Tuyên Đế: "Hoàng thượng, không biết thần phụ có thể tự mình xin thưởng không?"

Mọi người đều ngẩn ra, tự mình xin thưởng? Hầu phu nhân này cũng thật quá ngông cuồng, vẫn là Thái hậu phải lên tiếng phá vỡ không khí gượng gạo: "Đúng, Nhược Lan, ngươi nên xin Hoàng thượng thưởng một món thật lớn. Lần trước ngươi giúp Thục phi giữ được long thai, Hoàng thượng lại coi như chẳng có gì xảy ra, thật quá đáng!"

Hoàng hậu và các phi tần khác thấy Thái hậu nói vậy, Hoàng thượng cũng chẳng có ý giận, bèn cười phụ họa vài câu. Hoàng hậu cười nói: "Thiếp cũng muốn biết, Hầu phu nhân muốn được thưởng cái gì?"

Cảnh Tuyên Đế phá lên cười lớn: "Được, hôm nay cho phép phu nhân bắt chẹt trẫm lần này. Nói đi, ngươi muốn được thưởng gì?"

Tưởng Nhược Nam nhìn Cảnh Tuyên Đế mỉm cười: "Hoàng thượng, thần phụ muốn gì tạm thời còn chưa nghĩ ra, có thể cho thần phụ ghi nợ ở đây, đợi thần phụ nghĩ ra rồi, sẽ lại xin Hoàng thượng ban thưởng không?"

Tưởng Nhược Nam rất muốn hắn thu lại Thanh Đại. Nhưng nàng cũng biết, nàng không thể đòi hỏi quá đáng, yêu cầu Hoàng thượng thu lại người con gái hắn đã ban tặng là không hợp tình hợp lý, nàng tin Thái hậu cũng sẽ không ủng hộ nàng làm thế.

Chỉ là muốn hắn nhận nợ mình một lần trước mặt bao người mà thôi, nếu sau này hắn còn dám có những hành động quá đáng, nàng sẽ có "vốn" để phản kháng.

Cảnh Tuyên Đế sao lại không hiểu tâm tư của nàng, ngay lập tức sắc mặt hắn tối sầm, nhưng rồi nhanh chóng khôi phục lại vẻ tự nhiên như thường, "Tưởng Nhược Lan, gan của ngươi cũng lớn thật đấy, chưa từng nghe nói đòi thưởng lại còn bắt trẫm phải nhận nợ."

Tưởng Nhược Nam cười ngọt ngào: "Chỉ là thần phụ nhất thời không nghĩ ra, lại sợ bị thiệt mà. Hoàng thượng yên tâm, thần phụ sẽ không để người quá lỗ đâu."

Câu nói này khiến mọi người đều phá lên cười vui vẻ, không khí bỗng chốc dịu hẳn. Thái hậu chỉ Tưởng Nhược Nam cười mắng: "Hay cho nha đầu này, còn không chịu thiệt thòi chút nào nữa."

Trường Lạc Công chúa vẫn im lặng nhìn người lớn nói chuyện nãy giờ bỗng lên tiếng, "Phụ hoàng, hãy nhận lời Nhược Lan đi, Nhược Lan rất tốt." Mấy ngày hôm nay tiểu Công chúa cũng đã bắt đầu gọi "Nhược Lan, Nhược Lan" theo Hoàng hậu.

Sắc mặt Cảnh Tuyên Đế dịu xuống, nhìn Tưởng Nhược Nam: "Được, trẫm đồng ý." Dù sao tất cả vẫn đang nằm trong tay hắn.

Tưởng Nhược Nam dập đầu tạ ân: "Đa tạ Hoàng thượng." Rồi quay đầu lại nháy mắt với Trường Lạc Công chúa.

Bệnh tình của Trường Lạc Công chúa đã có chuyển biến tốt, Tưởng Nhược Nam có thể về nhà rồi. Nàng thu dọn mọi thứ, Trường Lạc không nỡ xa nàng, cứ kéo nàng không cho nàng đi, tới tận khi Tưởng Nhược Nam phải hứa, sẽ thường xuyên vào thăm Công chúa, lúc đấy mới chịu buông tay nàng.

Tưởng Nhược Nam ở trong cung ba ngày hai đêm, cuối cùng cũng được về Hầu phủ.

***

Tưởng Nhược Nam quay về Hầu phủ, vừa vào cổng lớn, Ánh Tuyết hay tin đã đứng chờ hầu tại đây. Ánh Tuyết đỡ Tưởng Nhược Nam từ xe ngựa xuống, còn chưa đợi Tưởng Nhược Nam đứng vững, đã hạ giọng nói: "Phu nhân, mấy ngày người không có nhà, trong phủ xảy ra chyện lớn rồi."

Tưởng Nhược Nam giật thót cả mình, túm chặt tay Ánh Tuyết, "Trong phủ xảy ra chuyện gì?"

Ánh Tuyết đáp: "Thái phu nhân dặn, đợi người về thì lập tức đưa đến Tùng Hương viện gặp Thái phu nhân, nô tỳ vừa đi vừa nói."

Tưởng Nhược Nam gật gật đầu, hai người cùng đi về phía Tùng Hương viện.

Đám người dưới họ gặp trên đường đều có bộ dạng thận trọng rón rén, nhấp nha nhấp nhổm.

Tưởng Nhược Nam lo lắng không yên, bất giác hỏi: "Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?"

Ánh Tuyết cúi đầu, khẽ đáp: "Ngày thứ hai sau khi phu nhân đi vắng, Thanh di nương được a hoàn đưa tới Cẩm Tú viện để thỉnh an Vu di nương. Cũng không biết là tại sao, Vu di nương cho người đánh Liễu Hồng, Liễu Hồng không phục nên mới tranh cãi với người hầu của Vu di nương. Từ tranh cãi tới đánh nhau, kết quả là trong lúc vật lộn, đã đập người vào rương đựng quần áo của Vu di nương, rồi mọi người phát hiện ra… phát hiện ra…" Nói đến đây, thần sắc của Ánh Tuyết có vài phần kinh hoàng.

Tưởng Nhược Nam giục: "Rốt cuộc là phát hiện ra cái gì? Ngươi đừng có nói lấp lửng câu được câu chăng nữa đi."

Ánh Tuyết hạ giọng hơn nữa: "Trong rương quần áo của Vu di nương, phát hiện ra một bức tà tượng có vẻ mặt rất gian ác, ghê tởm, còn không ít bùa chú. Liễu Hồng vừa nhìn thấy, lập tức cầm bức tà tượng đó và đống bùa chú đến chỗ Thái phu nhân, nói là Vu di nương muốn dùng vu thuật để hại Thanh di nương, vì vậy nên Thanh di nương mới bị thương. Và vết thương lại còn mãi không khỏi, đều tại vu thuật của Vu di nương đang tác oai tác quái. Khi Thái phu nhân nhìn thấy những thứ ấy đã tức giận tới mức suýt thì ngất xỉu."

Tưởng Nhược Nam bước chậm lại, những người ở thế giới này đều rất mê tín, bình thường họ tin vào Phật giáo và Đạo giáo, còn những tín ngưỡng khác đều bị coi là tà giáo vu môn. Vu Thu Nguyệt này lén lén lút lút giấu những thứ ấy trong phòng, có thể nói là phạm vào điều đại kỵ trong thế giới này. Cung đình thời

cổ đại, vì những vụ án liên quan tới tà thuật phù thủy mà đã chết không biết bao nhiêu người, bao nhiêu gia đình ly tán nhà tan cửa nát. Lần này e là Vu Thu Nguyệt cũng sẽ chẳng có kết cục tốt đẹp gì.

"Vậy tình hình bây giờ thế nào, Thái phu nhân và Hầu gia định xử lý Vu di nương ra sao?" Tưởng Nhược Nam hỏi.

"Thái phu nhân rất giận, vốn định cho người đưa Vu di nương tới biệt trang giam lỏng, Vu di nương khóc lóc cầu xin bọn họ hãy nghĩ tới đứa bé mà tha cho di nương lần này. Chỉ có Hầu gia là chẳng tỏ thái độ giận dữ gì nhiều, rất bình tĩnh nói rằng, đợi phu nhân về sẽ xử lý sau."

Trong lúc vừa đi vừa nói chuyện, họ đã đến Tùng Hương viện. Khi bước vào, thấy Thái phu nhân đang ngồi trên ghế chính giữa trong phòng, Thanh Đại đứng phía sau bà, đang đấm lưng cho Thái phu nhân, thì thầm điều gì đó.

Thái phu nhân nói: "Được rồi, Thanh Đại, con không cần phải cầu xin cho cô ta nữa. Cô ta độc ác như thế, lại dám dùng vu thuật tà ác, thời gian này trong phủ luôn ồn ào xảy ra hết chuyện này tới chuyện khác. Đầu tiên là con bị thương, sau đó nha đầu trong Cẩm Tú viện chết, mấy hôm trước ngựa trong phủ vô duyên vô cớ chết liền mấy con. Ta thấy nhất định là cô ta đã mang tà vật vào phủ nên mới xảy ra những chuyện ấy. Người phụ nữ độc ác như thế không thể giữ lại trong phủ được."

"Vu di nương cũng là vì con nên mới bị phát hiện, di nương lại đang mang thai, sắp sinh rồi, Thanh Đại thấy trong lòng không yên…"

"Con không yên cái gì? Ta còn cảm thấy may mắn vì chuyện này sớm bị phát hiện, nhắc tới thì lại thấy phải thưởng hậu cho nha đầu Liễu Hồng kia. Nếu nó không phát hiện ra mà để Vu Thu Nguyệt tiếp tục dùng tà vật thì không biết còn hại thêm bao nhiêu người nữa. Chính vì thương hại cô ta đang mang thai cốt nhục của Cận gia nên mới luôn nhẫn nhịn cô ta, mấy lần cô ta làm Hầu gia nổi giận cũng do ta đứng ra nói đỡ, ngăn cản. Giờ nghĩ lại, ta thấy thật hối hận." Nói rồi Thái phu nhân quay đầu lại, nhìn Thanh Đại: "Ta biết con yếu lòng, con cũng không cần lo lắng quá, cho dù cô ta có bị đưa tới biệt trang, ta cũng sẽ cho người chăm sóc cô ta chu đáo, đợi sinh xong sẽ đón đứa trẻ về Hầu phủ. Đứa bé đó rốt cuộc là máu mủ của Cận gia, ta sẽ không để nó phải ở ngoài chịu khổ."

140. Chương 140

Đang nói, Thái phu nhân nghe thấy kẻ hầu bẩm báo: "Phu nhân đến rồi."

Thái phu nhân ngẩng đầu nhìn Tưởng Nhược Nam, nói: "Về rồi à, bệnh của Công chúa khỏi chưa?"

Tưởng Nhược Nam bước vào hành lễ với Thái phu nhân, "Công chúa đã không còn nguy kịch nữa, thái y nói nghỉ ngơi một thời gian sẽ khỏi."

Thái phu nhân gật đầu: "Vậy thì tốt, lần này cũng coi như con giúp Cận gia được mở mày mở mặt, thật vất vả cho con quá."

Tưởng Nhược Nam đáp:" Con đã là người của Cận gia rồi, những chuyện này đều là bổn phận của con, không vất vả."

Thanh Đại đứng bên cạnh dịu dàng cười, "Phu nhân thật giỏi giang, việc trong phủ quản lý đâu ra đấy, chữa bệnh còn lợi hại hơn thái y trong cung."

Tưởng Nhược Nam nhìn nàng ta cười điềm đạm. Nàng ta thật sự tốt bụng tới mức đang xin cho Vu Thu Nguyệt ư?

Thái phu nhân nhớ tới sự giỏi giang của Tưởng Nhược Nam, lại cười cười, nhưng ngay sau đó lại nghĩ tới Vu Thu Nguyệt, bất giác thở dài. Bà nói với Tưởng Nhược Nam: "Chuyện của Vu Thu Nguyệt con đã biết chưa?"

"Vừa rồi con đã nghe Ánh Tuyết kể lại."

"Hầu gia nói đợi con về mới xử lý. Chuyện này con thấy thế nào?"

Có thể đưa Vu Thu Nguyệt tới biệt trang, Tưởng Nhược Nam đương nhiên rất vui, nhưng chuyện này nếu do nàng đề xuất thì thật không ổn thỏa cho lắm, người khác nhìn vào sẽ cho rằng nàng giậu đổ bìm leo. Mặc dù nàng không thể như Thanh Đại là xin tha cho Vu Thu Nguyệt, nhưng để là người đứng ra giải quyết việc này thì nàng không muốn.

"Chuyện qua lời kể của Ánh Tuyết mơ mơ hồ hồ, con cũng không hiểu rõ lắm. Nhưng con nghĩ, Vu di nương dù sao cũng là quý thiếp do Hoàng thượng ngự ban, lại là đích nữ của nhà Vu đại nhân. Đợi Hầu gia về sẽ mời người của Vu gia tới, làm rõ chuyện này trước mặt Vu di nương, cần phải khiến di nương tâm phục khẩu phục, không thể chối cãi. Như thế đối với Hoàng thượng, đối với Vu gia cũng coi như hợp tình hợp lý."

Nghe Ánh Tuyết nói, chuyện xảy ra với Vu di nương có quan hệ gián tiếp đến Thanh Đại. Mặc dù Thanh Đại trong chuyện này nghe thì như người vô tội, sau khi xảy ra chuyện còn nói giúp Vu Thu Nguyệt. Nhưng đầu tiên là xảy ra chuyện Thanh Đại tức giận tố cáo Vu Thu Nguyệt trong rừng bị Cận Thiệu Khang nghe được, sau đó Thanh Đại lại bị thương vì cứu Thiệu Khang, tiếp theo Vu Thu Nguyệt lại chỉ trích Thanh Đại hại chết a hoàn của mình, giờ Vu Thu Nguyệt vì Thanh Đại mà lộ chuyện dùng tà vật.

Tất cả những chuyện này đều là ngẫu nhiên ư? Thanh Đại thật sự ngây thơ trong sáng, ngoan ngoãn như những gì nàng ta thể hiện? Chuyện này là do nàng ta vô tình phát hiện, hay nàng ta đã có kế sách từ trước? Nàng phải làm rõ việc này.

Thái phu nhân nghe Tưởng Nhược Nam nói thì gật đầu: "Nhược Lan, vẫn là con suy nghĩ thấu đáo, giờ ta giao cả cho con."

Tưởng Nhược Nam nhận lời, sau đó cố ý nhìn Thanh Đại, thấy nàng ta vẫn giữ bộ dạng dịu dàng ôn hòa đó. Như cảm nhận được ánh mắt của Tưởng Nhược Nam, nàng ta bèn ngẩng đầu lên, nhìn Tưởng Nhược Nam mỉm cười, chẳng phát hiện ra điều gì dị thường.

Tưởng Nhược Nam quay đầu đi, sau khi hành lễ với Thái phu nhân, nàng bèn lui ra.

Về tới Thu Đường viện, vừa vào phòng đã thấy một chậu hoa hình tròn chạm trổ những bông hoa Hải đường, đặt trên bàn. Những cánh hoa trắng muốt, nhụy hoa màu vàng, đúng là loại chi lan thường thấy trong phòng Thanh Đại.

Hoa chi lan nở rất tươi rất đẹp, mùi hương thơm ngát tràn ngập cả căn phòng.

Tưởng Nhược Nam gọi Ánh Tuyết và Liên Kiều vào, chỉ chậu hoa chi lan hỏi: "Ánh Tuyết, hoa này là ai mang vào đây?"

Ánh Tuyết nhìn Tưởng Nhược Nam một cái, cúi đầu đáp: "Là Hầu gia… Tối hôm kia, Hầu gia đi thăm Thanh di nương. Khi quay về, Ninh An mang chậu hoa này vào."

Tối hôm kia, chính là đêm đầu tiên nàng ở lại trong cung.

Tưởng Nhược Nam nhìn chậu hoa, khẽ hỏi: "Hai hôm nay, Hầu gia đều tới chỗ Thanh di nương sao?" Mặc dù biết rõ đáp án, nhưng nàng vẫn không kìm được bật hỏi thành lời.

Liên Kiều khẽ đáp: "Hai hôm nay Hầu gia đều đi thăm Thanh di nương, nhưng… lần nào Hầu gia cũng chỉ tới ngồi một khắc thôi rồi quay về. Buổi tối cũng ngủ ở đây." Thân là a hoàn thân cận của Tưởng Nhược Nam, đương nhiên biết tâm tư của nàng.

Một khắc, tức là nửa tiếng đồng hồ. Tưởng Nhược Nam cố gắng ngăn cản mình nghĩ tới những chuyện mà họ nói, họ làm với nhau trong nửa tiếng đồng hồ ấy.

Nhưng càng cố ngăn cản bản thân, trong đầu càng hiện ra vô số những hình ảnh kỳ kỳ quái quái.

Trong lòng Tưởng Nhược Nam bỗng trào dâng cảm giác lo lắng. Nàng ngồi xuống bàn, nhìn chậu hoa chi lan, trầm giọng nói: "Mang chậu hoa này trả về Nghênh Hương viện, cứ nói là ta không thích." Vừa vứt đi cái túi thơm, lần này thì mang cả hoa sang tặng rồi?

Liên Kiều thấy vẻ mặt tối sầm của Tưởng Nhược Nam, "vâng" một tiếng rồi quay ra gọi người. Ánh Tuyết ngăn Liên Kiều lại, bảo Liên Kiều ra ngoài trước.

Đợi Liên Kiều ra ngoài xong, Ánh Tuyết đi đến bên Tưởng Nhược Nam, hạ giọng nói: "Phu nhân, nô tỳ biết lúc này tâm trạng của phu nhân rất khó chịu, nhưng bây giờ người không nên mang trả chậu hoa này."

Tưởng Nhược Nam hít một hơi thật sâu, cúi đầu xuống: "Ta biết ngươi nói vậy là có ý gì. Chậu hoa này là do Hầu gia mang về, ta vừa về đã mang trả hoặc tìm cách xử lý nó, điều đó cho thấy ta nhỏ nhen, đến chậu hoa của người ta mà cũng không chấp nhận được." Vừa rồi nàng thật sự quá sơ suất.

"Phu nhân, nô tỳ nói những lời này có thể vượt quá thân phận của mình, nhưng phu nhân từ xưa tới nay không coi nô tỳ là người ngoài, luôn tin tưởng nô tỳ. Vì vậy những gì nô tỳ nói, dù khiến phu nhân không vui, nô tỳ vẫn phải nói ra."

Tưởng Nhược Nam thở dài, "Ánh Tuyết, ngươi muốn nói gì thì nói đi, ta sẽ không trách ngươi đâu."

Ánh Tuyết khẽ khàng: "Phu nhân, Hầu gia đối với người một lòng một dạ, nhưng phu nhân vừa về đã làm như thế… đương nhiên Hầu gia cũng sẽ hiểu cho người, nhưng trong lòng Hầu gia khó tránh khỏi có suy nghĩ rằng người hẹp hòi. Hơn nữa nếu để chuyện này truyền tới tai Thái phu nhân, càng khiến Thái phu nhân cho rằng người ghen tuông vô độ. Nếu Thái phu nhân nói gì đó về người trước mặt Hầu gia, trong lòng Hầu gia sẽ nghĩ gì? Vì vậy nô tỳ cho rằng, nếu phu nhân thật sự không muốn nhìn thấy chậu hoa này thì hãy chuyển nó ra vườn là xong. Phu nhân, hoa không quan trọng, không cần phải đề phòng, cần đề phòng là người cơ."

Tưởng Nhược Nam bất lực cười cười, người phải đề phòng, hoa cũng phải đề phòng, đương nhiên chuyện không có căn cứ này Tưởng Nhược Nam không tiện nói ra. Nàng đang nghĩ, Thanh Đại cũng trồng hoa trong vườn, nàng bỏ chậu hoa này ra ngoài vườn chắc không sao đâu.

Nếu hoa thật sự có vấn đề, nàng ta không thể hại ngay chính bản thân mình được. Ở thời đại này, con cái đối với phụ nữ mà nói là chuyện đại sự hàng đầu, không có người phụ nữ nào dám mang chuyện này ra để mạo hiểm.

"Ngươi nói có lý, vậy thì làm theo lời ngươi đi. Gọi người vào chuyển chậu hoa ra ngoài vườn." Tưởng Nhược Nam dặn.

Ánh Tuyết cười vâng dạ, "Nô tỳ sẽ gọi người vào làm ngay." Nói xong định đi ra.

Tưởng Nhược Nam gọi giật Ánh Tuyết lại: "Ánh Tuyết, cảm ơn ngươi." Thật hiếm gặp được người nào hết lòng hết dạ với nàng như thế.

Ánh Tuyết quay đầu, mỉm cười: "Phu nhân, không có phu nhân thì đã không có Ánh Tuyết ngày hôm nay." Không có sự coi trọng của phu nhân, mẹ chồng cũng không tôn trọng Ánh Tuyết như thế. Hai vợ chồng Ánh Tuyết cũng sẽ không được vui vẻ thoải mái như vậy.

Ánh Tuyết đi ra, gọi một a hoàn vào chuyển chậu hoa, a hoàn vừa chuyển chậu hoa ra khỏi phòng thì Cận Thiệu Khang cũng vừa về.

Nhìn thấy chậu hoa trong tay a hoàn, hắn bất giác hỏi: "Sao lại mang hoa ra ngoài?"

Tưởng Nhược Nam nghe thấy giọng nói của hắn, trong lòng thoáng vui, vội vàng vén rèm đi ra, ba ngày không gặp, nói không nhớ hắn là nói dối. Nhưng nghe hắn mở miệng hỏi tới hoa, nỗi vui mừng trong lòng nàng đã biến mất hoàn toàn.

Nàng đứng ở cửa nhìn hắn.

Cận Thiệu Khang quay đầu lại thấy Tưởng Nhược Nam, hai mắt sáng lên, nụ cười lập tức lan tỏa khắp mặt, sau đó ném ngay chuyện về chậu hoa đi, vội vàng đi tới bên nàng, cũng chẳng màng có người đang ở đó, nắm hai tay nàng, "Nhược Lan, nàng về từ bao giờ thế?" Sự vui mừng trên nét mặt hắn thể hiện rõ mồn một.

Thấy nụ cười của hắn, Tưởng Nhược Nam mới đáp: "Thiếp vừa về chưa được bao lâu." Nói xong, giằng tay khỏi hắn, quay người đi vào phòng.

Cận Thiệu Khang ngẩn ra, sau đó cũng đi theo nàng.

Ánh Tuyết thấy hai người đã vào trong, vội vàng giục a hoàn kia mang chậu hoa chuyển ra ngoài vườn.

Trong phòng, sau khi Cận Thiệu Khang vào, thấy Tưởng Nhược Nam đứng trước bàn quay lưng về phía mình, chiếc váy dài thêu hoa hồng quấn lấy thân hình nhỏ nhắn với các đường cong đẹp mắt, nhìn chiếc eo thon của nàng, trái tim hắn bỗng rộn ràng. Hắn bước tới, ôm lấy nàng từ phía sau, vùi đầu vào vai nàng.

Hắn hít sâu mấy hơi, mùi hương thơm thoang thoảng như mùi hoa lan vấn vít nơi mũi hắn, cảm giác trống trải trong lòng vì mấy ngày không gặp nay bỗng được lấp đầy.

"Nhược Lan, ta rất nhớ nàng." Hắn khẽ nói, đồng thời hôn vào tai nàng.

Nếu là ngày trước, những lúc thế này, Tưởng Nhược Nam sẽ quay người lại, vòng hai tay ôm cổ hắn, nhìn hắn, miệng mỉm cười, đôi mắt đen sáng rực đầy tình ý. Khi ấy, hắn sẽ cảm thấy rằng cho dù bắt hắn phải bỏ ra tất cả để lưu giữ hạnh phúc trong khoảnh khắc này, hắn cũng tình nguyện.

Nhưng bây giờ, cơ thể Tưởng Nhược Nam cứng lại như kháng cự, nàng không nói gì.

Cận Thiệu Khang nới lỏng tay, "Sao thế? Nhược Lan, sao nàng không vui?" Hắn từ từ xoay người nàng lại phía mình.

Tưởng Nhược Nam ngước mắt lên nhìn hắn, đôi mắt đen như hắc ngọc thoáng có ý giận.

Cận Thiệu Khang lập tức thấy hoang mang, "Nhược Lan, làm sao thế? Có phải trong cung đã phải chịu ấm ức gì không?"

"Không phải." Tưởng Nhược Nam lắc đầu, "Trong cung thiếp rất ổn, bệnh tình của Công chúa đã ổn định rồi." Nàng rất muốn chất vấn hắn, nhưng nàng lại cố gắng đè nén sự nghi ngờ trong lòng xuống.

Nàng nhìn hắn hỏi: "Hai ngày nay… hai ngày nay, sức khỏe của Thanh Đại có khá hơn không?"

Cận Thiệu Khang trả lời với vẻ mặt khá tự nhiên: "Hôm kia có bị nhiễm lạnh, nói đau ở ngực. Hôm qua vì chuyện của Vu Thu Nguyệt lại nặng hơn một chút, vì vậy hai ngày nay ta đều tới thăm nàng ta một lát." Hắn kéo nàng ôm vào lòng, "Ta biết ta đã hứa với nàng, mỗi lần tới thăm nàng ấy sẽ đi cùng nàng, nhưng hai hôm nay nàng không có ở trong phủ, sức khỏe của Thanh Đại lại không tốt. Về tình về lý ta đều nên tới thăm. Nhưng mỗi lần tới thăm ta đều chỉ hỏi bệnh tình, uống ly trà rồi đi ngay. Nhược Lan, nàng sẽ không trách ta chứ?"

Trái tim Tưởng Nhược Nam bỗng dịu xuống, thuận thế vùi đầu vào lòng hắn, vòng hai tay ôm lấy eo.

Cảm nhận được động tác thân mật của nàng, hắn ôm nàng chặt hơn.

"Đúng rồi, khi đến thăm Thanh Đại, Thanh Đại nói nàng rất thích loại hoa này, mà chậu hoa vừa rồi lại là chậu hoa nở đẹp nhất, vì vậy mới bảo ta mang về cho nàng. Ta ngửi mùi hương, cảm thấy rất quen, bèn bảo Ninh An chuyển về, vừa rồi thấy nàng lại chuyển ra ngoài. Sao thế, không phải là nàng thích ư?"

Thì ra là vậy, Tưởng Nhược Nam thầm trách mình đa nghi, nàng ngẩng đầu nhìn Cận Thiệu Khang nói: "Hầu gia, hoa vẫn nên để ở chỗ nhiều ánh nắng mặt trời thì tốt hơn, trong phòng nó sẽ không sống được."

Cận Thiệu Khang gật gật đầu: "Thì ra là như vậy. Tùy nàng, nàng thích thế nào thì làm thế nấy."

Tưởng Nhược Nam vốn định nói ra nỗi hoài nghi của nàng với loại hoa này. Nhưng thứ nhất là ngay cả Lưu Tử Căng cũng không phát hiện ra điều gì bất thường, thứ hai là trong phòng Thanh Đại cũng có, nói ra cũng chẳng có sức thuyết phục, còn khiến hắn cảm thấy nàng đa nghi. Ngẫm nghĩ một lát, nàng thấy vẫn nên im lặng thì hơn.

Cận Thiệu Khang ôm chặt nàng, tiếp tục thổ lộ: "Không có nàng ở bên cạnh ta không ngủ ngon giấc được, luôn cảm thấy như thiếu thứ gì đó. Tối hôm kia, ta thức cho tới tận khi trời sáng; còn tối hôm qua ta lấy gối thay nàng, ôm trong lòng mới ngủ được một chút. Nàng nói xem, nếu sau này ta phải ra chiến trường thì làm thế nào? Ta không thể đưa nàng cùng đi, lẽ nào hàng ngày đều thức tới tận sáng?"

Tưởng Nhược Nam không kìm được bật cười, "Nói linh tinh. Thiệu Khang, chàng càng ngày càng không giống chàng nữa."

"Ai bảo thế, có lẽ đây mới thật sự là ta, có điều chỉ mình nàng mới được thấy thôi."

Cận Thiệu Khang nói rồi cúi đầu xuống, ngậm chặt môi nàng.

Tiểu biệt thắng tân hôn, Tưởng Nhược Nam không muốn nghĩ tới những chuyện kia nữa, toàn tâm toàn ý chìm đắm trong sự nhiệt tình của hắn.

Một lát sau, hai người nhắc đến chuyện của Vu Thu Nguyệt, Tưởng Nhược Nam nói: "Ngày mai là ngày Yên Nhiên lại mặt, thiếp nghĩ cứ để qua ngày mai đi rồi hẵng giải quyết chuyện này thì tốt hơn."

Cận Thiệu Khang gật gật đầu, "Ta cũng nghĩ như thế." Sau đó, giọng hắn như trầm hẳn xuống, "Lần này, ta quyết sẽ không tha cho nàng ta."

"Hầu gia cũng cho rằng Vu Thu Nguyệt dùng bùa phép để hại người?"

"Không chỉ chuyện này…" Cận Thiệu Khang ngập ngừng, rồi sau đó nói, "Đến khi ấy nàng sẽ biết."

Còn làm bộ làm tịch… Tưởng Nhược Nam bĩu bĩu môi.

Buổi tối đương nhiên họ lại quấn quýt lấy nhau không rời, Cận Thiệu Khang dường như muốn bù cho cả hai ngày vừa rồi, vô cùng nỗ lực. Đến sáng, lưng eo nàng lại đau nhức đúng như dự tính. Trước khi Cận Thiệu Khang đi, hắn thơm lên má thê tử xinh đẹp lười biếng trên giường, "Hãy nghỉ ngơi đi, nằm thêm lúc nữa."

Tưởng Nhược Nam nghiến răng nghiến lợi, "Xấu xa, đều là do chàng hại cả."

Cận Thiệu Khang cười xấu, "Tối qua nàng không nói như thế."

Tưởng Nhược Nam đỏ mặt, kéo chăn chùm đầu. Nghe tiếng hắn cười, rồi hắn nói: "Hôm nay Yên Nhiên lại mặt, xong buổi chầu sáng ta sẽ xin nghỉ phép về đón Yên Nhiên, ở nhà nàng chịu khó vất vả vậy."

Tưởng Nhược Nam khẽ "ừm" một tiếng, lòng vô cùng ngọt ngào.

Cận Thiệu Khang đi không bao lâu, Tưởng Nhược Nam bèn ngồi dậy, thu dọn rồi trang điểm tới thỉnh an Thái phu nhân. Sắp xếp cho bọn người dưới xong, nàng lại dặn dò Ánh Tuyết: "Đưa Nguyệt Linh tới đây."

Nguyệt Linh hiện là đại a hoàn của Vu Thu Nguyệt. Vào hôm chuyện xảy ra, chắc chắn cô ta có mặt ở đó. Hôm ấy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cô ta nhất định biết rõ.

Không lâu sau, Ánh Tuyết đưa Nguyệt Linh đến phòng Tưởng Nhược Nam.

Nguyệt Linh quỳ trước mặt nàng, mặt sưng đỏ, đầu tóc rối loạn, quần áo xộc xệch, rõ ràng vừa rồi đã chịu khổ không ít.

Cô ta run rẩy, vừa khóc vừa nói: "Phu nhân tha mạng, phu nhân tha mạng, nô tỳ chẳng biết gì hết, nô tỳ không biết sao di nương lại có những thứ ấy, nô tỳ thật sự là không biết chút gì hết."

Tưởng Nhược Nam nhìn cô ta nói: "Giờ ta hỏi ngươi vài câu, ngươi hãy trả lời cho thật, nếu không, hậu quả thế nào, ngươi biết rồi đấy."

Nguyệt Linh dập đầu lia lịa: "Chỉ cần là việc nô tỳ biết, nô tỳ tuyệt đối không dám giấu phu nhân."

"Ta hỏi ngươi, hôm đó đã xảy ra chuyện gì, Vu di nương sao lại cho người đánh Liễu Hồng?"

Vu Thu Nguyệt cũng không phải người dễ xúc động, sao lại làm ra việc như thế?

Nguyệt Linh ngừng khóc, bập bõm kể lại: "Hôm ấy Thanh di nương đến thỉnh an Vu di nương. Di nương bảo nô tỳ và Liễu Hồng ra ngoài, hai người họ ở trong phòng không biết đã nói những gì, rồi nghe thấy tiếng "bốp" một cái, sau đó là tiếng kêu thất thanh của Thanh di nương. Nô tỳ và Liễu Hồng lập tức xông vào, thấy Thanh di nương mặt mày trắng nhợt nằm dưới đất, trên mặt còn in dấu năm ngón tay bị đánh. Liễu Hồng chất vấn di nương tại sao lại đánh Thanh di nương, di nương nói Thanh di nương tự đánh vào mặt mình, Thanh di nương chỉ khóc, cũng không tranh cãi. Liễu Hồng đương nhiên là không tin, đừng nói Liễu Hồng, ngay cả nô tỳ cũng không tin, trên đời này làm gì có ai tự vả vào mặt mình chứ? Liễu Hồng đối đáp với di nương mấy câu, di nương nổi giận, nói Liễu Hồng không có trên có dưới, bèn sai nô tỳ đánh Liễu Hồng. Liễu Hồng không phục, không chịu cho nô tỳ đánh, và rồi bắt đầu vật lộn với nô tỳ. Thanh di nương bò dậy kéo Liễu Hồng ra, nhưng không biết làm sao, Liễu Hồng đột nhiên va vào chiếc rương lớn, cửa rương bật mở, sau đó… tà tượng và bùa chú liền lăn ra ngoài. Khi ấy mặt di nương tái nhợt cả đi."

141. Chương 141

Tưởng Nhược Nam chăm chú nghe, "Những gì ngươi nói đều là sự thật?"

Nguyệt Linh vội đáp: "Nô tỳ không dám có nửa câu dối trá. Sau đó, Liễu Hồng cầm những thứ ấy tới mách Thái phu nhân. Không lâu sau, Thái phu nhân đưa rất nhiều người tới kiểm tra phòng của di nương, còn trói nô tỳ chất vấn chuyện của di nương, nhưng nô tỳ làm sao mà biết được? Nô tỳ thật sự không biết gì. Trước kia đều do Lệ Châu hầu hạ di nương."

Nói xong lại liên tục dập đầu xin tha mạng, Tưởng Nhược Nam biết có hỏi nữa cũng không biết thêm được gì, bèn bảo Ánh Tuyết đưa cô ta ra, bôi thuốc cho cô ta.

Nguyệt Linh ra ngoài rồi, Tưởng Nhược Nam ngồi nguyên ở bàn đăm chiêu suy nghĩ.

Vậy cái tát đó rốt cuộc là Vu Thu Nguyệt đánh hay Thanh Đại tự đánh? Nếu là Thanh Đại tự đánh thì mục đích của nàng ta hình như là muốn cố ý khích Liễu Hồng và Vu Thu Nguyệt tranh chấp. Tại sao nàng ta lại phải làm như thế?

Mắt Tưởng Nhược Nam bỗng sáng lên. Lẽ nào, nàng ta sớm đã biết trong rương của Vu Thu Nguyệt có những thứ đồ ấy? Nhưng nếu Vu Thu Nguyệt thật sự dùng tà thuật thì chắc chắn là giấu kín như bưng, ngay cả a hoàn thân cận của cô ta còn không biết, Thanh Đại làm sao lại biết? Nói thế thật không thuận tí nào, nàng thân là chủ mẫu của Cận gia, vậy mà lại chẳng hay biết gì.

Hay, tất cả chỉ là trùng hợp? Nếu là trùng hợp thì có lý hơn, nhưng nói gì thì nói vẫn thấy kỳ lạ.

***

Trong Nghênh Hương viện.

Liễu Hồng vào phòng nói với Thanh Đại đang nằm trên sập, sắc mặt trắng bợt: "Di nương, vừa rồi nô tỳ nghe nói, Ánh Tuyết đã đưa đại a hoàn Nguyệt Linh của Vu di nương tới Thu Đường viện rồi."

Trong mắt Thanh Đại lóe lên một tia lạnh lùng, phu nhân đang nghi ngờ chuyện này? Vị Hầu phu nhân này hình như vẫn không yên tâm về "ta".

Nhưng nàng ta lập tức nở một nụ cười dịu dàng: "Xảy ra chuyện lớn như thế, phu nhân đương nhiên phải tra hỏi."

Liễu Hồng vừa vén chăn cho Thanh Đại, vừa nói: "Như thế cũng tốt, Vu di nương cứ đánh di nương hết lần này tới lần khác. Hôm kia người còn ngăn nô tỳ không cho nô tỳ nói, hôm nay phu nhân chắc chắn sẽ biết mọi chuyện qua Nguyệt Linh. Đến khi ấy tội càng thêm tội, Hầu gia nhất định sẽ tống Vu di nương tới biệt trang, sau này chẳng còn ai dám bắt nạt di nương nữa."

Liễu Hồng từ sau khi theo hầu Thanh Đại, Thanh Đại chưa bao giờ đối xử hay coi cô ta như kẻ hầu người hạ, có đồ gì tốt cũng không quên phần cô ta, khiến cô ta rất cảm kích, vì vậy càng thêm tận tâm tận lực với Thanh Đại.

Thanh Đại thở dài: "Thực ra Vu di nương cũng rất đáng thương, vết thương của ta chắc không liên quan gì đến Vu di nương đâu."

"Di nương quá tốt bụng rồi, vì vậy mới bị cô ta bắt nạt."

Thanh Đại ngoài mặt thì dịu dàng cười cười, nhưng trong lòng thì thầm cười nhạt. Nếu như để Liễu Hồng biết vì muốn trừng trị Vu Thu Nguyệt, nàng ta đã phải theo dõi Vu Thu Nguyệt suốt hai ngày, đến tối còn không được ngủ mới tìm được tử huyệt của cô ta thì không hiểu Liễu Hồng sẽ nghĩ gì? Vốn muốn lấy mạng của Vu Thu Nguyệt cơ, nhưng dù sao cô ta cũng đang mang cốt nhục của Cận gia, Lệ Châu vừa chết, nếu cô ta lại chết nữa thì bản thân nàng ta khó tránh bị nghi ngờ. Lần này chỉ đuổi được cô ta tới biệt trang, coi như dễ dàng cho cô ta quá rồi.

Cô ta nên cảm thấy may mắn vì mình còn tốt số, động đến "Yêu Hồ" mà mẫu tử vẫn bình an.

***

Gần trưa, Cận Thiệu Khang mới đón phu thê Ninh Vương về Hầu phủ.

Đầu tiên là Thái phu nhân dẫn theo cả gia đình tới hành lễ với Ninh Vương và Ninh Vương phi; sau đó, Ninh Vương cùng Ninh Vương phi lại hành lễ vãn bối với Thái phu nhân.

Cận Yên Nhiên mặc một chiếc áo mới, bên ngoài khoác áo thêu những bông hoa lớn bằng chỉ vàng, phía dưới là váy màu trắng thêu hoa, tóc chải kiểu song phượng, trên đó cài ba chiếc trâm vàng nạm ngọc, đuôi tóc còn ghim một bông hoa bằng ngọc phỉ thúy màu xanh khảm vàng. Vinh hoa cao quý, từng hành động lời nói đều thể hiện khí chất của Vương phi.

Tưởng Nhược Nam lẳng lặng quan sát Ninh Vương, chỉ thấy hắn khoảng hai mươi hai, hai mươi ba tuổi, thân hình cao ráo rắn chắc, da hơi trắng, tướng mạo anh tuấn, ngôn ngữ cử chỉ có sự kiêu ngạo của quý tộc nhưng cũng không khiến người ta phải ghét bỏ.

Hành lễ xong, Cận Thiệu Khang giới thiệu mọi người trong nhà với Ninh Vương. Sau một hồi chào hỏi vấn an, Cận Thiệu Khang cùng Ninh Vương ngồi uống trà trò chuyện, Cận Yên Nhiên theo Thái phu nhân và các nữ quyến khác về Tùng Hương viện.

Thái phu nhân cho Triệu di thái thái, Vương thị cùng Thanh Đại lui ra, chỉ giữ Tưởng Nhược Nam ở lại.

Cận Yên Nhiên nhân lúc không có ai, bèn quỳ xuống hành đại lễ với Thái phu nhân. Thái phu nhân thấy con gái với bộ dạng cao quý quỳ lạy dưới chân mình thì mắt ươn ướt nước, "Được rồi, mau đứng dậy đi, giờ con đã là Vương phi cao quý, là người của Hoàng gia, còn quỳ xuống hành lễ với ta là không thích hợp."

Cận Yên Nhiên ngẩng đầu lên, nhìn mẫu thân, nghẹn ngào đáp: "Cho dù giờ con gái có mang thân phận gì thì vẫn là con gái của mẹ, mẫu thân nhận quỳ lạy của con gái là việc hết sức bình thường trong trời đất này."

Tưởng Nhược Nam bước tới, đỡ Cận Yên Nhiên đứng dậy, "Chẳng mấy khi về nhà, ở lại một lát đã phải đi rồi, không nhân cơ hội nói chuyện với mẫu thân còn khiến mẫu thân rơi lệ coi sao được?"

Cận Yên Nhiên lau nước mắt rồi mới đứng dậy, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Thái phu nhân.

Thái phu nhân nắm tay con gái, ngắm con thật kỹ, thấy gương mặt con hồng hào, tinh thần rạng rỡ, nhìn thì có vẻ không phải chịu ấm ức gì khi ở vương phủ, trong lòng cũng thấy nhẹ nhõm hơn, "Yên Nhiên, ở vương phủ có ổn không? Vương gia đối với con có tốt không? Những người phụ nữ khác của Vương gia có dễ gần không? Tẩu tẩu con không phải người ngoài, nói không chừng còn có thể tham mưu giúp con đấy, đừng lo lắng, nói cho chúng ta nghe xem nào."

Cận Yên Nhiên mặt ửng hồng, cúi đầu, khẽ nói: "Vương gia đối với con rất tốt, ba ngày nay đều ở phòng con. Ngày thứ hai đã gọi trắc phi Tĩnh Nhàn giao sổ sách và chìa khóa vào tay con. Trước khi con về vương phủ, mọi việc trong phủ đều do Tĩnh Nhàn quản lý. Ban đầu con còn tưởng Tĩnh Nhàn sẽ không chịu giao ra, không ngờ nàng ta không nói không rằng, đích thân đưa tới tận phòng con, còn nói, dù Vương gia không yêu cầu, nàng ta cũng sẽ giao lại cho con. Trước kia vì trong phủ chưa có nữ chủ nhân, giờ con đã vào phủ rồi, trở thành nữ chủ nhân của vương phủ, đương nhiên mọi việc trong phủ phải do nữ chủ nhân cai quản mới hợp quy tắc."

Ninh Vương sớm đã chuyển khỏi cung về phủ riêng, sinh mẫu của hắn Khương thái phi đương nhiên vẫn ở trong cung. Trong phủ Ninh Vương không có trưởng bối, vì vậy Cận Yên Nhiên vừa về đã phải cai quản mọi việc.

Cận Yên Nhiên nói tới đây thì dừng lại, rồi tiếp tục, "Con thấy Tĩnh Nhàn trắc phi ăn nói hòa nhã, thấu tình đạt lý, hiểu biết. Hai trắc phi còn lại con cũng đã gặp rồi, đều rất giữ phép tắc lễ nghi, đối với con cung kính. Con nghĩ họ đều là những người không khó tiếp xúc. Còn về những thị thiếp khác, địa vị thấp kém, càng không có gì phiền phức."

Thái phu nhân chau mày: "Biết người biết mặt khó biết lòng. Con cũng đừng qua loa quá, trắc phi Tĩnh Nhàn cai quản mọi việc trong vương phủ lâu như thế, không biết đã có được bao nhiêu lợi lộc từ việc ấy. Giờ bỗng dưng phải giao lại cho con, mà cô ta lại cam tâm tình nguyện như thế thì thật không bình thường. Con phải cảnh giác một chút, cẩn thận cô ta giở trò sau lưng. Quản sự trong phủ có lẽ đều là người của cô ta, chuyện trong vương phủ, cô ta quen thuộc hơn con, nếu muốn can thiệp thì cũng chẳng khó khăn gì."

Thái phu nhân mắt lóe sáng: "Từ từ thay hết người của cô ta đi, phải thật khéo léo, con cũng phải để ý tới việc của vương phủ để mau chóng nắm bắt mọi chuyện. Đừng để Vương gia thất vọng về con. Ngộ nhỡ con làm sai chuyện gì, khiến Vương gia cảm thấy con không thể quản nổi vương phủ, lại đem quyền lực trong tay con chuyển đi, thì khi con muốn đoạt lại sẽ rất khó đấy."

Thái phu nhân dù sao cũng là chủ mẫu của Hầu phủ bao nhiêu năm như thế, nên ngay lập tức hiểu ra tình trạng của con gái.

"Mấy năm nay, ta cũng đã dạy con việc quản gia, nhưng Hầu phủ không bằng vương phủ, tình hình ở vương phủ phức tạp hơn nhiều, con không được để xảy ra sơ suất gì."

Tưởng Nhược Nam rất đồng cảm, Hầu phủ tình hình thế nào chứ? Khi Cận Yên Nhiên học quản gia thì Hầu lão gia đã mất rồi, di nương trong Hầu phủ cũng chỉ còn lại Triệu di thái thái yên ổn mà sống qua ngày, huynh đệ tỷ muội hoặc đã xuất giá, hoặc ngoan ngoãn thật thà không dám gây chuyện, ca ca của Cận Yên Nhiên lại vô cùng thương yêu em gái. Người trong Hầu phủ ít nên mọi chuyện đương nhiên cũng đơn giản hơn. Cận Yên Nhiên chưa từng phải tiếp xúc với chuyện lá mặt lá trái bao giờ, mang một trái tim thuần khiết mà lớn lên, quản gia tính toán thì còn có thể làm được, nhưng bảo đối phó với âm mưu phức tạp của những người trong vương phủ, liệu nàng ta có làm được không?

Nếu nói những trắc phi, thị thiếp trong vương phủ người nào người nấy an phận thủ thường, Tưởng Nhược Nam nàng là người đầu tiên không tin. Bao nhiêu phụ nữ như vậy mà chỉ có một người đàn ông, không tranh giành sao được sủng ái? Không được sủng ái thì làm sao có con? Có con rồi càng phải tranh, nếu không sao có tiền đồ? Đều ngoan ngoãn thật thà, nhường mọi thứ tốt đẹp cho người khác ư? Tưởng Nhược Nam lớn bằng từng này, chưa từng thấy ai tốt bụng như vậy. Đến một Việt nữ làm nghề ca kỹ không nơi nương tựa như Thanh Đại mà còn biết đem tính mạng của mình ra đánh cược nữa là.

Cận Yên Nhiên giống như đứa trẻ mới học bơi, từ khu vực dành cho trẻ con bỗng dưng bị ném xuống phần bể dành cho người lớn, hoàn toàn không biết nước ở chỗ ấy sâu bao nhiêu, nguy hiểm ra sao, bất kỳ lúc nào cũng có thể bị nhấn chìm.

Cận Yên Nhiên rõ ràng là không nhận ra hoàn cảnh bây giờ của mình, nàng ta nói: "Con cảm thấy Tĩnh Nhàn trắc phi không giống loại người đó. Nàng ta sợ con không hiểu chuyện trong vương phủ, mấy ngày nay còn kể cho con nghe về vương phủ. Có chỗ nào con không hiểu, nàng ta còn nói rất chi tiết. Nếu nàng ta có tâm tư ấy thì hà tất phải giúp con, cứ ngồi mà đợi con phạm lỗi là xong mà."

Tưởng Nhược Nam buồn bã thở dài trong lòng một tiếng, đứa trẻ ngốc nghếch. Cô ta làm vậy là đang thăm dò muội, có chỗ nào không hiểu muội đều đi hỏi cô ta, muội có yếu điểm gì cô ta đều nắm được hết.

Thái phu nhân nhìn con gái một cái, định nói gì lại kìm lại, chỉ bảo: "Sau này con có chỗ nào không hiểu thì cứ đi hỏi Dương ma ma. Bà ấy là người bồi giá ta đặc biệt chọn cho con, kinh nghiệm phong phú. Con chỉ được tin bà ấy, chuyện gì khó quyết định thì cứ bàn với bà ấy. Ngoài Dương ma ma ra, con không được tin ai hết." Giọng nói có phần nghiêm khắc.

Cận Yên Nhiên cúi đầu: "Con biết rồi."

Thái phu nhân quay sang hỏi Tưởng Nhược Nam: "Tĩnh Nhàn là con gái nhà ai?"

Tưởng Nhược Nam đáp: "Là đích nữ của Thẩm đại nhân trong Hộ bộ Lang trung, hai trắc phi kia, một người là con gái của Lưu đại nhân - chủ sự Công bộ, một người là con gái Trương Ti Nghiệp của Quốc Tử Giám, cả hai trắc phi này đều là thứ nữ. Thân phận những thị thiếp khác không đáng nhắc tới. Điều cần chú ý là, Tĩnh Nhàn trắc phi ở lần tuyển chọn tú nữ trước, Ninh Vương cũng đứng ra chọn rồi xin Hoàng thượng ban cho. Chỉ có điều chắc Hoàng thượng chê gia thế của trắc phi Tĩnh Nhàn không xứng với Hoàng gia nên mới chỉ hôn làm trắc phi. Nhưng ba năm nay đều rất đắc sủng, lại thêm nàng ta thiên tư thông minh, nhanh nhẹn giỏi giang, vì vậy mới được cai quản mọi việc trong vương phủ. Hiện đã có một trai một gái."

Thái phu nhân thấy Tưởng Nhược Nam trả lời trôi chảy, rất hài lòng, "Không ngờ con lại quan tâm tới chuyện của Yên Nhiên như vậy."

Tưởng Nhược Nam đáp: "Muội muội của nhà mình thì phải quan tâm hơn mới đúng." Cũng may trước kia

nàng hiểu được chút ít về tình hình của vương phủ, nếu không hôm nay Thái phu nhân hỏi, không trả lời được, lại chẳng bị trách không quan tâm tới cô em chồng này hay sao? Chỉ sợ trong lòng bà sẽ lại để ý việc này.

Làm con dâu người ta chẳng dễ chút nào…

Thái phu nhân trầm ngâm: "Hoàng gia phép tắc nghiêm ngặt, cho dù nàng ta có sinh được thứ trưởng tử cũng chẳng làm gì được. Chỉ cần Yên Nhiên sinh được đích tử thì danh chính ngôn thuận sẽ là thế tử. Có điều ngộ nhỡ nàng ta giành được việc chăm lo sổ sách cai quản vương phủ, nắm vương phủ trong tay thì chuyện sẽ rơi vào bế tắc. Vì vậy Yên Nhiên…" Bà nhìn Cận Yên Nhiên, nghiêm sắc mặt nói tiếp, "Con đừng bao giờ nhẹ dạ tin vào cô ta, không được để cô ta biết bất cứ chuyện gì của con, ngoài ra phải hết sức tìm cách lôi kéo hai trắc phi còn lại, mọi việc trong vương phủ phải giải quyết thỏa đáng, đừng để cô ta có bất kỳ cơ hội nào."

Cận Yên Nhiên như bị những lời của mẫu thân làm cho khiếp sợ, mặt trắng bệch, "Con biết rồi, mẫu thân."

Thái phu nhân gật đầu, nói với Tưởng Nhược Nam: "Con đưa nó ra ngoài đi dạo, ta có vài lời muốn nói với Dương ma ma."

Dương ma ma là ma ma bồi giá của Cận Yên Nhiên, Tưởng Nhược Nam biết Thái phu nhân muốn tìm hiểu tình hình trong vương phủ qua Dương ma ma. Sợ Dương ma ma khó nói khi có mặt Yên Nhiên nên mới bảo nàng đưa Yên Nhiên đi dạo.

Tưởng Nhược Nam đưa Cận Yên Nhiên tới Thu Đường viện.

Tưởng Nhược Nam kéo nàng ta ngồi lên sập, rồi gọi Ánh Tuyết mang trà nóng vào.

Cận Yên Nhiên nhấp một ngụm trà, đặt tách trà bằng sứ màu trắng với màu hoa ngũ sắc lên trà kỷ, sau đó nói với Tưởng Nhược Nam: "Tẩu tẩu, lẽ nào đúng như những gì mẹ vừa nói, Tĩnh Nhàn trắc phi là người đáng sợ như thế sao? Hai người đều chưa gặp nàng ta, vì vậy không hiểu, từ trên xuống dưới khắp người nàng ta không tìm được điểm nào đáng để ghét…"

Tưởng Nhược Nam bình tĩnh ngắt lời Cận Yên Nhiên: "Yên Nhiên, trước kia muội có thấy Vu di nương đáng ghét không?"

Cận Yên Nhiên im bặt.

Tưởng Nhược Nam nắm tay nàng ta, khẽ nói: "Yên Nhiên, có những lời ta nói rồi muội sẽ cho rằng ta lắm chuyện, nhưng muội là muội muội mà Hầu gia thương yêu nhất, ta là tẩu tẩu của muội, cho dù muội không muốn nghe, ta cũng vẫn phải nói."

"Trước kia muội ở nhà là đại tiểu thư, cho dù muội có nhìn nhầm ai, tin nhầm ai, cũng chẳng sao hết. Bởi vì họ và muội không có quan hệ lợi ích, nên chẳng ảnh hưởng gì nhiều tới muội. Nhưng những người phụ nữ trong vương phủ, nếu muội lơ là thì sẽ có lúc muội phải chịu khổ chịu tội, thà tin là nó xấu còn hơn tin là nó tốt. Cho dù họ có tốt thật hay không, muội cũng không được gần gũi họ quá mức. Bề ngoài muội có thể xưng tỷ gọi muội với họ, thân thân mật mật, nhưng trong lòng muội quyết không được tin bất kỳ ai trong số họ. Đối với ai cũng nên có tâm lý cảnh giác đề phòng. Muội làm sao biết được họ có phải là loại người như Vu di nương hay không?"

"Còn nữa, nhất định phải giữ thật chặt trái tim của Vương gia. Trong phủ có bao nhiêu phụ nữ như vậy, khó tránh Vương gia phân tâm, muội phải để Vương gia biết rằng, muội mới là người thực sự quan tâm tới Vương gia. Ngoài những việc trong cuộc sống hàng ngày muội phải tận tâm tận lực ra, muội cũng nên bớt chút thời gian quan tâm tới Khương thái phi, lễ tiết nhất định phải vào cung thăm thái phi. Bình thường nếu có cơ hội cũng hãy vào thăm bà ấy, giúp bà ấy giải khuây, tấm lòng này của muội sớm muộn gì Ninh Vương cũng biết, người sẽ ghi nhớ ưu điểm của muội. Sau này cho dù muội sai sót, Vương gia sẽ đứng về phía muội, rộng lượng hơn với muội."

Muốn chiếm được một vị trí trong trái tim Ninh Vương khi ngài ấy có quá nhiều phụ nữ như thế, đành phải hy sinh nhiều hơn, nhẫn nhịn nhiều hơn. Nếu đứng trên góc độ một cô gái thời hiện đại mà nói thì việc này thật ấm ức hết sức. Nhưng ở xã hội nam quyền là tối thượng này, chỉ có cách ấy mới có thể mỉm cười tới phút chót.

Nhưng nàng rõ ràng là biết những việc này lại không làm được. Nàng từng được hưởng nền giáo dục của thời hiện đại nên không có tư tưởng tam tòng tứ đức. Tất cả mọi hy sinh và nhẫn nhịn của nàng đều có giới hạn. Nàng không cho rằng được cười như vậy tới phút cuối cùng thì nụ cười còn có ý nghĩa, nàng có dũng khí để gánh vác mọi hậu quả. Thế nhưng Cận Yên Nhiên không giống nàng, nàng ta là người của thời đại này, nàng ta có những tư tưởng thâm căn cố đế của thời đại, con đường này mới là con đường phù hợp với nàng ta nhất.

Những lời từ tận đáy lòng như thế khiến Cận Yên Nhiên cảm động vô cùng, nàng ta nắm tay Tưởng Nhược Nam, nghẹn ngào nói: "Cũng chỉ có những người thật sự quan tâm đến muội mới nói những lời ấy. Tẩu tẩu, trước kia muội thiên vị Vu di nương, đã hiểu lầm tẩu tẩu nhiều, năm lần bảy lượt đối đầu với tẩu tẩu, tẩu không trách muội chứ?"

Tưởng Nhược Nam cười cười, dịu dàng đáp: "Yên Nhiên, còn nhớ lúc chúng ta cùng đối phó với Từ Uyển Thanh chứ? Khi ấy muội ghét ta như vậy, nhưng lúc quan trọng nhất muội vẫn đứng ra giúp ta, bởi vì sao? Vì muội biết, chúng ta là người một nhà, người một nhà thì phải tương trợ lẫn nhau." Sau đó nàng vờ như giận dỗi nói: "Muội từng mấy lần giúp Vu di nương đối đầu với ta, ta nói không giận thì là giả, nhưng ta cũng biết, muội là người tốt. Sau này, muội làm Vương phi rồi phải chịu khó chăm sóc quan tâm tới ta nhiều hơn, coi như bù đắp."

Cận Yên Nhiên phì cười trong nước mắt, "Tẩu tẩu nói mãi nói mãi lại không nghiêm túc rồi."

Buổi trưa, mọi người cùng ăn cơm. Trong bữa ăn, Ninh Vương gắp cho Yên Nhiên mấy món mà nàng thích, điều này khiến Thái phu nhân và Cận Thiệu Khang yên lòng hơn, Ninh Vương đúng là vẫn rất thích Cận Yên Nhiên.

Sau bữa cơm, hai người ngồi thêm một lát rồi đứng dậy cáo từ. Cận Yên Nhiên nghĩ đến việc từ nay về sau không thể thường xuyên về nhà mẹ đẻ nữa, lúc đi cứ cầm tay Thái phu nhân mà khóc. Thái phu nhân cười, mắng yêu: "Con gái ngốc ngếch, khóc gì chứ, tới Tết chẳng phải sẽ lại về rồi sao?"

Ninh Vương đứng bên cạnh an ủi: "Đúng, khi ấy ta sẽ cùng nàng về nhà là được mà."

Lúc đó, Cận Yên Nhiên mới đỏ mặt lau nước mắt. Hai người lên xe rồi, Cận Thiệu Khang tiễn họ về vương phủ.

Sau khi họ đi, Thái phu nhân bèn dặn Tưởng Nhược Nam: "Cho người đi mời người nhà Vu gia tới, hôm nay phải giải quyết chuyện của Vu Thu Nguyệt. Ngày nào cô ta còn chưa đi, ngày ấy ta vẫn không thể yên tâm. Ai biết được lúc nào cô ta sẽ lại nảy sinh tâm tư độc ác gì đó."

Tưởng Nhược Nam khẽ thở dài, đích thân viết một lá thư, sai người đưa cho Vu phu nhân.

Giờ Tuất tối đó, xe ngựa của Vu phu nhân đỗ ở cửa mé của Hầu phủ. Vu phu nhân cùng mấy a hoàn được đưa đến Tùng Hương viện.

Trong thư, Tưởng Nhược Nam viết cũng rất nhẹ nhàng. Nàng mời Vu phu nhân giờ Tuất đến Hầu phủ một chuyến, có vài việc liên quan đến Vu di nương cần thương lượng với bà ta. Vu phu nhân sau khi nhận được thư của Tưởng Nhược Nam, tim đập thình thịch, không biết là chuyện gì. Những chuyện thế này lão gia không tiện ra mặt, đích nữ làm thiếp, vào đến Hầu phủ là phải cúi đầu trước người ta rồi. Muốn gọi đại ca nhà mẹ đẻ cùng đến chống lưng giúp, nhưng không biết vì sao, trước đó rất lâu, đại ca Vương Quang cứ thấy bà là tránh không gặp, đến nhà cũng chẳng tìm thấy người. Lần này cho người tới mời, Vương Quang cũng cáo bệnh không tiếp, khiến Vu phu nhân thấy lạ, trong lòng bỗng có dự cảm xấu.

Vào Tùng Hương viện, thấy Thái phu nhân ngồi ở chính giữa, Cận Thiệu Khang ngồi ở ghế đầu, bên cạnh là một người con gái dung mạo thanh tú, vẻ mặt điềm đạm. Nghĩ chắc đây là Tưởng Nhược Lan, người đã cướp hết mọi thứ của con gái mình, Vu phu nhân bất giác liếc nhìn nàng nhiều hơn, thầm lẩm bẩm trong lòng, rõ ràng không đẹp bằng con gái mình, mà sao con gái mình lại thua vào tay cô ta? Đứng sau Tưởng Nhược Nam còn có một nữ tử vô cùng xinh đẹp, bộ dạng dịu dàng hiền thục, Vu phu nhân thầm nghĩ, đây chắc là ca vũ do Hoàng đế ngự ban.

Vu phu nhân bước lên phía trước hành lễ với Thái phu nhân, Cận Thiệu Khang và Tưởng Nhược Nam. Thái phu nhân lúc này nhìn Vu phu nhân đã không có cảm tình, nhưng vẫn phải giữ lễ nên cũng miễn cưỡng mỉm

cười chào hỏi bà ta vài câu. Sau đó mời Vu phu nhân ngồi sang một bên, gọi a hoàn dâng trà.

Vu phu nhân vừa ngồi xuống bèn hỏi ngay: "Không biết Thái phu nhân cho gọi tôi tới là có việc gì?"

142. Chương 142

Thái phu nhân cười điềm đạm: "Vu phu nhân, từ sau khi con gái phu nhân gả vào Hầu phủ, Cận gia chúng tôi xưa nay chưa từng bạc đãi nàng ta, đồ ăn đồ mặc dù không phải loại tốt nhất nhưng cũng quyết không thua kém gì so với đồ dùng của chính thất. Nhưng con gái bà thực sự đức hạnh khiếm khuyết, Cận gia chúng tôi không thể giữ nàng ta ở lại phủ nữa, không muốn Vu gia bất ngờ nên phải mời Vu phu nhân tới làm chứng chuyện này."

Vu phu nhân không ngờ Thái phu nhân lại mở lời thẳng thắn như thế, sắc mặt lập tức trắng bệch, kinh ngạc kêu lên: "Thái phu nhân nói vậy là có ý gì? Ai mà không biết con gái chúng tôi hiểu biết đoan trang hiền thục, sao câu 'đức hạnh khiếm khuyết' lại dùng để nói về con gái chúng tôi được? Thái phu nhân có phải nhầm lẫn rồi không?"

Sau đó quay đầu sang nhìn Cận Thiệu Khang, vẻ mặt như rất đau lòng: "Hầu gia, trước kia Thu Nguyệt vì tình cảm dành cho Hầu gia quá sâu đậm, không tiếc thân đích nữ mà chịu ấm ức làm thiếp, nay Hầu gia sao có thể đối xử với Thu Nguyệt như vậy? Ngài sao xứng với tấm chân tình mà Thu Nguyệt dành cho ngài đây?"

Cận Thiệu Khang ngẩng đầu lên nhìn Vu phu nhân một cái, nhưng vì nể mặt bà ta thân phận trưởng bối, nên không nói gì. Có điều Thái phu nhân ngồi ở ghế chủ thì lại nghe không lọt tai những lời Vu phu nhân trách mắng con trai mình.

"Vu phu nhân, có lẽ bà còn chưa biết, con gái bà dùng mê hương để sai khiến a hoàn dụ dỗ Hầu gia đâu nhỉ? Tình cảm sâu sắc tới mức ấy thật khiến chúng tôi cảm động vô cùng, nói đến việc ấm ức về Hầu phủ làm thiếp…" Thái phu nhân cười nhạt: "Ban đầu đúng là Cận gia có ý tuyển con gái bà làm chính thất, nhưng sau có biến, con gái bà tự ý chạy tới tìm Hầu gia khóc lóc đòi về làm thiếp. Nay hãy nghĩ lại xem, hành động đó sao có thể gọi là hiểu biết đoan trang hiền thục, xem ra không phải lời đồn đại nào cũng đáng tin."

Tưởng Nhược Nam đứng bên cạnh, im lặng lắng nghe, suýt nữa không nén được mà phì cười thành tiếng, thì ra Thái phu nhân cũng có thể cay nghiệt như vậy.

Sắc mặt Vu phu nhân hết trắng lại đỏ, một lúc sau mới thốt lên: "Không biết Thu Nguyệt nhà tôi đã làm sai chuyện gì mà khiến Thái phu nhân tức giận như vậy, tôi thấy chắc do hiểu lầm thôi…"

Thái phu nhân cười nhạt, "Có phải hiểu lầm hay không, hãy hỏi con gái bảo bối của bà thì sẽ biết." Nói xong sai Liễu Nguyệt đưa Vu Thu Nguyệt vào.

Một lúc sau, hai a hoàn đỡ Vu Thu Nguyệt đi vào, niệm tình cô ta đang mang thai, không tiện quỳ lạy, nên sai a hoàn mang một chiếc ghế dài vào cho cô ta ngồi.

Đây là lần đầu tiên Tưởng Nhược Nam gặp lại cô ta sau lần từ cung về, chỉ thấy sắc mặt cô ta nhợt nhạt, ánh mắt trống rỗng, đầu tóc rối bời, quần áo trên người phối rất ngẫu nhiên hỗn loạn, hoàn toàn chẳng còn bộ dạng xinh đẹp tinh tế thường ngày.

Vu phu nhân lao tới, ôm chặt Vu Thu Nguyệt, khóc gọi: "Con của mẹ, sao con lại thành ra thế này?" Nói xong quay đầu nhìn Thái phu nhân: "Thái phu nhân, trong bụng Thu Nguyệt là cốt nhục của Cận gia, cho dù xảy ra chuyện gì, người cũng không nên để nó phải buồn phải khổ vào lúc này. Có chuyện gì đợi đứa trẻ sinh ra rồi hãy nói không được sao?" Rồi lại khóc xoa xoa bụng Vu Thu Nguyệt: "Con của mẹ, bụng to thế này rồi còn không được nhà chồng thương yêu. Trời ơi, sao chân con sưng to thế… Đứa con đáng thương của mẹ…" Vu phu nhân khóc rống lên.

Vu Thu Nguyệt nãy giờ vẫn đờ đẫn bỗng dưng tỉnh lại, ôm lấy Vu phu nhân mà gào khóc: "Mẹ, mẹ, mẹ đến rồi, mẹ, Hầu gia muốn đuổi mẹ con con đi! Mẹ, mẹ phải giúp con làm chủ."

Tưởng Nhược Nam nhìn cái bụng to của cô ta, rồi lại nhìn bàn chân sưng to như cục gạch của cô ta dưới gấu váy, bất giác thở dài, trong lòng bỗng cảm thấy cô ta thật đáng thương. Lúc này, Cận Thiệu Khang ngồi bên mới khẽ nói: "Đừng mềm lòng, cô ta không đáng để nàng thương xót."

Thái phu nhân chẳng bận tâm tới mẹ con họ, ra hiệu cho Liễu Nguyệt. Không lâu sau, Liễu Nguyệt cầm một tay nải màu đỏ vào ném xuống trước mặt Vu phu nhân, tay nải vừa tiếp đất thì bung ra, bên trong là bức tà tượng với khuôn mặt ghê rợn và mấy chục lá bùa.

Vu phu nhân ngừng bặt tiếng khóc, sắc mặt trắng nhợt.

Thái phu nhân lạnh lùng lên tiếng: "Vu phu nhân, đã nhìn rõ chưa? Đây là những thứ chúng tôi tìm thấy trong phòng con gái bà. Bà nói xem, nếu là bà liệu bà có chấp nhận để nàng dâu dùng tà thuật ở lại trong nhà mình không? Nếu không phải vì cô ta đang mang trong mình cốt nhục của Cận gia, ta nhất định sẽ đưa cô ta tới quan phủ. Đến khi ấy cô ta có kết cục thế nào, Vu gia nhà các người ra sao, bà chắc chắn hiểu hơn ai hết. Giờ ta không trả người về nhà họ Vu coi như đã rất nể mặt Vu gia rồi. Với bên ngoài ta sẽ nói Vu Thu Nguyệt bị bệnh, cần phải tĩnh dưỡng, cũng coi như đẹp mặt tất cả."

Vu phu nhân biết chuyện này rất nghiêm trọng, không thể dễ dàng thừa nhận, vội vàng nói: "Thái phu nhân, những thứ này mặc dù phát hiện trong phòng Thu Nguyệt, nhưng không chắc đã là của Thu Nguyệt. Không chừng có người muốn hại nó. Xin hỏi Thái phu nhân có tận mắt nhìn thấy không? Nếu không phải, thì do ai phát hiện?" Nói xong, lại hỏi Vu Thu Nguyệt: "Thu Nguyệt, con nói đi, là ai muốn hại con?"

Vu Thu Nguyệt bỗng tỉnh táo, vội quỳ xuống, cũng may hai hôm nay cô ta chưa thừa nhận những thứ đó là của mình.

"Thái phu nhân, hôm đó người đang giận nên khẳng định những thứ này là của con, cũng không có thời gian hỏi con. Những thứ này đúng là không phải của Thu Nguyệt, là có người muốn hại Thu Nguyệt. Thật oan uổng quá!" Nói xong lại bắt đầu khóc.

Lúc này, Liễu Hồng đứng bên Thanh Đại bỗng lên tiếng: "Không ai hại di nương cả, là nô tỳ phát hiện ra. Nô tỳ và di nương của nô tỳ, còn cả a hoàn Nguyệt Linh của di nương tận mắt nhìn thấy những thứ này rơi ra từ trong rương quần áo của di nương. Bao nhiêu cặp mắt như thế, còn giấu được không?" Liễu Hồng từng là a hoàn trong viện tử của Thái phu nhân, vì vậy mới dám lên tiếng trước mặt Thái phu nhân.

Nghe Liễu Hồng nhắc đến Thanh Đại, lửa giận của Vu Thu Nguyệt lại bốc lên, cô ta đứng dậy, bước lên phía trước hai bước, lao về phía Thanh Đại, cô ta chỉ vào Thanh Đại, vẻ mặt căm hận, nghiến răng nghiến lợi: "Là ngươi, chính là tiện nhân ngươi, đều là ngươi hại ta." Vu Thu Nguyệt hét lên với Thái phu nhân: "Thái phu nhân, người đừng tin cô ta, cô ta không phải người tốt đâu! Cô ta rất nham hiểm, là cô ta hại con, Lệ Châu cũng do cô ta hại chết."

Đợi bao nhiêu lâu, cuối cùng cũng đợi được đến màn mà Tưởng Nhược Nam mong chờ nhất. Thanh Đại có vấn đề hay không nàng không biết, nhưng hôm nay nàng nhất định phải khiến mọi người không còn tin tưởng vào Thanh Đại như trước nữa.

Thanh Đại giống như bị Vu Thu Nguyệt làm cho sợ hãi, giật lùi về phía sau hai bước, tay ôm ngực, sắc mặt trắng nhợt.

Liễu Hồng thấy vậy bèn đứng chắn ra trước mặt Thanh Đại, lớn tiếng hét: "Vu di nương, di nương đừng ngậm máu phun người. Mọi người đều biết Thanh di nương vào phủ với hai bàn tay trắng, thời gian này ngoài chuyến đi tới Vân Khai tự cùng mọi người ra, Thanh di nương chẳng đi đâu. Thanh di nương lấy ở đâu ra những thứ này để ám hại Vu di nương chứ? Di nương nói Thanh di nương hại chết Lệ Châu thì lại càng đáng buồn cười hơn. Lệ Châu nhìn còn to khỏe hơn Thanh di nương rất nhiều, khi cô ta chết, Thanh di nương còn đang bị thương nặng, sao có thể hại Lệ Châu được? Nô tỳ cũng không biết tại sao di nương lại cứ nhằm vào Thanh di nương như thế, nhưng di nương đã nhiều lần bắt nạt Thanh di nương, Thanh di nương vì niệm người đang mang thai, không cho nô tỳ lên tiếng. Nay di nương lại nói những lời như thế này, vừa hay có dịp để Thái phu nhân và Hầu gia đứng ra giải thích cho phu nhân hiểu."

Thanh Đại co rúm người phía sau Liễu Hồng, nước mắt tuôn rơi.

Vu Thu Nguyệt tức tới mức toàn thân run lên bần bật, chỉ vào Liễu Hồng mà mắng: "Hay cho nha đầu

mồm nanh miệng nọc nhà ngươi, ta thấy không chừng là chủ tớ các ngươi liên kết với nhau để ám hại ta cũng nên." Nói rồi lại quay sang Thái phu nhân: "Thái phu nhân, người đừng tin họ. Việt nữ này rất biết cách làm bộ làm tịch, nha đầu thân cận của cô ta cũng chẳng phải thứ tốt đẹp gì."

Sắc mặt Thái phu nhân lập tức tối lại, Cận Thiệu Khang cũng không thể kiên nhẫn thêm được nữa.

Tưởng Nhược Nam thầm thở dài, lần này Vu Thu Nguyệt quá đáng rồi Lẽ nào cô ta đã quên, Liễu Hồng vốn là người hầu của Thái phu nhân ư?

Thấy Thái phu nhân không thể nhẫn nhịn được định lên tiếng, Tưởng Nhược Nam vội vàng lên tiếng trước: "Vu di nương, đừng vội vàng như thế, có phải mọi người không cho ngươi cơ hội để nói đâu. Ngươi cứ bình tĩnh lại, ngồi xuống, từ từ mà nói. Ngươi là phụ nữ mang thai, không nên vì tức giận mà làm kinh động tới thai nhi trong bụng." Nói xong nàng bảo Ánh Tuyết tới đỡ cô ta ngồi xuống, còn rót trà nóng cho cô ta uống.

Thái phu nhân đã bắt đầu thấy sốt ruột. Cho dù thế nào cũng phải để Vu Thu Nguyệt nói hết những gì cô ta muốn nói ra. Thái phu nhân và Cận Thiệu Khang đều không phải người ngu xuẩn. Chỉ có điều Thanh Đại hành sự quá kín kẽ, biết đâu những lời của Vu Thu Nguyệt sẽ khiến họ nảy sinh nghỉ ngờ với Thanh Đại. Chỉ cần Thái phu nhân không còn tin tưởng Thanh Đại như trước nữa thì nhiều chuyện sau này cũng sẽ dễ dàng hơn.

Vu Thu Nguyệt nghe thấy lời khuyên của Tưởng Nhược Nam, nhất là câu cuối cùng, khiến cô ta lập tức bình tĩnh trở lại. Kể ra thì, gần đây đứa con trong bụng cô ta cũng chẳng được dễ chịu thoải mái, có lẽ vì cô ta thường xuyên cáu giận mà ra. Cô ta phải bình tĩnh hơn, nếu động thai thật, sẽ chẳng còn gì để mất nữa.

Cô ta nhìn Tưởng Nhược Nam một cái, giống như có chút bất ngờ khi thấy nàng đứng lên nói giúp mình, nhưng giờ Vu Thu Nguyệt cũng chẳng còn quản được nhiều như thế nữa.

Thái phu nhân nghe Tưởng Nhược Nam nói vậy, nghĩ: Có mặt Vu phu nhân ở đây không thể không cho Vu Thu Nguyệt cơ hội biện giải. Lập tức, bà nuốt những lời định nói xuống.

Vu Thu Nguyệt uống xong trà, hít một hơi thật sâu, trấn tĩnh lại sự kích động của tâm trạng, rồi mới nói: "Thái phu nhân, trước kia có rất nhiều việc vì con không có chứng cứ, lại sợ mọi người trách mắng con ăn nói hàm hồ nên con mới không nói ra. Nhưng chuyện đã đến nước này, con cũng chẳng quan tâm tới việc bị mọi người trách mắng nữa." Cô ta ngẩng cao đầu, chỉ vào Thanh Đại: "Người phụ nữ này đúng là một tiểu nhân bỉ ổi, từ lâu con đã phát hiện ra sự bất thường của cô ta nên mới sai Lệ Châu theo dõi cô ta. Nhưng Lệ Châu lại chết một cách hết sức kỳ lạ, con nghĩ nhất định Lệ Châu đã phát hiện ra điều gì đó rồi mới bị cô ta sát hại. Hôm xảy ra sự việc, cô ta tới phòng con thỉnh an, con muốn ngồi riêng với cô ta để hỏi về việc của Lệ Châu nên mới đuổi bọn người dưới ra ngoài. Nhưng không ngờ, chưa nói được hai câu, cô ta đã tự tát vào mặt mình, sau đó ngã lăn ra đất khiến a hoàn của cô ta tranh cãi với con. Sau đó hai a hoàn lao vào nhau, rồi va vào rương quần áo của con, những tà vật ấy mới rơi ra."

Tưởng Nhược Nam hỏi: "Ngươi nói cái tát ấy là do Thanh di nương tự đánh? Như vậy nghe không đúng lắm."

Liễu Hồng lập tức lên tiếng: "Đúng vậy, rõ ràng là do Vu di nương đánh."

Tưởng Nhược Nam hỏi Liễu Hồng: "Ngươi có nhìn thấy Vu di nương đánh Thanh di nương không?"

Liễu Hồng ngẩn ra: "Không tận mắt nhìn thấy… nhưng Thanh di nương sao có thể tự tát vào mặt mình chứ?"

Tưởng Nhược Nam gật gật đầu: "Ngươi nói cũng phải. Đúng rồi, ta còn có một thắc mắc…" Nàng nhìn Vu Thu Nguyệt, "Bình thường chiếc rương lớn đó của ngươi không khóa ư? Sao vừa đụng vào đã bung ra như thế?"

Trong mắt Thanh Đại bỗng thoáng hiện ra những tia nhìn sắc lạnh. Nàng ta chăm chăm nhìn Tưởng Nhược Nam, không ngờ cuối cùng lại để Tưởng Nhược Nam nắm được sơ hở. Vốn cứ tưởng chẳng ai để ý điểm này…

Vu Thu Nguyệt cười nhạt: "Phu nhân nói thật nực cười, trong rương lớn chỉ để mấy bộ quần áo, hàng ngày a hoàn đều dọn dẹp trong đó, nếu ta khóa…" Nói đến đây, Vu Thu Nguyệt chợt nhận ra, cô ta đứng phắt dậy, nhìn Thái phu nhân, vẻ mặt rất kích động, "Thái phu nhân, người nghĩ mà xem, nếu con thật sự dùng những tà vật ấy thì sao có thể để ở trong cái rương mà bọn a hoàn ngày nào cũng mở ra được chứ, mà con sẽ tìm cách giấu đi, giấu thật kỹ. Chắc chắn Thanh Đại đã bỏ những thứ ấy vào trong rương của con, sau đó tìm cách để con và a hoàn của cô ta tranh cãi, rồi a hoàn của cô ta mới phát hiện ra những vật đó."

Nhắc đến mới thấy lạ, bình thường cô ta đều cất những thứ đó vào trong một cái rương và khóa lại. Cái rương bị khóa ấy cũng để rất nhiều đồ quý giá, người ngoài không thể mở được, sao đột nhiên những thứ ấy lại xuất hiện trong rương quần áo? Trước đó cô ta vẫn cứ nghĩ rằng do thời gian này mang thai nên trí nhớ giảm sút, tinh thần lơ là mới cất nhầm chỗ. Giờ mới nghĩ ra nhất định là Thanh Đại đã giở trò. Nhưng có ai biết việc cô ta thờ tà thần ấy đâu? Ngay cả Lệ Châu thân cận như thế mà còn không biết, sao Thanh Đại lại biết chuyện này?

Vu Thu Nguyệt nghĩ mãi vẫn không hiểu, nhưng giờ chuyện đó không còn quan trọng nữa rồi. Quan trọng là đã túm được điểm sơ hở để hất lại chậu nước bẩn lên người Thanh Đại.

Thái phu nhân và Cận Thiệu Khang xem màn hỏi đáp giữa Tưởng Nhược Nam và Vu Thu Nguyệt xong, vô thức nhìn về phía Thanh Đại, trong lòng cũng đã nảy sinh nghi ngờ. Cận Thiệu Khang nhớ đến việc Tưởng Nhược Nam từng hoài nghi việc Thanh Đại biết võ công. Nếu Thanh Đại biết võ thật thì chuyện trong rừng cây, chuyện Thanh Đại liều chết cứu hắn cùng với chuyện lần này, đều rất dễ giải thích. Người biết võ nếu muốn làm mấy việc gắp lửa bỏ tay người quỷ không hay thần không biết, dễ như trở bàn tay.

Lúc này Vu phu nhân thấy Thái phu nhân cũng để lộ vẻ nghi ngờ, trong lòng vui mừng, bất luận thế nào, cũng không thể để bọn họ đưa Vu Thu Nguyệt đi. Nếu không, sinh đứa trẻ này ra chẳng phải cũng vô ích hay sao?

Vu phu nhân nghiến chặt răng, "bộp" một tiếng quỳ xuống trước mặt Thái phu nhân: "Thái phu nhân, mong người minh xét, không thể để Thu Nguyệt nhà chúng tôi bị người ta ám hại, không thể để kẻ gian đắc chí."

Thái phu nhân nhìn Thanh Đại, ánh mắt tối hẳn đi, "Thanh Đại, con có gì để giải thích không?"

Tưởng Nhược Nam nhìn Thanh Đại, không bỏ qua bất kỳ biểu hiện nào trên mặt cô ta. Cùng lúc đó, Cận Thiệu Khang cũng đang ngầm quan sát Thanh Đại, để ý nhất cử nhất động của cô ta, xem trong lúc hành động cô ta có thể hiện nào giống của một người biết võ hay không…

Thanh Đại ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Thái phu nhân, ánh mắt kiên định bất khuất. Cô ta quỳ thụp xuống, hướng về phía Thái phu nhân mà dập đầu: "Thái phu nhân, Thanh Đại không biết phải giải thích thế nào, nhưng Thanh Đại không làm bất cứ việc gì khuất tất cả. Nếu Thái phu nhân không tin, chi bằng hãy đưa Thanh Đại tới quan phủ, để quan phủ điều tra việc này."

Những thứ đó vốn là của Vu Thu Nguyệt, nàng ta sợ gì chứ? Chỉ cần có thể chứng minh những thứ ấy là của Vu Thu Nguyệt, chuyện khác sẽ tự lộ ra thôi.

Vu Thu Nguyệt và Vu phu nhân cùng giật thót mình, Vu Thu Nguyệt chỉ thẳng vào Thanh Đại mà hét: "Chuyện này liên quan tới thể diện của Hầu phủ, sao có thể bị đồn đại ra ngoài? Ngươi làm vậy là có ý gì?" Giọng có phần run rẩy.

Nhìn cảnh ấy, Tưởng Nhược Nam biết, những thứ đó đúng là của Vu Thu Nguyệt thật rồi. Có lẽ Thái phu nhân sẽ không nghi ngờ Thanh Đại nữa, nhưng Thiệu Khang thì sao? Tưởng Nhược Nam quay lại nhìn Cận Thiệu Khang, thấy hắn đang nhìn Thanh Đại, ánh mắt vô cùng sắc bén.

Tưởng Nhược Nam thở phào nhẹ nhõm, ít nhất thì cô ta cũng khiến Thiệu Khang nghi ngờ… Sau này mỗi khi gặp mặt Thanh Đại, chắc chắn hắn sẽ nảy sinh tâm lý đề phòng.

Thanh Đại ngẩng đầu lên lẳng lặng nhìn Vu Thu Nguyệt: "Sao thế? Tỷ tỷ sợ ư? Tỷ tỷ có tật giật mình, vì vậy mới sợ. Thanh Đại cây ngay không sợ chết đứng, nên chẳng sợ gì cả."

Nói xong, Thanh Đại quay đầu, nhìn Cận Thiệu Khang, mắt ầng ậng nước, trong ánh mắt tràn ngập sự tổn thương: "Hầu gia, ngài cũng nghi ngờ Thanh Đại ư?"

Cận Thiệu Khang nhìn cô ta, không đáp lời.

Thanh Đại thấy Cận Thiệu Khang im lặng, cô ta cúi đầu, bộ dạng đau lòng tuyệt vọng.

Thái phu nhân thấy phản ứng của Vu Thu Nguyệt, trong lòng cũng đã hiểu ra chân tướng, lập tức cười nói: "Để làm rõ chuyện này và cũng là để trả lại sự trong sạch cho Thu Nguyệt, Cận gia chúng ta không sợ mất mặt. Chỉ là một khi đưa tới quan phủ thì hậu quả không dễ lường." Nói rồi, Thái phu nhân liếc Vu phu nhân một cái.

Cận Thiệu Khang cũng lên tiếng: "Chuyện này một khi đưa ra quan phủ, ta tin không tới hai ngày sẽ điều tra rõ ngọn ngành. Chỉ cần tra được nguồn gốc của tà tượng đó thì đương nhiên cũng sẽ biết ai là người đem chúng về đây."

Mẹ con Vu Thu Nguyệt nghe Cận Thiệu Khang nói như thế, sắc mặt đều tái xanh cả lại, đặc biệt là Vu phu nhân. Bức tượng thần ấy là bà ta đích thân mang về. Nếu như quan phủ điều tra ra, không những bản thân bà ta bị liên lụy, mà còn liên lụy tới con trai và phu quân nhà mình.

Nghĩ đến đây, bà ta run sợ, đành hạ quyết tâm, bà ta quay về phía Thái phu nhân dập mạnh đầu, khẩn cầu: "Thái phu nhân, đừng đưa Thu Nguyệt tới quan phủ, chúng tôi nhận, chúng tôi nhận. Thái phu nhân, thứ đó chẳng phải là tà thuật gì, chỉ là tượng thần bình thường, chỉ cần ngày nào cũng quỳ lạy là có thể sinh con trai. Thật sự không phải thứ có thể hại người. Thu Nguyệt nhà chúng tôi chỉ vì muốn sinh con trai cho Hầu phủ, chứ không hề có ý ám hại ai hết."

Vu Thu Nguyệt kêu lên thất thanh: "Mẹ…"

"Thu Nguyệt, thôi, nhận đi con, nếu để chuyện này lên quan phủ thì hậu quả khôn lường."

Thái phu nhân lại hỏi: "Vậy mấy bùa chú đó là thế nào?"

Vu Thu Nguyệt cúi đầu đáp: "Chỉ cần mỗi ngày uống một bát nước tro của bùa chú đó thì có thể sinh con trai. Thái phu nhân không tin hãy cho người đi điều tra." Nói xong mới kể lại xuất xứ của tượng thần ấy.

Thái phu nhân tức tới mức ném vỡ chiếc chén trong tay, "Lại dám dùng thứ tà vật ấy để vấy bẩn lên cốt nhục của Cận gia? Các ngươi thật to gan!"

Vu Thu Nguyệt run rẩy ngã lăn ra đất.

Lúc này Thanh Đại lại ôm mặt bật khóc nức nở.

Thái phu nhân biết nàng ta tủi thân, bèn vội vàng an ủi: "Con ngoan, thật tủi thân cho con quá, giờ đã không còn ai nghi ngờ con nữa rồi."

Vu Thu Nguyệt thấy vậy bèn điên cuồng gào lên: "Tiện nhân, là ngươi hại ta, ngươi đừng giả vờ nữa, ngươi là kẻ xấu xa…"

Thái phu nhân không thể nhẫn nhịn hơn được nữa, đột nhiên hét lớn: "Người đâu, kéo cô ta ra ngoài, ngày mai đưa về biệt trang." Nói xong lại liếc nhìn Tưởng Nhược Nam: "Chuyện vốn hết sức đơn giản mà lại làm ra phức tạp thế này."

Tưởng Nhược Nam cúi đầu, không nói không rằng, một tờ bùa chú bay đến bên chân nàng. Tưởng Nhược Nam nhặt lên, nhìn kĩ, thấy bùa chú được viết bằng hai màu thủy ngân và chu sa, là kim loại nặng…

Nàng bất giác lên tiếng hỏi: "Cô uống nước bùa chú này bao lâu rồi?"

Vu Thu Nguyệt không lên tiếng, Vu phu nhân hạ giọng đáp: "Bắt đầu từ khi thai nhi được ba tháng đã uống rồi."

Thế chẳng phải là đã uống gần bốn tháng trời ư? Tưởng Nhược Nam nhìn sắc mặt trắng bợt của Vu Thu Nguyệt, trong lòng bỗng có dự cảm xấu.

Người hầu vào định đưa Vu Thu Nguyệt ra, lúc này, Cận Thiệu Khang lại đột nhiên lên tiếng: "Đợi đã, chuyện còn chưa xong."

143. Chương 143

Cận Thiệu Khang cho bọn a hoàn người dưới, bao gồm cả Liễu Nguyệt cùng Thanh Đại lui ra, chỉ giữ lại mẹ con Vu Thu Nguyệt, Tưởng Nhược Nam và Thái phu nhân ở lại.

Vu Thu Nguyệt vốn đang lâm vào trạng thái tuyệt vọng, thấy Cận Thiệu Khang đột nhiên giữ mình lại, trong lòng bỗng nảy sinh hi vọng. Cô ta giằng khỏi sự khống chế của người hầu, quỳ dưới đất, nhìn Cận Thiệu Khang mà khóc lóc: "Hầu gia... Hầu gia, người đừng đuổi thiếp đi, xin hãy thương xót con của chúng ta..."

Lời còn chưa dứt, Cận Thiệu Khang đã lạnh lùng ngắt lời cô ta: "Vu Thu Nguyệt, một đêm phu thê trăm ngày ân ái, huống hồ cô còn mang trong mình cốt nhục của ta, nếu chỉ vì chuyện này ta quyết không quá tuyệt tình như thế, nhưng..." Hắn đi đến bên Vu Thu Nguyệt, cúi xuống nhìn cô ta, ánh mắt sắc như lưỡi dao: "Nhưng cô lại độc ác tới mức cấu kết với cậu mình là Vương Quang để nghĩ cách hãm hại Nhược Lan trong lần đi săn vừa rồi, cô bảo ta phải tha thứ cho cô thế nào đây?"

"Hầu gia nói vậy là có ý gì?" Thái phu nhân đứng phắt dậy, vừa kinh ngạc vừa tức giận.

Tưởng Nhược Nam nghe Cận Thiệu Khang nói xong, hoàn toàn chẳng bất ngờ. Có lẽ vì lần kinh hồn bạt vía đó đã qua rồi, cũng có thể vì bộ dạng lúc này của Vu Thu Nguyệt quá thê thảm, Tưởng Nhược Nam bỗng nhận ra mình chẳng có cảm giác căm hận gì cô ta.

Về phần mẹ con Vu Thu Nguyệt, tối nay những gì họ phải chịu đựng đã là quá sức rồi, lời của Cận Thiệu Khang không khác gì sấm giữa trời quang, phá hủy hoàn toàn những dây thần kinh vốn đã vô cùng mong manh của họ. Sắc mặt Vu Thu Nguyệt trắng tới thê thảm, toàn thân bất giác run lên bần bật, còn Vu phu nhân mặc dù vẫn miễn cưỡng giữ được sự bình tĩnh, nhưng sự kinh hoàng trong đôi mắt đã bộc lộ hoàn toàn tâm trạng của bà ta lúc này.

Cận Thiệu Khang thấy Thái phu nhân hỏi, bèn đem chuyện Tưởng Nhược Nam suýt bị Vương Quang hại chết ở bãi săn ra kể lại với bà.

Thái phu nhân bước nhanh đến bên Vu Thu Nguyệt, chỉ vào cô ta mà giận dữ hét lên: "Vu Thu Nguyệt, không ngờ ngươi lại độc ác tới như thế!"

Chuyện này không phải chuyện nhỏ, mẹ con Vu Thu Nguyệt đương nhiên không dám nhận. Bọn họ hoảng loạn đồng thanh lên tiếng phản bác, chỉ còn thiếu nước chỉ tay lên trời mà thề nữa thôi.

Cận Thiệu Khang lạnh lùng hừ một tiếng: "Vu Thu Nguyệt, cô nên biết, nếu không có chứng cứ ta sẽ không nói chuyện này ra. Vu phu nhân, huynh trưởng của bà vì muốn thoát tội đã nói chuyện này đều do bà và Vu Thu Nguyệt là chủ mưu, còn nói chỉ cần hại chết Tưởng Nhược Lan, Vu Thu Nguyệt có thể dựa vào đứa con trong bụng cùng thân phận quý thiếp mà được nhấc lên làm chính thất, sau này đương nhiên ông ta cũng sẽ được nhờ. Vì vậy ông ta nhất thời hồ đồ, nhận lời hai người làm việc sai trái ấy."

Vu phu nhân và Vu Thu Nguyệt thấy Cận Thiệu Khang nói chẳng sai một từ, Vu phu nhân còn nhớ tới thời gian gần đây huynh trưởng thường xuyên tránh mặt không gặp, lại thêm sự việc lần này khiến tâm trạng bà ta rối loạn, không còn phân biệt được thật giả, tưởng rằng Vương Quang đã khai hết với Cận Thiệu Khang. Vu Thu Nguyệt ngất xỉu, còn Vu phu nhân thì loạng choạng xiêu vẹo như lá chao trong gió.

Cận Thiệu Khang nói tiếp: "Vu phu nhân, bà nên biết rằng, mẹ con bà đã phạm trọng tội như thế nào, chỉ cần ta giao vụ án này cho quan phủ, hai mẹ con bà cùng Vương Quang cho dù có giữ được tính mạng cũng không tránh được kiếp lưu đày. Vu đại nhân và mấy vị công tử nhà bà, sau này đừng nghĩ tới ngày ngóc đầu lên. Nếu hai người tới chết mà vẫn không chịu hối cải, kiên trì phủ nhận thì đừng trách ta vô tình. Ta đành phải giao án này cho Đại Lí tự, để họ trả lại sự công bằng cho thê tử của ta."

Vu phu nhân nghe tới đây lập tức quỳ sụp xuống trước mặt Cận Thiệu Khang, khóc lóc cầu xin: "Đừng mà Hầu gia, đừng kinh động đến Đại Lí tự, chúng tôi nhận, chúng tôi nhận."

Cận Thiệu Khang cúi đầu nhìn bà ta, hỏi từng câu từng chữ: "Ý bà muốn nói, đúng là bà và Vu Thu Nguyệt cùng huynh trưởng Vương Quang, ba người cấu kết mưu hại phu nhân của ta?"

Vu phu nhân chẳng còn cách nào, nước mắt giàn giụa gật gật đầu: "Hầu gia, chúng tôi chỉ nhất thời hồ đồ. Thu Nguyệt nhà chúng tôi vốn danh ngôn chính thuận là Hầu phu nhân, nhưng bị cô ta ngang ngược ngáng chân, sau đó Hầu gia lại chẳng màng quan tâm tới Thu Nguyệt. Nó cũng chỉ là trong lúc tức giận nghĩ không thông mà thôi. Hầu gia, ngài hãy tha cho chúng tôi lần này, Hầu phu nhân cũng không hề bị tổn thương. Giờ Hầu phu nhân vẫn đang sống khỏe mạnh, vẫn đang ngồi ở ngay kia, xin Hầu gia hãy nể tình chúng tôi chưa làm hại tới Hầu phu nhân mà tha cho chúng tôi lần này. Thu Nguyệt nhà chúng tôi tốt xấu gì cũng đang mang trong mình cốt nhục của Cận gia." Nói xong gào khóc nức nở.

Lửa giận trong lòng Cận Thiệu Khang bốc lên, hắn giơ chân đá bà ta ra, tức giận quát: "Nhược Lan sở dĩ vẫn còn có thể ngồi ở đây là bởi mệnh nàng lớn. Bà phải biết khi ấy nàng đã gặp nguy hiểm tới mức nào, phải chịu bao nhiêu nỗi kinh sợ. Mỗi lần nghĩ lại những chuyện ấy, ta thật hận tới mức chỉ muốn chặt hết đầu các ngươi đi."

Nói rồi, hắn đứng thẳng người, hít một hơi thật sâu, quay đầu nhìn ra ngoài cửa, hét lên: "Đưa vào đây."

Lúc này, ba bốn đại hán áp giải Vương Quang tay bị trói chặt, miệng nhét giẻ đi vào.

Vương Quang mặt đỏ phừng phừng, hai mắt trợn tròn, nhìn như dính chặt lấy Vu phu nhân, vừa phẫn nộ, vừa tuyệt vọng.

Vu phu nhân cũng hận hắn vì hắn đã bán đứng mẹ con bà ta, nên trừng mắt lườm lại.

Cận Thiệu Khang sai người giật miếng giẻ nhét trong miệng Vương Quang ra. Miếng giẻ vừa bị giật đi, Vương Quang lập tức gào lên: "Muội, sao muội lại có thể hồ đồ như thế? Muội không nghĩ xem, chuyện liên quan tới tính mạng cả nhà như vậy sao ta có thể dễ dàng thừa nhận. Muội, muội bị Hầu gia gạt rồi." Nói xong lại giãy giụa, tung chân đá, vừa tức giận vừa lo lắng hối hận.

Vu phu nhân "á" lên một tiếng, sau đó lập tức ngã sụp xuống đất.

Sau khi chuyện này qua đi, Tưởng Nhược Nam và Cận Thiệu Khang quay về viện tử của mình. Thái phu nhân vào phòng, bà cho gọi Trương ma ma vào.

"Ngày mai, ngươi sai mấy người đưa Vu Thu Nguyệt tới biệt trang. Dù sao giờ cô ta cũng đang mang thai con cháu của Cận gia, vẫn nên chăm sóc cho cô ta tử tế."

Trương ma ma đáp: "Thái phu nhân, người yên tâm, lão nô nhất định sẽ dặn bọn người dưới chăm sóc cô ta."

Thái phu nhân gật đầu rồi trầm ngâm hồi lâu, giọng điệu bỗng dưng lạnh hẳn: "Khi đứa bé sinh ra, nếu khỏe mạnh hãy bế nó về đây, nếu có vấn đề gì... ngươi biết nên làm thế nào rồi đấy, ta không muốn mấy thứ tà thuật đó vào Cận gia."

Trương ma ma trầm mặc, đáp: "Lão nô biết nên làm thế nào."

***

Tưởng Nhược Nam và Cận Thiệu Khang cùng ra khỏi Tùng Hương viện.

Bên ngoài trời tối đen như mực, gió Bắc thổi điên cuồng, vô cùng lạnh. Ninh An cầm đèn lồng đi trước, ánh đèn vàng vọt hắt một quầng sáng lên con đường nhỏ.

Tưởng Nhược Nam khép chặt áo khoác, thấy sắc mặt Cận Thiệu Khang nặng nề, rõ ràng để xảy ra chuyện như thế, trong lòng hắn cũng chẳng dễ chịu gì.

"Hầu gia, màn biểu diễn vừa rồi của chàng thật xuất sắc, đến thiếp cũng bị chàng gạt, tưởng rằng Vương Quang khai ra Vu Thu Nguyệt và Vu phu nhân thật." Tưởng Nhược Nam dùng giọng điệu hết sức thoải mái để nói với hắn.

Cận Thiệu Khang cười cười, vẻ mặt dịu đi nhiều, "Vương Quang khai họ ra thì hắn cũng chẳng có kết cục tốt đẹp gì. Hắn biết rất rõ điểm này nên đương nhiên sẽ không làm như thế. Nếu là bình thường, mẹ con Vu thị có lẽ sẽ nghĩ ra, ta cố ý chọn thời cơ thích hợp mới mang chuyện này ra nói. Khi ấy, tâm trạng họ đã hỗn loạn rối bời, tư duy không còn kín kẽ được như thường ngày nữa."

"Hầu gia đã nghi ngờ Vu Thu Nguyệt từ lâu rồi ư? Sao không nghe chàng nói? Còn cả những lời mà chàng dùng để lừa Vu phu nhân nữa, nói nghe y như thật, cũng không trách được Vu phu nhân đã mắc lừa."

"Trước kia ta chẳng đã từng nói với nàng về việc điều tra danh sách của cận vệ đấy ư? Trong bản danh sách này, ta phát hiện ra tên của cậu Vu Thu Nguyệt. Khi ấy ta đã nghi ngờ rồi, chỉ là không có chứng cứ nên không thể làm gì. Vì vậy ta cố ý đánh ránh động cỏ, để Vương Quang biết ta đang điều tra việc này, sau đó theo dõi hắn sát sao, xem hắn có hành động gì. Mặc dù hắn có tật giật mình, nhưng rốt cuộc vẫn là người nhà binh bao năm nên vô cùng thận trọng, không tới tìm mẹ con Vu thị. Do lo lắng, thậm chí còn đoạn tuyệt không đi lại với mẹ con họ. Những lời ta nói với bà ta thật ra cũng rất dễ suy đoán, tại sao mẹ con Vu thị lại để hắn làm như thế? Còn Vương Quang khó khăn lắm mới được điều về kinh thành, nên đương nhiên cũng phải giữ vững mối quan hệ với Vu Thu Nguyệt. Nói như vậy, thêm sự uy hiếp của ta, bà ta đương nhiên sẽ khai hết, mà bà ta đã khai rồi, Vương Quang không nhận cũng không được. Còn về việc tại sao ta không nói cho nàng biết..."

Cận Thiệu Khang nhìn nàng cười cười, dịu dàng nói tiếp: "Nàng ấy, tính thẳng quá, trong lòng nghĩ gì, ngoài mặt thể hiện ra hết. Nếu để Vu Thu Nguyệt nhận ra điều gì đó thì chẳng phải kế hoạch của ta sẽ đổ bể hay sao?"

Mặc dù Cận Thiệu Khang chỉ kể lại hết sức ngắn gọn, nhưng Tưởng Nhược Nam biết, hắn đã phải bỏ ra rất nhiều tâm tư công sức, phải dùng rất nhiều mưu kế, trước khi có được chứng cứ, hắn luôn án binh bất động. Đứng trong bóng tối tìm cách ép người ta phải lộ đuôi hồ ly, sau đó nắm bắt cơ hội, đánh một trận toàn thắng.

Sư kiên nhẫn ấy, kế sách ấy, chẳng trách năm xưa chỉ có một mình hắn thoát khỏi được sa mạc.

"Vậy chàng định trừng phạt họ thế nào?" Tưởng Nhược Nam hỏi. Vừa rồi hắn chỉ cho người đưa Vương Quang và Vu Thu Nguyệt đi, còn Vu phu nhân vẫn cho người đưa về Vu phủ.

Nghe tới đây, Cận Thiệu Khang dừng bước, quay người sang nhìn nàng, giống như bối rối khó mở lời. Tưởng Nhược Nam thấy bộ dạng của hắn, cũng dừng lại.

Ninh An cầm đèn lồng, biết ý đứng cách họ khá xa.

Cận Thiệu Khang giơ tay ra nắm chặt vai nàng, nói với vẻ rất khó khăn: "Nhược Lan, ta không trừng phạt họ ngay ở đây bởi vì ta muốn thương lượng với nàng chuyện này. Ta biết, Vu Thu Nguyệt ra tay độc ác như thế, cho dù có lấy mạng cô ta cũng không quá đáng, nhưng..." Hắn nhìn nàng, ánh mắt đầy vẻ hối lỗi, "Thu Nguyệt dù xuất phát từ mục đích gì, thì cô ta cũng đã hạ thấp thân phận đích nữ của mình để về làm thiếp cho ta, nay lại mang thai con của ta, ta không muốn làm lớn chuyện. Ta muốn đợi cô ta sinh đứa bé ra, sẽ cho người đưa cô ta đến Tĩnh Thủy am, sống nốt quãng đời còn lại ở đó. Vương Quang ta cũng sẽ tìm lý do cách chức hắn, cả đời này đừng mong được làm công sai nữa, coi như đấy cũng là sự trừng phạt dành cho hắn. Nếu ta xử lý như vậy, nàng có giận ta không? Nàng có cách gì khác thì cứ nói cho ta nghe."

Tưởng Nhược Nam nghe hắn nói xong, trong lòng bỗng dưng nhẹ nhõm. Đàn ông ở thế giới này xử lý công việc độc đoán độc hành, làm gì có chuyện đem ra thương lượng với người phụ nữ của mình, chỉ cần thông báo một tiếng cũng đã là quá tốt rồi. Còn Cận Thiệu Khang, hắn lại giải thích rõ suy nghĩ của hắn cho nàng hiểu, nghiêm túc hỏi ý kiến nàng, khiến nàng cảm thấy mình được tôn trọng.

Tưởng Nhược Nam mỉm cười, "Thiếp hà tất phải lấy mạng của cô ta, cô ta chết rồi thiếp cũng có thêm được miếng thịt nào đâu. Hầu gia muốn thế nào thì cứ làm thế ấy."

Nay bụng Vu Thu Nguyệt to như thế, bảo nàng nhẫn tâm báo thù cô ta, nàng thật sự không làm nổi. Sau này, cô ta ở Tĩnh Thủy am, xa lánh trần tục, đối với cô ta mà nói cũng là sự trừng phạt rất lớn rồi.

Cận Thiệu Khang cười, nắm chặt tay nàng cùng đi về phía Thu Đường viện.

Một cơn gió lạnh thổi lướt qua người họ, nhưng trái tim họ lại nóng hổi, hoàn toàn không cảm nhận được khí lạnh của cơn gió.

Sáng sớm hôm sau, Vu Thu Nguyệt bị giải đi. Cô ta đi rồi, mọi việc trong phủ lại diễn ra bình thường như chưa từng có chuyện gì. Chỉ có Thanh Đại dần dần cảm nhận được thái độ của Thái phu nhân và Hầu gia đối với cô ta có chút biến đổi.

Buổi tối hôm đó, tình hình hỗn loạn, sau khi Vu Thu Nguyệt thừa nhận tà vật là của cô ta, Thái phu nhân nhất thời đã tin Thanh Đại. Nhưng chuyện qua đi, Thái phu nhân bắt đầu suy đi nghĩ lại đoạn đối thoại giữa Tưởng Nhược Nam và Vu Thu Nguyệt hôm ấy, bà cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Nghĩ lại Vu Thu Nguyệt cho tới tận phút cuối cùng vẫn nghiến răng nghiến lợi chỉ vào Thanh Đại, mắng nàng ta là làm bộ làm tịch, bụng đầy nước bẩn. Theo lý mà nói, người Vu Thu Nguyệt hận nhất phải là Tưởng Nhược Lan mới đúng, nhưng Vu Thu Nguyệt lại chưa từng mắng chửi Nhược Lan bằng những lời khó nghe như thế.

Thanh Đại bị Vu Thu Nguyệt căm hận như vậy, lẽ nào thật sự trong sạch vô tội?

Nhưng nếu suy xét lại mọi hành vi lời nói của Thanh Đại từ sau khi về phủ cho tới nay, lại chẳng tìm ra điểm nào đáng nghi. Nàng ta rất nhã nhặn, dịu dàng, biết hoàn cảnh của bản thân nên cũng chưa từng làm việc gì quá bổn phận, cho dù thích Hầu gia cũng vô cùng thận trọng, chỉ sợ khiến Nhược Lan không vui.

Một cô nương luôn thận trọng như vậy, sao có thể gây thù chuốc oán gì với một thiếp thất không được sủng đây?

Lẽ nào chuyện trong vạt rừng nhỏ ngày hôm ấy khiến Vu Thu Nguyệt ghi hận, nên mới một mực nhằm vào Thanh Đại như thế? Mặc dù nghĩ đi nghĩ lại vẫn không tìm ra được manh mối gì, nhưng trong lòng Thái phu nhân đã nảy sinh nghi ngờ đối với Thanh Đại.

Khi Thái phu nhân còn trẻ đã từng phải chịu khổ sở từ những chiêu trò của đủ loại thiếp thất tàn độc gây ra, nên vẫn biết đám người ấy chính là căn nguyên khiến nhà cửa không yên. Giờ ở cái tuổi này, bà chỉ muốn hậu viện của con trai yên ả, thê rộng lượng, thiếp ngoan ngoãn biết điều, đồng tâm hiệp lực hầu hạ chăm sóc con trai bà, thêm cành thêm nhánh cho Cận gia. Bà không muốn giữ một thiếp thất tâm địa độc ác trong hậu viện của con trai mình.

Trong lòng đã ngờ nên thái độ của bà đối với Thanh Đại không còn được nhiệt tình như trước, bình thường khi nói chuyện cũng có ý thăm dò.

Còn Cận Thiệu Khang lại sai người đi điều tra gốc gác của Thanh Đại. Không phải hắn nghi ngờ lai lịch của nàng ta, dù sao đây cũng là ca kĩ do chính Hoàng thượng ngự ban cho. Hắn chỉ biết khi ở Việt quốc, Thanh Đại là người thế nào, ví dụ như tính cách, ví dụ như có học võ hay không.

Hắn không muốn có một Vu Thu Nguyệt thứ hai ở bên cạnh Tưởng Nhược Lan.

Nhưng, bộ phận tình báo thường làm việc vô cùng kín kẽ. Thanh Đại đến bên hắn trong thân phận con gái Việt quốc thì đương nhiên đã sắp xếp đâu vào đấy cả rồi. Ở Việt quốc đúng là có người này, chỉ là đã chết không lâu tại Lương quốc, sau đấy Thanh Đại bèn lấy luôn thân phận của người đã chết. Việt nữ đã chết giống như những gì Thanh Đại thể hiện, là thứ nữ trong tông thất, yếu ớt, ngoan ngoãn.

Thái độ của Thái phu nhân và Cận Thiệu Khang thay đổi, Thanh Đại sao lại không nhận ra? Trong lòng vô cùng căm hận Vu Thu Nguyệt đã khiến nàng ta phải gặp phiền phức, đồng thời cũng nghĩ cách làm thế nào để lấy lại sự tin tưởng của hai người này.

Tối nay, nàng ta buồn bã không vui ngồi bên cửa sổ, cửa sổ mở to, gió lạnh từng cơn từng cơn táp vào người. Liễu Hồng nhìn thấy, vội vàng đi đến đóng cửa sổ, quay đầu khẽ trách: "Di nương, người còn chưa khỏe, sao còn ngồi đây hứng gió, ngộ nhỡ vết thương lại đau thì phải biết làm thế nào?"

Thanh Đại nước mắt lăn dài, "Chết là xong, chết là hết."

Liễu Hồng vội vàng lấy khăn tay ra lau nước mắt cho nàng ta, "Di nương đang nói gì thế?"

Thanh Đại kéo tay Liễu Hồng, nước mắt rơi không ngừng, "Liễu Hồng, ngươi có nhận thấy thái độ của Thái phu nhân đối với ta mấy ngày gần đây không còn như trước kia? Ta nghĩ, nhất định những lời của Vu Thu Nguyệt khiến người nảy sinh nghi ngờ với ta. Liễu Hồng, ta nên làm thế nào? Ở đây ta chẳng có người thân, ta coi Thái phu nhân như mẫu thân mình, nếu đến Thái phu nhân cũng không tin ta nữa, ngươi nói xem, ta sống ở đây còn ý nghĩa gì..." Nói xong lại nghẹn ngào khóc, hai vai không ngừng run lên.

Liễu Hồng đương nhiên cũng cảm nhận được sự thay đổi của Thái phu nhân, nhìn Thanh Đại đang khóc lóc đau thương, trong lòng bỗng thấy xót xa. Liễu Hồng ngày ngày hầu hạ bên Thanh Đại, Thanh Đại là

người thế nào, còn ai rõ hơn cô ta chứ, "Di nương, người đừng lo, cây ngay không sợ chết đứng. Thái phu nhân hiểu ra rồi chẳng phải sẽ lại như trước sao?" Liễu Hồng vỗ vỗ lưng Thanh Đại, khẽ khàng an ủi.

Thanh Đại đột nhiên ngẩng đầu lên, sắc mặt trắng nhợt, trán rịn mồ hôi: "Liễu Hồng, ngực ta đau quá."

Liễu Hồng vội vàng đỡ nàng ta lên sập, lo lắng hỏi: "Nhất định là do trúng gió, vừa mới khỏe được một chút, di nương thật chẳng biết thương xót bản thân mình. Giờ nô tỳ sẽ đi tìm đại phu."

Thanh Đại kéo tay Liễu Hồng lại, khẩn cầu: "Liễu Hồng, ngươi giúp ta mời Hầu gia tới được không?"

Liễu Hồng có chút bối rối, "Giờ muộn thế này, chỉ sợ Hầu gia đã ngủ rồi."

"Nhưng ta thật sự rất muốn gặp Hầu gia, Liễu Hồng, ngươi giúp ta đi."

Liễu Hồng nhìn sắc mặt trắng nhợt, ánh mắt khẩn cầu của Thanh Đại thì mềm lòng, "Được, để nô tỳ đi."

Một lúc sau, Liễu Hồng quay lại, khẽ lên tiếng: "Hầu gia nói... hôm nay đã muộn rồi... nhưng Hầu gia sai nô tỳ lập tức đi mời đại phu."

Sắc mặt Thanh Đại càng trắng hơn, nàng ta quệt nước mắt rồi nói như người mất hồn: "Hầu gia cũng không tin ta nữa... Thôi, Liễu Hồng, không cần mời đại phu, ta nằm một lát sẽ khỏi, ngươi cũng ra ngoài đi."

"Vậy nô tỳ ở phòng mé bên cạnh, di nương có chuyện cứ gọi nô tỳ."

Thanh Đại gật gật đầu.

Trong Thu Đường viện, Cận Thiệu Khang và Tưởng Nhược Nam đang ngủ rất say, đột nhiên bị đánh thức bởi tiếng ồn ào bên ngoài.

Tưởng Nhược Nam ngồi dậy, khoác áo, cất tiếng hỏi a hoàn trực đêm bên ngoài: "Chuyện gì thế? Muộn thế này còn ồn ào?"

Liên Kiều đứng ngoài cửa báo: "Phu nhân, là Liễu Hồng của Ngênh Hương viện tới báo, Thanh di nương... Thanh di nương treo cổ tự vẫn rồi."

"Cái gì?" Cận Thiệu Khang lập tức ngồi bật dậy.

Tưởng Nhược Nam vội vàng hỏi. "Bây giờ Thanh di nương thế nào?"

144. Chương 144

"Liễu Hồng tỷ tỷ nói, Thanh di nương vừa được cứu xuống, hình như không ổn lắm."

Tưởng Nhược Nam trong lòng thất kinh, quay đầu nhìn Cận Thiệu Khang, thấy mặt hắn sầm hẳn xuống.

Hắn lạnh lùng hừ một tiếng, "Lẽ nào vừa rồi ta không tới chỗ nàng ta, nên nàng ta giở trò này? Ta phải tới xem xem, nàng ta không ổn lắm ở đâu?"

Tưởng Nhược Nam vội vàng gọi a hoàn vào giúp hắn thay áo, còn mình cũng tự chỉnh đốn y phục.

Hai người tới Ngênh Hương viện, vừa vào đã nghe tiếng Liễu Hồng khóc, "Di nương, di nương, người đừng chết, sao người lại đi như thế?"

Đi rồi? Chết rồi sao? Cả hai thất kinh, vội vàng bước tới bên sập. Thanh Đại nằm ngửa trên đó, khuôn mặt trang điểm rất kĩ, vẽ mày đen như mực, môi đỏ tươi, tóc chải mượt, cài mấy cây trâm vàng, nhưng tất cả chỉ làm nổi bật khuôn mặt trắng nhợt của nàng ta mà thôi. Mắt nàng ta khẽ nhắm, bộ dạng thanh thản, khóe mắt vẫn còn vương nước, trông đẹp một cách thê lương. Trên người mặc một chiếc áo hồng thêu trăm bướm, váy trắng như ánh trăng, đây là bộ y phục mới phát cho nàng ta sau khi tiết trời vào đông.

"Đây là bộ y phục mới mà phu nhân phát cho di nương sau khi vào đông, di nương vẫn không nỡ mang ra mặc, không ngờ lần đầu tiên mặc lại trong tình huống này..." Liễu Hồng khóc ngất.

Tưởng Nhược Nam nhìn chăm chăm vào vệt máu tím bầm nơi cổ Thanh Đại, vết tím đó sâu như vậy, nhức nhối hiện ra trước mắt hai người, giống như sự tuyệt vọng, lại giống như sự tố cáo.

Trái tim Tưởng Nhược Nam nặng như đeo đá.

Nàng ta không phải đùa chơi, mà xem ra định chết thật, nếu là vờ vịt thì con người này rất đáng sợ, rất đáng sợ...

"Nàng ta chết thật rồi sao?" Tưởng Nhược Nam nhìn Cận Thiệu Khang đang thăm dò hơi thở của Thanh Đại.

"Đã không thấy thở nữa." Giọng Cận Thiệu Khang nặng nề, giống như bị chấn động. Hắn cầm cổ tay Thanh Đại lên, trên mặt bỗng thoáng vui mừng, "Vẫn còn mạch dù yếu, có thể cứu được." Nói xong vội bấm mạnh vào mấy huyệt đạo của nàng ta.

Những người học võ thường biết cách cấp cứu lúc nguy cấp thế này.

Lúc đó, Thái phu nhân bước vào, lớn tiếng hỏi: "Chuyện gì vậy? Chuyện gì vậy? Thanh Đại sao lại treo cổ? Liễu Hồng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Liễu Hồng quỳ xuống trước mặt Thái phu nhân, vừa khóc vừa nói: "Thái phu nhân, di nương nói, Thái phu nhân không tin di nương nữa, Hầu gia cũng không tin di nương, di nương sống chẳng còn ý nghĩa gì..." Sau đó thì thút tha thút thít kể lại việc Thanh Đại nói Thái phu nhân nghi ngờ nàng ta cho bà nghe.

"Thái phu nhân, người có tin Liễu Hồng không? Những lời Liễu Hồng nói người có tin không?" Liễu Hồng khóc hỏi.

Thái phu nhân vào đến Nghênh Hương viện nghe tin Thanh Đại chết thì thần trí đã hỗn loạn, lại nghe Thanh Đại nói với Liễu Hồng rằng coi bà như mẫu thân, nhớ tới hoàn cảnh cô đơn lạc lõng của nàng ta, nước mắt không ngừng tuôn rơi, lập tức nói: "Liễu Hồng, ngươi theo hầu bên ta bao nhiêu năm như thế, sao ta có thể không tin những lời ngươi nói chứ?"

Liễu Hồng dập đầu trước Thái phu nhân: "Thái phu nhân, hàng ngày Liễu Hồng ở bên Thanh di nương, bình thường ngoài tới thỉnh an Thái phu nhân và phu nhân ra, di nương chẳng hề đi đâu. Di nương hay mềm lòng, lại nhút nhát, sức khỏe yếu ớt, hàng ngày chỉ ngồi thêu thùa may vá, chăm sóc hoa cỏ, nhẹ nhàng với kẻ hầu người hạ, sao có thể là loại người như Vu di nương nói được? Vu di nương hận Thanh di nương, bởi Vu di nương nói xấu phu nhân trước mặt Thanh di nương lại bị Hầu gia bắt gặp, khiến Hầu gia xử phạt. Thái phu nhân đừng tin Vu di nương, nếu Thanh di nương thật sự là loại người ấy thì sao lại đau lòng tới mức tính mạng mình cũng không cần thế này chứ?"

Thái phu nhân lau nước mắt, đi đến bên Tưởng Nhược Nam, cầm tay nàng hỏi: "Con bé chết thật rồi sao?"

Tưởng Nhược Nam khẽ đáp: "Vừa rồi đúng là không thở nữa, nhưng Hầu gia nói mạch vẫn đập tuy rất yếu, còn có thể cứu được."

Thái phu nhân nhìn lên sập, thấy vết tím ở cổ nàng ta, vết tím sâu như thế, chẳng phải quyết tâm tìm tới cái chết thì là gì?

Nước mắt Thái phu nhân lại rơi, trong lòng vô cùng hối hận, "Là ta không tốt, ta không nên tin lời của loại phụ nữ lòng dạ đen tối ấy, ta nên nhận ra sớm, lời của cô ta sao đáng tin?" Rồi nói với Cận Thiệu Khang: "Hầu gia, con phải cứu sống Thanh Đại, nếu không ta sao có thể an lòng?"

Tưởng Nhược Nam hỏi Liễu Hồng: "Sao ngươi lại phát hiện ra di nương treo cổ?"

Liễu Hồng đáp: "Nô tỳ nửa đêm dậy, muốn sang xem di nương ngủ có ngon không, vừa vào đã thấy di nương treo cổ rồi."

Hoàn toàn không có sơ hở gì.

Tưởng Nhược Nam quay sang nhìn Thanh Đại lúc này vẫn đang nhắm chặt mắt, sắc mặt nhợt nhạt, nàng ta thật sự trong sạch vô tội ư? Hay chỉ là bị Hoàng đế lợi dụng?

Nhưng Hoàng thượng tại sao lại chắc chắn như thế?

Nàng ta là một cô gái thuần khiết hay một cô gái đáng sợ?

Tưởng Nhược Nam bất giác nắm chặt tay.

Lúc này, Cận Thiệu Khang bấm huyệt nội quan của Thanh Đại, Thanh Đại hự lên một tiếng. Mi mắt khẽ run rẩy.

Cận Thiệu Khang thở phào nhẹ nhõm.

Thái phu nhân lập tức cười: "Tỉnh rồi, tỉnh rồi thì tốt. Thế này là tốt rồi." Bà vì quá vui nên cứ nắm chặt tay Tưởng Nhược Nam, bóp chặt tay nàng phát đau mà không hề biết.

Thanh Đại từ từ mở mắt, người đầu tiên nàng ta tìm kiếm chính là Cận Thiệu Khang.

Đôi mi dài khẽ chớp, giọt nước mắt trong như hạt châu lăn xuống, "Hầu gia..."

Giọng nói dịu dàng tha thiết, trái tim có cứng rắn tới đâu cũng phải mềm ra...

Vì tiếng gọi này của Thanh Đại mà tất cả những người khác trong phòng đều im lặng, Liễu Hồng ngừng khóc, Thái phu nhân cũng không lên tiếng. Vào giây phút ấy, Tưởng Nhược Nam có cảm giác Thanh Đại và Cận Thiệu Khang là nhân vật chính, còn nàng và những người khác đều trở thành phông nền cho họ mà thôi.

"Hầu gia..." Thanh Đại gọi tiếng nữa, nước mắt lăn dài từng giọt từng giọt, khuôn mặt đã bắt đầu hồng hào trở lại, ánh mắt khổ sở đáng thương, giọng nói nghẹn ngào dịu dàng, tất cả những điều ấy tập hợp lại, khiến người ta phải rung động.

"Hầu gia... Thanh Đại tưởng, không còn được gặp Hầu gia nữa..." Thanh Đại chầm chậm đưa tay ra, nắm lấy tay Cận Thiệu Khang.

Ánh mắt Tưởng Nhược Nam cũng đưa theo và dừng lại trên hai bàn tay đang nắm chặt lấy nhau ấy.

Tay Cận Thiệu Khang khẽ cử động, nhưng cuối cùng cũng không rút ra.

Lúc này, đương nhiên hắn không thể làm gì để đả kích nàng ta thêm nữa. Tưởng Nhược Nam không ngừng an ủi bản thân, nhưng trái tim thì như bị ai đó bóp chặt, đau nhói.

"Trong lòng có điều gì ấm ức thì cứ nói ra, hà tất phải làm chuyện ngốc nghếch như thế?" Cận Thiệu Khang nhìn nàng ta, khẽ nói.

Vừa rồi nhân cơ hội bấm huyệt cứu nàng ta, Cận Thiệu Khang cũng đã thăm dò nội công bên trong. Nàng ta hoàn toàn giống người bình thường, trừ phi là một cao thủ, nếu không sẽ không thể giấu được hắn.

Một người con gái như thế, tuổi mới mười sáu mười bảy, hiểu biết về võ thuật làm sao bì được với hắn?

Vì vậy Cận Thiệu Khang đã có thể chắc chắn, Thanh Đại không biết võ.

Một người con gái không biết võ, không thể vì tranh sủng mà lại làm tổn thương bản thân mình tới mức độ này, trừ phi nàng ta thật sự không muốn sống nữa.

Cận Thiệu Khang nhớ lại tình ý mà nàng ta từng thể hiện với mình trong thời gian qua, bất giác thở dài trong lòng một tiếng.

"Thanh Đại cứ nghĩ đến việc Thái phu nhân và Hầu gia đều không còn tin Thanh Đại nữa, Thanh Đại chẳng còn muốn sống, nhất thời nghĩ không thông..." Nàng ta vẫn khóc mãi không ngừng.

Thái phu nhân vốn đang đứng cạnh Tưởng Nhược Nam, nghe thấy lời của Thanh Đại, lập tức vượt qua nàng đến bên sập, vì động tác này của bà mà Tưởng Nhược Nam bị đẩy ra ngoài.

Có lẽ rời khỏi chỗ đứng cạnh sập ấm áp, Tưởng Nhược Nam đột nhiên thấy lạnh.

"Con bé ngốc nghếch này, là ta đã sai, ta già rồi nên hồ đồ, lại đi tin một kẻ tâm địa độc ác như Vu Thu Nguyệt. Nhưng con cũng không được làm việc ngốc nghếch như thế, nếu con thật sự xảy ra chuyện gì thì chẳng phải khiến quãng đời còn lại của bà già này không được yên ổn hay sao? Con muốn sau khi ta chết phải xuống mười tám tầng địa ngục ư?" Thái phu nhân cầm bàn tay kia của nàng ta, đau lòng nói.

"Thái phu nhân, người đừng nói vậy, là Thanh Đại sai, đều là Thanh Đại sai..."

"Sau này đừng làm việc ngốc nghếch này nữa, nàng hãy nghỉ ngơi cho khỏe, ở lại đây sống cho tốt, chúng ta không ai dám bạc đãi nàng." Cận Thiệu Khang cũng nói.

"Thanh Đại chẳng cầu mong gì, chỉ là muốn... thường xuyên được trò chuyện cười đùa với Thái phu nhân, muốn có cơ hội lại được đích thân rót cho Hầu gia một ly trà... loại trà Long Tỉnh trước mưa, Thanh Đại... thỏa mãn rồi."

Vì vết thương trên cổ nên Thanh Đại nói rất khó khăn, nói tới cuối cùng thì không còn ra hơi nữa.

Thỏa mãn? Tưởng Nhược Nam muốn cười, nhưng nhận thấy nụ cười nơi khóe môi thật chua xót. Đến loại trà Long Tĩnh trước mưa mà hắn thích nhất nàng ta cũng biết. Xem ra, hai ngày nàng không có trong phủ đã xảy ra rất nhiều chuyện mà nàng không biết...

Cận Thiệu Khang và Thái phu nhân an ủi Thanh Đại một lúc, rồi bảo nàng đừng nói nhiều, chịu khó nghỉ ngơi, sau đó đại phu đến, bắt mạch kê đơn cho Thanh Đại.

Đại phu nói: "Cô nương đã không còn nguy kịch về tính mạng, chỉ là tâm trạng u uất, lại thêm vết thương trước đó chưa khỏi hẳn. Hàng ngày cô nương phải chịu khó nghỉ ngơi, bình tâm tĩnh khí, tốt nhất nên thường xuyên có người ở bên trò chuyện cho khuây khỏa, như vậy mới không để lại di chứng."

Thái phu nhân lập tức bảo Tưởng Nhược Nam đưa thêm hai a hoàn nữa tới Nghênh Hương viện, rồi dặn dò Liễu Hồng phải chăm sóc cho nàng ta chu đáo, sau khi ra khỏi Nghênh Hương Viện, còn nói với Cận Thiệu Khang: "Thanh Đại là đứa tâm tư nhạy cảm, hàng ngày Hầu gia cũng nên để ý quan tâm tới nó nhiều hơn một chút. Nó là thiếp thất do Hoàng thượng ngự ban cho con, hôm nay nếu Thanh Đại treo cổ chết rồi, việc này truyền ra ngoài, con không sợ đám ngự sử nhân cơ hội bôi nhọ mình sao?" Khi nói lời này, ánh mắt bà không ngừng liếc nhìn Tưởng Nhược Nam.

Liễu Hồng đã đem chuyện hôm nay Thanh Đại thấy mệt mỏi muốn gặp Cận Thiệu Khang, nhưng hắn từ chối ra kể cho Thái phu nhân nghe. Nếu là ngày thường thì chuyện này cũng chẳng phải to tát gì. Một thiếp thất, gặp hay không là quyền của người đàn ông, nếu vì người đàn ông đó không gặp mà tìm tới cái chết, đổi lại là nhà khác, Thái phu nhân có lẽ còn cho rằng thiếp thất này thật chẳng biết quy củ lễ nghi gì.

Nhưng chuyện lần này Thái phu nhân cũng can dự vào. Bà ăn chay niệm Phật bao nhiêu năm nay, vô cùng tin vào nhân quả báo ứng. Nếu vì sự nghi ngờ của mình mà làm hại tới tính mạng của Thanh Đại, cả đời này bà không thể sống thanh thản. Người trong cuộc bao giờ cũng bối rối, nên khi nhìn nhận sự việc không đủ lý trí, lại thêm bà vốn không thích việc Tưởng Nhược Nam chuyên sủng, quản chặt con trai mình, đương nhiên cho rằng Tưởng Nhược Nam ghen tuông, không cho con trai đi gặp Thanh Đại, cuối cùng mới dẫn tới sự việc trên. Vì vậy khi xử lý bà cũng thiên vị Thanh Đại.

Cận Thiệu Khang cúi đầu nói một câu, "Con biết." Thái phu nhân lại nhìn Tưởng Nhược Nam, gần như đợi nàng lên tiếng, nhưng Tưởng Nhược Nam chỉ cúi đầu, không biểu cảm, cũng không nói gì. Thái phu nhân khẽ hừ một tiếng, quay người bỏ đi.

Sau khi Thái phu nhân đi rồi, Tưởng Nhược Nam và Cận Thiệu Khang cũng về Thu Đường viện. Sau sự việc huyên náo vừa rồi, Cận Thiệu Khang chẳng còn thời gian ngủ nữa, chỉ thay đồ rửa mặt, ăn bữa sáng và lên triều.

Trong thời gian ấy, hai người dường như đều muốn nói điều gì đó, nhưng tâm trạng của họ vô cùng nặng nề. Về phần Cận Thiệu Khang, Thanh Đại đúng là đã khiến cho hắn hết sức bất ngờ. Trước đó nàng ta xả thân cứu hắn, lại tới lần này tâm nguội ý lạnh mà treo cổ tự vẫn, đây không phải là kiểu làm mình làm mẩy năm ngày ba bữa lại gây sự một lần của các phu nhân bình thường, kết quả lần nào cũng đẫm máu.

Hai ngày Nhược Lan không có nhà đó, hắn đi thăm nàng ta, sức khỏe nàng ta không tốt nhưng vẫn kiên quyết đích thân pha trà cho hắn. Nhìn những động tác tỉ mỉ và dịu dàng của nàng ta, trong lúc làm việc cũng không nói gì, cũng chẳng có bất kỳ hành vi nào nhằm mê hoặc câu kéo hắn, môi luôn mỉm cười, khiến hắn cảm thấy vô cùng dễ chịu.

Vì vậy, hắn đã ở đó tới nửa canh giờ.

Sau này, hắn phải đối mặt với nàng như thế nào đây?

Vẫn giống như trước kia, coi như nàng không tồn tại, coi nàng là một kẻ dưới? Nói thực lòng thì, hắn đã không thể làm được như thế nữa rồi. Hắn biết nàng muốn gì, nhưng hắn không thể cho nàng, bởi vì hắn đã dành tất cả những thứ ấy cho một người con gái khác.

Tưởng Nhược Nam lặng lẽ giúp hắn mặc y phục, rồi lại giúp hắn khoác thêm áo, thắt dây lưng, "Đi đường cẩn thận." Giọng rất dịu dàng.

Cận Thiệu Khang đột nhiên ôm chặt nàng vào lòng, thì thầm bên tai nàng, "Nhược Lan, tất cả sẽ không có gì thay đổi, nàng hãy tin ta."

Tưởng Nhược Nam ngẩng đầu, nhìn vào mắt hắn, "Thiếp chưa từng không tin chàng."

Nhưng... chàng có tin bản thân mình không? Câu này, Tưởng Nhược Nam không hỏi.

Tháng Mười một, trận tuyết đầu tiên của mùa đông lặng lẽ đến, thế giới bên ngoài như biến thành một màu trắng xóa, sạch sẽ thuần khiết lạ thường.

Ngày thứ hai của trận tuyết lớn, người bạn mất tích đã lâu, cáo tuyết, giống như từ trên trời rơi xuống, xuất hiện trước mặt Tưởng Nhược Nam.

Còn chưa đợi nó rũ sạch tuyết trên mình xuống, Tưởng Nhược Nam bèn nhanh nhẹn bước tới ôm nó vào lòng, vui mừng nói: "Tiểu Bạch, thời gian vừa rồi ngươi đã đi đâu? Làm ta nhớ chết mất, còn tưởng ngươi đi ngủ đông chứ."

Tiểu Bạch cuộn người trong lòng nàng, cái đuôi lớn vẫy vẫy, giống như rất vui. Nhưng không lâu sau, nó nhảy khỏi lòng nàng rồi đi quanh phòng một lượt, cái mũi dài cứ chun lại, giống như ngửi thấy mùi gì đó, nhìn nó rất cảnh giác, bồn chồn không yên.

Tưởng Nhược Nam nhìn bộ dạng của nó, trái tim khẽ thắt lại, ai cũng bảo cáo tuyết là loài động vật có linh tính, không chừng nó đã phát hiện ra điều gì đó.

Tưởng Nhược Nam lập tức gọi người vào đem chậu lan chuyển ra ngoài.

Nhắc đến chậu lan mới thấy lạ, trời đổ tuyết lớn vậy mà vẫn nở rất rực rỡ. Thanh Đại nói, hoa lan vốn là loại hoa nở trong mùa đông, có thể chịu đựng giá lạnh.

Đợi bọn người dưới mang chậu hoa đi, cáo tuyết mới chạy ra khỏi góc phòng. Nó đi quanh chậu hoa hai phòng, cái mũi không ngừng chun lại, sau đấy rất buồn bực chồm lên vò nát các cánh hoa, xong xuôi mới bình tĩnh trở lại.

Tưởng Nhược Nam nhìn những cánh hoa bị dập nát chẳng còn ra hình dạng gì nữa, rồi lại nhìn cáo tuyết mỉm cười nói: "Đáng tiếc là ngươi không biết nói, nếu không đã có thể cho ta biết loài hoa này rốt cuộc có vấn đề gì."

Tiểu Bạch vẫy vẫy cái đuôi, để lộ bộ dạng gian tà.

Tưởng Nhược Nam cười: "Ta biết, ngươi đói rồi, ăn thịt kho được không?"

Buổi tối Cận Thiệu Khang về, nhìn thấy cáo tuyết đang cuộn mình nằm trong góc giường. Nó ngước mắt nhìn hắn một cái, rồi lại ngủ vùi. Có lẽ là nhận ra bước chân của Cận Thiệu Khang, chứ nếu đổi lại là người khác thì nó đã sớm trốn từ lâu. Vì vậy những lúc có mặt nó, Tưởng Nhược Nam thường không cho a hoàn vào.

Tưởng Nhược Nam vừa giúp Cận Thiệu Khang thay y phục vừa cười, nói: "Thiếp đoán nó tới chỗ thiếp để ngủ đông, vừa ấm áp lại vừa có đồ để ăn, thật là một tiểu nha đầu giảo hoạt."

Cận Thiệu Khang thay xong y phục, Tưởng Nhược Nam kéo hắn ngồi xuống bên bàn, sau đó cho hắn xem chậu hoa.

"Chuyện này là thế nào?" Nhìn những cánh hoa bị dập nát không còn ra hình dạng, Cận Thiệu Khang hỏi.

Tưởng Nhược Nam kể cho hắn nghe về phản ứng trước đó của cáo tuyết, nhìn hắn nói: "Ai cũng bảo cáo tuyết là loài động vật có linh tính, phản ứng này của nó có phải muốn nói điều gì không?"

Cận Thiệu Khang nhìn nàng một cái: "Ý nàng là gì?"

145. Chương 145

"Thiệu Khang, đã lâu như vậy rồi mà thiếp vẫn chưa mang thai..." Tưởng Nhược Nam khẽ nói.

Cận Thiệu Khang cụp mắt xuống, trầm mặc hồi lâu rồi mới chầm chậm lên tiếng: "Trong phòng Thanh Đại cũng có hai chậu, đều đặt ở bên giường.

Người mà hắn phái đi đã mang những tin tức của Thanh Đại về báo cáo, chẳng có gì bất thường, nay hắn đã không còn nghi ngờ nàng ta nữa. Cũng chẳng thể trách hắn cả tin, bởi nhiệm vụ lần này của Thanh Đại chỉ là từng bước từng bước giành lấy trái tim hắn. Nhiệm vụ này, với thân phận hiện tại của nàng ta mà nói, cũng là hợp tình hợp lý, lại thêm khả năng vốn có nên mới có thể lừa được Cận Thiệu Khang. Đương nhiên, nếu Thanh Đại muốn tiếp cận Cận Thiệu Khang để moi tin tình báo thì có thể thành công hay không, không ai biết được.

Tưởng Nhược Nam nghe hắn nói thế thì không lên tiếng nữa. Cận Thiệu Khang nắm tay nàng, khẽ nói: "Nàng đừng quá đa nghi, có lẽ chỉ vì cáo tuyết không thích mùi của loài hoa này mà thôi."

Tưởng Nhược Nam miễn cưỡng nở một nụ cười: "Có lẽ thế."

Buổi tối, Cận Thiệu Khang ôm Tưởng Nhược Nam, triền miên dịu dàng, hắn nói: "Nhược Lan, đừng vội, chúng ta nhất định sẽ có con."

Tưởng Nhược Nam dựa vào lòng hắn, đột nhiên có cảm giác nàng không còn mong chờ đứa con này như trước kia nữa.

Ngày qua ngày, sức khỏe của Thanh Đại dần dần khôi phục, trên mặt đã có sắc hồng, ánh mắt đã lanh lợi hữu thần hơn, cơ thể yêu kiều, lung linh, giống như thứ quả đã chín, chỉ đợi người tới hái.

Hàng ngày nàng ta vẫn đến thỉnh an Tưởng Nhược Nam, thái độ vẫn cung kính hòa nhã. Buổi tối Cận Thiệu Khang và Tưởng Nhược Nam tới thỉnh an Thái phu nhân, đa phần đều gặp nàng ta ở đó.

Nàng ta đích thân rót trà cho Cận Thiệu Khang và Tưởng Nhược Nam, đương nhiên là loại trà Long Tỉnh trước mưa mà Cận Thiệu Khang thích nhất. Khi bê tới trước mặt hắn, nàng ta sẽ ngước mắt lên, len lén nhìn hắn một cái, khẽ mỉm cười. Điệu bộ ấy giống như giữa hai người bọn họ có một bí mật nho nhỏ mà người ngoài không thể biết được vậy.

Thỉnh thoảng, Thái phu nhân lại bảo Cận Thiệu Khang ở lại thêm một lát, rồi gọi Thanh Đại gảy đàn hát một khúc. Ngay cả Tưởng Nhược Nam cũng cảm nhận được tình cảm da diết của nàng ta qua tiếng đàn câu hát. Tưởng Nhược Nam cũng nhận thấy, Cận Thiệu Khang nghe rất chăm chú, thỉnh thoảng còn quay sang nhìn nàng ta.

Có lẽ do ở Hầu phủ cũng lâu rồi nên nay Thanh Đại không còn ngượng nghịu như trước nữa, nhưng thỉnh thoảng cũng mang vẻ mặt bối rối xấu hổ nói với Cận Thiệu Khang mấy câu.

Tất cả những việc ấy, Tưởng Nhược Nam chỉ nhìn thôi, không còn nói với Cận Thiệu Khang là mình không vui nữa, cũng không còn yêu cầu hắn hứa hẹn bất cứ việc gì. Bình thường nàng vẫn giống như trước, cần làm gì vẫn làm, cần nói gì vẫn nói. Cận Thiệu Khang không hề nhận ra tâm trạng không vui của nàng.

Cho đến một ngày.

Ngày hôm đó Cận Thiệu Khang được nghỉ, nhưng trong cung cho người tới nói, Thái hậu không khỏe. Tưởng Nhược Nam sau khi vào cung rồi, gặp Thái hậu mới biết Thái hậu chỉ bị trúng gió cảm nhẹ, bèn ngồi với người cả buổi sáng, buổi chiều quay về phủ.

Về tới Thu Đường viện, không thấy Cận Thiệu Khang, nàng bèn hỏi Ánh Tuyết: "Hầu gia đi đâu rồi?"

Ánh Tuyết đáp: "Hoa mai ở Hậu hoa viên nở rồi, Hầu gia ra vườn mai, còn dặn, khi nào phu nhân về thì ra đó."

Tưởng Nhược Nam cười cười, rửa mặt xong, thay bộ quần áo khác, khoác thêm một chiếc áo ngoài màu đỏ rồi đi ra Hậu hoa viên.

Hậu hoa viên bị bao phủ bởi một màu trắng tinh của tuyết, trên giả thạch, cành cây đều là những lớp tuyết dày, hễ gió thổi là hoa tuyết bay rợp trời.

Nhìn cảnh đẹp trước mắt, nghĩ đến Cận Thiệu Khang đang đợi mình, tâm trạng Tưởng Nhược Nam rất vui.

Nàng bước nhanh chân, đi về phía vườn mai.

Vừa đến gần vườn mai đã ngửi thấy một mùi hương dịu nhẹ, phóng mắt nhìn về phía trước, chỉ thấy bạt ngàn hoa mai, hiên ngang cao ngạo giữa tuyết trắng. Mai trắng mai hồng tạo thành từng cụm, giống như thiếu nữ yêu kiều xinh đẹp, vừa thanh khiết như ngọc lại vừa nhiệt tình như lửa, đẹp không kể xiết.

Tưởng Nhược Nam chầm chậm bước vào vườn mai, vừa thưởng thức cảnh đẹp vừa tìm kiếm bóng dáng Cận Thiệu Khang.

Đột nhiên, Cận Thiệu Khang bước ra từ đâu đó lọt vào tầm mắt nàng, Tưởng Nhược Nam cười rất tươi, giơ tay ra, đang định gọi hắn, nhưng một bóng dáng thướt tha khác đã lao tới từ sau lưng, vòng tay ôm chặt eo hắn.

Nụ cười trên môi Tưởng Nhược Nam từ từ tắt lịm. Nàng đứng đó bất động, lạnh lùng nhìn họ.

Bóng dáng yêu kiều ấy chính là Thanh Đại.

"Hầu gia, Thanh Đại có chỗ nào không tốt, ngài hãy nói cho Thanh Đại biết, Thanh Đại có thể học, có thể thay đổi, nhưng Hầu gia, ngài đừng bỏ mặc Thanh Đại, được không?"

Giọng nàng ta da diết khiến người nghe đứt từng khúc ruột.

"Thanh Đại, đừng làm vậy..." Giọng Cận Thiệu Khang rất nhẹ. Nhưng Tưởng Nhược Nam có thể nhận ra sự giằng co trong giọng nói ấy.

Hắn không đẩy nàng ta ra.

"Hầu gia, Thanh Đại biết, Thanh Đại không được bằng phu nhân, nhưng tấm lòng của Thanh Đại dành cho Hầu gia, tuyệt đối không kém so với phu nhân. Ngay cả trong mơ Thanh Đại cũng mơ thấy Hầu gia, rõ ràng biết là mơ, mà Thanh Đại không muốn tỉnh dậy, bởi vì cảm giác đó thật sự quá ngọt nào. Hầu gia, Hầu gia, ngày nào Thanh Đại cũng rất nhớ ngài, nhớ tới trái tim đau nhói, xin ngài hãy thương hại Thanh Đại được không?" Nàng ta ôm chặt lấy hắn, kiên quyết như dù chết cũng không buông.

Tưởng Nhược Nam cứ đợi mãi, đợi mãi, đợi hắn đẩy Thanh Đại ra, đợi hắn từ chối nàng ta. Nhưng những cánh hoa rơi xuống đất bên cạnh họ hết đợt này tới đợt khác, tạo thành một bức tranh tuyệt đẹp, nhưng hắn vẫn không đẩy nàng ta ra.

Hắn cúi đầu, cơ thể cứng lại, nắm chặt bàn tay, trầm mặc...

"Hừ..." Tưởng Nhược Nam đột nhiên cười nhạt một tiếng.

Nghe thấy giọng nàng, Cận Thiệu Khang mặt biến sắc, vội vàng đẩy Thanh Đại ra. Thanh Đại giật lùi về phía sau liền mấy bước, cuối cùng ngã ngồi xuống đất, bởi vì đè lên áo khoác ngoài, nên cố gắng mấy lần nàng ta cũng không đứng dậy nổi.

"Nhược Lan..." Cận Thiệu Khang xưa nay vẫn là người bình tĩnh tự tại bỗng dưng trở nên lúng túng hoảng hốt, giống như đứa trẻ mắc lỗi bị người lớn bắt gặp tại trận.

Tưởng Nhược Nam không nhìn hắn mà đi thẳng tới chỗ Thanh Đại. Thanh Đại trong lòng mừng thầm, tưởng rằng Tưởng Nhược Lan sẽ tức giận mà đánh mình, nàng ta đã chuẩn bị sẵn sàng, thậm chí còn hơi nghênh mặt lên để đón cái tát của Tưởng Nhược Lan, mà cũng là để cảnh tượng thêm phần chấn động.

Có thể khiến phu thê họ tranh cãi và mâu thuẫn là điều nàng ta vẫn mong muốn.

Nhưng nàng ta không ngờ là, Tưởng Nhược Nam lại giơ tay ra, không phải để đánh, mà là để kéo nàng ta đứng dậy.

Sau phút kinh ngạc ban đầu, Thanh Đại nhanh chóng phản ứng lại, vừa đứng vững đã lập tức quỳ xuống trước mặt Tưởng Nhược Nam, liên tục dập đầu: "Phu nhân, xin người đừng giận Hầu gia, đều là Thanh Đại sai, đều là Thanh Đại nhất thời không kiềm chế được..." Nói mãi nói mãi, bắt đầu rấm rức khóc, hai vai gầy yếu rung lên bần bật, khiến người ta không khỏi xót xa.

Tưởng Nhược Nam lạnh lùng nhìn nàng ta cười: "Thanh Đại, ngươi cũng thật chẳng dễ dàng, phải kiềm chế lâu như thế..." Rồi nàng quay sang nhìn Cận Thiệu Khang, cứ nhìn hắn mãi. Đôi mắt đen láy của nàng vừa lạnh vừa sắc.

Cận Thiệu Khang tâm trạng nặng nề, bước lên phía trước một bước: "Nhược Lan..."

"Đừng lại gần." Nàng lạnh lùng hét lên ngăn hắn.

Cận Thiệu Khang dừng lại, "Nhược Lan, nàng nghe ta nói đã..."

Tưởng Nhược Nam cười nhạt: "Sao, Hầu gia cũng phải kiềm chế rất vất vả ư?" Giọng nàng nhàn nhạt, nhưng từng lời từng chữ như lưỡi dao sắc đâm vào tim hắn.

Sắc mặt Cận Thiệu Khang trắng nhợt, lẳng lặng nhìn nàng. Nàng đứng đó, chiếc áo khoác ngoài màu đỏ rực bay trong gió, nổi bật trên nền tuyết trắng, thoáng chốc, phong cảnh trong vườn làm nền cho vẻ đẹp của nàng.

Lúc này, nàng còn đẹp hơn cả hoa mai trong vườn, nhưng lại lạnh hơn cả tuyết trên thế gian này.

Sự khủng hoảng trong lòng hắn mỗi lúc mỗi lớn, dần dần chiếm lĩnh toàn bộ tâm trạng.

"Nhược Lan, Nhược Lan..." Hắn khẽ gọi tên nàng, giọng nói run run, còn mang cả ý khẩn cầu.

Tưởng Nhược Nam không nhìn hắn nữa, quay người bỏ đi.

Cận Thiệu Khang hoảng hốt, vội vàng bước như chạy túm lấy cánh tay nàng, thảng thốt gọi: "Nhược Lan, nàng đừng giận, nàng hãy nghe ta nói..."

"Buông tay." Tưởng Nhược Nam đột nhiên hét lên, cả cơ thể nàng cũng không còn khống chế được nữa mà run lên.

Cận Thiệu Khang ngẩn người, buông lỏng tay, Tưởng Nhược Nam quay đầu đi thẳng. Hắn cứ đứng nghệt ở đó mà nhìn theo bóng nàng, rồi đột nhiên hắn điên cuồng chạy đuổi theo. Thanh Đại đứng sau hét gọi mấy tiếng: "Hầu gia, Hầu gia..." Cận Thiệu Khang như không nghe thấy, chẳng buồn quay đầu.

Thu Đường viện.

Ánh Tuyết đang dọn dẹp trong phòng, đột nhiên, Tưởng Nhược Nam lao vào như một cơn gió. Ánh Tuyết quay đầu nhìn, ngay lập tức giật thót mình trước sắc mặt của nàng: "Phu nhân, xảy ra chuyện gì rồi?" Ánh Tuyết bước tới định cởi áo khoác ngoài cho nàng, nhưng thấy cơ thể nàng không ngừng run lên bần bật, giống như đang cố gắng kiềm chế điều gì đó.

"Ánh Tuyết." Giọng nàng lại vô cùng bình tĩnh, nhưng sự bình tĩnh đó khiến Ánh Tuyết run sợ.

"Ánh Tuyết, thu dọn đồ của ta, chúng ta tới trang trại."

Ánh Tuyết xưa nay vẫn là người bình tĩnh nhưng lúc này cũng hoảng hốt, "Phu nhân, đã xảy ra chuyện gì rồi..."

"Đừng hỏi gì cả, làm theo lời ta."

"Vâng." Ánh Tuyết gọi thêm hai a hoàn nữa vào, bắt đầu thu dọn đồ đạc. Ánh Tuyết thầm nghĩ, chắc phu nhân cãi nhau với Hầu gia nên muốn đến trang trại ở một thời gian, sớm muộn cũng sẽ về phủ thôi, chỉ mang vài bộ quần áo theo là đủ.

Đang nghĩ vậy thì nghe Tưởng Nhược Nam nói: "Mang hết đồ dùng của ta theo, không sót thứ gì."

Ánh Tuyết lập tức lưng rịn mồ hôi lạnh, cô ta đã ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc.

Lúc này, Cận Thiệu Khang cũng lao vào, thấy bọn a hoàn đang thu dọn đồ, bất giác hét lên: "Các ngươi đang làm gì thế?"

Ánh Tuyết vội đáp: "Phu nhân muốn đến trang trại." Hầu gia với phu nhân cãi nhau, thân là a hoàn của phu nhân, đương nhiên phải tìm cách hòa giải.

Cận Thiệu Khang mặt trắng nhợt, lập tức nói: "Ra ngoài hết cho ta."

Đám a hoàn dừng tay, quay sang nhìn nhau.

Tưởng Nhược Nam hét: "Tiếp tục thu dọn."

Tưởng Nhược Nam chưa bao giờ nghiêm khắc như thế, đám a hoàn run rẩy, lại bắt đầu thu dọn.

Cận Thiệu Khang lao đến, ra sức đẩy một a hoàn trong số đó ra, gầm lên: "Ta đã nói rồi, cút ra ngoài hết, nếu không đợi nhận phạt gậy."

Ánh Tuyết vội đưa hai a hoàn kia ra ngoài.

Đợi đám a hoàn ra hết, Tưởng Nhược Nam chẳng thèm nhìn hắn lấy một cái, tự mình đi về phía chiếc rương, bắt đầu thu dọn, động tác nhanh nhẹn dứt khoát.

Cận Thiệu Khang cũng lao đến, túm lấy tay nàng, nàng như phát điên, ra sức giằng đẩy hắn. Cận Thiệu Khang bị đẩy ra lại lao vào ôm chặt lấy người nàng, lần này Tưởng Nhược Nam dù dùng hết sức cũng không đẩy được hắn ra.

Tưởng Nhược Nam thở nặng nề, không giằng co nữa, dựa vào lòng hắn.

Hắn ôm chặt nàng, khẽ nói: "Nhược Lan, đừng đi, ta biết ta không tốt, nàng đừng giận, sau này…"

"Đừng nói tới sau này nữa." Tưởng Nhược Nam thấy chua xót, "Hầu gia đã động lòng với Thanh Đại, chúng ta đâu còn có sau này..."

Tưởng Nhược Nam từng chút từng chút tách khỏi vòng tay hắn, động tác kiên quyết mà cố chấp, cố chấp đến mức hắn không thể không buông nàng.

Nàng lùi về phía sau hai bước, ngẩng đầu lên nhìn hắn, sắc mặt trắng nhợt, ánh mắt lại rực sáng. Nàng nói từng từ từng chữ một chậm và kiên định: "Chàng hiểu thiếp mà, người đàn ông trong lòng có bóng hình của người phụ nữ khác, thiếp không cần."

Sắc mặt Cận Thiệu Khang mỗi lúc một nhợt nhạt, mắt như hoa đi, hắn loạng choạng rồi vội vàng vịn tay vào thành ghế.

Tưởng Nhược Nam không nhìn hắn nữa, tiếp tục thu dọn, nhưng hai tay run tới mức không thể khống chế nổi, nàng đành vơ vội ít ngân phiếu và khế ước đất vào lòng, tiện cầm tay nải mà a hoàn vừa thu dọn xong, quay đầu đi ra ngoài.

Cận Thiệu Khang choáng váng thật sự, vội vàng chạy đuổi theo, đuổi ra tới cửa thì gặp Thái phu nhân cùng Thanh Đại đang bước vào.

Thanh Đại nhìn thấy tay nải của Tưởng Nhược Nam, vội vàng chạy tới quỳ xuống trước mặt nàng, chắn giữa đường, khóc lóc nói: "Phu nhân, người đừng giận, hãy đánh Thanh Đại, mắng Thanh Đại, người đừng bỏ đi."

Thái phu nhân cũng thấy tay nải trên tay Tưởng Nhược Nam, rồi lại nhìn vẻ mặt lạnh lùng của nàng, sau đó quay sang nhìn bộ dạng hoang mang thất thần của con trai vừa đuổi tới, lửa giận trong lòng bốc lên, bà quát vào mặt Tưởng Nhược Nam: "Cô đang làm gì vậy? Hầu gia gần gũi với Thanh Đại một chút thì đã sao? Nhược Lan, cô đừng cậy vào thân phận của mình mà uy hiếp Cận gia..."

Tưởng Nhược Nam lạnh lùng ngắt lời bà: "Con không muốn tác oai tác quái gì cả, con chỉ muốn đi thôi..." Sau đó nàng trừng mắt, rồi đột nhiên cao giọng: "Thế được chứ, Thái phu nhân?"

Nói xong, nàng gọi mấy a hoàn bồi giá tới, vòng qua Thanh Đại và Thái phu nhân, đi thẳng ra cửa viện.

Thái phu nhân thấy Tưởng Nhược Nam hoàn toàn không coi mình ra gì, tức tới không thốt lên lời.

Cận Thiệu Khang chẳng nghĩ ngợi nhiều, vội vàng chạy đuổi theo. Thái phu nhân thấy vậy, giữ chặt hắn: "Hầu gia, chính vì con thế này nên cô ta mới dám ngang tàng như vậy. Con xem vừa rồi thái độ của cô ta với ta là thái độ gì?"

Cận Thiệu Khang không thể đẩy mẫu thân ra, đành đứng nhìn Tưởng Nhược Nam bỏ đi.

Tưởng Nhược Nam ra khỏi nhà họ Cận, lúc sắp lên xe ngựa bèn nói với Ánh Tuyết định lên theo: "Ngươi đã xuất giá rồi, đừng đi theo ta nữa."

Ánh Tuyết lắc đầu đáp: "Không, phu nhân đi thế này, nô tỳ không yên tâm." Mấy a hoàn kia đều chậm chạp ngờ nghệch, chỉ sợ nếu Hầu gia tìm đến, họ sẽ không biết phải làm gì.

Ánh Tuyết lên xe ngựa rồi, Tưởng Nhược Nam nhìn cô ta một cái, không nói gì.

Người đánh xe cũng là người của Tưởng Nhược Nam, nàng ra lệnh, phu xe liền cho xe ngựa rời đi.

Cận Thiệu Khang đuổi tới nơi thì chỉ còn kịp nhìn thấy bóng xe ngựa đã đi xa.

146. Chương 146

Ninh An hỏi Cận Thiệu Khang: "Hầu gia, có chuẩn bị xe ngựa không?"

Cận Thiệu Khang hít một hơi thật sâu, cố gắng ép mình phải bình tĩnh trở lại, sau đó nói với Ninh An: "Tìm thêm vài người hộ tống phu nhân."

Lúc này Nhược Lan đang giận, hắn có đuổi theo cũng chẳng ích gì, chi bằng để nàng yên tĩnh hai hôm, hai hôm nữa sẽ tới đón nàngvề.

"Người đàn ông trong lòng có bóng hình của người phụ nữ khác, thiếp không cần."

Trong đầu Cận Thiệu Khang cứ vang mãi câu nói này của nàng.

Hắn cũng phải tự chỉnh đốn lại tư duy, tình cảm của mình… Nếu không cho dù tìm được Nhược Lan về, hắn sẽ phải đối mặt với nàng thế nào đây?

Xe ngựa ra khỏi thành, đi như bay trên đường cái rộng.

Ánh Tuyết và Tưởng Nhược Nam cùng ngồi trên một xe, mấy a hoàn kia ngồi trên một xe khác. Ánh Tuyết len lén liếc nhìn sắc mặt Tưởng Nhược Nam, thấy nàng đã bình tĩnh trở lại, chỉ có điều ánh mắt ngây dại, giống như chẳng còn hứng thú gì với thế giới ngoài kia nữa.

"Phu nhân…phu nhân…"

Ánh Tuyết gọi liền mấy tiếng, Tưởng Nhược Nam mới quay đầu nhìn cô ta.

"Chuyện gì?" Giọng nàng mệt mỏi.

Ánh Tuyết vừa rồi nghe Thanh Đại nói với Thái phu nhân, cũng đoán được chuyện gì đã xảy ra. Nàng ta nhìn Tưởng Nhược Nam, thăm dò: "Phu nhân... người đi thế này chẳng phải là cho Thanh di nương cơ hội hay sao?"

"Cơ hội?" Tưởng Nhược Nam khẽ cười, "Cơ hội không phải do ta cho, chỉ cần họ muốn, thì dù ta có kè kè bên cạnh canh chừng, họ cũng sẽ tìm được cơ hội."

Trước kia, ngày ngày nàng ở bên hắn, chẳng phải hắn vẫn cho nàng ta cơ hội, để nàng ta thổ lộ tình cảm đấy ư? Cận Thiệu Khang, thiếp sao chấp nhận được việc chàng ôm thiếp trong lòng nhưng lại nghĩ tới người con gái khác?

Đại nội, Dưỡng Tâm điện.

Cảnh Tuyên Đế ngồi trên ghế rồng, cúi đầu nhìn Trương công công đang quỳ bên dưới.

"Hoàng thượng, Hầu phu nhân đã rời khỏi phủ, tiếp theo nên làm thế nào?"

Cảnh Tuyên Đế chầm chậm đứng dậy, đi đến bên Trương công công, trầm giọng hỏi: "Hầu phu nhân đi đâu?"

Trương công công cúi đầu: "Bẩm Hoàng thượng, Hầu phu nhân đến trang trại bồi giá ở ngoại ô kinh thành."

Cảnh Tuyên Đế trầm tư hồi lâu, giống như tự nói với chính mình, "Nàng vẫn chưa hoàn toàn từ bỏ… Nếu nàng thật sự từ bỏ, nàng sẽ không đến trang trại, nàng làm vậy không giống như làm to chuyện, nàng sẽ còn cho hắn cơ hội, nhưng chắc chắn là cơ hội cuối cùng..."

Trương công công cúi đầu, nghe rồi cũng như chưa nghe thấy gì.

Cảnh Tuyên Đế đột nhiên cúi đầu xuống, nhìn Trương công công trầm giọng nói: "Như thế vẫn chưa đủ, nói với thủ hạ của ngươi, không còn nhiều thời gian nữa, cần phải tiến hành bước cuối cùng, làm tới tuyệt tình luôn."

"Vâng, Hoàng thượng."

Cảnh Tuyên Đế quay người đi, hai mắt sắc lẹm.

Tưởng Nhược Lan, ta nhất định phải khiến nàng hoàn toàn tuyệt vọng về hắn.

Cận Thiệu Khang quay về Thu Đường viện.

Trong tiền viện, đám a hoàn của Hầu phủ bị bỏ ở lại đang đứng co rúm một chỗ, nhìn sắc mặt lạnh như băng của Cận Thiệu Khang, không hẹn mà cùng cúi gằm đầu xuống, chỉ sợ vô tình chọc giận hắn.

Cận Thiệu Khang đi vượt qua họ, vào thẳng trong phòng.

Cảnh tượng trong phòng lộn xộn, rương lớn mở bung, quần áo, tất, vàng bạc châu báu vương vãi khắp nơi.

Tất cả mọi thứ đều rất quen thuộc. Đều là đồ của Tưởng Nhược Nam.

Cận Thiệu Khang bước lên phía trước hai bước, đột nhiên cảm thấy chân mình như vướng vào thứ gì đó. Hắn cúi đầu nhìn thì thấy rất nhiều khăn tay, tim hắn thắt lại, cúi xuống nhặt lên.

Chồng khăn tay này phải hơn mười chiếc, đều là loại được khâu bằng vải lụa, một màu xanh nhạt, bên trên thêu hình hoa súng. Chỉ có điều, trong số hơn mười chiếc khăn ấy, cái được khâu rất đẹp cái lại khâu rất xấu, cái dưới cùng, các mũi khâu vụng nhất, nhưng càng đến cái sau các mũi khâu lại đều lên, đẹp lên. Cho tới cái trên cùng, mặc dù còn chưa khâu xong, nhưng có thể nhận ra tay nghề của người khâu đã thành thục.

Cận Thiệu Khang nhìn chỗ khăn tay, nhớ lại đôi bàn tay chỗ nào cũng bị kim đâm trước đó của Tưởng Nhược Nam.

"... Thê tử nhà người ta may y phục, may giày cho tướng công; những thứ ấy thiếp không làm được..."

"... Thiếp muốn bên người chàng luôn mang theo thứ do chính tay thiếp làm, cho dù khâu một chiếc khăn tay thêu hoa thiếp cũng không biết, nhưng thiếp sẽ học. Trước kia thiếp không hiểu lễ nghi phép tắc, nhưng chẳng phải thiếp cũng đã học được rồi sao..."

"... Thiệu Khang, hãy tin thiếp, thiếp nhất định sẽ khâu một chiếc khăn thật đẹp cho chàng..."

Cận Thiệu Khang vẫn còn nhớ nụ cười đó của nàng.

Trái tim hắn nhói đau, lỏng tay, hơn mười chiếc khăn lần lượt rơi xuống đất.

Lúc này, một tiểu a hoàn thò đầu vào, e dè hỏi: "Hầu gia..."

Cận Thiệu Khang quay đầu lại, mặt lạnh trầm, mắt đỏ hoe, "Chuyện gì?"

"Hầu gia... ngài có dùng cơm bây giờ không? Khi phu nhân về đã hâm canh cho nóng rồi… giờ đã có thể…"

Cận Thiệu Khang nhìn tiểu a hoàn trầm mặc hồi lâu, một lúc sau mới chầm chậm mở miệng: "Bưng lên đây…"

Cơm canh được mang lên, mấy tiểu a hoàn rụt rè thận trọng đứng phục vụ.

Cận Thiệu Khang cho bọn họ lui xuống, một mình ngồi nhìn bàn đầy thức ăn.

"Thiệu Khang, uống bát canh trước đi, uống canh trước khi ăn cơm, vừa thông ruột vừa khỏe mạnh." Bên tai vang lên giọng trêu chọc quen thuộc.

Sau đó, khi tiểu a hoàn vào thu dọn, thấy thức ăn trên bàn chưa hề được động đến, ngay cả đũa vẫn ở nguyên chỗ cũ.

Buổi tối, trong phòng đã được thu dọn gọn gàng, Cận Thiệu Khang ngồi bên bàn, nhìn ngọn nến đang bập bùng nhảy nhót mà lòng ngẩn ngơ. Bên ánh nến thế này, nụ cười nàng còn rạng rỡ hơn, ấm áp hơn, "Thiệu Khang, nào, chơi cờ cùng thiếp, hai lượng bạc một ván."

Ánh mắt hắn chuyển ra phía cửa sổ, ở đó lại xuất hiện cảnh nàng xõa tóc ngang vai, áo trắng như tuyết, nàng vẫy tay với hắn: "Thiệu Khang, tối nay trăng rất đẹp, sao lấp lánh, giống như đôi mắt nhỏ của ai đó đang chớp vậy." Nàng cười, hai mắt nàng còn sáng hơn sao trời.

Cận Thiệu Khang bỗng thấy lòng ấm áp, vừa đứng dậy, bóng nàng đã hoàn toàn biến mất.

"Thiệu Khang... Thiệu Khang..."

Bên tai chỉ vọng tiếng nàng gọi, tiếng nàng cười.

Nàng đứng trước bình phong, mặt đỏ bừng nhìn hắn, nụ cười rạng rỡ và ngượng ngùng, "Thiệu Khang, khi thiếp tắm, không được vào..."

Nàng đứng trước chiếc rương lớn, vừa lật tìm y phục, vừa nói; "Thời tiết lạnh rồi, phải mặc thêm áo vào mới được."

Nàng ngồi trước chiếc bàn tròn, trong tay cầm cuốn sách về y thuật, một lúc sau, lại ảo não buông xuống, chống má oán trách: "Cuốn sách này có cần phải viết uyên thâm tới thế không?"

Nàng ngồi trước bàn trang điểm, quay đầu lại, nhìn hắn cười tươi tắn, đôi mắt đẹp đảo quanh: "Thiệu Khang, thiếp cài chiếc trâm này có xinh không?"

Nàng ngồi trên giường, nhìn hắn bĩu môi: "Thiệu Khang, muộn thế này rồi, mấy việc đó không thể giải quyết ở phủ nha sao? Ngày mai chàng còn phải lên triều, ngủ sớm chút đi."

"Thiệu Khang.."

"Thiệu Khang..."

Trong phòng, mỗi một góc đều vương bóng dáng nàng, mỗi nơi đều vang vọng tiếng nàng, nàng mỉm cười, nàng chau mày, nàng chớp mắt, nàng chu môi, ánh mắt nàng nhìn hắn đăm đăm, nụ hôn nóng bỏng của nàng...

Tất cả những thứ này đều bao trùm lấy hắn, hắn ngẩn ngơ, lòng ngọt ngào nhưng cũng chua xót.

Nhưng đột nhiên, tất cả bỗng dưng biến mất, sau đó, nàng lạnh lùng đứng nhìn hắn, ánh mắt thê lương mà kiên định.

"Chúng ta đâu còn có sau này.."

Nàng quả quyết bỏ đi, nhanh chóng biên mất khỏi tầm mắt hắn.

Cận Thiệu Khang như bị ai đó dùng sức xé toang lồng ngực, hắn gần như phát điên mà gào lên: "Ninh An, chuẩn bị ngựa."

Khu trang trại ở ngoại ô kinh thành của Tưởng Nhược Nam rộng ba mươi mẫu, không được coi là lớn, nhưng đất đai phì nhiêu, mỗi năm sản lượng lương thực thu được khá nhiều.

Khi chủ tớ đến trang trại, trời đã tối hẳn, sắp xếp xong xuôi thì rất muộn rồi.

Ánh Tuyết bưng cơm canh vào phòng Tưởng Nhược Nam, "Phu nhân, đi một quãng đường dài như thế, người ít nhiều cũng phải ăn chút gì đó."

Lúc này Tưởng Nhược Nam chẳng có tâm trạng để ăn, "Ngươi cứ đặt ở đó đi, lát nữa ta sẽ ăn."

Tưởng Nhược Nam ngồi xuống bên sập, nhìn mọi thứ trong phòng, lần đầu tiên nàng đến đây, tất cả mọi thứ đều rất xa lạ.

Lạnh lẽo và trống rỗng.

Tưởng Nhược Nam cười khổ, bản thân nàng chẳng có nhà mẹ để về, nhưng tốt xấu gì vẫn còn chốn dung thân, cũng không thê thảm quá.

Lúc này, đám người dưới trong trang trại vào bẩm báo: "Hầu gia đến rồi."

Ánh Tuyết mặt mày hớn hở, cười nói với Tưởng Nhược Nam: "Phu nhân, nhất định là Hầu gia tới đón người, Hầu gia vẫn còn rất thương người." Trước đó cô ta còn lo lắng, ngộ nhỡ bỏ đi thế này khiến Hầu gia và Thái phu nhân giận, họ cố tình bỏ mặc phu nhân một thời gian thì sao? Cho dù sau này họ có nể mặt Thái hậu mà tới đón phu nhân về, thì chắc chắn địa vị của phu nhân cũng không còn được như trước nữa.

Không ngờ Hầu gia đã đến nhanh như thế, Thanh di nương thấy Hầu gia vội vàng tới đón phu nhân về, sau này dù có được sủng ái chắc cũng không dám hỗn xược.

Ánh Tuyết còn chưa vui xong, lại nghe Tưởng Nhược Nam bảo người vừa báo tin: "Ngươi bảo Hầu gia về đi, nói ta không muốn gặp chàng."

Ánh Tuyết giật nảy mình, "Phu nhân…" Vừa mới thốt ra được hai từ đã bắt gặp ánh mắt lạnh băng của Tưởng Nhược Nam, nàng ta không dám nói gì thêm nữa.

Cận Thiệu Khang đứng ngoài cửa nghe người hầu bẩm báo lại, lòng nặng trĩu như đeo đá. Kẻ kia thấy sắc mặt Cận Thiệu Khang thì rụt cổ nói: "Hầu gia… nô tài cũng chỉ làm theo lời sai bảo của phu nhân thôi." Nói xong, lập tức đóng cửa ngay lại trước mũi Cận Thiệu Khang.

Ninh An đứng trong tuyết lạnh run lập cập, thấy tình cảnh đó thì tức giận hét lớn: "Thật to gan, dám nhốt Hầu gia ở ngoài, không muốn sống nữa chắc?"

Cận Thiệu Khang quát hắn: "Im miệng."

Ninh An không dám nói gì thêm nhưng vẫn không kìm được mà lẩm bẩm một câu: "Trời lạnh thế này, Hầu gia đi cả đêm tới đây, phu nhân lại chẳng cho vào, như vậy thật nhẫn tâm…"

Cận Thiệu Khang đứng mãi ngoài cổng lớn, không động đậy, nhìn cánh cửa thất thần. Tuyết lớn lạnh buốt dường như chẳng liên quan gì tới hắn. Trong cả thế giới lớn này, hắn chỉ quan tâm đến thế giới bé nhỏ phía sau cánh cửa kia mà thôi.

Thời gian chầm chậm trôi đi.

Trong trang trại, Tưởng Nhược Nam ngồi dựa trên giường nhìn làn khói ở lò hương mà ngẩn người, hơn một canh giờ vẫn không thay đổi tư thế.

Ánh Tuyết đứng ở cửa, sau khi nhận được bẩm báo của người dưới, nhìn Tưởng Nhược Nam đang ngơ ngẩn, khẽ nói: "Phu nhân… Hầu gia vẫn ở ngoài cổng, trời lạnh thế này…"

Tưởng Nhược Nam không lên tiếng, nhưng Ánh Tuyết nhận thấy tay nàng xiết chặt vạt áo.

Ánh Tuyết khe khẽ thở dài một tiếng.

Bên ngoài cổng, Ninh An nhẩm tính thời gian, bước lên bên Cận Thiệu Khang nói: "Hầu gia, sắp đến giờ triều sáng rồi, vào thành cũng mất thời gian, chúng ta đi thôi…"

Cận Thiệu Khang không phản ứng, Ninh An gọi liền mấy tiếng. Cận Thiệu Khang lúc này mới quay đầu lại, vừa đi được hai bước, chân loạng choạng, đứng lâu như vậy khiến hai chân hắn tê đi, cũng may Ninh An kịp thời đỡ được.

Ninh An nắm tay hắn, cảm giác như đang cầm một viên đá, hắn ngẩng đầu nhìn khuôn mặt vô cảm của chủ nhân, trong lòng bỗng thấy khó chịu, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn im lặng.

Đỡ Cận Thiệu Khang lên xe, hai người dong ngựa rời khỏi trang trại.

"Phu nhân, Hầu gia đi rồi." Ánh Tuyết đến bên Tưởng Nhược Nam nói.

Tưởng Nhược Nam gật đầu: "Ngươi đi nghỉ đi, trời sắp sáng rồi."

Ánh Tuyết đến trước mặt Tưởng Nhược Nam, thấy sắc mặt nàng trắng nhợt, hai mắt rất tối rất sâu, khiến người ta có cảm giác nó trống rỗng.

Từ lúc bỏ đi cho tới giờ, nàng vẫn rất bình tĩnh, không khóc, không đập phá, không oán trách, nhưng kiểu bình tĩnh của nàng khiến Ánh Tuyết lo lắng.

"Phu nhân, Hầu gia đã đứng hai canh giờ bên ngoài."

"Ánh Tuyết…" Tưởng Nhược Nam khẽ nói: "Đàn ông rất tùy tiện, hẹn ước tùy tiện, tình cảm tùy tiện, xin lỗi cũng rất tùy tiện. Nhưng chúng ta không thể tùy tiện, đặc biệt là không thể tùy tiện tha thứ cho họ…"

Tưởng Nhược Nam lại nói: "Ngươi lui ra đi, ta muốn nghỉ một lát."

"Vâng."

147. Chương 147

Sau khi Ánh Tuyết lui ra, Tưởng Nhược Nam nằm trên giường, đột nhiên nhớ tới một đồng nghiệp đã kết hôn của nàng ở kiếp trước, vì chồng cô ấy ngoại tình với đồng nghiệp cùng công ty mà cô ấy định ly hôn. Nhưng sau đó, chồng cô ấy và người phụ nữ kia chia tay, tới xin cô ấy bỏ qua, cô ấy đã tha thứ cho hắn.

Trong lúc buồn chán nhất cô ấy đã trút bầu tâm sự với Tưởng Nhược Nam.

Tưởng Nhược Nam còn nhớ khi ấy mình từng nói: "Nhưng làm sao cậu biết được sau này hắn không mắc phải lỗi lầm ấy nữa?"

Người đồng nghiệp ấy nhìn nàng một cái, đáp: "Nhược Nam, mình và anh ấy yêu nhau hai năm, kết hôn ba năm, phải trải qua năm năm thử thách bọn mình mới có được gia đình hôm nay, không tới bước đường cùng, sao mình nỡ từ bỏ? Đàn ông dưới gầm trời này, bất luận già hay trẻ, có tiền hay không có tiền, đều giống nhau: Kiêu ngạo, hư vinh, tự cao tự đại, một khi có người khác giới ngấm ngầm thể hiện sự ngưỡng mộ với họ, không tránh khỏi việc họ sẽ động lòng. Nếu mình ly hôn với anh ấy rồi, sau này mình có thể gặp được một người tốt hơn sao? Mình làm sao đảm bảo được rằng người chồng sau này của mình sẽ không làm những chuyện đó? Ít nhất thì ông xã mình có những mặt khác rất tích cực, kinh tế trong gia đình do mình quản lý, lại dịu dàng quan tâm mình. Nay anh ấy chịu cắt đứt với người phụ nữ kia, quay lại với mình, mình muốn cho anh ấy một cơ hội. Mình thực sự chẳng còn đủ tự tin và sức lực để làm lại lần nữa đâu."

Khi ấy nàng rất không đồng tình với suy nghĩ và cách làm của người đồng nghiệp kia. Tha thứ cho sự phản bội của người đàn ông sao? Làm như thế chẳng phải ngấm ngầm cho phép người đàn ông có thể mắc lỗi, có thể đi chệch quỹ đạo, chỉ cần đến khi vợ phát hiện lại quay về là được? Vậy phụ nữ là gì chứ?

Giờ quan hệ của người đồng nghiệp và chồng cô ấy thế nào, chồng cô ấy có lặp lại sai lầm hay không, Tưởng Nhược Nam không cách nào biết được. Nhưng lúc này Tưởng Nhược Nam lại rất hiểu tâm tư của cô ấy…

Cuộc hôn nhân của người đồng nghiệp ấy đã trải qua năm năm thử thách, thời gian của Tưởng Nhược Nam không dài như thế, từ lúc nàng thật sự đón nhận Cận Thiệu Khang tới nay cũng chỉ mới hơn nửa năm.

Nhưng nỗi buồn mà nàng phải gánh chịu chẳng ít hơn người đồng nghiệp kia chút nào. Nàng đón nhận tình cảm này, quyết định bắt đầu tình cảm này, trong lòng đã phải trải qua rất nhiều giày vò và mâu thuẫn mà người khác không thể biết được.

Mặc dù thời gian chỉ có sáu tháng, nhưng nàng cũng đã bỏ rất nhiều công sức, toàn tâm toàn ý đặt cược vào tình cảm của mình. Lẽ nào nàng không trân trọng?

Hơn nữa, không thể phủ nhận, nàng có cho đi và cũng đã nhận lại. Nàng cho đi sự nỗ lực cố gắng, nhưng cũng nhận lại được niềm vui. Cận Thiệu Khang luôn dành cho nàng sự ngọt ngào và dịu dàng, tất cả đều rất thật. Sự quan tâm chăm sóc của Cận Thiệu Khang dành cho nàng và những nỗ lực cố gắng làm nàng vui của hắn là thứ không thể phủi sạch.

Nhớ lại trước kia, Hoàng thượng từng không tiếc tính mạng mà cứu nàng, sau đó trong lòng nàng rất cảm kích, nỗi chán ghét trong nàng dành cho y cũng nhạt đi khá nhiều, nếu nàng không phải người có tư tưởng một vợ một chồng thâm căn cổ đế, nếu Hoàng đế không phải là Hoàng đế, thì khi hắn nói với nàng những lời dịu dàng tình cảm như thế, nàng sẽ có cảm giác gì?

Một người con gái như Thanh Đại, xinh đẹp, dịu dàng, đa tình, vì Cận Thiệu Khang mà không tiếc tính mạng, khi nàng nhìn thấy cảnh ấy, suy nghĩ đầu tiên của nàng là chia tay. Bởi vì nàng không thể chấp nhận việc tình cảm của hắn dao động, cho dù hắn chưa có hành động thực tế, nàng cũng không chịu được.

Nàng rất giận, rất hận, nhưng đồng thời nàng cũng rất đau lòng, rất không nỡ.

Bởi người đàn ông này đã từng rất thật lòng khi đối xử với nàng, đã từng vì nàng mà thay đổi nguyên tắc thâm căn cổ đế của mình, vì nàng mà nảy sinh mâu thuẫn với mẫu thân. Bây giờ, trong lòng hắn mới có sự băn khoăn và hỗn loạn, mà nàng đã không hề do dự vứt bỏ hắn sao? Hay là cho hắn thêm chút thời gian, để hắn suy nghĩ cho kĩ, cho hắn cơ hội để nhìn rõ trái tim mình?

Dù sao, hắn cũng chưa làm chuyện gì không thể tha thứ nổi. Chính vì như thế, nàng mới quyết định đến nông trang, nếu không, nàng đã đi thẳng vào cung.

Nàng muốn dành cho cuộc hôn nhân mà mình đã mang tất cả ra đánh cược này một cơ hội. Nàng muốn Cận Thiệu Khang biết rằng, những gì nàng nói trước đó không phải chỉ nói suông mà thôi, nàng nghiêm túc.

Con người rất tham lam, thứ mà họ muốn có rất nhiều, nhưng lại bị ràng buộc bởi những chuyện khác. Đôi khi, người ta muốn có một thứ gì đó, nhưng lại không nỡ buông bỏ những thứ khác.

Vì vậy, nàng biết nếu muốn ở cùng với Cận Thiệu Khang, mình không thể có được cuộc sống tùy ý như trước kia nữa. Có điều nàng cam tâm tình nguyện, vì một gia đình hạnh phúc đủ đầy luôn là điều nàng ao ước.

Giờ Cận Thiệu Khang cũng phải hiểu, nếu hắn muốn ở bên nàng, hắn phải buông bỏ một số thứ, những thứ mà đáng lẽ ra hắn tất nhiên có thể sở hữu.

Ý thức đó có lẽ còn quan trọng hơn việc hắn buông lời hẹn thề những lúc tình nồng ý đượm.

Còn về sau này, giống như người đồng nghiệp kia từng nói, ai có thể đảm bảo sau này? Nhưng tương lai lại được hình thành từ hiện tại, trân trọng hiện tại, tương lai ít nhất cũng được đảm bảo một nửa.

Cận Thiệu Khang từ phủ nha quay về, đến Tùng Hương viện thỉnh an Thái phu nhân. Thanh Đại đang ở đó cùng Thái phu nhân, thấy Cận Thiệu Khang vội vàng tới thỉnh an hắn.

"Hầu gia, phu nhân vẫn không chịu theo ngài về sao?" Thanh Đại lo lắng nói.

Cận Thiệu Khang vừa nghe liền biết mẫu thân đã được thông báo tin tức hắn tới nông trang tối qua. Hắn nhìn Thái phu nhân một cái, thấy bà sầm mặt lại, rõ ràng đang rất không vui.

"Hầu gia…" Thanh Đại nhìn hắn, vẻ mặt rất tự trách, "Đều tại thiếp không tốt, đều trách thiếp, là thiếp đã sai. Nếu không phải tại thiếp, phu nhân cũng sẽ không bỏ đi…"

Cận Thiệu Khang khẽ ngắt lời nàng ta: "Thanh Đại, không liên quan gì tới nàng, là lỗi của ta." Là hắn đã đánh mất mình, là hắn đã buông thả.

"Hầu gia, Thanh Đại tới cầu xin phu nhân được không?" Thanh Đại luống cuống, "Hầu gia và phu nhân thành thế này, trong lòng Thanh Đại rất buồn, phu nhân luôn rất tốt với thiếp." Nói rồi mắt lại đỏ hoe.

Thái phu nhân ngồi bên không kìm được nói: "Con làm sao mà phải buồn? Con cũng là thê thiếp của Hầu gia, rõ ràng Nhược Lan sai, tại sao kẻ nào kẻ nấy cứ như đang thiếu nợ cô ta vậy? Chính vì các con như thế, nên cô ta mới càng ngày càng hỗn xược."

Thanh Đại cúi đầu lau nước mắt.

Cận Thiệu Khang nói với nàng ta: "Nàng lui ra trước đi, ta có chuyện muốn nói với Thái phu nhân."

Thanh Đại gật đầu, rồi ngượng ngùng nhìn hắn một cái, quay người lui ra.

Cận Thiệu Khang đi đến bên Thái phu nhân, Thái phu nhân quay đầu đi, không thèm nhìn hắn.

"Mẫu thân, có chuyện này người nên biết, tại sao trước kia Nhược Lan lại đột nhiên đồng ý đón nhận con."

Thái phu nhân quay đầu lại, nhìn hắn.

Cận Thiệu Khang cúi đầu, khẽ nói: "Là vì con từng hứa với nàng rằng, đời này kiếp này, sẽ chỉ có mình nàng thôi."

Thái phu nhân "xoạt" một tiếng đứng bật dậy, chỉ thẳng vào hắn: "Cái gì? Hầu gia, sao con có thể buông lời hứa hẹn hoang đường như thế? Con điên rồi sao?"

Cận Thiệu Khang cười cười, giống như đang tự chế giễu chính mình, "Khi con hứa với nàng, con cho rằng mình nhất định sẽ làm được, nhưng không ngờ chưa đến nửa năm, con đã khiến nàng phải đau lòng. Mẫu thân, thì ra con cũng chỉ là kẻ tiểu nhân bỉ ổi không giữ nổi lời thề."

Về việc thề bồi này, Thái phu nhân đột nhiên chẳng biết phải nói gì nữa, một lúc sau, bà mới lên tiếng: "Hầu gia, con không nên vì cảm xúc nhất thời mà buông lời hứa hẹn như thế. Con vẫn còn trẻ, những lúc tình cảm lên tới cao trào cũng khó tránh khỏi có mong muốn làm đối phương vui lòng, điều này vi nương hiểu… Con không cần phải buồn. Ta chẳng tiếc rẻ cái mặt già nua này, ta sẽ tới gặp con dâu nói cho nó biết, những lời thề ước như thế không thể là thật, ta sẽ gọi nó về, con không cần phải đi nữa. Con là một người đàn ông, không được để mất mặt trước phụ nữ."

Cận Thiệu Khang lắc đầu, đột nhiên quỳ xuống trước mặt Thái phu nhân, "Mẫu thân, con không phải vì cảm xúc nhất thời mà nói ra những lời như thế, lần này con hồ đồ, nhưng sau này con quyết không bao giờ buông thả bản thân mình nữa."

Thái phu nhân cau mày, "Hầu gia nói vậy là có ý gì? Con đã quên lời hẹn ước năm xưa của mẹ con ta rồi sao, giờ đã năm tháng rồi, Nhược Lan chẳng có tin vui, đến khi đầy nửa năm thì làm thế nào?"

Cận Thiệu Khang lại dập đầu trước Thái phu nhân, "Mẫu thân, xin thứ tội cho con trai bất hiếu, con trai chưa từng có lời thề hẹn nửa năm với mẫu thân, sau này con trai cũng sẽ không tuân theo. Đời này kiếp này, dù Nhược Lan có con hay không, con cũng sẽ không bao giờ làm nàng tổn thương."

Thái phu nhân tức tới mức toàn thân run rẩy, bà cho hắn một cái bạt tai, đánh xong, tay bà cứ run mãi, "Hầu gia, con lớn bằng từng này rồi, đây là lần đầu tiên vi nương đánh con, vi nương hi vọng có thể đánh cho con tỉnh táo trở lại. Những lời con vừa nói có xứng với liệt tổ liệt tông của Cận gia hay không? Chỉ vì một người phụ nữ như thế, đến hương hỏa của Cận gia con cũng bỏ mặc ư? Khốn kiếp."

Cận Thiệu Khang liên tục dập đầu, "Mẫu thân bớt giận, Nhược Lan chỉ là tạm thời chưa có, sau này nhất định sẽ có con. Cho dù không có, thì Thu Nguyệt cũng có một đứa, nếu…nếu cũng không được, con sẽ chọn một trong số những đứa con của nhị đệ làm người kế vị, sau này lo hương hỏa Cận gia."

Thái phu nhân chỉ vào hắn, hai mắt trợn ngược rồi ngất đi.

Khi tỉnh lại, bà nhìn ngay thấy khuôn mặt tiều tụy của Cận Thiệu Khang, hai mắt hắn vằn tia máu vì thiếu ngủ, râu mọc lởm chởm, mắt đen thẫm. Hắn đang quỳ bên giường.

Thái phu nhân nhìn mãi nhìn mãi, rồi nước mắt cứ thế tuôn rơi.

"Khang nhi, hồi con năm tuổi, con đã có thể đánh mọi thế của La Hán Quyền. Hồi bảy tuổi, con quyết chí muốn làm đại tướng quân, mười hai tuổi con len lén theo phụ hầu ra chiến trường, mười sáu tuổi trở thành đại tướng quân lẫy lừng một phương. Mọi người đều biết An Viễn Hầu anh vũ bất phàm, linh khí ngút trời, thật sự trở thành niềm tự hào kiêu ngạo của vi nương. Nhưng giờ khi đã trưởng thành, sao lại mắc kẹt trong lòng bàn tay của một người phụ nữ, người đó lại còn là Tưởng Nhược Lan. Cô ta không tình thơ ý họa như Vu Thu Nguyệt, lại không xinh đẹp dịu dàng như Thanh Đại, rốt cuộc cô ta có điểm nào hấp dẫn con? Ta làm quả phụ bao nhiêu năm như vậy để nuôi dưỡng một kẻ sợ vợ như con sao?"

Thái phu nhân nghĩ thế nào cũng không thông.

Cận Thiệu Khang nhìn Thái phu nhân khẽ nói: "Mẫu thân, bởi vì Nhược Lan hết lòng vì con. Tình thơ ý họa, xinh đẹp dịu dàng có lẽ sẽ khiến con vui vẻ mê muội nhất thời, nhưng tấm lòng Nhược Lan dành cho

con sẽ khiến con ấm áp hạnh phúc cả đời này. Người có biết không, nàng vì muốn may cho con một chiếc khăn tay đẹp mà đã tập may mười mấy chiếc khăn, hai tay bị kim châm toàn vết thương… Nàng quan tâm tới nhất cử nhất động của con, những thứ con không nghĩ đến thì nàng đều nghĩ giúp con. Vu Thu Nguyệt đúng là tình thơ ý họa, nhưng thứ mà nàng ta dành cho con lại là tìm cách đưa a hoàn của mình lên giường con…"

"Thế còn Thanh Đại? Thanh Đại vì con mà không cần cả tính mạng, chỉ cần con cho nó cơ hội, nó nhất định sẽ làm tốt hơn Nhược Lan."

"Mẫu thân, con không thể quá tham lam, Nhược Lan không phải là người phụ nữ khác, nàng không phải Vu Thu Nguyệt, không phải Thanh Đại, không phải Yên Nhiên. Nàng có thể cho đi tất cả, nhưng nàng cũng muốn có được, thu về tất cả. Con muốn níu giữ nàng, con không thể cho người khác cơ hội. Thanh Đại dù tốt tới đâu cũng không thể thay thế Nhược Lan. Bây giờ con mới hiểu, con không thể đánh mất nàng. Mẫu thân, con biết con khiến mẫu thân rất thất vọng, mặc khôi giáp vào con là tướng quân, nhưng cởi khôi giáp ra con cũng là một người đàn ông bình thường. Con hi vọng có người cùng vinh cùng nhục với mình, con cũng muốn được sống vui vẻ hạnh phúc. Con biết người này chính là Nhược Lan, không ai có thể thay thế nàng."

"Nghiệp chướng, nghiệp chướng…" Thái phu nhân thở dài.

"Mẫu thân, con nhất định phải đưa Nhược Lan về, cho dù phải cầu xin, con cũng sẽ cầu xin nàng trở về bằng được. Xin hãy thứ tội cho con trai bất hiếu." Cận Thiệu Khang cúi đầu, giọng nghẹn ngào.

Thái phu nhân trầm mặc hồi lâu rồi mới nói: "Những thứ khác ta mặc kệ, nhưng việc đưa con của Thiệu Đường lên kế thừa hương hỏa của Cận gia, ta quyết không đồng ý, tước vị của phụ hầu con nhất định phải là của con con. Điểm này vi nương kiên quyết!"

Cận Thiệu Khang vui mừng, "Đa tạ mẫu thân, mẫu thân yên tâm, Nhược Lan và con đều khỏe mạnh, nhất định sẽ sinh cho mẫu thân một đứa cháu mũm mĩm trắng trẻo."

Thái phu nhân thở dài: "Chỉ là thật đáng thương cho con bé Thanh Đại…"

"Sau này con sẽ không bạc đãi nàng ta." Cận Thiệu Khang khẽ đáp.

Cận Thiệu Khang ra khỏi Tùng Hương viện, vốn định tới tìm Thanh Đại để nói chuyện, nhưng khi tới Nghênh Hương viện, Liễu Hồng nói: "Thanh di nương khi về thấy tức ngực nên vừa đi nằm rồi, có cần nô tỳ gọi di nương dậy không ạ?"

Cận Thiệu Khang nói: "Thôi, hôm khác ta lại tới."

Mấy ngày liền sau đó, ban ngày Cận Thiệu Khang ở phủ nha, buổi tối sau khi quay về bèn tùy tiện ăn chút đồ sau đó cùng Ninh An cưỡi ngựa tới nông trang, căn bản không có thời gian nghỉ ngơi. Nhưng dù hắn đến nông trang liên tiếp mấy ngày liền, cũng đều bị từ chối ngay ngoài cổng. Cận Thiệu Khang vẫn như thường lệ, đứng đó đợi hai canh giờ, sau đó quay về để lên chầu buổi triều sớm.

Trong thời gian ấy Cận Thiệu Khang cũng tới tìm Thanh Đại hai lần, nhưng một lần thì Thanh Đại đang tắm, lần khác lại không khỏe nên đã đi ngủ. Cận Thiệu Khang mãi chẳng có cơ hội để nói chuyện rõ ràng với nàng ta.

Nhiều ngày không ngủ không nghỉ như thế, Cận Thiệu Khang như biến thành người khác, không những khiến Thái phu nhân ruột đau như cắt, mà ngay cả Ninh An cũng không thể chịu đựng được. Đúng vào lúc Ninh An chỉ muốn phá cửa xông vào, thì ngày thứ mười, Ánh Tuyết cuối cùng cũng ra mở cửa.

"Hầu gia, phu nhân mời ngài vào."

Thời gian vừa rồi, mặc dù ngày nào Cận Thiệu Khang cũng đến nông trang, nhưng Tưởng Nhược Nam vẫn không chịu gặp hắn.

Ngày thứ mười, Ánh Tuyết nhận được thông báo của kẻ dưới, bước vào nói với Tưởng Nhược Nam, "Phu nhân, Hầu gia đến rồi." Còn không đợi Tưởng Nhược Nam trả lời, Ánh Tuyết lại nói: "Phu nhân, Hầu gia đã mười ngày nay không ngủ không nghỉ, nô tài bẩm báo nói, Hầu gia ngày một gầy đi."

Tưởng Nhược Nam đứng bên cửa sổ không lên tiếng.

Ánh Tuyết bắt đầu cuống: "Phu nhân, tốt xấu gì người cũng cho Hầu gia một cơ hội gặp mặt nói chuyện, cứ tiếp tục thế này, nô tỳ sợ Hầu gia không thể trụ nổi. Hầu gia buồn bã, người cũng buồn bã, hà tất phải thế?"

"Mười ngày rồi…" Tưởng Nhược Nam khẽ than, quay người lại: "Để chàng vào đi."

Trong mười ngày qua, chắc chắn chàng đã suy nghĩ tỏ tường mọi chuyện.

Ánh Tuyết vội vàng vui mừng đi mời Hầu gia.

Tưởng Nhược Nam ngồi trên một chiếc ghế bên bàn kê sát tường. Cạnh vị trí của nàng không có chỗ nào có thể ngồi được, như thế cũng là cách để ngăn cản hắn tiếp cận nàng, khiến họ có thể nói chuyện trong bình tĩnh và lý trí.

Nàng ngồi xuống, tay đặt lên bàn, nhìn về phía cửa, nghe thấy tiếng bước chân vội vã của hắn ngày càng đến gần, bàn tay đặt trên bàn của nàng bỗng run nhẹ, sau khi nàng phát hiện ra vội vàng thu tay về, giấu trong tay áo.

Cửa "kẹt" một tiếng rồi mở ra, đúng lúc đó, Tưởng Nhược Nam lại lập tức bình tĩnh ngay, nàng ngẩng đầu nhìn về phía cửa.

Mặc dù Ánh Tuyết đã nói với nàng rằng Cận Thiệu Khang gầy đi, nhưng nàng không ngờ hắn lại gầy nhiều như thế. Hai mắt hắn sâu hoắm và lõm vào, trong mắt vằn tia máu đỏ, các đường nét trên mặt nhô ra, trông càng kiên định, chiếc áo gấm bình thường rất vừa vặn với cơ thể nay lùng bùng ra nhiều. Nàng ngẩn người nhìn hắn.

Cận Thiệu Khang đứng ở cửa nhìn nàng, nàng ngồi đó, mặc một chiếc áo dài màu trắng, khiến khuôn mặt nàng trông lại càng trắng như tuyết. Mặt nàng gầy đi chỉ nhỏ bằng một bàn tay, hai con mắt vừa đen vừa to, nàng mím chặt môi, dường như muốn làm bộ dạng hoàn toàn không để tâm, nhưng ánh mắt tràn ngập sự kinh ngạc và quan tâm đã để lộ tâm tư nàng.

Trái tim hắn vừa mừng vừa tủi, giống như có thứ gì đó lập tức lấp đầy khoang ngực hắn, khiến nó căng trướng, nóng lạnh giao thoa, như muốn xé rách lồng ngực. Bao nhiêu lời, bao nhiêu sự hối hận, bao nhiêu nhớ nhung, nhưng khi hắn gặp được nàng, thì hắn lại chẳng thể nói gì, đôi môi khô nứt mở ra lại khép vào, đến cuối cùng chỉ khẽ gọi một tiếng: "Nhược Lan."

Giọng hắn mang rất nhiều sự ẩn nhẫn, nhưng lại không sao khắc chế được những tâm trạng muốn thể hiện, sự nhớ nhung vô hạn, sự hối hận sâu sắc, còn cả sự lưu luyến không nỡ nữa… Giống như một cơn gió từ nơi rất xa thổi tới, thầm thì bên tai nàng, lướt qua trái tim nàng.

Tưởng Nhược Nam thấy xót xa, quay đầu đi.

Ánh Tuyết đứng sau lưng hai mắt đỏ hoe, bỏ ra ngoài đóng cửa lại, rồi gọi đám người hầu bên ngoài lui ra.

"Chàng còn đến làm gì?" Tưởng Nhược Nam khẽ nói.

Cận Thiệu Khang đi đến bên nàng, nhưng lại chẳng tìm được chỗ nào để ngồi gần, đành đứng lại trước mặt nàng.

"Nhược Lan, ta tới xin nàng tha thứ." Hắn nhìn nàng nói.

148. Chương 148

"Tha thứ?" Tưởng Nhược Nam chầm chậm ngẩng đầu lên nhìn hắn, chỉ có làm sai chuyện gì đó mới cần tha thứ… Trái tim nàng thấy được an ủi, bởi ít ra hắn cũng không xảo biện, không khiến nàng phải khinh bỉ người đàn ông nàng yêu sâu sắc.

"Tha thứ chuyện gì, tha thứ vì chàng đã thích Thanh Đại?"

Hắn quỳ một gối xuống trước mặt, nắm lấy bàn tay đang đặt trên đầu gối của nàng. Nàng giật mình, lập tức giằng ra, nhưng khi gặp đôi mắt vằn tia máu vì thiếu ngủ của hắn, nàng không giằng ra nữa.

Hắn chầm chậm nói: "Nhược Lan, không phải như nàng nghĩ đâu. Đúng, đều là lỗi của ta, khi nàng ấy ôm ta, nói với ta những lời như thế, nhất thời ta đã bị mê hoặc, ta cảm động, lại không nỡ, vì vậy mới không đẩy nàng ấy ra. Về điểm này ta không thể phủ nhận…"

Hắn nắm chặt tay nàng, vẻ mặt dù cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng lòng bàn tay ướt mồ hôi đã để lộ tâm trạng căng thẳng của hắn.

Nàng lặng lẽ nhìn hắn.

"Nhưng Nhược Lan, ta chưa bao giờ nghĩ đến việc phản bội lại lời hứa với nàng, mặc dù ta biết Thanh Đại là một cô gái tốt, ta thương xót nàng ấy vì ta mà bị thương; khi nàng ấy nói nàng ấy thích ta, ta cũng cảm động. Nhưng chỉ thế mà thôi, lúc nàng ta sắp chết, ta chỉ cảm thấy nàng ta rất đáng thương, lại có chút tội lỗi với nàng ta; nhưng khi nàng rời bỏ ta, Nhược Lan, ta hoàn toàn không thể chấp nhận, ta gần như phát điên lên. Nếu ta thích nàng ta thì đối với nàng là gì? Hoàn toàn không thể so sánh. Trong lòng ta không ai có thể so sánh với nàng…"

Hắn cúi đầu xuống, tì trán lên đầu gối nàng, bàn tay khẽ run rẩy. Tưởng Nhược Nam thấy mắt mình cay cay, nàng mím chặt môi mới kìm được không cho nước mắt lăn xuống.

"Nhược Lan, ta không biết phải nói thế nào để nàng tha thứ cho ta, nhưng ta biết trong lòng ta không có người phụ nữ khác, ta khẳng định." Hắn ngẩng đầu lên, giọng nghẹn ngào. Mắt thấp thoáng ánh nước, "Nhược Lan, ta đã thấy những chiếc khăn tay nàng may cho ta rồi, rất đẹp, ta rất thích, nhưng vẫn còn chưa may xong, nàng không thể bỏ dở giữa chừng được. Nàng không thể từ bỏ như thế, nàng từng nói nhất định trên người ta phải có thứ gì đó do chính tay nàng làm… Nhược Lan, chúng ta đã từng có những ngày rất vui vẻ, nàng không thể vội vàng mà vứt bỏ ta…"

Mũi nàng cay cay, nàng không thể kìm được nữa, nước mắt trào ra, nàng lẩm bẩm nói: "Lúc ở trong vườn mai, chính mắt thiếp nhìn thấy nàng ta ôm chàng, thiếp cứ đợi mãi, đợi chàng đẩy nàng ta ra, nhưng chàng chẳng làm vậy… Thiệu Khang, chàng có biết tâm trạng thiếp khi đó…"

Cận Thiệu Khang thấy trái tim đau nhói, hắn đứng dậy, kéo nàng ôm vào lòng, "Đều là lỗi của ta, ta là một tên tiểu nhân, ta nhất thời hồ đồ, nhưng bây giờ ta rất tỉnh táo, ta biết ta muốn gì, ta biết đối với ta thứ gì quan trọng nhất, sau này ta tuyệt đối không hồ đồ nữa, Nhược Lan. Hãy tha thứ cho ta, đừng rời bỏ ta, đừng bỏ mặc ta." Hắn ôm chặt nàng, nước mắt chảy xuống cổ nàng.

Tưởng Nhược Nam dựa vào lòng hắn, trên mũi vấn vít mùi hương quen thuộc của hắn, trái tim đau đớn khôn cùng, nước mắt chảy càng nhiều hơn.

Đây là người đàn ông mà nàng vô cùng yêu, đây là cuộc hôn nhân nàng phải bỏ ra rất nhiều mới có được, nếu cứ thế từ bỏ, sau này nàng nhất định sẽ hối hận. Đây không chỉ là cho hắn cơ hội, cũng là cho tình cảm của chính nàng một cơ hội.

Cận Thiệu Khang đưa Tưởng Nhược Nam về nhà.

Trên xe ngựa, Cận Thiệu Khang ôm nàng vào lòng khẽ nói: "Nhược Lan, ta biết, chuyện lần này làm tổn thương trái tim nàng, sau này ta nhất định sẽ nỗ lực để nàng quên vết thương này đi."

Tưởng Nhược Nam cười cười, không lên tiếng, nếu nàng đã quyết định cho cả hai thêm một cơ hội nữa, nàng cũng sẽ cố gắng để bản thân quên chuyện này đi, nếu không, chẳng phải sẽ khiến hai bên cùng không vui ư? Nàng chịu tha thứ cho hắn là vì muốn mình sống vui vẻ, chứ không phải muốn giày vò lẫn nhau. Còn nếu mãi dằn vặt nhau, thì sự tha thứ của nàng còn có ý nghĩa gì nữa?

Cận Thiệu Khang lại nói: "Chỗ Thanh Đại ta cũng sẽ xử lý nhanh thôi."

Tưởng Nhược Nam hỏi: "Thanh Đại là do Hoàng thượng ban tặng, chàng sẽ xử lý thế nào?"

Cận Thiệu Khang trầm mặc một lúc mới đáp: "Nói với bên ngoài là nàng ta bị bệnh, đưa về biệt viện. Sau này ta quyết không bạc đãi, cũng sẽ nói chuyện rõ ràng với nàng ta. Chỉ cần nàng ta không phản đối, không gây sự thì sẽ không có vấn đề gì cả."

Tưởng Nhược Nam thoáng nghĩ, nếu Thanh Đại trong sáng vô tội giống như những gì nàng ta thể hiện, với tính cách của nàng ta, sẽ không gây sự không phản đối. Nhưng nếu là loại người như Vu Thu Nguyệt nói, thì sao có thể ngoan ngoãn rời đi?

Cho dù như vậy, nàng ta cũng chẳng thể tự do được bao lâu nữa, thời hạn nửa năm đã gần hết, theo như thỏa thuận, Hoàng thượng sẽ đưa Thanh Đại về.

"Những chuyện này chàng cứ tự xử lý, chỉ có điều mẫu thân…"

"Nàng yên tâm, tất cả ta sẽ đứng ra giải quyết, sẽ không để nàng phải khó xử."

Tưởng Nhược Nam cười cười, dựa sát vào lòng hắn. Cận Thiệu Khang đối tốt với nàng, điểm này không có gì để nghi ngờ, đây cũng chính là nguyên nhân khiến nàng không nỡ vứt bỏ cuộc hôn nhân này.

"Thiệu Khang, sau này chúng ta liệu có vui vẻ như trước kia nữa không?"

Cận Thiệu Khang khẽ thơm vào má nàng một cái, "Sẽ như thế, nhất định là như thế." Hắn sẽ cố gắng hết sức.

Khi quay về tới Hầu phủ đã là nửa đêm. Hai người không tới kinh động Thái phu nhân nữa mà đi thẳng về Thu Đường viện.

Bọn Liên Kiều sau khi thấy họ về mới thở phào nhẹ nhõm, nói với những a hoàn trong viện vài câu, rồi bắt đầu bận rộn dỡ đồ đạc của Tưởng Nhược Nam xuống, lại mang nước vào cho họ rửa mặt rửa tay.

Đúng vào lúc hai người đang chuẩn bị đi nghỉ thì Liễu Hồng đột nhiên cầu kiến.

Tưởng Nhược Nam và Cận Thiệu Khang quay sang nhìn nhau, giờ này còn có chuyện gì nữa?

Liễu Hồng bước vào hành lễ với hai người, nói: "Hầu gia, Thanh di nương biết Hầu gia và phu nhân về, Thanh di nương muốn mời Hầu gia qua Nghênh Hương viện một chuyến, nói là có chuyện muốn bẩm với Hầu gia."

Tưởng Nhược Nam nhìn Cận Thiệu Khang, để hắn tự quyết định. Cận Thiệu Khang nghĩ một lúc rồi nói với nàng: "Vừa khéo nhân cơ hội này để ta nói rõ với nàng ấy luôn. Ngày mai chuẩn bị qua loa là có thể đi rồi."

Sớm đưa nàng ta ra khỏi Hầu phủ ngày nào tốt ngày ấy, Nhược Lan không cần phải nhìn thấy nàng ta, trong lòng cũng sẽ dễ chịu hơn. Đối với Thanh Đại, những gì hắn có thể làm được chỉ như thế thôi. Hi vọng nàng ta hiểu.

Tưởng Nhược Nam gật gật đầu.

Cận Thiệu Khang mặc quần áo, trước khi đi còn nắm tay nàng nói: "Đợi ta về…" Hắn cười cười, khuôn mặt mệt mỏi gầy rộc đi tới nỗi không còn thấy cả lúm đồng tiền nữa.

"Sớm quay về nhé!"

"Ta biết."

Cận Thiệu Khang đi rồi, Liên Kiều mang đồ ăn đêm vào cho nàng. Thời gian vừa qua Tưởng Nhược Nam cũng chẳng ăn bữa nào cho ra hồn, lúc này tâm trạng nhẹ nhõm, vừa mệt vừa đói. Nàng ăn hết bát vằn thắn, lại gọi Liên Kiều hâm nóng phần của Cận Thiệu Khang, đợi hắn về rồi ăn.

Ăn xong, nàng rửa sạch tay và mặt, nằm trên giường, đợi Cận Thiệu Khang về.

Giường được sưởi ấm nên cơ thể nàng thoải mái vô cùng, Tưởng Nhược Nam đợi mãi đợi mãi, sự mệt mỏi vô thức ập đến, nàng cố gắng chống chọi, cuối cùng không chịu nổi, đã ngủ mê mệt mất một lúc.

Không biết là bao nhiêu lâu sau, Tưởng Nhược Nam đột nhiên tỉnh dậy.

Trong phòng tối đen như mực, tĩnh mịch lạ thường.

Nàng quờ tay sang bên cạnh, trống không. Trái tim nàng nặng trĩu, nàng hỏi vọng ra bên ngoài: "Bây giờ là canh mấy rồi?"

Một lúc sau, Liên Kiều khoác áo đến, mang nến vào, mắt vẫn còn ngái ngủ nói: "Phu nhân, đã là giờ Sửu rồi."

"Hầu gia vẫn chưa về sao?"

Liên Kiều hoang mang đáp: "Chưa thấy Hầu gia về."

Tưởng Nhược Nam giật mình, hắn đã đi hai canh giờ rồi…

Nàng không khống chế được trái tim mình khiến nó đập điên cuồng, nàng hít sâu vài lần, ép mình phải bình tĩnh trở lại.

Không được nghĩ lung tung, không được nghĩ lung tung, có lẽ họ chỉ nói chuyện lâu mà thôi, sẽ không, hắn sẽ không làm chuyện ấy. Hắn vừa đón nàng về, hắn không thể làm thứ chuyện ấy, hắn không phải loại người ấy…

Nàng tự nói với mình hết lần này tới lần khác, nhưng sự hoảng sợ trong lòng thì không hề suy giảm, một vài suy nghĩ vượt tầm kiểm soát chiếm lĩnh tâm trí nàng.

Nàng không thể điều khiển được bản thân nữa, nàng xuống giường, mặc quần áo, nói với Liên Kiều, "Liên Kiều, chúng ta tới Nghênh Hương viện."

Ánh nến trong tay Liên Kiều soi sáng khuôn mặt trắng bệch đáng sợ của Tưởng Nhược Nam, Liên Kiều bất giác rùng mình, trong lòng cũng thấy sợ hãi.

"Vâng… Phu nhân."

Liên Kiều cầm đèn lồng đi trước dẫn đường, Tưởng Nhược Nam theo sau, vội vội vàng vàng, nàng quên cả áo khoác. Lúc này gió lạnh quất từng đợt lên người, lên mặt nàng, giống như những nhát dao, nhưng nàng chẳng có cảm giác gì.

Hai mắt nàng nhìn thẳng phía trước, thầm lặp đi lặp lại một câu.

Sẽ không, sẽ không, hắn không phải loại người ấy…

Không lâu sau, họ đã tới Nghênh Hương viện.

Liên Kiều quay đầu nhìn Tưởng Nhược Nam một cái, Tưởng Nhược Nam khẽ nói: "Liên Kiều, gõ cửa…" Giọng nói nàng run lên.

Liên Kiều cũng căng thẳng, thò tay gõ vào cửa hai lần, nhưng cửa viện tử lại mở ra khi tay Liên Kiều vừa chạm vào, két két lên mấy tiếng nặng nề…

Tưởng Nhược Nam bước lên trước một bước, Liên Kiều đột nhiên túm chặt cổ tay nàng.

"Phu nhân, chúng ta về thôi…"

Tưởng Nhược Nam nhìn Liên Kiều, mắt nàng mở rất to, khẽ khàng nhưng dứt khoát giằng khỏi tay a hoàn, quay người đi vào khoảng không tối đen như mực bên trong cánh cửa.

Liên Kiều vội vàng đi theo.

Vừa vào đã ngửi thấy mùi hương của hoa lan, Tưởng Nhược Nam xông thẳng tới tiền viện, đứng trước chính phòng.

Tưởng Nhược Nam dừng bước, nhìn ánh đèn vàng vọt hắt ra từ phía cửa sổ.

Gió Bắc thổi vù vù, giống như tiếng quỷ khóc, kèm theo đó là tiếng tuyết rơi xào xạc. Toàn thân Tưởng Nhược Nam lạnh cứng. Nàng nhìn cánh cửa chính phòng mà ngẩn ngơ.

Liên Kiều nhìn bộ dạng nàng, bèn đi tới cầm tay nàng, gần như khóc đến nơi: "Phu nhân, chúng ta về đi, tay phu nhân lạnh lắm…"

Tưởng Nhược Nam không nói, đột nhiên nàng ưỡn thẳng sống lưng bước thêm bước nữa, tay chạm vào cánh cửa.

Tay vừa chạm vào đó đã mất hết sức lực, không ngừng không ngừng run rẩy.

"Phu nhân…"

Tưởng Nhược Nam đột nhiên ngẩng đầu lên, đẩy mạnh một cái, "cạch" cửa bật mở, nhích ra hai bên tạo ra những tiếng cạch cạch liên tiếp.

Mùi rượu nồng nặc phả vào mặt.

Trên chiếc bàn tròn trong phòng, một bình rượu sứ trắng trên vẽ hoa văn, hai cái chén sứ cũng màu trắng, một cái còn đổ nghiêng.

Và trên chiếc giường đằng sau bàn tròn ấy…

Trên giường…

Tưởng Nhược Nam đứng ngẩn ra nhìn, đầu óc trống rỗng.

Liên Kiều vào theo, nhìn cảnh tượng trong phòng, "á" lên một tiếng.

Chỉ thấy trên giường, Hầu gia và Thanh Đại đang nằm song song. Mái tóc dài đen láy của Thanh di nương vắt lên khuôn ngực trần của Hầu gia, còn cánh tay Thanh di nương đang vòng ôm cổ hắn, để lộ làn da trắng muốt, rõ ràng trên người nàng ta không một tấc vải che thân.

Hai người họ ngủ rất say, Hầu gia còn ngáy nhè nhẹ.

Liên Kiều không biết tại sao, nước mắt lại trào ra. Nàng ta nhìn Tưởng Nhược Nam, thấy mắt nàng cứ nhìn chằm chằm lên giường, không chớp, sắc mặt càng ngày càng trắng, cơ thể khẽ run lên loạng choạng, dường như có thể ngất lịm bất kỳ lúc nào.

Liên Kiều cầm tay nàng, khóc nói: "Phu nhân, chúng ta quay về đi, nhé?"

Tưởng Nhược Nam từ từ quay đầu nhìn Liên Kiều, ánh mắt trống rỗng đờ đẫn, giống như đang nhìn a hoàn lại giống như chẳng nhìn gì, hoàn toàn không có tiêu cự.

Nàng lẩm bẩm: "Liên Kiều, ngươi khóc gì… thì ra đến ngươi cũng biết là ta sẽ đau lòng…"

Nước mắt Liên Kiều rơi lã chã, kéo Nhược Lan quay về: "Phu nhân, chúng ta về đi."

Lúc này, trên giường bỗng phát ra tiếng động nhẹ, Liên Kiều quay đầu lại nhìn, thấy Thanh Đại không biết đã tỉnh từ khi nào, đang mở to đôi mắt đẹp kinh hoàng nhìn họ.

Liên Kiều nhìn thấy nàng ta, cảm thấy máu dồn lên cả đầu, a hoàn hét lớn một tiếng, rồi lao đến: "Hồ ly tinh chết tiệt, ta đánh chết ngươi."

Liên Kiều túm lấy tóc Thanh Đại, giơ tay tát cho nàng ta mấy cái, Thanh Đại bắt đầu khóc rú lên.

Liên Kiều đánh Thanh Đại điên cuồng, chẳng bao lâu sau Thanh Đại bị đánh sưng vù mặt mũi, nàng ta khóc lóc bổ nhào lên người Cận Thiệu Khang, ngay sau đó, Cận Thiệu Khang đang ngủ say cũng đột nhiên tỉnh dậy.

Hắn mở mắt, nhìn thấy Thanh Đại đang ôm mình mà khóc lóc, rồi lại nhìn Liên Kiều tức giận phừng phừng bên cạnh, sau đấy quay đầu nhìn thấy Tưởng Nhược Nam đứng ngẩn cách đó không xa, ánh mắt hắn hoang mang.

Nhưng rất nhanh, mắt hắn khôi phục lại vẻ tinh anh, hắn nhớ lại chuyện đêm qua, rồi lại nhìn Thanh Đại và mình, mặt cắt không còn giọt máu. Hắn lật chăn muốn đi về phía Tưởng Nhược Nam, nhưng ngay lập tức phát hiện trên người mình không tấc vải, hành động đó cũng khiến sắc mặt Tưởng Nhược Nam trắng thêm vài phần.

Hắn co mình lại trong chăn, quay đầu nhìn Thanh Đại đang khóc lóc đau khổ, tức giận hét lên: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Thanh Đại sợ tới mức co rúm cả người, một tay kéo chăn che cơ thể, nhưng không cẩn thận để lộ những vết tím nơi ngực.

Tưởng Nhược Nam nhìn vết tím ấy, khẽ cười, nhìn thì là cười nhưng có cảm giác nàng đang khóc.

Cận Thiệu Khang sau khi nhìn thấy khuôn mặt liền sầm xuống, sự kinh hãi và tức giận trên mặt hoàn toàn biến mất.

"Hầu gia… ngài quên rồi sao?" Thanh Đại vừa khóc vừa nói: "Tối qua ngài uống say…"

149. Chương 149

Rượu? Cận Thiệu Khang mặt trắng bệch quay đầu nhìn, nhìn bình rượu trên bàn, rồi cố gắng nhớ lại cảnh tượng tối hôm qua, đột nhiên đầu đau như muốn vỡ ra, hắn ôm đầu, cố gắng để hồi tưởng lại.

Từ sau khi vào phòng của Thanh Đại, không lâu sau, có lẽ do quá mệt mỏi, hắn cảm thấy có chút đau đầu, sau đó kí ức hỗn loạn, thấp thoáng chỉ thấy hình ảnh Thanh Đại rót rượu cho hắn, sau đó hắn uống rượu. Nhưng nàng ta đã nói gì, cùng những chuyện xảy ra sau đó, hắn hoàn toàn chẳng nhớ gì cả…

Bây giờ mọi chuyện đã rõ ràng, đến ngay cả hắn cũng không tin rằng giữa mình và Thanh Đại không có chuyện gì.

Rốt cuộc chuyện này là sao? Hắn làm sao thế này?

Hắn nhìn Tưởng Nhược Nam, thấy nàng cũng đang nhìn mình đăm đăm, trong mắt nàng không có hận, không có giận, cũng chẳng ai oán, giống như đang nhìn một người xa lạ.

Hắn bắt đầu thấy khủng hoảng, cảm giác khủng hoảng mỗi ngày mỗi lớn, rồi sau đó là sự bất lực và tuyệt vọng.

"Nhược Lan, đợi một lát, ta chẳng nhớ gì cả… Nhược Lan, đừng giận…" Hắn nhìn nàng, nói rất khó khăn, nhỏ như muỗi kêu.

Tưởng Nhược Nam cười cười, chầm chậm đi đến bên giường, trong lúc ấy nàng vẫn nhìn hắn, nhưng ánh mắt rất hờ hững, hắn có cảm giác trái tim mình như bị ai bóp nghẹt.

Nàng đột nhiên giật tấm chăn họ đang đắp ra, Liên Kiều hét lớn một tiếng, ôm mặt quay đi, Thanh Đại mặt đỏ bừng hai tay che ngực.

Còn Cận Thiệu Khang chẳng có phản ứng gì, chỉ nghẹt ra nhìn nàng, ánh mắt tuyệt vọng và bất lực.

"Nhược Lan… Nhược Lan…" Hắn gọi khẽ, hết lần này tới lần khác tên nàng.

Tưởng Nhược Nam như không nghe thấy, ánh mắt từ từ di chuyển qua mặt hắn, rồi nhìn xuống giường, Thanh Đại xấu hổ co chân lại, trên tấm ga giường lập tức xuất hiện vết máu.

Tưởng Nhược Nam nhìn vết máu đó, trái tim giống như bị xé toạc, đau đớn tột cùng.

Nàng nhẹ nhàng nói: "Chàng có nhớ hay không đã không quan trọng nữa rồi…" Giọng nàng như hết hơi.

Liên Kiều đứng bên cạnh lại định lao tới đánh Thanh Đại, Tưởng Nhược Nam kéo tay a hoàn lại: "Thôi…" Nàng chầm chậm nhìn Thanh Đại, đôi mắt nàng không hận không oán: "Ta không trách ngươi, ta không trách ngươi."

Thanh Đại đang khóc lóc thảm thiết nghe thấy thế thì bỗng ngừng bặt không khóc nữa, ngẩn ra nhìn nàng.

Tưởng Nhược Nam quay người, "Liên Kiều, ngươi nói đúng, chúng ta nên đi thôi…"

Cận Thiệu Khang lập tức nắm lấy tay nàng: "Nhược Lan, Nhược Lan…" Hắn muốn níu kéo, nhưng chẳng biết phải nói gì, cũng chẳng nói được gì.

Tưởng Nhược Nam không quay đầu lại, nhưng nàng nói từng chữ từng chữ rất rõ ràng: "Buông tay, thiếp sợ bẩn."

Mỗi từ nàng nói như kim đâm vào tim hắn. Hắn giữ chặt tay nàng không chịu buông, giống như nắm lấy hi vọng cuối cùng của mình.

"Nhược Lan, ta không biết sao lại thế này, ta nhất thời không nghĩ ra, nàng hãy cho ta thời gian... ta sẽ không làm như thế..." Trước mặt bao nhiêu người, nước mắt hắn tuôn rơi.

Tưởng Nhược Nam muốn rút tay về, nhưng người nàng mềm nhũn chẳng còn sức nữa.

"Cho chàng thời gian để chàng nghĩ xem chàng đã làm thế nào? Chàng đã nhẫn tâm thế nào ư?" Nàng quay đầu nhìn hắn, đôi mắt trống rỗng, "Trái tim thiếp cũng là máu là thịt, thiếp không chịu nổi.."

Nàng lại rút tay về, nhưng vẫn không rút được, "Chàng đừng ép thiếp phải đánh chàng, thiếp không muốn làm bẩn tay mình. Làm thế sẽ khiến thiếp buồn nôn."

Mặt hắn biến sắc, lỏng tay.

Tưởng Nhược Nam quay người, chầm chậm bước ra, giống như một hồn ma, Liên Kiều vội vàng chạy theo đỡ nàng.

Cận Thiệu Khang ngẩn ngơ nhìn theo bóng nàng, rồi như phát điên, hắn lao xuống giường, chạy đến bên bàn, kiểm tra ly rượu và bình rượu.

Thanh Đại cũng khoác áo xuống giường, sau đó cầm áo choàng lên người hắn, "Hầu gia, đừng để bị lạnh."

Cận Thiệu Khang đẩy nàng ta ra, ném ly rượu trong tay xuống đất khiến nó vỡ tan tành, chỉ vào Thanh Đại hét lên tức giận: "Nàng đã bỏ gì vào rượu? Ta sẽ không làm như thế, ta không thể làm như thế, nhất định là do nàng giở trò."

Thanh Đại mặt trắng bệch, giống như bị đả kích nặng nề, nàng ta quỳ thụp xuống trước mặt hắn, lớn tiếng nói: "Hầu gia, mặc dù Thanh Đại là ca kĩ, nhưng cũng hiểu thế nào là phải giữ thân, phải tự trọng, Thanh Đại tuyệt đối không bao giờ làm những việc bỉ ổi vô sỉ. Nếu Hầu gia không tin thì cứ đem những thứ này đi điều tra, nếu là Thanh Đại giở trò, Thanh Đại lập tức chết trước mặt Hầu gia."

Liễu Hồng cũng bị những tiếng cãi vã khóc lóc đánh thức chạy vào quỳ xuống trước mặt Cận Thiệu Khang: "Hầu gia, tối qua đúng là ngài đã say rượu, bọn nô tỳ cũng nhìn thấy. Thường có câu, say rượu cũng vẫn tỉnh ba phần, sao ngài lại chẳng nhớ được gì thế? Ngài không thể đổ oan cho di nương của chúng nô tỳ như vậy."

Thanh Đại khóc nấc lên.

Cận Thiệu Khang loạng choạng, vội vàng chống tay lên bàn, toàn thân không ngừng run lên. Hắn cố gắng nhớ lại, nhưng càng nghĩ đầu càng đau, chẳng ra được gì.

"Không thể, không thể, ta không thể làm việc ấy..." Hắn không ngừng lắc đầu.

Thanh Đại khóc nói: "Hầu gia, đừng nói những chuyện này nữa, mau đi xem phu nhân thế nào, thiếp thấy phu nhân không khỏe."

Cận Thiệu Khang chầm chậm ngẩng đầu lên, nhìn về phía cửa, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, hắn lẩm bẩm: "Ta còn mặt mũi nào đi gặp nàng nữa..."

Nhưng ngay sau đó, hắn lại lao như tên ra khỏi Nghênh Hương viện.

Tưởng Nhược Nam quay về Thu Đường viện, Liên Kiều đỡ nàng ngồi xuống chiếc ghế cạnh bàn rồi rót cho nàng một ly trà nóng, "Phu nhân người hãy uống trà nóng đi đã..."

Tưởng Nhược Nam cầm ly trà nhấp một hớp.

Liên Kiều vội nói: "Phu nhân, cẩn thận bỏng..."

Nhưng đã muộn rồi, nước trà nóng rẫy chảy theo thực quản xuống tận dạ dày nàng, nàng khó chịu tới mức nước mắt cứ thế trào ra. Nàng ôm ngực, gập người xuống.

Liên Kiều cuống quýt đi vòng quanh, rồi lại rót nước ấm, vội vàng vỗ lưng cho nàng. Tưởng Nhược Nam xua tay, ngăn Liên Kiều lại: "Ta không sao..."

Đúng lúc này, Cận Thiệu Khang xông vào, Liên Kiều vội vàng lui ra.

Liên Kiều đóng cửa, quay người thì thấy Ánh Tuyết vội vội vàng vàng chạy đến. Ánh Tuyết cầm tay Liên Kiều, lo lắng hỏi: "Chuyện gì thế? Muộn thế này rồi sao còn gọi ta đến? Tiểu nha đầu lại nói năng không rõ ràng."

Liên Kiều kéo Ánh Tuyết sang một bên, còn chưa nói được gì, nước mắt đã tuôn rơi, "Ánh Tuyết, phu nhân thật đáng thương…" Nói xong, kể một lèo mọi chuyện xảy ra ở Nghênh Hương viện cho Ánh Tuyết nghe.

Ánh Tuyết nghe xong, thở dài, khẽ nói: "Thực ra đây chỉ là chuyện sớm muộn thôi, chỉ có điều phu nhân nghĩ mãi không thông…"

Liên Kiều nghe vậy thì ngẩng đầu lên, vốn định chỉ vào Ánh Tuyết mà mắng mỏ một trận, nhưng khi định mở miệng, lại chẳng biết dùng lý lẽ gì phản bác, Liên Kiều cúi đầu, dùng tay áo lau nước mắt.

Trong phòng, Tưởng Nhược Nam nghe có tiếng động thì quay đầu lại, thấy Cận Thiệu Khang đứng sau lưng mình, trên người chỉ mặc một chiếc áo khoác, hai chân trần lạnh tới đỏ cả lên.

Tưởng Nhược Nam nhìn hắn một cái rồi quay đi, như không nhìn thấy vậy.

Cận Thiệu Khang ngồi xuống cạnh nàng, hắn nhìn bàn tay nàng đặt trên bàn, rất muốn cầm lấy nó, nhưng lại không dám.

"Nhược Lan…" Hắn khẽ khàng mở miệng, giọng nói khản đặc, "Nhược Lan, ta thật sự không biết tối qua đã xảy ra chuyện gì, ta chẳng nhớ gì cả. Điều này thật không bình thường, cho dù ta uống say, cũng không thể không nhớ được gì như thế. Nhược Lan, hãy cho ta chút thời gian…"

Chuyện này rất đáng ngờ, chỉ cần cho hắn chút thời gian, hắn nhất định sẽ điều tra rõ ràng.

Tưởng Nhược Nam khẽ cười nhạt: "Hầu gia muốn nói gì, là muốn nói mình bị bẫy ư? Bị bỏ thuốc ư? Nhưng …" Nàng quay đầu nhìn hắn, đôi mắt u uất, chẳng có chút ánh sáng nào, "Cho dù là thế, cũng là chàng đã cho người ta cơ hội bẫy mình. Tại sao Hầu gia lại uống rượu với Thanh Đại? Vì tấm chân tình của Thanh Đại, vì Thanh Đại khóc lóc kể lể. Hầu gia không nhẫn tâm ư? Hầu gia thương xót ư? Hầu gia, thiếp đã chịu đủ cái gọi là không nhẫn tâm và thương xót của chàng rồi."

Phải là không khí thế nào mới khiến họ vui vẻ uống rượu cùng nhau, khiến hắn hoàn toàn không nghĩ đến hậu quả khi say chứ? Sắc mặt Cận Thiệu Khang trắng bệch như tờ giấy, trước ánh mắt nàng hắn chẳng thể nói được gì.

Sao hắn lại cùng Thanh Đại uống rượu? Khi ấy họ đã nói những gì, tâm trạng hắn thế nào, hắn hoàn toàn chẳng nhớ ra, nhưng hắn lại biết rất rõ ràng mình đã uống rượu cùng Thanh Đại, và còn uống không ít.

Tưởng Nhược Nam nhìn mặt hắn, đã không còn bất kỳ cảm giác nào nữa, đau đớn tới tê liệt cả người. Trái tim nàng đã tê dại.

Nàng quay đầu đi, thở dài não nề: "Lần này thiếp quay về, không phải vì thiếp không để tâm chuyện ở vườn mai, mà là vì thiếp không nỡ, thiếp thấy thiếp không nên cứ thế mà từ bỏ, mặc dù thiếp đi rồi, nhưng thiếp vẫn muốn cho chàng cơ hội, cũng là cho chính mình một cơ hội. Nhưng sự thật chứng minh, thiếp đã sai, ngay từ đầu chỉ mình thiếp tự nguyện, có những việc rất khó tháo gỡ, thiếp đã đánh giá quá cao bản thân. Tất cả những việc xảy ra ngày hôm nay đều do thiếp tự gây ra. Thiếp không trách người khác…" Mặc dù nàng nói với giọng điệu hết sức bình tĩnh, nhưng trong sự bình tĩnh đó còn có cả nỗi bi thương vô tận.

Nàng đột nhiên rất hoài niệm con người ngây thơ dũng cảm khi xưa của mình. Nàng khi ấy mặc dù ngốc nghếch, nhưng lại rất vui vẻ, nếu đây gọi là trưởng thành, nếu đây chính là cái giá của sự trưởng thành, thì nàng có thể… có thể không cần sự trưởng thành này không… Nàng nguyện sống ngốc nghếch như trước kia cả đời.

Giọng điệu điềm đạm của Tưởng Nhược Nam khiến trái tim hắn như bị dao đâm. Lúc khó khăn nhất một mình giữa sa mạc hoang vu, hắn còn chưa từng rơi một giọt nước mắt, nhưng lúc này, nước mắt lại không chịu sự khống chế, lã chã rơi.

Hắn chẳng nói được câu nào nữa, bởi vì mọi sự biện bạch, mọi lời xin lỗi đều hiển hiện ngay trước mắt rồi.

"Nhược Lan… Xin nàng… hãy cho ta chút thời gian… để ta làm rõ mọi chuyện…" Hắn cầm tay nàng, khóc giống như một đứa trẻ.

"Thiệu Khang, tại sao chàng còn chưa hiểu…" Mỗi từ Tưởng Nhược Nam nói ra, giống như tự cầm dao đâm vào tim mình.

"Chuyện xảy ra thế nào căn bản không còn quan trọng nữa rồi, mà chính vào lúc chàng quyết định cùng Thanh Đại cạn hết chén này đến chén khác, tất cả đã kết thúc. Cho dù chàng nhớ lại mọi chuyện, chàng cũng không thể phủ nhận được sự thật này. Nếu chàng không muốn, ai có thể ép chàng?"

Nàng nhìn hắn, mắt nàng mở rất to, sắc mặt trắng như tuyết, "Thiệu Khang, tốt xấu gì chúng ta cũng đã từng có những ngày rất vui vẻ. Chàng dừng lại đi, đừng ép thiếp phải nói ra những lời khó nghe, đừng khiến thiếp phải phủ nhận những ngày vui vẻ từng có, đừng ép thiếp phải căm hận chàng, cũng là căm hận chính mình."

Từng câu từng chữ, giống như máu được chích ra từ trái tim nàng.

Cận Thiệu Khang vẫn không ngừng khóc, nhưng lại từ từ buông tay.

Tưởng Nhược Nam đứng dậy, chầm chậm đi ra ngoài cửa.

Bên ngoài, sắc mặt Ánh Tuyết cũng trắng nhợt, Liên Kiều và Hoa Anh khóc muốn nhũn người ra, còn Thanh Đại lại đang quỳ một bên.

Thấy Tưởng Nhược Nam ra, Thanh Đại vội vàng dập đầu trước nàng mấy cái, khóc nói: "Phu nhân, là Thanh Đại đã cầu xin Hầu gia uống cùng mình vài chén, tất cả đều tại Thanh Đại, người đừng trách Hầu gia. Thanh Đại lập tức sẽ đi tới biệt viện, sau này không bao giờ quay lại nữa, phu nhân, người đừng bỏ đi, Hầu gia thật sự rất thương yêu người."

Tưởng Nhược Nam đi đến bên nàng ta, cúi đầu nhìn xuống, khẽ nói: "Đến tận bây giờ ta vẫn không hiểu, rốt cuộc ngươi là loại người nào, là loại phụ nữ đáng sợ, hay thật sự là người tử tế tốt bụng. Nhưng dù ngươi là loại nào, ta cũng rất khâm phục ngươi."

Thanh Đại ôm lấy một chân nàng, khẩn cầu: "Phu nhân, đừng bỏ đi."

Tưởng Nhược Nam lạnh lùng nói: "Còn tiếp tục thế này, ngươi không sợ ta ở lại thật sao?"

Thanh Đại sững người, nhẹ nhàng lỏng tay, Tưởng Nhược Nam lạnh lùng cười nhạt một tiếng, quay người rời đi.

Thanh Đại nhìn theo bóng nàng, cảm giác trong lòng thật khó tả. Những chuyện thế này nàng ta đã làm nhiều rồi, lần nào, đám chính thất kia chẳng đánh chẳng mắng nàng ta, chỉ hận không thể bẻ xương lột da nàng ta thôi. Đương nhiên họ làm vậy lại càng khiến những tên đàn ông ấy thương xót nàng ta hơn.

Nhưng đây là lần đầu tiên có chính thất lại tôn trọng nàng ta như vậy…

Thật là một người phụ nữ thú vị.

Tưởng Nhược Nam đi ra ngoài, đám a hoàn bồi giá của nàng tự động theo sau, Ánh Tuyết bàn bạc với Liên Kiều xong, ở lại thu dọn đồ đạc cho Tưởng Nhược Nam. Ánh Tuyết biết, lần này phu nhân sẽ không trở về nhanh như lần trước nữa, phải sắp xếp nhiều đồ hơn.

Vừa ra khỏi cửa lớn thì gặp Thái phu nhân được Liễu Nguyệt đỡ đang vội vàng đi đến. Do Liễu Hồng bẩm báo nên Thái phu nhân cũng đã biết mọi chuyện, giờ thấy bộ dạng này của Tưởng Nhược Nam, cho rằng nàng lại làm mình làm mẩy, dùng cách bỏ nhà ra đi để kìm kẹp Hầu gia, bà lập tức chỉ thẳng vào nàng mà quát: "Nhược Lan, làm gì có con gái nhà ai xuất giá rồi còn động tí là bỏ nhà ra đi như ngươi. Cũng vì ngươi nghĩ tới cuối cùng chúng ta cũng phải tới đón ngươi về phải không? Ngươi chẳng coi thể diện của Hầu gia ra gì như thế, ngươi dựa vào cái gì đòi hỏi Hầu gia? Ta chưa từng thấy con dâu nhà nào. Chỉ vì chồng qua đêm trong phòng thiếp thất một đêm mà lại bỏ nhà ra đi cả. Ta nói cho ngươi biết, biết nắm biết buông mới là người thông minh, nếu không, cũng đến lúc ngay cả Thái hậu cũng chẳng giúp được đâu."

Con trai bà đã vì nàng mà làm tới bước này rồi, nàng còn không biết đủ. Đàn ông uống rượu say rồi làm càn thì làm sao? Bà sớm đã biết, con trai bà dung túng cho nàng như thế thì sớm muộn cũng có chuyện.

Sau này không thể để nàng tự do thoải mái, nếu không, chuyện này truyền ra ngoài sẽ bị người ta cười rụng cả răng.

Thái phu nhân tức tối: "Cho ngươi hay, hôm nay nếu ngươi dám bước khỏi đây một bước thì ngươi đừng hòng mà vênh vang quay về. Hôm nay ta sẽ vào cung, bẩm rõ với Thái hậu tất cả, để Thái hậu đứng ra làm chủ."

Tưởng Nhược Nam cười nhẹ nhàng: "Thái phu nhân, không cần làm phiền tới bà, bắt đầu từ hôm nay trở đi, ta không còn là con dâu của bà nữa. Thể diện của Cận gia nhà bà, thể diện của Cận Thiệu Khang thì liên quan gì tới ta? Chẳng có chút liên quan gì tới ta hết!"

Thái phu nhân thất kinh, khí thế giảm xuống phải tới tám phần. Bà chỉ vào nàng, như không tin vào tai mình: "Ngươi… ngươi nói gì? Không được nói linh tinh…"

Tưởng Nhược Nam cười cười, bỏ mặc Thái phu nhân, đi qua người bà, sau đó dừng bước, quay đầu, nhìn Thái phu nhân nói: "Thái phu nhân, đã bao giờ bà từng nghĩ, ta ngoài làm con dâu bà, thê tử của con trai bà, chủ mẫu của Cận gia ra, cũng là một con người không?"

Thái phu nhân ngẩn người, rõ ràng không hiểu lời nàng.

Tưởng Nhược Nam cười: "Ta hiểu rồi, bà không nhìn thấy chính mình, thì làm sao nhìn thấy ta được."

Tưởng Nhược Nam quay người đi, từng bước từng bước ra khỏi tầm mắt của Thái phu nhân.

Thái phu nhân nhìn theo bóng nàng, lẩm bẩm: "Nói vậy là ý gì, cô ta được gả vào Cận gia, ngoài thân phận là con dâu của Cận gia còn có thân phận gì nữa? Lẽ nào cô ta còn tưởng mình là tiểu thư của phủ tướng quân? Uy Vũ tướng quân đã chết bao nhiêu năm rồi…"

Nhưng ngay lập tức nhớ tới câu Tưởng Nhược Nam nói trước đó, mồ hôi lạnh lập tức túa ra, cô ta nói vậy là có ý gì?

150. Chương 150

Thái phu nhân hỏi người bên cạnh: "Hầu gia đâu?"

"Trong viện tử."

Thái phu nhân bước vội vào Thu Đường viện.

Tưởng Nhược Nam ra khỏi cửa, bên ngoài, Liên Kiều đã chuẩn bị xong xe ngựa.

"Phu nhân, đến nông trang ư?

Tưởng Nhược Nam lắc đầu, nói với họ: "Không đến nông trang, các ngươi hãy đến nông trang đợi ta, ta làm xong việc sẽ đi tìm các ngươi."

Vốn tưởng Tưởng Nhược Nam định bảo họ đợi ở Hầu phủ, nhưng lại sợ Thái phu nhân làm khó họ trong lúc tức giận, vì vậy nên bảo họ đến nông trang trước.

Liên Kiều gật đầu, đưa mấy a hoàn kia sang ngồi một xe khác, đi về phía nông trang.

Tưởng Nhược Nam lên xe, phu xe hỏi: "Phu nhân, đi đâu ạ?"

"Vào cung." Tưởng Nhược Nam lạnh lùng buông hai tiếng.

Phu xe thúc cho ngựa chạy.

Tưởng Nhược Nam chỉnh lại quần áo, đầu tóc. Nàng ngồi thẳng, môi mím chặt, bao nhiêu sức lực đã tiêu tan trước đó lại từng chút từng chút quay về.

Nàng vén rèm, nhìn tường cung màu đỏ dần dần hiện ra trước mắt, ánh mắt nàng kiên nghị vô cùng.

Mặc dù nàng đã thua, nhưng hắn cũng đừng mong thành kẻ thắng.

Sắp tới giờ triều sớm, cửa cung đã mở.

Giờ trong lòng nàng như có lửa đốt, không thể đợi thêm được một phút giây nào nữa, trên tay nàng là tấm lệnh bài thông hành dùng để đi lại trong cung, nên nàng có thể thuận lợi đi được tới tận trước cung Càn Thanh.

Tưởng Nhược Nam không biết tối qua Cảnh Tuyên Đế nghỉ ở cung nào, nghĩ đi nghĩ lại thấy vẫn nên đến cung Càn Thanh.

Khi đến đó, trời còn chưa sáng, tường cung cao ngất, cung điện nguy nga vẫn chìm trong bóng tối, thần bí và nghiêm trang.

Tưởng Nhược Nam nhờ phu xe của mình chuyển lời tới thái giám đứng trước cửa, thái giám nhìn xe ngựa mà Tưởng Nhược Nam ngồi một cái, rồi vào trong cung. Không lâu sau, Hoàng công công tay cầm phất trần đi ra, đến trước xe ngựa, khom lưng, khẽ tiếng nói: "Phu nhân, mời đi theo ta."

Tưởng Nhược Nam xuống xe, theo Hoàng công công vào trong, Hoàng công công dẫn nàng tới bên ngoài điện rồi cáo lui.

Một lúc sau, Cảnh Tuyên Đế ăn mặc chỉnh tề, thân khoác long bào từ trong nội điện bước ra.

Tưởng Nhược Nam nghe tiếng, quay đầu nhìn hắn.

Cảnh Tuyên Đế chầm chậm đi đến bên nàng, hai mắt nhìn nàng chăm chăm, trong ánh mắt ấy không giấu được vẻ đắc ý.

Hắn vừa đi vừa nói bằng thứ giọng hết sức thong thả: "Nhược Lan, sớm thế này đã tới tìm ta, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?"

Trương công công đã báo cáo kết quả cho hắn từ trước, nên hắn không bất ngờ vì nàng tới đây hôm nay. Hắn đi tới trước mặt nàng, cúi đầu xuống nhìn nàng, sau khi nhìn kĩ thần sắc nàng rồi, hắn bất giác sững lại.

Chỉ mấy tháng không gặp mà nàng đã gầy rộc đi, khuôn mặt hóp lại tiều tụy, sắc mặt trắng nhợt, ánh mắt mặc dù vẫn rất kiên định nhưng không che giấu được sự bi thương.

Cảnh Tuyên Đế thấy trái tim mình nhói đau, nhưng hễ nghĩ đến việc nàng vì Cận Thiệu Khang mà thành ra thế này, mọi sự đau đớn trong lòng đều hóa thành căm hận.

Nàng yêu hắn như thế sao, rời xa hắn đau đớn tới thế sao?

Lửa ghen bốc lên, một người chưa từng phải bận tâm đến tình cảm tâm tư của người khác như hắn thì càng chẳng cần phải quản cái miệng của mình.

Hắn nhướn mày, khóe miệng nhếch lên mỉm cười tàn nhẫn, "Nhược Lan, nhìn bộ dạng của nàng này, sao thế? Để ta đoán nhé, có phải cuối cùng Cận Thiệu Khang không chịu được nữa, đã trèo lên giường của nàng Việt nữ đa tình xinh đẹp kia rồi không?"

Hắn phá lên cười lớn đầy khoái trá.

Tưởng Nhược Nam đột nhiên ngẩng phắt đầu lên, giang tay, cho hắn một cái tát như trời giáng.

Tiếng cười của Cảnh Tuyên Đế ngừng bặt, hắn cúi đầu, mở to mắt trừng trừng nhìn nàng, vẻ mặt như không dám tin, vừa kinh ngạc vừa tức giận quát: "Hỗn xược, Tưởng Nhược Lan, nàng dám…"

Lời còn chưa dứt, bàn tay vừa hạ xuống của Tưởng Nhược Nam lại giơ lên, "bốp" một tiếng, mặt Cảnh Tuyên Đế lệch hẳn sang một bên.

Má nóng rát vì đau, từ nhỏ tới lớn hắn đã tát không biết bao nhiêu người rồi, nhưng giờ mới biết, cảm giác bị người khác tát thì ra là như thế này.

Thân là đế vương, hắn chưa từng phải chịu nỗi nhục ấy, hắn bỗng nổi cơn điên, ngay giây phút này, hắn gần như có ý định giết người.

Hắn chầm chậm quay đầu lại tức giận nhìn Tưởng Nhược Nam, chỉ thấy sắc mặt nàng mỗi lúc một trắng hơn, đôi mắt đen mở to kiên định, sự phẫn nộ và căm hận trong đáy mắt ấy có cả nỗi đau đớn vô tận giống như ngọn lửa đang cháy bùng bùng, dường như có thể thiêu rụi tất cả.

Bộ dạng của nàng, giống như thanh kiếm sắc đâm thẳng vào trái tim hắn. Hắn thậm chí còn có thể cảm nhận rất rõ nỗi thống khổ ấy. Hắn ngẩn người nhìn nàng, bao nhiêu tức giận tiêu tan sạch, chỉ im lặng không nói.

Sau đó hắn thấy bàn tay nàng lại giơ lên, hắn có thể ngăn lại, có thể né tránh, thậm chí có thể gọi người vào, nhưng hắn chẳng làm gì cả, cứ đứng im hứng trọn cái tát của nàng.

Tiếng "bốp" vang lên rất kêu, Cảnh Tuyên Đế bị nàng đánh tới loạng choạng, có thể thấy nàng đã dồn hết sức vào cái tát này.

Bên má trái của hắn nóng rát vì đau.

Tưởng Nhược Nam căm hận nhìn hắn, ánh mắt như dao sắc, mặt nàng vì vậy cũng đỏ lựng lên, bàn tay phải vì dùng sức lực quá mạnh mà tới giờ vẫn không ngừng run.

Nàng chỉ vào hắn, nghiến răng nghiến lợi nói: "Nếu trong tay ta có một con dao, ta sẽ không do dự mà đâm nó vào ngực ngươi."

Cảnh Tuyên Đế cười nhạt, vì hành động này của hắn khiến vết thương bên má trái nhói đau, ánh mắt hắn như bị phủ một lớp sương mỏng.

"Tưởng Nhược Lan, nàng tức giận như vậy là vì đã thua ta, ngượng quá hóa giận à? Hay là vì ta đã giúp nàng nhìn rõ bản chất của người đàn ông ấy, nàng không chịu nổi kết quả này, nên mới tới tìm ta trút giận? Tưởng Nhược Lan, tại sao nàng lại khoan dung với hắn còn tàn nhẫn với ta như vậy?"

Hắn đột nhiên bước lên phía trước, túm chặt lấy hai cánh tay nàng, kéo nàng vào lòng mình. Hắn cúi đầu xuống, nhìn nàng, căm hận nói: "Ta có điểm nào không sánh được với hắn? Trước kia nàng nói, hắn có thể cho nàng thứ mà ta không cho được, hắn một lòng một dạ với nàng, nhưng giờ nàng xem, nàng còn chưa nhìn rõ hay sao? Hắn vốn không thể làm được, hắn vốn không xứng đáng với niềm tin của nàng, hắn không thể cho nàng, không ai có thể cho nàng."

Hắn hít một hơi thật sâu, ánh mắt đột nhiên dịu dàng lại: "Nhược Lan, hãy về bên ta, tình cảm ta cho dành cho nàng không ít hơn hắn đâu, thứ hắn có thể cho nàng ta cũng có thể cho. Thứ hắn không thể cho ta cũng có thể cho. Ta sẽ cho nàng một cuộc sống tôn quý vô cùng, ta nói được làm được, tuyệt đối không phải như hắn, nói một đằng làm một nẻo."

Tưởng Nhược Nam lấy hết sức để đẩy hắn ra, nàng chỉ vào hắn cười nhạt: "Hoàng đế lẽ nào đều giống ngươi, bỉ ổi vô sỉ thế này sao? Chuyện đến nước này, ngươi còn dám nói ra những lời như vậy?"

Đầu tiên là ba cái tát, rồi lại thêm những lời thoá mạ chửi rủa sỗ sàng, Cảnh Tuyên Đế cho dù có yêu nàng tới đâu cũng không thể chịu đựng nổi, sắc mặt hắn lập tức sầm xuống.

Hắn gầm lên: "Đủ rồi, nàng tưởng nàng có thể thích làm gì thì làm hay sao?"

Tưởng Nhược Nam cười mấy tiếng, giờ nàng còn sợ gì nữa? Nỗi đau khổ trong lòng đã biến thành ngọn lửa thiêu cháy nàng rồi, những thứ nàng toàn tâm toàn ý hi vọng mong chờ trước kia, thứ mà nàng đánh cược tất cả, nàng trân trọng, giờ đều không còn nữa. Và người gây ra mọi đau khổ này của nàng, lại đang dương dương đắc ý đứng trước mặt.

Nàng còn sợ gì, trước khi vào cung, nàng đã không còn quan tâm tới bất kỳ điều gì nữa, kể cả tính mạng mình.

"Hoàng thượng, ta nói sai sao? Ngươi nhìn lại ngươi đi, ngươi xấu xí như thế kia, ngoài tốt số, được đầu thai may mắn, ngồi lên vị trí cao nhất, nắm quyền tối thượng ra, ngươi còn có thứ gì khác? Cởi bỏ bộ long bào, ngươi cũng chỉ là một tên tiểu nhân."

Cảnh Tuyên Đế gầm lên: "Câm miệng."

Tưởng Nhược Nam trợn mắt, phớt lờ hắn, vẫn tiếp tục nói rất rành rọt, dường như lúc này đây, cho dù trời có sập xuống, cũng chẳng ngăn nổi nàng:

"Đừng có nói với ta là ngươi thích ta nữa, hễ mở miệng là nói yêu nói thích, nhưng chẳng qua đấy chỉ là cái vỏ bọc cho hành vi vô sỉ, là vỏ bọc ngụy trang cho sự ích kỷ, bá đạo, ngang ngược của ngươi mà thôi. Ngươi có biết thế nào là yêu không? Chỉ cần ngươi hiểu một chút thôi, ngươi nên biết ta đã phải bỏ ra nhiều nỗ lực thế nào để có được những tháng ngày vui vẻ trước kia. Ta trân trọng điều đó biết bao, nhưng ngươi lại vì bản thân mình, vì cái tình yêu nực cười của mình, mà hủy hoại nó không chút thương tiếc. Ngươi vừa nói yêu ta, vừa cầm kiếm đâm vào ngực ta, ngươi không nhìn thấy ta rất đau sao? Ngươi không nhìn thấy ta đang chảy máu sao? Ta đã từng cầu xin ngươi, xin ngươi dừng lại, nhưng ngươi vẫn đâm thẳng cây kiếm vào ngực ta không hề chớp mắt, cho đến khi ta chảy tới giọt máu cuối cùng."

Tưởng Nhược Nam lao tới trước mặt hắn, túm lấy cổ áo hắn: "Ngươi nhìn ta đi, nhìn ta đi, bộ dạng của ta bây giờ là kết quả tình yêu của ngươi đó, nhìn ta bây giờ xem, ngươi đã thỏa mãn chưa? Ngươi khiến ta tổn thương thì ngươi vui lắm phải không? Ta cần thứ tình yêu như thế làm gì? Ngươi hãy lấy về đi, ngươi hãy lấy hết về đi. Ngươi có tư cách gì mà mang thứ tình yêu buồn nôn đó của ngươi tới để làm tổn thương ta. Ta hận ngươi, ta hận ngươi."

Nàng ra sức đấm vào ngực hắn, mấy câu cuối cùng, nàng gần như hét lên.

Cảnh Tuyên Đế sắc mặt trắng nhợt, trái tim quặn thắt vì đau đớn. Hắn giữ chặt hai vai, trừng mắt nhìn nàng, mắt đỏ ngầu, giống như dã thú sắp phát điên.

"Tưởng Nhược Lan, người phản bội nàng là Cận Thiệu Khang. Cho dù ta có muốn làm gì thì cũng không thể dắt tay Cận Thiệu Khang đưa lên giường của Việt nữ kia. Tại sao nàng lại đổ hết trách nhiệm lên đầu ta?"

"Không sai. Cận Thiệu Khang phản bội ta, nhưng đấy là lựa chọn của ta, ta chấp nhận. Nhưng Hoàng thượng, ta có gây sự gì với ngươi không? Ta có lựa chọn ngươi không? Ngươi dựa vào cái gì mà dùng quyền hành trong tay mình để đối xử với ta bỉ ổi vô sỉ như vậy, ngươi thật vô liêm sỉ."

"Đủ rồi." Cảnh Tuyên Đế lúc tức giận đẩy mạnh hai vai nàng một cái, khiến nàng ngã xuống đất, đôi mắt hắn vằn lên, chỉ vào nàng mà thét: "Nàng còn dám nói thêm một từ nữa, ta sẽ giết nàng." Hắn ôm ngực, vẻ mặt vô cùng đau đớn.

Tưởng Nhược Nam chẳng hề sợ hãi, "Dùng quyền lực trong tay vốn chẳng phải sở trường của ngươi sao? Ta chẳng thấy kỳ lạ chút nào, điều ta thật sự thấy lạ là, nếu ngày nào đó ngươi không còn quyền lực nữa, thì ngươi sẽ sống ra sao?"

Cảnh Tuyên Đế bước lên trước hai bước, đột nhiên dừng chân, rồi há miệng phun ra một búng máu, sau đó chân mềm nhũn, ngồi bệt xuống đất.

Chuyện xảy ra rất đột ngột, Tưởng Nhược Nam ngậm miệng, ngẩn người nhìn hắn, chỉ thấy ôm ngực rồi liên tục thổ huyết, mặt trắng như tờ giấy, trán lấm tấm mồ hôi.

Tưởng Nhược Nam dần bình tĩnh trở lại, nàng thấy hắn ôm ngực thì nghĩ đến một khả năng: "Là vết thương lần trước cứu ta sao?"

Cảnh Tuyên Đế lau máu trên khóe miệng, quay đầu nhìn nàng một cái, yếu ớt nói: "Chẳng phải nàng hận tới mức mong ta chết sao, còn hỏi nhiều như thế làm gì?"

Máu trong người sục sôi, đầu đau mắt hoa, toàn thân rã rời, hắn cố đứng dậy mấy lần nhưng không thể.

Tưởng Nhược Nam mặc dù hận hắn thấu xương, mặc dù miệng nói rằng chỉ muốn giết hắn, nhưng lại không muốn hắn chết trước mặt mình. Huống hồ, vết thương này là vì cứu nàng mà có.

Nàng mặt vô cảm nói: "Ta sẽ đi gọi thái y."

"Đợi đã, gọi Hoàng Quý vào trước."

Tưởng Nhược Nam làm theo lời hắn, Hoàng Quý bước vào, thấy tình hình bên trong, kinh hãi lao tới, đỡ hắn lên ghế rồng.

Cảnh Tuyên Đế dặn Hoàng Quý: "Đi gọi Lưu viện sử tới đây, đừng kinh động nhiều người, hôm nay miễn triều, đừng nói gì hết."

"Vâng." Hoàng Quý nhìn má trái sưng phồng của Cảnh Tuyên Đế với ánh mắt hồ nghi, Cảnh Tuyên Đế nhìn hắn lạnh lùng lên tiếng: "Không được nói linh tinh."

"Vâng." Hoàng Quý quay người đi ra mời thái y, trước khi đi còn nhìn Tưởng Nhược Nam một cái.

Cảnh Tuyên Đế dựa trên ghế, nhìn Tưởng Nhược Nam đứng cách đó không xa.

"Nhược Lan, chưa bao giờ ta muốn làm hại nàng, ta chỉ muốn giữ nàng ở bên mình… Nàng hãy đến bên ta, sau này ta sẽ đối với nàng thật tốt, những thống khổ mà nàng phải chịu trước kia ta sẽ bù đắp cho nàng hết…"

Cảnh Tuyên Đế nằm trên long sàng trong nội điện, Lưu thái y đang đứng bên bắt mạch cho hắn, Hoàng Quý đứng ở bên còn lại, Tưởng Nhược Nam thì đứng khá xa.

Do được Cảnh Tuyên Đế dặn trước nên Hoàng Quý không làm kinh động tới bất kỳ ai, nhưng việc Hoàng thượng không dự buổi chầu sớm đã lan nhanh tới hậu cung. Hoàng hậu và đám phi tần đều lo lắng, không biết có phải sức khỏe Hoàng đế lại có vấn đề hay không. Thế là họ lần lượt kéo tới để thăm hắn, nhưng bị Hoàng Quý dùng khẩu dụ của Hoàng thượng ngăn lại hết. Hoàng Quý đương nhiên hiểu tâm tư của Cảnh Tuyên Đế, vết thương trên người hắn chẳng có gì phải giấu, nhưng vết ngón tay trên mặt thì sao có thể để người khác nhìn thấy đây?

Vết tay này vừa nhìn đã biết là do Hầu phu nhân gây ra. Hầu phu nhân đã đánh Hoàng thượng, Hoàng thượng không những không giận, mà còn hao tâm tổn trí nghĩ cách giấu giúp Hầu phu nhân, như thế đủ để biết vị trí của Hầu phu nhân trong lòng Hoàng thượng là không thể cân đo.

Lưu viện sử chỉ chăm chú bắt mạch cho Hoàng thượng, hoàn toàn không nhìn đến Tưởng Nhược Nam đứng bên, cũng không thấy vết ngón tay trên mặt người. Một lúc sau, Viện sử khẽ nói: "Tâm mạch của Hoàng thượng bị tổn thương, nhất định phải giữ cho trái tim bình ổn, mọi tâm trạng kích động đều không có lợi cho vết thương của người. Mong Hoàng thượng hãy giữ gìn long thể vì giang sơn xã tắc."

Cảnh Tuyên Đế cười điềm đạm: "Cái tật thích nói quá lên về bệnh tình của Viện sử đại nhân mãi vẫn không sửa được."

Lưu viện sử vội vàng cúi đầu: "Thần lo lắng."

Cảnh Tuyên Đế cười đáp: "Được rồi, ngươi cũng đừng lo lắng nữa, lui ra ngoài kê đơn thuốc đi."

"Vâng."

Lưu viện sử dập đầu cáo lui, Hoàng Quý theo sau, Tưởng Nhược Nam ngẫm nghĩ, cũng đi ra theo, rồi khẽ gọi Hoàng công công.

"Hoàng công công, vết thương này của Hoàng thượng có phải là lần ở bãi săn không? Lâu như thế rồi vẫn chưa khỏi sao?"

Hoàng Quý biết sự quan trọng của Tưởng Nhược Nam trong lòng Hoàng đế nên không dám giấu nàng, kể lại mọi chuyện cho nàng nghe.

"Tối Mười hai tháng Tám đã uống rượu say? Mười hai tháng Tám?" Mắt Tưởng Nhược Nam sáng lên, Mười hai tháng Tám chẳng phải ngày nàng và Cận Thiệu Khang động phòng sao?

Hoàng Quý thở dài, "Đúng thế, Hoàng thượng uống rượu, hình như tâm trạng rất không vui, tối hôm đó đã thổ huyết, ngất đi. Sau này mặc dù đã khỏe nhưng để lại di chứng, mỗi lần mưa gió, ngực đều đau đớn khôn cùng, mấy lần đau tới mức Viện sử đại nhân phải châm cứu để giảm đau."

Hoàng Quý nói xong, lắc lắc đầu, đi theo Lưu viện sử ra ngoài điện đợi. Tưởng Nhược Nam đứng bên ngoài nội điện ngẩn người một lúc, sau đó quay vào trong.

151. Chương 151

Nhìn sắc mặt Cảnh Tuyên Đế trắng nhợt nằm trên long sàng, Tưởng Nhược Nam rất muốn mắng hắn là đáng đời, tự làm tự chịu, nhưng lòng nàng không vui lên nổi.

Cuộc đời còn dài như vậy, mỗi năm đều phải chịu không biết bao nhiêu khổ sở vì vết thương này, hơn nữa vết thương này còn là vì nàng mà có…

"Nàng đang nghĩ, đây là báo ứng của ta phải không?"

Cảnh Tuyên Đế khẽ nhắm mắt lại, đột nhiên mở miệng hỏi.

Tưởng Nhược Nam không nói gì.

Cảnh Tuyên Đế từ từ ngồi dậy, dựa vào đầu giường, chỉ một động tác hết sức nhẹ nhàng như thế mà khiến hắn phải thở dốc. Mái tóc dài đen láy thả trên vai, càng làm nổi bật sắc mặt nhợt nhạt của hắn. Môi tím tái, đôi mắt không còn vẻ tinh anh, đến lúc này Tưởng Nhược Nam mới nhận thấy, khuôn mặt anh tuấn của hắn không còn được sống động như thường ngày.

Hắn lẳng lặng nhìn nàng, ánh mắt sẫm lại: "Nhược Lan, chỉ cần nàng ở lại bên ta, thì cho dù năm năm tháng tháng phải chịu giày vò đau khổ, ta cũng không sợ."

Tưởng Nhược Nam kiên quyết lắc đầu: " Không, Hoàng thượng, vẫn câu nói ấy, ở lại bên ngươi, sẽ chỉ là cái xác của ta mà thôi."

Sắc mặt Cảnh Tuyên Đế càng trắng hơn, tức giận nói: "Nàng…" Còn chưa nói xong, ngực lại nhói đau, mặt lập tức tái nhợt.

"Người đừng kích động…" Tưởng Nhược Nam bước lên trước một bước, buột miệng nói.

Cảnh Tuyên Đế vừa vui mừng vừa kinh ngạc ngẩng đầu nhìn nàng, "Nhược Lan, thực ra nàng vẫn quan tâm tới ta."

"Bởi vì ta vẫn còn nhân tính." Tưởng Nhược Nam nhìn hắn, vẻ mặt điềm tĩnh. "Hoàng thượng, người vì thần phụ mà bị thương, còn thần phụ vì người mà chịu khổ. Chúng ta hòa rồi, sau này chúng ta không ai nợ ai hết, thần phụ sẽ không oán không hận người nữa, người cũng đừng ép thần phụ, nếu không… Hoàng thượng, giờ thần phụ chẳng còn gì ràng buộc, bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu thần phụ cũng có thể hành động phản kháng."

Đúng thế, bây giờ nàng rất muốn quay về, cái thời đại này khiến nàng nghẹt thở.

Cảnh Tuyên Đế nhìn nàng chăm chăm, còn nàng cũng chẳng hề sợ hãi mà đón lấy ánh mắt hắn, vẻ mặt nàng lạnh lùng mà kiên định.

Cảnh Tuyên Đế khẽ động đậy môi, vừa định nói gì, lúc này Hoàng Quý lo lắng chạy vào, "Hoàng thượng, Thái hậu đến rồi, nô tài không ngăn được."

Vừa dứt lời, ngoài điện đã vang lên giọng nghiêm khắc của Thái hậu: "Nô tài chết tiệt, lén la lén lút, đang giở trò quỷ gì thế? Nếu Hoàng thượng có chuyện gì, ai gia sẽ hỏi tội ngươi."

Thái hậu được Diệp cô cô dìu, vừa vào đã gặp Tưởng Nhược Nam, vẻ mặt Thái hậu có phần kinh ngạc: "Nhược Lan, sao con lại ở đây?"

Tưởng Nhược Nam thỉnh an Thái hậu, đáp lời bà: "Nhược Lan có chuyện tới khẩn cầu Hoàng thượng, Thái hậu đến rồi, vừa hay có thể làm chứng cho Nhược Lan."

Thái hậu hồ nghi nhìn nàng, sau đó lại nhìn Cảnh Tuyên Đế. Cảnh Tuyên Đế vội quay đầu đi, muốn giấu vết thương trên mặt, nhưng mặt hắn sưng đỏ nhìn rất rõ, Thái hậu cũng không tới mức già mà hoa mắt, sao giấu cho nổi.

Thái hậu kinh hãi, vội vàng đi tới bên cạnh, giơ tay kéo mặt hắn lại, vô cùng tức giận, nhưng rồi cũng hiểu ra ngay. Người quay ngoắt đầu lại, trừng trừng nhìn Tưởng Nhược Nam: "Nhược Lan, con thật quá đáng!"

Tưởng Nhược Nam vội vàng quỳ xuống, thời gian này, cho dù những lúc đau khổ nhất, nàng cũng đều nhẫn nhịn để không rơi một giọt nước mắt nào, nhưng chỉ một câu trách mắng của Thái hậu khiến nỗi tủi nhục trong nàng vỡ òa, nước mắt trào ra.

"Thái hậu, Nhược Lan không biết vết thương của Hoàng thượng lại nghiêm trọng như thế." Nếu biết, nàng sẽ không đánh hắn, cũng sẽ không nói những lời nặng nề như thế.

Lúc ấy, Cảnh Tuyên Đế cũng lên tiếng, "Mẫu hậu, là nhi thần sai, không thể trách Nhược Lan."

Thái hậu nhìn hai người cùng nói, rồi lại nhìn khuôn mặt tái xanh của con trai cùng vẻ tiều tụy mệt mỏi của Tưởng Nhược Nam, cơn giận trong lòng dần tiêu tan, cảm giác bất lực xâm chiếm.

"Hai ngươi… oan nghiệt…" Thái hậu lòng xót xa.

Diệp cô cô đỡ Thái hậu ngồi xuống ghế.

Thái hậu ngồi xuống, nhìn Tưởng Nhược Nam, "Con nói trước, đã có chuyện gì xảy ra?"

Tưởng Nhược Nam dập đầu trước Thái hậu và Hoàng thượng, "Lần trước Nhược Lan đã chữa khỏi bệnh cho Trường Lạc công chúa, Hoàng thượng đã hỏi thần phụ thích quà gì phải không? Nhược Lan đã nghĩ xong rồi, Nhược Lan chẳng muốn phần thưởng nào hết, mong Hoàng thượng hãy ban cho Nhược Lan thánh chỉ hủy hôn."

"Hủy hôn?" Thái hậu cao giọng.

Diệp cô cô đứng bên nghe vậy vội hỏi: "Tiểu thư Nhược Lan, đang yên lành sao lại hủy hôn? Hôn sự của tiểu thư và An Viễn Hầu là do Hoàng thượng ngự ban, hủy hôn không phải chuyện nhỏ."

Tưởng Nhược Nam quay đầu nhìn Diệp cô cô một cái, khẽ đáp: "Diệp cô cô, không vạn bất đắc dĩ, Nhược Lan cũng không phải làm vậy…"

Diệp cô cô không hỏi thêm nữa, bởi vì bà đã cảm nhận được sự chua xót đau khổ trong giọng nói của nàng.

Thái hậu cũng đoán được một nửa nguyên do, quay đầu nhìn con trai một cái, lại thấy hắn đang ngây ra nhìn Tưởng Nhược Nam.

Trong lòng Thái hậu rất buồn, đứa con ngốc nghếch của bà, vất vả khổ sở tới tận bước này, nhưng lẽ nào còn không hiểu, Nhược Lan đâu phải người cho hắn tùy ý sắp đặt?

Việc quốc gia đại sự hắn xử lý rất gọn gàng dứt khoát, nhưng tại sao trong tình cảm lại hồ đồ như thế?

Thái hậu khẽ thở dài, nhìn Tưởng Nhược Nam, "Nhược Lan, Hoàng thượng không thể ban cho con thánh chỉ hủy hôn, thà dỡ một ngôi chùa chứ không hủy hoại một cuộc hôn nhân, Hoàng thượng có thể mắt nhắm mắt mở trước việc hai người hủy hôn, nhưng sao có thể hạ chỉ hủy hôn được? Con và An Viễn Hầu tự bàn bạc, có điều một khi đã làm lớn chuyện thì đám ngự sử ngôn quan kia nhất định không tha cho hai người đâu. Đến khi ấy, ai gia và Hoàng thượng vì ràng buộc lễ giáo, nếu muốn giúp cũng khó, không thể làm gì quá đáng, chắc chắn con phải chịu khổ một chút. Con hãy suy nghĩ cho kĩ đi."

An Viễn Hầu được sự cho phép ngầm của Hoàng thượng có thể bỏ vợ, bởi vì Tưởng Nhược Nam phạm một trong "thất xuất" là đố kị, ghen tuông. Nhưng Tưởng Nhược Nam thân là phụ nữ lại đề nghị hủy hôn, không đưa ra được lý do chính đáng, đương nhiên sẽ bị đám ngự sử quan ngôn buộc tội: coi thường hoàng quyền, đại bất kính. Có một vài ngôn quan thích bới lông tìm vết, đặc biệt là ở thời đại này, phụ nữ có lý mà đòi hủy hôn cũng là khó thành huống hồ đây lại là vô lý. Rõ ràng việc nàng làm đã sỉ nhục tôn nghiêm của đàn ông, nên họ sao có thể tha thứ cho nàng.

Sự lo lắng của Thái hậu hoàn toàn rất có lý.

Mặc dù Cận Thiệu Khang bỏ vợ thì đơn giản, nhưng Thái hậu sao có thể để con trai mình gánh trách nhiệm ấy? Sao bà có thể đẩy con mình vào bước phải hứng chịu miệng lưỡi thế gian cay nghiệt? Nên nàng đành phải đưa ra đề nghị hủy hôn.

Mặc dù có chút khó khăn, nhưng Tưởng Nhược Nam đã quyết tâm rồi, làm sao có thể vì những khó khăn ấy mà rút lui?

Những lúc phải nỗ lực thì nàng sẽ cố gắng hết sức, những lúc nên từ bỏ thì nàng cũng không hề do dự.

"Nhược Lan đã hạ quyết tâm rồi, Nhược Lan không sợ khổ."

Hai mắt Cảnh Tuyên Đế phát sáng.

Sắp rồi, nàng không còn là thê tử của thần tử nữa, hắn sẽ có cách để giữ nàng lại bên mình.

Tưởng Nhược Nam về đến Hầu phủ, đám người dưới trong phủ có lẽ đã biết chuyện xảy ra tối hôm qua, nên ánh mắt nhìn nàng có phần lạ thường.

Giờ Tưởng Nhược Nam đã chẳng còn quan tâm tới những việc ấy nữa, nàng về Thu Đường viện, gọi Ánh Tuyết đến. Ánh Tuyết còn tưởng nàng đã đến nông trang, thấy nàng quay về thì rất ngạc nhiên, chưa kịp hỏi, đã nghe Tưởng Nhược Nam hỏi: "Ánh Tuyết, ngươi có biết viết đơn hủy hôn không?"

Lỡi lẽ ý tứ thâm sâu của cổ văn quá lợi hại, nàng đọc thì miễn cưỡng có thể hiểu, nhưng viết thì không viết được. Ánh Tuyết biết chữ, cũng được học chút ít, có lẽ viết được.

Ánh Tuyết giật nảy mình, "Phu nhân, người muốn hủy hôn? Phu nhân người phải nghĩ cho kĩ, đừng vì kích động nhất thời, Hầu gia đối với người rất tốt mà." Hủy hôn rồi còn có thể lấy ai chứ? Cho dù có Thái hậu chống lưng, nhưng liệu phu nhân còn có thể lấy được người nào như Hầu gia nữa không? Cho dù có, thì nhân phẩm của người đó chắc gì đã bằng Hầu gia?

Tưởng Nhược Nam khẽ nói: "Ánh Tuyết, ngươi đừng quan tâm gì cả, chỉ cần làm theo lời ta thôi."

Ánh Tuyết tâm rối như tơ vò, thấy vẻ mặt nàng điềm tĩnh, thì trong lòng không kìm được nghĩ, có lẽ phu nhân muốn dọa Hầu gia, ép Hầu gia để Hầu gia phải chờn không dám có lần sau? Có lẽ thế, phu nhân đối với Hầu gia tốt như vậy, sao nỡ bỏ đi?

Nghĩ đến đây, tâm trạng bình tĩnh trở lại, làm theo lời Tưởng Nhược Nam, viết đơn hủy hôn.

Viết xong, Tưởng Nhược Nam cầm lên xem, cuộc hôn nhân mà nàng bỏ bao công sức tâm tư, chỉ cần mấy dòng ngắn ngủi thế này là đã kết thúc rồi…

"Từ nay về sau, nam hôn nữ gả[1], không liên quan tới nhau."

[1] Ý chỉ việc lập gia đình riêng sau khi hủy hôn.

Ánh mắt nàng nhìn chăm chăm vào dòng cuối cùng.

Vô thức, nước mắt cứ thế tuôn rơi, rơi xuống tờ giấy, khiến chữ "hôn" bị loang mực.

Thái phu nhân nghe người dưới bẩm báo Tưởng Nhược Nam đã quay về. Bà thở phào nhẹ nhõm.

Sáng sớm bà tới Thái hậu Đường viện, thấy con trai mặt đầy vết nước mắt, lại thêm những lời tối hôm trước Tưởng Nhược Nam nói, khiến bà thấp thỏm suốt cả ngày.

Thực ra, không phải bà không hài lòng về Tưởng Nhược Nam, mặc dù bà cũng rất thích Thanh Đại, nhưng trong lòng bà, Thanh Đại không thể so sánh với Tưởng Nhược Nam. Dù sao về thân phận, Thanh Đại dẫu có tốt đến đâu cũng chỉ là thiếp thất, Tưởng Nhược Nam mới là con dâu của bà.

Bà chỉ không thích Tưởng Nhược Nam quản Hầu gia quá chặt, mà đứa con trai từ xưa tới nay vẫn oai phong lẫm liệt của bà lại vô cùng nghe lời nàng, điều này rõ ràng không thể chấp nhận được. Đàn ông nếu chỉ biết nghe lời phụ nữ thì còn ra thể thống gì nữa. Vất vả khổ sở lắm mới nuôi được một đại tướng quân, giờ nhìn đại tướng quân ấy bị Tưởng Nhược Nam biến thành một kẻ "sợ vợ". Nếu Tưởng Nhược Nam không quản con trai bà chặt như thế, có lẽ bà cũng sẽ bảo con trai quan tâm nhiều hơn tới chính thất, để chính thất sớm sinh đích trưởng tử, và cũng rất vui mừng nhìn gia đình con trai vui vẻ ân ái.

Ngoài điểm này ra, những mặt khác Tưởng Nhược Nam đều rất tốt, thân phận hiển hách, địa vị cao quý, xử lý sắp xếp mọi việc trong gia đình gọn gàng đâu vào đấy, vô cùng hiếu thuận tôn trọng bà. Bà không muốn mất người con dâu này. Buổi sáng bà đúng là bị dọa phát sợ bởi những lời của nàng, nhưng giờ thấy nàng đã về bà cũng yên tâm hơn.

Bà quay đầu nhìn Trương ma ma cười, nói: "Thế đấy, đối với con dâu không nên chiều chuộng quá, cứ dung túng cho nó, nó lại tưởng mình là gì ghê gớm lắm, thỉnh thoảng ngươi cũng phải tỏ vẻ cho nó biết. Cận gia nhà chúng ta không phải vì sợ Thái hậu đứng sau cô ta mà cũng sợ luôn cô ta. Để nó biết mọi chuyện nên có chừng mực…" Thái phu nhân rất đắc ý, "Chẳng phải tự nó ngoan ngoãn quay về rồi sao?"

Trương ma ma thấy Thái phu nhân vui nên cũng bợ đỡ đáp: "Vẫn là Thái phu nhân biết đối nhân xử thế, trên dưới khắp phủ đều rất phục khả năng quản gia của Thái phu nhân."

Lời này khiến Thái phu nhân rất vui, nói tiếp, "Vừa rồi không nên để Hầu gia ngày nào cũng tới nông trang đón cô ta, vì Hầu gia thế nên cô ta mới nghênh ngang như vậy. Sau này, ta cũng sẽ ghi nhớ, không được quá xuề xòa khoan dung. Đi với bụt mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy, có những người, ngươi không thể đối xử quá tốt."

Trương ma ma cười đáp: "Thái phu nhân nói phải."

Tâm trạng nhẹ nhõm, Thái phu nhân bèn nhớ ra vì buổi sáng bực bội nên còn chưa ăn gì, "Ngươi hãy mang bát cháo tổ yến buổi sáng lên đây, ta đói rồi."

Trương ma ma gọi người mang cháo tổ yến lên, thấy Thái phu nhân ăn vui vẻ, trong lòng không kìm được tự thắc mắc: Nếu phu nhân đã về tại sao còn chưa đến Tùng Hương viện thỉnh an?

Về phần Cận Thiệu Khang, sau khi Tưởng Nhược Nam đi, mặc dù đau lòng tuyệt vọng, nhưng vẫn ôm ấp tia hi vọng cuối cùng.

Bản thân hắn dù đánh chết cũng không tin mình lại có thể làm việc ấy. Khi hắn tới nói với Thanh Đại chuyện sẽ đưa nàng ta tới biệt viện, vừa nói được vài câu, Thanh Đại bắt đầu khóc, lúc đó hắn cảm thấy rất có lỗi nhưng không hề mềm lòng. Chuyện xảy ra sau đó rất mơ hồ, kỳ lạ hơn cả là, tại sao hắn lại uống rượu với nàng ta, tại sao lại nằm trên giường Thanh Đại, hắn hoàn toàn chẳng có chút ấn tượng nào.

Tất cả đều quá kì dị.

Mọi nghi ngờ đều tập trung vào Thanh Đại. Nếu hắn bị trúng kế, thì thủ pháp của nàng ta phải rất cao siêu, bởi vì mê hương bình thường hoàn toàn không có tác dụng với hắn, và cũng không thể qua được mắt hắn.

Hắn tới phòng Thanh Đại, thẩm tra khắp một lượt tất cả a hoàn trong Nghênh Hương viện, kết quả là câu trả lời của đám a hoàn giống hệt nhau, tận mắt chứng kiến hắn uống say, và Thanh Đại còn gảy đàn hát cho hắn nghe. Sắc mặt Cận Thiệu Khang lúc trắng lúc đỏ, trong đám a hoàn này cũng có người do Tưởng Nhược Nam đưa đến, có người là của Thái phu nhân ban, đều là con cháu của kẻ dưới trong phủ, không thể nào đều bị Thanh Đại mua chuộc được. Vậy có nghĩa, những lời họ nói đều là thật.

Hắn vẫn không chịu tin, mang bình rượu tối qua hắn uống, lò hương trong phòng, cùng tất cả những thứ hắn thấy nghi ngờ đi. Tối qua khi hắn rời khỏi Nghênh Hương viện đã dặn dò Ninh An phải canh chừng, không cho phép bất kỳ ai được động vào đồ đạc trong đó.

Hắn đem những thứ này cho người bạn lâu năm của mình kiểm tra. Người này tên là Thẩm Thanh, hắn nghiên cứu y thuật và độc dược, cũng có chút tiếng tăm trên giang hồ, chắc phải giúp được hắn gì đó.

Cận Thiệu Khang kể lại những triệu chứng đáng ngờ của mình tối qua cho bạn nghe, nhờ hắn điều tra giúp.

Thẩm Thanh kiểm tra kĩ càng những thứ mà Cận Thiệu Khang mang đến.

"Hầu gia, rượu là loại Nữ Nhi Hồng, mùi rượu ngọt, tại hạ hoàn toàn không phát hiện ra điều gì lạ thường. Trong lò hương chỉ có tro, cũng là loại hương hoa lan bình thường, những đồ vật khác, thứ lỗi cho tại hạ kiến thức nông cạn, không phát hiện được được điều gì dị thường."

Cận Thiệu Khang hơi cuống, "Thẩm Thanh, ngươi hãy xem kĩ lại xem, lẽ nào ngươi không thấy những triệu chứng tối qua của ta rất đáng ngờ?"

Thẩm Thanh nhìn sắc mặt hắn, rồi lại cầm tay hắn bắt mạch, sau đó lên tiếng hỏi: "Xin hỏi Hầu gia, trước đó có phải Hầu gia thường xuyên mất ngủ?"

Cận Thiệu Khang ngẩn người: "Đúng, trước đó phải tới mười ngày liền ta không ngủ không nghỉ."

Thẩm Thanh thở dài, "Hầu gia, mười ngày mười đêm không ngủ không nghỉ, cơ thể và tinh thần mệt mỏi, lại uống bao nhiêu là rượu như thế, Nữ Nhi Hồng là loại rượu khiến người ta say rất êm, vì vậy dù Hầu gia cảm thấy đầu óc mơ hồ, không nhớ lại được chuyện xảy ra tối qua cũng là bình thường. Tại hạ thấy sắc mặt Hầu gia rất tệ, mạch tượng loạn, tại hạ khuyên Hầu gia hãy về nghỉ ngơi đi, thả lỏng tâm trạng, nếu không e sẽ tổn thương nguyên khí."

Những lời của Thẩm Thanh khiến trái tim Cận Thiệu Khang như rớt xuống vực sâu. Lẽ nào đúng là do hắn mềm lòng nên mới uống rượu cùng Thanh Đại, sau đó thì rượu say thì làm loạn nên mới xảy ra chuyện ấy?

Lẽ nào hắn đúng là loại tiểu nhân bỉ ổi như thế?

Toàn thân Cận Thiệu Khang lạnh toát, tia hi vọng cuối cùng cũng tắt lịm, nếu ngay cả Thẩm Thanh cũng không thể chứng minh cho sự vô tội của hắn, thì hắn lấy gì để bảo Tưởng Nhược Nam phải tin mình? Lấy gì để chứng minh cho mình?

Giờ hắn mới hiểu, nỗi tuyệt vọng lớn nhất không phải người khác không tin hắn, mà là ngay cả bản thân hắn cũng chẳng có cách nào tin nổi mình.

Trái tim hắn đau thắt, đầu óc hoang mang, hắn đờ đẫn như không biết mình đang ở đâu nữa.

Thẩm Thanh nhìn sắc mặt hắn đột nhiên đỏ rực, toàn thân cứ run lên bần bật, y sợ hãi, vội vàng lấy kim ra, châm liên tiếp mấy cái vào yếu huyệt của hắn. Một lúc sau, Cận Thiệu Khang ngất đi.

Nửa canh giờ sau, Cận Thiệu Khang tỉnh lại, mở mắt ra là nhìn thấy Thẩm Thanh đang châm cứu cho mình.

152. Chương 152

Thẩm Thanh nhìn hắn một cái, tay vẫy không ngừng, "Hầu gia, ngài nên ngủ một lát."

Cận Thiệu Khang lắc đầu, đầu đau như búa bổ, hắn căn bản ngủ không nổi.

"Vừa rồi ta làm sao?" Cận Thiệu Khang hỏi.

"Vừa rồi Hầu gia suýt nữa thì tẩu hỏa nhập ma, cũng may Thẩm mỗ ở bên, nếu không Hầu gia không những bị phế võ công, mà e còn biến thành phế nhân."

Cận Thiệu Khang khẽ hừ một tiếng, dường như những điều đó đối với hắn chẳng có ý nghĩa gì.

Thẩm Thanh rút cây kim cuối cùng ra, đứng dậy, thu dọn: "Hầu gia, vừa rồi mặc dù Thẩm Thanh kịp thời châm cứu cho ngài, dẫn nguyên khí về, nhưng nguyên khí của Hầu gia đã bị tổn thương, thời gian này phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, đừng làm gì quá sức, không được uống rượu, cũng không được kích động, nếu không e rằng hậu quả khôn lường."

Cận Thiệu Khang lẳng lặng đứng dậy, quay người nhìn Thẩm Thanh, đa tạ xong thì cáo từ.

Về tới phủ, bèn nghe Ninh An bẩm báo, Tưởng Nhược Nam đã về, Cận Thiệu Khang vui sướng, cũng chẳng màng tới ánh mắt của đám người dưới, hắn nhanh chóng, gần như phát cuồng chạy tới Thu Đường viện.

Xông thẳng tới trước cửa phòng, thấy cửa đóng chặt, lại không dám đẩy cửa bước vào, chỉ sợ tất cả do mình ảo tưởng mà ra, chỉ sợ khi mở cửa, không thấy bóng nàng trong đó.

Ánh Tuyết bước tới mở cửa cho hắn, "Hầu gia, phu nhân vẫn đang đợi người."

Tim Cận Thiệu Khang đập điên cuồng, mặt đỏ lên đầy bối rối. Hắn hít một hơi thật sâu, nhấc chân bước vào.

Trước khi bước vào bất kỳ khả năng nào hắn cũng đã nghĩ đến rồi, nhưng lại không ngờ, Tưởng Nhược Nam vừa nhìn thấy hắn, chẳng nói chẳng rằng, chỉ đưa tờ đơn hủy hôn ra trước mặt hắn.

"Đơn hủy hôn..." Hắn nhìn tờ giấy trắng trên bàn, ngọn lửa trong lòng đột nhiên nguội lạnh, huyết dịch trong người dường như đông cứng, sắc mặt còn trắng hơn tờ giấy kia.

Tưởng Nhược Nam nhìn hắn, mặt nàng cũng chẳng khá hơn hắn là bao, "Thiếp muốn nhanh chóng kết thúc tất cả. Như thế với chàng với thiếp đều tốt…" Trong đầu nàng chỉ toàn cảnh hắn và Thanh Đại nằm trên giường, mỗi lần nhìn thấy hắn, đối với nàng mà nói, là một sự giày vò.

Hắn ngẩng đầu nhìn nàng, đôi mắt sẫm lại, giống như động đen sâu không đáy, trong ánh mắt ấy, là sự đau đớn.

"Nhược Lan…" Giọng hắn nhỏ tới mức khó nghe, nhưng sự u uất đau buồn trong ấy thì như có khả năng xuyên thấu, lao thẳng vào tim nàng, "Ta thật sự rất yêu nàng… Thật đấy…"

Nước mắt phải kìm nén đã lâu giờ bỗng tuôn trào, Tưởng Nhược Nam ôm mặt, cứ thế khóc nấc lên thút thít, nước mắt chảy tràn qua các kẽ tay nàng.

Cận Thiệu Khang đau đớn, hắn bước lên trước muốn ôm nàng vào lòng, nhưng nàng giật lùi về phía sau liền mấy bước, khe khẽ lắc đầu: "Thiệu Khang, thiếp không thể thuyết phục nổi bản thân mình cho chàng cơ hội… Ở lại, thiếp sẽ rất đau khổ, nếu chàng thật sự muốn tốt cho thiếp, hãy ký vào đơn hủy hôn đi."

Sắc mặt Cận Thiệu Khang càng trắng hơn, hắn ngồi phệt xuống cái ghế cạnh bàn, như người mất hồn. Một lúc sau, hắn cầm tờ hủy hôn trên bàn lên, tờ giấy cứ run lên bần bật trong tay hắn, phát ra những tiếng động khe khẽ.

"Cuộc hôn nhân của chúng ta là do Hoàng thượng ban, hủy hôn đâu phải chuyện đơn giản." Hắn khẽ nói.

Tưởng Nhược Nam đáp: "Lần trước thiếp có công cứu Trường Lạc công chúa, Hoàng thượng và Thái hậu đã hứa sẽ không truy cứu chuyện hủy hôn này."

"Nàng đã tới cầu xin Thái hậu rồi… Nhanh thật…" Cũng đúng, một khi nàng đã hạ quyết tâm, nàng sẽ không bao giờ quay đầu. Trước kia chẳng phải chính hắn rất thích tính cách này của nàng sao? Chỉ không ngờ, có một ngày nó lại trở thành quả đắng cho chính hắn nuốt…

Tưởng Nhược Nam bước tới, cầm bút chấm mực, đưa cho hắn.

Cận Thiệu Khang nhìn chiếc bút, nhưng vẫn không đưa tay ra nhận, mực trên đầu lông rơi xuống từng giọt từng giọt, rồi lan nhanh trên mặt tờ đơn hủy hôn, tạo thành những chấm đen tròn, giống như sự tuyệt vọng trong lòng hắn.

Tưởng Nhược Nam không giục, cứ đứng đợi hắn cầm bút, không hề do dự và nhượng bộ.

Rất lâu sau, Cận Thiệu Khang mới giơ tay đón chiếc bút, nhận bút từ tay nàng, cái bút cũng run lên bần bật, hắn cố gắng để giữ chặt nó, mực vung khắp nơi.

Nước mắt Tưởng Nhược Nam lại tuôn rơi.

Ánh Tuyết đứng bên ngoài chăm chú theo dõi động tĩnh trong phòng, thấy Tưởng Nhược Nam muốn hủy hôn thật, còn ép Hầu gia ký tên, giật bắn mình. Ánh Tuyết rất hiểu phụ nữ sau khi hủy hôn sẽ lâm vào cảnh ngộ thế nào, nàng không muốn Tưởng Nhược Nam vì sự kích động nhất thời mà hủy hoại hạnh phúc sau này của mình.

Ánh Tuyết gọi một tiểu nha đầu đến, bảo nó đi mời Thái phu nhân.

Thái phu nhân ăn cơm xong, đang chuẩn bị ngủ trưa, đột nhiên nghe kẻ dưới vào báo.

"Hủy hôn?" Thái phu nhân gần như nhảy dựng lên trên giường, bởi vì quá chấn động, giọng bà cũng lạc đi. "Ngươi nói phu nhân muốn hủy hôn?"

Tiểu nha đầu run lẩy bẩy: "Vâng, giờ phu nhân đang ép Hầu gia ký tên."

Thái phu nhân choáng váng, cơ thể loạng choạng, Liễu Nguyệt vội vàng đỡ lấy bà.

Thái phu nhân chỉ ra cửa, vừa giận vừa cuống: "Mau, mau đỡ ta qua đó, ta phải xem xem, cô ta còn muốn giở trò gì nữa."

Thu Đường viện.

Cận Thiệu Khang đột nhiên buông bút, cúi đầu: "Lá đơn ly hôn này ta không thể ký."

Tưởng Nhược Nam thoáng thất vọng, "Chàng muốn thế nào?"

Cận Thiệu Khang đã nhìn thấy sự thất vọng trong mắt nàng, "Nàng cho rằng ta đang giở bài cùn đúng không?" Hắn cười tự trào, nụ cười nhìn còn khó coi hơn là khóc, "Cũng phải, ta chính là kẻ tiểu nhân bỉ ổi không giữ lời hứa, chẳng trách nàng không còn tin ta nữa…"

Hắn đứng dậy, cầm một tờ giấy trắng tới, "Hôn sự của chúng ta được vua ban, nên đơn ly hôn phải giao cho bộ Hộ xử lý, đến khi chuyện ấy vỡ lỡ, mà những lý do nàng viết trong đơn không đủ, những quan viên đó không tha cho nàng đâu."

Hắn cầm bút lên, dùng tai trái đỡ cổ tay phải, khiến tay phải vững vàng, sau đó viết lại nội dung đơn hủy hôn trên tờ giấy trắng kia.

Nét bút bay bổng mà cứng rắn, dùng lực mạnh tới mức hằn ra cả mặt sau tờ giấy, giống như hắn đang dùng hết sức mình.

Nội dung đơn ly hôn đại khái cũng không khác trước là mấy, chỉ thêm có hai câu, "Không chịu được sỉ nhục, không chịu được đánh đập."

Tưởng Nhược Nam mơ hồ: "Sao chàng lại viết thế? Chàng chưa bao giờ đối với thiếp như vậy…"

Cận Thiệu Khang dừng bút, ngòi bút khẽ run, hắn cúi đầu, giọng trầm như vang từ nơi nào tới, "Nhưng những gì ta làm với nàng, còn bỉ ổi hơn thế gấp hàng trăm hàng ngàn lần… Ta không oan đâu."

Như vậy là hắn đã thừa nhận chuyện tối hôm đó? Hắn đã nhớ ra rồi?

Tưởng Nhược Nam cũng cúi đầu, chút ánh sáng cuối cùng trong lòng nàng hoàn toàn lụi tắt, chỉ còn lại bóng tối vô biên.

Hắn hết lần này tới lần khác không nhẫn tâm, chẳng phải đã chứng minh rằng, thật sự hắn không nỡ buông Thanh Đại hay sao? Nàng tin rằng hắn thật sự yêu nàng, chỉ là… đồng thời, hắn cũng thích người con gái khác mà thôi.

Yêu cầu một người đàn ông từ nhỏ đã quen với việc tam thê tứ thiếp, phải chung thủy với một người phụ nữ, đúng là vọng tưởng của nàng. Nàng tin hắn đã tận lực rồi, chỉ có điều, rõ ràng rằng có những chuyện cố gắng thôi chưa đủ, có những quan niệm cố gắng thôi thì không đủ để đổi thay…

Cận Thiệu Khang viết câu cuối cùng xuống tờ giấy, "Nam hôn nữ gả…" Tay hắn khẽ run lên, từ "gả" hoàn toàn nguệch ngoạc, so với các chữ khác, rõ ràng trở nên nổi bật.

Hắn hít một hơi thật sâu, cuối cùng ký tên mình vào tờ giấy.

"Như thế này, thêm Thái hậu là lá chắn, đám quan viên đó sẽ không đến nỗi quá đáng với nàng…"

Tưởng Nhược Nam cúi đầu, trong lòng buồn bã vô cùng.

Nàng nhét đơn hủy hôn vào người, quay người đi ra cửa. Khi đi đến cửa, Tưởng Nhược Nam khẽ quay đầu lại: "Bảo trọng."

Cận Thiệu Khang cố gắng kìm lại nhưng vẫn bước về phía nàng hai bước, chưa đến cửa thì bỗng dừng chân, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, môi mấp máy mấy lần, cuối cùng vẫn chẳng nói được gì.

Hắn còn mặt mũi nào mà giữ nàng? Nếu nàng cảm thấy rời khỏi đây sẽ tốt hơn, thì hãy để nàng đi, bản thân hắn không thể thực hiện được lời hứa với nàng, nhưng ít nhất cũng có thể để nàng ra đi.

Hắn nhìn nàng càng đi càng xa, nỗi đau đớn trong lồng ngực ngày một lớn. Hắn mím chặt môi, cố gắng kìm nén, đứng im bất động tại chỗ.

Lúc nay, Thái phu nhân lao vào Thu Đường viện, túm lấy tay Tưởng Nhược Nam, "Nhược Lan, rốt cuộc cô muốn làm gì?"

Tưởng Nhược Nam hành lễ với bà, "Thái phu nhân, sau này xin người hãy bảo trọng." Nói xong vòng qua người bà đi ra phía cổng lớn.

Thái độ của Tưởng Nhược Nam khiến Thái phu nhân hoảng, bà quay người, lại giữ chặt tay nàng, "Nhược Lan, cô đừng gây chuyện nữa, cô còn tiếp tục tùy tiện thế này, chuyện vỡ lở thì cô định thu dọn thế nào?"

"Thái phu nhân, ta rất nghiêm túc, ta không định thu dọn tàn cục." Tưởng Nhược Nam giằng tay ra, quay người bỏ đi.

Sắc mặt Thái phu nhân trắng nhợt, đuổi theo nàng được hai bước, giọng vẫn rất cứng rắn, "Ta không cho phép cô làm như thế, cô làm vậy không chỉ mất mặt mình, mà còn mất mặt Cận gia, mất mặt Hầu gia, ta không cho phép cô làm thế."

Tưởng Nhược Nam quay đầu, khẽ cười: "Thái phu nhân giờ đứng trên cương vị nào mà nói với ta những lời như thế? Thái phu nhân đừng quên, ta đã không còn là con dâu của phu nhân nữa. Phu nhân có cho phép hay không thì cũng có ý nghĩa gì đâu?"

Tưởng Nhược Nam tiếp tục bước đi. Thái độ bình tĩnh của nàng khiến Thái phu nhân càng hoảng loạn, chuyện thật sự sắp bung bét ra rồi. Cho dù kết quả thế nào, Cận gia cũng sẽ trở thành trò cười cho toàn thành, không chỉ khiến Hầu gia lên triều không dám ngẩng đầu, mà ngay bản thân bà và Yên Nhiên cũng bị mất mặt lây, bà không thể để mặc chuyện này được.

Bà hét lớn theo sau lưng Tưởng Nhược Nam: "Nhược Lan, cô phải nghĩ thật kĩ đến hậu quả, cô có biết sau khi hủy hôn rồi mình phải đối mặt với những gì không? Hủy hôn rồi cô không còn là Nhất phẩm Phu nhân nữa, sẽ bị mọi người khinh thường, chỉ cần ta có lời ra ngoài, thì sau này cô đừng hòng mong được gả vào nhà tử tế. Cô hãy nghĩ cho kĩ đi." Trong lúc tức giận cùng cực, Thái phu nhân bỗng uy hiếp nàng.

Tưởng Nhược Nam nổi giận, nhưng nghĩ đến những việc Cận Thiệu Khang đã làm cho mình, nàng nén giận lại. Nàng dừng bước, quay đầu nhìn Thái phu nhân: "Dù hậu quả thế nào, cũng là việc của ta, không phiền Thái phu nhân phải bận tâm." Nói xong để mặc Thái phu nhân đứng đó, đi thẳng.

Thái phu nhân tức tới mức toàn thân run rẩy, bà tới Thu Đường viện tìm Cận Thiệu Khang, "Hầu gia, con không ký vào đơn hủy hôn đấy chứ?"

Cận Thiệu Khang ngồi bên chiếc bàn tròn, khe khẽ gật đầu.

Thái phu nhân tức giận đấm vào lưng hắn mấy cái, "Hầu gia, con hồ đồ quá, cô ta gây chuyện lẽ nào con cũng gây chuyện theo. Những lúc thế này con nên nói dù thế nào cũng không ký tên chứ. Cô ta có thể làm gì được con? Đến cuối cùng chẳng phải sẽ ngoan ngoãn quay về ư?"

"Mẫu thân, là con có lỗi với nàng. Có lẽ trong lòng nàng con giờ đã là một tiểu nhân bỉ ổi rồi, nhưng con không muốn trở thành kẻ vô liêm sỉ trong mắt nàng."

Thái phu nhân tức đỏ hoe tròng mắt, "Con đúng là nghiệp chướng, vì một người phụ nữ, con vứt bỏ cả thể diện của Cận gia. Được rồi, ta chết đi cho xong, chết rồi không cần phải chứng kiến đứa con ta vất vả nuôi dưỡng cả đời trở thành trò cười cho thiên hạ."

Cận Thiệu Khang vội quỳ xuống trước mặt mẫu thân, "Mẫu thân, Nhược Lan vì con mà đã chịu rất nhiều khổ sở, giờ nàng chỉ muốn ra đi mà thôi, hãy để nàng đi đi. Mẫu thân, xin thứ lỗi cho con trai bất hiếu." Cận Thiệu Khang dập đầu liên tục, tiếng đầu hắn đập vào sàn nhà kêu côm cốp.

Thái phu nhân vừa giận vừa thương, nhưng lúc này cũng chẳng thèm ngăn hắn lại, bà quay người đi khỏi Thu Đường viện.

Cận Thiệu Khang từ từ đứng dậy, nhìn căn phòng trống rỗng, trái tim đau tới quặn thắt, hắn cảm nhận được vị ngọt mà tanh trong cổ họng, vội vàng vận khí, để nén xuống.

Ngày hôm đó, Tưởng Nhược Nam đem nộp đơn hủy hôn lên bộ Hộ, bộ Hộ chưa từng xử lý những vụ như thế này, Thượng thư bộ Hộ đến xin thánh ý, sau đó giải quyết cho nàng.

Các ngự sử quan viên nhận được tin, cũng có vài người định nhảy dựng lên gây chuyện, nhưng phản ứng của Hoàng thượng rất hờ hững, phía Từ Ninh cung cũng chẳng thấy động tĩnh gì, trên đơn hủy hôn cũng ghi rất rõ: Phần lớn trách nhiệm thuộc về An Viễn Hầu, lại có cả dấu vân tay, chữ ký của hắn, nên đám quan viên kia chỉ ồn ào cho có lệ rồi thôi.

Khi Tưởng Nhược Nam cầm đơn hủy hôn về, đã là chuyện của nửa tháng sau.

Trong nửa tháng ấy, nàng sắp xếp lại toàn bộ tài sản của mình, vì là hủy hôn nên nàng có quyền lấy về toàn bộ của hồi môn.

Trước đó, nàng cũng nhận biết được tin từ Tưởng Sính Đình, số tài sản mà nhà họ lặng lẽ nuốt không của nàng đã được nhả ra trả lại, giờ trong tay nàng cũng có kha khá của cải, cho dù cả đời không làm gì thì cũng không phải lo cơm ăn áo mặc. Nàng lặng lẽ bán bớt một ít châu báu, đem bạc gửi vào tiền trang rồi bố trí cho mấy a hoàn bồi giá. Trong đó có hai người là con cháu của nô bộc nhà họ Tưởng, Tưởng Nhược Nam trả lại họ khế ước bán thân, cho thêm họ ít tiền để họ về nhà.

Còn Liên Kiều và Hoa Anh, phụ mẫu đều đã qua đời, không nơi nương tựa, Tưởng Nhược Nam giữ họ ở lại nông trang, sau đó cho họ một số tiền làm của hồi môn. Về phần Ánh Tuyết, nàng rất không yên tâm, vì Ánh Tuyết còn tiếp tục ở lại Hầu phủ, chỉ sợ bị làm khó dễ, nên đặc biệt để lại rất nhiều bạc cho nàng ta.

Tất cả những việc này nàng đều tiến hành âm thầm, ngoài mặt, nàng lại yêu cầu Ánh Tuyết giúp nàng tìm nhà ở, mua nô tài ở kinh thành. Giống như nàng sẽ sinh sống lâu dài ở đó vậy.

Sau khi chuẩn bị xong tất cả, một buổi tối, Tưởng Nhược Nam vào cung gặp mặt Thái hậu.

Thái hậu cầm tay nàng, bảo nàng ngồi bên cạnh.

"Con ơi, sao con phải khổ sở cố chấp như thế, hà tất phải khiến mình tới bước đường này. Nhưng con yên tâm, ai gia đã truyền lệnh xuống, trấn áp chuyện này, chỉ khoảng hai năm sau, thì mọi người đều quên cả thôi. Ai gia nhất định sẽ giúp con tìm một người tốt."

Nói xong thở dài, "Thực ra, An Viễn Hầu đối với con không tệ. Hắn nhận hết mọi trách nhiệm về mình, giờ con phải biết những lời đồn đại về hắn vô cùng khó nghe, có lẽ sau này hắn có muốn lấy vợ cũng là chuyện khó." Những gia đình có thế lực trong kinh thành, ai dám gả con gái cho một người đàn ông mang tiếng ác như thế?

Tưởng Nhược Nam cúi đầu, nói thực lòng thì, nếu hắn không làm vậy, việc hủy hôn lần này sẽ không được thuận lợi như thế.

Tưởng Nhược Nam đột nhiên đứng dậy, tới quỳ trước mặt Thái hậu, dập đầu ba lần, "Thái hậu, lần này Nhược Lan đến là để từ biệt người."

"Từ biệt?" Thái hậu kinh ngạc, "Con định đi đâu?"

"Thái hậu, Nhược Lan đã chuẩn bị xong hết rồi. Nhược Lan không nói với ai cả, nhưng lại không muốn giấu Thái hậu. Tối nay Nhược Lan sẽ rời kinh thành. Đi đâu Nhược Lan còn chưa biết. Nhược Lan muốn ra ngoài thăm thú thế giới, Nhược Lan không muốn ở lại kinh thành nữa."

Ở lại kinh thành, sau này tất phải thường xuyên trông thấy hắn, nàng không muốn thấy hắn lại lấy vợ sinh con. Hơn nữa, chỗ Hoàng đế cũng rất phiền phức, rời khỏi đây rồi, trời cao đất rộng, đến ngay nàng còn chưa biết mình sẽ đi đâu thì sao Hoàng đế có thể tìm được nàng?

Đợi qua hai năm nữa, tâm tư của Hoàng đế dành cho nàng nhạt rồi, nàng có thể tìm một nơi để ổn định cuộc sống.

Thái hậu đương nhiên hiểu ý nàng, "Con muốn tránh mặt Hoàng thượng phải không?" Thái hậu thở dài, "Cũng tốt, con rời khỏi đây một thời gian, Hoàng thượng không nhìn thấy con, có lẽ tình cảm sẽ nhạt đi. Ai gia sẽ cố gắng khuyên nhủ, chỉ có điều con là phụ nữ một mình ở bên ngoài, ai gia thật sự không yên tâm."

Tính cách của Tưởng Nhược Nam mạnh mẽ như thế, hoàn toàn không hợp với Hoàng thượng, giữ nàng ở lại hậu cung không phải là hay. Vì vậy Thái hậu cũng không muốn Hoàng đế nạp nàng vào hậu cung, hơn nữa giờ thân phận của Nhược Lan tiến cung không hợp.

Quan trọng nhất là, Thái hậu không muốn ép nàng.

Tưởng Nhược Nam lại dập đầu trước Thái hậu: "Thái hậu yên tâm, Nhược Lan có khả năng tự bảo vệ mình. Sau khi ra ngoài rồi Nhược Lan cũng sẽ thận trọng, tuyệt đối không gây chuyện thị phi." Nàng ngẩng đầu

nhìn Thái hậu, nước mắt dâng trào, "Mong Thái hậu hãy bảo trọng, giữ gìn sức khỏe. Có lẽ phải một thời gian dài nữa Nhược Lan mới có thể gặp người."

Thái hậu nhìn nàng, vô cùng cảm động, người bước đến chỗ nàng, kéo nàng vào lòng, "Nhược Lan, mọi việc phải cẩn thận. Nếu không thích ứng được, hãy quay về, cho dù thế nào, ai gia cũng sẽ bảo vệ con." Nói rồi lại đưa cho nàng một tấm lệnh bài, "Có khó khăn gì, thì hãy tới tìm quan địa phương, họ thấy lệnh bài của ta sẽ tận tâm tận lực giúp con."

Tưởng Nhược Nam ôm chặt Thái hậu, nước mắt tuôn rơi, "Đa tạ Thái hậu."

153. Chương 153

Năm năm sau. Tại Khải Châu, một thành phố nhỏ ở phía Nam Lương Triều.

Tháng ba cảnh sắc tươi đẹp, mùa này phương Nam đang là mùa hoa nở rực rỡ chim bay ríu rít.

Dòng Tương Hà trong vắt chảy dọc Khải Châu, hai bên Tương Hà là vô số đền đài lầu các, sơn son thiếp vàng, cũng là nơi tập trung nhiều gia đình danh môn vọng tộc.

Hôm nay, trên con đường lát đá xanh bên sông, một chiếc xe ngựa phú quý sang trọng đang chạy. Xe ngựa trang trí rất hoa lệ, ngay cả cách ăn mặc của phu xe cũng vô cùng bắt mắt, tuấn mã lao nhanh trên đường, thu hút rất nhiều những ánh mắt ngưỡng mộ của người dân.

Trên xe có một chữ "Vương" bắt mắt, mọi người vừa nhìn đã biết đây là một phú thương của Khải Châu, xe ngựa của Vương lão gia.

Lại nói đến Vương lão gia này, nghe nói tài sản trong nhà có mấy đời ăn cũng không hết, bên cạnh có vô số thê thiếp xinh đẹp, phủ đệ trang hoàng sang trọng rực rỡ như hoàng cung, cuộc sống xa xỉ. Theo lý mà nói, họ phải có những tháng ngày tiêu dao như thần tiên mới phải, đáng tiếc trời không chiều lòng người, ba năm trước sau khi Vương lão gia bị ốm một trận, sức khoẻ không còn được như xưa, trong suốt ba năm này hầu như ngày nào cũng uống thuốc thay nước, đồ ngon ăn chẳng vừa miệng, mỹ nữ cũng chẳng còn hơi sức đâu mà dùng, mỹ cảnh cũng chẳng còn tâm trạng đâu mà ngắm, cuộc sống khổ sở không sao kể xiết.

Nhưng Vương lão gia không biết mời được ở đâu về một nữ thần y, nữ thần y này chỉ trong vòng một tháng ngắn ngủi đã giúp cho bệnh tình của Vương lão gia có chuyển biến rất đáng mừng, Vương lão gia coi trọng nữ thần y đó chẳng khác gì bồ tát sống, không những bố trí cho nữ thần y ở quán trọ tốt nhất Khải Châu, mà còn điều xe ngựa tốt nhất trong quý phủ cho nàng ta, cho kẻ hầu người hạ đưa nàng ta đi khắp nơi ngao du.

Xe ngựa lọc cọc rẽ vào một con đường lớn, dừng lại trước cánh cửa lớn sơn đỏ, hai bên cửa có hai con sư tử đá ngồi canh.

Cánh cửa nặng nề mở ra, mấy a hoàn vận y phục của người hầu chạy lại, cầm ghế con đặt dưới xe ngựa, cung kính nói: "Kiều phu nhân, mời xuống xe".

Lúc này, rèm ở cửa xe được vén lên, một tiểu cô nương tầm mười bốn mười lăm tuổi tết tóc hai bên thò đầu ra, khuôn mặt tròn tròn, đôi mắt to chớp chớp, rồi tươi cười để lộ chiếc răng khểnh.

Nàng ta nhảy xuống xe, quay đầu cười, nói với người ngồi trong xe: "Hai vị thiếu gia, còn không mau xuống đi?"

Trong xe vang lên giọng trẻ con trong trẻo: "Tử San bế con xuống."

Ngay sau đó một giọng nói khác vang lên, "Thật vô dụng, lần nào cũng để đàn bà con gái bế xuống xe thì còn ra thể thống gì nữa."

Rõ ràng giọng rất trẻ con nhưng lại cố tỏ vẻ nghiêm túc chín chắn, khiến người ta nghe mà không nhịn được cười.

"Mẹ, ca ca mắng con."

"Ta đâu có mắng đệ, chỉ là ta bảo đệ phải ra dáng một tí, đừng có õng ẹo giống con gái thế."

“Đệ không phải con gái, đệ là con trai.”

Tử San ngước mắt lên nhìn trời, lại bắt đầu cãi nhau rồi.

Ngay sau đó giọng một người phụ nữ thanh và trong vang lên: “Được rồi, đừng có cãi nhau nữa, huynh đệ các con lần nào cũng cãi nhau vì những chuyện linh tinh, không biết mẹ các con còn phải đi khám bệnh cho người ta sao? Còn không xuống, mẹ sẽ giận đấy.”

Lúc này hai huynh đệ trong xe mới ngừng cãi cọ, sau đó rèm xe vén lên, đầu tiên là một bé trai tầm bốn năm tuổi thò đầu ra, mày rậm mắt to, khuôn mặt tròn xoe, đôi môi màu hồng phấn khẽ mím, rồi thả người xuống, ngã đập mông xuống đất, đám a hoàn đứng bên cạnh đưa tay lên bịt miệng cười. Một a hoàn định đi lên đỡ, nhưng cô ta còn chưa kịp lại gần, thì thằng bé đã bò dậy, vờ như không có chuyện gì, phủi phủi tay, đi tới cạnh Tử San, vẻ mặt vẫn nghiêm túc như thế, có điều khuôn mặt đỏ bừng, đã để lộ rằng nó rất xấu hổ.

Tử San không nhịn được cười, giơ tay xoa mặt nó: “Bác Nhi, sao con lại đáng yêu như thế?”

Bác Nhi chau mày, gạt tay nàng ta ra, “Phụ nữ sao có thể tuỳ tiện sờ mặt đàn ông?”

A hoàn đứng bên cạnh lại không nhịn được, vội đưa tay lên bịt miệng cười.

Sắc mặt Bác Nhi tím tái như màu gan heo.

“Ca ca, họ đang cười huynh đấy.” Lại là một bé trai nữa thò đầu ra khỏi xe, cùng độ tuổi với Bác Nhi, đôi mắt và cặp lông mày giống hệt ca ca mình, cách ăn mặc cũng giống nhau, điều không giống là thằng bé này mặt mày tươi rói, bên má trái lấp ló một lúm đồng tiền nhỏ. Vừa nhìn đã biết hai thằng bé này là anh em sinh đôi.

Đứa trẻ trên xe đưa tay ra cho Tử San, Tử San lộ vẻ thương yêu, cười cười rồi bế nó xuống.

Bác Nhi nghe thấy lời đệ đệ, chỉ khẽ nói một tiếng, “Chỉ có phụ nữ và tiểu nhân là khó nuôi thôi.”

Lời vừa dứt, một người phụ nữ thò đầu ra từ xe ngựa, giơ cánh tay dài cốc lên đầu thằng bé một cái, “Ai da, mới đọc sách được vài ngày mà đã dám dùng văn để dẫn chứng. Mẫu thân không phải là phụ nữ sao? Dì Tử San của con không phải là phụ nữ sao? Lại dám nói những lời như thế, ta đánh chết con.”

Bác Nhi bị đánh cũng không khóc, chỉ bĩu bĩu môi, một lúc lâu sau mới nói: “Con sai rồi.”

Đứa bé trai kia lại vỗ tay cười vui vẻ: “Ca ca bị đánh đòn rồi.”

Vừa dứt lời, cũng bị cốc cho một cái, “Ca ca bị đánh thì con vui thế sao? Huynh đệ phải tương thân tương ái, lời ta nói con không nhớ gì hết phải không?”

Thằng bé ôm đầu, lè lè lưỡi, rồi quay lại toét miệng cười với người phụ nữ vừa mắng mình, “Con nhớ, con nhớ, những lời mẹ nói, Khánh nhi đều nhớ hết.”

Người phụ nữ cười, lúc này mới xuống xe.

Người phụ nữ đó chừng hai mươi hai hai mươi ba tuổi, mặc một chiếc áo gấm màu sáng, khoác áo dài thêu hoa bên ngoài, váy màu bạc, chải kiểu tóc búi tròn bình thường, cài một chiếc trâm bạch ngọc khảm phỉ thuý.

Dung mạo mặc dù không được gọi là xuất sắc xinh đẹp, nhưng đôi mắt đen láy, trong sáng, điều đáng chú ý hơn là, người phụ nữ này cử chỉ ung dung tự tại, toàn thân toát ra khí độ nho nhã duyên dáng khó nói thành lời, khiến người ta có cảm giác trong lành mắt mẻ như gió mùa xuân, khiến người khác gặp một lần khó quên, vô thức nảy sinh cảm giác muốn tiếp cận, làm quen.

Hai bé trai đi tới bên nàng, mỗi đứa cầm một tay,dựa sát vào người nàng, dáng vẻ thân thiết, người phụ nữ cười ôm chúng vào lòng, ánh mắt tràn ngập sự thoả mãn và thương yêu.

“Biết sai để sửa mới là con ngoan của mẹ.”

“Mẹ…” Hai đứa trẻ gọi một tiếng, giọng ngọt ngào khiến người khác nghe mà mềm lòng.

Một a hoàn khác đi tới bên nàng, “Kiều phu nhân, mời theo nô tỳ, lão gia nhà nô tỳ đợi người đã lâu rồi.”

Người phụ nữ gật gật đầu, đưa hai đứa nhỏ cùng Tử San theo sau a hoàn đi vào trong, vừa đi được hai bước, người phụ nữ nhớ ra điều gì đó, quay đầu hướng về phía xe ngựa gọi: "Tiểu Bạch, còn không xuống đi." Sau đó quay lại cằn nhằn với Tử San: "Chắc lại ngủ rồi."

Tử San che miệng cười, đáp: "Chưa từng thấy con hồ ly nào lười như nó."

Cả đoàn người cùng một con hồ ly đi vào trong nhà Vương gia.

Vương lão gia chừng bốn mươi lăm tuổi, đang lo lắng ngồi giữa phòng khách, thấy Tưởng Nhược Nam thì lập tức đứng dậy đón: "Kiều phu nhân, đa tạ bàn tay như có phép tiên của phu nhân, Vương mỗ tối qua đã ngủ được một giấc ngon, suốt đêm không dậy lần nào, đây là lần đầu tiên trong ba năm nay."

Vương lão gia mặc một chiếc áo gấm màu xanh thêu chữ phúc, dáng người trung bình, ngũ quan đoan chính, mặt mang ý cười nhưng lại cho người ta cảm giác rất giảo hoạt.

Kiều phu nhân mời ông ta ngồi xuống, sau đó bắt mạch cho ông ta. Tử San dắt hai đứa trẻ tới ghế ngồi, hai đứa đều rất ngoan, không gây ồn ào. Giống như đã quen với công việc này của mẫu thân.

Trong thời gian nàng bắt mạch,Vương lão gia nhìn chăm chăm vào mặt nàng, thấy nàng cúi đầu cụp mắt, vẻ mặt điềm tĩnh như nước, khí chất ung dung mà nghiêm túc, khiến hắn có cảm giác cho dù có bày cả đống vàng trước mặt nàng, nàng cũng không thèm chớp mắt. So với nàng, đám nữ tử ở hậu viện của ông ta rõ ràng là vô cùng dung tục.

Đang suy nghĩ miên man thì Kiều phu nhân bỗng dưng ngẩng đầu lên, ánh mắt phóng về phía hắn như mũi tên, Vương lão gia giật mình, vội vàng cụp mắt xuống.

Kiều phu nhân nhìn hắn, thầm hừ lạnh một tiếng, sau đó mới chầm chậm nói: "Vương lão gia, bệnh của ngài đa phần thì đã khỏi rồi, sau này ta sẽ không đến nữa. Vương lão gia chỉ cần làm theo lời dặn của ta, điều dưỡng thân thể là được."

Nói xong đứng dậy, Vương lão gia vội vàng gọi người mang bạc. Một a hoàn bưng một chiếc khay sơn màu đen vào, trên khay là hai đĩnh bạc một trăm lượng và một cái hộp nhỏ bằng gỗ lê khảm vàng.

Kiều phu nhân cầm bạc, nhưng chẳng buồn nhìn cái hộp nhỏ kia. Vương lão gia cầm chiếc hộp mở ra trước mặt nàng: "Phu nhân, chiếc vòng nạm đá này là ta mua được về từ mấy năm trước khi còn ra ngoài làm ăn, vô cùng quý giá. Vương mỗ cảm thấy chỉ có phu nhân mới xứng với nó, mong phu nhân đừng cười chê."

Chiếc vòng đó dẫu không phải thật sự hiếm có, thì cũng đủ để mua được cả một con phố. Đám thê thiếp trong hậu viện của hắn không biết vì cái vòng này mà bỏ ra bao nhiêu công sức nhưng hắn vẫn không nỡ tặng. Nay lại cảm thấy, nếu để mình được như ý nguyện thì đồ quý giá tới mấy hắn cũng tình nguyện dâng hết cho nàng.

Vốn tưởng Kiều phu nhân vui sướng còn không kịp, nhưng không ngờ nàng cũng chẳng buồn liếc mắt nhìn, quay người bỏ đi, khiến hắn ngẩn ra đứng đó, lâm vào tình thế khó xử.

Thấy Kiều phu nhân sắp bước ra khỏi phòng khách, Vương lão gia vội đuổi theo, đứng chặn trước mặt nàng.

Hắn khoát tay ý bảo đám người hầu lui xuống, rồi nói với nàng: "Vương mỗ có lời muốn nói, mong phu nhân…" Hắn nhìn Tử San và hai đứa trẻ một cái.

Kiều phu nhân cười cười, điềm đạm đáp: "Vương lão gia, ta biết ngài muốn nói gì. Ngài không cần phải nói gì cả, mặc dù ta là một quả phụ, nhưng không cần phải dựa dẫm vào bất kỳ ai, vì vậy ta không tuỳ tiện để mắt tới đàn ông."

Mặt Vương lão gia bỗng tái như màu gan lợn,Tử San và hai đứa trẻ đứng bên cạnh dùng ánh mắt cảm thông nhìn hắn.

Kiều phu nhân đi qua hắn, chẳng thèm ngoảnh đầu lại.

Vương lão gia nhìn theo bóng nàng, thở dài thườn thượt.

Ra khỏi Vương phủ, Tử San nhìn Kiều phu nhân một cái, "Phu nhân, đôi lúc Tử San cũng thật tò mò, cha của hai đứa trẻ phải là người thế nào mới có thể lọt được vào mắt người."

Kiều phu nhân quay đầu lại nhìn nàng ta cười, "Người đã không còn nữa, có gì mà tò mò."

Khánh Nhi ngồi bên giật giật gấu áo Kiều phu nhân, "Mẹ, chúng ta có phải sắp đi khỏi đây không?"

Kiều phu nhân ngồi xổm xuống trước mặt Khánh Nhi: "Đúng, ở đây chỗ nào cần đi thì cũng đi rồi, cần chơi cũng thì cũng chơi rồi, chúng ta tới nơi khác." Nói xong kéo tay Bác Nhi, "Đi thôi, chúng ta tới quán trọ thu dọn đồ đạc."

Cùng các con về tới quán trọ, vừa xuống xe, tiểu nhị của quán trọ đã ra đón, "Kiều phu nhân, người đã về, có người đợi phu nhân từ rất lâu rồi."

Tử San vừa cười vừa đáp: "Có phải lại có người tới mời chữa bệnh?"

Từ sau khi việc Kiều phu nhân chữa được bệnh nan y cho Vương lão gia được truyền đi, ngày nào cũng có người tới quán trọ mời phu nhân tới chữa bệnh. Còn Kiều phu nhân, bất luận người đến là ai, có thân phận, không có thân phận, có tiền hay không có tiền, thường sẽ không từ chối. Đương nhiên, nếu chỉ là bệnh vặt bình thường mà đối phương không phải người nghèo tới mức không có cắc bạc giắt lưng, thì Kiều phu nhân cũng khéo léo từ chối để người ta đi tìm đại phu khác. Nếu không, chẳng phải sẽ bận tối mắt từ sáng đến đêm ư?

Khánh Nhi vừa nghe đã bĩu môi, lầm bầm, "Mẹ lại phải đi khám bệnh cho người ta, bọn con không thể tới chỗ khác chơi rồi."

Kiều phu nhân nghe thấy, cúi đầu trầm giọng nói: "Không thể nói như thế, sau này chúng ta có nhiều thời gian, nhưng chữa bệnh thì không thể chậm trễ. Khánh Nhi, chơi quan trọng hơn hay mạng người quan trọng hơn?"

Khánh Nhi cúi đầu, "Mẹ, con biết rồi."

Bác Nhi thấy đệ đệ không vui, bèn cầm tay an ủi: "Đệ đừng buồn, ta sẽ mang con ngựa gỗ mà lần trước được tặng ra cho đệ chơi."

Khánh Nhi mắt sáng lên, "Thật không?" Ca ca giữ con ngựa gỗ ấy như bảo bối, chỉ cần đệ đệ động vào là đã không vui rồi.

Bác Nhi rất có phong độ của người làm anh, gật đầu thật mạnh, "Ta là ca ca, ta sẽ không gạt đệ."

Khánh Nhi lại cười hi hi.

Kiều phu nhân nhìn hai đứa trẻ, trong lòng bỗng thấy mềm lại, nàng ngồi xuống, nhìn chúng khẽ nói: "Như thế này nhé, nếu bệnh nhân bị bệnh không quá nghiêm trọng, thì mẹ sẽ không nhận, mẹ chơi cùng các con, được không? Nhưng nếu người bệnh bị ốm nặng…"

Khánh Nhi cười tiếp lời nàng, "Thì mẹ sẽ đi chữa bệnh, Khánh Nhi không buồn."

Kiều phu nhân cười, thơm vào má khánh Nhi một cái, "Ngoan quá!"

Quay đầu thấy Bác Nhi rõ ràng là rất muốn được mẹ thơm, nhưng lại vờ như bất cần, Kiều phu nhân cười cười, thơm một cái thật kêu lên má Bác Nhi, Bác Nhi cúi đầu, rõ ràng rất vui. Nhưng lại đưa tay lên quệt chỗ vừa bị mẹ thơm, "Con đã lớn rồi…"

Kiều phu nhân cười cốc vào trán con trai, "Là tiểu người lớn."

Cứ cứng nhắc như thế, rốt cuộc là giống ai?

Tiểu nhị đứng bên nhìn nãy giờ lúc này mới nói: "Kiều phu nhân, không phải mời tới chữa bệnh, mà có hai vị quan gia tìm người."

Tử San tò mò: "Quan gia?"

Kiều phu nhân cũng thấy lạ bèn đứng dậy.

"Đúng thế, một người là huyện thái gia, người còn lại hình như là một vị quan còn to hơn huyện thái gia. Khi huyện thái gia nói chuyện với người ấy rất cung kính. Giờ đang ngồi trong phòng bao ở lầu hai chờ phu nhân."

Kiều phu nhân chau mày, là ai tìm nàng, lẽ nào?

Không thể, nàng đã mai danh ẩn tích, ba năm nay, nàng chưa ở bất kì nơi nào quá ba tháng, chắc không thể là hắn…

Kiều phu nhân quay người nói với Tử San, "Muội hãy đưa bọn trẻ về phòng trước, ta đi xem sao."

154. Chương 154

Tử San gật đầu, đưa hai đứa trẻ về phòng.

Kiều phu nhân theo tiểu nhị của quán trọ lên lầu hai, tiểu nhị đẩy cửa, nói với người ngồi bên trong: "Bạch đại nhân, Kiều phu nhân tới rồi."

Sau đó vang lên một giọng nói: "Mau mời mau mời." Giọng nói đó nhiệt tình mà còn có phần gấp gáp.

Tiểu nhị nghiêng người, quan lão gia người béo bụng to bước ra, thoáng nhún mình trước Kiều phu nhân, "Kiều phu nhân, tìm thấy phu nhân là tốt rồi. Bổn quan có việc mong phu nhân giúp đỡ, cho phép bổn quan được giới thiệu với phu nhân một người." Nói xong làm động tác mời.

Kiều phu nhân ngẩn người, đứng đờ tại chỗ.

Vị quan kia khi nhìn thấy người đi vào, vội vàng đứng dậy nhìn đối phương, khi nhìn rõ diện mạo của đối phương rồi, vẻ kinh ngạc trên mặt còn rõ ràng hơn, buột miệng gọi: "Phu nhân."

Sắc mặt Kiều phu nhân thoáng biến, nhưng sau đó bình tĩnh lại ngay, nàng nhìn đối phương cười: "Lâu quá không gặp, Lưu thái y."

Bạch đại nhân đang đợi để giới thiệu hai người với nhau, thấy vậy liền nói: "Thì ra hai người đã biết nhau rồi, nếu đã vậy, mời Lưu thái y hãy kể lại chuyện cho phu nhân nghe, hạ quan còn có việc khác phải làm, xin cáo từ trước." Những người làm việc chốn quan trường ít nhiều cũng nhạy cảm, thấy tình hình của hai người họ có lẽ là có nhân duyên trùng phùng, nhất định có nhiều chuyện để nói, có thêm mình sẽ bất tiện, nên tìm cớ rời đi.

Lưu thái y khum tay với Bạch đại nhân: "Bạch đại nhân xin cứ tự nhiên."

Bạch đại nhân đi rồi, Kiều phu nhân và Lưu thái y ngồi xuống bên bàn, Lưu thái y rót trà cho Kiều phu nhân, nhưng vì quá kích động, nên tay cứ run lên bần bật, nước trà rót cả ra ngoài.

Kiều phu nhân cười, đón lấy ấm trà trong tay y, "Để ta làm." Nàng ung dung rót trà cho cả hai.

"Hầu phu nhân, bao nhiêu năm rồi, phu nhân đã đi đâu?" Lưu thái y nhìn nàng khẽ hỏi.

Nàng ngẩng đầu lên nhìn hắn, so với năm năm trước, bây giờ hắn đã trưởng thành hơn rất nhiều. Nàng có cảm giác vui mừng như lâu ngày mới gặp cố nhân, "Nếu Lưu thái y không chê, thì có thể gọi ta là Nhược Lan, trong lòng Nhược Lan, Lưu thái y là một người bạn đáng tin cậy."

Lưu Tử Căng thấy lòng chua xót, "Nhược Lan…"

Y nhìn nàng, năm tháng chẳng hề lưu lại dấu vết trên người phụ nữ ấy, nếu bắt buộc phải tìm một điểm thay đổi, thì chỉ có thể nói rằng khí chất của nàng đã trầm tĩnh hơn xưa, không còn vẻ ngang tàng cứng nhắc. Do năm tháng tôi luyện nàng đã điềm đạm hơn, giống như một ly rượu ngon để lâu ngày, toả ra một mùi hương vô cùng đượm, khiến người ta say trong đó, không thể cưỡng lại.

"Lưu thái y, mọi việc trong kinh có ổn không? Thái hậu có khỏe không? Mấy năm nay ngài thế nào? Mọi người ra sao rồi?" Tưởng Nhược Nam hỏi.

Năm năm nay, nàng không có tin tức của bất kỳ ai.

Lưu Tử Căng cố nén sự kích động lại, chậm rãi đáp: "Mọi việc trong kinh đều ổn, sức khỏe của Thái hậu hai năm gần đây không ổn lắm…"

Tưởng Nhược Nam kinh ngạc, "Thái hậu không khoẻ? Thái hậu thế nào rồi?"

Lưu Tử Căng vội đáp: "Phu nhân đừng quá lo lắng, bệnh tình của Thái hậu phu nhân cũng biết đấy, bệnh tiêu khát này không thể trị dứt điểm, chỉ có thể điều dưỡng. Hai năm nay, bệnh có phần tái phát, nhưng cũng không trở ngại gì nhiều…"

Tưởng Nhược Nam cúi đầu, trong lòng buồn bã, hai năm nay, nàng chữa bệnh cho bao nhiêu người, nhưng ngay đến người nàng quan tâm nhất sức khỏe không ổn nàng cũng không biết, có phải nàng quá ích kỷ rồi không?

"Phu nhân đi không lâu thì ta thành thân, thời gian ấy ta bận hôn sự, nên sau khi biết tin phu nhân huỷ hôn, phu nhân đã biến mất khỏi kinh thành rồi, ta chẳng giúp được gì cho phu nhân…" Nói đến đây, Lưu Tử Căng thấy có phần hổ thẹn.

"Xem ngài nói kìa, đương nhiên hôn sự của ngài quan trọng hơn chứ." Tưởng Nhược Nam cười, "Mặc dù giờ nói chúc mừng thì đã muộn, nhưng ta vẫn phải nói một tiếng, chúc mừng."

Lưu Tử Căng nhìn nụ cười rạng rỡ của nàng, đột nhiên cảm thấy rất hoang mang, cứ như thời gian quay trở lại năm năm trước. Trong phòng khách nhà y, nàng cầm tay y, dạy y cạo gió, thỉnh thoảng nàng lại ngẩng đầu lên, cũng là nụ cười như thế này.

"Giờ ngài đã có mấy đứa con rồi?" Tưởng Nhược Nam hào hứng hỏi.

Lưu Tử Căng ngẩn ra, rồi mới đáp: "Có bốn đứa rồi, hai trai hai gái."

"Nam nữ song toàn, thật hạnh phúc." Tưởng Nhược Nam bày tỏ sự ngưỡng mộ. Bản thân nàng rất mong có một đứa con gái, nhưng xem ra ước nguyện đó cả đời này không thể thực hiện.

Nhắc đến các con, Lưu Tử Căng bỗng bộc lộ niềm tự hào của người làm cha, "Hai đứa con trai rất bướng, con gái ngoan ngoãn hơn, phu nhân ta nói…"

Đột nhiên Lưu Tử Căng ngẩn người, y lại nhắc đến thê tử của mình trước mặt nàng hết sức tự nhiên thế sao?

Tưởng Nhược Nam đâu biết y nghĩ gì, giục: "Nói gì?"

"Nàng nói… nàng nói…" Lưu Tử Căng đột nhiên cười cười, "Nàng nói sau này nhất định không sinh con trai nữa, nhất định phải sinh con gái, nàng muốn ghép thành hai chữ 'Hảo'[1] "

[1]: Chữ 好 Hảo (Tốt) được ghép bởi hai chữ 女 (Nữ, con gái) và chữ 子 (Nam, con trai).

Thì ra sau bao nhiêu năm, rất nhiều chuyện cũng dần dần thay đổi…

Tưởng Nhược Nam cười, "Thê tử ngài thật đáng yêu. Hả? Chẳng phải đã có hai chữ 'hảo' rồi sao?"

LưuTử Căng cười đáp: "Một con gái là do thiếp thất sinh." Giọng rất bình thường.

Tưởng Nhược Nam khẽ ngẩn ra, lúc sau cũng cười, "Thì ra là vậy." Thì ra như thế mới là thời đại này, là cuộc sống bình thường của nam tử quý tộc…

Lúc này, Lưu Tử Căng nhìn nàng một cái, khẽ nói: "An Viễn Hầu.."

Tưởng Nhược Nam đặt ly trà xuống, "Đúng rồi, Bạch đại nhân và ngài tới tìm ta có việc gì không? Chúng ta đừng chỉ mải nhắc lại chuyện cũ, mà quên mất việc chính."

Đừng nói, nàng không muốn nghe bất kỳ tin tức gì về con người đó, nàng không muốn biết bất kỳ điều gì về hắn. Nàng không muốn biết gì hết…

Lưu Tử Căng thầm thở dài một tiếng, không nhắc đến chuyện ấy nữa. Nhớ tới việc chính, vẻ mặt Lưu Tử Căng trở nên nghiêm túc.

"Một tiểu trấn gần Khải Châu phát hiện bệnh dịch đậu mùa, tình hình rất nghiêm trọng, triều đình đã phong toả cả tiểu trấn ấy, phái ta và Tả đô đốc đến xử lý việc này, giờ ta đang rất cần người giúp. Nghe nói tới đại danh của Kiều phu nhân, ta mới tới nhờ phu nhân giúp đỡ."

"Đậu mùa?" Tưởng Nhược Nam mặt biến sắc, ở thời hiện đại đã hoàn toàn tiêu diệt được bệnh đậu mùa, và cũng đã bào chế được vắc xin phòng bệnh. Nhưng ở thời điểm này, bệnh đậu mùa là bệnh có sức tàn sát

vô cùng mạnh, khả năng truyền nhiễm và tỷ lệ tử vong cao. Một khi phát hiện bệnh ở nơi nào đó, về cơ bản những bách tính ở gần nơi ấy, dù bị nhiễm bệnh hay chưa nhiễm bệnh, đều phải cách ly, số mệnh đành đợi ông trời định đoạt.

"Chỉ là, ta có nằm mơ cũng không nghĩ tới, nữ thần y Kiều phu nhân được người người ca tụng lại là phu nhân. Phải rồi, trước kia phu nhân còn không biết bắt mạch mà? Sao bỗng dưng lại trở thành thần y?" Lưu Tử Căng cảm thấy rất khó tin, bản thân y từ nhỏ đã học y thuật nên mới có thành tựu ngày hôm nay, nhưng nàng ban đầu bắt mạch còn không biết, chỉ trong vòng năm năm ngắn ngủi lại trở thành nữ thần y ư?

Tưởng Nhược Nam đứng dậy nói: "Kể ra thì dài lắm, việc không thể chần chừ, chúng ta tới vùng bị bệnh trước đã, vừa đi vừa nói."

Hai người ra khỏi phòng, Tưởng Nhược Nam lại bảo: "Ta phải đi nói với người nhà một tiếng."

"Người nhà?" Lưu Tử Căng ngạc nhiên.

Tưởng Nhược Nam cười đáp: "Có thể giới thiệu cho ngài làm quen, nhưng tạm thời ngài hãy giữ bí mật cho ta."

Khi Lưu Tử Căng nhìn thấy hai đứa bé trai giống hệt nhau trong phòng khách của quán trọ, y hoàn toàn không che giấu được sự kinh ngạc của mình.

"Nhược Lan, đây là con của nàng ư?"

Tưởng Nhược Nam cười cười đẩy hai đứa trẻ tới trước mặt Lưu Tử Căng, giới thiệu: "Đứa lớn tên là Kiều Hoài Bác, đứa nhỏ là Kiều Hoài Khánh." Rồi lại quay sang nói với hai đứa trẻ, "Bác Nhi, Khánh Nhi, đây là bạn của mẹ, mau gọi thúc thúc đi."

Hai đứa trẻ ngọt ngào cất giọng gọi thúc thúc, Lưu Tử Căng rất vui, lấy từ trong người ra hai cái dây chuyền mặt ngọc, cho chúng coi như qua gặp mặt, "Vốn là định mua cho hai đứa nhỏ ở nhà, giờ cho các cháu coi như quà gặp mặt."

Tưởng Nhược Nam vội nói: "Như thế sao được?"

"Không sao, sau này mua cho chúng hai cái khác là được. Nhược Lan, lẽ nào nàng còn khách khí với cả ta."

Nghe y nói vậy, Tưởng Nhược Nam mới im lặng, Tử San đứng bên cạnh đeo dây chuyền vào cổ cho chúng.

Lưu Tử Căng nhìn chúng cười, "Trông chúng rất giống nàng, đặc biệt là đôi mắt, giống y hệt." Y không hỏi về cha bọn trẻ trước mặt chúng, khiến Tưởng Nhược Nam thở phào nhẹ nhõm.

Tưởng Nhược Nam cầm tay Tử San, giới thiệu với Lưu Tử Căng, "Đây là nghĩa muội của ta, Tử San. Trước đây, nếu không gặp được Tử San, thì cũng không có ta ngày hôm nay. Tử San là ân nhân của ta."

Tử San đỏ mặt, lí nhí nói, "Tỷ tỷ, mấy năm nay nếu không có tỷ chăm sóc cho Tử San, Tử San còn không biết sống chết ra sao. Tỷ mới là ân nhân của Tử San."

Hai người nắm chặt tay, quay sang nhìn nhau, nụ cười của họ dành cho người kia vô cùng ấm áp.

Ba người trò chuyện vài câu xong, Tưởng Nhược Nam nói với Tử San về việc chính, "Một tiểu trấn nhỏ gần đây phát hiện dịch đậu mùa, lát nữa tỷ cùng Lưu thái y sẽ đến đó. Có lẽ phải mất một thời gian, hai đứa bé nhờ cả vào muội."

Nghe thấy hai từ "đậu mùa", sắc mặt Tử San tái mét, nàng ta cầm chặt tay Tưởng Nhược Nam, kiên quyết nói: "Tỷ tỷ, tỷ đừng đi, bệnh đậu mùa sẽ bị lây đấy, ngộ nhỡ tỷ bị lây thì sao?"

Trong giọng nàng ta lộ rõ vẻ hoảng sợ, khiến hai đứa trẻ đang chơi cũng thấy bất an, bọn trẻ chầm chậm dịch về phía Tưởng Nhược Nam, bàn tay nhỏ cứ túm chặt váy nàng, "Mẹ, mẹ đi đâu, đưa chúng con cùng đi."

Tưởng Nhược Nam nhìn Tử San một cái, nàng buông lời trách móc, "Muội xem, muội làm bọn trẻ sợ rồi đấy."

Tử San vẫn túm chặt gấu áo nàng, nước mắt đã trào ra, "Đừng đi, bệnh đậu mùa rất đáng sợ, ông nội muội nói, mắc bệnh đậu mùa là hết thuốc chữa, chỉ còn biết nghe theo ý trời, vậy thì tỷ còn đi làm gì? Tính mạng của họ quan trọng, lẽ nào tính mạng của tỷ không quan trọng sao?"

Hai đứa trẻ bị bộ dạng của Tử San làm cho khiếp sợ thêm, Khánh Nhi cũng bật khóc.

Lưu Tử Căng thấy tình cảnh này, xoa xoa đầu hai đứa trẻ, an ủi vài câu, rồi ngẩng đầu lên nói với Tưởng Nhược Nam: "Tử San cô nương nói đúng, tình hình lần này vô cùng nguy hiểm, nàng còn phải chăm lo cho hai đứa trẻ, nàng đừng đi nữa. Tự ta sẽ nói rõ với Bạch đại nhân."

Tử San ra sức gật mạnh đầu.

Tưởng Nhược Nam gọi giật Lưu Tử Căng lại, quay đầu nhìn Tử San, nói: "Tử San, muội còn nhớ trước kia khi ta tới cầu xin ông nội truyền dạy y thuật cho mình, ông nội đã nói thế nào không?"

Tử San khóc, đáp: "Ông nội nói, y thuật của ông dùng để cứu người, học y thuật của ông rồi, cả đời này phải lấy việc cứu người làm trọng."

Tưởng Nhược Nam khẽ gật đầu: "Nếu ta chỉ lo cho tính mạng của mình, thì khi ấy ta không nên học y thuật. Đã học y thuật rồi, trong lúc người bệnh cần ta nhất, ta không sợ hãi bỏ rơi họ"

Tử San cúi đầu, lau nước mắt, "Ngộ nhỡ tỷ xảy ra chuyện gì thì bọn muội phải làm thế nào?"

Tưởng Nhược Nam lau nước mắt cho nàng ta, khẽ khàng an ủi, "Muội yên tâm, đương nhiên ta sẽ có cách để bảo vệ mình, ta là đại phu, ta sẽ không để mình xảy ra chuyện."

Tưởng Nhược Nam cúi xuống, an ủi bọn trẻ con một hồi, hai đứa trẻ một hồi, hai đứa trẻ mấy năm nay đã quen với việc theo mẫu thân đi khám bệnh khắp nơi, nên lập tức hứa sẽ ngoan ngoãn nghe lời của Tử San.

Tưởng Nhược Nam dặn dò xong, bèn cùng đi với Lưu Tử Căng, ngồi lên xe ngựa hướng về phía huyện nha, trên đường, Lưu Tử Căng nói với nàng: "Nhược Lan, nàng thật khiến ta kính phục."

Tưởng Nhược Nam cười đáp, "Lưu thái y, ngài hà tất phải kính phục ta? Ngài không hề do dự mà tới nơi này, lẽ nào chỉ vì chấp nhận sự sai phái của Hoàng thượng? Nói cho cùng, chúng ta đều chỉ làm tròn bổn phận của người thầy thuốc mà thôi."

Lưu Tử Căng tán thưởng, "Không sai, cứu người trị thương là bổn phận của những người làm nghề y chúng ta."

Khi sắp tới huyện nha, Tưởng Nhược Nam nhớ ra một việc, nàng hỏi Lưu Tử Căng: "Lưu thái y, ngài từng nghe nói về cách chủng đậu[2] chưa?

[2] Chủng đậu: Nghĩa là cách chủng ngừa đậu mùa.

"Chủng đậu?" Lưu Tử Căng ngẫm nghĩ rồi đáp, "Triều trước có một đại phu từng dùng vảy của nốt đậu khi rụng khỏi da mài thành bột cho vào tai hoặc khoang mũi của người khoẻ mạnh bình thường, khiến người đó mắc bệnh đậu mùa dạng nhẹ, từ đó về sau không bao giờ bị mắc lại bệnh đậu mùa này nữa. Vị đại phu ấy thử trên chính con trai ông ta và đã thành công. Nhưng khi thử trên người khác, khiến người đó mắc bệnh đậu mùa, kết quả cả gia đình người đó chết sạch. Đại phu cũng vì vậy mà phải chịu tội. Từ đó về sau không còn ai dám thử thuật chủng đậu ấy nữa."

Nói tới đây, y hỏi: "Nhược Lan, tại sao nàng đột nhiên lại hỏi như thế?"

Tưởng Nhược Nam nhìn y đáp: "Bởi vì, vừa hay ta biết một cách chủng đậu hiệu quả hơn, an toàn hơn. Nếu tình hình dịch đậu mùa ở gần đây nghiêm trọng như thế, có lẽ chẳng bao lâu nữa sẽ lan tới Khải Châu, ta đề nghị bách tính toàn thành Khải Châu dùng phương pháp miễn dịch chủng đậu này."

Lưu Tử Căng vô cùng kinh ngạc, "Trên đời này có phương pháp ấy thật sao?" Dù gì thì y cũng là đại phu, nên vô cùng thận trọng trong những việc như thế này, "Nàng đã từng thử chưa?"

"Ta chưa từng thử, nhưng có người đã thử rồi, hiệu quả rất tốt. Chỉ là người ấy không có cơ hội để truyền bá rộng rãi phương pháp này thì đã qua đời."

"Nhưng nếu cũng giống như đại phu tiền triều, cũng khiến người ta mắc bệnh đậu mùa thì sao?"

"Loại này sẽ không đâu." Tưởng Nhược Nam vô cùng tự tin, "Bởi vì đậu chủng không được lấy từ trên người, mà là từ trên bò. Thứ mà chúng ta cấy vào cơ thể người là dịch từ những nốt đậu trên mình bò nên sẽ không làm người ta bị lây bệnh."

Vắc xin phòng bệnh đậu mùa ở thời hiện đại, đều được chế tạo bằng đậu trên mình bò, độ an toàn rất cao, nên Tưởng Nhược Nam vô cùng tự tin.

Khi tới huyện nha, trong huyện nha đã có bốn vị đại phu đang đợi ở đó, đều là những đại phu có tiếng được Bạch đại nhân mời từ các huyện trấn xung quanh về. Những đại phu này đã lớn tuổi, người nào người nấy tay cầm một hòm gỗ nhỏ, vẻ mặt nghiêm trọng ngồi trong phòng khách của huyện nha.

155. Chương 155

Lưu Tử Căng thấy chỉ có vài vị đại phu, bèn hỏi Bạch đại nhân, "Bạch đại nhân, bổn quan đã dặn ngài tìm thêm vài đại phu nữa, sao chỉ có mấy người thế này? Những người bị bệnh ở đó rất nhiều, quan y không đủ, cần địa phương phối hợp."

Bạch đại nhân vẻ mặt bối rối, "Hạ quan cũng chẳng còn cách nào, những đại phu đó không ốm thì cũng đã đi vắng, hạ quan không thể cho người đi bắt họ về."

Lúc này một ông lão chừng trên sáu mươi tuổi ngồi bên trái Tưởng Nhược Nam, lớn tiếng nói: "Những kẻ tham sống sợ chết, rõ ràng là sỉ nhục đối với những người làm nghề y chúng ta."

Bạch đại nhân vội vàng giới thiệu: "Đây là Giang đại phu của bổn thành."

Một ông lão mặt đầy đồi mồi khác run rẩy lên tiếng, "Tham sống sợ chết là chuyện thường tình thôi, dịch đậu mùa chứ có phải ho hắng sốt sắng bình thường đâu? Mọi người yêu quý tính mạng của chính mình âu cũng có thể hiểu được. Lão hủ nếu không phải là người một chân đã bước vào quan tài, thì cũng không dám đến đó."

"Đây là Lí đại phu ở huyện bên cạnh." Bạch đại nhân tiếp tục giới thiệu.

Hai người còn lại cũng đều vuốt bộ râu bạc gật đầu, Bạch đại nhân lại giới thiệu từng người một. Sau đó mới giới thiệu tới Tưởng Nhược Nam và Lưu Tử Căng cho họ.

Vị Giang đại phu kia nghe thấy đại danh "Kiều phu nhân" thì ngẩng đầu lên nhìn Tưởng Nhược Nam một cái, trong ánh mắt thấp thoáng vẻ không vui. Bệnh tình của Vương lão gia trước kia đều do ông ta chữa trị, ba năm rồi không khởi sắc, nhưng Tưởng Nhược Nam chỉ cần một tháng đã khiến Vương lão gia khôi phục sức khỏe, điều này đối với Giang đại phu mà nói, trở thành việc vô cùng mất mặt. Nay gặp "Kiều phu nhân", thấy chỉ là một người phụ nữ hơn hai mươi tuổi đầu, trong lòng bỗng thấy coi thường, lại càng cho rằng Tưởng Nhược Nam chữa được bệnh cho Vương lão gia là bởi vì ông ta đã chữa trị ròng rã suốt ba năm, đại khái sắp khống chế được bệnh tình của Vương lão gia rồi. Dù không có nàng, thì chỉ cần thêm một tháng nữa, ông ta cũng có thể chữa khỏi cho Vương lão gia. Chẳng qua nàng đã gặp may, chiếm được công của ông ta mà thôi.

Giang đại phu liếc nhìn Tưởng Nhược Nam một cái, lạnh lùng hừ một tiếng, "Phụ nữ không ở nhà thêu thùa may vá trông con, chạy đến đây làm gì?" Mấy vị đại phu kia mặc dù không lên tiếng, nhưng ánh mắt họ nhìn Tưởng Nhược Nam cũng chẳng thân thiện gì.

Tưởng Nhược Nam cảm nhận được sự cố ý trong giọng nói của Giang đại phu, chỉ điềm đạm đáp: "Ta là đại phu, chữa bệnh cứu người là chức trách bổn phận. Mặc dù ta là phụ nữ, nhưng dường như còn ý thức được bổn phận của người làm nghề y hơn nhiều người đàn ông khác."

Giang đại phu chẳng biết đối đáp thế nào, chỉ lạnh lùng hừ một tiếng, quay đầu đi.

Phía bên kia, Lưu thái y đang nói với Bạch đại nhân về việc thử chủng đậu bò. Lưu Tử Căng mặc dù phẩm cấp cao hơn Bạch đại nhân, nhưng ở đây là phạm vi quản lý của Bạch đại nhân, vì vậy mọi vài việc vẫn cần ông ta phối hợp.

Bạch đại nhân chau mày, hỏi: "Phương pháp này có hiệu quả, có an toàn không?"

Lưu Tử Căng đáp: "Chúng ta hãy thử trước lên một vài người xem đã."

Bạch đại nhân vừa nghe đã biết lại phải mất thêm nhiều thời gian nhân lực. Nhanh chóng khống chế dịch bệnh, giảm thiểu số người tử vong, giảm thiểu tổn thất mới là trách nhiệm chính và được nhìn thấy rõ ràng nhất của ông ta. Phương pháp mà Lưu Tử Căng nói nghe thì rất hay, nhưng cho dù có thành công đến đâu thì cũng không ai biết đến ông ta, nên ông ta lập tức lắc đầu, đáp: "Nay việc quan trọng nhất là khống chế tình hình dịch bệnh ở khu vực nhiễm bệnh, chi bằng Lưu thái y hãy đưa mọi người tới khu dịch bệnh trước, hạ quan sẽ cố gắng hết sức tìm thêm vài đại phu nữa đến."

Những đại phu khác đều gật đầu đồng ý, chuyện chủng đậu này, đâu dễ dàng như thế. Chỉ có điều vì người nói là Lưu thái y, họ nể mặt y mới không lên tiếng phản đối.

Lưu Tử Căng nhất thời không biết phải nói thế nào để thuyết phục Bạch đại nhân, bởi vì đối với việc chủng đậu, hắn cũng không có gì đảm bảo. Đúng lúc này, Tưởng Nhược Nam đột nhiên lên tiếng, "Bạch đại nhân nói vậy là sai rồi. Từ xưa tới nay phòng bệnh hơn chữa bệnh. Khu dịch bệnh này ngay gần Khải Châu, lẽ nào Bạch đại nhân không sợ dịch bênh lan tới Khải Châu sao? Khải Châu dân cư tập trung đông đúc, ngộ nhỡ bệnh đậu mùa lan tới đây, chẳng đến vài ngày, Khải Châu sẽ trở thành thành phố chết, khiến ai ai nghe nhắc tới tên cũng sợ. Công lao đại nhân vất vả mấy năm nay sẽ đổ sông đổ biển."

Bạch đại nhân mặt thoáng biến sắc, "Khu dich bệnh đã bị cách ly, sao có thể lan tới Khải Châu, phu nhân đừng doạ ta."

Tưởng Nhược Nam cười nhạt, cao giọng: "Thế sự khôn lường. Bạch đại nhân nghe ta nói lời vậy mà vẫn coi thường. Chắc Bạch đại nhân hiểu đạo lý trong an có nguy chứ?"

Lưu Tử Căng cũng nói, "Kiều phu nhân nói có lý. Bạch đại nhân, lúc này mà ngài còn không hạ quyết tâm, một khi dịch bệnh lây lan tới đây, khi ấy ngài có hối hận thì cũng muộn rồi. Phương pháp chủng đậu này là do Kiều phu nhân đề nghị, chuyện này giao cho Kiều phu nhân thực hiện là hợp lý. Còn về khu dịch bệnh, ta sẽ cùng các đại phu khác tới đó trước." Như thế, cũng có thể để Nhược Lan được an toàn hơn một chút.

Giang đại phu chỉ thẳng vào mặt Tưởng Nhược Nam, trừng mắt tròn miệng quát: "Phu nhân vô tri kia, chủng đậu có phải trò trẻ con đâu? Ta hỏi ngươi, ngươi cho mấy người thử phương pháp chủng đậu này, ngươi có dám đảm bảo cả mười phần tính mạng của họ? Nếu đúng là đã có người thử thành công phương pháp này thì những người đó tên là gì, nhà ở đâu, ngươi hãy liệt kê rõ ràng từng người cho ta. Đừng tưởng có thể tuỳ tiện nói vài lời là lừa được bọn ta."

Tất cả mọi người lập tức nhìn Tưởng Nhược Nam, đợi nàng trả lời.

Tưởng Nhược Nam thầm cười khổ, có mấy chục tỷ người từng thử qua vắc xin ngừa bệnh này rồi, nhưng nàng làm sao có thể nói cho họ biết?

Nàng cũng thật thà thừa nhận: "Ta chưa từng chủng đậu bò cho bất kì người nào, nhưng ta có thể lấy tính mạng của mình ra để đảm bảo chuyện này."

Giang đại phu lập tức phá lên cười ha hả, hai vị đại phu kia thì lần lượt lắc đầu, vẻ mặt Bạch đại nhân thoáng nghi ngờ, còn Lưu Tử Căng thì lại có vẻ cuống.

"Thật là một phu nhân ngông cuồng." Giang đại phu tức tới đỏ cả mặt, chỉ vào Tưởng Nhược Nam mà quát, "Người làm nghề y rất coi trọng hai chữ 'thận trọng'. Ngươi không hề chắc chắn mà lại dám mở miệng nói ra những lời ngông cuồng như thế, coi mạng người như cỏ rác. Ngươi phải biết, ngộ nhỡ xảy ra sơ suất gì, thì đối với Khải Châu mà nói sẽ là một đại thảm hoạ. Cho dù lấy mạng ngươi, thì cũng có ích gì? Ngươi tuổi còn nhỏ, lại cậy mình có chút y thuật, trong lúc gặp vận chữa được cho vài người, tưởng mình là thần y thật chắc? Kiểu người trong mắt không có ai, ngông cuồng vọng tưởng như ngươi, căn băn không xứng với nghề y."

Mắng Tưởng Nhược Nam xong, vẫn không hả giận, lại quay sang Lưu thái y, tức giận nói tiếp: "Đại nhân, tại sao ngài lại tin tưởng vào người phụ nữ này như thế? Người này trẻ tuổi lại không hiểu biết, đại nhân biết rõ tính quan trọng của sự việc, tại sao còn để mặc cô ta tự ý sắp xếp? Hôm nay nếu không phải có bọn ta ở đây thì không chừng cô ta đã hại cả trăm nghìn tính mạng bách tính Khải Châu rồi."

Giang đại phu mặc dù đã sáu mươi tuổi, nhưng vẫn rất hừng hực khí thế, tức tối nói một hồi xong, không đỏ mặt mà cũng không thở dốc, chỉ là chòm râu dưới cằm rung rung bay bay theo giọng điệu khi ông ta nói mà thôi, nhìn vô cùng tức cười. Tưởng Nhược Nam biết kúc này mình phải nghiêm túc, nhưng nhìn bộ râu của ông ta rung rung theo một quy luật nhất định, mất lần suýt thì nàng không nhịn được mà phá lên cười tại trận.

Tuy lời Giang đại phu nói rất không khách khí, nhưng những lời này không phải không có lý, hơn nữa người này vừa nhìn đã biết là người thẳng tính, lại không màng tới nguy hiểm của bản thân mà tới đây, nên Tưởng Nhược Nam hoàn toàn không thấy giận ông ta.

Chỉ có điều Lưu Tử Căng lại thấy khó xử. Nói thực, nếu đối lại là người khác, Lưu Tử Căng cũng sẽ có thái độ giống như Giang đại phu đây, nhưng sự tin tưởng mà hắn dành cho Tưởng Nhược Nam lại là tuyệt đối, có thể gọi là mù quáng, dường như chỉ cần là những việc nàng làm, những lời nàng nói thì nhất định là đúng. Vì vậy, y mới không hề do dự là đề cập chuyện này với Bạch đại nhân, lúc này bị Giang đại phu chỉ trích ngay trước mặt mọi người, hắn lại không thốt lên được nửa lời phản kháng.

Bạch đại nhân nghe xong thì đã không còn tin Tưởng Nhược Nam nữa, ngộ nhỡ miễn dịch không thành công mà ngược lại còn khiến bệnh đậu mùa lây lan, thì khi ấy ông ta không cần phải nghĩ ngợi làm gì, cứ tìm sợi dây thừng mà treo cổ lên cho xong.

"Nếu Kiều phu nhân đã không chắc chắn, chuyện này…"

Còn chưa nói xong, Tưởng Nhược Nam đã nhẹ nhàng ngắt lời: "Bạch đại nhân đừng đưa ra quyết định vội, xin hãy nghe một lời này của ta trước đã."

Tưởng Nhược Nam nhìn Giang đại phu mỉm cười, Giang đại phu chẳng thèm nể nang gì, trừng mắt nhìn nàng, quay đầu đi, chòm râu lại bay bay.

Tưởng Nhược Nam khó khăn lắm mới nhịn được cười, nàng nói rất hoà nhã: "Giang đại nhân nói đúng, người hành nghe y phải lấy thận trọng làm đầu, nhưng còn một điểm nữa mà hình như Giang đại nhân đã quên mất. Người hành nghề y cần phải không ngừng tìm tòi học hỏi, không ngừng thử nghiệm. Nếu chỉ tuân thủ theo những thành tựu đã được chứng minh trước đó, rõ ràng biết cách tốt hơn rất mhiều, nhưng vì sợ thất bại mà không thử, thì đấy không phải bổn phận của người hành nghề y. Đấy là sự đáng buồn cho người hành nghề y, là nỗi bi ai của tất cả mọi người."

Giang đại phu khẽ hừ một tiếng, hai đại phu còn lại cũng để lộ sắc mặt lúng túng thiếu tự nhiên, dường như phải nghe lời giáo huấn của Tưởng Nhược Nam, đối với họ là một việc rất mất mặt.

Tưởng Nhược Nam tiếp tục nói: "Trong sách y viết, vạn vật trên thế giới này tương sinh tương khắc, nếu đã có bệnh đậu mùa thì nhất định sẽ có thứ để khắc chế bệnh đậu mùa. Chỉ là chúng ta chưa tìm thấy mà thôi.Lấy ngay lần chủng đậu này ra mà nói, Giang đại nhân sao biết ta nhất định sẽ thất bại? Thắng bại vẫn đang là 50/50, nhưng chỉ cần chịu thử thì chúng ta đã có một nửa cơ hội rồi. Từ đó sẽ giúp cho mọi người sau này không còn bị bệnh đậu mùa uy hiếp nữa, dù chỉ vì một nửa cơ hội này, chúng ta cũng nên cố gắng hết sức để thử. Nếu thất bại cũng chẳng là gì, chúng ta có thể rút khinh nghiệm từ lần thất bại ấy để thử tiếp, tạo ra những thành tựu đột phá hơn. Ta tin, chỉ cần người hành nghề y nỗ lực kiên trì tới cùng thì sẽ tìm được những thứ tương sinh tương khắc với nhau."

Nghe đến đây, sự coi thường trên mặt Giang đại phu cũng giảm bớt đi phần nào, hai vị đại phu kia thì bắt đầu có vẻ chăm chú hơn.

Tưởng Nhược Nam nhìn họ, đột nhiên sầm mặt xuống: "Thái độ quyết định tất cả. Thái độ của Giang đại nhân tiêu cực, mặc dù là một đại phu có trách nhiệm nhưng lại không thể coi là người hành nghề y tốt. Chính bởi thái độ tiêu cực này mới khiến y thuật ngừng trệ không tiến bộ. Vị đại phu tiền triều đã thử chủng đậu, mặc dù sau đó đã thất bại nhưng cũng từng có một trường hợp thành công, điều đó cho thấy hướng nghiên cứu của ông ta là đúng. Chỉ có điều có một vài thứ vẫn chưa hoàn toàn được giải quyết triệt để mà thôi. Chính vì các đại phu sợ thất bại, chỉ lo giữ chặt danh tiếng của mình, nên mới khiến bệnh dịch hoành hành hết lần này tới lần khác. Nay Giang đại nhân còn muốn tiếp tục phạm sai lầm hay sao?"

Sắc mặt Giang đại phu lúc trắng lúc đỏ, nhất thời không biết trả lời nàng thế nào. Nhưng Lí đại phu trên mặt rất nhiều đồi mồi kia thì lại chậm rãi nói: "Những lời phu nhân nói mặc dù rất hay, nhưng phu nhân

đã bao giờ nghĩ, nếu thành công được đương nhiên tốt. Còn ngộ nhỡ thất bại, để dịch đậu mùa lây lan rộng, thì sự thất bại này bọn ta không gánh vác nổi, hơn nữa, ai sẽ tình nguyện để phu nhân chủng đậu trên người họ đây?"

Tưởng Nhược Nam mỉm cười, "Cái này thì dễ thôi, ta tình nguyện là người đầu tiên chủng đậu bò lên người," Rõ ràng biết không có vấn đề gì, thì sao phải sợ? Chỉ là, nàng thật sự rất khâm phục người thật sự phát minh ra chủng bò kia, khi ấy chắc là ông ta phải chịu rất nhiều áp lực.

Chỉ một câu rất nhẹ nhàng, khiến tất cả mọi người đều sững lại, trợn mắt há miệng nhìn nàng.

Lưu Tử Căng nhìn vẻ mặt bình tĩnh của nàng, nụ cười điềm đạm của nàng, trái tim y như nóng lên, y buột miệng: "Tại hạ sẽ là người thứ hai." Tưởng Nhược Nam quay đầu lại nhìn y cười, như cảm tạ sự tin tưởng và ủng hộ của y.

Bạch đại nhân lúc này mới như tỉnh lại, vội vàng cầm tay Lưu Tử Căng: "Đại nhân, chuyện này không đùa được đâu."

Lưu Tử Căng khẽ đẩy tay hắn ra, "Chính vì không phải trò đùa nên ta mới quyết định làm như thế. Phu nhân nói đúng, chúng ta nên dũng cảm thử nghiệm. Cho dù chỉ có một phần cơ hội thành công cũng không nên từ bỏ."

Giang đại phu và Lí đại phu quay sang nhìn nhau, đều không biết nói gì. Một lúc sau, Giang đại phu nghiến răng nói: "Nếu hai vị đã không tiếc tính mạnh của mình thì ta cũng chẳng có gì để nói nữa. Các vị phải biết, một khi nhiễm bệnh đậu mùa rồi thì các vị sẽ bị đối xử thế nào đấy."

Cách ly, để họ tự sinh tự diệt.

Lưu Tử Căng quả quyết nói: "Nếu có ngày ấy thì Lưu mỗ cũng không oán không hối."

Ngay lập tức, Tưởng Nhược Nam yêu cầu người mang con bò bị đậu mùa tới, rồi lấy một ít dịch từ trong những nốt đậu trên người con bò, sau đó rạch một đường lên tay, bôi thứ dịch kia lên trên. Sau đó Bạch đại phu cho cách ly họ. Sợ hai người bị bệnh đậu mùa.

Hai ngày sau, ngoài việc họ hơi sốt, thì không có triệu chứng gì đặc biệt, hơn nữa cơn sốt cũng dứt rất nhanh. Mấy vị đại phu kia vô cùng kinh ngạc trước kết quả này. Nhưng điều khiến họ kinh ngạc hơn là, Tưởng Nhược Nam lại lấy chất dịch từ nốt đậu trên người bị bệnh, rồi bôi lên vết thương của mình như đã làm với dịch của đậu bò.

Tất cả mọi người, bao gồm cả Bạch đại nhân đều nín thở đợi kết quả.

Hai ngày sau, hai người họ không xuất hiện bất kỳ triệu chứng lạ nào.

Năm ngày qua đi, hai người vẫn bình thường.

Cho tới tận ngày thứ mười, tinh thần của họ vẫn vô cùng minh mẫn và cơ thể thì khỏe mạnh.

Tất cả mọi người đều rất vui mừng. Thời kỳ ủ bệnh mười ngày của bệnh đầu mùa đã qua, điều đó cho thấy chủng đậu bò có thể phòng được bệnh đậu mùa trên người.

Lí đại phu kích động tới chảy cả nước mắt: "Không ngờ Lí mỗ ta sắp vào quan tài tới nơi rồi mà còn được chứng kiến ngày mà bệnh đậu mùa được khống chế."

Giang đại phu nhìn Tưởng Nhược Nam, vẻ mặt ngượng ngùng hối lỗi.

Tưởng Nhược Nam và Lưu Tử Căng sau khi được ra khỏi khu vực cách ly đã nói với Bạch đại nhân: "Nếu đại nhân còn chưa tin, ta có thể thử trên hai đứa con và muội muội chính mình, chỉ cần ba người đó không có triệu chứng lạ, thì ta tin đại nhân cũng sẽ không nghi ngờ nữa. Đến khi ấy, đại nhân nhất định phải cho tất cả bách tính Khải Châu chủng ngừa đậu mùa, hơn nữa còn phải nhanh nữa."

Bạch đại nhân nghe khẩu khí của nàng, thì lạ lẫm hỏi: "Lẽ nào phu nhân không ở lại để xử lý chuyện này?"

Lưu Tử Căng đáp: "Bọn ta đã bàn bạc rồi, ta và Kiều phu nhân đã chủng ngừa, nên tới khu vực dịch bệnh trước, có thể cứu được bao nhiêu người thì cứu bấy nhiêu. Mấy vị đại phu còn lại đợi chủng ngừa xong sẽ tới. Lí đại phu ở lại Khải Châu xử lý việc chủng ngừa này, tất cả mọi việc mong đại nhân phối hợp."

Bạch đại nhân nghe họ nói vậy, đương nhiên rất vui, vội đáp: "Hai vị xin cứ yên tâm đến đó trước, hạ quan nhất định sẽ hết sức phối hợp." Rồi khum tay trước Tưởng Nhược Nam: "Người nhà của phu nhân hạ quan sẽ hết lòng chăm sóc, phu nhân cứ yên tâm."

Tưởng Nhược Nam sau khi đa tạ Bạch đại nhân, liền cùng Lưu Tử Căng tới vùng bị bệnh.

Khu vực bị dịch bệnh là trấn Bạch Hà cách Khải Châu hai ngày đi đường. Trấn Bạch hà có lịch sử lâu đời, diện tích tiểu trấn mặc dù không lớn, nhưng có tới hơn một vạn nhân khẩu. Từ sau ngày dịch đậu mùa hoành hành, hàng ngày có không ít người chết, cả tiểu trấn đều bốc mùi thi thể bị thiêu cháy rất khó chịu.

Hai người tới trấn Bạch Hà, thấy xung quanh trấn quan binh bao vây rất chặt, tay họ cầm cung tên, đầu mũi tên đều châm lửa, còn một vài quan binh thì cầm đuốc.

Lúc này trời đã tối, vô số quan binh tay cầm đuốc tạo thành một vòng lửa không thấy được ranh giới. Trước vòng lửa là tấm khiên lớn nặng nề lạnh lẽo ôm chặt lấy tiểu trấn khiến gió cũng khó lọt. Vào sâu bên trong, vô số bách tính đang tập trung lại một chỗ, điên cuồng đòi lao ra ngoài, tiếng gào thét, tiếng khóc lóc vang dậy trời xanh, đinh tai nhức óc.

Nhưng dù những người đó có công kích thế nào thì tấm khiên vẫn không hề suy chuyển, như được mọc ra từ lòng đất vậy. Đám quan binh thỉnh thoảng lại bắn tên về phía những bách tính hung hãn nhất, điều đó chỉ khiến bách tính càng thênm điên cuồng, khả năng công kích càng mạnh hơn mà thôi.

Hai người bị cảnh tượng trước mặt làm cho đờ đẫn, Lưu Tử Căng gọi một binh sĩ lại, sau khi đưa ra lệnh bài của mình, mới hỏi: "Rốt cuộc ở đây đang xảy ra chuyện gì thế?"

Binh sĩ đó rõ ràng cũng khiếp đảm trước cảnh tượng này, sắc mắt trắng bợt, giọng nói run rẩy, "Bẩm đại nhân, nay người trong trấn nhiễm bệnh đậu mùa ngày một nhiều, còn có vài người định bỏ chạy, cũng may bị Tả đô đốc bắt lại được. Tả đô đốc hạ lệnh, tối nay phải đốt trấn, để dịch đậu mùa bị diệt tân gốc tại đây."

"Cái gì?" Hai người bọn họ thất thanh kêu lên.

Vô số những bó đuốc thắp sáng bầu trời đêm, đông thời cũng soi rõ nét khủng hoảng kinh hãi trên mặt những bách tính đang bị bao vây.

Các tướng sĩ thân mặc khôi giáp, miệng mũi đều được bịt bằng miếng vải dày, chỉ để lộ hai con mắt. Họ đứng sau tấm khiên, mũi tên đã được châm lửa trên dây cung nhằm thẳng vào tiểu trấn sau tấm khiên, chỉ đợi Đô đốc hạ lệnh sẽ phóng hoả đốt trấn, đồng nghĩa với việc giết toàn bộ bách tính trong tiểu trấn đó.

Những bách tính bị bao vây đã biết số mệnh của mình, tiếng khóc tuyệt vọng của họ như ma khóc sói tru, xé gan xé phổi.

156. Chương 156

"Thả ta ra, ta không bị bệnh đậu mùa."

"Ta không ra nữa, nhưng hãy cho con ta một con đường sống."

"Thả ta ra, đừng thiêu chết ta."

Thậm chí, có những người đàn ông tâm trạng kích động, trong lúc tuyệt vọng đã trèo lên tấm khiên mà chửi rủa: "Các người là đồ súc sinh, các người không có nhân tính. Các người nhất định sẽ phải xuống mười tám tầng địa ngục."

Nhưng ngay sau đó bị đám binh sĩ buông cung tên, chết tức tưởi với vẻ mặt vẫn đầy sự phẫn nộ.

Đám binh sĩ hết lần này tới lần khác nhả tên vào những người có ý định trèo qua tấm khiên chắn. Không lâu sau, trước tấm khiên chất đầy thi thể, không khí tanh nồng mùi máu.

Tưởng Nhược Nam chưa từng chứng kiến cảnh tượng nào như cảnh tượng này, nhất thời chóng mặt hoa mắt, hai chân mềm nhũn nhưng ngay lập tức lửa giận lại bốc lên phừng phừng.

Nàng xông về phía trước, đẩy mấy binh sĩ đang chuẩn bị bắn tên vào bách tính kia ra, gào to như muốn vỡ họng: "Dừng tay, dừng tay lại cho ta. Các ngươi đang làm gì thế?"

Những binh sĩ bị nàng đẩy ra đó thấy nàng chỉ là một phụ nữ, có chút lúng túng, dẫu không hiểu rõ lai lịch của nàng cũng không dám ngang nhiên hành sự. Lưu Tử Căng sợ Tưởng Nhược Nam gặp nguy hiểm, vội xông lên, kéo Tưởng Nhược Nam ra, hét lớn: "Nhược Lan, chỗ này nguy hiểm, nàng không muốn sống nữa hay sao?"

Tưởng Nhược Nam quay đầu nhìn y, sắc mặt nàng trắng bệch như màu tuyết, lớn tiếng nói: "Lưu thái y, ngài biết mà, không nên làm thế này, những người kia rõ ràng có hi vọng sống sót, không đáng phải chết vô tội như thế. Chúng ta đều biết rõ điều này, sao có thể đứng nhìn bi kịch xảy ra."

Nói xong, Tưởng Nhược Nam đẩy y, rồi lại chạy tới xô những binh sĩ đang định bắn tên, miệng la lớn: "Ai chịu trách nhiệm ở đây? Ta muốn gặp người chịu trách nhiệm ở đây? Dừng tay, tất cả dừng tay lại."

Lưu Tử Căng thấy thế, hào khí trong lòng cũng bừng bừng, quay người lại, hét lớn, "Ta là Lưu thái y, cầu kiến Tả đô đốc."

Vì Tưởng Nhược Nam gây loạn, nên vòng vây bị hổng một lỗ, có hai người thoát ra được từ lỗ hổng ấy, đang định bỏ chạy, đột nhiên không biết từ đâu vang lại tiếng vó ngựa phi rất nhanh, ngay sau đó, một tiếng hét lớn dường như trấn áp toàn bộ những âm thanh khác.

"Là ai dám làm loạn ở đây? Không muốn sống nữa chắc?"

Lời vừa dứt, trong không trung vang lên tiếng rít, một giây sau, ba mũi tên xé gió lao tới, vô cùng oai phong.

Chỉ trong chớp mắt, hai mũi tên đầu tiên một trước một sau cắm vào tim của hai người định chạy, hai người đó không kêu lên được tiếng nào, lập tức mất mạng. Thi thể còn theo lực bay của mũi tên mà bắn vào sau tấm khiên, mang theo cả cơn mưa máu.

Còn mũi tên thứ ba hướng về phía Tưởng Nhược Nam, tạo thành một đường cung, mạnh mẽ cắm ngay bên chân nàng, đầu mũi tên lún sâu vào đất, đuôi mũi tên rung lên bần bật mãi không thôi.

Trong đầu Tưởng Nhược Nam lúc này chỉ nghĩ được một điều, người này có tiễn pháp thật chuẩn, lực kéo rất đáng sợ.

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn về phía người vừa tới, chỉ thấy một con ngựa lớn màu xám đang lao như bay tới phía mình, người ngồi trên ngựa thân hình cao lớn, y càng tới gần, ánh lửa càng soi rõ khuôn mặt hắn.

Ngạo nghễ.

Đây là ấn tượng đầu tiên của Tưởng Nhược Nam về y.

Chỉ thấy người đến thân mặc khôi giáp, toả ra thứ ánh sáng lạnh lẽo dưới lửa. Trông hắn chừng ba mươi tuổi, những đường nét trên khuôn mặt như dao khắc, chiếc mũi cao lạ thường, ánh mắt hung hãn, đầy sát khí.

Người đó cho ngựa dừng lại ở một vị trí cách chỗ nàng đứng chừng ba mét, tuấn mã hí vang một tiếng, hai chân trước nhấc cao. Người đó hét lớn, rồi túm chặt dây cương để khống chế tuấn mã, áo bào tung bay phía sau, khiến người ta cảm nhận được khí thế áp đảo tất cả của hắn.

Người đó nhìn Tưởng Nhược Nam, thấy kẻ làm loạn lại là một người phụ nữ, hơn nữa vẻ mặt nàng cũng chẳng hề sợ sệt, nên ánh mắt hắn cũng để lộ vài tia kinh ngạc, bất giác phải liếc mắt nhìn nàng thêm cái nữa. Thấy người phụ nữ tướng mạo không có gì đặc biệt, lại rời mắt nhìn đi.

Các tướng sĩ thấy y đến, lần lượt hạ cung tên trong tay xuống, hơn nữa những bách tính gây chuyện nhìn thấy y, cũng giống như nhìn thấy ma, vội vàng giật lùi về phía sau, sự kinh hãi trên mặt tăng thêm vài phần.

Xung quanh bỗng dưng im phăng phắc.

Tưởng Nhược Nam đang đoán xem người này liệu có phải đô đốc gì đó không, thì thấy Lưu Tử Căng đứng bên cạnh đã bước lên phía trước, hành lễ với người ngồi trên ngựa, cung kính chào một tiếng: "Tả đô đốc"

Tả đô đốc ngồi thẳng người trên ngựa, nhìn Lưu Tử Căng một cái, ánh mắt lạnh lẽo: "Lưu thái y, cuối cùng ngài cũng xuất hiện rồi." Ngữ khí rất không vui.

Lưu thái y mặt không đổi sắc, "Hạ quan có việc nên chậm trễ, sau này sẽ tới gặp Tả đô đốc nhận tội. Nhưng trong việc này, mong Đô đốc hãy nghe hạ quan nói một lời..."

Tả đô đốc giơ tay lên, cắt ngang lời hắn, 'Có chuyện gì, lát nữa hẵng nói. Bây giờ bổn đô đốc có việc quan trọng hơn cần làm."

Đúng lúc ấy, một cơn gió thổi tới, khiến áo bào của y tung bay.

"Thời cơ đã đến." Y ngẩng đầu, sát khí trong mắt lại xuất hiện. "Các tướng sĩ nghe lệnh, lập tức phóng hoả đốt trấn." Giọng vang như sấm, truyền đi rất xa.

"Đợi một lát." Cùng lúc ấy, giọng nói yêu kiều cất lên, mặc dù không vang như giọng hắn, nhưng cũng phá vỡ không ít khí thế của hắn.

"Là ai dám can gián bổn đô đốc." Mặc dù hỏi vậy, nhưng ánh mắt Tả đô đốc lại như mũi kiếm sắc phóng thẳng về phía Tưởng Nhược Nam.

Tưởng Nhược Nam sớm đã nổi giận bởi cảnh tượng máu lạnh tàn nhẫn trước mắt. Trong cơn giận dữ, ngay đến Hoàng đế nàng còn dám vung tay cho liền ba cái bạt tai, thì làm sao có thể bị cái tên đô đốc không biết là thứ gì kia doạ cho được.

Nàng đi vòng qua những cây cung trước mặt, tới gần tuấn mã màu xám, ngẩng đầu nhìn Tả đô đốc, "Tả đô đốc, ngài không thể đốt trấn. Sự việc không xấu tới mức phải làm như vậy. Những người này không cần thiết phải hi sinh."

Tả đô đốc cúi xuống nhìn nàng, ánh mắt sắc lẹm: "Ngươi là ai? Một người phụ nữ đến đây làm gì? Ngươi có tư cách gì mà dám nói chuyện với bổn đô đốc?" Giọng nói càng lúc càng lạnh, càng lúc càng trầm.

Lưu Tử Căng vội vàng lên tiếng: "Đây là đại phu Kiều phu nhân do ta mời tới, Kiều phu nhân đã tìm được cách phòng bệnh đậu mùa, Đô đốc, xin ngài hãy huỷ lệnh đốt trấn."

"Thì ra chỉ là một đại phu.." Tả đô đốc cười nhạt một tiếng, không thèm để ý tới tới họ nữa, tiếp tục ngẩng cao đầu hạ lệnh: "Phóng hoả."

Tưởng Nhược Nam đột nhiên lấy từ trong người ra một vật, giơ lên cao, rồi cao giọng quát: "Phượng lệnh của Thái hậu ở đây, Tả đô đốc, ta lệnh cho ngài, lập tức huỷ lệnh đốt trấn."

Không khí xung quanh lập tức đặc quánh lại, im phăng phắc, tất cả mọi người đều nín thở nhìn cảnh này. Bách tính nhìn Tưởng Nhược Nam với ánh mắt chất chứa hi vọng, một vài người bịt miệng, chỉ sợ mình bật khóc thành tiếng.

Tả đô đốc nghe thế thì tức giận trừng mắt nhìn nàng, sau đó xuống ngựa, đi tới trước mặt Tưởng Nhược Nam, thân hình cao lớn vạm vỡ, sắc mặt lạnh lẽo xám xịt tạo thành một áp lực vô cùng lớn.

Nhưng Tưởng Nhược Nam hoàn toàn phớt lờ tất cả, nàng giơ lệnh bài tới trước mặt y, nhướng mày, cao giọng nói: " Nhìn rõ chưa, đây là Phượng lệnh của Thái hậu."

Tả đô đốc lạnh lùng nhìn lệnh bài trong tay Tưởng Nhược Nam, trên mặt chẳng có biểu cảm nào đặc biệt, sau đó y nhìn Tưởng Nhược Nam, bên cạnh con mắt hẹp và dài là một vết sẹo dài một tấc, dưới ánh lửa bập bùng nhìn rất hung hãn đáng sợ.

"Ta không biết ngươi lấy Phượng lệnh ở đâu, nhưng ta cho ngươi biết, ta là khâm sai do Hoàng thượng phái tới. Chuyện lần này do ta toàn quyền quyết định, đừng nói chỉ có Phượng lệnh của Thái hậu, cho dù Thái hậu thân lâm cũng đừng mong ta huỷ lệnh."

Nói xong quả quyết quay người đi, không thèm bận tâm tới Tưởng Nhược Nam nữa, coi nàng như một đứa trẻ vô cớ gây sự.

Tưởng Nhược Nam trong lúc tức giận, giơ tay túm chặt lấy cổ tay y, buột miệng: "Tại sao ngài không cho bọn ta một cơ hội để nói rõ ràng? Hoàng thượng phái ngài tới đây để cứu người, không phải là giết người. Ngài đúng là kẻ máu lạnh."

Lưu Tử Căng thấy Tưởng Nhược Nam nói như vậy với Tả đô đốc, lo sợ tới toát mồ hôi lạnh, hối hận vì trước đó đã không kể cho nàng nghe về tính cách của Tả đô đốc này.

Tả đô đốc được sinh ra trong một gia đình bình dân, y có ngày hôm nay, tất cả đều dựa vào công lao cầm quân, giành được từng chút từng chút một. Không có ai mở đường, cũng không phải do may mắn, những gì y có đều là nhờ vào mạng người và máu tươi. Trước kia, y thường xuyên ở biên cương, ba năm trước do lập công lớn trong đại chiến với nước Tề nên mới được Hoàng thượng điều về kinh thành, thăng lên làm đô đốc. Mấy năm nay y vô cùng đắc sủng.

Người này tính cách bạo ngược, năm ngoái công tử của Thượng thư bộ Sử không biết làm gì đắc tội với y, y đã đánh gẫy chân của công tử đó tại chỗ. Sau y nguyện chịu một trăm roi chứ không chịu tới xin lỗi. Một tính cách mạnh mẽ cứng nhắc như thế khiến rất nhiều người không thuận mắt, nhưng cũng chẳng dám đắc tội với y.

Một nhân vật ghê gớm tới vậy, sao Tưởng Nhược Nam có thể đắc tội nổi? Nếu y thật sự định đối phó với nàng, ai có thể cứu được nàng đây?

Tả đô đốc nghe vậy thì dừng bước, sống lưng thẳng đứng, y từ từ quay đầu, nhìn nàng, tay nắm chặt thành nắm đấm, sắc mặt lạnh lẽo vô cùng, y trừng mắt nhìn nàng hồi lâu, có lẽ cho rằng nàng có một thân phận đặc biệt, nên thần sắc từ từ dịu lại.

Y nhìn nàng, từng từ từng chữ, lạnh như băng: "Tả mỗ xưa nay không phải người lương thiện. Nếu như giết những người này đi, có thể cứu được nhiều người hơn, Tả mỗ sẽ không hề do dự mà làm như vậy. Ngươi có biết, chỗ bọn ta hàng ngày có bao nhiêu binh sĩ bị lây bệnh đậu mùa mà chết, hàng ngày ta phải tự tay ném bao nhiêu thuộc hạ của mình vào trong đó? Ngươi có biết, ở đây, mỗi ngày chết bao nhiêu người, có bao nhiêu người bị lây nhiễm không? Ngươi có biết, hàng ngày có bao nhiêu người muốn bỏ chạy, và chỉ cần một người chạy thoát, thì sẽ gây ra hậu quả vô cùng nghiêm trọng."

Y đột nhiên dừng lại, ánh mắt như hổ sói, như báo săn: "Cách đơn giản nhất, cũng là cách duy nhất, chính là thiêu huỷ toàn bộ tiểu trấn này cùng những người sống ở đây, để tiêu diệt hoàn toàn bệnh đậu mùa. Chỉ như thế mới có thể cứu được nhiều hơn. Hi sinh thiểu số để cứu đa số, có gì phải do dự?"

"Không phải, đấy không phải cách duy nhất." Tưởng Nhược Nam nhìn thẳng vào mắt y, "Tả đô đốc chỉ cần cho ta mười ngày, ta có thể khống chế được tất cả."

"Không được, kéo dài một ngày, lại thêm một ngày nguy hiểm." Tả đô đốc thẳng thừng từ chối, "Phải đề phòng trước tai hoạ, thiêu huỷ tất cả mới là biện pháp tốt nhất. Nếu ngươi còn dám ngăn cản bổn đô đốc, đừng trách bổn đô đốc không khách khí."

Nói xong, lại cao giọng hạ lệnh: "Người đâu, đưa Kiều phu nhân và Lưu thái y về nghỉ ngơi."

Lập tức có mấy binh sĩ bước lên phía trước giữ chặt hai người họ lại, Lưu Tử Căng hoàn toàn không có võ công nên đương nhiên cũng chẳng thể phản kháng. Tưởng Nhược Nam thì võ công quá kém, chỉ vài chiêu đã bị người ta giữ chặt không thể cử động. Thấy "kẻ giết người" kia chẳn bị hạ lệnh, Tưởng Nhược Nam trong lúc nguy cấp bèn gọi: "Tiểu Bạch."

Lời nàng vừa dứt, thì một bóng dáng nhỏ xíu nhanh nhẹn lao ra từ trong đám cỏ, nhanh như điện, giữ chặt Tưởng Nhược Nam. Hai binh sĩ kia chỉ thấy mắt hoa đi, sau đó mặt đau đớn, hai người đó "á" lên một tiếng, đồng thời đưa tay lên sờ mặt, rồi cùng nhìn nhau, phát hiện trên mặt đối phương xuất hiện những vết cào rất sâu, máu thịt lẫn lộn, thảm không kể xiết.

Hai người bọn họ bị thứ gì cào thương cũng chẳng nhìn rõ.

Nhân cơ hội này, Tưởng Nhược Nam giằng ra, lao về phía Tả đô đốc ở phía trước, Tả đô đốc quay đầu, thấy khuôn mặt nàng bị ánh lửa chiếu cho đỏ rực, hai mắt rực sáng vì tức giận trông sinh động lạ thường.

"Mạng người đối với ngài rốt cuộc là cái gì? Ngài nhìn kĩ đi."

Tưởng Nhược Nam tức giận chỉ về phía vòng vây, "Những người này không phải kẻ thù của ngài, họ đều là đồng bào của chúng ta, nói ngôn ngữ giống chúng ta, cùng một tổ tông sinh ra. Tại sao ngài lại tàn nhẫn như thế, ngay cả cơ hội sống sót cũng không cho họ? Trong số họ còn rất nhiều người chưa bị lây bệnh đậu mùa, ta có thể giúp họ không bao giờ bị lây nữa, tại sao họ phải chết? Trong số đó còn có trẻ con, ngài không nhìn thấy sao? Cho dù có bị lây bệnh đậu mùa, cũng không nhất định họ sẽ chết, chỉ cần chăm sóc thật tốt, họ sẽ có thể sống được. Chỉ cần công tác cách ly khử độc làm thật tốt, thì bệnh đậu mùa cũng không lây lan được."

Nàng nhìn y, mắt như phát sáng: "Mọi người đều có quyền được sống, ngài có tư cách gì mà tuỳ tiện hi sinh tính mạng của họ? Ngài có tư cách gì mà tước đoạt hi vọng sống sót của họ? Tại sao rõ ràng có cách giúp mọi người sống được, ngài lại không chịu thử? Ngài có thể đừng vô tình máu lạnh, chuyên quyền tàn nhẫn như thế được không? Ngài nhìn cho rõ đi, những người này cũng là người giống như ngài và ta, không phải gà vịt chó dê, sao ngài có thể hạ lệnh máu lạnh mà không chớp mắt như thế?" Câu cuối cùng Tưởng Nhược Nam gần như gào lên.

Bách tính trong vòng vây lập tức quỳ xuống, dập đầu khóc lóc xin tha mạng: "Quan lão gia, hãy cho chúng tôi một con đường sống. Quan lão gia, chúng tôi không ai muốn chết cả."

Từng tiếng từng tiếng, thê thảm bi ai, đứt gan đứt ruột, đám binh sĩ kia đều như vô thức mà buông cung tên trong tay xuống.

Còn Tả đô đốc lại không hề có động tĩnh gì, y vẫn lạnh lùng nhìn nàng trừng trừng, ánh mắt ấy khiến Lưu Tử Căng nhớ đến cảnh y đánh gẫy chân con trai của Thượng thư bộ Sử, cũng ánh mắt này, hung hãn, tàn khốc, phẫn nộ.

Đúng lúc khi Lưu Tử Căng bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh hãi, Tả đô đốc lập tức lạnh lùng lên tiếng, y nhìn Tưởng Nhược Nam, trầm giọng nói: "Ngươi nói, ngươi có cách khống chế tình hình ở đây chỉ trong vòng mười ngày?"

Tưởng Nhược Nam nghe y hỏi vậy thì thở phào nhẹ nhõm, lập tức vui mừng, đáp: "Đúng vậy, chỉ cần cho ta mười ngày, cho ta tất cả những gì ta cần."

"Được." Giọng Tả đô đốc vẫn lạnh như băng, "Bổn đô đốc cho ngươi mười ngày. Sau mười ngày, nếu ngươi không làm được bổn đô đốc sẽ hạ lệnh phóng hoả đốt trấn, bao gồm cả ngươi trong đó. Ngươi hãy nghĩ cho kĩ đi."

"Nhất ngôn cửu đỉnh." Tưởng Nhược Nam vô thức giơ tay ra, đây là động tác nàng thích làm nhất mỗi khi hứa hẹn điều gì đó với ai, ở kiếp trước.

Tả đô đốc nhìn bàn tay nàng một cái, thoáng sững lại, rồi vô thức cũng học theo nàng, giơ tay ra.

Những khớp ngón tay nổi cộm trên bàn tay lớn, thô ráp lạ thường. Tưởng Nhược Nam giơ tay chạm một cái vào tay y, lạnh lùng nói: "Tả đô đốc nói lời phải giữ lời, đừng hối hận giữa chừng."

Tả đô đốc hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi, hạ lệnh cho binh sĩ thu cung tiễn về. Sau đó cao giọng nói: "Vị Kiều phu nhân này yêu cầu bổn đô đốc cho các ngươi mười ngày, được, bổn đô đốc sẽ cho các ngươi mười ngày."

Bách tính reo hò hoan hỉ, hi vọng được sống khiến họ kích động tới chảy cả nước mắt.

Nhưng giọng Tả đô đốc đột nhiên lại lạnh như băng: "Nhưng nếu trong vòng mười ngày đó, lại có kẻ nảy sinh ý định bỏ trốn, thì đừng trách bổn đô đốc máu lạnh vô tình. Bổn đô đốc sẽ lập tức phóng hoả đốt trấn." Nói xong y nhìn Tưởng Nhược Nam.

Tưởng Nhược Nam nhìn y mỉm cười: "Tả đô đốc sẽ không bao giờ phải hối hận về quyết định này."

Có được sự ủng hộ của Tả đô đốc, Tưởng Nhược Nam và Lưu Tử Căng bắt đầu bận rộn. Đầu tiên, Tưởng Nhược Nam vào khu ổ dịch để kiểm tra tình hình, Lưu Tử Căng thì lại bận rộn chủng ngừa cho binh sĩ bên ngoài. Để tránh có thêm người bị lây nhiễm.

157. Chương 157

Tưởng Nhược Nam sau khi vào bên trong, việc đầu tiên nàng làm là tập trung những người bị bệnh vào một chỗ, sau đó bố trí một chỗ khác cho những bách tính chưa bị lây nhiễm. Kiểm tra phản ứng của mọi người, đợi mười ngày sau, nếu không xuất hiện bách tính bị lây nhiễm thì sẽ bố trí chủng ngừa.

Những bệnh nhân đậu mùa đa phần là chết vì biến chứng. Trước đó vì mọi người sợ hãi bệnh tật, sợ bị lây nhiễm, nên bỏ mặc những người bị bệnh đậu mùa, vì vậy tỉ lệ tử vong rất cao. Về cơ bản, cứ bốn người bị bệnh thì chỉ một người sống sót.

Nhưng dịch bệnh đậu mùa lần này, vì sau đó những người bệnh được Tưởng Nhược Nam chăm sóc rất tốt, nên cứ bốn người thì ít nhất cũng sống được ba, chỉ là sau khi khỏi bệnh, trên mặt họ vẫn xuất hiện những vết sẹo hết khó coi, đương nhiên đối với những người vừa giật lại mạng sống từ tay Diêm Vương mà nói, đấy không phải là chuyện to tát gì nữa.

Những bách tính trở về từ cõi chết đều nhìn Tưởng Nhược Nam với ánh mắt vô cùng cảm kích, vô cùng sùng kính. Cho dù nói họ coi Tưởng Nhược Nam như thần thánh thì cũng không phải quá lời. Rất lâu sau đó, những người này cùng con cháu của họ khi nhắc lại quãng thời gian ấy, nỗi thống khổ tuyệt vọng của thời kì ấy đã không còn lưu lại trong kí ức của họ, chỉ có khuôn mặt cùng nụ cười dịu dàng của "Kiều phu nhân" là vẫn khắc sâu trong tâm trí họ.

"Đời này ta chưa từng gặp người phụ nữ nào xinh đẹp, dịu dàng hơn Kiều phu nhân"

"Bà ơi, Kiều phu nhân đó thật sự rất xinh đẹp ư? Giống tiên nữ ư?"

"Cháu ơi, không liên quan đến tướng mạo bên ngoài. Có lẽ, sẽ có những người xinh đẹp hơn phu nhân ấy, nhưng trong lòng bà, không ai có thể sánh được với Kiều phu nhân."

Mười ngày sau, những bách tính không có triệu chứng bị lây nhiễm được sự đồng ý của Đô đốc, được thả ra ngoài để chủng ngừa. Còn những người bị nhiễm bệnh, cũng đã khoẻ hơn, một số ít chết vì biến chứng, Tưởng Nhược Nam cũng kịp thời thiêu huỷ thi thể của họ, và đem khử trùng toàn bộ những đồ dùng của họ.

Dịch bệnh đậu mùa kinh hồn bạt vía, cứ thế mà lặng lẽ lắng xuống.

Đến ngày thứ mười, Tưởng Nhược Nam ra khỏi khu vực bị bao vây, người nàng gầy rộc cả đi. Sau khi ra ngoài, nàng bèn cùng Lưu Tử Căng đến trạm chỉ huy của Tả đô đốc để báo cáo tình hình.

Trạm chỉ huy tạm thời của Tả đô đốc được cải tạo lại từ một căn hộ của cư dân. Trước tiền viện có mấy binh sĩ thủ vệ thân hình cao lớn, tướng mạo hung hãn đứng canh cổng. Những binh sĩ này đều là những thị vệ thân cận từng vào sinh ra tử với Tả đô đốc. Trước đó Tưởng Nhược Nam đã có thái độ vô cùng bất kính với Tả đô đốc trước mặt bàn dân thiên hạ, nay thấy nàng, trông họ vô cùng tức giận.

Lưu Tử Căng tiến lên nhờ người vào thông báo, không lâu sau, họ được dẫn vào trong. Tưởng Nhược Nam bị đám lính trừng mắt lườm tới mức dựng ngược cả lông mao, đành cố gắng giữ vững khí thế theo sau Lưu Tử Căng.

Vừa vào phòng khách, đã thấy Tả đô đốc thân mặc thường phục màu đen, ngồi trên chiếc ghế bọc da Bạch Hổ ở chính giữa. Cởi bỏ bộ khôi giáp khiến hắn trông không còn quá cứng nhắc nữa, có điều, có lẽ do cái mũi quá cao nên đôi mắt trở nên nhỏ và dài, mà cũng có thể do vết sẹo trên mắt, nên ngay cả những lúc điềm tĩnh như thế này vẫn gây cho người khác cảm giác lạnh lẽo u ám, khiến người ta bỗng dưng căng thẳng, luống cuống.

Trên chiếc bàn hình vuông sơn đen trước mặt Tả đô đốc có đặt một vò rượu. Lúc này, Tả đô đốc đang rót rượu vào trong một chiếc bát lớn bằng sứ màu trắng, sau đó cầm bát lên, ngửa cổ một hơi uống cạn. Yết hầu thô to trượt lên trượt xuống, trong bát cạn sạch không còn dù chỉ một giọt rượu, khiến Tưởng Nhược Nam cứ trợn trừng mắt nhìn, giờ thì nàng đã hiểu thế nào gọi là bò uống nước rồi.

Tả đô đốc đặt bát xuống, ngẩng đầu nhìn thẳng vào họ, ánh mắt hung hãn soi mói, khiến Tưởng Nhược Nam thấy rợn tóc gáy. Thời gian này, qua Lưu Tử Căng, Tưởng Nhược Nam cũng đã hiểu được ít nhiều vị Tả đô đốc là người thế nào, tâm địa độc ác thủ đoạn tàn nhẫn ra sao, có thù tất báo, điều đáng sợ nhất là

hoàn toàn không hề màng tới hậu quả. Nghĩ lại mình từng chửi mắng y trước mặt bao nhiêu người như thế, rồi lại nhớ đến quý công tử bị y đánh gẫy chân, Tưởng Nhược Nam bỗng thấy lạnh hết cả người.

Nàng cúi đầu, im lặng, cố gắng làm bản thân mình lu mờ, cũng thầm cầu khấn trong lòng, hi vọng hắn là người không đánh phụ nữ. Nếu không, nàng đúng chỉ là còn cách cầu xin bồ tát phù hộ…

Phía bên này, Lưu Tử Căng đang báo cáo lại chi tiết tình hình dịch bệnh cho Tả đô đốc nghe. Suốt quá trình ấy, Tả đô đốc không hề lên tiếng, uống hết bát rượu này tới bát rượu khác, không khí trong phòng nồng nặc mùi rượu.

Giọng Lưu Tử Căng ôn hoà mà chậm rãi, giống như đang hát ru, Tưởng Nhược Nam dần dần có cảm giác buồn ngủ vô cùng. Thời gian gần đây mỗi ngày nàng chỉ được ngủ không quá ba tiếng, giờ nàng chỉ ước có một chiếc giường, rồi nằm lên đó mà ngủ li bì suốt mười ngày mười đêm.

Nghe xong bản báo cáo dài dằng dặc của Lưu Tử Căng, Tả đô đốc chỉ "ừm" một tiếng, sau đó mở miệng nói: "Thời gian này hai vị vất vả rồi, về việc trọng thưởng cho tất cả những đại phu dám mạo hiểm tính mạng đến khu dịch bệnh, bổn đô đốc sẽ trình tấu lên trên. Lưu thái y hãy lui xuống nghỉ ngơi trước đi."

"Vâng, Đô đốc." Lưu Tử Căng hành lễ cáo lui.

Tưởng Nhược Nam cũng thở phào nhẹ nhõm, hành lễ theo y, muốn cùng rút lui, đang định quay người, Tả đô đốc bỗng dưng lạnh lùng gọi giật nàng lại: "Kiều phu nhân hãy ở lại đây đã, bổn đô đốc còn có việc muốn hỏi lại phu nhân cho rõ."

Tưởng Nhược Nam giật mình, cơn buồn ngủ lập tức tan biến, Lưu Tử Căng cũng thấy lo lắng, quay người nhìn Tả đô đốc, hỏi với giọng thăm dò: "Không biết Đô đốc có chuyện gì?"

Tả đô đốc cười nhạt một tiếng, "Lưu thái y hình như quản hơi nhiều nhỉ? Quyết định của bổn đô đốc cần gì phải giải thích với ngài." Nói xong kẽ quát: "Lui ra."

Lập tức một thị vệ từ ngoài tiến vào, nhìn bộ dạng của thị vệ đó, nếu như Lưu Tử Căng không chịu lui ra thì hắn sẽ động chân động tay kéo y đi. Sắc mặt Lưu Tử Căng trắng nhợt, nhưng vẫn bước lên phía trước, đẩy Tưởng Nhược Nam ra sau mình, "Kiều phu nhân là do hạ quan mời tới, hạ quan có nghĩa vụ phải bảo vệ sự an toàn cho phu nhân. Đô đốc có gì bất mãn, xin hãy trị tội hạ quan, đừng làm khó Kiều phu nhân."

Tả đô đốc nặng nề đặt cạch chiếc bát to trong tay xuống, sắc mặt càng lúc càng âm trầm.

"Lưu thái y, nói năng phải chú ý tới thân phận của mình."

Tưởng Nhược Nam thấy không khí trong phòng bỗng dưng gượng gạo, thầm lo lắng. Vị Đô đốc này, ngay cả con trai của Thượng thư bộ Sử còn dám đánh, nay ở đây toàn người của hắn, có gì hắn không dám làm chứ? Lưu Tử Căng còn có vợ có con, bản thân nàng gây họa sao có thể làm liên luỵ tới y?

Ngay lập tức, nàng bước ra từ sau lưng Lưu Tử Căng, lớn tiếng nói: "Đa tạ ý tốt của Lưu thái y. Lưu thái y không cần phải lo lắng cho dân phụ. Tả đô đốc là hào kiệt một phương, chắc chắn không thể là người có tâm địa hẹp hòi, sẽ không làm khó dân phụ đâu." Mặc dù nói với Lưu Tử Căng như thế, nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào Tả đô đốc.

Tả đô đốc lạnh lùng nhìn lại nàng, đôi mắt hẹp và dài hơi nheo lại.

Tưởng Nhược Nam hạ giọng nói với Lưu Tử Căng: "Lưu thái y hãy lui xuống trước đi đã, ta có Phượng lệnh, hắn không dám làm gì ta đâu. Người này hỉ nộ bất thường, nham hiểm hung hãn, Lưu thái y đừng kích động, tẩu tẩu và bọn trẻ còn đang đợi ngài về đấy."

Nghe Tưởng Nhược Nam nhắc đến vợ và các con, sắc mặt Lưu Tử Căng thoáng biến đổi, hắn trầm mặc hồi lâu, rồi đáp: "Phu nhân hãy cẩn thận, lúc cần thiết thì phải nói rõ thân phận của mình, hắn dù ngang ngược tới đâu cũng không dám tuỳ tiện."

Tưởng Nhược Nam cố tỏ ra trấn tĩnh gật gật đầu, thực ra tim đập như gõ trống, giờ nàng còn có thân phận gì? Là con gái Uy Vũ tướng quân đã mất hơn mười năm nay ư? Vợ cũ của An Viễn Hầu? Nếu nhắc tới sự sủng ái của Thái hậu thì còn có thể dựa dẫm, nhưng nếu đem so với thân phận con trai Thượng thư bộ Sử thì…

Tưởng Nhược Nam toát mồ hôi lạnh…

Lưu Tử Căng quay người hướng về phía Tả đô đốc nói lớn: "Tả đô đốc, Kiều phu nhân là đại công thần của sự việc lần này, nếu Kiều phu nhân có gì tổn thất, hạ quan nhất định sẽ bẩm báo lên Hoàng thượng." Ngữ khí của y thể hiện sự uy hiếp rất rõ ràng.

Tả đô đốc lạnh lùng "hừ" một tiếng, rõ ràng không coi sự uy hiếp kia của y ra gì.

Lưu Tử Căng lại nhìn Tưởng Nhược Nam, quay người đi ra.

Trong phòng bỗng yên tĩnh lạ thường.

Tưởng Nhược Nam cúi đầu đứng đó, Tả đô đốc vẫn uống hết bát rượu này tới bát rượu khác.

Bỗng dưng Tưởng Nhược Nam không kìm được mà thầm thắc mắc, y uống nhiều rượu như thế, tại sao không say?

Tả đô đốc đột nhiên đặt chiếc bát lớn trong tay xuống, đứng dậy, vòng qua bàn, đi về phía Tưởng Nhược Nam.

Tưởng Nhược Nam nghe thấy bước chân nặng nề của y đang tiến tới rất gần mình, trái tim như nhảy vọt lên tận cổ họng. Nói không sợ là giả, thật không hiểu, lúc ấy nàng lấy đâu ra dũng khí mà chỉ vào y chửi rủa như thế?

Nhưng dù trong lòng thấp thỏm lo âu, Tưởng Nhược Nam vẫn ép mình phải bình tĩnh đứng vững tại chỗ, không được giật lùi dù chỉ một bước. Bản thân nàng không sai, trong lòng có sợ hãi tới thế nào thì về khí thế nàng quyết không thể thua.

Y đứng cách nàng khoảng ba bước chân, Tưởng Nhược Nam có thể nhìn thấy gấu áo có những chỗ bị sút chỉ của y và cả đôi giày vải màu đen mòn vẹt.

"Sao, phu nhân giờ cũng đã biết sợ rồi?" Giọng y lạnh lùng vang lên.

Hơi rượu nồng nặc bao quanh nàng, ngay cả khi đối mặt với Hoàng đế nàng cũng chưa từng cảm thấy sợ hãi như thế này, bởi vì sự hung hãn của Hoàng thượng chỉ là vẻ bề ngoài, còn người này, nó toát ra từ xương tuỷ.

Nàng mãi mãi sẽ không bao giờ quên, y đã ung dung tự tại, mặt không đổi sắc bắn chết hai người vô tội kia, cả khi y tàn độc máu lạnh hạ lệnh kết thúc tính mạng của những người dân vô tội mà không thèm chớp mắt.

Tưởng Nhược Nam cúi đầu, rất lâu sau, nàng mới miễn cưỡng mở miệng đáp: "Không biết Đô đốc có việc gì cần hỏi dân phụ?" Cho dù đã cố gắng hết sức nhưng vẫn không khống chế được sự run rẩy nhẹ trong giọng nói.

Tả đô đốc trả lời, nhưng lại không phải trả lời câu của nàng vừa hỏi: "Bổn đô đốc vốn là một thường dân áo vải, bao nhiêu năm nay, không phải chưa từng có người chửi rủa xỉ nhục bổn đô đốc, nhưng phu nhân có biết, kết cục của bọn họ như thế nào không?"

Sự căng thẳng lên tới cao độ, khiến Tưởng Nhược Nam vốn đã rất mệt mỏi nay lại thêm hoa mắt chóng mặt.

"Những người này, nếu không phải chính tay bổn đô đốc giết, thì cũng lo sợ phập phồng nhìn sắc mặt của bổn đô đốc mà sống qua ngày. Kiều phu nhân, ngươi có trong tay Phượng lệnh, chắc chắn thân phận không bình thường, bổn đô đốc cũng sẽ không làm gì ngươi cả. Nhưng tất cả những người đắc tội với ta, ta đều không để cho họ được sống yên ổn." Giọng nói trầm nhỏ để lộ sự tàn ác.

Tưởng Nhược Nam tái mặt, nhưng lửa giận trong lòng cũng dần bốc lên.

Y cười nhạt, "Bổn đô đốc rất muốn biết, nếu phu nhân biết sẽ có kết quả ngày hôm nay, thì trước kia có tự ý hành động như vậy nữa không?"

Ngữ điệu ngông cuồng đó cuối cùng cũng chọc giận Tưởng Nhược Nam, mẹ nó chứ, tưởng bà đây dễ bắt nạt chắc. Cái roi của bà cũng chẳng phải loại ăn kiêng, dám đánh gẫy chân bà, bà cũng sẽ quất cho ngươi mù mắt.

Bà đây tốt xấu gì cũng đã từng đánh nhau với gấu!

Tưởng Nhược Nam ngẩng phắt đầu lên, tức giận trừng mắt nhìn y, nói rõ ràng từng từ từng chữ một: "Tả đô đốc uy hiếp một người phụ nữ như vậy, thật lợi hại, thật anh dũng. Dân phụ rất tò mò, muốn biết Tả đô đốc sẽ khiến dân phụ sống không yên ổn như thế nào? Tả đô đốc xin cứ việc ra tay, nếu dân phụ nhíu mày, dân phụ sẽ không phải là phụ nữ nữa."

Nói xong, lại trừng mắt nhìn y, quay người rời đi.

Vừa đi được hai bước, Tưởng Nhược Nam bỗng cảm thấy trời đất quay cuồng, rồi hai mắt nàng tối sầm, ngã ngất xuống.

Loáng thoáng, nàng có cảm giác mình đã ngã vào một vòng tay to lớn, rắn chắc mà ấm áp.

Những tâm tư bị nàng đè nén bao lâu nay nhân lúc nàng yếu đuối nhất đã cuồn cuộn vùng lên nuốt chửng nàng. Những kí ức đã bị chôn vùi tận sâu nơi trái tim, từng chút từng chút quay về…

"Thiệu Khang…" Nàng khẽ gọi một tiếng.

Khoé môi nàng xuất hiện một nụ cười nhẹ nhàng, trái tim vốn thấp thỏm lo lắng nay bỗng dưng được thả lỏng, ngay lập tức nàng chìm vào bóng tối vô bờ vô tận, vô tri vô giác, chẳng còn biết gì nữa.

Tả Bá Xương trợn mắt đứng nhìn Tưởng Nhược Nam bỏ đi, đầu óc trống rỗng.

Xin cứ việc ra tay? Nàng muốn quyết đấu với y?

Rõ ràng không biết tự lượng sức mình. Có điều một người phụ nữ mạnh mẽ thế này… bình thường hiếm gặp.

Đột nhiên Tưởng Nhược Nam loạng choạng, rồi ngã xuống.

Tả Bá Xương nhìn thấy, không suy nghĩ nhiều vội bước nhanh về phía nàng, cánh tay vươn ra, đỡ nàng vào lòng.

Bỗng từ trong phòng vang lên một tràng cười sảng khoái, Tả Bá Xương bế Tưởng Nhược Nam quay đầu nhìn lại. Một nam tử chừng trên dưới ba mươi tuổi từ trong đó bước ra.

Nam tử này mặc trường bào văn sĩ màu xanh, thân hình bình thường, tướng mạo phổ thông, kiểu người gặp xong sẽ quên ngay. Nhưng nếu chịu để ý, sẽ thấy ánh mắt hắn ta vô cùng sắc bén, khí độ bất phàm, khiến người khác không dám kinh thường.

"Đô đốc, quả đúng như ngài nói, người phụ nữ này thật khác người. Giờ Văn mỗ đã được mở rộng tầm mắt, trong thiên hạ quả là có người phụ nữ hung hãn như thế này. Không thể không nói, cách nhìn nhận của Đô đốc thật độc đáo."

Nam tử kia mặc dù hễ mở miệng ra là Đô đốc, nhưng giọng điệu của hắn lại vô cùng tuỳ tiện, thân thiết. Rõ ràng là hắn có mối quan hệ không bình thường với Tả đô đốc.

Tả Bá Xương nhìn người phụ nữ trong lòng mình một cái, khoé miệng thoáng nhếch lên cười, nụ cười đó không những không làm mềm được những đường nét lạnh lùng cứng nhắc trên mặt y, ngược lại còn khiến y trông càng ngông cuồng kiêu ngạo hơn.

"Những người phụ nữ bên cạnh bổn đô đốc đâu có ai đanh đá ghê gớm như nàng ta. Người này vừa cương vừa nhu, hoàn toàn phù hợp với yêu cầu của bổn đô đốc. Có thể chăm lo cho gia đình, dạy dỗ con cái, và cũng không gây thêm phiền phức cho bổn đô đốc."

Nói xong, lại nhìn Tưởng Nhược Nam một cái, nói tiếp: "Tử Hằng, nàng ta đột nhiên ngất xỉu, có phải bị bệnh gì không? Ngươi kiểm tra giúp ta, tiện thể kiểm tra luôn xem nàng ấy khoẻ mạnh hay không? Bổn đô đốc ghét nhất là những người phụ nữ bệnh tật yếu đuối."

Nói xong, Tả Bá Xương đặt Tưởng Nhược Nam xuống chiếc ghế dài bên cạnh, Văn Tử Hằng tiến tới bắt mạch cho nàng, một lúc sau, quay người nói với Tả Bá Xương: "Đô đốc, nàng ấy chỉ là quá mệt, hoàn toàn kiệt sức nên mới ngủ lịm đi. Mạch tượng của người phụ nữ này rất khoẻ, tràn đầy sức sống, chắc chắn là người đa tử đa phúc."

Tả Bá Xương ngẩng đầu, cười hài lòng. Nhìn Tưởng Nhược Nam, ánh mắt y lấp lánh, rõ ràng y đã coi nàng là vật sở hữu của mình.

"Chỉ là…" Văn Tử Hằng đột nhiên chau mày.

Tả Bá Xương sốt sắng, "Có gì cứ nói thẳng."

Lúc này Văn Tử Hằng mới nói tiếp: "Người phụ nữ này hình như là quả phụ, còn có hai đứa con trai… Đô đốc ngài hoàn toàn có thể chọn được một hoàng hoa quý nữ tài mạo song toàn khác trong hoàng thành mà."

Tả Bá Xương giơ tay lên ngăn hắn lại, khinh miệt hừ một tiếng: "Những người đó quá yếu đuối, động tí là khóc, bổn đô đốc nhìn thấy là chán rồi." Rồi vội vàng nhìn về phía Tưởng Nhược Nam: "Quả phụ thì đã sao? Nàng ta là quả phụ, ta là quan phu[3], quả phụ với quan phu, dùng lời lẽ đám văn nhân các ngươi nói thế nào nhỉ…" Hắn khẽ cười một tiếng, "Trời sinh một cặp, đất hạ một đôi."

[3]: Ở đây chỉ người goá vợ.

Nghe y nói thế, Văn Tử Hằng không phản đối nữa, chỉ nhìn bộ y phục cũ kĩ của Tả Bá Xương, khẽ thở dài: "Tẩu tẩu mất đã nhiều năm như thế rồi, Đô đốc bận việc nhà binh, cần có người chăm sóc. Khó khăn lắm Đô đốc mới nhắm được một người… Đành vậy, quả phụ thì quả phụ, chỉ cần Đô đốc đồng ý là được."

158. Chương 158

Giọng hắn nói buông xuôi như con trai đã tìm về một người con dâu không hợp ý mình vậy.

Văn Tử Hằng nhìn Tưởng Nhược Nam đang ngủ rất say, khẽ cười nói, "Người phụ nữ này thật tốt số, một quả phụ mang theo hai đứa con trai, lại chẳng phải quốc sắc thiên hương gì, thế mà lại lọt vào mắt xanh của Đô đốc."

Có điều, người phụ nữ này trong tay có Phượng lệnh, thân phận chắc không tới mức quá thấp kém, nên trong lòng cũng cảm thấy dễ chịu hơn.

Tưởng Nhược Nam ngủ một mạch hai ngày một đêm, khi tỉnh lại trời đang là ban ngày, nàng ngồi dậy, hoang mang nhìn khung cảnh lạ lẫm xung quanh.

Sao nàng lại ở đây? Rồi nàng từ từ nhớ lại, mình đã hôn mê khi đang đứng trong trạm chỉ huy của Tả đô đốc, giật thót mình, vội vàng kiểm tra thân thể, thấy vẫn mặc quần áo chỉnh tề, trên người không có dấu hiệu gì đặc biệt, lúc này nàng mới thấy yên tâm.

Một cô nương chừng mười tuổi bước vào, thấy Tưởng Nhược Nam đã tỉnh dậy, vội vàng chạy đến bên giường, cười nói: "Phu nhân tỉnh rồi? Có đói không? Có muốn ăn chút gì không?"

Tưởng Nhược Nam hỏi nàng ta: "Ngươi là ai, đây là đâu?"

"Đây là trấn Bạch Hà, ta là cư dân ở đây, phu nhân mệt quá, ngủ liền hai ngày rồi. Đô đốc bảo ta tới chăm sóc phu nhân."

Tưởng Nhược Nam nói: "Đa tạ."

"Phu nhân đừng nói đa tạ, người chính là ân nhân cứu mạng tất cả dân chúng ở đây, đừng nói chỉ chút chuyện vặt này, cho dù phải làm trâu làm ngựa cho người, dân chúng cũng cam tâm tình nguyện." Lại nói tiếp, "Phu nhân đợi một lát, để ta mang cháo cho người."

Đoạn mỉm cười chạy ra ngoài, sau đó nghe nàng ta vui vẻ reo lên: "Phu nhân tỉnh rồi."

"Mẹ tỉnh rồi."

Mắt Tưởng Nhược Nam sáng lên, bọn trẻ cũng ở đây ư?

Ngay sau đó, Tử San đưa hai đứa trẻ vào. Khánh Nhi giống như con chim nhỏ lao vào lòng Tưởng Nhược Nam, Bác Nhi thì có vẻ bình tĩnh hơn, nhưng khuôn mặt nhỏ nhăn đỏ bừng kia đã tố cáo sự vui mừng trong lòng thằng bé.

"Mẹ, cuối cùng mẹ cũng tỉnh dậy rồi. Con và ca ca đang bàn xem có nên gọi mẹ dậy không?" Cái đầu nhỏ của Khánh Nhi cọ cọ vào lòng mẹ.

"Mẹ, mẹ không bị ốm đấy chứ?" Đôi mắt to của Bác Nhi ngập tràn vẻ lo lắng.

Tưởng Nhược Nam xoa đầu hai thằng bé, cười đáp: "Mẹ không sao, mẹ chỉ ngủ thôi mà." Rồi nhìn Tử San: "Mọi người tới từ bao giờ?"

"Đến từ hôm kia rồi. Hai đứa trẻ biết tỷ ngủ đều rất ngoan, không gây ồn." Tử San cúi người xuống, hạ thấp giọng thì thầm vào tai Tưởng Nhược Nam, "Tỷ tỷ, hai hôm nay có một người đàn ông giống hung thần ác sát tới thăm tỷ hai lần, đó là ai?"

Ánh mắt nàng ta lấp lánh tràn ngập vẻ tò mò.

Người đàn ông hung thần ác sát? Tưởng Nhược Nam chau mày suy nghĩ một lát, lẽ nào là vị Đô đốc kia? Hắn tới thăm nàng?

"Đô đốc đó còn nói chuyện với Khánh Nhi và Bác Nhi một lúc, hình như rất thích hai đứa." Khi Tử San nói, đôi mắt nhìn Tưởng Nhược Nam chằm chằm không chớp, dường như muốn tìm kiếm manh mối nào đó trên mặt Tưởng Nhược Nam.

Đáng tiếc, Tưởng Nhược Nam không thể thoả mãn nàng ta, nàng điềm đạm đáp: "Có lẽ là Tả đô đốc, hắn là người phụ trách của đợt dịch bệnh lần này, ta vì chữa bệnh mà mệt tới hôn mê, hắn tới thăm ta là chuyện thường thôi.."

"Ồ, thì ra là thế.." Vẻ mặt Tử San tràn ngập ý thất vọng.

Lúc này, tiểu cô nương vừa rồi bưng một bát cháo nóng nghi ngút vào, Tưởng Nhược Nam đang đói, nên chẳng mấy chốc đã ăn xong bát cháo.

Thời gian sau đó, phòng Tưởng Nhược Nam lúc nào cũng náo nhiệt tấp nập, bách tính mang quà tới thăm nàng, người thì mang tặng trứng gà, người thì mang thịt, người lại mang chút điểm tâm bổ dưỡng, đủ mọi thứ chất đầy trong phòng. Nhìn bộ dạng những người này, giống như chỉ hận không thể dập đầu trước nàng vài cái mới yên tâm.

Ồn ào bận rộn suốt cả buổi chiều, khi dân chúng ra về hết, trời đã gần tối, Tả đô đốc dẫn theo một nam tử ăn vận như văn nhân, sắc mặt lạnh lùng bước vào.

Điều khiến Tưởng Nhược Nam ngạc nhiên hơn cả là hai đứa trẻ hình như không hề sợ sắc mặt đen như đít nồi đó của hắn, mà còn vui vẻ nhào tới, ngọt ngào gọi y là bá bá. Còn Tả đô đốc cũng mỉm cười với bọn trẻ, Tưởng Nhược Nam nhìn thấy hắn cười, đột nhiên cảm thấy y vẫn nên lạnh lùng thì hơn.

Tử San rót trà cho mọi người xong, bèn đứng sang một bên, đôi mắt to đảo liên tục, lúc thì nhìn Tưởng Nhược Nam, lúc lại nhìn Tả đô đốc.

Nam tử ăn vận giống văn nhân kia bước tới bên cạnh Tử San thì thầm nói gì đó, Tử San do dự một lúc, lắc lắc đầu. Văn nhân kia lại nói thêm một câu nữa, mắt Tử San sáng lên, sau đó đem theo hai đứa trẻ đang ríu rít trò chuyện với Đô đốc ra ngoài.

Tưởng Nhược Nam ngồi xuống chiếc ghế đối diện của Tả đô đốc, tất cả những chuyện vừa xảy ra nàng đều nhìn thấy cả, nàng im lặng, bởi vì nàng rất muốn biết, Tả đô đốc này rốt cuộc định làm gì.

Nàng cầm ly trà lên, dùng nắp gạt gạt lá trà trên mặt nước, nhìn những lá trà không ngừng quay mòng mòng, khẽ hỏi: "Tả đô đốc tới tìm dân phụ là có chuyện gì?" Nàng ngẩng đầu nhìn y, lạnh lùng nói tiếp: "Cho dù Tả đô đốc bất mãn với dân phụ thế nào, nhưng dân phụ tin, Tả đô đốc tuyệt đối không phải loại tiểu nhân bỉ ổi làm hại cả trẻ con."

Tả đô đốc ngẩng đầu nhìn nàng, không lên tiếng. Có điều sắc mặt cũng không đến nỗi khó coi lắm.

Tưởng Nhược Nam không thể đoán biết được lúc này y đang nghĩ gì, cúi đầu, uống một hớp trà để che giấu sự bất an trong tâm trạng mình.

Lúc này, Tả đô đốc ngồi đối diện với nàng mới lên tiếng: "Bổn đô đốc sau này sẽ coi chúng như con đẻ của mình, vì vậy nàng không cần lo lắng bổn đô đốc sẽ làm tổn thương chúng."

Câu nói này giống như một tiếng sấm, khiến Tưởng Nhược Nam kinh hồn bạt vía, hớp trà trong miệng bắn ra ngoài. Sau khi ho khan vài tiếng để lấp liếm cho cách cư xử bất nhã của mình, ngẩng đầu nhìn y, đôi mắt mở rất to, nhìn vẻ mặt nàng như vừa gặp ma.

"Đô đốc, ngài vừa nói gì?"

Tả đô đốc vẫn giữ vẻ mặt như quỷ dạ xoa, bộ dạng trầm mặc lạnh lùng, "Phu nhân, nàng không phải nghe mà không hiểu chứ? Bổn đô đốc đang cầu hôn nàng, chỉ cần phu nhân đồng ý, ngay ngày mai bổn đô đốc sẽ mời người làm mối tới, đưa sính lễ, hai ngày sau sẽ thành thân" Giọng điệu đó, giống như đang nói "ta muốn lấy mạng nàng" vậy, cứng đanh đanh, lạnh như băng.

Tưởng Nhược Nam buông tay, ly trà rơi xuống đất, "choang" một tiếng, vỡ thành trăm mảnh.

Nàng sững sờ nhìn y, người như hoá đá, dù bất kỳ người đàn ông nào bên ngoài kia chạy vào cầu hôn nàng, nàng cũng không thấy lạ. Nhưng một người mới chỉ gặp mặt nàng hai lần như y, trong hai lần đó thì một lần nàng sỉ nhục mắng chửi y trước mặt đông đảo quần chúng, một lần là y uy hiếp nói muốn trả thù nàng...

Người như thế mà lại cầu hôn nàng?

Thật quá kỳ dị.

Tưởng Nhược Nam đột nhiên nghĩ ra một khả năng, nàng đứng dậy, tức giận nhìn y, "Đô đốc, đây là thủ đoạn ngài dùng để trả thù ta phải không? Thân là đàn ông, ngài dùng thủ đoạn này không phải quá mức bỉ ổi hay sao?" Lấy nàng về, rồi từ từ giày vò hành hạ nàng? Nàng cảm thấy, y là loại người có thể làm ra những việc như thế.

Tả đô đốc đứng dậy, nhìn thẳng vào nàng, lông mày thoáng chau lại, trầm giọng đáp: "Trả thù cái gì? Rốt cuộc nàng đang nói về việc gì chứ. Bổn đô đốc thành tâm thành ý cầu hôn nàng, muốn lấy nàng làm thê tử. Bổn đô đốc cũng biết thân phận nàng không bình thường, nhưng dù sao nàng cũng là một quả phụ, lại còn có hai đứa con nhỏ. Bổn đô đốc là Tam phẩm Đô đốc, ta nghĩ lấy ta cũng không quá thiệt thòi cho nàng."

Mặc dù nói thế, nhưng vẻ mặt của y, ánh mắt của y đã thể hiện một thông điệp quá rõ ràng, dù nàng có tôn quý tới đâu, cũng chỉ là một quả phụ, có thể gả cho một Đô đốc Tam phẩm như ta đã là phải cảm tạ tổ tông nàng tích đức mấy đời rồi.

Y nhìn nàng, ánh mắt lạnh lùng kiêu ngạo, "Kiều phu nhân, nàng sẽ không từ chối chứ?"

Tưởng Nhược Nam ngẩn ra một lúc, sau đó phá lên cười, Tả đô đốc cứ nhìn nàng đăm đăm, lông mày giật giật rất khẽ, sắc mặt mỗi lúc một tối đi, mỗi lúc sầm xuống theo tiếng cười của nàng.

Tiếng cười của Tưởng Nhược Nam bỗng dưng ngưng bặt, vẻ mặt nàng cũng trầm hẳn xuống.

Trước đó, Văn Tử Hằng đã phân tích cho Tả Bá Xương như thế này:

"Kiều phu nhân mặc dù có Phượng lệnh trong tay, nhưng như Văn mỗ nhận thấy, thân phận nàng ta cũng chẳng cao quý lắm. Thứ nhất, theo như ta điều tra và được biết, ở đây Kiều phu nhân không hề có người thân bạn bè, nhưng vẫn lưu lại một thời gian rất dài, một người phụ nữ tự do như thế, chính là vì không có nơi nương tựa. Cho dù tướng công đã chết thì nhà chồng nàng ta cũng không có lí do gì mà để nàng ta đưa hai đứa trẻ đi, trừ phi nhà chồng nàng ta sa sút, hoặc căn bản chẳng cần tới mẹ con họ. Nếu nhà mẹ đẻ có chút thế lực, cũng không thể để con gái mình, hơn nữa còn là một quả phụ, xuất đầu lộ diện, đi lang thang khắp nơi, mà sẽ phải sắp xếp tương lai cho nàng ta. Theo Văn mỗ suy đoán, Kiều phu nhân này, nhà đẻ nhà chồng đều chẳng còn ai, có lẽ nàng ta là họ hàng của Thái hậu, vì có chút y thuật nên được Thái hậu coi trọng. Theo ta biết thì Thái hậu mắc bệnh tiêu khát đã lâu nên trong tay nàng ta mới có Phượng lệnh. Thực ra Phượng lệnh nhìn cao quý nhưng cũng chẳng có nhiều tác dụng, đây có lẽ cũng là nguyên nhân nàng ta có nó. Vì vậy, Đô đốc, nếu ngài thật sự định lấy người phụ nữ này về, hoàn toàn không cần phải vì Phượng lệnh mà e sợ thân phận của nàng ta. Anh hùng không hỏi xuất thân, nay đô đốc là quan

tam phẩm, được Hoàng thượng trọng thị, đây mới là điều quan trọng nhất. Người phụ nữ ấy chẳng có lý do gì để từ chối Đô đốc, nói thật lòng thì, với tình hình hiện tại của nàng ta, được gả cho Đô đốc, cũng là phúc đức được tích từ kiếp trước. Chỉ có điều, Kiều phu nhân này tính cách mạnh mẽ quật cường, sẽ không nhận lời Đô đốc ngay đâu, chắc cũng phải cành cao làm bộ làm tịch. Phụ nữ mà, sẽ luôn tìm đủ mọi cách để nâng tầm bản thân lên, Đô đốc nếu muốn lấy một người phụ nữ mạnh mẽ như thế, phải kiên nhẫn một chút."

Tả Bá Xương vô cùng tin tưởng vào phân tích của Văn Tử Hằng, vì vậy phản ứng của Tưởng Nhược Nam y không bất ngờ.

Mặc dù hai từ "lỗ mãng" hơi khó nghe một chút, nhưng nghĩ kĩ lại, bản thân y là người học võ, nên nàng nói vậy cũng không sai.

Tả Bá Xương hít một hơi thật sâu, cố gắng đè nén cơn giận trong lòng xuống, lạnh lùng nói: "Chỉ cần lấy ta, nàng sẽ trở thành tam phẩm cáo mệnh rồi, sẽ rất nhiều người tôn trọng nàng."

Tưởng Nhược Nam nghe giọng nói có phần trào phúng của y, đã khẳng định y tới đây cầu hôn là muốn sỉ nhục nàng, nên nàng chẳng buồn khách khí, mặc dù đối phương là người rất đáng sợ, nhưng nàng đâu phải người dễ bắt nạt.

Nàng nhìn y cười nhạt đáp: "Tự bản thân ta đã nhận được sự tôn trọng của mọi người rồi, nếu đã như thế, thì ta cần gì phải làm một hành động thừa là gả cho ngài chứ? Thứ mà ngài có thể cho ta, ta đều có thể tự đạt được hết. Dù là tiền tài, địa vị…"

Nàng nhìn y, đột nhiên để ý hình như chiếc áo bào màu đen hôm nay y mặc là áo mới, nàng cúi đầu nhìn xuống, đôi giày đen trên chân y cũng là giày mới. Nàng ngẩn người, lần trước khi gặp nàng và Lưu Tử Căng, y đều mặc y phục cũ, hơn nữa y còn cho người khác cảm giác, y không phải là người chú trọng tới vẻ bề ngoài, tới việc ăn mặc. Hôm nay, y mặc toàn đồ mới tới cầu hôn nàng, rõ ràng là có thành ý.

Tưởng Nhược Nam kinh ngạc, lẽ nào không phải là y muốn sỉ nhục nàng, mà thật sự muốn lấy nàng?

Tại sao chứ?

Chẳng qua hai người mới chỉ gặp nhau được hai lần, hơn nữa nàng cũng biết bản thân mình tuyệt đối không phải kiểu phụ nữ khiến người khác gặp một lần là yêu ngay. Nàng nhìn hắn một lúc, y đứng đó, sắc mặt lạnh lùng, để mặc cho nàng quan sát đánh giá.

Tưởng Nhược Nam không kìm được, buột miệng hỏi: "Tả đô đốc, tại sao ngài lại muốn lấy ta?"

"Đương nhiên không phải vì nàng đẹp, cũng không phải vì Phượng lệnh của nàng. Tả mỗ mặc dù xuất thân hàn vi, nhưng cũng không phải loại vô liêm sỉ bám gấu váy đàn bà."

Tưởng Nhược Nam nghiến răng: "Thế thì là vì sao?" Mặc dù biết rằng mình không đẹp, nhưng bị người đến cầu hôn nói thẳng ra như thế, cảm giác cũng rất…

Tả Bá Xương trầm ngâm mất một lúc, sau đó nói rõ ràng gãy gọn: "Đầu tiên, tính cách nàng kiên cường, cơ thể khoẻ mạnh, sau này nhất định có thể tự chăm sóc tốt cho bản thân, quản lý tốt gia đình, không cần ta phải vì nàng mà lo lắng. Ta thường xuyên xuất chinh bên ngoài, không có tâm trí đâu mà lo việc nhà, chăm sóc phụ nữ. Thứ hai, hai đứa con nàng rất khoẻ mạnh, lại được dạy dỗ tốt, ta nghĩ sau này con của chúng ta cũng như thế. Thê tử trước của ta sức khoẻ hơi yếu, vì vậy con cái sinh ra cũng yếu đuối, đã mất sau khi bị bệnh, ta không muốn có những đứa con yếu ớt như thế. Nàng rất tốt lại can đảm, con cái của chúng ta nhất định sẽ can đảm quật cường, thứ mà ta cần là những đứa con trai có thể đầu đội trời chân đạp đất như vậy!"

Tưởng Nhược Nam nghe y nói ra những lý do của mình, tư duy nàng bắt đầu rối rắm.

Bên tai bỗng vang lên một giọng nói hết sức quen thuộc.

"Nhược Lan, nàng hỏi ta như vậy, nhất thời ta không trả lời được. Có lẽ vì nàng xinh đẹp, lương thiện, hiếu thuận, nỗ lực, dũng cảm, thông minh, lanh lợi… Hình như không chỉ như thế, những đức tính ấy vẫn chưa đủ, để ta nghĩ thêm xem…"

"Vớ vẩn, thiếp đâu có tốt như chàng nói? Thiếp đâu có xinh đẹp."

"Ai bảo vậy, trong mắt ta, nàng đẹp nhất…"

Tưởng Nhược Nam khẽ cười, trong ánh nến, nụ cười đó mơ hồ, trong suốt, giống như một làn sương mỏng manh, nhưng lại rực rỡ khác thường, vẻ rực rỡ đó khiến nàng trông đẹp tới mức người khác phải hồn xiêu phách lạc.

Tả đô đốc đang liệt kê từng lý do cho nàng nghe, nhìn thấy nụ cười đó của nàng thì thoáng ngẩn ra, nhất thời quên mất là nên nói gì.

Tưởng Nhược Nam ngẩng đầu lên, nhìn y, chầm chậm đáp: "Tả đô đốc, người mà ngài cần tìm không phải là thê tử, người mà ngài cần tìm là một quản gia, là một cái máy sinh con cho ngài. Ngài cho rằng ta rất phù hợp với yêu cầu của ngài, nhưng ta lại không cần một người chồng có cũng được không có cũng được như ngài. Ta lấy ngài rồi ta sẽ được gì? Một người chồng sẽ không quan tâm tới ta? Ta không cần. Vinh hoa phú quý? Ta có thể tự làm ra. Con cái? Ta đã có hai bảo bối rất ngoan rất tốt rồi. Ngài nói xem, tại sao ta phải lấy ngài?"

Hiểu được thành ý của hắn, mặc dù quan niệm về hôn nhân của y hơi lệch lạc, không phù hợp với quan niệm về hôn nhân của nàng, nhưng thành ý này của y nàng vẫn rất tôn trọng.

"Ta có thể bảo vệ nàng." Tả Bá Xương kiên nhẫn nói, "Cũng có thể bảo vệ các con của nàng."

Tưởng Nhược Nam cười cười, "Ta có thể tự bảo vệ bản thân mình và các con, việc này tới nay ta vẫn luôn làm rất tốt."

Hơn nữa, vị trí ở bên cạnh y mới là chỗ nguy hiểm nhất.

Thái độ của Tưởng Nhược Nam giống như trong nhu có cương, khiến Tả Bá Xương dần dần mất kiên nhẫn, "Kiều phu nhân, không phải quả phụ nào cũng có được cơ hội như thế. Nếu ta là nàng, thì ta sẽ không hề do dự mà gật đầu. Phụ nữ, hừ, chỉ khi nào tìm đúng người đàn ông cho đời mình mới có được hạnh phúc."

Trong lời nói của y chứa đựng sự ngạo mạn và khinh miệt, khiến Tưởng Nhược Nam cũng chẳng buồn khách khí nữa, "Ngài nói không sai, nhưng rõ ràng là ngài không phải người đàn ông ấy."

Tả Bá Xương đột nhiên sầm mặt xuống, ánh mắt nhìn nàng tối lại.

Tưởng Nhược Nam cũng không muốn dây dưa lằng nhằng với kiểu người như y, nàng lập tức nói luôn: "Tả đô đốc, ta rất cảm tạ sự đoái hoài của ngài, nhưng tạm thời ta không có ý định cải giá, Đô đốc mặc dù ngồi ở địa vị cao, nhưng chắc không định dùng quyền thế để ép người. Cũng khuya rồi, cô nam quả nữ ngồi lâu không tiện, mời Đô đốc hãy ra về, đi cẩn thận, không tiễn."

159. Chương 159

Tả Bá Xương lòng đầy tự tin khi tới cầu hôn nàng, không ngờ lại vấp phải đá, mà đối phương còn là quả phụ, y vô cùng mất mặt. Đầy một bụng tức mà không có chỗ xả, mặc dù y là người có thù tất báo nhưng lại không phải kẻ khí lượng hẹp hòi, nếu chỉ bấy nhiêu thôi đã không chịu đựng được, y đâu có nổi thành tựu như hôm nay.

Y tức tới mức nắm chặt tay thành nắm đấm, nếu đối phương là đàn ông, y đã không do dự mà lao vào đánh cho một trận, nhưng đối phương lại là một phụ nữ… mà xưa nay y không bao giờ đánh phụ nữ.

Y lập tức lạnh lùng hừ một tiếng, quay người rời khỏi phòng Tưởng Nhược Nam.

Sau khi ra ngoài, thấy Văn Tử Hằng và Tử San đứng ở cửa, sắc mặt Tử San đầy nộ khí, còn Văn Tử Hằng lại tiếc nuối hận rèn sắt không thành thép.

Tả Bá Xương vừa giận vừa xấu hổ, nên chẳng thèm để ý đến họ, tức tối lao thẳng ra ngoài. Văn Tử Hằng vội vàng đổi theo.

Hai người quay về trạm chỉ huy.

Tả Bá Xương sắc mặt u ám gọi người mang rượu lên, ngồi trên chiếc ghế phủ da hổ uống ừng ực từng phát rượu giải sầu. Văn Tử Hằng đi đi lại lại trước mặt y, thỉnh thoảng dừng lại nhìn y, rồi lại thở dài hoặc lắc đầu.

Uống cạn cả vò rượu, hắn cầm cái vò không ném vào góc nhà cho vỡ nát, đứng dậy, lớn tiếng nói: "Đại trượng phu hà hoạn vô thê[4]. Ngày mai chúng ta sẽ khởi hành hồi kinh."

[4]: Là câu nói của Triệu Vân trong Tam Quốc Diễn Nghĩa. Cả câu là: "Đại trượng phu chỉ hoạn công danh bất lập, hà hoạn vô thê". Ý muốn nói rằng: Thứ mà đàn ông cần quan tâm là công danh sự nghiệp, chứ không phải việc thành gia lập thất.

Văn Tử Hằng không nhịn được nữa, chỉ hắn nói: "Chính vì tính khí này của ngài nên mãi tới bây giờ vẫn chưa có ai. Ngài nói một hai câu dễ nghe thì chết à, có cần phải thẳng tuột ra như thế không? Đầu tiên phải dỗ dành dụ được người ta về đã, sau này ngài muốn làm thế nào mà chẳng được?"

Tả Bá Xương lạnh lùng hừ một tiếng, "Tả Bá Xương ta không thèm dùng lời ngon lẽ ngọt để dụ dỗ lừa gạt, ta thế đấy, thích lấy thì lấy, trên thế gian này đâu phải mình nàng ta là phụ nữ."

Văn Tử Hằng cũng chẳng khách khí mà hừ lại: "Đúng thế, trên thế gian này không chỉ mình nàng ta là phụ nữ. Nhưng bao nhiêu năm nay, nàng ta lại là người duy nhất mà ngài chủ động tới cầu hôn."

Vì thể diện mà phải chịu đầy đoạ, để xem tới khi ấy ngài định kết thúc việc này thế nào.

Phía bên này, Tử San đợi Tả Bá Xương đi rồi, vào phòng, cong môi lên tức tối nói, "Còn tưởng là đại quan gì, sau này có thể giúp cho tỷ tỷ được hưởng phúc, không ngờ lại khiến tỷ tỷ phải bực bội, thật tức chết đi được."

Tưởng Nhược Nam liếc nhìn nàng ta một cái, lạnh lùng nói: "Thì ra muội cũng biết, vậy mà muội để ta một mình ở trong phòng với người đàn ông xa lạ đó?"

Tử San vội cười trừ, bước tới bên cạnh Tưởng Nhược Nam, cầm tay nàng lắc lắc, "Tỷ tỷ, là muội sai rồi, nhưng muội vẫn luôn đề phòng. Tiểu Bạch ở ngay bên cạnh, muội nghĩ, chỉ cần quan lão gia kia có hành động luống cuống, thì Tiểu Bạch sẽ lao ra cào hắn."

Nói xong lại giậm chân, "Nói đi nói lại, vẫn là cái tên Văn Tử Hanh xấu xa đó, mở miệng ra là lời hoa ý ngọc, khiến chim trên cây cũng phải sà xuống, muội đã mắc lừa hắn."

"Văn Tử Hanh?"

"Đúng thế, chính là cái tên lùn luôn theo sau Đô đốc đó. Hắn nói hắn là Văn Tử Hanh." Tử San xoa xoa trán, "Sao lại có người đàn ông đặt tên như thế nhỉ, thật kỳ lạ..."

Đương nhiên Tưởng Nhược Nam không giận Tử San thật, nàng quay người, "Mặc kệ hắn là muỗi rên[5] hay là ruồi kêu, ngày mai chúng ta sẽ đi, ta không muốn có quan hệ gì với những người ấy nữa." Nàng hỏi, "Bọn trẻ đâu?"

[5]: Văn Tử Hằng đọc phiên âm giống với Văn Tử Hanh. Mà Văn Tử trong lời của Tử San có nghĩa là con muỗi, còn "hanh" là kêu rên. Nên Tưởng Nhược Nam mới ví von như vậy.

"Vừa rồi muội thấy trong này có chuyện nên bảo Liễu tẩu tử đưa chúng đi chơi rồi." Liễu tẩu tử là chủ nhà này, con trai mắc bệnh đậu mùa, vốn cầm chắc cái chết trong tay lại được Tưởng Nhược Nam cứu, nên rất chăm lo cho người nhà nàng, chỉ hận không thể cung phụng nàng như thần thánh mà thôi.

Hai người thu dọn rồi chuẩn bị đi ngủ, Tử San ra ngoài tìm hai đứa trẻ.

Đúng lúc ấy, bên ngoài bỗng vang lên tiếng gõ cửa gấp gáp, con trai của Liễu tẩu tử ra mở cửa. Tưởng Nhược Nam nghe giọng như của Lưu thái y, giọng hắn rất lo lắng. Tưởng Nhược Nam thay y phục, đi ra.

"Lưu thái y, muộn thế này rồi còn có chuyện gì vậy?" Cả ngày hôm nay không thấy hắn đâu.

Lưu thái y quay người, vẻ mặt khủng hoảng như vừa gặp đại hoạ, khiến Tưởng Nhược Nam thót tim.

"Chuyện gì thế?"

"Nhược Lan… Thái hậu… Thái hậu nguy kịch rồi."

Tưởng Nhược Nam chỉ thấy đầu mình nổ bùm một tiếng, cả người đứng sững ra ở đó…

Ngày hôm sau, Tả Bá Xương bèn đem theo người ngựa của mình hồi kinh. Đồng hành cùng y còn có Lưu Tử Căng và cả nhà Tưởng Nhược Nam.

Tả Bá Xương đã biết tin Thái hậu bệnh tình nguy kịch, không bất ngờ với việc có Tưởng Nhược Nam đồng hành. Tưởng Nhược Nam vốn không muốn dây dưa gì thêm với y, nhưng lúc này thời gian là vàng bạc, có thể tiết kiệm một ngày đi đường cũng là thêm một phần hi vọng sống cho Thái hậu. Hơn nữa đi cùng Tả đô đốc thì dù đường thuỷ hay đường bộ cũng nhanh hơn, tiết kiệm không ít thời gian cho nàng.

Đi hai ngày đường bộ, thì đổi sang đường thuỷ.

Khi đến thành phố cảng Liễu Châu, thuyền đã chuẩn bị sẵn sàng, Tả đô đốc cưỡi ngựa xuống thuyền, cả nhà Tưởng Nhược Nam và Lưu Tử Căng đi thuyền với y, binh lính được bố trí trên tám chiếc thuyền to khác.

Suốt dọc đường, Tưởng Nhược Nam nghĩ đến bệnh tình của Thái hậu, tâm trạng vô cùng nặng nề, chẳng có thời gian để ý tới bọn trẻ. Qua hai ngày, nàng đột nhiên phát hiện ra hai đứa trẻ rất thân thiết với Tả đô đốc.

Sau lần cầu hôn thất bại đó, Tả đô đốc hễ nhìn thấy nàng là lờ đi, bộ dạng lạnh lùng dửng dưng. Tưởng Nhược Nam có thể hiểu, bất kỳ người đàn ông nào bị phụ nữ từ chối, sắc mặt cũng đều khó coi như thế. Huống hồ, y còn là một người đàn ông mạnh mẽ.

Có điều, y lại rất ôn hoà với hai đứa trẻ, bọn trẻ cũng rất quấn y, khi nói chuyện với nàng, thường xuyên nhắc tới y.

"Mẹ, hôm nay con thấy kiếm của Đô Đô bá bá rồi, to lắm." Bọn trẻ không biết "đô đốc" là gì, đối với chúng, đô đốc là những từ không có nghĩa, nên chúng gọi là Đô Đô.

"Mẹ, hôm nay Đô Đô bá bá một tay nhấc bổng ca ca lên rất cao, ca ca sợ phát khóc đấy."

Bác Nhi đỏ bừng mặt, lập tức cãi: "Còn lâu huynh mới khóc, đấy là vì huynh bị hạt cát bay vào mắt. Đâu có giống đệ, hễ sợ là khóc ầm ĩ cả lên."

"Mẹ, Đô Đô bá bá thật cao, giống như một ngọn núi ấy."

Tử San thì thầm với Tưởng Nhược Nam: "Tả đô đốc này hình như rất quan tâm tới bọn trẻ, lẽ nào còn chưa chịu buông tha cho tỷ tỷ."

Tưởng Nhược Nam đảo mắt, rồi bĩu môi.

Hôm nay, Tưởng Nhược Nam đưa bọn trẻ ra boong tàu, vừa ra đã nhìn thấy Tả đô đốc đứng ở mũi thuyền xoay lưng về phía nàng, thân hình cao lớn gần như che khuất tầm nhìn của nàng. Lúc này, nàng nhớ đến lời của Khánh Nhi, "Đô Đô bá bá giống như một ngọn núi."

Đúng thật.

Khánh Nhi nhìn thấy hắn, bèn vui vẻ gọi lớn "Đô Đô" sau đó chạy như bay tới ôm lấy chân hắn.

Tả đô đốc cúi xuống xoa xoa đầu hai đứa trẻ, mặc dù không nói gì, nhưng tay y lại rất dịu dàng.

Khánh Nhi vừa nhảy, vừa nói: "Đô Đô, cháu muốn ngồi ngựa cao, cháu muốn ngồi ngựa cao."

Tả đô đốc không nói không rằng, giơ tay xốc nách thằng bé, nhẹ nhàng nâng nó lên, giống như cầm một con gà con, đặt ngồi lên vai trái của mình.

Bác Nhi cũng giơ bàn tay nhỏ ra, "Cháu cũng muốn Đô Đô, cháu cũng muốn."

Tả đô đốc lặp lại hành động ấy, đặt Bác Nhi lên vai phải. Bọn trẻ ngồi trên vai y, túm tóc, hai bàn chân nhỏ đung đưa, rất vui vẻ.

"Đô Đô bá bá nhìn xem, thuyền nhỏ kìa."

"Ừm."

"Đô Đô bá bá nhìn bên này, có người đang câu cá."

"Ừm."

Tả đô đốc mặc dù không nói nhiều, nhưng vẫn cố gắng trả lời bọn trẻ.

Nhìn mãi nhìn mãi, Tưởng Nhược Nam bỗng thấy mắt mình cay cay.

Bức tranh trước mặt nàng không nên là như thế, và người đó cũng không nên là y.

Nhưng, tất cả đều đã thay đổi rồi…

"Phu nhân, phu nhân." Bên cạnh nàng có tiếng người khẽ gọi.

Tưởng Nhược Nam quay đầu lại, thấy nam tử ăn vận như văn sĩ kia đang đứng bên, nàng nhận ra, đây chính là người đàn ông cùng Tả đô đốc tới nhà của Liễu tẩu tử.

Tên y là gì nhỉ?

Đang nghĩ, thì nam tử đó đã khum tay hành lễ, "Phu nhân, tại hạ là Văn Tử Hằng."

Đúng rồi, muỗi rên, đó chính là con muỗi có thể dụ được cả chim trên cây xuống.

"Tiên sinh có chuyện gì không?" Tưởng Nhược Nam nhìn hắn đầy cảnh giác, nhưng lại thấy hắn thẳng người, quay sang nhìn Tả đô đốc và bọn trẻ con trước mặt, vẻ trầm ngâm rồi thở dài một tiếng: "Phu nhân một mình nuôi bọn trẻ lớn, thật không dễ dàng gì."

"Cũng bình thường thôi."

Văn Tử Hằng nhìn nàng, phụ nữ bình thường khi nghe hắn nói vậy sẽ không kiềm được mà tố khổ, cứ như chỉ sợ người khác không biết đến nỗi vất vả của mình. Nhưng người phụ nữ này, quả nhiên đặc biệt.

"Phu nhân mặc dù rất giỏi giang, đáng tiếc… có những việc phu nhân dù cố gắng hết sức cũng không thể thay thế được." Hắn lắc đầu, giọng như rất như rất nuối tiếc.

Tưởng Nhược Nam nhìn hắn một cái, không lên tiếng, không tiếp lời.

Văn Tử Hằng đợi mãi không thấy nàng phản ứng, đành tiếp tục diễn kịch một mình.

"Phu nhân có biết tại sao bọn trẻ lại thích Tả đô đốc như vậy không?"

"Tại sao?" Tưởng Nhược Nam bất giác hỏi, Tả đô đốc nhìn thì như hung thần ác bá, trên mặt còn có sẹo, giống hệt quỷ dạ xoa, vậy mà bọn trẻ lại không sợ? Thật kỳ lạ.

"Thực ra rất đơn giản." Văn Tử Hằng cười cười, "Bởi vì Tả đô đốc vừa hay có thể lấp vào được vị trí còn khuyết trong lòng bọn trẻ."

Hắn nhìn Tả đô đốc đang chơi đùa với bọn trẻ ở trước mặt, quen biết Tả đô đốc đã nhiều năm, những lúc Tả đô đốc thoải mái thả lỏng cơ thể như vậy thật là hiếm gặp. Có thể thấy dù là người đàn ông mạnh mẽ tới đâu cũng cần gia đình, cần một người phụ nữ và những đứa con.

Hiếm lắm mới thấy y để ý tới một người phụ nữ, hắn là bạn y, không thể đứng nhìn mà không quản.

Tưởng Nhược Nam nghe hắn nói vậy cũng trầm hẳn xuống. Mấy năm nay, không phải bọn trẻ chưa từng hỏi về cha chúng, nhưng nàng thực sự không biết nên nói thế nào. Tử San bèn tả bừa cho chúng nghe, nào là cao to như núi, khoẻ như bò, uy vũ dũng mãnh, tóm lại tất cả ưu điểm mà một người cần có, Tử San đều gộp hết vào để nói về cha chúng.

Trong lòng chúng, cha phải như Tả đô đốc, hoặc nói cách khác, chúng mong cha mình giống mẫu người ấy chăng?

"Phu nhân, trẻ con không chỉ cần có mẹ, chúng cũng cần có cha. Bọn trẻ càng lớn, thì những chuyện chúng phải đối mặt phải hiểu biết càng nhiều, có những việc phu nhân không thể dạy cho chúng được, chúng cần cha mình làm gương, làm người chỉ dẫn."

Văn Tử Hằng nhìn nàng trầm tư suy nghĩ, thì hài lòng mỉm cười, cũng không nói thêm gì nữa. Hắn biết thế nào gọi là việc dừng lại đúng lúc, nói nhiều quá rõ ràng quá, sẽ cho hiệu quả ngược lại.

Sự thực bày ra trước mắt, nếu Kiều phu nhân muốn cải giá thì còn ai thích hợp hơn Tả đô đốc? Kiều phu nhân không phải người ngốc, nàng ta sẽ suy nghĩ.

Buổi tối, Tưởng Nhược Nam và Tử San thu xếp cho bọn trẻ con đi ngủ.

Khánh Nhi lập tức ngủ ngay, cái miệng nhỏ mấp máy, bắt đầu ngáy khò khò. Đáng yêu tới mức khiến người ta chỉ muốn cắn cho một cái.

Tưởng Nhược Nam mỉm cười, dém chặt chăn cho con.

Lúc này, Bác Nhi đột nhiên mở mắt: "Mẹ…"

"Bác Nhi, sao còn chưa ngủ?" Tưởng Nhược Nam vuốt má con, dịu dàng hỏi.

Bác Nhi nhìn nàng, chớp chớp mắt, "Mẹ, cha con có phải cũng giống như Đô Đô không?"

Tưởng Nhược Nam xoa đầu con, dịu giọng đáp: "Bác Nhi, con rất muốn có cha phải không? Có mẹ và dì Tử San thương con vẫn không đủ ư?"

"Cha có thể cưỡi ngựa, có thể nâng con lên rất cao, cha có thể dùng râu để cù con… Con thấy những đứa trẻ khác đều có cha như thế."

Tưởng Nhược Nam thấy chua xót, "Bác Nhi và Khánh Nhi cũng sẽ có cha."

"Thật không ạ?" Bác Nhi mắt sáng lên, "Để Đô Đô làm cha con có được không?"

Tưởng Nhược Nam cau mày, "Ai nói với con như thế, Đô Đô nói với con ư?"

"Không phải, là Văn Tử Hanh nói, ngài ấy còn nói, có thể bảo Đô Đô làm cha chúng con."

Tưởng Nhược Nam bỗng thấy rất giận, những người này, dám lợi dụng cả trẻ con.

160. Chương 160

Cơn giận trong lòng nàng không giảm, cũng không thể nhẫn lại được, ra khỏi phòng, nàng đến trước cửa phòng Tả đô đốc. Bởi vì đang ở trên thuyền, nên trước phòng hắn không có thị vệ.

Tưởng Nhược Nam dùng sức để gõ cửa.

Một lúc sau, cửa mở, Tả Bá Xương mặt lạnh như băng đứng trước cửa, chỉ mặc áo trong, cúc áo trên phía ngực lại mở, để lộ khuôn ngực rắn chắc. Tưởng Nhược Nam đỏ mặt, vội vàng quay đầu đi.

Trên người y toả ra mùi rượu nồng nặc

"Là nàng?" Y lạnh lùng nói, "Muộn thế này rồi, tại sao phu nhân còn gõ cửa phòng bổn đô đốc, thế này dường như không được hợp lí lắm."

Tưởng Nhược Nam thầm mắng mình lỗ mãng, vội vàng lấy lại bình tĩnh, điềm đạm đáp: "Đô đốc, dân phụ có lời muốn nói với ngài, mời Đô đốc lên boong tàu." Nói xong, nàng quay người bỏ đi.

Tưởng Nhược Nam lên boong, đứng ở mũi thuyền, một lúc sau, phía sau nàng vang lên tiếng bước chân, rồi Tả Bá Xương tới đứng cạnh nàng.

Tưởng Nhược Nam quay sang nhìn y một cái, thấy y đã mặc áo bào đen, màu đen ấy càng khiến hắn trông âm trầm hơn.

"Phu nhân tìm bổn đô đốc có chuyện gì?"

Gió trên sông rất lớn, thổi thốc vào mặt họ, khiến tóc và y phục của họ đều bay như nhảy múa trong đêm. Nhưng dù gió lớn tới đâu cũng không thể thổi nhạt được hơi rượu trên người hắn. Người này rất lạ, rõ ràng là đã uống rất nhiều, nhưng lại không hề thấy say.

Tưởng Nhược Nam lại quay đầu sang nhìn y, trầm giọng nói: "Đô đốc, ta tưởng buổi tối hôm đó ta đã nói với ngài rất rõ ràng rồi, xem ra Đô đốc còn chưa hiểu. Ta rất cảm tạ vì ngài thích bọn trẻ nhà ta, nhưng điều đó không có nghĩa ngài được phép nói năng linh tinh trước mặt chúng. Ai là cha chúng phải do ta nói. Những người khác đều không có tư cách để nói điều ấy."

Nói xong, Tưởng Nhược Nam không cho y cơ hội giải thích, nàng quay người bỏ đi.

Tả Bá Xương mím chặt môi, ánh mắt nhìn chằm chằm theo bóng nàng, nguy hiểm và phẫn nộ, song y quay người, một tay nắm chặt thanh lan can, "cạch", lan can gãy làm đôi.

Những ngày sau đó, Tả Bá Xương và Văn Tử Hằng đều không xuất hiện trước mặt Tưởng Nhược Nam. Bọn trẻ vẫn sẽ đi tìm Tả đô đốc, Tả Bá Xương vẫn dịu dàng ôn hoà với bọn trẻ như trước, nhưng không còn nghe thấy bọn trẻ nói muốn Tả đô đốc làm cha chúng nữa.

Mỗi ngày trôi đi, thì ngày họ tới hoàng thành càng gần, sự lo lắng trong lòng Tưởng Nhược Nam cũng ngày một tăng theo.

Tối hôm nay, Tưởng Nhược Nam lo lắng tới mức không ngủ được, nàng ra boong tàu hóng gió.

Gió rít, tiếng nước lao xao.

Tối nay không có trăng, mặt sông tối đen như mực, chiếc đèn lồng treo trên thuyền phát ra thứ ánh sáng yếu ớt, chiếu sáng mặt nước gần đấy.

Tưởng Nhược Nam nhìn những đỉnh núi mấp mô bên bờ sông, nỗi lo lắng trong lòng vẫn không thể giải toả.

Nàng thở dài thườn thượt.

"Nhược Lan, vẫn còn đang lo lắng cho bệnh tình của Thái hậu ư?" Giọng nói dịu dàng này vang lên trong gió lạnh khiến người ta cảm thấy ấm lòng vô cùng.

Tưởng Nhược Nam quay đầu, thấy Lưu Tử Căng không biết đã đến bên mình từ bao giờ, hai tay y đặt trên lan can, gió lạnh thổi phồng y phục của hắn lên.

Tưởng Nhược Nam nhìn y, đáp: "Sao có thể không lo lắng? Thái hậu lớn tuổi rồi, lại mắc bệnh tiêu khát nhiều năm như thế, nay chưa biết tình hình ra sao, ta thật sợ..." Tưởng Nhược Nam buồn bã, không thể nói tiếp được.

Sợ nhất là biến chứng, một khi đã để xảy ra biến chứng nghiêm trọng, thì ở thời đại y thuật chưa phát triển này vô cùng nguy hiểm!

Lưu Tử Căng an ủi nàng: "Nàng đừng lo lắng, với y thuật hiện nay của nàng, nhất định chữa trị được cho Thái hậu." Ngay cả bệnh đậu mùa nàng còn chữa được, trong lòng Lưu Tử Căng, Tưởng Nhược Nam đã là thần y rồi.

Tưởng Nhược Nam lắc đầu, nàng biết mình chứ.

Nàng đã gặp được một sư phụ giỏi, Tăng gia gia của Tử San là ngự y tiền triều, sau khi nước mất nhà tan, mang theo con cháu vào núi sâu ẩn cư, tiếp tục nghiên cứu y thuật. Sau này vợ chồng con trai cùng đứa cháu trai gặp phải sự cố mà đều chết cả, chỉ còn lại một mình đứa cháu gái là Tử San.

Trước kia khi còn ở Hầu phủ, Tưởng Nhược Nam đã đọc không ít sách về y thuật, bản thân nàng cũng có kiến thức rộng và phong phú về dưỡng sinh, vì vậy chỉ trong vòng hai năm nàng đã được lão trung y này truyền lại những kiến thức mà ông biết. Hai năm sau, lão trung y qua đời, nàng đưa theo Tử San rời đi. Suốt ba năm liền sau đó, họ phiêu bạt khắp nơi, học hỏi đủ các danh y ở những nơi mình đi qua, thành tâm thành ý trao đổi kiến thức, nàng còn hiểu về những bệnh mà đại phu thời này không hiểu, cơ duyên trùng hợp nên chữa được những bệnh mà đại phu bình thường không chữa được, vì vậy mới nhận được danh hiệu thần y.

Nhưng như thế không có nghĩa là nàng chữa được mọi bệnh.

"Nay tình hình bệnh tật của Thái hậu thế nào chúng ta không biết, lo lắng cũng vô ích, ta thấy thời gian này nàng ăn không ngon ngủ không yên. Cứ tiếp tục thế này, sợ chưa vào tới kinh thành, nàng đã mệt mỏi mà sinh bệnh. Khi ấy ai sẽ chữa trị cho Thái hậu đây?" Lưu Tử Căng lại nói.

Tưởng Nhược Nam gật đầu, "Ngài nói đúng, sau này ta sẽ chú ý."

Lưu Tử Căng cười cười, quay đầu đi, nhìn mặt sông đen xì, gió lạnh thổi bay tóc y, giọng y như vang từ nơi nào xa lắm về."

"Nhược Lan, hồi kinh rồi, nàng… sẽ thế nào?"

Tưởng Nhược Nam ngẩn ra, rồi lập tức hiểu ý của y ngay, nàng cúi đầu, "Cái gì mà sẽ thế nào, đương nhiên toàn tâm toàn ý chữa trị cho Thái hậu rồi…"

Lưu Tử Căng quay đầu lại, nhìn nàng, chiếc đèn lồng bên cạnh hắt thứ ánh sáng yếu ớt lên mặt hắn.

"Nhược Lan, bọn trẻ là con của An Viễn Hầu phải không? Ta không biết tại sao nàng phải nói nàng là quả phụ, nhưng ta biết, bọn trẻ là con của An Viễn Hầu, không gạt được người khác đâu."

Tưởng Nhược Nam khẽ đáp: "Đúng, bọn trẻ là con chàng, ta không định giấu việc này." Trước kia nàng dùng thân phận quả phụ Kiều phu nhân là vì muốn mai danh ẩn tích, cũng nhờ đó mà tránh được không ít phiền phức.

"Nhược Lan," Lưu Tử Căng do dự, rồi mới nói tiếp: "An Viễn Hầu cho tới nay vẫn chưa lấy vợ, cũng chẳng có con cái gì, giờ nàng lại sinh con cho An Viễn Hầu, có phải…"

Trái tim Tưởng Nhược Nam bỗng nhảy thót lên.

Năm năm rồi… Hắn vẫn chưa lấy vợ? Nhưng, sao lại không có con?

Nàng quay đầu sang, mở to mắt nhìn Lưu Tử Căng, "Trước kia Vu thị chẳng phải đã mang thai rồi sao? Khi ta đi, đã được bảy tám tháng gì đó, sao lại không có con?"

Lưu Tử Căng thấy nàng không còn né tránh đề tài này, thì lòng thầm thở phào, "Tình hình cụ thể thế nào ta không rõ lắm, chỉ biết Vu thị và cả đứa trẻ đều chết rồi, hình như là khó sinh."

Vu Thu Nguyệt và cả đứa trẻ đều đã chết rồi? Tưởng Nhược Nam hoang mang, mặc dù trước kia nàng rất ghét cô ta, nhưng nghe thấy tin này, nàng không vui chút nào.

Có lẽ do cô ta uống thứ nước bừa chú đó trong thời gian dài, nạp vào người quá nhiều kim loại nặng, rất không tốt cho sức khoẻ. Ở thời đại này, phụ nữ sinh con vốn là việc hết sức nguy hiểm, chỉ cần có chút sai sót là mất mạng ngay.

Tưởng Nhược Nam khe khẽ thở dài, mặc dù con đường đó là do cô ta tự chọn, nhưng kết cục thê thảm như vậy vẫn khiến nàng thấy bi ai.

"Thái phu nhân vẫn luôn rất muốn có cháu nên đi khắp nơi để cầu thân cho An Viễn Hầu, nhưng sự việc ly hôn của hai người năm đó… Những gia đình có máu mặt trong kinh thành đều không muốn gả con gái cho Cận gia làm kế thất. Tóm lại mấy năm nay, Hầu phủ rất lạnh lẽo, Thái phu nhân nếu biết nàng đã sinh cháu cho Cận gia, nhất định sẽ tìm cách để bọn trẻ nhận tổ quy tông, về với Cận gia. Nhược Lan, nàng định thế nào?"

Tưởng Nhược Nam thấy rất hỗn loạn, những chuyện cũ lần lượt quay trở lại hiện lên trong đầu nàng, chuyện ngọt ngào ấm áp có, chuyện khiến nàng khổ sở đau lòng có, đến cuối cùng, tất cả hồi ức biến thành một tiếng thở dài.

"Ta mang bọn trẻ phiêu bạt khắp nơi, trước kia chúng còn nhỏ thì sao cũng được, đi nhiều cũng coi như được mở rộng tầm mắt. Nhưng giờ bọn trẻ đang lớn, cần đi học, cần một môi trường ổn định để trưởng thành, cần có bạn bè. Chúng trước sau vẫn là con cháu Cận gia, nếu Thái phu nhân muốn chúng phải nhận tổ quy tông, chỉ cần đáp ứng điều kiện của ta, ta sẽ không phản đối."

Văn Tử Hằng nói một câu rất đúng, dù nàng có thương yêu bọn trẻ tới đâu, cũng không thay thế được vị trí của cha chúng, chúng cần có cha làm gương, làm người dẫn đường chỉ lối. Hơn nữa, tình thân là một

phần quan trọng trong cuộc đời mỗi con người, cho dù họ đã ly hôn thì cũng chẳng có lý do gì để ngăn cản quan hệ của gia đình bên ấy và bọn trẻ.

Nàng sẽ không để bọn trẻ con vì nàng mà phải mất đi thứ gì, đồng thời, nàng cũng không vì bọn trẻ mà miễn cưỡng việc gì.

Nếu như nàng có thể miễn cưỡng thì năm đó cũng không vứt bỏ tất cả mà huỷ hôn. Miễn cưỡng sẽ không thể hạnh phúc, mà bố mẹ không hạnh phúc, con cái làm sao hạnh phúc được. Chỉ cần có lòng thì dù chia tay nhưng bọn trẻ vẫn sẽ trưởng thành khoẻ mạnh, vui vẻ.

Nàng có thể xử lý được mối quan hệ ấy, không để bọn trẻ bị tổn thương.

"Thì ra nàng đã nghĩ đến tình huống này rồi." Lưu Tử Căng thấy nàng sắp xếp rất hợp lý cho cuộc sống của mình, thì rất tán thưởng.

"Giờ quan trọng nhất vẫn là bệnh tình của Thái hậu, những chuyện khác từ từ hẵng nói." Tưởng Nhược Nam nhìn hắn cười.

Hai hôm sau, thuyền cập bến, sau đó lại phải đi mấy ngày đường bộ mới tới kinh thành.

Sau khi vào kinh, Tả Bá Xương chia tay với Lưu Tử Căng và Tưởng Nhược Nam. Tưởng Nhược Nam tìm một quán trọ bố trí nơi ăn ở cho Tử San và bọn trẻ, rồi cùng Lưu Tử Căng vào cung.

Lưu Tử Căng vào cung thì tới thẳng Thái y viện, còn Tưởng Nhược Nam cầm lệnh bài tới Từ Ninh cung.

Vừa vào, đã thấy một cung nữ lạ hoắc chặn Tưởng Nhược Nam lại, sầm mặt quát: "Ngươi là ai? Sao dám tự ý xông vào Từ Ninh cung?"

Năm năm trôi qua, Từ Ninh cung đã thay người mới, mọi thứ đều có thay đổi.

Tưởng Nhược Nam đang chuẩn bị lấy lệnh bài, thì một cung nữ tầm hơn ba mươi tuổi bước ra, hạ giọng hỏi: "Ồn ào gì thế? Khó khăn lắm Thái hậu mới ngủ được."

Tưởng Nhược Nam nhìn về nơi phát ra giọng nói, thấy người đó mặc cung trang màu xanh nhạt, da trắng mày thanh, khí độ bất phàm, Tưởng Nhược Nam bước lên, kích động gọi: "Diệp cô cô."

Diệp cô cô nghe giọng thì sững lại, nhìn Tưởng Nhược Nam, hai chân vô thức đi về phía nàng, "Nhược Lan? Là Nhược Lan ư?" Diệp cô cô cầm tay nàng, mắt đỏ mọng.

Nước mắt Tưởng Nhược Nam cứ thế tuôn rơi, nàng ôm chầm lấy Diệp cô cô, nghẹn ngào: "Là con, Diệp cô cô, con về rồi."

Diệp cô cô cũng chảy nước mắt, vỗ vỗ vào lưng nàng hai cái, "Tiểu thư thật là một nha đầu không có lương tâm, mấy năm nay tiểu thư đã đi đâu? Tiểu thư có biết Thái hậu và cô cô lo lắng thế nào không, tại sao chẳng có tin tức gì như thế?"

"Vâng, là Nhược Lan không tốt, Diệp cô cô, là Nhược Lan bất hiếu." Tưởng Nhược Nam buông Diệp cô cô ra, nhìn cô cô hỏi: "Diệp cô cô, Thái hậu thế nào rồi?"

Nhắc đến Thái hậu, nước mắt Diệp cô cô chảy còn nhiều hơn, "Nhược Lan, cũng may là tiểu thư đã về, mau vào thăm Thái hậu đi, Thái hậu vẫn luôn nhớ tới tiểu thư. Ta biết, Thái hậu vẫn đợi tiểu thư!"

Giọng Diệp cô cô khiến Tưởng Nhược Nam có dự cảm không lành, nàng buông tay Diệp cô cô, đi thẳng vào nội điện.

Nội điện nồng mùi gỗ đàn, nồng tới nhức mũi, nhưng cho dù như thế cũng không che hết được mùi hôi thối trong không khí.

Thái hậu nằm trên giường gỗ sơn đen thếp vàng, bên cạnh giường, Hoàng hậu đang cầm khăn lau mặt cho người, Lưu viện sử và một vị thái y khác đang bàn bạc gì đó. Còn cả một cung nữ đứng dưới chân Thái hậu không biết làm gì.

Tưởng Nhược Nam bước tới, hai mắt nhìn Thái hậu nằm trên giường chằm chằm không chớp.

Những người bên cạnh dần dần cũng chú ý đến nàng, Hoàng hậu đưa tay lên bịt miệng, kinh ngạc lẫn vui mừng, hai thái y thấy nàng thì đều thở phào nhẹ nhõm.

Tưởng Nhược Nam đi đến bên giường.

Hoàng hậu cầm tay nàng, khóc nói: "Nhược Lan, cuối cùng ngươi cũng về rồi, Thái hậu cứ nhắc tới ngươi suốt. Nhược Lan, Thái hậu… Thái hậu hình như không ổn lắm."

Tưởng Nhược Nam nhìn Thái hậu nằm trên giường, nước mắt lặng lẽ rơi.

Chỉ mới năm năm, năm năm mà thôi…

Thái hậu lúc này như một quả bóng bị xì hơi, người gầy rộc cả đi, da nhăn nheo, mắt trũng sâu, hai bên tóc mai bạc trắng, miệng khô nứt nẻ, trắng bợt.

Chỉ mới năm năm, Thái hậu sao lại thành ra thế này?

"Thái hậu… Thái hậu…" Tưởng Nhược Nam quỳ xuống bên giường, cầm tay người, nấc không thành tiếng: "Thái hậu, Nhược Lan quay về rồi, Nhược Lan bất hiếu quay về rồi… Thái hậu…"

Thái hậu nằm trên giường, hai mắt nhắm chặt, mày cau chặt, hừ một tiếng, vẻ mặt vô cùng đau đớn.

"Thái hậu… Thái hậu…" Tưởng Nhược Nam cầm tay người áp lên mặt mình, bàn tay mềm mại trước kia giờ đã chỉ còn da bọc xương.

"Nhược Lan, bây giờ những lúc Thái hậu tỉnh táo rất ít, đa phần thời gian là hôn mê. Người hôn mê còn đỡ, chứ tỉnh lại chẳng khác gì phải chịu tội." Hoàng hậu ôm mặt khóc.

Tưởng Nhược Nam quay đầu lại, nhìn thái y, hỏi: "Thái hậu sao lại thành ra thế này, rốt cuộc là thế nào?"

Lưu viện sử bước lên trước một bước, đi đến bên cạnh cung nữ kia, sắc mặt rất nghiêm trọng, nói với Tưởng Nhược Nam: "Phu nhân, xin hãy nhìn chỗ này."

Tưởng Nhược Nam lau khô nước mắt, đi đến bên Lưu viện sử, ông vén chăn đắp trên chân Thái hậu ra, một mùi hôi thối xộc lên.

"Phu nhân, người xem…"

Thấy động tác đó của Lưu viện sử, Tưởng Nhược Nam thầm thắc mắc, nhưng khi nhìn thấy tình trạng đôi chân dưới chăn, Tưởng Nhược Nam không kìm được, khẽ kêu lên, trái tim như rớt xuống băng lạnh, rất lạnh, rất lạnh.

Hai chân Thái hậu sưng rất to, nửa trước đã rữa, đặc biệt là mấy ngón chân, rữa tới mức máu thịt lẫn lộn, và có màu đen.

Bệnh đái tháo đường tê bì chân, hơn nữa còn rất nghiêm trọng rồi…

Hai chân Tưởng Nhược Nam mềm nhũn, ngồi bệt xuống đất.

161. Chương 161

Bệnh đái tháo đường khi đến một giai đoạn nào đó thường sẽ xuất hiện biến chứng. Cho dù ở thời hiện đại y học phát triển cũng không thể ngăn chặn được việc này. Thái hậu mắc bệnh đái tháo đường hơn mười năm, nếu không nhờ trong hoàng cung có những đại phu tốt nhất, có đủ mọi loại thuốc tốt nhất, điều kiện sống tốt nhất, thì không chừng sớm đã chết vì biến chứng rồi. Sau này, phương pháp thực liệu của Tưởng Nhược Nam cũng chỉ tạm thời ổn định được tình hình bệnh tật của Thái hậu, làm chậm thời gian biến chứng, nhưng không có nghĩa là hoàn toàn khống chế được bệnh.

Lưu viện sử hạ giọng nói: "Phu nhân, mấy năm nay bọn ta vẫn điều trị cho Thái hậu theo phương pháp thực liệu của người, cung nữ cũng kiên trì cạo gió cho Thái hậu, liên tục dùng Linh Chi tím. Nhưng Thái hậu mắc bệnh tiêu khát đã lâu, khí âm lưỡng hư[1], kinh mạch ứ trệ, huyết mạch không thông, các khớp ngón tay ngón chân thiếu dưỡng chất, lại thêm thấp nhiệt hạ chú, máu độc ứ đọng, nên gây ra mạch tý, thoát thư[2]. Hạ quan đa dùng đủ mọi cách để giúp Thái hậu trị phù nề thối rữa, trị đau, cầm máu nhưng

Thái hậu tuổi đã cao, lại thêm tạng phủ rối loạn, khí huyết song hư, không thể trị dứt hoàn toàn việc lở loét, dẫn tới tình hình ngày càng nghiêm trọng, hạ quan thật hổ thẹn."

[1] Là chứng bị khí hư và ngoại tà xâm nhập, biểu hiện trên lâm sàng đều có triệu chứng khí hư như thở gấp, ngại nói, tự chảy mồ hôi và biểu chứng sốt rét, đau mình, đau đầu, ngạt mũi.

[2] Trong y học cổ truyền, bệnh viêm tắc động mạch chi dưới đươc mô tả trong phạm vi các chứng "Thoát thư", "Thoát cốt thư", "Mạch tý", "Thập chi linh lạc."

Hoàng hậu đứng bên cạnh tiếp lời: "Thái hậu gần đây ngày nào cũng sốt cao, hôn mê còn đỡ, nhưng hễ tỉnh dậy là đau tới mức mồ hôi lạnh túa ra như tắm…" Nói đến đây, Hoàng hậu lại nghĩ tới sự đau khổ mà Thái hậu phải chịu, đưa tay lên quẹt nước mắt, "Nếu không phải người vẫn luôn nhớ tới ngươi, chỉ e chỉ e…"

Cung nữ đứng bên cạnh cũng lần lượt cúi đầu lau nước mắt.

Tưởng Nhược Nam quỳ bên giường Thái hậu, nắm chặt tay người, khóc nấc không thành tiếng.

Lúc này, ngoài điện vang lên tiếng báo: "Hoàng thượng giá đáo."

Hoàng hậu, thái y và tất cả các cung nữ đều quay người hướng ra cửa, quỳ xuống, thỉnh an Hoàng thượng.

Tưởng Nhược Nam hơi ngẩng đầu, lau khô nước mắt, quay người quỳ xuống.

Trước khi vào kinh, Tưởng Nhược Nam đã từng nghĩ tới việc phải đối phó với Hoàng đế thế nào. Tốt nhất là sau năm năm, Hoàng đế không còn cố chấp với nàng nữa, nhưng nếu Hoàng đế vẫn như trước thì nàng nên làm thế nào?

Có điều hiện tại, bệnh tình của Thái hậu khiến nàng quá sốc, nên giờ trong đầu nàng chỉ mãi nghĩ xem nên cứu chữa cho Thái hậu thế nào. Tất cả mọi việc khác so với việc này, đều không còn quan trọng nữa.

Do vậy, thái độ của nàng khi đối mặt với Hoàng đế tương đối tự nhiên.

"Dân phụ tham kiến Hoàng thượng."

Binh đến tướng ngăn, nước lên đập chặn, nàng tin rằng vào lúc này, hắn cũng chẳng thể làm gì nàng.

"Bình thân…"

Giọng Cảnh Tuyên Đế hơi run, nhưng mọi người đều tưởng rằng hắn lo lắng cho bệnh tình của Thái hậu, nên không ai nghĩ gì nhiều.

Hắn nhìn nàng, lòng chua xót vô cùng, không ai hiểu được sự kích động lúc này của hắn. Khi hắn biết Tưởng Nhược Nam đang ở trong Từ Ninh cung, hắn hoàn toàn không thể khống chế được bản thân mình, lập tức bỏ mọi việc đang làm dở, nhanh chóng chạy tới đây.

Năm năm rồi… Cuối cùng nàng cũng đã quay lại.

Đúng lúc tâm trạng hắn kích động tới mức không biết nên nói gì, thì Thái hậu nằm trên giường bỗng rên lên một tiếng.

Nhiệt huyết trong lòng Cảnh Tuyên Đế dâng lên khi nhìn thấy Tưởng Nhược Nam bỗng dưng biến mất, hắn xoay người, lao tới bên giường Thái hậu, khom lưng, khẽ gọi: "Mẫu hậu, mẫu hậu, người tỉnh dậy đi, Nhược Lan về rồi."

Tưởng Nhược Nam cũng quay người lại, nhìn Thái hậu.

Cảnh Tuyên Đế quay đầu nhìn Tưởng Nhược Nam, vội vàng nói: "Tưởng Nhược Lan, ngươi nhất định phải nghĩ cách cứu Thái hậu. Trước kia ngươi đã chữa cho Thái hậu rồi, lần này ngươi nhất định cũng phải chữa được cho người." Mắt hắn đã đỏ hoe, ánh mắt đầy hi vọng.

Lúc này, Tưởng Nhược Nam cảm giác như hắn không còn là Hoàng đế cao cao tại thượng vẫn thấy nữa, cũng không còn là tên tiểu nhân bỉ ổi nghĩ ra đủ mọi cách để phá hoại cuộc sống của nàng. Hắn chỉ là một người con, vì bệnh tình của mẫu thân mà lo lắng bất an, một người con buồn bã đau đớn.

Hoàng hậu cũng bước đến, nghẹn ngào nói: "Nhược Lan, ngươi nhất định phải chữa khỏi cho Thái hậu, bọn ta đều hy vọng cả vào ngươi. Mấy ngày nay, Hoàng thượng hạ lệnh tìm ngươi khắp cả nước, cũng may cuối cùng vẫn tìm được ngươi về…" Hoàng hậu lo lắng thật lòng, bao nhiêu năm nay, nhờ có sự ủng hộ của Thái hậu mà Hoàng hậu mới không bị lật đổ. Cho dù có những lúc bị Hoàng đế chán ghét vứt bỏ, Thái hậu vẫn không hề do dự mà đứng sau ủng hộ giúp đỡ. Hoàng hậu rất cảm kích Thái hậu, thật lòng không muốn người xảy ra chuyện.

Tình hình hiện tại của Thái hậu, cho dù là ở thời điểm hiện tại cũng chẳng bác sĩ nào dám khẳng định mình sẽ chữa khỏi, huống hồ ở đây lại không có thuốc kháng sinh, không có phẫu thuật ngoại khoa như ở thời hiện đại.

Nhưng nhìn ánh mắt ngập tràn hi vọng của Cảnh Tuyên Đế, Hoàng hậu và Diệp cô cô đang hướng về phía mình, Tưởng Nhược Nam không nhẫn tâm nói ra sự thật.

"Dân phụ sẽ làm được, dân phụ nhất định chữa khỏi cho Thái hậu, cố gắng hết sức mình."

Trên giường, đôi mắt Thái hậu động đậy, rồi từ từ mở ra.

Cảnh Tuyên Đế và Tưởng Nhược Nam vui mừng, quay đầu về phía bà: "Thái hậu, Thái hậu."

Ánh mắt Thái hậu mơ hồ, sau đó quay đầu về phía có tiếng gọi, nhìn Tưởng Nhược Nam, ánh mắt dần trở nên rõ ràng hơn, sau đó trên nét mặt người lộ vẻ vui mừng.

"Nhược Lan, Nhược Lan, là con sao?" Giọng Thái hậu vô cùng yếu ớt.

Tưởng Nhược Nam cầm chặt tay Thái hậu, tay bà nóng rực, rõ ràng là đang sốt cao, nước mắt Tưởng Nhược Nam cứ thế lăn xuống, "Là con, Nhược Lan đến thăm Thái hậu, người không phải lo, Nhược Lan nhất định sẽ chữa khỏi cho Thái hậu."

Thái hậu khẽ cười, trong ánh mắt lấp lánh nước ngập ý nhân từ, "Về rồi thì tốt, bên ngoài mưa to gió lớn, về nhà vẫn hơn."

Nhà? Trong kinh thành cò chỗ nào còn là nhà của nàng?

Nước mắt nàng rơi lã chã xuống tay Thái hậu.

"Thái hậu hãy chịu khó nghỉ ngơi, Nhược Lan bắt mạch cho người."

Thái hậu lắc lắc đầu, "Sức khỏe của ai gia, ai gia biết… Nhược Lan, ta chỉ đợi con về… Ta có rất nhiều chuyện muốn nói với con… Nếu không nói, ta sợ không có cơ hội nữa…"

Tưởng Nhược Nam lắc đầu, "Không đâu, Thái hậu, Nhược Lan sẽ chữa khỏi cho người, sau này hãy nói."

Thái hậu cố chấp lắc đầu, sau đó quay sang Cảnh Tiên Đế, "Bảo bọn họ lui xuống cả đi… Chiêu nhi… con ở lại..."

Cảnh Tuyên Đế thấy mẫu thân kiên quyết, đành quay lại bảo mọi người lui ra.

Đợi tất cả mọi người ra ngoài xong, Thái hậu mới nhìn Tưởng Nhược Nam khẽ nói: "Nhược Lan, chẳng phải con luôn muốn biết chuyện giữa cha và mẹ mình ư?" Bà nói ngắt quãng, sắc mặt trắng nhợt, nhưng lại có thứ màu đỏ rực bất thường vì sốt quá cao.

Tưởng Nhược Nam thấy kinh ngạc, nàng vừa bắt mạch cho Thái hậu vừa nói: "Giờ Nhược Lan đã không muốn biết nữa, dù xảy ra chuyện gì thì họ vẫn mãi là cha mẹ của Nhược Lan. Họ đã không còn nữa, lúc này đối với Nhược Lan mà nói, người quan trọng nhất là Thái hậu."

Mạch tượng của Thái hậu rất loạn, sức khỏe của người vô cùng yếu.

Thái hậu lắc lắc đầu, để mặc nước mắt rơi: "Là ta đã có lỗi với cha mẹ con, là ta có lỗi với con… Tất cả đều là lỗi của ta… Nếu không nói ra, ta chết sẽ không nhắm được mắt…"

Cảnh Tuyển Đế đứng bên cạnh lo lắng tới mức cũng bắt đầu khóc, nhưng chẳng có cách nào.

Tưởng Nhược Nam lấy cây kim bạc ra, nhắm chuẩn xác vào huyệt ngủ của Thái hậu, phải gấp rút chữa trị cho người ngay. Nhưng đột nhiên, không biết Thái hậu lấy sức ở đâu ra, mà nhổm hẳn người dây, giơ tay

túm chặt lấy bàn tay cầm kim của Tưởng Nhược Nam, lớn tiếng nói: "Mẫu thân Liễu nhi của con là a hoàn cùng ta lớn lên từ nhỏ, ta gặp và yêu cha con, tìm đủ mọi cách để được gả cho ông ấy. Sau này trong nhà lại tìm cách đưa ta vào cung, ta không muốn cha con lấy người phụ nữ khác, nên đã dùng thuốc mê để đưa Liễu nhi tới bên cha con, thay ta gả cho cha con. Kết quả cả hai người họ đều không vui, Liễu nhi sinh con ra không lâu thì mất… Cha con tâm ý nguội lạnh, nên mới bị thương trên chiến trường…"

Thái hậu nhìn Tưởng Nhược Nam, nói một hơi hết mọi chuyện, mắt mở rất to, đôi đồng tử mờ đục bỗng sáng rực lạ thường, sắc mặt lúc trắng lúc đỏ, lúc thì tái xanh, hai tay khi nóng như lửa khi lại lạnh như thép.

Tưởng Nhược Nam và Cảnh Tuyên Đế bị bộ dạng đó của người dọa cho phát hoảng, hai người vội nắm chặt tay Thái hậu, khe khẽ gọi: "Thái hậu… Thái hậu…"

Thái hậu nhìn Tưởng Nhược Nam, nắm chặt tay nàng, hơi thở gấp gáp, giọng nói khẩn thiết, "Nhược Lan, suýt nữa thì con đã là con gái ta, con nên là con gái ta mới đúng. Nhược Lan, con có trách ta không?"

Tưởng Nhược Nam ra sức lắc đầu, khóc đáp: "Nhược Lan không trách Thái hậu, cha con mẹ con cũng không trách người, Thái hậu, người đừng tự trách mình nữa được không?"

Thái hậu cúi đầu, nước mắt rơi, "Đúng… đúng… Họ đến chết cũng không trách ta…"

Cảnh Tuyên Đế ở bên cạnh khẽ cầu khẩn: "Thái hậu, người đừng nói nữa, để Nhược Lan chữa bệnh cho người, được không?"

Thái hậu nghe thấy giọng hắn, thì đột nhiên quay đầu sang nhìn hắn, ánh mắt sáng rực, người túm lấy cổ tay hắn: "Chiêu nhi, con hãy hứa với mẫu hậu, đừng ép Nhược Lan nữa, mẫu hậu đã có lỗi với nó, con đừng có lỗi với nó nữa được không?"

Sắc mặt Cảnh Tuyên Đế bỗng trắng bệch, hắn mím chặt môi, nhìn Thái hậu thẫn thờ không nói được lời nào, nước mắt lóng lánh.

Tưởng Nhược Nam thấy tới tận lúc này mà Thái hậu vẫn còn lo lắng cho mình, vô cùng cảm động, nàng òa khóc nức nở.

Thái hậu thấy Cảnh Tuyên Đế không lên tiếng, ánh mắt người bỗng tối sầm, giống như vô cùng thất vọng.

Rồi như đột nhiên mất hết sức lực, người buông cả hai tay, ngã xuống gối.

Người mở to hai mắt nhìn đỉnh màn thêu hoa mẫu đơn, ánh mắt mơ hồ, khóe miệng nhếch lên để lộ ý cười dịu dàng.

Tâm trí người như quay về một nơi rất xa rất xa.

Trong hoa viên, một bóng hình cao lớn thẳng đứng như cây tùng, nhìn người ấy đi về phía mình, các đường nét trên khuôn mặt rõ dần khiến trái tim nàng đập rộn ràng.

"Tiểu thư, tại hạ là Tưởng Bá Viễn." Hắn cúi người, đôi vai rộng thả bằng xuống mặt nàng.

Vào giây phút ấy, nàng kinh ngạc kêu lên một tiếng, dùng quạt che mặt, nhưng không ai biết rằng, khóe miệng nàng đang nở một nụ cười vui sướng…

Đột nhiên, cơ thể Thái hậu co giật liên tục mấy cái.

"Bá Viễn…"

Sau tiếng thét đầy kích động đó, tất cả bỗng dưng nguội lạnh, Thái hậu nhắm chặt hai mắt, đầu nghiêng sang một bên.

Cảnh Tuyên Đế mở to hai mắt nhìn Thái hậu, nước mắt cứ thế tuôn rơi, hắn gào lên: "Mẫu hậu."

Nghĩ tới sự yêu thương và dạy dỗ của Thái hậu đối với mình từ nhỏ tới lớn, cảm giác hối hận trào dâng, hắn nắm chặt tay Thái hậu, khóc đau đớn, "Mẫu hậu, nhi thần hứa với người, việc gì cũng hứa với người, người tỉnh lại đi, tỉnh lại đi."

Hoàng hậu, Diệp cô cô đứng bên ngoài nghe thấy tiếng khóc của Cảnh Tuyên Đế thì không biết đã xảy ra chuyện gì, cũng lần lượt chạy vào, vây quanh giường Thái hậu mà khóc lóc.

Tưởng Nhược Nam ngẩn ngơ đứng nhìn vẻ mặt bình thản của Thái hậu, hoàn toàn không thể chấp nhận được cảnh tượng này.

Đều là tại nàng cả, nếu khi ấy nàng không đi, nếu nàng luôn ở bên người, có lẽ Thái hậu cũng sẽ không chết, đều là lỗi của nàng.

Nước mắt ướt nhòe khuôn mặt.

Không được, nàng không thể cứ đứng mà nhìn Thái hậu ra đi thế này, nàng còn chưa cố gắng hết sức, có lẽ do sốt quá cao nên Thái hậu ngất đi mà thôi, biết đâu vẫn còn cứu được.

Nghĩ thế, Tưởng Nhược Nam bỗng có chút hi vọng, nàng đứng dậy lau khô nước mắt trên mặt, sau đó giật chăn của Thái hậu ra, nhớ kĩ lại quy trình cấp cứu mà nàng đã đọc được trong sách, sau đó bắt đầu ấn vào tim Thái hậu.

Nàng ấn vào tim Thái hậu hết lần này tới lần khác, đồng thời còn làm hô hấp nhân tạo.

"Thái hậu, Thái hậu, đừng khiến Nhược Lan phải hối hận suốt đời. Thái hậu, hãy cho Nhược Lan một cơ hội để bù đắp cho người được không?" Tưởng Nhược Nam vẫn không dừng tay, vừa khóc vừa nói.

Thái hậu vẫn không có động tĩnh gì.

"Thái hậu, Nhược Lan vốn không biết mẹ mình trông như thế nào, trong lòng Nhươc Lan, Thái hậu mới là mẹ. Thái hậu, người đừng bỏ lại Nhược Lan một mình."

Cảnh Tuyên Đế và Hoàng hậu ban đầu thấy Tưởng Nhược Nam làm vậy thì còn hi vọng, nhưng mãi không thấy Thái hậu có động tĩnh gì, lại bắt đầu rơi vào tuyệt vọng. Cảnh Tuyên Đế thậm chí còn lên tiếng khuyên nhủ Tưởng Nhược Nam: "Nhược Lan, để Thái hậu được ra đi thanh thản."

Không, nàng không thể từ bỏ, nàng nhất định phải cứu sống Thái hậu.

Tưởng Nhược Nam mặc kệ, nghiến răng nghiến lợi kiên trì, nước mắt rơi lã chã xuống mặt, xuống người Thái hậu.

"Thái hậu, tỉnh dậy đi, cầu xin người đấy."

Hai thái y đứng bên cạnh lắc đầu, một người đã không còn thở nữa thì có cách gì để cứu?

Chính vào lúc mọi người chắc chắn rằng Thái hậu đã chết, trong lòng vô cùng buồn bã, thì Thái hậu lại đột nhiên mở bừng mắt, thở hắt ra một hơi dài.

Tưởng Nhược Nam thở phào nhẹ nhõm, cúi người xuống, ôm chặt Thái hậu vừa khóc vừa cười: "Thái hậu, Thái hậu, cuối cùng người cũng đã tỉnh lại rồi."

Mọi người đứng bên cạnh vừa kinh ngạc vừa vui mừng, vây quanh bên giường gọi Thái hậu, rõ ràng trong lòng rất vui nhưng ai nấy đều nước mắt đầy mặt, không thể kiềm chế được. Hai thái y như không dám tin vào mắt mình, sự kinh ngạc trong lòng họ là không thể hình dung nổi.

Thái hậu tỉnh lại không được bao lâu thì lại ngủ, Hoàng hậu và Cảnh Tuyên Đế không muốn làm phiền người nghỉ ngơi nên đã rời đi. Tưởng Nhược Nam kiểm tra kĩ sức khỏe cho Thái hậu xong, bắt đầu bàn bạc với hai thái ý về phương pháp điều trị.

Mọi người đều nhất trí là phải chữa trị cho phần thối rữa trên chân Thái hậu trước. Thái hậu bị sốt cao và cơ thể suy nhược đều vì chân bị nhiễm trùng mà ra.

162. Chương 162

Lưu viện sử nói những thuốc cần dùng đều đã dùng cả, nên giờ họ hoàn toàn bất lực trước tình trạng lở loét đó.

Tưởng Nhược Nam cũng rất khổ sở vì thời này còn chưa có thuốc kháng sinh, phải làm thế nào để tiêu viêm cho Thái hậu. Còn nữa, trên chân Thái hậu có nhiều thịt rữa như vậy, nên làm sạch thế nào đây? Nếu dùng dao cắt thì phải khử trùng dao ra sao? Ngộ nhỡ lại khiến Thái hậu bị nhiễm trùng nặng hơn thì sao?

Ngay lúc này cả ba người đều không nghĩ ra được cách nào để chữa trị, cuối cùng đành quyết định kê một vài thang thuốc điều hòa tạng phủ. Tưởng Nhược Nam cho người nấu canh sinh địa hoàng cho Thái hậu để ổn định insulin, rồi lại thêm thành phần hoa hồng Tây Tạng vào thuốc trị vết thương ngoài da nhằm giữ cho chân của Thái hậu không bị nhiễm trùng thêm nữa.

Nhưng làm thế nào để xử lý những chỗ bị thối rữa trên chân người đây?

Tối hôm ấy, Tưởng Nhược Nam ở lại trong cung, cả đêm chăm sóc cho Thái hậu. Vì vết thương trên chân Thái hậu nhiễm trùng rất nặng nên nhiệt độ cơ thể bà cũng rất bất thường, ý thức mơ hồ, mê mê tỉnh tỉnh. Tưởng Nhược Nam tìm đủ mọi cách giúp Thái hậu hạ sốt, không để người rơi vào tình trạng như ban ngày nữa, sau đó cẩn thận bón nước và canh thuốc cho người, những lúc người tỉnh táo thì dỗ dành để người ăn thêm chút đồ.

Thời gian còn lại nàng đều nghĩ cách xử lý vết thương trên chân cho Thái hậu.

Sáng sớm, có lẽ là lúc thần trí con người tỉnh táo nhất trong ngày, bởi vì ngay khi trên bầu trời xuất hiện những quầng sáng đỏ, Tưởng Nhược Nam cuối cùng cũng nghĩ ra cách chữa trị vết lở loét trên chân cho Thái hậu.

Ngay lập tức, nàng mời Diệp cô cô vào chăm lo cho Thái hậu, còn mình thì ra khỏi cung.

Sau khi xuất cung, Tưởng Nhược Nam cũng không vội tới quán trọ tìm Tử San, mà đi thẳng tới con sông nhỏ phía đông thành. Nàng cho rằng đất ở bờ sông mát lại ẩm ướt, có lẽ sẽ có thứ mà nàng cần.

Nàng tìm kiếm rất kĩ càng bên bờ sông, cuối cùng trời không phụ lòng người, nàng đã tìm thấy thứ mình muốn. Nàng cất thứ đó cẩn thận, rồi vội vàng quay về hoàng cung.

Cùng lúc đó, các quan viên cũng lục tục tan triều rời cung.

Buổi chầu sáng nay, người được hoan nghênh chào đón nhất chính là Tả đô đốc vừa trở về từ khu bệnh dịch, không những khống chế được bệnh tình mà hắn còn tốt số tới mức tìm được một thần y, phát minh ra phương pháp phòng ngừa bệnh đậu mùa. Hoàng thượng rất vui, hào phóng thưởng cho tất cả những người có công, còn phong Tả đô đốc làm Định An Bá tam đẳng, ban ruộng vườn, nhà cửa, vàng bạc, khiến đám quan văn quan võ vừa ngưỡng mộ lại vừa ghen tị.

Thậm chí Cảnh Tuyên Đế còn vui mừng nói: "Tả đô đốc, ngươi đúng là phúc tinh của trẫm, ngươi vừa về đã mang tới bao nhiêu chuyện tốt, không những báo tin vui cho trẫm, mà ngay bên Từ Ninh cung cũng có tín hiệu mừng. Ha ha ha…" Cảnh Tuyên Đế ngửa đầu lên cười lớn ba tiếng.

Văn võ bá quan phía dưới đều lặng lẽ đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng ánh mắt họ dừng lại ở trên người An Viễn Hầu trầm mặc đứng đó rất lâu.

Người từng được Hoàng thượng sủng ái nhất, giờ đã bị người khác thay thế.

Nhưng văn võ bá quan cũng không hiểu tại sao, đột nhiên Hoàng thượng lại lạnh nhạt với An Viễn Hầu như vậy? Trước kia, dù có chuyện gì Hoàng thượng cũng gọi An Viễn Hầu tới, nhưng mấy năm nay, vị trí này đã bị Tả đô đốc thay thế.

Có lẽ ngay cả đến An Viễn Hầu cũng không hiểu, nói đi nói lại thì, tâm địa đế vương khó dò…

Sau khi tan triều, văn võ bá quan lần lượt ra khỏi đại điện, tới trước mặt Tả đô đốc chúc mừng. Tả Bá Xương lạnh lùng miễn cưỡng đáp tạ bọn họ. Điều này khiến vài người thấy không vui, ngoài mặt thì cung cung kính kính, nhưng trong lòng bắt đầu chửi rủa, chẳng qua xuất thân là một mã phu thôi mà, có cần đắc ý tới vậy không.

Đợi bọn họ tản đi hết, Tả Bá Xương mới lên tiếng gọi người trước mặt lại: "An Viễn Hầu, xin dừng bước."

Cận Thiệu Khang dừng bước quay người lại, nhìn Tả Bá Xương, nở một nụ cười điềm đạm.

Tả Bá Xương đi nhanh về phía hắn, vỗ một cái vào lưng Cận Thiệu Khang: "Đi, di uống rượu."

Ngữ khí mặc dù lạnh lùng, nhưng vẫn toát ra vẻ thân thiết.

Cận Thiệu Khang nhìn y một cái, cười đáp: "Tả huynh tửu lượng khá, Cận mỗ không phải đối thủ."

Tả Bá Xương vừa đi vừa nói: "Trên thế gian này chỉ có ba loại người là có thể khiến Tả mỗ nhún nhường, người thứ nhất đương nhiên chính là Hoàng thượng, người thứ hai là bạn của Tả mỗ, còn thứ ba chính là Hầu gia ngài." Nói xong cúi mình trước Cận Thiệu Khang, "Năm xưa được cùng dẹp loạn Hầu gia ở phía Tây, cảnh chinh chiến trên sa trường, vẫn còn in đậm trong ký ức của Tả mỗ. Sự gan dạ mưu lược của Hầu gia khiến Tả mỗ kính phục, Tả mỗ tình nguyện nhún nhường trước ngài, Hầu gia uống bao nhiêu, Tả mỗ sẽ uống bấy nhiêu."

Cận Thiệu Khang vỗ vai y, rồi hai người cùng đi về phía cửa cung.

Cận Thiệu Khang nói: "Vẫn phải chúc mừng Tả huynh lần này đã lập được công lớn, được phong làm Tam đẳng bá."

Nhắc tới chuyện này, Tả Bá Xương cũng nở nụ cười hiếm hoi: "Phong tước mặc dù cũng tốt, nhưng có chuyện khác còn khiến ta thấy vui hơn."

"Chuyện gì khiến Tả huynh vui như vậy?" Cận Thiệu Khang tò mò hỏi. Hồi còn ở Tây biên dẹp loạn, Tả Bá Xương là thuộc hạ của hắn. Người này mặc dù tàn độc kiêu ngạo nhưng lại luôn rất tôn trọng hắn, và khi tiếp xúc với hắn cũng rất thẳng thắn hào sảng, mấy năm nay quan hệ giữa họ vẫn khá tốt.

Tả Bá Xương điềm đạm đáp: "Ở Khải Châu ta đã gặp một quả phụ, tính cách rất hợp ý ta, đáng tiếc ngang ngạnh quá, muốn từ bỏ nhưng lại tiếc, dù có tìm khắp nơi cũng không tìm được người phụ nữ thứ hai như thế."

Cận Thiệu Khang cười: "Không ngờ trên đời này còn có người phụ nữ hợp ý Tả huynh."

Mấy năm nay, là người được Hoàng thượng hết mực sủng ái, không phải không có ai "để mắt" tới y, thậm chí có người còn thấy hai người bọn họ quan hệ thân thiết, muốn nhờ Cận Thiệu Khang làm mối giúp. Nhưng Tả Bá Xương này là người khiến người khác đau đầu. Rõ ràng người ta dịu dàng xinh đẹp thì y lại nói thành nũng nịu vờ vịt, rõ ràng người ta rất đáng yêu thì y lại nói thành yếu đuối nhu nhược, rõ ràng diện mạo như hoa thì y lại bảo người ta là cái bình hoa di động, chỉ để nhìn mà không dùng được.

Những lời nhận xét của y không biết đã khiến đám ông mai bà mối tức chết bao phen, đắc tội với không ít những danh môn quý nữ yêu kiều yểu điệu.

Theo y thì: "Lấy vợ về là để lo liệu việc nhà sinh con đẻ cái, tốt nhất là phải giỏi giang đảm đang, để ta không cần lo lắng về gia đình. Nếu lấy về mà ta còn phải dỗ dành, cung phụng, thì thà đến Thiên Hương lâu tìm vài cô nương vui vẻ cho xong."

Cận Thiệu Khang rất muốn nói với y, đúng là có người phụ nữ như thế. Một người phụ nữ giỏi giang, hiền thục, quan tâm, dịu dàng, có một trái tim lung linh, giải quyết sắp xếp mọi việc đâu vào đấy, nghĩ những việc mà ta nghĩ, lo những việc mà ta lo. Nhưng người phụ nữ như vậy cũng muốn ta phải hết lòng vì họ, toàn tâm toàn ý với họ, nếu không, cho dù ngươi có được người phụ nữ này rồi cũng chỉ là nhất thời, không thể giữ mãi mãi.

Nhưng một khi đã có được người ấy, trái tim ngươi sẽ chẳng thể đón nhận bất kỳ ai khác nữa.

Trái tim Cận Thiệu Khang thấy chua xót, sắc mặt bỗng tối hẳn xuống.

"Lần này ta đã đưa nàng ấy vào cung chữa trị cho Thái hậu, chuyện đó từ từ hẵng nói." Tả Bá Xương đáp.

Cận Thiệu Khang không biết nên tiếp lời thế nào, nên không nói gì nữa.

"Uống hai ly rượu rồi lại tới phủ nha." Tả Bá Xương cất bước nhanh hơn.

Phía bên này, Tưởng Nhược Nam cũng đang đi vào cung, nàng cúi đầu, chăm chú nghĩ cách để chữa trị cho Thái hậu, không để ý tới tình hình phía trước, đi được vài bước, liền có người đứng chặn trước mặt.

Thân hình người đó rất cao lớn, khuôn ngực giống như một bức tường thịt. Từ người hắn tỏa ra mùi rượu nhàn nhạt.

Tưởng Nhược Nam đột nhiên bật ra ba từ trong đầu: Tả lỗ mãng.

Tưởng Nhược Nam bật dọc ngẩng đầu lên, khuôn mặt âm trầm của Tả Bá Xương lập tức hiện ra trước mặt nàng, đôi mắt phượng hẹp dài, chiếc mũi rất cao, chiếc sẹo hằn sâu nơi khóe mắt, vẻ mặt trông giống như quỷ dạ xoa.

Tưởng Nhược Nam nhìn hắn, "Tả đô đốc, chặn đường ta là có việc gì?"

Tả Bá Xương nghe giọng điệu lạnh như băng của nàng, bèn nhớ tới việc nàng đã từ chối lời cầu hôn của mình, giọng bất giác cũng lạnh hẳn: "Sao không phải là phu nhân đi đường mà không chịu nhìn đường?"

Cận Thiệu Khang đứng phía sau không nhìn thấy mặt Tưởng Nhược Nam, nhưng khi hắn nghe thấy giọng nàng, toàn thân chấn động, đầu hắn nổ bùng một tiếng.

Tưởng Nhược Nam không muốn dây dưa với Tả Bá Xương nữa, cúi đầu đi vòng qua người y, ta không cãi được ngươi thì ta tránh, được không hả? Gặp ngươi ta sẽ đi vòng, thế là được chứ gì.

Nàng vừa lẩm bẩm vừa đi về phía trước, hoàn toàn không ngờ đằng sau Tả Bá Xương còn có một người nữa, kết quả là đâm sầm vào lòng người ấy.

Phản ứng đầu tiên của Tưởng Nhược Nam là định xin lỗi, nhưng ngay lập tức, mùi hương quen thuộc xộc vào mũi nàng, mùi hương ấy quen thuộc tới mức gần như khắc ghi trong ký ức của nàng…

Sắc mặt Tưởng Nhược Nam lập tức trắng bệch như tuyết, đầu óc rối bời, nhất thời trống rỗng, hoang mang hoảng hốt, không còn là mình nữa.

Cố gắng rất nhiều, nàng mới có thể đè nén tâm trạng kích động ấy xuống.

Nàng từ từ ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt màu nâu ấy.

Giây phút ấy, tất cả mọi thứ xung quanh như không tồn tại nữa. Giây phút ấy dài như một thế kỷ…

Ánh mặt trời buổi sáng sớm chiếu lên tường cung màu đỏ cùng lớp ngói lưu ly, phản chiếu lại bằng một quầng sáng nhức mắt.

Tưởng Nhược Nam chỉ thấy mắt mình hoa lên, khuôn mặt trước mắt vừa như rất rõ ràng lại vừa như rất mơ hồ.

Nàng chớp mắt một cái, có phần hoài nghi vào những gì mình nhìn thấy.

Khuôn mặt gầy gò, tóc mai điểm bạc, khóe miệng chua xót, hằn những nếp nhăn.

Đây chính là An Viễn Hầu khí thế hiên ngang, anh tuấn hoàn mỹ ư? Chỉ mới năm năm, tại sao lại giống như đã già đi cả mười tuổi thế? Tưởng Nhược Nam hoàn toàn không thể che giấu vẻ kinh ngạc trong ánh mắt của mình.

Lúc này, nàng không biết nên phản ứng thế nào, cũng không biết nên nói gì, chỉ ngẩn người ra nhìn hắn.

Trái tim Cận Thiệu Khang cũng như biển trước giông bão, sóng cuộn trào dâng, hỗn loạn vô cùng.

Năm năm rồi, nàng đã biến mất hoàn toàn khỏi thế giới của hắn. Không phải chưa từng cho người đi tìm nàng, nhưng không có bất kỳ tin tức gì. Hắn từng trải qua quãng thời gian đau khổ nhất, khó khăn nhất, khi những ngày ấy qua đi, chính vào lúc hắn tưởng mình đã từ bỏ, đã tê dại, có thể từ từ chấp nhận cuộc sống không có nàng rồi, thì nàng lại đột nhiên xuất hiện trước mắt hắn.

Một thứ gì đó bị giam giữ, bị đè nén bỗng dưng bật ra, khiến hắn không thể khống chế, khiến hắn trở tay không kịp.

Hắn nhìn nàng, năm tháng dường như đã bỏ quên người này, không hề lưu lại bất kỳ vết tích gì trên khuôn mặt ấy. Ánh mắt nàng vẫn trong sáng như thế, đôi môi nàng vẫn căng mọng như thế. Chỉ có vầng trán là như trưởng thành hơn, ánh mắt tự tin và tĩnh lặng hơn.

Nhưng đồng thời, hắn cũng không bỏ qua sự kinh hãi trong ánh mắt nàng, mắt hắn tối sầm lại, năm tháng đã quên nàng, nhưng lại quá tàn khốc với hắn. An Viễn Hầu bây giờ đã không còn là Cận Thiệu Khang khiến nàng say đắm khi xưa nữa.

Hắn thấy lòng chua xót, thoáng cúi đầu xuống, lẳng lặng lùi lại phía sau hai bước.

Động tác này khiến Tưởng Nhược Nam đang chìm trong kinh ngạc phải giật mình bừng tỉnh. Nàng nhất thời thấy có chút hoảng loạn, cũng lùi về phía sau hai bước, nhưng lại quên mất Tả Bá Xương vẫn đứng bên cạnh, thế là nàng đâm vào y, giẫm lên chân y, Tả Bá Xương khẽ rên lên một tiếng, rồi vội nhảy tránh.

Tưởng Nhược Nam quay đầu sang nhìn Tả Bá Xương, sắc mặt nàng thoắt trắng thoắt đỏ, nàng vừa lùi sang một bên, vừa căng thẳng xin lỗi: "Xin lỗi… xin lỗi…" Nhưng khi lùi về phía sau nàng không chú ý, gót chân nàng vấp phải kẽ gạch, khiến cả người mất đà ngã ngửa ra sau.

Theo phản xạ nàng giơ hai tay ra nhưng lại không giữ được thăng bằng, thấy sắp ngã, trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, Cận Thiệu Khang cùng Tả Bá Xương mỗi người đều giơ tay ra túm lấy cổ tay nàng, kéo nàng đứng thẳng trở lại.

Hai người đồng thời ra tay, nhưng vào lúc quan trọng nhất, Tả Bá Xương dùng lực, còn Cận Thiệu Khang lại buông tay, khiến khi đứng thẳng lại được Tưởng Nhược Nam ngã ngay về phía Tả Bá Xương.

Tả Bá Xương hai tay giữ chặt bả vai nàng, giúp nàng đứng vững, và nói: "Phu nhân, cẩn thận."

Tưởng Nhược Nam quá kinh hãi, hít sâu vài lần, sau đó đẩy tay y ra, nói ngắt quãng, "Đa tạ." Nàng không nhìn Cận Thiệu Khang thêm lần nào nữa, quay người đi thẳng vào trong cửa cung.

Tả Bá Xương nhìn theo bóng nàng, chau mày.

Quay lại thấy Cận Thiệu Khang đang nhìn mình, ánh mắt có chút dị thường.

"Hầu gia…" Tả Bá Xương gọi hắn mà cũng như muốn hỏi.

Giọng Cận Thiệu Khang có vẻ lạnh lùng: "Tả huynh quen người phụ nữ vừa rồi?"

Tả Bá Xương mặc dù là một kẻ thô tục, nhưng không phải kẻ ngốc, vừa rồi vẻ mặt dị thường của Tưởng Nhược Nam khi nhìn thấy Cận Thiệu Khang y đã để ý thấy, y nhìn thẳng vào mắt Cận Thiệu Khang, điềm đạm đáp: "Người phụ nữ đó chính là quả phụ mà ta đã nói với Hầu gia, ta đang định lấy nàng về làm thê tử." Trong giọng nói hắn thấp thoáng có ý cảnh cáo, dường như hắn đang muốn nói rằng, đây là thứ đồ mà ta trông thấy trước, người khác đừng có tơ tưởng.

Quả phụ? Lẽ nào sau đó nàng đã tái giá rồi? Cận Thiệu Khang không kịp suy nghĩ sâu về vấn đề này, bởi vì tính chiếm hữu lồ lộ trong giọng nói của Tả Bá Xương khiến hắn bất mãn. Giống như phải đứng nhìn người khác nhận thứ đồ quan trọng nhất của mình là của người ta vậy, mặc dù hắn biết bây giờ Tưởng Nhược Lan đã không còn quan hệ gì với hắn, nhưng trong lòng vẫn rất khó chịu.

Hắn đón lấy ánh mắt sắc lẹm của Tả Bá Xương, ánh mắt hắn cũng chẳng nhượng bộ, nói rõ, từng từ từng chữ: "Quả phụ mà Tả huynh vừa nói đã từng là thê tử của bổn hầu."

Về phần mình, Tưởng Nhược Nam vội vội vàng vàng đi về phía Từ Ninh cung, mặt nàng đỏ bừng, lòng buồn phiền tới mức chỉ muốn cho mình một cái bạt tai.

Khi biết mình quay về, nàng đã biết mình và hắn khó tránh khỏi việc gặp gỡ, nàng từng tưởng tượng qua cảnh hai người sẽ gặp lại nhau như thế nào.

Nàng cho rằng mình sẽ có phản ứng bình tĩnh, tự nhiên khi đối mặt với hắn, sau đó nhẹ nhàng nói với hắn rằng: "Lâu rồi không gặp, Hầu gia có khỏe không?" Rất bình thản.

Chứ không phải giống như bây giờ, hoang mang luống cuống, chẳng ra thể thống gì.

Nàng có gì cần phải hoảng loạn chứ? Có gì mà phải căng thẳng chứ? Năm năm qua rồi, mọi chuyện cũng đã kết thúc rồi.

Thế này là thế nào? Nàng làm sao thế này? Thật quá mất mặt.

Nàng ôm mặt chạy về phía Từ Ninh cung, cứ như chạy nhanh như thế sẽ giúp nàng quên đi tình huống đáng xấu hổ vừa rồi.

Đến Từ Ninh cung, ngửi thấy mùi đàn hương trong không khí, trái tim nàng mới dần dần đập trở lại nhịp bình thường.

Nàng lắc lắc đầu, giờ không phải lúc nghĩ tới những chuyện này, giờ quan trọng nhất vẫn là bệnh tình của Thái hậu. Vừa rồi nhất định là do nàng không thể chấp nhận được sự thay đổi về diện mạo của hắn, nên mới có phản ứng thất thường như vậy. Sau này tuyệt đối không như thế nữa, lần sau khi gặp mặt hắn, nàng nhất định có thể ung dung điềm tĩnh, nhẹ như gió mây.

163. Chương 163

Nàng hít một hơi thật sâu, bước vào nội điện.

Trong nội điện, Hoàng hậu cùng các cung phi tới thăm Thái hậu, Thái hậu vừa uống thuốc xong, đang ngồi dựa vào gối, nhìn người phải đón nhận sự quan tâm của họ với bộ dạng khá vất vả.

Tưởng Nhược Nam bước đến, đám phi tần nghe thấy động đều lần lượt quay đầu lại, Tưởng Nhược Nam lập tức nhận ra ngay một khuôn mặt rất quen thuộc. Người đứng bên trái Hoàng hậu, mặc áo gấm màu hồng thêu hoa chìm kia chính là Thục phi năm đó. Thục phi bây giờ mặc dù không còn được sủng ái như xưa, nhưng thân hình vẫn rất xinh đẹp yêu kiều, lay động lòng người.

Đứng ở phía bên kia Hoàng hậu lại là Tưởng Sính Đình. Hiện giờ chính là lúc cô ta đang ở cái tuổi đẹp nhất, tóc mượt như mây, da trắng như tuyết, mặc một chiếc cẩm bào màu xanh thêu cành hoa cúc, trên đầu cài trâm vàng trâm ngọc, bên tóc còn cài một bông hoa bằng ngọc phỉ thúy, cổ tay đeo mấy chiếc vòng bạch ngọc, trên cổ cũng mang một dây chuyền khảm phỉ thúy, nhìn xa hoa phú quý, xinh đẹp rực rỡ át hết đám phi tần đứng cạnh.

Lúc này cô ta đang nhướn một bên mày lên, như cười như không nhìn Tưởng Nhược Nam.

Tưởng Nhược Nam nhìn cô ta một cái, rồi chầm chậm dịch chuyển ánh mắt, đi về phía Hoàng hậu thỉnh an.

Hoàng hậu miễn lễ cho nàng xong, bèn giới thiệu với nàng.

Hoàng hậu chỉ vào Thục phi, điềm đạm nói: "Đây là Từ quý phi." Rồi lại chỉ vào Tưởng Sính Đình, mỉm cười nói: "Đây là đường muội nhà ngươi phải không, mấy năm nay đã sinh cho hoàng thượng một trai một gái rồi, giờ đã là Lệ phi."

Thì ra đã sinh con cho Hoàng thượng rồi, còn được phong phi nữa, chẳng trách bộ dạng lại hống hách huênh hoang như thế. Tưởng Nhược Nam thầm nghĩ.

Sau đó Hoàng hậu giới thiệu những phi tần khác với nàng, một vài người chính là những tú nữ mới được phong tấn, lựa chọn kỹ lưỡng nên đương nhiên đều là người đẹp.

Tưởng Nhược Nam nhún gối hành lễ với họ, Từ quý phi nhướn nhướn mày, không lên tiếng, nhưng một phi tần đứng bên cạnh Tưởng Sính Đình lại hỏi: "Phu nhân sao lại không quỳ? Phu nhân có thân phận thế nào?"

Vì đã ly hôn, nên trong triều đã thu lại phong hiệu nhất phẩm phu nhân của Tưởng Nhược Nam, giờ Tưởng Nhược Nam chỉ mang thân phận là một dân phụ, theo lý mà nói khi gặp các hậu phi nàng đều phải quỳ hành lễ.

Tưởng Sính Đình nhìn nàng, nụ cười trên môi mỗi lúc mỗi rộng. Hôm nay đã khác, cô ta không còn là tiểu quý nhân run rẩy sợ hãi kia nữa, mà đã là một cung phi sinh con đẻ cái cho Hoàng thượng, cuối cùng cũng có thể hiên ngang đứng đợi nàng quỳ hành lễ rồi.

Đây là quy tắc, Tưởng Nhược Nam có không muốn cũng phải tuân theo, nàng cố gắng nén giận, chuẩn bị quỳ xuống, đột nhiên, Thái hậu nằm trên giường lên tiếng: "Tưởng Nhược Lan là khách do ai gia mời về, cũng là công thần chữa bệnh cho ai gia, ngoài Hoàng thượng, Hoàng hậu và ai gia ra, Nhược Lan không phải quỳ hành lễ với bất kỳ người nào khác."

Thái hậu đã lên tiếng, chúng phi tần không dám nói thêm gì nữa. Các phi tần mới được tấn phong thì len lén quan sát Tưởng Nhược Nam, không biết nàng là ai mà lại được Thái hậu bảo vệ o bế như thế.

Tưởng Nhược Nam mừng thầm trong lòng, ngẩng đầu lên, nhìn Tưởng Sính Đình.

Nụ cười trên môi Tưởng Sính Đình cứng lại, nhưng ngay lập tức lại cười ngọt ngào đi đến bên nàng, thân mật gọi: "Như thế này thì tốt quá rồi, bổn cung còn đang ngượng khi phải nhận lễ quỳ của tỷ tỷ đây." Nói xong, chìa tay ra cầm tay Tưởng Nhược Nam.

Tưởng Nhược Nam nhấc tay lên, vuốt vuốt tóc, khiến bàn tay giơ ra giữa chừng của cô ta trở nên thừa thãi trong mắt mọi người, sau đó nàng quay lại nhìn Tưởng Sính Đình đang bối rối ngượng đỏ cả mặt, mỉm cười đáp: "Ta phải tới khám bệnh cho Thái hậu, thất lễ." Rồi cứ thế đi qua người nàng ta về phía Thái hậu.

Mở miệng ra là bổn cung, còn giả tạo đứng đó xưng tỷ muội với nàng… Ai có thời gian ứng chiến cơ chứ.

Sinh được một hoàng tử chứ có phải sinh thái tử đâu, sau này lớn lên nếu tử tế thì đươc phong vương ban đất, nếu không được yêu quý thì con đường tương lai cũng rất gập ghềnh, còn dám đứng đây mà huênh hoang với nàng… Nếu nàng dung túng để mặc, thì liệu sau này nàng có được sống yên ổn không?

Tưởng Sính Đình nhìn theo bóng nàng, tức trắng nhợt cả mặt. Nhưng người ta có Thái hậu o bế, bản thân cô ta có thể làm được gì? Không lẽ cả đời đều chịu để bị nàng áp bức đè nén?

Dựa vào cái gì chứ? Rõ ràng Tưởng Sính Đình ta mới là người sinh con đẻ cái cho Hoàng thượng.

Những kẻ hàng ngày đố kị ghen ghét với Tưởng Sính Đình lúc này đều hi hi nhìn cô ta cười vui vẻ, trong lòng vô cùng sảng khoái. Tưởng Sính Đình càng thấy mất mặt hơn.

Tưởng Nhược Nam bắt mạch cho Thái hậu xong, kiểm tra vết thương cho người.

Lúc này, Hoàng đế tan triều cũng đến thỉnh an Thái hậu. Đám oanh yến trong phòng mắt lập tức sáng lên, quỳ xuống thỉnh an hắn, giọng dịu dàng nũng nịu.

Cảnh Tuyên Đế cho họ bình thân xong, đi qua bọn họ, tới thẳng bên giường Thái hậu.

Đám phi tần thấy Hoàng đế chẳng thèm liếc mình lấy một cái, trong lòng vô cùng thất vọng. Tưởng Sính Đình thấy Cảnh Tuyên Đế đi đến bên Tưởng Nhược Nam, nhìn Tưởng Nhược Nam thỉnh an hắn.

Cô ta là người biết rõ chuyện giữa họ nhất. Cô ta vẫn luôn cho rằng giữa họ có tư tình, vì vậy, người khác nhìn thì thấy họ chỉ nói chuyện bình thường, nhưng trong mắt cô ta thì đầy mờ ám. Sao càng nhìn càng cảm thấy ánh mắt Hoàng thượng nhìn Tưởng Nhược Lan rất đặc biệt, còn ánh mắt Tưởng Nhược Lan nhìn hắn cũng đầy tình ý…

Trái tim cô ta run lên, nay Tưởng Nhược Lan đã ly hôn, Hoàng thượng nếu đưa nàng vào cung thì nhất định sẽ vô cùng sủng ái, mà nàng với cô ta thì lại thù sâu oán nặng, ngộ nhỡ nàng đắc sủng thì cô ta cũng chẳng thể yên ổn.

Ánh mắt Tưởng Sính Đình nhìn họ, lạnh dần.

Sau khi Tưởng Nhược Nam ra bờ sông về, đã hỏi mượn Diệp cô cô bếp lò, trốn trong phòng lạch cạch cả một ngày.

Ngày hôm sau, cha con Lưu viện sử vào bắt mạch cho Thái hậu.

Khi hai người đến, vừa hay lúc ấy Tưởng Nhược Nam đã ra ngoài rửa mặt. Lưu Tử Căng làm theo lời cha, vén chăn để kiểm tra vết thương ở chân của Thái hậu, ngay cả người luôn điềm tĩnh như y cũng phải kinh hãi nhảy bật ra.

Lưu viện sử đang bắt mạch cho Thái hậu, nghe tiếng hét của hắn thì bất giác hỏi: "Chuyện gì thế?"

Lưu Tử Căng chỉ vào chân Thái hậu, trán lấm tấm mồ hôi, sắc mặt trắng nhợt, "Viện sử đại nhân, ngài mau xem… chân của Thái hậu…"

Lưu viện sử thấy thần sắc của con trai, lòng nặng nề, vội vàng chạy tới phía chân Thái hậu, vừa cúi xuống kiểm tra, ngay lập tức cũng rùng mình.

Chỉ thấy trên vết thương ở chân Thái hậu, đậu dày đặc những con giòi trắng mũm mĩm, ít nhất cũng vài trăm con, lúc nhúc, nhìn thật đáng sợ và buồn nôn.

Lưu viện sử quay đầu nhìn về phía đám cung nữ quát: "Chuyện gì thế này? Các ngươi chăm sóc Thái hậu kiểu gì mà lại để ra nông nỗi này?"

Đám cung nữ bị mắng, không hiểu tại sao, bước lại thò đầu vào nhìn, sắc mặt lập tức trắng bệch, quỳ mọp dưới đất, liên tục dập đầu, nước mắt ròng ròng, "Nô tỳ không biết, Tưởng phu nhân không cho chúng nô tỳ đụng vào chân Thái hậu, không liên quan tới chúng nô tỳ."

Thái hậu hoàn toàn chẳng biết chuyện gì đang xảy ra, trong lòng bỗng thấy sợ hãi, định ngồi dậy để nhìn xuống chân mình. Lưu viện sử sợ người kinh hãi, nên vội sai đám cung nữ ngăn lại, nhưng càng ngăn, Thái hậu lại càng lo lắng sợ hãi, đang ồn ào đòi dậy, thì Tưởng Nhược Nam vào.

Thấy cục diện hỗn loạn bên trong, Tưởng Nhược Nam giật mình: "Sao thế này?"

Lưu Tử Căng vội gọi nàng tới nhìn chân Thái hậu.

Ai ngờ Tưởng Nhược Nam nhìn chân Thái hậu xong, không những không ngạc nhiên kinh sợ, ngược lại còn cười: "Ta đang định nói với hai người việc này, ta đã nghĩ ra cách để chữa trị vết thương trên chân Thái hậu rồi, chính là dùng liệu pháp này."

Ngay sau đó bảo đám cung nữ không cần phải ngăn Thái hậu, còn kéo chăn ra cho Thái hậu nhìn, Thái hậu thấy hai chân mình toàn giòi, nếu không phải vì có Tưởng Nhược Nam đứng bên trấn an, chỉ e người đã ngất đi vì sợ.

"Thái hậu, người đừng sợ, lũ giòi này nhìn thì rất buồn nôn, nhưng thỉnh thoảng lại vô cùng có ích. Chúng không những có thể ăn hết chỗ thịt bị thối rữa của người, mà nước dãi và phân của chúng còn có thể giúp vết thương tiêu độc. Quan trọng nhất là, chúng sẽ không ăn phần thịt không bị thối rữa, rõ ràng nhất cử lưỡng tiện." Phương pháp này Tăng gia gia của Tử San đã từng nghĩ đến, dùng để chữa trị vết thương ngoài da và những nốt ghẻ lở trên cơ thể, chỉ là khi ấy Tưởng Nhược Nam thấy lũ giòi này thật sự rất kinh nên cũng chẳng để tâm. Cũng may nàng đã chịu khó lắng nghe đôi chút, nếu không đành phải bó tay trước tình hình hiện tại của Thái hậu.

Có điều Tưởng Nhược Nam hoàn toàn không biết rằng, ở thời hiện đại, vì lạm dụng kháng sinh nên xảy ra tình trạng kháng thuốc nhờn thuốc, các bác sĩ cũng bắt đầu dùng phương pháp trị liệu bằng giòi để xử lý các vết thương ngoài da. Giòi làm sạch vết thương vừa nhanh vừa tốt, không ăn phần thịt khỏe mạnh xung quanh, chúng còn có thể luồn lách vào những chỗ mà phẫu thuật ngoại khoa cũng khó can thiệp tới. Đương nhiên, Tưởng Nhược Nam chưa từng học y nên không biết điều này.

Cha con Lưu viện sử rõ ràng là giống như đang nghe truyện "Ngàn lẻ một đêm", dùng giòi chữa bệnh, chưa từng nghe mà cũng chưa từng thấy.

Có điều, cả hai cha con họ đều rất khâm phục y thuật của Tưởng Nhược Nam, đừng nói là dùng giòi chữa bệnh, cho dù Tưởng Nhược Nam nói ăn giòi có thể chữa bệnh, thì chắc chắn họ cũng sẽ thử.

"Chỉ cần vài ngày, sẽ có thể làm sạch vết thương trên chân Thái hậu."

Lưu viện sử đột nhiên nói: "Nếu phương pháp này thật sự hữu dụng, đem ra chiến trường dùng có được không?" Chiến trường là nơi có nhiều thương tích nhất, rất nhiều binh lính vì bị nhiễm trùng mà chết, không phải ai cũng có thuốc tốt để dùng. Nhưng nếu dùng giòi có thể chữa được, thì chẳng phải sẽ cứu được tính mạng của rất nhiều người hay sao?

Cha con Lưu viện sử càng nghĩ càng thấy mừng, đối với người làm nghề y mà nói, mỗi lần y thuật có sự đột phá lớn, họ đều vui sướng khôn cùng.

Thái hậu ghê sợ bĩu môi: "Chỉ có điều buồn nôn quá…"

Tưởng Nhược Nam mở to mắt: "Sao lại buồn nôn? Nhìn chúng trắng trắng mũm mĩm, giống như lũ tằm nhả tơ, đáng yêu biết bao."

Mấy cung nữ đứng sau nàng suýt thì nôn cả ra.

Quả đúng như Tưởng Nhược Nam nói, mấy ngày sau, chỗ thịt thối rữa trên chân Thái hậu đã hoàn toàn được làm sạch, Tưởng Nhược Nam gắp từng con giòi ra. Rồi lại bôi thuốc lên chân cho người.

Vì đã hết bị nhiễm trùng nên Thái hậu không còn sốt nữa, tinh thần cũng khá hơn, Tưởng Nhược Nam lại nghĩ ra đủ mọi món ăn bồi bổ, giúp cơ thể yếu ớt của Thái hậu nhanh chóng hồi phục.

Hôm nay, Tưởng Nhược Nam thấy bệnh tình của Thái hậu đã bình phục, bèn nói với người: "Thái hậu, hôm nay con sẽ ra ngoài một lát, hai đứa trẻ vẫn ở quán trọ, bao nhiêu ngày không gặp con sợ chúng sẽ lo lắng."

Thái hậu đang được cung nữ cho uống thuốc bỗng khựng lại, quay đầu nhìn Tưởng Nhược Nam, kinh ngạc hỏi: "Bọn trẻ? Nhược Lan, con có con rồi?"

Tưởng Nhược Nam cũng thấy ngạc nhiên, "Lẽ nào con chưa kể cho người nghe? Con có hai bé trai sinh đôi, sắp năm tuổi rồi." Thời gian này bận rộn chăm lo cho bệnh tình của Thái hậu, nàng đã quên béng mất việc này.

Thái hậu vừa kinh ngạc vừa vui mừng: "Mau đưa chúng tới gặp ta."

Tưởng Nhược Nam ra khỏi cung, nhanh nhẹn đi về phía quan trọ, đi đón Tử San và hai đứa trẻ.

Vừa vào phòng, đã thấy Tử San đang ngồi trò chuyện với một người phụ nữ bên chiếc bàn vuông, người phụ nữ đó quay lưng ra cửa nên nàng không biết là ai.

Hai đứa trẻ đang ngồi chơi trên giường, ngẩng đầu nhìn thấy Tưởng Nhược Nam, vui mừng nhảy xuống, "Mẹ" cùng lao vào lòng nàng.

Tưởng Nhược Nam ôm lấy hai đứa bé, thơm vào má chúng, sau đó đứng dậy, nhìn về phía người phụ nữ kia.

Lúc này người phụ nữ ấy cũng đứng dậy, từ từ quay người lại.

Khuôn mặt thanh tú, khí chất nhẹ nhàng, đôi mắt to long lanh nước, nàng ta kích động gọi một tiếng: "Phu nhân…"

Tử San đứng bên cạnh nói với Tưởng Nhược Nam: "Vị phu nhân này hôm qua đã đến một lần rồi, nói muốn tìm tỷ tỷ."

Tử San nhìn Tưởng Nhược Nam, rồi lại nhìn người phụ nữ kia, biết là hai người có chuyện cần nói, bèn đưa hai đứa bé ra ngoài chơi.

Tưởng Nhược Nam nhìn người phụ nữ đó, tâm trạng nàng vô cùng kích động.

Người phụ nữ đó lao tới, quỳ xuống trước mặt nàng, nước mắt lăn dài: "Phu nhân, cuối cùng người cũng đã về rồi, nô tỳ rất lo lắng cho người."

Tưởng Nhược Nam cũng nước mắt lã chã, nàng cúi xuống, đỡ người phụ nữ ấy lên: "Ánh Tuyết, Ánh Tuyết…" Giọng nàng nghẹn ngào.

Hai người vịn vào nhau mà khóc một lúc, tâm trạng ổn định rồi, Ánh Tuyết đỡ Tưởng Nhược Nam ngồi xuống bên bàn. Nàng ta đứng bên cạnh rót trà cho nàng, hầu hạ nàng giống như trước kia còn ở Hầu phủ.

Tưởng Nhược Nam cầm tay nàng ta, cười nói: "Giờ ta đã không còn là phu nhân của ngươi nữa, ngồi xuống đi, chúng ta hãy nói chuyện một lát."

Ánh Tuyết nghiêm túc nói, "Dù hiện giờ thân phận của phu nhân là gì thì trong lòng Ánh Tuyết, phu nhân mãi mãi là chủ nhân của Ánh Tuyết."

Tưởng Nhược Nam phải nói mấy lần, Ánh Tuyết mới chịu ngồi xuống.

Tưởng Nhược Nam hỏi: "Sao ngươi lại biết ta ở đây?" Biết nàng đã về thì không khó, nhưng biết tìm đến đây không phải chuyện dễ dàng.

Ánh Tuyết đáp: "Là Hầu gia nói với nô tỳ phu nhân ở đây. Hầu gia mặc dù không nói gì, nhưng nô tỳ biết, ngài muốn nô tỳ tới tìm phu nhân. Mấy năm nay phu nhân mất tích, Hầu gia vẫn luôn lo lắng cho người…"

Tưởng Nhược Nam nhớ tới hôm Cận Thiệu Khang và Tả Bá Xương cùng xuất hiện, nhất định là hắn đã biết chuyện về hai đứa trẻ và Tử San thông qua Tả Bá Xương, muốn tìm nàng, đối với họ mà nói không phải chuyện khó khăn gì.

"Mọi người có khỏe không? Ngươi có khỏe không? Liên Kiều, Hoa Anh thế nào?"

"Hai người họ đều đã lấy chồng rồi. Liên Kiều lấy một quản sự ở trang viên, giờ đã sinh được hai đứa con trai. Hoa Anh lấy một thôn dân gần đấy, đang mang thai, nô tỳ thay phu nhân lo liệu hôn sự cho họ. Hiện giờ họ sống rất tốt. Còn nô tỳ..." Ánh Tuyết ngượng ngùng cười, "Phu nhân đi không lâu thì nô tỳ mang thai, đã sinh được một gái một trai rồi. Tướng công và mẹ chồng rất tốt với nô tỳ."

Tưởng Nhược Nam thấy mọi người đều ổn cả, lòng nàng rất vui, khi ấy nàng còn lo mình làm liên lụy tới họ.

Ánh Tuyết bỗng dưng thôi không cười nữa, nói: "Phu nhân, Thanh di nương chết rồi."

Tưởng Nhược Nam rất bất ngờ, "Chết? Sao lại chết?" Khi nàng đi vẫn còn khỏe mạnh cơ mà.

"Sau khi phu nhân đi, Hầu gia rất đau lòng, ngoài phủ nha ra thì thời gian còn lại đều trốn trong Thu Đường viện uống rượu. Chẳng buồn để ý tới Thanh di nương. Kết quả là không biết vào hôm nào, Thanh di nương nhảy sông tự vẫn..."

164. Chương 164

Bốn người nhà Tưởng Nhược Nam xuống xe, thấy người bên ngoài Bạch Mã tự đông nườm nượp, xe ngựa đi lại không ngớt. Dọc con phố ngoài Bạch Mã tự đều đựng đầy các quán hàng nhỏ, chỗ thì xem tướng, chỗ lại bán tranh chữ, chỗ bán đủ các thứ đồ ăn vặt và đồ chơi nhỏ cho trẻ con. Bên cạnh mỗi quán đó đều có không ít hương khách, các ông chủ thì mặt mày tươi cười, rõ ràng là làm ăn buôn bán rất tốt.

Bọn trẻ xuống xe, liền bị hấp dẫn ngay bởi quán bán kẹo hồ lô bên cạnh, tranh nhau đòi ăn, Tưởng Nhược Nam mua cho mỗi đứa một cái, bọn trẻ chưa ăn được mấy miếng đã lại nhìn thấy cửa hàng bán diều, chúng lao đến, mỗi đứa tự chọn lấy một cái rồi giữ khư khư, Tưởng Nhược Nam thấy chúng thích, nên lại mua diều.

Lúc này, Tưởng Nhược Nam nghe thấy hai người phụ nữ đứng ở bên cạnh mình nói: "Tỷ đã xin bùa bình an chưa?"

"Chưa."

"Vậy còn không đi mau, cẩn thận đến muộn là không còn đâu."

"Thế thì ta đi đây, hôm nay ta đến là vì muốn xin bùa bình an mà."

Tưởng Nhược Nam thấy họ nói thế thì tò mò, bèn hỏi: "Hai vị tỷ tỷ, bùa bình an ở đây linh lắm ư?"

Một trong hai người phụ nữ thấy nàng khí độ bất phàm, liền cười đáp: "Đương nhiên, bùa bình an do đích thân Trí Không pháp sư tụng kinh niệm chú có thể phù hộ cho người xin bùa cả đời bình an." Sau đó lại nhìn hai đứa trẻ đứng sau nàng, cười: "Con của muội đáng yêu quá, nhất định phải xin cho chúng một cái. Mỗi năm ta đều đến đây xin bùa cho con mình, có bùa bình an bệnh tật cũng bớt hẳn. Không nói với muội nữa, ta phải đi nhanh mới kịp."

Tưởng Nhược Nam vì hoàn cảnh của mình nên cũng khá tin vào mấy chuyện này, thấy người phụ nữ kia nói thần thông như vậy thì động lòng. Nàng quay đầu lại nhìn dòng người chen chúc trong Bạch Mã tự, bèn nói với Tử San: "Ta đi xin bùa bình an cho bọn trẻ, bên trong đông quá, bọn trẻ sợ không chịu nổi mà ngộ nhỡ lại bị thương, muội đưa chúng ra ngoài đợi ta." Nói xong chỉ vào một chỗ có cái cây to và tương đối ít người.

Tử San gật đầu đồng ý. Tưởng Nhược Nam nhìn họ đi tới dưới gốc cây xong, thì hít một hơi thật sâu, quay đầu bắt đầu chen chân vào dòng người kia.

Khi Tưởng Nhược Nam thành công chen được vào trong, Cận Thiệu Khang cũng từ cửa ngách của Bạch Mã tự đi ra.

Hôm nay, hắn đưa mẫu thân đi rút thẻ, mẫu thân rút thẻ xong, đã tới gặp Trí Không đại sư để nhờ người giải, hắn thấy trong Bạch Mã tự ngột ngạt nóng bức, nên ra ngoài để hít thở không khí trong lành.

Ra khỏi Bạch Mã tự, thấy một tiểu cô nương đứng dưới gốc cây hòe, tay giữ chặt hai đứa bé trai giống hệt nhau.

Bọn trẻ con ăn mặc giống như hai chú hổ, mặt đỏ ửng, mắt sáng lấp lánh, vô cùng đáng yêu.

Hai đứa bé con mà Nhược Lan sinh cho hắn có lẽ cũng sẽ lớn bằng từng này rồi nhỉ?

Lòng hắn vừa xót xa lại vừa mềm nhũn, ngày hôm qua sau khi Ánh Tuyết nói cho hắn biết Nhược Lan đã sinh cho hắn một cặp song sinh, hắn lập tức tìm đến quán trọ, đáng tiếc là không gặp được chúng. Hôm nay muốn đến, thì lại bị mẫu thân kéo tới đây. Tạm thời hắn không muốn nói cho mẫu thân biết chuyện này, bởi vì hắn biết, nếu hắn nói ra, mẫu thân nhất định sẽ tìm cách để đưa bọn trẻ về, nhưng nếu làm thế, Nhược Lan hẳn rất đau lòng.

Vừa nghĩ tới hai đứa bé, lòng hắn lại nóng hổi, chỉ hận không thể tới quán trọ tìm chúng ngay.

Hắn cũng có con, thì ra hắn đã được làm cha năm năm rồi, vậy mà hắn hoàn toàn chẳng hay biết gì.

Đều tại hắn, nếu năm đó hắn không làm chuyện ấy, Nhược Lan nhất định vẫn còn sống bên hắn, bọn trẻ cũng sẽ không phải sống xa hắn, tới nỗi giờ gần năm tuổi mà còn không biết cha mình là ai.

Hắn còn có thể cứu vớt được mọi chuyện nữa không?

Nhưng nghĩ đến những lời Nhược Lan nói với Ánh Tuyết, trái tim hắn lập tức nguội lạnh.

Đúng lúc này, một trong hai đứa bé thốt nhiên kêu lên, thì ra vừa rồi có một trận gió nổi lên, khiến cái diều trong tay nó bị thổi và mắc trên cành cây. Thằng bé luống cuống, mặt đỏ bừng, nhảy lên định với chiếc diều nhưng không được. Thấy nó sắp khóc đến nơi, đứa bé còn lại đứng bên cạnh khẽ lên tiếng an ủi, rồi mượn một chiếc ghế con ở quán bán hàng gần đó, trèo lên ghế, nhưng vẫn không đủ cao. Tiểu cô nương kia đành ra giúp đỡ, nhón chân, có điều vẫn không thể lấy được chiếc diều.

Đứa bé bị bay mất diều bắt đầu nhếch miệng, nước mắt ầng ậc sắp chảy tới nơi. Đứa bé kia bèn đưa chiếc diều của mình cho nó.

Cận Thiệu Khang nhìn thấy, trong lòng bỗng trào dâng một cảm giác rất kỳ lạ, hắn bất giác đi về phía hai đứa trẻ.

Nghe thấy hai đứa trẻ đó nói chuyện.

"Đây là diều của ca ca, Khánh Nhi không cần."

"Không sao, đây là thứ đồ cho trẻ con chơi, ca ca đã lớn rồi, không chơi cũng được."

Tâm trạng Cận Thiệu Khang đang buồn bã mà cũng không nhịn được phải bật cười thành tiếng.

Hai đứa bé nghe tiếng cười, quay đầu lại, thấy Cận Thiệu Khang với thân hình cao lớn.

Bọn trẻ ngẩng đầu, miệng mấp máy.

Bá bá này giống như một ngọn núi vậy…

Mắt Khánh Nhi đột nhiên sáng lên, đi tới, túm lấy vạt áo của Cận Thiệu Khang, ngẩng đầu nhìn hắn, mắt cười cong cong, ngọt ngào gọi: "Bá bá…"

Cận Thiệu Khang cúi xuống, nhìn vào nụ cười rất giảo hoạt của thằng bé, đột nhiên cảm thấy quen quen, nụ cười này hắn đã gặp ở đâu rồi nhỉ?

Hắn ngồi xổm xuống trước mặt nó, nhìn vào mắt nó, cười hỏi: "Chuyện gì thế?"

Nụ cười của Khánh Nhi dường như trở nên ngọt ngào hơn: "Bá bá, bá bá thật uy vũ."

Bên kia, Bác Nhi sầm mặt lại nói với Tử San: "Đệ đệ lại giở trò nịnh bợ rồi…"

Tử San che miệng cười.

Cận Thiệu Khang cũng cười tươi hơn, thật là một thằng bé thú vị.

"Ừm, ta biết là ta rất uy vũ mà."

Khánh Nhi chỉ con diều trên cây, tiếp tục cười ngây thơ đáng yêu: "Bá bá uy vũ như vậy, nhất định có thể giúp cháu lấy con diều kia xuống."

Cận Thiệu Khang nhìn lúm đồng tiền tròn tròn trên má nó, trái tim bỗng dưng mềm nhũn, giống như bị tan chảy vậy. Đúng lúc ấy, hắn đột nhiên có cảm giác,cho dù thằng bé có muốn lấy ông trăng trên trời, thì hắn cũng sẽ tìm cách để hái xuống cho nó.

Hắn đứng dậy: "Được, bá bá sẽ lấy cho cháu." Nói xong, hắn nhún người nhảy lên một cái, chớp mắt, trên tay đã cầm con diều về trước mặt Khánh Nhi, động tác nhanh nhẹn dứt khoát, khoáng đạt đẹp mắt.

Hai đứa trẻ tròn mắt nhìn hắn, ánh mắt của chúng đầy vẻ sùng bái. Bác Nhi vốn đứng bên cạnh cũng vô thức tiến lại gần hắn hơn.

Cận Thiệu Khang thấy thằng bé do dự không nhận lấy chiếc diều trong tay mình, bèn hỏi: "Sao thế?"

Khánh Nhi chớp chớp mắt nhìn Cận Thiệu Khang, một lúc sau, nó "oa" lên một tiếng đầy cảm khái, "Bá bá, bá bá thật lợi hại."

Bác Nhi cũng rất kích động: "Bá bá biết bay, thật giỏi quá!"

Hai đứa trẻ đã phát hiện ra chuyện còn thú vị hơn chiếc diều.

Cận Thiệu Khang bị ánh mắt sùng bái của chúng nhìn cho ngứa ngáy, đột nhiên cảm thấy mình giống như vừa làm được một việc gì đó rất giỏi giang.

Ngay cả khi đánh thắng trận, hắn cũng chưa từng tự hào như thế.

Hai đứa trẻ quay sang nhìn nhau, sau đó rất ăn ý giơ tay ra, mỗi đứa ôm một chân Cận Thiệu Khang, nũng nịu nói: "Bá bá, dạy bọn cháu bay đi."

Tử San đứng bên cạnh thấy không thể im lặng được nữa, đi tới, túm lấy tai của hai đứa, nói với giọng nghiêm khắc: "Mau buông tay ra, thật chẳng còn phép tắc gì cả." Ngay sau đó nàng ta quay sang xin lỗi Cận Thiệu Khang.

Hai đứa trẻ kêu oai oái, thực ra Tử San cũng chẳng dùng lực gì mạnh, nhưng bọn trẻ rất tinh quái, biết kêu lên như vậy Tử San sẽ đau lòng.

Nhưng Tử San còn chưa kịp xót, thì Cận Thiệu Khang đã thấy xót trước, hắn vội nói: "Không sao, cô nương đừng cho là thật."

Tử San buông tay, hai đứa lại cười hi hi nấp sau lưng Cận Thiệu Khang, thò đầu ra làm mặt quỷ với Tử San, khiến Tử San vừa tức vừa buồn cười.

Cùng lúc ấy, Tưởng Nhược Nam đang chen chúc trong đám người, ra sức đón lấy chiếc bùa bình an từ tay vị hào thượng kia, nhưng đột nhiên có ai đó đẩy nàng một cái, khiến nàng bị bật ra, Tưởng Nhược Nam đành đứng nhìn chiếc bùa rơi vào tay người khác.

Tưởng Nhược Nam nổi giận, xắn tay áo, cau chặt mày, tức tối nghĩ, ta không tin không tranh cướp được với đám "mẹ bối" các ngươi, nhưng rồi ngay lập tức nàng lại nghĩ, nàng cũng là "mẹ bối" rồi, sự thật tàn nhẫn…

Thôi được, mọi người đều là "mẹ bối", xem ai lợi hại hơn.

Tưởng Nhược Nam hít một hơi thật sâu, lao đầu vào trong đám người, đẩy bật mấy người phụ nữ kia ra, khí thế phừng phừng lao về phía trước.

Cách đó không xa, Tả Bá Xương và Vân Thái Hằng bước từ đại điện ra, Vân Thái Hằng nhanh mắt, nhìn thấy cảnh vừa rồi, y chỉ Tưởng Nhược Nam đang ra sức "chiến đấu" giữa biển người kia, cười, nói với Tả Bá Xương: "Đô đốc, nhìn đằng kia kìa."

Tả đô đốc nhìn theo cánh tay chỉ của Vân Thái Hằng, thấy Tưởng Nhược Nam đang nghiến răng nghiến lợi đẩy từng người một để tiến về phía trước. Những người phụ nữ to béo bên cạnh muốn đẩy nàng ra, nhưng nàng cau chặt mày, vô cùng mạnh mẽ hất bật từng người ra ngoài, những người phụ nữ ấy bị thua nàng thì ngoạc miệng chửi bới. Tưởng Nhược Nam quay đầu lại, nhìn họ nhe răng cười, khiến họ tức tới mức chỉ còn biết trừng mắt lườm nàng.

Tả đô đốc với vẻ mặt âm trầm thường thấy, khi nhìn cảnh này không thể nhịn được mà phì cười thành tiếng. Vân Thái Hằng đứng bên cạnh cũng cười phá lên ha hả, nói với y: "Giờ thì ta đã biết tại sao ngài lại nhất định muốn có người phụ nữ này rồi, quả thật một người bình thường nhìn rất nghiêm túc đứng đắn, mặt mũi lạnh tanh, thì ra cũng có lúc thú vị thế này, hay, hay quá."

Tả Bá Xương quay đầu lại lạnh lùng trừng mắt lườm hắn, Vân Thái Hằng lập tức đưa tay lên bịt miệng, cười khan: "Ta chỉ nói thôi mà, ta vẫn thích những người phụ nữ dịu dàng đa tình hơn, kiểu phụ nữ này ta không chiều nổi…"

Lúc ấy Tả Bá Xương mới quay đầu đi.

Về phần mình, Tưởng Nhược Nam đã "cướp" được mấy chiếc bùa bình an, đang hào hứng ra ngoài.

Tả Bá Xương thấy vậy vội đi theo, Vân Thái Hằng lại chạy theo hắn.

Tưởng Nhược Nam đang vui vẻ đi về phía trước, thì đột nhiên có người chắn đường, nàng ngẩng đầu lên, thấy là khuôn mặt quỷ dạ xoa của Tả Bá Xương.

Thực ra, thật lòng mà nói, người này không xấu lắm. Ngược lại, nếu nhận xét khách quan thì ngũ quan của y trông rất khí thế, đường nét rõ ràng, có vài phần giống các bức tượng Hy Lạp cổ. Nhưng ánh mắt y thì quá hung ác, lại thêm sự máu lạnh vô tình, sát phạt quyết đoán mà nàng từng chứng kiến trước đó, cùng với vết sẹo nơi mắt y, sẽ khiến người ta không còn tâm trạng mà đánh giá dung mạo của y, chỉ còn ấn tượng lạnh lẽo, khiến người đối diện không rét mà run, như nhìn thấy quỷ dạ xoa vậy.

Nụ cười của Tưởng Nhược Nam lập tức tắt hẳn, sao đi đến đâu cũng gặp y vậy?

Đối phương ngồi ở vị trí cao, nhưng khí lượng hẹp hòi, Tưởng Nhược Nam không muốn đắc tội với y, bèn điềm đạm chào hỏi: "Tả đô đốc, ngài tới bái Phật rút quẻ sao?"

Vốn là câu nói bình thường, nhưng lại khiến sắc mặt Tả dạ xoa lộ vẻ gượng gạo, Vân Thái Hằng thì đứng bên cạnh lén cười.

Tả đô đốc xưa nay chưa từng để ý tới đàn bà phụ nữ lại chạy tới đây để xin một quẻ nhân duyên, chỉ riêng chuyện này thôi cũng đủ để Vân Thái Hằng cười một thời gian rồi.

Tưởng Nhược Nam thấy bộ dạng cổ quái đó của họ thì cũng chẳng bận tâm nhiều, bèn nói tiếp: "Các con ta còn đợi ngoài kia, xin thất lễ."

Nói xong đi vòng qua người họ.

Tả Bá Xương đi theo sau nàng, lạnh lùng nói: "Lâu rồi không gặp bọn trẻ."

Tưởng Nhược Nam cũng mặc kệ, tiếp tục đi đường của mình, phía sau lại vang lên giọng y: "Đi xin bùa bình an? Xin cho bọn trẻ à?"

Tưởng Nhược Nam "ừm" một tiếng.

"Phu nhân hình như còn nợ bổn đô đốc một lời giải thích?" Tả đô đốc đi phía sau đột nhiên thay đổi đề tài.

Tưởng Nhược Nam dừng bước, quay đầu lại, nhìn y, lạnh lùng đáp: "Dân phụ phải giải thích với Tả đô đốc việc gì? Dân phụ không hiểu."

Tả Bá Xương liếc nàng một cái, mặt lạnh tanh, rõ ràng hôm nay mặt trời rất rực rỡ, nhưng không khí xung quanh y dường như vô cùng u ám.

"Ví dụ như, Kiều quả phụ sao đột nhiên lại biến thành thê tử đã ly hôn của An Viễn Hầu? Phu nhân không cảm thấy trước kia đã lừa gạt bổn đô đốc ư?"

Tưởng Nhược Nam cười cười, "Trước kia, ta che giấu thân phận của mình là để tiện đi lại bên ngoài, cho dù Tả đô đốc bị ta giấu giếm…" Nàng nhìn hắn, rồi đột nhiên thu lại nụ cười, "Nhưng đối với Tả đô đốc mà nói, ngài có bị tổn thất gì không?"

Sau đó, Tưởng Nhược Nam quay người bỏ đi.

Tả Bá Xương nhìn theo bóng lưng nàng, môi mím chặt, ngực phập phồng. Vân Thái Hằng lẩm bẩm: "Người phụ nữ này đúng là kiểu người hai mặt, có lý do gì mà mỗi lần gặp Đô đốc đều làm mặt lạnh như thế chứ?"

Tả Bá Xương tức giận quay đầu lại, Vân Thái Hằng giật lùi về phía sau một bước, dùng tay khẽ vỗ vỗ vào miệng mình, "Lắm mồm, lắm mồm."

Tả Bá Xương lại theo sau Tưởng Nhược Nam.

Bên ngoài Bạch Mã tự, Cận Thiệu Khang vừa đợi mẫu thân, vừa nói chuyện cùng hai đứa trẻ.

Tử San đứng cạnh nhìn họ, trong lòng có cảm giác rất lạ. Thực ra, hai thằng bé này nếu không phải gặp người quen, đặc biệt là Bác Nhi, luôn có tâm lý đề phòng. Trước kia Tả đô đốc cũng tiếp xúc với chúng suốt một thời gian, cùng sự nỗ lực của Vân Thái Hằng, mãi mới khiến hai đứa dần chấp nhận Tả đô đốc.

Nhưng chúng và người đàn ông này lại vô cùng hợp nhau, chỉ trong chốc lát mà đã kể hết mọi chuyện của mình cho người đàn ông ấy nghe. Tên là gì này, trước kia đã từng đi những đâu, thích nhất thứ đồ chơi nào, thích ăn món gì… đều nói cả. Còn người đàn ông này lại tỏ ra vô cùng nhẫn nại với bọn trẻ.

Ánh mắt Tử San nhìn Cận Thiệu Khang mỗi lúc mỗi cảnh giác hơn, bởi vì Tưởng Nhược Nam từng nói, có những kẻ lừa đảo rất giỏi trong việc lấy lòng trẻ con, không lẽ người này có dụng ý khác?

Nàng ta bắt đầu lo lắng, nhưng lại sợ người đàn ông biết bay này, nên không ngừng nhìn về phía cửa tự, cuối cùng cũng thấy bóng dáng Tưởng Nhược Nam, Tử San như nhìn thấy cứu tinh, vẫy tay cao giọng gọi: "Tỷ tỷ."

165. Chương 165

Hai đứa trẻ nghe thấy nàng ta gọi thì nhìn về phía cửa, thấy Tưởng Nhược Nam, cũng nhảy cẫng lên reo: "Mẹ."

Cận Thiệu Khang lơ đễnh ngẩng đầu nhìn về phía ấy, vừa nhìn, hắn đã ngẩn người ra.

Hắn từ từ đứng dậy, nhìn dáng hình quen thuộc vô cùng nơi cửa tự.

Nàng khoác một chiếc áo ngắn màu xám thêu hoa, phía dưới là váy màu hồng, bộ y phục rất vừa với người làm nổi bật những đường cong dịu dàng. Nàng nhìn bọn trẻ, môi nở nụ cười, ánh mặt trời rực rỡ chiếu lên người, khiến nụ cười của nàng trở nên quyến rũ lạ thường.

Cận Thiệu Khang nhìn nàng, cách một con phố, qua dòng người đi đi lại lại tấp nập, nụ cười của nàng chạy thẳng vào tim hắn, lúc này, xung quanh dường như tĩnh lặng hoàn toàn.

Khóe miệng hắn bất giác cong lên thành một nụ cười mỉm.

Nhược Lan…

Sau đó, nàng cũng nhìn thấy hắn, nụ cười trên môi tắt dần, nàng dừng bước, đứng ở đó, ánh mắt như hàng ngàn hàng vạn sợi tơ quấn chặt lấy hắn.

Cách một con phố, cách dòng người xuôi ngược không ngừng, hai người họ lẳng lặng nhìn nhau, ánh nắng dịu dàng chiếu rọi trên người đối phương, khiến tất cả những thứ khác trở thành những cái bóng mờ nhạt.

Cận Thiệu Khang trong lúc kích động, nhấc chân đi về phía nàng, nhưng vừa đi được hai bước, thì thấy Tả Bá Xương xuất hiện sau lưng Tưởng Nhược Nam. Hình như y đang nói gì đó với nàng. Nàng khẽ quay đầu lại.

Cận Thiệu Khang dừng bước, sự kích động trong lòng cũng dần lắng xuống.

Họ đến đây cùng nhau?

Ánh mắt Cận Thiệu Khang tối sầm.

Năm năm rồi, đã xảy ra những chuyện gì với nàng, hắn hoàn toàn không hay biết.

Tả Bá Xương nhanh chóng nhận ra sự có mặt của Cận Thiệu Khang, đầu tiên y nhìn Cận Thiệu Khang một lúc, sau đó khóe miệng nhếch lên nụ cười nhàn nhạt, cất bước đi về phía hắn. Tưởng Nhược Nam đi theo sau y.

Tả Bá Xương tới trước mặt Cận Thiệu Khang, cười hỏi: "Hầu gia, cũng đến rút thẻ sao?"

Cận Thiệu Khang nhìn thẳng vào mắt y, cười điềm đạm đáp: "Đưa mẫu thân tới rút thẻ." Lại hỏi: "Còn Đô đốc?"

Tả Bá Xương quay mặt liếc Tưởng Nhược Nam đang đi về bọn trẻ một cái: "Cũng giống Hầu gia."

Y nói không sai, nhưng động tác vừa rồi của y khiến Cận Thiệu Khang hiểu lầm rằng y cũng đưa Tưởng Nhược Nam tới xin thẻ.

Trái tim hắn như chìm hẳn xuống, quan hệ giữa họ đã phát triển tới mức này rồi sao?

Cận Thiệu Khang đi qua y, tới bên Tưởng Nhược Nam, giờ có chuyện còn khiến hắn quan tâm hơn.

Hắn nhìn hai đứa trẻ cười cười, hai đứa cũng lập tức cười lại với hắn.

"Nhược Lan, đây là con nàng?" Hắn hỏi Tưởng Nhược Nam.

Tưởng Nhược Nam nhìn hắn, khẽ gật đầu.

Lòng Cận Thiệu Khang bỗng trào dâng tâm trạng phức tạp, hắn nhìn hai đứa bé, ánh mắt bỗng trở nên thân thiết lạ thường.

Thì ra, chúng là con trai của hắn, chẳng trách, chẳng trách hắn luôn có cảm giác quen thuộc, Khánh Nhi cười chẳng phải rất giống Nhược Lan ư?

Tâm trạng kích động mà chua xót trong tim dường như muốn xé ngực hắn mà lao ra.

Lúc này, Tả đô đốc đứng bên cạnh đột nhiên lên tiếng gọi tên hai đứa trẻ: "Khánh Nhi, Bác Nhi."

Hai thằng bé nhìn thấy Tả đô đốc, lập tức toét miệng cười rồi nhào tới chỗ y, vui mừng gọi: "Đô Đô, Đô Đô."

Tả Bá Xương cúi người, xốc hai đứa lên hai vai mình, hai thằng bé vui sướng tùm lấy tóc y.

Khánh Nhi cười, nói với y: "Đô Đô, Đô Đô đã hứa dạy chúng cháu bắn cung mà."

Bác Nhi nói: "Ta muốn học trường đao."

Tả Bá Xương sắc mặt ôn hòa, "Ta đã hứa thì quyết không nuốt lời."

Cận Thiệu Khang nhìn cảnh bọn trẻ thân thiết với y, trái tim đau đớn như bị ai đó giáng một đòn.

Tưởng Nhược Nam nhìn sắc mặt dần trắng nhợt của Cận Thiệu Khang, đi tới trước mặt Tả Bá Xương, nói với hai con: "Mau xuống đi, Tả đô đốc bận rộn hàng ngày phải xử lý trăm công nghìn việc, không thể chơi đùa cùng các con đâu. Đừng làm phiền Đô đốc."

Tả Bá Xương lạnh lùng nhìn nàng một cái, khẽ hừ, rồi đặt bọn trẻ xuống.

Tưởng Nhược Nam dắt bọn trẻ tới chỗ Tử San, ba người nhất thời không biết nói gì.

Đúng lúc này, một lão phu nhân mặc áo gấm màu xanh sẫm thêu hoa được hai nữ tử đỡ từ trong Bạch Mã tự ra, một trong hai nữ tử kia mặc váy dài màu hồng phấn, nhìn trái ngó phải, thấy Cận Thiệu Khang đứng bên đường, sau đó chỉ về phía hắn nói với lão phu nhân: "Thái phu nhân, Hầu gia ở kia."

Tưởng Nhược Nam và Cận Thiệu Khang cùng nhìn về phía họ, Cận Thiệu Khang ngẩn người, rồi lập tức đi về phía lão phu nhân, đi được hai bước, hắn quay đầu, nói với Tưởng Nhược Nam trước mặt Tả Bá Xương: "Ta sẽ tới tìm nàng." Ngữ khí của hắn toát ra vẻ kiên quyết khó từ chối. Sau đó hắn nhìn Tả Bá Xương, cáo từ. Tả Bá Xương cũng bình thản nhún mình chào hắn.

Tưởng Nhược Nam nhìn hắn đi về phía lão phu nhân đứng bên kia đường, nử tữ vừa rồi gọi hắn, ngẩng đầu nhìn hắn cười. Cận Thiệu Khang không để tâm, đi tới bên Thái phu nhân, khẽ nói gì đó với bà, rồi đỡ bà đi, dường như không muốn bà ở đây lâu thêm nữa.

Lão phu nhân đi được vài bước, đột nhiên dừng lại, lập tức gạt tay Cận Thiệu Khang ra, quay người, ánh mắt như mũi tên bắn về phía Tưởng Nhược Nam.

Sau khi xác định rõ đúng là Tưởng Nhược Nam, sắc mặt bà trầm hẳn xuống: "Tưởng Nhược Lan, đúng là cô thật." Giọng mặc dù không lớn, nhưng từng câu từng chữ rõ ràng khiến Tưởng Nhược Nam và mọi người đều nghe thấy.

Tưởng Nhược Nam bình thản, đứng ở bên này đường, hành lễ với Thái phu nhân.

Cận Thiệu Khang bước lên, níu cánh tay Thái phu nhân, khẩn cầu: "Mẫu thân, chúng ta về trước đã."

Thái phu nhân lại tức giận hất tay hắn ra, ánh mắt vẫn quấn chặt lấy Tưởng Nhược Nam, rồi đi về phía nàng. Cận Thiệu Khang vội vàng theo sau bà.

Tưởng Nhược Nam đứng đó nhìn Thái phu nhân, năm năm không gặp, hai bên tóc mai Thái phu nhân đã bạc trắng, da dẻ chảy xệ, sắc mặt không còn hồng hào căng bóng như trước, rõ ràng là năm năm nay cuộc sống của bà không dễ chịu cho lắm.

Tưởng Nhược Nam nhìn bà đi về phía mình, vẻ mặt bình thản.

Bọn trẻ thì sợ hãi trước vẻ mặt của Thái phu nhân, vội nấp sau lưng Tử San. Tả Bá Xương đứng lùi sang một bên, khoanh tay trước ngực, lạnh lùng bàng quan. Y rất muốn hiểu thêm về Tưởng Nhược Nam, đây là một cơ hội tốt và hắn hứng thú muốn biết, Tưởng Nhược Nam sẽ hóa giải tình huống ngượng ngùng này thế nào.

Thái phu nhân đứng cách nàng khoảng hai mét, Liễu Nguyệt giờ cũng đã ăn mặc chải tóc như một phu nhân, đang đỡ bà. Thái phu nhân sắc mặt âm trầm nhìn Tưởng Nhược Nam, cơ thể như hơi run lên.

"Tưởng Nhược Nam, cô còn mặt mũi nào mà quay về đây?" Thái phu nhân nghiến răng nghiến lợi.

Mặc dù giọng điệu của Thái phu nhân rất khó nghe, nhưng dù sao bà cũng là bà nội của hai đứa trẻ, Tưởng Nhược Nam không muốn tranh cãi với bà trước mặt chúng.

Tưởng Nhược Nam khẽ nhún gối trước Thái phu nhân, "Nhược Lan không tiện làm mất nhã hứng của Thái phu nhân, Nhược Lan xin cáo lui trước." Nói xong quay người định đi.

"Đứng lại," Thái phu nhân khẽ quát lên, "Sao, có tật giật mình ư? Không dám đối diện với ta?"

Tưởng Nhược Nam quay đầu nhìn bà, thấy Thái phu nhân đang chỉ tay vào mình, sắc mặt lạnh lẽo, bởi vì tâm trạng quá mức kích động, nên tay áo cũng rung rung vì run.

"Cô là người phụ nữ máu lạnh vô tình, cô còn quay về làm gì nữa? Cô đã hại con trai ta thành ra thế này, hại Cận gia trở thành trò cười cho thiên hạ." Thái phu nhân hai mắt trợn tròn, mặt đỏ bừng tức giận.

Năm năm nay, nỗi khổ sở bị đè nén trong lòng Thái phu nhân, đã không thể kìm nén được nữa khi nhìn thấy nàng, bà muốn dốc ra hết. Vì nàng, mà con trai bà phải chịu biết bao khổ sở. Không những sức khỏe suy yếu thân hình tàn tạ, mà giờ chẳng còn thể diện để đi hỏi vợ. Hoàng thượng dường như còn vì thế mà xa lánh hắn, bà và Yên Nhiên chỉ còn biết giả câm giả điếc trước những lời bàn tán ác ý của người ngoài.

Tất cả những thứ mà trước kia con trai bà phải dốc toàn tâm toàn sức ra mới có được, thì nay bị phủi sạch bởi sự máu lạnh vô tình của nàng.

Họ đối với nàng không tốt ư? Bà đã đón nhận nàng, giao đại quyền trong gia đình cho nàng, con trai bà nhất nhất nghe lời nàng, chỉ vì con trai nghỉ ở phòng thiếp thất một đêm mà nàng đã vứt bỏ tất cả khiến

Cận gia phải lao đao tới mức này. Hễ nghĩ đến sự khổ sở mà con trai phải chịu trong mấy năm nay, nếu không phải là vì nghĩ đến thân phận của mình, thì chỉ e Thái phu nhân đã xông lên mà cho nàng một cái bạt tai.

Liễu Nguyệt thấy Thái phu nhân có phần kích động tới mất cả lý trí, vội vàng hạ giọng nhắc nhở: "Thái phu nhân, ở đây đông người…"

Thái phu nhân nhìn chằm chằm Tưởng Nhược Nam, cười nhạt một tiếng: "Đông người thì đã làm sao? Vì cô ta, mà Cận gia chúng ta làm gì còn thể diện nữa. Ta chính là muốn người đời thấy được sự nham hiểm thâm độc của cô ta." Thời gian vừa rồi con trai bà sống khổ sở bao nhiêu thì bà hận Tưởng Nhược Nam bấy nhiêu.

Cận Thiệu Khang thấy mẫu thân càng nói càng quá đáng, chen lên đứng chắn trước mặt Thái phu nhân, hắn đỡ cánh tay Thái phu nhân, nhẹ nhàng nói: "Mẫu thân, đừng nói nữa. Đều là tại con cả, không thể trách Nhược Lan. Chúng ta đi thôi, về nhà rồi nói."

Hắn không nói còn đỡ, hắn nói thế, tâm trạng Thái phu nhân càng thêm kích động, bà nhìn khuôn mặt tiều tụy của con trai, mắt lập tức đỏ hoe: "Đến giờ con còn nói giúp cô ta, con nhìn lại mình đi…" Lòng bà khó chịu tới mức không thể thốt lên lời.

Bà chỉ thẳng vào Tưởng Nhược Nam, "Cô lợi hại, Tưởng Nhược Nam, cô là người phụ nữ độc ác." Bà rất ít khi tranh cãi với người khác, nên nói đi nói lại cũng chỉ có mấy từ đó, nhưng từ nào từ ấy cũng đều đầy hận thù.

Sắc mặt Tưởng Nhược Nam trở nên nhợt nhạt, nhưng nàng có thể làm thế nào? Đang ở giữa phố, trước bao nhiêu người thế này, trước mặt bọn trẻ, lẽ nào nàng lại tranh luận với Thái phu nhân? Nàng chỉ muốn mau chóng rời khỏi đây.

Thấy nàng định đi, Thái phu nhân tức giận đẩy Cận Thiệu Khang một cái, xông tới giữ chặt Tưởng Nhược Nam: "Cô đứng lại, cô đừng hòng đi. Sợ rồi phải không? Có tật giật mình phải không?"

Mười ngón tay bà bấu chặt vào cánh tay nàng, khiến nàng đau nhói, Cận Thiệu Khang vội vàng kéo mẫu thân ra, nhưng rốt cuộc thì cũng không dám mạnh tay, nên nhất thời không thể giằng bà ra được.

Nhìn vào đôi mắt tràn ngập căm hận của Thái phu nhân, nhìn Cận Thiệu Khang đang cố gắng để bảo vệ mình, Tưởng Nhược Nam thấy thật chua xót, nàng ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt Thái phu nhân, khẽ nói: "Thái phu nhân, người cũng có con gái, nên biết việc hủy hôn đối với phụ nữ mà nói là việc vô cùng nghiêm trọng. Nếu người chỉ cần nghĩ cho Nhược Lan một chút thôi thì hôm nay người đã không nói những lời như vậy…" Nàng cúi đầu, "Nói nhiều vô ích, nay giữa chúng ta đã không còn quan hê gì nữa, Thái phu nhân hà tất phải làm như vậy…"

Thái phu nhân ngẩn người, chẳng biết phải đáp lại thế nào, nhưng vẫn không chịu buông tay. Đúng khi ấy, một thân hình bé nhỏ xông tới, ra sức đẩy Thái phu nhân, miệng hét lớn: "Không được đánh mẹ ta, không được bắt nạt mẹ ta, bà là người xấu."

Thái phu nhân nghe tiếng thì cúi xuống, thấy một bé trai tầm bốn, năm tuổi đang ra sức đẩy chân mình, người nhỏ nhưng lực thì không hề nhỏ. Nếu không phải có con trai đang đỡ bên cạnh, có lẽ bà đã bị nó đẩy cho loạng choạng đứng không vững rồi.

Còn chưa kịp hỏi ra chuyên gì thì một thằng bé giống hệt thằng bé vừa rồi cũng lao tới, ra sức kéo tay áo bà, vừa kéo vừa hét: "Buông mẹ ta ra."

Thái phu nhân ngẩn ra nhìn hai đứa trẻ, vô thức buông tay, vừa rồi chỉ chăm chăm vào mắng Tưởng Nhược Nam, hoàn toàn không để ý thấy bên cạnh nàng còn có hai thằng bé này.

Hai đứa thấy bà đã chịu buông tay thì chạy tới trước mặt Tưởng Nhược Nam, vẻ mặt vẫn tức giận phừng phừng nhìn bà.

Thái phu nhân bỗng thấy rối rắm, một lúc sau, đầu óc bà mới tỉnh táo trở lại, bà nhìn hai đứa trẻ, nghi ngờ hỏi Tưởng Nhược Nam: "Đây là con cô?"

Cận Thiệu Khang mặt thoáng biến sắc, kéo mẫu thân về: "Mẫu thân, mọi người đang nhìn kìa, chúng ta về trước đã."

Thái phu nhân giật khỏi tay hắn, quay người đi tới trước mặt hai đứa bé, ngồi xổm xuống, mở to mắt quan sát cả hai, vừa nhìn vừa hỏi Tưởng Nhược Nam: "Bọn trẻ mấy tuổi rồi?"

Tưởng Nhược Nam vốn đang giận bà vì đã mắng chửi nàng giữa đường giữa chợ, nên không muốn trả lời ngay, nhưng thấy mái tóc hoa râm của Thái phu nhân, lại mềm lòng, buột miệng đáp: "Sắp năm tuổi rồi..."

"Năm tuổi..." Giọng Thái phu nhân khẽ run lên, bà giơ tay định sờ vào mặt Bác Nhi, Bác Nhi lạnh lùng quay đầu đi tránh, nhìn bà bằng ánh mắt cảnh giác và thù địch. Còn Khánh Nhi thì cứ nấp sau Tưởng Nhược Nam, nhìn bà làm mặt quỷ.

Thái phu nhân đâu để bụng mấy chuyện ấy, lúc này, đầu bà chỉ có một suy nghĩ.

Hai đứa trẻ gần năm tuổi, nàng rời khỏi Cận gia cũng năm năm rồi, thì rất có khả năng hai thằng bé là cháu nội của bà.

Hai mắt bà nhìn chằm chằm bọn trẻ không chớp, càng nhìn càng thấy chúng giống hệt con trai mình. Đôi lông mày, cái mũi kia chẳng phải là của con trai bà thì là của ai?

Lửa giận trong lòng bỗng dưng được thay thế bởi nỗi vui mừng.

Bà còn muốn hỏi thêm nữa, nhưng Tưởng Nhược Nam đã đưa hai đứa bé bỏ đi.

Thái phu nhân vội vã đuổi theo sau nàng: "Đợi một chút, đợi một chút." Thái độ hoàn toàn khác.

Nhưng Tưởng Nhược Nam không dừng lại, nàng và Tử San mỗi người bế một đứa, nhanh chóng rời đi.

Dù rộng lượng tới mức nào thì cũng có giới hạn, hôm nay nàng không có tâm trạng để nhìn các con mình nhận tổ nhận tông.

Thái phu nhân chạy đuổi theo mấy bước, chân loạng choạng, suýt thì ngã, cũng may Cận Thiệu Khang kịp thời đỡ được.

Thái phu nhân quay đầu nhìn hắn, chỉ về hướng Tưởng Nhược Nam vừa bỏ đi, khẩn khoản nói: "Mau, Hầu gia, mau đuổi theo họ, hai đứa trẻ, con đã nhìn thấy hai đứa trẻ chưa? Chúng rất có thể là máu mủ của Cận gia ta."

Cận Thiệu Khang thấy mẫu thân vì chạy đuổi theo Tưởng Nhược Nam mà đầu mướt mồ hôi, vẻ mặt vui mừng hớn hở, nhưng vẫn không dám chắc chắn. Hắn nhớ lại những vất vả công lao của mẫu thân đã làm vì mình trước đó mà không nỡ giấu bà.

"Hai đứa bé đúng là con của con. Nhược Lan bỏ đi không lâu thì có thai, nàng đã một mình sinh chúng và nuôi chúng khôn lớn."

166. Chương 166

"Đúng là cháu nội của ta thật rồi." Con trai bà đã khẳng định, Thái phu nhân không còn nghi ngờ nữa, bà vừa khóc vừa cười, nỗi vui sướng trong lòng bà không thể diễn tả bằng lời. Bà mỗi ngày một già đi, sức khỏe mỗi năm mỗi khác, mà con trai bà lại cố chấp như thế, vốn tưởng cả đời này không còn hi vọng được bế cháu nữa. Không ngờ hôm nay ông trời lại ban cho bà một món quà quá hậu hĩnh.

Trong nháy mắt, sự căm hận của bà với Tưởng Nhược Nam đã vơi đi không ít.

Liễu Nguyệt thấy Thái phu nhân vui vẻ thì vội lên tiếng chúc mừng: "Chúc mừng Thái phu nhân, có hai đứa cháu trai đáng yêu lanh lợi như vậy, lại còn là song sinh, Thái phu nhân thật có phúc."

Thái phu nhân cười tới không khép nổi miệng, bà cầm tay Cận Thiệu Khang: "Con mau đi tìm Nhược Lan, đón họ về phủ, con hãy nói với Nhược Lan rằng chuyện trước kia không nhắc nữa, chỉ cần nó chịu quay về, tất cả sẽ lại như ngày xưa." Nói xong lại thở dài, "Nó đã rời khỏi Cận gia nhưng vẫn chịu sinh con cho Cận

gia, bao nhiêu năm nuôi con một mình, nhất định là chịu không ít khổ cực. Sớm biết thế này, ta đã không mắng chửi nó như vậy."

Trước đó Thái phu nhân còn căm hận nàng, chỉ hận không thể nuốt chửng nàng vào bụng cho hả tức, nhìn ở góc độ nào cũng thấy nàng đáng ghét. Nhưng nay khi biết nàng đã sinh cho Cận gia một cặp song sinh, tâm nguyện bao nhiêu năm của bà đã được hoàn thành, bà chẳng còn muốn nghĩ gì cả. Tất cả những việc Tưởng Nhược Nam làm không còn đáng căm hận thế nữa, chỉ cần bọn trẻ chịu quay về, gọi bà một tiếng "bà nội", thì những chuyện khác không còn quan trọng nữa.

Cận Thiệu Khang thấy vẻ mặt vui sướng của mẫu thân thì thầm cười khổ, mẫu thân hắn tưởng chỉ cần bà không so đó tính toán nữa thì Nhược Lan sẽ quay về, nhưng lại không biết rằng, Nhược Lan đã không còn ý định quay về bên hắn nữa. Sự thật chứng minh, mấy năm nay dù không có hắn, nàng vẫn sống rất tốt, vẫn nuôi được bọn trẻ nên người.

Nhưng hắn không nỡ làm mẫu thân thất vọng.

"Mẹ, chúng ta về phủ đã, chuyện này từ từ hẵng hay."

"Con nhất định phải đưa bọn trẻ về."

Cận Thiệu Khang đỡ Thái phu nhân đi tới chỗ xe ngựa, đột nhiên phát hiện Tả đô đốc đã biến mất từ lúc nào.

Hắn bỗng lo lắng, nhất định y đã rời đi cùng Nhược Lan rồi…

Hễ nghĩ tới cảnh y khẽ khàng buông lời an ủi Nhược Lan, lồng ngực Cận Thiệu Khang như muốn nổ tung.

Nếu hắn không thể đưa Nhược Lan về thì tới một ngày nào đó Nhược Lan cũng sẽ lấy người khác, dựa vào lòng người đàn ông khác.

Không được, hắn không thể cho phép chuyện ấy xảy ra. Nhược Lan là của hắn, giữa hai người còn có rất nhiều thứ, có con, có nhiều kỉ niệm đẹp, hắn sao có thể đứng nhìn nàng mang tất cả mà nhào vào lòng kẻ khác đây?

Hắn đột nhiên quay đầu lại, nhìn về hướng Tưởng Nhược Nam vừa đi, lưng hắn thẳng đứng, ánh mắt kiên nghị vô cùng, hắn muốn lại có nàng lần nữa.

Đúng là Tả đô đốc đi theo sau Tưởng Nhược Nam, nhưng không giống như Cận Thiệu Khang nghĩ là y sẽ nhẹ nhàng an ủi nàng. Nếu tâm tư y được tinh tế như vậy thì cũng không tới mức vợ mất bao nhiêu năm rồi còn chưa tục huyền.

Hắn nhìn Tưởng Nhược Nam chuẩn bị lên ngựa, nói: "Không ngờ nàng vẫn còn khoan dung với nhà họ như vậy, thật không giống nàng chút nào." Nàng nhìn không giống kiểu phụ nữ bị người khác mắng chửi mà không biết cách đáp trả.

Tưởng Nhược Nam đỡ Tử San và hai đứa bé lên xe trước, sau đó quay lại lạnh lùng trả lời y: "Tả đô đốc và dân phụ gặp nhau được mấy lần? Đừng làm ra vẻ như rất hiểu dân phụ như vậy. Thực ra dân phụ hoàn toàn chẳng thân quen gì Tả đô đốc." Nói xong nàng trèo lên xe.

Xe ngựa lăn bánh, Tưởng Nhược Nam nhìn qua khe rèm dập dờn thấy khuôn mặt âm trầm của Tả đô đốc, thầm cười nhạt. Miệng thì nói muốn lấy nàng làm vợ, nhưng khi thấy nàng rơi vào hoàn cảnh ấy, y chỉ khoanh tay vui vẻ đứng xem kịch. Người đàn ông này, rốt cuộc trong lòng hắn phụ nữ là gì chứ?

Khánh Nhi giật áo nàng, gọi: "Mẹ"

Tưởng Nhược Nam quay đầu nhìn con, vẻ mặt nàng lập tức trở nên dịu dàng: "Sao thế?"

"Bà hung dữ vừa rồi có phải là mẹ của bá bá biết bay không?"

Tưởng Nhược Nam ngẩn ra, rồi lập tức hiểu ngay bà hung dữ và bá bá biết bay mà Khánh Nhi nói tới là Thái phu nhân và Cận Thiệu Khang.

Tưởng Nhược Nam gật gật đầu.

Khánh nhi có chút thất vọng: "Con rất thích bá bá đó, nhưng lại không thích bà hung dữ."

Bác Nhi cũng nói: "Con cũng vậy, bá bá đó rất tốt, tại sao mẹ bá bá lại đáng ghét như thế."

"Không được vô lễ, người ta là trưởng bối, sao có thể nói xấu sau lưng người ta như vậy?" Tưởng Nhược Nam vờ nổi giận.

Khánh Nhi nghênh mặt lên: "Nhưng bà đó rất hung dữ, nói trước mặt thì con không dám."

Khóe miệng Tưởng Nhược Nam giật giật, lời giáo huấn vừa rồi của nàng hình như hơi… thất bại.

Nàng vội vàng bổ sung: "Trước mặt cũng không được, đối với trưởng bối phải tôn kính, cho dù trưởng bối có chỗ không đúng, cũng không được cãi lại. Vừa rồi con đánh bà là không đúng."

Bác Nhi rất hung hăng đáp: "Ai bắt nạt mẹ, Bác Nhi đều sẽ đánh. Bác Nhi là đàn ông lớn trong nhà, phải bảo vệ mẹ và đệ đệ."

Tưởng Nhược Nam thấy lòng thật ấm áp, nàng ôm chặt hai đứa trẻ, dịu dàng nói: "Mẹ và bà chỉ vì có chút hiểu lầm thôi, bà không phải người xấu. Bà rất thương các con. Bây giờ mẹ có thể tự bảo vệ mình, đợi bao giờ mẹ già, các con trưởng thành, thì lúc ấy sẽ bảo vệ lại mẹ." Mặc dù nàng không thích Thái phu nhân, nhưng Thái phu nhân là bà nội của chúng, cũng là một trong những người thân ít ỏi trên đời này của chúng, nàng không muốn chúng oán hận bà.

Tử San nghe vậy thì cười: "Sau này đừng lỗ mãng nữa, nếu hai đứa bị thương, thì tỷ tỷ còn đau lòng hơn."

Hai đứa bé cúi đầu im lặng.

Một lúc sau, Khánh Nhi trề môi: "Nhưng con vẫn không thích bà đó."

Tưởng Nhược Nam thở dài, nàng đã cố gắng rồi, Thái phu nhân nếu muốn giữ được quan hệ tốt đẹp với bọn trẻ thì phải tự nỗ lực thôi.

Đột nhiên nàng hỏi hai con: "Các con… thật sự thích bá bá đó ư?"

Tử San ngẩng đầu nhìn nàng một cái.

Hai thằng bé cười, gật đầu.

"Nhưng các con mới gặp bá bá một lần." Tưởng Nhược Nam không hiểu, lẽ nào đúng là máu chảy ruột mềm?

Bác Nhi ngẩng đầu lên, khẽ nói với nàng: "Mẹ, bá bá đó rất giống Khánh Nhi, khi cười cũng có lúm đồng tiền."

Khánh Nhi toét miệng cười, lúm đồng tiền lấp ló trên má.

Tưởng Nhược Nam bỗng thấy lòng chao đảo.

Về tới quán trọ, Tử San hỏi nàng: "Người đàn ông đó là cha của bọn trẻ phải không?"

Tưởng Nhược Nam gật đầu.

Tử San lại nói: "Hắn vẫn rất quan tâm tới tỷ tỷ, nhìn mắt hắn muội biết. Không giống như Tả đô đốc…"

"Tả đô đốc chẳng liên quan tới ta." Tưởng Nhược Nam quả quyết.

Ngày hôm sau, Tưởng Nhược Nam vào cung để kiểm tra vết thương cho Thái hậu, nay vết thương của Thái hậu đã bắt đầu lên da non, mạch tượng cũng ổn định, sức khỏe dần hồi phục.

Hầu Thái hậu uống thuốc xong, massage cho người một lượt để huyết mạch lưu thông, gần trưa, Tưởng Nhược Nam rời khỏi Từ Ninh cung.

Vừa ra khỏi Từ Ninh cung, một cung nữ không biết từ đâu xuất hiện, đi theo nàng.

Vì cung nữ đó giữ khoảng cách khá xa, mà việc cung nữ đi lại trong cung cũng là bình thường, nên Tưởng Nhược Nam hoàn toàn không chú ý.

Khi ngang qua giả thạch lâm, Cảnh Tuyên Đế bỗng đi ra từ sau phiến đá, chặn đường Tưởng Nhược Nam.

Vẫn là thân hình cao lớn với bộ long bào màu vàng lóng lánh chói mắt ấy, chỉ có điều hắn không còn tuấn tú như xưa nữa, mắt hắn quầng thâm và đôi môi nhợt nhạt, rõ ràng bệnh tình của hắn mấy năm sau không hề có chuyển biến tốt.

Tâm mạch bị tổn thương quả thật rất khó chữa, cho dù Tăng gia gia còn sống, e là cũng không dám khẳng định mình chữa được.

Chỉ có điều, vẻ mặt mặc dù tiều tụy hơn trước, nhưng khí thế của bậc vương giả chỉ tăng chứ không giảm, ánh mắt sắc bén, uy nghiêm hơn. Chỉ cần lướt qua người khác, cũng đủ để người ta phát run, vô thức sợ hãi.

Tưởng Nhược Nam dừng bước, nhìn hắn. Nàng không có biểu hiện kinh ngạc hay phẫn nộ gì đặc biệt.

Từ sau khi nàng hồi xung, bận rộn với bệnh tình của Thái hậu, Hoàng đế không hề tới làm phiền nàng. Nhưng nàng luôn có cảm giác hắn sẽ tới tìm mình. Cũng tốt, có chuyện gì thì nói rõ một lần, năm năm qua rồi, nàng đã là mẹ của hai đứa trẻ, còn bên hắn mỹ nữ nhiều như mây, hi vọng hắn không còn giữ chấp niệm trong lòng. Hắn làm được vậy thì đối với cả hai người đều là việc tốt.

Nàng bước lại gần thêm hai bước, hành lễ trước Cảnh Tuyên Đế.

Cung nữ đi theo nàng từ xa định tiến thêm, nhưng đã bị thái giám ra mặt ngăn lại, không cho phép cô ta lại gần, cung nữ đó quay người bỏ đi. Đợi ra khỏi tầm mắt của thái giám mới bước thật nhanh, vừa đi vừa chạy vào Chung Túy cung.

"Nương nương, nương nương."

Lệ phi thân mặc áp gấm màu xanh ngọc thêu hình vạc vờn mây bước ra, sốt sắng hỏi: "Thế nào rồi, có tin tức gì không?"

Cung nữ đó quỳ dưới đất, đáp: "Nương nương, Tưởng phu nhân mà người sai nô tỳ theo dõi, mấy hôm nay từ khi Tưởng phu nhân vào cung cho tới khi rời cung nô tỳ đều đi theo, cuối cùng cũng đã có thu hoạch."

Tưởng Sính Đình mắt sáng lên, vẻ mặt vui mừng: "Mau nói xem."

Cung nữ ngẩng đầu, hào hứng kể: "Vừa rồi, khi Tưởng phu nhân rời cung nô tỳ vẫn theo sát phía sau, giữa đường nô tỳ bị Tiểu Lộ Tử của Càn Thanh cung chặn lại."

"Ngươi bị chặn ở quãng nào?"

"Bẩm nương nương, chính là gần giả thạch lâm."

Tưởng Sính Đình ngẩng đầu lên, hai mắt sáng rỡ, khóe miệng nhếch lên nụ cười đắc ý, cô ta biết Hoàng thượng và Tưởng Nhược Lan nhất định sẽ tìm cơ hội để lén lút gặp gỡ, chỉ không ngờ là, lại gặp nhau ở giả thạch sơn.

Có điều cũng không sao, quan trọng là việc họ đã lén lút gặp nhau, chứ không phải việc họ gặp nhau ở đâu.

Cô ta vui mừng đỡ cung nữ dậy, "Ngươi làm rất tốt, sau này ta sẽ trọng thưởng."

Cung nữ được khen thì rất vui, hỏi: "Nương nương, bây giờ chúng ta nên làm gì?"

Tưởng Sính Đình cười nhạt một tiếng: "Đi, chúng ta tới Khôn Ninh cung."

Giả thạch lâm.

Cảnh Tuyên Đế nhìn Tưởng Nhược Nam, vẫn là dáng vẻ của năm năm trước, nhưng nàng đã kiên cường hơn, tự tin hơn, khí chất điềm đạm hơn, khiến người ta rung động.

CCảnh Tuyên Đế bước gần lại phía nàng, ánh mắt lộ rõ vẻ si mê, hắn giơ tay ra định chạm vào mặt nàng, "Nhược Lan…" Toàn bộ nỗi nhớ nhung trong suốt năm năm qua hóa thành một tiếng gọi, dịu dàng như nước.

Tưởng Nhược Nam khẽ lùi về phía sau một bước, tránh bàn tay hắn, khẽ nói: "Hoàng thượng, năm năm rồi, người xem, dân phụ đã là mẹ của hai đứa con, đã không còn là Nhược Lan trong kí ức của người nữa."

Ánh mắt Cảnh Tuyên Đế khóa chặt lấy nàng, cũng khẽ khàng đáp: "Cho dù thêm năm năm nữa trôi qua, không, mười năm, cho dù trên mặt nàng có thêm nhiều nếp nhăn, tóc nàng điểm bạc, Tưởng Nhược Lan mãi mãi vẫn là Tưởng Nhược Lan."

Trong lúc tâm trạng kích động, Cảnh Tuyên Đế bước lên kéo nàng ôm vào lòng, ôm chặt, rất chặt, chặt tới mức khiến nàng nghẹt thở.

"Nhược Lan, ta đã tìm nàng năm năm rồi, đợi nàng năm năm rồi, nay khó khăn lắm nàng mới quay lại bên ta, ta sẽ không buông nàng ra nữa đâu. Hãy đến bên ta, sau này ta sẽ chăm sóc cho nàng, sẽ không có kẻ nào dám có nửa lời bất kính với nàng."

Trong mùi Long Diên hương còn phảng phất cả mùi thuốc, xộc thẳng vào mũi nàng.

Tưởng Nhược Nam dùng hết sức để đẩy hắn ra, Cảnh Tuyên Đế bị nàng đẩy về phía sau mấy bước, hắn loạng choạng rồi đứng vững, sắc mặt trở nên âm trầm vô cùng. Hắn lập tức nổi điên.

"Nhược Lan, nàng giờ đã không còn là thê tử của bất kỳ người nào nữa, lần này ta sẽ không để nàng rời khỏi ta, cũng không cho phép nàng lấy ai khác, không tin nàng cứ thử xem."

Tưởng Nhược Nam nhìn hắn, lớn tiếng đáp lại: "Hoàng thượng, người không thấy chán sao? Hết lần này tới lần khác người áp bức, hết lần này tới lần khác người phá hoại, trò này người chơi mãi thành nghiện rồi à? Nhưng dân phụ đã chán lắm rồi, rốt cuộc người còn định ép dân phụ tới mức nào nữa? Như ý người muốn, sau này dân phụ sẽ không rời khỏi kinh thành, sau này dân phụ cũng không lấy ai nữa, được chưa hả? Dân phụ sẽ sống một mình nuôi con tới già, như thế người đã hài lòng chưa?"

Cảnh Tuyên Đế mặt mày nhăn nhúm, chỉ vào nàng, căm hận nói: "Nàng thà cả đời không gả cũng không muốn ở bên ta, tại sao chứ?"

Tưởng Nhược Nam bước tới gần hắn, nhìn thẳng vào mắt hắn, nhả từng từ từng chữ rõ ràng: "Bởi vì dân phụ không muốn khuất phục trước người, cho dù người ép dân phụ tới đường cùng, cho dù người mang dâng tất cả mọi thứ tốt đẹp nhất trên thế gian này cho dân phụ, cho dù người bắt dân phụ phải chịu khổ chịu nhục, thì cả đời này dân phụ thà chết cũng không muốn khuất phục người..." Nàng hít một hơi thật sâu, sau đó dùng toàn bộ sức lực để thốt ra mấy từ cuối cùng: "Tuyệt đối, tuyệt đối không bao giờ."

"Nàng..." Sắc mặt Cảnh Tuyên Đế lập tức nhợt nhạt, hắn yêu nàng biết bao, lúc này trái tim hắn đau đớn biết bao, tại sao nàng lại vô tình như thế, tại sao lại có thể quyết liệt như thế?

Đột nhiên hắn giơ tay ra, túm lấy cổ tay nàng, dùng toàn bộ sức lực để nắm lấy tay nàng, bởi vì tâm trạng quá kích động, nên toàn thân hắn khẽ run rẩy.

"Nhược Lan..." Tiếng gọi của hắn nhẹ mà dịu dàng, nhưng ngay lập tức hắn hét lên: "Nhược Lan!" Bao yêu hận tình thù dường như đều hóa vào cả hai tiếng gọi ấy.

Cổ tay Tưởng Nhược Nam bị hắn nắm rất đau, nhưng nàng không kêu dù chỉ một tiếng, nàng cắn chặt môi dưới nhìn hắn, sự kiên định và quyết liệt trong ánh mắt khiến hắn phát điên.

Cùng lúc này, Tưởng Sính Đình đang đưa Hoàng hậu đi về phía Ngự Hoa viên.

Tưởng Sính Đình thân mật khoác tay Hoàng hậu, vừa đi vừa cười, nói: "Nương nương, hôm nay thái giám trong cung của thần thiếp bẩm báo rằng, mấy chậu hoa trà được tiến cống từ Vân Châu trong Ngự Hoa viên đã nở cả rồi. Vừa hay hôm nay thời tiết rất đẹp, thần thiếp nghĩ, nương nương nhất định sẽ thích đi dạo cảnh ngắm hoa, nên thần thiếp tới Khôn Ninh cung để tháp tùng Hoàng hậu."

Hoàng hậu cười đáp: "Ngươi quả là rất có lòng."

Mấy năm nay, vì phải đối phó với Từ quý phi được Hoàng thượng sủng ái, Hoàng hậu ra sức lôi kéo những phi tần trẻ trung có diện mạo xinh đẹp. Còn Tưởng Sính Đình, không những có vẻ kiều diễm trời sinh, mà còn là đường muội của Tưởng Nhược Nam, đương nhiên cô ta chính là một trong những đối tượng cần phải lôi kéo của Hoàng hậu. Tưởng Sính Đình vốn sống trong lo sợ phập phồng, thấy Hoàng hậu có ý tốt, nên lập tức coi Hoàng hậu như cái cây lớn để nương tựa. Có thể nói, cô ta được thuận buồm xuôi gió như ngày hôm nay, nhờ không ít vào công lao của Hoàng hậu.

167. Chương 167

Đến Ngự Hoa viên có hai con đường, một trong hai con đường ấy phải đi qua giả thạch lâm, và Tưởng Sính Đình đương nhiên là muốn đưa Hoàng hậu tới chỗ giả thạch lâm rồi.

Vừa tới gần giả thạch lâm, Tiểu Lộ Tử của Càn Thanh cung đã bước ra chặn đường hai người.

Tưởng Sính Đình nghiêm giọng quát: "Nô tài to gan, lại dám chặn đường của Hoàng hậu?"

Tiểu Lộ Tử hành lễ với hai người, rồi đáp: "Hoàng hậu nương nương, Lệ phi nương nương, Hoàng thượng có chỉ, lúc này không ai được đi qua đây."

Tưởng Sính Đình sau khi nhìn Hoàng hậu một cái, thấy sắc mặt Hoàng hậu âm trầm, lòng mừng thầm, cố ý cao giọng quát hỏi Tiểu Lộ Tử: "Lẽ nào ngay cả Hoàng hậu cũng không được đi qua sao? Nô tài đáng chết ngươi mau tránh đường."

Hoàng hậu đứng đó, uy nghiêm không lên tiếng, nhưng ai cũng nhận ra, Hoàng hậu rất không vui.

Tiểu Lộ Tử không dám tránh đường, chỉ quỳ ở đó dập đầu lia lịa: "Nương nương tha mạng, Hoàng thượng đã có khẩu dụ như vậy, nếu nô tài để nương nương qua thì cái mạng nhỏ này của nô tài sẽ không giữ được."

Tưởng Sính Đình vờ kinh ngạc nhìn Hoàng hậu: "Có nghiêm trọng vậy không, lẽ nào Hoàng thượng đang ở trong đó với ai? Nương nương…"

Hoàng hậu lạnh lùng nhìn vào phía trong một cái, không cần Tưởng Sính Đình phải nhắc, người biết lúc này chắc chắn Hoàng thượng đang làm gì đó cùng ai đó bên trong, hoặc có lẽ người đã nhắm trúng cung nữ nào rồi… Nhưng, ở bên Hoàng thượng bao nhiêu năm nay, Hoàng hậu chưa từng thấy Hoàng thượng thiếu phụ nữ bao giờ, mà có gì đáng xem đâu? Không lẽ cứ đường đột xông vào khiến Hoàng thượng phải khó xử?

Hoàng hậu quay người, mặt không đổi sắc nói với Tưởng Sính Đình: "Chúng ta đi đường khác."

Tưởng Sính Đình không ngờ Hoàng hậu lại xử lý như vậy, lập tức kéo Hoàng hậu lại, cuống lên nói: "Hoàng hậu, lẽ nào người không muốn biết Hoàng thượng đang ở trong đó với ai?"

Hoàng hậu nhìn tay cô ta một cái, sau đó ngẩng đầu điềm đạm cười: "Biết Hoàng thượng ở trong đó với ai thì sao? Lẽ nào Lệ phi muốn biết?"

Tưởng Sính Đình im bặt, nhưng vẫn không muốn buông Hoàng hậu ra: "Nhưng, Hoàng hậu… Hoàng hậu…" Nếu để Hoàng hậu đi mất, thì cô ta đã uổng phí chuyến đi này.

Hoàng hậu chau mày, đang định nói gì đó, thì đột nhiên nghe thấy giọng Hoàng đế hét lên từ bên trong: "Nhược Lan!"

Nhược Lan? Hoàng hậu sững sờ, Tưởng Nhược Lan? Hoàng thượng sao lại ở trong đó với Tưởng Nhược Lan?

Tưởng Sính Đình vui mừng, nhưng ngoài mặt lại tỏ vẻ kinh ngạc: "Nhược Lan chẳng phải là đường tỷ của thần thiếp ư? Sao Hoàng thượng lại một mình ở trong đó với đường tỷ? Chuyện gì thế này?"

Hoàng hậu sầm mặt xuống, đẩy Tưởng Sính Đình ra xông vào bên trong, Tiểu Lộ Tử run rẩy chặn đường, Hoàng hậu nhấc chân lên đạp hắn ra, rồi cứ thế đi vào. Không lâu sao, Hoàng Quý cũng xuất hiện chặn đường Hoàng hậu, còn chưa kịp mở miệng, Hoàng hậu đã chỉ vào y mà quát: "Ngươi dám chặn đường bổn cung, bổn cung sẽ lập tức chém đầu ngươi. Bổn cung thân là quốc mẫu, muốn lấy đầu của một nô tài chắc chắn không phải chuyện khó khăn gì."

Hoàng Quý bị khí thế của Hoàng hậu làm cho run sợ, chần chừ giây lát, trong lúc ấy, Hoàng hậu đã kịp đi qua người y.

Tưởng Sính Đình lòng như nở hoa, vội chạy theo sau Hoàng hậu. Chỉ cần Hoàng hậu biết giữa Hoàng thượng và Tưởng Nhược Lan sớm đã có tư tình từ trước, thì sau này, cho dù Hoàng thượng phớt lờ tất cả mà nạp nàng vào cung, chỉ cần có Hoàng hậu ở đây, cuộc sống của Tưởng Nhược Lan sẽ chẳng thể vui vẻ nổi, ngược lại bản thân cô lại được an toàn hơn.

Hơn nữa, đây là do chính mắt Hoàng hậu nhìn thấy, chuyện trước kia cô ta không để hở dù chỉ một lời, Hoàng thượng không thể trách cô ta được. Giờ cô ta đã có con trai con gái, Hoàng thượng sẽ phải nghĩ đến bọn trẻ mà không quá vô tình với cô ta.

Hoàng hậu xông vào bên trong được một quãng, thì có ẩn vệ xuất hiện chặn đường, lần này Hoàng hậu không thể thoát thân, nhưng vì khoảng cách đã rất gần, cuộc đối thoại giữa Tưởng Nhược Nam và Cảnh Tuyên Đế ở bên trong Hoàng hậu đều nghe thấy hết.

"Hoàng thượng, người buông tay, người ép dân phụ tới nước này rồi, lẽ nào còn mong dân phụ vui vẻ đến bên người? Dân phụ thà chết cũng không để người được như ý nguyện."

"Nhược Lan, ta chưa bao giờ muốn làm nàng bị tổn thương, bao nhiêu năm nay, lẽ nào tấm lòng ta dành cho nàng nàng không nhìn thấy ư? Nàng tại sao chỉ nhìn thấy Cận Thiệu Khang mà không nhìn thấy ta? Nhược Lan, nàng phải biết, hàng năm vết thương trên người đã dày vò khiến ta khổ sở thế nào, nhưng ta chưa bao giờ hối hận, cho dù chuyện đó xảy ra một lần nữa, ta vẫn không hề do dự mà cứu nàng. Tại sao nàng chỉ nhớ những tổn thương ta gây ra cho nàng, mà không nhìn thấy tấm lòng của ta?"

Sắc mặt Hoàng hậu mỗi lúc mỗi trắng bệch hơn, đây là giọng của Hoàng thương ư? Đau đớn, khổ sở, thậm chí còn có cả ý cầu khẩn, Hoàng hậu chưa từng thấy Hoàng thượng dùng giọng điệu ấy để nói với bất kỳ người phụ nữ nào, cho dù là Từ quý phi cũng chưa từng. Hơn nữa, Hoàng thượng là vì Nhược Lan mà bị thương sao? Hoàng thượng vì "nàng ta" mà tình nguyện hi sinh tới mức ấy sao?

Đây là Hoàng thượng ư? Đây sao có thể là Hoàng thượng anh minh thần vũ, khí thế bá đạo chứ?

Người muốn nhìn thật rõ, nhất định phải nhìn cho thật rõ.

"Cút ra, để bổn cung vào." Hoàng hậu lạnh mặt quát ẩn vệ.

Nhưng ẩn vệ của Hoàng thượng không giống đám nô tài thái giám trong cung, bọn họ căn bản chẳng quan tâm tới lời Hoàng hậu, vẫn kiên định đứng chắn trước mặt người. Nếu đổi lại là người khác thì ẩn vệ sớm đã đánh cho người ấy hôn mê từ lâu, nhưng đối phương là Hoàng hậu, vì vậy họ không dám mạo phạm.

Thấy ẩn vệ không chịu tránh đường, Hoàng hậu trong lúc tức giận đã quát lên mấy tiếng.

Tiếng huyên náo truyền tới tai Cảnh Tuyên Đế, mặt Cảnh Tuyên Đế biến sắc, lập tức hắn quát: "Ai đang ở đó, đưa vào đây." Lúc này lòng hắn đang tức tối, sát khí đằng đằng.

Ẩn vệ nghe thấy mệnh lệnh của Hoàng thượng, thì tránh đường, Hoàng hậu lập tức xông vào. Tưởng Sính Đình nghe tiếng thét của Hoàng thượng, toàn thân run rẩy, không dám vào theo, định lui ra, nhưng Hoàng Quý lại chặn sau lưng cô ta, cô ta đành co rúm đứng một góc, hi vọng Hoàng thượng không nhìn thấy mình.

Hoàng hậu xông vào với sắc mặt trắng bệch, hai người bên trong chẳng phải Hoàng thượng và Tưởng Nhược Lan thì là ai?

Hoàng hậu dừng bước, ánh mắt lạnh lùng quét qua người Cảnh Tuyên Đế, rồi dừng lại trên người Tưởng Nhược Nam, ánh mắt Hoàng hậu như mũi tên, muốn xuyên thấu nàng.

Mặt Tưởng Nhược Nam thoáng biến sắc, nhưng rồi nàng bình tĩnh lại ngay, hành lễ thỉnh an Hoàng hậu.

Ánh mắt Hoàng hậu lạnh như băng.

Cảnh Tuyên Đế thấy người tới là Hoàng hậu, đầu tiên thoáng sững lại, sau đó trầm giọng hỏi: "Hoàng hậu? Nàng đến đây làm gì?"

Hoàng hậu quay đầu lại, nhìn Tưởng Sính Đình đang rúm ró trong góc ngoài kia, điềm đạm đáp: "Là Lệ phi đưa thần thiếp tới."

Hoàng hậu sống trong cung bao nhiêu năm nay, thủ đoạn nào cũng đã từng chứng kiến, chiêu này của Tưởng Sính Đình sao qua mắt được nàng? Hừ… Nàng đã đào tạo cô ta thành Lệ phi, để cô ta được sinh con đẻ cái, mà cô ta dám lợi dụng nàng.

Thứ mà trong cung thừa thãi nhất chính là mỹ nữ, nàng không cần thứ nô tài không biết nghe lời này.

Tưởng Sính Đình nghe Hoàng hậu nói vậy, mặt biến sắc, thất thanh kêu lên: "Hoàng hậu…"

Hoàng hậu lạnh nhạt nhìn cô ta một cái, giống như nhìn người đã chết, sau đó quay đầu đi, không nhìn tới cô ta nữa.

Cảnh Tuyên Đế đi về phía Tưởng Sính Đình đang run rẩy, ánh mắt sắc như dao, sát khí bừng bừng.

Tưởng Sính Đình mềm nhũn hai chân, quỳ dưới đất, toàn thân toát mồ hôi lạnh, "Hoàng thượng… không phải đâu… không phải như Hoàng hậu nói đâu…"

Cảnh Tuyên Đế lạnh lùng nhìn cô ta, đồng thời, nói với Hoàng Quý: "Đưa Lệ phi về Chung Túy cung, không cho phép bất kỳ ai ra ngoài, cũng không cho ai được vào cung đó, kẻ nào chống lại giết không cần hỏi."

Tưởng Sính Đình nghe giọng điệu đầy lạnh lùng ấy, sợ tới run lên cầm cập, "Hoàng thượng, Hoàng thượng." Hai thái giám bước đến, kéo cô ta ra ngoài.

Bị kéo đi rất xa, vẫn nghe thấy giọng cô ta gào thét: "Hoàng thượng, không liên quan gì tới thần thiếp, Hoàng thượng… Hoàng thượng…Thần thiếp không nói gì cả."

Đợi sau khi Tưởng Sính Đình bị đưa đi rồi, Cảnh Tuyên Đế mới nhìn Hoàng hậu, mặt chẳng chút ngượng ngùng, nói: "Hoàng hậu biết rồi cũng tốt, sắp tới trẫm sẽ đưa Nhược Lan vào cung nạp làm phi, Hoàng hậu hãy chuẩn bị chu đáo một chút."

Tưởng Nhược Nam tức giận hét lên: "Hoàng thượng, người đừng làm bừa."

Hoàng hậu lập tức quát Nhược Lan: "Câm miệng, Tưởng Nhược Lan, ngươi lại dám bất kính với Hoàng thượng?"

Tưởng Nhược Nam nhìn Hoàng hậu, ánh mắt Hoàng hậu nhìn nàng đầy cảnh giác và nghi ngờ, giống như nhìn đối thủ đáng gờm, giống như nhìn kẻ thù không đội trời chung, sự dịu dàng và hòa nhã trước kia đã hoàn toàn biến mất.

Hoàng hậu bây giờ như một người xa lạ.

"Hoàng hậu…"

Hoàng hậu lạnh mặt, tiếp tục nói: "Nếu sau này trở thành phi tần của Hoàng thượng rồi, thì ngôn ngữ hành động của ngươi đều đại diện cho hoàng gia, không cho phép ngươi được bừa bãi."

Hoàng hậu nói rất hợp tình hợp lý, Cảnh Tuyên Đế cũng không tiện phản bác, hắn đơn giản kết luận: "Những việc ấy sau này từ từ hẵng nói. Nàng lui ra trước đi."

Hoàng hậu mặt không biểu cảm hành lễ với Hoàng thượng. "Thần thiếp cáo lui." Sau đó nhìn Tưởng Nhược Nam một cái, quay người rời đi.

Tưởng Nhược Nam nhìn theo bóng dáng lạnh lùng của Hoàng hậu, đột nhiên có cảm giác, từ nay về sau Hoàng hậu sẽ không còn là Hoàng hậu trước kia nữa.

"Thời gian này nàng cũng chuẩn bị dần đi, đưa hai đứa trẻ về cho Cận gia, trong lúc đó trẫm sẽ bố cáo thiên hạ, phong nàng làm phi." Giọng Cảnh Tuyên Đế như ra lệnh.

Tưởng Nhược Nam quay đầu đi, đứng quay lưng về phía hắn, lạnh lùng đáp: "Dân phụ đã nói rồi, thứ mà người có được sẽ chỉ là thi thể của dân phụ mà thôi."

Từ phía sau vang lên giọng nói còn lạnh hơn băng của hắn: "Lần này, cho dù là thi thể, ta cũng phải có được. Nhưng nàng hãy nghĩ cho kĩ đi, sau khi nàng chết rồi, hai đứa trẻ nhất định sẽ không được sống tử tế đâu."

"Hoàng thượng." Tưởng Nhược Nam quay phắt lại, mặt trắng bệch.

"Ta đã chịu đựng quá lâu rồi, đợi quá lâu rồi…" Cảnh Tuyên Đế nhìn nàng, hai mắt sâu như biển, sóng mắt cuồn cuộn. "Ta không muốn đợi thêm nữa, cũng không muốn nhẫn nại thêm nữa. Cho dù bị nàng hận cả đời, ta cũng phải có được nàng."

Về tới quán trọ, hai đứa trẻ liền nhào vào lòng nàng mà khóc, Tử San nói với nàng, "Hôm nay Thái phu nhân cho người tới, thấy tỷ không có ở đây, liền muốn đưa hai đứa trẻ đi, nhưng bọn trẻ không chịu. Người

phụ nữ lần trước xuất hiện cùng Thái phu nhân muốn bế chúng đi, nhưng chúng khóc lóc phản kháng, họ cũng không dám nữa, đành đi rồi."

Tưởng Nhược Nam thở dài, Thái phu nhân thật quá manh động, tốt xấu gì cũng phải nói với nàng một tiếng chứ… Có điều, chắc bà cũng muốn gặp hai đứa cháu của mình quá rồi.

Tưởng Nhược Nam an ủi bọn trẻ một hồi, rồi cùng bọn trẻ ăn cơm trưa. Sau đó nàng dỗ cho chúng đi ngủ.

Đợi bọn trẻ ngủ say, Tưởng Nhược Nam dựa vào cửa sổ trầm tư.

Thành thân với người khác, hôn nhân không vui vẻ, không sống với nhau được thì còn có thể nghĩ cách rời đi, nhưng một khi đã vào cung, không những hàng ngày phải đối mặt với đủ loại âm mưu tranh đấu, mà những khổ sở phải chịu đựng cũng chỉ có thể ngậm lệ mà nuốt xuống, cả đời đừng mong rời khỏi nơi đó. Nàng thường xuyên ra vào cung nên hiểu, trong các tiểu thuyết xuyên không, việc phi tần hễ gặp chuyện bất mãn là lén trốn khỏi cung nhưng vẫn được sống vui vẻ, ngao sơn ngoạn thủy là việc có xác suất bằng không.

Nếu nàng có thể nhún nhường, thì trước kia nàng đã nhẫn nại trước việc của Thanh Đại rồi, hà tất phải bỏ chồng để chạy tới hậu cung của Hoàng thượng mà chịu tủi hờn?

Cuộc sống mặc dù bất đắc dĩ, thân thế của nàng cũng là bất đắc dĩ, số mệnh khi xuyên không tới đây cũng rất bất đắc dĩ, nhưng lẽ nào nàng lại khuất phục trước những việc ấy? Lẽ nào nàng để tương lai của mình cũng trở nên thân bất do kỷ? Không dốc toàn tâm toàn lực phản kháng, dốc toàn tâm toàn lực để thay đổi, nàng không thể yên tâm được. Nàng không muốn sau khi đã phải chịu đựng mọi đau khổ rồi mới hối hận, mới tự hỏi rằng tại sao khi ấy mình không có dũng khí để phản kháng, tranh giành, đối mặt? Tại sao lại thuận theo sự sắp xếp của người khác? Tại sao lại khiến cuộc đời trở nên bi ai thế này?

Thời gian đầu nàng chấp nhận Cận Thiệu Khang, rồi sau đó quyết định cho cuộc hôn nhân của mình một cơ hội, tới cuối cùng nàng phải đối mặt với việc ly hôn, tất cả những việc ấy, hoàn toàn được quyết định bởi tính cách của nàng.

Suốt quá trình này, có được có mất, có vui có buồn, nàng không biết mình đúng hay đã sai, có lẽ ngay từ đầu nếu nàng thuận theo sự sắp đặt của số phận sẽ an nhàn hơn, bình lặng hơn. Nhưng nàng muốn học cách khiến bản thân chai sạn, học cách cứng rắn, học cách cầm lên được mà cũng đặt xuống được. Sống một cuộc sống không có đau khổ, nhưng cũng không có niềm vui, đấy không phải là điều mà nàng muốn.

Nay, nàng nên làm theo ý của Cảnh Tuyên Đế, ngoan ngoãn vào cung ư? Nàng sao có thể phục tùng một người đàn ông đã dùng đủ mọi thủ đoạn để ép bức nàng chứ?

Nhưng, Hoàng thượng lại mang bọn trẻ ra để uy hiếp nàng, có lẽ hắn cũng sẽ không ngang nhiên lấy mạng của bọn trẻ. Hoàng đế còn chưa phải là loại hôn quân bạo ngược tới mức ấy, nhưng bọn trẻ chắc chắn sẽ không có tiền đồ gì, không thể thăng quan tiến chức, suốt đời phải cúi đầu hầu hạ người khác. Nàng không muốn con mình vì mình mà chịu khổ.

Nghĩ đi nghĩ lại vẫn không nghĩ ra cách giải quyết tốt nhất, Tưởng Nhược Nam trong lúc bất lực đành vào cung xin Thái hậu giúp đỡ.

Tưởng Nhược Nam để Tử San chăm sóc bọn trẻ, tự mình vào cung lần nữa.

Thái hậu sau khi nghe nàng nói, trầm ngâm hồi lâu, khẽ hỏi nàng: "Nhược Lan, Hoàng thượng là con đẻ của ta, ta biết nó đối với con thật lòng si tình, tại sao con không chịu vào cung?"

Tưởng Nhược Nam quỳ bên giường người, đầu dựa vào cánh tay người, khẽ đáp: "Thái hậu, người hiểu Nhược Lan mà, Nhược Lan không thông minh, không hiểu đại cục, sao có thể thích ứng được với cuộc sống trong cung? Nhược Lan nếu nghĩ thông, đã không tới mức hủy hôn với An Viễn Hầu. Nhược Lan biết Hoàng thượng thật lòng với mình, nhưng Hoàng thượng lại không hề biết rằng, sống trong cung, sự si tình ấy của người sẽ hại chết Nhược Lan. Thái hậu, Hoàng hậu đã biết chuyện này rồi, giờ Hoàng hậu không thèm nhìn con nữa. Trước kia, Hoàng hậu đối với con tốt như thế… Ngay Hoàng hậu còn như vậy những phi tần khác sẽ thế nào? Con không muốn, cũng không có khả năng đối mặt với những chuyện ấy. Thái hậu, người có thể giúp con khuyên giải Hoàng thượng không? Giờ Hoàng thượng tự ý quyết định, hoàn toàn không còn nghe con nói nữa."

Thái hậu thở dài thườn thượt, "Oan nghiệt…" Người lật tay vuốt vuốt tóc Tưởng Nhược Nam, ánh mắt đầy sự thương xót: "Con yên tâm, nếu con không muốn, ai gia sẽ không để ai ép con cả, cho dù là Hoàng thượng cũng không được. Con hãy yên tâm về đi, chuyện này cứ giao cho ai gia."

Tưởng Nhược Nam vui mừng rơi nước mắt, dập đầu trước Thái hậu: "Đa tạ Thái hậu."

Khi nàng quay về tới quán trọ, trời đã gần tối. Vừa vào phòng nàng đã thấy hai đứa trẻ đang chơi đùa cùng Cận Thiệu Khang.

Cận Thiệu Khang mặc thường phục, rõ ràng là đã về nhà thay đồ rồi mới tới. Hắn ngồi quay lưng lại phía nàng, không biết đang nói gì với bọn trẻ mà khiến chúng cười rất vui.

Nghe thấy tiếng động, cả ba người đều quay lại nhìn nàng cười, cùng lúm đồng tiền ấy, cùng khuôn mặt cười ấy, khiến Tưởng Nhược Nam đang rối bời cũng thấy nhẹ nhõm hẳn đi.

168. Chương 168

"Sao chàng lại tới đây?" Tưởng Nhược Nam hỏi hắn.

Cận Thiệu Khang đứng dậy, tiến về phía nàng. Hôm nay hắn mặc một chiếc cẩm bào màu trắng, bên trên thêu cây tùng bằng chỉ vàng. Ánh tịch dương bên ngoài cửa sổ chiếu lên người hắn, khiến cả người hắn sáng vàng rực rỡ.

Hắn nhìn nàng, khuôn mặt xanh gầy toát ra vẻ lạnh lùng, nhưng ánh mắt lại dịu dàng như gió.

"Ta tới thăm bọn trẻ, tiện thể thay mặt mẫu thân xin lỗi nàng." Hắn khẽ đáp, "Nàng đừng trách người, người chỉ là quá nóng vội mà thôi." Sau khi tan triều về phủ, vừa hay bắt gặp mẫu thân đang nổi giận, tìm hiểu ngọn ngành hắn mới biết hôm nay mẫu thân cho người đi đón bọn trẻ, nhưng bọn trẻ không chịu về.

Tưởng Nhược Nam lắc đầu, tỏ ý mình không trách Thái phu nhân, thấy bọn trẻ túm áo hắn, bèn nói: "Bọn trẻ rất thích chàng."

Ánh mắt Cận Thiệu Khang nhìn nàng lấp lánh, hắn mỉm cười, lúm đồng tiền trên má lại thoắt ẩn thoắt hiện, ánh hào quang của ngày xưa lại như quay về bên hắn.

"Đương nhiên rồi, đấy là con trai ta mà." Giọng hắn vô cùng tự hào, vô cùng kiêu ngạo.

Thấy bộ dạng đó của hắn, Tưởng Nhược Nam muốn cười, nhưng lại nghĩ đến những chuyện phiền não vừa rồi, nàng không cười nổi.

Cận Thiệu Khang thấy vậy lại tiến gần thêm một bước, mùi đàn ông quen thuộc lặng lẽ tỏa ra từ người hắn bủa vây lấy nàng.

Trái tim nàng hoảng hốt.

Bên tai vang lên giọng trầm ấm của hắn: "Hình như nàng có tâm sự, xảy ra chuyện gì rồi?"

Tưởng Nhược Nam chua xót, không phải ai cũng nhìn thấu tâm tư nàng.

Nhưng Thiệu Khang… Nếu sự dịu dàng thấu hiểu này của chàng chỉ dành cho một mình thiếp, thiếp vui sướng biết bao…

"Không có gì…" Tưởng Nhược Nam lắc đầu, "Có lẽ gần đây điều trị cho Thái hậu, căng thẳng nên hơi mệt."

Cận Thiệu Khang nhìn nàng im lặng, hắn hiểu nàng, sự mệt mỏi về thể xác quyết không thể khiến tâm trạng của nàng chán nản tới mức này, nhất định là đã xảy ra chuyện gì rồi…

Nhưng hắn biết, không thể ép nàng, phải từ từ.

Nàng nói nàng đã không còn niềm tin với hắn nữa, vậy thì hắn sẽ khiến nàng từng bước từng bước có lại niềm tin với mình.

"Mẫu thân ta muốn gặp bọn trẻ, nàng thấy thế nào?"

Tưởng Nhược Nam ngồi xuống bên bàn, "Thiếp đã nói cho mọi người biết chuyện, thì sẽ không ngăn cản Thái phu nhân gặp chúng."

Cận Thiệu Khang ngồi xuống chiếc ghế đối diện với nàng, cầm bình trà lên rót trà cho nàng, "Sắc mặt nàng rất không tốt, uống chút nước đi đã." Hắn nhìn nàng khẽ cười, nụ cười rạng rỡ mà ấm áp như ánh tịch dương.

Tưởng Nhược Nam vội cúi đầu xuống uống nước.

Bên tai vang lên giọng nói hòa nhã của hắn: "Bọn trẻ hình như sợ người lạ, ta đang nghĩ, có lẽ có nàng cùng đi sẽ tốt hơn chăng? Không biết, nàng có thấy tiện khi đưa bọn trẻ hồi phủ một chuyến không?"

Tưởng Nhược Nam ngẩng đầu lên nhìn hắn, vẻ mặt hắn rất bình tĩnh, ánh mắt thành khẩn, dường như đang nói với nàng rằng, mục đích hắn mời nàng về phủ đơn giản đúng như những gì hắn nói thôi.

"Đương nhiên, gia mẫu cũng có thể tới đây gặp bọn trẻ, nhưng ta nghĩ, chúng cũng nên về đó xem xem, vì đấy là nhà của chúng mà."

Nhà... Nơi đó đã từng là nhà nàng, trong hai kiếp mà nàng trải qua, đấy là gia đình duy nhất nàng từng có.

Vô thức, nàng khẽ buột miệng: "Được, hai hôm nữa thiếp sẽ đưa chúng về."

Cận Thiệu Khang mừng thầm trong lòng, nhưng ngoài mặt lại không biểu lộ gì. Chuyện năm đó đã tổn thương nàng quá nhiều, bất luận là hối hận hay cầu xin tha thứ cũng sẽ khiến nàng phản cảm, khiến nàng càng tránh xa hắn hơn. Hắn chỉ còn cách tiếp cận nàng từ từ, tiếp cận nàng hết sức tự nhiên mới khiến nàng không nghi ngờ, và lại dần dần đón nhận hắn.

Tử San lặng lẽ ngồi bên cạnh, mỉm cười nhìn họ càng nhìn càng thấy Cận Thiệu Khang tốt hơn Tả đô đốc nhiều. Không chỉ là hắn là cha đẻ của bọn trẻ, mà hắn đối với tỷ tỷ rất dịu dàng, không giống Tả đô đốc kia, từ sáng tới tối mang vẻ mặt hầm hầm muốn dọa chết người, nhìn mãi nhìn mãi đi ngủ thế nào cũng gặp ác mộng.

Lúc này, hai đứa trẻ vì chuyện gì đó mà bắt đầu tranh cãi, khiến họ nhất thời im lặng. Tử San nhìn thấy, đảo mắt một cái, rồi cười nói với bọn trẻ, "Phía đối diện kia có gánh tạp kĩ, có muốn qua xem không?"

Bọn trẻ thích chỗ náo nhiệt, đâu có chuyện không đồng ý, lập tức đòi Tử San đưa chúng đi.

Tử San nói với Tưởng Nhược Nam: "Tỷ tỷ, muội đưa bọn trẻ đi chơi một lát." Nói xong lại nhìn Cận Thiệu Khang một cái, thấy hắn cũng đang nhìn mình, khóe miệng đang nở nụ cười cảm kích.

Tưởng Nhược Nam không muốn ở riêng một mình với Cận Thiệu Khang, đang định ngăn cản thì Tử San đã đưa bọn trẻ đi mất rồi.

Tưởng Nhược Nam quay đầu lại, thấy hắn ngồi đó, nhìn nàng mỉm cười, vẻ mặt ung dung điềm tĩnh. Nhưng sao trái tim nàng lại loạn nhịp thế này.

Nàng đứng dậy, "Cô nam quả nữ ngồi lâu không tiện, mời Hầu gia hãy về đi."

Thấy Cận Thiệu Khang vẫn thản nhiên ngồi đó, nhìn nàng cười, đáp: "Thực ra lần này, ta tới đây còn muốn nhờ nàng một việc."

Nói rồi, hắn đặt tay trái lên bàn, "Nghe nói giờ nàng đã trở thành thần y, chắc nàng cũng biết bệnh tình của ta qua lời Ánh Tuyết rồi, vì vậy ta muốn nhờ nàng xem giúp."

Nhắc tới bệnh tình, Tưởng Nhược Nam lập tức trấn tĩnh lại, không cần hắn nói, nàng cũng rất muốn kiểm tra bệnh của hắn, xem mình có thể giúp gì cho hắn không.

Nàng ngồi xuống bàn, giơ tay ra bắt mạch cho hắn.

Chạm vào cổ tay nóng hổi, thân quen. Trái tim nàng khẽ run lên, nhiệt độ cơ thể của hắn thật không bình thường.

"Hầu gia, chỉ là thời gian này chàng không khỏe, hay từ trước tới nay vẫn thế này?"

"Đến mùa hè là nhiệt độ cơ thể ta lại tăng cao. Giờ còn chưa khó chịu lắm, nhưng đến Tam phục thiên[3] mới thật khiến ta không chịu nổi."

[3] Tam phục thiên: Khoảng thời gian từ tháng Sáu đến tháng Chín dương lịch.

Hắn nói nhẹ như gió, nhưng Tưởng Nhược Nam biết sức chịu đựng của hắn rất lớn, nếu ngay cả hắn cũng không chịu nổi thì sự đau đớn đó vô cùng kinh khủng.

Trái tim Tưởng Nhược Nam như bị ai bóp chặt, nàng cố gắng nén xuống, nghiêm túc bắt mạch thật kỹ cho hắn. Cận Thiệu Khang lẳng lặng quan sát nàng.

Nàng khẽ chau mày, cụp mắt xuống, đôi mi dài run rẩy, đôi môi căng mọng mím rất chặt, vẻ mặt nàng chăm chú, nghiêm túc, ngón tay nàng khẽ đặt trên cổ tay hắn. Ngón tay thon dài, trắng như ngọc, khiến hắn cảm thấy rất ấm áp, rất tinh tế, cảm giác này dường như thông qua mạch tượng truyền thẳng vào tim hắn.

Ánh mặt trời rực rỡ màu cam xuyên qua cửa sổ nhẹ nhàng phủ lên người nàng, khiến nàng thêm phần quyến rũ, vẻ mặt thoáng lo âu đó của nàng trong tình cảnh này vô cùng động lòng người.

Cận Thiệu Khang nhìn mãi nhìn mãi tới mê mẩn, bao lâu rồi hắn chưa quan sát nàng kĩ thế này? Bao nhiêu ngày hắn chỉ có thể gặp được nàng trong mơ. Rõ ràng biết là mơ, nhưng hắn không muốn tỉnh dậy, bởi vì cảm giác đó thực sự quá ngọt ngào, chính nhờ những giấc mơ ngọt ngào ấy khiến cuộc sống ảm đạm của hắn có thêm chút màu sắc.

Cũng may, tất cả đã qua rồi, nàng lại xuất hiện trước mặt hắn, còn đem theo con của hắn về, lần này, hắn nhất định sẽ dốc lòng mà trân trọng, không ai có thể cướp nàng khỏi hắn.

"Hầu gia, mạch tượng của chàng rất loạn, hơi thở không đều, kinh mạch ngưng trệ. Có hiện tượng của tẩu hỏa nhập ma." Tưởng Nhược Nam khẽ nói.

Nghĩ kĩ lại thì, Ánh Tuyết từng kể nàng đi không bao lâu Cận Thiệu Khang bắt đầu phát bệnh. Thời gian đó hắn ăn uống nghỉ ngơi không điều độ, lại thêm chuyện này, rồi còn uống rượu, rồi lại không được chăm sóc nghỉ ngơi tốt, có bị tẩu hỏa nhập ma thật thì cũng không lạ.

Khi ấy, nàng cũng vì không được nghỉ ngơi một thời gian dài, lại ra đi gấp gáp, nên mới bị ngất xỉu giữa đường. Nếu như không nhờ gặp được ông cháu Tử San đi hái thuốc thì hai đứa trẻ e rằng đã không giữ được.

Đấy là những ngày vô cùng khổ sở, dù là với nàng hay với hắn.

"Nhược Lan, quả nhiên nàng đã tiến bộ rất nhiều, trước kia đến bắt mạch nàng cũng không biết, giờ lại có thể dễ dàng phát hiện được bệnh tình của ta."

Chỉ trong vòng năm năm ngắn ngủi, nàng đã đạt được thành tựu lớn như thế, có thể thấy nàng đã nỗ lực như thế nào trong thời gian ấy. Cận Thiệu Khang thầm khâm phục nàng, cũng đúng, như thế mới là nàng, cho dù gặp phải hoàn cảnh thế nào nàng cũng sống rất nghiêm túc, rất trân trọng, đối mặt với mọi chuyện bằng suy nghĩ tích cực. Chính điểm này ở nàng đã hấp dẫn hắn, khiến hắn không thể quên được.

"Đã năm năm rồi, không thể để thời gian trôi qua vô ích." Tưởng Nhược Nam buột miệng đáp.

"Đúng là nàng đã không sống phí hoài, nàng không những học được y thuật, mà còn sinh con của chúng ta. Nuôi chúng trở thành hai đứa trẻ thông minh đáng yêu. Nhược Lan, cảm ơn nàng đã sinh chúng ra…" Cận Thiệu Khang nhìn nàng, khẽ nói.

Giọng hắn để lộ vẻ cảm kích khiến trái tim nàng đập mạnh, nàng ngẩng đầu nhìn hắn, hắn cũng đang nhìn nàng đôi mắt màu nâu sâu hun hút, giống như một cơn lốc…

Nàng vội vàng cúi đầu, tâm trạng nghiêm túc để chẩn bệnh trước đó bỗng rối loạn, nàng đành phải làm lại.

Vừa mới tĩnh tâm lại, đang chăm chú kiểm tra mạch tượng của hắn, thoáng chau mày, lại nghe hắn cất tiếng.

"Bọn trẻ quả thật rất đáng yêu, Bác Nhi giống hệt ta hồi nhỏ, trầm ổn mạnh mẽ; Khánh Nhi lại giống hệt nàng, giảo hoạt tinh quái, trong đầu lúc nào cũng đầy những suy nghĩ quái dị, giống một tiểu hồ ly."

Tưởng Nhược Nam bỗng ngẩng đầu lên, nhìn hắn tức giận hỏi: "Sao Bác Nhi trầm ổn mạnh mẽ lại giống chàng, còn Khánh Nhi giảo hoạt lại giống thiếp?"

Cận Thiệu Khang dùng cánh tay còn lại chống cằm, nhướn mày lên nhìn nàng cười, ánh mắt lấp lánh như ngọc, lúm đồng tiền bên má trái chầm chậm nở bung như bông hoa, lan dần khắp má...

Nàng thế này vẫn thú vị hơn.

Tưởng Nhược Nam nhìn thấy nụ cười của hắn, đầu đặc quánh như bị đổ hồ, sự chẩn đoán vừa rồi lại bắt đầu hỗn loạn. Tưởng Nhược Nam tức tối nhìn hắn trừng mắt: "Không được nói chuyện nữa, nghe thấy chưa hả?"

"Biết rồi..." Cận Thiệu Khang mỉm cười, lòng vui như nở hoa, phản ứng của nàng cho thấy, nàng vẫn quan tâm tới hắn...

Tưởng Nhược Nam cúi đầu lại cố gắng bình tâm, nhưng vô thức, môi nàng mỉm cười.

Lần này, Cận Thiệu Khang không quấy rầy nàng nữa, Tưởng Nhược Nam chăm chú bắt mạch, một lát sau, nàng buông tay, chau mày nói: "Kinh mạch của chàng, khí huyết bị ứ trệ nghiêm trọng nên mới dẫn tới bệnh tình hôm nay. Xem ra, nhất định phải thường xuyên đả thông kinh mạch cho chàng, nếu không tình hình bệnh trạng sẽ ngày một nặng hơn."

Cận Thiệu Khang thầm khâm phục nàng, gật đầu đáp: "Đúng vậy, ta có một người bạn, mấy năm nay cứ cách hai tháng lại tới châm cứu cho ta một lần, nhưng mỗi lần châm xong chỉ duy trì được khoảng hai tháng, hai tháng sau lại rơi vào trạng thái cũ. Nhưng dù là thế, cũng không thể giải quyết được nỗi đau đớn trong hai mùa đông hạ."

Mùa đông lạnh thấu xương, mùa hè thì nong như muốn bốc cháy, những người chưa từng trải qua cảm giác đau đớn ấy sẽ không bao giờ hiểu được.

"Đấy là bởi vì bạn chàng không chữa trị tận gốc cho chàng, vì vậy chỉ có thể châm cứu để tạm thời giúp kinh mạch lưu thông mà thôi. Trong cơ thể chàng có ứ khí, ẩn nấp trong huyệt đạo khắp người, nếu không giúp chàng ép chỗ ứ khí này ra, có đả thông được kinh mạch cũng vô ích."

Cận Thiệu Khang cảm thấy thật sự kính trọng nàng, "Không sai, bạn ta cũng nói vậy, nhưng hắn đã cố gắng thử rồi, không sao ép được chỗ ứ khí ấy ra."

"Sư phụ của thiếp từng nghĩ ra một cách, biết đâu lại có hiệu quả, chỉ là cách này rất bá đạo, người thường không thể chịu nổi."

Cận Thiệu Khang đã chịu đựng khổ sở đủ rồi, nghe Tưởng Nhược Nam nói có cách, vội hỏi: "Cách nào? Không có gì là ta không chịu được nữa."

Tưởng Nhược Nam nhìn hắn, nói từng chữ một: "Chính là ép tiềm năng của chính cơ thể chàng ra, vận dụng tiềm năng này để kích hoạt tất cả mọi huyệt đạo, đương nhiên cũng có thể ép được ứ khí ra khỏi cơ thể. Nhưng cách tốt nhất để ép được tiềm năng của cơ thể ra là: Đau."

"Đau?"Cận Thiệu Khang hờ hững cười, "Thế thì có sao?" Hắn nhìn nàng, "Nỗi đau lớn nhất của đời người ta đã từng nếm trải, còn nỗi đau nào sánh được bằng nỗi đau ấy chứ?"

Tưởng Nhược Nam cúi đầu, né tránh ánh mắt hắn, tiếp tục nói; "Hầu gia, chàng phải xin nghỉ phép mười ngày. Ba ngày đầu thiếp sẽ châm cứu cho chàng, kích thích những huyệt vị đau nhất trên cơ thể chàng, bảy ngày sau đó, chàng phải nằm tĩnh dưỡng trên giường, để hồi phục nguyên khí."

"Mười ngày này nàng sẽ ở bên ta chứ?"

"Đương nhiên...: Tưởng Nhược Nam nhìn hắn, "Ba ngày đầu thiếp buộc phải ở bên cạnh chàng, bảy ngày sau, hàng ngày thiếp cũng sẽ tới phủ để kiểm tra tình hình của chàng."

Hai mắt Cận Thiệu Khang sáng lên, "Vậy thì được, bao giờ nàng rảnh thì nói với ta một tiếng, ta có thể xin phép nghỉ bất cứ lúc nào."

Lúc này, Tử San đưa bọn trẻ quay về, "Bọn trẻ kêu đói rồi."

Hai người đứng dậy, Cận Thiệu Khang lưu luyến nhìn nàng, "Ngày mai lúc nào ta có thể tới đón nàng về phủ?"

"Buổi chiều đi, buổi sáng thiếp phải vào cung thăm Thái hậu."

Từ Ninh cung.

Cảnh Tuyên Đế tươi cười bước vào, nghĩ đến cảnh không lâu nữa có thể đón Nhược Lan vào cung, tâm trạng hắn vô cùng vui vẻ, đợi lâu như thế, cuối cùng hắn đã đợi được tới ngày này.

"Thái hậu cho người mời nhi thần tới đây là có việc gì thế?"

Hắn đi đến bên giường Thái hậu. Thái hậu nhìn hắn một cái, sau đó ra hiệu cho Diệp cô cô. Diệp cô cô hiểu ý, đuổi hết bọn người dưới ra ngoài.

Cảnh Tuyên Đế thấy vậy, nụ cười trên môi tắt dần.

Thái hậu nói với hắn: "Chiêu nhi, giờ chỉ còn hai mẹ con ta, con ngồi đi, chúng ta nói chuyện."

Cảnh Tuyên Đế hất vạt áo trường bào ngồi xuống bên giường, điềm đạm nói: "Xem ra mẫu hậu đã biết rồi, không biết là Hoàng hậu cho người biết, hay Nhược Lan nói với người?"

169. Chương 169

Thái hậu nhìn hắn, vẻ mặt bình tĩnh, giọng lạnh trầm: "Ai nói cho ta biết không quan trọng, ta chỉ muốn con biết quyết định của ta thôi. Ta muốn nhận Nhược Lan làm nghĩa nữ. Nó không những đưa ra được phương pháp phòng ngừa bệnh đậu mùa mà còn khống chế được dịch bệnh, chữa khỏi bệnh cho ta. Dù xét ở mặt nào nó cũng đã lập công lớn, lại thêm người ngoài cũng biết ai gia rất thương yêu nó, vì vậy nhận Nhược Lan làm nghĩa nữ là việc hợp tình hợp lý."

Mặt Cảnh Tuyên Đế biến sắc, "xoạt" một tiếng đứng dậy, lớn tiếng nói: "Trước kia trẫm đã nói rồi, trẫm không đồng ý. Trẫm sao có thể để Nhược Lan trở thành muội muội của mình? Không có thánh chỉ của trẫm, nàng không thể trở thành công chúa."

Thái hậu ngẩng đầu lên, "Không có thánh chỉ của Hoàng thượng đúng là không thể phong Nhược Lan làm công chúa. Có điều, cũng không sao, ai gia sẽ bố cáo cho người trong thiên hạ biết, Nhược Lan đã là nghĩa nữ của ai gia, là muội muội của Hoàng thượng. Nếu Hoàng thượng không sợ mang tội danh loạn luân thì cứ việc nạp muội muội của mình vào cung." Thái hậu nhìn thẳng ra phía trước, không dám nhìn vào sắc mặt của con trai, người sợ nếu nhìn sẽ mềm lòng.

"Mẫu hậu." Cảnh Tuyên Đế hét lên, sau đó lao về phía trước, nắm chặt tay người, "Người biết rõ là nhi thần yêu Nhược Lan, tại sao lại ép nhi thần?"

Thái hậu quay đầu lại, nhìn vẻ mặt đau đớn của con trai, lòng người cũng đau khôn cùng, "Nhưng con cũng biết Nhược Lan không yêu con, tại sao lại ép nó vào đường cùng như thế?"

"Nhi thần sao có thể ép Nhược Lan vào đường cùng, nhi thần nhất định sẽ đối xử tốt với nàng." Cảnh Tuyên Đế nắm chặt tay Thái hậu, khẩn khoản nói.

Thái hậu giơ tay lên áp vào khuôn mặt tiều tụy của Hoàng đế, mắt lóng lánh nước, "Con ơi, hà tất phải tự lừa mình lừa người? Với tính cách của Nhược Lan, con ép nó vào cung chẳng khác nào ép nó vào đường chết? Cho dù con lấy bọn trẻ ra uy hiếp nó, khiến nó không dám chết, nhưng những người khác trong cung sẽ tha cho nó sao? Nó không những có được sự sủng ái hết mực của con, lại còn có cả sự thương yêu của ta, mọi người sẽ đố kị với nó. Người đầu tiên không thể chấp nhận nó chính là Hoàng hậu. Hoàng hậu sống trong cung đã lâu như thế rồi, sinh con cho con, vì con cai quản hậu cung đâu ra đấy, cũng có thể coi là đã tận tâm tận lực. Nhưng giờ ngôi vị thái tử chưa được lập, Hoàng hậu sao có thể mắt nhắm mắt mở để

một đối thủ mạnh như Nhược Lan sống bên mình? Nhược Lan không phải Từ quý phi, nó không biết tranh giành, không biết mưu mô nham hiểm, không có lòng đấu đá, con nghĩ nó trụ được bao lâu? Hay con muốn ép nó trở thành một người phụ nữ giống như những người phụ nữ trong hậu cung của con, lúc nào cũng chỉ nghĩ đến bày mưu tính kế ám hại người khác? Đây là kết quả con muốn ư?"

"Mẫu hậu…" Cảnh Tuyên Đế buồn bã cúi đầu.

"Con ơi, con rõ ràng biết hết hiểu hết, nhưng vẫn bỏ mặc tất cả, vì sự ích kỷ nhất thời của mình mà uy hiếp nó. Con có thể trách nó không yêu con, nhưng ai có thể yêu một người hoàn toàn chẳng nghĩ tới mình như thế? Tại sao nó lại yêu An Viễn Hầu? Bởi vì An Viễn Hầu nguyện vì nó mà chịu khổ, hắn biết Nhược Lan đau lòng, Nhược Lan bị tổn thương, nên dù không nỡ tới đâu hắn vẫn để nó ra đi. Hắn biết vì việc hủy hôn Nhược Lan sẽ phải chịu khổ, nên nhận hết tội lỗi về mình. Đổi lại là con, con sẽ làm thế nào? Con nhất định sẽ không buông tay, thà nhìn nó đau đớn buồn bã cũng phải giữ bằng được nó ở bên mình. Đấy là khác biệt, con sao có thể trách nó không yêu con…"

Cảnh Tuyên Đế căm hận ngẩng đầu: "Cận Thiệu Khang tốt tới đâu cũng chẳng phải vẫn lén lút phản bội nàng đấy ư? Nếu không, tại sao nàng lại hủy hôn?"

Thái hậu lắc lắc đầu, thở dài: "Con à, con có thể giấu được Nhược Lan đơn thuần, nhưng sao con qua được mắt ta? Con dám nói con không dùng thủ đoạn trong quá trình dẫn tới việc họ hủy hôn không? Người phụ nữ đó không phải là một ca nữ bình thường, con có bao giờ ra trận mà không chắc thắng đâu? Ta hiểu con mà, một khi con đã ra tay là phải toàn thắng, tại sao mấy năm nay con xa lánh An Viễn Hầu? Không phải bởi vì lòng con hổ thẹn khi đối mặt với hắn sao?"

Cảnh Tuyên Đế nghiến răng, "Không được, nhi thần đợi lâu như vậy rồi, nhi thần sẽ không từ bỏ, mẫu hậu vẫn nên bỏ ý định đó đi."

Thái hậu buông tay, điềm đạm đáp: "Không kịp nữa rồi, ý chỉ của ai gia đã ban xuống, đã hạ lệnh cho bộ Lễ để họ chuẩn bị mọi nghi thức. Không lâu nữa văn võ bá quan toàn triều đều sẽ biết chuyện này, nếu trong lòng con còn có ai gia, nếu con thật sự muốn tốt cho Nhược Lan thì hãy bổ sung thánh chỉ xuống."

Ý chỉ của Thái hậu đã xuống rồi, Tưởng Nhược Lan trở thành nghĩa nữ của Thái hậu là sự thật, nếu Cảnh Tuyên Đế muốn ngăn cản, thì có nghĩa là công khai đối đầu với Thái hậu. Tình cảm giữa Cảnh Tuyên Đế và Thái hậu xưa nay rất hòa hợp, công khai phản đối ý chỉ của Thái hậu là việc hắn không làm được.

Chỉ là sao hắn cam tâm đây? Chậm một bước, chậm một bước thôi…

Cảnh Tuyên Đế nắm chặt tay, căm phẫn vô cùng. Hắn đứng dậy, nhìn Thái hậu rất lâu, ngực phập phồng. Thái hậu nhìn thẳng về phía trước, sắc mặt không đổi. Cảnh Tuyên Đế quay người, tức tối bỏ đi.

Cảnh Tuyên Đế đi rồi, Diệp cô cô bước vào, hỏi Thái hậu: "Thái hậu, Hoàng thượng có đồng ý phong Nhược Lan tiểu thư làm công chúa không?" Nếu Hoàng đế do dự không chịu hạ chỉ thì Nhược Lan sẽ lâm vào hoàn cảnh rất khó xử.

Thái hậu đáp: "Hoàng thượng sẽ làm thế, con ta ta hiểu, dù nó có tức giận thế nào, cũng không để ai gia khó xử." Nói tới đây, người cúi đầu, vẻ mặt buồn bã, "Nó nhất định rất hận ai gia, nhưng tại sao ai gia phải ép nó như thế, nếu như nó không quá đáng, ai gia cũng sẽ không tuyệt tình như vậy."

Diệp cô cô đến bên Thái hậu, khẽ an ủi: "Thái hậu, người đừng buồn nữa, sẽ có ngày Hoàng thượng hiểu ra thôi."

"Hi vọng là thế."

Cảnh Tuyên Đế lao ra khỏi Từ Ninh cung, Hoàng Quý theo sau hắn.

"Hoàng thượng, nô tài đã làm theo ý chỉ của Hoàng thượng. sắp xếp xong việc của Lệ phi rồi."

Nghe thấy hai tiếng "Lệ phi", Cảnh Tuyên Đế đột ngột dừng bước, Hoàng Quý theo sau suýt thì đâm sầm vào hắn.

Cảnh Tuyên Đế nắm chặt tay, gân xanh nổi bật, "Lệ phi…" Hai chữ này gần như được hắn rít khỏi kẽ răng, giọng vô cùng nham hiểm, khiến Hoàng Quý đứng sau lưng không lạnh mà run.

"Đến Chung Túy cung." Cảnh Tuyên Đế tức giận phừng phừng lao về phía Chung Túy cung.

Chung Túy cung.

Lệ phi từ sau khi bị áp giải về cung, co mình nằm trong góc giường run rẩy.

Hoàng thượng sẽ làm gì mình? Hoàng hậu tại sao lại nói như thế?

Giờ mình là Lệ phi, có con trai con gái, Hoàng thượng sẽ không làm gì mình đâu, ít nhất thì cũng phải nể mặt bọn trẻ, Hoàng thượng sẽ không làm tổn thương mình.

Mặc dù luôn trấn an bản thân như thế, nhưng từ tận đáy lòng cô ta vẫn thấy sợ, nỗi sợ hãi đó khiến huyết dịch toàn thân đông cứng, lạnh thấu xương thấu thịt.

Đúng lúc này, đột nhiên nghe ngoài điện có tiếng thông báo: "Hoàng thượng giá đáo."

Mặt Lệ phi trắng bệch, lập tức nhảy xuống giường, thấy Cảnh Tuyên Đế bước vào sắc mặt lạnh lẽo, Tưởng Sính Đình hai chân mềm nhũn, quỳ dưới đất dập đầu liên tục.

"Hoàng thượng tha mạng, Hoàng thượng tha mạng, không liên quan tới thần thiếp, thần thiếp không nói gì cả, là Hoàng hậu nghe thấy giọng Hoàng thượng nên cố ý muốn xông vào. Không liên quan tới thần thiếp. Hoàng thượng minh xét, Hoàng thượng minh xét."

Cảnh Tuyên Đế đi đến bên cô ta thì dừng lại, từ trên nhìn xuống, ánh mắt sắc như dao, giọng lạnh như băng: "Tưởng Sính Đình, còn nhớ khi nàng vào cung, trẫm đã nói gì với nàng không?"

Tưởng Sính Đình run lẩy bẩy, nước mắt trào ra, "Hoàng thượng tha mạng, Hoàng thượng tha mạng…" Cô ta không ngừng dập đầu, những tiếng "cốp cốp" vang lên khô khốc.

Cảnh Tuyên Đế chẳng động lòng, tiếp tục nói: "Trẫm từng nói rằng, chỉ cần nàng ngoan ngoãn, nàng mãi mãi là phi tần của trẫm. Những gì là của nàng, nàng sẽ không thiếu dù chỉ một phân."

"Hoàng thượng tha mạng, Hoàng thượng tha mạng… Thần thiếp chẳng làm gì cả…"

Cảnh Tuyên Đế lạnh lùng hừ một tiếng, giọng càng thêm âm trầm, "Trẫm còn nói, đừng manh động, đừng giở trò gì. Nếu không, người đầu tiên trẫm lấy mạng là nàng. Vào lúc nàng cùng Hoàng hậu xuất hiện trước mặt trẫm, nàng phải biết cái gì đang đợi nàng chứ?"

Tưởng Sính Đình sợ tới mức ngẩng phắt đầu lên, ôm lấy chân Cảnh Tuyên Đế, khóc lóc cầu xin: "Hoàng thượng, thần thiếp biết sai rồi, thần thiếp không cố ý. Hoàng thượng, tốt xấu gì thần thiếp cũng đã đi cùng người được năm năm, một đêm vợ chồng ngàn ngày tình nghĩa, dù là nể mặt hai đứa trẻ, xin hãy tha cho thần thiếp lần này, được không? Hoàng thượng, sau này thần thiếp không dám nữa."

Cảnh Tuyên Đế cúi xuống, giơ tay ra túm lấy cằm nâng mặt cô ta lên, tức giận trừng mắt lườm cô ta, ánh mắt đó ngập tràn hận thù, đầy sát khí, khiến Tưởng Sính Đình sợ hãi quên cả khóc.

"Tưởng Sính Đình, nàng có biết, vì nàng mà trẫm mất cái gì không? Nếu không phải vì nàng, chuyện sẽ không thành ra thế này. Trẫm hận không thể xé nàng thành trăm nghìn mảnh, nay để nàng được chết toàn thây đã là nể mặt hai đứa con lắm rồi. Sau khi nàng chết, trẫm sẽ giao hai đứa trẻ cho Hoàng hậu, vài năm nữa, bọn trẻ chẳng còn nhớ chúng đã từng có một mẫu thân như nàng. Nàng có thể yên lòng mà nhắm mắt được rồi."

Nếu không phải là Hoàng hậu sớm phát hiện ra chuyện này, hắn cũng không cần phải quyết định vội vã như thế, cũng không ép Thái hậu phải tuyệt tình như thế. Chuyện đã không còn đường cứu vãn nữa.

Cảnh Tuyên Đế càng suy nghĩ càng hận, hắn tức tối hất tay, quay người bỏ đi. Tưởng Sính Đình nằm bò trên đất đau đớn khóc nấc lên, nhưng Cảnh Tuyên Đế không thèm quay đầu nhìn cô ta lần nào. Một lát sau, Hoàng Quý cùng hai thái giám bước vào, trên tay một trong hai thái giám đó cầm bình rượu.

Mặt Tưởng Sính Đình trắng bệch, nàng ta mở to mắt hoảng hốt hoang mang nhìn bình rượu độc, liên tục giật lùi: "Không, không…"

Hoàng Quý tiến lên, lạnh nhạt nói: "Lệ phi nương nương, đây là rượu thượng hạng, có thể giúp nương nương ra đi mà không hề đau đớn. Lệ phi nương nương tự mình ra tay hay để nô tài giúp sức?"

Sáng sớm hôm sau, Tưởng Nhược Nam nhận được ý chỉ của Thái hậu.

Tưởng Nhược Nam nhìn thấy ý chí, vừa vui mừng lại vừa kinh ngạc, nếu nàng trở thành nghĩa nữ của Thái hậu thì quan hệ giữa nàng và Hoàng đế là quan hệ huynh muội. Trong lịch sử, có không ít Hoàng đế cướp vợ của thần tử, mà trong số đó cũng có không ít người là minh chủ, nhưng Hoàng đế dám nhòm ngó cả muội muội của mình thì đều là hôn quân, người bình thường tuyệt đối không bao giờ làm cái việc khiến thiên hạ phỉ nhổ ấy.

Cảnh Tuyên Đế ngay từ đầu đã không dám ngang nhiên cướp vợ của thần tử, thì đương nhiên cũng không dám có hành động bỉ ổi như vậy rồi.

Tưởng Nhược Nam lập tức vào cung tạ ân.

Trong Từ Ninh cung, Tưởng Nhược Nam dập đầu trước Thái hậu ba lần. Nàng biết, hành động này của Thái hậu đã ép Hoàng đế vào đường cùng, trong lòng người hẳn đang rất buồn.

"Thái hậu, Nhược Lan không biết phải cảm tạ Thái hậu thế nào, đại ân đại đức của Thái hậu, chỉ e dùng cả đời này cũng không thể trả hết."

Thái hậu cho nàng đứng dậy, rồi lại bảo nàng ngồi xuống bên mình.

"Đây vốn là ai gia nợ con, trước kia nếu ai gia không ích kỷ, muốn con gả cho Hoàng thượng, ngay từ đầu nhận con làm nghĩa nữ thì mọi chuyện có lẽ đã khác rồi."

"Thái hậu, sao có thể trách người được? Không ai có thể ngờ chuyện lại tới mức này…"

Thái hậu thở dài, "Có lúc ta nghĩ, có lẽ đây là báo ứng của ta, trước kia vì ta ích kỷ nên mới thao túng cuộc đời của cha mẹ con, khiến họ buồn bã mà chết. Nay, những nỗi khổ đau oán hận trong lòng Hoàng thượng, đều là do tội nghiệt của ta mà ra."

"Thái hậu, con tin là cha mẹ con nhất định chưa từng oán trách người…"

Thái hậu nhìn Tưởng Nhược Nam, cười cười, người nắm tay nàng, "Cũng may, chuyện chưa tới mức không thể vãn hồi. Từ nay về sau, con có thể yên tâm ở lại hoàng thành. Con trai của ta ta hiểu, nó có không cam tâm thế nào cũng không dám làm chuyện gì quá đáng. Đợi một thời gian nữa qua đi, có lẽ nó sẽ nghĩ thông thôi…"

Lúc này, Diệp cô cô bước vào, nói với Thái hậu: "Thái hậu, tối qua Lệ phi mắc bệnh hiểm nghèo đã đột ngột qua đời rồi."

Tưởng Nhược Nam nhớ lại chuyện hôm qua, đương nhiên biết ngay vì sao Tưởng Sính Đình chết, nàng khẽ thở dài.

Có con trai con gái, thân phận tôn quý, vô cùng vinh hoa, nhưng sống chết chẳng qua chỉ là chuyện trong chớp mắt mà thôi.

Đây chính là bản chất của hậu cung.

Trước khi nàng rời khỏi Từ Ninh cung, Thái hậu nói với nàng rằng, đợi bộ Lễ chọn xong ngày sẽ mở yến tiệc trong cung, mời nữ quyến trong hoàng thành tới dự, bố cáo chuyện này cho thiên hạ biết. Khi thánh chỉ phong tặng của Hoàng thượng ban xuống, sẽ chính thức thực hiện đại lễ phong tặng.

Tưởng Nhược Nam cúi đầu, nàng yên tâm rồi.

Về tới quán trọ, ăn xong cơm trưa với bọn trẻ, nghỉ ngơi một lúc, Hầu phủ cho xe ngựa tới đón.

Và người tới đón họ chính là Cận Thiệu Khang.

Tưởng Nhược Nam thấy lạ, lúc này hắn phải ở phủ nha mới phải. Muốn hỏi nhưng thấy không tiện, đành im lặng, nhưng Cận Thiệu Khang như hiểu được nghi vấn của nàng, cười nói: "Ta sợ bọn trẻ không quen, ta nghĩ nếu có mặt ta chúng sẽ tự nhiên hơn nên mới đến đây."

Hắn nhìn nàng rồi nói: "Hôm nay sắc mặt nàng khá hơn một chút rồi đấy."

Tưởng Nhược Nam cười cười.

Trên xe, Tưởng Nhược Nam và Cận Thiệu Khang mỗi người bế một đứa, Cận Thiệu Khang hỏi nàng: "Nàng đã kể cho bọn trẻ nghe chuyện chưa?"

Tưởng Nhược Nam bối rối, "Hai hôm nay bận quá, còn chưa kịp nói, chàng yên tâm, thiếp sẽ nói cho chúng hiểu."

"Không sao, cứ từ từ. Vội vàng quá, bọn trẻ sợ lại không thích ứng kịp." Cận Thiệu Khang cười đáp.

Mỗi câu nói của hắn đều khiến nàng thấy ấm áp tận đáy lòng, trước kia nàng yêu hắn cũng vì hắn ngoài lạnh mà trong nóng, quan tâm dịu dàng.

Tưởng Nhược Nam thầm thở dài, nàng quay mặt đi, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bên tai vọng tới tiếng hắn trò chuyện với bọn trẻ, hắn rất nhẫn nại nghe bọn trẻ kể hai hôm nay ăn gì, chơi gì… đại loại những lời như thế. Sau đó nhẹ nhàng đáp lại chúng.

Không khí bình yên này khiến nàng suýt rơi nước mắt.

Xe ngựa dừng lại trước cổng lớn của Hầu phủ, bọn họ liền xuống xe. Thái phu nhân đã đứng ở cổng, thấy bọn trẻ, mặt lập tức cười tươi như hoa.

"Cháu ngoan của ta." Thái phu nhân tiến lên, muốn ôm bọn trẻ vào lòng.

Bọn trẻ lần lượt né tránh, nấp sau lưng Tưởng Nhược Nam, nhìn Thái phu nhân với ánh mắt cảnh giác thù địch.

Nụ cười trên môi Thái phu nhân cứng lại, sự thất vọng hiện ra rõ ràng.

Tưởng Nhược Nam kéo bọn trẻ ra phía trước, nói với chúng: "Mẹ đã từng nói thế nào? Đối với người lớn phải lễ phép, mau chào bà đi."

Nghe Tưởng Nhược Nam nói vậy, hai đứa trẻ lúc này mới bước ra từ phía sau Tưởng Nhược Nam với bộ dạng không cam tâm tình nguyện, nhìn Thái phu nhân gọi "bà". Thái phu nhân lại cười, muốn cầm tay chúng nhưng lại không dám, bèn nói với Cận Thiệu Khang: "Mau đưa chúng vào."

Tưởng Nhược Nam dắt hai đứa trẻ vào. Trên đường, chúng tò mò nhìn ngó xung quanh, còn Tưởng Nhược Nam thấy từng gốc cây ngọn cỏ thân thuộc trong phủ, đột nhiên có cảm giác như đã rời khỏi đây cả thế kỉ rồi.

Đầu tiên họ tới Tùng Hương viện, Thái phu nhân sớm đã chuẩn bị rất nhiều đồ ăn vặt, vừa vào liền bảo hai đứa trẻ ăn, bọn trẻ đứng bên Tưởng Nhược Nam, cho tới khi Tưởng Nhược Nam gật đầu đồng ý mới tới lấy đồ ăn. Thái phu nhân ban đầu còn lo lắng bọn trẻ lưu lạc bên ngoài không ai giáo dục, giờ thấy chúng ngoan ngoãn lễ phép, trong lòng rất vui.

170. Chương 170

Từ lúc Tưởng Nhược Nam vào phủ cho tới lúc này, trừ lúc nàng hành lễ với Thái phu nhân, bà có nhạt nhẽo nói với nàng mấy tiếng ra, thời gian còn lại chưa từng nhìn thẳng nàng lần nào. Mặc dù bà vì cháu nội mà đồng ý đón nhận Tưởng Nhược Nam, nhưng điều đó không có nghĩa là bà đã thật sự tha thứ cho nàng.

Thái phu nhân mỉm cười nhìn bọn trẻ một lúc, quay đầu lại, nhìn Tưởng Nhược Nam, sắc mặt lạnh nhạt: "Hôm nay cô đến đây cũng thật đúng lúc, có một vài việc ta muốn hỏi cô."

Tưởng Nhược Nam nhìn bà.

Cận Thiệu Khang sợ mẫu thân nói những lời khó nghe, vội vàng ngăn cản: "Mẫu thân, bọn trẻ mới đến đây lần đầu, còn chưa quen, có chuyện gì để sau hẵng nói."

Thái phu nhân nhìn hai đứa cháu nội, môi nở nụ cười, "Cũng phải, có những chuyện không nên nói trước mặt bọn trẻ. Hầu gia, con đưa chúng ra ngoài đi dạo đi. Để chúng quen với khung cảnh trong Hầu phủ, chúng rất quấn con, để người khác trông sợ chúng lạ." Sau đó lại cười nói với bọn trẻ: "Hoa viên nhà bà rất đẹp, các cháu có muốn ra đó chơi không?"

Nhắc đến đi chơi, hai đứa trẻ đều rất hào hứng, vội vàng kéo tay Cận Thiệu Khang lôi ra ngoài: "Bá bá, mau đưa chúng cháu đi chơi."

Thái phu nhân nghe thấy hai tiếng "bá bá" thì lập tức chau mày.

Cận Thiệu Khang không nỡ từ chối bọn trẻ, hắn nhìn mẫu thân với ánh mắt khẩn cầu, Thái phu nhân sao có thể không hiểu tâm tư hắn, lập tức sốt sắng buông một câu: "Yên tâm, ta tự biết cân nhắc."

Lúc này Cận Thiệu Khang mới dắt hai đứa trẻ đi.

Họ đi rồi, Thái phu nhân nói với Tưởng Nhược Nam: "Nhược Lan, cô còn chưa nói với bọn trẻ sao? Bọn trẻ sao vẫn gọi Hầu gia là bá bá?"

"Sau khi quay về, Nhược Lan luôn bận rộn, Nhược Lan sẽ nói, Thái phu nhân yên tâm." Tưởng Nhược Nam đáp.

Thái phu nhân thoáng sầm mặt lại: "Ta chuẩn bị để bọn trẻ nhận tổ nhận tông, chúng là máu mủ của Cận gia, không thể sống không danh không phận khiến người ngoài chê cười được. Sau này chúng phải ở trong Hầu phủ."

Tưởng Nhược Nam nhìn bà, "Thái phu nhân, Nhược Lan không phản đối việc chúng nhận tổ quy tông, nhưng bọn trẻ từ trước tới nay vẫn quen sống với Nhược Lan, đột nhiên thay đổi môi trường sống, chỉ e chúng không thích ứng được. Ý của Nhược Lan là, tạm thời cứ để chúng ở với Nhược Lan một thời gian, sau này đợi chúng quen với người của Hầu phủ rồi sẽ chuyển tới Hầu phủ."

Thái phu nhân càng nghe, vẻ kinh ngạc trên mặt càng rõ, bà đặt ly trà trên tay xuống, "Nhược Lan, cái gì mà chỗ cô chỗ ta? Cô có ý gì? Lẽ nào cô còn không chịu quay về?"

Tưởng Nhược Nam khẽ đáp: "Thái phu nhân, Nhược Lan chưa từng nói Nhược Lan muốn quay về."

Thái phu nhân tức giận đập bàn, "Chuyện đến nước này cô còn muốn thế nào nữa? Cô có biết, Hầu gia vì cô mà bán hết mọi thiếp thất trong nhà không? Cái gì cô cũng chiếm ưu thế, cô còn kiêu căng gì nữa? Đừng quá đáng."

Chỉ thế thôi, là nàng phải quay về sao? Nàng không về thì là không biết điều? Tất cả bọn họ đều có thể không quan tâm tới việc này, nhưng không có nghĩa là nàng cũng không quan tâm. Họ cho rằng đấy là chuyện bình thường, nhưng trong lòng nàng đó là một vết thương. Dù năm năm đã trôi qua, nhưng vết thương vẫn ở đó, nàng sao có thể vui vẻ quay về? Cho dù miễn cưỡng bản thân, hai người cũng không sống vui vẻ. Huống hồ, tại sao nàng phải miễn cưỡng, nàng chưa bao giờ ép uổng ai, tại sao lại vì người khác mà ép chính mình?

Nàng chẳng nợ ai hết, tại sao lại phải chịu đựng sự chỉ trích của Thái phu nhân? Nàng ngẩng đầu lên, nhìn Thái phu nhân đáp: "Thái phu nhân, Nhược Lan chưa bao giờ xin Hầu gia bán thiếp thất, mà Nhược Lan cũng không kiêu ngạo, đây chỉ là lựa chọn của riêng Nhược Lan, là suy nghĩ của Nhược Lan. Thái phu nhân, cho dù người không thể hiểu, cũng không thể phủ nhận, Nhược Lan có quyền đó, đúng không?"

"Ngươi..." Thái phu nhân tức tới mức đứng bật dậy, "Ngươi tưởng Cận gia ta không có ngươi không được chắc?"

Tưởng Nhược Nam cũng đứng dậy, "Trên thế gian này không ai vì thiếu ai mà chết cả, Nhược Lan rất hiểu đạo lý ấy." Nàng nhún mình hành lễ với Thái phu nhân, rồi nói tiếp: "Lát nữa nhờ Hầu gia đưa bọn trẻ về, bọn trẻ chưa từng qua đêm ở bên ngoài, chúng sẽ không quen."

Nói xong, nàng quay người bỏ đi.

Thái phu nhân nhìn theo bóng nàng mà tức run cả người, bà chưa từng gặp người phụ nữ nào ngông cuồng như nàng, sao con trai bà lại thích cô ta chứ?

Tưởng Nhược Nam quay về quán trọ. Gần tối, Cận Thiệu Khang đưa hai đứa trẻ về, bọn trẻ vui vẻ nhào vào lòng nàng, hớn hở kể: "Mẹ, hoa viên nhà bá bá rất rộng, rất nhiều hoa đẹp."

Tưởng Nhược Nam cười hỏi chúng, "Chơi có vui không?"

Bọn trẻ đồng thanh: "Vui lắm ạ." Hai khuôn mặt giống hệt nhau, hai đôi mắt sáng hệt nhau, Tưởng Nhược Nam lòng mềm nhũn.

Cận Thiệu Khang đứng bên cạnh định nói gì đó lại thôi, Tưởng Nhược Nam thấy thế, bèn bảo Tử San đưa bọn trẻ ra ngoài.

Đợi bọn trẻ đi rồi, Cận Thiệu Khang mới nói với nàng: "Nhược Lan, những lời mẹ ta nói, nàng đừng để tâm."

Tưởng Nhược Nam lắc lắc đầu: "Thiếp không trách Thái phu nhân." Thái phu nhân không sai, nhưng nàng cũng không cho là mình sai.

"Nhược Lan…" Cận Thiệu Khang khẽ gọi nàng, "Ta rất muốn nàng quay trở về bên ta, nhưng ta sẽ không ép nàng, tất cả những gì ta làm không phải để ép nàng, mà là vì ta cảm thấy đáng làm như vậy."

"Thiệu Khang…" Tưởng Nhược Nam lòng rối như tơ vò, quay đầu sang nhìn hắn, đôi mắt hắn thật sâu, tình cảm trong đôi mắt ấy cũng rất nồng.

Tưởng Nhược Nam nhìn hắn, sống mũi cay cay, "Thiếp cũng rất muốn quay lại ngày xưa, thiếp còn muốn hơn bất kỳ ai, hoài niệm hơn bất kỳ ai. Nhưng thiếp không thể nào quên được những việc đã xảy ra, thiếp không có niềm tin vào tương lai của chúng ta, thiếp không dám thử lần nữa, cảm giác đau khổ ấy không thể nếm thử lần thứ hai. Chàng đừng vì thiếp mà hy sinh nhiều như vậy, đợi thiếp chữa khỏi bệnh cho chàng, chàng hoàn toàn có thể bắt đầu một cuộc sống mới. Thực ra thiếp không hợp với chàng, không đúng… thiếp không hợp với bất kỳ người đàn ông nào, là vấn đề ở thiếp, không phải vấn đề của chàng. Chàng sống với người khác, chắc chắn sẽ vui vẻ hơn sống với thiếp…"

Tưởng Nhược Nam càng nói càng đau lòng, Cận Thiệu Khang thấy mặt nàng mỗi lúc lại trắng nhợt đi, bỗng dưng kích động, không kìm được tiến lên ôm nàng vào lòng, "Không sao, Nhược Lan, nàng không muốn quay về bên ta cũng không sao, là ta có lỗi với nàng, ta không thể trách nàng, sau này nàng cứ mặc kệ ta, ta thích thế nào là việc của ta, không liên quan tới nàng. Nàng không cần phải lo nghĩ cho ta, ta biết ta nên làm gì. Nàng chỉ cần biết rằng, ta luôn ở bên nàng, chỉ cần nàng quay đầu, thì ta vẫn đứng đó, có thể cả đời này nàng không thể tin ta nữa, nhưng cũng có thể ngày nào đó nàng lại tin ta, tất cả đều không quan trọng, không sao cả. Chỉ cần nàng vui, thì tất cả đều không quan trọng nữa."

Tưởng Nhược Nam dựa vào lòng hắn, mũi nàng hít mùi hương quen thuộc, nước mắt cứ thế rơi xuống.

Hai ngày sau, Thái hậu bày tiệc trong Ngự Hoa viên, mời tất cả những phu nhân lục phẩm trở lên vào làm khách.

Đang là đầu hạ, thời tiết trong lành mát mẻ, Ngự Hoa viên hoa nở rực rỡ, không khí thơm nồng.

Thái hậu lệnh cho bọn nô tài bày bàn ghế dưới tán cây trong Ngự Hoa viên, mười mấy phu nhân tới tham dự, vòng vàng trâm bạc kêu đinh đang, không khí náo nhiệt mà hoa lệ.

Thái hậu mặc phượng bào ngồi ở vị trí chính giữa, Hoàng hậu ngồi bên người. Tưởng Nhược Nam ngồi bên tay phải Thái hậu, nàng mặc một chiếc áo màu vàng thêu đơn giản, tóc vấn cao, cài mấy cây trâm ngọc phỉ thúy, cao quý nhưng cũng rất trang nhã.

Mấy chục cặp mắt đều hướng về phía nàng, trong những cặp mắt ấy có tò mò, có yêu thích, có khinh miệt, cũng có cả lạnh nhạt.

Trong số họ có không ít người là người quen của nàng, nhưng nhìn nàng cười rạng rỡ nhất lại là Lưu Tử Đồng ngồi ở hàng đối diện phía dưới. Nàng ta giờ đã xuất giá, mặt hồng hào, tóc chải kiểu phu nhân, thân hình đầy đặn, không còn xinh đẹp thanh khiết như hồi xưa nữa mà thay vào đó là sự kiều diễm rực rỡ của một người phụ nữ.

Tưởng Nhược Nam nhìn nàng ta nháy mắt, Lưu Tử Đồng càng cười tươi hơn.

Ngoài nàng ta ra, còn rất nhiều phu nhân trước kia từng là bệnh nhân của nàng, cũng đều nhìn nàng mỉm cười thân thiện. Tưởng Nhược Nam mỉm cười đáp lại họ. Có một vài người mặc dù bề ngoài tươi cười, nhưng vẻ mặt lại lạnh nhạt.

Tưởng Nhược Nam cũng có thể hiểu được, một người phụ nữ từng ly hôn, mất đi sự bảo vệ của nhà chồng như nàng, đương nhiên người khác sẽ coi thường. Trong mắt họ, giờ nàng chỉ là một dân phụ, đừng nói là nhất phẩm phu nhân, ngay đến mệnh phụ cũng không bằng.

Từ Uyển Thanh ngồi cách đó không xa, sau khi nhìn thấy nàng thì luôn tỏ vẻ khinh khỉnh, vẻ mặt kiêu ngạo. Cô ta ngồi gần nàng hơn Lưu Tử Đồng, thân mặc phục sức của ngũ phẩm phu nhân, nhưng trông lại gầy và xanh hơn Lưu Tử Đồng. Trên khuôn mặt hiện rõ vẻ u buồn.

Cô ta nhìn Tưởng Nhược Nam một cái, lạnh lùng hừ một tiếng rồi quay đầu đi.

Tưởng Nhược Nam đương nhiên cũng chẳng để tâm tới thái độ của cô ta, điều khiến nàng chú ý là Cận Yên Nhiên ngồi đối diện với cô ta.

Cận Yên Nhiên mặc triều phục màu tím, những thứ đeo trên người đều vô cùng xa hoa, nhìn rất cao quý. Năm năm qua đi, Cận Yên Nhiên không còn vẻ ngây thơ hồn nhiên như trước nữa, sắc mặt nàng nhợt nhạt, môi mím chặt, khóe miệng trễ xuống, nhìn có cảm giác đau khổ sầu muộn.

Giống như cảm nhận được ánh mắt của Tưởng Nhược Nam, Cận Yên Nhiên ngẩng đầu lên, thấy nàng, ánh mắt nàng ta phức tạp, cuối cùng lạnh lùng quay đầu đi.

Năm năm rồi, thiếu nữ ngây thơ đó sống có tốt không? Nhưng nhìn bộ dạng của nàng ta, thì hình như không được thuận lợi cho lắm, đã xảy ra chuyện gì với Cận Yên Nhiên rồi? Thời gian quay về nàng chỉ bận rộn lo việc của mình, còn chưa kịp hỏi tới Cận Yên Nhiên.

Thái hậu ngồi ở vị trí chính giữa, lúc này mới lên tiếng: "Hôm nay là ngày tốt, ai gia mời các vị tới đây, không chỉ để ngắm cảnh đẹp trong Ngự Hoa viên, mà còn có một việc quan trọng nữa muốn tuyên bố."

Một mệnh phụ lập tức cười, tiếp lời: "Thái hậu có chuyện vui gì muốn cho chúng thần biết?"

Mặc dù đã có ý chỉ, nhưng ở thời đại này tin tức không lan truyền nhanh như thế, vì vậy mọi người còn chưa biết chuyện này.

Thái hậu cười đáp: "Đúng là một chuyện vui."

Rồi người giơ tay về phía Tưởng Nhược Nam: "Nhược Lan, đến bên ai gia."

Tưởng Nhược Nam mỉm cười đứng dậy, trước ánh mắt của mọi người, nàng đi đến bên Thái hậu, Thái hậu cầm tay nàng.

Hoàng hậu ngồi bên nhìn bàn tay hai người nắm rất chặt, ánh mắt lạnh lùng lóe lên.

Thái hậu lạnh nhạt nhìn hoàng hậu một cái, rồi quay về phía mọi người bên dưới, tiếp tục cười, nói: "Mọi người đều biết Nhược Lan phải không?"

Các phu nhân đều cười, ngay cả Từ Uyển Thanh cũng cố gắng nặn ra cho được một nụ cười gượng gạo.

"Đương nhiên là biết rồi, năm đó cũng nhờ Hầu… Tưởng phu nhân, nên bệnh tình của gia mẫu mới được chữa khỏi."

Những người khác cũng vội vàng kể ra điểm tốt của nàng.

Mọi người đều biết, Tưởng Nhược Nam xưa nay được Thái hậu thương yêu, lần này Tưởng Nhược Nam lại chữa khỏi bệnh cho Thái hậu. Nay nhìn sắc mặt Thái hậu cũng biết được Tưởng Nhược Nam có vị trí quan trọng thế nào trong mắt người, đương nhiên phải khen ngợi nàng để lấy lòng Thái hậu, để làm Thái hậu vui.

Quả nhiên Thái hậu rất vui, người lại cười nói tiếp: "Chắc các vị cũng biết ai gia luôn thương yêu Nhược Lan, lần này Nhược Lan không những khống chế được dịch bệnh đậu mùa, còn chữa khỏi bệnh cho ai gia, dù xét ở mặt nào cũng đã lập được công lớn. Ai gia trong lòng rất vui, vì vậy quyết định nhận Nhược Lan làm nghĩa nữ."

Nghĩa nữ? Vẻ mặt mọi người đầy kinh ngạc, thế chẳng phải nàng sẽ là công chúa ư?

Họ vừa ngưỡng mộ vừa ghen tị, Tưởng Nhược Nam này thật quá may mắn, sau khi hủy hôn, trở mình một cái là biến thành công chúa cao quý. Với thân phận công chúa này, lại thêm sự o bế của Thái hậu, phu quân sau này nhất định sẽ phải chọn một gia đình quyền quý chứ không kém.

Sao lại có người phụ nữ tốt số như thế chứ?

Sau khi Thái hậu tuyên bố chuyện này, thần thái các mệnh phụ mỗi người một vẻ, nhưng có một điểm tương đồng là, ánh mắt họ nhìn Tưởng Nhược Nam thân thiện hơn, còn có vài phần cung kính.

Thái hậu bảo Tưởng Nhược Nam về chỗ ngồi, bởi vì Hoàng thượng còn chưa hạ chỉ, nên chưa tiến hành đại lễ sắc phong, cũng có nghĩa nàng chưa có được sự thừa nhận chính thức của hoàng gia, vì vậy tất cả các mệnh phụ tạm thời chưa hành lễ với Tưởng Nhược Nam.

Thời gian còn lại, các mệnh phụ ngồi trò chuyện với Thái hậu, lấy lòng người. Một lát sau, Thái hậu mệt, Tưởng Nhược Nam thấy sắc mặt người không ổn nên nàng gợi ý để Thái hậu về nghỉ trước.

Thái hậu gật đầu, cười nói: "Ai gia không khỏe, không ngồi cùng các người được nữa, ai gia hồi cung trước, các ngươi hãy ở lại vui vẻ." Tưởng Nhược Nam đứng dậy định về cùng Thái hậu, nhưng Thái hậu xua tay, khẽ nói: "Ai gia không sao, yến tiệc hôm nay làm là vì con, con không thể rời đi được."

Nghe Thái hậu nói vậy, Tưởng Nhược Nam bắt mạch cho người, sau khi chắc chắn Thái hậu không sao mới ở lại.

Thái hậu ngồi kiệu phượng để các thái giám đưa về Từ Ninh cung.

Thái hậu đi rồi, Hoàng hậu bèn cười nói với các mệnh phụ, "Cảnh sắc trong vườn đang đẹp, các vị phu nhân nếu hứng thú thì có thể đi dạo quanh ngắm cảnh." Nói xong đứng dậy trước, đi về nơi có cảnh sắc đẹp nhất Ngự Hoa viên. Tưởng Nhược Nam và các mệnh phụ cũng lần lượt đứng dậy, theo sau Hoàng hậu.

Hoàng hậu không đặc biệt chú ý tới Tưởng Nhược Nam, vì vậy Tưởng Nhược Nam cũng không tiện đi bên cạnh người. Nàng nhìn sắc mặt hoàng hậu, không phát hiện ra điều gì đặc biệt, cũng không biết trong lòng hoàng hậu đang nghĩ gì.

Các mệnh phụ sau khi đi dạo cùng hoàng hậu một lát, Hoàng hậu bèn vào đình hóng mát trong viện nghỉ ngơi, một vài mệnh phụ cũng vào theo, những người khác thì túm năm tụm ba bắt đầu tách nhóm.

Tưởng Nhược Nam không rõ thái độ của Hoàng hậu nên cũng không vào đình, nàng và vài mệnh phụ khác đứng ngắm mấy chậu hoa trà đang độ nở rộ. Lúc này, Lưu Tử Đồng bèn tới bên nàng.

"Phu nhân." Lưu Tử Đồng khẽ gọi một tiếng.

Tưởng Nhược Nam quay đầu lại, thấy là Lưu Tử Đồng, thì lập tức nở một nụ cười vui vẻ: "Tiểu thư Tử Đồng."

"Giờ ta còn là tiểu thư gì nữa?" Lưu Tử Đồng đỏ bừng hai má, "Phu gia họ Triệu, là tự phó trong Đại Lý tự, có điều phu nhân cứ gọi ta là Tử Đồng được rồi."

Tự phó đại lý tự, là quan lục phẩm, mặc dù chức quan không cao, nhưng vì làm việc ở Đại Lý tự, nên người khác không thể xem thường.

Tưởng Nhược Nam nắm tay nàng ta, cười nói: "Thì ra đã là Triệu phu nhân rồi, chúc mừng chúc mừng. Không được uống rượu mừng của phu nhân, thật tiếc quá."

Lưu Tử Đồng trong lòng rối bời rất nhiều cảm xúc, nàng ta nắm tay Tưởng Nhược Nam, kéo nàng ra chỗ vắng, "Phu nhân, năm năm rồi không gặp, phu nhân có khỏe không? Năm đó phu nhân đột ngột hủy hôn, sau đó liền biến mất, bọn ta rất lo cho phu nhân."

Tưởng Nhược Nam đáp với giọng hối lỗi: "Năm đó tình thế bức bách, đi vội vàng nên không cáo biệt được mọi người, mấy năm nay cũng không liên lạc, khiến mọi người phải lo lắng rồi."

"Phu nhân, nghe ca ca nói, phu nhân sinh được một cặp song sinh. Phu nhân một mình ở bên ngoài, còn phải nuôi bọn trẻ, mấy năm nay chắc đã phải chịu rất nhiều vất vả."

Đúng là gặp không ít khó khăn, nhưng kể khổ không phải thói quen của Tưởng Nhược Nam, nàng điềm đạm, cười đáp: "Cũng không tệ lắm, vẫn vượt qua được."

Lưu Tử Đồng thấy Tưởng Nhược Nam không muốn kể lại chuyện đã qua nên cũng không tiếp tục đề tài này nữa. Tưởng Nhược Nam cùng nàng ta chầm chậm đi về phía trước, vừa đi vừa nói chuyện. Lưu Tử Đồng kể về tình hình của mình mấy năm gần đây, sau khi cập kê không lâu, nàng ta thành thân, kết hôn được ba tháng thì mang thai, sinh được một bé trai, vài năm sau lại sinh được hai bé trai nữa. Giờ phu quân và mẹ chồng hễ gặp nàng ta là cười, rất yêu chiều. Phu quân mặc dù có thiếp thất, thông phòng, nhưng cũng chẳng thể đe dọa tới địa vị của nàng ta, mấy năm nay cuộc sống của nàng ta vô cùng thoải mái và dễ chịu.

Tưởng Nhược Nam thấy nàng ta sống tốt thì cũng vui lây.

Sau đó, Lưu Tử Đồng bắt đầu "tám" tới chuyện của người khác.

"Phu nhân, người còn nhớ Từ Uyển Thanh không? Chính là người bị Hoàng hậu cấm túc một tháng đó."

Đương nhiên Tưởng Nhược Nam vẫn nhớ. Nói thật, đề tài này khiến nàng vô cùng hứng thú, có lẽ vì trong mỗi người phụ nữ đều có tế bào tò mò tọc mạch về chuyện của người khác. Do đó, khi nhắc tới Từ Uyên Thanh, mắt nàng cũng sáng lên chờ đợi.

171. Chương 171

Lưu Tử Đồng húng hắng ho khẽ một tiếng, rồi nói tiếp: "Sau khi hết thời hạn cấm túc, Từ gia bắt đầu lo chuyện hôn sự cho cô ta. Nhưng trước kia cô ta để lộ bao nhiêu tật xấu ra ngoài, danh tiếng ảnh hưởng, khiến một vài gia đình thế gia danh môn không thích, nhưng vì phụ thân cô ta là Thượng thư, tỷ tỷ là sủng phi, nên việc hôn sự cũng không gặp nhiều khó khăn lắm. Đối phương là thế tử của Tấn Dương Hầu gia.Vị thế tử này từ nhỏ đã rất sủng ái một thông phòng, mà thông phòng này đã sinh con trai trước khi chính thất về nên rất nhiều gia đình thế gia đại tộc không muốn gả con gái cho hắn, hôn sự của vị thế tử đó bị kéo dài mãi. Từ gia thấy môn đăng hộ đối, con gái mình cũng chẳng phải dễ dàng gả đi, nên mới gả Từ Uyển Thanh vào Tấn Dương Hầu phủ."

Tưởng Nhược Nam mở to mắt, "Với tính cách của Từ Uyển Thanh, làm sao cô ta chịu được nỗi ấm ức ấy?"

Hai mắt Lưu Tử Đồng sáng rực, che miệng cười: "Đúng thế, Từ Uyển Thanh vừa về Tấn Dương Hầu phủ đã đuổi thông phòng kia đi, nhưng thế tử không chịu, nên sau tân hôn ba ngày hai người bọn họ bắt đầu cãi nhau. Một tháng sau, thế tử đưa thông phòng đó lên làm thiếp. Mười ngày thì có tám ngày ở chỗ nàng thông phòng kia, Từ Uyển Thanh tức giận về nhà khóc lóc, sau đó có lẽ Thượng thư đã tìm tới Tấn Dương Hầu, nên thế tử mới dịu xuống, có điều hai người bọn họ vẫn không hòa hợp."

Tưởng Nhược Nam có thể tưởng tượng, tính cách Từ Uyển Thanh hung hăng hiếu thắng, thế tử đó lại để thông phòng sinh con trước khi chính thất về. Có thể thấy thế tử được nuông chiều từ bé. Hai người này mà ở với nhau thì chẳng khác gì sao chổi quét qua trái đất.

"Thế đã là gì, quan trọng hơn, Từ Uyển Thanh về Tấn Dương Hầu phủ đã năm năm rồi mà vẫn không thấy có tin vui. Từng mang thai một lần, nhưng vì cãi nhau với thế tử nên bị sảy, sau này mãi chẳng thấy mang thai lại. Còn tiểu thiếp kia thì ba năm sinh hai đứa, một trai một gái nữa. Giờ Từ Uyển Thanh có phải chịu ấm ức ở Tấn Dương Hầu phủ, Thượng thư đại nhân cũng không tiện ra mặt. Không chừng Thượng thư đại nhân còn khuyên con gái phải nhẫn nhịn, ai bảo cô ta 'xấu bụng'."

Vì chuyện trước kia mà Lưu Tử Đồng hoàn toàn không có chút ấn tượng tốt đẹp nào về Từ Uyển Thanh. Vì vậy, khi kể chuyện của cô ta vẻ mặt Lưu Tử Đồng hào hứng vui vẻ. Tưởng Nhược Nam cũng chẳng thể vờ vịt thương xót, mặc dù nàng luôn nhắc nhở mình rằng, không nên vui sướng trên nỗi đau khổ của người khác, nhưng vẫn không thể khống chế được cái miệng cong lên cười.

Thôi được, nàng thừa nhận, nàng nhỏ mọn, nàng thực sự không thể nào cảm thông nổi với cảnh ngộ mà Từ Uyển Thanh đang gặp phải.

Nói về Từ Uyển Thanh một hồi, Tưởng Nhược Nam hỏi Lưu Tử Đồng và chuyện của Cận Yên Nhiên.

Nhắc đến Cận Yên Nhiên, sắc mặt Lưu Tử Đồng sầm lại.

“Mấy năm nay cuộc sống của Yên Nhiên không suôn sẻ, mỗi lần gặp ta đều khóc.” Lưu Tử Đồng thở dài.

Tưởng Nhược Nam chau mày: “Tại sao lại thế?”

Lưu Tử Đồng lắc đầu: “Nàng ấy đơn thuần quá, tin nhầm người. Kết quả trong phủ xảy ra chuyện, Ninh Vương cho rằng nàng ấy không thể xử lý được việc trong phủ nên giao quyền quản gia lại cho một trắc phi. Mà trắc phi đó ngoài mặt thì tỏ ra vô cùng cung kính lễ phép với Yên Nhiên, cư xử chu đáo, nhưng lại lén giở trò sau lưng, có điều Yên Nhiên không nắm được sơ hở của đối phương. Nói với Ninh Vương, Ninh Vương còn bảo Yên Nhiên nhỏ mọn. Yên Nhiên ngày ngày mặt ủ mày chau, tâm trạng buồn bã, mãi mới mang thai thì lại vô duyên vô cớ bị sảy mất. Nay con của trắc phi kia đã bảy tám tuổi rồi, thông minh lanh lợi, rất được Ninh Vương yêu quý, nghe nói nếu Yên Nhiên còn không sinh được đích tử thì Ninh Vương sẽ lập con của trắc phi kia làm thế tử.”

Tưởng Nhược Nam thấy lo lắng trong lòng: “Vậy mẫu thân và huynh trưởng của Yên Nhiên lại ngồi yên không làm gì sao?” Thái phu nhân và Hầu gia đều yêu thương Yên Nhiên như thế cơ mà.

“Con gái đã xuất giá, mọi việc phải dựa vào bản thân trước, mẫu thân và huynh trưởng đâu thể ngày ngày ở bên nàng ấy. Mà trắc phi kia rất cao tay, giỏi vờ vịt, Yên Nhiên không nắm được thóp của đối phương, họ có thể có cách gì chứ? Không thể cứ tham gia vào việc nhà của Ninh Vương mãi.”

Tưởng Nhược Nam thở dài, tâm trạng vui vẻ trước đó của cả hai bỗng dưng vì chuyện Yên Nhiên mà đều tan biến.

Hai người lẳng lặng đi dạo trong hoa viên.

Đi tới gần một đình hóng mát, cách đó không xa, đột nhiên nghe thấy có người nhắc tới Tưởng Nhược Nam.

“Tưởng Nhược Lan đó, trở mình một cái biến thành nghĩa nữ của Thái hậu, thật đúng là tốt số.”

Người khác hừ một tiếng, “Tốt số thì sao? Một người phụ nữ đã sinh con và hủy hôn, trừ phi An Viễn hầu chịu vì hai đứa con mà đón nàng ta về lần nữa, nếu không ai dám lấy loại phụ nữ ấy? Phu nhân tưởng đàn ông trong kinh thành đều là tên ngốc hết chắc, hoàng hoa quế nữ đầy thành không lấy lại lấy loại phụ nữ đã hủy hôn? Chẳng qua chỉ là nghĩa nữ, có gì ghê gớm đâu?”

Giọng nói này rất hống hách, đầy sự khinh miệt, rõ ràng là giọng của Từ Uyển Thanh. Hai người ngẩng đầu nhìn, thấy trong đền hóng mát ở phía trước, Từ Uyển Thanh và ba vị phu nhân trẻ tuổi đang ngồi nói chuyện phiếm.

Tưởng Nhược Nam thầm cười nhạt trong lòng, Từ Uyển Thanh này, vẫn chẳng chịu tiến bộ gì cả.

Lưu Tử Đồng nghe thấy giọng Từ Uyển Thanh, mặt biến sắc, định đi tới nói lý lẽ, nhưng Tưởng Nhược Nam đã giơ tay ra ngăn lại.

Vì họ đứng sau khóm hoa sau lưng những người đó, nên tạm thời chưa bị phát hiện.

Một người khác nói: “Vương phu nhân, phu nhân nói nhỏ thôi, để người khác nghe thấy không hay đâu.”

Từ Uyển Thanh lắc quạt, “Ta sợ gì chứ? Những điều ta nói đều là sự thật, nghe thấy thì có thể làm gì ta?”

“Nhưng nghe nói An Viễn Hầu năm năm nay vẫn chưa chịu lấy vợ, không chừng là vì còn nhớ tới Tưởng phu nhân.”

Từ Uyển Thanh đặt chiếc quạt trong tay xuống, giọng nói vừa sắc vừa đanh: “An Viễn Hầu đó sức khỏe không tốt nên mới không lấy vợ, phu nhân tưởng hắn còn chờ Tưởng Nhược Lan ư? Trên thế gian này làm gì có người đàn ông nào si tình như thế?”

Nghe Từ Uyển Thanh nói vậy, hai phu nhân trong số ấy đứng dậy lấy cớ rời đi, đi về phía Tưởng Nhược Nam. Tưởng Nhược Nam vì muốn tránh hai bên gặp nhau lại gượng gạo, nên kéo Lưu Tử Đồng nấp sau giả thạch.

Hai vị phu nhân đó đi ngang qua nàng, vừa đi vừa nói.

“Phu nhân nói với cô ta những chuyện ấy làm gì, phu nhân có phải không biết tâm bệnh của cô ta đâu. Cô ta ghét nhất là thấy phu thê người khác hòa hợp, chỉ muốn tất cả mọi người đều giống cô ta thôi.”

"Ai biết là cô ta lại phản ứng dữ dội như thế? Sau này vẫn nên tránh xa cô ta ra một chút, người này ăn nói không biết chừng mực, để người khác nghe thấy lại tưởng ta đã nói gì không hay. Ngộ nhỡ Thái hậu trách tội thì thật là oan uổng cho ta quá. Ta không giống cô ta có cha làm thượng thư, tỷ tỷ là quý phi."

"Cũng phải."

Hai người đó càng đi càng xa.

Trong đình, Từ Uyển Thanh lại kéo một vị phu nhân khác tới để nói chuyện, đương nhiên toàn những lời khó nghe. Tưởng Nhược Nam trải qua năm năm rèn giũa, nên tính cách không còn dễ xúc động như trước nữa, chẳng thèm quan tâm tới Từ Uyển Thanh. Dù sao cuộc sống của nàng cũng chẳng vì cô ta mà bị ảnh hưởng. Nhưng Lưu Tử Đồng đứng bên cạnh thì không nhịn được, hất tay Tưởng Nhược Nam ra, xông thẳng vào đình.

"Từ Uyển Thanh, cô ở đây ăn nói hàm hồ gì thế? Thật quá đáng!"

Từ Uyển Thanh liếc nhìn Lưu Tử Đồng một cái, rồi lắc quạt cười nhạt: "Lưu Tử Đồng, cô đang nói ta sao? Sao nào, thấy người khác được phong làm công chúa, cô đã vội chạy tới ôm chân người ta nịnh nọt rồi à?"

Lưu Tử Đồng tức tới đỏ bừng cả mặt, chỉ vào cô ta mà không thốt nổi nên lời.

Đầu tiên nghe Từ Uyển Thanh nói mình, Tưởng Nhược Nam không để ý lắm, dù sao cô ta cũng là người như thế, so đo với cô ta thì có nghĩa lý gì? Chó cắn mình một miếng, lẽ nào mình cũng phải cắn trả nó ư?

Nhưng giờ thấy Lưu Tử Đồng vì mình mà bị cô ta sỉ nhục, thì nàng không thể nào nhẫn nhịn được nữa.

Tưởng Nhược Nam cười nhạt một tiếng, rồi bước tới.

Từ Uyển Thanh thấy nàng đi đến thì ngẩng đầu, nhìn nàng đầy khiêu khích, ánh mắt tràn ngập hận thù. Nếu năm xưa không phải chính nàng hại cô ta bị cấm túc thì bản thân cô ta sẽ không tới mức phải gả vào Hầu phủ, chịu bao nhiêu khổ cực như vậy.

Tưởng Nhược Nam đi tới trước mặt Từ Uyển Thanh rồi dừng lại, nhìn cô ta từ đầu đến chân, sau đó cười nói: "Sắc mặt Vương phu nhân hơi vàng, mắt thâm, môi nhợt, xem ra phu nhân đã từng bị sảy thai?"

Từ Uyển Thanh bị nàng nhắc tới chuyện đau lòng, sắc mặt lập tức trắng nhợt, cô ta đứng dậy trừng mắt nhìn Tưởng Nhược Nam, nghiên răng nói: "Liên quan gì tới ngươi?"

Tưởng Nhược Nam phớt lờ sự tức giận của cô ta, tiếp tục cười nói: "Sau khi bị sảy thai, phu nhân không nghỉ ngơi tĩnh dưỡng đủ, để lại di chứng, mãi sau này cũng không mang thai lại được, có lẽ đã từng tới danh y chữa nhưng không có tác dụng, đúng không?"

Sắc mặt Từ Uyển Thanh càng trắng hơn, nhìn nàng chằm chằm, nhưng không nói được câu nào, bởi vì Tưởng Nhược Nam đã nói đúng.

Lưu Tử Đồng đứng bên đảo mắt, sau đó tươi cười nói tiếp: "Nhắc tới chuyện này, ta thấy cảm kích phu nhân từ tận đáy lòng. Năm đó chính phu nhân đã chữa khỏi bệnh cho ta, có lẽ do được phu nhân chữa trị điều dưỡng đúng cách, nên sau khi ta thành thân mới..." Nói tới đây, Lưu Tử Đồng lại quay đầu nhìn Từ Uyển Thanh, cười đắc ý nói: "Sau này khi thành thân, ta liên tiếp sinh con trai, chỉ trong một thời gian ngắn, đã sinh được ba đứa, đứa nào cũng mập mạp trắng trẻo, khỏe mạnh đáng yêu, ta nghĩ chắc chắn công lao của phu nhân không ít."

Từ Uyển Thanh lòng thoáng xao động, ánh mắt có biến đổi, sắc mặt lúc tái lúc trắng.

Tưởng Nhược Nam điềm đạm cười: "Nếu biết cách điều dưỡng chăm sóc tốt cho cơ thể thì đương nhiên sẽ dễ thụ thai. Trong thời gian điều dưỡng có rất nhiều việc phải chú ý, chỉ cần không tận tâm tận sức, lơ là một chút, sẽ ảnh hưởng tới kết quả."

Nói xong, nàng nhìn Từ Uyển Thanh một cái, không nói thêm gì nữa, quay người bỏ đi. Lưu Tử Đồng nhìn Từ Uyển Thanh nhướng mày, sau đó cũng đi theo nàng. Hai người ra khỏi đình hóng mát, không quay lại nhìn Từ Uyển Thanh lần nào nữa.

Từ Uyển Thanh nhìn theo bóng Tưởng Nhược Nam, vẻ mặt cô ta vô cùng khó coi. Vị phu nhân đứng bên đi lại gần, nói với cô ta: "Vương phu nhân, y thuật của Tưởng phu nhân rất cao, đến bệnh đậu mùa còn chữa khỏi, nhất định sẽ chữa khỏi được bệnh cho phu nhân. Phu nhân hãy có lời với Tưởng phu nhân đi, để phu nhân ấy xem giúp cho. Không chừng lại có tác dụng. Phu nhân xem, ngay bản thân Tưởng phu nhân cũng sinh được hai thằng bé đáng yêu khỏe mạnh, Triệu phu nhân nhờ được Tưởng phu nhân chữa trị mà cũng đã sinh con trai rồi, chắc chắn Tưởng phu nhân có bí quyết riêng."

Từ Uyển Thanh sao có thể không nghĩ ra điều đó, nhưng bảo cô ta phải đi cầu xin Tưởng Nhược Nam ư?

Cô ta nghiến răng nghiến lợi đáp: "Ta không đi cầu xin cô ta, danh y nhiều như vậy, lẽ nào không có cô ta thì ta không mang thai được chắc?"

Vị phu nhân đó lắc lắc đầu, không muốn nói chuyện với Từ Uyển Thanh nữa, bèn kiếm cớ bỏ đi.

Từ Uyển Thanh cô độc ngồi trong đình hóng mát, nghĩ đến chuyện đau lòng đã xảy ra với mình, nước mắt lã chã rơi.

Tưởng Nhược Nam và Lưu Tử Đồng sau khi ra khỏi đình, gặp ngay một cung nữ đang đi tới. Cung nữ sau khi hành lễ với hai người, bèn nói với Tưởng Nhược Nam: "Hoàng hậu mời phu nhân qua gặp người."

Lưu Tử Đồng nghe thấy, bèn cười nói với Tưởng Nhược Nam: "Phu nhân đi đi, ta cũng đi tìm Yên Nhiên nói chuyện." Nói xong quay người rời đi.

Tưởng Nhược Nam đi theo cung nữ đó vào đình hóng mát.

Trong đình, Tưởng Nhược Nam thấy Hoàng hậu ngồi một mình ở đó, xem ra vì muốn gặp nàng mà đã cho những người khác lui ra cả.

Tưởng Nhược Nam bước vào, hành lễ với Hoàng hậu.

Hoàng hậu điềm đạm nói: "Bình thân." Rồi chỉ vào vị trí đối diện với mình. "Ngồi đi."

Tưởng Nhược Nam ngồi xuống.

Hoàng hậu nhìn nàng cười: "Trường Lạc vẫn nhắc tới ngươi mãi, nếu nó biết ngươi trở thành cô cô của nó, nhất định là sẽ rất vui." Giọng điệu bình tĩnh, ánh mắt thản nhiên.

Tưởng Nhược Nam biết, Hoàng hậu đã không còn băn khoăn về chuyện kia nữa. Nàng trở thành nghĩa nữ của Thái hậu, không còn có gì uy hiếp tới Hoàng hậu. Cuộc sống sau này còn dài, mà Hoàng hậu còn phải dùng tới nàng nhiều, nên nàng tin Hoàng hậu sẽ không giữ chuyện này trong lòng.

Có lẽ, giữa nàng và Hoàng hậu sẽ không thể quay lại mối quan hệ như trước kia, nhưng ít nhất, nàng cũng sẽ bớt được một kẻ địch lớn mạnh.

"Dân phụ cũng rất nhớ tiểu Công chúa, giờ tiểu Công chúa chắc là lớn lắm rồi."

"Ừm, càng lớn càng giống Hoàng thượng."

"Công chúa từ nhỏ đã là một tiểu mỹ nhân."

Hai người im lặng một hồi, lát sau, Hoàng hậu nói tiếp: "Sau này hãy thường xuyên tới Khôn Ninh cung chơi, từ sau ngươi đi bổn cung béo lên không ít."

Tưởng Nhược Nam cười, đáp: "Có Nhược Lan ở đây, nhất định Hoàng hậu sẽ lại xinh đẹp, nhỏ nhắn yêu kiều."

Ra khỏi chỗ Hoàng hậu, lại thấy Cận Yên Nhiên đang đứng bên ngoài, nhìn một khóm hoa mà ngẩn ngơ, Lưu Tử Đồng không có ở bên cạnh nàng ta. Nghe tiếng động, nàng ta quay người lại nhìn thấy nàng, rõ ràng, nàng ta cố ý đứng ở đây để đợi nàng.

Tưởng Nhược Nam mỉm cười, đi về phía Cận Yên Nhiên.

"Lâu rồi không gặp, Yên Nhiên."

Cận Yên Nhiên nhìn nàng, ánh mắt phức tạp, một lát sau, mới khẽ gọi một tiếng: "Tẩu tẩu."

Tưởng Nhược Nam cúi đầu, "Ta đã không còn là tẩu tẩu của muội nữa."

Cận Yên Nhiên đáp: "Trong lòng ca ca, tẩu mãi mãi là thê tử của huynh ấy, vì vậy đối với Yên Nhiên, tẩu tẩu mãi mãi là tẩu tẩu."

Tưởng Nhược Nam nhất thời không biết nói gì, chầm chậm đi về phía trước, Cận Yên Nhiên đi bên cạnh nàng.

"Tẩu tẩu, trước kia muội vẫn luôn trách tẩu vì đã khiến ca ca phải chịu rất nhiều khổ sở, nhưng Tử Đồng nói đúng, tẩu cũng đã chịu khổ không ít vì Cận gia. Cận gia không có tư cách trách móc tẩu."

Tưởng Nhược Nam cười: "Đều đã qua rồi."

"Nghe nói muội đã được làm cô cô rồi, đáng tiếc còn chưa gặp hai đứa trẻ."

"Sau này còn nhiều cơ hội mà, bọn trẻ rất đáng yêu."

Nhắc đến trẻ con, Tưởng Nhược Nam cầm tay Cận Yên Nhiên, cẩn thận bắt mạch cho nàng ta, thấy nàng ta can khí[1] ứ trệ, rõ ràng là do tinh thần u uất lâu ngày mà thành.

[1] Đông y gọi các thứ bệnh đau buồn trong lòng là can khí.

Mà tinh thần u uất thì rất khó có thai.

Tưởng Nhược Nam nhìn Cận Yên Nhiên khẽ nói: "Yên Nhiên, chuyện gì cũng nên nghĩ thoáng ra một chút, hãy thả lỏng lòng ra."

Cận Yên Nhiên tròng mắt đỏ hoe, nước mắt cứ thế lăn dài, "Tẩu tẩu, trong lòng muội rất khổ."

Cận Yên Nhiên bỗng phát hiện, trên thế giới này, người có thể khiến nàng ta hoàn toàn thả lỏng tâm trạng, không phải là mẫu thân, không phải ca ca, mà chính là người phụ nữ trước mặt, là người phụ nữ không hề do dự khi đứng ra bảo vệ nàng ta này.

Tưởng Nhược Nam thấy bộ dạng đau khổ của nàng ta thì rất đau lòng, đây đâu còn là người thiếu nữ ngây thơ trong sáng xưa kia nữa?

Nàng cầm tay Cận Yên Nhiên, "Đừng khóc nữa, ở đây đông người, để người ta nhìn thấy lại cười cho. Yên Nhiên, trong lòng có khổ sở nào cũng không được để lộ ra ngoài, để người khác biết được, họ chỉ xem thường muội thôi chứ chẳng có tác dụng gì khác."

Cận Yên Nhiên lúc này mới lau nước mắt.

"Tẩu tẩu, giờ muội mới biết, trên thế gian này quả thật có loại phụ nữ giả tạo nguy hiểm như thế. Vương gia chỉ tin cô ta, không tin muội. Cho dù muội nói gì với Vương gia, Vương gia đều cho rằng muội là người nhỏ nhen. Giờ muội mới biết, năm đó khi tẩu tẩu bị Vu Thu Nguyệt hãm hại, tẩu tẩu cảm thấy thế nào. Khi ấy, muội ngây ngốc đứng về phía Vu Thu Nguyệt, giúp đỡ cô ta, trong lòng tẩu nhất định là rất khó chịu, rất buồn khổ. Tẩu tẩu, muội xin lỗi."

Tưởng Nhược Nam vỗ vỗ vào tay Yên Nhiên: "Đều qua cả rồi, ta không còn để ý tới chuyện đó nữa."

Cận Yên Nhiên không hiểu: "Tẩu tẩu, khi ấy, sao tẩu có thể kiên cường mà đối mặt với tất cả? Cho dù người nhà Cận gia không tin tẩu, tẩu cũng không tức giận mà còn phản kích lại được nữa. Tẩu tẩu, muội không làm được như tẩu, khi Vương gia không tin muội, muội chỉ muốn chết."

172. Chương 172

"Chết?" Tưởng Nhược Nam cười nhạt, "Muội chết rồi, chẳng phải sẽ khiến người ta được như ý sao? Yên Nhiên, không phải là người khác giả tạo nham hiểm mà là muội quá yếu đuối, vô dụng. Chính vì muội yếu đuối như thế nên mới bị người ta cưỡi lên đầu lên cổ. Con người, sống phải có khí thế, muội là chính thất, lại là muội muội của An Viễn Hầu, sao có thể để một thiếp thất chèn ép như thế? Chính vì muội chẳng coi bản thân mình ra gì nên người ta lại càng không coi muội ra gì. Thỉnh thoảng, muội phải mang cái khí thế của chính thất ra, danh phận của muội và cô ta sờ sờ ra đó, cho dù cô ta không phục cũng phải ngoan

ngoãn nghe muội giáo huấn. Để người ta biết rằng, muội mới là chính thất, người ta phải kiêng dè. Muội suốt ngày ủ rũ buồn bã, ngồi một chỗ than thân trách phận, từ sáng tới tối mặt ủ mày chau, đương nhiên sẽ khiến người khác coi thường. Ngay cả Ninh Vương cũng không thích nổi một người phụ nữ cả ngày chỉ biết khóc lóc tố khổ, muội làm vậy chẳng khác nào ép hắn đi chỗ khác giải khuây."

Cận Yên Nhiên nghe mà nghệt mặt, nhất thời quên cả buồn. Từ xưa tới nay, những người bên cạnh luôn tỏ ra thông cảm với nàng ta, mắng rủa Tĩnh Nhàn trắc phi giả tạo nham hiểm, chưa có ai nói với nàng ta những lời như vậy. Nghe xong, nàng ta bỗng thấy giận, lẽ nào nàng ta bị hãm hại mà đối phương lại không sai, người sai lại chính là nàng ta ư?

Mở miệng định phản bác, nhưng thấy chẳng biết phải phản bác thế nào.

Tưởng Nhược Nam nhìn bộ dạng ấy, đương nhiên hiểu ngay nàng ta định nói gì, cười nhạt, nói tiếp: "Nhất định là muội đang nghĩ, sao bỗng dưng lại thành ra là muội sai? Yên Nhiên, ta vì muốn tốt cho muội nên mới nói thế. Ta cũng có thể thông cảm với muội, an ủi muội, xót thương muội, nhưng đối với muội mà nói, ta làm vậy cũng có ích gì đâu? Tất cả những thông cảm và xót thương chỉ khiến muội càng ngày càng yếu đuối mà thôi. Tĩnh Nhàn trắc phi đó vào phủ trước muội, sinh con trước muội, sao có thể cam tâm tình nguyện để muội chèn ép. Cô ta muốn tranh giành muốn đoạt lại mọi thứ cũng là lẽ thường. Nhưng nếu muội mạnh mẽ hơn một chút, để cô ta nhìn thấy thực lực của mình thì cô ta cũng không dám ngang nhiên như vậy. Trước khi làm bất cứ việc gì, đều phải cân nhắc hậu quả trước sau. Hiện giờ, muội không thủ đoạn được như cô ta thì cũng thôi, nhưng ngay cả khí thế cũng thua người ta, người ta cần gì phải khách khí với muội? Để mình rơi vào hoàn cảnh hiện nay, muội phải chịu phần lớn trách nhiệm. Muội không tỉnh ngộ, chẳng ai giúp được muội cả."

Cận Yên Nhiên muốn tìm Tưởng Nhược Nam để nhận sự an ủi của nàng, không ngờ Tưởng Nhược Nam lại chẳng an ủi được câu nào, còn mắng cho nàng ta một trận. Nàng ta tức tới mức giậm chân bình bịch, mắt đỏ hoe, nói: "Thôi, muội không nói với tẩu nữa." Rồi tức giận quay người bỏ đi.

Tưởng Nhược Nam nhìn theo bóng nàng ta, thở dài thườn thượt, hi vọng sau khi quay về nàng ta sẽ nghĩ ra, nếu không chẳng ai có thể giúp nàng ta hết.

Du ngoạn một hồi, mọi người lần lượt tới hành lễ cáo từ Hoàng hậu, rời khỏi hoàng cung.

Ba ngày sau bữa tiệc, cuối cùng Cảnh Tuyên Đế cũng hạ thánh chỉ, phong Tưởng Nhược Nam làm Hòa Thuận công chúa. Đại lễ tấn phong được tổ chức sau một tháng nữa.

Trong nháy mắt, Tưởng Nhược Nam trở thành nhân vật nổi tiếng trong toàn thành, bất kể nhà nào có tiệc tùng, đều coi việc mời được nàng tới là niềm vinh hạnh.

Tin tức truyền đến Cận gia.

Thái phu nhân sau khi biết tin, im lặng mất một lúc, lát sau mới chua xót nói với Cận Thiệu Khang: "Chẳng trách cô ta lại tự phụ như vậy, thì ra đã trở thành công chúa."

Cận Thiệu Khang đáp: "Mẫu thân, Nhược Lan từ đầu tới cuối đâu có chỗ nào tự phụ, nàng đã có lời trước, là con phản bội lời thề, con có lỗi với nàng."

Thái phu nhân khẽ nói: "Có suy nghĩ ấy chính là tự phụ, làm gì có người phụ nữ nào giống cô ta?"

"Đúng là không có người phụ nữ nào giống nàng, mẫu thân, mẫu thân nghĩ mà xem, làm gì có người phụ nữ nào dựa vào khả năng của bản thân, một mình sinh con, một mình nuôi con khôn lớn mà không oán không hận?"

Thái phu nhân không nói gì nữa.

Cận Thiệu Khang nói tiếp: "Nếu như thế gọi là tự phụ thì nàng hoàn toàn có tư cách để tự phụ. Mẫu thân xem, không có Cận gia chúng ta, nàng vẫn sống rất tốt."

Thái phu nhân khẽ hừ một tiếng, trầm mặc hồi lâu rồi mới đáp: "Nói như vậy, cô ta sẽ không quay về thật sao?"

Cận Thiệu Khang nhìn bà, "Mẫu thân, thực ra mẫu thân muốn nàng quay về, đúng không?"

Thái phu nhân nói cứng, "Cận gia chúng ta đâu phải không có cô ta không được." Bà hừ liên mấy tiếng, một lát sau, lại khẽ nói: "Có điều, dù sao cô ta cũng là mẹ đẻ của bọn trẻ… Là công chúa thì sao, cô ta đã từng lấy chồng, từng sinh con, tìm đâu được nơi nào tốt hơn Cận gia chúng ta nữa?"

Trong đầu Cận Thiệu Khang bỗng hiện lên bóng dáng của Tả Bá Xương, hắn trầm giọng nói: "Chưa chắc." Là vàng thì sẽ phát sáng, thiên hạ này đâu phải chỉ mình hắn là người biết nhìn.

Thái phu nhân lại hừ một tiếng, rất không đồng tình.

Cùng với lúc thánh chỉ được ban xuống, Cảnh Tuyên Đế cũng ban cho Tưởng Nhược Nam phủ Công chúa và rất nhiều ruộng đất. Phủ Công chúa tọa lạc ở nơi tốt nhất trong hoàng thành, rộng rãi, còn kèm theo rất nhiều a hoàn, thái giám tới hầu hạ, Tưởng Nhược Nam chỉ cần chuyển vào ở là xong. Căn nhà mà Ánh Tuyết từng mua trước kia, Tưởng Nhược Nam lại nhờ Ánh Tuyết bán đi. Vì là nhà của Hòa Thuận công chúa, rất nhiều người muốn lây cái may mắn của nàng, do đó bọn họ ra giá rất cao để mua lại căn nhà ấy, khiến Tưởng Nhược Nam kiếm được món hời lớn.

Giờ cuộc sống của Tưởng Nhược Nam đúng là rất thoải mái, của hồi môn của nàng vốn không ít, lại thêm đồ Hoàng thượng ban tặng, hàng tháng được lĩnh bổng lộc trong triều. Cho dù cả đời này nàng không lấy ai cũng chẳng sao, nàng vẫn có thể sống rất tốt, rất sung túc.

Sau chuyện đó nàng còn đưa bọn trẻ tới Hầu phủ một chuyến nữa, Thái phu nhân vì kiêng dè thân phận của nàng mà không dám nói những lời thất lễ nữa. Nàng đưa bọn trẻ đến đó hai lần, sau khi chúng quen, nàng không đi cùng nữa.

Tưởng Nhược Nam đã nói cho bọn trẻ biết thân thế của chúng. Vốn tưởng chúng sẽ kháng cự, nhưng không ngờ chúng lại đón nhận rất tự nhiên, về sau gặp Cận Thiệu Khang cũng vui vẻ gọi cha, khiến Cận Thiệu Khang kích động đến mức suýt thì rơi nước mắt.

Tưởng Nhược Nam có hỏi chúng: "Đột nhiên có cha, các con không thấy lạ sao?"

Bác Nhi đáp: "Cha giống cha hơn là Đô Đô, cha có lúm đồng tiền, cha chơi với chúng con, cha dùng râu để chọc con, chúng con rất thích cha."

Quan hệ huyết thống rành rành ra đó, Tả Bá Xương dù thích chúng đến đâu cũng phải tự biết giới hạn, đương nhiên không thể thân thiết với chúng như Cận Thiệu Khang. Còn bọn trẻ lại rất nhạy cảm, thời gian lâu dần, tình cảm của chúng sẽ thiên về Cận Thiệu Khang.

Hai đứa trẻ tới Cận gia chỉ thân thiết với Cận Thiệu Khang, nhưng đối với sự nhiệt tình yêu thương của Thái phu nhân chúng lại rất cự tuyệt.

Có lần, Thái phu nhân không kìm được mà hỏi chúng: "Tại sao hai cháu lại không thích bà?"

Khánh Nhi nhìn bà dẩu môi, Bác Nhi nói thật: "Bà bắt nạt mẹ, còn đánh mẹ, những người không thích mẹ, bọn cháu cũng không thích."

Thái phu nhân ngẩn ra mất một lúc, bà thật sự bị đả kích trước câu trả lời ấy.

Sau đó bà còn khóc trước mặt Cận Thiệu Khang: "Nhất định là cô ta đã nói gì đó với bọn trẻ, nói xấu ta không ít, nếu không bọn trẻ sao lại ghét ta như thế?"

Cận Thiệu Khang an ủi Thái phu nhân một hồi, "Nếu Nhược Lan là loại người ấy thì sẽ không đồng ý để bọn trẻ quay lại. Giờ nàng thân là Công chúa, nếu nàng thật sự không muốn, làm khó chúng ta, không cho bọn trẻ gặp chúng ta, chúng ta cũng làm được gì? Nàng đã đồng ý cho bọn trẻ về nhận tổ quy tông thì chắc chắn sẽ không giở trò sau lưng chúng ta. Mẫu thân, Nhược Lan tốt xấu gì cũng đã sống cùng chúng ta lâu như thế, nàng là người thế nào mẫu thân còn không rõ hay sao? Nàng tuyệt đối không phải loại người tâm địa phức tạp như thế đâu."

Thái phu nhân nhớ lại quãng thời gian trước kia, cũng đồng ý là con trai nói có lý, mặc dù bà có thành kiến với người con dâu này, nhưng bà không hề nghi ngờ nhân phẩm của Tưởng Nhược Lan.

"Ta chỉ có hai đứa cháu nội, thế mà chúng chẳng gần gũi ta…" Thái phu nhân càng nghĩ càng buồn.

"Mẫu thân, đổi lại là con, nếu có ai dám bắt nạt người, con nhất định cũng sẽ liều với họ." Cận Thiệu Khang nhìn bà một cái, khẽ nói.

Thái phu nhân ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn hắn, môi mấp máy, định nói gì đó, nhưng cuối cùng lại thôi.

Thời gian trôi đi, Tưởng Nhược Nam và Cận Thiệu Khang vì bọn trẻ mà gặp nhau nhiều hơn, nhưng vì cả hai đều không nhắc tới chuyện tình cảm nữa, nên khi tiếp xúc cũng thêm phần tự nhiên. Tưởng Nhược Nam chờ Cận Thiệu Khang nghỉ phép, chuẩn bị bắt đầu trị thương cho hắn.

Cận Thiệu Khang còn chưa kịp xin nghỉ phép thì Tưởng Nhược Nam nhận thiệp mời của Định quốc công.

Phu nhân Định quốc công vô cùng hiếu khách, có chuyện vui đều thích mời người khác tới chơi, bữa tiệc lần này là mừng đầy năm cháu nội, những nhân vật có vai vế trong hoành thành đều nằm trong danh sách khách mời của bà.

Tưởng Nhược Nam đưa Tử San cùng hai đứa trẻ tới dự tiệc. Đi theo nàng còn có bốn a hoàn, bốn thái giám.

Tử San là nghĩa muội của Tưởng Nhược Nam nên thời gian này rất được chú ý, Tưởng Nhược Nam thường xuyên đưa Tử San tới các loại yến tiệc để mọi người làm quen với nàng ta, cũng là việc có ích nếu sau này muốn lo hôn sự.

Vừa xuống xe, Định quốc công phu nhân đã ra đón, hành lễ với nàng: "Công chúa đại giá tới đây, thật vinh hạnh."

Tưởng Nhược Nam vội đỡ Định quốc công phu nhân đứng dậy: "Phu nhân không cần khách khí." Sau đó giới thiệu Tử San và bọn trẻ với bà, Định quốc công phu nhân lại khen ngợi họ một hồi.

Bữa tiệc ngày hôm nay không chỉ mời khách nữ mà còn có cả khách nam. Định quốc công phu nhân đưa Tưởng Nhược Nam vào khu vực dành cho khách nữ, để mọi người chào hỏi nàng.

Phàm là các phu nhân dưới tam phẩm đều phải hành lễ quỳ, một loạt các mệnh phụ trong đó bao gồm cả Từ Uyển Thanh đều phải quỳ xuống hành lễ trước Tưởng Nhược Nam. Nàng mặc dù không quen, nhưng nàng cũng chẳng có cách nào, quy tắc là quy tắc, giờ nàng không chỉ đại diện cho mình, mà còn cho cả hoàng gia.

Sau khi nhận lễ của mọi người xong, Định quốc công phu nhân để nàng ngồi ở vị trí chính giữa, lại sai người dâng trà thơm. Các mệnh phụ khác ngồi quanh nàng, bắt đầu khen y phục của nàng đẹp, rồi lại khen tóc của nàng đẹp, bọn trẻ ngoan ngoãn.

Thái hậu đặc biệt phái tới cho nàng một cung nữ chuyên phụ trách chải đầu bới tóc, trang điểm chọn y phục. Mỗi lần phải xuất hiện trong những bữa tiệc chính thức, Tưởng Nhược Nam đều được trang điểm ăn vận trông rất đoan trang duyên dáng, vừa xinh đẹp yêu kiều lại vừa không mất đi vẻ tôn quý của hoàng gia.

Hôm nay nàng mặc một chiếc cẩm bào màu mật ong thêu hoa bằng chỉ vàng, váy màu trắng bạc, búi tóc kiểu Ô Vân, trên đầu cài mấy chiếc trâm ngọc phỉ thúy, trong búi tóc lại cài thoa phượng khảm vàng với những hạt châu, mỗi lần cử động, những hạt châu đó lại đung đưa theo, sáng lấp lánh, khiến khuôn mặt nàng càng thêm diễm lệ.

Chuyện phiếm một lúc, các mệnh phụ bắt đầu không thể khống chế được tế bào "tám" chuyện của mình.

Không biết là ai nhắc tới Tả Bá Xương trước.

"Mọi người có nghe nói gì không? Hôm hội chùa ở Bạch Mã tự, Tả đô đốc lại tới rút một thẻ nhân duyên."

Nghe tới chuyện về Tả Bá Xương, Tưởng Nhược Nam và Tử San cùng "dựng" tai lên ngóng.

Thẻ nhân duyên? Khóe miệng Tưởng Nhược Nam giật giật, tưởng tượng ra cảnh Tả Bá Xương với khuôn mặt của quỷ dạ xoa tay lắc lắc ống thẻ, nàng lập tức thấy giật mình.

Các mệnh phụ được lời cũng bắt đầu bàn tán.

"Thật có chuyện này ư? Sao phu nhân biết?"

“Hôm đó người đi rất đông, đương nhiên có người nhìn thấy rồi.”

“Tả đô đốc đó đi xin thẻ nhân duyên, lẽ nào tên họ Tả cao ngạo ấy đã nhắm trúng ai rồi?”

Tử San nghe đến đây thì quay sang nhìn Tưởng Nhược Nam, che miệng cười.

Tưởng Nhược Nam trừng mắt với nàng ta, tiếp tục nghe.

“Ai bị hắn nhắm trúng thật là xui xẻo. Tả đô đốc này nghe nói khắc thê. Phu nhân xem tướng mạo của hắn, đúng là tướng của kẻ khắc thê. Thê tử trước của hắn cũng chết không rõ ràng.”

Một người khác cười nói: “Trương phu nhân, phu nhân không phải vì muội muội của mình bị hắn từ chối nên mới nói thế đấy chứ? Chuyện này không thể nói bừa được đâu. Thực ra, ta lại cho rằng Tả đô đốc là một phu quân lý tưởng, có chức có quyền, tiền đồ rộng mở, trên không có già, dưới không có trẻ, cũng chẳng thích nạp nhiều thiếp thất, trước kia hắn chỉ có một thê tử thôi, không có thiếp thất nào. Ai lấy được hắn sẽ trở thành chủ gia đình, không cần phải cung phụng mẹ chồng, cũng không phải lo tranh giành với thiếp thất. Tốt biết bao.”

Người được gọi là Trương phu nhân kia khẽ hừ một tiếng: “Nếu tốt như thế thật thì tại sao lâu như vậy hắn vẫn chưa tục huyền? Chắc chắn là có vấn đề, ta nghe nói, người này là khách thường xuyên của thanh lâu.”

“Tả đô đốc không có thê thất, không đến thanh lâu thì phải làm thế nào? Hơn nữa, đàn ông có ai không tới thanh lâu? Ta thấy hắn tới nay vẫn chưa tục huyền bởi vì hắn có yêu cầu quá cao, không người con gái nào lọt vào mắt hắn, lần này không biết ai may mắn được hắn để mắt đây?”

Tưởng Nhược Nam bĩu bĩu môi, may mắn? Bị một kẻ gia trưởng phong kiến như thế để mắt mà may mắn? Còn đến thanh lâu? Không biết đã lây bệnh gì đó chưa?

Tưởng Nhược Nam không muốn nghe tiếp nữa, bèn đưa Tử San và hai đứa trẻ ra ngoài đi dạo.

Sau khi hỏi được đường tới hoa viên, bốn người bèn đi về phía ấy.

Trong hoa viên cây cối xanh tươi, đủ các loại hoa lạ, trên cầu dưới nước, đường nhỏ quanh co, cảnh sắc vô cùng tươi đẹp và thanh bình.

Tưởng Nhược Nam cùng bọn trẻ đi dạo trong hoa viên mấy vòng, dạy chúng cách nhận biết các loại hoa.

Lúc này, từ phía sau bỗng vang lên giọng nói của Từ Uyển Thanh: “Ngươi thật sự có thể trị được bệnh của ta?”

Tưởng Nhược Nam nghe tiếng thì quay lại, a hoàn bên cạnh nàng quát: “To gan, dám vô lễ với Công chúa.”

Từ Uyển Thanh tái mặt, miễn cưỡng gọi nàng: “Công chúa.”

Tưởng Nhược Nam cười điềm đạm, đáp: “Nếu ngươi đã hỏi, thì ta cũng cho ngươi biết, ta có thể chắc chắn tới bảy phần.”

“Bảy phần.” Từ Uyển Thanh mắt sáng rực, chưa đại phu nào dám đảm bảo với cô ta như thế. “Vậy ta trả bạc cho ngươi, ngươi muốn bao nhiêu…”

Còn chưa nói hết đã bị Tưởng Nhược Nam cắt ngang, “Ngươi cho rằng ta thiếu bạc?” Nói xong quay người, đi về phía trước.

Nàng là đại phu, nên không có ý định từ chối cô ta, mà nói thật thì giữa họ cũng chẳng phải có thù sâu hận lớn, chẳng qua chỉ là chút tranh chấp thuở thiếu thời. Từ Uyển Thanh chưa thực sự làm gì tổn hại tới nàng, nhưng tính cách người này quá đáng ghét, không nhân cơ hội mà mài bớt nhuệ khí của cô ta thì thật không hả giận.

Từ Uyển Thanh nhìn theo bóng nàng, muốn gọi nàng nhưng lại không cam tâm. Cô ta giậm chân, quay người tức tối bỏ đi.

Cô ta không muốn cầu xin nàng.

“Hay, hay, đây mới là Tưởng Nhược Lan mà ta biết.” Đột nhiên có người đứng bên vỗ tay.

Tưởng Nhược Nam quay đầu nhìn, thấy Tả Bá Xương đang đứng tựa vào thân cây, hắn mặc cẩm bào màu đen, màu của áo càng làm nổi bật sự âm trầm trên sắc mặt hắn.

Tưởng Nhược Nam tinh mắt, nhận ra ngay chiếc áo này chính là chiếc hắn đã mặc vào tối hôm cầu hôn nàng.

Nhìn thấy Tả Bá Xương, Tưởng Nhược Nam thầm tự trách mình suy tính không đủ chu đáo.

Hôm nay có cả khách nam, nàng nên ngoan ngoãn ở trong phòng nghe mọi người bàn tán chuyện thiên hạ mới phải, không nên ra ngoài đi lung tung. Gặp tình cảnh như lúc này chẳng tốt đẹp gì, đặc biệt thân phận hiện giờ của nàng lại là công chúa, nhất cử nhất động đều đại diện cho thể diện của hoàng gia. Chỉ cần sơ suất nhỏ, nàng bị mất mặt thì không nói, chỉ e sẽ liên lụy tới Thái hậu.

Phàm chuyện gì cũng có mặt lợi và mặt hại, nàng mượn thân phận công chúa để thoát khỏi sự "bám riết" của Hoàng thượng, nhưng từ nay về sau cử chỉ hành động của nàng phải thận trọng, không thể xảy ra dù chỉ một chút sơ suất, nếu không sẽ làm trò cười cho thiên hạ, muốn được tự do tự tại thoải mái như trước kia là điều không thể.

Có điều, so với việc bị Hoàng thượng làm phiền, Tưởng Nhược Nam thà chấp nhận sự bất tiện này còn hơn.

Tả Bá Xương là một người đàn ông độc thân, đứng riêng với y cũng không tiện lắm. Tưởng Nhược Nam đợi bọn trẻ chào hỏi y xong, bèn quay người bỏ đi.

Không chỉ riêng nàng nhất thời chưa thích ứng kịp với thân phận công chúa của mình, Tả Bá Xương thấy Tưởng Nhược Nam quay người bỏ đi, vô thức bước về phía nàng, "Phu nhân, một bước phú quý đã không nhận bạn cũ rồi ư?"

173. Chương 173

Đây là hoa viên, lúc nào cũng có thể có người xuất hiện, nếu để người ta nhìn thấy nàng đứng riêng với Tả Bá Xương thì không phải chuyện hay ho gì. Tưởng Nhược Nam thấy Tả Bá Xương đi theo mình, trong lúc cuống đã quay lại quát y: "Tả đô đốc cũng quá vô lễ với bổn công chúa rồi."

Tả Bá Xương ngẩn người, lúc này mới ý thức được rằng nàng đã là Công chúa, y lùi về sau hai bước, cử chỉ có phần luống cuống. Một lúc sau y mới nhớ ra phải hành lễ với nàng, lập tức cúi người: "Công chúa."

Từ xưa tới nay, mỗi lần đối mặt với Tả Bá Xương, Tưởng Nhược Nam luôn có cảm giác rất nặng nề, vô cùng bức bối. Giờ thấy hắn phải cúi cái đầu ngạo mạn trước mặt mình thì trong lòng trào dâng cảm giác thích thú. Được thôi, nàng thừa nhận, nàng chính là kẻ nhỏ nhen.

"Đô đốc, miễn lễ. Bổn công chúa biết Đô đốc xưa nay vẫn tùy tiện, nhưng lễ nghi quy tắc không thể bỏ, Đô đốc phải thường xuyên nhắc nhở bản thân mình." Tưởng Nhược Nam ngẩng đầu lên, nghiêm túc giáo huấn y, lòng vô cùng sảng khoái, nàng làm vậy liệu có phải té nước theo mưa không? Chẳng trách ai cũng muốn trèo cao, thì ra dùng thân phận để chèn ép người khác lại thú vị tới mức này…

Tả đô đốc nghe nàng nói thì ngẩng phắt đầu, đúng lúc bắt gặp Tưởng Nhược Nam đang cười rất đắc ý, hai mắt sáng long lanh, đôi đồng tử đen như hắc ngọc lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời, bộ dạng nghịch ngợm nhưng cũng không kém phần kiều diễm.

Hôm nay nàng trang điểm rất đẹp, rất rạng rỡ, bình thường y rất ghét phụ nữ trang điểm quá cầu kỳ, ăn mặc hoa lệ nhìn nhức mắt, chỉ thấy trang sức y phục mà chẳng thấy người. Nhưng cùng cách trang điểm ấy lại rất hợp với nàng. Tất cả những thứ lấp lánh phát sáng kia đều như làm nền cho nàng, bởi vì bản thân nàng chính là thứ phát ra ánh sáng rạng rỡ nhất, tất cả mọi trang sức trên người đều không át được.

Nhìn mãi nhìn mãi, khóe miệng Tả Bá Xương bỗng nhếch lên mỉm cười, ánh mắt sắc lẹm của y cũng dịu xuống mấy phần.

Tưởng Nhược Nam thấy nụ cười của y, lông mao toàn thân như dựng ngược cả lên, bao khí thế trước đó của nàng đều tiêu tan cả, "Đô đốc cứ tự nhiên, bổn công chúa đi trước."

Tả Bá Xương vẫn giữ nụ cười đó trên môi: "Cung tiễn Công chúa."

Tưởng Nhược Nam thấy ngứa ngáy da đầu, quay người bỏ đi. Nàng cứ có cảm giác ánh mắt kia theo sát phía sau, Tưởng Nhược Nam bỗng thấy sống lưng tê tê.

Tử San đi bên cạnh nói với nàng: "Thì ra khi Tả đô đốc cười nhìn cũng rất được." Lần đầu tiên thấy y cười, cảm giác hoàn toàn khác, giống như núi băng đột nhiên tan chảy vậy.

Tưởng Nhược Nam hét lên một tiếng kỳ quái, rồi quay đầu nhìn Tử San: "Tử San, sao muội lại cho rằng hắn cười lên nhìn rất được? Lẽ nào muội không thấy khi hắn cười trông rất kỳ dị ư?"

Kỳ dị? Tử San chau mày hồi lâu, có thể đem từ đó ra để miêu tả nụ cười của Tả đô đốc không?

Xem ra tỷ tỷ vẫn thích nụ cười ngọt ngào có lúm đồng tiền hơn…

Về đến phòng nghỉ, thấy Định quốc công phu nhân đang tìm mình, Tưởng Nhược Nam bước tới nói: "Vừa rồi vốn định ra vườn hoa ngắm cảnh, nhưng thấy ở đó có người nên ta quay về."

Định quốc công phu nhân vội đáp: "Nếu Công chúa muốn ra hoa viên đi dạo, thần phụ sẽ bảo bọn họ lui hết, để Công chúa không bị người khác làm phiền."

Phiền phức thế sao? Hà tất phải kinh động tới mọi người, Tưởng Nhược Nam cười đáp: "Đa tạ ý tốt của phu nhân, có điều giờ mặt trời cũng lên cao rồi, bổn công chúa không muốn ra ngoài nữa."

Định quốc công phu nhân thấy Tưởng Nhược Nam khiêm tốn nhún nhường, hoàn toàn không làm cao, trong lòng rất thích, bèn cười đưa nàng vào phòng nghỉ ngơi.

Vừa đi vừa nói: "Đợi sau giờ cơm trưa, Công chúa nghỉ ngơi một lát, buổi chiều sẽ có tiết mục đặc sắc."

Tưởng Nhược Nam hào hứng hỏi: "Có tiết mục gì đặc sắc?"

"Nghe nói buổi chiều cánh đàn ông sẽ tỉ thí võ nghệ, mặc họ thi đấu ngoài nắng, chúng ta ngồi trong đình hóng mát uống nước mơ lạnh, ăn hoa quả bánh điểm tâm, thư thái xem náo nhiệt."

Tưởng Nhược Nam vừa nghe nói vậy đã thấy vui, Định quốc công phu nhân này là một người thú vị, rất hợp với nàng.

Sau khi vào phòng nghỉ, tiếp tục nghe các quý phu nhân tám chuyện trong thành, có lẽ vì e dè sự có mặt của Tưởng Nhược Nam, nên không ai nhắc tới chuyện nhà An Viễn Hầu, toàn những chuyện tầm phào. Tưởng Nhược Nam nghe dần mất hứng, bèn quay sang cười đùa với hai đứa trẻ.

Buổi trưa dùng cơm với các phu nhân khác, rồi lại ngắm đứa cháu nội vừa đầy tuổi của Định quốc công phu nhân, Tưởng Nhược Nam vốn chỉ chuẩn bị một bộ vòng vàng, bao gồm vòng cổ, lắc tay lắc chân, nhưng vì quý cách đối nhân xử thế của Định quốc công phu nhân nên nàng lấy luôn ngọc bội bằng phỉ thúy trên người mình cho vào chỗ quà tặng. Định quốc công phu nhân thấy nàng chịu nể mặt mình như vậy, trong lòng càng quý mến, từ đó về sau bất luận là tham gia yến tiệc nào cũng đều khen ngợi Tưởng Nhược Nam không ngớt lời, vô hình nâng cao vị trí của Tưởng Nhược Nam trong lòng mọi người.

Buổi chiều, đợi các quý phu nhân nghỉ ngơi xong, a hoàn bèn đưa họ ra hoa viên, nơi các nam nhân sẽ tỉ thí võ nghệ.

Trong một khoảng đất trống giữa hoa viên, bên cạnh đó là cái đình hóng mát to và một hành lang dài, trong đình hóng mát và hành lang đã bày đầy đủ bàn ghế. Các quý phu nhân ngồi trong đó, đương nhiên Tưởng Nhược Nam được ngồi ở vị trí dễ chịu nhất, có tầm quan sát tốt nhất.

Trong khoảng đất trống có hai tấm bia, xem ra các nam nhân muốn tỉ thí bắn cung.

Tưởng Nhược Nam thấy hơi chán, nàng chỉ muốn xem đấu võ, có điều nhìn tình hình này thì xem ra tâm nguyện của nàng khó mà được đáp ứng.

Đợi các quý phu nhân ngồi xong xuôi, các nam nhân mới vào, trong đó có rất nhiều người là phu quân hoặc huynh đệ của các quý phu nhân. Vì đây vốn là hoạt động vui vẻ lúc nhàn rỗi nên các quý phu nhân không giữ lễ như thường ngày, mà giơ khăn trên tay lên để cổ vũ phu quân, người thân của mình.

Các nam nhân cũng đáp lại thịnh tình của các quý phu nhân, rất lịch sự.

Ánh mắt Tưởng Nhược Nam vô thức nhìn về phía một nam tử mặc cẩm bào màu xanh sẫm, thân hình cao lớn, vẻ ngoài anh tuấn nổi bật giữa đám nam nhân kia. Như cảm nhận được ánh mắt của Tưởng Nhược Nam, nam nhân đó cũng quay đầu lại nhìn nàng.

Tưởng Nhược Nam không né tránh, mà mỉm cười, nam tử đó cũng mỉm cười với nàng, nụ cười rạng rỡ dưới ánh nắng.

Bọn trẻ ngồi bên cạnh thấy nam tử đó thì lập tức hào hứng hẳn lên, nhảy nhót gọi cha cha, giọng trong trẻo cao vút, thu hút sự chú ý của những người xung quanh. Mọi người nhìn theo ánh mắt chúng, quả nhiên là Cận Thiệu Khang, họ đều biết chuyện giữa Cận Thiệu Khang và Tưởng Nhược Nam, nếu là trước kia thì đã bàn tán rì rầm rồi, có điều giờ Tưởng Nhược Nam đã là Công chúa, nên mọi người cũng giả câm giả điếc cho qua.

Trong bãi trống đó, Tả Bá Xương với thân hình cao lớn, khuôn mặt nghiêm lạnh khó gần đứng sừng sững giữa đám nam nhân, nghe thấy tiếng reo hò của bọn trẻ, sắc mặt y bỗng trở nên rất khó coi.

Y lạnh mắt nhìn về phía Cận Thiệu Khang, Cận Thiệu Khang bước về phía hai đứa trẻ trước mặt tất cả mọi người, chào hỏi Tưởng Nhược Nam xong, hắn bèn bế hai đứa trẻ lên rồi quay đi, chỉ vào thứ trên chiếc bàn trong góc của khu đất trống, hỏi: "Có thích không?"

Nghe thấy tiếng hắn, Tưởng Nhược Nam và bọn trẻ lúc này mới chú ý tới bức tượng bằng gỗ trên bàn, đấy là một con hổ nhỏ được khắc tinh tế, bề mặt gỗ đánh bóng bằng sơn đen. Thủ công tinh xảo, trông rất sống động. Xem ra đây là phần thưởng của lần tỷ thí này.

Không phải là thứ đồ chơi quá đắt giá, nhưng khá thú vị, người thắng cuộc có thể mang con hổ nhỏ này về cho bọn trẻ ở nhà để "ra oai".

Hai đứa trẻ vừa nhìn đã thích, vỗ tay nói chúng muốn con hổ đó. Cận Thiệu Khang cười, "Được, cha nhất định sẽ thắng đem nó về cho hai đứa con."

Nói xong lại nhìn Tưởng Nhược Nam cười, cả vẻ mặt và hành động của hắn đều hết sức tự nhiên, không khiến người khác có cảm giác bất ngờ đường đột. Những người xung quanh nhìn thấy đều không kìm được nghĩ, xem ra Hòa Thuận công chúa vẫn nên quay về bên An Viễn Hầu thì hơn.

Tả Bá Xương lẳng lặng nhìn cảnh ấy, sắc mặt càng lúc càng lạnh.

Cận Thiệu Khang quay về chỗ, Tả Bá Xương đi tới cạnh hắn, điềm đạm cười, nói: "Hầu gia, kể ra mới nhớ đã lâu lắm rồi chúng ta chưa từng tỉ thí, trước kia tại hạ không bì được với Hầu gia, không biết kết quả lần này sẽ thế nào?"

Cận Thiệu Khang nhìn hắn cười cười, chậm rãi đáp: "Chỉ cần ta muốn thắng thì nhất định sẽ thắng."

Nụ cười trên môi Tả Bá Xương dần tắt, "Tả mỗ cũng vậy, khi muốn thắng thì chưa từng thua. Lần này, Tả mỗ rất muốn thắng."

Cận Thiệu Khang cười: "Vậy thì phải dựa vào bản lĩnh của mỗi người thôi."

Cận Thiệu Khang quay người đi, phía sau vẫn vang lên giọng nói lạnh lùng của Tả Bá Xương: "Hầu gia, không ngờ lại trở thành đối thủ của Hầu gia, chỉ có điều lần này Tả mỗ quyết không từ bỏ."

"Ta cũng chưa từng từ bỏ bao giờ." Cận Thiệu Khang khẽ đáp.

Tất cả có khoảng hơn ba mươi người, đa phần trong số đó đều là quan võ, hai đối thủ đáng gờm nhất đương nhiên là cựu công thần An Viễn Hầu và Tả đô đốc, người mới được Hoàng thượng sủng ái trong triều.

Hơn ba mươi người chia làm hai tổ, bọn họ đều là những người có khả năng nên chưa thấy xuất hiện tình trạng bắn trượt bia. Những ai bắn trúng hồng tâm đều nhận được sự reo hò cổ vũ của các quý phu nhân; bắn lệch, mọi người lại ồ lên cười. Không khí vô cùng dễ chịu và thoải mái.

Mỗi người lần lượt bắn ba tên, hết một vòng, số điểm của Cận Thiệu Khang và Tả Bá Xương là cao nhất, cả ba mũi đều trúng hồng tâm, nhưng phần thưởng chỉ có một, bất đắc dĩ, Định quốc công phu nhân là trọng tài đành phải để hai người thi thêm vòng nữa.

Hiếm khi được xem hai danh võ ưu tú nhất trong triều tỉ thí, bất luận là nam hay nữ đều rất hào hứng. Các quý phu nhân thì thầm bàn tán suy đoán kết quả, xem ai sẽ thắng.

"Đương nhiên là Tả đô đốc rồi, Tả đô đốc tính khí mặc dù chẳng ra sao, nhưng bản lĩnh có thừa. Nếu không từ một thường dân sao leo lên được vị trí cao như ngày hôm nay?"

"Ta lại thấy sẽ là An Viễn Hầu, năm xưa An Viễn Hầu đi dẹp phản loạn vô cùng uy phong, chính Tả đô đốc kia cũng từng là thuộc hạ của ngài ấy."

"Phu nhân cũng vừa nói là 'năm xưa', bao nhiêu năm nay An Viễn Hầu bị bệnh tật dày vò, đâu còn dũng mãnh như năm xưa nữa? Tả đô đốc thì khác, luôn ở trên chiến trường, toàn thân toát ra sát khí, nhìn thôi cũng khiến người ta run rồi."

Những lời này nhận được sự tán đồng của mọi người, họ lần lượt gật đầu, dường như chắc chắn rằng Tả đô đốc sẽ là người cuối cùng chiến thắng.

Tưởng Nhược Nam ngồi đó bĩu môi, còn chưa tới phút cuối cùng, ai biết kết quả thế nào chứ?

Tử San ngồi bên hỏi: "Tỷ tỷ cho rằng ai sẽ thắng?"

Tưởng Nhược Nam nhìn hai người đang đứng chuẩn bị, lắc lắc đầu: "Không biết."

Tử San cười cười, rồi lại hỏi bọn trẻ con: "Hai đứa hi vọng ai sẽ thắng?"

Bọn trẻ lập tức đáp: "Đương nhiên là cha thắng, cha thắng sẽ cho bọn con con hổ."

Tử San ghé sát tai chúng nói khẽ: "Nếu Tả đô đốc thắng rồi cũng sẽ cho hai đứa con hổ thì sao?"

Hai đứa trẻ nghiêng đầu suy nghĩ một lát, rồi mới đáp: "Vẫn mong cha thắng hơn."

Tử San cười, thầm nghĩ, đúng là cha con, huyết thống tương liên.

Hai người kia sau khi chuẩn bị xong, mỗi người đi đến trước một tấm bia. Họ đứng xoay lưng về phía mọi người, thân hình cao lớn như nhau, nhưng Tả Bá Xương trông lực lưỡng thô ráp hơn, Cận Thiệu Khang nhìn khá gọn gàng, các đường nét trên cơ thể tương đối đẹp.

Hai người cùng giương cung, dồn lực vào cánh tay, kéo căng dây, các cơ thịt trên lưng căng chặt, thể hiện rõ sức mạnh của họ. "Xoạt" một tiếng, hai mũi tên cùng được phóng ra, đều bắn trúng tâm, lông vũ trên đuôi mũi tên vì dư lực mà rung không ngừng.

Sau khi bắn một mũi tên đi, Cận Thiệu Khang thong dong đặt cung xuống, nhưng Tả Bá Xương đứng bên cạnh lại không hề nơi tay. Chỉ thấy y nhanh nhẹn rút một mũi tên từ phía sau ra, lắp vào cung bắn đi, tên vừa rời cung, lại rút thêm một mũi nữa từ phía sau lên cung. Tất cả những động tác ấy của y nhanh như điện xẹt, dứt khoát mạch lạc, nhẹ nhàng như không, dường như chỉ trong nháy mắt, còn không đợi mọi người phản ứng lại, ba mũi tên lần lượt cắm vào bia với tốc độ như nhau, hơn nữa mũi nào mũi nấy đều trúng hồng tâm.

Các quý phu nhân còn chưa kịp biết chuyện gì xảy ra, thì cánh đàn ông đứng bên cạnh thấy cảnh ấy đều vỗ tay khen hay.

"Đúng là một mũi tên xẹt như sao băng, vô cùng chính xác, Tả đô đốc quả nhiên danh bất hư truyền."

"Tên sao băng" chính là người bắn tên có thể bắn liên tiếp các mũi giống như sao băng rơi, khiến kẻ địch hoàn toàn không có cơ hội phản kháng, uy lực này cũng tương đương với súng máy thời hiện đại. Nhưng muốn đạt được tới khả năng này thì cần phải có thể lực tốt, động tác nhanh nhẹn, nhãn lực cao, thiếu một trong ba điều kiện đều không được. Nhưng có mấy người đồng thời đạt được cả ba điều kiện này chứ? Ngó đi nhìn lại, trong triều cũng chỉ một mình Tả Bá Xương.

Lúc này Tưởng Nhược Nam mới nhận ra, lần đầu khi nàng gặp Tả Bá Xương, y cũng dùng kiểu bắn tên sao băng để bắn chết hai bách tính, chỉ có điều lúc này y bắn liền ba mũi khiến người ta cảm nhận được sát khí mạnh hơn mà thôi.

Các quý phu nhân thấy đám đàn ông vỗ tay tán thưởng, thì đoán là Tả đô đốc có biểu hiện xuất sắc, nên lập tức cũng vỗ tay reo hò. Trong nháy mắt, không khí bỗng náo nhiệt và mọi sự chú ý đều tập trung vào Tả Bá Xương.

Điều hiếm thấy là, mặc cho mọi người hò reo khen ngợi, sắc mặt Tả Bá Xương cũng chẳng hề biến đổi, lạnh lùng âm trầm như thế, dường như y vừa làm xong một việc đơn giản tới không thể đơn giản hơn vậy.

Đến lúc này, dường như tất cả mọi người đều cho rằng thắng lợi cuối cùng sẽ thuộc về Tả Bá Xương, cho dù Cận Thiệu Khang bắn cả ba mũi tên trúng hồng tâm, nhưng luận về tốc độ và kĩ thuật đều không bằng được Tả Bá Xương, thì coi như thua.

Thấy bộ dạng hào hứng hưng phấn của mọi người, Tưởng Nhược Nam chau mày, khẽ nói với Tử San: "Còn chưa thi xong, mấy người này thật cũng vội vàng quá."

Tử San liếc nàng một cái: "Tỷ tỷ, rất mong Hầu gia thắng phải không?"

Tưởng Nhược Nam cười khan hai tiếng, "Ai bảo vậy, ta chỉ thấy giờ mà đã đưa ra kết luận thì hơi vội vàng thôi."

Tử San nhìn nàng, sắc mặt cổ quái cười hi hi hai tiếng, nàng ta cười mà khiến Tưởng Nhược Nam chột dạ, vội quay đầu đi.

Hai đứa trẻ thấy không khí náo nhiệt như thế thì rất hào hứng, vẫy vẫy bàn tay nhỏ gọi cha. Cận Thiệu Khang nghe thấy quay đầu lại nhìn bọn trẻ một cái, vẻ mặt điềm tĩnh, nụ cười ôn hòa, hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi thành tích của Tả Bá Xương.

Trước khí thế mạnh mẽ của Tả Bá Xương, ánh mắt Cận Thiệu Khang tối đi một chút, nhưng hắn dường như chẳng quan tâm, ung dung cầm cung lên, rồi rút một mũi tên từ phía sau ra, chầm chậm lắp vào cung.

Hắn nhìn bia trước mặt, thần sắc trầm tĩnh vô cùng, môi mím chặt, ánh mắt sắc bén, các cơ thịt toàn thân căng cứng, đúng lúc này, từ người hắn tỏa ra một thứ khí lạnh như băng, khiến vùng ánh sáng quanh hắn cũng tối hẳn xuống.

Bất luận dù là nam hay nữ cũng đều bị ảnh hưởng bởi không khí lạnh lẽo căng thẳng này, mọi người im lặng, ánh mắt họ đều tập trung cả vào hắn.

Trong lòng họ bỗng có cảm giác kì lạ, tướng quân thiếu niên từng vẫy vùng ngang dọc, uy phong lẫm liệt đã quay trở lại rồi?

Không biết tại sao, Tưởng Nhược Nam rất căng thẳng, nàng nhìn về phía trước, nín thở, mắt không chớp, hai tay nắm chặt, các móng tay bấm vào thịt nhưng không thấy đau. Bọn trẻ dường như cũng cảm nhận được bầu không khí dị thường này nên không ồn ào nữa, tập trung tinh thần nhìn Cận Thiệu Khang, ánh mắt đầy vẻ sùng bái.

Tả Bá Xương đứng bên nhìn chăm chăm Cận Thiệu Khang, vẻ mặt vô cùng lạnh lẽo.

Đột nhiên, đầu mũi tên lóe sáng, "xoạt" một tiếng, lao đi với tốc độ khủng khiếp, có mấy vị phu nhân còn căng thẳng đứng hẳn dậy. Đám đàn ông không hẹn mà cùng tiến lên phía trước một bước.

Mọi người chỉ cảm thấy trước mắt mình hoa đi, sau đó nghe tiếng động khẽ, giống như có cái gì đó nứt toác, đợi mọi người bừng tỉnh lại, thấy một mũi tên đã cắm trên bia, đầu mũi tên rung lên bần bật.

Mọi người lập tức cảm thấy có điều gì đó không bình thường, còn một mũi tên kia đâu?

Một nam tử mặc áo trường bào màu xanh chỉ xuống đất kinh hãi kêu lên: "Mũi tên ở kia."

Mọi người cúi đầu xuống nhìn, thấy mũi tên thứ nhất bị mũi tên thứ hai của hắn tách ra làm đôi rơi dưới đất, và mũi tên thứ hai của Cận Thiệu Khang cắm đúng vào lỗ của mũi tên cũ.

Tất cả mọi người đều hít ngược vào trong một hơi, kinh ngạc tới mức không thốt lên lời.

Không đợi mọi người hồi phục lại sau cảm giác kinh ngạc vừa rồi, Cận Thiệu Khang lại thản nhiên rút một mũi tên nữa ra, lên cung.

Lại một tiếng động khẽ, mọi người mở to mắt nhìn mũi tên vừa rồi bị tách làm đôi rơi xuống đất, miệng há hốc, kinh ngạc nói không nên lời.

174. Chương 174

Mà mũi tên thứ ba vẫn cắm trúng vào lỗ của mũi tên vừa bị "hất ra" kia, không chệch một ly.

Hiện trường tĩnh lặng tới mức có thể nghe được tiếng kim rơi.

Ngay sau đó, tiếng huyên náo vang lên, tất cả mọi người dường như còn hưng phấn hơn cả lúc trước, nhiệt liệt hoan hô, reo hò.

Thấy mọi người kích động như vậy, hai đứa trẻ cũng quay mòng mòng tại chỗ, khiến đôi má nhỏ đỏ bừng.

Định quốc công phu nhân đứng bên cạnh bối rối nhìn hai tấm bia, nhất thời không biết phải phân định ra sao.

Cả hai người đều vô cùng xuất sắc.

Cận Thiệu Khang nhìn Định quốc công phu nhân, cười, hỏi: "Cuộc tỉ thí lần này là thi về độ chuẩn xác hay tốc độ?"

Thi bắn tên, đương nhiên là phải thi sự chuẩn xác rồi.

Cả ba mũi tên của Cận Thiệu Khang bắn vào một điểm, luận về sự chuẩn xác, ai bì kịp hắn?

Không đợi Định quốc công phu nhân lên tiếng, Tả Bá Xương đã bước về phía Cận Thiệu Khang cúi người: 'Lần này Tả mỗ thua rồi."

Cận Thiệu Khang cũng cúi người đáp lễ, "Tả tướng quân nhường rồi."

Hắn quay đầu lại, ánh mắt hướng về phía Tưởng Nhược Nam đang ngồi phía xa xa, giây phút ấy, trong lòng Tưởng Nhược Nam bỗng dưng trào dâng cảm giác tự hào kiêu ngạo.

Bác Nhi lắc tay Tưởng Nhược Nam sốt sắng hỏi: "Mẹ, là cha thắng rồi phải không?"

Tưởng Nhược Nam thu lại ánh mắt, nhìn bọn trẻ, cười, gật đầu: "Là cha các con thắng rồi."

Hai đứa trẻ lập tức giơ cao tay lên hò reo, "Hay quá, là cha thắng rồi." Nói xong quay người, chẳng nghe theo lời khuyên của Tưởng Nhược Nam mà chạy về phía Cận Thiệu Khang. Cận Thiệu Khang nhìn thấy lập tức ngồi xuống, ôm hai đứa trẻ vào lòng.

Khánh Nhi ôm cổ Cận Thiệu Khang, vui vẻ hỏi: "Cha thật lợi hại, cha thật uy phong."

Bác Nhi dựa vào lòng hắn, vẻ mặt rất sùng bái: "Sau này cha sẽ dạy chúng con nhé!"

Cận Thiệu Khang được bọn trẻ khen ngợi, lòng mềm nhũn. Hắn cười bế bọn trẻ lên, sau đó đi về phía chiếc bàn đặt phần thưởng, để chúng cầm con hổ nhỏ được khắc bằng gỗ, hai đứa trẻ cùng giơ tay ra, Bác Nhi nhìn đệ đệ một cái, rồi rụt tay về, nói: "Đệ đệ, đệ chơi trước đi."

Khánh Nhi cười hi hi ôm con hổ nhỏ vào lòng, nhìn chăm chú một lát, sau đó lưu luyến đưa cho ca ca: "Ca ca, huynh cũng xem đi."

Bác Nhi vui vẻ đón lấy, cầm trong tay lật lên lật xuống xem rất kĩ, trân trọng vô cùng, thấy đệ đệ vò đầu bứt tóc bèn kéo tay đệ đệ nói: "Nào, chúng ta cùng chơi."

Cận Thiệu Khang thấy hai đứa trẻ hiểu chuyện như thế, đáng yêu như thế, trong lòng rất vui, càng thêm cảm kích Tưởng Nhược Nam. Nếu không phải nhờ nàng chú tâm dạy dỗ, sao có được hai đứa trẻ đáng yêu như thế này?

Hắn đặt bọn trẻ xuống, hai đứa tay cầm tay mang theo con hổ nhỏ đi về phía Tưởng Nhược Nam, chúng muốn cho nàng xem.

Tưởng Nhược Nam ôm hai đứa trẻ vào lòng, nghe chúng lanh chanh tán dương cha. Cận Thiệu Khang đứng bên, không có ý định đi về phía họ, chỉ nhìn họ bằng ánh mắt trìu mến và nụ cười dịu dàng trên môi.

Đột nhiên, bên tai vang lên giọng Tả Bá Xương.

"Hầu gia, lần này Tả mỗ đã thua rồi, nhưng Tả mỗ sẽ không từ bỏ, lần sau Tả mỗ sẽ không để thua nữa."

Cận Thiệu Khang quay sang nhìn y, cười đáp: "Đô đốc đã bao giờ nghĩ, có những việc thua thắng không phải do chúng ta quyết định là xong chưa?" Hắn vỗ vỗ vai Tả Bá Xương rồi đi về phía khác.

Tả Bá Xương quay hẳn người lại nhìn hắn, khẽ chau mày, thua thắng không phải do họ nói là xong? Cũng đúng, Tưởng Nhược Nam nay thân phận cao quý, chuyện hôn nhân phải do Hoàng thượng và Thái hậu quyết định.

Y nhìn nàng đang tươi cười rạng rỡ phía trước, vô thức chìm vào suy tư.

Mấy hôm sau, Cận Thiệu Khang đã xin nghỉ phép, trước khi tiến hành chữa trị cho Cận Thiệu Khang, nàng vào cung bẩm báo Thái hậu.

"Nhược Lan nhờ ân điển của Thái hậu, được phong làm công chúa. Nhược Lan biết, từ nay về sau phải thận trọng trong ngôn từ hành vi, không thể làm mất thể diện của hoàng gia. Nhưng Nhược Lan học y thuật, nếu vì thế mà từ bỏ không dùng nữa thì thật quá đáng tiếc. Vì vậy Nhược Lan thỉnh cầu Thái hậu, cho phép Nhược Lan được chữa bệnh cho những người cần, Nhược Lan sẽ chú ý hành vi cử chỉ, thận trọng, sẽ không làm ảnh hưởng tới thể diện hoàng gia."

Thời gian này, thực ra Thái hậu cũng đang thương lượng với Hoàng đế chuyện ấy. Vì danh tiếng của Tưởng Nhược Lan nên một vài mệnh phụ khi tới Từ Ninh cung thỉnh an cũng đã khéo léo để lộ ý muốn thỉnh cầu Thái hậu cho phép họ được mời nàng đến chữa bệnh, có điều vì ngại thân phận của nàng nên không dám nói thẳng, nhân cơ hội này thăm dò phản ứng của người.

Trong kinh thành không phải là thiếu đại phu giỏi, nhưng những đại phu này dù sao kiến thức cũng có hạn, ở một vài phương diện họ không bằng Tưởng Nhược Nam. Mà Tưởng Nhược Nam lại là phụ nữ, nên tiện hơn khi chữa trị những bệnh khó nói. Vì vậy các phu nhân rất muốn được mời nàng tới chữa bệnh.

Vì chuyện này, Thái hậu cũng đã thương lượng với Hoàng đế, người cũng cho rằng, Nhược Lan có y thuật tốt như thế, ngay bệnh đậu mùa cũng khống chế được, còn tìm ra phương pháp phòng ngừa lây lan, hiện giờ Lưu viện sử đang nghiên cứu để áp dụng cách của nàng trên chiến trường. Nếu vì lo lắng cho thể diện của hoàng gia mà ép nàng phải từ bỏ y thuật thì đây là một tổn thất vô cùng to lớn cho Lương triều, phá lệ một lần cũng không có gì ghê gớm lắm.

Thái hậu cười, nói với Tưởng Nhược Nam: "Thời gian vừa rồi ai gia cũng đã bàn bạc với Hoàng đế, chúng ta đều cho rằng để con phải từ bỏ y thuật thì thật sự đáng tiếc. Vì vậy Hoàng thượng đang chuẩn bị hạ chỉ đặc chuẩn cho con được tiếp tục chữa một vài bệnh phức tạp, có điều cần phải thận trọng, kín kẽ. Dù thế nào cũng không được tự do thoải mái như trước."

Tưởng Nhược Nam vui sướng, nếu như từ nay về sau không còn được làm nghề y nữa thì nàng thật có lỗi với sự dạy dỗ của Tăng gia gia.

Thánh chỉ của Hoàng đế nhanh chóng được ban xuống, vốn tưởng sẽ gặp phải sự phản đối của các quan ngự sử trong triều, nhưng không ngờ, đám quan viên này lại rất… yên lặng.

Ai dám đảm bảo bản thân mình hoặc người nhà không bao giờ bị bệnh, y thuật của Công chúa cao như thế, ngộ nhỡ sau này cần tới sự giúp đỡ của nàng thì phải làm thế nào? Không thể tự dồn mình vào ngõ cụt chứ?

Được sự cho phép của Thái hậu và Hoàng thượng, Tưởng Nhược Nam không còn lo lắng gì nữa, bắt đầu chuẩn bị trị thương cho Cận Thiệu Khang. Vốn định tự mình chữa trị cho hắn, nhưng vì thân phận hiện giờ nên Tưởng Nhược Nam nhờ hắn mời Thẩm Thanh, người trước kia từng trị thương cho Cận Thiệu Khang đến, rồi truyền lại phương pháp điều trị của mình, để Thẩm Thanh cầm kim. Như thế tránh được sự gượng gạo trong phòng khi chỉ có cô nam quả nữ.

Hôm nay, Tưởng Nhược Nam đến Hầu phủ, do thân phận của nàng, Thái phu nhân và mọi người trọng Hầu phủ đều phải ra đón và thỉnh an. Những người khác còn đỡ, dù sao từ trước tới nay họ vẫn phải cúi mình trước Tưởng Nhược Nam nên chẳng có cảm giác gì đặc biệt. Nhưng Thái phu nhân thì lại có vẻ không quen, trước kia đều là Tưởng Nhược Nam hành lễ cung kính với bà. Nay bà từng tuổi đầu rồi còn phải hành lễ với nàng, trong lòng khó chịu, nhưng lại nghĩ nàng tới là để trị thương cho con trai, dù không muốn tới đâu cũng phải khuỵu gối khom lưng.

Tưởng Nhược Nam hiểu tính của Thái phu nhân, lại cũng biết bà không cam tâm, nên nàng không muốn làm khó bà. Thái phu nhân vừa cúi người, Tưởng Nhược Nam vội vàng giơ tay ra đỡ, nói: "Thái phu nhân không cần đa lễ."

Thái phu nhân biết trước kia mình từng mạo phạm nàng, vốn tưởng rằng nàng nhất định sẽ nhân cơ hội này mà làm khó, không ngờ nàng lại rộng lượng như vậy, nhất thời không phản ứng kịp. Còn chưa hết bàng hoàng đã nghe nàng hỏi: "Hầu gia đang ở đâu?"

Vương thị đứng bên vội tranh lấy lòng nàng, "Công chúa, Hầu gia đang ở Thu Đường viện đợi công chúa."

Tưởng Nhược Nam gật đầu, "Vậy thì tốt, ta qua đấy trước."

Nói xong bèn đem theo a hoàn và thái giám vượt qua người Thái phu nhân lúc này còn đang sững sờ, đi thẳng về phía Thu Đường viện.

Khi gần tới Thu Đường viện, tâm trạng nàng trở nên rất phức tạp, bước chân mỗi lúc một chậm dần.

Nàng nhìn quanh, tất cả mọi thứ ở đây đều rất quen thuộc, quen thuộc tới mức nàng có cảm giác như mình chưa từng rời xa nơi này. Nàng biết hòn giả thạch phía trước có hình thù thế nào, biết đi thêm vài bước nữa là phải rẽ, biết hòn đá thứ năm phía trước nàng được bố trí hơi lỏng lẻo.

Tất cả tất cả đều không có gì thay đổi, chỉ là hai hàng cây bên đường cao hơn, rậm rạp hơn, nhắc nhở nàng rằng đã năm năm trôi qua rồi.

"Công chúa?" A hoàn đi bên cạnh khẽ khàng gọi nàng.

Lúc này Tưởng Nhược Nam mới nhận ra, mình vô tình dừng hẳn bước, đứng ngẩn ngơ giữa đường.

Nàng hít một hơi thật sâu, định thần, rồi tiếp tục đi về phía trước.

Tưởng Nhược Nam, tất cả đều đã qua rồi, nơi này... đã không còn là nhà của ngươi nữa...

Đến Thu Đường viện, Ánh Tuyết đã đợi nàng ở cửa, thấy Tưởng Nhược Nam vội bước lên đón: "Công chúa."

Tưởng Nhược Nam cho nàng ta bình thân, Ánh Tuyết kích động nói: "Không ngờ phu nhân giờ đã thành công chúa rồi, giống như một giấc mơ vậy."

Tưởng Nhược Nam cười đáp: "Đúng thế thật." Rồi lại hỏi: "Hầu gia ở bên trong phải không? Thẩm đại phu đã đến chưa?"

Ánh Tuyết trả lời: "Hầu gia vẫn đang đợi Công chúa, Thẩm đại phu cũng vừa đến rồi." Nói xong đưa Tưởng Nhược Nam vào.

Vào trong tiểu viện, nhìn thấy Cận Thiệu Khang và một nam tử tầm hơn ba mươi đang đứng trong đó. Hai người hành lễ với Tưởng Nhược Nam.

Cận Thiệu Khang giới thiệu với nàng: "Vị này chính là Thẩm Thanh, Thẩm đại phu. Mấy năm nay cũng nhờ Thẩm đại phu mà bệnh tình của ta ổn định, nếu không giờ không biết ta sẽ ra sao nữa."

Thẩm Thanh nhìn Tưởng Nhược Nam khẽ cúi người xuống: "Nghe nói Công chúa đã đưa ra được cách để không chế bệnh đậu mùa, đối với bách tính mà nói đúng là một công lao lớn, tất sẽ lưu danh sử sách."

Tưởng Nhược Nam khiêm tốn đáp lại vài câu xong, nói tiếp: "Ta bắt mạch cho Hầu gia trước, sau đó sẽ bàn với Thẩm đại phu về cách chữa trị."

"Vậy chúng ta vào phòng trước đã." Cận Thiệu Khang làm hiệu mời.

Tưởng Nhược Nam nhìn cửa lớn trước mặt, tấm rèm "Tương phi trúc"[2] do chính tay nàng chọn vẫn còn ở đó, màu sơn đã nhạt, xung quanh tấm rèm đã sờn rách.

[2] Tương phi trúc: Trong lịch sử Trung Quốc, vào thời Ngũ Đế có Nga Hoàng và Nữ Anh đều là con gái của Đế Nghiêu và cùng là vợ của Đế Thuấn. Lần Đế Thuấn đến đất Thương Ngô bên bờ sông Tương thì ngã bệnh qua đời, hai bà ngồi cạnh mộ bên bờ sông Tương khóc ròng rã suốt bảy ngày bảy đêm. Chỗ nước mắt của hai bà rơi xuống mọc ra bụi trúc nên người đời gọi luôn đó là "Tương phi trúc", sau khi khóc than thì Nga Hoàng cùng Nữ Anh đều trầm mình xuống sông để tuẫn tiết theo chồng.

Tưởng Nhược Nam ngẩn ra mất một lúc, mới đáp: "Được."

Nàng chầm chậm bước đi, sau đó Cận Thiệu Khang và Thẩm Thanh mới theo sau. Tiếp đến là hai a hoàn hầu cận bên Tưởng Nhược Nam cũng vào theo.

Ánh Tuyết bước lên vén rèm cửa cho nàng, Tưởng Nhược Nam bước vào, nhìn mọi vật trong phòng, không kìm được mà lòng thấy vô cùng chua xót.

Tất cả vẫn y nguyên như trước kia, vẫn giống như lúc nàng bỏ đi. Chiếc giường lớn bằng gỗ Tử Đàn chạm hoa nạm vàng, chiếc chăn mỏng thêu hình đôi chim uyên ương vờn nước trên giường là đồ hồi môn. Chiếc gương đồng trên bàn trang điểm vẫn sáng bóng, hoa văn được khắc trên hộp gỗ lê sơn đỏ đã mờ, giống như bị ai đó vuốt ve vô số lần. Còn cả những đồ trang trí khác nữa, đều là những thứ năm xưa do chính nàng lựa chọn.

Những năm tháng ngọt ngào của quá khứ từng chút từng chút quay về, chuỗi ngày ngọt ngào ấm áp nhất trong cuộc đời của nàng đã trải qua ở đây. Trước kia nàng chưa từng như thế, sau này cũng sẽ không được như thế, nàng nhớ nhung quãng thời gian ấy biết bao…

Đáng tiếc, những ngày tháng ấy đã không bao giờ quay trở lại nữa…

Tim nàng nhói đau, cổ họng căng cứng, nhưng nàng cố gắng để giữ cho vẻ mặt mình bình tĩnh, cố gắng đè nén tâm trạng đang trào dâng, không để bất kỳ ai nhận ra.

Nàng bước lên phía trước, ngồi xuống bên chiếc bàn tròn, không quay đầu lại, nàng nói: "Hầu gia, mời ngồi, để thiếp bắt mạch cho chàng trước."

Cận Thiệu Khang bước tới, ngồi xuống ghế đối diện với nàng, giơ tay về phía nàng, ánh mắt nhìn nàng chăm chú.

Nhược Lan? Nàng có nhìn thấy không? Tất cả đều không thay đổi, ta vẫn luôn đợi nàng quay về…

Nhưng Tưởng Nhược Nam luôn cụp mắt, dường như không hề nhận thấy ánh mắt của hắn.

Cận Thiệu Khang thoáng thất vọng.

Thẩm Thanh đứng bên thấy rất gượng gạo, đi cũng không phải mà ở cũng chẳng xong, đúng vào lúc tiến thoái lưỡng nan, đột nhiên nghe Tưởng Nhược Nam nói: "Thẩm đại phu, mời ngài qua đây xem xem."

Thẩm Thanh chẳng có cách nào đành phải đi tới, ngồi xuống bên cạnh Hầu gia, Tưởng Nhược Nam yêu cầu y bắt mạch cho Cận Thiệu Khang. Sau khi bắt mạch xong, nàng bèn thương lượng với y về phương pháp chữa trị cho Cận Thiệu Khang.

Tưởng Nhược Nam nói cho Thẩm Thanh nghe cách mà nàng đã bàn với Cận Thiệu Khang trước đó, nhắc đến những huyệt đạo phải châm cứu.

Thẩm Thanh kinh ngạc thốt lên: "Phương pháp này rất bá đạo, đồng thời châm cứu để mở rộng cả tám huyệt đạo, người bình thường sao chịu được?"

Tưởng Nhược Nam mặt cũng lộ vẻ lo lắng: "Nhưng chỉ có cách ấy mới có thể đẩy được khí ứ trong các huyệt đạo ra ngoài."

Cận Thiệu Khang hoàn toàn không quan tâm, nói: "Hai vị không cần lo cho ta, cứ thoải mái mà tiến hành."

Vì khi châm cứu phải cởi áo, Tưởng Nhược Nam giờ đã không còn quan hệ phu thê với hắn nữa nên ở lại không tiện, nàng đành tránh ra phòng ngoài.

Ở phòng ngoài, nàng nghe tiếng rên khe khẽ của Cận Thiệu Khang khi cố nhịn đau, trái tim nàng cũng như bị ai đó bóp chặt.

Đương nhiên nàng hiểu, người bình thường chỉ cần châm vào một thông huyệt là đã kêu thét lên rồi, có thể nhẫn nhịn được tới huyệt đạo thứ ba đã là cực hạn. Người học võ cùng lắm là chịu được tới huyệt đạo thứ năm, nhưng khi cả tám huyệt đạo đều mở thì không thể tưởng tượng nổi.

Có điều Tăng gia gia đã từng nói, những người đã tới mức bị tẩu hỏa nhập ma thì cũng là những cao thủ có công lực thâm hậu. Đồng thời phải chịu đựng cả tám thông huyệt, mặc dù đau đớn khổ sở, nhưng có lẽ cũng không gây ra tổn thương lớn với cơ thể.

Ngoài tiếng rên khẽ lúc mới bắt đầu ra, thì sau không nghe thấy bất kỳ động tĩnh nào nữa. Tưởng Nhược Nam đứng ngoài rất lo lắng, chỉ muốn vào trong xem sao, nhưng lại sợ ảnh hưởng tới Thẩm Thanh. Việc châm cứu chỉ cần sai một ly là đi một dặm, ngộ nhỡ không cẩn thận mà châm nhầm huyệt đạo, không những công lao trước đó đổ sông đổ bể, mà không chừng còn gây ra thương tích khó ngờ tới.

Đại khái tầm một khắc đồng hồ trôi qua, Thẩm Thanh đầu mướt mồ hôi bước ra.

Tưởng Nhược Nam vội đi tới đón, lo lắng hỏi: "Sao rồi?"

Thẩm Thanh nhìn nàng một cái, đáp: "Chi bằng Công chúa vào trong xem sao."

Tưởng Nhược Nam lúc này đâu còn nghĩ được nhiều, nàng nhấc chân bước vội vào trong.

Cận Thiệu Khang nằm trên giường, phần thân trên để trần, ngực đắp hờ tấm chăn mỏng, hai mắt hắn nhắm chặt, giống như đã ngủ lịm đi, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, toàn thân ướt đẫm mồ hôi, cánh tay và trán vì phải nín nhịn đau đớn mà gân xanh nổi rần rật tới giờ vẫn chưa lặn, khiến người ta nhìn mà kinh hãi.

Hơi thở của hắn lúc thì gấp gáp, lúc thì chậm rãi, ngực phập phồng, cơ thể khẽ run run, rõ ràng là sự đau đớn vẫn chưa hết hẳn.

Lông mày hắn cau chặt, ở giữa hằn sâu mấy nếp nhăn, Tưởng Nhược Nam vô thức giơ tay ra, muốn vuốt thẳng cặp lông mày. Nhưng tay vừa đưa ra được nửa chừng, nàng dừng lại, từ từ thu tay về, quay sang bắt mạch cho hắn.

175. Chương 175

Cũng may, mạch mặc dù yếu nhưng không phải là trở ngại lớn.

Tưởng Nhược Nam đặt tay hắn vào lại trong chăn rồi kéo chăn lên ngực cho hắn. Sau một thời gian bị giày vò, cơ thể đang suy nhược, lúc này rất dễ bị cảm lạnh.

Làm xong mọi việc, nàng quay người chuẩn bị ra ngoài, đột nhiên, hắn giơ tay nắm lấy tay nàng.

Tưởng Nhược Nam quay đầu lại, thấy mắt hắn từ từ mở ra, đôi đồng tử màu nâu nhìn nàng chăm chú. Một lúc sau, hắn mới chậm rãi nói: "Ta không sao, nàng không cần phải lo. Không đau như nàng nghĩ đâu."

Tay hắn không ấm nóng như trước kia, mà lạnh như băng, Tưởng Nhược Nam mặc dù biết đây là phản ứng sau khi châm cứu nhưng trong lòng vẫn thấy lo lắng. Ngoài mặt nàng tỏ vẻ điềm tĩnh thoải mái, "Ta không có gì phải lo cả."

Hắn nhìn nàng, cười cười,khẽ nói: "Nàng lo lắng, ta biết, nàng không gạt được ta đâu." Hắn buông tay.

Tưởng Nhược Nam quay đầu đi, bước về phía trước được hai bước, ngực đau nhói, nước mắt lặng lẽ rơi. Lúc này, trái tim nàng bỗng dưng trào dâng một cảm xúc khó kìm nén.

Nếu… nếu…

Nàng "xoạt" một cái quay đầu lại, nhìn hắn.

Tưởng Nhược Nam quay người lại, sóng lòng cuộn dâng, một vài lời đã như buột khỏi miệng, nhưng lại thấy Cận Thiệu Khang đã ngủ từ bao giờ, hơi thở dần dần bình thường trở lại.

Trái tim đang thấp thỏm của nàng đã rơi về vị trí cũ, tâm trạng dần bình tĩnh.

Nàng nhìn hắn, khẽ cười.

Nếu… nếu thiếp đồng ý thử lại lần nữa, cố gắng thêm lần nữa, thì chúng ta có thể quay lại như ngày xưa không?

Tưởng Nhược Nam, ngươi thật chẳng ra sao, lại để những hồi ức đẹp đẽ làm tâm trí mê muội, ngươi thật sự có niềm tin ấy ư? Nếu không có thì ngươi dựa vào cái gì để nói ra những lời vô trách nhiệm như thế, hà tất phải hại mình hại người thêm lần nữa?

Nếu quyết định lần thứ nhất phải tới một nửa là do thời thế ép buộc, thì lần này ngươi có lý do gì để giải thoát cho mình nếu lại thất bại?

Cũng may… may là hắn đã ngủ, may là nàng chưa có cơ hội nói ra những lời như thế…

Hoặc giải thích theo cách khác, liệu đây có phải do số mệnh sắp đặt?

Tưởng Nhược Nam cúi đầu, quay người đi, lẳng lặng rời khỏi phòng.

Ba ngày liên tiếp sau đó, đều như vậy, Tưởng Nhược Nam bắt mạch cho Cận Thiệu Khang xong, lại để Thẩm Thanh cầm kim.

Có lẽ do sợ Tưởng Nhược Nam sẽ lo lắng, nên cho dù Cận Thiệu Khang có khó chịu tới đâu cũng cố gắng không lên tiếng, nhưng sắc mặt hắn mỗi ngày lại khó coi hơn, cơ thể cũng ngày một suy nhược hơn, Tưởng Nhược Nam biết sự đau đớn sẽ ngày một tăng, tuyệt đối không được nhẹ nhàng như hắn vẫn thể hiện. Mỗi lần hắn châm cứu xong, nàng vào phòng bắt mạch cho hắn, dù sắc mặt trắng bợt như người chết, hắn vẫn cố tỏ vẻ nhẹ nhàng nói với nàng vài câu, còn nàng vờ như không biết gì, cũng khẽ khàng đáp lời hắn như dỗ dành trẻ con.

Nếu hắn đã muốn nàng cảm thấy rằng hắn không đau đớn thì nàng cũng vờ như nàng không nhìn thấy nỗi đau của hắn; hắn không muốn nàng lo lắng, nàng không muốn khiến hắn thêm buồn bã vì sự lo lắng của mình. Dù sau khi bắt mạch xong, một kẻ nằm trên giường thở vắn than dài, một người sẽ lặng lẽ ngồi rơi nước mắt trên xe ngựa, nhưng ngày hôm sau khi gặp nhau, hai bên đều cố nở một nụ cười bình thản.

Ba ngày sau, việc điều trị kết thúc, qua lần chịu khổ này, Cận Thiệu Khang đã thành công ép ứ khí trong huyệt đạo quanh người ra, nhưng vì phải chịu đựng đau đớn nên hắn tiều tụy tới mức không còn ra hình người nữa.

Thái phu nhân thấy bộ dạng đó của con trai, đau lòng tới mức rơi nước mắt, nghĩ đến việc Tưởng Nhược Nam chính là nguồn căn gây ra nỗi đau đớn này cho con trai, nhất thời chẳng còn e dè trước thân phận cao quý của nàng nữa, muốn mắng cho nàng một trận cho hả giận. Nhưng khi ngẩng đầu lên, thấy trong ba ngày mà nàng gầy rộc đi không ít, mắt thâm quầng, thì sự oán hận trong lòng cũng hoàn toàn biến mất.

Quay đầu lại, bà nói với Trương ma ma thân tín: "Ta thật sự không hiểu, cô ta có thể một thân một mình sinh và nuôi con của Hầu gia, nhưng không phải vì muốn báo thù mà còn rộng lượng để bọn trẻ nhận tổ quy tông. Cô ta có thể toàn tâm toàn ý trị thương cho Hầu gia, lo lắng tới mức gầy rộc cả người. Nhìn thì cũng không phải là rất hận, cũng không phải đã hết quan tâm, vậy tại sao trước kia lại quyết liệt như thế, giờ lại không chịu quay về? Trước kia, chuyện của Thanh Đại có nghiêm trọng như vậy không? Ai chẳng sống như thế? Tại sao cô ta có thể tuyệt tình vậy?"

Trương ma ma trầm mặc hồi lâu, một lát sau, bà mới khẽ nói: "Con dâu Ánh Tuyết của lão nô cũng từng kể cho lão nô nghe một vài chuyện về phu nhân, không biết Thái phu nhân có muốn nghe hay không?"

Thái phu nhân lập tức nói: "Mau mau nói cho ta nghe xem."

"Ánh Tuyết nói, phu nhân không giống với những người con gái bình thường khác, không thể áp dụng quy tắc bình thường cho phu nhân, nếu không, với tính cách của phu nhân, chẳng ai giữ được người. Vì vậy, nếu muốn giữ phu nhân thì phải có sự nhượng bộ nhất định." Nói đến đây, Trương ma ma ngập ngừng, sau đó Trương ma ma mới khẽ khàng nói tiếp: "Thái phu nhân, sự cứng rắn của phu nhân người cũng nhìn thấy rồi đấy, nếu người còn nghĩ đến những điểm tốt của phu nhân, nếu người thật sự thương Hầu gia thì người đừng chờ phu nhân nhượng bộ nữa…"

Thái phu nhân ngẩng phắt đầu lên nhìn Trương ma ma, vẻ mặt đầy giận dữ: "Lẽ nào ngươi muốn ta nhượng bộ?" Trương ma ma sợ hãi cúi đầu xuống, "Lão nô lỡ lời, lão nô nói năng linh tinh, mong Thái phu nhân đừng trách phạt."

Trương ma ma đợi cả nửa ngày cũng không thấy Thái phu nhân lên tiếng, bà ta lẳng lặng ngẩng đầu liếc nhìn Thái phu nhân một cái, thấy sự tức giận trên mặt Thái phu nhân đã biến mất tự khi nào. Thái phu nhân đang ngẩn ngơ nhìn lò hương được đặt trên chiếc đế bằng sứ, nhìn làn khói vấn vít từ lò hương bay lên, bà thở hắt ra một hơi dài.

Bảy ngày sau đó là thời gian mà Cận Thiệu Khang tĩnh dưỡng, vì sử dụng châm cứu nên nguyên khí của hắn bị tổn thương nặng nề, cơ thể suy nhược, điều này không có gì bất ngờ. Vậy nên ngày nào Tưởng Nhược Nam cũng đến để kiểm tra tình hình của hắn.

Hàng ngày nàng đều đến vào giờ Tị buổi trưa. Mỗi khi trời sáng, Cận Thiệu Khang đều mong giờ Tị tới nhanh; mỗi khi Tưởng Nhược Nam kiểm tra tình hình của hắn xong và rời phủ, hắn lại mong trời mau tối, mong ngày hôm ấy mau trôi qua, mong giờ Tị ngày mai mau đến.

Hôm nay, Tưởng Nhược Nam đến đúng giờ, Cận Thiệu Khang nhìn thấy vẻ mặt trầm tĩnh của nàng, sự lo lắng sốt ruột trong lòng mới dần lắng xuống.

"Hầu gia, hôm nay cảm thấy thế nào?" Mỗi lần gặp mặt, câu đầu tiên bao giờ nàng cũng hỏi như thế. Hỏi xong, lại bắt mạch cho hắn như thường lệ, sau đó nàng nở nụ cười vui vẻ, "Hầu gia, tình hình hôm nay không hề tệ."

Rồi nàng lại dặn Ánh Tuyết phải chú ý một số vấn đề, còn để lại cả phương pháp thực liệu cho hắn.

"Lâu quá rồi không được gặp bọn trẻ, chúng vẫn khỏe chứ?" Cận Thiệu Khang khẽ ngóc người dậy, Ánh Tuyết thấy thế vội vàng kê gối ra sau lưng cho hắn.

Tưởng Nhược Nam quay lại, chau mày nói: "Chàng vẫn nên nằm thì hơn, mấy ngày này chàng cần phải tĩnh dưỡng."

Cận Thiệu Khang cười đáp: "Nằm bao nhiêu ngày như thế, lưng tê hết cả, thỉnh thoảng ngồi dậy cũng thoải mái."

Tưởng Nhược Nam viết thực đơn đưa cho Ánh Tuyết, trả lời câu hỏi vừa rồi của hắn: "Bọn trẻ cũng khỏe, sáng sớm nay chúng cũng nói với thiếp rằng lâu rồi không được gặp cha, hỏi thiếp bao giờ có thể đến Hầu phủ thăm cha."

Cận Thiệu Khang thấy lòng ấm áp, thầm nghĩ, đúng là con trai của mình.

"Đừng cho chúng tới vội, chúng nhìn thấy bộ dạng này của ta sẽ sợ mất. Đợi ta hồi phục hẳng hay."

Tưởng Nhược Nam cười: "Thiếp cũng nghĩ thế." Sau đó giống như nghĩ tới việc gì rất vui, nụ cười của nàng mở rộng hơn, "Thời gian này bọn trẻ rất đắc ý, cầm con hổ nhỏ đi khắp nơi khoe khoang, gặp ai cũng nói là do cha chúng thắng được. Trong mắt chúng, chàng chẳng khác gì anh hùng." Nói xong, nàng ngồi xuống bên chiếc bàn tròn.

Cận Thiệu Khang thấy nàng ngồi, biết là nàng sẽ không đi ngay, trong lòng rất vui. Hắn thận trọng lựa chọn từ ngữ cũng như đề tài, không dám nói những lời phá hỏng không khí nhẹ nhàng này.

Hắn nhìn vẻ mặt điềm tĩnh của nàng, cười: "Thực ra khi ấy ta cũng rất căng thẳng, đã lâu không tập luyện, chỉ sợ trở thành trò cười cho mọi người."

Tưởng Nhược Nam tỏ ra bất ngờ, "Thật không? Thiếp thấy chàng rất bình tĩnh, còn tưởng trái tim chàng làm bằng thép."

Khi ấy, nàng vẫn luôn dõi theo ta sao? Trái tim Cận Thiệu Khang đập rộn ràng, giọng điệu cũng tự nhiên hơn, ""Thứ mà bọn trẻ thích như thế, ta là cha chúng đương nhiên không thể để chúng thất vọng. Cứ nghĩ tới việc ấy, nên tự nhiên ta cũng bình tĩnh hơn."

Tưởng Nhược Nam nhìn hắn cười, "Xem chàng đắc ý kìa… Có điều, biểu hiện hôm ấy của chàng rất xuất sắc." Giống như cảnh diễn trong phim.

Hai người nói chuyện vu vơ một lát, không khí hết sức tự nhiên như thời gian họ chưa động phòng. Ánh Tuyết đứng bên nhìn cảnh ấy, đột nhiên thấy mắt mình cay cay, bèn lẳng lặng lui ra ngoài, để họ được ở riêng với nhau.

Nhưng Tưởng Nhược Nam nhận ra ý đồ của Ánh Tuyết ngay, nàng đứng dậy, cười với Cận Thiệu Khang: "Không còn sớm nữa, thiếp phải về cho hai đứa trẻ ăn cơm. Cáo từ. Chàng phải chú ý đến sức khỏe. Thực đơn do thiếp ghi chàng phải ăn hết mới tốt."

Nói xong, nàng quay người bước ra cửa.

"Nhược Lan…" Cận Thiệu Khang khẽ gọi tên nàng từ phía sau, giọng hắn rất tình cảm.

Tưởng Nhược Nam căng thẳng, vô thức không dám quay đầu lại.

Thiệu Khang, đừng nói gì cả, đừng làm trái tim thiếp dao động…

"Đi đường cẩn thận." Hắn khẽ nói.

"Ừm." Tưởng Nhược Nam lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Tưởng Nhược Nam đi rồi, Ánh Tuyết không thể nín nhịn được nữa, quỳ trước giường Cận Thiệu Khang, nói: "Hầu gia, tại sao ngài không giữ phu nhân ở lại? Nô tỳ cảm thấy, chỉ cần Hầu gia lên tiếng, phu nhân sẽ quay lại."

Năm năm nay Ánh Tuyết vẫn phụ trách việc ở Thu Đường viện, vì là người thân cận với Tưởng Nhược Nam nên rất được Cận Thiệu Khang tin tưởng, Ánh Tuyết mới có gan nói những lời như thế.

"Thấy Hầu gia và phu nhân thế này, nô tỳ rất đau lòng."

"Bởi vì ta không muốn ép nàng phải quyết định, ta không muốn miễn cưỡng nàng." Cận Thiệu Khang chậm rãi xuống giường.

Không phải nàng không hiểu tâm tư của hắn, nhưng nàng vẫn không muốn quay lại, nếu hắn lên tiếng thỉnh cầu, chính là càng ép nàng rời xa hắn hơn. Hắn chưa bao giờ có ý định từ bỏ, nhưng lại không thể vội vàng quá.

Năm ngày sau, cơ thể của Cận Thiệu Khang bắt đầu dần hồi phục, qua mười ngày, Cận Thiệu Khang đã có thể xuống giường hoạt động như bình thường.

Ai cũng có thể nhận ra sức khỏe của Cận Thiệu Khang đã được cải thiện rõ rệt.

Mặc dù thân thể hắn vẫn gầy, nhưng đôi mắt đã trở lại tinh nhanh như trước kia, thể hiện rõ nội lực của hắn đã được khôi phục. Còn về cơ thể suy nhược, chỉ cần qua một thời gian bồi bổ điều dưỡng sẽ khôi phục lại như thường.

Thái phu nhân thấy con trai mình ngày một khỏe mạnh hơn, do vui mừng nên cũng có phần nhẹ nhàng tử tế với Tưởng Nhược Nam, có điều sau khi Cận Thiệu Khang hồi phục thì Tưởng Nhược Nam cũng ít tới Hầu phủ.

Thời gian sau này, Tưởng Nhược Nam đột nhiên trở nên bận rộn, không ít quý nhân trong kinh thành nhờ người này người kia, muốn mời Tưởng Nhược Nam tới chữa bệnh giúp. Những quý nhân này là thế, hễ có chút bệnh cỏn con cũng muốn mời thần y tới chữa. Nhưng Tưởng Nhược Nam chỉ có hai tay, bận rộn không kể xiết, hơn nữa giờ nàng đã là Công chúa, lại không mở đại phu đường, chỉ mắc vài bệnh lặt vặt cũng tới tìm nàng thì thật chẳng ra sao.

Vì vậy, bình thường nàng đều bảo người bệnh viết triệu chứng ra, nếu là bệnh vặt, nàng sẽ bảo họ mời đại phu khác tới chữa trị, còn những bệnh thật sự khó, những bệnh mà danh y cũng bó tay, nàng mới giữ lại để nghiên cứu chi tiết. Mà những bệnh này đa phần là bệnh của phụ nữ.

Nhưng cho dù là thế thì nàng vẫn vô cùng bận rộn.

Một lần, Tử San thấy nàng đi lại mệt mỏi, bèn nói: "Tỷ tỷ phải có một người giúp đỡ mới được, đáng tiếc từ nhỏ muội đã không có huệ căn với nghề này. Tăng gia gia dạy muội lâu như vậy, ngay cả các vị thuốc muội còn nhầm, nếu không đã có thể giúp tỷ rồi."

Tưởng Nhược Nam nghe Tử San nói vậy, đầu bỗng như lóe lên ý tưởng, đúng thế, tại sao nàng không tìm một đồ đệ? Ở thế giới này, đa số các đại phu đều là nam, nên không tiện chữa bệnh nữ giới, nếu nàng có thể nhận vài nữ đồ đệ rồi phân bổ họ tới các huyện các trấn, thì chẳng phải sẽ giải quyết được vấn đề của nữ giới hay sao? Biết đâu như thế có thể kéo dài được tuổi thọ của phụ nữ, mà những nữ đại phu này, cho họ cấp bậc nhất định để họ nhận bổng lộc của triều đình, dù thành thân rồi, vẫn có thể đảm nhiệm chức vụ, như thế chẳng phải rất tốt ư?

Đừng nói những lời như phụ nữ không thể xuất đầu lộ diện, triều đình đã cho phép một Công chúa như nàng được chữa bệnh cho người khác, cho thấy quy định không phải không thể thay đổi. Chỉ cần mang lại lợi ích cho nhiều người, chắc chắn họ sẽ vui vẻ tán thành.

Sau khi nghĩ xong, Tưởng Nhược Nam vô cùng hào hứng, giống như tìm được mục tiêu mới cho cuộc đời mình vậy.

Đầu tiên nàng nói với Thái hậu về suy nghĩ của mình, Thái hậu nghe xong có phần kinh ngạc, "Nhận đệ tử nữ? Học xong sẽ phân về các huyện các trấn, chuyên khám bệnh cho nữ giới ư?" Người sững sờ mất một lúc, rồi mới đáp: "Nghe cũng không tệ đâu, nhưng con định tìm nữ đệ tử ở đâu?"

Tưởng Nhược Nam đã có kế hoạch cụ thể: "Học y cần phải biết chữ, nên có thể tuyển chọn trên khắp cả nước, cũng có thể tìm người trong các gia đình quan viên cấp thấp. Nếu mọi người nhất thời không thể chấp nhận được việc này thì có thể chọn ngay những người con gái nhanh nhẹn biết chữ của những quan viên phạm tội, tầm tuổi từ mười ba tới mười lăm, con sẽ dạy họ hai năm, sau đó điều về các địa phương khác."

Thái hậu chau mày, "Nếu tầm mười lăm tuổi, học hai năm là mười bảy tuổi rồi, đến lúc ấy cũng là tuổi phải xuất giá." Vừa học xong, lại gả chồng, gả chồng xong, liệu còn có thể ra ngoài nhậm chức không? Tiêu tốn bao nhiêu sức lực và thời gian như thế, chẳng lẽ chỉ để bồi dưỡng ra một đại phu gia đình?

Tưởng Nhược Nam đáp, "Vì vậy cần phải nói trước, ký cam kết, tất cả những nữ tử theo con học y, ngoài hai mươi tuổi mới được thành thân." Như thế cho dù sau này thành thân rồi không đảm nhiệm chức vụ của một đại phu nữa, cũng đã báo đáp cho xã hội được ba năm, thời gian ba năm ấy cũng đủ để nàng đào tạo được một lớp người mới rồi.

Thái hậu mở to mắt kinh ngạc: "Hai mươi tuổi mới thành thân?" Theo như Thái hậu biết, thường những gia đình có chút danh tiếng, tài sản, đã đính hôn cho con gái trước tuổi cập kê, đợi cập kê xong là hoàn hôn, chậm nhất cũng không để quá mười tám hai mươi, hà khắc như thế này, ai còn dám cho con gái theo học?

Tưởng Nhược Nam cười khan hai tiếng, "Vì vậy nên con mới muốn tìm những cô gái trong số các quan viên phạm tội." Những người con gái ấy, hoặc là tha hương cầu thực, hoặc trở thành nô bộc, cuộc sống khổ không kể xiết, học y biết đâu lại mở ra cho họ một con đường sống, là cơ hội để họ có cuộc sống mới. Nàng tin họ sẽ không vì cái điều kiện ngoài hai mươi mới được thành thân mà do dự.

Thái hậu cười đáp: "Xem ra con đã nghĩ chu đáo mọi bề rồi. Suy nghĩ của con mặc dù chưa phải kín kẽ, nhưng nghĩ kĩ thì cũng có tính khả thi. Bồi dưỡng các nữ đại phu chuyên chữa bệnh cho nữ giới, coi như một hành động tạo phúc cho bách tính của triều đình, ta tin Hoàng thượng sẽ không phản đối. Được, ai gia sẽ bàn với Hoàng thượng."

Tưởng Nhược Nam dập đầu trước Thái hậu: "Đa tạ Thái hậu đã ủng hộ."

Thái hậu đỡ nàng dậy, kéo nàng ngồi xuống bên cạnh, khẽ nói: "Nhược Lan, tâm tư của con đặt hết vào những việc này, còn việc chung thân đại sự của chính mình thì sao? Con đã suy nghĩ tới chưa? Con có suy nghĩ gì cứ nói cho ai gia nghe, ai gia sẽ thay con làm chủ. Cho dù là Hoàng thượng cũng không thể can thiệp vào hôn sự của con, ai gia nhất định sẽ để con được xuất giá vui vẻ."

Những lời của Thái hậu khiến lòng nàng vô cùng ấm áp, nhất định ở kiếp trước nàng đã tích không ít đức nên kiếp này mới có được người thương yêu mình như Thái hậu. Nàng dựa vào vai Thái hậu, khẽ đáp: "Thái hậu, người không cần lo lắng cho con, được làm những việc mình thích, chỉ vậy thôi đã rất vui vẻ thỏa mãn."

"Con ngốc ạ, cuộc đời còn dài như thế, cũng phải có người để nương tựa chứ."

"Vậy con nương tựa Thái hậu là được rồi."

“Thật đúng là những lời hồ đồ, ai gia đâu thể sống lâu như thế.”

“Nhược Lan nhất định sẽ nghĩ cách để Thái hậu sống lâu trăm tuổi.”

“Con bé ngốc nghếch này.” Thái hậu giơ tay ra vuốt ve má nàng, nụ cười vô cùng dịu dàng.

Sau khi nói chuyện này với Thái hậu được vài ngày thì Tưởng Nhược Nam được Cảnh Tuyên Đế triệu kiến.

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/the-gia-danh-mon